Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

LUCIANI
SAMOSATENSIS
OPERA.

GRAECE ET LATINE.

In Tres Tomos distributa.

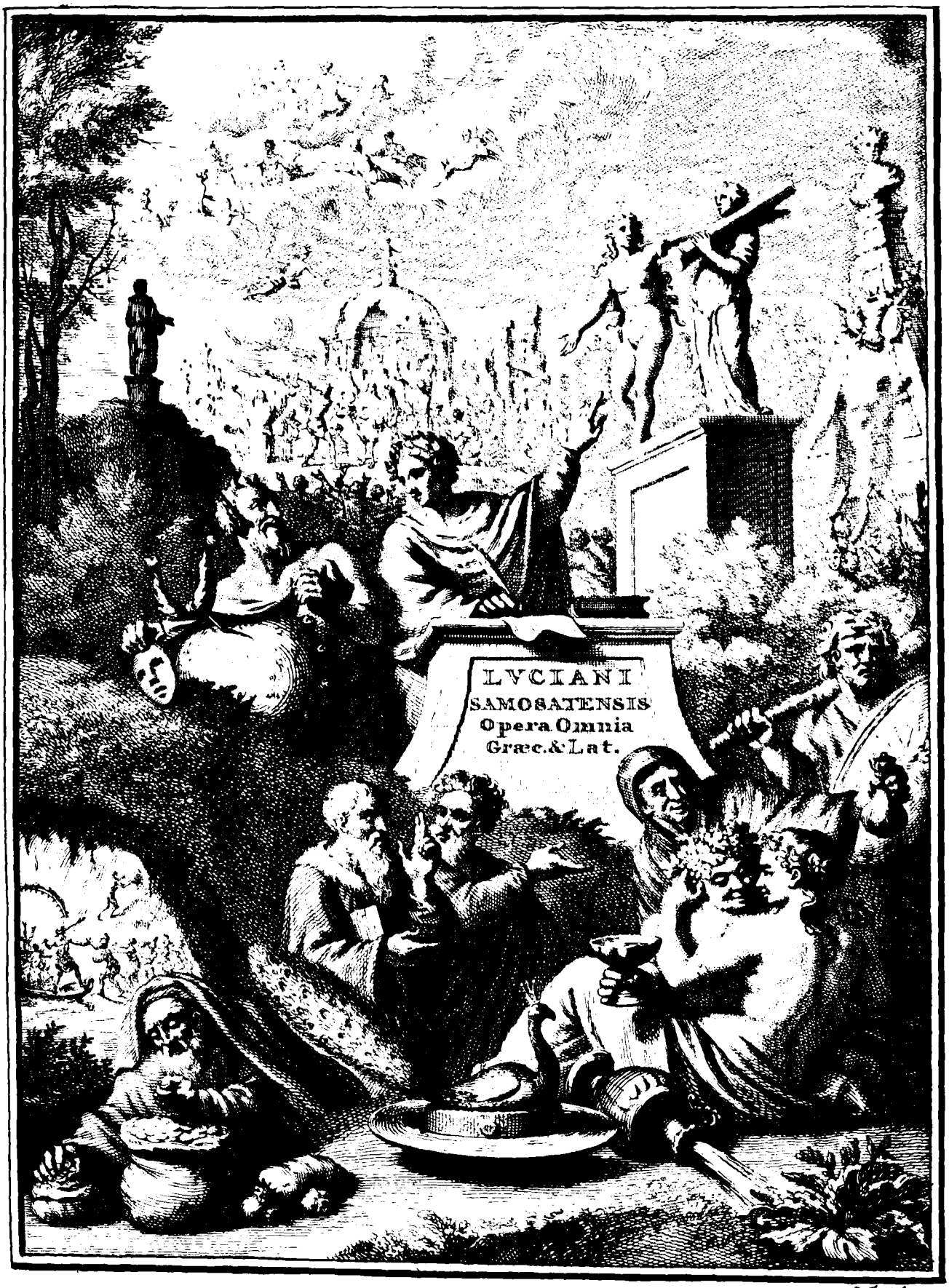

P. Langi fecit

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΑΠΑΝΤΑ.

LUCIANI SAMOSATENSIS OPERA.

PRINCETON · UNIV

CUM NOVA VERSIONE

TIBER. HEMSTERHUSII, & IO. MATTHIAE GESNERI,

GRAECIS SCHOLIIS, AC NOTIS

omnium proximae editionis Commentatorum, additis
Io. BRODAEI, Io. IENSII, LUD. KUSTERI, LAMB. BOSII,
HOR. VITRINGAE, IOAN. DE LA FAYE, ED. LEEDES,
aliisque ineditis, ac praecipue

MOSIS SOLANI & I. M. GESNERI.

TOMUS I.

Cujus priorem partem ſummo ſtudio curavit & illuſtravit

TIBERIUS HEMSTERHUSIUS.

Ceteras inde partes ordinavit, notasque ſuas adjecit

IOANNES FREDERICUS REITZIUS.

AMSTELODAMI,
Sumptibus JACOBI WETSTENII.
CIↃ IↃ CC XLIII.

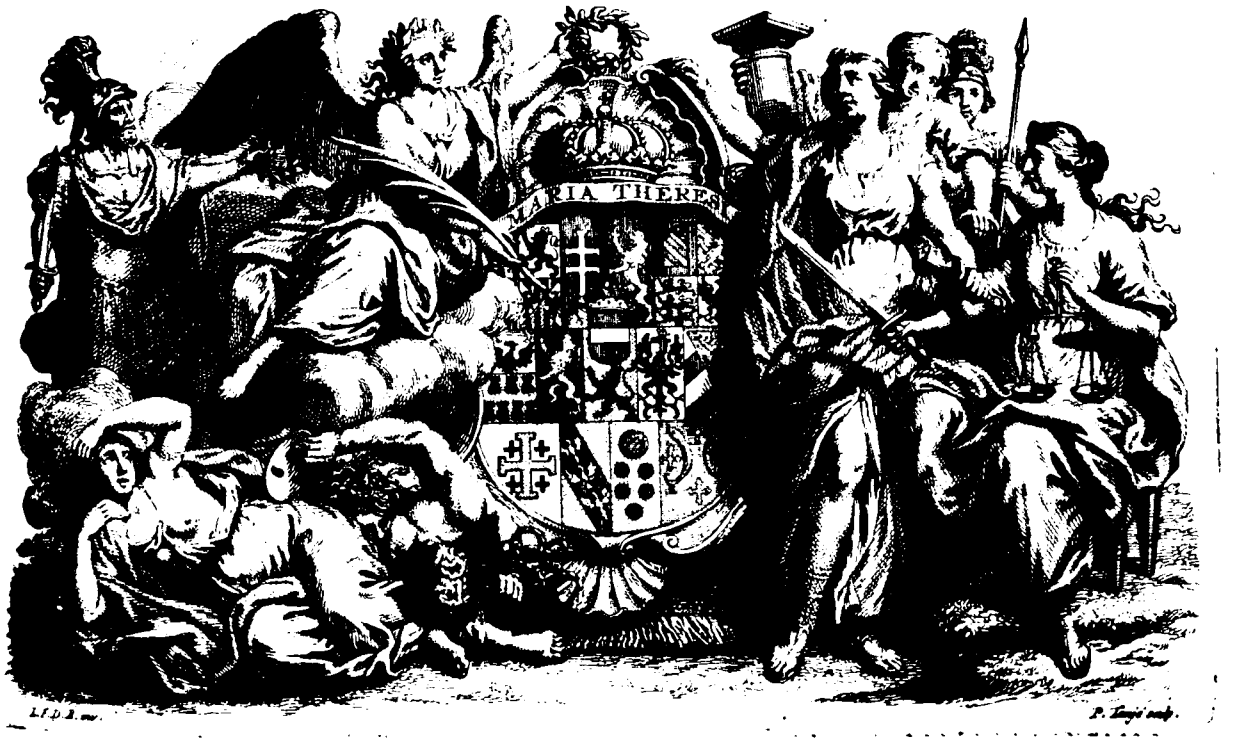

MARIAE THERESIAE,

DEI GRATIA

HUNGARIAE, BOHEMIAE, DALMATIAE,
CROATIAE, SLAVONIAEQUE &c. REGINAE,
ARCHIDUCI AUSTRIAE, DUCI BURGUNDIAE, BRABANTIAE,
MEDIOLANI, STYRIAE, CARINTHIAE, CARNIOLIAE,
MANTUAE, PARMAE ET PLACENTIAE, LIMBURGIAE,
LUCEMBURGIAE, GELDRIAE, WURTEMBERGAE,
SUPERIORIS ET INFERIORIS SILESIAE,
PRINCIPI SUEVIAE ET TRANSYLVANIAE, MARCHIONI SACRI
ROMANI IMPERII, BURGOVIAE, MORAVIAE,
SUPERIORIS ET INFERIORIS LUSATIAE,

CO-

(ARPXR)
27-0
1743

OCT -7 1902 165757

DEDICATIO.

COMITI HABSPURGI, FLANDRIAE, TYROLIS, FERRETIS, KYBURGI, GORITIAE, GRADISCAE ET ARTHESIAE, COMITI NAMURCI, DOMINAE MARCHIAE SLAVONICAE, PORTUS NAONIS, SALINARUM ET MECHLINIAE &c. NUPTAE LOTHARINGIAE ET BARRI DUCI, MAGNAE DUCI HETRURIAE &c.

SERENISSIMA AC POTENTISSIMA REGINA.

NON indignabere, AUGUSTISSIMA PRINCEPS, ſi maximas Tuas expeditiones & illuſtriſſima facta, quibus univerſae Europae oculos men-

mentesque in Te convertis, aliquantum interpellare audeam, MAJESTATI TUAE hoc opus dedicando atque obferendo tam inſigni tutela ac praeſidio tanto dignius, quanto magis idem a pluribus retro ſaeculis communi harum elegantiarum peritorum ſuffragio eſt comprobatum.

Cui enim id meliore jure conſecrare fas eſſet, quam Principi, cujus ingenii ac ſcientiae magnitudo praecelſo reſpondet Potentiſſimae gentis ſtemmati, quo ut nemini es ſecunda, ita animi magnitudine, virtute & conſtantia adeo anteis, ut nihil reperiatur eorum, quae vel a celebratiſſimis praeteritorum ſaeculorum Heroinis memorabilia geſta ſunt, quod TECUM, Reginarum Praeſtantiſſima, Tuisque rebus geſtis componi queat: Principi inquam, quae ad imperandum nata ſolis ſuis dotibus ac regnandi facultate & benignitate regnum per ſe adminiſtrat, cujus fortitudo invictaque conſtantia Heroibus, quotquot ſera poſteritas progignet, imitandum praebebit exemplar.

TUUM hoc, AUGUSTA, Regnum maxime

no-

notabilem hujus aevi aeram conſtituet, Auguſtaeque Tuae Domui immortalem gloriam conciliabit: venerantur TE foederati, amant ſubditi, admiratur amnis, qua patet, terrarum orbis, laudesque ac proſpera vota undique in TE derivas; hanc igitur da ſupplicanti veniam, ut in tanta TIBI certatim ſua ſtudia ſignificantium turba non poſtremus numerer, qui devotionem meam teſtantia prodam indicia.

Editio haec, quam obferre auſus ſum, fructus eſt laboris viginti annorum, magnaeque curae & ſumptuum: Complurium eruditorum meditationibus ditata prodit, nihilque eſt neglectum, quo caſtigatiſſima exiret & ſplendidiſſima. Unum tamen ei deerat decus, TUUM, POTENTISSIMA REGINA, praeſidium, quo munita lucem felicius adſpiceret omni jam ſplendore cumulata; eo quidem Auctor iſte non videtur indignus, tanta pollens foecundi ingenii facultate, ac dicendi facilitate, ut plerorumque priſcorum philoſophorum tectam ſub ſordido palliolo ſuperbiam, malosque mores & pugnantes inter ſe ſententias, abſurdasque vulgi de Diis opiniones ſalſe riden-

dendo acrius traducat ac refutet, quam ventosi illi, quos odit, Sophistae, & clamosi Rhetores, subtilibus & anxie quaesitis argumentis valerent.

Sed mitto operis praestantiam pluribus enarrare; Tua, SERENISSIMA REGINA, perspicacia, ut primum oculos in id conjicere vacabit, id ipsum dijudicabit solidius.

Utinam vere Regium Tuum, POTENTISSIMA REGINA, exemplum omnibus Principibus parem ad scientias & literarum studia amorem inspiret, parem ad promovendas artes, & ad nobilem illam aemulationem provocandos cives, industriam, quae ad regni ipsius prosperitatem haud leve habet momentum!

Quantam vero subditis pariter ac vicinis sibi licet praesagire felicitatem, quando glorioſis REGINAE fortissimae armis solio firmato, ac, divino honorificae pacis beneficio, tranquillitate in cunctis Ejusdem ditionibus revocata, MAJESTATIS ipsius potestas ad populi tantum felicitatem dirigetur, ad Leges tuendas, tranquillitatem publicam conservan-

dam, virtutis & eruditionis amorem in dies magis inflammandum, ad salutem denique omnium & singulorum, quotquot sub tutelae suae clipeum recipere dignabitur!

Adventus temporis tam beati summa ardentissimorum ac maxime sincerorum meorum est votorum, quae pro TUA, AUGUSTISSIMA REGINA, incolumitate, quam in perlongam annorum seriem producat summum Numen, nuncupare nullum diem praetermitto, quaeque ut devotissimae meae reverentiae ac submissionis pignus clementissime recipias, supplico,

REGIAE MAIESTATIS TUAE

cliens devotissimus
atque humillimus,

IACOBUS WETSTEIN.

IOANNIS FREDERICI REITZII
PRAEFATIO.

NIMIS diu exſpectationem tuam, amice Lector, remorata eſt eſt haec Luciani editio; nimis inquam diu in editorum operarumque manibus haeſit opus ab tot annis deſideratum, ab tot annis jam inchoatum, & forſan numquam ad exitum perducendum, niſi quis tandem inventus fuiſſet, qui rupta mora. miſſisque ambagibus vi quadam atque impetu Lucianum capite in partu difficili haerentem in lucem protrahere adgrederetur. Quum enim anno 1720. ejus edendi curam in ſe recepiſſet clariſſ. TIBERIUS HEMSTERHUSIUS, & ab anno 1730. quo praelum exerceri coepit, ad annum 1736. ad ſextam circiter totius operis partem perveniſſet, id eſt ad initium Dialogi *de Sacrificiis*, Tom. I. pag. 525. veriti bibliopolae Wetſtenii ne inſignes jam factae ad comparanda undique ſubſidia impenſae ſibi perirent, & ut ſtadium vitae ſuae editorisque ſufficeret, ſi reliquae quinque partes eadem temporis ratione procederent, alium disquirere coeperunt, qui tarditatem hanc feſtinando compenſaret. Verum quum poſt varios conatus, intermiſſo interim per complures menſes commentandi labore, & quieſcente praelo, nondum inveniretur quisquam, cui per alias occupationes liceret, aut qui telam ab tanto artifice, (quantus re vera eſt HEMSTERHUSIUS) exorſam detexendam, idque ne conceſſo quidem ad praeparandum ſpatio, recipere auderet, famam reveritus, ne Atlanti illi priori impar, tantum onus minus firmis humeris ſuſtuliſſe diceretur; adeo enim adcurate atque erudite HEMSTERH. pertractavit omnia, ut nihil deſideraretur, ſi ei opus ad finem perducere licuiſſet, aut libuiſſet, quem ego Zeuxidi pictori comparo, qui teſte *Plutarcho* in Πολυφιλ. T. 2. p. m. 94. culpatus, quod tarde pingeret, reſpondit, quia in multum tempus ea vellet durare: tandem itur ad me, cui vel juſtiores erant detrectandi cauſſae, quam aliis; ſi enim occupationes ſpectes, nemo iis me magis eſt obrutus; ſi vires, id eſt ingenii facultates, doctrinaeque adparatum, ad priorem editorem compoſita conſideres, nemo illorum quos ad ſubeundas has vices ſollicitatos ſcio, me erat infirmior; quare & ego tergiverſabar initio, utramque iſtam excuſationis cauſſam ſerio praetexens, nec praeterea lubenti

animo ad opus edendum acceſſurus, ad quod nihil fere praeparati haberem, quodque meo conſilio in lucem emittere numquam deſtinaſſem. Sed mea me vicit aliis obſequendi nimia facilitas, & gloriae contemtio minus de ſucceſſu ſollicita, ſatisque jam a bibliopolis comparatum adeſſe ſubſidiorum videbam, ex quibus in ordinem redactis haud levis fieret novarum commentationum & emendationum acceſſio, quae hanc editionem prioribus omnibus redderet meliorem, etſi ego verbum de meo addidiſſem nullum. Cumque novae verſionis adornandae curam in ſe recepiſſet Clar. IOAN. MATTH. GESNERUS, cujus diligentia & ſumma in omni literarum genere eruditio notior eſt quam ut me praecone indigeat, isque ſuas etiam adnotationes additurus eſſet, dimidia me laboris parte ſublevatum ſentiebam; & cum ſpectatae diligentiae doctrinaeque Vir, MOSES DU SOUL (ſive SOLANUS, ut ipſe ſe ſcribere amat) ſatis diu in emaculando Luciano occupatus notas ſuas ad eum plane deſcriptas ac praelo paratas reliquiſſet, vel hoc nomine egregie commendabilem futuram cernebam editionem, ſi ſolis horum duorum, GESNERI ac SOLANI acceſſionibus ditatam emitterem.

His conſideratis, cetera coepi perveſtigare adminicula, quae mihi a *Jacobo Wetſtenio*, ejusque ſocio ac fratre per adfinitatem juncto, *Gulielmo Smith* tradebantur, medio fere anno 1737, comperique ſatis ſupereſſe moleſtiae in iis in ordinem redigendis ac deſcribendis, nec fieri poſſe, ut ſine ulla addita animadverſione aut commentatione iis uterer. Non tamen me deterruit labor ille, quo me eo celerius defungi poſſe confidebam, quod in legendis Luciani ſcriptis non plane hoſpes eram, ut ex crebris ejusdem locis, quos in notis a me adductos & inter ſe comparatos videbis, patebit. Satius igitur duxi editionem ea quam tempus permittebat diligentia promovere, quam nimia ſollicitudine ſingula perveſtigandi diutius premere.

Et quamvis Lector non ſoleat rogare, *quam cito*, ſed *quam bene?* neceſſarium tamen hic eſt commemorare quam parum temporis ad haec deproperanda mihi fuerit conceſſum; adeo ut interdum ne ſpatium quidem ſupereſſet ad excutienda excerpta mea literaria, ex quibus aliorum auctorum teſtimonia ad confirmandas nonnullas emendationes facientia producere potuiſſem; dato enim ſex tantum hebdomadarum ad aliquot plagulas praelo praeparandas ſpatio, operam deinde bibliopolis addixi ea lege, ut haud interrupto ſcribendi labore tantum quotidie penſi abſolverem, quantum haud impiger typotheta continuata opera typis deſcribere valeret, id quod fideliter, quantum in me fuit, praeſtiti, atque ita quinque annorum ſpatio opus ad finem perduxi. Omnia enim ad Luciani corpus pertinentia typis jam deſcripta fuere menſe Octobri 1742. ſed Indices complures, quibus priores Edd. carebant, adjiciendi, novam injecere properanti moram, atque effecere ut non prius publicari potuerint.

Jam quibus copiis inſtructus & quomodo iis uſus fuerim, B. L. accipe. Editiones Luciani adhibui principes haſce. *Florentinam* primam omnium, anni 1496. Graecam, in forma majore. Haec etſi ab typographicis vitiis non eſt immunis, in veſtigiis tamen priſcae lectionis ſervandis tantum alias praecel-

cellit, ut Codicis Manuſcripti vicem praeſtare queat. Hanc licet *Solanus* totam contulerit, ego tamen aeque ac reliquas ſaepiſſime inſpexi, ac de novo conſului.

Sequebatur *Aldina* prima, & ea Graeca, plura habens vitia typogr. in forma majore, Venetiis excuſa, an. 1503. quam utendam liberaliſſime conceſſit Clar. WESSELINGIUS in edendo *Diod. Siculo* ſtrenue occupatus; ejus margini adſcriptae erant manu antiqua varietates potiſſimum Ed. Florentinae, ſed & aliae, quas ex Codd. excerptas eſſe nullus dubito, tum quia varietatibus aliorum codicum interdum conveniunt, tum quia depravatas etiam lectiones exhibet, nusquam alibi a me detectas, quod non factum fuiſſe credo, ſi conjecturae tantum illae forent lectionis emendandae.

Hagenoanam primam anni 1526. ita contuli, ut in corrigendis operarum noſtrarum ſpeciminibus modo hanc, modo alteram, qua Cl. *Geſnerus* in conficienda verſione uſus erat, ejusque ſphalmata plurimum correxerat, fratre optimo & collega *J. H. Reitzio* praelegente, ducem ſequerer, exceptis iis locis, quae vel ex Codd. vel manifeſta ex neceſſitate mutare inſtitui, de quibus mox pluribus agam.

Dein plurimum omnium uſus ſum *Juntina* Graeca, Venetiis anno 1535. excuſa, 2. tomis in forma quam octavam vocamus, quaeque Florentinae parum inferior, licet interdum interpolata, ut videre eſt in nott. T. I. p. 356. In hujus margine *Solanus* omnes a ſe collectas varietates tam Codicum Mſſ. quam decem & nonnumquam plurium editionum, diligenter & nitide conſignaverat; ſed charactere adeo minuto, ut aciem oculorum diutius inhaerentis lectoris obtunderent. Quibus autem Codicibus ille uſus fuerit, & quo ſcribendi compendio iidem aeque ac editiones in notis & variantibus Lectionibus adlegatae deſignentur, ad finem hujus praefationis indicabimus.

Porro ad manus habui *Baſilienſem* utramque, ſimiliter mere Graecam, duobus quamque tomis in forma octava conſtantem, quarum prior anno 1545, altera 1555. prodiit. De poſteriore illa verum quidem eſt quod *Solanus* prodit, eam ita coeco ductu veſtigia primae ſecutam, ut vitia etiam typographica prioris expreſſerit. Non tamen id adeo ſemper verum, quin aliquot locis meliorem etiam lectionem altera *Baſil.* prae priore exhibeat. Ex. c. In *Bis Acc.* c. 1. ἐκκεκώφωται recte dedit altera illa, quum prior male cum aliis ἐκκεκώφηται. In *Philopſ.* c. 36. f. p. 378. Edit. noſtrae ἐπαντλῶν bene *Baſ.* 2. ubi ἐπανταλῶν male *Baſ.* 1. In *Dem. Enc.* c. 44. λαμβάνεσιν recte altera, λαμβάνει prave prior. Item in *Soloec.* init. *Baſ.* 2. bene ἐπιτάμενον, quum prior male ἐπιτάμενος. Alibi vero etiam a priore receſſit, ut in *Icarom.* c. 28. ubi in verſ. Hom. εἶχε prior habuerat, altera ἔχε dedit, utraque male. Generaliter autem adfirmari poteſt, ſecundam iſtam prioris vitia auxiſſe; veluti quum in *Bis Acc.* c. 12. ἀκούοντι recte *B1.* haberet, altera ἀκόων τι prave expreſſit, ne pluribus Lectori moleſtus ſim. Quare miratus ego, cur *Solanus* tamen alteram longe ſaepius adleget quam priorem, potius habui plurimis in locis conſalere primam; non enim id agimus, ut vitioſas potiſſimum lectiones conqui-

quirendo, earum notandarum copia editionem exornari credamus, ſed ut ex optimae notae libris & Edd. probas lectiones eruamus (quamquam vitioſas etiam non omittendas duximus)

Baſil. quartam anni 1619. nanciſci non contigit. Tertiam vero *ibid.* anno 1563. ap. Henricum Petri editam Graeco-Latinam, cum nott. Cognati & Sambuci ſerius nactus ſum, quam ut ea adjuvari potuerim; nec multum opus erat. Cognati enim ex Pariſina inſeruimus, & in Sambuci puerilibus notis perpauca tantum lectu digna invenias.

Praeterea adhibuimus *Francofurtanam* anni 1546. mere quoque Graecam, duobus in forma minore tomis, comprehenſam, nec vitiis typographicis deſtitutam, nec multum ſingularium lectionum exhibentem, non tamen ad inſtitutum noſtrum plane inutilem, ut ex indicatis varr. lectt. adparet.

Tum non negleximus *Salmurienſem* Benedicti Graeco Latinam omnibus notam, duobus in octavo tomis eodem anno 1619. quo Baſilienſis quarta, excuſam. De hac Salmurienſi Benedictus in praefatione adfirmat, „ ſe Graecum contextum vel ex collatione variorum & antiquorum codicum, vel ex „ proprio judicio emendaſſe". Et quamvis mallem indicaſſet ubi Codd. ducibus, ubi ſolo judicio uſus fuerit, verum tamen eſſe deprehendi, nonnulla probe ab ipſo emendata, quae & mihi fuere imitanda, ut ſuis locis in notis indicabitur. A Vitiis certe typotheticis ita ſuam purgavit editionem Benedictus, ut plurima antiquiorum errata ſuſtulerit; licet ad veram lectionem ex Mſſ. reſtituendam minus operae mihi videatur impendiſſe.

Pariſinam denique Bourdelotii Graeco-Latinam, anni 1615. forma, quam in Folio dicimus, & in qua Solanus nonnulla emendarat, ſuasque paragraphorum ſive capitum diviſiones addiderat, ita adhibuimus, ut, exemplo Cl. Hemſterhuſii, ad ejus contextum, emendatis, quantum potuimus, emendandis, typothetas noſtram editionem deſcribere curaverimus. Notas vero Marcilii, Cognati & Bourdelotii textui ibid. non ſubjectas, ſed calci adnexas, exſcribere inde coactus fui.

Noviſſimam tandem Amſtelodamenſem omnium vitioſiſſimam Cl. *Graevii* editionem eo potius conſilio adhibui, ut ejus & Cl. *Gronovii* notas inde excerperem, quam ut ex Graeco ejus contextu aliquid utilitatis ſperarem, qui ita negligenter eſt habitus, ut non modo ex Codd. qui ibid. indicantur, nihil in eo ſit reſtitutum, ſed mendis typographicis Latina Graecaque ſcateant, maxime in notis & Scholiaſte. Id tamen boni habuit, quod Cl. Hemſterh. in ejus marg. quaedam adpinxerat quae de conſulendo *Dukero* ad Thucyd. *Daviſ.* ad Cic. & *L. Bos* in Obſ. Crit. monerent, unde & ea notis noſtris inſerui, monitoris nomine addito, niſi ubi forte idem per me jam notaſſem.

Nunc de ceteris adminiculis, & quid laboris exhauriendum habuerim, quidve eo praeſtiterim, mihi docendus es. Ex *Brodaei miſcell.* quas in Lampadem criticam retulit Gruterus, plurima quoque inſerui, etſi levia ſaepe ſint, & ita vitioſe in illa crebris ubique naevis obfuſcata face expreſſa, ut ad auctoris mentem potius quam ad id quod literis expreſſum legitur, ſaepe reſpi-

ſpiciendum fuerit : dandum tamen hoc omnium quos novi primo Luciani commentatori fuit , ut ejus adnotata plerumque perbrevia , & contextum interdum bene emendantia repeterentur ; quare ea tantum omiſi , quae nimis puerilia videbantur, ut quando ad verbum πέπονθα monet, id eſſe a πάσχω, vel ἀγγαρεὺς , a ἀγγαρεύω, & ſimilis farinae ; interdum & ea, quae aliud agens in Luciano emendat; ſed quae nimis diſperſa conquirere non potui.

Tum etiam communicatae mecum fuere notae manu ſcriptae *Fr. Gujeti*, ex quibus *Aeg. Menagium* ſua omnia hauſiſſe mihi perſuadeo, ita ad verbum eadem ubique habet quae *Gujetus* , quo defuncto forſan nactus eſt exemplar Luciani in cujus marginem *Guj.* breves ſuas commentationes & conjecturas conjecerat, quas deinde deſcribens auxit. Sunt enim *Gujeti* illae notulae aliquanto plures quam quas *Menagius* dedit ; & veterem fuiſſe popularium hujus querelam, quod ex aliis ſua deſumere amaret, vid. in *Miſcell. novis Lipſ.* quae in forma minore prodiere anno 1742. vol. 1. pag. 122. Item *Lamberti Bos*, *Horat. Vitringae*, & paucae *Maturini Veyſſierii La Croze*, quae omnes rurſus a me deſcribendae non modo erant , aeque ac *Solani* illae ſupra jam commemoratae , ſed & quaerendum quo pertinerent ; cum quisque fere alia Luciani editione uſus aliam paginam adlegaret, & *Solan.* notas etiam ſuas ad *Juntinae* paginas adcommodaſſet. *La Crozii* autem commentationes ſerius nactus, a Tom. 2. demum inſerere coepi , ceteras Addendis adjecturus, niſi easdem obſervatt. ab aliis jam occupatas deprehendero. Notas *J. H. Maji* ad Macrobios, & *Er. Schmidii* ad Tragopodagram unde hauſerim , ad initium eorum Dialogorum indicavi. In hoc vero negotio plurimum temporis abſumendum fuit , ut in omnium notis prolata Luciani teſtimonia , tam diverſis paginis indicata jam ad paragraphorum ſive capitum noſtrorum numeros aptarem, id quod aliquot millies contigiſſe facile credes , ubi Cl. *Jenſii* notam, quae eſt T. 2. p. 481. ſive ad *Imag.* c. 22. conſideraveris , in qua ſola Lucianus advocatur plus centies & quadragies; *Solanus* quidem Lucianum adlegans ſaepius capitum numeros a ſe inſtitutos quam paginarum expreſſit ; ſed quum Cl. *Hemſt.* ad medium usque Tomi I. capita aliter diſpeſcuit, in notis tamen *Solani* numeros eorum non mutavit, accidet interdum, ut id jam aliquot paragraphis ulterius quaerendum ſit , quod *Solanus* in anterioribus inveniri ſcripſit. E. c. quando ex T. I. adfert *Nigrin.* c. 10. id jam ex diviſione Hemſterhuſiana eſt c. vel §. 17. Totum enim *Nigrinum Solanus* diſtribuerat in capita 23. *Hemſt.* in 38. Nos vero dialogos omnes ſequentes a Dial. *de Sacrif.* ad fin. tomi ult. ex mente *Solani* diſpeſcuimus , ne opus eſſet ſingulas adlegationes mutare , quod in iis facere coacti ſumus quae partem illam priorem ſpectabant , exceptis forſan aliquot locis per feſtinationem mutare neglectis , quae Lector tamen hac ratione indicata facilius inveniet.

In hiſce tamen interdum ſublevatus ſum juvenum praeſtantiſſimorum opera , primum *Theodori Woertmanni* , qui olim gymnaſii noſtri coryphaeus, jam in cauſſarum patronis eximium tenet locum , procedente tempore principem etiam obtenturus. Hoc vero gravioribus negotiis occupato idem auxi-

lium mihi partitis vicibus praestitere *Regnerus Henricus Siblink*, & is Juris Doctor ex meritis nuper renuntiatus, nec non *Jacobus Gobius*, eodem honore brevi forsan mactandus. His itaque discipulis olim primariis ac dulcissimis, nunc amicis optimis, hoc nomine quantas possum gratias ago.

Ex Clar. Ioan. Iensii Lectionibus Lucianeis inserui omnia, resectis tantum paucis excursionibus ad Lucianum non plane spectantibus, atque in compendium redactis Luciani verbis ab eo longiore serie productis, quae repeti nihil opus erat, quum textui Lucianeo jam subjectae sint illae observationes, ex quo nexus verborum peti potest. Ut autem egregiam illius de me optime meriti viri in Luciano emaculando operam magni facio, literarumque peritiam in ea juventute qua illas Lectt. conscripsit, admiror, ita ipse non aegre feret, ubi bis terve tamen ab ipso dissensero, sed pari humanitate mihi & alibi per festinationem lapso ignoscet.

Variantium autem Lectionum sat amplum catalogum ab *Solano* in Ed. Juntinam, ut supra monui, collatum, totum describere lectorique exhibere, interdum & alias ab eo omissas addere, non sum veritus, ut adpareret quanta diligentia editionum codicumque collatio sit instituta. Interdum tamen nimis manifesto vitiosa qui meri tantum errores typothetarum esse adparebant, quaeque nec *Sol.* notarat, omittere satius duxi, ut quando *Junt.* in *Jov. Trag.* c. 30. habet ϖρίποδα pro τρίποδα, vel cum in *Abdic.* c. 23. f. eadem ridicule exhibet ἰατρῖς pro ἰατροῖς. Alibi ον῾ pro μόν῾, ubi manifestum est μ tantum inter imprimendum excidisse, vel ubi *Hag.* 2. in *Bis Acc.* c. 2. θεσπότης pro δεσπότης, & ib. c. 31. τολμόντων pro τολμώντων, & similibus. Etsi enim non sum in eorum sententia qui nihil utilitatis ex collectione variantium lectionum exspectant, eosque ad praefationem Lucani a summo literatore *P. Burmanno*, & ad praefat. *Montefalconii*, quam bibliothecae Coslejanae praemisit, ablegare, quam hic multa super his disputare malo, satis enim uterque earum necessitatem commendavit; modum tamen aliquem servari posse in iis notandis, probe intelligo; plus enim ex uno antiquo & adcurate scripto codice ad emendationem auctoris denuo edendi profici, quam ex decem aliis vitiosis sive codd. sive edd. nemo negaverit. Quumque *Solanus* plus millies adscripserit † *Fl.* vel † *Edd.* id est nihil mutare Florentinam vel Editiones ceteras, sed cum vulgata lectione convenire, nihil opus credidi id ubique addere, quia ex varietatum silentio satis patebit Edd. consentire. Qui autem etiam sine codicum ope se omnia sanare posse contendunt, sua fruantur felicitate. Mihi certe mira videntur dicta Cl. *Heumanni*, qui in Poecile *nimis servilem operam* vocat, *ex Codicibus corrigere*; quod iis nihil opus sit, ubi rem ingenio perficere possis. Et ut facile largiar, ingeniosiorem esse illum, qui sua sponte invenit emendationem, quam qui ex libris tantum eandem describit; ita tamen mihi largietur vicissim, ingenii quidem acumine posse excogitari quid auctor dicere potuerit, non semper quid re vera dixerit; qui tamen veterum scripta recudendi primarius est finis. quin & in Codd. tales saepe numero e-

men-

mendationes invenias, de quibus vel acutissimus Criticus ne quidem cogitasset umquam.

Ceterum omnino cum eodem & Cl. *Gronovio* sentio, inutiles fere esse tot repetitas auctorum edd. & Codd. collationes, si semper emendanda & sananda haec vel illa verba clames, corruptas interim lectiones ubique serves, nihilque in contextu usquam mutare audeas. Quare & ego mediam quandam viam inter audaciam ac timiditatem nimiam sectari studui, in contextum saepe recipiens quae vel in Codd. inveni vulgatae multo praestantiora, vel quae necessitas etiam sine librorum auctoritate mutare jussit, id quod Cl. noster *Wesseling.* etiam in D. Siculo facere instituit, E. gr. L. XI. c. 46. vs. 8. ἔργῳ πεῖραν εἰληφὼς in textum recipiens sine auctoritate, pro vulgato ἐγὼ &c. idque & alibi recte faciens. Sed ut de nostris emendationibus Lector eo melius judicet, nonnulla hic adponam ex iis quae audaciora videbuntur, at parva literarum imo unius literae, syllabae, accentusque mutatione verum sensum auctori reddunt.

Ita T. I. *pro Lapsu* c. 8. Καρδιανὸς praeeunte *Sol.* dedi, contra Codd. & Edd. quae Σαρδιανός. De *Merced. Cond.* c. 30. med. consentientibus commentatoribus hoc dedi, ut θέλω pro θέλῃ reciperem, quia res ipsa clamabat, verbum primae personae requiri.

Εἴκοσι ἔτη simili confidentia cum eodem edidi in *Hermot.* c. 59. f. pro absurdo vulgato εἰκὸς ἔτη.

Ἄφευκλον in ἄφυκλον mutavi paullo post, sine Codd. & Edd. auctoritate, sed exemplis Luciani.

Αὐτῇ bis dedi pro αὐτῇ, in T. 2. *Quom. Hist.* c. 62. ac saepissime alibi, quoties opus erat, nihil in his fidem librorum exspectans. Ὀνομάζων excudi curavi pro ὀνομάσων, ex emendatione necessaria *Jensii*, in *Quom. Hist.* c. 41.

Ἐπιπολῶν jussu *Gesneri* ib. c. 57. pro ἔτι πόλεων.

Ἁπάντων ὧν ἐγὼ εἶδον dedi sine auctoritate librorum, pro vulgata Edd. lectione, ἅπαντα· ὧν ἐγὼ εἶδον. T. II. 1. *Ver. Hist.* c. 40. etsi versionem ad vulgatam compositam intactam reliqui.

Αὐτὸς μὲ ἀγνοεῖν edidi in 2. *Ver. Hist.* c. 20. ex uno *Pell.* invitis ceteris, quia sensus id postulabat.

Ζῶν ἔτι non extimui edere sine auctoritate, pro absurdo ζῶντι, praeeunte *Sol.* in *Tyran.* c. 1.

Αἰτιᾷ item pro αἴτια, *Abdicat.* c. 21. ejusdem Tomi II.

Γὰρ omissum inserui jubente *Solano*, sine alia auctoritate, ib. *Salt.* c. 75. f.

Ἡ τῆ τῦ Βρισέως excudi jussi in *Imag.* c. 8. f. pro vulgato ἢ τῇ - - ut Latina versio congrueret, quam Cl. *Gesn.* sic optime dederat.

Καλλίω δὲ ᾗ ἐρασμιωτέραν ψυχὴν σκέπτεσα necessario reposui *ibid.* c. 22. pro καλλίων ᾗ ἐρασμιωτέρα ψυχὴν σκέπτεσα.

Αὖθις inserui ex uno Cod. O. *Jov. Conf.* c. 3. ubi Lector judicet, anne sic longe melius procedat oratio?

Πεπαρώδηται admisi sine auctoritate, pro πεπαρώνηται, *ib.* c. 14.

Ἐπὶ τῷ συμφέροντι ex uno L. recepi, quia res ipsa clamat, quum Edd. male ὅτι τὸ συμφέροντι. *ibid.* c. 19.

Conjunctionem τε ejeci in ἄλλως τ' ἠδὲ φιλόπονος ὤν, & in sensum oppositum versionem necessario mutavi ib. *Gall.* c. 29. med.

Δεδιότας pro δεδιότες expressi sine alia auctoritate, quam quia προϊόντας & ἀποκλείοντας proxime connectitur, in *Parasit.* c. 55.

Distinctionem mutavi in *Bis Accus.* c. 16. quae erat: καλαδόμενος, ἔωθεν εἰς ἑσπέραν μεθύων ἀεὶ, ἢ κραιπαλῶν, comma prius tollens & ante μεθύων collocans, quia μεθύων jam habebat suum adverbium temporis. Sed & alias distinctionem non raro immutavi, praecipue editionis *Juntinae* innumera illa commata, quorum magnam partem *Sol.* jam deleverat, saepe rejiciens, interdum etiam trajiciens, quando necessitas id flagitabat, quod nemo culpabit, qui norit in hisce plenam fere editorum esse libertatem.

Μελλήσας exarari curavi, pro μελήσας praeeunte *Gesnero*, distinctioneque mutata etiam δὲ pro ἢ dedi Tom. III. in *Rhet. Praec.* c. 18. p. 20. init.

Συνηλίσθησαν dedi pro συνηυλ-- eod. T. III. *Philops.* c. 12.

Ἐπικλυσθῆναι revocasse pro vulgato ἐπικλεισθῆναι religioni non duxi, consensui doctorum virorum magis quam libris obsecutus eod. *Philops.* c. 36. f.

Βορρᾶν *ventum boream* feci ex βορὰν *escam*, quod licet in omnibus legeretur, audacter mutavi in *Hipp.* c. 7.

Ὑπὸ τῶ δρομέων γίγνεσθαι exhibui sine ulla auctor. pro vulgato ὅτι τῶ — idque tamen necessario, quia ὅτι jam praecesserat, vid. *Calumn.* c. 12.

Δράματος ἀγωνιστὴ restitui pro πράγματος ἀγωνιστὴ, in *Mort. Per.* c. 3.

Τοῦτο quod vulgabatur, diremi in τοῦ τὸ sine Codd. sed belle monente Fabro, *ibid.* c. 20.

Συνεξελέξαντο scribere non dubitavi, quum omnes male haberent συνεξελλέξαντο, in *Epist. Sat.* c. 28. med. *Ibid.* συγκεκαθυμῶσθαι jubente *Solano* reposui pro vulgato συγκεκομμῶσθαι.

Ἐπ' ἴσης ἀξίας jussu *Gesneri*, sine auctoritate librorum, pro vulgato ὅτι ἴσης ἀξίως in *Demosth. Enc.* c. 10.

Καλὸν γὰρ κρησφύγετον θάνατος rescripsi contra libros, qui θάνατον absurde; nam ὅτι intelligitur, *ibid.* c. 46.

Εὐχήμως etiam restitui pro εὐχημόνως, ut metro Euripideo consulerem *ibid.* c. 47.

Notabilem recepi correctionem, ἠδὲν χεῖρον reponens ex Cod. L. in *Cyn.* c. 4. pro ἠδὲ εἰ χεῖρον ἔχουσιν, quod ridicule etiam olim vertebatur in Parisinae p. 1103. *At non possent, seu sese melius seu deterius haberent, officium suum praestare?*

Ἔκλαυσε δακρυρροῶν reposui, pro ἔκλυσε δακρ. in *Philopatr.* c. 6. suasu *Solani*, etsi invitis libris. *Ibid.* c. 9. τε inserto versui consultum, & c. 10. λόχμια receptum pro δόχμια.

Tandem in *Tragopod* versu 41. ἄτλω cum *Gesnero* scripsi sine alia auctoritate, pro αὐτήν. quia metrum Anacreonticum ac sensus ita postulant.

Ubi

Ubi vero major erat mutatio facienda, non usus sum pari audacia, ut quando in *Hermot.* c. 77. elegantissima conjectura *Solanus* ἔξω τῆ ὁδῆ ἐστι rescripserat, pro vulgato ἔξω ἡ ὁδὸς ἐστιν, idque deleta vulgata lectione jam contextui inseruerat, ego id tamen non admisi, ne modestiae fines egrederer. Quare etiam abstinui manum, ubi vulgata tolerabilem praestabat sensum, etsi melior poterat excogitari, aut a viris doctis probabilior erat proposita.

Haec igitur speciminis loco sufficiant; cetera enim ex Codd. vel antiquioribus Edd. emendata satis, spero, se probabunt, suntque ea haud pauca, ita ut adfirmare non dubitem, mille fere locis jam aliter legi, quam ante.

Versionem Cl. *Gesneri* rarissime mutavi, nisi in levioribus ac manifestis, quae vel ipsum sic reddi velle facile credebam, non quod supra illum sapere mihi persuadebam, sed quod is eadem non habens subsidia, aut ad vulgatam lect. tantum adcommodavit interpretationem, aut eam mancam vertendo adjuvit: alias intactam servavi, etiam ubi a Graeco contextu, qualis is nunc est, differret, ubi videlicet ratio ex variantibus lectt. vel notis adparet, uti T. III. in *Rhet. Praec.* c. 2. p. 3. f. *anhelantes* ab ἐκπνους relictum est in versione, licet ἐκείνους jam legamus, quia in notis id defendit.

Accentuum curam quantam potui, habui, ut ad Grammaticorum placita revocarentur, ubi in Edd. ab iis erat recessum; quod non raro contingit. Ita & encliticorum tonum ad Grammaticos canones restituere laboravi, quorum ii mihi videntur rectius sentire, qui duos accentus acutos in syllabis contiguis non admittunt, nolentes scribi λόγός τις, sed λόγος τις, nec ἄλλῳ τινι, sed ἄλλῳ τινὶ, nec patientes praepositionis accentum sequente enclitica mutari, sed jubentes πρὸς σὲ scribere, non πρός σε. Verum postea animadvertens Edd. antiquissimas, interdum & Codd. persaepe tamen ita duos acutos jungere, encliticarum autem accentum semper in praepositionem trajicere, quoties opus est, idque Cl. *Hemsterhusium* etiam secutum, qui e. c. in *Necyom.* §. 4. edidit ὥστέ μοι, ibid. §. 6. πρός τινος. Rursus §. 10. ἄλλό τι & ἔκ τινος, ac saepissime alibi; ideo deinde etiam in praepositionibus a simili scriptura non adeo sollicite abstinui, quamvis prius institutum servarim, ne umquam ἄλλό τι scriberem, nisi forte per incuriam ita remanserit. Sed quid his minutiis lectorem detineo?

Placet super hisce sententia *Joan. Wallis*, qui in praef. ad Claud. Ptolem. Harmon. bene monet, alia minutiora esse quam ut semper notentur. „ Idem-
„ que dicendum de vocum encliticarum accentu vel retento, vel inclinato,
„ vel penitus amisso; puta δέ τις, vel δὲ τις, vel δ' τις. & quae sunt hujus-
„ modi: qua in re tum plurimum variant Codd. tum magnam sibi solent scri-
„ ptores (scribas dicere ego malim) licentiam indulgere, seu pingendi, seu
„ non pingendi; & sic, aut secus. Ego itaque in tantillo negotio (praeser-
„ tim nisi emphaseos ratio hoc aut illud suadeat) codices ubi consentiunt, se-
„ quor; ubi differunt, arbitrio uror meo; neque admodum sollicite, ne ni-
„ mis curiosus videar in re nihili: permisso interim aliis judicio suo, si quan-
„ do secus factum malint.

Cum itaque & ego viderem Scholiaſten Luciani accentum in θεὶ & φησὶ fere perpetuo retinere, hunc ei morem plerumque relinquere ſatius habui.

„ Idem intellige, pergit *Wallis* de vocibus, quae nunc conjunctim, nunc „ ſeparatim ſcribi ſolent, & quidem pro cujusque arbitrio: ut ὥς τε ὡ ς τε, οὐκ „ ἔτι οὐκέτι, οὐδ' ὅλως οὐδόλως, μὴ δὲ μηδὲ, μόνον ὐ μονονὐ, τοὶ γὰρ ἦν τοιγαρῦν, ἐφ' ὅσον „ ἐφόσον, ἐξ ἀρχῆς ἐξαρχῆς, ἐφ' ἑξῆς ἐφεξῆς, ὅν τινα ὧν ὁντινῶν, τοῦτ' ἔστι τουτέστι, „ δι' ὃ διὸ, γ' ἂν γοῦν, & multis aliis.

Addo ὕμενον, quod *Fl.* in Luciano ὑμενῶν, & ſimilia, quae in variantibus ſemper notaſſe inane fuiſſet. Inter μὴ δὲ autem & μηδὲ volui initio obſervare differentiam; ſed comperi deinde id eſſe ἀδύνατον, cum aliae Edd. id perpetuo connectant, aliae perpetuo disjungant, aliae promiſcue utantur; quare Pariſinae ſcripturam in eo plerumque retineri ſum paſſus, quae fere ſemper μηδὲ, ubi *J.* & *H.* μὴ δὲ, licet & *Fl.* id perſaepe ſejungat. Addere poſſem ἐπιμηκιστον, quod jungunt Edd. ſed *Fl.* ſeparat, vid. quae *Hemſterh.* ad *D. Mort.* VI. 5. notat. Item ἀφικτῆτο quod *J.* amat, ac ταυῦν & ἐπιπλέον. Sed quo major in his diligentia, eo minus forſan utilitatis. Sic τ' ἄλλα *Junt.* fere ſemper, *Fl.* vero & pleraeque τ' ἄλλα. Eadem κωλύει τὲ, & κύειν τὲ, cum tamen in οἷός τε, in ἡδονήν τε accentum particulae adimat. Ita & *Rhodomanni* editio D. Siculi τὲ ubique accentu inſignit. Nos vero τε etiam in κωλύει τε & ſimilibus accentu privavimus ex accuratiorum Grammaticorum praeceptis.

Commentatoribus autem ſuam ſervavi orthographiam, interdum & vitia, maxime *Bourdelotio*, quod & *Hemſterh.* feciſſe video, ut ejus incuria adpareret. Quare ne putes me omnia illorum probare, quae non refutavi, quaeve poſt deſcripta demum typis folia detexi, E. gr. quando T. 2. in *Demon.* c. 30. *Solanus* in contextu οὐδὲ μέγα nihil immutans, in notis tamen ſcribit οὐδὲν μέγα, ut alia mittam.

Scholiaſten vero totum manu deſcribere ſumus coacti, quia plurima erant emendanda, quae Cl. *Clericus* non correxerat, plurima longe alio ordine collocanda, & integra ſcholia perſaepe ad alios dialogos referenda, ad quod tamen Doct. *Solani* diligentia viam jam munierat, ſingula numeris diſtinguendo, & varias lectt. ex Codd. Anglicis adjiciendo, atque utrumque *Voſſianum* codicem conferendo, quem & ipſe oculis ſubjicere volui; ſed bis fruſtra aditu ad Mſſ. bibliothecae Leidanae expetito, non tanti duxi, ut tertium iter eodem ſuſciperem. Cetera typothetica vitia, quibus immanem in modum ſcatebant illa ab *Clerico* edita Scholia, quantum licuit, ſuſtuli, interdum & pauca quaedam corrupta ex conjectura emendavi; ſed reſtant & alia nondum ſana, quae feſtinatio non ſivit attingere, neque tanti eſt iſte Scholiaſtes, ut cura adeo exquiſita dignus ſit. Mirere tamen qui *Clericus* in epiſtola ad *Graevium*, quam huic praefationi ſubjungam, de ſua cura majora praedicet quam praeſtitit.

Sed nec noſtra Scholiorum nec Luciani editio ab mendis eſt libera; etſi enim ab Viro perito ſedulo eſt correcta, ante quam ad me ſpecimina transmitterentur, tamen arte nulla caveri poteſt, quin aliqua reſideant, vel quae noſtram

ſtram legentium aciem effugere, vel quae operae negligunt, quantumvis corrigas, id quod eo facilius contingit, quando praelum alia in urbe exercetur, quo factum eſt, ut ſemel tantum perluſtrare mihi quamque plagulam licuerit; hoc tamen adfirmare audeo, vel minus typographicarum mendarum jam in contextu Luciani inventum iri, quam in Edd. aliarum ulla. Quare Lector non tam reſpiciet quot forſan remanſerint, quam quot ſublata ſint, pro tribus enim rurſus admiſſis, contra vel triginta eſſe emendata deprehendet.

In commentationibus autem meis interdum a me erratum, aut, ſi mavis, peccatum eſſe mea culpa, ſed per properationem, jam deprehendi; quare in Addendis potiſſima corrigam, ſi modo & ad ea ſubjungenda tempus concedatur, quod ſi non ſuperfuerit, Lector veniam dabit in aliam occaſionem & ea rejicienti quae ſubinde in notis promiſi adcuratius in Addendis excutere.

Luciani vitam promiſerat *Solanus*; nec dubitabam quin eam jam confecerit, quum ab anno 1720. quo ſe ſuas ad Lucianum notas typographo tradidiſſe, ſcriptum reliquit, vel ſaltem ab anno 1723. quo additamenta etiam quibus eas auxit, ad finem ſe perduxiſſe teſtatur, ſatis ſpatii ad id praeſtandum habuiſſe videtur; decennio enim & amplius ſupervixit: ſpem deinde quoque fecit peritiſſimus omnis elegantioris literaturae *Hemſterhuſius*, ſe illam vitam conſcripturum; quod cum per alias occupationes facere prohiberetur, & Clar. noſter *Geſnerus* eamdem ſpem feciſſet; hinc ego minus de ea concinnanda ſollicitus excerpere atque colligere ex ipſo Luciano neglexi, quae illuc ſpectant; tamen quae ex eodem aliisque corradere per tempus licebit, Lectori exhibere, quam neceſſariam hanc provinciam plane deſerere malo.

Indices Graecos tres incredibili labore ac patientia, (continent enim ſupra quinquaginta locorum indicatorum millia) confecit frater dulciſſimus *Carolus Conradus Reitzius* Gorinchemiani gymnaſ. rector, quorum duos adjecimus, primum Scholiorum & Variantium quarumdam Lectionum; Notarum alterum. Tertium omnium verborum ac phraſium, tam locupletem, ut adnecti tertio Luciani tomo non potuerit, retinere coactus ſum. Et quia praecipua tamen in notarum indice ſatis quoque amplo, occurrunt, confidimus Lectorem hiſce duobus contentum fore, eoque magis, quum priores Edd. nullo Graeco Indice, praeterquam ſolo Dialogorum, ſint donatae. Quum vero copioſiſſimus ille tertius Index jam plane confectus ſit, promiſit bibliopola ſe eum quoque ſtatim praelo ſubjecturum, ut primum ſenſerit eum eruditorum votis expeti. Ego vero, qui nullus dubito, quin deſiderio plurimorum reſpondeat iſtud opus, vel meo periculo illum feorſum edi curabo, ubi Wetſtenius noſter hanc aleam ſubire gravabitur, & quidem eadem forma, qua haec volumina, faciamque ut Lexici Lucianei vicem praeſtare queat, indicata via, qua, etſi ad noſtram potiſſimum editionem eſt aptatus ac deſtinatus, non adeo magno negotio etiam ad alias editiones uſui eſſe queat; hunc enim majore cura quam reliquos compoſitum eſſe novi.

In indicandis autem Luciani locis, non ſolum paginarum numerum, ut vulgo fit, Indices hi commonſtrabunt; ſed & Dialogorum paragraphos ſive ca-

capita simul addita reperies, ut numquam frustra sis quaesiturus; nam si forte in exprimendo altero numero erratum sit ab operis, alter tamen tibi locum commonstrabit.

Ut igitur ego fratri immortales gratias ago habeoque, quod mea gratia molestum hunc laborem subierit, nihil reveritus ignobilis, ut nonnullis audit, hujus operae exprobrationem, ita & benevolus Lector sua studia hac ope adjuta gratus adgnoscet, & utriusque conatibus benigno judicio favebit. Vale. Dabam Trajecti ad Rhen. ipsis Kalend. Martiis, anni CIↃ IↃ CC XLIII.

Etsi mox subjungam notata *Solani*, de Scripturae compendiis quibus Editiones & Codices in Variantt. Lectt. designantur, tamen & hic monendus es, Literis quadratis Codices Manuscriptos, currentibus vero, typis vulgatas editiones notari; exempli caussa P. significat Poli Cardinalis vel Perizonii collationes ex Cod. sed *P.* obliquius exaratum, editionem Parisinam; W. Codicem Wittianum, *W.* edit. Wechelianam; quam deinde potius per *Wech.* indicavi; sed tam raro occurrit ejus mentio, contra tam frequenter W. Codex, commemoratur, ut confusio non sit metuenda. B. Baroccianum Codicem, *B1.* edit. Basil. primam, & sic deinceps, ut in catalogo sequente fusius exponitur. At si penes me stetisset, potius integris syllabis haec expressissem, *Par. Bas.* &c. scribendo, quam unica tantum litera, quod brevitas ista negotium facessit & corrigenti & lectori; sed quia sic coeptum erat, non licuit mihi ab isto more recedere; cum tamen viderem Solanum in Ed. Hagenoana varietates Florentinae sola litera *F.* designasse, idque & Hemsterhusium sic expressisse, usque ad medium Tomi primi: at in Juntina eumdem Solanum, in qua longe plures varietates adleverat, *Fl.* pinxisse pro Florentina, & *Fr.* pro Francofurtana, id sedulo deinde sic distinxi. Cumque idem dubium possit oriri ex sola litera *A.* sitne Aldina an Amstelodama intelligenda; licet per *A. Amstelodamam* denotat Hemst. & Solanus plerumque *Ald.* ad priorem illam denotandam, scripserit, tamen interdum in eo ab ipso erratum deprehendi; quare & hoc postea distinxi integras syllabas exprimens, nisi ubi numerus 1. 2. additur, ut *A1*, *A2*. satis patet *Aldinam* intelligendam, quia *Amst.* non bis est excusa. Ita varietates *Aldinae primae Wesselinganae* semper sic notantur, marg. *A1W.*

MO-

MOSIS SOLANI
SYLLABUS NOTARUM.

m. 1. mendoſe.
2. (poſt numerum) *mediam paginam* ſignificat.
i. *initio paginae.*
f. *finem*, *ſub finem.*
— Deeſt (At cum litterae ſubjicitur, nihil in reliqua voce mutatum eſſe, notat.
E. vel EE. Editiones tunc ad manum.
Edd. (*Fl. Ald. Fr. P. J.*) vel *reliquae editiones.*
Bı. Baſil. 1. in *erratis* ſeu potius variis lectionibus.
Coll. *Collectanea Galaei.*
W. *Wittianus Codex Mſ. a Jenſio collatus.*
M. *Marcianus Codex Mſ.* (qui olim Wittianus) *a me in his conſultus.*
P. *Poli* (Card.) cujus collatio penes Perizonium.
Ex. *Excerpta* penes Perizonium ex Ed. Flor. *cum Codice Poli collata.* i. e. Edit. Fl.
L. *Longolii excerpta* ex Codd. Mſſ. penes eumdem Perizonium; ſunt autem hi collati cum edit. Ald.
W. *Wecheli editio* quorumdam opuſculorum Luciani.
r. Recte.
V. Mſ. *Codex Vaticanus* in his locis a Cl. Joh. Maſſon collatus. In Scholiis Codex Voſſianus.
O. Mſ. *Oxonienſis* vel Ox.
marg. *Ald. W.* margo Aldinae primae Weſſelingii, de qua in praef. plura I. F. Reitz.

CATALOGUS
Commentatorum Luciani, ſecundum ordinem aetatis.

Joannes Brodaeus. deſignatur	*J. Br.*	Jacobus Gronovius. . . .	*J. G.*
Gilbertus Cogniatus. . . .	*G. C.*	Joannes Clericus. . . .	*J. Cler.*
Joannes Bourdelotius. . . .	*J. B.*	Joannes Jenſius. . . .	*J. J.*
Theodorus Marcilius. . .	*Th. M.*	Ludovicus Kuſterus. . . .	*L. K.*
Lambertus Barlaeus. . . .	*L. B.*	Lambertus Boſius. . . .	*L. B.*
Jacobus Palmerius a Grentemeshil.		Horatius Vitringa. . . .	*H. V.*
. . . . .	*J. P. a G.*	Jo. de la Faye. . . .	*J. de la F.*
Tanaquillus Faber. . . .	*T. F.*	Eduardus Leedes. . . .	*E. L.*
Franciſcus Gujetus. . . .	*F. G.*	Moſes du Soul, (ſive Solanus)	*M. du S.*
Aegidius Menagius. . .	*AE. M.*	Maturin. Veyſſi. la Croze.	*M. V. la Cr.*
Adolphus Vorſtius. . . .	*A. V.*	Tiberius Hemſterhuſius. . .	*T. H.*
Jacobus Tollius.	*J. T.*	Joannes Matthias Geſnerus.	*J. M. G.*
Joannes Georgius Graevius.	*J. G. G.*	Joannes Fredericus Reitzius.	*J. F. R.*

***

M. DU SOUL, *sive* SOLANI *monita.*

EDITIONES LUCIANI, quibus usi sumus:

Anno 1496. Florentina Graeca, quam totam cum hac contuli. designatur in Var. Lect. nota *Fl.* vel *F.*
1503. Aldina 1. Graeca. notatur *Ald.* vel *A1.*
1522. Ald. 2. Gr. designatur *A2.*
1526. Hagenoana 1. Gr. insignitur *H.*
1535. Juntina Gr. scribitur *J.*
—— Hag. 2. Gr. *H2.*
1545. Basileensis 1. Gr. *B1.*
1546. Francofurtana Gr. *Fr.*
1550. Veneta 2. Gr. *V2.*
1555. Bas. 2. Gr. (Bas. 1. ne correctis quidem mendis in indice notatis exprimit.) *B2.*
1563. Basil. tertia, *B3.*
1615. Parisina Graeco Latina. *P.*
1619. Salmuriensis Graeco Lat. *S.*
—— Basil. 4. Gr. Lat.
1687. Amstelod. Gr. Lat. *Amst.* & *A.*

CODICES COLLATI.

O. vel B. Baroccianus vel Oxoniensis Codex Mf.
I. Codex Mf. Bar. (N°. LVI.) continet hosce Luciani libros.

Διαβ.	fol. 132.
Καλαπλ.	136.
Συμπ.	142.
Ἰκαρ. (deest folium unum aut alterum)	147.
Ῥητ. (capite truncatus NB. in Catal. omissus)	152.
Προμ. ἐν Λόγ.	154.
Εὐχ.	155.
Ἔρωτες (de industria omissa hic plurima)	162.
Ζ. τρ. (deest folium unum)	164.
Ζ. ἐλ. (non integer)	171.
Δικ. (pars tantum)	173.
Ἀναβ.	174.

II. —— (N°. 136.) continet tantum dialogos aliquot *Mort.* cum *Jud. Dearum* & uno *Marino.*
III. Bodlejanus N°. B. 2. 16. *Dialogos Mortuorum* non plures *quinque.*

I. IEN-

I. IENSIUS.

I. [Nobiliſſ. Joh. de Witt dedit mihi anno 1698. Codicem quorundam Luciani opuſculorum Manuſcriptum, quem contuli, & reperi eum eſſe ſatis antiquum. 1°. numquam litera ι ſubſcribitur, ſed pone apponitur. Tum vocabula γῆν, ὅταν, ἐπειδὰν &c. ubique diſtinctim erant ſcripta, ut γ' ἢν ὅτ' ἂν ἐπεὶ δ' ἂν &c. Tum ζῷα non ζῶα. πρώην non πρώην. Littera B. ſcripta eſt υ. nullae usquam diſtinctae erant dialogorum perſonae ipſis perſonarum nominibus; ſed duo tantum puncta (:) exeunte qualibet perſona, erant picta. Denique ſcholia ad marginem, ſed ita minutis & abolitis litteris, ut minima pars eaque vix legi potuerit.]

Opuſcula Mſſ. erant haec

Πρ. λ.	Ἀρμ.	Εὐν.	Ἔρω.	Ἡσιοδ.	De hoc ipſo Codice vide plura a me initio vol. 2. annotata
Μισ.	Σκυ.	Ἀστρ.	Υ. εἰκ.	Συρ.	
Α. μισ.	Συγγρ.		Γυμν.		
Πτα.	Ὀρχ.		Ἀποφρ.		
Ἑρμ.	Λεξ.		Διψ.		

Omnia quae ex illo Mſ. Cod. in Jenſiano codice erant annotata, in hunc meum a me ſub nota W, transſumpta ſunt. *M. du Soul.* 1707.

II. [Excerpta codicis Reginaldi Poli Cardinalis tit. Iſ. Nirei & Achillei Archiepiſcopi Cantuarienſis, anno MDLVII.] (ad παρασ. usque; caetera manca.)

III. [Excerpta ex Chriſtophori Longolii Luciano (ap. Ald. MDIII.) cum Mſſ. collato. MDL.]

De Codice MARCIANO.

Codex eſt membranaceus in folio, ut vocant, qui ex libris Cardinalis Seripandi olim fuiſſe teſtem habet ejus manum. Alibi etiam Chalcopyli Conſtantinopolitani fuiſſe, ſcriptum eſt.

Ex Italia advexiſſe credo virum Nob. Joh. de Wit; quo defuncto, emtus eſt a viro nob. D°. van der Mark, qui eum nunc Ultrajecti poſſidet. Codicem hunc Mſ. nunc vir egregius, Lucianique ſtudioſſimus Bridges J. C. Anglus 1722.

Scriptus eſt elegantiſſime, nullis literarum, niſi una aut altera voce, compendiis; ut θ--ς, πν. & αν--ς, pro θεὸς, πνεῦμα, ἄνθρωπος. Littera β. in textu hac fere forma pingitur ϐ. in ſcholiis vero figura β conſtanter adhibetur; unde patet recentioris eſſe aevi.

Continet autem opuscula Luciani sequentia, hoc ordine.

1. Πτα. ἀκέφαλον est		8. Μισθ.	ξϛ'.	15. Ἐρωτ.	οϛ'.
2. ἀ. μισθ.	ξ'.	9. Γυμν.	ξζ'.	16. Υ. εἰκ.	οζ'.
3. Αρμ.	ξα'.	10. Συρ.	ξη'.	17. Ἀποφρ.	οη'.
4. Ἡσ.	ξϐ'.	11. Ὀρχ.	ξθ'.	18. Ἑρμ.	οθ'.
5. Σκυ.	ξγ'.	12. Λεξ.	ο'.	19. Πρ. λ.	οϟ'.
6. Συγγρ.	ξδ'.	13. Εὐν.	οα'.		
7. Διψ.	ξε'.	14. Ἀστρ.	οϐ'.		

Quibus opusculis adscripti sunt quos hic vides numeri. Unde liquet LVIII. titulos ab initio periisse; summamque, si a fine integer censeatur, fuisse libellorum LXXVII. qui numerus, rejectis spuriis, cum nostris Codicibus satis constat, in quibus LXXXI. cum nothis inveniuntur.

Quaterna folia erant, nisi quod, lacerato folio uno, primo tria tantum inveniuntur. Quaternario autem cuique inscriptus numerus Graecus, indicat amissos a capite quaterniones XLVI. & XLVII. in folium unum; incipit autem Codex, non ab initio libelli *de Lapsu* &c. sed ab his in eo verbis, τὸ ϖαθαδόξου τ̃ ϖαρασαγορεύσεως, quae in Junt. editione p. 312. occurrunt. Desinit, serie continua quaternionum, cum LXIII.

Ex 63. quaternionibus.
deme 46. qui periere.
habet 17. quaterniones superstites.
qui ducti in 16. paginas cujusque quaternionis,
efficiunt. 102.
17.
272. pag.
aufer 4. pag. laceratas,
habebis 268. paginas, quibus codex nunc constat.

Constiterat autem, cum integer esset a capite, mille & 8. paginis; qui numerus ex 63. quaternionibus in 16. paginas ductus conficitur.

Ego ratione inita comperio 268. illas quibus nunc constat Codex, efficere 312. Junt. editionis paginas 1008. quibus integer constabat, efficiebant 1173. qui numerus vera summa (1274.) 101. paginis distat; quibus aut a fine mutatum codicem censeas oportet, aut in eo non exstitisse spuria quaedam, numero IV. quibus & titulorum numeri distant, ut supra monitum est.

Contuli ego post Cl. Jensium { Συγγρ. μισθ. γυμν. } integros

in quibus paucula a viro doctissimo omissa observavi, in reliquis, quia festinabam, ea tantum loca consului, quae mihi negotium facessebant.

Scho-

Scholia quamvis sint aliquando evanida; alicubi etiam vitiato codice, nulla ope legi possint; & abscissis multis marginibus, non habeantur omnia, plerumque tamen cum Vossianis conveniunt, aut cum ineditis Galaeanis.

Paucula tamen etiam in eis nova a me quam potui diligentissime, sunt descripta, praeloque cum reliquis parata 1707. *M. du S.*

INDEX ALPHABETICUS
VARIORUM LUCIANI TRACTATUUM,

Quem verbis dimidiatis exhibeo, quia sic adlegari solet in notis SOLANI.

(Αἰρ.) vel Ἑρμ. p. 315.
Ἀλεκτρ. Tom. II. 702.
Ἀλεξ. II. 207.
Ἀλκ. I. 176.
Ἀχαχ. v. Γυμν. II. 883.
Ἀναβ. I. 570.
Ἀπαιδ. III. 99.
Ἀποκ. II. 159.
Ἀποφρ. III. 161.
Ἄρμ. I. 850.
Ἀστρολ. II. 360.
Β. ὠρ. I. 540.
Γυμν. 263.
Δημ. III. 490.
Δημων. II. 374.
Διαβ. III. 125.
Θ. ἀστρολ. I. 204.
Ἐν. δ. I. 291.
Νεκ. δ. I. 328.
Ἑτ. Δ. III. 280. & 469.
Δικ. II. 791.
Δ. Φων. I. 83.
Διον. III. 74.
Διψ. III. 234.
Δραπ. III. 365.
Εἰκ. II. 458.
ὑ. εἰκ. II. 484.
Ἐκκλ. III. 527.
Ἐνυπν. I. 1.
Ἐπικτ. I. 487.
Ἐπιστ. κρον. III. 401.
Ἑρμ. I. 739.
Ἐρωτ. II. 397.
Ἑτ. Δ. (vid. Δ.)
Εὐν. II. 350.
Εὐχ. III. 247.
Ζ. ἐλ. II. 626.
Ζ. Τρ. II. 642.
Ζευξ. I. 838.
Ἡλεκτρ. III. 87.
Ἡρακ. III. 82.
Ἡροδ. I. 831.
Ἡσ. III. 240.
Θ. Δ. I. 204.
Θυσ. I. 525.
Ἰκαρ. II. 751.
Ἱππ. III. 66.
Ἰχ. a. II. 70.
Ἰχ. b. II. 104.
Καταπλ. I. 620.
Κρον. III. 385.
Κρονοσ. III. 393.
Κυν. III. 539.
Λεξ. II. 317.
Μακρ. III. 208.
Μισθ. I. 651.
ἀ. Μισθ. I. 704.
Μυια. III. 91.
Νεκ. I. 455.
Νερ. III. 636.
Νιγρ. I. 37.
Οἰκ. III. 190.
Ὀν. II. 567.
Ὀρχ. II. 265.
Παράσ. II. 836.
Πατρ. III. 229.
Πεντ. II. 922.
Περ. III. 325.
Πρ. λ. I. 23.
Προμ. I. 185.
Πται. I. 724.
Ῥητ. III. 1.
Σκυ. I. 859.
Σολ. III. 552.
Συγγρ. II. 1.
Συμπ. III. 418.
Συρ. III. 451.
Τιμ. I. 98.
Τοξ. II. 507.
Τραγ. III. 643.
Τυρ. II. 141.
Φαλ. a. II. 187.
Φαλ. b. II. 201.
Φιλοπ. III. 584.
Φιλοψ. III. 29.
Χαριδ. III. 618.
Ψευδ. III. 552.
Ὠκυπ. III. 664.

ALPHAB.

Ἑταιρ. Διαλ.
A. 299.
Γλ. III. 280.
Δ. ib. 301.
— 319.
Γ. 310.
K. 289.
— 292.
— 322.
Λ. 315.
M. 281.
— 284.
— 286.
— 295.
T. 308.
X. 303.

Codices Vaticani Mſſ. quos inſpexit Vir Cl. JOH. MASSON.

V. 1. perg. fol. n°. 90. videtur XI. ſeculi. Incipit a Φαλ. α. fol. 5. (quatuor primis foliis chartaceis manu recentiſſima) ordo opuſculorum in eo Codice hic eſt.

Φαλ. α. β.
γ. Ἱππ.
δ. Διον.
ε. Ἡρ.
ϛ. Ἡλ.
ζ. μυια.
η. Νιγρ.
ϑ. Δημων.
ι. οἰκ.
V. 2. πατρ.
κ. Μακροβ.
ἰϛ. α. β. paucis Schol.
Ἀβαβ.
δ. Φων.
Συμπ.
ψευδος.
καλαπλ.
Ζ. ἐλ.
Ζ. τρ.
Ἀλεκτρ.
Προμ.
Ἰκαρ.
Τιμ.
ἐπισκ.
β. πρ.
ἀναβ.
δ. κατ.
Θυs.
ἀπαιδ.
ἐνυπν.
πϑχισ.

φιλοψ.
V. 2. νεκ. δ. 7.
εν. δ. 19.
ετ. δ. 7.
γυμν. &c.
Deinde in quibusdam aliis ab hoc diſcrepat.
ϑ. κρ.
μιαϑ.
γυμν.
νεκ.
ὀν.
Ἀλεξ.
εἰκ.
Συρ.
Ὀρχ.
λεξ.
εὐν.
ἀτρ.
ἐρ.
Ἀπφρ.
ϑ. ἐκκ.
τυρ.
Ἀποκ.
Περ.
Τοξ.
Δημ.
συγκρ.
διψ.
Κρον.

Ηροδ.
Ζευξ.
πτ.
ἀ. μιαϑ.
Αρμ.
Ηϛ.
Σκυθ.
Τραγ.
Ερμ.
πρ. λ.
ἀλκ.
εὐχ.
ὠκ.
* προς Αριϛειδην.
Κυν.
νεκρ. δ.
ἐν. δ.
ϑ. δ.
Deſunt igitur:
ετ. δ.
δραπ.
ὑ. εἰκ.
Νερ.
παλρ.
πενθ.
ῥητ.
Φιλοπ.
& χαριδ.

Novus autem unus libellus hic comparet, qui προς Αριϛειδην ſtellula notatus in laterculo conſpicuus eſt.

In Codice f. 34. leguntur haec verba Εγω Ἀλεξανδ. Ὑπατοκοπος Νικαιας ϛ κατα

τα Βιθυνιαν μετα Ιακωβυ τῦ φιλτατυ ἀδελφυ ϗ μέλροπολιτῦ Λαριστης. Eadem manu ac cetera. f. 45. Idem nomen, ſed cum alio conjunctum, ſc. μετα Θεοδωρυ Ἀγαθόυ τῦ ἡμιν ὑπηρετυντ☞. F. 122. ad marginem nota haec reperitur: Εγω Αλεξανδ. Ἐπισκοπος Νικαιας ὃ ἐν Βιθυνια μετα Ιακωβυ τῦ ὁμοψυχυ ἀδελφυ ϗ μὲ ἀριεμης τῦ πρωτ' μ. τ' κατα δρομ. τ̃ Βυλγαριων, ἰδιωσαντ' ἀναλωμασιν ἀναγησαντ' κ'κο's μεν αὐτ̃ κ'κ τοις κτημασι δόντ☞ πλείονα. f. 124. E. A. — ε — N — της προς τη Ασκαιᾳ μετα Ιωαννυ τῦ Ἐπὶ τη ἀδελφη Κηδεσυ. Alibi f. ut ſupra, μετα τυ οι μεμηλε... συνιερεὼς ϗ συνεπισ'κ' ἀδελφυ.

V. 2. n°. 89. Chartaceus 4°. incipit a Φαλ. β. cum ſcholiis paſſim, literis rubris, f. 299. Δραπ. videtur xv. ſeculo nitide ſatis exaratus.

V. 3. Chart. 4°. n°. 88. haud nitidus. Paulo recentior illo videtur: habet fol. 316. opuſcula quae continet alio ordine quam in ſuperioribus. Pauca ſunt ſcholia. fol. 308. Φιλοπ. usque ad f. 315. ſine Schol. ſolus Codex, qui hunc Dial. habeat.

Epiſtolas Cl. *I. Clerici* & *I. Voſſii* ex Remonſtrantium Bibliotheca Amſtelodami mecum communicavit Cl. *J. J. Weiſtenius.*

Illuſtri viro ISAACO VOSSIO S. P. D. *Ioannes Clericus.*

QUod te ignotus compellare audeam, Vir Illuſtris, non miraberis, poſtquam cauſſam expoſuero. Scis te miſiſſe Scholiaſtas Graecos MSS. in Lucianum ad Blavium, aliosque ejusdem ſocietatis Typographos. Fortaſſe etiam noſti eos invitos in eis edendis cunctatos fuiſſe, quod non invenirent qui vellet emendationis laborem ſuſcipere; neque enim exiguo opus erat ſudore ad dialogos ad uſitatum ordinem revocandos, notandas paginas novae Editionis Luciani, emaculandaque ſpecimina typographica ex Codice mendis ſcatente ducta. Tandem ad me cum venirent, id operis, licet aliis nimium quam vellem diſtrictus ſuſcepi ſtudio juvandae reip. literariae, quae alioquin egregiis Scholiaſtis diu videbatur adhuc caritura. Vidi quidem illico mihi deſudandum fore, at non exſpectaveram Augiae ſtabulum expurgandum mihi oblatum iri, quemadmodum reapſe contigit. Si hic taedium quod mihi vorandum fuit, deſcribere aggrediar, vereor ut tibi haud abſimile pariam, cum probe noveris, ex tribus aut quatuor exſcriptoribus qui tuum MS. deſcripſerunt, unum duntaxat καλλιγραφίας *peritum fuiſſe, alii cum imperite deſcripſerunt, & portenta vocum effinxerunt, tum forte etiam inemendato codice decepti* σφάλματα αὐτογράφυ *in ſua tranſtulerunt* ἀπόγραφα. *Verum quidquid id eſt, conatus ſum menda omnia tollere, quae indubitata videbantur, in ceteris tanta religione verſatus, ut maluerim menda exempla-*

plaris relinquere, quam Lectori pro ipsis Scholiastae verbis meas obtrudere conjecturas. Nec dubito etiam post incredibilem laborem multam messem me reliquisse eruditis Lectoribus, in qua emendandis veterum scriptis exercitati εὐτοχίαν *suam ostentare poterunt. Tu, Vir Illustris, optime judicabis, tum de labore emendationis, tum de notulis quas hinc inde adjeci, brevi ad Te ibunt ac judicio tuo se sistent; sed prius est quod Te ego & Typographi oratum velimus, qua in re etiam spero benignitate tua exoratores nos abituros. Praefigenda est praefatiuncula, in qua omnino dicendum esset qua ex bibliotheca desumti sint Scholiastae tui, etsi quid aliud de iis rescire possimus; rogo igitur quam primum indices quid censeas dici posse; exspectant enim Typographi, & illius folii editionem quae alioquin intra paucos dies fieri posset, cum jam plus quam dimidia pars typis descripta sit, eo usque procrastinabunt, donec respondere dignatus fueris. &c.* (reliqua enim huc nihil facientia omittimus)

RESPONSUM ISAACI VOSSII AD HANC.

Tardius aliquanto, quam vellem, rescribo, Vir doctissime, quod per plures hebdomades negotiis implicitus molestis, & praeterea adversa adflictus valetudine ex Medicorum praescripto Londini haerere fuerim coactus. Dubito itaque an tempestive satis ad tuas perventurae sint manus istae quas nunc demum scribo; praesertim cum Typographus omnis morae impatiens Lucianum *suum in lucem protrudere festinet. Doleo quamplurimum, quod amanuenses, qui Scholia quae habes descripserunt, adeo male suo functi fuerint officio, ut magnum in expurgandis illis laborem tibi exhibuerint. Et sane aliter fieri non potuit, cum a tribus mercede conductis hominibus iisque satis imperitis fuerint expressa. Si qua certa & secura occurrat occasio, libenter, si ita tibi placuerit, ipsum transmittam exemplum, neque enim dubito, quin hujus beneficio complura possis tollere menda, quibus lubrica occurrere conjectura perquam fuerit difficile. Displicet, quod more Hollandis typographis solemni, adeo minuto Lucianum ediderint charactere, ut oculos meos effugiat. De Simonio tecum sentio. Vidi & legi cum voluptate prius tuum scriptum quod huic opposuisti, placuitque inprimis solidum argumentandi genus, quod in adversario nostro multum requiro.*

AD

AD
IO. FREDERICUM REITZIUM
VIRUM DOCTISSIMUM CELEBERRIMUMQUE
IO. MATTHIAE GESNERI
EPISTOLA.

MONITUS ab ornatiſſimo viro Wetſtenio noſtro, ſi quid haberem, quo frons operis, quod ab aliquo inde tempore molimur, exornari poſſet, tempus eſſe; jam prodire tandem geſtire Lucianum, & oculos hominum atque manus ſubire: excutere equidem coepi, quae in ſcidas, ut fit, conjecta diverſis temporibus, ſecure deinde repoſueram. Sed mox abjeci illud conſilium, cum obſervarem, quanta tu, Vir Doctiſſime, diligentia & judicio in iisdem rebus verſatus eſſes, quamque metuendum eſſet, ne aut fruſtra alteruter noſtrum exhauſiſſet illum colligendi ordinandique laborem, aut bis eadem legenda offerrentur lectoribus, quod poſterius tanto magis vitandum erat incommodum, quo magis vela nos contrahere, & brevitati ſtudere juberet ἐργοδιώκτης noſter Wetſtenius. Ne tamen plane ἀσύμβολος ab hoc velut primo miſſu dapum Lucianearum diſcedam, juvat paucis ea vel apud te commemorare, vel tibi commendare, quae illis partibus, quas in hoc opere atque munere adhuc ſuſtinui, videbuntur conjunctiora.

Nam de ipſo Luciano dicere totum tibi relinquo, cum vix aliunde, quam ex ipſius libellis hauriri poſſint, quae ad ipſum pertinent: quos tibi ita notos eſſe, ut domus cuique eſt ſua, apparet. De libellis quibusdam quid ſentirem, paſſim jam, de Philopatride etiam juſta diſputatione, indicavi. Placetne, de aliis quibusdam hic breviter ferre me ſuffragium, quos tu calculos forte ad Catalogum opuſculorum referes. Igitur

AMORES non videntur Luciani eſſe. Sunt certe alterius plane characteris, & multo magis, quam eſt ipſe Lucianus, Sophiſtici.

IMAGINES totum, quantus eſt, Lucianum ſpirant & referunt.

JUPITER CONFUTATUS, & alter ille TRAGOEDUS multum mihi videntur ad evertendam ſuperſtitionem, & fidem Dis illis abrogandam contuliſſe. Referendi hi libelli ad Apologias pro religione Chriſtiana, in quantum harum princeps fere argumentum eſt, deſtruere ſuperſtitionem & cultum Deorum.

DE ASTROLOGIA opuſculum imbecilli hominis & ſuperſtitioſi, non igitur Luciani, niſi tamen imitatione, & velut παρῳδία ridere voluit ſuperſtitioſum aliquem ſcriptorem, quod etiam Ioniſmi affectatio oſtendit.

DE DEA SYRIA idem, quod de libello de Aſtrologia, exiſtimo.

Aliud velut caput eorum, quae hic a me exſpectari debent, ſunt obſerva-

****

tio-

tiones quaedam, quae, dum percurro missas ad me chartas festinans plerumque & aliis rebus impeditus, in mentem mihi venere. Has ad te mitto, intexendas, si videtur, *Addendis*, quae parari video, reliquis. Habes autem ea tantum, in quae a media fere parte Tomi I. incidi: si qua ad priora de interpretatione praesertim monenda occurrebant, ea ad TIBER. HEMSTERHUSIUM virum clar. pro veteri amicitia jubentem perscripsi.

♣ ♣ ♣

Superest, ut, id quod conceditur vulgo scriptoribus, de meo consilio & laboribus meis quaedam apud te disputem, quae nempe ad ipsos quoque posteros eadem opera cupiam perferri.

Fuisse mihi veterem cum Luciano familiaritatem, ostendunt ea, quae jam quarto decimo hujus saeculi anno, qui aetatis meae tertius & vicesimus erat, in Philopatrin & de Philopatride a me scripta, & in Ienensium Philosophorum cathedra disputata sunt. Jam eo tempore consilia agitabam revocandi in publicam lucem Sophistae doctissimi, amoenissimi, & ad variam eruditionem, quam adamavi a puero, accommodatissimi: quae caussa fuit, ut nunquam plane illum deponerem de manibus, etsi illi editionis consilio multa subinde impedimenta objicerentur, quo factum est, ut non *nonum* modo *in annum* ex Horatii praecepto, premerentur pleraque cogitata nostra, sed fere ad *tricesimum* penes nos delitescerent, nisi quod capitalem illam encomii Demosthenis restitutionem, non tantum anno saeculi XXI. cum Venerabili jam Collega meo C. A. HEUMANNO, & cum laudatissimo viro TIB. HEMSTERHUSIO, communicavi; sed etiam mense Julio anni XXXI. in Chrestomathia Graeca publicavi Lipsiae, unde in Acta Eruditorum illius anni relata est.

Inter haec modo cum THO. FRITSCHIO, principe dum viveret librariae negotiationis, consilia agitata, modo communicata cum Cl. HEMSTERHUSIO, quae effectu caussis hic non commemorandis caruere: donec vir hic doctissimus provinciam, quam nemo melius ipso ornare potest, nescio quibus rebus commotus, deponeret, & bonum Lucianum cum sexta circiter pars illius praeclare ab ipso curata esset, suas sibi res habere juberet. Hic enim ad me, veterem sodalem suum confugit, &, si non aliud, certe Latine paullo commodius disertiusque loqui se docerem rogavit, & impetravit, quantum per alia, in primis per curationem Thesauri Linguae Latinae, licuit. Quintilianus enim & Plinius junior non multum temporis sibi vindicarunt. Interpretationem igitur plane novam, quod diu est cum optarunt eruditi homines, condidi a libello inde de Sacrificiis. Eorum quae praecedunt versionem emendavit, puto, Cl. HEMSTERHUSIUS. Porro in interpretando eam rationem tenui, ut ex Graeco exemplari Hagenoënsi transferrem omnia, non inspecta prius alia interpretatione, quam tum demum adhibere solebam, ubi aliquid circa lectionem dubitationis offerretur, ut quam secutus esset superior interpres, liberet exquirere. Igitur non habeo dicere, quatenus mea interpretatio vel conveniat cum vulgata (id est ea, quam Benedictus emendatam a se & interpolatam dedit, a diversis auctoribus scriptam) vel ab ea discrepet, melior illa sit,

an

an deterior. Hoc tantum scio, cum juvenis tractarem Lucianum, sexcentis locis me offensum vulgata, quam dixi, interpretatione, & jam tum speraſſe melius aliquid a me posse dari: quae spes ne me falleret, studiose equidem elaboravi: & illud inter alia dedi operam, ut, quantum ejus per utriusque linguae rationes licere, non discederem a singulorum verborum significatione, nec ab ordine verborum, & figura dictionis; sed ipsum quoque genus dicendi eumque quem charactera vocant, exprimerem: quod illis praecipue locis difficultatem habuit, ubi corruptum sermonem ridendo imitatur, & imitando ridiculum facit auctor. Iniquus ergo fuerit, si quis talibus locis offendatur, aut vitia accuset, quae ultro affectavimus, uti similis esset Lucianeae nostra oratio. Ubi plane nihil difficultatis erat in Graecis, minus singulorum rationem verborum habuimus, si eo genere charactera, quem dixi, assequi facilius nos posse sperabamus, in primis iis in locis, ubi poëticas formulas, aut versus integros Homeri & aliorum, parodiasque adeo, intexit: quod genus vix ad verbum licet exprimere, nisi putidus fieri velis, & pro jucunda salsaque oratione languidum & fatuum sermonem reddere.

Servile enim illud & *interlineari* simile interpretandi genus facilius ad pueros corrumpendos, quam ad sublevandos juvandosque viros pertinere, judicamus: ut contra illam Gallorum praesertim quorundam licentiam bonis literis fraudi esse dicimus, qua non quid sibi voluerit Lucianus, spectavit, ut hoc potissimum hic utar, Ablancurtius, sed quid a mulierculis & cirratis facile capi & probari adeo posset. Voluimus ergo interpretationem nostram Lucianeae orationi, quantum ejus consequi potuimus, esse simillimam. Annotationes adjecimus, non quibus divitias in hoc genere ostentaremus; sed quibus vel rationem redderemus interpretationis, si ea a vulgata legendi ratione discederet; vel conjecturas de emendando contexto, cum argumentis sicubi opus videretur, proponeremus; vel denique lucem affunderemus locis, quos obscuros videri etiam his posse putabamus, qui in his literis jam aliquo usque progressi sunt. Suspenso hic plerumque animo fuimus, cum semper metueremus, ne ea poneremus, quae alii jam occupassent: quod quidem satis saepe accidisse video, tum in aliis, Elsnerianis, ut hoc utar, cujus viri doctissimi observationes nescio qua mea incuria, vel quo casu alio oculis, cum ista scriberem, a me usurpatas non memineram; tum frequentissime in his, quae Vir Doctissimus Moses Solanus commentatus est. Hujus viri observata adeo saepe cum nostris congruere deprehendi, postquam emendata ab illo interpolataque Luciani interpretatio ad me missa est, ut interdum optaverim pudoris mei caussa, ne factum esset, quod optimo consilio factum novi, ut illud monumentum diligentiae viri Clar. ad me mitteretur. Supereſt, ut mihi consulam qua licet, & primum hoc indicem, perveniſſe ad me e mercatu verno Lipsiensi A. xxxvii. exemplum versionis Latinae variorum, cum argumentis Micylli, initio & fine truncatum, editionis, ut conjicio, Francof. 1538. f. cum mea interpretatio processisset ad finem Hermotimi. Solebam autem, quod scis, Vir Doctissime, per mercatus modo dicti opportunitatem mittere

penſiones velut Luciano debitas. Illud porro exemplum manu *Solani* elegan-ti & nitidula, quae animum etiam bene compoſitum indicet, correctum & interpolatum eſt eo haud dubie conſilio, uti traderetur typographis: conti-netque opuſcula Luciani usque ad Anacharſim ſine de Gymnaſiis libellum, cu-jus tantum initium hic eſt, usque ad columnam 616. Fuit itaque in muſeo meo interpretatio illa diverſorum Solani manu caſtigata, a declamatione inde Herodoti ſ. Aëtione T. I. p. 831. ad principium libelli de Gymnaſiis T. II. p. 889. niſi quod Amores & Lucium libellos Solanus non attigit. In his igitur libellis, qui ſecundum jam Tomum implent, plerisque, potui conſulere Sola-ni ſententiam, quod aliquoties a me factum, in ipſis meis annotationibus pro-feſſus ſum. Nimirum inſpexi interdum, quoties cognoſcere cupiebam, quam ille lectionem in locis dubitationem aliquam habentibus ſecutus ſit. Perpetuam collationem neque cum hac, neque cum ulla alia interpretatione inſtitui. Quid enim attinebat, in hac laborioſa praeſertim vita mea, circumſpicere, quomo-do alii ea interpretati eſſent, quae recte a me intelligi, recte converſa eſſe, non poteram dubitare? Annotationis plane nihil, literam nullam Graecam, libro huic adſcripſit vir doctiſſimus: quem librum in Bibliotheca Academiae noſtrae publica repoſui, ut ſi qui vel jam viventes vel poſteri adeo requirere velint, in quantum mihi cum Solano conveniat, ſuis poſſint oculis fidem ha-bere. Qui hoc agere volent, illi collatis noſtris annotationibus intelligent fa-cile, non minus ſaepe nobis convenire in iis libellis, quorum ego interpreta-tionem a Solano correctam oculis uſurpare non potui, quam in aliis: conve-nire nobis ſaepe in annotationibus, quarum ego plane nullam unquam vidi ante, quam typis expreſſae ad me venirent: convenire in illa encomii Demo-ſthenis reſtitutione, de qua T. III. p. 511. ſeq. convenire tamen ita, ut appa-reat, duo eſſe, qui unum egerint, ambo familiares Luciano, ambo non no-vicios in hoc genere ſtudiorum, ſed qui ſuam ſibi viam teneant, non opus habeant ſemper alios reſpicere. Apud te quidem, Doctiſſime Reitzi, non opus erat haec diſputare, qui conſcius es, qui aliquot locis indicaſti, tibi quo-que in mentem venire ſolere, quae vel a me vel ab aliis occupata deinde in-tellexiſti: qui ipſe aliquot locis hunc ipſum veri charactera prodidiſti, quod inter me & alios, de quorum cogitatis neutris aliquid conſtare poterat, pul-chre convenire obſervares. Itaque tota haec oratio ſupervacua apud te & pe-ne inanis eſt: neque, fateor, mihi in mentem veniſſet, ita minute hac de re diſputare, cum conſcientia videri poſſit tam accuratum in tali re ſtudium: niſi hiſce ipſis diebus mihi allatus tandem eſſet liber, in quo a magna me ſpe de-jectum, non ſine morſiuncula quadam doloris obſervo. Putabam ita a me ad-miniſtratam provinciam edendorum *ſcriptorum rei ruſticae*, ut forte in inge-nio meo, in diligentia, in doctrina aliquid deſiderari poſſet; candoris qui-dem, pudoris, honeſtatis ſummam a me habitam rationem, ſcio, ejusque rei animum meum teſtem habeo, ut velim ita mecum agi dum vivo, & cum ero mortuus, ut ego cum viventibus & mortuis egi, quorum mihi lucubrationes commiſſae atque creditae erant.

Ita-

Itaque laetus in manus ſumebam exſpectatum aliquandiu librum JULII PONTEDERAE viri merito ſuo clariſſimi Patavii CIↃ IↃ CC XL editum, cui titulum praeſcripſit, *Antiquitatum Latinarum Graecarumque enarrationes atque emendationes praecipue ad veteris anni rationem attinentis epiſtolis* LXVIII. *comprenſae & tabulis plurimis ornatae.* Cupide evolvebam Epiſtolam LIII, quam agere docebat argumentum *de Lipſienſi ruſticorum auctorum editione.* Non magis, credo, perturbatus eſt Cicero, cum redux a Quaeſtura Sicula & laudibus ſuorum civium inhians, quas meruiſſe ſibi videbatur, obſervaret, eſſe homines Romae, qui ipſum de vultu ac nomine noſſent, qui iidem, fuiſſe ipſum in Sicilia, neſcirent; quam ego miratus ſum, non potuiſſe me humanitatem & fidem meam probare *Pontederae*, ſed eorum poſtulari, quae ego non niſi ab humilis admodum & abjecti animi hominibus admitti poſſe, arbitror. Conjecit ille quidem partem majorem eorum, quae inclementer & inique in me & editionem illam dicuntur, in perſonam amici ſui ANDREAE MARANI, de qua re, fateor, in mentem mihi venit Ciceronis illa expoſtulatio cum Appio, *Tu cum iſtiusmodi ſermones ad te delati de me ſunt, non debuiſti credere. Si autem hoc genere delectaris, ut quae tibi in mentem veniant, aliis attribuas, genus ſermonis inducis in amicitiam minime liberale. — Quare potes — genus hoc totum orationis tollere,* Diſputabant, Ego contra diſſerebam: Dicebant, Ego negabam. *An mihi de te nihil eſſe dictum,* (nihil dici poſſe de epiſtolis tuis) *putas?* cetera. Verum ſit ita. Ita calide amaverit JULIUM PONTEDERAM, dignum profecto amore ob multas res, quas ego vel e tanto intervallo noſſe potui, ANDREAS MARANUS, vir vel hoc nomine a me non contemnendus, quod Pontederae bona videtur intelligere. Sit igitur: ita amarit Maranus Pontederam, ut indulgentiſſima mater ſuos liberos: amarit etiam cum aliena injuria. At a Pontederae ſapientia hoc exſpectari jure poterat, ut bilem amici, quam injuſtam ipſe agnoſcit, quam de *puerorum* impotentia aliquid habere ipſe fatetur *, mitigaret potius privatis literis, &, ut potens eſt herbarum, catharticis quibusdam educeret, quam ut victuris eas chartis mandaret, monumentum futuras, quidquid de cauſſa exiſtiment homines, pudoris alicujus literarum, quibus parum profecto decorum eſt, objecta talia eſſe ruſticarum rerum editori, ſive vera ſint illa crimina, ſive ficta.

Plane & ſimpliciter ficta eſſe ad unum omnia, non auſim equidem dicere. Neque enim otium adhuc fuit indagare omnia: quam rem aliquantum operoſiorem fecit ratio illa, quod non uſus eſt vir doctiſſimus conſuetudine ea, qua ſolemus loca ſcriptorum quae deſignamus accurate indicare, qua ego per totum opus ruſticum non librum modo & caput, ſed minorem etiam particulam laudavi: ſed plerumque ne librum quidem nominavit, verum ſimpliciter unum aut pauca verba, ad quae crimen pertinet, poſuit. Unde fit, ut ſi cujus

* P. 464. med. Hoc ſi dabis (quod nullo modo inficiari potes) PUERI EST credere, quae ex te commemoravimus, ad Geſnerum pertinere.

jus non multum intereſt, ille ne evolvere quidem curet locum, de quo agitur, & ita nc audire quidem alteram partem poſſit. Nondum igitur indagare lubuit omnia: ſuperſunt ſex ſeptem loca ita laxe uti dixi, deſignata, ea praeſertim, ubi argumenta Victorianarum annotationum, id eſt verba ad quae illae referuntur, non recte dicuntur poſita, de quibus nihil niſi hoc dicere poſſum, ſecutos nos eſſe rationem hanc, ut annotationibus tanquam titulos ſive indices praemitteremus, verba ad quae referuntur, qualia ſupra in ipſo contexto ſcriptorum ſunt expreſſa: ita tamen ut ſi vel Victorius, vel Pontedera, vel alius, quid mutandum cenſeret, illud ex ipſa annotatione intelligi ſatis poſſet. Fac autem bis, ter, quater, ſaepius, aliquid hic peccatum eſſe, quod nondum equidem deprehendi: humanorum hominum erat, ut cum tot a nobis commoditatibus auctos ſe ſentirent, ut non jam per plures, raros bonam partem, libros diſcurrendum eſſet, aut bibliothecae Italiae, Belgii, Galliae, Germaniae adeundae; viciſſim aliquid nobis ignoſcerent, homines eſſe tum nos, tum correctores, & typographicas operas, cogitarent, pro millenis καλορθώμασι unum nobis alterumque humanum errorem ſine ſcutica transmitterent. Ingrati enim profecto animi eſt & nimis jejuni, uti aliorum laboribus, ingeniisque dum commodum eſt, ſexcentis inde in ſingulos prope dies commoditatibus frui: & deinde, ubi ſemel aut aliquoties caeſpitatum eſt, clamare, flagella, ſtimulos, faces verborum expedire, ſtigmata inurere hominibus optime meritis. Redeo ad Epiſtolam Pontederae. Non auſim confirmare, plane nihil eſſe in hac Epiſtola veri: ſuperſunt enim, quae nondum invenire potui: fateor aliquot locis omiſſum eſſe, cum ego Gottingae jam eſſem, ultima operis excuderentur Lipſiae, nomen Pontederae: ſed iis in locis, quae vel ſui auctoris alium charactera haberent, vel e quibus nihil, ſi reliqua viri decora ſpectes, ipſi decedere; parum mihi, addendum enim hoc quoque eſt, accedere, ſi quis mihi tribuat, poſſit. Ut enim is eſt vir doctiſſimus, ea illius in his literis exſtant decora, quae nullam profecto jacturam ſentiant, ſi aliquot minutae annotatiunculae operarum typographicarum culpa nomine ipſius careant: ita me non ita abjectum & ignavum hominem terra protulit, ut velim illa aerugine de Pontederae theſauris detrita diteſcere. Nam quod objicitur, „ Noſtra (*i.* Pontederae obſervata) ut abdita eſſent, neque lucem, „ ſi fieri poſſet, aſpicerent, qua potuit diligentia curavit. Huc atque illuc „ diſperſit inhonora atque abſcondidit", illud movere eum forte poteſt, ſi quis opus illud nunquam in manus ſumſit. Nam caeteri vident, nos ſecutos eſſe morem olim receptum, ſuis locis adjiciendi annotationes, unicuique annotationi nomen ſui auctoris, literis quidem majuſculis & ferientibus oculos, adſcribendi; niſi quod noſtras eo ipſo ſatis ſignatas putabamus, ſi nullum nomen adſcriptum haberent. Qua in re moleſtum nobis laborem compendii poteramus facere, & ſumtum Bibliopolae non mediocrem, ſi illo more, quem temere v. g. in Julio Caeſare Jungermannus, Henninius in Juvenale, uno tenore poni juſſiſſemus, primo Beroaldi obſervationes, tum explicationes ſuarum caſtigationum Victorii, & ita Scaligeri, Urſini, Pontederae, lucubratio-

tiones. Nempe lectoris commoditati istuc datum est, quos labore, sumtu, molestia, & ut nunc apparet, invidia nostra adjuvimus. Quod si separatim sua edi jussisset Vir Clarissimus, a laetis ac triumphantibus hoc ipsi datum esset.

Ex eodem fonte est, quod sequitur, „ Tabulas ipsarumque explicationes „ (quae libro tertio Columellae praemissae sunt) *eo animo* distribuit, ut non „ nostra, sed Gesneriana existimarentur. Non nulla itaque praemisit, dein„ de nostra annexuit nullo intervallo aut indice separata. Quamobrem qui „ meum nomen in extremis legerit, id a nobis tantum; reliqua sine nomine „ a Gesnero prodita reputabit". Quin qui morem ac legem libri supra expositam intelliget, is putabit, illam praemissam nostram animadversiunculam, cui nomen meum apponere neglectum est, (quia alias, ultimum locum tenentibus meis observationibus, illud apponi, quemadmodum modo monui, non solebat) etiam esse Pontederae, cujus illum tanto minus pudere debet, quod ea continet, quae ipse quoque observavit. Et ita cohaeret tabularum illa explicatio, ut oporteat non luscum sed caecum, non festinantem sed stupidum & pene furiosum videri, qui de illa Gesnero aliquid attribuat: quod quidem genus hominibus ego auctor videri tabularum non opto.

Illud plane non intelligo, quod sequitur, „ de suis vero *nihil nisi* ampla „ forma, & magnifice exornatum edendum fuit". Praefatio nostra si huc forte respexit, pro more majoribus est literis expressa, reliqua ita aequalia, ita similia, ut, quid sibi velit accusatio ista, nullo modo comminiscar. Sequitur grave crimen. „ Tum a magno illo rustico apparatu, quae a nobis „ restituta sunt, ad rusticos auctores intelligendos maxime attinentia, rejecit; „ ubi enim *seges*, ut nos explicavimus; ubi *arvum*; ubi *orgia* & *auriga*; ubi „ *focus* & *foculus*; ubi *capiuntur* prisca significatione & *praecipio*; ubi *sicto*„ *res* & reliqua a *sico* pro *seco*; ubi *serarius*; ubi *articularius*; ubi *curia* pro „ *coenaculo*; ubi tot alia"? Cum haec legerem, putabam amissum aliquid esse, non pervenisse ad me omnia viri doctissimi in rusticos commentaria. Nam culpa mea nihil subtractum, satis certus eram. Sed cum de *segete* ipsa mihi memoria subjiceret, cum scirem in ultima Fabri editione laudatum a me illo nomine Pontederam, lubuit quaerere, licet non sine temporis jactura, cum loca neque hic indicata sint. Sed inveni suis locis praeter unum omnia. Nempe ea, quae statim ad manus fuerant, sub ipso contexto orationis, ut de *Segete* & *Arvo* ad Varr. 1, 29, 1. reliqua in Addendis, quae serius venerant: *Origa* & *auriga* Varr. 2, 7, 8. *Focus* & *foculus* Cato. 76. 4. *Capiuntur* & *praecipio* Cat. 142. *Sictores* & *sico* Cat. 144, 3. *Serarius* Cat. 150, 2. *Articularius* Cat. 157, 8. Ubi *curia* pro *coenaculo* lateat, non habeo jam dicere: culpa quidem mea, dolo volebam dicere; culpam enim quis praestare omnem potest? literam unam Pontederae abesse nego. De compendiis quibusdam lectorum in gratiam, vel emtorum potius admissis, in praefatione caussa dicta est, quam aliis me probasse, sat exploratum habeo.

Quod deinde dicitur Hieronymus Lagomarsinius xc. varietates in Columellae lib. 2, 2. notatas e Politiani libro protulisse, quibus careat Lipsiensis editio,

tio, fieri potest : neque meum est praestare quidquam , praeter hoc, quae HENRICI BRENKMANNI studio descripta Florentiae & ad Thomam Fritschium missa sunt , ea diligenter & cum fide repraesentata esse. Adhuc nihil dictum est contra Gesnerum , in quo non injuriam illi factam videant , quicumque aperire oculos voluerint. Graviora superfunt. „ Nemini persuadere „ poterit Gesnerus ", de Marani sententia, quam a parte probat Pontedera, „ ea se invenisse primumque excogitasse, quae a Pontedera Lipsiam missa in„ ter manus habebat. Quis enim ante illum de Crescentio in illa re somnia„ vit unquam? Quis de Catonis libro, Catoniana omnia essent an contra, a „ quo est ante Pontederam ostensum ? Quis de Columellae volumine *de ar*„ *boribus* inscripto ea, quae tu collegisti, meditatus est"? Quasi vero mirum esset duo homines ab ingenio & literis non destitutos , hoc agentes diligenter, cum eadem subsidia habeant, videre idem. Quin ille ipse veri character est, si idem pluribus videatur. Caeterum viam unumquemque nostrum suam iviisse , apparebit , si quis tanti putet nostras utriusque commentationes inspicere & inter se comparare. Pauca moneamus de singulis. De Crescentio, ut bona fide & quasi testis circumspectus agam, non ausim post xv. annorum intervallum, neque dicere, neque negare , primam illius notitiam a me deberi vel Pontederae, vel Morgagno. Sed hoc scio, me in Bibliotheca quam curabam Vinariensi reperisse exemplar illud ipsum , cujus in Catalogo rusticis praemisso mentionem feci, in quo cum viderem crebram Catonis & Varronis & Palladii mentionem , & ipse satis otii non haberem, dedi librum Io. RODOLPHO ENGAVIO, discipulo tum meo, jam Antecessori apud Ienenses praeclare merenti , ab eoque petii , ut ubicumque triumvirorum alicujus mentionem videret fieri , locum ipsum diligenter quaereret , & quo libro , capite, particula inveniretur , scriberet in margine libri , verba autem ex illis sumta subductis lineis signaret : quod alacriter , ut erat ardens , si gratificare mihi posset , ab illo perfectum summam mihi commoditatem conferendi illos locos praestitit. Porro monumentum illud diligentiae Engavii servat adhuc Bibliotheca Vinariensis; vivit autem, & diu, quaeso, vivat ipse ENGAVIUS, quem mendacii mei conscium habere nolim. De Catone, & Columellae libro qui potuit me fugere, nisi peponem pro corde haberem? qui familiariter per plures annos in illis versarer, qui in Lexicon illud rusticum referrem illorum formulas, qui componerem hinc scriptores inter se, hinc secum ipso unumquemque, hinc omnes cum Plinio: qua in re meis me oculis usum, docet ipsa illa allegandi ratio , qua nemo ante me usus est, ipsa illa adscripta loca parallela demonstrant. Igitur nunquam mihi in mentem venit gloriari, tanquam viderim aliquid in Catone & Columellae de arboribus libro: sed stupidum me putarem, & obtusum , si non vidissem Catoniani libri hinc defectus hinc interpolationes , Columelliani autem operis praelectionem repetitam. Si alii ante nos haec non viderunt , non ingenium illis defuisse puto , sed hoc, quod in praefatione rusticorum memoravi, quod desultoriam nimis operam navare solent libris antiquis plerique , quod non uno tenore legunt , non contrahunt

cum

cum iis penitiorem velut familiaritatem. Haec, tu REITZI praestantissime, vere a me dici eo facilius senties, quo plura tibi vel hic ipse noster Lucianus suppeditavit ejus rei specimina. Si tamen subdolus hic fui, si invadere gloriam alienorum inventorum volui; si porro consilio omittere Pontederae alias observationes ausus sum: quis me stupor, aut quae religio tenuit, quo minus ea omitterem, in quibus illa inventa hecatombe digna Pontedera proposuit? Quis non furem rideat, qui in divitem domum absente per multa millia passuum domino ubi irrepsit, & satis temporis habuit suo arbitratu optima quaeque eligendi; deinde scruta quaedam secum auferat, pretiosa monilia, & auri fiscos intactos relinquat? Talis ego profecto, tam astutus Autolyci de gente fur sum, si ea subducere volui, de quibus supra dictum est; publicari autem cum nomine Pontederae curavi, & ad ea insuper lectorem remisi, quibus suppressis mihi tribuere pulchra quaedam inventa in solidum poteram. Ad summum crimen accedo, in quo commotiorem fuisse moderatum alioquin virum, res ipsa loquitur, id est verba, quibus utitur p. 465. „ At enim in nos „ *dicaculus* evasit, nostraque, ejus fidei tradita & commissa ut ederentur, te„ mere habuit, *immiscuit*, dictis perstrinxit & carpsit, eorum vim infirmare „ & dissolvere conatus, quod nemo suspicatus esset, quia *sacra* & intemerata „ esse oportebat"? In his omnibus nihil agnosco nisi illud *immiscuit*. Nempe, si id crimen est, fateor, me reliquorum hominum eruditorum, Victorii, Scaligeri, caeterorum annotationibus ea, qua supra dictum est, ratione cogitata Pontederae *immiscuisse*. Male id factum, si invito Pontedera factum est. Tu quidem, mi REITZI, vel non juranti mihi facile credis, me maluisse simpliciter tradere typographis Pontederae observationes, quam curare singulatim descriptae ut suis quaeque locis insererentur. Reliqua vana sunt: & possem ego, si *dicaculo* esse mihi luberet, hic pluscula reponere. Cogita hoc unum REITZI, si mihi in mentem veniret tibi objicere, dolo tuo omissa esse, quae tu suo loco posita esse e vestigio posses demonstrare; si quererer mihi subrepta, in quibus tu eadem tibi in mentem venisse ostendis, si indignarer a te reprehensas esse annotationes quasdem meas, si ea in re ita essem disertus, qualem modo virum clarissimum audivimus: ecquid de me cogitares, diceres, scriberes? Sed nimirum satis, ac plus forte quam satis erat, datum est famae meae, cui obesse poterat Epistola Cl. *Pontederae*, si plane eam silentio praetermisissem. Obesse autem, scio, nihil poterit apud eos, qui conferre inter se & meam & viri doctissimi rationem voluerint, potuerintque. Examen quidem & judices acerrimos adeo non refugio, ut potius optarim, sedere Cassiana quosdam severitate, & satis eosdem rerum de quibus agitur peritos. Si caeteroquin in his epistolis deprehendero, & spero me inventurum pluscula, quae prodesse rusticis nostris censeam, (majorem quidem partem, praeter laboriosas de anno veteri disputationes, nos jam habere puto) diligenter curabo, ut illa utilia esse queant pluribus, hoc est, ut repetendae rustici operis editioni inserantur, honosque habeatur eorum auctori, cui, si in me fuit iniquior, non ideo subtrahendae sunt gratiae, & laus, quae ob rem be-

bene geſtam ipſi debetur. Quin acerbitatis & contentionis omnis adeo ipſa quoque veſtigia tollere conabimur, ſtudebimusque honeſtiſſimam ex hoc certamine palmam acquitatis humanitatisque referre, ut fruantur per nos poſteri utriusque ingenio & induſtria, litem interceſſiſſe ne quidem ſuſpicentur. Hoc Pontederae bellum, hoc ſi quis alius pugnare mecum velit, denuncio.

Verbum hic addere lubet de accuſatione, qua in Commentario ad Lucanum petitus ſum a viro, cujus ego doctrinam & merita ſemper feci, ut merebantur, maximi. Inſimulatus ſum *quaeſiviſſe* in ſummi, dum viveret, viri obſervatis ad Quinctilianum *quod reprehenderem*. Ab hac malignitate cum abeſſe mores meos noverim, etiam famam meam liberari equidem cupio. Sed cum graviter aegrotante, deinde mortuo, contendere indecorum amicis & mihi videbatur. Igitur haec ſilentio contrivi, neque unquam ulciſcar; niſi provocatus ab his, qui Virgilium ipſius curant: tum enim cogar oſtendere, quam non quaeſierim quod reprehenderem, ſed quae ultro ſe obtulerint, ut ſumus homines, *peccata*, ea me ſedulo, uti decebat literas noſtras, uti poſtulabat quam profitemur humanitas, *texiſſe*. Non ego deprecor, quo minus vel Burmannus, aliique acerbam etiam cenſuram in ſcripta a me exerceant, ne iniqua quidem de ingenio, de doctrina, de laboribus meis, judicia deprecor; nunquam, ubi de hiſce agetur rebus, contendam ultra, niſi ſi forte illuſtrari ſententia aliqua mea poſſit: quin beneficio me affectum profitebor ab eo, ſi quis meas mihi aberrationes vel placide, vel ſuperbe etiam oſtenderit; Beneficium, inquam, interpretabor, quamquam non ex diſciplina Senecae. Magis enim mihi placet Platonici Timaei illud, Ἀλλὰ τῷ τοῦτο ἐλέγξαντι, καὶ ἀνευρόντι δὲ μὴ ὅτως ἔχον, κεῖται φίλια τὰ ἆθλα. Sed cum nihil mihi pudore, candore, ingenuo animo, majus videatur aut carius; cum mihi conſcius ſim quanto laudem illam ſtudio conſecter; non eſt mihi committendum, ut eam quisquam tacente me mihi ereptum eat; quoties nempe in manu mea eſt, iniquitatem accuſationis oſtendere. Si quis tamen, ubi feci omnia, maledicere, *de animo*, *de conſilio* meo exiſtimare, h. e. divinationem ſibi arrogare injuſtam & ridiculam voluerit: meum erit ea contemnere, & a conſcientia & animi tranquillitate petere, quam aliis obnoxiam non eſſe oportet, felicitatem. Haec galea nobis, hic clipeus, hic thorax erit: gladio enim utemur nunquam, certe non niſi ad repellendum. Caeterum apud te iſta diſputata, Reitzi humaniſſime, aegre non feres, arbitrum idoneum talium negotiorum, in fronte operis, quod poteſt hanc noſtri conſilii ſignificationem ferre ad omnes, quibus probari illud cupio, quodque duraturum videtur cum ipſis literis. Haec igitur non dimittenda erat opportunitas. Dixi, quae volebam de Luciano & de me etiam. Quod ſupereſt, te rogo, Vir doctiſſime, ut quae inter nos contracta eſt Luciani occaſione notitia, eam coaleſcere in amicitiam, ſi non indignum me exiſtimas, patiare.

Gottingae xv. a. Kal.
Febr. CIↃ IↃ CC XLIII.

LECTO-

LECTORI BENEVOLO

S. D.

TIBERIUS HEMSTERHUIS.

QUUM primum ad Lucianum expoliendum adgrederer, comparatis rebus neceſſariis, quibus eram haud ſane contemnendis inſtructus, id praecipue mearum eſſe partium duxi, ut doctis peritisque literarum antiquarum hominibus diligentiae meae fideique adhibitae ratio conſtaret. Verſatus in hoc labore qua poteram adtentione animi notas, easque ſaepe luculentiores, certe ſatis verboſas, perduxi ad paginam usque 525. & finem Ἐπισκοπούντων· qua quidem in re ingenio meo nonnihil indulgere malui, quam multo faciliorem & nimis jejunam brevitatem conſectari. Non itaque refugi voces aliquas paulo retruſiores loquendique formulas uberius explicare, & quaedam paſſim interſerere, quae non nimis videbantur ab inſtituto abhorrere: quod dum ago, haud raro contigit, ut aliis etiam ſcriptoribus qua corrigendo, qua ſenſus eorum ignoratos enodando, prodeſſe fuerim conatus. Quid autem quantumque, & an quicquam ſtudio noſtro Lucianus debeat, judicium aequi lectoris facio. Ad eum, quem ſupra dixi, locum poſtquam perveneram, res ita tulit, ut conſultius exiſtimarem operae ſuſceptae curam deponere, & curſu interrupto aliis lampada non invitus traderem. Ex illo tempore anni plures effluxerunt, quibus equidem, quid Luciano fieret, ad me pertinere non putavi. Nunc, quum fauſto pede in publicum eſt proceſſurus, temperare mihi non potui, quin lectoris in gratiam, ne quid a me commiſſum ipſi officeret, olim ſcripta repeterem, &, quae videbantur emendationis indigere, paucis enotarem. Huc eo magis ſum inpulſus, quod Io. MATTH. GESNERUS, Vir ut excellenti doctrina multisque rebus probata praeditus, ſic, quod ego non minoris aeſtimo, omni humanitate perpolitus, literis ad me datis ea perſcripſiſſet, quae Luciani intereſſe arbitrabar, ne privatis chartis premerentur. De verſione vero illius, quam curavi, Lucianeae partis hoc unum admonere reſtat, eam a me fuiſſe confectam in multis prorſus novam: in aliis, praeſertim in Nigrino, MOSIS SOLANI Viri doctiſſimi ſervata eſt paene integra, niſi quid aliud vel ſenſus Luciani manifeſtus, vel verba ejus ex Codd. mutata poſtularent. Timonis tota eſt *Tanaquilli Fabri*, hominis ingenio ſimul & eruditione praeſtantiſſimi, qua melior, ſi univerſam ſpectes, dari vix poterat. Haec ideo non praeterire operae videbatur pretium, ne quis me cogeret ad praeſtandum, quod ab aliis forte fuiſſet admiſſum. Vale.

ADDENDA ET EMENDANDA.

P. 2. v. 3. Ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο] Egregie congruunt illa *Libanii* T. I. p. 804. A. Ἐπειδὴ γὰρ παῖς ἤδη ἦν, ἐν ᾧ τῆς ἡλικίας καιρὸν λαμβάνει τὰ παιδεύματα, συνεβουλεύομην τοῖς ἐπιτηδείοις, ἥν τινα αὐτῷ τέχνην δοτέον· qualia sunt in eo permulta, si quis ad *Lucianum* diligentius conferre velit. Quum autem ludum literarium reliquerit noster ἤδη πρόσηβος ὢν, annum egisse quartum & decimum manifestum est; quo scilicet expleto puberes fiebant, ut Stoicos secuti Proculeiani tradiderunt, observante *Merillio* Obs. I, 22. id enim aetatis studiis liberalibus vacabant pueri, ut intelligi potest ex L. 21. §. 5. D. de Ann. Leg. & Fideic. Ceterum verti poterat initium hujus libelli, quod me monuit etiam Vir eruditionis elegantissimae *Jo. Matth. Gesnerus*, paulo melius hunc in modum: *Tantum quod desieram ludum literarium frequentare pubertati jam proximus, quum pater deliberabat cum amicis, quid me tandem doceret:* ubi *docere* sumendum est ea potestate, qua respondet Graeco διδάξασθαι· velut L. 12. D. de Leg. & Fideic. *ut eum haeres artificium doceat, unde se tueri possit:* & mox: *statuet, quod potissimum artificium haeres docere eum sumtibus suis debeat.* Neque aliter in principio Vitae Terentii *Donatus: a quo, ob ingenium & formam, non institutus modo liberaliter, sed & mature manumissus est.*

P. 3. v. 23. Ἐν τοῖς μάλιστα εὐδόκιμος] Simillimum mendum apud *Suidam* in Μεσομήδης Κρὴς, λυρικὸς, γεγονὼς ἐπὶ τῶν Ἀδριανοῦ χρόνων, ἀπελεύθερος αὐτοῦ, ἢ ἐν τοῖς μάλιστα Φίλοις. Lege: καὶ ἐν τοῖς μάλιστα Φίλος.

P. 28. b. Epigramma venustissimum, cujus a me facta fuit mentio, non est, nec per temporis rerumque memoratarum rationem esse potest *Callimachi*. Bacchylidem aut Simonidem vetus Codex, teste *Rich. Bentleio*, auctorem praescribit. Simonidi sine dubio tribuendum, si *Stephanum* sequimur in Ἀκαμάντιον· nam quod ait, καὶ Φυλὴ Ἀκαμαντὶς τῆς Ἀττικῆς, ὡς Σιμωνίδης, id in hoc ipso Epigrammate reperitur.

P. 28. v. 67. Τὰ μετὰ τοῦ ξένου αὐτὰ πεποιβότα] Nunc lectionem, quam ferri posse dixi, conjecturae meae praepono: eoque magis, quod illam in partem inclinare se significaverit praestantissimus *Gesnerus*.

P. 29. a. *Agatharchides* bis scribendum pro *Agatharcides*.

P. 71. Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας] Ἵνα illud ἐκβατικῶς positum hoc sensu: Verum dicunt in tabulis ultimarum voluntatum, sed eo eventu, *ut non fruantur sua veritate.* Hanc *Jo. Matth. Gesneri* acutam explicationem dignam judicavi, quam cum erudito lectore communicarem.

P. 80. v. 31. Τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται] Νόσῳ vel πυρετῷ λαμβάνεσθαι probum est; ut apud *Harpocrationem* Theopompus tradit Artemisiam Mausoli mariti ejusdemque fratris desiderio contabescentem φθινάδι νόσῳ λαφθεῖσαν ἀποθανεῖν· nec quicquam obstat, quo minus pari modo dicatur θεῷ, τῇ Ῥέᾳ λαμβάνεσθαι, haud secus atque ἔχεσθαι χαλεπωτέρῳ δαίμονι *Antonin. Liber.* c. XXX. τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι *Lucian.* Διαλ. Νεκρ. XIX. κατεχόμενοι τῷ Πανὶ in Bacch. Liban. Decl. IX. p. 348. C. ταὐτὸ πέπονθα ταῖς Βάκχαις, αἱ τῷ Διονύσῳ πληγεῖσαι οὐ δύνανται μένειν ἐφ' ἑαυτῶν· aliaque istius generis non pauca. *Herodot.* IV, 79. Ἡμῖν γὰρ καταγελᾶτε, ὦ Σκύθαι, ὅτι βακχεύομεν, καὶ ἡμέας ὁ θεὸς λαμβάνει· νῦν οὗτος ὁ δαίμων καὶ τὸν ὑμέτερον βασιλέα λελάβηκε, καὶ βακχεύει τε, καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ μαίνεται. Quare non temere vulgatam lectionem esse sollicitandam nunc existimo; praesertim quod colorem a *Platone* traxisse Noster videatur, cujus hic est locus in Ione p. 365. E. Οὐ γὰρ τέχνῃ, οὐδ' ἐπιστήμῃ περὶ Ὁμήρου λέγεις, ἃ λέγεις, ἀλλὰ θείᾳ μοίρᾳ καὶ κατακωχῇ· ὥσπερ οἱ κορυβαντιῶντες ἐκείνου μόνου αἰσθάνονται τοῦ μέλους ὀξέως, ὃ ἂν ᾖ τοῦ θεοῦ, ἐξ ὅτου ἂν κατέχωνται, καὶ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέλος καὶ σχημάτων καὶ ῥημάτων εὐποροῦσι, τῶν δὲ ἄλλων οὐ φροντίζουσιν. Res adeo mira *Porphyrio* fuit visa, ut obortam inde difficultatem a

Jam-

Jamblicho ſibi voluerit expediri: τῶν ἐξιςαμένων ἔνιοι τινες αὐτῶν ἀκούοντες ἢ κυμβάλων, ἢ τυμπάνων ἢ τινος μέλους ἐνθουσιῶσιν, ὡς οἱ τε κορυβαντιζόμενοι, καὶ οἱ τῷ Σαβαζίῳ κάτοχοι, καὶ οἱ μητρίζοντες· ille autem quid reſponderit, vide de Myſter. p. 69. Dicuntur vero οἱ μητρίζοντες ſive μητρωάζοντες propria ratione τῇ Ῥέᾳ μαίνεσθαι. Phryges mortalium antiquiſſimi, teſte *Arriano* apud Euſtath. ad *Dionyſ. Perieg.* v. 809. μαίνονται τῇ Ῥέᾳ, καὶ πρὸς Κορυβάντων κατέχονται· in *Philoſtrati* Ep. XV. οἱ τελούμενοι τῇ Ῥέᾳ μαίνονται πληγέντες τὰ ὦτα κτύποις ὀργάνων, dubites, utri verbo τῇ Ῥέᾳ jungi debeat, niſi potius utrique ſit aptandum. Hinc perſpici poteſt, quam bene ſit meritus de *Seneca* Cod. Mediceus, ex quo *Jo. Fr. Gronovius* reſtituit in Agam. v. 688. *Quae turritae turba parenti Pectora rauco concita buxo Furit, ut Phrygium lugeat Attin.* Non aliter τῷ Διονύσῳ μαίνεσθαι· *Heraclit.* apud *Clem. Alex.* Protr. p. 30. Διόνυσος, ὅτεῳ μαίνονται καὶ ληναΐζουσι. *Pauſan.* X. p. 812. ἀπὸ ταύτης (Θυίας) δὲ καὶ ὕςερον, ὅσαι τῷ Διονύσῳ μαίνονται, Θυιάδας καλεῖσθαι. Eadem loquendi forma, qua ſolent, κείρεσθαι τῇσι παρθένοισι τῇσι ἐξ Ὑπερβορέων, τῷ ποταμῷ, *in honorem virginum Hyperborearum, fluvii, ritu ſacro crines ponere.* Rem dixit *Julian.* Ep. XLI. p. 421. καθάπερ οἱ τῷ Διονύσῳ τὸν θύρσον κρούσαντι πρὸς τὴν χορείαν ἄνετοι φέρονται· adeundus etiam *Aretaeus* I. p. 33. Quod ſi legeretur in *Luciano*, ἀλλ' ὁπόσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ μαίνονται, id omnium minime mutatum vellem: videtur enim tam concinne ad totam orationem reſpondere, ut aliter fuiſſe ſcriptum vix mihi perſuadeam.

P. 111. b. *Ad Mardonii in Atticam expeditionem*] Iſta ut clarius intelligantur, ſic repone: *Haec quin ad Mardonii in Ioniam, Thraciam ac Macedoniam, aut potius Datis & Artaphernis in Atticam expeditionem pertineant* &c. itidemque mox: poſt occupatas a Cyro Sardes; *aut, ſi mavis, ſub initium Olymp. LXX.*

P. 112. b. infima. *Acciendum.* L. acuendum.

P. 113. Διασιαίνειν] Vide quae notavimus ad Schol. p. 372.

P. 142. ad Schol. n. 7. Huic adnotationi pro *M. du S.* ſubjice *T. H.*

P. 167. b. ἁρμόξεσθαι. L. ἁρμόζεσθαι. *Sext. Emp.* adv. Gramm. p. 265. πρὸς τὰ παρόντα ἁρμοζόμενοι πρόσωπα. Ad proverbii, quam dedimus, explicationem confirmandam pertinet illud *Alciphronis* III. Ep. 71. Διονυσίοις τοῖς ἐπιοῦσι, *proximis Liberalibus.* Ceterum emendatio *Zenobii* quanquam valde ſit probabilis, haud tamen adſperner, ſi quis, duce *Suida*, refingi malit: ξενὰς δὲ ἔχει δύο καὶ μακρὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους κατάρσεις· ſunt enim κατάρσεις οἱ ἐπιτήδειοι εἰς καταγωγὴν τόποι, καὶ εἰς τὸ προορμίζεσθαι, ut monet *Schol. Thucydid.* ad IV, 26. παραπλέων δὲ τὴν χώραν, ἧ κατάρσεις ἀναγκαίας καὶ καταφυγὰς ἑώρα τοῖς πολεμίοις. Vide notata de verbo καταίξειν p. 83.

P. 179. v. 33. L. τῷ ποτε, & additam huic voculae notam dele: vid. p. 207, 75.

P. 184. b. *Plato.* In Phaedonis initio p. 45. E. Xanthippen nominat ἔχουτάν τε τὸ παιδίον αὐτοῦ καὶ παρακαθημένην· non procul a fine p. 86. A. quum jam tempus adpeteret educendi poculi cicuta mixti, ἠνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παιδία, δύο γάρ αὐτῷ υἱεῖς σμικροὶ ἦταν, εἷς δὲ μέγας, καὶ αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες ἀφίκοντο· & mox: τὰς μὲν γυναῖκας καὶ τὰ παιδία ἀπιέναι ἐκέλευσεν· tum p. 87. A. ἐγὼ μέντοι, inquit Socrates, οὐχ ἥκιςα τούτου ἕνεκα τὰς γυναῖκας ἀπέπεμψα. Ex his clarum, utramque marito vixiſſe ſuperſtitem. Ille natu major filius & μέγας Xanthippes eſt Lamprocles, quem bene reſtituit in Epp. Socrat. p. 57. *Leo Allatius:* ſed monere ſimul debuerat, id nominis abiiſſe violatum librarii culpa in ἅμα Τυρκλῆς· nam illud ἅμα ex priore ſyllaba ΛΑΜ conflatum nullius uſus eſt, & orationi nocet. Idem pejus *ex Myrto prima uxore ſublatum eſſe* ſcribit: etenim apud *Xenophontem* Lamprocles Socratis πρεσβύτατος υἱὸς a patre commodo monitore caſtigatus, quod matri vehementius ſuccenſeret, quum reſpondet Ἀπομν. II. p. 432. v. 20. οὐδεὶς ἂν δύναιτο αὐτῇ διατυχέσθαι τὴν χαλεπότητα, nonne Xanthippen, ejusque notos mores deſignat? De duabus Socratis uxoribus quibus argumentis Panaetius pugnaverit ad convellendam *Platonis* auctoritatem, equidem ignoro.

P. 190. v. 91. Clariſſ. *Geſnerus* non opus eſſe arbitratur emendatione, modo meminerimus ironicum eſſe totum exordium, cujus haec ſit vis: *Quaſi vero opus eſſet longa oratione . . . . nec ſatis foret ſola capita exponere* &c.

P. 227. b. Oraculum illud Byzantinum extat in *Achill. Tat.* II. p. 93. qui lectus facile deteget incogitantiam *Bourdelotii.*

P. 229. a. Herodoti. L. Herodori.

P. 237. a *malim* ἀγόμενος. Adde: vel propius ἠγμένος.

P. 242. Infra *Luciani* contextum poſt Εὐγλωττίᾳ L. haec ſunt adponenda:

b, Ἄρῃ] Ita ſola *P.* Reliquae omnes Ἄρην, quod prave mutatum a *Bourdelotio.* Quam varie flectatur Ἄρης monet *Sylburgius* ex *Laſcari* Not. ad *Clenard.* p. 572.

P. 281. a. *Ut, quin aliis itidem in mentem venerit, vix dubitem.*] Vidit hunc errorem ſcripturae, ſuſtulitque *Cl. Salmaſ.* Plin. Exerc. p. 392. E.

P. 283. b. *Nondum, cur ſcriptura vetus mutari debeat, rationem invenio.*] Mutanda eſt, ſi *Servium* ducem ſequimur ad AEn. III, 12. qui *Varronem* teſtem citat, ex quo praeterea legendum foret, *ante portum ſtatuit.* Vide *G. Cuperi* Obſ. IV, 9. p. 103.

P. 284. b. infima: *quae Urania dicitur.*] Praeter *Lutatium* meminit *Olympiodorus* hiſtoricus in *Photii* Biblioth. p. 112. v. 14. & philoſophus ad *Ariſtot.* Μετεωρολ. I. f. 4. b. Τούτους δὲ τοὺς τυφῶνας καὶ σίφωνας καλοῦσι διὰ τὸ καὶ ὕδωρ πολλάκις ἀναπάσαι· καλοῦσι δὲ αὐτὴν καὶ αἰφνίδιον ἰδιωτικῷ ὀνόματι.

P. 300. a. *niſi quis eruditior moretur.*] Moratur, atque adeo me paene retrahit Doctissimus *Geſnerus* ita ſcribens: *verba κατὰ τὰς πλεκτάνας decere opinor copiam illam Luciani, qui non ſatis habuit acetabula nominare; etiam cirros memoravit, quorum in articulis ſedent acetabula.*

P. 339. b. *ſingularine libro* &c.] *Athen.* XIV. p. 641. F. Δικαίαρχος ἐν πρώτῳ τῆς Τροφωνίου καταβάσεως· unde conficiendum videtur, ſingulare fuiſſe de deſcenſu in antrum Trophonii volumen, inque libros plures diviſum.

P. 356. v. 11. Non poſſum, quin cum lectore communicem, quae hoc de loco ad me ſcripſit elegantiſſimus *Geſnerus: Totum hoc in parentheſi videtur eſſe, πίνει δ' ἐπιεικῶς ζωρότερον*, bibit ſatis meracum. *Duos quaſi gradus facit, primo comparativum in ζωρότερον, qui intendit aliquantum ſignificationem; deinde ἐπιεικῶς iterum moderatur. Poſſis igitur etiam vertere:* bibit aliquanto meracius. *Eo autem totum hoc pertinet, ut facultas admiſcendi veneni indicetur, quod facilius alienus ſapor ſentitur, quo magis dilutum eſt vinum; difficilius autem, quo eſt meracius.*

P. 358. a. *Illa tamen, ni fallor, ab* Archilocho *ſumſerat* Plato.] Fallor: ſumſit ab ipſo Critia, ut loco diligentius inſpecto manifeſte patet.

P. 381. v. 83. Ita *Jo. Matth. Geſnerus* ad me: *Non difficile fuerit crimen depellere a* Luciano, *quaſi neſciverit Hannibalem Graece potuiſſe; modo levi transpoſitione ſic legamus:* Ἐν μὲν τοῦτο, ὦ Μίνως, ἀνάμην ἐνταῦθα, ὅτι καὶ τὴν Ἑλλην. Hoc mihi unum hic prodeſt, quod etiam Graece didici, *cum nempe apud ſuperos eſſem.* Ego *Luciani* patrocinium ſuſcipi, aequiſſime fero.

P. 386. a. Ἀννωνος τοῦ Καρχηδονίων βατιλέως Periplus inſcribitur: eoque modo *Solinus* c. 56. Hannonem vocat *Poenorum regem*, quem *Plinius ducem* vel *imperatorem.*

P. 388. a. De Hannibale Campana luxurie corrupto, tanquam de re vulgo nota loquitur *Cicero* de L. Agr. §. 95. *deinde ea luxuries, quae ipſum Hannibalem, armis etiam tum invictum, voluptate vicit.* Marcellus apud *Liv.* XXIII, 45. quo ſumma vi milites ad pugnam hortaretur, *Capuam Annibali Cannas fuiſſe: ibi virtutem bellicam, ibi militarem diſciplinam, ibi praeteriti temporis famam, ibi ſpem futuri extinctam:* quae non minus ipſum Poenorum ducem, quam milites petere videntur.

P. 390.

P. 390. v. 18. Ὅμοια Praestantissimus *Gesnerus accipit* similia, *id est*, *consentientia & convenientia oraculo Hammonis.* Mallem, si retineri debeat ὅμοια, παρὰ τὴν Ὀλυμπιάδος· nam paulo post, οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται ἔλεγον. Sed pristina conjectura displicere mihi nondum potest. Usum vtrborum *volutari* & κυλίεσθαι eximie declaravit *Pricaeus* Not. ad *Apul.* Milesi. IX. p. 488. Commode vero Alexander & Diogenes apud inferos novitii colloquuntur: utrique enim eodem die, hic Corinthi, ille Babylone, in Orcum se penetrarunt, ut testantur *Diogen. L.* VI, 63. & *Plutarchus.*

P. 393. v. 69. Si color aliquis vulgatae lectioni possit induci, nihil equidem speciosius invenio, quam quod suggessit *Jo. Matth. Gesnerus: Non puto*, inquit, *hanc vocem esse silentio tegi volentis dedecus Aristotelis: contrarium enim apparet. Sed hoc vult*, sine me scire, *id est*, *concede*, *ut ego melius quam quisquam sciam, & dicam adeo, quis fuerit Aristoteles, ut nostri*, Das muss ich am besten wissen. Μέλον *non excludit alios a cognitione futura, quam omnibus jam impertit, sed a praeterita.*

P. 415. v. 53. Vide pereruditam & ingeniosissimam de Pythagorae κυάμων disputationem in Miscell. Observ. A. 1735. p. 417. quam qui legerit, nihil est, cur quicquam amplius a nobis desideret.

P. 446. a. Graevius *quin felici conjectura . . . non dubito.*] Nunc ut dubitem faciunt, quae perquam ingeniose pro vulgata lectione scripsit ad me politissimus *Gesnerus*: eummet ipsum audi causam hanc agentem. *Certatim viris doctis placuit* ἀπετάνυσαν, *quod ipse ejus restituendi auctor* Graevius *vertit*, emarcuerunt, pannosae factae sunt. *Sed hic nondum viri character erit, verum vetulae aut aegrotae. Quin retinendam puto scriptionem constantem omnium, qui usquam sunt, librorum*, ἀπετάθησαν, extensae sunt *non in longitudinem dependentem, sed crati pectoris intentae, ut nihil ibi laxum, nihil pendens relinqueretur. Ita collis* ἀποτείνεται, *sive* extenditur, *cum solo aequatur: unaquaeque enim linea curva, sive arcus circumscribens collem illum extenditur, & fit recta; certe ad rectam magis accedit.* Haec ille, quibus si vetusti scriptoris ad usum eum verbi ἀποτείνεσθαι firmandum auctoritas accederet, jam sublata foret omnis dubitandi causa.

P. 469. b. infima. Extat versus a *Diacono* prolatus in *Orphei* Εἰρκῇ v. 45. ibique legitur, ἐρκείην. Praeferendum arbitror, quod restitui.

P. 486. v. 13. Περὶ μηδὲν ἐσπουδακώς.] Plane noster Tiresias cum Simonide sensit, cujus erat praeceptum παίζειν ἐν τῷ βίῳ, καὶ περὶ μηδὲν ἁπλῶς σπουδάζειν. Vid. *Theon.* Progymn. p. 84. Mox autem κλειθρία si fenestra sit, *clathratam* intelligere oportet. Κλειθρίδια dabit *Evagrius* H. E. I, 14. Πρὸς τῇ ὀροφῇ τοίνυν τῶν λεγομένων ϛοᾶν κλειθρίδια καθεκάστοτε θυρίδας ἔνιοι καλοῦσι· pauloque post iterum κλειθρίδιον· ibi *Langi* & *Christophorsoni cancellos* repudiat *Valesius*, & *clathros* mavult vertere. In Onomastico, Κλειθρὰ, *rima*: alii signatius *januae rimam* interpretantur, ut monuit *H. Stephanus* in Th. L. Gr. nullo alio, quam hoc ipso Luciani loco adhito. Posses foramen januae vel cistae pervium, in quod clavis inmittitur, exponere: κλεῖθρον vocat *Numenius* in illa facetissime narrata Lacydae historia, quae delusum philosophum ad ἀκαταληψίαν adegit, apud *Euseb.* Εὐαγγ. Προπ. lib. XIV. τὸν δακτύλιον κατεκύλισε διὰ τοῦ κλείθρου· & saepius in proximis: ὀπὴν vocavit *Diogen. L.* IV, 59. Κλειθρίον paulo diversa potestate reperies in *Heron.* Autom. p. 251. 262.

P. 491. b. Not. ad Schol. ἐπιθαμῆς. L. σπιθαμῆς.

P. 493. b. La Pogogia.] *Achilles Statius* ad *Catulli* Phaselum adnotavit, Lusitanos la Poia vocare pedem veli. Hoc ex altero contractum.

P. 496. a. Not. ad Schol. raecum. L. Graecum.

IOHAN-

IOHANNIS BENEDICTI,

De ſua Graeci Contextus, & Latinae verſionis Luciani recognitione, ad candidum & φιλέλληνα Lectorem

PRAEFATIO.

MIRUM tibi videri poſſit, Amice Lector, me poſt viginti celebria Doctorum virorum nomina, recognoſcendis Luciani ſcriptis, & retexendæ maxima ex parte illorum in Latinam phraſim tranſlationi manum admoviſſe: cum veriſimile ſit eos viros, ſui temporis lumina, Graecam linguam ita calluiſſe, ut probe intellectum authorem e Graecia in Latium pede nunquam caeſpitante, animo nunquam dormitante tranſtulerint: me vero, jam primum hoc eruditionis ſpecimine innoteſcentem, nihil melius praeſtare potuiſſe, quam excellentes illi interpretes praeſtiterint: adeo ut huic coepto plus audaciæ ſit tribuendum, quam veræ laudis repetendum. Ego ſane ingenue agnoſco cum eruditionis meæ mediocritatem, tum egregiam virorum illorum praeſtantiam, quam neque ſuſpicere, neque laudare ſatis poſſum: imo cui plurimum deberi ſyncere confiteor. Sed, veluti non raro accidit, ut etiam indoctiores doctiorum inventis non contemnenda ſuperſtruant & addant: ita & mihi contigiſſe, ni fallor, judicabis, ut via, editæ antehac metaphraſeos beneficio, reſerata, plerisque in locis ſcopum authoris clarius & melius attingam. Occaſionem exhauriendi laboris iſtius obtulere mihi ſelectiores & graviores quidam authoris hujus Dialogi, quos dum utile dulci permixturus, publice legebam, & ſingulas ſententias ac voces diligenter expendebam, plerumque non placebat vetus interpretatio, quandoque etiam mendoſa videbatur lectio, unde fiebat ut non plene, planeque ſatis locorum nonnullorum ſenſus caperetur. Idcirco Graecum contextum, vel ex collatione variorum & antiquorum codicum, vel ex proprio judicio emendabam: & ſi cubi mentem authoris melius reddere poteram, id ſobrie quidem, & moderate faciebam. Poſt ea mihi ſuccurrit, ſiquidem diverſi diverſorum Dialogorum & Tractatuum erant interpretes, ſingulorum partem ſaltem aliquam attente examinare: quo perſpicerem an Graeca Latinis apprime reſponderent. Hinc variorum interpretum varia ingenia, & quam alius alio foelicior eſſet metaphraſtes, intellexi. Utque, quod ſentio, ingenue pro innato mihi animi candore dicam: comperi Thomam Morum tam fœliciter officio metaphraſtæ functum, ſententias ſingulas ad verbum ſervata latinitate pura reddendo, ut vix aliquid nactus ſim, quod melius redderem: imo potius ipſum hac in mea recognitione imitari voluerim. Ad hanc laudem proxime accedit Eraſmus Roterodamus: in quo quanquam plura quam in illo immutanda judicavi, pauca quidem illa ſunt, ſi cum reliquis compares. Tertius eſt Iacobus Micyllus, Eraſmo fere aequiparandus hoc in negotio. Reliqui interpretes inter ſe ferme pares, tribus illis, me judice, multum cedunt. At omnium infœliciſſimus mihi viſus eſt Vincentius Obſopœus: qui non ſolum ſuperflua verborum luxurie mentem authoris paſſim obſcurat, ſed etiam plerumque vel non capit, vel corrumpit. Atque is eſt qui tertiam ad minimum illius partem Latine exaravit. Cujus interpretationis, quamquam retineo quicquid poſſum, tam obſcura reliqui veſtigia, ut haec prorſus mea non immerito dici poſſit: non ſecus atque [Aſini] ſive [Lucii] verſio, quæ usque adeo miſera prius erat, ut ſuo nomini bene conſuluerit vetus interpres, quum illud reticuit. Caeterum hoc in cœpto ſum verſatus, non ut laudem magnis illis viris ullo pacto praeripiam, praereptam in me transferam, ab iſtiusmodi veſana φιλοτιμίᾳ tantum ſum alienus, quantum virtus a vitio,

tio, jus ab injuria distat. Hic animus, hoc consilium solummodo fuit, ut dum otio in aliquo negotio uti licebat, quod esset opis meæ (quæ quam sit tenuis, agnosco) id in rem literariam conferrem. Velim igitur, Amice Lector, conatum hunc meum boni consulas; eoque sic fruaris, ut quod in eo desiderabis, humaniter toleres: &, si saltus asperrimos superasse non videbor, clementer condones. Nolim enim tam bene de me sentire, ut contendam me tibi versionem istiusmodi exhibere, quæ omnis censuræ expers esse possit: quandoquidem ardua res est eadem elegantia, eademque festivitate authorem hunc de Graeca phrasi in Latinam transferre: ita proprius est unicuique linguæ genius, & inexplicabilis venustas. Forte autem objiciat aliquis me debuisse eos locos notare, quibus in primis emendandis operam impendi. Id utique facere nolui duabus praecipue de causis. Una, quoniam commoda forma, in gratiam eorum qui libros hosce secum circumferre volent, editionem faciendam, & voluminum majorem vel molem vel numerum vitandum putavi. Altera, quoniam confido eum qui veterem versionem cum hac recognitione, & prius excusos Graece codices cum nostro conferet, nullo negotio vel ex ipsa sermonis serie, & locorum sensu, nostræ mutationis rationem deprehensurum. Quamobrem duxi me satis in praesentia praestiturum, si, quoad fieri posset, purum authorem, & versionem ante vulgata commodiorem & fideliorem, cum Indice rerum opere illo contentarum exhiberem. Nunc superesset ut aliqua commendatione Lucianum cohonestarem, nisi sic, actum ab aliis multis, agerem. Et certe quid opus est ut post illos repetam eum esse Atticæ eloquentiæ exemplar syncerum, summa dicendi festivitate, magna rerum varietate, magna scientia, multaque doctrina clarere? Hic si res serias tractat, sit gravis: si jocosas, festivus: si praecipit, si monet, si mordet, est prudens, est lenis, est asper: si orator causam agit, est facundus, acutus, solidus. Denique adeo fœcundo, flexilique valet ingenio, ut veluti Proteus omnes formas, veluti Chamaeleon omnes orationis colores suscipiat: varioque styli penicillo varia argumenta explanet, dum in gravibus exurgit sublimis, in tenuibus incedit humilis, in mediis inter utrumque dicendi genus fertur medius: semper sacrificat perspicuitati: sicubi lubet obscuritatem affectare, dextre id facit. Ex quibus constat nullum esse authorem, quo commodius uti possit, quicumque Graece discere studebit. Hic, si locos recte deligas, tyronibus est facilis, provectioribus accommodus, Graeca lingua jam plene imbutis utilis. Hinc florentissimis Europæ gymnasiis commendatissimus, ut ex eo studiosa juventus, tanquam ex fonte, purum Graecismum hauriret: illique aliorum, qui in scholis praelegi solent, authorum fabulis scatentium, amplus & planus esset commentarius: & ex varietate scriptorum πολυτρόπου hominis hujus, apud quem nulla fere res est, quæ non veniat in sermonem, Graece loquendi formularum flores decerperet. Quæ cum citra controversiam ita sint, omne punctum tulit Lucianus, qui utile dulci miscuit: dignus profecto quem omnis φιλόμουσος amet, quem alioqui impium vel pius non dedignetur, siquidem puris omnia pura, qui ceu Ponticæ apes, mel dulcissimum ex amarissimo absinthio conficiunt. Age ergo quicumque seria, quicumque jocosa quaeris, hic invenies quod animum tuum quocumque tandem modo affectum refocillet, sive te domi haerentem, sive ruri versantem, sive peregre euntem, politissimi authoris lectione recreare cupies. Hinc inter agrorum fata laeta, rerum omnis generis segetem tibi suppeditabit: in horto florido, rhetoricorum florum varias coronas nectet: in viridi & irriguo prato, perenni eloquentiæ scaturigine, & limpidis facundiæ rivis te recreabit. Denique magno parvove sub lare degentem, moribus tuæ sorti convenientibus, nunc salsa dicacitate vitia mordendo, nunc merita laude virtutem extollendo, nunc recta praecipiendo, te informabit.

******

IOAN-

IOANN. GEORGIUS GRAEVIUS

LECTORI

S. P. D.

Vides hic recentem editionem Luciani, quam adornarunt Amſterodamenſes bibliopolae, hoc nomine ſane ceteris meliorem, quod in illam contulerint Bourdelotii, Palmerii, Tanaquilli Fabri, aliorumque politiorum hominum notas: quibus etiam acceſſerunt novae curae nunquam antehac publicatae virorum Clariſſimorum, Menagii, Gujeti, Boivinii, quas mihi miſit Menagius, Iacobi I. F. F. Gronovii, nec nullae meae. Excerpturus plures eram, ſi per temporis anguſtias, & occupationes alias potuiſſem huic negotio maturius & diutius vacare. Uſus ſum editione Florentina anni milleſimi quadringenteſimi nonageſimi ſexti, quam Vir doctus cum optimo codice manu exarato contulerat. Eam primam omnium eſſe perſuaſum habeo. Uſus etiam ſum Aldina anni milleſimi quingenteſimi tertii, nec non duabus Baſileenſibus, altera Graeca anni milleſimi quingenteſimi quinquageſimi quinti, alteri adjecta eſt verſio Latina, quae notiſſima eſt, ut & Salmurienſis Benedicti. Bourdelotianam mihi conſulere nunc non licuit, quamvis olim adoleſcens eam evolverim. Secuti ſunt typographi tam in Graecis, quam Latinis exprimendis, editionem Benedicti, qui vetuſtiorum interpretum verſiones interpolavit. Si quis poſt haec novam Luciani editionem moliri velit, ei ſim auctor, ut novam interpretationem Latinam concinnet, dignam tam culto ſcriptore. Nam ſatis magnus campus patet Graeca docto induſtriam ſuam exercendi. Cum jam omnia typis eſſent deſcripta, miſſus fuit typographis ex Anglia Scholiaſtes Graecus ineditus, quem cum illis communicavit, cum id ab eo petiiſſent, Vir Illuſtris Iſaacus Voſſius. Is enim ex ſuo codice juſſit eum deſcribi, & Amſterodamum perferri. Typographi calci Luciani haec Scholia ſubnecti juſſerunt. Si quid in illis deſiderabis, curis poſterioribus ſperant id emendatum iri. Nunc feſtinantibus multas ob cauſſas ignoſce, & vale.

TESTI-

TESTIMONIA DE LUCIANO.

LACTANTIUS de falsa relig. c. 9. §. 8. Non enim ista Lucilius narrat, aut Lucianus, qui Diis & hominibus non pepercit.

Suidas Atheum & blasphemum vocat, ut vid. deinde, in ejus vita. Ex eo omnes fere deinde certatim Lucianum hoc cognomine ornarunt, quo jure, vid. in Dissert. seq. de ejus aetate ac vita.

Thom. Pope Blount in Censura celebriorum auctorum, p. 121. 122. sequentia etiam congessit, quibus nos & nonnulla alia intexuimus.

Joan. Andr. Quenstedt. Lucian. Samosat. homo *Atheus*, quippe qui promiscue risit omnem religionem; Gentilium *Deos* magna libertate exsibilavit & laceravit, ipsique Christo mundi Servatori maledixit & conviciatus est, nominans eum *Sophistam* de palo suspensum (sit venia blasphemiam repetenti!) unde & *blasphemi* sive *dysphemi*, i. e. maledici & inauspicati, vel potius impii cognomen sibi diabolicis suis calumniis acquisivit. Simplicitatem doctrinae coelestis risit hac voce, quam saepe contra pios usurpavit, *omnis doctrina, omnis sapientia vestra est, Crede.*

Lud. Vives de veritate Fid. Christian. l. 2. p. 126. *Lucianus* hominum & Deorum subsannator. — Pessime *Lucianus Samosatenus* sophista, qui adimens hominibus veterem ac receptam religionem, non saltem reponebat novam aliquam. Quod irrideret antiquas dementias ac insanias, recte id quidem: sed alia debebat substituere potiora. Sublatis enim prorsus religionibus, quid aliud quam hominem sine humanitate relinquebat?

Idem de Trad. Discip. *Luciani* verba sunt tersa, & *phrasis* dilucida.

Bourdelot. vero in praefat. Luciani: unicum exemplum continentiae LUCIANUS, vitiorum omnium inimicus, unius virtutis & philosophiae completae sectator, cui *Nec viget quidquam simile aut secundum.*

Barth. Adv. L. 2. c. 8. *Lucianus* ingeniosus & dicacitati adeo devotus scriptor, ut contra omnium *Deorum hominumque* fidem suis strophis se stare posse existimet.

Ger. Vossius de philosophorum Sectis p. 57. Lucianus Samosatensis metuo ne haud satis justa de caussa ἄθεος apud *Christianos* audiat. Scio *Suidam* tradere eum ita appellatum, quod in *Christum* debacchetur; verum nusquam in eum maledicus invenitur, praeterquam in persona *Peregrini*, ubi *Christum* appellat *Sophistam*, quae vox non solum *Impostorem* significat, sed etiam in bonam partem sumitur. *Christiani* vero vocem illam aestimarunt, quasi ex *Luciani*, non ex *Philosophi*, in quo τὸ πρέπον servandum erat, persona dictum fuerit. Non tamen recte scenae servitur, cum de *Deo* agitur; eoque culpa *Lucianus* haud plane vacat.

Erasm. Epist. L. 29. Ep. 5. in *Luciani* Somn. *Omne tulit punctum* (ut scripsit Flaccus) *qui miscuit utile dulci.* Quod quidem aut nemo, mea sententia, aut noster hic *Lucianus* est assecutus; qui priscae comoediae dicacitatem, sed citra petulantiam referens, *Deum* immortalem! qua vafricie, quo lepore perstingit omnia, quo naso cuncta suspendit, quam omnia miro sale perfricat, nihil vel obiter attingens, quod non aliquo feriat scommate, praecipue philosophis infestus, atque inter hos *Pythagoricis* potissimum, ac *Platonicis* ob praestigias:

Stoicis item propter intolerandum ſupercilium, hos punctim ac caeſim, hos omni telorum genere petit; idque jure optimo: quid enim odioſius, quid minus ferendum, quam improbitas virtutis nomine perſonata? Hinc illi *Blaſphemi*, hoc eſt, maledici vocabulum addidere; ſed hi nimirum, quorum ulcera tetigerat.

Idem ibid. Tantum obtinet in dicendo gratiae, tantum in inveniendo felicitatis, tantum in jocando lepôris, in mordendo aceti, ſic titillat alluſionibus, ſic ſeria nugis, nugas ſeriis miſcet: ſic ridens vera dicit, vera dicendo ridet; ſic hominum mores, affectus, ſtudia, quaſi penicillo depingit: neque legenda, ſed plane ſpectanda oculis exponit, ut nulla comoedia, nulla ſatyra cum hujus *Dialogis* conferri debeat, ſeu voluptatem ſpectes, ſeu ſpectes utilitatem.

Boecler. de ſcriptor. p. 62. Multa eloquentia & varia eruditio ei ineſt.

Turneb. adverſ. p. 542. *Lucianus* feſtiviſſimus & politiſſimus ſcriptor.

Phot. cod. 128. Ad ſtylum quod attinet, longe optimus: dictione uſus ſignificante ac propria, quae efficax dicendi genus decet. Diſtinctionis adhaec, atque puritatis, aeque ut perſpicuitatis, & aptae magnitudinis, ſi quis alius, perſtudioſus eſt. Compoſitionem quoque adeo commode concinnat, ut lector credat, non ſe orationes legere, ſed jucundum aliquod carmen, ſine manifeſto cantu, audientium auribus inſtillari.

Cael. Rhodig. L. 9. Lect. Antiq. c. 19. p. 478. *Lucianus* homo foediſſimus, loquentiae multae, at ſapientiae minimae. Idem tamen L. VI. c. 17. p. 301. conceſſerat eſſe doctiſſimum atque ingenioſiſſimum.

Tan. Fab. in nott. ad L. IV. Phaedri, fab. 7. Quid venuſtius dici aut fingi poteſt? ſed ſolens more ſuo facit *Lucianus*. Neque enim temere quemquam reperias terſiorem, elegantioremque.

Iſ. Caſaub. de Rom. Satyr. L. 2. p. 268. *Lucianum* a *Menippo* non pauca eſſe mutuatum, & in multis aemulatum fuiſſe, non dubito: ſed facies orationis tota diverſa. Quin ipſe gloriatur novum ſcribendi genus ſe inveniſſe: ac ſub comica jocoſitate gravitatem philoſophicam occuluiſſe.

M. V. La Croze in Miſcel. Berol. T. I. p. 27. Inter eos Scriptores qui aetatem tulerunt, vix ullum eſſe ferme contenderim, qui tot ac tantis ſe dotibus ingenii Lectori commendet, atque *Lucianus*. Cetera vide in Diſſert. ſeq. de Ejus vita &c.

Tib. Hemſterhuſius in prolegom. notarum ad Luciani Dial. Mortuor. Edit. minor. Ad noſtram certe aetatem nullum ingenioſi hominis monumentum, quod cum Luciani Dialogis poſſit comparari, pervenit.

Alia de eodem judicia vid. in Diſſert. ſeq. de ejus vita.

Luciani Samoſatenſis Dialogi, viz. mors *Peregrini*, & *Philopatris*, prohibentur in *Indice Romae* impreſſo anno 1664. juſſu *Alexand.* VII. Pontif. Max.

I. F. REIT-

I. F. REITZII SYLLOGE
DE AETATE, VITA SCRIPTISQUE
LUCIANI.

PRo exiguo quod mihi conceditur temporis ſpatio, (cauſſam in fine praefationis indicavi) vitam Luciani concinnaturus ab nemine adhuc plene conſcriptam, ſatisque inveſtigatu difficilem, ſi ſingula perſequi velis, ea incedam via, ut prius omnia quae inveſtigare potui ſparſim ab aliis tractata colligam, atque in una tabella, immixtis obſervatiunculis quibusdam, proponam; poſtremo vero meam de Noſtro ſententiam ſubjungam, aetatemque ejus ex ipſius ſcriptis, quantum licebit, eliciam, ibi deſiturus, ubi typographorum efflagitatio manum de tabula tollere juſſerit: quumque plerique, maxime *Zvingerus* & *Bourdelotius*, in ſuis praefationibus nimis amplificatis, quam ut totae repeti mereantur, ſuum de Luciani ſcriptis atque aetate judicium ita conjunxerint, ut aegrius disjungi queant, eundem ſequar morem, de aetate, vita ſcriptisque Noſtri ſimul agendo, & ex amborum praefatt. ea tantum, quae huc pertinent, ante excerpendo, quam ad alios transeam. Praemittimus autem ecce vitam LUCIANI ex SUIDA, qualem *Zvingerus* editioni ſuae Baſileenſi tertiae praefixit.

Lucianus Samoſatenſis, cognomento blaſphemus, ſive maledicus, aut atheus potius appellatus, eo quod in Dialogis ſuis ridicula etiam illa eſſe proponit, quae de rebus divinis & ſacris prodita ſunt. Dicitur autem vixiſſe temporibus Trajani Caeſaris, & deinceps. Caeterum fuit ab initio cauſſidicus, Antiochiae, quae in Syria eſt; ſed cum ea res illi non ſatis ex ſententia ſuccederet, ad ſcribendum ſeſe convertit, ſcripſitque adeo infinita. Obiiſſe autem ipſum, fama eſt, a canibus laceratum, quoniam & contra veritatem velut rabiem exercuiſſet. Nam in vita Peregrini Chriſtianiſmum quoque inſectatur, ipſum Chriſtum contumelioſe inceſſit, ſceleſtus ille. Quare & rabiei iſtius poenas ſufficientes in praeſenti vita dedit, & in futurum haeres aeterni ignis una cum ſatana erit. Haec ille. Addit autem Volateranus, neſcio quo auctore: cum ab initio Chriſtianus fuiſſet, poſtea ejusdem religionis deſertorem factum eſſe, dictitantem ſe nihil ex ea conſecutum, quam quod nomen ipſius corruptum eſſet, ex *Lucio*, *Lucianus* factum. Fuit autem Samoſata, ut hoc quoque addamus, urbs non longe ab Euphrate ſita, Commagenes metropolis. Plinius & Stephanus.

Haec partim vera, partim ficta aliquanto melius exſequitur *Bourdelotius*, Luciani vitam hisce verbis conſcribens:

Luciani Samoſatenſis Philoſophi vitam ſcripturum, ope ſumma niti decet, ne temere voluntati & opinioni eorum videatur aſſentiri, qui aggreſſi hactenus falſa veris miſcuerunt, & ex tribus vel pluribus hujus nominis vel rhetoribus vel ſophiſtis, longo inter ſe intervallo viventibus, Luciani noſtri vitam texuerunt. Suidas qui ex antiquis βιογράφοις ſolus Lucianum nobis tradidit, proh Jupiter! quae mendacia blateravit? Satis ad eum refutandum quae nos in contrarium ſcribimus. Volateranus non Suidae contentus nugis alias inſuper de ſuo liberalis adjunxit. Caeteri aut non viderunt viam qua iretur ad illam, aut viſam ſimilibus aliisque mendaciis refarſerunt. Igitur ne ſimili coinquiner audacia, Lucianum de ſe

narrantem exſcribo, ut verus ad oculos legentis accedat. LUCIANUS natione Syrus fuit; urbe Samoſata (*a*), quae juxta Euphratis confluenta ſita eſt: circa Trajani (*b*) tempora videtur natus, cum Epictetus, illud virtutis exemplar, velle eſſe deſineret. Patris ignoratur conditio, ſed tamen ut appareat eum ex hoc genere hominum fuiſſe, qui in extrema paupertate morientes non multum heredem adjuvant. Nam cum deliberandum eſſet de futura Luciani filii conditione, videretque patrem ſuum & uxoris fratrem eximios audiri ſtatuarios, ne deliberavit quidem ut videretur contatus, ſed ſtatim fortunae ſtatuariae filium addixit: qui neſcio an ingenii bona indole, an fato (*c*) quodam, artis ſtatuariae deſertor efficitur, & ad meliorem frugem ſe recipit, atque ſtatim ut ſibi reliquam aetatem a ſtatuaria procul habendam decrevit, meliora pollicitus, rei familiaris inopia, relicta Samoſata, ubi levioribus ſtudiis inſtructus fuerat, Antiochiam petiit, ut cauſis dicendis (*d*) operam daret: ſed cum non illi ad mentem ſuccederet cauſidicinae conditio, videreturque nominis illuſtrior gloria futura, ſi Rhetoricam, qua plurimum pollebat, profiteretur: ut illa noteſceret, varias animo concepit peregrinationes, & ſuſcepit: juvenis in Galliam (*e*) profectus, auditorum frequenti corona, & laudem meruit & retulit: ex Gallia Macedoniam (*f*) petiit, ubi variis diſſertationibus perfectiſſimum dicendi robur exponebat: quales ſunt, Herodotus, Scytha, Harmonides. Sed cum videret, Rhetores inductionibus & fallaciis, divitias & caetera quae prima mortales putant, potius ſibi quaerere, quam verae virtutis mercedem, ea relicta philoſophiam (*g*) aggreſſus eſt: in qua quid profecerit, eſt incredibile memoratu. Sed tamen ipſi etiam philoſophi plus divitiis quam philoſophiae parentabant, auditores invicem ſibi aut vellebant aut vellicabant: & civitates, quibus fucatam illam oſtentabant philoſophiam, factionibus infeſtabant. At Lucianus non fuco cum fucatis, non factione cum factioſo, ſed cum ſtrenuo virtute, cum modeſto pudore, cum innocente abſtinentia certabat (*h*), ſemper ingenio ut conditione liber, tandem ſub Divo Marco Aegypti procurationi (*i*) praepoſitus, &

(*a*) Urbe Samoſata] *Lucian.* T. 2. *Q. Hiſt.* §. 24. τὰ Σαμοσάτα dicit plur. num. ut etiam *Strabo:* itaque *Samoſatis* natus dicendum fuiſſet. Cl. *J. Alb. Fabricius* in Bibl. Graec. L. IV. p. 485. eandem hanc vitam ex Bourdelotio exhibet, additis notulis; ad haec autem verba ait: Lucianum patriam indicantem vid. in *Quom. Hiſt.* l. d. Item in *Scytha* T. I. ad fin. §. 9. τοὺς Σύρους ἡμᾶς. In *Reviviſc.* T. I. §. 19. πατρὶς δὲ τίς; Συρ — τὴν Εὐφρατίδων. Porro Luciani nomen jam Λυκῖνος efferri, jam Λυκιανός.

(*b*) Trajani] *Fabric.* hic *Suidam* indicat, qui ἐπὶ τῶ Καίσαρος Τραϊανοῦ καὶ ἐπέκεινα. Sed conferendum Voſſium II. 25. de *Hiſt. Gr.* Immo c. 15. ubi eum ſerius collocat, quod pluribus referemus deinde, in hac Diſſert.

(*c*) An fato] Quid dubitemus? ipſe cauſſam refert, in T. I. *Somn.* §. 3. ſeq. quod ſcutica percuſſus ab avunculo, ac nimis duriter habitus ſit.

(*d*) Cauſis dicendis] *Fabric.* monet vidend. *Reviv.* T. I. §. 29. ubi *propter fraudes, mendacia ac temeritates, quibus cauſſidicis utendum*, ſe illam artem deſeruiſſe & ad philoſ. transiiſſe refert.

(*e*) In Galliam] Vid. Apolog. *pro Merced. Cond.* T. I. §. 15. ubi Sabinum adloquitur. Obſervatque *Fabr.* Eloquentiam & Atticam dicendi ſuavitatem in Luciano praedicat *Photius* Cod. 128.

(*f*) Macedoniam] *Lucian.* T. I. *Herod.* verſ. fin. ſed & in *Ionia* & *Achaja* audiſſe ſe ſcriptores Hiſtoriam belli Parthici (A. C. 165. geſti) recitantes teſtatur lib. *Quom. Hiſt.* T. 2. §. 14. Confer ejus *Bis Acc.* T. 2. §. 27. *J. A. Fabric.*

(*g*) Philoſophiam] Moralem potiſſimum, cujus argumenti ſunt pleraque ejus ſcripta. Ita cum Socrate exiſtimabat, reliquam philoſophiam univerſam parum ad nos pertinere, certe parum eſſe utilem, niſi ad uſum vitae referatur. In *Convivio* philoſophor. T. III. §. 34. ὡς ὠδὶ ὄφελος ἦν ἄρα ἐπίστασθαι τὰ μαθήματα, εἰ μή τις ἄρα ἐς τὸ βίον ῥυθμίζοι πρὸς τὸ βέλτιον. Neque philoſophiam ex ſolis libris, ſed & conſuetudine cum honeſtis hominibus hauriendam ratus, prope verum eſſe duxit quod multi dicerent, ὅτι τὸ παιδεύεσθαι ἀπάγει τῶν ὀρθῶν λογισμῶν τοὺς ἐς μόνα τὰ βιβλία ἐς τὰς ἐν ἐκείνοις φροντίδας συνεχῶς ἀφορῶντας. *eruditionem a recto ſenſu bonisque inſtitutis abducere iſtos, qui ſolos libros eorumque ſenſa aſſidue ſpectarent.* Ceterum Epicureum ſe fuiſſe indicat in Pſeudomante, & a Graeco Scholiaſte diſerte fuiſſe τῶν Ἐπικούρου αἱρέσεως traditur, licet ex ſcriptis ejus tantum non omnibus rectius collegeris eum perinde, ut, cujus vitam ſcripſit, Demonactem, Philoſophiae non unam ſectam peculiariter coluiſſe. T. II. *Demon.* §. 5. *Idem.*

(*h*) Abſtinentia certabat] T. I. *Reviviſc.* §. 20. μισαλαζών εἰμι, καὶ μισοψευδὴς, καὶ μισότυφος — φιλαλήθης δὲ καὶ φιλαπλοῦς, καὶ ὅσα τῶ φιλεῖν συγγενῆ. *Arrogantiae, impoſturae, mendacii & faſtus ſum oſor — amator veritatis, honeſtatis, ſinceritatis & eorum quaecumque amore digna ſunt omnium.* Idem.

(*i*) Aegypti procur.] *Apol. pro Merced.* T. I. §. 6. Immo potiſſimum §. 11. & ſeqq. ſed hoc *Tillemont.* jam egit.

& ſuo & amicorum nomine innotuit. Qui mendaciis ſuis invicem credunt Chriſtianum fuiſſe (*k*) arbitrantur, ſuppoſitiorum pravitate decepti. Ipſa de Morte Peregrini narratio ſatis evincit errorem. Nec ſanior eorum opinio qui a canibus laceratum (*l*) aſſeverarunt. Nam ſenio, vel, quod verius eſt, podagra (*m*) nonagenarius obiit: ſuperſtite unico filio (*n*), qui ſummus ſophiſta Juliani tempore, & ad quem hujus Imperatoris extat epiſtola.

De Luciani autem moribus, vita, ſcriptisque haec fere IA. ZVINGERUS loco ſub init. indicato: Primo autem plures Lucianos refert, *Politicum* unum, cujus Suidas mentionem facit, *Philoſophum* alterum, qui hic noſter Samoſatenſis, cui, an quae leguntur in Anthol. tribuenda ſint epigrammata, adhuc ſub judice litem vigere haud umquam decidendam; pergitque *ibid.* Sunt ea quidem σκωπτικὰ nonnulla: at plura, quod notat H. Stephanus, tam elegantis pietatis, ut ne Chriſtiano quidem auctori pudori eſſent.

Theologos quoque Lucianos complures fuiſſe mox commemorat; & apud Cyprianum eſſe, cui IV. & XVII.^ma epiſtolarum adſcribatur. Fuiſſe & hoc nomine Antiochenae eccleſ. presbyterum, item Hieroſolymitanae, qui & monumentis literarum poſteris innotuerit, ib. commemorat. Sed quum de his Biographi poſſint conſuli, nihilque ad noſtrum inſtitutum faciant, ſufficiat eos tantum nominaſſe, & potiſſima Zvingeri ad Noſtrum ſpectantia excerpere; de quo ille p. 2. & ſeqq. ait:

Parentes noſtri Luciani tenuis fortunae homines puerum Lucianum praeclara indole ad literarum ſtudia natum, arti ſtatuariae addixere, majus inde certiusque lucrum, quo ſublevarentur, captantes, & ſumptus diſciplinae minores. [Sed vide haec ipſum plenius narrantem in Dial. omnium primo] Nominare quidem eos videtur in Piſcatore, vocans ſe Parrhiſiaſten Alethionis Elenxiclei. At ficta ſunt nomina, quibus ſtudium, quo ducatur; veritatis, & perſonatae ſapientiae odium deſignat.

Patria Samoſata, Syriae civitas, non longe ab Euphrate, ut ſe ipſum Syrum & Aſſyrium non ſemel cognominet: alibi etiam Patrenſem, quae civitas eſt Achajae: tamquam natus hinc, oriundus illinc, ait Beroaldus in octavum Apuleji [locus quem Zvingerus ob oculos habuit, eſt T. 2. in *Aſin.* c. 55. ubi ait: *Patria nobis Patrae, urbs Achajae;* ſed er-

(*k*) Chriſtianum fuiſſe] Confer *Baronium* ad A. C. 171. num. 7. & *Tillemont.* Hiſt. Imperat. T. 2. p. 709. (ſed eum nos totum addidimus) Scholiaſtes Graecus ad T. III. *Mort. Peregr.* §. 13. Οἷα λαμπὶς, ὦ καταράλε, καὶ τῷ Σωτῆρι Χριστοῦ &c. Eidem Scholiaſtae ad Sacras hiſtorias Lucianus alludere videtur, notat *Fabric.* aliaque Scholiaſtae adfert, ubi is Luciano male dicit, quod in S. Prophetas, in virgam Aaronis, in Moſen, & Joſephum ſcommata jacere videatur, ſed Scholiaſten fugiſſe rationem, ut Editor bene obſervarit. Additque: ab Atheiſmi crimine Lucianum abſolvit D. *Jo. Phil. Treunerus* in Diſſ. de Theologia Luciani. Jen. 1697. 4.

(*l*) A canibus lacer.] *Suidas* in Λουκ. nimirum ſolenne fuit multis, horrenda mortis genera comminiſci de iis quorum dogmata improbaſſent. Confer quae de Epicuro idem *Suid.* in Ἔπικ. & quae de Zoilo notavi Lib. 2. c. 7. p. 365. *J. A. Fabr.*

(*m*) Podagra] Podagra laboraſſe Lucianum colligitur ex iis quae in laudem podagrae ſcripſit T. III. fin. Ita Agrippinum Paſonium refert Stobaeus ſolitum rerum quae ipſi adverſae accidiſſent encomia componere, ſi quidem febriret, febris, ſi notaretur infamia, infamiae, ſi exſularet, exſilii. *J. A. Fabr.*

(*n*) Superſtite — filio] Haec verba *Fabricius* a vita Luciani Bourdelotiana reſcidit, ut aliena; ſed p. 488. ea referens merito refellit, dicens: parachroniſmus eſt, eum a M. Aurelii obitu ad primum annum Juliani Imp. intercedat ſpatium annorum amplius CLXXX. Equidem in Juliani epiſtolis trigeſima ſecunda inſcribitur Λουκιανῷ σοφιστῇ — Sed utrum iſte Luciani Samoſatenſis vel nepos fuerit (quos avorum nomine frequentius quam parentum appellabant, licet nec hoc inauditum fuiſſe, Antiſthenis exemplo pateat) vel pronepos, vel utrum ulla eum cognatione attigerit, neutiquam conſtat; nam filium quidem non fuiſſe certos nos facit temporum ratio. Meminit Luciani noſtri etiam *Lactantius* L. I. c. 9. *Non enim iſta Lucilius narrat aut Lucianus, qui Diis & hominibus non pepercit, ſed hi potiſſimum, qui Deorum laudes canebant.* Latinae ſe linguae utcumque peritum fuiſſe teſtatur Lib. de errore in ſalutatione T. I. §. 13. Haec ille, optime. Sed Bourdelotii error forſan inde natus, quod Chronologos conſulens, Didium Julianum, pro altero longe poſteriore acceperit feſtinans.

errare virum doctum, & alium esse istum Lucium Patrensem, & Biographi, & nostri commentatores satis indicarunt.]

De tempore nativitatis nihil certi. *Suidas* eum sub Trajano, ante quem etiam fuerit, floruisse dicit: alii de Adriano quoque meminerunt. [aliquanto certiora tamen de Nostri aetate dabuntur deinde]

Quanta vero fuerit ingenii praestantia Luciani, pergit *Zvingerus* p. 3. f. non est in dubium vocandum. A prima pueritia emicuerant indicia artificis ingenii, ut eum pater ad praeclaram fingendi artem dexterrimum arbitraretur.

Sed ad majora natus puer, cui non lapidum sed humanorum animorum scabrities erat emendanda; innutritus ergo liberalibus disciplinis, Rhetor fuit, Poëta; Logicus. Testantur id ipsius scripta: inprimis quanta dexteritate adversarios disputando convicerit: quanta facundia causas in foro peregerit, quanta facilitate Comicorum personam non tam ligato quam soluto dicendi genere repraesentarit.

Ad Dei cognitionem & verum cultum si spectemus; hac parte vel maxime impium fuisse eum & παμμιαρὸν, ut ait *Suidas*, libenter fatemur, qui non solum Dei providentiam risui habere, sed & Christum ipsum humani generis vindicem cavillis & maledictis insectari fuerit ausus: tam ferali rabie, ut per ludibrium ἀνεσκολοπισμένον σοφιστὴν scelerate calumniaretur, & quod *Ponticus Virunius* in quadam epistola observat, Joannis quoque Euangelium inceseret: quod de Philopatre dictum existimari potest [At neque *Philopatrin* ab Nostro scriptum, nec *Peregrini* nomine Christum, sed aliquem *Cynicum* Pario Hellesponti oppido oriundum, de quo *Gellius* aliique diserte meminerunt, vel martyrum quendam sub Antonino Vero designari, satis apertum est. Vide *Gesneri* Dissert. de Philopatr. notasque ejusdem & *Solani Fabrique* T. III. p. 324--5. & quid de Christiana religione sciverit, senseritque Lucianus, ipsi dicemus ad finem hujus Vitae.]

Deos certe Ethnicos coelo deducit graphice, tantam impietatem, tam profana scelera nullo divino honore dignanda arguens. Id quidem hactenus nec indigne nec impie: at quod inde ingratus homuncio, nec ex sui ipsius quidem, ut alia taceam, vel corporis vel animi mira structura, ad aliquam veri Dei, & vel saltem ignoti, Athenienſium exemplo, reverentiam erigere sese vel voluerit, vel potuerit: sed Epicureorum fatalem necessitatem, omni metu Deorum sublato exosculatus admiserit, id vero extremae impietatis esse, ipsius gentilis arbitrio, non ignoratur: a qua infame nomen ἀθέου optimo jure promeritus est. [Immo nemo magis fatalem illam necessitatem risit; inspice nostri *Jov. Confut.* T. II. p. 626. maxime c. 4. f. & c. 7. ubi servos Parcarum vocat Deos, si fato obnoxii forent. Sed ante omnia c. 18. ubi fatum directe & valide impugnat. De Atheismo autem videbimus in fine.]

Quod si ad Physicam & Mathematicam nos convertamus, pergit *Zvinger.* plus quod laudemus, quam reprehendamus sese objiciet. [Immo in mathematicis parum versatum fuisse, bene aliquoties demonstravit *Solan.* in notis errores ejus indicans]

In practicis autem, ait *Zvingerus*, habitibus, major est ipsius praestantia. Ethicus fuit, minimeque deses veritatis & virtutis sectator; sed & alios secus agentes re & calamo acerrime est persequutus, ut ab antiquis δύσφημος καὶ βλάσφημος: a *Vive* subsannator Deorum & hominum: ab *Erasmo* mitius, nugator festivus: quod ludendo acerbitatem animi ceu velo obducto occultare sciret, cognominaretur. Hujus philosophiae (Ethicae) se admiratorem fuisse & sectatorem, ipse fatetur in Dial. *Piscatoris*, ubi apertis verbis interroganti Philosophiae profitetur, *duarum artium se scientem esse, Amandi virtutem, & Odio prosequendi vitia.* Saevissimus autem adversus philophos fuit virtutum nomine abutentes, qui summi boni vice honorem, lucrum, voluptatem luxurioſe ambirent, effeminati mimi instar Achillem vel Theseum exprimerent, leonina pelle induti, ad Cumani asini exemplum, bar-

barba nimirum, inceſſu, induvio, philoſophiam mentiri infami ſtudio contenderent.

Vives equidem ad proſcindendam philoſophiam invidia Plutarchi Chaeronenſis impulſum fuiſſe ſcribit, quem in magno honore eſſe apud Trajanum Caeſarem invitus & dolens vidiſſet. [ſed errat *Vives*, ut *Voſſius* poſt paucas paginas adlegandus, oſtendit]

Politiae etiam & Oeconomiae ſtudioſus fuit, quod idem ſcripta ejus teſtantur: ut cum jam ſenior, quod ſcribit *Gilb. Cognatus*, in aulam & familiam Caeſaris ſe contuliſſet, Procuratoris Principis conditionem acceperit.

Quod ad exercitationem, docuit viva voce, & ſcriptis ſimiliter inclaruit. Adhuc juvenem in Gallia, & aliis in locis Rhetoricam profeſſum ſe eſſe, ipſemet teſtatur: quo non ſuccedente, ut *Suidas* vult, ad ſcribendum ſe contulit.

Sunt autem ejus ſcripta quam plurima, quorum cauſſas omnes quanta licebit brevitate enumerabimus. Finis illorum fuit veritas & virtus aſſerenda, & ut vel ſuis ſaltem monitis exorbitans humanum genus in viam rediret, & ſapere diſceret.

Verbis ad hoc uſus eſt, cum Aſianus fuerit, terſis, ingenio ac moribus ſuis congruentibus: tam apta facilitate, ut communem loquendi elegantiam miro ſucceſſu expreſſerit, rebusque dicendis adcommodarit, ut & his ſimul & iis lector magna animi voluptate perfundatur. In forma ſcribendi Platonis exemplum ſecutus, Dialogos ſcripſit, quibus res ipſa ceu geri videatur, magisque audientium & legentium animis imprimi. Comica tamen facilitate & argutia illorum diluit gravitatem tam dextre, ut, ſi quis ullus miſcuit utile dulci, is *Thomae Moro* & *Eraſmo* Lucianus ſit.

Materia ſcriptorum ejus varia eſt, & Hiſtorica, & Philoſophica. Hiſtoriam partim in genere perpendit, quomodo tractanda ſit, praeceptis propoſitis in Dialogo QUOMODO HISTORIA SCRIBENDA SIT: & exemplis, fictis licet, ad praecepta tamen accommodatis, duobus libris DE VERA HISTORIA: partim in ſpecie: varia nimirum, quae vel aliis contigerunt, vel ſibi. De ſua ipſius adoleſcentia in SOMNIO agit: de ſenectute vero, in qua ne tum quidem eloquentiae exercitia deſeruerit, in HERCULE GALLICO. Quae ad alios ſpectant, diverſa ſunt: Theologica, in dialogo DE DEA SYRIA. Naturalia, de grandaevis, in MACROBIIS.

Politicam attinentia, tum ad plures, de amicitia Scytharum & Graecorum, in TOXARI. De philoſophis diverſarum ſectarum apud Ariſtaenetum convivantibus, in CONVIVIO: tum ad unum aliquem: ſic Demonactis vitam in DEMONACTE perſequitur. Lucii transmutationem in ASINO: Alexandri cujusdam res geſtas & vitam, qui ſe Podalyrii filium mentiebatur, in ALEXANDRO. Neronis conatus perfodiendi Iſthmi, in NERONE. Peregrini cujusdam mortem voluntariam, in oratione de MORTE PEREGRINI.

Ipſi praeterea Dialogi meras continent narrationes antiquae & gentilitiae religionis, fideique ſuperſtitioſae, quam ſcoptice traducere, & narrando dumtaxat, in contemtum audientium, quibus, modo vellent, facile liceret inter lupinos & aera facere diſcrimen, abripere voluit.

Organica ejus ſunt multiplicia, & quidem Grammatica nonnulla: de literis, in JUDICIO VOCALIUM: de Soloeciſmo, in PSEUDOSOPHISTA: de dictionis apophradis proprietate, in PSEUDOLOGISTA: de Oratione adfectata, in LEXIPHANE.

Poëtica tangit in cavillatione poëtarum, quae inſcribitur, DISSERTATIO CUM HESIODO. In TRAGOPODAGRA & OCYPO dramatum duorum ſpecimen dat.

Ad Rhetoricam pertinent ejusdem BACCHUS, de ELECTRO, eamque contra reprehenſores defendit in ZEUXI & Apologia contra eum a quo PROMETHEUS IN VERBIS fuerat adpellatus; tum exemplo orationis in Macedonia habitae illuſtrat in HERODOTO. Confirmat in RHETORUM PRAECEPTIS, in quo de corrupta ſuorum temporum eloquentia &

adfectato genere dicendi conqueritur. Orationes ſunt aliquot illuſtres omnium generum. Demonſtrativi, Encomium balnei in HIPPIA: DEMOSTHENIS: PATRIAE: DOMUS: Macedonum quorumdam in SCYTHA: podagrae, in TRAGOPODAGRA: Pulcritudinis in CHARIDEMO: ſtudii ſui erga auditores, in DIPSADIBUS. Deliberativi ſunt: dum ſuadet taurum, ſupplicii genus, dono oblatum nequaquam parvi pendendum eſſe, in PHALARIDE SECUNDO: commendatitia in HARMONIDE. Judicialis generis, ut cum quaeritur, dignus ne ſit praemio Tyrannicidae, qui filium tyranni occidit, in TYRANNICIDA: an receptus in familiam poſſit abdicari, in ABDICATO: an Phalaris taurum aeneum miſſurus Delphos jure ac neceſſitate tyrannidem adripuerit, in PHALARIDE PRIMO.

Ad Philoſophiam in genere pertinent ea, quae tum contra ſectas philoſophorum ſui temporis declamat in BIS ACCUSATO, & HERMOTIMO: tum de auditore philoſophiae, qualis is ſit, eſſeve debeat, lectioni potius quam multitudini deditus, in Dialogo ADVERSUS INDOCTUM: & an eunuchus poſſit eſſe philoſophus, in EUNUCHO.

Contemplatio de Deo & ſpiritibus metaphyſica eſt hic apud noſtrum Auctorem, & poſitiva (verba ſunt Zvingeri) in ALCYONE, ubi de Dei poteſtate, quod illi omnia ſunt poſſibilia, diſſerit, licet ſecundum *Athen.* & *Laërt.* is dialogus ſit Leonis philoſophi Academici. [hujus, non Luciani eſſe, Commentatores etiam noſtri perſuadent ad §. 1. *Halcyonis*, Tom. I. p. 176.] Et negativa, dum feſtive & acriter contra Deos ethnicos eorumque ridiculos cultus invehitur, in CONCILIO DEORUM, JOVE TRAGOEDO, ac ceteris DEORUM DIALOGIS.

Religionem omnem, tum Chriſtianam in PHILOPATRE, tum Ethnicam in CYNISCO, ludibrio habet [ſed Philopatrin ab ipſo non ſcriptum, jam diximus] In Saturnalia invehitur in SATURNALIBUS: in Sacrificia, in Dial. de SACRIFICIIS. Contra incantamenta & ſpectra in PHILOPSEUDE.

Mathematica attigit in ASTROLOGIA.

Phyſica inſeruit ſubinde, ut in Dial. MUSCAE, ALCYONIS, DIPSADUM.

Inter Ethica ſunt, quae de fine, ſummo bono agunt contra philoſophos, in TIMONE MISANTHROPO, NAVIGIO, CYNICO. De virtute ac moribus in ICAROMENIPPO, NIGRINO, VITARUM AUCTIONE, PISCATORE, FUGITIVIS.

Contra libidinem in AMORIBUS & DIALOGIS MERETRICIIS. Contra calumniantes in oratione de NON TEMERE CREDENDO CALUMNIAE. Contra aſſentatores, in Dial. PRO IMAGINIBUS. Pro arte aſſentandi, in PARASITO. De humanitate in ſalutando, in Dial. PRO EO QUI INTER SALUTANDUM VERBO LAPSUS FUERAT: de avaritia, de incommodis divitiarum, & commodis paupertatis in SOMNIO ſ. GALLO.

De amicitia colenda in TOXARI. De Luctus vanitate in Dial. DE LUCTU.

Politica ſunt mere particularia, ut DE GYMNASIIS in quibus adoleſcentes boni cives evadant. De aulicae vitae moleſtiis quas ingenuus ſubire non debeat, in MERCEDE CONDUCTIS: de *Saltatione*, in Dialogo ejusdem inſcriptionis.

Oeconomicum etiam aliquid tetigiſſe videtur in IMAGINIBUS, deſcribens mulierum virtutes praecipuas, & bona corporis & animi: quae inprimis in domeſtica adminiſtratione ſeſe proferre ſolent.

BOURDELOTIUS eadem ſingulis de Luciani ſcriptis praedicat in praefatione, ſed ordine aliquantum immutato & argumento multum dilatato, Auctorem ſummis ubique laudibus cumulat. Miſſis autem illis ambagibus, ac reſciſſis quae perlonga & ad pompam compoſita oratione de fatis priſcae philoſophiae praemittit *Bourdelotius*, quomodo ab antiqua ſimplicitate ac virtute deſciverit, quam revocare Epictetus, Favorinus, Muſonius, Demonax, Nigrinus, & alii quidam boni, fruſtra tentabant, ac potius exemplo virtutis auſterae invidiam

diam ſui provocabant; ideoque elephantorum exemplo taciti ſervitutem deplorabant, donec unicum continentiae exemplum LUCIANUS, vitiorum omnium inimicus, unius virtutis & philoſophiae perfectae ſectator, cui (ut ille ait) *Nec viget quidquam ſimile aut ſecundum*, aliam viam ingreſſus, ubi rectum iter vitae coepit inſpicere, cum ipſis ingeniis, ipſo fato, & ipſis, quod ajunt, Diis conflictari, liberrimaque indignatione corruptos totius orbis mores mordaci Vero radere voluit.

Delibemus igitur breviter ea tantum quae de ſcriptis ejus adcuratius quam *Zvingerus*, expoſuit, ne bis eadem propinemus.

Si quis, ait, deſiderio flagret divinam virtutis imaginem ab Luciano depictam intueri, videat Dialogos, quorum tituli IMAGINES, in quibus dum Pantheam Abradatae conjugem effingit, virtutem praebet abſolutam. Sed non ſolum virtutem efformandam decreverat, verum omnia inſuper quibus conjungi Dea, & a quibus disjungi ſolet. Ne igitur incomitata procederet, eximios viros, unicum ornamentum decusque ſeculi, addidit comites & adſeſſores NIGRINUM & DEMONACTEM.

Qui autem veros philoſophos a fictis & ſimulatis diſcernere decreverit, exemplum utriusque rei perfectiſſimum habet in Dialogis VITARUM AUCTIO, PISCATORES, NIGRINUS; quantum enim virtutis comites laudibus extulit, & aemulatione perſequutus eſt, tantum peſſimas illas & execrandas aves in his dialogis inſectatus eſt, vanos & fucatos eos clamitans, qui falſo ſe nomine jactarent, cum veram philoſophiam ignorarent, ac plane diverſa docerent, ob quaedam verbula virtutis nomine intexta non continuo in Heliconem veniſſe; nec ſolum circa res humanas incerta ac ſtulta docere, ſed & de mundo, de Deo, de ſideribus, de providentia divina, falſa, ementita & impia jactare, quae neque viderint ipſi, nec aliunde cognoverint. Quae omnia diligenter exſequitur ſublimis ille ICAROMENIPPUS. Veros philoſophos, qualem *Nigrinum*, *Demonactem* & CYNICUM exhibet, nusquam ſcientia tumuiſſe, Socratis exemplo ſe nihil ſcire profeſſos, cum imperitiae profeſſio ſumma prudentia ſit. Simias vero & mimos ſuos ob quaedam ventoſa & obſcura argumenta, & falſas rerum definitiones ita ferre ſupercilium & elatos incedere, ut vix ſalutatione quemquam dignarentur.

Veros philoſophos amicitiae ſymbolum ſumma conſervaſſe diligentia, ut probat eximiis decem exemplis TOXARIS ſive *Amicitia*.

Nullum eſſe pretium operae, ſi verbis virtutem laudemus, diſciplinas omnes perdiſcamus, omnes artes fuerimus adepti, niſi ſimul vitae ſocietatem, qua nihil melius Divi humano generi quidquam largiti ſunt, profiteamur. Quae omnia diligenter in LAPITHIS, in EUNUCHO & DE SECTIS amplexus eſt. Virtutis adſeſſores modeſtia & frugalitate cenſeri, nihil in vitam, nihil in mores peccare. Elatos illos & tumidos torrenti ambitione vanaeque gloriae adpetitu torqueri, in ſummam interim temeritatem & infamiam praecipitari, nihil intentatum relinquere, nec ſibi nec alteri parcere, ut vel poſt mortem ſuperſtitem nominis gloriam relinquant, Empedoclis duri ſenſuum damnatoris, ſed ſimulati, & inani gloriolae petitoris exemplo, ut patet tractatu DE MORTE PEREGRINI.

Alios dum poëtarum carmina & vaniloquam Theologiam praedicant, non ſolum homines in denſiſſimas tenebras injicere, verum Deos Deorumque principem Jovem: ut patet in DEORUM CONCILIO, PROMETHEO, in JOVE TRAGOEDO, JOVE CONFUTATO, DISSERTATIONE CUM HESIODO. Ineptam etiam & nugacem eſſe de fato perſuaſionem, quale ſcilicet plebecula poëtarum fabulis decepta effingit ſibi, Deos etiam huic fato ſubjici; ut teſtatur JUPITER CONFUTATUS.

Si quis regnandi deſiderio teneatur, videat miſeros tyrannorum caſus, domeſticos luctus, inſidias omnium, ſervilem metum, cum antitheſi vitae paupertinae amplificata exhibent CATAPLUS, TYRANNICIDA. privatorum vitam praeſtantiſſimam ac tutiſſimam eſſe.

Nam divitias, imperia, regna, magiſtratus & cetera prima mortalium, ad quae mundus avidiſſime ſuſpirat, quae ficti philoſophi totis viribus quaerunt, vana, fluxa, caduca.

Eorum animos in pecudes, & praecipue aſinos transire, quorum anteacta vita inerti pigritia langueſcebat, in LUCIO ſ. *Aſino*.

Omnium vitam eorumdem judicum ſententiis ſubjici, nullam aeſtimationem cujuscumque fortunae futuram, nullam perſonarum rationem, nullam, potentiae, divitiarum, famae, dignitatum; pro virtute, pro vitiis, praemia & ſupplicia parari: DE MORTUIS.

Vana eſſe perditorum ſacrificia, niſi vitam virtuti ſacrificent: Jovem non placari donis hoſtiis eorum, qui perjuris linguis minus audientem fatigant: litabilem eſſe hoſtiam, animum purum, rectam mentem, & ſinceram conſcientiam, quae omnia propoſuerunt VOTA & tractatus DE SACRIFICIIS.

Denique Lucianum fuiſſe Grammaticum, Rhetorem, Advocatum, Medicum, Hiſtoricum, Philoſophum, Poëtam, Politicum, ex ceteris ejus Dialogis eodem fere more *Bourdelotius* demonſtrat, quo *Zvingerus*. Quare illa non repetentes, haec notabiliora, quibus praefationem concludit, tantum addimus:

„ Scripta haec (Luciani) poſtquam ingenioſorum hominum manibus teri coeperunt, cre„ vit ſcientiarum & virtutis amor, qui usque in hodiernum diem quorumdam pectoribus „ infidet. Et ex hac pingui ſegete philoſophicum illud ſemen concretum eſt, cujus pro„ genies & ſurculi Philoſtratum, Eunapium & alios occuparunt. Tantumque potuit ae„ mulatio, ut Syri antea praedae intenti & latrociniis accincti, quibus eum odium virtu„ tis & literarum innatum erat, relicta ferarum & praedonum natura, philoſophiam ſum„ mo deſiderio ſint proſequuti. Nam ab antiquiſſimis Pherecyde & Iſaeo, pauciſſimisque „ aliis Syris, quibus philoſophia cordi fuerat, usque ad Luciani tempora vix ullum Sy„ rum inter tot philoſophantium ſectas poteris numerare, licet Laërtium, Philoſtratum & „ alios evolveris. Atqui poſt Lucianum, mirandaque Luciani ſcripta, caetera ſunt phi„ loſophorum Syrorum maria. Haec poſterior aetas uno ſaeculo Lucianum attingens, avis „ longe melior tulit Jamblichum, Epiphanium, Libanium, Magnum, innumerosque alios „ Syros, qui ſi cum coaetaneis, qui Juliani Caeſaris tempora illuſtrabant, conferantur, „ longe a primis erant ſecundi.

Tandem Lucianum ſuum ab obtrectatoribus defendit, in quos acerbiſſime invehitur, eos peſtes hominum vocans, qui nihil poſſunt quam meliores carpere; quumque primum objiciant, caeteros philoſophos, aliam oſtendiſſe viam, qua iretur ad virtutem; tum quod Chriſtum rerum omnium Dominum inſectatus ſit; denique quod amatoriis dialogis adoleſcentulos flagitiis nobilitet. Ad ea reſpondet, Lucianum ipſum ſatis haec refutare ſcriptis ſuis, & accuſationem falſi convincere, ipſumque a principio ad riſum provocaſſe. Fateor (ait) aliud propoſuiſſe philoſophos, nec quidquam ſimile propoſuiſſe. Nam ſi a philoſophiae reſtauratione talem viam fuiſſent ingreſſi, qualem Lucianus; non tam diu, Andabatarum more, de vero virtutis tramite digladiaſſent.

„ Longe acrius pungit (pergit Idem) quod ſequitur, Chriſtum contumelioſis verbis lae„ ſiſſe. Impium, ſceleratum, damnandum fateor, niſi ſuperſtitionum erroribus etiamtum „ irretito parcatur: poenam in ſe repoſcere, quam Tacitus, Suetonius & alii Chriſtia„ norum hoſtes acriores paſſi ſunt. Nam eum nunquam Chriſtianum fuiſſe, alibi do„ cuimus.

Reſtant amores meretricii (Dialogum amorum non eſſe Luciani probabimus) in quibus quid aliud deſcribitur, niſi peſſima & ſceleratiſſima meretricum vita, nefanda vitia, corruptelae juvenum, avaritia, gula, ſcelera in unum collecta? Ut enim in ceteris Dialogis

ſo-

ſolus Lucianus interiora virorum examinat, ita quarumdam feminarum vaferrimum & praviſſimum ingenium explorat. In haec facinora quaere ſupplicium

Tu qui, naſute, ſcripta diſtringis ſua.

Haec autem *Bourdelotii* promiſſa probatio, *Amores* non eſſe Luciani, huc rediit, ut in notis ad hujus Dial. initium diceret: *Non eſſe Luciani, — ſed alicujus qui Lucianum ſupervixerit, jam monui praefatione ad Lectorem, videtur eſſe Ariſtaeneti.* Interim & mihi aeque ac Kuſtero, non videtur Luciani eſſe, tam ex adfectato & inflato ſtylo, quam ex longioribus digreſſionibus ante quam ad ipſam diſputationem veniatur, aut redeatur; nam ſi Luciano tribuendus ſit, conjicere licet, ſcriptum eſſe, ut Philoſophis παιδερασία exprobretur, ut vid. §. 35. ejus *Dial.* T. 2. ubi manifeſto pungit eosdem, dicens cum divina philoſophia hunc etiam amorem adoleviſſe. At non mihi ſatisfacit illa conjectura, & peſſimus hic exprobrandi eſt mos, qui nec ſatis ab auctore ridetur, nec ridendo ſanatur, ſed abominatione dignus.

G. I. Vossius de Hiſt. Graec. L. 2. c. 15. Lucianum Samoſatenſem aequalem facit Athenaeo Naucratitae, qui ſub M. Aurelio vixerit, ſed poſt Commodum etiam, imo usque ad Pertinacem & Severum vitam protraxerit. [quod non adeo mirum; ſi enim poſt Commod. vixit, facile Severum attingere poteſt, propter perbreve Pertinacis & Did. Juliani, duorum triumve menſium imperium] paullo majorem natu facit *Suidas*; nam vixiſſe ait ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Τραιανοῦ, καὶ ἐπέκεινα. Suntque in hac ſententia *Gilb Cognatus* & *Jac. Zvingerus*; quin *Ludovicus Vives*, vir acris judicii ſuſpicatur eum ad inſectandos philoſophos impulſum fuiſſe invidia Plutarchi Chaeronenſis, quem ſummo apud Trajanum loco eſſe cerneret ac doleret. Mihi ſecus videtur, nec levi de cauſſa; quippe meminit Lucianus Marci Caeſaris, ac belli Marcomannici ab eo geſti, [in *Alex. ſ. Pſeudom.* T. 2. §. 48.] Διεπέμπετο ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος, ὅτε θεὸς Μάρκος ἤδη τοῖς Μαρκομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. Vides ut non tantum belli meminerit cum Marcom. & Quadis; ſed Marcum θεὸν *Divum* vocet, quod arguit eum naturae ceſſiſſe. Quare extra controverſiam poni debet, Lucianum tum Marci Antonini Philoſophi aetate vixiſſe, cum referat ſermones quos habuit ipſe cum Alexandro Pſeudomante, tum ſub Commodi Antonini philoſophi filio. — Meretur locum inter Hiſtoriae ſcriptores, non ob *Ver. Hiſt.* libros, ſed propter tractatum *Quom. Hiſt. ſit ſcrib.* de *Dea Syria*, ac *Macrobios*. Eunapio vero refertur inter vitarum ſcriptores propter unam *Demonactis* vitam. — *Gul. Philander* ad Vitruv. Apollonii vitam Luciano huic adſcribit, & *G. Cognatum* in nott. ad *Pſeudom.* eodem propendere arbitror; ſed Lucianum minime eſſe hujus vitae ſcriptorem, facile probabo; nam Epicurei rident omnes praeſtigias ac vaticinia. Lucianus autem tam Epicureae ſectae addictus erat, quam qui maxime. Quorum neutrum negabit, qui vel ejus Alexandrum oculis percurrerit non conturbatis. [at non ita totus Epicureus fuit, ut ex aliis ejus ſcriptis patebit; & qui etiam Epictetum probarit] Illud quoque valide hanc rem confirmat, pergit *Voſſ.* quod Lucianus oſtenſurus a cujusmodi praeceptoribus hauſerit hoc vitae genus, refert, quomodo eum primo in contubernium receperit ἐρασὴς γόης, — huic ſe eum proſtituiſſe, ac mercedis loco κακίαν, ſeu maleficii artem, reportaſſe: fuiſſe autem doctorem hunc genere Tyaneum, e comitibus Apollonii Tyanei; cujus omnes impoſturas probe calluerit. Sic enim inquit: Ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος, καὶ ἐρασὴς, τὸ γένος Τυανεὺς τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ πόνυ συγγινομένων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγῳδίαν εἰδότων. Quae manifeſte indicant, quo loco Apollonium habuerit Lucianus. Quemadmodum & illud, quod mox ſubjicit; Ὅρᾳς ἐξ οἵας σοι διατριβῆς ἄνθρωπον λέγω; Haec pluribus commemorare viſum fuit, quo pareat cuivis, quam inanis ſit ſuſpicio eorum, qui libros de Apollonii vita, contra Codicum omnium fidem, contra auctoritatem Eunapii, B. Hieronymi, Photii, Suidae, & tot aliorum, abjudicant Philoſtrato.

Voſſio maximam partem adſtipulatur Cl. HEMSTERHUSIUS, in praef. ad Polluc. p. 29. b. ſcribens: „ variis e Luciani locis patet, eum floruiſſe ſub Antoninorum imperio & „ Commodi: hac ſane de re nemo Luciano paululum familiarior addubitet: legendus enim „ ſolus ejus *Pſeudomantis* ſeu *Alex.* qui omnem, ſi quis eſt, ſcrupulum demat: in eo θεὸν „ vocat Marcum Philoſophum, ex quo recte collegit *Voſſius*, l. d. eum de hoc Imperato„ re jam defuncto & in Deos relato loqui: huc accedit, quod oraculum illud Alexandri „ mendax Antonini Pii & Marci aetate ſit exortum, —— ea vero de re Lucianus tanquam „ ſibi comperta & explorata, quaeque ſe contigerit vivente & vidente ſcribit, quod recte „ *Marcil.* cum alibi, tum ad Philopatrin obſervavit: de hoc autem oraculo legendum „ ſuadeo prodigiali doctrina virum *Ezech. Spanh.* de Uſ. & Praeſt. numiſm. p. 176. De„ monax, cujus buccinatorem egit Lucianus, iisdem vixit temporibus: inter alia vero „ meminit Herodis Sophiſtae, quem Marci Philoſophi praeceptorem fuiſſe Capitolinus tra„ dit": cetera de Soſtrato, quae ibi ſequuntur, etiam adlegavit *Solan.* ad T. 2. *Demonactis* §. 1.

IOAN. IONSIUS de Scriptoribus Hiſtoriae philoſophicae, L. III. c. 10. §. 6. p. 60. de Noſtro haec praedicat: Lucianus, patria erat Samoſatenſis, teſte ipſo de ſe libro, *quomodo Hiſtoria ſit ſcribenda*, quo libro Avidii Caſſii poſt Lucium Verum defunctum Anticaeſaris ſub Marco occiſi aequalem ſe eſſe indicat: & Vologeſi, Frontonis, Titani & Severiani meminit, ut coaetaneorum, ad Celſum quoque dialogum ſcripſit. Hic vero laudari debet, quod *Demonactis* philoſophi vitam literis prodidit etiamnum ſuperſtitem. Vixit Demonax ille ſub Antonino Pio & M. Antonino, aequalis Epicteti, Luciani, Timocratis Heracleotae, Peregrini, qui & Proteus dicebatur, & ſub Marco flammis ſe devovebat, Herodis, Onocrati Cynici, Favorini, Pollucis, qui nobis Onomaſticum Commodo Imperatori nuncupatum reliquit, Agathoclis Peripatetici, Cethegi viri conſularis, Rufini peripatetici, ut ex Demonactis vita apud Lucianum intelligimus. Laudat illam vitam *Eunapius* prooem. Λουκιανὸς ὁ ἐκ Σαμοσάτων, ἀνὴρ σπουδαῖος εἰς τὸ γελασθῆναι, Δημώνακτος φιλοσόφου κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους βίον ἀνέγραψεν, ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ βιβλίῳ καὶ ἄλλοις ἐλαχίστοις δι' ὅλου σπουδάσας. *Lucianus Samoſatenſis, vir ad concitandum riſum factus, Demonactis ſua aetate philoſophi vitam in literas retulit, atque eo in libro, ut perpaucis aliis, ſeriam operam conſumſit.* Edidit quoque Demoſthenis encomium, Dialogum de Sectis, de moribus Philoſophorum, & Vitarum auctionem, quo dialogo cujuscumque ſectae philoſophos mire exagitat. Fuerunt qui Apollonii Tyanei Pythagorici vitam a Philoſtrato ſcriptam Luciano adſcribere malint, quorum ſententiam jure improbat *Voſſius* Hiſt. Gr. II. 15. Diverſus a noſtro eſt *Lucianus* ille, cujus meminit Laërtius L. VI. *Diog.* [i. e. L. VI. Sect. 73. p. 349. ubi ait: ὡς δῆλον ἐν τῷ Θυέστῃ ποιεῖ. εἴ γε αὐτοῦ αἱ τραγῳδίαι, καὶ μὴ Φιλίσκου τοῦ Αἰγινήτου ἐκείνου γνωρίμου, ἢ Πατιφῶντος τοῦ Λουκιανοῦ, ὃν φησι Φαβωρῖνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, μετὰ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ συγγράψαι. quod nihil mirum, aliquot enim ille ſaeculis antiquior noſtro, qui ante Diogenem etiam, ut ex *Laërt.* patet, vixit, & cujus alia quoque patria ibi commemoratur]

De Theologia autem Luciani, diſſertationem Jenae habitam ſub praeſidio *J. Phil. Treuneri*, idem *Jonſius* prodit, p. 208. L. III. cujus & *Fabricius* meminit in Bibl. Gr. eamque indicat Jenae prodiiſſe 1697. ut ſupra vidimus. Si illius compos fieri potuiſſem, nonnihil inde delibaſſem; ſed quum eam inveſtigare ἀδύνατον ſit, videamus num quid Cl. J. A. FABRIC. amplius de noſtro habeat, praeter jam indicata ad vitam Lucian. a *Bourd.* ſcriptam: Concinnavit *Fabric.* catalogum ſingulorum Luciani ſcriptorum, cum breviſſimo eorum argumento; ſed ſatis de his jam actum; ideo pauca, ad aetatem Noſtri facientia, & alia quaedam ſingularia tantum inde exhibeamus: P. igitur 496. de Diſſert. *Quom. Hiſt.* agens, ait: liber ad Philonem, quo Mileſium quendam tum Creperium Calpurnianum Pompejopolitam, Callimorphum Medicum haſtatorum legionis ſextae, Philoſophum Corinthium Antio-

tiochianum Hieronicem Apollinis, Demetrium Sagalaſſenſem, Piſidium aliosque ineptos illa aetate belli Romanor. cum Parthis A. C. 165. commiſſi ſcriptores perſtringit, tum docet hiſtoricum alienum eſſe debere a rationibus encomii & invectivae, nec voluptati conſulere alii lectorum, niſi quae ex veritate conſequatur — res narrare libere, perſpicue, graviter, non paucis illis ad quos ſcribentis amor, odium, metus & ſpes forte ſpectet, ſed omnibus, & poſteris praecipue. T. 2. p. 1-79. Lucianus promittit *ib.* §. 24. ſe in alio opere oſtenſurum prooemia quaedam Hiſtoriarum eſſe, vulgus lectorum latentia. Niſi reſpicit alterum locum §. 52. ſeq. quod mihi non videtur. Sic *Fabric.* Non video tamen commodiorem alium locum, ubi hoc egerit Lucian. quam in eod. tractatu *Quom. Hiſt.* a §. 52. ad 56. ubi prooemiorum virtutes, abſentiam, exempla prodit; niſi dicas promiſſum ejus §. 24. verbis ὡς ἐν ἄλλοις δείξομεν comprehenſum, ſpectare prooemia ſua aliis dialogis praefixa.

De Macrobiis Luciani ad Quintillum ſcriptis notat Idem, alterum librum de Longaevis Romanis [quem promiſit §. ult. *Macrob.*] ad eumdem Quintillum vel intercidiſſe, vel a Luciano non eſſe ſcriptum. Sed unde hi ſuppleri queant, vide ad T. III. in nott. *Majı* ad p. 229.

De Mercede Conductis diſſertationem ad philoſophum *Timoclem* eſſe conſcriptam, qui id vitae genus amplexurus erat, obſervat Idem, nihil vero de tempore quo ſcripta ſit, hinc eliciendo, [forſan quia difficile dijudicatu, Stoicus ne is Timocles, an alius, vid. not. ad T. I. Dial. *Merc. Cond.* c. 2. id ergo disquiremus deinde.]

Apologiam vero pro Merced. Cond. ad *Sabinum* philoſophum & ipſum, atque amicum ſuum eſſe conſcriptam, qua probet ad ſe non ſpectare quae ſuperiore libro diſſeruit, licet aetate provectus (ἐν γήρᾳ ὑστάτῳ, §. 4.) ſub Imperatore Remp. ſuſceperit tractandam (procurator, ut videtur, in Aegypto conſtitutus a M. Antonino Imp.) notat *Idem.*

Tum de Morte Peregrini diſſerit: eum philoſophum Cynicum Parianum exChriſtianum fuiſſe, qui ſenex ſe ipſum poſt Olympia celebrata A. C. 169. die 16. Julii in Arpina quae viginti ſtadiis Olympia diſtabat, conſcenſo rogo, ſpectantibus omnibus combuſſit, Epiſtola ad Cronium T. III. 325-364. Non integrum ad nos perveniſſe hunc libellum contendit idem *Fabr.* in nott. ad ejusd. *Peregr.* §. 11. [ſed refutatur a *Solano* & *Geſnero*] Peregrinum a Chriſtianis rejectum fuiſſe innuit Lucianus. §. 16. quod de idolothytis comediſſet — ἐσθίων τῶν ἀποῤῥήτων. Varias hinc inde in Christum & Chriſtianos effutit blaſphemias §. 11. & 13. & per νομοθέτην πρῶτον Chriſtianorum, *ibid.* videtur intelligere Joannem Euangeliſtam, qui in Euangelio & Epiſtolis unus maxime omnium commendat illam de qua Lucianus, ἀδελφότητα. Quae §. 39. de vulture ex rogo Peregrini evolante leguntur, iis cum doctiſſimo *Lemonio* vix crediderim perſtringi acta Martyris Polycarpi: viderint etiam alii, num ad imitationem S. Ignatii fecerit Peregrinus, quod §. 41. traditur ante mortem omnibus fere celebrioribus civitatibus Epiſtolas miſiſſe, διαθήκας ſive praecepta, admonitiones & leges. Fuit haec ſententia magni *Pearſonii* in Vindiciis Ignatii, parte 1. p. 6.

Dein de Rhet. Praec. T. III. pag. 1. ait: hoc libello Jul. Pollucem perſtringi, cujus Onomaſticon habemus, auctor eſt Graecus Luciani Scholiaſt. Sed vide quae adverſus hanc ſententiam diſſerit Cl. Pollucis editor *Hemſterh.* in prolegomenis p. 31. ſeq. qui Dioscoridem quendam Rhetorem illius aetatis a Luciano exagitari exiſtimat. Idem ex eod. notat *Solan.* noſter l. d.

De Dea Syria, T. III. p. 451-490. haec obſervat: ſcriptus eſt hic liber dialecto Ionica & Luciano hinc abjudicatur a Petro Jurieo in Hiſt. Critica rituum Judaicorum, Gallice non ita pridem edita. Sed Arrianus quoque cum reliqua Attice ſcripſiſſet, nonnulla (ut Indica) ſcripſit Ionice. De Dea Syria conſulendus praeter laudatum Juricum Seldenus ſyntagm. 2. de Diis Syris cap. 2. Quae de arca Deucalionis §. 12. & columba §. 33. a Lucia-

ciano traduntur, illustrat *Octav. Falconerius* in diss. ad numum Apameensem T. X. Antiq. Graec. p. 678.

Timon. nobis T. I. pag. 98-176. de quo ultimo loco agit *Fabric.* qui ad seriem alphab. Gr. dialogos disposuerat, fusius eidem enarratur, quae omittimus, ex nota ejusdem historica hoc addentes, (quia *Solan.* ait aetatem ejus assignari non posse) „ Timon Athenien„ sis Echecratides e tribu Colytto, clarus fuit circa tempora belli Peloponnesiaci, quod „ gestum ab Olymp. LXXXVII. 1. ante Christ. 432. Timonem se ipsum deferentem ob „ Alcibiadis amores finxit *Liban.* Decl. IX. T. 1. p. 343. Callim. in eum Epigr. III. 7. „ Anthol. Ab hoc Antonius ab Augusto victus regiam suam vocavit Timonium, in ea „ deinceps Timonis instar procul ab hominum consortio victurus, teste *Strab.* L. 17. p. „ 745. Conf. *Plutarch.* in Ant. p. 948. seq. qui praeter dicta ejus quaedam & Callimachi „ Epigramma affert Timonis Epitaphium, & ab Aristophane & Platone Comicis ob misan„ thropiam reprehensum refert. At Pseudo Plato philosophus Ep. 24. inter eas quas Al„ latius edidit: *συνέγνων ὅτι Τίμων οὐκ ἦν ἄρα μιτάνθρωπος, μὴ εὑρίσκων μέντοι ἀνθρώπους οὐκ ἠδύνα„ το θηρία φιλεῖν.* De hoc Timone & morte ejus Suidas in *ἀποῤῥῶγας.* Hunc inferorum ja„ nitorem fingit Lucianus, T. II. 2. *Ver. Hist. c.* 31. Fuit & alius Timon junior Sillogra„ phus poëta, patria Phliasius *ἰδιοπράγμων* & ipse, teste Laërtio IX. 112. discipulus Pyr„ rhonis Sceptici, de quo supra L. III. c. ult. Praetereo Timonem Aegyptium, memo„ ratum Ptolemaeo Hephaestioni L. 4. & Timonem quem in Symposiacis suis colloquen„ tem inducit Plutarch." *Faber* in nott. quas seorsum calci T. I. adjecimus eum ad an. ante Christum 429. refert; sed *Fabricius* Chronologor. recentiorum calculum videtur sequutus. Multa de Timone etiam Cl. *Hemsth.* in Ed. Luciani minore, ubi summis laudibus hoc ingenii Lucianei monumentum effert, at nihil de ejus aetate, quam curiosius hic investigare nihil opus credo. Addo tantum *Photium*, qui Epist. CIV. p. 149. *Timon ille, apud antiquos improbitate hominum fortassis intolerabili motus prudenter egisse quidem visus est, cum pro Philanthropo misanthropus haberi volebat.*

Philopatrin demum quod *Fabricius* contra aliorum sententiam Luciano tribuat, nihil esse; jam occupavimus supra, ad Diss. *Gesneri* de illo, provocantes.

Celebratissimus Petr. Baylius in Lex. Historico Critico, quod miror, de Luciano separatim non agit; in transitu tamen suum de eo judicium profert in notis ad Tit. Perriers, T. III. p. 678. b. ubi ait: Patres Ecclesiae, qui omnia ridicula falsorum Deorum exposuere, omnino sunt laudandi; id enim egere, ut Ethnicis oculos aperirent, fidelesque confirmarent. Non ignorabant, se contemtum cultus Ethnici inspirando efficere ut credentes fortius verae fidei adhaererent, simulque bona arma Christianis contra persecutionis impetum subministrare. Sed Lucianus, qui adeo subsannavit falsos Ethnicorum Deos, omnique jucunditate perfudit descriptionem ineptiarum & fraudum quibus Graecorum religio abundabat, non ideo minus detestatione dignus est; quandoquidem id non agens utili consilio, nil aliud quaesivit, quam ut ad deridendum nato suo satisfaceret ingenio, & ut liberum evagandi campum aperiret Satyrico suo stilo, & quia se aeque indifferentem, vel aeque aversum a veritate praebet, quam a mendacio.

Idem Bayl. T. I. Tit. Apellis, not. p. 258. b. Anachronismum Luciani multis exagitat, quod in *Calumn.* T. III. §. 2. Apellem proditionis accusatum cum Theodoto Phoenices praefecto, referat, cujus tamen conspiratio spectet regnum Ptolemaei Philopatoris, quae coeperit centum annis post Alexandri mortem, adeoque Apelles in vivis esse non potuerit. Confudisse igitur existimat quamdam conspirationem sub Ptolem. Philadelpho, cum proditione Theodoti, quod & mihi haud improbabile videtur.

Idem ibid. p. 653. Tit. Brachmanes, observat Lucianum horum sese cremandi intrepidum

dum morem opponere morti Peregrini, medias in flammas subito insilientis; ac velle methodum Brachmanum qui sese tenebant immobiles, dum igne assarentur, multo esse gloriosiorem, superque his *Baylius* ita judicat: „ Ecce quomodo homo derisor omnia carpere „ novit. Si Peregrinus istos philosophos Indos esset imitatus, Lucianus eum accusasset „ inertiae, ac dixisset: *paciscì cum morte quaerit, ac sensim sensimque se confirmare studet:* „ *plus enim animi ostenderet, ubi se uno saltu in rogum conjiceret.*

At justius, ingeniose Bayli, forsan objiceres, quod eumdem subito in ignem insiliendi actum laudet, ac generosi animi esse praedicet T. I. *pro Merced. Cond.* §. 4. ἐκεῖνον δὲ μᾶλλον ἀνδρίζομαι ἐς τὸ πῦρ ἀλλόμενον. Sed & haec ironice, & alterius nomine cum dicat, mihi non videntur contraria. Cumque & Brachmanum dementiam, & Peregrini aeque rideat, omnino licuit ei dicere Brachmanes esse fortiores; si tamen ea mens est Baylii, oportuisse Lucianum in Peregrini facto improbando subsistere intra vanae gloriae exprobrationem, non vero extenuare ejusdem audaciam aut fortitudinem, contra veritatem, recte judicavit.

D. Tillemontius in Hist. Imperatorum. Tom. II. part. 2. art. 29. p. 707—10. cujus verba sic verto: „ Celsus philosophus Epicureus, (qui Ecclesiam scriptis oppugnare adgressus est) tempore Commodi adhuc vivebat, aeque ac Lucianus, qui ad eum post Aurelii excessum misit historiam Alexandri impostoris, quam ejus rogatu conscripserat. (vid. T. 2. Alex. s. Pseudomant. §. 1. & 48.) Ille Lucianus & hodie perceleber est scriptis suis, quae ob Linguae Graecae puritatem stilumque politum, jucundum, vividum & acuminis plenum, magna cum voluptate leguntur. Sed palam profitetur impietatem, aeque subsannans veram religionem, de qua diversis in locis loquitur, ac superstitiones Ethnicorum, quas vere ridiculas esse demonstrat. Inde cognomen blasphemi & Athei traxit, teste Suida. Namque & philosophiam Epicuri sectabatur, ut vid. in ipsius *Lucian.* Pseud. c. 61. sive ult. *Phot.* c. 128. p. 309. (quae ab atheismo parum distat) vel potius neque ulli religioni addictus fuit, neque dogma certum & constans fovit, omnia vero ut incerta ac problematica considerans, & omnia ridere volens. Quod ipsum adparet ex quatuor versibus qui tempore Photii ejus operibus praefixi legebantur [jam Epigrammatum primum est] Sed quod praeterea scripta ejus reddit lectu periculosa, illud est, quod saepe non majorem pudori quam religioni reverentiam exhibet.

Oriundus erat Samosatis in Syria, (vid. T. 2. *Quom. Hist.* c, 24.) fortuna tenui, per aliquot tempus caussas dixit, (adi T. I. *pro Merced. Cond.* §. ult.) & extrema senectute munus Graphiarii praefecti Aegypti accepit, (conf. *pro Merc.* c. 5. 9. & 12.) non aliam forte occasionem nactus qua paupertatem effugeret (ipse nos & alia plura singularia de sua vita docet, quae non necessaria duximus referre. Vidimus eum scripsisse canones suos historicos haud serius anno Christi 166. vitamque Alexandri post mortem Marci Aurelii) Itaque non possumus sequi illos, qui ex narratione *Suidae* eum collocarunt in tempus Trajani (Baron. 171. §. 7.) *Suidas* addit referri, eum a canibus discerptum interiisse, in poenam, quod ausus esset cavillari Jesum Christum (quod forsan ne ipsi quidem daemones umquam sunt ausi. Nos vero optaremus id testimoniis melius comprobatum) Creditur etiam nonnullorum dictum quod Christianus fuerit, haud aliunde natum, quam ex verbo Suidae male intellecto, & ex eo, quod majorem Christianismi notitiam habuerit quam multi alii Ethnici. (*Bar.* 171. §. 7.)

Non habemus historiam quam conscripserat de Sostrato Boeotio philosopho illis temporibus celebratissimo, (vid. *Lucian.* T. 2. Demonact. §. 1.) cujus vita maxime dura fuit atque austera, & cujus vice alii contra omnem rationem atque auctoritatem eidem tribuunt vitam Apollonii Tyanensis, quam Philostratus reliquit. (*Voss.* Hist. Gr. L. 2. c. 15. p. 233. 234.)

****

Eunapius pr. p. 12. 13. adſeverat hunc, qui tam pauca compoſuit ſeria opera, auctorem eſſe vitae philoſophi Demonactis, cujus per longum temporis ſpatium diſcipulus fuerit. Eum omnium quos noverit maximum nobis philoſophum facit. Interim adparet, eumdem tamen modo fuiſſe Cynicum aliquantum humaniorem ac magis politum quam ceteros. (*Luc.* Vit. Demon. c. 3. 4. &c.) Nullam religionem amplectebatur, aut certe nulli ſatis favebat. [Verba Tillemontii erant : *Il avoit peu ou point de religion*, & ut id demonſtret, adlegat *Demon.* p. 547. Ed. Par. i. e. §. 5. T. 2. p. 377. Edit. noſtrae, ſed locum inſpicienti patebit non id dicere Lucianum, ut ad finem hujus vitae oſtendam] quod tamen in eo melioris notae eſt, in eo conſiſtit, quod claro loco natus, (Dem. c. 3.) opibusque eloquentia ac ſcientia inſtructus (ib. c. 6.) interea duram ac pauperem egit vitam, neminem ſibi adſciſcere volens qui ei miniſtraret aut ſerviret. (ib. c. 5.) Sed finis hujus ſplendidae virtutis fuit, quod videns ſe centeſimum fere annum agentem auxilio alterius indigere, nec ipſum ſibi amplius miniſtrare poſſe, fame interire maluerit (c. 65. & 66.) Natus erat Cypri, (c. 3.) ſed vitam transegit Athenis, (c. 11.) ibique obiit magna cum exiſtimatione Athenienſium, tam in vita quam poſt mortem. (ib. c. 66.)

Narratur de eo, quum Athenienſes pugnam gladiatoriam vellent inſtituere, ne Corinthiis hac in re quidquam cederent, ipſum eos monuiſſe, *ut ante quam hoc agerent, aram, quam miſericordiae conſecraſſent, deſtruerent.* (c. 57.) Quumque Imperator ex eo quaeri juſſiſſet, quaenam optime gubernandi ratio eſſet, reſpondit, *pauca loqui, audire multa, & numquam iraſci.* Nullo caſu commovebatur, praeterquam morbis ac morte amicorum, non majus bonum in vita adgnoſcens quam amicitiam. (c. 10.)

Optaremus, pergit Idem, hic enarrare poſſe complura jucunda quae acciderunt, & ad bene inſtituendam vitam utilia, quae Lucianus ſuis operibus immiſcet, & in primis hiſtorias quae ipſius tempore contigere, quasque in dialogo de Amicitia commemorat ; ſed hoc ab inſtituto noſtro longius nos abduceret. In quadam harum hiſtoriarum (T. 2. *Tox.* c. 39.) loquitur de variis bellis Scytharum ad Tanaim habitantium, adverſus ceteros Septentrionis barbaros, maxime contra Boſpori adcolas, quorum Leucanor ac deinde Eubiotus frater nothus eo tempore reges erant. (*Tox.* c. 44. 51. & 54.) Leucanor forſan ſucceſſerat Rhoemetalci, qui erat Rex Boſpori, tempore Antonini. (*T. Ant.* v. p. 20. *Lucian.* Pſeud. c. 57.) Naves quae Lucianum ſervaverant, ut mox videbimus, vehebant Legatos Eupatoris ejusdem terrae Regis, quae in Bithyniam proficiſcebantur ad ſolvendam pecuniam quotannis a ſe debitam, aut ad accipiendam eam quam Romani ipſi ſolvebant : verba enim Auctoris ἐπὶ κομιδῇ, dicto c. 57. *Pſeudom.* [ſed locum diligentius examinanti patebit, non in utramque partem accipi poſſe haec verba] utrumque ſenſum admittunt. Eubiotus in bello contra Scythas dux praeerat omnibus Graecis, ſecundum verba Luciani, (Tox. c. 54.) id eſt, ut exiſtimo, incolis urbium Graecarum Cherſoneſi : idque eorum confirmat ſententiam, qui credunt iſtam regionem paruiſſe imperio Regis Boſpori.

Idem *Tillemontius* eod. T. 2. p. 711. hiſtoriam Alexandri impoſtoris ex Lucian. enarrat, quam ex Noſtro petendam non repetemus, haec tamen ex p. 713. ſeq. ad aetatem Luciani facientia non omittemus : Fama Alexandri mox in Italiam usque delata eſt, & venerabantur eum etiam in aula *M. Aurelii*, ubi patronum habuit Rutilianum, virum primae dignitatis, ſed admodum ſuperſtitioſum, quique eo dementiae proceſſit, ut aetate valde profecta filiam hujus impoſtoris duceret, credens Lunam ejus eſſe matrem. Falſa quae ediderat oracula *Severiano* & *Vindici* ducibus exercituum Romanorum, (*Pſeudom.* c. 27.) auctoritatem ejus non minuebant, in mentibus illorum quos daemon captivos tenuit, quique merebant ut ſpiritui erroris relinquerentur, ut crederent mendacio, quod non receperant ac dilexerant veritatem quae eos ad ſalutem perduxiſſet.

Eo porro inſolentiae progreſſus eſt, ut ab Imperatore veniam rogaret monetae percutiendae

dae quae imaginem ſuam ab altera parte, & Glyconis ab altera referret. Non additur num id obtinuerit. [ſed ex parte obtinuiſſe exiſtimat *Solanus* in nota ad c. 58. *Pſeudom.*]

Fraus tandem deſiit morte impoſtoris — Periit enim ante *M. Aurelium*, (ſi ille idem eſt Alexander) de quo *Athenagoras* p. 29. 30. ait, circa annum 180. conſpici ſepulcrum in area, *grande place* (foro majore) Pariae urbis Helleſponti, in eodemque foro ſtatua etiam erat Alexandri, cui ſacrificabatur ut Deo, feſtaque publica inſtituebantur, ſpe obtinendae ſanationis a variis morbis.

Lucianus tandem accuſare Alexandrum tentavit coram praefecto Bithyniae & Ponti; ſed cum nihil obtineret a praefecto metuente, ne Rutilianum offenderet, non aliam Lucianus de Alexandro vindictam ſumere potuit, quam ejus vitam, poſtquam obiiſſet, ſcribendo. Ibi ſe inimicum ejus profitetur, adeoque accidentia quaedam addidiſſe potuit, quibus hunc impoſtorem magis diffamaret. Ipſius tamen hiſtoriae textus adeo certus atque in vulgus notus erat, ut ſuſpicari non liceat, veritatem ab eo eſſe adulteratam.

Ejusdem Tomi p. 724. *Tillemont.* quaedam de *Lucio Patrenſi* refert, qui auctor fertur Dialogi de mutatione in aſinum, ex quo *Lucianus* aeque atque *Apulejus* ſuam hauſerint narratiunculam. [Sed quum ex *Voſſii* Hiſt. Gr. haec tantum adferat, *Solanusque* & *Geſnerus* in notis ad iſtum Dial. T. 2. p. 566. & 67. hoc aliquanto pluribus dixerint, iſthoc mitto, *Geſneri* ſententiae interim omnino adſentiens, Lucianum iſta ſcripſiſſe; ſtilus enim & ingenium plane reſpondent; ſed fictionem forſan ex altero hauſiſſe, inſertis ſuis jocis, quibus abſurditatem fabulae, & hominum turpes mores ac ſuperſtitionem derideret; licet idcirco laſcivum hoc ſcribendi genus minime probem.]

Biographi ceteri vix quidquam de Luciano ſingulare adferunt; ſed Suidam fere ſolum ſequuntur, vel Bourdelotium a quo circa iter Luciani tamen aliquantum diſcrepat *J. C. Iſelinus* in Lexico univerſali Hiſtorico-Geographico haec referens; quae addere viſum fuit, quia corpus illud Germanice conſcriptum paucorum in manibus eſt: Initio, ait, cauſſidicus evadere ſtuduit; ſed cum lites forenſes ei diſplicerent, philoſophiae ac praecipue oratoriae operam dedit; tumque primo Antiochiam habitatum conceſſit, ac deinde Ioniam totamque Graeciam peragravit, unde in Galliam atque Italiam ſe contulit, ac tandem per Macedoniam in patriam rediit. Ex nonnullorum relatione vitam ad 90. annos produxit, ſcilicet a tempore Imperatoris Trajani, ultra finem imperii M. Aurelii, ſub quo magna in dignitate vixit, praefectusque Imperatorius Aegypti eſt conſtitutus. Fuit quidem ſummi vir ingenii atque eruditionis, ſed nulli religioni addictus, ac ſcurra Chriſtianae Ethnicaeque doctrinae. Fertur quondam Chriſtianiſmum profeſſus, & propter diſſoluram vitam a fide rurſus deſciviſſe. *Suidas* a canibus diſcerptum prodit. Auctores vero unde haec hauſerit *Iſelinus*, adlegat hoſce: *S. Hieron.* in catal. *Phot.* cod. 128. *Suidam*, *Voſſ.* de rhetor. antiq. c. 12. de Hiſt. Graec. L. 2. c. 15. *Ablancourt.* & *Jonſ.* de Script. hiſtor. philoſ. l. 3. c. 10. ac *Fabr.* Bibl. Gr. p. 485.

Hoogstratanus vero in Lexico ejusdem tituli, nulla quidem addita auctoritate, eadem habet; hoc tamen de eodem haud ineptum, ſi ea, quae de Philopatri ab antiquiore Chriſtiano ſcripto praedicat, excipias, judicium addens: non ſolum ex maximis ſui aevi ingeniis fuit, ſed & omnis antiquitatis. In operibus ſuis utile dulci miſcere ſcivit, erudire ſimul ac deridere, doctrinamque cum eloquentia conjungere. Perpetuum in ejus ſcriptis videas jocum contra Theologiam Ethnicorum Deorum, vitamque ac mores philoſophorum. In iisdem ſubinde ingentia praebet virtutis exempla imagineſque philoſophiae repurgatae, ubique contemptum vitiorum inſpirans, quae ita deridicula propoſuit, ut odio digna adpareant. Nonnulli credidere eum Chriſtianum fuiſſe; &, ſi Dialogus de Peregrino revera

ab ipso profectus esset, verosimile foret, eum in mysteriis Christianorum fuisse exercitatum: sed hoc opus est antiquioris Christiani, qui Paulum viderat atque audierat, quod Luciano, qui sub Trajano natus fuit, contingere non potuit. Illi qui Lucianum impium ac sine religione nobis descripsere, recte judicarunt, si religionis nomine intellexere Theologiam poëtarum Ethnicorum, aut opinionum philosophicarum portenta. Sed nullo jure impietatis vel Atheismi accusatur, respectu existentiae & cultus veri Dei, quia numquam alterutrum impugnavit.

Henr. Dodwel in Dissert. de *Isidoro Characeno*, quae reperitur in Geograph. veteris Scriptt. Graecis minoribus, Vol. 2. pag. 62. & seqq. adcuratius quam quisquam priorum de aetate Luciani egit; quare haec ex eodem ad verbum descripta inferere non pigebit, quando ait:

Athenaeo paulo antiquior erat, ut puto, *Lucianus*, qui nostrum, ut existimo, advocat *Isidorum* [*in Macrobiis* T. III. p. 218.] Nam a Parthiae finibus aliena non sunt, quaecumque ille ab *Isidoro* mutuatus est, de Persarum novo rege *Artaxerxe*, de *Gosethro* illius fratre, & *Goaese Omanorum*, aliisque *Characis Spasinis* Principibus. Non alium *librum* intellexit *Lucianus*, quam hunc ipsum quem habemus, quamvis illum ipsum legerit multo, quam habemus, *auctiorem*. Nec alium proinde *Auctorem* quam illum, de quo agimus, *Isidorum Characenum*. Hinc rursus intelligimus, *Persarum* regem, de quo *Isidorum* testem advocat, *Artaxerxem* illum intelligi non posse, qui Persarum regum jura in Parthorum dicionem quasi e postliminio revocavit. Hunc certe si intellexisset, *Persiae mansiones*, non *Parthiae* appellavisset, & *Persiae*, non *Parthiae*, Periegesin. Sic enim loqui solent de illo ipso Romanorum aemulo Imperio, Scriptores *juniores*, jure Imperii ad *Persas* translato. Imo, ne is intelligi possit, obstat certe hoc ipsum testimonium *Luciani*. Se quidem ad *senectutem* perveniisse non uno in loco ipse testatur: T. I. *Apol. pr. Merc. Cond.* sub init. πρὸς αὐτῷ ἤδη τῇ Λιμνῇ γενόμενον, καὶ μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ (*Charontis* πορθμεῖον intelligit) ἔχοντα. Rursus ib. c. 4. f. ἐν γήρᾳ ὑςάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν. Iterum γῆρας causatur c. 10. Sic etiam in *Baccho*, de *senibus*, οἱ κατ' ἐμὲ, c. 6. f. Ibid. suos de *Sileni* senectute jocos in se quadrare fatetur c. 8. In *Hercule Gallico*, *Herculem* illum *Gallorum Ogmium*, quem γέροντα εἰς τὸ ἔσχατον. T. III. c. 1. sibi confert τηλικῷδε ὄντι c. 7. Vereturque ne ad leviora stylum convertens videretur κωμῳδῇ μειρακιώδη ταῦτα ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίαν νεανιεύεσθαι. ib. Tum χαλεπὸν γῆρας c. *eod.* a *junioribus* sibi exprobratum esse fingit, & se ἡλικιώτην τῆς εἰκόνος, illius nempe, quem dixi, *Herculis* agnoscit, & ὑποπόλιον γένειον. Addit-que denique: ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτοῦ.

Hac demum aetate studiorum suorum mercedem reportavit *Lucianus* ἀρχὴν quandam sub *Caesare*, de qua hac egit *Apologia*. Eam *Aegyptiacam* fuisse testatur T. I. *pro Merc.* c. 12. Et T. III. *Soloecist.* c. 5. *Procuratoriam* fuisse innuunt verba *Apolog.* οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπιτροπεύοντες T. I. c. 11. Jus etiam dixit, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν imposuit. *ib.* De *fisco*, ut opinor, quod a *procuratoris* officio alienum non erat. Sed *majorem* praeterea habuit dignitatem quam fuerit illa *Procuratoris*, quaeque a *principis* persona illum *abesse* non pateretur: τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἁπαξαπάντων ὑπομνήματα γράφεσθαι, καὶ τὰς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέςατον ἅμα καὶ ἀκριβέςατον σὺν πίςει τῇ μεγίςῃ διαφυλάττειν καὶ παραδιδόναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν ἀεὶ χρόνον ἀποκεισομένας. ib. c. 12. Itaque stipendium accepit, non ἰδιωτικὸν, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως. ib. Et quidem illud πολυτάλαντον. Nempe τῆς μεγίςης ἀρχῆς quodammodo κοινωνὸς, ib. c. 12. p. 721. Quia scilicet principis ipsius negotia aulica tractabat. Erat ergo tum etiam in *Aegypto Princeps* ipse, sub quo *Commentarios* publicos confecit *Lucianus*. Annus erat, ni fallor, Aerae nostrae 202. quo *persecutionem* in *Christianos* decrevit *Septimius Severus*, & quo scripsit, hac occasione in Christianos *Philopatridem* ipse *Lucianus*. [non scripsisse, quoties dicendum est?]

Edi-

Edidit enim edictum illud *Severus Alexandriae*, teste *Spartiano*, in Sever. c. 47. quem nos potius credimus fuisse *Lampridium*. Nam praevias huic *persecutionis Christianorum* κωμῳδίας memorat testis horum temporum exceptione major *Theophilus Antiochenus* ad *Autolyc.* quod nescio quorsum commodius retulerimus, quam ad scurrae celeberrimi *Philopatridem*, si minus *solam*, at saltem cum aliis *minoris* notae *Comoedis Antiochenis*. Comicae enim lasciviae infamia Urbs utraque inclaruit, tam *Antiochiae*, quam *Alexandriae*: *Antiochiae* in *Julianum* Apostatam, *Alexandriae* in *Caracallam*. [sed non tam sero collocandum Lucianum mox videbimus]

Erat certe *Alexandriae*, ut videtur, *Lucianus*, cum scriberet *Philopatridem*. (T. III. *Philopatr.* c. 22.) Hoc e nomine mensis colligimus *Mesori Alexandrini*, non *Syri*, non *Graeci*, non *Romani*. Hostes quidem *Persas*, & Regiam *Susa* nominat *Lucianus* pro *Parthis* & Regia illorum Urbe *Ctesiphonte*. Nempe quia stylum affectat *Comicum* e veterum Poëtarum *Atticorum* aliorumque laciniis, quibus ignoti *Parthi* atque *Ctesiphon*. Habet ipse *Lucianus* exempla similia in Libro, *quomodo scribenda sit Historia*, coaevorum scil. Scriptorum, qui pro *Parthorum* nomine *Persarum* nomen reposuerint. Hinc ergo belli *sedes* vel *tempus* intelligi non potuit. Facitque illa affectatio ut difficillimus fuerit *Lucianus* in *coaevis Historiis*, quod raro admodum *res* vel *homines* iisdem *nominibus* appellarit, quibus tum *vulgo* appellari solebant. Idem autem cum *Arabas* hostibus accenset, facit, opinor, ne quis alius *Princeps* praeter *Severum* intelligi possit. Bellum enim designavit in *Atrenos Arabes*, quos nemo Principum *Romanorum*, quod meminerim, aggressus est, a temporibus *Trajani* usque ad *Severum*, uterque autem satis infeliciter. Sed melius *Severus*. Et quidem *mala* illa *Christianorum* mundi *finem* in dies exspectantium de Republ. Romana *auguria*, quae perstrinxit in *Philopatride Lucianus*, causam *Persecutioni* dedisse verisimillimum est, quae *Christiani* nominis *hostes* pro argumento animi in *patriam* infensi alienique habuerint. Tanti erant certe hoc ipso tempore Christianorum metus, ut *Judas* decimum *Severi* annum pro *Danielis* συντελείᾳ habuerit, ap. *Euseb.* H. E. VI. 7. S. *Hieronymi* de Script. Eccl. in *Jud.* & *Chron.* Non est certe cur hoc miremur in Principe *saevissimo*, eodemque *Astrologiae ominumque* studiosissimo. Satis autem erat *Luciano* ad illam, de qua loquitur, *senectutem*, si fuerit *sexagenario* major. Ea certe aetate suum fuisse dicit *Hermotimum* T. I. c. 13. & seqq. item *ib.* c. 77. Sic autem de eo postea: γέρων ἤδη, καὶ πάντος ἡδέος ἔξωρος ὢν, καὶ τὸν ἕτερον πόδα φασὶν ἐν τῇ σορῷ ἔχων. c. 78. f. Verba fere ipsa sunt quibus *suam* ipse tum *senectutem* descripserat. Erat certa aetas illa ἀμογέροντος, illius nimirum qui *primam* senectutis metam fuisset ingressus. Hoc anno *veteranis* honesta *missio* erat. Hoc anno a *muneribus* Reip. gerendis excusabantur. Ut proinde *sera* esset *honorum* merces, cum alii a *capessendis* honoribus *excusarentur*. Ego tamen illo anno paulo *seniorem* existimo *Lucianum*. Illius *aetatem* ita colligo. Erat, ut fatetur ipse, cum scriberet *Hermotimum*, quadragenarius, c. 13. Scripsit autem, ut suspicor, in gratiam *Avidii Cassii*, ut studium *philosophiae*, quo flagrabat *Marcus*, viro *principe* indignum ostenderet. Sic *Marcum Cassius annum philosophum* appellaverat, & *Dialogistam*, Vit. *Avid. Cass.* c. 2. 3. cum aliud praeterea nihil haberet quod objiceret. *Marcus Antoninus*, inquit, *philosophatur*, *& quaerit de clementia*, *& de animis*, *& de honesto & justo*, *nec sentit pro Republica*. Hunc ergo traducit *Lucianus* in persona *Hermotimi Clazomenii*, cujus *animam* pro arbitratu suo e corpore egredi solitam fabulantur *Musicae Encom.* p. 376. Ed. Graev. Fingit nimirum in *Marco* jam agere illam ipsam *Hermotimi* animam. Et certe personam non *suam* agit in hoc *Luciani* dramate *Hermotimus*, sed *Marci*. *Stoicum Hermotimum* facit *Lucianus*, ut fuit *Marcus*. *Sexagenarium* illum facit, *majoremque* natu quam fuerit *Marcus*. Hoc, ut videtur, consilio, ut personam senis *elementarii* sustineret, quod *Marco* objectum *scholas philosophorum* frequentanti plus quam quinquagenario. Egit tum annum *aetatis* LIV. Paulo tamen ab exemplo *Marci* in *aetate*

diſceſſit, ne illum videretur *dedita opera* deſignare, & quod *aetas* illa, quam dixi, magis ad *ſenectutem* videretur accedere. Sed quod converſus tandem *Hermotimus pallium philoſophicum* exuit, induitque *purpuram*; hoc certe eo ſpectabat, ut ſimiliter *philoſophi* perſonam *Marcus* exueret, indueretque illam, quam *Respubl.* contulerat perſonam *Principis*. Sic enim perſonatus *Hermotimus*, (*Hermot.* plane ad fin.) τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμφιάσομαι, ὡς εἰδεῖεν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεςιν. Spectat eodem, quod in *Hermotimo Philoſophiam* omnem damnat, cum tamen in *Demonacte*, & alibi *abuſum* tantummodo *Philoſophiae* perſtringat, non veram *Philoſophiam*. Nempe quia *cauſa* ipſa quam agebat in *Marcum*, hoc ab eo exigebat, in quo nihil habebat quod reprehenderet *alienum* a praeceptis caſtigatiſſimae *Philoſophiae*. Eodem denique ſpectare cenſeo Dialogum, *de fide calumniis non facile adhibenda*. Nempe ut ſe muniret in illos qui, *Caſſii* cauſſa profligata, *Luciani* illam, quam dixi, ſententiam ex illius *Hermotimo* collegiſſent. Animum certe ſibi *conſcium* ipſa illa arguit *Apologia*, quae verſatur in *univerſalibus*, nec ad *cauſae* meritum penitus examinandum deſcendit. Sic ergo illo ipſo *anno*, quo defecit *Caſſius*, Hermotimum ſcripſerit *Lucianus*, annumque adeo egerit vitae, ipſo teſte, *quadrageſimum*. Itaque poſt *mortem Veri*, *media hyeme* 169. aerae noſtrae *Chriſtianae*, cum *Tribunitiam Poteſtatem* IX^m. haberet ipſe *Verus*. Et tamen *ante* annum 173. ſi *Marci* gener fuerit *Pompejanus*, quem in *ſequentem* annum Cos. deſignabat *Marcus*, cum de Caſſii cauſa ageretur. Sed alius fuerit oportet. Nam Coss. anni 175. defecit Caſſius, cum, metu *Caſſii*, *Roma* accerſeretur *Commodus* ad *virilem togam* in *limite* recipiendam. Cum *Tribunitiam Poteſtatem* daret pater impetratam a *Senatu*. Hinc enim certe numerantur *Tribunitiae Commodi Poteſtates*. Sic *natus* fuerit *Lucianus* anno aer. Chr. 135. Deſiit ludum *literarium* frequentare ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσηβος. Somn. p. 1. ἀντίπαις p. 11. κομιδῇ μειράκιον, *Bis Accuſ.* p. 231. Eſt autem *Luciano* μειράκιον, qui *annos* natus eſſet XIV. praeter propter, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν. *Philopſeud.* p. 333. Ἐξ ἐφήβων autem qui ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη. ib. p. 344. Πρόσηβος ergo qui illa *aetate* paulo *inferior* erat. Sic tamen ut eam *proxime* attigerit: Ἀντίπαις propterea ſeu βούπαις appellandus, quod pueri aetatem nondum *egreſſus* eſſet, quae Romanorum erat *adoleſcentia*. Notae hae in *annum* conveniunt aetatis $\frac{14}{15}$ aerae *noſtrae* 149. quo *patriam* reliquerit *Lucianus*, & *peregrinationes* verſus *occidentem* ſuſceperit, *rhetorices* ſtudiis deinceps initiandus. Tum *barbare* loquebatur, lingua *Aſſyriaca*, *Candyn indutus*, *neſcius quo ſe verteret*, *Bis Accuſ.* p. 231. Conveniunt ſatis accurate cum hac *Luciani* aetate reliqua ejusdem *tempora*. Proximis aderat *Olympiis*. Olympiadis nimirum 233. quae anno aerae *Chr.* 153. celebrata eſt. Prima enim erant *Olympia* eorum quae *quater* tum viderat *Lucianus* cum ſcriberet de morte *Peregrini*. Et quarta proinde *Olympia* ante illa quibus ſe combuſſit *Peregrinus*. de morte Peregrin. p. 583. Tum *comitem* navigationis ipſum habuit *Peregrinum*. Tum venit e *Syria Lucianus* p. 589. Poſtquam evagatus fuiſſet per *Ioniam*. Bis Accuſat. p. 231. Egerit ergo tum *Lucianus* annum vitae $\frac{29}{30}$. Sic *tria*, quibus poſtea aderat, *Olympia* in annos vitae convenient $\frac{29}{30}$ $\frac{45}{46}$ $\frac{59}{60}$ *Chriſti* autem 157. 161. 165. Ante annos, quam ſcriberet Hermotimum, XV. πρὸ πεντεκαίδεκα σχεδὸν ἐτῶν, ad *Philoſophiam* illum hortatus fuerat πρεσβύτης quidam, quem ille ὑπ' ἀνοίας καὶ νεότητος contempſit. *Hermotim.* p. 521. *Aetatis* ſuae anno $\frac{29}{30}$. *Chriſti* 160. Anno autem *aetatis* ſuae $\frac{33}{34}$ *Chriſti* 163. in *Ionia* audit *Hiſtoricos* de rebus primis *Veri* auſpicio geſtis in *Armenia* adverſus *Vologeſum* recitantes: *Quom. ſcrib. ſit Hiſt.* de *peſte Niſibi* orta, ab *Aethiopia* & *Aegypto* ἐς τὴν βασιλέως γῆν πολλὴν progreſſa. Locum autem Ioniae quo praecipue verſatus eſt, Epheſum fuiſſe, colligimus e *Pſeudologiſta*. p. 437. 444. Anno aetatis $\frac{33}{34}$ Chriſti 166. ſcripſit librum *Quomodo ſcribenda eſſet Hiſtoria*. Poſt συνεχεῖς νίκας p. 601. *Lucii* nempe *Veri* Imperatoris, unde *Armeniacus*, *Parthicus* & *Medicus* appellatus eſt, & *Imp.* II. III. IV. ἀπάντων ἤδη κεχειρωμένων. p. 604. Cum tamen nondum triumphaſſet p. 624. Quae *hujus anni* notae ſunt. Jam erat in *Ionia*. p. 611. Πρώην in *Achaja*

ja ib. *Corinthi* p. 614. Quod ſcilicet *Olympiis* ſuperiori anno interfuiſſet. *Peſtis* adhuc τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἰρουμένοις. p. 612. Quae tamen *Verum* redeuntem *Romam usque ſecuta eſt*. Capitolin. *Ver.* c. 9. *Vologeſum* praeterea memorat p. 612. 615. 624. Osroëm. p. 615. *Priſcum* ducem, p. 616. *Hujus* nimirum *Belli* nomina. Hoc *primum Opus* ſcripſit, ni fallor, *Lucianus*. Simili enim argumento eſt uſus, cur etiam *ipſe* manum calamo admoveret, quo & *Juvenalis*, a *multitudine* eorum ducto, qui *Veri* cum *Parthis* bellum deſcribendum ſuſceperant. Nec vero ullum *alterius* generis ſcriptum a ſe editum fuiſſe innuit, aut *novum* ſibi fuiſſe ſcribendi duntaxat *Argumentum*, aut *Hiſtoriam* a ſe illorum exemplo ſcribendam. Imo alienum ſe ab illo Argumento ſatis aperte profitetur. Nam quod *veram*, quam appellat, *Hiſtoriam* pro ſtyli *Hiſtorici* exemplo ſcripſerit, in eo *luſit* tantummodo, & pro more ſuo *cavillatus* eſt. *Satyra* enim illa verius in *Hiſtoricos*, quam *Hiſtoria*, appellanda erat. Cum ſcriberet in *Indoctum divitem*, P. 386. ait quidem fuiſſe quendam, qui χθὲς καὶ πρώην *Peregrini* baculum emiſſet, cum quo in *ignem* inſiluiſſet ipſe *Peregrinus*, quod fieri potuit *multis* a *morte* Peregrini *annis*. Et certe *Regem* tum memorat *unicum* p. 390. duntaxat παιδείαν τιμῶντα, cui *luxus* diſpliciturus erat, qualis certe nullus erat poſt *Marcum* usque ad *Severum*. Tum *pauper* erat ipſe *Lucianus*, p. 380. nondum *ſtipendium* πολυτέλεντον adeptus. Tum adhuc *Syrus* p. 388. necdum, ut poſtea, in illuſtrem aliquam *Graecam* civitatem adſcitus. Certe poſt annum *Aer. Chr.* 169. quo diſceſſit *Lucius*. Forte poſt *caedem Caſſii* A. D. 175. cum in *Orientem* veniret *Marcus*. Hinc ergo ſequitur annum fere 90.^m attigiſſe *Lucianum*, ſiquidem *eousque* ſuperſtes fuiſſet, cum iniret *Alexander Severus*. Ea autem certe *aetate* eſſe non potuit, cum ſcriberet de *Macrobiis*, quo opere noſtri meminit *Iſidori*. Alioqui certe *ſuam aetatem* non tacuiſſet, qui *Juniores* ſeſe multos *Macrobiis* accenſuit. Vidit ille ſenem *Demonactem* & cum eo verſatus eſt, qui *Epicteto* familiaris erat liberto *Epaphroditi* ſub *Nerone*, & quem nos alibi ſub *Hadriano* periiſſe probavimus. Diſſ. de Aet. Peripli Mar. Euxin. n. 10. 11. A fine enim *Neronis* A. D. 68. Ad primum *Alexandri* annum A. D. 222. ſpatium eſt annorum plus quam 150. *Pii* certe Imperio non admodum provecto (qui A. D. 138. coepit) *Lucianum inclaruiſſe* multa docent, antea proinde *natum*. Illum ergo *Artaxerxem* non potuit videre *Lucianus*, nedum ſcripta *Iſidori*, quibus mentio fuerat *Artaxerxis*, ſiquidem *Artaxerxi* par aetate fuiſſet non *Iſidorus* ipſe, ſed parentes duntaxat *Iſidori*. Itaque quam certum eſt *noſtrum* eſſe *Iſidorum* quem teſtem advocat *Lucianus*, tam certum etiam eſſe neceſſe eſt alium eſſe ab eo, quem vicit *Alexander Severus*, *Artaxerxem Perſarum* regem, quem in *Iſidoro* reperit *Lucianus*. Huc usque *Dodwellus*, cui ſubjungimus, quae ad illius dicta commentatus eſt M. V. LA CROZE in Miſcell. Berolin. Societatis Regiae, part. 1. pag. 27.

Inter eos ſcriptores Graecos qui aetatem tulerunt, vix ullum eſſe ferme contenderim, qui tot ac tantis ſe dotibus ingenii lectori commendet, atque Lucianus, etenim ſive ad rerum varietatem & copiam animum attenderis, ſive ad feſtiviſſimos ſcriptoris elegantiſſimi jocos, & incredibilem in exagitandis vulgi & Philoſophorum opinionibus ingenii & orationis amoenitatem, nihil, opinor, erit, in quo eum ullo veterum inferiorem affirmare poſſis. Itaque non nunquam ſubiit admirari, cur in tanta Criticorum copia, quos ab inſtauratis litterarum ſtudiis floruiſſe novimus, nemo inventus ſit praeter Tanaquillum Fabrum, aliosque oppido paucos, qui in eo ſcriptore adornando ſupra Grammaticas obſervationes aſſurgere conati ſint. Latent haud pauca in Luciani ſcriptis, idonea rebus hiſtoricis illuſtrandis; quod hic brevi & properato ſpecimine demonſtrare conſtitui.

Edidit nuper vir inſignibus eruditionis & humanioris litteraturae monumentis merito celeberrimus, Henricus Dodwellus, diſſertationes in minores Geographos a viro Clariſſimo Johanne Hudſon Oxoniae editos, in quibus de eorum aetate, qui veterem Geographiam ſcriptis ſuis illuſtrarunt, accuratiſſime diſputat. In ea autem quae eſt de Iſidoro Characeno

To-

Tomo ſecundo Geographorum, Luciani aetatem & res geſtas, occaſione data, ex ipſis elegantiſſimi ſcriptoris lucubrationibus, ita illuſtrare aggreditur, ut ea in re ante eum nihil adhuc actum eſſe videatur. Sane licet vir Eruditiſſimus ſemel & iterum fortaſſis (*a*) a vero aberraſſe cenſeri poſſit, multa tamen ſunt quae in medium profert, quibus res & aetas Luciani extra omnem controverſiam temporibus ſuis aſſignantur.

Vereor tamen ut facile eruditis approbet ingenioſiſſimam conjecturam, qua Luciano Hermotimum Dialogum ſcriptum eſſe contendit, ut Avidio Caſſio blandiretur, & philoſophicos Marci Aurelii mores ſale ſatyrico defricaret. Quaecumque ab eo eam in rem afferuntur, ingenio quidem & eruditione Clariſſimi auctoris lectorem alliciunt; at in re ſatis obſcura, vim & evidentiam demonſtrationis non habent. Avidium tamen Caſſium, (*Gallican. pag.* 453.) Luciani popularem, teſte Dione, & a Marco Aurelio Syriacis legionibus praefectum Samoſatenſi noſtro innotuiſſe, per ſe omnino veroſimile videtur: mihi etiam permulta animadverſa ſunt, quae Lucianum inter Avidii Caſſii familiares cooptatum aliquando fuiſſe propemodum perſuadeant. Etſi enim celeberrimi iis temporibus Caſſii nomen raro in Luciani (*legitur in tractatu quomodo conſcribenda ſit hiſtoria, pag.* 624.) lucubrationibus appareat, non nunquam tamen tacito nomine non obſcure Caſſius apud eum ſignificari videtur. Crediderim ſane Lucianum tota illa προπαλιᾷ quae eſt de lapſu inter ſalutandum (*b*), ipſum Avidium Caſſium adulari, & modeſte excuſare vocem ὑγιαίνειν, apud eum in matutina ſalutatione alieno tempore uſurpatam. Hominem certe in praecipua dignitate conſtitutum arguunt haec Luciani verba: (*pag.* 500. & 501.) Νῦν δὲ καὶ ἔωθεν καὶ μεσούσης ἡμέρας, καὶ νύκτωρ ἀεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον καὶ μάλιστα ΤΟΙΣ ΑΡΧΟΤΣΙΝ, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῶν ὅστῳ καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθαι τοῦ σώματος. *Nunc vero & mane meridie noctuque bene valere ſemper neceſſe eſt: imprimis vero principibus vobis, qui multa negotia geritis, eoque ad multa ſano corpore opus habetis.* Sunt & alia quaedam, quae in eadem oratione Avidium Caſſium innuere videantur, cui, antequam a Marco defeciſſet, jam Lucianus, ut puto, adhaeſerat. Ejusdem praeterea σύνεσιν καὶ ἀνδρείαν καὶ μεγαλόνοιαν a Luciano (*pag.* 489.) commendari opinor in Apologia pro mercede conductis, quae circa ea tempora ſcripta eſt, quibus jam Avidius cum exercitu ſuo defecerat. Haec enim non abs re mihi colligere videor ex his Luciani verbis, in quibus jactat ſpes ſuas, & mercedem fidei in Avidium, in cujus partes Syros omnes conjuraſſe Dio apud Xiphilinum (*pag.* 491.) teſtatur. Καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως, οὐ σμικρὸς οὐδὲ οὗτος, ἀλλὰ πολυτάλαντος, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δὲ οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, ΕΙ ΤΑ ΕΙΚΟΤΑ ΓΙΓΝΟΙΤΟ, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι, ἢ τινας ἄλλας πράξεις βασιλικάς. *Deinde non a privato, ſed ab Imperatore mercedem accipio, eamque non exiguam, ſed multorum talentorum. Poſtea, ſi quod par eſt contigerit, ſpes non inanis eſt, fore ut alicui provinciae praeficiar, aut imperatorium aliquod mihi negotium demandetur.* Hinc manifeſto ſatis apparet ſtuduiſſe novis rebus una cum Avidio (*Capitol. in Marc. & Volc. Gallic. in Avidio Caſſio.*) ſuo Lu-

(*a*) Clariſſimus Dodwellus Hermotimi nomine Marcum Aurelium vult intelligi, qui tamen in Luciani Dialogo pag. 514. ſe anno aetatis XL. philoſophari coepiſſe profitetur, quod ſane de Marco Aurelio (*Capitolin. in Marco Antonino Philoſ. c.* 1.) *in omni vita philoſophante viro*, dici non potuit. Tribuit praeterea idem Dodwellus Philopatrim Dialogum Luciano, qui tamen Dialogus ab ejus ſcribendi ratione immane quantum abit, & propterea veteribus Criticis merito annotatur. Credidit poſt alios non paucos Vir incomparabilis Hugo Grotius, (*in Pſalm. CIV.*) ſcriptum fuiſſe Philopatrim imperante Trajano: verum id de eo ſcriptore dici non poteſt qui Artemidori Daldiani Ὀνειροκριτικὰ laudat. (p. 775.) Ego ad Aureliani Imperatoris tempora, adeoque diu poſt Luciani aetatem referendam eſſe ejus Dialogi ſcriptionem aliquando demonſtraturus ſum.

(*b*) Πρὸς Ἀσκλήπιον, id eſt ad quendam Aeſculapium ſcriptam fuiſſe credidit Bourdelotius. At male intellexit ultimam τῆ προπαλιᾷ periodum, quae non Aſclepium, quem hic ſibi finxit Bourdelotius, ſed ipſum Aeſculapium Medicinae inventorem alloquitur. Neque id obſervarem, niſi nuper Bourdelotii lapſum viro cuidam celebri & erudito fraudi fuiſſe animadverteſſem.

Lucianum; nec post ejus fata futurum fuisse superstitem, nisi Marcus Aurelius clementissimus principum, in quemquam Cassianorum saeviri vetuisset.

Laudavit uno & altero eleganti Dialogo Lucianus principem feminam, uxoris Abradatae Xenophontei cognominem, Pantheam videlicet nomine, quam Bourdelotius (*in notis ad imagines Luciani.*) eandem esse cum Abradataea, lapsu plane joculari affirmat. Eam ego Avidii Cassii uxorem fuisse conjicio, antiquis quibusdam historiarum scriptoribus memoratam, qui tamen ad unum omnes nomen ejus reticuerunt. Quae mea opinio, hisce potissimum nititur argumentis. Pantheae illius in Dialogo Luciani nomen certe fictitium non est, & eam mulierem innuit, quae uxor esset Romani Imperatoris. Ita eam τὴν βασιλεῖ συνοῦσαν Lucianus (*Tom. 2. pag. 7.*) appellat, eamque quam decuit Imperatorem virum bonum & mansuetum inter cetera felicitatis instrumenta numerare (*pag. 15.*) Ἔπρεπε δὲ καὶ τῷ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν εὐδαιμονῆσαι, αἷς ἐπ' αὐτοῦ καὶ φῦναι γυναῖκα τοιαύτην, καὶ συνοῦσαν αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. *Conveniebat enim ut Imperator qui vir bonus esset & mansuetus, hujus etiam boni possessione una cum aliis quae jam habet, bearetur, ut nasceretur ejus aetate mulier hujusce modi, quae cum eo matrimonio conjuncta, ejus amore flagraret.* Unde manifestum est, in utroque horum Dialogorum contubernalem Imperatoris laudari, quae & Panthea dicta sit, & a pulchritudine & ab animi moderatione merito commendata. Quam Pantheam cum neque historiarum scriptores, neque inscriptiones ullae, neque numismata commemorent, Avidii Cassii, cujus nulla hujusmodi monumenta supersunt, uxorem fuisse prope adducor ut credam. Neque enim ulla fuit Luciani (*pro imag. pag. 29.*) temporibus eo nomine mulier quae Graeca esset, Romani Imperatoris conjux, & Abradatae Xenophontei uxoris cognominis. Haud enim facile animum induxerim ut credam Pantheam nostram eam concubinam fuisse Marci Aurelii, (*Capitolin. in Marco Antonin. Philos. sub finem.*) quam ille sibi post Faustinae mortem adscivit, procuratoris uxoris suae filiam, ne tot liberis novercam superduceret. Ei tamen sententiae forte favere videbuntur supra memorata verba Luciani, in quibus Imperatorem Pantheae maritum a bonitate & mansuetudine morum commendat; quae dotes ut Marci Aurelii propriae sunt, ita ab iis quae de Cassio scriptores antiqui retulerunt, abhorrere videntur. Verum quis nescit immanes etiam tyrannos enumeratione earum virtutem interdum commendari, a quibus communi hominum sensu alieniissimi judicantur? At alia sunt quae impediant quo minus Pantheae nomine, Marci concubinam intelligi putem. Haud puto, vixit in tanta rerum affluentia concubina modestissimi Imperatoris, neque in eam convenire dixerim & Eunuchos & milites, quos se in Pantheae comitatu Lucianus (*pag. 7. & 24.*) vidisse commemorat; ut taceam laudatam in ea morum in summa rerum amplitudine moderationem; quae sane omnia in eam mulierem cadere videntur, quae legitimo connubiorum jure deducta esset in torum illius, qui aut Imperator foret, aut imperatoriam sibi dignitatem vindicare aggrederetur.

Longior fui quam putaram in exigui momenti rebus. Multo plura & forte meliora supersunt commodiori occasione dicenda. Lucianum tamen dimittere animus non est, antequam rem, ni fallor, aliis indictam de Alexandro Pseudo-Propheta Abonotichitarum attigero. Prolata sunt jam olim in medium a viris doctissimis ea numismata quae aetatem tulerunt, in quibus redivivus ille Paphlagonum Aesculapius Glycon, ad eam plane formam exactus est, quam Lucianus in Pseudomanti descripsit. At nemo animadvertit eam fraudem quae, Luciano narrante, Marco Aurelio facta est in Germania contra Marcomanos & Quados bellum gerenti, in columna Antoniniana accurate depictam exhiberi. Eam hic ego cum ipsa narratione historiae ex ipso Luciano desumta, a Collega meo conjunctissimo harum rerum intelligentissimo depictam exhibeo; [*quam & nos hic excudi, & addi curavimus*] ut inde manifestum sit, tum quanta in rebus historicis Luciano fides haberi possit,

****

tum

tum quantum utilitatis rei litterariae sit accessurum, si quis in criticam historicam lucubrationum Luciani sedulus investigator incubuerit. (*Lucian. Pseudom.* p. 775, 776.)

Cum jam sibi non mediocrem in Regiam, aulamque Caesaream aditum patefecisset ingressumve; ad celebrem virum Rutilianum, vigente Germanico bello mittit oraculum, quo tempore DIVUS MARCUS (θεὸς Μάρκος) *cum Marcomanis & Quadis confligebat. Jubebat autem oraculum ut duo leones cum multis aromatibus magnificisque victimis in Danubium immitterentur.* Sed praestat ipsum oraculum referre.

Istri gurgitibus celsi Jovis imbribus aucti,
Injiciant binos Cybeles edico ministros,
Ortas monte feras, tum quas alit Indicus aër
Flores atque herbas bene olentes; moxque futura est
Et victoria, pax & amabilis & decus ingens.

His factis ut praescripserat, leones cum regiones hostium enatassent, barbari tanquam canes peregrinosve lupos fustibus confecerunt. Tum protinus nostrorum magna strages est edita, viginti ferme millibus simul extinctis. Deinde secuta sunt ea quae Aquileiae contigerunt, quum parum abfuit quin illa urbs caperetur. [Sic la Croze verterat, Graeca etiam praemittens, quae omisi, quia ex Luciano peti possunt]

Voluptati puto erit hic rem uni Luciano memoratam Graphice depictam agnoscere, tranantes videlicet e superiori narratione leones, & ipsum Marcum Imperatorem summi Pontificis officio fungentem, & praecepta in oraculo aromata in ipsa Danubii ripa adolentem. De eo tamen vulnere, τραῦμα vocat Lucianus, Romanorum exercitibus a Germanorum copiis illato, frustra aliquid apud eorum temporum scriptores quaesiveris, deperdita jam dudum Dionis ejus aevi historia, unde procul dubio Luciano maxima lux affunderetur. Verum de his forte alias uberius agam, ut de Christianismo & apostasia Luciani, cujus vestigia quaedam mihi aliquando visus sum in ejus scriptis observare, quae modo investigare non licet, ut & multa alia quae in eo scriptore ad veterem historiam pertinent, nemini adhuc Criticorum memorata.

Huc usque *Crozius*. Tempus est nostram sententiam paucis addere.

LUCIANI *patria* satis constat, eamque jam satis audivimus. Educationis initia quoque satis ipse refert T. I. *Somn.* Transitum ab opificio ad studia liberalia *ibid.* Iter quod eorum caussa suscepit, ex vita a *Bourdelotio*, subjectaque nota Fabricii; satis quoque notum Athenas se profectum ad Graeca discenda. *Tox.* c. 57. In Macedoniam T. I. *Aët.* c. 7. Qui caussidicorum gregem deseruerit, ob fraudes & mendacia, I. *Piscat.* c. 29. p. 598. & ad philosophiam transierit, & hoc alios bene observantes audivimus. vid. T. I. *pro Merc.* c. ult. De *aetate* nondum confectum negotium; quare hoc experiamur quantum licet ex ipso elicere; dein de Christianismo deserto & Atheismo, quem objiciunt, ingenioque & moribus ejus disquiramus.

AETAS facilius & adcuratius ex scriptis ejus erueretur, si Dialogos haberemus hodie eodem ordine ac serie dispositos, qua ipse eos conscripsit; cum vero ad extremam se jam fere senectam perveniisse testetur in T. I. Dissert. *pro merced. conduct.* c. 1. & 4. ut satis jam adlegatum supra; in sequente vero Dial. *Hermotimi* c. 13. se quadraginta annos natum diserte dicat, perversio ordinis facile patet, aeque atque ex aliis locis, haud aliunde nata, quam quod diversis temporibus singuli libelli prodierint, prout scribendi materies subnascebatur. Juvant tamen ejusmodi aetatis suae commemorationes. Potissimum autem aetas Nostri cognoscitur ex *personis* quas ut aequales adloquitur, aut paullo ante se defunctas indicat; ex *auctoribus* quos adlegat, quorum catalogum diligenter conscriptum subjunximus, & ex *factis historicis* quae se vivente contigisse memorat.

Praecipui autem aequalium aut proxime antecedentium quos memorat virorum, sunt:

Ale-

Ex Columna Antonina Bellorii. Tab. XIII.

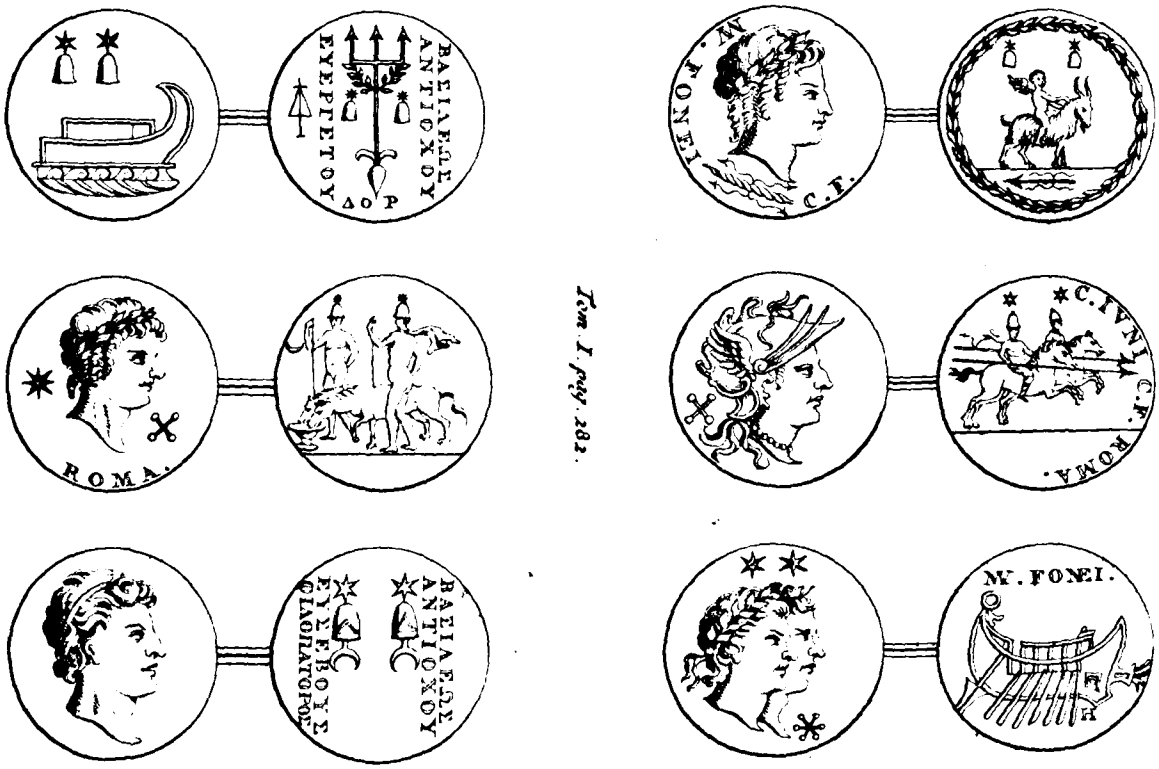

Tom. I. pag. 182.

Alexander impoſtor, *Apollonius Thyaneuſ.* T. 2. *Alex.* c. 5. & not. 27. *Arrianus*, (T. 2. *Alex.* c. 2. p. 209.) *Celſus*, (ibid. c. 1. p. 207. & not. *Sol.* item c. 17. & 21.) *Cronius* (de quo *Geſn.* ad *Peregr.* c. 1.) *Demonax*, *Epictetus*, *Herodes Sophiſta*, T. II. p. 384. *Paetus Medicus*, (qui vivus memoratur, *Alex.* c. 60.) *Peregrinus*, (ejus mort. T. III. p. 325. ſeqq.) *Quintilius*, (ad quem Macrobios ſcripſit. T. III. p. 208. ubi conf. not. *Sol.* annum Chriſti CLXXI. indicantem.) *Rutilianus*, (*Alex.* c. 30.) *Sabinus*, (T. I. *Merc. Cond.* 1. & *pro merc.* c. 15.) *Soſtratus*, ut ceteros mittam ab *Jonſio* ſupra jam indicatos. Ex his omnibus liquido adfirmari poteſt, veriſimum eſſe, quod Cl. *Hemſth.* in praef. Pollucis ſtatuit, floruiſſe Lucianum ſub Antoninorum & Commodi imperio, ob rationes ex vita Alexandri Pſeudomantis jam adlegatas. Ipſum autem annum nativitatis ac mortis Luciani definire eſt ἀδύνατον, illud tamen, quantum colligere ex ipſo potui, propius jam ſtatuere poſſum, vixiſſe Noſtrum ab anno Chriſti CXX. ad CC.

Sed incipiamus ab Epicteto cum noſtri tempore comparando. Hic ſi ad Marci usque tempora vixerit, ut *Menag.* ad Laërt. T. 2. pag. notar. 1. ex *Suida* & *Themiſtio* adſerit, (vid. *Themiſt.* or. XII. ut in Menag. nott. adlegatur, vel or. V. p. 63. Edit. Pariſ. ubi invenio, multa commiſiſſe Epicteto utrumque Antoninum) etiam ſerius collocandus eſt Lucianus, quam adhuc factum; loquitur enim de Epicteto ut jam aliquamdiu defuncto. T. III. *Adv. Indoct.* c. 13. narrans „ ſua aetate fuiſſe, & forte adhuc ſupereſſe, qui lucernam fictilem „ Epicteti Stoici 3000. drachmis emerit". Illa autem verba, *& forte adhuc ſupereſt*, indicium praebent jam aliquod tempus ab Epicteti morte elapſum. Eundem vero libellum *adverſ. indoct.* ſcriptum eſſe paullo poſt Peregrini in rogum inſilientis mortem, docet c. 14. ubi heri & nudius tertius aliquem emiſſe ejus baculum, refert. Cumque *A. Gell.* XII. 11. Peregrini vivi, quicum ipſe collocutus ſit, meminerit, nihil de ejus morte; patet Lucianum & Gellio aequalem, ſed & aliquanto poſteriorem. Peregrini autem hanc mortem contigiſſe *Solanus* exiſtimat T. III. p. 356. anno Chr. CLXV. quod non repugnat ſententiae, nempe Epictetum tum jam aliquandiu ante eſſe defunctum; cum Lucian. *Adv. Indoct.* ſcriberet, adeoque Lucianum eum potuiſſe videre. Falli tamen Bourdelotium putem, qui Lucianum Epicteto mortuo demum natum ſtatuit; ſi hic ſenex ſub Nerone jam vivens Adriano familiaris, (vid. Ael. Spart. adr. c. 16. p. 159.) ad Marc. usque vit. protraxiſſe potuit, ut etiam Caſaub. obiter monet ad l. d. Vixiſſe autem Lucianum aliquamdiu poſt Epictetum, etiam patet ex Lucian. T. 2. *Alex.* c. 2. ubi Arriani Epicteti diſcipuli meminit, & quidem tamquam defuncti, ubi confer not. *Solani*, ac vid. eumdem ad ejusd. *Alex.* c. 48. not. 44. & c. 56. ſ. p. 260. ubi Alexandri inſidias Luciano ſtructas contigiſſe anno Chriſti circiter CLXX. probabiliter adſerit, quo Lucianus in flore aetatis adhuc eſſet, qui patrem ſuum vivum ibid. commemoret. Unde ego porro colligo, quum Lucianus Alexandro ſupervixerit, eoque demum mortuo librum ſuum contra ipſum ediderit, ut refert T. 2. p. 263. eum miſerrime periiſſe, nondum 70. annos natum, aeque ac Rutiliano, qui ad ſeptuaginta annos vitam produxit, ſuperſtitem ſe vixiſſe teſtatur eod. *Alex.* c. 34. f. quem cum ſexagenarium duxiſſe Alexandri filiam refert, quod Luciano vidente contigit, facile patet, Lucianum non ſolum reliquos X. annos Rutiliani, ſed & plures vixiſſe. Plura alia *Solan.* ad c. 35. p. 242. quem & confer ad ejusd. c. 4. p. 211. N°. 83. & c. 5. N°. 27. & c. 30. & ad ejusd. T. 2. *Demon.* c. 1. ubi Demonactem Luciano partim aequalem, partim anteriorem fuiſſe quadragenarium conjicit, anno Chriſti CXXV. vel CXXX. Adde jam quae T. 2. *Imag.* c. 3. p. 461. habemus, de Panthea Avidii Caſſii uxore, ut Cl. *La Croze* adſerit, & quod *Jonſius* adtulit, de bello Parthico, cujus meminit Lucian. quod *Jonſ.* anno Chriſti 165. contigiſſe retulit, ut ſupra vidimus. Cumque in *Quom. Hiſt.* T. 2. init. Lucianus perſtringat ejus belli ſcriptores, patet, eumdem Noſtrum aliquamdiu poſt id bellum vixiſſe, adeoque, quod & pag. una ſuperius indicavi, aliquanto ſerius vixiſſe,

quam nonnulli putarunt. Ad ſummam autem ſe ſenectam perveniſſe; ſatis ipſe teſtatur T. I. *pro Merced.* c. 1. qui prope Aeacum eſſet, & alterum pedem in cymba Charontis haberet. ib. c. 5. ἐν γήρᾳ ὑςάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν. Quin ad Commodum ſe perveniſſe, ex nomine unius Imperatoris bene judicat *Sol.* ad T. I. *pro merc.* c. 12. p. 721. aeque ac *Hemſt.* in praef. Poll. ſupra indicata, quod Marcum θεὸν vocet Lucianus, a deoque de defuncto loquatur. Conf. quae *Tillemont.* ſupra excerptus, ex pag. 713. T. 2. de Severiano, qui etiam in *Q. Hiſt.* c. 24. commemoratur, ait, eum Priſco jungi, ducemque cum Vindice fuiſſe, & nott. ad Noſtri T. 2. *Alex.* c. 27. & 48. cujus rei & plura habeo indicia; ſed plura nunc addere nequeo; reſtaret enim adcuratius definienda Epicteti vita, de qua diſſident Salmaſius & Menag. ex qua lite diremta adcuratius etiam vita Luciani definiretur, ſed & hoc jam dimittendum (licet ad Menagii ad Laërt. ſententiam paullo ſupra adducti propendeam, ut forſan in praef. Indicis majoris dicam) & nonnihil de Noſtri dotibus addendum.

Eruditionis certe ſumma documenta in ſcriptis ejus elucent, ingenii autem tanti, quantum ejus ſeduli lectores viri docti recte depraedicarunt. Stilus ejus eſt admodum floridus at ſimul ſimplicior, quod non exigui eſt ingenii. Imitatur ſaepe Alciphronem, ut plus decies in notis, praecipue ad *Dial. Meretric.* monuimus, nec ab Longi, qui Paſtoralia reliquit, ſtilo multum ejus dictio abit. In Timone vero & in traducendo Socrate T. I. *Vit. Auct.* 15-18. & alibi imitatur Ariſtophanem, licet & alibi prodat ſe magni facere virum. Ceterum vel millies dictione utitur Homerica, quod nec opus erit monuiſſe. Itaque quamquam non fuit natione Graecus, ingenio ſuo, tempore, atque Athenis verſando Attiticiſmi lepores ſibi ita reddidit familiares, ut vel commodius eo idiomate verba faceret, quam hi qui in Attica erant nati. Ter, quater tantum frigidos ejus jocos improbat ſummus ceteroquin ejus admirator Hemſterhuſius, cujus judicio plus tribuo, quam decem aliis; nec ego Lucianum nunquam dormitare, dixero; tamen, quia facile ſe pati in ſua praefat. dixit, Luciani defenſionem ſuſcipi, videndum cenſeo, anne, quando T. I. in *Timon.* c. 52. p. 169. nimis adfectatam illam blanditiam praetermitti potuiſſe ab Luciano ait, ſtudio frigidos adulatoris ſales propoſuerit Lucianus, quo paraſitorum mores eo abſurdiores proponeret, & quia adſentatores plerique re vera tales eſſe ſolent; qui etſi acutiores jocos etiam proferunt, tamen prae dicacitate non poſſunt quin & frigidos, etiamſi vel ingenioſiſſimi eſſent. Conf. Dial. *Paraſiti* fin. T. 2. p. 882. ubi ſimilia abſurda tribuuntur paraſitis, ut ibi paucis indicavi.

Nullam eum religionem profeſſum fuiſſe, ex *Demon.* c. 5. ait *Tillem.* Unde & alii Atheiſmum ejus deducunt. Sed ex iſto Luciani loco nihil aliud conficias, quam eum philoſophum fuiſſe eclecticum, ut hodie dicimus; quare Atheiſmus ejus ex aliis potius locis, vel ex toto ejus libellorum habitu deducendus foret, quem tamen ei non impingendum idem Tillem. & Hoogſtratanus monent, quia atheiſmum nusquam diſerte profiteatur. Mihi tamen diu ſuſpectus fuit Atheiſmi, tum ex charactere laſciviae, quem his miſeris fere proprium eſſe, recte Bentlejus in *Friponnerie Laïque* obſervat, aliique ſaepe monuerunt: tum ex nimio omnia ridendi ſtudio; tum quod & animae immortalitatem rideat. Verum eſt, non ſemper ſufficere, vitiorum tantum turpitudinem proponere; niſi & virtutum laudem ſubinde addas; nam ut avaritiae ſordes, ebrietatis deformitas, rixarum de rebus nauci vel incertis, ſtultitia, ſimiliaque ſatis impugnantur, ſola earum deformitate propoſita; ita tamen impurorum amorum turpitudo non eodem modo ſe erui ex juvenum animis patitur, nuda illorum imagine propoſita, eaque revelando, quae natura ipſa tegi flagitat; quin ii ſic incenduntur potius. Sed & poſtea detegens, non eſſe ab noſtro profectos dialogum illum impuriorem *Amorum*, ſcriptaque cetera diligentius pertractans, benignius de auctore exiſtimare didici; cui tamen & peſſimum illum dialogum *Meretricium* V. abjudicare poſſe vel-

vellem, in cujus fine aliquam quidem pudoris ſui conſcientiam prodit, nimius tamen fuit ipſe jam turpiculus in ejus pictura, quam longe magis odioſam, omiſſis obſcoenitatibus, potuiſſet proponere, ſi vere ab turpitudine abhorruiſſet; ſed cum naturalia non eſſe turpia male cum perditis Epicureis ſentire videtur, licentius in his ſibi indulſit, qui licet nulli ſectae addictus fuerit, Epicuro tamen prae aliis favebat, cujus continentiam virtutesque amavit, (loca ex Indice peti poſſunt)

Amor autem ejus in veros philoſophos patet ex pluribus locis, ſeque impoſtores tantum traducere, diſerte ait T. I. *Piſc.* c. 15. p. 586. & ſeqq. ac virtutis amatorem ſe profitetur. Vide T. 2. Vit. *Demon.* c. 2. f. & 3. ubi ad virtutem & bonorum exemplorum imitationem hortatur. Adde & *Nigrinum* T. I. aliaque hic non repetenda. Sed & ſinceritas ejus patet ex teſtimonio peſſimo ab Alexandro Pſeudomante in Lucianum pronuntiato, c. ejus Dial. 54. *Noctivago gaudet coitu, inceſtoque cubili.* quod omittere potuiſſet; at proferre non veretur, quia eo non tangebatur; nec verbis refutat, quia ipſa vita id refutabat. Tum & honeſtas Luciani patet ex eo ipſo, quod cauſſidicorum gregem reliquerit ob fraudes & mendacia, T. I. *Reviv.* c. 29. p. 598.

Chriſtianum quondam fuiſſe minime exputo; melius enim eorum dogmata ſciviſſet, nec Judaeorum ritus cum horum confudiſſet, ut qui illis ſacerdotes & ſcribas Judaeorum tribuat, Tom. III. in *Peregr.* c. 11. p. 333. ſcribens: Χριστιανῶν —— τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμματεῦσιν συγγενόμενος, quod bene etiam *Solan.* ad l. d. obſervavit. Nec adeo infenſus fuit Chriſtianis atque alii exiſtimant; charitatem enim eorum mutuam in eod. Peregr. vere praedicat, morumque ſimplicitatem eorumdem ita deſcribit, ut quae ſe falli potius ſinat, quam ut fallat; ſed eosdem praeſtigiis ac ſuperſtitionibus tamen non falli ſe ſiviſſe, ſive ſtudio, ſive caſu, ſincere tamen agit, qui commemoret, in *Alex.* c. 38. ubi impoſtor Chriſtianos etiam arcebat ſuis ſacris, veritus ne hi facilius ipſius fraudes detegerent ac riderent; ſed & idem Atheos arcebat & Epicureos, unde quidem nihil probatur, quod Chriſtianos ibi laudarit Lucianus; ſed ejus integritas tamen adparet; at Chriſtum Sophiſtam vocat idem in *Peregr.* l. d. nec ego confugio ad excuſationem Voſſii, quaſi id alterius nomine dicat, & quod etiam in bonam partem valeat illa vox; nam ſe nihili facere religionem Chriſtianam, ſatis patet aliunde, & licet hoc doleam, non tamen magis miror in Luciano, quam in aliis auctoribus priorum ſeculorum, qui multo pejora in hanc ſcripſere, & quos tamen ferimus, ac propter alia utilia laudamus: quin ſic verum videmus quod Apoſtolus dixit, ſe adnuntiare Chriſtum, qui Judaeis offenſio, Graecis ſtultitia eſſet; quumque Judaeos feramus, Chriſto, pro dolor! maledicentes, quidni hunc feramus neque Chriſto, neque Chriſtianis male dicentem? Riſit autem Epicureorum more animae immortalitatem vitaeque ſempiternae exſpectationem, in *Peregr.* c. 13. quodque hac ſpe freti ſponte ſe occidendos praebeant. Ut autem priorem illius ſententiam merito improbamus, ita & Chriſtianorum iſtorum voluntario impetu ad martyrium ruentium gloriam probare non poſſumus. Num vero & in eo plane cum Epicuro ſenſerit, otioſum Deum faciens, non ſatis indicat; nam T. II. in *Jov. Conf.* c. 10. p. 634. Jovi dicenti: *Tu vis oſtendere nullam nos rerum humanarum curam agere?* reſpondet: *Non meum hoc eſt.* Niſi credas, eo ipſo id tacite exprobrari Jovi, quaſi velit Lucianus: non opus eſt, ut hoc a me probetur; te enim ipſum hoc melius deceret probare tuis actionibus, ſi id a nobis credi velis. Nam Scepticum fuiſſe Noſtrum, ſatis prodit, utcumque Scepticos belle traducat in T. I. *Vit. Auct.* c 27.

Praefecturam Aegypti quod ſpectat, quam ei mandatam alii jam narrarunt ex T. I. *Merc. Cond.* c. 11. p. 719. ſed quam graphiarii munus fuiſſe *Tillemont.* ſtatuit; videmus ejusmodi fuiſſe, ut non omnino Praefectus Provinciae totius fuerit; nam προεστάναι munus ſuum generaliter adnumerans diſtinguit tamen a majore praefectura, *ib.* & in fin. c. 12. ubi fore praeſumit, ut deinde etiam integra gens ei committatur. Et quamvis *non ſervilem ſe conditionem*

nem accepisse, sed publici imperii se participem esse, *eoque nomine mercedem* ab *Imperatore accipere* c. 11. & 12. declaret, tamen se actuarii vel graphiarii partes egisse, qui sub se habet scribas, ibid. indicat, dicens: *se eorum quae aguntur in judiciis commentarios scribendos curare, & decreta — tradere reponenda.* Itaque actuarius sive graphiarius fuerit ac Procurator partis Aegypti: num vero voti campos factus sit, ut integrae provinciae gubernandae praeficeretur, non proditur. Dignitas autem ac gravitas personae quam sustinuit, haud levi est indicio, vitae fuisse nostrum compositae, laboriosae, & ad magna aptae.

Pauperem se tacite fatetur eadem Apologia T. I. *pro mercede conductis* c. 11. Non tamen famelicum; neque enim ita pauperem olim fuisse oportet, cui tanta itinera eruditionis adquirendae caussa instituere licuit; sed quum senectuti ingruenti melius prospiciendum existimarit, nihil mirandum, si mercedem complurium talentorum, ut indicat *ib.* p. 722. praetulit vitae privatae, in qua peculium pusillum consumendum, & ad graviorem paupertatem potius recidendum fuisset, quam ut pristinis laboribus victum parare potuisset.

Matrimonium iniit media aetate; filiique meminit T. II. *Eunuch.* c. 13. f. p. 359.

Periisse podagra non adfirmare ausim cum Bourdelotio; licet id non absimile vero sit; si ipse auctor est tragopodagrae, quod Lucianeo ingenio non indignum drama; sed versibus saepe adeo claudicantibus, ut potius statuendum sit, eum tragica licentia & aetatis venia, studio hic usum, quam ut emendationem centum locis tentemus. A canibus vero laceratum, fabulam esse nullis testimoniis probandam; sed ad aetatem provectam supra octoginta annorum perveniisse, satis est certum.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΤΟΥ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

LUCIANI OPERUM INDEX.

Numerus paginam notat.

TOM. I.

Περὶ τῦ Ἐνυπνίυ, ἤτοι, βίυ Λυκιανῦ.	De ſomnio, ſeu, vita Luciani. p. 1.
Πρὸς τ εἰπόντα, Προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις.	Contra eum qui dixerat, Prometheus es in verbis. 23
Νιγρῖνος, ἢ περὶ φιλοσόφυ ἤθυς.	Nigrinus, ſive de morib. philoſophorum. 37
Δίκη φωνήεντων.	Judicium Vocalium. 82
Τίμων ἢ μισάνθρωπος.	Timon, ſive Miſanthropos. 98
Ἀλκυών, ἢ περὶ μεταμορφώσεως.	Halcyon, ſive de Transformatione. 176
Προμηθεὺς ἢ Καύκασος.	Prometheus, ſive Caucaſus. 185

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. DEORUM DIALOGI.

Προμηθέως καὶ Διός.	Promethei & Jovis. 204
Ἔρωτος καὶ Διός.	Cupidinis & Jovis. 205
Διὸς καὶ Ἑρμῦ.	Jovis & Mercurii. 207
Διὸς καὶ Γανυμήδυς.	Jovis & Ganymedis. 208
Ἥρας καὶ Διός.	Junonis & Jovis. 213
Ἥρας καὶ Διός.	Junonis & Jovis. 216
Ἀπόλλωνος καὶ Ἡφαίστυ.	Apollinis & Vulcani. 220
Ἡφαίστυ καὶ Διός.	Vulcani & Jovis. 224
Ποσειδῶνος καὶ Ἑρμῦ.	Neptuni & Mercurii. 227
Ἑρμῦ καὶ Ἡλίυ.	Mercurii & Solis. 229
Ἀφροδίτης καὶ Σελήνης.	Veneris & Lunae. 231
Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτος.	Veneris & Cupidinis. 233
Διὸς, Ἀσκληπιῦ καὶ Ἡρακλέυς.	Jovis, Aeſculapii & Herculis. 235
Ἑρμῦ καὶ Ἀπόλλωνος.	Mercurii & Apollinis. 238
Ἑρμῦ καὶ Ἀπόλλωνος.	Mercurii & Apollinis. 241
Ἥρας καὶ Λητῦς.	Junonis & Latonae. 243
Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμῦ.	Apollinis & Mercurii. 245
Ἥρας καὶ Διός.	Junonis & Jovis. 247
Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτος.	Veneris & Cupidinis. 249
Θεῶν κρίσις.	Dearum Judicium. 252

Ἄρεως καὶ Ἑρμοῦ.	Martis & Mercurii.	267
Πανὸς καὶ Ἑρμοῦ.	Panis & Mercurii.	269
Ἀπόλλωνος καὶ Διονύσου.	Apollinis & Bacchi.	273
Ἑρμοῦ καὶ Μαίας.	Mercurii & Majae.	275
Διὸς καὶ Ἡλίου.	Jovis & Solis.	277
Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμοῦ.	Apollinis & Mercurii.	280

ΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. MARINI DIALOGI.

Δωρίδος καὶ Γαλατείας.	Doridis & Galateae.	288
Κύκλωπος καὶ Ποσειδῶνος.	Cyclopis & Neptuni.	291
Ἀλφειοῦ καὶ Ποσειδῶνος.	Alphei & Neptuni.	295
Μενελάου καὶ Πρωτέως.	Menelai & Protei.	298
Πανόπης καὶ Γαλήνης.	Panopes & Galenes.	300
Τρίτωνος, Ἀμυμώνης καὶ Ποσειδῶνος.	Tritonis, Amymones & Neptuni.	302
Νότου καὶ Ζεφύρου.	Noti & Zephyri.	305
Ποσειδῶνος καὶ Δελφίνου.	Neptuni & Delphinum.	307
Ποσειδῶνος καὶ Νηρηίδων.	Neptuni & Nereidum.	310
Ἴριδος καὶ Ποσειδῶνος.	Iridis & Neptuni.	314
Ξάνθου καὶ Θαλάσσης.	Xanthi & Maris	316
Δωρίδος καὶ Θέτιδος.	Doridis & Thetidis.	318
Ποσειδῶνος καὶ Ἐνιπέως.	Neptuni & Enipei.	320
Τρίτωνος καὶ Νηρηίδων.	Tritonis & Nereidum.	321
Ζεφύρου καὶ Νότου.	Zephyri & Noti.	325

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. MORTUORUM DIALOGI.

Διογένους καὶ Πολυδεύκους.	Diogenis & Pollucis.	328
Πλούτων ἢ κατὰ Μενίππου.	Pluto seu contra Menippum.	356
Μενίππου, Ἀμφιλόχου καὶ Τροφωνίου.	Menippi, Amphilochi & Trophonii.	338
Ἑρμοῦ καὶ Χάρωνος.	Mercurii & Charontis.	341
Πλούτωνος καὶ Ἑρμοῦ.	Plutonis & Mercurii.	343
Τερψίωνος καὶ Πλούτωνος.	Terpsionis & Plutonis.	346
Ξενοφάντου καὶ Καλλιδημίδου.	Zenophantae & Callidemidae.	355
Κνήμωνος καὶ Δαμνίππου.	Cnemonis & Damnippi.	358
Σιμύλου καὶ Πολυστράτου.	Simyli & Polystrati.	359
Χάρωνος καὶ Ἑρμοῦ.	Charontis & Mercurii.	363
Κράτητος καὶ Διογένους.	Cratetis & Diogenis.	367
Ἀλεξάνδρου, Ἀννίβου, Μίνωος καὶ Σκιπίωνος.	Alexandri, Annibalis, Minois, Scipionis.	380
Διογένους καὶ Ἀλεξάνδρου.	Diogenis & Alexandri.	389

Αλεξάνδρυ καὶ Φιλίππυ.	Alexandri & Philippi.	394
Ἀχιλλέως καὶ Ἀντιλόχυ.	Achillis & Antilochi.	399
Διογένυς καὶ Ἡρακλέυς.	Diogenis & Herculis.	402
Μενίππυ καὶ Ταντάλυ.	Menippi & Tantali.	406
Μενίππυ καὶ Ἑρμῆ.	Menippi & Mercurii.	408
Αἰάκυ, Πρωτεσιλάυ, Μενελάυ καὶ Πάριδος.	Aeaci, Proteſilai, Menelai, & Paridis.	410
Μενίππυ καὶ Αἰάκυ.	Menippi & Aeaci.	412
Μενίππυ καὶ Κερβέρυ.	Menippi & Cerberi.	420
Χάρωνος, Μενίππυ καὶ Ἑρμῆ.	Charontis, Menippi & Mercurii.	423
Πλούτωνος καὶ Πρωτεσιλάυ.	Plutonis & Proteſilai.	426
Διογένυς καὶ Μαυσώλυ.	Diogenis & Mauſoli.	429
Νιρέως, Θερσίτυ καὶ Μενίππυ.	Nirei, Therſitae & Menippi.	431
Μενίππυ καὶ Χείρωνος.	Menippi & Chironis.	434
Διογένυς, Ἀντισθένυς καὶ Κράτητος.	Diogenis, Antiſthenis & Cratetis.	437
Μενίππυ καὶ Τειρεσίυ.	Menippi & Tireſiae.	445
Αἴαντος καὶ Ἀγαμέμνονος.	Ajacis & Agamemnonis.	448
Μίνωος καὶ Σωκράτυς.	Minois & Soſtrati.	450
Μενίππυ, ἢ Νεκυομαντία.	Menippus, ſive Necyomantia.	455
Χάρων, ἢ Ἐπισκοπῆντες.	Charon, ſive Contemplantes.	487
Περὶ θυσιῶν.	De Sacrificiis.	525
Βίων πρᾶσις.	Vitarum auctio.	540
Ἁλιεὺς, ἢ Ἀναβιῶντες.	Piſcator, ſeu Reviviſcentes.	570
Κατάπλυς, ἢ Τύραννος.	Cataplus, ſive Tyrannus.	620
Περὶ τῶν ὑπ' ἰδιώτῃ συνόντων.	De iis qui mercede conducti in divitum familiis vivunt.	651
Ἀπολογία περὶ τῶν ὑπ' ἰδιώτῃ συνόντων.	Apologia pro iis qui merc. cond. ſerviunt.	704
Ὑπὲρ τῦ ἐν τῇ προσαγορεύσῃ πλαίσματος.	Pro eo quod inter ſalutandum verbo lapſus fuerat.	724
Ἑρμότιμος, ἢ περὶ αἱρέσεων.	Hermotimus, ſive de Sectis.	739
Ἡρόδοτος, ἢ Ἀετίων.	Herodotus, vel Aëtio.	831
Ζεῦξις, ἢ Ἀντίοχος.	Zeuxis, vel Antiochus.	838
Ἁρμονίδης.	Harmonides.	850
Σκύθης, ἢ Πρόξενος.	Scytha, ſeu Hoſpes.	859

TOM. II.

Πῶς δεῖ ἱστορίαν ξυγγράφειν.	Quomodo hiſtoria ſcribenda ſit.	1
Ἀληθῆς ἱστορίας λόγος πρῶτος.	Hiſtoriae verae liber primus.	70
Ἀληθῆς ἱστορίας λόγος δεύτερος.	Hiſtoriae verae liber ſecundus.	104

****

Τυραννοκτόνος.	Tyrannicida.	141
Ἀποκηρυττόμενος.	Abdicatus.	159
Φάλαρις πρῶτος.	Phalaris prior.	187
Φάλαρις δεύτερος.	Phalaris alter.	201
Ἀλέξανδρος, ἢ Ψευδόμαντις.	Alexander, ſeu Pſeudomantis.	207
Περὶ ὀρχήσεως.	De Saltatione.	265
Λεξιφάνης.	Lexiphanes.	317
Εὐνοῦχος.	Eunuchus, ſeu Pamphilus.	350
Περὶ ἀστρολογίας.	De Aſtrologia (non videtur Luciani)	360
Δημώνακτος βίος.	Demonactis vita.	374
Ἔρωτες.	Amores (non videntur Luciani)	397
Εἰκόνες.	Imagines.	458
Ὑπὲρ τῶν εἰκόνων.	Pro imaginibus.	484
Τόξαρις, ἢ Φιλία.	Toxaris, ſive Amicitia.	507
Λούκιος, ἢ Ὄνος.	Lucius, ſive Aſinus.	567
Ζεὺς ἐλεγχόμενος.	Jupiter Confutatus.	626
Ζεὺς Τραγῳδός.	Jupiter Tragoedus.	642
Ὄνειρος, ἢ Ἀλεκτρυών.	Somnium, ſeu Gallus.	702
Ἰκαρομένιππος, ἢ Ὑπερνέφελος.	Icaromenippus, ſive Hypernephelus.	751
Δὶς κατηγορούμενος, ἢ Δικαστήρια.	Bis accuſatus, ſeu Fora.	791
Περὶ τοῦ παρασίτου, ἤτοι ὅτι τέχνη ἡ παρασιτική.	De paraſito, ſive quod ars ſit paraſitica.	836
Ἀνάχαρσις, ἢ περὶ γυμνασίων.	Anacharſis, ſeu de Gymnaſiis.	883
Περὶ πένθους.	De Luctu.	922

TOM. III.

Ῥητόρων διδάσκαλος.	Rhetorum Praeceptor.	1
Φιλοψευδής, ἢ ἀπιστῶν.	Philopſeudes, ſeu Incredulus.	29
Ἱππίας, ἢ βαλανεῖον.	Hippias, ſiue Balneum.	66
Προσλαλιὰ, ἢ Διόνυσος.	Allocutio, ſive Bacchus.	74
Προσλαλιὰ, ἢ Ἡρακλῆς.	Allocutio, ſive Hercules Gallicus.	82
Περὶ τοῦ Ἠλέκτρου, ἢ Κύκνων.	De Electro, ſeu Cycnis.	87
Μυίας ἐγκώμιον.	Muſcae encomium.	91
Πρὸς ἀπαίδευτον καὶ πολλὰ βιβλία ὠνούμενον.	Adverſus Indoctum, & libros multos ementem.	99
Περὶ τοῦ μὴ ῥᾳδίως πιστεύειν διαβολῇ.	De non temere credendo calumn.	125
Ψευδολογιστὴς, ἢ περὶ τῆς Ἀποφράδος.	Pſeudologiſta, ſive de Apophrade.	161
Περὶ τοῦ οἴκου.	De Domo.	191
Μακρόβιοι.	Macrobii.	208

Πα-

Πατρίδος ἐγκώμιον.	Patriae encomium.	229
Περὶ τῆς διψάδων.	De Dipſadibus.	234
Διάλεξις πρὸς Ἡσίοδον.	Diſſertatio cum Heſiodo.	240
Πλοῖον, ἢ εὐχαί.	Navigium, ſeu vota.	247

ΕΤΑΙΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. DIALOGI MERETRICII.

Γλυκέρα καὶ Θαΐς.	Glycera & Thais.	280
Μυρτίον, Πάμφιλος καὶ Δωρὶς.	Myrtium, Pamphilis & Doris.	281
Μήτηρ καὶ Φίλιννα.	Mater & Philinna.	284
Μέλιττα καὶ Βακχίς.	Meliſſa & Bacchis.	286
Κλωνάριον καὶ Λέαινα.	Clonarium & Leaena.	289
Κρωβύλη καὶ Κόριννα.	Crobyle & Corinna.	292
Μήτηρ καὶ Μυσάριον.	Mater & Muſarium.	295
Ἄμπελις καὶ Χρυσίς.	Ampelis & Chryſis.	299
Δορκὰς, Πανυχὶς, Φιλόστρατος, Πολέμων.	Dorcas, Pannychis, Philoſtratus, Polemon.	301
Χελιδόνιον καὶ Δρόση.	Chelidonium & Droſe.	305
Τρύφαινα καὶ Χαρμίδης.	Tryphaena & Charmides.	308
Ἰόεσσα, Πυθιὰς καὶ Λυσίας.	Ioeſſa, Pythias & Lyſias.	310
Λεόντιχος, Χηνίδας καὶ Ὕμνις.	Leontichus, Chenidas & Hymnis.	315
Δωρίων καὶ Μυρτάλη.	Dorio & Myrtale.	319
Κοχλὶς καὶ Παρθενὶς.	Cochlis & Parthenis.	322
Περὶ τοῦ Περεγρίνου τελευτῆς.	De morte Peregrini.	325
Δραπέται.	Fugitivi.	365

ΤΑ ΠΡΟΣ ΚΡΟΝΟΝ. SATURNALIA.

Ἱερεὺς καὶ Κρόνος.	Sacerdos & Saturnus.	385
Κρονοσόλων.	Cronoſolon, id eſt, Saturnalium legumlator.	393

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΡΟΝΙΚΑΙ. EPISTOLAE SATURN.

Ἐγὼ Κρόνῳ χαίρειν.	Ego Saturno ſalutem.	401
Κρόνος ἐμοὶ τῷ τιμιωτάτῳ χαίρειν.	Saturnus mihi chariſſimo ſalutem.	407
Κρόνος τοῖς πλουσίοις χαίρειν.	Saturnus divitibus ſalutem.	411
Οἱ πλούσιοι τῷ Κρόνῳ χαίρειν.	Divites Saturno ſalutem.	416
Συμπόσιον, ἢ Λαπίθαι.	Sympoſium vel Lapithae.	418
Περὶ τῆς Συρίης θεοῦ.	De Syria Dea. (abjudicat Geſn. Luciano. Ego nondum audeo)	451
Δημοσθένους ἐγκώμιον.	Demoſthenis Encomium.	491

Θεῶν ἐκκλησία.	Deorum Concilium.	527
Ψήφισμα.	Decretum.	536
Κυνικὸς.	Cynicus.	540
Ψευδοσοφιστὴς, ἢ Σολοικιστὴς.	Pseudosophista, seu Soloecista (qui tamen per incuriam Pseudologistes inscriptus, dubiumque an Luciani)	552
Φιλόπατρις, ἢ Διδασκόμενος.	Philopatris, seu, qui docetur (non est Luciani)	584
Χαρίδημος.	Charidemus.	618
Νέρων, ἢ περὶ τῆς ὀρυχῆς τοῦ Ἰσθμοῦ.	Nero, sive de fossione Isthmi.	636
Τραγοποδάγρα.	Tragopodagra.	643
Ὠκύπους.	Ocypus.	664
Ἐπιγράμματα.	Epigrammata.	674

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ
Δ Ι Α Λ Ο Γ Ο Ι.

LUCIANI SAMOSATENSIS
D I A L O G I.

De Somnio, ſeu, Vita Luciani.

Περὶ τοῦ Ἐνυπνίου, ἤτοι, Βίου Λουκιανοῦ.

1. NUPER admodum cum deſiiſſem in ſcholas ventitare, jam pubertati proxi-

ΑΡΤΙ μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν, ἤδη δὲ ἡλικίαν προσηκων ὤν·

Σχόλια.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ.] Οὕτως ἐν τῇ Πᾶς δεῖ ἱστορίαν, (c. 24.) καὶ ἐν τῷ * Λέκτῳ, ἢ Ὄνῳ, περὶ πατρὸς αὐτοῦ καὶ πατρίδος· καὶ ἐν τῷ τέλει τῆς Ἀπολογίας (A. μισθ. c. 15.) καὶ Φιλοψευδεῖς (c. 55.) Περὶ ἠθῶν αὐτοῦ ἐν τῷ Δικαστηρίῳ· περὶ δὲ λίξεως καὶ λόγων αὐτοῦ ἐν τῷ Ζεύξει, καὶ ἐν τῷ Πρὸς τὸν εἰκότα Προμηθεύς. Ὅρα καὶ περὶ Ἀσσυρίας θεοῦ (c. 60.) καὶ ἐν τῷ Ἁλιεῖ ἢ Ἀναβιοῦντες. Collectanea Galei.

2. Φοιτῶν.] Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ φοιτᾶτε ἔστω καὶ τὸ †γλύφων, ἀντὶ τοῦ γλύφειν. C. G.

* Λούκιος] In *Aſino* fruſtra Lucianum quæras: quæ enim illic de patria parentibusque Scriptoris traduntur, non Luciano, ſed Lucio Patrenſi conveniunt. *M. du S.*

† Γλύφων] Reſpicit iſta c. 3. εἰ φαιτοίμην γλύφων. *T. H.*

ADNOTATIONES.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ. Δ.] Sic titulum authori meritiſſimo fecimus, meliores Editiones ſecuti. *MSS.* duo e Regis Chriſtianiſſimi Bibliotheca, quos beneficio viri Clariſſimi *Nicolai Rigaltii* videre contigit, nec titulum nec ordinem agnoſcunt. A poſtrema etiam *Editione Baſilienſi* duæ poſtremæ voces aberant. *J. B.*

Mixta cum ſint opera *Luciani*, in ſuas quæque claſſes olim diſtributa fuiſſe omnia, credibile eſt; quæ nullo nunc ordine, neque temporum, neque rerum habita ratione, uti a majoribus edita ſunt, a me quoque traduntur. Iſtarum claſſium præcipua, *Dialogi*; qui titulus ab iis, qui, poſt inventam artem Typographicam, *Lucianum* primi ediderunt, omnibus præfixus manſit. De ordine opuſculorum in præfatione à me dicetur. *M. du S.*

ΛΟΥΚ. Σ. Δ.] Hunc titulum reperio in *Editis. M. du S.*

Περὶ τοῦ Ἐνυπνίου.] Non dubium eſt, quin προσλαλιὰν iſtam voluerit *Lucianus* operibus ſuis præfigi. Nec tamen perſuaſum habeo ſcribendi exordium eam illi fuiſſe. De ordine, quem in his Dialogis ſervandum putavimus, dictum eſt in Præfatione noſtra ad Lectorem. *J. B.*

Eſt λαλιὰ, vel προσλαλιὰ, ut patet in fine, ubi ait, οἷον δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπαυσάμην. *Th. M.*

Scriptum eſt hoc Somnium a *Luciano* poſt primas in Græciam, Italiam & Galliam peregrinationes, cum, in patriam redux, eloquentiæ ſpecimen edi-

turus, ſe ſuasque fortunas oſtentare ſuis voluit; ne ſibi, foris tam claro, domi noceret generis nota humilitas; eademque opera tenuioris fortunæ adoleſcentulos ad res magnas ſuo exemplo exſtimularet. *M. du S.*

P. 1. l. 1. Εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτ.] Habet a *Platone*, in quo totus eſt, & a *Xenophonte*, cujus eſt aſſiduus imitator, apud quos εἰς τοὺς διδασκάλους φοιτᾶν. Sic in *Hermotimo*, ſive de Sectis: ὡσπερ τοὺς διδασκάλους φοιτῶντας. Sic de Merc. Cond. & paſſim alibi. Inde φοίληται, ἀντὶ τῶν μαθητῶν. *Heſych. Suid. Poll.*

Diligens Lector monendus eſt, *Lucianum* ſæpiſſime loquendi modos eosdem, easdem paroemias, & citationes uſurpare: quî enim aliter fieri potuit in tam florida & variegata ſcriptura? Quod igitur ſemel monuerimus, illud ſequentibus ſufficiat. Ea ſatis conſtans ratio videbitur, cur paululum in his principiis immorandum. *J. B.*

Εἰς διδασκάλου ſolent illi Scriptores uſurpare, non πρὸς διδασκάλους· & ſic *Noſt. Epim.* §. 82. & *Ep.* §. 44. *M. du S.*

2. Τὴν ἡλ. προσηκ.] Idem eſt prope finem hujus ſcripti ἀντίπαις, ut *Jungerm.* adnotavit ad Polluc. II, 9. n. 51. Vocem, quia rarius occurrat, nudam nullaque auctoritate fultam deſtituunt Lexicographi: habet *Xenoph.* K. Π. I. p. 8. v. 29. *Clearchus* apud *Athen.* XII. p. 548. B. γυμνὴν παιδιστὴν προσηκόντως. *Dionyſ. Hal.* A. R. II. p. 125. v. 41. πρόσηκον κῦρος, & παῖδες πρόσηκόν τι ἐν τῇ πομπείᾳ ἔχοντες ἡλικίας, VII. p. 457.

ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μὲτ τῶν φίλων, ὅ, τι χὴ διδάξαιτό με. Τὰς πλείστους ὧν ἔδοξε παιδεία μὼ χὴ πόνε πολλῦ, χὴ χρόνε μακρῦ, χὴ δαπάνης ὐ σμικρᾶς, χὴ τύχης δεῖσθαι λαμπρᾶς· τὰ δὲ ἡμέτερα μικρά τε εἶναι, χὴ ταχείαν [a] τινα τ' ὠφέλειαν ἀπαιτεῖν. Εἰ δέ τινα τέχνην τ' βαναύσων τύτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὼ πρῶτον εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκοῦντα πρὸς τ τέχνης· χὴ μηκέτι οἰκόμus, tum pater consilium inire cum amicis, quid me doceret: plerisque igitur eruditio visa fuit & labore multo, & longo tempore, & sumtu non exiguo, & fortuna indigere splendida; reculas autem nostras tum tenues esse, tum promtum quoddam subsidium postulare: sin aliquam vilium istarum artium, quae manu constant, edidicissem, primum me quidem ipsum statim inde habiturum, quo vitam tuear, neque amplius domi

a Τινα] Deest in F. in cujus margine notatur ex P.

4. Διδάξαιτό με.] Διδάσκοιμί τινα, * εἰς διδάσκαλον πέμπειν μαθησόμενον. V.

* Εἰς διδάσκαλον] Leg. διδασκάλων. M. du S.
Hoc quidem ad Atticam normam elegantius: sed & alterum εἰς διδάσκαλον vel εἰς διδασκάλους φοιτᾶν, praesertim recentiores, usurparunt, *Julian.* Mitop. p. 351. A. *Diogen.* L. VI. 69. *Basil.* Hom. πρὸς τὺς Νέους· (quamquam *H. Stephano* Ep. ad Redinger. Commentario de L. A. Idiom. praemissa per ignorationem Atticae dialecti genitivus διδασκάλε in accusativum depravatus fuisse videatur apud Basilium) Thom. M. in Βαναύσων quamobrem vulgatae lectioni sua constat auctoritas: vid. *Bergler.* ad Alciphr. p. 20. 21. *Hoeschel.* ad Chrysost. περὶ Ἰωβ. p. 500. nec tamen *H. Valesium* culpo, qui, cum apud *Enagr.* H. E. IV. c. 29. legeretur εἰς χαμαιδιδασκάλως φοιτῶντα, restituit e MS. εἰς χαμαιδιδασκάλε. T. H.

v. 47. quos *impuberes* in pompis solennibus Latini dicunt. *Aelian.* V. H. III, 32. παῖς ὢν ἔτι πρόσηθος. *Liban.* T. II. p. 156. D. 263. C. de Juliano: ἤδη δὲ πρόσηθος ἦν. *Glossae:* Πρόσηθος, *proximus pubertati:* formula loquendi ex Romano Jure sumta, quales ibi multae: L. 111. *D. de Reg. Jur.* & §. 18. *Instit. de Obl. quae ex del.* retinuit ergo Latinas voces *Theophilus:* hinc integrandae, quod & Eruditiss. *Schultingium* fecisse video, Glossae verb. Jur. Πρόξιμος παθέστατοι, ἐγγὺς ἐφηβότητος sic enim illi vocabulo veteribus ignoto τὴν τῦ ἐφήβε ἡλικίαν, vel τὴν ἐφηβείαν vocant: *vicinum pubertati, Servius* etiam dixit ad Virgil. Ecl. VIII, 39. quae ex antiquo Jurisconsulto videntur descripta. Πρὸς τὴν ἡβῶσαν προσάγειν apud *Hippocratem* est Aph. S. III. Sequentibus ista *Libanii* simillima sunt T. I. p. 804. A. ἐπειδὴ γὰρ παῖς ἤδη ἦν, ἐν ᾧ τ' ἡλικίας καιρὸν λαμβάνει τὰ παιδεύματα, συνεβουλευόμην τοῖς ἐπιτηδείοις, ἤ τινα αὐτῷ τέχνην δοτέον. T. H.

6. Τύχης δεῖσθαι λ.] *Fac. Micyllus*, vir Doctissimus, Interpres hujus λαλιᾶς, autoris mentem sæpissime frustratur: *& egere quodam fortunae splendore.* Sic de Merc. Cond. J. B.

Τύχης δ. λ.] *Aristot. Pol.* IV. c. 11. πρὸς παιδείαν, ἡ φύσεως δεῖται χὴ χορηγίας τυχηρᾶς· neque inelegante *Artemid.* IV, 69. ἐφόδιον παιδείας ὁ πλῦτος. Λαμπρὰν τύχην non aliter hic intellige, quam λαμπρὰν ὐσίαν apud *Alciphronem* I, 38. p. 182. *opes splendidas & lautas.* Idem I, 8. p. 30. τὰ ἡμέτερα, ὡς οἶσθα, παγίλως ἔχει ἄπορα, χὴ βίε κομιδῆ τινός. ubi *Bergl.* Lucianeum illud, quod sequitur, adnotare non neglexit. T. H.

7. Τὰ δὲ ἡμ.] *Facultates autem nostras.* J. Br.

8. Ταχεῖάν τινα τὴν ἐπ.] Secundam vocalem omisit *Ed. Fl.* sola: ceterae cum *Codd. Mss.* tenent, quibus haud invitus accedo. Solennis Atticorum in τὶς pleonasmi *H. Stephanus* exempla dedit plena manu App. de D. A. p. 80. *Nost.* in Nigr. §. 33. T. H.

9. Τέχνην τ' βαναύσων] Generaliter pro qualibet mechanica: ἁπλῶς tamen βαναυσία, πᾶσα τέχνη, ut vult *Hesych. Suid.* vox est Peloponnesiaca: in Peloponnesio βαῦσος κάμινος ἢ ἑστία ἡλοῖ *Interpr.* Aristoph. Poll. J. B.

Βαναύσων] Βάναυσος πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος· εἰρῆσθαι δὲ παρὰ τὸ τὺς βαύπας αὔειν, τυτέστι τὰς καμμύκας κάειν· καλεῖσθαι δὲ ἡ λέξις εἰς πᾶσαν χειροτέχνην. A. V.

Ex Etymologo sumta in V. Βάναυσος. T. H.

11. Μηκέτι οἰκόσι] In *MSS.* & *aliis Editionibus* quoties occurrunt duae vocales in duabus dictionibus, prior semper eliditur, quod semel monitum volui. J. B.

12. Οὐκ εἰς μακρ.] Brevi, non multum post tempus. J. Br.

13. Τὸ γιγν.] τ' γιγνόμενον μισθόν. J. Br.

Τὸ γιγνόμενον] Artis proventum. *Budaeus* vertit *justam mercedem.* J. B.

i. e. μισθόν. *A. V.* Vid. Μισθ. c. 23. & Τοξ. c. 18. M. du S.

Τὸ γιγνόμενον] *Quod mercedis ex opera locata nascitur*: quam Latinam locutionem Graecae formulae comparatione J. Fr. *Gronovius* illustrat de P. V. p. 252. *Budaeus* C. L. G. p. 84. interpretatur, *justam mercedem*: illa vis aliis in locis apta, hic neutiquam: res est manifesta e *Luciani* Tox. ubi Agathocles, ut amicum Diniam tueretur, in insula Gyaro purpurariis operam addicebat, χὴ τὸ γιγνόμενον ἐκ τύτε ἀποφέρων ἔτρεφε τ' Δεινίαν. T. H.

18. Καὶ πρόχ. ἔχ. τ. χορ.] *Quae paratam opem ferret: quae promtas praberet suppetias.* Ea repetit passim. J. B.

22. Ἑρμογ. &c. χὴ λιθ.] Ἑρμογλύφος, ἑρμογλυφεῖν, qui statuas sive hermas fabricat ex quavis, ut ego putem, materia· λιθοξόος, λιθογλύπτης, λιθογλύφος, qui e lapidibus id praestat. *Th. Magister* in Dict. Att. Ecl. improbat vocem λιθοξόος, ut minus Atticam. Ait, ἑρμογλύφος ἐ ἑρμογλυφεὺς, ὁ λιθοξόος &c. Pari ratione, qua hic agit *Th. Magister*, posset quis impro-

mi coenaturum (paternae mensae gravem) id aetatis: dein non diu fore, quin patrem sim hilaraturus, allato usque, quod mihi natum erit mercedis.

2. Ergo secundae deliberationis initium est propositum, quae optima sit artium, & ad ediscendum facillima, & homini libero conveniens, & expedito sumtu parabilis, & quaestu commodo: alio aliam commendante, ut cujusque sensus aut experientia ferebat, pater ad avunculum conversus (aderat enim maternus avunculus, qui optimus esse statuarius videretur, & poliendis lapidibus in

σιλος εἶναι, τηλικοῦτος ὤν. ὁδὸς εἰς μακρὰν δὲ ἡ τ πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων ἀεὶ τὸ γιγνόμενον.

Δευτέρας δὴ σκέψεως ἀρχὴ πρώτη ἔστω, τίς ἀρίστη τῆς τεχνῶν, καὶ ῥᾴστη ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέπουσα, καὶ πρόχειρον ἔχουσα τὴν χορηγίαν, καὶ διαρκῆ τ πόρον. Ἄλλα τοίνυν ἄλλως ἐπαινοῦντος, ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ πατὴρ εἰς τ θεῖον ἀπιδών, (πατρὸς γὰρ ὁ μητρὸς θεῖος, ἄριστος ἑρμογλύφος εἶναι δοκῶν, [b] καὶ λιθοξόος ὢν τοῖς μάλιστα

[b] Καὶ] Abest ab *F.* habuit *P.* ceteraeque *Edd.*

probare ἑρμογλύφος & ἑρμογλυφεῖα, ut voces minus Atticas, ac probare τὸ λιθοξόος. Quid enim? an non continuo post priora *Luciani* ab *Thoma* nostro producta verba sequitur λιθοξόος; cur hoc magis quam illa improbari meretur? quin aliquoties τὸ λιθοξόος in hoc brevi dialogo habet *Noster:* iterum §. 7. ὅ, τι γὰρ πάσχοις ὑπὸ λιθοξόου ἦν, & §. 9. ἀγαθὰ πορίᾳ λιθοξόος γενόμενος. *J. J.*

23. Ἐν τοῖς μ. εὐδοκίμοις] Non dubito, quin legendum sit εὐδοκιμοῦσι. Sic enim loqui amant Graeci; voces ἐν τοῖς μάλιστα, quae nihil aliud designant, quam *cumprimis, maxime*, ponunt inter duos similes casus, quorum alter est nominis substantivi, alter adjectivi. AElian. V. H. I, 31. Νόμος ἐν τοῖς μάλιστα φυλαττόμενος *Lex quae maxime servatur.* Idem XIV, 40. Ἀλέξανδρος ὁ Φεραίων τύραννος ἐν τοῖς μάλιστα ἤδεσε ὠμότατος εἶναι. *Alexander Pheraeorum tyrannus quam maxime truculentus fuit.* Lucian. noster in *Gallo:* Ἐν τοῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἄξιος. Plutarch. in *Coriolano* p. 223. Ἄππιος μὲν ἦν Κλαυδίου αἰτίαν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημος εἶναι. Idem in *eodem* p. 232. Ἦν γὰρ ἐν τοῖς μάλιστα δικῶν εἰπεῖν. Et in *Iside & Osir.* p. 364. Ἔτι τὴν Αἴγυπτον ἐν τοῖς μάλιστα μελαγγειον οὖσαν. *Dionys. Halic.* lib. I. p. 49. τὸ τ Τρώων ἔθνος Ἑλληνικὸν ἐν τοῖς μάλιστα ἦν. Idem pro eo dicit ἐν τοῖς πάνυ. lib. I. p. 15. Τοῦτο τὸ ἔθνος ἦν ἐν τοῖς πάνυ μέγα τι & ἀρχαῖον. *Herodot.* dixit eodem sensu, ὁμοῖα τὰ μάλιστα, ut alibi ostendimus. *L. Bos* Obs. Crit. c. V. p. 18.

Ἐν τοῖς μ. εὐδοκίμοις] Contra Codices scriptos & Edd. omnes veritimam emendationem probo *L. Bos*, ἐν τοῖς μ. εὐδοκίμοις. Origo vitii a librariorum insciti, qui post ἐν τοῖς illud εὐδοκιμος alio casu positum pati non potuerunt, praesertim quod crederent cum hoc ipso vocabulo conjungi debere μάλιστα. Graeci solent, inprimis Attici, ἐν τοῖς μάλα, μάλιστα, πάνυ, σφόδρα εὐδοκιμοῦσι, ἀρίστοις, ἀρχαίοις· ubi perspicuum est intelligi, ἐν τοῖς μαλα vel μάλιστα εὐδοκίμοις ἐστιν εὐδοκιμοῦσι, ut bene docuit *H. Stephanus* App. de D. A. p. 181. 182. *Thucyd.* VIII, 90. ἀνὴρ ἐν τοῖς μάλιστα & ἐκ πλείστου ἑαυτοῦ τῷ δήμῳ. ubi nulla est causa, cur *H. Stephanus* miretur, quid venerit in mentem Enarratori Thucydidis, ut ἐν τοῖς μάλιστα exponeret, ἐν τοῖς ἰσχυροτάτοις· hoc enim voluit, qui revera loci Thucydidei sensus est, *vir inter vehementissimos, & a longo jam tempore infestus plebi:* quemadmodum in *Plutarchi* Coriol. Appius Claudius αἰτίαν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημος εἶναι, id est, ἐν τοῖς ἰσχυροτάτοις, *praecipuus inter eos, qui vehementissime plebem oderant.* Egregius *Platonis* locus sub initium Symposii, quique optime, quomodo locutio suppleri debeat, ostendit: Aristodemus Σωκράτους ἔφασκεν ὠὴν ἐν τοῖς μάλιστα τ τότε in Crit. p. 38. E. καὶ οὐκ ἦκεν Ἀθηναίων τις, ἀλλ' ἐν τοῖς μάλιστα· intellige, ταύταις ταῖς αἰτίαις ἐνεχόμενος· mox: ὅτι ἐν τοῖς μάλιστα Ἀθηναίων ἐγὼ αὐτοῖς ὁμολογικὸς τυγχάνω· similia, si quis desideret, reperiuntur apud *Dionys. Hal.* A. R. I. p. 53. v. 3. *Muson.* apud *Stob.* p. 166. v. 16. *Aelian.* V. H. II, 38. XIV, 44. *Dion. Cassium*, imitatorem veterum diligentissimum, XLIV. p. 244. C. 249. A. Neque adjectivis tantum, sed & verbis apponitur: *Dionys. Hal.* de Comp. Verb. p. 51. v. 36. ὃν (Demosthenem) ἐν τοῖς μάλιστα οἶμαι τὴν ποιητικὴν ἐκμιμεῖσθαι. *Plutarch. Pyrrh.* p. 391. B. καὶ διετέλει τὸν ἄνδρα τιμῶν ἐν τοῖς μάλιστα & χρώμενος. *Noster* in Pseudol. §. 14. τοῦτο ἐν τοῖς μάλιστα τύπτομαι διετέλεσεν. Haec qui perpenderit, facile mihi largietur, corruptum *Ennapii* locum in *Chrys.* p. 194. sic esse corrigendum, δυσκίνητος δὲ ἦν περὶ τὰς διαλήξεις, ταῖς φιλοτεχνίαις ἐν τοῖς μάλιστα τὸν ἀνθρώπους ὑπολαμβάνων ἐκφαυλίζει a quorum mente *Hadr. Junius* prorsus aberravit. Nec dispar est ratio in similibus aliis, quae istorum adverbiorum indolem imitantur: *Plato* Crit. p. 32. C. ἦν (ἀγγελίαν) ἐγὼ, ὡς ἐμοὶ δοκῶ, ἐν τοῖς βαρυτατα ἂν ἐνεγκαιμι *quem nuncium equidem, ut mihi videor, inprimis*, vel, *ut qui maxime ferum aegerrime*; credat aliquis explendum esse, ἐν τοῖς βαρυτατα φερομενοις· sed idem, si contulerit priora, minime dubitabit, quin rectius intelligatur, ἐν τοῖς β. φέρεσι vel ἐνεγκεῖν *Thucydid.* VII, 71. ἐν τοῖς χαλεπώτατα δὴ γεγονὸς in quo H. Stephanus itidem obhaesit. Ionibus autem forma non multum diversa placuit, εὐδοκιμος ὁμοια τοῖς μαλιστα, vel, τῷ μ *Herodot.* VII, 116. ἀνὴρ δόκιμος ὁμοια τῷ μάλιστα· parique modo c. 141. quibus in locis equidem, quae ratio *L. Bos* impulerit Obs. Misc. p. 57. ut contra fidem *Edd.* lege-

τα [a] εὐδόκιμος,) ὃ Δημις, εἶπεν, ἄλλω τέχνῃ Ἀπικρατεῖν, σῦ παρόντος· ἀλλὰ τοῦτον ἄγε, δείξας ἐμὲ, καὶ δίδασκε παραλαβὼν λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ συναρμοστὴν, καὶ ἑρμογλυφέα· δύναται γὰρ καὶ τοῦτο, Φύσεώς γε, ὡς οἶδα, ἔχων δεξιῶς· ἐτεκμαίρετο δὲ ταῖς ἐκ τοῦ κηροῦ παιδιαῖς. ὁπότε γὰρ ἀφεθείην [b] ὑπὸ τοῦ διδασκάλου, ἀποξέσας ἂν τι κηρὸν, ἢ βοᾶς, ἢ ἵππους, ἢ μὰ Δι' ἀνθρώπους ἀνέπλαττον, εἰκότως, ὡς ἐδόκουν τῷ πατρί· ἐφ' οἷς ἐπῃνοῦμεν ὑπὸ τῶν διδασκάλων πληγὰς ἐλάμβανον· τότε δὲ ἔπαινος εἰς τὴν εὐφυΐαν καὶ ταῦτα ἦν· καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας, ὡς ὀψὲ βραχεῖ μαθησόμενος τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς πλαστικῆς.

primis laudatiſſimus) fas non eſt, inquit, aliam artem primas tenere, Te praeſente: quin Tu illum ducito, me demonſtrans, tuamque in curam receptum effice lapidum artificem bonum, & coagmentatorem, ac ſtatuarium: poteſt enim, idque ingenio praeditus, ut noſti, dextro. Scilicet argumentum capiebat ab iſtis e cera ludicris: nam dimiſſus a magiſtris, deraſa cera, boves aut equos, aut, ita me Jupiter amet, homines effingebam, ſcitule, ut videbar patri: ob quae quidem a magiſtris vapulabam; at tunc ad ingenii felicis laudem & iſta quoque pertinebant: quare bona tenebantur de me ſpe fore, ut brevi artem diſcerem, idque ex iſta fingendi dexteritate.

3. Si-

a Εὐδόκιμος] Edd. priores εὐδοκίμους. b ὑπὸ] ἀπὸ P. L. V. 1.

ret ὅμοια τὰ μάλιστα, nequaquam intelligo; repugnat enim iſta ſcriptura non minus Graecae linguae ingenio, quam ipſi *Herodoto* III. c. 8. σέβονται δὲ Ἀράβιοι πίσιν ἀνθρώπων ὁμοίως τοῖσι μάλιστα. c. 57. Θησαυρὸς ἐν Δελφοῖσι ἀνακέιται ὁμοίως τῶν πλουσιωτάτοισι. ubi intelligendum eſt, πλούσιος ὁμ. &c. Ad hoc exemplum *Thucydides* quam proxime, veteris Ἀτθίδος, quae cum Ionica dialecto fere tota congruebat, unica norma I, 25. Corcyraei χρημάτων δυνάμει ὄντες κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὁμοίως τοῖς Ἕλλησιν πλουσιώτατοι. *H. Stephanus* hic parum extricat, nullaque parte lectorem adjutum dimittit: atqui in talibus ὁμοίως ponatur, an ὁμοίως, nihil intereſt; *Herodot.* III, 68. Ὁτάνης ἦν Φαρνάσπεω μὲν παῖς, γένει δὲ καὶ χρήμασι ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσέων· qui locus ad Thucydideam ſtructuram aptiſſime quadrat: neque aliter *Pauſanias*, qui ſtudioſe obſoletam quandam orationis compoſitionem ſectatur, II. p. 199. Arriphon Ἀνυσίων τοῖς μάλιστα ὁμοίως δοκίμοις· X. p. 825. de Herophila Sibylla: ταύτῃ ταῖς μάλιστα ὁμοίως ἔσαν ἀρχαίαις εὑρίσκον· atque ita ſcribendum judico, deleto ἐν VII. p. 591. ξόανον δὲ τοῖς μάλιστα ὁμοίως ἐστὶν ἀρχαῖον· pro ἐν τοῖς μ. & X. p. 836. forte ὅμοια pro ὁμοία, quemadmodum IV. p. 364. Ὅμοιον ſimiliter apud *Thucydidem* extat VII, 29. τὸ μὲν γὰρ τοῦ Θρᾳκῶν ὅμοιον τοῖς μάλιστα ἐστὶ βαρβαρικῷ &c. φοινικώτατόν ἐστι· at Scholiaſtes cum vetuſtis Codd. ὅμοια, quam lectionem praeferendam eſſe nullus dubito: vid. *Dion. Caſſ.* XLIX. p. 404. D. Porro, ut operam hanc abſolvamus, pari virtute dicitur, εὐδόκιμος ἐν ὀλίγοις, quemadmodum πολεμεῖν ἐν ὀλίγοισι μέγας apud *Herodot.* IV. c. 52. πομπὴν ὁμοίαν ἐν ὀλίγαις γενομένην, *Heliodor.* II. p. 127. πλούσιος ἐν ὀλίγοις apud *Long.* IV. p. 123. & τὰ πολέμια συντρὸς ἐν ὀλίγοις, quam Vaticani Codicis lectionem ſecutus eſt jure merito *Hudſonus* in *Dionyſ Hal.* A. R. IV. p. 237. v. 19. eaedem membranae *H. Stephani* acumen approbant hunc loquendi florem *Dionyſio* reſtituentis Sched. V. c. 27. *Interpretem Aeliani* de Anim. X. c. 50. haec formula feſellit, male a praecedentibus, ad quae pertinebat, divulſa: πατρὶς εὐδαιμονιζομένη ἐζήλωτο δοκοῦσα ἐν ὀλίγαις illud ἐν ὀλίγαις ſequentibus adjunctum reddidit, *paucos poſt dies*, cum debuiſſet, *invidendis opibus inter paucas beata*: ſic enim & Latini loquuntur: *Liv.* XXIII. c. 44. *pugna memorabilis inter paucas*: apud quem ſaepius occurrit. *T. H.*

26. Δίδασκε] Διδάσκε *Thom. Mag.* in Διδάσκομαι· atque ita margo Ed. A. 1. Weſſelingii. Probavit hanc lectionem *Pricaeus* ſic proferens ad *Pauli* Ep. II. ad Timoth. II, 15. Utrumvis rectum. *T. H.*

28. Δύναται γὰρ καὶ τοῦτο.] Meo judicio melius erit mutari diſtinctionem: δύναται γὰρ, καὶ τοῦτο φύσεώς γε &c. Felices filii profectus ſibi amicisque pater ſpondet, neque dubitat, quin in formando ad ſtatuariam Luciano opera minime ſit peritura. Formula quaedam legitima, δύνασαι γὰρ, δύναται γὰρ. *Callimach.* H. in Apoll. v. 29. Τὸν χορὸν ὃ πόλλων &c. Τιμώσιν· δύναται γὰρ, ἐπεὶ Διὸς δίξιός ἐσσι. in Del. v. 226. Latinis haud minus uſitatum: *Valer. Flacc.* I, 13.

— *verſam proles tua pandet Idumen,*
(Namque poteſt) Solymo & nigrantem pulvere fratrem.

ibi plura notat *N. Heinſius*, & *Adr. Behot.* Apoph. III. c. 20. *T. H.*

29. Δεξιῶς] *Anglic.* & *Mſſ.* δξιᾶς, minus Attice. *J. B.*

Δεξιῶς] In Codd. A. R. P. & L. δξιᾶς· at Vat. I. δξιῶς. Vide ſupra hoc ipſo capite, & Τοξ. c. 44. Ετ. Δ. VII. ὃ πάνυ μορφῆς εὐφυῶς ἔχοντες· adde & Εικ. c. 11. ubi in Impr. quidem legitur μορφῆς εὖ ἠκάσας· ego vero cum eo, qui in Cod. L. id adſcripſit, ἔχουσας malim: ſed vide, quae illic in eam rem a me aliisque ultro citroque ſunt allata. *M. du S.*

Δεξιῶς] Nihil eſt, quod in hac phraſi deſideres; ſimiliter enim dicitur, ac φύσεως εὖ ἔχων. *Julian.* apud *Cyrill.* p. 229. E. *Zoſim.* I. p. 12. verum conſpirantes in δξιᾶς plerique *Codd.* vitii ſuſpicionem movent: quid ſi a *Luciano* fuerit? φύσεως τυχὸν δεξιῶς· quomodo

3. Simul igitur atque idonea videbatur dies artı auſpicandae, committebar avunculo, rem haud ſane quam valde gravatus: quin & ludum quendam non injucundum mihi videbatur habere, & ad aequales oſtentationem, ſi Deos ſculperem, & ſimulacra quaedam parva concinnarem mihimet ipſe, & quibus vellem. Tum primum illud, & quod ſolet incipientibus, contigit: ſcalpro mihi dato avunculus juſſit leniter perſtringere tabulam in medio jacentem, addens vulgatum illud, *Dimidium facti, qui cœpit, habet*: me vero durius impingente prae imperitia, confracta eſt tabula: ille indignatus, ſcutica,

Ἅμα τε ἦν ὀπιτήδειον ἐδόκει ἡμέρα τέχνης ἐπάρχεσθαι, κἀγὼ παρεδεδόμην τῷ θείῳ, μὰ τὸν Δί' οὐ σφόδρα τῷ πράγματι ἀχθόμενον· ἀλλά μοι καὶ παιδιάν τινα οὐκ ἀπερπῆ ἐδόκει ἔχειν, καὶ πρὸς τοὺς ἡλικιώτας ἐπίδειξιν, εἰ Φαινοίμην θεούς τε γλύφων, καὶ ἀγαλματιά τινα μικρὰ καλασκευάζων ἐμαυτῷ τε, καὶ ἐκείνοις, οἷς παρεσκεύαζον. Καὶ τότε πρῶτον ἐκεῖνο καὶ σύνηθες τοῖς ἀρχομένοις ἐγίγνετο· ἐγκοπέα γάρ τινά μοι δοὺς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ὑπερέμα καθικέσθαι πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειπὼν τὸ κοινόν, Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντός. Σκληρότερον δὲ καλενεγκόντος ὑπ' ἀπειρίας, κατάγη μὲν ἡ πλάξ· ὁ δὲ

e Τοὺς] Deeſt in B 2. P. *d* Τινα] Deeſt in F.

51. Ἀρχὴ δέ τ. ἥ. π.] Ἡσιόδῳ τοῦτο, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν α Προβλημ. καὶ Πολέμων πέμπτῳ· αὐτὸς δὲ Λουκιανὸς ἐν Ἑρμοτίμῳ. C. G.

do Archytas apud *Stob.* p. 44. v. 24. φύσεως εὐτύχου τε καὶ μακαριότητος καὶ φιλοτίμου τυχόν neſcio quis apud *Suidam* in Πάριον φύσεώς τε δεξιᾶς τέλυχημένος vel, φύσεως λαχὸν δεξιᾶς, ut *Democritus*, teſte *Dione Chryſoſt.* p. 553. B. Ὅμηρος· φύσεως λαχὸν θεαζούσης· & de hoc ipſo Dione *Syneſius*, ὁ δὲ λαχὸν φύσεως θείας· neutrum ſane tam longe ab ἴσχων diſtat, quin, prima litera per vetuſtatem evaneſcente, facile potuerit in illam vocem abire. Commode quoque φύσις δεξιά· *Malchus* apud *Suidam* in Παροιμίαι· Φύσει πρὸς ἅπαντα δεξιᾷ χρησάμενος· & δεξιὸς τὴν φύσιν in V. Γενέθλιος. *T. H.*

31. Ὑπὸ τῶν δ.] Lege ἀπό. *J. Br.*

Ὑπὸ τῶν δ.] Angl. ἀπό. *J. B.*

33. Ἀνέπλασεν] Ex hoc puerilis luſus oblectamento, ſi ſupra aetatem procedere videretur, indolis majora promittentis omen capiebant. Locus eſt in *Ariſtoph.* Nub. v. 875. tam ſimilis, ut *Lucianus* imitatus fuiſſe videatur: *Schol.* ad v. 879. βύλλεται δὲ αὐτὸν ὡς ἐκ παιδὸς ἀποδύεται εὐφυᾶ, καὶ γλύφων ἀγάλμα δωνάμενον. Vid. *Gataker.* ad M. Antonin. VII. §. 23. *T. H.*

33. Εἰκότως] *Ad veram imaginem*, πρὸς τὴν ἀλήθ. Non enim εἰκότως ibi vulgariam recipit interpretationem, cum nullus ſenſus elici poſſit. *J. B.*

37. Ἐν βραχεῖ] Χρόνῳ addi non ſolet. *J. Br.*

40. Ἐπιτήδειον — ἥμ.] *Dies apta*, quae opponitur *diei parum auſpicatae*, ἀποφράδι, de qua *Lucian.* in Pſeudol. *J. C.*

41. Παρεδεδόμην] Praefero παραδεδόμην. *T. H.*

50. Πλακὸς] Tabulam lapideam intelligit *Soping.* ad *Heſych.* in Πλάξ. Sic Motis tabulae legis πλακὸς λίθου. Locutionem καθικέσθαι πλακὸς, totumque locum illuſtrat *A. Dounaeus* ad *Chryſoſt.* p. 578. *T. H.*

51. Τὸ κοινὸν] *Quod vulgo dicitur.* *J. Br.*

51. Α. δὲ τοι ἥ.] Hemiſtichium eſt *Heſiodi*, citante *Luciano* in Hermot. Illud *Horat.* in Ep. lib. I. ad Lollium ad hunc modum expreſſit: *Dimidium facti, qui bene cœpit habet.* *G. C.*

Ἀρχὴ δέ τοι] Heſiodeum illud repetit in Hermotimo & alibi. *J. B.*

Ἀρχὴ δέ τοι ἥ. π.] Proverbium hoc *Lucianus* Heſiodo tribuit Ἑρμ. c. 3. cujus auctoritatem *Scholiaſtes* aliique non cunctanter ſunt ſecuti. Verum neque in *Heſiodo* hodierno legitur, neque omnino Heſiodeum eſſe acute nuper conjecit *Albertus Fabricius* Vir clariſſimus in notis ad p. 85. *vitae Procli.* Putat enim confundi hoc adagium cum alio illo trito, πλέον ἥμισυ παντός, quod hodieque in *Heſiodo* legitur, & a *Platone* alicubi meminimus allatum. (*Ed. Baſ.* 534.) Et ſane in alio illo *Platonis*, quem affert, loco, *de Legg.* VI. Ed. Lugd. p. 614. D. ἀρχὴ γάρ, λέγεται μὲν ἥμισυ παντὸς ἐν ταῖς παροιμίαις ἔργου &c., ut & in *vita Procli*, *Proverbium* quidem audit, ſed *Heſiodeum* eſſe minime dicitur. *Suidas* etiam ſine auctoris nomine habet. *Galenus* etiam *de Semine* l. I. p. m. 229, l. 10. τὸ ἥμισυ τοῦ παντὸς, ὡς ὁ κοινὸς λέγων deinde ad *Platonis* locum ea de re alludit. Nam quod *Scholiaſtes* Ariſtotelem videtur adducere teſtem, nihili eſt; cum in *Problem.* I. fruſtra iſta verba quaeras; *Polit.* autem V. de *Heſiodo* auctore nihil habeat. ἡ δ' ἀρχὴ λέγεται ἥμισυ εἶναι παντός. Adde & Ἡθ. Νικ. I. p. m. 4. l. 6. ubi, δοκεῖ δὲ πλεῖον ἢ τὸ ἥμισυ τοῦ παντὸς εἶναι ἡ ἀρχή. De *Heſiodo* ne γρὺ quidem. *Jamblichus* diſertis verbis *Pythagorae* auctori tribuit N. 162. ἀπόφθεγμα Πυθαγόρου αὐτοῦ. Latine reddidit *Horat. Ep.* I. 2. ℣. 40.

Dimidium facti qui cœpit habet.

Locus *Platonis*, de quo ſupra, extat *de Legg.* III. p. 690. G. Ed. Lugd. Idem *Plato* Πολ. B. Ed. Ald. p. 27. A. aliter effert; ἀλλ' οἶσθα, ὅτι ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον. *M. du S.*

δὲ ἀγαναχτήσας, σκυτάλην τινὰ χειμένην πλησίον λαβὼν, ὑ πραέως, οὐδὲ προτρεπτικῶς μὲ κατήρξαλο, ὥστε δάκρυά μοι τὰ προοίμια τ τέχνης.

quae sub manu erat, capta, haud placide, neque adhortantis more me initiavit, sic ut lacrimae mihi procœmium essent artis.

Ἀποδρὰς οὖν ἐνεῦθεν ἐπὶ τ οἰκίαν ἀφικνοῦμαι, συνεχὲς ἀναλολύζων, ϗ δακρύων τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπόπλεως· ϗ διηγοῦμαι τ60

4. Hinc ergo me domum proripio, crebros singultus ducens, lacrimisque oculos oppletus: commemoro scuticam, vibicibusque osten-

59. Ἀναλολύζων] ἄλλως γράφεται ἀναλύζων. C. G.

Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ π.] *Hesiodo* qui tribueret, antiquiorem *Luciano* neminem inveni: sed infra *Lucianum Hierocles* etiam Hipp. II. p. 172. Ἡσίοδ ᾧ ἥμισυ τοῦ παντός φησιν εἶναι τὴν ἀρχήν. *Diogenian.* C. II. n. 97. Ἀρχὴ ἥμισυ παντός· ἐπὶ τῶν εἰς τι προκοπτόντων παρῆκται δὲ ἐκ τ Ἡσιόδ· vel scribendum ἐκ τῶν Ησ. vel haec, quod potius credo, mutilata sunt; suspicor autem hunc ad modum in integrum restitui posse: παρῆκται δὲ ἐκ τ Ἡσ. παροιμίας, πλέον ἥμισυ παντός· ut significare voluerit, istam paroemiam ad Hesiodei dicti, quod itidem proverbii locum obtinuit, exemplar fuisse expressam: hoc suadet usus verbi παραγωγ vel παρῆχθαι pro *deduci*, *derivari*. Nulla primi auctoris apud veteres mentio: *Polyb.* V. c. 32. Οἱ μὲν γὰρ ἀρχαῖοι τὴν ἀρχὴν ἥμισυ ᾧ παντὸς εἶναι φάσκουσιν· ita nimirum solent laudare τοὺς ἀρχαίους, cum proverbia, vetustissimae sapientiae reliquias, proferunt, neque pluribus in locis aliud est quicquam κατὰ τοὺς ἀρχαίους, ὡς οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι, quam, *ut vetus habet proverbium*. *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 122. καὶ τὴν παροιμίαν ἐποίησαμεν, Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντὸς, ὡς ἰσοκωλίαν τούτῳ τῷ σμικρῷ κακῷ· (nondum constitui, utrum malim, ἐποίσομεν an ἐποικιώσομεν· ἐποιήσαμεν certe vitiosum.) Saepius idem adagium non totidem verbis, sed eleganter orationi intermixtum aliis etiam rebus aptatur: *Dionys. Halic.* de Ant. Orat. p. 129. v. 9. καίτοι μήν γε ᾧ παντὸς ἥμισυ ἀρχὴ λέγεταί τε καὶ ἔστιν. *Aristot.* Probl. S. X. p. 75. ϗ μὲν γὰρ ἀρχὴ παντὸς ἔργου μάγιστον ἥμισυ γάρ· τὸ δὲ σπέρμα ἀρχή. *Ovidium* huc respexisse A. A. I, 610.

Fac tantum incipias, sponte disertus eris,

observavit *N. Heinsius*. *Marini* locum in Vit. *Procli* c. 34. descripsit *Suid.* in Ἀρχὴ, ἡ μὲν φυσικὴ &c. Porro videndi sunt praeter *Erasmum* in *Principium dimidium totius*, *Elias Vinetus* ad *Auson.* Ep. 81. & *And. Schottus* ad Prov. *Suidae* C. III. n. 64. *T. H.*

54. Σκυτάλην] De hac voce ejusque varia acceptione copiose Grammatici. In *Cod. Flor.* & *Edit. Basil.* male σκυτάλλην. *J. B.*

56. Κατήρξαλο.] Ut hic locus recte intelligatur, vocis καθάρχομαι sensus adstruendus est, quem lexica non satis diserte notarunt. De ritibus proprie usurpatur, qui victimae mactationem antecedunt. vid. *Schol. Eurip.* ad ϗ. 40. *Iphig. in Taur.* Κατάρχομαι μὲν, σφάγια δ' ἄλλοισι κτείνει. κατάρχομαι, inquit *Scholiastes*, ἀλοχύτας, τὰ ἐπὶ προθύματά τινα, ὡς τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν, ἐξ ἁλῶν, ἤγουν κριθῶν ἁλσὶ μεμιγμένων, οἵοισί τινας ἀπαρχὰς ἐπιχέουσι τοῖς βωμοῖς. Eo sensu usurpat *Noster* Tax. c. 6. Hic idem valet quod τὰ προτέλεια &c. Mισθ. c. 14. *M. du S.*

56. Τὰς πρ. τ τ.] Poterat interponi μοὶ εἶναι. τὰς πρ. vel μέλει εἶναι πρ. Sed nihil opus videtur. Eleganter in hac voce transferenda Graeci luxuriant, praesertim recentiores: nam veteres illi, castigatae sobriaeque orationis legibus adstricti, parcius. In *Sophili* fabula *Phylarcho* apud *Athen.* III. p. 100. A. parasitus, dum prima mensae fercula imponuntur, bene sibi fore ominatur, τὰ προοίμια, inquiens, ὁρῶ. & *Alexis* p. 107. B. *Strab.* I. p. 35. B. φιλεῖ γὰρ ὁ ἄνθρωπος τὸ προοίμιον δι' τούτου τὸ φιλόμυθον· quod propius ad *Nostrum* accedit, ὁ ἐν προοιμίοις τ τέχνης apud *Liban.* Or. XXVIII. p. 619. A. paria reperies & verecunde translata in *Maxim. Tyr.* D. IX. p. 94. *Aristid.* T. III. p. 305. 309. *Philostr.* de V. S. II. p. 579. ne plura, quod facile foret, congeram. *Juven.* imitatur III, 288.

— *miserae cognosce procemia rixae.*

Declamatorem illum vix fero, qui *Palaephati* caput 47. de Hyacintho in florem verso concinnavit: λέγουσι δ' ὅτι καὶ τ προσηγορίας ἐν φύλλοις ἐπιγεγραπται τὸ προοίμιον. Nec sane me multum capit audax *Basilii Seleuc.* figura in Vit. Thecl. p. 8. Ἰκόνιον πόλις τ Πισιδῶν καὶ Φρυγῶν χώρας ἣν προοιμίῳ κειμένην· *Constantin. Porph.* de Them. I. p. 34. τὰ δὲ ἄνω καὶ μεσόγαια τ μικρᾶς Ἀρμενίας εἰσὶ προοίμια· quod genus similia nescio equidem, an veteres illi eloquentiae naturali cultu nitentis auctores licere sibi voluerint. Praeterea *Lucianus*, ut arbitror, solennem hujus vocis in sacris usum spectavit; eoque magis, quod praecedat indidem petitum κατηρξαλο· nam προοίμια sunt praeludia hymnorum, qui victimis in aram impositis decantabantur. Pari modo *Julian.* Or. II. p. 56. D. τ ἐκ τούτων προοιμίων ϗ προτελείων ἀρξάμενον. quae utraque junxit etiam *Synes. Calv* Enc. p. 66. D. *T. H.*

59. Συνεχ. ἀναλύζων] Emendo ἀνολολύζων. *J. Br.*

59. Ἀναλολύζων] *Mss.* & *Angl.* ἀνολύζων: de qua voce dico ad lib. 10. Heliod. *J. B.*

Ἀναλολύζων.] In P. L. & Coll. G. ἀναλύζων. Sed genuina est vulgata. Sic Ετ. διαλ. XI. ὀλολύζων ὥσπερ βρίθ. & Θ. Δ. XII. V. *Eurip.* Troad. 1000. Utitur tamen eo sensu verbo simplici λύζω. Περ. c. 6. *M. du S.*

Ἀναλολύζων.] Utra lectio palmam mereatur, haec an ἀναλύζων, (pro quo *Bourdelotium* vitio scripsisse ἀνολύζων, pene credo) dijudicare promtum non est. Olim de fastis acclamationibus & ululatibus, quos mulieres ad sacra vel furore divino percitae ingeminabant, ὀλολύζειν, ὀλολυγμὸν & ὀλολυγὴν proprie posuerunt: *Pell.* I, 28. in

oſtenſis; & incuſata multa quadam (avunculi) crudelitate, adjeci, haec illum ex invidia feciſſe, (metuentem) ne arte ſe ſuperarem. Indigne ferens mater quum multa fratri dixiſſet convicia, ego primis tenebris obdormivi adhuc in lacrimis, totamque noctem cogitabundus.

σκυτάλην, ἡ τὸν μάλαπτας ἐδείκνυον. ἡ καληγόρουν πολλήν τινα ἀμότητα, προδείς, ὅτι ὑπὸ φθόνου ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβάλωμαι τ. τ τέχνῃ. Ἀγαναχήσαμένης δὲ τ μητρὸς, ἡ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορησαμένης, ἐπεὶ νὺξ ἐπῆλθε, κατέδαρθον ἔτι ἐν δάκρυσι, ἡ τ νύχθ' ὅλην ἐνόουν.

9. Hactenus quidem, quae dixi, ridicula

Μέχρι μὲν δὴ τούτου γελάσιμα, ἡ μειρακιώδη τὰ

in *Euripidae* Medea v. 1173. ancilla anus, cum Glaucam Creontis filiam infelicis doni veneno contactam in ſolium incidere ſolutis membris vidiſſet, *ἀνωλόλυξε*, quippe

— δέξασά τιν
Ἅ Παυὸς ὀργὰς, ἥ τιν' Θεῶν μολεῖν

ſed animadverſa ſaevientis mali labe, quae a furore divinitus immiſſo multum aberat, *Εἶτ' ἀντίμολπον ἦκεν ἀλαλυγῆς μέγαν Κέλευθον*, *pro ſacro ululatu in flebiles ejulatus prorupit*: quod ideo monere viſum fuit, ne quis per errorem hunc locum in contrariam plane ſententiam, quod factum memini, capiendum exiſtimaret: ſimiliter Iph. in T. v. 1337. certe, niſi in rebus laetis, *ἀλαλύξειν* apud veteres vix reperias uſurpatum: vide *Euripid.* El. v. 691. idque praeter *Caſaubon.* ad *Theophr.* Char. c. XXI. & Equit. Ariſtoph. v. 613. docuit *Ez. Spanhem.* ad Callim. H. in Del. v. 258. H. in Ball. L. v. 139. attamen ad fletus & lamentationem traducta ſunt a poſterioribus haec vocabula, eorumque poteſtas tam prope ad *λύζειν* acceſſit, ut ſaepius ad id verbum explicandum adhibuerint Grammatici: vid. *Heſych.* in *Λυγμὸς*, *Suid.* in *Ἀναλύξασα*, *Δυγκαίνουσα*; *Λυγμὸς*. *Schol.* Ariſtoph. ad Acharn. v. 690. *Λύζω*] *ἴσον ἀλῶ* (vel *μῶ*, ut *Suid.* habet) *τῷ ζ ὀλολύζω· ὅτι δὲ χωρὶς τοῦ ζ ἁλύει, τυτύζει, ἀδημονεῖ. Λύζει, ποιεῖ φωνὴν τραχεῖαν ἀφίησιν, ἢ λυγμῷ συνέχει*). ubi probe ſeparandae ſunt adnotationes binae; prima vetuſtioris *Scholiaſtae* diverſam in *Ariſtophane* lectionem conſignantis *Εἶτα λύζει* & *Εἶτ' ἀλύει* (nam ut *λύει* vice τῆ *ἀλύει* unquam fuerit poſitum pro *ἀδημονεῖ*, quamquam in *Heſychio* ſic quoque legatur, non inducor, ut credam) recentioris altera, vulgatam &, meo quidem judicio, deteriorem ſcripturam exponentis; quod minus intellectum tenebras objecit *H. Stephano* Ind. Theſ. in *Λύζω*, & *Foeſio* Oecon. Hipp. in *Λύζειν*. Hinc patet, quam facili errore potuerit altera vox in alterius locum immigrare. Neque tamen diffiteor praetendum mihi videri *ἀναλύζων* propter illud *συνεχὲς, crebros ſingultus ducens*, vel, ut cum *Val. Flacco* dicam III, 338. *crebris quatiens ſingultibus ora*. Vid. *Petron.* c. 91. p. 440. *Philo* περὶ Πρ. πρὸς Γ. p. 1019. B. *ὁ δὲ μόλις μὲν, ἀναλύζων δὲ ὅμως κινουμένῃ τῇ στόμαλι φησὶν* antea mentionem fecerat *δακρύων ἀθρόας φορᾶς*. Similiter *ταῦτα λέγων ὁ Ἰώσηπος* (de B. J. VI. c. 2. §. 2.) *μετ' ὀδυρμῶν ἐκ δακρύων λυγμῷ τὴν φωνὴν ἀνακόπτει*, vel potius (cur enim reſpuamus auctoritatem *Mſſ.*?) *ἀνεκόπη*. *Stat. Theb.* VII, 360.

Dicentis maduere genae —
— vocisque repens ſingultus apertum
Intercepit iter.

nec minus eleganter *Pedo Albin.* ad Liv. v. 120.

Tandem, ubi per lacrimas licuit, ſic flebilis orſa eſt,
Singultu medios impediente ſonos:

cujus generis innumera congregare nihil adtinet: *Lucianus* etiam in Peregr. *ἰδάκρυε μάλα γοερὸς*, & mox, *ἀπῆγεν αὐτὸν λύζοντα μᾶλλον*. *Heſych.* *Ἀναλύζων*, *ἀναστένων* *niſi potius ſcripſit ἀναλύστων*, inquit *H. Stephan.* in Theſ. Ind. hoc ſi verum, nam nonnihil addubito, in *Λυγμὸς* itidem pro *ἀναυγμὸς* reſtituendum erit *ἀναλυγμὸς*: at non vereor affirmare, verbum illud Heſychio reddi debere in *Ἀσαλύζειν*, *ἀσαλύζειν*, *κλαίειν* & *Ἀσυλάζειν*, *λυπεῖ μετὰ κλαυθμοῦ*. utrobique ſcribe, *ἀσαλύζειν*, *λύζειν*. neutrum pervidere potuit *Barneſius* ad Anacr. Od. 56. p. 196. *Gloſſae* quidem Cyrilli: *Ἀποβλύζω, λύζω, ſingulto*: ſed hic quomodo defendi poſſit & declarari ex formula poëtarum, *ſingultare animas, ſanguinem*, facile video; in *Heſychio*, non item. Pari virtute dici *ἀναφέρειν* oſtendit *Galenus* in Gl. Hipp. *δηλοῖ ποτὲ καὶ τὸ ὑπολύζειν ἀναπίνοντα, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ περὶ νόσων τῷ μικροτέρῳ· καὶ ἀναφέρειν ἄσπερ παιδία τὰ πεπαυμένα, κλαίοντά τι καὶ εἰς τὰς ῥῖνας ἀνέλκοντα τὸ πνεῦμα*· haec commode faciunt ad ſingultus Luciani verberati, quod clarius patebit, ſi reſcribas *πεπαιμένα* vel *πεπαυσμένα*· tantillum vitium cum Foeſius in *Ἀναφέρειν* non animadverteſſet, prava verſione incruſtavit: idem apud *Heſychium* eruditos fefellit in *Κρουτά*. Egregie *Propertius* illud *ἀναπτῦξαι ὑπολύζοντα* expreſſit: *Surget & invitis ſpiritus in lacrimis* I. El. XVI, 32. *Λυγδὸν κλαίειν* eſt apud *Sophocl.* Oed. Col. v. 1618. *T. H.*

59. *Δακρύων τὰς ὀφθαλμοὺς ὑπόκλαιον*] *Τὰς ὀφθαλμοὺς* aberant ab uno *Mſſ.* *J. B.*

62. *Πολλήν τινα ὠμ.*] Vix eſt, ut non putemus excidiſſe: *καὶ κατ. πολλήν τινα τῇ θείᾳ τὴν ὠμ.* hoc, niſi fallor, poſtulant *ἔδρασε* & *αὐτὸς*. Mox illud *ἐνόουν* ſuccedens poſt *κατέδαρθον ἔτι* *ἐδάκρυς* mihi non probatur: *ἔνοια* potius vigilanti convenit: *Long.* II. p. 39. *ἀγρυπνία ἔχουσα καὶ ἔνοιαν τῶν γεγενημένων, καὶ κατάμεμψιν* (adſentior *Rhodomanno* & *Jungermanno* hic emendantibus: Mollius aberrat) *τῶν παραλελειμμένων*. melius quadraret *ἐνυπνιάζων* vel *ὀνειροπολῶν*, quemadmodum in *Liban.* Decl. XXXVII. p. 807. B. *περὶ μὲν πρώτου ὕπνου καταδαρθὸν ἔπειθε ὀνειροπολήσας τὴν ἐωρτὴν, ἀνηγόρευεν* ſed haec a vulgata lectione nimis recedunt. *T. H.*

64. *Ἀγαναχησαμένης*] Reſtitue *ἀναχησαμένης*. *J. Br.*

64. *Ἀγαν. δὲ τ μ.*] *Thomas Mag.* in *Ἠγανακτησάμην*. Neminem fore credo, cui *Brodaei* conjectura blandiatur. *T. H.*

71. Φιλη-

τὰ εἰρημένα· [a] τὰ μὲν ταῦτα δὲ ἔτι εὐκαταφρόνητα, ὦ ἄνδρες, ἀκούσεσθε, ἀλλὰ καὶ πάνυ Φιλητικόων ἀκροατῶν δέομενα· ἵνα γὰρ καθ' Ὅμηρον εἴπω, Θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος, Ἀμβροσίην διὰ νύκτα, διαρκὴς ἔτος, ὅς τε μηδὲν ἀπολείπεται τῆς ἀληθείας· ἔτι γὰρ καὶ μετὰ τοσοῦτον χρόνον τὰ τότε σχήματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, καὶ ἡ φωνὴ τῶν ἀκουσθέντων ἔναυλος· οὕτω σαφῆ πάντα ἦν.

Δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν χεροῖν εἷλκόν με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως καὶ καρτερῶς· μικροῦ [b] γοῦν με διεσπάσαντο πρὸς ἀλλήλας φιλοτιμουμέναι· καὶ γὰρ ἄρτι μὲν ἡ ἑτέρα ἐπεκράτει, καὶ σχεδὸν μικροῦ ὅλον εἶχέ με. ἄρτι δὲ αὖθις ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἰχόμην. βοῶσαι δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα, ἡ μὲν, ὡς αὐτῆς ὄντα με κεκτῆσθαι βούλοιτο· ἡ δὲ, ὡς μάτην τῶν ἀλλοτρίων ἀντιποιοῖτο. ἦν δὲ ἡ μὲν ἐργαλικὴ, καὶ ἀνδρικὴ, καὶ αὐχμηρὰ

sunt & puerilia: quae vero deinceps conſequuntur, non jam contemtu digna, o viri, accipietis, ſed talia, quae valde diligentes auditores requirant: ut enim cum Homero dicam, Divinum mihi ſecundum quietem venit inſomnium almam per noctem, tam clarum, ut nihil abeſſet a veritate: quare poſt tantum tempus ſpecies rerum viſarum in oculis uſque inhaeret, & ſonus auditorum auribus inſonat; tam erant omnia manifeſta.

6. Duae mulieres prehenſis manibus me utraque ad ſe trahebant vehementer ſane & valide, ſic ut parum abeſſet, quin me diſcerperent illo mutuo contendendi ſtudio: namque modo haec ſuperior pene me totum habebat, modo rurſus ab altera tenebar: interea vociferabantur invicem ambae; haec, eam me ſuum poſſidere velle: illa, fruſtra res alienas iſtam ſibi vindicare. Erat autem una operaria, virilis, ſquallida coma, manibus cal-

a Τὰ μ. τ. δὲ] Τὰ δὲ μ. τ. F. b Θεῖος &c.] *Homer.* Il. B. 56. c Γοῦν] Γ' οὖν F. quae pari modo ſaepius.

72. Ἐνύπνιον] τ. κατὰ ὕπνον. C. G.

71. Φιλητικόων] Φιλήκοος non debet verti *auſcultandi cupidus*, ſed *literatus* vel *ſtudioſus literarum*, qui ſic dicitur, quod ſit adſuetus audire docentem, & libenter eruditis ſermonibus aurem praebeat. Hinc φιλητικία, *diſcendi ſtudium*. *J.C.*

72. Θεῖός μοι] Agamemnonis verba, lib. 2. *Iliad.* *J.B.*

Θεῖός μοι &c.] Tritus uſu veterum verſiculus: ab eo orationem Ἀσκληπιάδας exorſus eſt *Ariſtid.* T. I. p. 73. εὐφήμως dicebant Θεῖον ὄνειρον. *Ariſtoph. Ran.* v. 1379. Ὡς ἂν Θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω. *T.H.*

73. Ἐναργὴς] Indicium hoc eſt ſomnii divinitus miſſi: nam cetera ſomnia minus vivida eſſe credebantur. *J.C.*

77. Ἔναυλος] Hac dictione paſſim utitur. ἔναυλος ὁ ἐντὸς τῆς αὐλῆς. ὅθεν ὁ λόγος ἔναυλος ὁ ἐντὸς ὢν τῆς ἀκοῆς· atque hanc vocem ſic capit, dum ait σχήματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, &c. *J.B.*

Ἔναυλος] In Galei Coll. adſcriptum: *inſonans*: quomodo *Boeth.* C. Ph. II. Pr. 3. *Itaque quum haec auribus inſonare deſierint.* Quam *Bourdelotius*, eandem notavit vocis interpretationem *Vorſtius*: ſumta ſunt ex *Euſtath.* ad Il. Φ. p. 1236. v. 52. quem Phavorinus deſcripſit. *T.H.*

78. Δύο γυναῖκες] Hoc Luciani ſomnium, ſeu viſio convenit cum Prodici Cei Sophiſtae figmento, quo induxit Voluptatem & Virtutem in ſolitudine Herculi adhuc puero apparuiſſe, ut utram vellet ſibi comitem vitae adſumeret. Hujus Prodici σύγγραμμα περὶ Ἡρακλέους *Xenophon* lib. Ἀπομν. II. citat. Meminit ejusdem Quintil. IX, 2. Cicero de Off. I. & ad L. Luceium Epp. lib. V. Nec diſſimilis eſt Chriſti Doctrina de arcta & lata porta Matth. VII. & Pythagorae de litera bicorni, de qua praeter Virgilii carmen videndus eſt *Lactant.* lib. VI. c. 3. 4. Heliodium bivium exponit etiam Plato in Protag. & de LL. IV. nos in libro noſtrarum Mythologiarum ſecundo Herculem Prodicium. Silius porro Italicus XV. Xenophontis figmentum ab Hercule ad Scipionem tranſtulit. *G.C.*

Δύο γυναῖκες] Totius narrationis ſive τῦ ἐνυπνίου exordium ſumptum è *Prodici* Philoſophi Hercule. *Suid.* in Prod. aliique multi. Verum figmentum illud non *Prodico* ſed *Xenophonti* quidam adſcripſerunt, ut *Cic.* epiſt. 12. lib. 5. ad Fam. *Scholiaſt.* Homeri ad 14. Odyſſ. *Lucianus* hac προσλαλιᾷ §. 17. Male hoc illi. *Prodicus* enim hujus autor primus, ut patet apud ipſum *Xenophontem*. poſt primum autorem alii illud ipſum tetigere, ut *Max. Tyr.* ſerm. 4. *Themiſt. Euphrad.* Orat. 3. *D. Baſil.* Orat. ad Nepot. *J.B.*

Δύο γ.] Imitatio Herculis *Prodici*. de quo vide *Xenoph.* ἀπ. β'. p. 429. Ed. St. *Cic.* Off. I, 32. *Ovid.* III. Amor. 1. *Sil. Ital.* XV. *Baſil. De leg. Gr. lib.* (Grot. Ed. 91.) *M. du S.*

Δύο γυναῖκες] Quin ex Hercule Prodici delitigantium inter ſe Ἑρμογλυφικῆς & Παιδιάς hanc imaginem *Lucianus* conceperit, dubitat nemo, paſſimque Eruditi Viri notarunt, *Dauſqu.* & *Drakenborg.* ad Sil. Ital.

callo plenis, succincta vestem, calce referta, qualis erat avunculus, quum poliret lapides: altera vero facie valde formosa, habitu decora, atque eleganti vestitu. Tandem ergo mihi permittunt arbitrari, utri malim adesse. Prior autem inculta illa & virilis sic est locuta:

κώμην, τῷ χεῖρε τύλαι ἀναπλεως, διεζωσμένη ἡ ἐσθῆτα, τιτάνῳ καλαγέμενα, οἷον ἦν ὁ θεῖος, ὁπότε ξέοι τὺς λίθους. ἡ ἑτέρα δὲ μάλα εὐπρόσωπος, καὶ τὸ σχῆμα εὐπρεπὴς, καὶ κόσμιος ἡ ἀναβολή. τέλος δ' ὧν ἐφιασί μοι δικάζειν, ὁποτέρα βελοίμην σωμεῖναι αὐτῷ. πρωτέρα δὲ ἡ σκληρὰ ἐκείνη καὶ ἀνδρώδης ἔλεξεν·

7. Ego, care puer, ars sum Statuaria, quam heri coepisti discere, & domestica tibi & cognata genere: etenim & avus tuus, (matris ipso nomine patrem appellabat,) lapidum erat sculptor, & avunculi utrique magnam sunt adepti laudem ex nobis: siquidem optes nugis & quisquiliis, quas illa praebet, abstinere (monstrabat alteram) & me sectari mecumque degere, primum tu quidem aleris firmo cibo, & humeros habebis robustos; ab omni autem invidia eris alienus, neque unquam abibis in peregri-

Ἐγὼ, φίλε παῖ, Ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμὶ, ἣν χθὲς ἤρξω μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι καὶ συγγενὴς οἴκοθεν· ὅ, τε γὰρ πάππός σου, εἰπεῖν τέκνωμα ἦν μητροπάτορος, λιθοξόος ἦν, καὶ τὼ θείω ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμείτον δι' ἡμᾶς. εἰ δὲ θέλοις λήρων μὲ καὶ φλυαφῶν τῶν τοιούτων ἀπέχεσθαι, δείξασα ἡ ἑτέραν, ἔπειτα δὲ καὶ σωῒ οἰκεῖν ἐμοὶ, πρῶστα μὲν θρέψῃ γενικῶς, καὶ τὼς ὤμως ἕξεις καρτερεὺς, φθόνου δὲ παντὸς ἀλλότριος ἔσῃ, καὶ ἔποιτε ἄπει ὅθι ἡ ἀλλοδαπὴν,

Ital. XV, 20. *J. Barnes.* V. Eurip. §. 12. ad *Homer.* Od. N. 288. *J. A. Fabric.* B. G. II. c. 23. & 41. Quid sibi velit *Bourdelotius*, quum *Lucianum* inter eos ponit, qui fabulam Herculis non Prodico, sed Xenophonti tribuerint, nullus capio. *T. H.*

79. Βιαίως καὶ καρτερῶς] Sic jungi solita in *Xenophonte* & *Platone*. *J. B.*

82. Ὅλον εἰχέ μοι] Sic in Epist. amator. *Philost. J. B.*

86. Τῶν ἀμπτρίων] ἀγαθῶν. *J. Br.*

88. Τὼ χεῖρε] Sic in omnibus & *Mss.* & *Edit.* sic passim, ut infra, τὼ χεῖρε, τὼ τέχνα, & similia in *Platone*. *J. B.*

88. Τύλαι ἀναπ.] Ut solent, quibus a rustico aliove gravi opere, fabriliumque instrumentorum tractatione manus occalluerunt: huic hominum generi vitam ingloriam, qui Musis operantur, adscribunt; divites ac potentes in Hieronis persona *Theocritus* hortatur Ecl. XVI, 32. ut in poëtas faciles sint & largi, ne ἀκλεεῖς ad Acherontem plorent, Ὥστέ τις μαχείλαν τίλυλάμβανε ἴνδοθι χεῖρας. *Dion. Chrys.* p. 410. B. ἐν ταῖς χερσὶ τύλας ἔχοντα. *T. H.*

92. Κόσμιος τὴν ἀναβολὴν] Ut post passim, κοσμιότητος τὴν ἀναβολήν. *J. B.*

1. Τὼ θ. ἀμφοτέρω. καὶ μ.] Tollo distinctionem omnium Edd. καὶ τὼ θείω ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμείτον. quod fieri jubet verbi numerus dualis: εὐδοκιμεῖτον ad avunculum utrumque pertinet, non item ad avum maternum, qui statuarius quidem, sed artis laude inferior. Illud καὶ μάλα, quasi novam periodum ordiri deberet, turbavit librarios. *Thucyd.* VIII, 1. καὶ ὡς ἔδοξεν αὐτοῖς ἐ ἐποίουν ταῦτα. *T. H.*

5. Θρέψῃ γενικῶς] Male verterunt: *generose edu-caberis*: hoc voluit *Lucianus*: *aleris firmo cibo*, unde validos humeros laborique aptos nanciscaris: nam delicatae dapes, quibus isti nutriuntur, robur corporis enervant. Γενικὸς & γενναῖος, illud rarius, hoc frequentissimum, pari sunt propemodum potestate: primum saepe videas degenerasse in γενικὸς, quae tamen distingui debere & ratio linguae docet, & recte monuit *H. Stephanus* in *Thes. Hesych.* Γενικῶς, ἰσχυρῶς, γενναίως· prave *Suidas* Γενικῶς. *Lucian.* Pseudom. §. 55. *Dionys. Halic.* Vet. Scr. Cens. p. 124. v. 13. γενικὸν καὶ μεγαλοφυῆ καὶ πρόσωπον ὕβρι ἐ πάθει lege, γενικὸν frustra est *Sylburg. fortasse* γενναῖα *malet aliquis pro* γενικὰ reponendum enim & p. 175. v. 4. γενικώτερον idem remedium apud *Suidam* placet in Πρόκωπος, ubi *Porto* suspicanti γενναῖα *Kusterus* adstipulatur: hoc tamen in loco *Suidae* si quis μανικὸν potius habuerit, haud equidem adversabor: quemadmodum in *Gregor. Nazianz.* Stel. II. p. 98. ὀφθαλμὸς μανικὸν βλέπων. Non aliter apud *Platonem* scribendum est in *Theaet.* p. 107. E. Γενικὸν λέγεις τὸν ἄνδρα· *Phrynichum* Ecl. p. 42. γενικώτατοι μάρτυρες, ubi *Nunnesius*, *nobilissimum testem*, quasi unquam ea virtus esset in γενικὸς. Porro Atticorum est θρέψῃ pro τραφήσῃ. *Plato* de Rep. II. p. 600. E. VIII. p. 726. D. *Libanius*: πόθεν ὁ ἀριστεὺς θρέψεται; *T. H.*

Ibid. Τὼς ὤμους ἕξεις καρτεροὺς] Ut in Deor. & Mortuor. dialog. & in Contempl. *J. B.*

7. Ἄπει ἐπὶ τὴν ἀλλοδ.] De Sophistarum peregrinationibus vide *Cresoll.* A. G. X, 87. sed, qui ibi laudatur, *A. Gellius* de Philosophis erraticis loquitur. *M. du S.*

τ πατρίδα ϗ τὲς οἰκείους καλαλιπών· [a] οὐδὲ ὅτι λόγοις ἐπαινέσονταί σε πάντες.

nas regiones, patria familiaribusque relictis? nec te sane ob declamatiunculas laudabunt cuncti.

Μὴ [b] μυσαχθῇς δὲ ϔ σώματ῾ τὸ εὐ-τελὲς, μηδὲ τ ἑαθῆτ῾ τὸ πιναρόν· ἀπὸ γὰ τ τοιούτων ὁρμώμν῾ ϗ Φειδίας ἐκεῖν῾

8. Cave autem, fastidiveris habitus vilitatem, aut illud vestimenti sordidum: a talibus enim initiis profectus etiam Phidias ille Jovem

a Οὐδὲ] Οἶδὲ P. οἱ δὲ margo. A. 1 W. b Μυσαχθῇς] Μυσαχθεὶς F.

Ἄτει] Attico more pro ἀτελεύτῃ quod ne quis usurpet, cui castigatioris styli sit cura, sedulo cavet *Phrynich.* p. 10. *Thom. M.* in Ἄτειν & Ἰών. *Plato* Apol. p. 23. C. σὺν αὐθις ἀφίσω αὐτὸν, οὐδὲ ἄτειμι. Utitur hoc *Luciani* loco *Kusterus* ad *Aristoph. Plut.* v. 70. Vide *H. Stephani*, qui jampridem haec copiosius fuerat persecutus, App. de D. A. p. 139. *T. H.*

8. Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις] Longe alia lectio concipitur ex Mss. & Angl. Cod. οἱ ϗ ἐπὶ λόγοις, (id est, qui partes τ παιδείας tuentur) σὺν ἐπὶ ἔργοις ἐπαινέσονταί σε, ἀλλ' ἐπὶ λόγοις. Recepta lectio facilior, haec durior. πάντες abest a Mss. *J. B.*

Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονταί σε πάντες] Pater adscripsit notam Bourdelotii, mentem suam de ea non aperiens. Sane vulgata haec locum & salem Luciani & bonum sensum non habet. Cui enim dicere licuit, *neque ob orationem laudabunt te omnes*, ut *Benedictus* vertit, aut, ut apertius *Micyllus*, sed abundantius quam Graeca patiuntur, *neque etiam ob verba & orationem modo laudabunt te omnes?* ad quod ipsum vides tendere Bourdelotium. Quem illum omnes laudant? Sed nec judicium Bourdelotii probum est, dum censet receptam lectionem faciliorem, eam, quae in Mss. est, duriorem; nam contrarium verum est. Quid enim facilius & gratius hac lectione, οἱ ϗ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονταί σε, omissa voce πάντες, quam non habent scripti libri? Sensus est, *pauci vero quidam* (sic per contemptum doctos & facundos viros vocat οἱ δὲ, ne nominare quidem dignata) *ob studia laudabunt te*, nisi quod etiam Graeca vox λόγοις invidiam quandam & contemptum majorem prae se fert, fabulas quoque & narratiunculas & nugas denotans. ἐπαινεῖσθαι ἐπί τινι passim in Luciano obvium. *J. G.*

Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις &c.] Recte animadvertit *J. Gronovius*, non posse haec aliter Latine exprimi, quam: *neque propter verba laudabunt te omnes.* Sine dubio opponuntur λόγοι ἔργοις, *verba operibus.* Sed cum prior dicat Statuaria, Eloquentia etiamnum tacente, tota res exprimi debuit. Omnino ergo existimarim, omissa fuisse verba haec, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις. Cum librarius scripsisset ad vocem λόγοις, oculosque a libro amovisset, repeteretque scriptionem, deceptus syllaba γοις, omissis tribus voculis, quasi eas jam descripsisset, transiliit ad eam, quae proxime sequebatur vocem ἔργοις. Lege ergo, οὐδὲ ἐπὶ λόγοις, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις ἐπαιν. &c. *non propter verba*, ut solent oratores, qui rivalem meam sequuntur, *sed propter opera laudabunt te omnes.* Eo clare respicit Eloquentia hisce verbis, quae ostendunt Statuariam ea dixisse, quae exposuimus: Εἰ ϗ κ Φειδίας ἡ Πολύκλειτ῾ γένοιο, κ θαυμασ῾ὰ πολλὰ ΕΞΕΡΓΑΣΑΙΟ, τὸν μὲ τίχνλω ΑΠΑΝΤΕΣ ΕΠΑΙΝΕΣΟΝΤΑΙ &c. Scio laudari Mss. Codices, qui pro οὐδὲ habeant οἱ δὲ, & omittant etiam πάντες· sed haec confutat orationis series, & videntur esse παραδιορθώσεις Grammatici, lacunam hic esse non intelligentis. De ejusmodi omissionibus egimus in *Arte Critica* P. III. Sect. I. c. 5. *J. C.*

Επὶ λόγοις [ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις] ἐπ.] Sic edi ex conjectura curavimus, cum in editis antea legeretur, οὐδ' ἐπὶ λόγοις ἐπ. σ. π. nullo aut perobscuro sensu. Praevit emendationi nostrae scriptura Codicis *Bourdelotii*, cujus notam praemisi: in P. tamen est οἰδὶ. Ne quis autem hoc exemplo audaciae me insimulet, quod mea pro Lucianeis obtrudam, sciat in paucissimis iisque fere desperatis locis id factum, neque usquam quicquam contra fidem Codicum seu impressorum seu manuscriptorum scientem prudentemque, non monito lectore, mutatum. De ἐπὶ λόγοις vid. c. 7. ἐπὶ τῆς ἀφίσεως εὐδοκιμῶν. & Φιλοψ. c. 6. ἐπὶ τῇς Πλάτων῾ λόγοις θαυμάζωϗ. *M. du S.*

Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις] Turbatum hic fuit in Codd. Mss. eam ob rem, ut puto, quod quae primum ad illustrandam sententiam margini fuerant adpicta, postmodum ipsum *Luciani* contextum invaserint. Summo opere contendunt Eruditiss. Viri, ut inseratur, tanquam necessarium ad mentem *Luciani*, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις· vulgatam lectionem, quam princeps Ed. Fl. fidelissima sane, nec minus Junt. tuentur, ut moverem, impetrare a me non potui. Oratio est morata, quae, sicut in dramaticis usu venit, ipso gestu vultuque ad irridendum compositio juvari debet: *me si praetuleris*, inquit, *non peregrinabere procul patria & propinquis, neque ob orationes* (quae adversariae meae λῆροι sunt ϗ φλήναφοι) *cuncti te laudabunt.* In his quid jure desiderari possit, equidem non video: ista ἐπὶ λόγοις per se posita, quiddam invidiosum habent, quod evanescit, simul atque adsutum fuerit ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις. Ἐπαινεῖσθαι ἐπὶ λόγοις extat in *Lexiph.* c. 22. οἱ δὲ pro οὐδὲ notavit etiam ignota manus ad oram Ed. A. W. patrocinatur huic lectioni *J. Gronovius*: ego nihil aliud dicam, nisi me non adsentiri. *T. H.*

10. Μὴ μυσαχθῇς] In Flor. Cod. μυσαχθεὶς, male. hanc vocem alibi interpretatus sum. *J. B.*

Ibid. Τῦ σώματος τὸ εὐτ.] Imo vero χήματ῾, *vestis ornatus:* nemini enim suum ipsius corpus vile est. Vertendum ergo: *ne abhorreas a vili ornatu*, aut, *a sordo vestium.* *J. C.*

Τῦ

Jovem exhibuit, & Polycletus Junonem effinxit, & Myron in laude, & Praxiteles in admiratione fuerunt: hi nunc propterea cum Diis adorantur. Jam si tu unus eorum fias, qui potest fieri, quin celebris apud omnes homines ipse habeare?

ἔδειξε τ Δία, ϗ Πολύκλειτ⊙ τ Ἥραν εἰργάσατο, ϗ Μύρων ἐπηνέθη, ϗ Πραξιτέλης ἐθαυμάσθη· προσκυνοῦν γοῦν ὕστερον μετὰ τῶν θεῶν. εἰ δὴ τούτων εἷς γένοιο, πῶς οὐκ ἂν κλεινὸς αὐτὸς ⊙ὗτος πᾶσιν ἀνθρώποις γένοιο; ζηλω-

Τῷ σώμ. τὸ αὐτ.] Subscribo *J. Clerico*: quemadmodum jungitur hic τ ἰσθῆτος τὸ πυκαρὸν, eodem modo paulo ante χῆμα & ἀναβολὴ· tum c. 13. quod emendationi probandae solum sufficit, χιτώνιον πυκαρὸν ϗ χῆμα ἀνελευθερικὸν [illegible] τὸ αὐτελὲς; contra χῆμα ὑπερπὲς viri literis expoliti, eodem §. vid. *Tim.* §. 54. Σχῆμα vero corporis habitus, qui, si liberalis, ingenium bene natum prodit; si vilis & indecorus, turpe atque abjectum. Saepius hae voces commutantur: bene merebor de Heraclide Pontico, eumque obesi corporis, quod simili vitio debet, mole liberabo. *Diogen. L.* V, 86. στ⊙ ἰσθῆτι τε μαλακῇ ἐχρῆτο, ϗ ὑπέργκ⊙ ἦν τὸ σῶμα. *Interpr. tumentique fuit corpore:* ut apud *Aelian.* V. H. XIII, 1. p. 787. τὸ ὑπέργκον τῷ σώματ⊙ commemoratur: at tu lege potius, τὸ χῆμα, *specie corporis erat magnifica, & quasi ad pompam composita*: quocirca non Ποϊλικὸν, unde domo erat, sed Πομπικὸν Attici dixerunt. Quod porro sequitur apud *Diogenem*, opinionem nostram firmat: πρᾴος τε ἦν τὸ βάδισμα ϵ σιμὸς. junguntur saepe χῆμα & βάδισμα. *Xenoph.* Socr. Ap. p. 411. v. 21. *Aristoph.* Vesp. v. 1165. *Diogen. L.* VII, 22. *T. H.*

Ibid. Τὸ αὐτελὲς] *Vilitatem.* Hanc vocem saepe interpretati sunt viri doctissimi. Cætera hujus concinnatricis habes in Piscat. *J. B.*

12. Φειδίας ἔδειξε τ Δία] Olympicum, ut patet postea, & apud Jul. Imper. in epist. *J. B.*

13. Ἔδειξε τ Δία] Vidi, qui daret: *fecit Jovem:* adlato pari verborum ἀναδεικνῦσαι & ἀναφαίνειν usu: hoc procul a vi locutionis abest. Tu cape: *tantam simulachro dignitatem addidit, ut Jovem ipsum mortalibus ostendisse videretur.* Διανοῦνται pictorum est, fictorumve, qui expressissima similitudine imagines animant. *Noster* in *Imag.* §. 7. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπελλῆς διῆκτο κατὰ τὴν Παγγαίαν. *Piscat.* §. 38. ἔδειξε τὰς ἀνδρὰς ἐναργῶς καθάπερ ἐπὶ τινῶ γραφῆς τὰ πάντα προσεικάσας vide locum. Eadem mens *Senecae Contr.* V, 36. p. 387. *Non vidit Phidias Jovem* &c. *dignus tamen illa arte animus & concepit Deos & exhibuit:* ἔδειξε. Simillimum illud *Plotini* Enn. V. libr. VIII. p. 542. E. ubi, qualis idea sit intelligenda pulchri, multis disputat. ἔπειθε (l. ἔπλασεν) ὁ Φειδίας τ Δία πρὸς οὐδὲν αἰσθητὸν ποιήσας, ἀλλὰ λαβὼν (addendum omnino videtur ἐν) αὐ⊙ ἂν γένοιτο, εἰ ἡμῖν ὁ Ζεὺς δι' ὀμμάτων ἤθελε φανῆναι. vide *Damasc.* apud *Suid.* in Ἰάκωβ⊙ ἰατρὸς. *Liv.* XLV. c. 28. *Olympiae & alia quidem spectanda visa, & Jovem velut praesentem intuens motus animo est:* in his, quod gravem historicum decebat, magnificum est orationis pondus: quanto jejunius, idque minime mirandum est, *Valer. Max.* III, 7. Ext. §. 4. *vultum Jovis propemodum ex ipso coelo petitum eboris lineamentis amplexus.* Sed cogitate *Quinctilian.* I. O. XII. c. 10. p. 1087. *cujus pulchritudo adjecisse aliquid etiam receptae religioni videtur;* [illegible] pliſſimum sane praeconium cumulasse videri potest *Propert.* III, 7. v. 15. *Phidiacus signo se Jupiter ornat eburno*, modo lectio sit proba; quod nunc quidem exquirere non lubet. Scurra Noster illam hominum opinionem de Phidia tam honorificam palam irridet de Sacr. §. 11. qui in templum ingrediuntur, non jam Indicum ebur amplius se videre putant, neque erutum e Thraciae venis aurum, ἀλλὰ τ Κρόνου ϵ Ῥέας ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μιξωσιμβρίου. Porro notum est, quos *Homeri* versus, ut dignam Jove majestatem repraesentaret, animo secutus fuisse Phidias tradatur: eam ob rem de utroque perinde dictum, ὁ τὸν τ Διὸν εἰκόνας ἢ μόν⊙ ἰδὼν, ἢ μόν⊙ δείξας *Strab.* VIII. p. 543. operae pretium erit Apollonii disputationem in *Philostrato* contulisse de V. A. T. VI. p. 256. Vere ergo scripsit, atque eleganter *Schol. Homer.* ad Od. Λ. 612. Phidiam καλλικλεῖσαι εἰς τ Δία τὸ πᾶν τ ἑαυτῆ τέχνης. De Polycleto *Maxim. Tyr.* XXVI. p. 266. Juno, οἵαν Πολύκλειτ⊙ Ἀργεῖος ἔδειξε λεπκώλενον &c. credas ipsi fuisse in mente *Parmenionis* Epigramma *Anthol.* IV. c. 12. Ep. 65. Eosdem, qui Luciano memorantur, artifices conjunxit etiam *Dionys. Halic.* περὶ Θουκ. χαρ. p. 224. *Juven.* VIII, 102. de quibus vide *Fr. Junium* in Catal. *T. H.*

Ibid. Τὸν Δία] *Jovem Olympium.* *J. Br.*

Τὸν Δία] Jovis Olympici statuam, quae inter VII. orbis miracula habita est. de qua videndus *Pausan.* El. I. p. 156. *Noster* Συγγ. c. 27. Ὑπ. ἐκ. c. 14. Περ. c. 6. *Clem. Alex.* p. 19. B. τ μὲν ἐν Ὀλυμπιάσι Δία, ϗ τὴν Ἀθήνην Πολιάδα ἐκ χρυσοῦ ϗ ἐλέφαντ⊙ καλλιτεχνήσας Φειδίας, πανταχοῦ σοφίς. *M. du S.*

Ibid. Πολύκλ. τὴν Ἥραν] De qua nos in Epigrammata Graeca. *J. Br.*

Πολύκλειτ⊙ τὴν Ἥραν] Argivam, patet apud *Plin.* de horum duorum operibus, Autor libri de mundo, *Cic.* Tuscul. I. *Plin.* c. 8. lib. 34. *Val. Max.* c. 15. lib. 8. *J. B.*

Πολ. τὴν Ἥραν] *Bourdel.* Argivam Junonem. *Basilius* de Leg. Gr. libr. Grot. Ed. 107. B. Myronis vacca, Praxitelis Venus. *M. du S.*

15. Ἐθαυμάσθη] Mss. ἐθαυμασάθη. *J. B.*

Ibid. Μετὰ τ Θεῶν] Pictores inter Deos referuntur apud *Ciceron.* Tusc. I. *J. de la F.*

Vid. Ἔρ. c. 16. de phrasi ipsa vid. *Jamblich.* n. 30. & *Porphyr.* n. 20. *M. du S.*

ζηλωτὸν δὲ ᾗ τ πατέρα ἀποδείξεις, φέβλεπτον δὲ ἀποφανεῖς ᾗ τ πατρίδα. ταῦτα καὶ ἔτι τούτων πλείονα ἀγαπαίουσα, καὶ βαρβαρίζουσα [a] πάντοθεν, εἶπεν ἡ Τέχνη, μάλα δὴ σπουδῇ συνείρουσα, καὶ πείθειν με πειρωμένη· ἀλλ' οὐκέτι μέμνημαι· τὰ πλεῖστα γὰρ ἤδη με τ μνήμιον διέφυγεν. ἐπεὶ δ' οὖν ἐπαύσατο, ἄρχεται ἡ ἑτέρα ὧδέ πως·

imo patrem efficies, ut beatus praedicetur te filio, patriamque insuper reddes illustrem. Ista, atque istis itidem plura titubans & usquequaque barbare locuta dixit statuaria, perquam sane sedulo composita, ut quae mihi persuadere conaretur: sed non amplius recordor: nam plurima jam quidem memoriam effugerunt. Postquam igitur desiit, insit altera hunc fere in modum:

Ἐγὼ δέ, ὦ τέκνον, Παιδεία εἰμὶ ἤδη συνήθης σοὶ, ᾗ γνωρίμη, εἰ καὶ μηδέπω εἰς πόλ[illegible] μοι παρείρασαι [illegible]

9. Ego, fili, Eruditio sum, jam tibi familiaris & nota, etsi necdum ad finem usque me pertentaveris. Quanta quidem tu

[illegible]

a Πάντοθεν] Pr. Edd. pleraeque πάμπολλα.

24. Μνήμιον διέφυγεν] * Ὁ τὰ χήματα τ φαύντων τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐντιτυπούμενα φέρων, ᾗ τὴν φαντασίαν, ἄρα τὴν ἔννοιαν τ μνημόνιον ἔτω τυχὸν ἐκβάλλομαι; ταυτὸν τοῦτο. V.

* Ὁ τὰ] Ita V. prave fuerat editum ὅτι. M. du S.
† Ὁ μαγὼν] In Galei Collectaneis quaedam ex veteri Codice sunt descripta, alia recentis & multo deterioris notae ab Italo homine, ut nonnullis indiciis deprehendisse mihi videor, adlita, mixtis inter Graeca, velut ludendi causa, Latinis: quae propterea, quia religio erat vetustis Scholiis infe-

20. Πλείονα ἀγαπαίουσα] Hunc locum imitatus est *Julian.* Imp. ὁ προσπαίων, ὁ διαλογῶν, ὁκ ἰφιγάμενος ἐφ' ᾧ τὴν ἀνάμνησιν ἀθροῖσαι σὺν χρόνῳ. J. B.

Ibid. Καὶ βαρβαρίζουσα, πάμπολλα εἶπεν] Hic quoque adscripsit Pater Mss. lectionem πάντοθεν, quae longe melior, etli aliud videatur. *Bourdelotio:* mutetur modo distinctio sic, ᾗ βαρβαρίζουσα πάντοθεν, εἶπεν ἡ τέχνη, *in quacunque sermonis parte barbarizans.* Nihil est *pleraque dicere.* J. G.

21. Πάμπολλα] Angl. & Mss. πάντοθεν. Sed πάμπολλα Lucianicum est: atque ipsa hac dictione passim utitur. J. B.

Πάντοθεν] Sic praeter Mss. *Bourdelotii* & A. P. L. & Ed. Junt. Reliquae πάμπολλα, quod minus placet. M. du S.

Πάντοθεν] Ferri poterat, *barbarizans pleraque, plurima barbare locuta*, exemplisque pluribus adfirmari: sed mos fuit gerendus plerisque libris, cum quibus judicium Eruditorum hominum consentit: πάντοθεν in *Nigr.* §. 19. 31. &c. T. H.

27. Εἰς τέλ[illegible]] Recte ibi Latinus interpres *ad plenum.* Virg. lib. 2. Georg.

Huc ager ille malus, dulcesque a fontibus undae
Ad plenum calcentur. J. B.

Εἰς τέλ[illegible]] *Ad plenum. Virgil.* II. Georg. 244. sic ἀφὶ τέλους. *Euripid.* Ἡρ. μ. Οἱ τ' εὐτυχοῦντες ἀφὶ τέλους ἴσως εὐτυχεῖς. M. du S.

29. Αὐτὴ] Pro αὐτὴ mutato spiritu & accentu legerim αὕτη. id namque διαλεκτότερον. *Etenim quanta sis consecuturus bona, statuarius factus, illa* (Ἑρμογλυφικὴ) *ante me exposuit.* Idem fecerim in Deor. Dial. Ir. & Nept. Ἡ τοίνυν ἡσ[illegible] αὐτὴ ἀνάμνησις ἐστ vulgo αὐτὴ legitur, quod quum *ipsa* notet, non convenit isti loco, ut ex toto praecedentium contextu clarum est. Recte autem id observatum in Contempl. §. 13. Τάμμυρις οὐκοῦν ἐστ᾽ ᾗ τὴν κεφαλὴν γε κεκτημένος τῇ Κύρου αὐτῇ, εἰ ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. & in Reviviſc. §. 16. Τίνες δὲ οὗτοι; . . . ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὐτὴ, σωφροσύνη δ' ἐκείνη . . . ἡ ἀμυδρὰ δ' αὐτὴ. At male iterum in Prometh. Δὸς δ' ἐν τὴν ἑτέραν (χεῖρα) κεκλιμένῳ τῷ μώλωπι δ' αὐτόν· sed scribendum αὐτῇ quod perspicuum est. Pro αὐτῇ apud AEschylum in hoc Prometheo v. 61. legitur ἤδη· nam cum Vulcanus alterum Promethei brachium vinxisset, ait Κράτος, Καὶ τήνδε [ἀλύσω] νῦν πάρπασον ἀσφαλῶς. J. J.

Αὐτὴ] *Jensius* pro vulgato αὐτὴ. Et in hac quidem voce, ut recte observat, saepissime peccatur. M. du S.

31. Τοῦ σώματι πεσών] Sallustiana phrasi, inquit J. Fr. *Gronovius* Obs. II, 7. p. 260. *opifices agrestesque omnes, quorum res fidesque in manibus sitae erant.* Hunc *Luciani* locum descripsit totum & interpretatus est *Herald.* An. in Salmasii Obs. ad J. A. & R. II. c. 22. §. 3. ubi multa de βαναύσοις. Idem ad *Martial.* I. Ep. 10. formulam loquendi τοπικὸς τὸν γνάμψω obiter illustrat. T. H.

34. Τὴν πρόοδον] Alii Codices, τὸν πρόοδον. J. Br.

Τὴν πρόοδον] Ἐντιμὸς τὸν πρόοδον legit *Micyllus*, non πρόοδον. G. C.

Ἐντιμὸς] Ita scriptum typorum errore pro ἐστελὸς repetendum tamen fuit, ut pateret inconsiderata *Bourdelotii* festinatio. T. H.

Τὴν πρόοδον] Sic recte in omnibus & Mss. & impressis.

bona sis consecuturus, si statuarius fias, ista praedixit: nihil utique nisi operarius eris, corpus labori impendens, in eoque spem vitae omnem habens repositam; dum ipse sis obscurus, parvam eamque illiberalem accipias mercedem, humilis animo, vilisque prodeas & incomitatus in publicum, neque amicis utilis advocatus, nec inimicis metuendus, nec quem tui cives aemulentur; sed ipsum illud operarius, unusque e plebe multa, qui semper praestantiorem revereatur, dicendo promtum colat, leporis vi-

ἀγαθὰ προιεῖ λιθοξόος γενόμενος, αὐτὴ προείρηκεν· εἶδεν γὰρ ὅτι μὴ ἐργάτης ἔσῃ, τῷ σώματι πονῶν, καὶ τούτῳ τ ἅπασαν ἐλπίδα ζῆν βίου τεθειμένος, ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ὤν, ὀλίγα καὶ [b] ἀγεννῆ λαμβάνων, ταπεινὸς τ γνώμην, εὐτελὴς δὲ τ [c] πρόοδον, οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος, οὔτε ἐχθροῖς φοβερός, οὔτε τοῖς πολίταις ζηλωτός· ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τ ὄχλου ζῆν πολλῶν δήμου εἷς, ἀεὶ τ πρόχειρα ὑποπτήσων, καὶ τ λέγειν δυνάμενον θεραπεύων, λαγὼς βίον ζῶν.

b Ἀγεννῆ] Ἀγενῆ *F.* c Πρόοδον] Πρόσοδον *Fr. S. A.*

35. Οὔτε φ. ἐπιδικάσιμος] Ὁ τοῖς φίλοις συ τῷ δικάζεσθαι συναγορῶν, καὶ τούτοις βοηθῶν συ ταῖς δίκαις. *V.*

39. Λαγὼς βίον ζῶν] † Ὁ λαγὼς, ἐπὶ διηλίας αὐτίτης). Φιλόστρ. δ. βίου Ἀπολλων. C. G.

Παροιμία εἰς τοὺς διηλοὺς· διηλὸν γὰρ ἄγριον ζῶον ὁ λαγώς. *Vorst.*

rere, in Adnotationibus contexui Lucianeo subjeci. Hoc ipsum quoque ex isto genere, sed Graece tamen scriptum; quae causa est, cur sedes mutare non jusserim. *Philostrati* lo-

cum quaerat, cui lubet; ego in Apollonii Vita, quod ad hoc proverbium faciat, de lepore quicquam me legisse non commemini. *T. H.*

pressis. *Jacob Micyll.* nihilominus vult legi ἐπτυμὶς τὴν πρόσοδον. *J. B.*

Τὴν πρόσοδον] Sic recte Fr. & S. Reliquae πρόοδον, quod omnino repudiavimus. *M. du S.*

Τὴν πρόσοδον] Non video, quid inter ὀλίγα & ἀγεννῆ λαμβάνων, & εὐτελὴς τὴν πρόσοδον intersit, nec *Lucianum* credo tam fuisse sermonis inopem, ut scribendi nitorem inani ταυτολογίᾳ corrumperet: quam ob causam ex primis Edd. revocare placuit πρόοδον, cujus locutionis vim & ambitum per partes mox persequitur: rem alio loco exponam. *Heraldus* vertit: *vilis in hominum congressu, denique cujus amicitiam nemo admodum expetat, aut tueri laboret:* utrumque non optime: ἐπιδικάσιμος optime, me judice, *J. Fr. Gronovius, amicis advocatus*, quam rarissimae vocis potestatem hoc in loco sententiae ratio requirit: eadem *H. Stephano* adversatur Thes. T. I. p. 1013. scribenti: *Ego ἐπιδικάσιμον τοῖς φίλοις appellari puto, qui propensus est ad adjudicandum sua sententia amicis quod petunt.* *T. H.*

35. Οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος] Micyllus, *neque amicis expetibilis.* Benedictus, *nec amicis in foro auxiliaris*, rectius. Rectissime adscripsit pater *amicis advocatus.* *J. G.*

37. Ἐκ τῶν π. δ. εἷς] *Unus e vulgi faece.* *J. Br.*

39. Λαγὼς β. ζ.] *Erasmus* in Proverb. *Leporis vita.* *J. Br.*

Λαγὼς βίον ζῶν] Demosth. περὶ στεφ. λαγὼς βίον ἔζης, διηλὸς καὶ τρέμων & ἀεὶ πληγησόμενος προσδοκῶν. Paroem. λαγὼς βίον ζῆν λέγονται οἱ ὑπὸ συμφοραῖς φόβῳ καθεστάμενοι καὶ ἀκροκαρδίζοντες. Ex hoc proverbio illud natum, λαγωὸν διηλότερος. de quo *Lucianus* Pisc. & saepe alibi. *D. Anast.* in Epist. de hujus animalis metu. *Arist.* c. 1. lib. 1. hist. anim. & in Physiogn. *Varr. Horat. Oppian. Aelian. Apul. Jul. Poll. Sidon.* Neque ineleganter *Q. Cornificius* poëta apud Euseb. in Chron. milites fugaces vocavit *galeatos lepores.* Horum proverbiorum origo est, quam profert *Herod.* in Thal. ὅτι ὁ λαγὼς ὑπὸ πάντων θηρεύεται καὶ θηρίου, καὶ ὄρνιθος, καὶ ἀνθρώπου. Hinc metus leporis apud *Auson.*

At lepus, In me omnis terra pelagique ruina est,
Forsitan & cœli, si canis astra tenet. *J. B.*

Λαγὼς βίον ζῶν] *Demosth.* περὶ Στεφ. 191. C. λαγὼς βίον ἔζης, διηλὸς καὶ τρέμων & ἀεὶ πληγησόμενος προσδοκῶν, ἐφ' οἷς σαυτῷ συνῄδεις ἀδικοῦντι. *M. du S.*

Λαγὼς β. ζῶν] *Demosthenis* locus de Cor. p. 516. D. *Erasmum* non fugit in *Leporis vita*: manifesto *Galenus* imitatur περὶ τῆς Προγ. ubi, quae genuinum medicum pericula maneant, enarrat: τὰ μὲ ἀπολογούμενον, τὰ δ' ὑποπτησόμενα λαγὼς βίον ζῆν, ἀεὶ τρέμοντα καί τι μισεῖσθαι προσδοκῶντα. *Liban.* Ep. LXXVIII. p. 251. παλαφρονοῦντα μὲ τ πολλὰ κεκτημένων, λαγὼς δ' βίον ζώντων. Ad eos spectat, qui aliis obnoxii & humiles in perpetuo timore vivunt, nec suis se opibus & virtute ab alieno nutu pendentes tutari possunt; quorsum etiam refertur elegans illud, τῷ κρείττονι ἑρμαιον ὤν. Ab animalium moribus istius generis plura Graeci ad homines transferunt. Χαιρεδήμου τινὸς βίον ἀφεζῆν. *Plat.* in *Gorg.* λάμου βίον ζῆν *AElian.* Ep. 18. sic σκιλλης βίον. *T. H.* Adde *Pallad.* de V. *Joh. Chrysost.* p. 216.

ζῶν, καὶ ζ κρείττονος ἕρμαιον ὤν. εἰ δὲ καὶ Φειδίας, ἢ Πολύκλειτος γένοιο, ἢ θαυμαστὰ πολλὰ ἐξεργάσαιο, τ μὲν τέχνιν ἅπαντες ἐπαινέσουσι, οὐκ ἔστι δὲ ὅστις τῶν ἰδόντων, εἰ νοῦν ἔχοι, εὔξαιτ' ἂν σοι ὅμοιος γενέσθαι· οἵος γ' ἂν ᾖς, βάναυσος, καὶ χειρώναξ, καὶ ἀποχειροβίωτος νομισθήσῃ.

Ἢν δέ μοι πείθῃ, πρῶτον μέν σοι πολλὰ ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ πράξεις θαυμαστὰς, καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγγέλλουσα, καὶ πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἔμπειρον [illegible] σοι κυριώτατόν ἐστι, καλλωπισμοῖς πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σωφροσύνῃ, δικαιοσύνῃ, εὐσεβείᾳ, πραότητι, ἐπιεικείᾳ, συνέσει, καλλείᾳ, τῷ τ καλῶν ἔρωτι, τῇ

otam vivens, potentiorisque praeda facilis. Fac autem te Phidiam aut Polycletum fieri, multaque admiranda affabre perficere, artem cuncti laudabunt; at nullus eorum, qui spectant, siquidem sapiat, optet se tibi similem esse: qualiscumque enim fueris, vilis artifex mercenariusque & manibus vitam quaerens habebere.

10. Quod si mihi morem geras, primum equidem tibi multa ostendam veterum virorum acta, resque gestas admirabiles, dum eorum scripta tibi recito, atque omnium, ut plane dicam, te peritum reddo. Quin & animum, quae tui pars est primaria, excolam multis bonisque ornamentis, temperantia, justitia, pietate, placiditate, aequitate, prudentia, constantia, honesti amore, acri

a Ἀπαγγέλλουσα] Ἀπαγγιλῶ & λἀπφαιῶ P. Margo *A.* 1 *W.*

40. Ἕρμαιον] * Τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος, λἀπὸ τ κὺ ταῖς ὁδοῖς τιθεμένων ἀπαρχῶν, ἃς οἱ ὁδοιπόροι κατατιθέασι. *V.* Ἢ λἀπὸ τῦ κὺ ἴθασι λεγομένου, κοινὸς Ἑρμῆς, ἐπὶ τ αἰρσκόντων τι οἷον, κοινὸν τὸ εὕρημα. *Vorst.*

* Τὸ ἀπροσδόκητον] Haec totidem verbis leguntur in *Suida* & *Etymologo*: apud quem illud etiam, quod Vorstius adscripsit. *T. H.*

40. Ἕρμαιον] *Mercuriale Horat.* Sat. II, 3. *A. V. Phaedr.* F. 87. *M. du S.*

43. Οὐκ ἔστι δὲ] Eleganter haec *Plutarch.* in Pericle statim ab initio. *J. B.*

Οὐκ ἔστι ὃ ὅς, τις εἰ τῶν ἔχοι, εὔξαιτ' ἂν ὅμοιός σοι γενέσθαι] Si ad rationem temporum hic respiciatur, videtur postulari ἔσαι, non ἐστί. Sed Graeci, in hac loquendi forma, ἐστὶ de quolibet fere tempore usurpant: sicut enim hic pro futuro, ita pro praeterito vel imperfecto ponit *Noster* in Herodoto c. 2. ᾔδη ὑπ' ἀπάντων αὐτὸν ἡδέσαν, πολὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτούς. καὶ οὐκ ἔστιν ὅς, τις ἀνήκοος ἦν τῦ Ἡροδότου ἐνέρματος. In Demonacte c. 10. καὶ λἀλ' τῦτο φίλος ἦν ἅπασι, καὶ οὐκ ἔστιν ὃν, τινα σὺκ οἰκεῖον ἐνόμιζε. In aliis quoque casibus Graeci alia pro aliis tempora adhibent. Sic in Deor. dialogis D. IX. de Iove cum fulmine ad Semelen accedente, ὡς δ' ἐπεῖδε, καὶ ἧκεν ἔχων ὁ τ κεραυνὸν, ἀνεφλέγη ὁ ὄρος καὶ ἡ Σεμέλη λἀφθείρε] ὑπὸ τῦ πυρός· sensus requirit διεφθείρετο. Alia exempla, alibi collecta, huc transferre supersedeo. Achilles apud Homer. Il. A. 163. Οὐ μὲν σοί ποτε ἶσον ἔχω γέρας, ὁππότ' Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρσωσ' εὐρυάγυιαι πτολίεθρον debuit ἔξω. *J. J.*

Οὐκ ἔστι ὃ ὅστις] Consentit *Plutarch.* V. *Pericl.* p. 153. A. εἴδεις σύφως νέος ἢ τ κὺ Πίσῃ θεασάμενος Δία γενέσθαι Φειδίας ἐπεθύμησεν, ἢ τὴν Ἥραν τὴν κὺ Ἄργει, Πολύκλειτος quae sequuntur, an Lucianum item habitura sint adstipulatorem, haud scio: εἰδ' Ἀνακρέων ἢ Φιλήμων ἢ Ἀρχίλοχος ἦθεις αὐτῶν τοῖς ποιήμασι. *T. H.*

45. Οἵος γ' ἂν ᾖς] *Summus quantum voles statuarius.* *J. Br.*

Ibid. Βάναυσος] *Sedentarius Plauto* in Aul. III, 5. v. 39. *J. de la F.*

Ibid. Χειρώναξ] Χειρῶν ἄναξ, μόναις ταῖς χερσὶ διατέζων. Aliter Hesych. *J. B.*

50. Ἀπαγγέλλουσα] Aliud exemplar: ἀπαγγιλῶ & λἀπφαιῶ. *J. Br.*

Ἀπαγγέλλουσα] Mss. & Angl. ἀπαγγιλῶ Id. Cod. pro λἀπφαίνουσα, λἀπφαιῶ. *J. B.*

51. Τῶν ψ. ὅπερ σοι κυρ. &c.] Videntur hic Interpretes mentem *Luciani* parum intellexisse, quando verterunt: *animum, quae tui pars est praecipua, multis ac praeclaris ornamentis exornabo.* Negare quidem nolumus, κύριον sc. μέρος significare *partem praecipuam*, neque etiam, animum esse partem hominis praecipuam: sed existimamus, illud heic loci ab Auctoris intentione alienum esse, qui haec verba, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, non referre voluit ad animum, sed ad commodum, quod hic proponit: ita quidem: *Deinde (id quod tibi praecipuum est praeter cetera) animum tuum multis atque praeclaris ornamentis exornabo.* *H. V.*

Ὅπερ σοι κυριώτατόν] Aberrant quidem Interpretes ab hac lectione, ut animadvertit *Hor. Vitringa*, cujus explicationi videtur auctor accedere *Budaeus* C. L. G. p. 43. non tamen a *Luciani* mente: pollicetur enim Eruditio, se animum, quae pars ejus sit longe praestantissima, omnibus virtutis ornamentis condecora-

acri denique praeſtantiſſimarum rerum ſtudio; iſta enim vere ſunt ſincera mentis decora. Praeteribit autem te nec vetuſtum quicquam, nec quod nunc fieri expediat: quin & futura proſpicies mecum; & in univerſum quicquid eſt rerum divinarum humanarumque non diu erit, quod te docebo.

11. Tum quĭ nunc pauper audis, & iſtius, cujus nomen vix conſtat, filius, qui deliberas adhucdum de tam ignobili arte, paulo poſt omnibus eris aemulationi & invidendus: honores laudemque conſequeris, ob rerum optimarum cultum inſignis, quique genere ac divitiis excellunt te ſuſpicient: porro tali veſte, (ſua, quam ſplendidiſſimam gerebat, oſtentata,) amictus, magiſtratu primaeque ſedis honore dignus habeberis: ſi quo

πρὸς τὰ σεμνόταλα ὁρμῇ· ταῦτα γάρ ἐστιν ἐκ τῆς ψυχῆς ἀκήρατος ὡς ἀληθῶς κόσμος. λήσει δέ σε οὔτε παλαιὸν ἐδὲν, οὔτε νῦν γενέσθαι δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ δέοντα προόψει μετ' ἐμοῦ· καὶ ὅλως, ἅπαντα, ὁπόσα ἐστὶ τότε θεῖα, τότε ἀνθρώπινα, οὐκ εἰς μακρὰν σε διδάξομαι.

Καὶ ὁ νῦν πένης ὁ τῆς δεινῆς, ὁ βουλευσάμενός τι περὶ ἀγενοῦς οὕτω τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπασι ζηλωτὸς καὶ ἐπίφθονος ἔσῃ, τιμώμενος καὶ ἐπαινούμενος, καὶ ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμῶν, καὶ ὑπὸ τῆς γένει καὶ πλούτῳ πρώτων ἐπιβλεπόμενος, ἐσθῆτα μὲ τοιαύτην ἀμπεχόμενος, (δείξασα μὲν ἑαυτῆς· πάνυ δὲ λαμπρὰν ἐφόρει) ἀρχῆς δὲ καὶ πρωεδρίας ἀξιούμενος. κἂν σὺ ἀποδημῇς,

coraturam; quod utique multo conducibilius foret, quam ſi ſolum corpus ad vilis artificii labores inſtrueretur. Scribendum igitur ὑπὲρ σοῦ κυριώταλον Platonica loquendi formula: hujus enim ſcholae philoſophi Pythagoram ſecuti docebant, τὸ κυριώταλον ἐν ἡμῖν ἀνθρώπου μέρος εἶναι τὴν ψυχὴν, quae propterea excoli debeat inprimis & ornari: *Noſter* in περὶ τῆς ἐπὶ Μ. Σ. §. 19. τὸ κυριώταλον τὴν ψυχὴν τὴν ἑαυτοῦ. Mox σωφροσύνη, δικαιοσύνη, εὐσεβείᾳ ita junxit *Paulus* ad Tit. II, 12. σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς, ut notatum *L. Bos* ad eum locum. *T. H.*

57. Ἀκήρατος κόσμος] Sic paſſim alibi: ſic *Julian.* in Epiſt. dixit ἀκήρατον χρυσὸν *defacatum*, ἀκήρατον, ἀκήραιον, ἄφθορον, ἄφθαρτον, καθαρὸν, θεῖον, ἁγνὸν. *J. B.*

58. Γνώσῃ δέον] Suſpectus mihi locus. Utitur tamen etiam in Τιμ. c. 28. τοῦ N. τὸ δέον τῆς οὐσίας ἄν. In plurali frequenter, τὰ δέοντα λέγειν. *Demoſthenes* familiaris dictio, ut 179. A. τὰ δέοντα πρᾶξαι *Thucyd.* I, 70. C. *M. du S.*

59. Τὰ δέοντα πρ.] Nihil eſt in ſenſu, quod magno opere reprehendas: *& quae fieri expediant mecum proſpicies*: ſcilicet illam facultatem, qua quis exercitato in exemplis memoriae prioris ingenio futura ſolerter praevideat, per eruditionem colligere licet. Inter alia naturam Alexandri hoc ſigno deſcribit *Arrian.* VII. c. 28. ξωνιδῶν ὃ τὸ δέον ἔτι σὺν ἀφανεῖ ὂν δυνάτος apud *Liban.* T. I. p. 804. B. πλεῖστον ἀφιστάντα τοῦ τὰ δέοντα εἰδέναι. Nec tamen nonnihil offendunt tam propinqua νῦν γενέσθαι δέον & τὰ δέοντα· quare malim equidem τὰ μέλλοντα, unde facile fieri potuit, ut decepta librarii manus iſto proximo δέον iterum deflexerit in δέοντα. Opportune vero ſibi ſuccedunt, οὔτε παλαιὸν εἰδὼς, οὔτε νῦν &c. ἀλλὰ καὶ τὰ μέλλοντα, quomodo ſimul non parum juvatur τὸ προόψει. Pro omnium autem rerum complexu ponuntur τὰ παρελθόντα, τά τε ὄντα & τὰ ἐσόμενα *Liban.* Or. XXXI. p. 644. D. & *Empedocles* apud *Apul.* de Mundo: Πάντ' ὅσα ἦν, ὅσα τ' ἐστὶν, ἰδ' ὅσα τι ἔσται ὀπίσσω. quorum ſcientia primum divinae naturae tribuitur pervidenti πάντα καὶ τὰ ὄντα καὶ τὰ μέλλοντα ἴσεσθαι, ut *Hippocrates* ait de Carn. in initio, *Orac.* apud *Diogen. L.* I, 33. *Xenoph.* Symp. p. 517. v. 42. deinde Apollini, — *per me quod eritque fuitque Eſtque patet: Ovid.* Met. I. & Muſis ab *Heſiod.* Theog. v. 38. iisdemque verbis vatibus ab *Homer.* Il. A, 70. ſed ſaepius viris etiam prudentibus atque eruditis: de Themiſtocle *Thucyd.* I. c. 138. τὰ μέλλοντα ἐπικλεέστερον τοῦ γενεσθέντος ἄριστος εἰκαζεν· mox: τό, τε ἄμεινον ἢ χεῖρον ἐν τῷ ἀφανεῖ ἔτι προεώρα μάλιστα· quod *Arrianus*, quum Alexandrum deſcriberet, aemulatus eſt: de eodem propius ad *Lucianum Ariſtides* T. III. p. 321. A. καὶ μὴν τοῦ μὲ εὐρίσκειν τὰ δέοντα, καὶ προορᾶν, καὶ μηδαμοῦ τῶν πραγμάτων ψεύδεσθαι, ἀλλ' ἄμεινον τῶν μαντίων τὸ μέλλον προλέγειν, σοφίας εἰκότως δόξαν ἠνέγκατο· ex quibus verbis erit forte, qui vulgatae *Luciani* ſcripturae patrocinium petat. *T. H.*

63. Ὁ τῆδε δεῖνος] *Hic hujus filius hominis infimae ac tenuis ſortis.* *J. Br.*

Ibid. Ὁ βουλόσ. τι] Litera detrita eſt: lege ὁ βουλοσάμενος ἔτι, quod ſententiam multum ornat: *Tu qui adhuc deliberas, neque utram ſectari velis decrevisti:* hactenus enim auditor tantum *Lucianus.* Ὁ τῆδε δεῖνος, filius hominis ignoti, nullaque re praeclara commendabilis. Dictum vero ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμῶν, ut ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις γνωρίζεσθαι· ὑπὲρ τοῦ Πτ. §. 16. quod ſi ſcriptum foret ἐν τοῖς ἀρ. εὐδ. hoc quidem loco mutatum nollem: *inter optimos celebratus:* paulo poſt: προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. *Toxaris* τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων in *Scyth.* §. 4. *T. H.*

70. Λαμπρὰν] Vid. *Oct. Ferrar.* P. II. de R. V. lib. IV. c. 13. *T. H.*

73. Τὰ

μῆς, ὐδ' ὅπῃ ἢ ἀλλοδαπῆς ἀγνὼς ὐδ' ἀφανὴς ἔσῃ· τοιαῦτά σοι περιθήσω τὰ γνωρίσματα, ὥστε τῶν ὁρώντων ἕκαστον ἢ πλησίον κινήσας δείξει σε τῷ δακτύλῳ, ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, λέγων.

peregre proficiscaris; ne in exterâ quidem regione ignotus eris obscurusve: ejusmodi tibi circumdabo insignia, ut videntium unusquisque proximum impellat, teque digito designans, *Hic ille est*, ajat.

Ἂν δέ τι σπουδῆς ἄξιον ᾖ, ἢ τοὺς φίλους ἢ ἢ πόλιν ὅλην καταλαμβάνῃ, εἰς σὲ πάντες ἀποβλέψονται· κἂν πού τι λέγων τύχῃς, κεχηνότες οἱ πολλοὶ ἀκούσονται, θαυμάζοντες, ἢ εὐδαιμονίζοντές σε τῶν λόγων ἢ δυνάμεως,

12. Si quid autem majoris momenti aut amicos, aut civitatem etiam universam occuparit, ad te cuncti respicient: dixeris aliquando publice, a tuo dicentis ore plerique pendebunt auditores admirabundi, & gratulabuntur tum tibi disertae orationis potentio impetu superveniunt: in *Thucydide* satis frequens; apud quem ideo legendum est IV, 31. οἱ καταλαμβάνοι ἀναχώρησις βιαιοτέρα, non βεβαιοτέρα, quod vocabulum cum ista verbi potestate consistere nequit. *Demosth.* in *Aristog.* p. 846. B. ὅταν τις πόλεμος τηλικοῦτος καταλαμβάνῃ τὴν πόλιν· *Pisistr.* vel qui nomen ejus mentitur, apud *Diogen. L.* I, 53. ἢν ὁ πόλεμος ἡμᾶς καταλάβῃ· *Dion Chrys.* p. 47. B. 530. D. ἂν μή τις μείζων ἀνάγκη καταλάβῃ· *Galen.* περὶ τῆς Προγ. αὐτὴ δὲ ἡ νοῦν τῶν τιχῶν ἁπασῶν δυστυχία καταλαφοῦσα τὸν νῦν βίον, *oppressit aetatem nostram & corripuit.* Vid. *AElian.* V. H. II, 4. *Julian.* Or. I. p. 34. Nisi fugisset haec potestas priores Interp. non monuissem. *T.H.*

73. Τὰ γνωρίσματα] Dixerunt Viri Clariss. hac de re, dico ad *Heliod.* *J.B.*

74. Τὸν πλησίον] *Prope adstantem.* *J.Br.*

75. Δείξει σε τῷ δακτύλῳ] *Arrian.* Epict. c. 1. lib. 3. Viri Clariss. *Th. Marcil.* [*Def. Herald.* δακτυλοδεικτῆσθαι. *J.B.*

Δείξει σε τῷ δακτύλῳ] Nihil antiquius potiusve priscis fuisse videtur atque eo pervenire, ut digito non infami sed indice tamquam exemplum imitationis dignum demonstrarentur. Fuit autem illa demonstratio duplex in honorem & infamiam; in honorem legas apud *Horatium* Carm. l. 4. Od. 3.

Totum muneris hoc tui est,
Quod monstror digito praetereuntium.

Plinius junior lib. VI. Epist. VI. *solebat tamen vixdum adolescentulo mihi pater ejus cum magna laude monstrari.* Et lib. IX. epist. XIII. *Cui Rufinus, demonstrans me, vides hunc?* in ignominiam vero apud *Ovidium.* lib. III. Amor. Eleg. VI.

Quid moror? en digitis designor adultera vulgi.
Th. J. ab Almeloveen.

Δ. σε τῷ δακτύλῳ] *Pers.* Sat. I. *Pulchrum est digito monstrari, & dicier, hic est. Horat.* IV, 5. *M. du S.*

Ibid. Οὗτος ἐκεῖνος] Hic ille est Lucianus, insignis orator. *Persius: At pulchrum digito monstrari & dicier, hic est.* *J.Br.*

Οὗτος ἐκεῖνος] Digito monstrari, & dicier, hic est, aliquando pulchrum; ut illud, *Ecce agnus Dei:* &, ὁ αὐτός ἐστι Δημοσθένης· & quod de Telamone memoratur, obscujus os, ait *Cicero*, Graji ora obvertebant sua: & *Persius* Sat. I. *At pulchrum est digito monstrari & dicier, Hic est:* aliquando contumelioſum est, ut illud, *Ecce somniator venit. Lucian.* in Harmon. In turba insignem esse, digitoque demonstrari. *G.C.*

Οὗτος ἐκεῖνος] Sic in Harmonid. & alibi. *J.B.*

77. Ἂν δέ τι &c.] Sophistae ea aetate legationibus saepe fungebantur. Vid. *Spanhem.* de U. & P. N. p. 708. *M. du S.*

78. Καταλαμβάνῃ] In malam partem usurpant Graeci de periculis & casibus, qui inopinati repenti-

80. Κεχηνότες] Ut in Nigr. Timo. Charont. & passim. *J.B.*

Ibid. Θαυμάζοντες ἢ εὐδαιμονίζοντές σε] Mss. Θαυμάζονταί σε ἢ δυνάμεως. Impressa lectione alibi saepe utitur. *J.B.*

83. Ἀθάνατοι] In transitu fabulas hominum in Deos relatorum traducit: vera, quae in hominem cadat, immortalitas, virtute & eruditione comparatur, quam sibi *Lucianus*, non vanus augur, promittit. Eleganter *Diodor. Sic.* sub initium libri primi scribit principes viros inflammari τῷ λόγῳ τὴν δόξης ἀθανατισμῷ, quem fructum capiunt τὰς ἀρετὰς αὐτῶν ἢ ἱστορίας ἀπαθανατιζούσης· istius loci paraphrasin pene dedit *Agath.* in Prooem. Vid. eundem *Diodorum* XV. p. 458. B. *T.H.*

85. Τῆς παιδομορμόος] Παιδομορμοὺς, ἀμφιλογίας vitandae causa. *Th.M.*

87. Τὸν Δημοσθ.] *Aphthonius* in Chria: Τὸν Δημοσθένους ἆρα μοὶ βίον, πάντος μᾶλλον ὄντα φιλεπαίνητον ῥήτορος γεγονότα ἢ πάντως εὐκλεέστερον. *G.C.*

Ibid. Τίνος υἱὸν ὄντα] μαχαιροποιοῦ δηλονότι, quod tamen falsum esse docui. *J.Br.*

Τίνος υἱὸν] Demosthenis patrem, si de patre haec intelligas, nimis deprimit: *Plutarchus* enim ex *Theopompo* (qui, ut ex *Suida* constat, Demosthenis aequalis) longe aliter de eo in Ejus Vita: Δημοσθένης, inquit, ὁ πατὴρ Δημοσθένους ἦν μὲ τῶν καλῶν ἢ ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ὡς ἱστορεῖ Θεόπομπος· ἐπεκαλεῖτο ἢ μαχαιροποιὸς, ἐργαστήριον ἔχων μέγα, ἢ δούλους τεχνίτας τοῦτο πράττοντας. Sed ad matrem respicit *Lucianus*, de qua statim addit *Plutarchus*: ὁ δ' Αἰσχίνης ὁ Ῥήτωρ εἰρηκε περὶ τῆς μητρὸς,

tentiam, tum patri prolis felicitatem. Quod autem ferunt immortales fieri quosdam ex mortalibus, id tibi conciliabo: etenim quum e vita discesseris, non tu desines unquam adesse doctis, & consuetudinem habere cum optimis. Viden Demosthenem illum, quo patre natum, ego quantum reddiderim? viden AEschinem, qui piatricis tympanum pulsantis erat filius? & tamen ipsum propter me Philippus coluit. Socra-

τὴν τ' πατέρα τ' εὐποτμίας. ὁ δὲ λέγουσιν, ὡς ἄρα ἀθάνατοι γίγνονταί τινες ἐξ ἀνθρώπων, τοῦτό σοι παρασκευάσω. καὶ γὰρ ἂν αὐτὸς ἐκ τοῦ βίου ἀπέλθῃς, ὅπου παύσῃ σιωπῶν τοῖς παιδομαθέσι, προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. ὁρᾷς τ' Δημοσθένην ἐκεῖνον, τίνος υἱὸν ὄντα ἐγὼ ἥλικον ἐποίησα; ὁρᾷς τ' Αἰσχίνην, [a] ὃς τυμπανίστριας υἱὸς ἦν; ἀλλ' [b] ὅμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιππος ἐθεράπευσεν· ὁ δὲ Σωκράτης

[a] Ὃς τυμπανιστρίας] Ὡς τυμπανιστρίας F. V. margo A. 1. W. P. ὃς J. V. 2. [b] Ὅμως] Ὅπως P. J.

τρὸς, ὡς ἂν Γύλωνός τινος ἐπ' αἰτίᾳ προδοσίας φυγόντος ἐξ Ἄστεως ἐγεγόνει, ἢ βαρβάρου γυναικὸς, σὺν ἔχομεν εἰκότως αὐτ' ἀληθῶς εἰρῆσθαι, εἴτε βλασφημῶν ἐπικαταψευδόμεθα. Certe *Valerius Maximus* ignotum fuisse ipsius Demosthenis seculo, qualis fuerit, tradidit III, 4. *M. du S.*

Τύος υἱὸν ὄντα] *J. Brodaeus* significat *Miscell.* IV. c. 26. ubi de Demosthene pluribus exponit: vide porro, *Andr. Schottum* in Vit. Demosth. ad A, I. *T. H.*

88. Τὸν Αἰσχίνην] *Plin. Diog. Laërt.* Autor vitæ *Æschinis.* *J. B.*

Ibid. Ὡς τυμπανιστρίας] Τοὺς θιάσους μὴ τυμπάνου τελοῦσης. Hoc Demosthen. περὶ Στεφ. AEschini improperat. *J. Br.*

Τυμπανιστρίας] Τύμπανον intelligendum, quod Galli nunc vocant, *un tambour de Basque*; hoc est, exiguum, & quod saltantes manibus pulsabant. Figuram ejus cernere licet in elegantissima gemma, quae exprimitur in Opusculis *J. Scaligeri* p 575. & quam *Is. Casaubonus* de Sat. Poës. I. p. 67. repraesentavit. Ejusmodi autem mulieres, ut & tibicinae ac fidicinae servae erant aut libertae, & pleraeque omnes meretrices. Quae optime omnium tympanum pulsabant, Syrae erant: tympanum enim Orientalium fuit inventum: vide quae notavimus ad Genes. XXXI, 27. Nomen matri AEschinis erat *Glaucothea*, ut testatur *Plutarchus* in Ejus Vita. Cavendum, ne hunc AEschinem, Demosthenis parem, Atrometi filium, misceamus cum Socratico AEschine, Charini filio, cujus vitam scripsit *Diogenes Laërtius*: quod moneo, quia eum errorem erravit *J. Bourdelotius* in Notis ad hunc *Luciani* libellum. Quin & amicus noster *H. Wetstenius*, in pulcherrima editione *Diogenis Laërtii*, vitae Socratici AEschinis praefixit imaginem Oratoris AEschinis e marmore Ducis Etruriae. *J. C.*

Τυμπανιστρίας] *Suidas* Leucotheam pro Glaucothea vocat (vid. *Plutarch.* 1543.) sed pro τυμπανιστρία is τιλίστριαν dicit. Vid. *Demosthen.* pro Cor. 170. B. C. & 194. unde *Noster* habet, ubi Glaucotheam a filio dictam ait, quam omnes Empusae nomine norant. De Philippi in eum favore videndus *AElian.* V. H. VIII, 11. Adde, si lubet, *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 64. & *Philostr.* p. 506. cum Notis. *M. du S.*

89. Ἀλλ' ὅπως] Legendum ὅμως. *J. Br.*

Ὅπως] Ex P. & Ed. *J.* restituimus pro aliarum ὅμως, quod frigidius visum. *Philostr.* p. 507. τὸν δι' ἐκ Φιλίππου ὁρώντων ὁ Κ. Αἰσχίνης. *M. du S.*

Ἀλλ' ὅμως] Retinui: sensus est: Vides AEschinem illum, qui tympanistriae filius erat: nec tamen obfuit illi generis humilitas, quin Philippus eum observaret & coleret. Ὅπως locum tueri poterat, siquidem abfuisset ἀλλὰ, hoc ordine structurae: ὁρᾷς τ' Α. ὅπως αὐτὸν ὁ Φ. ἐθ. *vides quanto opere AEschinem illum observaverit Philippus.* Ad marginem Ed. *A. W.* notatum erat ὡς pro ὅπως frustra. De AEschinis matre, quae piatrix moto tympano lustrationes obibat, opportunior erit dicendi locus. Τυμπανίστριαν vocat *Lucianus* post *Demosthenem*, quod *A. Schottum* non praeteriit in *Vit. Demosth.* neque aliter *Tzetz.* ad *Hesiod.* p. 2. ὁ τ' τυμπανιστρίας Αἰσχίνης· quae satis reficiunt errorem *Olearii* ad *Philostr.* de V. S. I, 18. vice τυμπανιστρίας in Oratorum Principe τιλίστριαν potius legendum esse conjectantis: eo nimirum prolapsus est, quoniam, quae τυμπανίστρια diceretur, ignorabat. *T. H.*

Ibid. Δι' ἐμὲ] Διὰ τὴν Ῥητορικὴν ἐμὲ παιδείαν. *J. Br.*

90. Σωκράτης] Fuit Socrates Sophronisci lapidarii filius, qui etiam servivisse & sculpsisse lapides dicitur. Adserunt quidam Gratias vestitas, quae sunt in arce, illius opus esse: unde & *Timon* illum in Sillis, *Laërtio* teste, sculptorem lapidum dixerit. *G. C.*

Σωκράτης] Serius quam *Noster* statuariae valedixisse *Socrates* videtur, cujus opus fuisse ajunt Gratias, quae Athenis in arce amictae conspiciebantur. *Diog. Laërt.* 37. *F. Aristoph.* Schol. Νεφ. V. *Paus.* Att. IX. p. m. 87. *Plin.* XXXVI, 5. & *Aul. Gellius* IV, 919. *M. du S.*

Σωκράτης] Phaenareta (perperam Phanerete apud *Cassiodor.* ad Psalm. LXXII.) obstetrix, primum, ut quidem videtur, Sophronisco marmorario nupta Socratem; deinde Chaeredemo Patroclem peperit. *Plato Euthyd.* p. 207. uterque statuariam artem didicerunt: de Socrate res certa est; vide *Fr. Junii Catal. Artif.* & *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 19. *Dion. Chrysost.* p. 558. D. Socrates ἐμάθησε λιθοξόος τὴν τῆς πατρὸς τέχνην. De Patrocle suspicor tantum: *Plin.* H. N. XXXVII, 8. scribit Ol. XCV. inter alios floruisse Patroclem; quem equidem ab isto Socratis fratre ὁμομητρίῳ, quia temporis ratio satis congruit, non esse diversum opinor: alius est sine controversia Patrocles, cujus *Pausan.* meminit VI. p. 457. Ceterum qua re λιθοξόος dicte-

ἢ αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἑρμογλυφικῇ ταύτῃ τραφεὶς, ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε ἢ κρείττονος, καὶ δραπετεύσας παρ' αὐτῆς ἠτομόλησεν ὡς ἐμὲ, ἀκούεις ὡς πᾶσι παίτων ᾄδεται;

tes autem & ipse sub ista Statuaria nutritus, simul atque meliora percepit, illaque desertа transfugit ad me, audis, ut ab omnibus celebretur?

Ἀφεὶς δὲ αὐτὸς τηλικούτους ἢ τοιούτους ἄνδρας, ἢ πράξεις λαμπρὰς, ἢ λόγους σεμνὸς, ἢ σχῆμα εὐπρεπὲς, ἢ τιμὴν, ἢ δόξαν, ἢ ἔπαινον, ἢ προεδρίας, ἢ δύναμιν, ἢ δεξιὰς, ἢ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκιμεῖν, ἢ τὸ ἐπὶ συνέσει εὐδαιμονίζεσθαι, χιτώνιόν τε πίναρὸν ἐνδύσῃ, καὶ σχῆμα δυσπρεπὲς ἀναλήψῃ, ἢ μοχλία, ἢ γλυφεῖα, ἢ κοπέας, καὶ κολαπτῆρας ἐν ταῖν χεροῖν ἕξεις, κάτω νενευκὼς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετὴς, ἢ χαμαίζηλος, ἢ πάντα τρόπον ταπεινός· [a] ἀνακύπτων δὲ οὐδέποτε, οὐδὲ ἀνδρῶδες, οὐδὲ [b] ἐλευθέριον οὐδὲν φρονῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν ἔργα ὅπως εὔρυθμα ἢ εὐσχήμονα ἔσται σοι προνοῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς

13. His tu missis tantis talibusque viris, rebus splendidis, sermonibus sapientissimis, habitu decoro, honore, gloria, laude, principe considendi loco, opibus, dignitate, facundae orationis fama, publica prudentiae gratulatione, tuniculam indues sordidam, & habitum susscipies servilem, vecticulos, coela, malleolos, scalpra in manibus habebis, vultu ad opus prono, humilis & humilia consectans, omnemque in modum abjectus: nunquam tu rectum caput efferes, virile nihil, nihil liberale cogitabis; sed opera quomodo tibi concinna & elegantia procedant, providebis; ut ipse sis con-

a Ἀνακύπτων] Ἀναπήφων A. P. F. *J. V.* 2. Margo *A.* 1. *W.* b Ἐλευθέριον] Ἐλεύθερον C. F. & hinc margo

differant & ἑρμογλύφοι, quoniam Viri Docti non satis enucleate definiunt, paucis exponendum videtur. Ἑρμογλύφος proprie, qui statuas Mercuriales sive Ἑρμᾶς sculpit, cujusmodi rudiore opificio confectae ab Athenienssibus, ut notissimum est, ad fores apponi solebant. Pythagorei eos, qui mercede philosophiam discipulis impertiebantur, χείρους τῶν ἑρμογλύφων καὶ ἀπιθάνων τεχνιτῶν ἀποφαίνουσι. τοὺς μὲν γὰρ ἐκδομένου τινὸς Ἑρμῆν, ζητεῖν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς μορφῆς ξύλον ἐπιτήδειον &c. *Jamblich.* de V. P. S. 245. ubi adagium illud nobile respici, ὡς παντὸς ξύλου Ἑρμῆν ἂν γένοιο, manifestum est. Ab hoc principio deinceps in latiorem significandi ditionem, quae statuariam artem universam complectebatur, ea vox pervenit: hinc ἑρμογλυφεῖα, *statuariorum officinae* in *Plat. Conv.* p. 1202. A. quem locum *Julianus* expressit Or. VI. p. 187. Verum λιθοξόος, qui lapides ac marmora radendo polit, ut apte coagmentari possint: id enim ξέειν λίθους c. 5. & ξεσθέντες λίθοι *Liban.* Decl. XIV. p. 418. D. nec dubitandi locum relinquit *Noster*, quando pro λιθοξόος ponit λίθων ἐργάτης ἢ ξυναρμοστὴς. ideoque *Proclus Diad.* III. p. 250. eodem ordine numerat, quo ναυπηγὸς, τέκτων, ξυλοχισὴς &c. Horum itaque munus praecipuum non erat statuas perficere, sed marmora lapidesque expolire: nec tamen non saepissime contigit, ut, quia utraque ars in eadem versabatur materia, unus homo utramque exerceret; quod in avunculo *Luciani* clarum est: idcirco minime mirandum, si ad statuarios vocabulum hoc saepissime pertineat: οἱ λιθοξόοι τοὺς Ἑρμᾶς Ἀθήνησι πρὸς Ἀλκιβιάδου ἀπείκαζον, teste *Clem. Protr.* p. 35. D. Socratis pater *Diogeni L.* λιθουργὸς, *Dioni Chrys.* & *Maximo Tyrio* λιθοξόος, ἑρμογλύφος *Theoni Progymn.* c. 8. p. 105. Socrates ipse λαοξόος *Timoni Phliasio*: sed egregius inprimis *Cyrilli* locus contra *Julian.* VI. p. 207. 208. &, quem testem producit, *Porphyrii*; ubi nunc λιθουργὸς, mox ἑρμογλύφος, tum δημιουργὸς uterque appellatur, dicturque Socrates εἰργάσθαι σὺν τῷ πατρὶ τὴν λιθολογικὴν, &, πατρὸς τέχνῃ χρῆσθαι τῇ λαξευτικῇ. Jam vero qui proprie λιθουργοὶ, quae λιθουργικὴ, optime docet *Suidas*, vel is potius, quem descripsit in V. *Manetho* vocat Λαοτόμους τε πίτρης σκληρόδους IV, 335. sic enim ibi legendum: & tamen Phidias apud *Aristot. Hθ. N.* VI. c. 7. tantus artifex λιθουργὸς σοφὸς, ubi *Paraphrastes Andronicus* addere non dubitavit, ὅτι ἄρίστος ἦν τὴν λιθουργικὴν. *Moeris* adnotat Λιθουργὸς *Thucydidem* dixisse, (locus est IV. c. 69.) *Antiphontem* λιθοτόμους recte igitur *Hesych.* Λιθουργὸς, λιθοτόμος, λιθογλύπτης. Sed haec latius persequi vetat instituti ratio: praetermittendus tamen non est *Plutarchi* locus pro *Nobil.* p. 217. Ἡ δὲ Σωκράτους ἀδοξία μαίας καὶ ἑρμογλύφου πατρὸς ὄντι καὶ εὐγενεστέρα τοῦ Σαρδαναπάλου δόξης; Ex his simul intelligi potest, quo jure *Thomas Mag.* probans ἑρμογλύφος & ἑρμογλυφεῖον, λιθοξόον rejiciat. *T. H.*

91. Ὑπὸ τῇ ἑρμ.] *Laërtius* in Socrate: Δοῦρις δὲ καὶ δουλεῦσαι αὐτὸν, καὶ ἐργάσασθαι λίθους. *Valerius* non Socratem, sed ejus patrem Sophroniscum marmorarium fuisse perhibet. *J. Br.*

6. Ἀνακύπτων] Cod. Angl. ἀναπήφων. *J. B.*

Ἀνακύπτων] P. *Fl* & *J.* ἀναπήφων. Utrum utri praestet ex Mss. definiendum est; utrumque enim aptum. *M. du S.*

Ἀνα-

concinnus & honeſtis moribus ornatus, minime curabis, ſed lapidibus te viliorem reddes.

14. Haec quum adhuc diceret, ego, non expectato ſermonum fine, ſurgens litem decrevi: mox illa deformi atque operaria ſpreta, conferebam me ad Eruditionem valde laetus: maxime quandoquidem in mentem mihi venit ſcutica, & plagas ſtatim non paucas inchoanti mihi heſterno die fuiſſe impoſitas. Illa deſerta primum indignabatur manibus comploſis, & dentes infrendens: tandem, quomodo Nioben audimus, fixa diriguit, inque lapidem fuit verſa. Si vero paſſa videatur incredibilia, ne tamen non credatis; miras enim ſomnia praeſtigias objiciunt.

15. Tum altera, quum ad me reſpexiſſet, at ego jam, inquit, tibi vices rependam cauſae juſtiſſime dijudicatae: age ergo,

εὐρυθμός τε καὶ κόσμιος ἴσῃ, ἥκιστα σωφρονιστικῶς, ἀλλ' ἀτιμότερον τοιῶν σαυτὸν λίθων.

Ταῦτα ἔτι λεγούσης αὐτῆς, ὑ σχεδιαίνας ἐγὼ τὸ τέλος τ λόγων, ἀναστὰς ἀπεφηνάμην· καὶ τ ἄμορφον ἐκείνην καὶ ἐργαλικὴν ἀποβλιπὼν, μετέβαινον πρὸς τ Παιδείαν μάλα γεγηθώς· καὶ μάλιστα ἐπεί μοι καὶ εἰς νῦν ἦλθεν ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι πληγὰς εὐθὺς οὐκ ὀλίγας ἀρχομένῳ μοι χθὲς ἐνετρίψατο. ἡ δὲ [c] ἀπολειφθεῖσα τὸ μὲν πρῶτον ἠγανάκτει, καὶ τῷ χειρε συνεκρότει, καὶ τοὺς ὀδόντας [d] ἐνέπριε· τέλος δὲ, ὥσπερ τ Νιόβην ἀκούομεν, ἐπετάγη, καὶ εἰς λίθον μετεβέβλητο. εἰ δὲ παράδοξα ἔπαθε, μὴ ἀπιστήσητε· θαυμαστοποιοὶ γὰρ οἱ ὄνειροι.

Ἡ ἑτέρα δὲ πρός με ἀπιδοῦσα, τοιγαροῦν ἀμείψομαί σε, ἔφη, τ δὲ τ δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τ δίκην ἐδίκασας. καὶ ἐλθὲ ἤδη, ὅπῃ-

A. 1. W. c Ἀπολειφθεῖσα] Ἀπολιφθεῖσα in quibusdam *Edd.* d Ἐνέπριε] Συνέπριε margo *A. 1. W.*

Ἀνακύπτων] Ἀνακύψειν ponitur de iis, qui ad ſanam & ſobriam mentem redeunt: quae poteſtas quum aliena ſit a *Luciani* mente, totiusque orationis contextu, nihil eſt cauſae, cur ſcriptorum Codd. primarumque Edd. auctoritate moveamur. Ἀνακύπτειν contra *emergere & recto capite ſeſe erigere*, quod animi generoſioris eſt indignam ſe conditionem aſpernantis: hoc ipſum poſtulant ταπεινὸς, ac cetera quae praecedunt. *Plato* in *Phaedr.* p. 1223. E. ψυχὴ ὑπεριδοῦσα τὰ νῦν εἶναι φαυλα, καὶ ἀναπτύψασα εἰς τὸ ὄντως ὄν· plura dabit *Budaeus* C. L. G. p. 71. Idem & ἀναπτύξει *Dioni Chryſ.* Or. IV. p. 71. *Iſidor. Peluſ.* I. Ep. 275. quod eleganter *J. Potter.* ad *Clem. Protr.* p. 49. n. 4. reſtituit *Origeni* contra *Celſ.* p. 334. opponitur τῷ κάτω νεύσαντι εἰς τὸ ἔργον, ut modo dixit *Noſter*, *obſtipo capite ac demiſſo operi intentum eſſe.* Ad mentem & animi ſenſus utraque transferri ſolent: *Tatian.* ad *Graec.* §. 22. & 26. p. 61. locutione Platonica: τὰς γνώμας αὐτῶν θεραπεύουσι κάτω νενευκυίας, ὅπως μὴ ἀρσιοῦσι ἐξαδωκῶσι. *Hierocl.* in A. C. p. 208. *Noſter* in περὶ τ ἐπὶ Μ. Σ. θητεύσεις κάτω νενευκώς. *Platonem* confer de Rep. IX. p. 738. A. Adhibuit ea verba *Lucianus* hoc in loco, quae utramque vim propriam & translatam venuſte contineant. Porro his uſus eſt *Herald.* de Rer. Judic. Auct. I. p. 65. *T. H.*

8. Τὰ μὲ ἔργα] Sic Socrates apud *Diogen. Laërt.* II, 33. ἔλεγό τε θαυμάζειν τ τὰς λιθίνους εἰκόνας καλαπελεκίζομένων, τῶ μὲ λίθου προνοεῖν, ὡς ὁμοιοτάτου ἔσαι αὐτῶν δ' ἀμελεῖν, ὡς μὴ ὁμοίους τῷ λίθῳ φαίνοιτο. *Clem. Alex.* p. 24. Ἀλλ' ὑμεῖς μὲ ὅπως ποτὲ ὁ αὐθρίκος ὅτι μάλιστα ἀραιότατον ταπεινὸν, προσκαθίρετε, ὅπως ὁ αὐτοὶ μὴ ὁμοιοι δ' ἀναισθησίαν τοῖς ἀνδριάσιν ἀντιλαβῆτε, ὑ φρεντίζετε. *M. du S.*

17. Ἡ σκυτάλη] *Flagra, verbera.* *J. Br.*

18. Ἐνετρίψατο] Quis? an ἡ Ἑρμογλυφική; ſi vulgatam lectionem probamus, alia videtur intelligi poſſe nulla, cui non inſcite tribuat, quod ab avunculo fuerat factum. Alias facili mutatione legi poſſet: καὶ ὅτι πληγὰς ὁ θεῖος οὐκ ὀλίγας &c. *T. H.*

19. Ἀπολειφθεῖσα] *Fl.* & *J.* Ἀπολιφθεῖσα. *M. du S.*

21. Ἐνέπριε] Docta manus ad marginem Ed. A. 1. συνέπριε priſcam lectionem mutari nihil eſt opus: utrumque bonum συμπρίειν & ἐμπρίειν τοὺς ὀδόντας. Vid. *Suid.* in Ἐμπρίσαιλις & Καλατείνας ἰρᾶ· quemadmodum συμβρύχειν vel συμβρύξαι τοὺς ὀδόντας *Jambl.* de V. P. S. 194. & ἐμβρύξαι. Διαπρίειν alibi *Noſter* habet & πρίειν τοὺς ὀδόντας D. M. XII. *T. H.*

23. Θαυμαστοποιοὶ γὰρ οἱ ὄνειροι] Dixi ad illud *Petron.* c. 104.

— *Somnia quae mentes ludunt.* *J. B.*

26. Τῆς δὲ τ] Fuit cum crederem legendum τῆς δὲ σῆς. ſed ſic etiam uſurpatur elegantiſſime. *M. du S.*

27. Καὶ ἐλθὲ ἤδη] Multum abeſt, ut damnem: *Noſter* de Sacrif. §. 8. φέρε ἴ ἤδη. Nec tamen hoc loco non praetulero, καὶ ἐλθὲ δή, quod in iſtis adhortandi formulis, ἄγε δή, ἴθι δή, δεῦρο δή fere perpetuum ab *Ariſtophane*, *Luciano*, ſpectatiſſimisque ſcriptoribus frequentatur. Hoc idem *Sylburgium* movit, Graecae linguae ſcientiſſimum, ut in *Dionyſio Hal.* A. R. VI. p. 391. pro ἄπιτε ἤδη rectius putaret ἄπιτε δή. Vid. *Thom.*

ἐπίσθι τοῦτο ᾧ ὀχήμαλος, (δείξασά τι ὄχημα [a] ὑποπτέρων ἵππων τινῶν, τῷ Πηγάσῳ ἐοικότων) ὅπως [b] ἴδῃς οἷα καὶ ἡλίκα μὴ ἀκολουθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσειν ἔμελλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλαυνε, καὶ [c] ὑφηνίαχει· ἀρθεὶς δὲ εἰς ὕψος ἐγὼ [d] ἐπεσκόπουν, ἀπὸ τῆς ἕω ἀρξάμενος ἄχρι πρὸς [e] ἑσπέραν, πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ δήμους, καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν. ἐκέτι μέν τοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ σπειρόμενον ἐκεῖνο ἦν· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀφορῶντες οἱ ἄνθρωποι, ἐπῄνουν, καὶ μετ' εὐφημίας, καθ' ὃς γενοίμην τῇ πτήσει, παρέπεμπον.

Δείξασα δέ μοι τὰ τοσαῦτα, κἀμὲ τοῖς ἐπαινοῦσιν ἐκείνοις, ἐπανήγαγεν αὖθις, ἐκέτι

insce[n]de in hunc currum (currum aliquem oſtendebat equorum alatorum, Pegaſo ſimilium) ut perſpicias qualia & quanta, ſi te mihi non dediſſes, ignoraturus fueras. Simul autem adſcendi, agitabat illa & moderabatur: atque ego in altum evectus contemplabar, ab Aurora curſu inſtituto ad Occidentem usque, urbes, gentes, populosque, quaſi Triptolemus ſeminis quiddam in terram projiciens: quanquam haud ſane memini, qualenam eſſet ſparſum illud ſemen, niſi hoc tantum, homines ad me ſuſpicientes laudare, & fauſtis acclamationibus, quoscumque volatu adiiſſem, proſequi.

16. Poſtquam igitur tot res mihi, meque laudantibus iſtis oſtendiſſet, reduxit iterum

a Ὑποπτέρων] Ὑπόπτερον F. J. b Ἴδῃς] Εἰδῇς A. B. P. J. c Ὑφηνίαχει] Ἡνίοχει J. V. 2. d Ἐπεσκόπουν]

Thom. in Φέρε. Ἐπιβαίνειν τῷ ὀχήματι ex hoc loco profert *Scheffer.* de R. V. I. p. 232. praetermittens proximum illud ἀνάρχεσθαι, quod multo rarius occurrit. *T. H.*

29. Πηγάσῳ ἐ.] E nummis exhibet *Spanhemius* in eximio de *Praſtantia & Uſu Numismatum* opere p. 272. Ed. poſtremæ; & *Gryphas* intelligit. *M. du S.*

30. Ὅπως ἴδῃς] Mſſ. & Angl. *ἴδῃς* toleranda lectio, aliter tamen ceteræ editiones; atque aliter legit Interp. *J. B.*

34. Ἄ. π. τὰς ἑσπερίας πόλεις] Corrige, τὰς τῆ ἑσπέρας πόλεις. *J. Br.*

Ἄχρι πρὸς ἑσπέραν, πόλεις] Angl. πρὸς τὰς ἑσπέρι πόλεις. Mſſ. πρὸς ἑσπερίους. *J. B.*

Ἄχρι πρὸς ἑσπέραν πόλεις] Ex iis, quæ apponit *Bourdelotius* non poteſt eſſe dubium, quin legi debeat ἄχρι πρὸς τὰ ἑσπέρια πόλεις, &c. *J. G.*

Ἄχρι π. ἑσπέραν] *Gronovii* conjectura non improbabilis. *Heſych.* Ἑσπέρια, ὀθόνια μίρη quod *Berkelius* obſervavit ad *Stephan.* in Ἑσπερία. Saepe *Philoſtr.* de V. A. T. IV. c. 47. ἑσπέρια τῆς γῆς V. p. 219. Idem tamen VII. p. 282. τὴν Κελτῶν ἑσπέραν. Neque tamen ulla nobis ratio conſtat, cur vulgata lectio videretur mutanda. *T. H.*

35. Ὁ Τριπτόλεμος] Cum Triptolemo, fationis inventore, qui nova reperta vitaeque humanae utiliſſima diſſeminant, comparari ſolent. *Paetus* ad *Artaxerx.* inter Epiſt. Hipp. II. Hippocrates Δημητρίων παιδαγωγέει, ὥσπερ ὁ Τριπτόλεμος τὰ τῆς Δήμητρος σπέρματα, τὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ βοηθήματα. Vid. *Athen.* V. p. 203. C. Huic Paulus Chriſtianae religionis conſitor & propagator confertur a multis Patrum aperte: conſideratius in re ſacra fabuloſo nomine abſtinere voluit *Iſidor. Peluſ.* III. Ep. 176. ὁ δὲ Παῦλος, ὥσπερ ὑπόπτερος γεωργὸς, πᾶσαν χεδὸν ἐπέδραμε τὴν οἰκουμένην &c. τοῖς ἀνηκόοις ἐσπείρων τὸ θεῖον κήρυγμα. Significat etiam Triptolemi currus mirificam quandam itineris celeritatem, ut apud *Ovid.* Tr. III. 8. neque aliter *Amm. Marcellin.* XXII, 2. *Utque ſolet fama novitates augere, properabat exinde ſublimior* Julianus, *ut quodam Triptolemi curru* &c. Alias poetae ſibi currus vindicant, quibus vel ſublimes ignota prioribus via ferantur, vel celebres per ora hominum & publicas laudes procedant: *Pindarus* illo, quo ſolet, ſpiritu: Οἱ παλαι φῶτες, οἱ χρυσαμπύκων Ἐς δίφρον Μοισᾶν ἔβαινον Π. I, 102. Vid. *Arijtid.* T. III. p. 669. *Manil.* II, 58. 138. quem locum egregie ſanavit *J. Fr. Gronovius* Obſ. II, 5. p. 242. ibi *Choerili* veteris verſus opportunos produxit *Joſ. Scaliger*, nec non ad *Euſeb.* p. 101. in quorum ultimo legendum profecto, ποζυγὶς ἅρμα ἐλάσαι vel ἐλάσασι, non πελάσαι. hoc *Scaligerum* & *D. Heinſium* de S. H. II. p. 270. fugiſſe miror, non item *Muretum* V. L. XII, 14. & *Sam. Petit.* Obſ. II. c. 2. Huc pertinent illae *Ciceronis* quadrigae poeticae II. ad Quint. Ep. 15. Porro *famae gloriaeque volucres currus* in poetis notiſſimi: nec *Philoſtratus* ſprevit V. S. II. p. 596. de Ptolemaeo Sophiſta: ἀλλ' ὥσπερ ἐπὶ λαμπροῦ ὀχήματος ἡ φήμη περιῴδῃ δήμοις τὰ ἄστη. Illud autem *Callimachi* longe tenerrimum eſt, quum Hipponicum ſignificare velit gratiis omnibus inſtructiſſimum, Ep. L. ἅρμασιν ὡς Χαρίτων φερηείς. Artificioſa vero modeſtia *Lucianus* ſe non meminiſſe ſcribit, quale eſſet illud, quod in terram feminaret: ſatis enim auditoribus patebat, eruditos intelligi fructus ingenii, quibus magnam ſibi famam pepererat. *T. H.*

36. Ἀποσπείρων τινές] Repone, ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν. *aliquid in terram ſpargens:* nota eſt omnibus Triptolemi fabula. *J. Br.*

43. Ἐνδεδυκότα] οὐκ ἔτι τὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα. ſic Thom. M. in Ἐνδεδυκώς. *T. H.*

45. Κατα-

terum non iſta quidem veſte indutum, quam habebam, quum volucri curru efferrer: ſed videbar omnino mihi in amictu honoratiore & praetextato redire. Quin &, ut patrem invenit adſtantem, meque opperientem, monſtrabat ipſi veſtem illam, & me, qualis reverterer: imo etiam ſubmonefecit, quam fere de me conſilii rationem iniiſſet. Iſta me vidiſſe memini pueritiam tantum quod egreſſus, ut mihi quidem videtur, conturbatus ex verberum metu.

17. Haec dum exſequor, Hercules, inquit nonnemo, quam longum ſomnium & judiciale: tum alius interpellat; hibernum ſcilicet, nam longiſſimae ſunt noctes: aut ſi forte trinoctiale, quemadmodum Hercules eſt & ipſe: quid vero ipſi in mentem venit, ut iſta nugaretur ad

τὴν αὐτὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα, ἣν εἶχον ἀφιπτάμενος· ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκουν εὐπάρυφός τις ἐπανήκειν. καλαλαβοῦσα οὖν ἡ πατέρα ἑστῶτα καὶ προσμένοντα, ἐδείκνυεν αὐτῷ ἐκείνην τὴν ἐσθῆτα, κἀμέ, οἵαν ἥκοιμι· καί τι καὶ ὑπέμνησεν, οἷα μικρῷ δεῖν περὶ ἐμοῦ ἐβουλεύσαλο. ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντίπαις ἔτι ὤν, ἐμοὶ δοκεῖ ἐκταραχθεὶς πρὸς τὴν τῶν πληγῶν φόβον.

Μεταξὺ δὲ λέγοντος, Ἡράκλεις, ἔφη τις, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύπνιον, καὶ δικανικόν. εἶτ' ἄλλος ὑπέκρουσε, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτι μήκισταί εἰσιν αἱ νύκτες· ἢ τάχα πως τριέσπερος, ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτός ὀφ. τί δ' ἂν ἐπῆλθεν αὐτῷ λῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς.

Ἐσκόπουν *J.* margo *A.* r. *W.* e Ἐσκέμην] Τὰς ἰσκέμ A.P. τὰς ἰσκιρίας B. *J. f* Ἐβουλεύσατο] Pr. *Edd.* ἐβουλεύσαλο.

45. Καλαλαβοῦσα ἐ τὸ πατέρα] Alia lectio in Mſſ. καλαβαλοῦσα κ τὴν ἐκείνην ἐσθῆτα. Recepta lectio in margine regii Cod. adſcripta eſt. *J. B.*

45. Τὸν πατέρα] De reditu illo fuſius in Ἁλιξ. c. 56. unde patet, quousque pater ei obviam venerit. *M. du S.*

47. Καί τι κ] Lege: καί τοι κ. atque ita video poſſiſſe *Fac. Tollium* ad *Longin.* p. 181. Ἐβουλευσαλο defendi poſſe non nego: melior tamen, & ad ea, quae ſupra ſunt narrata, convenientior C. R. lectio, quam ſecutus ſum. *T. H.*

48. Ἐβουλεύσαλο] In Mſſ. ἐβουλεύσατο. ut hoc referatur ad patrem. *J. B.*

53. Δικανικόν] Forenſe dixit, vel quod duae perſonae inter ſe decertent: vel quod forenſes cauſae multis clepſydris perorentur. Notat autem prolixam & ineptam orationem, quam etiam hybernum ſomnium vocavit, quod hyeme noctes ſint longiores, & proinde longiora ſomnia. *G. C.*

54. Χειμερινὸς ὄν.] Vide Eraſm. in Chil. *A. V.*

Ibid. Ὅτι μήκ.] *J. G. Graevius* ad Πρ. ἢ Κ. ὅτε ſcribi jubet; quod recepiſſem utique, ſi vel unus addixiſſet Codex: nunc lectione vulgata nos oportet eſſe contentos: *hybernum ſomnium: nam longiſſimae ſunt noctes. Polyd. Virgilius Capnatum* ſecutus ex his paroemiam effinxit, *Somnium hybernum* & cur *dicanicum* diceretur, explicare fuit conatus: utrumque male: nam & tali proverbio libenter caremus, & alia longe eſt cauſa, cur ὑπνίον δικανικὸν vocaverit, *ſomnium abſurdum & auribus grave*, qualia nimirum multa cautidici debiterare ſolent. Parum diſtat illud *Platonis* in *Apol.* p. 25. A. ἐμοὶ ὁ ὑμῖν φαντασθεὶς μέ, κ δικανικὸς, ἀληθὴς δέ. Theaet. p. 128. E. Simili modo apud *Lucianum* ſaepe occurrere notavit *Herald.* An. in *Salm.* Obſ. ad J. A. & R. VI. c. 10. §. 9. *T. H.*

55. Αἱ νύκτες] Hinc Platonis Comici fabula, cujus titulus *Nox longa*, laudata *Polluci* VI, 33. *M. du S.*

Ibid. Τριέσπερος] Facete, ut ſolet: τριέσπερον vocat Herculem ab trinoctio illo, quod traditur in eo concipiendo inſumtum. Nota eſt fabula trinoctii concubitus Jovis & Alcmenae vel ex *Plauto*, vel ex ipſo *Luciano* in Dial. Merc. & Solis. *G. C.*

Τριέσπερος] Haec ait per alluſionem ad *Lycophronem* in Alexandra ſtatim initio, ubi de Hercule ſic: Αἳ αἳ τάλαινα θηλαμῶν κεκαυμένη Καὶ πρόσθε μ' αἰνίγμοισιν ἁλισμηφόροις Τριεσπέρου λέοντος —. Quem Herculem τριέσπερον λέοντα dixit, ut interpretatur *Tzetzes*, vel quod plures noctes impendit Jupiter in ejus generationem, vel quod per tres dies mantit in ventre ceti, ut Heſionem liberaret. *J. P.*

Τριέσπερος] Agnoſces etiam *Lucianum* in *Gall.* §. 12. τριέσπερον ἂν ἤδιως ἔτι εἶδον τὸ ὄνειρον. Apud *Schol.* Homer. ad Il. Σ'. 323. Hercules τριέσπερος, & in Ara *Doſiadae* II. *Lycophroni* v. 33. τριέσπερος λέων, ubi vide *Tzetz.* & *J. Meurſ. Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 42. τὸ Βοηθοῦσαν παρέσομεν αὐτοῖς ἐ τὸ Τριέσπερον τὸ κ γενόμενον ὅτω ἐ γενῶντα μεγαλοπρεπῶς. Scriptor Chriſtianus neſcio quis apud *Suid.* in Ἰωὺ parum concinne: Οὐ κατὰ τὸ Ἡρακλέους μῦθον ἐ τὸν Ἀδμήτου Ἄλκηστιν, ἢ ὁ Καλλίνικός τε κ τριέσπερος ὑπὲρ τῶ ἀνδρὸς τελευτήσασαν ἤγειρε· hinc apud *Alciphr.* p. 356. ὁ Ἡρακλέους τριέσπερος, ubi nonnulla *Berglerus*. In hiſtoria Jonae originem fabulae ponit *Cyrillus* Comm. in Jon. quam ſubtilitatem Eccleſiae patri nullus invideo: tanto minus, quod continuatarum noctium numerus haud ſane conſtet: magnos quidem auctores, ut vidimus, habet trinoctium; quibus accedant *Orpheus*, aut is potius, qui Orphei ſubiit perſonam, Argon. v. 118. verſibus elegantiſſimis, & *Lucan.* apud *Lactant.* ad *Stat.* Theb.

ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι παιδικῆς νυκτὸς, καὶ ὀνείρων παλαιῶν, καὶ ἤδη γεγηρακότων; ἕωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία· μὴ ὀνείρων τινῶν ἡμᾶς ὑποκριτάς τινας ὑπείληφεν; Οὐκ ὦ 'γαθέ. οὐδὲ γὰρ [a] ὁ Ξενοφῶν ποτε διηγούμενος τὸ ἐνύπνιον, ὡς ἐδόκει αὐτῷ ἐν ὄψει τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, καὶ τἄλλα, (ἴστε γὰρ) οὐχ ὑποκρισιν τὴν ὄψιν, οὐδὲ ὡς φλυαρεῖν ἐγνωκὼς αὐτὰ ταῦτα ἔλεγεν, ἢ μέλλων ἐπὶ τὴν πατρῴαν οἰκίαν ἀπιέναι. ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ, ὦ φίλε, ἐν τῷ ἐνυπνίῳ τὸν μὲν κεραυνὸν ἐμφανῆ γενόμενον ἐμπεσεῖν εἰς τὴν πατρῴαν οἰκίαν, τὸν δὲ πατέρα ἐν τῷ ὕπνῳ ἡγεῖσθαι τὸν κεραυνὸν ἐμπεσεῖν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ ἐκ τούτου ἀναστάντα ἐκπλαγῆναι, καὶ ἐπὶ τὸ πῦρ δραμεῖν, ὡς σβεσόμενον τὸν κεραυνόν. ἐπεὶ καὶ ἐγὼ ἐνύπνιον ἑωρακέναι δοκῶ ποτε, ὅτι ἐν τῷ ἀγρῷ ἐν τῷ Ἀμαρουσίῳ ἐκοιμώμην, καὶ ἐδόκουν ἐν τῷ ὕπνῳ ἀκούειν τῆς βροντῆς, καὶ ἐν τῷ ὕπνῳ ἐδόκουν ἀναστὰς ἐπὶ τὸ πῦρ δραμεῖν, ὡς σβεσόμενος τὸν κεραυνόν. ἐπεὶ δὲ ἐξηγειρόμην, ἐγὼ μὲν ἐν τῷ ἀγρῷ ἐκοιμώμην, ἡ δὲ οἰκία ἐκαίετο. ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ, ὦ φίλε, ἐν τῷ ἐνυπνίῳ τὸν μὲν κεραυνὸν ἐμφανῆ γενόμενον ἐμπεσεῖν εἰς τὴν πατρῴαν οἰκίαν, τὸν δὲ πατέρα ἐν τῷ ὕπνῳ ἡγεῖσθαι τὸν κεραυνὸν ἐμπεσεῖν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ ἐκ τούτου ἀναστάντα ἐκπλαγῆναι, καὶ ἐπὶ τὸ πῦρ δραμεῖν, ὡς σβεσόμενον τὸν κεραυνόν. ἐπεὶ καὶ ἐγὼ ἐνύπνιον ἑωρακέναι δοκῶ ποτε, ὅτι ἐν τῷ ἀγρῷ ἐν τῷ Ἀμαρουσίῳ ἐκοιμώμην, καὶ ἐδόκουν ἐν τῷ ὕπνῳ ἀκούειν τῆς βροντῆς, καὶ ἐν τῷ ὕπνῳ ἐδόκουν ἀναστὰς ἐπὶ τὸ πῦρ δραμεῖν, ὡς σβεσόμενος τὸν κεραυνόν. ἐπεὶ δὲ ἐξηγειρόμην, ἐγὼ μὲν ἐν τῷ ἀγρῷ ἐκοιμώμην, ἡ δὲ οἰκία ἐκαίετο.

nos, puerilemque noctem commemoraret, & somnia vetera, jamque obsoleta: futile profecto hoc narrationis frigus: num nos somniorum interpretes esse quosdam statuit? minime certe, o tu, quisquis es: neque enim Xenophon, quum narraret aliquando somnium, fulmen sibi visum in paternam cecidisse domum, & reliqua (nostis enim) velut histrionicam, visionem istam, neque nugaturus

a Ὁ Ξενοφῶν] Anab. γ. ϛ. Br. p. 175. v. 4.

IX, 424. sed nonnulli binas tantum noctes (vid. *Passerat.* ad *Propert.* II, 18. v. 25. *Muncker.* ad *Hygin.* F. XXIX.) novem alii conjungunt, *Clem. Protr.* p. 20. D. & *Potter.* illi brevius, quam par erat, contracto temporis spatio, ternarii numeri perfectionem, quam in hoc etiam negotio spectari voluit *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. VIII, 75. temere violant: hi multo sane melius Herculis honori consulunt, cujus tanta fuerit fortitudinis excellentia, ut in eum formandum solidas novem noctes impendere Jupiter debuerit: nam si verum est, quod *Diodorus* IV. p. 151. D. historica gravitate confirmat, τὸν γὰρ Διὰ μισογύνιον Ἀλκμήνῃ τριπλασίαν τὴν νύκτα ποιῆσαι, ἐν τῷ πλήθει τῶν πρὸς τὴν παιδοποιΐαν ἀναλωθέντος χρόνου προσημῆναι τὴν ὑπερβολὴν τῆς τῶν γεννηθησομένων ῥώμης, si hoc, inquam, verum est, tanto magis eadem ratio in novenario noctium numero valebit. Jam neminem fore puto, qui vim istius μεγαλοπρεπείας apud *Nazianzenum* non capiat. *T. H.*

59. Ἕωλος γὰρ ἡ ψ.] Bona notavit, hoc etiam loco prolato, *H. Stephan.* Ind. Thes. in V. Ἕωλος, & *Jungerm.* ad Poll. I, 65. n. 38. *T. H.*

61. Ὑποκριτὰς] Hinc cum similibus aliis adnotavit *Budaeus* C. L. G. p. 776. Displicent ὀνείρων τινῶν ὑποκριτάς τινας· alterutrum, si nitorem loquendi consulas, sufficerit: nec sane in Ed. Fl. primum illud τινῶν extat, quod in posteriores omnes unde fuerit invectum, mihi non liquet: quanquam in Exc. Cod. *Regin. Poli* reperiam adscriptum, per me tamen licet exturbetur. *T. H.*

62. Ὁ Ξενοφῶν] Videtur somnium hoc intelligere, quod est lib. III. Anab. quo vidit *Xenophon* per quietem domum suam paternam fulmine totam collucere. *G. C.*

63. Ὡς ἐδόκει] Tutatur se *Lucianus* exemplo atque auctoritate *Xenophontis*, & ejus praesertim somnii narratione, quod, desperatis Graecorum militum rebus, ereptis jam sibi per fraudem ducibus, ea ipsa qua visum est nocte, commilitonibus narrat, Anab. III. initio fere. Verba autem quibus id agit hic *Lucianus* subobscura & depravata etiam videntur. Nam cum ait, οὐκ ὦ ἀγαθέ, non negat, quod novissime ab auditore objici sibi finxerat; sed vocem λῆρῆσαι respicit aut ἕωλος ψυχρολογία, quasi dicat, *nequaquam, o bone, nuga sunt pueriles; nisi forte nugatum etiam Xenophontem putas, cum somnia sibi visa narrat, tum domi, jam profecturo, tum alia.* Obscuritas inde oritur, quod λῆρῆσαι, quod repeti debuit, omissum est in hunc modum. οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τ. ἐ. ἐλήρησε, ὡς ἐδόκει αὐτῷ. Deinde somnium non unum indicat. Trajectio est itaque insignis, *Luciano* tamen non infrequens: nam scribi debuit, οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. ποτε, ὡς ἐδόκει αὐτῷ τὸ ἐ. δ. V. *Euripid.* p. 401. B. ἐδόξα. Ut autem verba se habent, excidisse puto articulum τὸ ante τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ. Similes trajectiones apud hunc vide N. Δ. XXI. & XXII. Sed & hoc monendus est lector, aut male locutum *Lucianum*, aut memoria lapsum, cum scribit ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ. Somnium enim illud non *domi* profecturus vidit, sed *in reditu* Graecorum. Erroris occasionem praebuit, quod in somnio paternam domum fulgure coruscantem sibi videre visus est Xenophon. Nullum enim in toto opere somnium narrat sibi domi visum. *M. du S.*

Ὡς ἐδόκει αὐτῷ] Satis est ad fidem vitii faciendam, quod in hoc loco illa expedita styli Lucianei facilitas desideretur. Dum meliorum Codd. opem expectamus, nam in nostris nihil est quicquam subsidii, ita conjecto, periisse descriptoris negligentia (quod quam crebro vetustis in membranis, etiam emendatissimis, fiat, experti non ignorant) versum unum, quem si ex *Xenophonte* revocare licet, sensus saltem & oratio tolerabilis exibit: οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τὸ ἐν. ὡς ἐδόκει αὐτῷ βροντῆς γενομένης σκηπτὸς πεσεῖν ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, καὶ τἄλλα (ἴστε γὰρ) οὐχ ὡς ὑποκρισιν τὴν ὄ. ὑ. φλ. ἐ. αὐτὰ δ. quae sic interpretor; *neque enim Xenophon aliquando somnium enarrans, quo videbatur ipsi facto tonitru fulmen in paternam cecidisse domum, & cetera (nostis enim) veluti scenicam actionem hoc visum, aut ipse de industria nugaturus ista referebat* &c. illud ὡς ἐδόκει αὐτῷ plane videtur postulare partem istam a nobis interseram, praecipue si *Xenophontis* verba perpendas K. A. III. p. 175. μικρὸν δ' ὕπνου λαχών, εἶδεν ὄναρ· ἔδοξεν αὐτῷ βροντῆς γ. &c. Haec nostra, simul ac meliora quis dederit, lituram debent. Ceterum vereor, ne duo *Xenophontis* somnia diversa confuderit *Lucianus*: hoc certe, cujus modo meminimus, apud suos commilitones exposuisse non legitur, sed aliud lib. IV. p. 191. cum Chirisopho communicavit, idque etiam in magna rerum desperatione. *T. H.*

72. Ἐθε-

rus de induſtria perſequebatur, idque in bello & deſperatione rerum, urgente hoſte; ſed ſane & utile quiddam habebat iſta narratio.

18. Similiter & ego ſomnium iſtud meum enarravi vobis ejus rei cauſa, ut juvenes ad meliora convertantur: inprimis ſi quis eorum ob paupertatem animo deficiat, ſeque deterioribus applicet, indolem haud ignobilem corrumpens: hic, ſat ſcio, confirmabitur, audita ſomnii noſtri fabula, meque ſibi idoneum exemplum ob oculos ponet conſiderando, ex quali conditione ad pulcherrima me contuli, eruditionemque concupivi, nequaquam ignave cedens rei familiaris, quae tum premebant, anguſtiis; itemque qualis ad vos me recepi, ſi nihil aliud, at ſaltem nemine ſculptorum obſcurior.

διεξήει. καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ ἀπογνώσει πραγμάτων, πολιορκούντων πολεμίων, ἀλλά τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις.

Καὶ τοίνυν κἀγὼ τοῦτον ὄνειρον ὑμῖν διηγησάμην ἐκεῖνο ἕνεκα, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελτίω τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχωνται· καὶ μάλιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας [a] ἐθελοκακεῖ, καὶ πρὸς τὰ ἧττω ἀποκλίνει, φύσιν οὐκ ἀγεννῆ διαφθείρων. ὑπερθήσεται οὖν τοιοῦτόν τι, ἀκούσας τοῦ μύθου, ἱκανὸν [b] ἑαυτῷ παράδειγμα ἐμὲ προσλήψεται, ἐννοῶν οἷος ἀπὸ τῶν πρὸς τὰ κάλλιστα ὥρμησα, καὶ παιδείας ἐπεθύμησα, μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πενίαν τότε, οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ἀδενὸς γοῦν τῶν λιθογλύφων ἀδοξότερος.

a Ἐθελοκακεῖ] Ἐθελοκολακεῖ F. adſcriptum ἐθελοκακεῖ ex P. b Ἑαυτῷ] Priores Edd. ἑαυτοῦ.

72. Ἐθελοκακεῖ] Mſſ. & Baſil. & Flor. ἐθελοκολακεῖ. male. *F. B.*
Ἐθελοκακεῖ] Adducit Budaeus C. L. G. p. 25. *T. H.*
76. Ἑαυτῷ] Scripſi ἑαυτῷ. alterum illud Graeci ſermonis norma reſpuebat: προτύπωμα ἑαυτῷ προτιθέναι Σωκράτει Simplic. in *Epictet.* p. 283. παράδειγμα προτίθεσθαι *Noſter* habet in Πρ. ἢ Κ. *T. H.*

Ad eum qui dixerat, Prometheus es in verbis.

Πρὸς τὸν Εἰπόντα, Προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις.

1. PRometheum igitur me eſſe ais? ſi ea ratione, o optime, quod & mea opera lutea ſint, agnoſco imaginem, meque ſimilem illi eſſe fateor: neque luti figulus dici recuſo: tametſi lutum mihi vilius ſit, quale ex triviis colligitur, cœnum propediem.

1 Ὀγκῶν Προμηθέα με εἶναι φῄς; εἰ μὲν κατὰ τοῦτο, ὦ ἄριστε, ὡς πηλίνων κἀμοὶ τὰ ἔργων ὄντων, γνωρίζω τὴν εἰκόνα, καὶ φημὶ ὅμοιος εἶναι αὐτῷ· εἰ δ' ἀναίνομαι πηλοπλάθον ἀκεῖν, εἰ μὴ φαυλότερος ἐμοὶ ὁ πηλὸς, οἷον ἐκ τριόδου, [a] βόρβορός τις ὢν

a Βόρβορός] Ita recte *F. V.* 2. *P. S. A.* βάρβαρος M. O. & ceterae Edd. prior lectio adſcripta margini *A. W.*

ΠΡΟΣ] Poſt annum *Luciani* quadrageſimum ſcripta eſt haec oratio, qua fautores quosdam ſuos ſolam in ejus ſcriptis novitatem laudantes monet, non tam novitate exempli, quo Comoediam cum Dialogo conjunxerat, laudem ſe captaſſe, quam ex ipſis ſalibus ac totius operis concinnitate ac forma. Ejusdem argumenti aetatisque forte eſt Zeuxis. Poſt Dialogos ſcriptus A. 2. *M. du S.*

1. Προμηθέα] Hanc vocem interpretor ad lib. 5. *Heliod.* partem priorem hujus dialogi interpretatur *Athen.* lib. 7. *Scalig.* ad *Euſeb.* *F. B.*

6. Βαρβαρός τις ὢν παροιμιῶδες] Legendum βόρβορός τις. *Eraſm.* in Adagio: *Barbarus e trivio.* *F. Br.*
Βόρβορος] Mirum omnes editiones habuiſſe βάρβαρος,

πολλοῦ μικρόν. εἰ δὲ ὑπερεπαινῶν τὸν λόγον ὡς δῆθεν [a] εὐμηχάνως ὄντας, τὸν σοφώτατον τῶν Τιτάνων [b] ἐπιφημίζεις αὐτοῖς, ὅρα μή τις εἰρωνείαν φῇ, καὶ μυκτῆρα, οἷον τὸν Ἀττικὸν, προσεῖναι τῷ ἐπαίνῳ. ἢ πόθεν γὰρ εὐμήχανον τεμόν; τίς [c] δ' ἡ πολλὴ σοφία καὶ πρόμηθεια ἐν τοῖς γράμμασιν; ὡς ἔμοι γε ἱκανὸν, εἰ μὴ πάνυ σοι γήϊνα ἔδοξε, μηδὲ κομιδῇ ἄξια τῆς Καυκάσου. καίτοι πόσῳ δικαιότερον ὑμεῖς ἂν εἰκάζοισθε τῷ Προμηθεῖ, ὁπόσοι ἐν δίκαις εὐδοκιμεῖτε, ξὺν ἀληθείᾳ προιέμενοι τοὺς ἀγῶνας; ζῶντα δὴ ὡς ἀληθῶς, καὶ ἔμ-

modum. Sin vero extollens orationem meam, perinde ut artificiosam, doctissimi illius Titanum nomine eam cohonestas, vide ne quis ironiam dixerit, & quasi quandam Atticam subsannationem subesse huic laudi: unde enim artificiosum est, quod ego facio? Quae vero eximia sapientia & prudentia in scriptis meis? Mihi certe illud satis fuerit, si non lutea prorsus, aut digna Caucaso tibi videantur. At vero quanto justius vos comparari Prometheo poteratis, quicunque in causis agendis celebres estis, vera certamina subeuntes? Viva enim re ve-

ra

a Εὐμηχάνους] Ἀμηχάνους F. εὐμ. E. P. b Ἐπιφημίζεις] Ἐπιφημίζεις P. c Δ'] Δαὶ W.

10. Τὸν Ἀττικὸν] Οἷον φησὶ, εἰ καὶ Ἀττικόν με ἐπαινῶν εἶπας τὸν Σύρον καὶ ὁκ Σαμοσάτην. μυκτηρισμὸν γὰρ ἂν ἐγωγε, οὐκ ἔπαινον * τοῦτο. V.

* Τοῦτο] V. τοῦτο. Sed totum Scholium absurdum est: respicit enim Auctor notam Athenienſium εἰρώνειαν. M. du S.

ρᾳ, cum de menda viri docti monuissent: repetit illud *Lucianus* passim. J. B.

Βόρβορᾳ] Sic *Plato* de *Rep.* VII. Ed. Lugd. p. 488. B. καὶ τῷ ὅτι οὐ βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινὶ, de anima tenebris ignorantiae immersa. In Mss. tantum O. & W. & plerisque impressis βάρεαρᾳ legitur. Sed Coll. & J. Ed. veram scripturam asserunt, quam conjectura etiam assecutus est Benedictus. In Cod. W. notatam eam vocem puto, cum ei versui in margine nota haec [÷—] sit adscripta. M. du S.

Βόρβορᾳ] Eo differt a πηλῷ, quod & male oleat, & nulli sit usui; quum contra πηλὸς, *terra liquore adfuso subacta*, ad fingendum sit idoneus: a *Platone* in Theaet. p. 109. C. memoratur πηλὸς ὁ τῆς χυτρίνης, καὶ πηλὸς ὁ τῆς κορυπλάστου, καὶ πηλὸς ὁ τῆς πλινθουργικῆς· hoc Latinis *lutum*, illud *coenum*; quam vocabulorum istorum in utraque lingua proprietatem recte Glossae veteres observant: eadem in translationibus inde ductis distincta facile patet. De βόρβορᾳ & βορβορώδης vide *H. Junii* Adagia in *Coeni agitator*. Nihilominus fieri nonnunquam potest, ut in eandem propemodum significationem conveniant: *Aristoph.* in Vesp. v. 248. 257. 259. T. H.

9. Ἐπιφημίζεις] Male in omnibus editionibus ἐπιφημίζεις. Alia lectio melior, de qua dico alibi. J. B.

Ἐπιφημίζεις] *Ominibus* hic nullus locus; aptissima contra *elogiorum* magnificorum mentio. Hinc est quod hanc scripturam secuti sumus, M. etiam Codice firmatam. *Demosth.* p. m. 329. A. χρὴ . . . . πανθ' ὅσα τις πράττει τοὺς Θεοὺς ἐπιφημίζων, τοιαῦτα φαίνεσθαι, οἷα μηδ' ἂν ἐπ' ἀνθρώπου πραχθέντα ποτὲ φανείη. ubi Schol. ὁ πράττων ἐπὶ ὀνόματι τῶν θεῶν τὸ optime. Adde *Athenag* p. 52. C. D. *Clem. Alex.* p. 17. A. & 18. A. & Basil. p. Ed. Bas. 411. C. Vid. tamen Il. A. 22. M. du S.

Ἐπιφημίζεις] Gratiam facimus *Bourdelotio*, judici Graecarum venustatum non peritissimo, praeposterae correctionis: nota sunt ἐπιφημεῖν, & diversa potestate εὐφημίζειν probandum fuerat ἐπιφημίζειν, idque ea virtute, quam locus hic postulat. Meliora docuit *Budaeus* C. L. G. p. 593. bene Lucianei loci sensum interpretatus: *Titanum principis titulo & nomine insignis & ornas.* Restituendum *Pausaniae* I. p. 90. ubi vulgatur ἐπιφήμισαν tu lege: ἐπιφήμισαν, scilicet τῇ τῶν κυάμων σπορᾷ. ut p. 100. & saepius: *compertum autem nihil*, inquit, *habeo dicere, primusne hic Cyamites fabas severit, an huic invento heroem quendam Cyamitae titulo donatum inscripserint.* Sic *Aristid.* T. I. p. 450. B. τούτοις (frumenti sationi) Κάλιός τε & Μιτάνειρα & Τριπτόλεμος ἐπιφημίζονται· male vertit *Canterus*, ut & p. 331. A. nec multo rectius in Epistolis *Libanii*, quas *J. Chr. Wolfio*, egregie de literis merenti, debemus p. 114. οἷς τε πράττεις, ἐκεῖνον ἐπιφημίζεις, *quae ipse geris, illi attribuis; quasi ab illo gesta praedicas.* Aliorum exemplis adde *Philon. Jud.* L. ad C. p. 1011. E. 1016. A. *Pollux* IX, 95. 112. T. H.

10. Εἰρωνείαν & μυκτῆρα] Copiose vir Clariss. *Is. Casaub.* ad *Theophr.* Charact. in subsannationem Atticam. Id. *Lucianus* de Gymnas. εἰπὼν εἰρωνεύσασθαι καὶ τοῖς λόγοις. Sic postea εἰς τὴν Ἀττικὴν ἀστειότητα καὶ σκωμμάτων. *Eunap.* in *Liban.* ipse saepiss. sic χλεύασμοὺς, ἁλισμοὺς, ἐμπαιγμοὺς, & similia Atticor. de quib. interp. *Aristoph.* J. B.

Εἰρωνείαν] Ἀθηναῖοι εἴρωνες καὶ τοῖς λόγοις. Vid. *Casaub.* ad *Theophr. Char.* A. V.

Ibid. Μυκτῆρα] *naſum*: *ironias. Erasm.* in Proverbio: *Naso suspendere.* J. Br.

Μυκτῆρα] Utuntur hoc loco *J. Brod.* Misc. IV. c. 32. *H. Stephanus* App. de D. A. p. 245. & *Is. Casaubon.*

ra atque animata vobis opera ſunt, & per Jovem etiam calor illorum ignitus eſt. Quod ipſum a Prometheo profectum videri poſſit, niſi quod hoc diſcriminis ineſt, quod ex luto vos non fingitis, ſed aurea vobis pleriſque figmenta ſunt.

2. Nos autem, qui ad multitudinem prodimus, atque ibi hujusmodi declamationes profitemur, ſimulachra tantum quædam ſpectanda exhibemus. Et in ſumma, circa lutum, uti paulo ante dixi, hæc figulina verſatur, quemadmodum puparum figuli: ceterum neque motus ſimilis ineſt, neque animæ ſignificatio ulla, ſed delectatio quæ-

ψυχα ὑμῖν τὰ ἔργα. ᾗ νὴ Δία, ᾗ τὸ θερμὸν αὐτοῦ ἐστὶ λαμπρον. ᾗ τοῦτο ἂν τῆ Προμηθέως ἂν εἴη, πλὴν [d] εἰ μὴ διαλλάττοιτε, ὅτι μηδ' ἂν πηλῆ πλάττοιτε, ἀλλὰ χρυσᾶ ὑμῖν τοῖς πολλοῖς τὰ πλάσματα.

Ἡμεῖς δὲ οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες, ᾗ τὰς τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἐπαγγέλλοντες, εἴδωλα ἄττα ἐπιδεικνύμεθα. ᾗ τὸ μὲν ὅλον, ἐν πηλῷ, καθάπερ ἔφην μικρὸν ἔμπροσθεν, ἡ πλαστικὴ ἔστ' ταῦτα τοῖς κοροπλάθοις· τὰ δ' ἄλλα, ὅτε κίνησις ὁμοία πρόσεστιν, ὅτε ψυχῆς δεῖγμά τι, ἀλλὰ τέρψις ἀλ-

[d] Εἰ μὴ διαλλάττοιτε] Εἰ μὴ διαλλάττοιτε O. εἰ μὴ διαλλάττοιτε. M.

bon. ad *Theophr.* Ch. Eth. c. I. *T.H.*

Ibid. Ἀτλικὸν] Omnium enim Graecorum dicacissimi & facetissimi habiti sunt Attici. *J.Br.*

15. Τῆ Καυκ.] Ubi deligatus Prometheus a vulture manditur. *J. Br.*

18. Τὰς ἀγῶνας] Nam declamatorum orationes *umbratilem pugnam* vocat *Cicero*. *J. Br.*

Ibid. Ζῶντα ἂν] Haud dubie ἐλληνικώτερον MS. Wittiana Ζωὰ γ' ἂν &c. *J.J.*

Ibid. Ἔμψυχα] Vide omnino Leosthenis de Demosthene dictum, a *Noſtro* allatum Δημοσθ. c. 14. unde desumtum hoc credo. *M. du S.*

21. Πλὴν εἰ μὴ διαλλ.] In versione Lat. hoc modo: *Niſi ſi ſic dirimatis, vos ex luto non fingere, ſed aurea pleriſque veſtris figmenta eſſe.* Tu potius sic redde: *Niſi in eo tantum differretis* (a Prometheo sc.) *quod non ex luto fingitis, ſed quod aurea veſtrum pleriſque ſunt figmenta.* Sic pro *Imag.* §. 21. Ἀλλὰ κἀκεῖνο ἐ σμικρῷ διαλλάττουσι. *Sed hac re etiam non exigua a ſe invicem differunt*: & alibi. *Xiphilin. Nerone* p. 189. Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ὁμοίου πάντα ἐπρατον, ἐν ἑνὶ δὲ τούτῳ διέφερον. *Cuncta enim eodem modo faciebant, tantumque diſcrepabant in eo* &c. *L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 19.

Πλὴν εἰ μὴ διαλλάττοιτε] Jure *L. Bos Benedictum* castigavit: is, verbis tantum mutatis, errorem *Micylli* fuerat secutus: sed jamdudum sententiam hujus loci viderat *Budaeus* C. L. G. p. 239. Mox scribo, ὅτι μὴ ἐν πηλῷ· nihil enim juvat otiosum illud δ'. Merito *Noſter* probatis causarum patronis χρυσᾶ τὰ πλάσματα tribuit; tunc enim temporis haec ducebatur ad magnas divitias via compendiosa. *Damascius* apud *Suidam* in Σεβηριανὸς· δίκας λέγειν ᾗ χρηματίζεσθαι τ ἐπιμέλεσθαι τῶν χρημάτων· & in Σκλουρίων· ἡ πολύρατος δικανική, nimirum ob opes, quas promittebat. Haec illa sunt *forenſia lucra*, quae se contemsisse, deserto patrocinia tractandi studio, *Julius Firmicus* gloriatur Praef. lib. IV. Math. *Manetho*, modo ne falso nomine, quod suspicor, aetatem mentiatur, commemorat II, 259. Ῥητῆρας μύθωντε, ᾗ τὼ ἀγορῇσιν ἀρίστους Νεῖκεα τ' ἰθύνειν, ᾗ τειρομάχοισιν ἀνάσσειν. Ἔντε δίκας πολίεσσιν ἱριδμαίνουσας ἔπεσσιν, Ὧν ἄπο πλεῖστον ἀπειρίσιος ᾗ χρῆμα τ' ἄγειραν· e penultimo versu maculam obiter eluamus: tali structura, ᾗ ἱρ. δίκας ἔπ. ἐν πόλεσι, qualemcunque sententiam extundere sibi visus est *J. Gronovius*; & sane illud ἐν πολίεσι satis frequens v. 238. 233. & 224. Θητοὺς ἄλλοισι ᾗ ἐν πολίεσιν ἀγητούς Τύχει &c. hanc enim esse veram corruptissimi loci medicinam nullus dubito: sed quum scribit, *judicia vocibus irritantes*, ego quidem, quid sibi velit, non adsequor: vertisset saltem, *causas agentes*; quamquam ἱριδμαίνειν δίκας insolens sit, & plane inauditum. Possis itaque non absurde, Ἔντε δίκαις πολίεσιν &c. verum, ut quidem arbitror, poëtae manus fuit Ἔντε δικασπολίῃσιν ἱρ. &c. vitii genus in *Manethone* frequens θυμίλεσι, πειθεσι, σοφίεσι pro θυμίλῃσι, πειθῇσι, σοφίῃσι. Fama tamen eorum, qui in foro versabantur, valde laborabat, quasi per fraudes summamque aliorum injuriam divitias congererent: audi *Synesium* Ep. 100. p. 240. C. Ἑτέρως δὲ οὐκ ἴσι πλουτεῖν ἐν ταῖς καθ' ὑμᾶς ἀγοραῖς μὴ πάντα μιγνύντα ᾗ θεῖα ᾗ ἀνθρώπινα δίκαια, ᾗ κέρκωπα ἀντ' ἐλευθέρου γινόμενον· & Ep. 147. p. 286. B. Hic si testis videatur parum idoneus, quippe iniquior, quod pluribus in locis non dissimulat, isti vitae instituto, vide, an potius *Maternum* probes, *quem patrocinia tractantem tenuerunt causarum conflictationes, & caninae contentionis jurgiosa certamina*: is se *forensium certaminum defugnationibus liberatum, exutum etiam quodammodo invidiae laqueis* gaudet, *improbis & perfidis hominibus craſſa lucris & rapiendi, immo potius latrocinandi* (indicare nimirum voluit, non plus una litera verbum hoc a *patrocinando* distare) *poteſtate permiſſa*. *T.H.*

28. Τοῖς κοροπλάθοις] Vide *Ex. Spanhemium* ad *Juliani* Caes. Preuves des Rem. p. 107. ubi perperam hic locus ex Halcyone *Luciani* profertur. *T.H.*

30. Δεῖγμα.] Suspicabar legendum esse δῆγμα. Sed nunc nihil muto. *M. du S.*

ἄλλως, καὶ παιδιὰ τὸ πρᾶγμα. ὥς[a] μοι ἐνθυμεῖσθε ἔπεισι, μὴ ἄρα ὕτω με Προμηθέα λέγοις εἶναι, ὡς ὁ Κωμικὸς τὸν Κλέωνά φησιν· οἶδα δὲ αὐτόν. Κλέων Προμηθεύς ἐστι μετὰ τὰ πράγματα. καὶ αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τοὺς χυτρέας, καὶ ὑπνοποιούς, καὶ πάντας, ὅσοι πηλουργοί, Προμηθέας ἀπεκάλουν, ἐμπισχόντονες ἐς τὸν πηλόν, καὶ τὸ πυρὶ οἶμαι τῶν σκευῶν ὄπτησιν. καὶ εἴγε σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεύς, πάνυ εὖ βεβολεύσθαι, καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν δριμύτητα τῶν σκωμμάτων, ἐπεὶ καὶ εὐθρυπτα ἡμῖν τὰ ἔργα, ὥσπερ ἐκείνοις τὰ χυλρίδια. καὶ μικρόν τις λίθον ἐμβαλὼν, συντρίψειεν ἅπαντα.

dam ad ſummum, & luſus merus eſt. Ut cogitare incipiam, num ita me Prometheum dixeris, ut Comicus ille Cleonem, noſti ſiquidem. *Cleon*, inquit, *Prometheus ipſe, poſt negotia eſt.* Ipſi etiam Athenienſes figulos ollarum, furnorum conſtructores, & quicunque circa lutum verſantur, Prometheos vocabant olim, alludentes ad lutum, opinor, & ad illam, quæ fit in igne, vaſorum cocturam. Quod ſi hoc ſibi vult Prometheus iſte tuus, admodum directe jaculatus es, & ſecundum Atticam illam mordendi acerbitatem; quoniam & noſtra opera fragilia ſunt, perinde ut illorum ollulæ: & modicum quispiam lapillum injiciens, facile contriverit omnia.

Καίτοι φαίη τις ἂν παραμυθούμενος, ὡς ταῦ- 3. Atqui, dixerit aliquis, conſolando nos,

a Μοι] μοι Edd. μοὶ O. M. b Ἰπνοπ.] Edd. ἰπν. in O. ἰπν. c Καὶ] ἢ C. L. P. S. ἢ καὶ F. εἶναι O. M.

31. Ὥς μοι] Ex O. & M. illud μοι reſtituimus, pro quo in impreſſis με, mendoſe. *M. du S.*

Ὥς με] Praeter Codd. illud μοὶ revocari poſtulat non minus Graeci ſermonis indoles, quam ipſe *Lucianus*: in Nigr. §. 37. ἐπῆλθέ μοι λέγειν· *Diogenian.* apud *Euſeb.* P. E. VI. p. 264. A. ὥς μοι θαυμάζειν ἔπεισι. *Cleomed.* K. Θ. II. p. 89. τῷ Ὁμηρικῷ Θερσίτῃ ἔπεισί μοι αὐτὸν ἀπεικάζειν. p. 87. ὡς δ' ἐπῆλθέ μοι αὐτῷ ἐκεῖνο. *Plutarch.* Ageſ. p. 603. D. 616. F. parem habet & notionem & ſtructuram ἐπέρχεσθαι. in Amor. §. 23. *Demoſth.* Olynth. I. p. 1. B. Ep. II. ἐπέρχεταί μοι παῤῥησιάζεσθαι· in Macart. p. 1028. B. Διαπράττεσθε, τι ἂν ἐπέλθῃ τούτοις. *Strabo* XIII. p. 891. B. αἰτίαι, δι' ἃς τοῖς Ἰλιεῦσιν ἐπῆλθε τὰς μὲν τιμᾶν, τὰς δὲ μή. *Alciphr.* III. Ep. 12. *Plutarch.* Nic. p. 527. E. plenius *Dion Chryſ.* p. 466. B. σπουδὴ δέ μοι ἐπελήλυθεν μακαρίσαι, Liviana locutione, *ſubiit animum impetus.* Haec ſimul probant in Jud. Voc. §. 2. legendum eſſe: δίδου ὅ τι μικρόν μοι &c. ἐπέρχεσθαι, non με. Utroque caſu gaudent εἰσέρχεσθαι & εἰσιέναι. Vid. *Priſcian.* XVIII. p. 1178. *Thom. Mag.* in Εἰσήει. *Platonis*, quae proferunt, loca reperies in Phaed. p. 44. F. 45. A. de Rep. I. p. 573. E. Idem de LL. VIII. p. 910. C. εἰσῆλθέ δέ με, οἷον εἰκὸς, φοβηθῆναι. Lyſ. p. 506. E. Ceterum haec tota periodus usque ad τὰ πράγματα quomodo cum iis, quae praecedunt & conſequuntur, apte cohaereat, mihi non ſatis eſt apertum: quid enim huc facit, ſi Cleon ab Eupolide vocitetur Προμηθεὺς μετὰ τὰ πράγματα, niſi ut planum, his demtis, ſententiae curſum interrumpat? quae concinnius immitti poſſet ſupra poſt προμήθεια δὲ τῶν γραμμάτων, ubi vox προμήθεια partem illam hic tam abrupte poſitam pene flagitat; verum ea conditione, ut iſta, ὡς ἐ. ἐκ. εἰ μὴ π. σ. γ. ἔ. μηδὲ κ. ἄξια τῶν Κ. ſuperioribus, βάρβαρός τις παραμικρόν, adjungantur. Haec uti pro certis non vendito, ſic paucos tamen arbitror fore, qui tali ratione non fateantur totam orationis ſeriem multo melius procedere. Offendit etiam, οἶδα περὶ αὐτοῦ praeferrem, οἶδα γὰρ αὐτὸν, vel potius Platonicum illud, οἶδά που ἐκεῖνος. Tum lepore quidem Comico, ſed acerbo ſimul, Cleon dicitur Προμηθεὺς μετὰ τὰ πράγματα, quaſi poſt rem geſtam verus Epimetheus conſiliis abundaret, opportuno videlicet tempore nihil ſapiens. Hanc praepoſteram ineundi conſilii rationem Athenienſibus objicit *Demoſthen.* Phil. IV. p. 99. F. Οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι πρὸ τῶν πραγμάτων εἰώθασι χρῆσθαι τῇ βουλεύσει· ὑμεῖς δὲ μετὰ τὰ πράγματα. *Scholiaſtae* credo, *Eupolin* eſſe patrem hujus jambi, adfirmanti: eum etiam κωμικὸν ſimpliciter vocat *Lucian.* in Nigr. §. 7. *T. H.*

33. Ὁ Κωμικὸς] Ariſtophanes. *F. Br.*

34. Κλέων Προμηθεύς] *Ariſtophan.* verſ. Ἱππ. De eo idem *Ariſtoph.* in Pac. & *Thucyd.* *F. B.*

Κλέων . . . .] *Ariſtophanis* eſſe videtur; ſed in fabula a *Bourdelotio* indicata fruſtra haec verba quaeſiveris. Neque usquam in ſuperſtitibus ejus fabulis reperio. *M. du S.*

35. Μετὰ τὰ πράγματα] Rebus peractis, quique ſero, nec niſi confecto negotio ſapit. Ex Comico quopiam citat hunc verſiculum dictum in Cleonem. *G. C.*

36. Ἰπνοπ.] Scribe ἰπνοποιούς, pro ἰπνοποιούς, qui furnos facit, quod non monerem, niſi omnes editiones hanc mendam pervaſiſſe viderem. *F. G. G.*

37. Προμηθεὺς] *Juvenal.* IV, 133. *Debetur magnus patinae ſubitusque Prometheus: Satyrice*, inquit *Schol. figulus*: imo Attice: nec mirum figulos ita vocatos, quum Tragici ipſum Prometheum vulgi fictilis auctorem dixerint πηλουργόν. Eleganter *Dion Chryſoſt.* Or. XXXVII. p. 466. C. ἄδων Προμηθέα, ἄδων πηλοῦ. Hunc

nos; nequaquam iſta aſſimilaſſe te Prometheo, ſed novitatem hanc, laudans, & ad nullum aliud exemplar effictum opus; quemadmodum ille, cum nondum eſſent homines, ſua ſollertia excogitatos illos finxit, ac talia animantia formavit atque adornavit, quæ & moverentur facile, & aſpectu gratioſa forent; & in ſumma, architectus ipſe erat, ſed cooperabatur tamen etiam Minerva, quæ & lutum inſpirabat, & figmenta illa animata reddebat. Talia quidem ille dixerit, in meliorem partem dictum iſtud exponens. Et fortaſſis hæc ſententia etiam dicti fuit: ſed mihi non ſane ſatis eſt, ſi videar nova finxiſſe, figmentoque noſtro nihil vetuſtius

τα εἰκάσαι τῷ Προμηθεῖ, ἀλλὰ τὸ καινοεργὸν τοῦτο ἐπαινῶν, καὶ μὴ πρός τι ἄλλο παρ-
χέτυπον μεμιμημένον· ὥσπερ ἐκεῖνος οὐκ
ὄντων ἀνθρώπων, τέως ἐννοήσας αὐτοὺς ἀνέ-
πλασε. τοιαῦτα ζῶα μορφώσας, καὶ διακο-
σμήσας, ὡς εὐκίνητά τε εἴη, καὶ ὀφθῆναι
χαρίεντα. καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἀρχιτέκτων αὐτὸς
ἦν. συνεργάζετο δέ τοι καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐμπνέ-
ουσα τε πηλόν, καὶ ἔμψυχα ποιοῦσα εἶναι τὰ
πλάσματα. ὁ μὲν ταῦτα ἂν εἴποι, πρός τε
τὸ εὐφημότερον ἐξηγούμενος τὸ εἰρημένον. καὶ
ἴσως ἔστιν ὁ νοῦς ἦν τῷ λελεγμένῳ· ἐμοὶ δὲ
οὐ πάνυ ἱκανὸν, εἰ καινοποιεῖν δοκοίην· μηδὲ
ἔχοι τις λέγειν ἀρχαιότερόν τι τῷ πλάσ-
ματος,

Edd. ceterae. *d* Ἡμῶν] Ἰμῶν F. *e* Τοι] Τι O. W. *f* Λέγειν] Λέγων O. M.

Hunc *Noſtri* locum uſurpavit *Brodaeus* ad Anth. IV. c. 5. Ep. 7. *H. Stephan.* App. de D. A. p. 196. poſitis *Luciani* verbis addit: *ubi infinitivus εἶναι mendoſe ſcribi videtur, & καὶ in ejus locum ſubſtitui debere.* *T. H.*

38. Καὶ] Ita *P. S. Coll.* & L. recte. *F.* ἢ καὶ. Reliquæ εἶναι & ipſe *Ox.* vitioſe. *M. du S.*

40. Βούλεται] *Fr. Luiſinus* Par. III. c. 4. *& ſi tibi hoc indicare debet Prometheus:* obſcuriuſcule, nec ſatis convenienter, quamquam de ipſa hac loquendi formula non male ceteroqui commentetur. *Platoni* frequens: βούλεται μὲ ὧδέ πῃ τὸν νόμον εἶναι τῆ ὄντος εὑρεσις· in Min. p. 565. B. *Ariſtid.* T. III. p. 421. C. καὶ εἰ μὲ τοῦτο ἡ παροιμία βούλεται δηλοῦν. *T. H.*

45. Παραμυθούμενος] Paulo reconditiorem verbi venuſtatem non adſecuti ſunt Interpretes: tu cape: *mollius, in meliorem partem interpretatus*, quod ſcilicet duriuſcule dictum videri poterat, atque adeo ipſum illud *Luciani*, quod paulo poſt ſequitur: πρὸς τὸ εὐφημότερον ἐξηγούμενος. Vim illam, quae fluit a propria poteſtate τῦ παραμυθεῖσθαι, *mitioribus verbis flectere*, declaravit *Budaeus* C. L. G. p. 680. 681. nec non *If. Caſaubon.* ad *Strab.* I. p. 63. n. 4. Saepe *Wolfius* in *Ulpiano* non intellexit: quum *Demoſth.* pro Cor. p. 477. E. ſcripſiſſet κλίμμα μὲ Φιλίππου, ita notat: παραμυθῆται τὰς συμφορὰς, κλίμμα λόγων, ἀλλ' ὁ κατόρθωμα· *calamitates opportuna voce mollit tegitque, furtum Philippi dicens, non factum prudens atque egregium.* Similem in modum Στρατόνικος τὸ σκληρὸν τῦ λόγου apud *Schol. Pindar.* ad Olymp. B. 162. *phraſin duriorem commodo epitheto mitigare.* *T. H.*

47. Ἐπαινῶν] Ante Salmurienſem omnes ἐπαινῶν pro quo non abſurde *Benedictus* Infinitivum praetulit. Aliud remedium, veteri lectione ſervata, quodque mihi magis etiam arridet, in promtu eſt: ὃ ταῦτα εἰκάσαι τῷ Πρ. ἀλλὰ τ. κ. τ. ἐπαινῶν. Poſſes quoque: ὃ ταῦτα εἰκάσαι τῷ Πρ. ἀλλὰ τὸ κ. τ. ἐπαινῶ non eam in partem, quam dixiſti, cum Prometheo compara-

tus es, ſed ille ſcilicet, qui te Προμηθέα ὁ λόγος vocavit, novitatem inventionis laudat &c. Quum nullum ſit in hoc loco librorum veterum auxilium, reduxi priorem ſcripturam; cujus vice quin, quod maxime placuerit, quisque reſtituat, non intercedo. *T. H.*

49. Τίνος ἐννοήσας] Benedictus *ſuo marte commentus.* Non cepit vim & elegantiam. Verte *hactenus comm.* *F. G.*

Τίνος ἐν.] Pravam diſtinctionem, quae planiſſimae ſententiae nitorem obfuſcabat, mutavi. Id licet ſaepius a me factum, ſemper tamen admonere operae non fuit. *T. H.*

53. Συνεργάζετο ἡ Ἀθηνᾶ] Omnia, in quibus mentis ἀκμὴ & τὸ θειότερον τῆς ψυχῆς deprehenditur, Minervae ſolent adſcribi. *F. B.*

Συνεργ. δέ τοι] Melius Mſ. συνεργάζετο δέ τι ἡ Ἀθηνᾶ. *F. F.*

55. Πρός τε τὸ εὖ. &c.] Aut delendum τε, aut lacunae ſignum addendum poſt καὶ hoc modo: *cum in optimam partem interpretatus dictum, tum etiam * * Et fortaſſe hic eſt ſenſus:* τὸ εἰρημένον καὶ * * * καὶ ἴσως αὐτὸς ὁ νοῦς. Nam poſt τε ſequi debet καὶ. *F. C.*

Πρός τε] Scribi jubet norma linguae Graecae πρός γε tantilla mutatio omnem lacunae ſuſpicionem demit. Τοι & τι ſaepe in Codd. alterum alterius occupavit locum: illud malebam in Somn. §. 16. hic prae vulgata Wittiani libri auctoritatem ſperno. Minerva Prometheo fuit in fingendis hominibus adjutrix, idque juſſu Jovis: *Stephan.* in Ἰκέσιον ubi *Luciani* locus hic a *Berkelio* prolatus: quin Minervae auxilio in coelum eſcendit, adhibita facula ad rotam Solis, ignem furaturus, teſte *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. VI, 42. *T. H.*

59. Ἀρχαιότερον] Si quis pertendat, video ſatis, quemadmodum defendi poſſit: mihi tamen perſuaſum eſt, vix potuiſſe *Lucianum* aliter ſcribere, quam ὑφ-

ματος, ὃ τοῦτο ἀπόγονόν ἐστιν· ἀλλὰ εἰ μὴ ἡ [a] χάριεν φαίνοιτο, αἰσχυνοίμην ἂν, εἰ ἴδοι, ἐπ' αὐτῷ, ἢ ξυμπατήσας ἂν, ἀφανίσαιμι. οὐδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ, ὡς γε ἐμοὶ, ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ συνελῃρῆσθαι ἄμορφον ὄν. ἢ εἴγε μὴ οὕτω φρονοίην, ἄξιος ἂν μοι δοκῶ ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι, οὐ συνιείς, ὡς πολὺ ἀμορφότερα τὰ μὴ τοῦ ξένου αὐτὰ [b] πεποιθότα.

afferri possit, cujus progenies censeatur. Sed nisi elegans videatur, pudeat me sane (sat scias) illius, & conculcans comminuerim. Neque illi profuerit apud me novitas, quo minus conteratur, si non & formosum videatur. Ac nisi ita sentiam, dignus mihi videor, qui a sedecim vulturibus arrodar: ut qui non intelligam, longe deformiora ea esse, quæ cum peregrinitate conjunctam habent turpitudinem.

Πτολεμαῖος οὖν ὁ Λάγου δύο καινὰ ἐς Αἴγυπτον ἄγων, κάμηλόν τε Βακτριανὴν παμμέλαιναν, καὶ δίχρωμον ἄνθρωπον, ὡς τὸ μὲν ἡμίτομον αὐτοῦ, ἀκριβῶς μέλαν εἶναι, τὸ δ' ἕτερον, ἐς ὑπερβολὴν λευκόν, ἐπείσης δὲ μεμερισμένον, ἐς τὸ θέατρον [c] συναγαγὼν τοὺς Αἰγυπτίους, ἐπεδείκνυτο αὐτοῖς ἄλλα τε

4. Ptolemæus igitur Lagi filius, cum duas res novas in AEgyptum adduxisset, Camelum Bactrianam totam nigram, & hominem bicolorem, cujus dimidia pars plane nigra, altera autem supra modum candida erat; congregatis in theatrum AEgyptiis, exhibuit illis cum alia multa spec-ta-

a Χάριεν] καὶ χάριεν P. J. S. A. χαρίεν τι C. L. καὶ χαρίεντα F. A. H. P. καὶ abest in O. M. b Πεποιθότα.] Πε

ἀρχίτυπον, vocem in hac re propriam, & jam modo sic usurpatam: Imag. §. 15. εἰκὼν πρὸς τὸ ἀρχίτυπον μεμιμημένη· & quod huic simillimum extat §. 17. εἰ μηδὲν ἀρχίτυπον ἐπιδείξαι ταύτης δωσείμοι τῆς γραφῆς· at nihil accedit propius, quam illud *Lucilii* apud *Atil. Fortunat.* in Art. p. 2686. *Veteres lege, id est, ut ait* Lucilius, *Archetypa, unde haec sunt omnia nata* sic τὰ λεγόμενα ἀρχετύπων καλοκαγαθήματα. *Dionys. Halic.* Ind. de *Dinarcho. Onesicritus*, teste *Diogen. L.* VI, 84. operum argumentis *Xenophontem* aemulatus, styli quoque genere proximus accedit, πλὴν ὅτι ὡς ὑπόγραφον ἐξ ἀρχετύπου δύστηνον. Ceterum hanc de scriptis suis hominum opinionem saepius indignatur, & qua virtute maxime censeri velit, docet *Lucianus:* vid. Zeuxin. *T. H.*

60. Ἀλλὰ εἰ μὴ χαρίεντα φαίνοιτο] Fortean *Luciani* stilo fuit, ἀλλὰ εἰ μὴν ὦ χαρίεν τι. *Th. M.*

Ibid. Χάριεν] Sic P. & Ed. *J.* recte. Præter *Salm.* & quæ eam secuta est *A.*, omnes χαρίεντα cum ipsis Mss. Ox. & M. præferunt. Coll. χαρίεν τι. *M. du S.*

63. Αὐτῷ] Emendationem *Jensii* in textum recepimus, quamvis omnes editi & Ox. Mss. habeant αὐτά. De reliqua phrasi vide Κρον. Ep. I. c. 2. *M du S.*

Αὐτὸ] Typorum, opinor, vitio legitur apud *Jensium* αὐτῷ· ὠφελεῖν quidem utrumque recipit casum, sed accusativum frequentissime: *Thom. Mag.* in Ὠφελεῖ σε. Particula γε incommode posita: melius transferri potest: οὐδ' ἂν ὠφ. αὐτὸ παρά γ' ἐμοὶ &c. quod & *Clerico* venisse in mentem video: γ' ἐμοὶ certe sine controversia rectum est: nam γοῦν *Brodaeo* & *Marcilio* probatum talem orationis ordinem postularet: παρὰ γοῦν ἐμοὶ, vel παρ' ἐμοὶ γοῦν ἡ καιν. οὐδ' ἂν (seu οὐδὲν) ὠφ. αὐτὸ, μὴ οὐχὶ &c. *T. H.*

Ibid. Παρὸν ἐμοὶ] Lege παρὰ γοῦν ἐμοί. *J. Br.*

Παρὰ γάρ ἐμοι] Παρὰ γοῦν ἐμοι *apud me quidem. Th. M.*

Παρὰ γε ἐμοὶ] Aut delendum γάρ, aut loco movendum: οὐδὲ γὰρ ἂν ὠφέλησειεν αὐτὸ παρ' ἐμοὶ ἡ καινότης· *neque enim quidquam ei prodesset apud me novitas. J. C.*

Παρὰ γε ἐμοὶ] Pro γὰρ *Marcilius* γοῦν. atque ita legendum, monuerat jam *Brodaeus* IX. Miscellan. cap. 5. Aliquid sane eo ipso adfertur: sed ita hic locus, sublata prava distinctione, legendus videtur. Οὐδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτῷ γε ἐμοὶ ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ συστρίφειεν ἄμορφον ὄν. *Neque sane prodesset illi novitas apud me quidem, quo minus contereretur, si esset deforme.* Vides sensum planissimum, immo ipsam, si eam consideres, *Luciani* mentem; quam quoque vulgata versio est adsequuta, quare ea sumus contenti. *J. J.*

Παρὰ γε ἐμοὶ] Ed. *J.* γοῦν rectius; suspicor tamen scriptum fuisse tantum παρά γ' ἐμοί. *M. du S.*

67. Ὡς πολὺ ἀμορφότερα] Vult *Lucianus* deformiora ea esse, quibus accidit, ut cum novitate displiceant. *J. B.*

Ibid. Μετὰ τοῦ ξένου] Μετὰ τῆς καινότητος. *J. Br.*

Τὰ μὴ τοῦ ξένου αὐτὰ πεπαιδότα] Αὐτὰ πεποιθότα. Ex sequentibus patescit. *Th. M.*

68. Αὐτὰ] Alii Codices: ταὐτὸ πεποιθότα. *J. Br.*

Αὐτὰ πεποιθότα] *Marcilii* emendationem, confirmantibus collectaneis G. necessario admisimus, pro πεποιθότα (quod in omnibus, quas quidem videre licuit, Edd. & ipsis Mss. Ox. & M. legitur) hoc reponentis. *M. du S.*

Αὐτὰ πεποιθότα] Vellem *Brodaeus* veteres illos Codd. quos nonnunquam laudat, accuratius paulo designasset. Ferri quidem potest, ταὐτὰ πεποιθότα, nimirum τὸ ἄμορ-

ctacula, tum inter poſtrema, hæc quoque, camelum & ſemialbum hominem: putabatque, ſe magnam admirationem iſto ſpectaculo concitaturum eſſe. At illi ad cameli quidem conſpectum perterriti ſunt, & parum abfuit quin exilientes profugerent, quanquam tota ea auro exornata, ac purpura inſtrata erat, frenum etiam gemmis diſtinctum habebat, ex Darii, aut Cambyſis, aut etiam ipſius Cyri theſauris depromptum. Homine autem viſo, plerique ridebant: quidam etiam ut monſtrum ſunt averſati. Quare Ptolemæus intelligens ſe parum laudis capere, neque novitatem apud AEgyptios in admiratione eſſe, ſed præ ipſa concinnitatem juſtamque formam probari, abduci ea juſſit; hominemque non amplius eodem honore habuit, quo antea. Camelus neglecta mortua eſt:

πολλὰ θεάματα, καὶ τὸ τελευταῖον καὶ ταῦτα, τὸν κάμηλον, καὶ τὸν ἡμίλευκον ἄνθρωπον καὶ ὤετο ἐκπλήξειν τῷ θεάματι. οἱ δὲ, πρὸς μὲν τὸν κάμηλον, ἐφοβήθησαν, καὶ ὀλίγου δεῖν ἔφυγον ἀναθορόντες· καίτοι χρυσῷ πᾶσα ἐκεκόσμητο, καὶ ἀλουργίδι ἐπέζωτο, καὶ ὁ χαλινὸς ἦν λιθοκόλλητος, Δαρείου τινὸς, ἢ Καμβύσου, ἢ Κύρου αὐτοῦ [d] κειμήλιον. πρὸς δὲ τὸν ἄνθρωπον, οἱ μὲν πολλοὶ ἐγέλων· οἱ δέ τινες, καθάπερ [e] συναγωγὸν ὄτι οὐκ εὐδοκιμεῖ ἐπ' αὐτοῖς, οὐδὲ θαυμάζεται ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἡ καινότης, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς τὸ εὔρυθμον καὶ τὸ εὔμορφον κρίνουσι, μετέστησεν αὐτά· καὶ τὸν ἄνθρωπον οὐκέτι ἀφ' τιμῆς ἦγεν ὡς πρὸ [f] ὥστε ὁ Πτολεμαῖος συνιεὶς ὅτι οὐκ εὐδοκιμεῖ ἐπ' αὐτοῖς, οὐδὲ θαυμάζεται ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἡ καινότης, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς τὸ εὔρυθμον καὶ τὸ εὔμορφον κρίνουσι, μετέστησεν αὐτά· καὶ τὸν ἄνθρωπον οὐκέτι ἀφ' τιμῆς ἦγεν ὡς πρὸ τοῦ· ἀλλ' ἡ μὲν κάμηλος ἀπέθανεν ἀμελουμένη· τὸν

πανδέτα C. c Συναγαγὼν] Ἀγαγὼν O. P. d Κειμήλιον] Καμήλου O. e Ἐμυσάττοντο] M. & Ox. Excepta S. & A. priores Edd. omnes ἐμυσάττ. f Ὥστε] Ὁ μὲν τοι J. Margo A. 2. W.

ἄμορφον, quibus accidit, ut deformia ſint, adjuncta inſuper inventionis novae peregrinitate, qua fiat, ut multo etiam videantur inelegantiora: nec tamen diſſimulare volo, quid mihi blandiatur maxime: legendum hariolabar: τὰ μόνου τοῦ ξένου ἀντιποιητὰ, *quae ſolam ſibi novitatem vindicant, nihilque, quo placeant, aliud habent*: hoc, niſi fallor, ad *Luciani* mentem apte quadrat. Si quid ad veterum exemplar male ſit compoſitum, ac venuſtate careat, id quidem ineptum & ἄμορφον veruntamen quae ſola nituntur inuſitata quadam novitate, neque χάριτος & εὐρυθμίας ullam habent commendationem, illa ſane multo deformiora. Haec poteſtas eſt in ἀντιποιεῖσθαι. *Plutarch.* Symp. II. p. 637. D. ἡ μὲν ἀλλὰ τὸ σπέρμα μὴ ἄλλος γέ πως ἀρχῆς τινος ἀντιποιεῖται. *Syneſ.* Ep. 116. δεῖ γὰρ ἀντιποιησάντα σὲ πρότερον &c. Clem. Paed. II. p. 208. D. φιλοκοσμίαι σώματος ἀντιποιουμένην. Vid. *Suid.* in Ἀντιποιηθέντα. *T H.*

69. Πτολεμαίου] Ptolemaeorum inſigne fuit in veſtigandis rarioribus naturae miraculis ſtudium: ſi quae animalia reperirentur invilitata, Alexandriam ad eos mitti ſolebant. Philadelphum praeſertim, propter corporis infirmitatem φιλιατροῦντα ab hac ſedulae curioſitatis laude commendat *Strab.* XVII. p. 1138. B. Vid. *AElian.* de Anim. III, 34. VI, 10. XVII. 3. *Agatharcides* initio lib. I. refert Πτολεμαῖον τὸν μὴ τὸν Λάγου πρῶτον ἐλεφάντων θήραν ἐπιτηδεῦσαι· ἀλλὰ γὰρ ὁ τῶν ὁμοιοτρόπων id *Photius* miratur, quamdoquidem diu ante Porus adverſus Alexandrum elephantos in aciem eduxerit: nos minime, quibus ex dicto *Strabonis* loco atque Adulitano monumento ſatis conſtat, quemadmodum *Agatharcides* ſit intelligendus. Ad Ptolemaeos & Syriae reges eidem ſtudio deditos pertinere puto, quae canit *Manil.* I, 41. Κάμηλον Βακτριανὴν memorat *Lucianus*; nam duo camelorum genera Bactriani & Arabici, qui quomodo differant docet *Ariſtot.* περὶ Ζ. atque ex eo *Plin.* H. N. VIII, 18. *T. H.*

80. Ἀναθορόντες] Vox poëtica. Ἔρρ. c. 71. ἐκθορεῖν. reperitur tamen etiam apud *Plutarch.* Vorſtius, ſcholii loco, ἀναπηδῶντες. *M. du S.*

Ἀναθορόντες] *Heſychio* debetur, quod ſcholii vice *Vorſtius* appoſuit: neque aliter exponunt *Suid. Schol. Euripid* ad Oreſt. v. 1416. Eorum ſaepe, qui ſtupefacti ſunt & ſubito caſu perculſi, repentinos impetus atque exſiliendi vehementiam ſignificat. Habent *Plato*, aliique veterum, ſed parcius: recentiores frequentant: *Heliodor.* I. p. 5. ἡ δὲ τὸ πέτρας ἀνέθορεν· & pluribus in locis: itidem *Achill. Tat.* IV. p. 341. ἀνεθορεν ὑπ' ἐκπλήξεως. p. 343. &c. *Dion Caſſ.* p. 625. B. ἐξ ἀνδρίαντος τινὸς καπνὸς πολὺς ἀνέθορεν· *Apollod.* I. p. 11. rariore forma *AElian.* de Anim. XI, 32. ὁπὸ τῶν λίχνους ἀνεθορόδο. & XVII, 46. ὑποθορνύμενοι quamquam hoc de libidine venerea poſitum: ut ἐκθορνυσθαι in Amor. §. 22. utrisque carent Lexica. Similiter ἐκθορεῖν apud *Noſtrum Philoſtr.* V. A. T. I. c. 5. *Appian.* de B. C. III. p. 938. ὁκ τῆς ὑὸς ἄζωστος ἐς αὐτοὺς ἐξέθορεν· de infantibus uſurpatur, quum ex utero in lucem erumpunt: falſus *Hippocr.* Ep. ad Damag. ὁκ μητρέων γὰρ ἀνθρώπων τοιοῦτος ἐξέθορεν *Callimach.* H. in Del. v. 255. idem eſt προθορεῖν, ἐκπροθορεῖν. *Maneth.* VI, 33. 100. *Proſilire* Latinis: *Arnob.* II. p. 70. *Feminarum ex genitalibus proſilirent.* *T H.*

87. Ἡ καὶ ὅτης] Antea illam vocavit τὸ ξένον. *J. B.*

90. Ὡς πρὸ τοῦ] Ut antea. *J. Br.*

τὸν ἄνθρωπον δὲ τὸν διττὸν Θέσπιδι τῷ αὐλητῇ ἐδωρήσαλο καλῶς αὐλήσαντι ᾠδὴν τὸν πότον.

Δέδοικα δὲ μὴ καὶ τὴμὸν, κάμηλον ὄν Αἰγυπτίοις, οἱ δὲ ἄνθρωποι τὸν χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζωσι, καὶ τὴν ἀλουργίδα. ἐπεὶ δὲ οὐδὲ τὸ ἐκ δυοῖν τοῖν καλλίστοιν συγκεῖσθαι, διαλόγου καὶ κωμῳδίας, οὐδὲ τοῦτο ἁπλῶς εἰς εὐμορφίαν, εἰ μὴ καὶ ἡ μίξις ἐναρμόνιος, καὶ κατὰ τὸ σύμμετρον γίγνοιτο. ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον τὸ ξυνθήκην εἶναι, οἷον ἐκεῖνο τὸ προχειρόταλον, ὁ ἱπποκένταυρος. οὐ γὰρ ἂν φαίης ἐπέρασόν τι ζῷον τοῦτο γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑβριστόταλον, εἰ χρὴ πιστεύειν τοῖς

hominem autem illum duplicem Theſpidi cuidam tibicini, cum in convivio belle ceciniſſet, dono dedit.

5. Vereor itaque ne & mea, camelus in AEgypto, ſint, cujus homines adhuc frenum & purpuram admirentur: neque enim ad elegantiam ſufficit, quod ex duobus optimis conſtat, Dialogo & Comœdia, niſi & ipſa compoſitio inter ſe conſentiens, juſtaque proportione temperata fuerit. Ex duobus pulchris certe compoſitio abſurda fieri poteſt, quale illud vulgatiſſimum eſt Hippocentaurus. Non enim amabile hoc animal eſſe dixeris, ſed potius contumelioſiſſimum, ſi modo convenit pictoribus credere,

94. Δέδοικα ὃ μὴ] Cum viderem hæc omnia eſſe confuſa, non auſus ſum ex ingenio ſolo meliorem lectionem aſſerere, quam nec agnoſcebant ullæ editiones, nec Mſſ. Hæc omnia ſic puto poſſe legi: ᾠδὴν τὸν πότον. οἱ ὃ ἄνθρωποι τὸν χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζουσι, καὶ τὴν ἀλουργίδα. δέδοικα δὲ, &c. *J. B.*

95. Οἱ δὲ ἄνθρωποι &c.] Hoc vult: Vereor ne, quemadmodum cameli nigræ magis mirabantur AEgyptii fraenum & ſtragulam veſtem, quam ipſam camelum; ita etiam in meo opere aliena ornamenta lectores mirentur, ipſo ſpreto: hoc eſt: pergamenam, καλλιγραφίαν librariorum, aliaque ſimilia. Sic miramur chartam & elegantiam typorum in multis libris, quos ceteroqui ſpernimus, ad rem ipſam quod attinet. Nihil ergo hic mutandum. *J. C.*

96. Θαυμάζουσι] Θαυμάζωσι. *Th. M.*

Ibid. Ἐπεὶ ὃ οὐδὲ] Ἐπειδὴ οὐδὲ O. ſuſpenſum ex antecedente. *Th. M.*

Ἐπεὶ δὲ] Non me fugit, quos uſus habeat ἐπεὶ tum in probationibus, tum ſi quid objiciatur: ſed iſta nihil ad hunc locum. Legendum omnino videtur: ἔτι δὲ, Porro ne hoc quidem, ſi quid ex duobus pulcherrimis conflatur, ad venuſtatem ſufficit. Ab argumento priore diſcedens *Noſter* aliud ingreditur ac diverſum; quo in genere commodum eſt & uſitatum ἔτι· de Conſcr. Hiſt. §. 8. ἔτι ἀγνοεῖν ἐοίκασιν οἱ τοιοῦτοι §. 10. ἔτι καὶνῦν εἰπεῖν ἄξιον· nec pluribus in re clara indigemus. Creberrimo Codd. antiquorum vitio ἔτι, ἐπὶ & ἐπεὶ confunduntur. Interpretes non moror, qui male hærentem ſententiam obſcuriore verſione incruſtare fruſtra ſunt conati. In proximis *Bourdelotio* res peſſime ſucceſſit, ut ſatis manifeſtum eſt, ſi *Lucianum* ipſum conferas in Zeux. §. 12. ὥρα τοίνυν μὴ σκοπεῖν, μὴ καὶ τὴμὸν ὅμοιον ᾖ τῷ Ἀντιόχῳ. &c. *T. H.*

98. Διαλόγου καὶ κωμῳδίας] De quibus in dial. Δὶς κατηγ. *J. B.*

99. Μίξις ἐναρμ.] Vide *Horat.* de Arte Poët. ipſo limatiſſimi carminis initio, tredecimque illos verſus, ni memoriter jam tenes, perlegito. *M. du S.*

1. Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον, τὴν ξυνθήκην εἶναι] Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν, ἀλλοκότου. *Th. M.*

2. Ἀλλόκ. τὴν ξυνθ.] Hoc eſt, rerum natura diverſarum compoſitione abſurdum, quemadmodum *Humano capiti cervicem pictor equinam Jungere ſi velit, & varias inducere plumas, Undique collatis membris, ut turpiter atrum Deſinat in piſcem mulier formoſa ſuperne. Horat.* in A. P. Etymologicum Magnum: Ἀλλόκοτον, τὸ ἀνόμοιον, ἢ ἐξ ἀνομοίων συνεστὸς· ἀλλότοκον, καὶ κατ' ὑπερβασμὸν ἀλλόκοτον· *diſſimile, vel ex diſſimilibus conſtans: dictum eſt primum* ἀλλότοκον (quaſi ex alio genere natum) *deinde transpoſitione literarum* ἀλλόκοτον. Poſtea: σημαίνει δὲ ἐξηλλαγμένον, καὶ ἰδιότροπον· *ſignificat ergo in aliam formam mutatum & moroſum.* *J. C.*

3. Ὁ Ἱπποκένταυρος] Hippocentauri ex homine & equo ſunt conflati, & propterea διφυεῖς ab *Iſocrate* appellantur. Compoſitio diverſa & varia Hippocentaurus vocatur. *G. C.*

Ὁ Ἱπποκένταυρος] Duplici fere ſenſu veteres uſurpant: primum ad ſignificandam rem ſive inſolitam & portenti ſimilem, ſive fictam & vera natura vacuam adhibetur: *Euſtath.* ἀνυποστάτους ἰνσίας, καὶ ἃς οὐκ οἶδε φύσις τελεσφορεῖν ad Il. A. p. 102. *quis enim hippocentaurum fuiſſe, aut chimaeram putat?* ut ait *Cicer.* de N. D. II. c. 2. *Noſter* in Hermot. §. 72. quum chimaeras & gorgonas adjungit, in animo certe *Platonis* habuit locum in Phaedr. p. 1211. B. qui ἀμηχάνους πλήθει τε καὶ ἀτοπίᾳ τεραλολόγους φύσεις vocat. *Cicer.* de N. D. I, 38. *quid intereſt, utrum de hippocentauro, an de Deo cogitemus?* Ad hanc normam ſomniorum interpretes hippocentauros, atque ejusmodi alia ſomniantibus oblata exigunt. Vid. *Artemid.* II, 49. IV, 49. Sic illi veteres: nunc naturae miraculorum periti diſpiciant, an major habenda ſit fides *Plinio*, qui H. N. VII, 3. hippocentaurum ex AEgypto in melle Romam allatam ſe vidiſſe adſeverat. Deinde poni ſolet haec vox de iis, quae diſſimili genere in unum congregantur ac coaleſcunt. Sic Chaeremon Hippocentaurum fecerat, μικτὸν ψευδῶν ἐξ ἀπάντων τῶν μύθων. teſte *Ariſtot.* de Poët. p. 224. v. 24. *Victorius*, eumque ſecutus

dere ; temulentiam & cædes illorum exhibentibus. Quid ergo ? an non rursus ex duobus optimis compositum fieri potest pulchrum ? Ut ex vino & melle commistum & temperatum suavissimum ? Potest sane. Meas vero compositiones contendere non ausim tales esse ; quin potius vereor, ne utriusque pulchritudinem ipsa mixtura corruperit.

6. Neque enim omnino consueta inter se atque affinia ab initio Dialogus & Comœdia fuere. Siquidem ille domi & seorsum, mehercle, in ambulacris cum paucis quibusdam disputationes suas habebat : Hæc vero, Baccho se totam tradens, in theatris

ζωγράφοις ὑπιδεικνυμένους τὰς παροψίας, καὶ σφαγὰς αὐτῶν. τί οὖν ἔχει καὶ ἔμπαλιν γένοιτ' ἂν εὔμορφόν τι ἐκ δυοῖν τοῖν ἀρίστοιν ξυγκεθὲν, ὥσπερ ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος τὸ ξυναμφότερον ἥδιστον ; Φημὶ ἔγωγε· εἰ μὴ τοίνυν γε τὰ ἐμὰ ἔχω ἀγαπᾶν, ὡς τοιούτων ὄντων, ἀλλὰ δέδια μὴ τὸ ἑκατέρου κάλλος ἡ μίξις συνέφθειρεν.

Οὐ πάνυ γὰρ συνήθη καὶ φίλα ἐξ ἀρχῆς ἦν ὁ διάλογος, καὶ ἡ κωμῳδία· εἶγε ὁ μὲν, οἶκοι, καθ' ἑαυτὸν νὴ Δία ἢ τοῖς ὀλιγίστοις μετ' ὀλίγων τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο· ἡ δὲ, ὅλη δοῦσα τῷ [a] Διονύσῳ ἑαυτὴν, θεάτρῳ

[a] Διονύσῳ] Ita O. C. W. Edd. Διονυσίῳ.

tus *D. Heinsius* Κίνταυρον dederunt, quia eum in modum *Athenaeus* proferat XII. p. 608. E. addens, ὅπερ δῆλωμα πολυμερῶν ἐστι. & XV. p. 676. E. ego nihil in Philosopho movendum censeo, ut qui minime dubitem, quin titulus ab hac metrorum varietate sit petitus : quo pacto Hippocentaurum dixeris an Centaurum, perinde erit. Ad idem scriptum pertinet, quod tradit *Aristot.* de Poët. c. 24. p. 252. ἔστι δ' ἀποστότερον, εἰ μιγνύοι τις αὐτὰ (de metro heroico, jambico & tetrametro fuerat locutus) ὥσπερ Χαιρήμων· illa μίξις ἄποστος, qualis est Hippocentauri, opinionem de titulo meam confirmat. Simili modo *Noster* in Bis Accus. §. 33. Dialogum querentem facit : ἱπποκενταύρου δίκην συνθετόν τι καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούουσιν δοκῶ. & in Fugit. §. 10. seu *Lucianus*, sive quis alius, non inficete quidem Sophistas traducit, velut Hippocentaurorum genus quoddam, συνθετόν τι καὶ μικτὸν ἐκ μίσους ἀλαζονείας καὶ φιλοσοφίας πλαζόμενον de quibus quae notat *Lud. Crefollius* Th. Rh. II. c. 1. si ad haec adjungas, nihil erit magno opere, cur plura desideres. *T. H.*

4. Ἐπίφατον] *Ovid.* Met. XII. 394. de Centauro :

Si modo natura formam concedimus illi. *M. du S.*

5. Ὑοριστόταλον] Placet ὑοριγικόταλον. *J. Br.*

Ὑοριστόταλον] *Brodaeus* loco citato pro ὑοριστόταλον legit ὑοριγικόταλον debuit ὑοριγικότταλον. Fateor, me nescire, num Graeci dicant ὕοριγ, unde deberet oriri ὑοριστοτατ neutiquam tamen ὑοριστοτατ rejiciendum esse, convincat vel unus *Aristophanis* in Vespis locus ubi v. 1294. legitur :

Τούτων ἀπάντων ἦν ὑοριστότατον μακρῷ.

Vides versum jambicum. Adde *H. Stephanum* (qui & hunc ex *Aristophane* producit versum) ὑοριστότερον quoque ex idoneis auctoribus probantem. Vocem ὑοριγος *Dukerus* V. Cl. eruit ex Etymol. Magno. V. Πυγις. *J. J.*

Ibid. Χρὴ πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις] Hac de re copiose *Philostrat. Liban. Greg. Nazianz.* *J. B.*

9. Τὸ ξυναμφ.] Τὸ οἰνομέλι. *J. Br.*

Τὸ ξυναμφ.] Utitur hoc loco *Fabrot.* ad *Theophil.* Inst. de Rer. Div. §. 25. Vid. L. 9. D. de Trit. vino vel ol. leg. ubi *mulsum* & *oenomeli* quasi diversa. *T. H.*

13. Ἡ μίξις συνιφθειρε] De industria τὸ συμφθείρειν, cujus significatio sit ambigua, *Lucianum*, ut erat perquam eruditus, posuisse, credo. Pictoribus, unguentariis ac tinctoribus propria φθείρειν, φθορεὺς & συμφθείρεσθαι de colorum unguentorumque diversi generis mixtura : hac quidem temperatione sua cuique perit pulchritudo, & corrumpitur ; sed arte tamen alius existit color, qui naturalem saepe vincat. Istas voces illustravit *L. Kusterus* ad *Aristoph.* Plut. v. 530. quarum tamen haec virtus jamdudum explicata fuerat a *Casaub.* ad *Pers.* S. II. v. 64. *Gataker.* ad *Marc. Antonin.* VI, 30. & *Fr. Junio* de P. V. III. c. 3. §. 3. Ea mente *Dionys. Halicarn.* quem certe Interpres non intellexit, scripsisse puto de tribus Graecorum literis duplicibus, διπλᾶ ὃ λέγουσιν αὐτὰ ἤτοι ἀφ' τὸ συνθετὰ εἶναι τὸ μ ζ ἀφ' τῶ σ καὶ δ. &c. συνιφθαρμένων ἀλλήλοις, καὶ ἰδίαν φωνὴν λαμβανόντων· περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 22. v. 23. Neque aliunde ductum est illud *Statii* Ach. I, 307. *Lactea Massagetae veluti cum pocula fuscant Sanguine punico, vel ebur corrumpitur ostro :* ubi *fucant N. Heinsii* pro *fuscant* nequaquam mihi probatur : noti sunt *Homeri*, versus quorum suavissima venustate canti & *Hic*, & *Virgil.* AEn. XII, 67. & alii poetae Latini certatim eos exprimere contenderunt. *T. H.*

18. Τῷ Διονυσίῳ] Sacris Libero patri ludis. *J. Br.*

Τῷ Διονυσίῳ] Nempe Dionysiis, seu die festo Bacchi, populo solebant dari ludi scenici. Vide *Aristoph. Schol.* ad Nub. v. 11. & alibi saepe. *Horat.* Epp. lib. I. Ep. I, 139. & sequ. vide & Artem Poëticam a v. 220. Sic nata Comoedia, quod pluribus persecuti sunt

Is.

τρῳ ὡμίλει, καὶ ξυνέπαιζε, καὶ ἐγελωποίει, καὶ ἐπέσκωπτε, καὶ [a] ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. ἐνίοτε καὶ τὸ ὅλον ἀναπαίστοις μέτροις [b] ἐποχουμένη, τὰ πολλὰ τῆς ξυμβολόγου

versabatur, simulque ludebat, & risum movebat, gaudebatque salibus, & dicacitate, & ad numeros tibiæ incedebat. Interdum etiam anapaesticis versibus prorsus vecta, Dialogi sectatores utplurimum

a Ἐν ῥυθμῷ] Ἐν deest in P. notatur quoque in margine A. 2 W. b Ἐποχουμένη] Ἐπηχουμένη B. 2. P.

Is. Casaubonus de Satirica Graecorum Poësi, & *G. J. Vossius* in Art. Poët. J. C.

Τῷ Διονυσίῳ] Pro Διονυσίῳ Mſ. uti oportet, habet Διονύσῳ neque vero Bacchus Διονύσιος, ſed Διόνυσος Graece dicitur. J. J.

Τῷ Διονυσίῳ] Sic omnes, quas vidi, editiones; quum tamen vel infans in his literis videat Διονύσῳ legendum. Baccho nempe ſe tradidit Comoedia, &c. Res notiſſima. Errorem tamen non animadverterunt, nec *Coelius Rhodiginus*, qui Antiq. Lectionum lib. IV. c. 17. haec *Luciani* Latine reddens, τὸ, *Dionyſio*, etiam Latine retinet; nec *Brodaeus*, qui eamdem ſcripturam retinet Miſcell. IX. c. 5. Infra in Deor. Dial. XVIII. ubi de Baccho agitur, idemtidem in verſione *Dionyſius*, *Dionyſii*, intruſum vides, ubi Graece recte id nomen Διόνυσος ſcribatur. J. J.

Τῷ Διονύσῳ] Sic legendum recte monuit *Jenſius*. Emendationem, per ſe liquidam, firmant Codd. Ox. Coll. & W. Impreſſi omnes corrupte Διονυσίῳ. M. du S.

20. Ἐν ῥυθμῷ] Sic Dial. περὶ ὀρχήσ. Angl. ῥυθμῷ ἔβαινε. J. B.

21. Ἐνίοτε δὲ τὸ ὅλον &c.] Verſio Lat. *Interdum etiam anapaeſticis verſibus plerumque in ſublime evecta, dialogi ſocios ſubſannabat.* Prava haec verſio a prava diſtinctione eſt orta. Quid *interdum* & *plerumque* in uno membro? Diſtinguenda ſunt verba hoc modo: Ε. καὶ τὸ ὅ, ἀ. μ. ἐποχουμένη, τὰ π. τ. τῆ δ. ἰ. ἰχλ. nam τὰ πολλὰ pertinet ad membrum poſterius: verte igitur: *Interdum etiam omnino anapaeſticis verſibus vecta, multa in Dialogi ſocios ſcommata conjiciebat.* Sic πολλὰ λοιδορεῖσθαι dixit *Noſter* in Somnio §. 4. & πολλὰ κατηγορηθῆναι in Tim. §. 38. τὰ πολλὰ ἐπισκώπτειν in Dial. Mor. I. Πολλὰ καταρᾶσθαι ἀνδράσι πονηροῖς dixit Comic. in *Lyſiſtr.* v. 816. Similiter Latini, *multa invehi in aliquem. L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 19.

Ibid. Ἀναπ. μ. ἐποχουμένη] Secutus ſum *L. Bos* recte diſtinguentem: idem monuit de Ell. Gr. p. 142. Miror Interpretum, *in ſublime evecta*, quaſi anapaeſtis vecta Comoedia tanquam Pegaſo quodam in altum evaſiſſet. Singularis eſt quaedam atque elegans in iſta loquendi formula poteſtas: *Plato* de LL. IV. p. 818. E. ἐπὶ δὲ τῇ ἐλπίδος ὀχούμενοι ταύτης, *illa ſpe vecti & confiſi*: nitide *Alexand. Aphrodiſ.* de Fat. p. 119. ἐποχεῖσθαι τοῖς ἀπορουμένοις, *dubiis inniti non aliter ac ſi certiſſima forent.* Sic igitur comoediam puto μέτροις ἀναπαίστοις ἐποχεῖσθαι, quando confidentius in ſcenam procedit, in philoſophis irridendis modum pene non ſervans. Illud inſuper, quo magis vis phraſeos eluceſcat, animadvertendum videtur, verſus quaſi vehiculum aliquod orationis ſpectari: *Empedoclis*, *Parmenidis* aliorumque carmina λόγοι εἰσὶ κεχρημένοι ἀοιδῇ ποιητικῇ, ὥσπερ ὄχημα, ἢ ὄγκον ᾧ τὸ μέτρον, ἵνα τὸ πεζὸν ἀφῴγωσι ita *Plutarch.* de Aud. Poët. p. 16. C. de Pyth. Or. p. 406. E. κατίδῃ λόγῳ τὸ μέτρον, ὥσπερ ὀχήματον, ἡ ἱστορία. Porro *Daviſius* utitur hoc loco ad defendendam *Ciceronis* vulgatam lectionem T. D. III. c. 24. *potentiſſimi regis anapaeſtum*; ubi *Lambino* placebat *anapaeſticum*; ſine cauſa. *Dionyſ. Halic.* A. R. I. p. 20. v. 24. ἀνάπαιστον ὑπὸ τῆ Χοροῦ λεγόμεν. *Noſter* Symp. §. 18. ἀνάπαιστα συγκροτῶν, quod *Bergler.* opportune notat ad *Alciphronis* ἀνάπαιστα σύγκροτα ἐπιλέγοντες III. p. 368. *Ammian. Marcellin.* XXIV, 6. p. 441. *velut pedis anapaeſti praecinentibus modulis*: ibi vide *H. Valeſium*. T. H.

22. Ἐποχουμένη] Ἐπηχουμένη. Th. M.

23. Φροντ.] Socratem ac reliquos philoſophos. J. Br.

Φροντιστὰς δὲ μιτεωρολέσχας] Socratem proculdubio innuit ab *Ariſtophane* in Nebulis ſubſannatum, & φροντιστὴν & μιτεωροφένακα vocatum. J. P.

Φροντ. δὲ μιτεωρ.] Apud *Ariſtoph.* l. c. dicuntur μεριμνοφροντισταὶ, & alio in loco μιτεωροφένακες. Sed quia variant hae voces a Lucianeis, videtur aut alias ejusdem poëtae reſpexiſſe fabulas, aut aliorum Comicorum. Ego Eupolidem reſpexiſſe crediderim, qui & ipſe a *Noſtro* narratur in Socratem fabulas ſcripſiſſe. Nihil tamen ea de re *Diogenes Laërtius*. Sed *Xenophontem* adi in *Sympoſ.* p. Ed. St. 520, 35. ubi diſces eo nomine ſolitum fuiſſe vocari Socratem. Ἆρα σὺ, ὦ Σώκρατες, ὁ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ ἐπικαλούμενος; ſed & ſequentia in ipſo Xenophonte legito, ut & rationem illius cognominis diſcas, & ipſum Socratem ea de re audias opprobria in ſe jacta diluentem. M. du S.

25. Μίαν τ. προίλυσιν] Hoc eſt, illa ſola de cauſa procedebat in publicum, ut eos irrideret. Ad *Ariſtophanis* Nubes reſpicit, quae in eum ſolum finem factae erant, ut infamaretur Socrates, una cum diſcipulis. Προίλυσις, τὸ προιέναι, inquit *Heſychius*, hoc eſt, *in ſcenam prodire, procedere.* J. C.

Προίλυσιν] Angl. προσαίρεσιν. J. B.

Προαίρεσιν] Veriſſima lectio quam praefert Ed. J. & agnoſcunt Codd. P. L. & Galaei Collectanea; nec longe abludit Angl. Mſ. Eadem voce alibi utitur. προίλυσιν, quod alias Edd. inſidet, & ipſum M. Cod. & Ox., nihili eſt. *Vorſtius* margini adſcripſit i. e. ὁδόν. M. du S.

Προίλυσιν] Recte J. *Clericus* exponit, cui prorſus adſentior. Quid ſibi voluerit *H. Stephanus* in Theſ. T. I. p. 1273. ſane non video. Quanquam προαίρεσιν ingerant C. A. & Ed. J. plus tamen apud me valet meliorum membranarum & Ed. Fl. auctoritas; quam ne me temere ſecutum putes, dum paucis ago, illa mihi video tradenda, quae, quando occurrunt ſingu-

la,

mum, ſubſannabat; *meditatores*, ac *vanos ſublimium rerum diſceptatores*, & id genus alia vocitando. Eique id cordi erat, ut eos ἑταίρους ἐλευάζοι, φροντιστὰς, καὶ μετεωρολέσχας, καὶ τὰ τοιαῦτα προσαγορεύοντα. καὶ ζημίαν ταύτην [c] προέλθοιεν ἐπεποίητο ἐκείνους ὅπο-

[c] Προέλθοιεν] προαίρεσιν C. P. L. *J.* marg *A.* 1 *W.* προσειρ. A.

23. Μετεωρολέσχας] Οἱ φλυαροῦντες τὰ μετέωρα *V.* * ἐν ταῖς Νεφέλαις Ἀριστοφάνης addit *M.*

* Ἐν ταῖς Νεφέλαις] Ex eadem *Ariſtophanis* fabula *μετεωροπόλους* produxit *Suid.* in Μετεωροσοφιστής. Ibi tamen hodie nulli reperiuntur *μετεωρολέσχαι*, ſed *μετεωροφένακες* v. 332. *μετεωροσοφισταὶ* v. 359. Apud *Scholiaſten* extant ad v. 223. 330. *T. H.*

la, non difficilia quidem pleraque, ſed, quo communi nexu inter ſe cohaererent, parum videntur intellecta. Qui domo in publicum prodeunt, προέρχονται ἔξω προελθεῖν *Antonin.* de R. S. XI. §. 28. προελθεῖν εἰς ἀγορὰν *Philo Jud.* p. 793. C. ſic in *Dione Chryſ.* XXXII. p. 392. D. ἴσ' ἂν ἴσως προέλθοι, & *ne domo quidem ad emendum aliquid ſe moveat*, capi poteſt: ſed ibi malo προσέλθοι. πρωΐαν εἰς τὸ δημόσιον, *Plutarch.* Cat. Min. p. 762. C. ea mente *Luciano* in Somn. §. 9. ὑστελῶς τὴν πρόοδον, qui nullo ſtipatus amicorum comitatu, quemadmodum homines nobiles & clari ſolent, (vid. Necyom. §. 12.) ſed ob vilitatem vitae contemtus ac ſolus in publicum prodit: tales quoque potentium feminarum πρόοδοι, vel, qua voce frequentius appellantur, ἔξοδοι, de quibus alio loco dicam. Deinde προέρχονται, qui magna cum pompa, eaque publica & quaſi triumphali procedunt. Conſulum ſolennes proceſſus vel proceſſiones πρόοδους *Juſtinianus* Nov. CV. προελεύσεις *Theophilus* Inſt. de Rer. Div. §. 48. vocant; illud enim apud hunc multo, quam προελεύσεις, malo. De ſacris Eccleſiaſticorum feſtisque proceſſionibus vide *J. Meurſii* & *Caroli du Freſne* Gloſſ. in Προέλασις recentioribus idem vocabulum pro triumpho in uſu fuit: *Euſtath.* ad Il. Φ. p. 1292. v. 16. ἐντεῦθεν γὰρ παρὰ τοῖς ὕστερον ἡ πομπὴ ἡ τὸ πέμπειν ἐπὶ θριαμβικῆς προελεύσεως· & ſignatius ad Il. I. p. 762. qui locus *C. Fabrottum* non fugit: ὅθεν καὶ πομπὴ ὁ θρίαμβος, ὃν προέλθοντι ἡ κοινὴ γλῶσσα λαλεῖ. πρόοδον dixit *Thom. Mag.* in Πομπή. Tum porro alia quaedam huic verbo addita eſt poteſtas in concionem prodeundi, orationem in ſenatu vel cum populo habendi: *Dionyſ.* A. R. VIII. p. 507. v. 28. προελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα· quod cum *Sylburgio* in παρελθὼν mutatum nolim: ſimiliter enim *Plutarch.* in Craſſ. p. 550. E. ἀναβὰς ἐπὶ τὸ βῆμα καὶ προελθὼν· ipſumque hoc in Cat. Min. p. 780. E. ἐπὶ τὸ βῆμα τῷ Κάτωνι προελθόντι nec major eſt cauſa, cur quicquam novetur VIII. p. 465. v. 28. τοιαύτην νίστηλα ἐξ ἑνὸς ἔθνους ἀλλοφύλου σφίσιν ἐπὶ τὴν θέαν προελθεῖν· quam lectionem quum ipſa tueatur ſtructurae forma, repudiandum cenſeo προσελθεῖν V. C. & *Porti*. Apud *Iſidor. Peluſ.* Epaminondas εἰς ἐκκλησίαν καλούμενος παρητήσατο προελθεῖν &c. II. Ep. 146. In *Socratis* H. E. III, 25. ſervandumne ſit προελεύσεις ποιεῖν τῷ βασιλεῖ, an cum *H. Valeſio* praeferendum προσελεύσεις, non ſatis habeo conſtitutum: ſi retineas, recte de ſectarum inter Chriſtianos principibus eo ſenſu dicetur, quaſi nunc e latebris, quibus ſe Juliani metu continuerant, proreperent, Jovianum Imperatorem quisque precibus adituri, ſuis ut partibus potiſſimum faveret. Eadem plane forma πρόοδον, πρόσοδον vel πάροδον ποιεῖσθαι apud Atticos, qui ad Senatum, aut pro concione cum populo agunt, apud Chriſtianos, qui ſacras conciones habent: utrumque erudite declaravit *H. Valeſius* ad *Euſeb.* V. C. IV, 29. χολῇ ὁ λογογραφῶν σωιχεῖς ἐποιεῖτο τὰς παρόδους &c. 55. σωηθῶς ὁ τὰς προόδους ποιεῖσθαι. Moris autem erat Athenis, ut, qui Senatus adeundi vel populi poteſtatem ſibi fieri petebat, nomen & rem, de qua ſit dicturus, in tabella perſcripta profiteretur: hoc fuit τὴν πρόσοδον ἀπογράφασθαι. *Iſocr.* Or. Ar. p. 142. E. ſive etiam ſimplici verbo γράψασθαι· id quidem legas in Timocratea *Demoſth.* p. 781. A. πρόσοδον γράψασθαι πρὸς τὴν βουλήν· *referre ad Senatum* laxe nimis *Wolfius* interpretatur: hoc Timocrati Orator crimini vertit, quod tulerit legem οὐκ εἰς τὴν βουλὴν, οὐκ εἰς τὸ δῆμον ἐπὶ πᾶν περὶ τούτων ὑμῶν. Si copia dicendi non concederetur, λόγου εἰργεσθαι, ἐκκλείεσθαι, ἢ τυχεῖν dicebantur: ſin contra, λόγου τυγχάνειν, προσέρχεσθαι τῷ δήμῳ *Demoſth.* pro Cor. p. 474. D. παρέρχεσθαι εἰς τὸ δῆμον, & ſingulari quodam modo πρόσοδον ποιεῖσθαι *Iſocr.* in initio Areop. & ad finem p. 157. τήν τε πρόσοδον ἐποιησάμην, καὶ τοὺς λόγους εἰρηκα τούτους. *Æſchin.* in Tim. p. 11. v. 43. τῆ μὲν βουλῆς τῆ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ πρόσοδον ποιουμένης πρὸς τὸ δῆμον· idemque περὶ τὸ Παραπρ. p. 35. v. 30. 37. commemorat τὰς εἰς vel πρὸς τὴν βουλὴν τῶν πρεσβέων προσόδους. *Libanius* etiam de eo poſuit, qui damnatus a judicibus ad populum provocat, cauſamque ſuam apud cives agit: in Προβ. Declam. XXX. p. 689. reperias, ἃ γὰρ ἐπ' ἀδίκοις τοῖς ἀδικήμασι ὁ λόγων ποιεῖται τὴν πρόοδον· at in oratione prima: ἴσ' ἂν ἐδυνήθη προσόδων. Pari virtute Sophiſtae οἱ εἰς τὰ πλήθη παριόντες ſupra §. 2. ὥτε εἰς τὰ πλήθη παριὼν τοὺς βουλομένους ἀκούειν ἀργύριον εἰσπράττω in Ep. *Socrat.* p. 2. & ſimpliciter οἱ παριόντες apud *Demoſth.* Olynth. III. p. 38. A. quod recte *Scholiaſtes* interpretatur, οἱ δημηγορεῦντες. Jam ſcenicis actoribus haec eadem non diſpari ratione conveniunt: *Schol. Ariſtoph.* ad Equ. v. 608. τῷ ὑποκρίτῃ προερχομένῳ, *actore in ſcenam prodeunte. Plutarch.* Nic. p. 524. E. λέγεται δὲ καὶ τινι χορηγίᾳ παρελθεῖν οἰκίτης &c. *Andronic.* Paraphr. Eth. Nic. IV. c. 3. p. 210. τοῖς κωμῳδοῖς χορηγῶν παριοῦσι quorum pravam *D. Heinſii* verſionem jure caſtigavit *Salmaſ.* de Uſ. p. 57. ipſe viciſſim merito caſtigatus a *Deſ. Heraldo* An. in O. ad J. A. & R. VI. c. 8. paulum quidem illud *Syneſii* diſcrepat de Prov. II. p. 128. D. ὁ τοῖς θεάτροις ἐν δεῖ τινα προεξελθόντα ἀλαλεχθῆναι τῷ δήμῳ, τὸ μὴ μικρὸν ὄψεται· nam hae prologi ſunt, aut ejus, qui nuncii perſonam ſuſtinebat, partes, antequam ad ipſam fabulam actores aggrediantur: ſed quod mox ſequitur, plane congruit; θεμιτεύειν δεῖ καθαπερ ἐν ὅμοιον τὴν πρόοδον τὸ

ὑποσκώπτειν, καὶ ἡ Διονυσιακὴν ἐλευθερίαν καταχεῖν αὐτοῖς· ἄρτι μὲν ἀεροβατοῦντας δεικνύουσα, καὶ νεφέλαις ξυνόντας· ἄρτι δὲ, ψυλλῶν πηδήματα διαμετροῦντας, ὡς ὄθνεια τὰ ἀέρια λεπτολογουμένους. ὁ μὲν Διάλογος σεμνοτάτας ἐποιεῖτο τὰς συνουσίας, φύσεώς τε πέρι καὶ ἀρετῆς φιλοσοφῶν· ὥστε τὸ τῶν μουσικῶν τοῦτο, δὶς διὰ πασῶν, εἶναι ἡ ἁρμονίαν, ἀπὸ βαρυτάτου ἐς τὸ ὀξυτάτου ἐς τὸ βαρύτατον· καὶ ὅμως ἐτολμήσαμεν ἡμεῖς τὰ οὕτως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ξυναγαγεῖν, καὶ ξυναρμόσαι, fugillaret, & Dionysiacam istam libertatem in eos effunderet; nunc *in aëre ambulantes*, & *cum nubibus versantes* illos exhibens, nunc *pulicum saltus metientes*, ut qui de aëreis & sublimibus istis rebus nimis exiliter argutarentur. Dialogus vero gravissimas disputationes habebat de natura rerum, deque virtute philosophans: ita ut Musicorum illud, bis per omnes chordas, ab acutissimo ad gravissimum usque, inter eos esset. Et tamen ausi fuimus nos, hæc ita sese habentia, inter sese conjungere & coapta-

30. Ὁ Διάλογος] Ὥσπερ * Ἀρίστωνος Πλάτων. *M.*

* Ἀρίστωνος] Adde ὁ Ar. ut Aristonis filius Plato. *T. H.*

τὰ σύνθημα· ἡ πρόοδος nihil aliud, quam ἡ προῴδησις, quando signo dato in scenam procedunt actores. Atque ob has quidem rationes gradum, ut puto, tuebitur ἡ προῴδησις non quin recte dici possit comoedia *μίαν ταύτην προαίρεσιν πεποιῆσθαι τοὺς φιλοσόφους ἐπισκώπτειν*, quemadmodum *Chrysostom.* T. VII. p. 422. E. καὶ μία σκωνὴ (mulierum scenicarum) *πᾶσαν ἐκβάθρων ἀναστάσεως τὴν σωφροσύνην* sed quod illud eruditius sit, & magis accommodatum. *T. H.*

26. Διονυσ. ἐλευθ.] Hoc est, libera dicteria, quibus licebat uti festo Dionysiorum: quae *libertas* vocatur ab *Horatio* & *licentia*. Eleganter conjungit cum hisce *Lucianus* verbum καταχεῖν, *perfundere*. *Horatius* de homine dicteriis acriter proscisso lib. I. Sat. VII, 32. *At Graecus postquam est Italo perfusus aceto Persius.* *J. C.*

Διονυσιακὴν ἐλευθερίαν] De qua copiose *Philostr.* dico ad *Heliod.* *J. B.*

27. Ἀεροβατοῦντας] Ex *Aristoph.* Neb. ut haec tota narratio: sic in Charont. & Icarom. *J. B.*

Ἀεροβατ.] *Aristoph.* νεφ. v. 4. Sc. III. A. I. ἀεροβατῶ ϵ ἀθρῶ τ ἥλιον. Socrati tribuit. Adde Plat. Ἀπολ. p. 7. C. *M. du S.*

28. Νεφέλαις] Inde titul. *Aristoph.* Νεφέλαι, ex quibus hic locus integer desumptus. *J. B.*

Ibid. Ψυλλῶν πηδήματα] Respicit procul dubio hos versus Comici in Nebul. Act. 1. Sc. 2.

Ἀνηρώτ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης
Ψύλλαν ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὑτῆς πόδας.

Hoc alibi saepe tangit, dum Socrati, Platoni, & aliis insultat. *J. B.*

Ψυλλῶν . . .] A. I. Sc. II. Introducitur Socrates dimetiens ὁπόσους ψύλλα τοὺς αὑτῆς πόδας ἅλλοιτο. *A. V.*

Eandem calumniam tangit etiam *Xenoph.* loco supra citato. *M. du S.*

Ψυλλῶν πηδ.] Notarunt *L. Bos* Obs. Crit. c. 12. p. 64. & *L. Kuster* ad *Aristoph.* Nub. v. 145. Adde *Eunap.* in AEdes. p. 38. ψυλλῶν πηδήματα καλαμωνώμους ubi plura. *Synesius* istos Comici versus praecipue, quasi rotundissime decurrentes, laudavit in Dion. p. 40. B. *T. H.*

33. Δὶς διὰ πασῶν] *Erasmus* in Proverbio: δὶς διὰ πασῶν. *J. Br.*

Δὶς διὰ πασῶν] Proverbium a musicis mutuo sumtum, quo maximum discrimen & longissimum intervallum significatur. Vid. *Erasm.* Chil. Hoc usus est *Lucian.* in lib. de Conscr. Hist. & in sermone, qui est de Mercede servientibus. *G. C.*

Δὶς διὰ πασῶν] Utitur passim hac comparatione. *J. B.*

Δὶς διὰ πασῶν] Vetustiores mutici, uti ex hoc proverbio patet, scalam suorum tonorum non ultra duas, quas hodie dicimus, *octavas* extendebant. V. *Erasm.* Chil. saepius usurpat Noster, ut ἀ. μισθ. c. 11. συγγρ. c. 7. & ἀπαιδ. c. 21. *M. du S.*

40. Τὸ ϑῆλυ τοῦ ἄρρενος] Hac de re *Phaedrus* fine Fab. & ibi interp. *J. B.*

Τὸ ϑῆλυ τοῦ ἀρ. ὑγρ.] Miscet hic *Lucianus* duo figmenta: Poëtarum nimirum figmentum de Prometheo, quem homines e luto formasse dicebant, & *Platonis* de primis hominibus, quos primum ἀνδρογύνους fuisse ait in *Symposio*, deinde in duas partes sectos. *J. C.*

Τὸ ϑῆλυ] Hac de re *Phaedrus* IV, 14. *A. V.*

41. Ἐγκαλαμίξας] Recte, ne quis conjectet συγκαλαμ. *Noster* de Consc. Hist. §. 13. τὸ λευκὸν ὑγκαλαμίξῃ πολὺ τοῦ φαιοῦ *Achill. Tat.* IV. p. 261. Pari modo Scriptor de Mund. p. 13. v. 8. χρωμάτων ὑγκεκραμένη φύσις, pro συγκεκρ. *T. H.*

42. Τοιοῦτο φαινοῖν] Nescio quid ita cunctas Edd. insederit vitiosum illud φαινοῖν pro φαυσίν aut φαναίμην, quod vel Grammaticae leges expelli jubeant. Praeterea legendum sine dubio τοιοῦτον, id est, ὅμοιόν τι τοῦ Προμηθεῖ πεποιημένῳ magis etiam eo metu commoveor, ne alia quadam in re talis videar, qualem se Prometheus praebuit. *T. H.*

44. Ὅσα π.] AEschylus in Prometheo. *J. Br.*

Ibid. Κεκαλυμμένῳ τῇ πιμελῇ] Sic in Prometh. & Dial. Prom. & Jov. ex *Hes.* od. 1. Oper. *J. B.*

45. Γέλωτα] τουτέστι, γέλωτα καρικόν. *J. Br.*

46. Φιλοσόφων] Sic Ed. *J.* Reliquae φιλοσόφῳ, quod etiam in O. & M. est; duriuscule, quamvis extet ὑφ. c. 45. P. & *B* 2. φιλοσόφου. *M. du S.*

Φιλοσόφῳ] Lectionem Ed. *J.* interpolatam utique re-

captare, non admodum obſequentia, neque facile ſocietatem ſuſtinentia.

7. Vereor itaque ne denuo ſimile aliquid Prometheo iſti tuo feciſſe videar, ut qui fœminam cum mari commiſcuerim, & ob id ipſum nunc reus agar. Vel potius aliud quid, ne videar decepiſſe fortaſſe auditores, atque oſſa appoſuiſſe ipſis pinguedine obducta, riſum ſcilicet Comicum ſub philoſophica gravitate. Ad furtum enim quod attinet (nam & furandi arte hic Deus inſignis eſt) abſit; hoc certe noſtris ineſſe non dices. Unde enim furatus ſim? niſi

εἰ πάνυ πεισθόμεθα, ὧδε εὐμαρῶς ἀπεχόμενα τῆς κοινωνίας.

Δέδια τοίνυν μὴ αὖθις ὅμοιόν τι τῷ Προμηθεῖ τῷ σῷ πεποιηκὼς φαίνωμαι, τὸ θῆλυ τῷ ἄρρενι ἐγκαλαμίξας, καὶ δι' αὐτὸ δίκην ὑπόσχω. μᾶλλον δὲ μὴ καὶ ἄλλό τι τοιοῦτο [a] φανείην, ἐξαπατήσας ἴσως τοὺς ἀκούοντας, καὶ ὀπτὰ ὡσθείς αὐτοῖς κεκαλυμμένα τῇ σιμελῇ, γέλωτα κωμικὸν ὑπὸ σεμνότητι [b] φιλοσόφῳ· τὸ γὰρ ἁρπαστικῆς (καὶ γὰρ [c] κλεπτικὸς ὁ θεὸς) ἄπαγε· τοῦτο μόνον οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις. ἢ ὡσθέ τι γὰρ ἂν ἐκλέ-

a Φανείη] φανείην Edd. priores. Quod reſtituimus eſt in O. M. b Φιλοσόφῳ] φιλοσόφων *J.* φιλοσόφου P. B. 2. c Κλεπτικὸς] Edd. priores κλεπτικῆς.

valere juſſi: quomodo γέλως κωμικὸς, ſic & σεμνότης φιλοσόφου τὸ κωμικὸν αὖτε κτηλικοῦ, ut ſolent Grammatici, quo nihil eſt frequentius. Sic φιλοσόφου χαρακτὴρ λόγων *Apollon. Tyan.* Ep. XIX. βίου Euſeb. H. E. VI, 3. φιλοσόφου ἤθους, χρῶμα *Origen.* in *Celſ.* I. *T. H.*

Ibid. Τὸ γὰρ ἁρπαστικῆς, καὶ γὰρ κλεπτικὸς ὁ θεὸς, ἄπαγε τοῦτο μόνον, οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις.] Latinos interpretes ſi conſulas, nihil hoc loco eſt obſcurius: ſic enim vertunt: *Quod enim eſt furti. (nam furti eſt aliquis Deus) apage hoc ſolum, non dixeris ineſſe noſtris ſcriptis.* Non poterat inſulſius. Quis enim intelligat: *Quod eſt enim furti?* dein quid hoc ad rem, eſſe furtorum deum, ſive is ſit Mercurius, ſive quis alius? Non perceperunt mentem *Luciani.* Primo poſt ἄπαγε cum veterioribus editionibus pone diſtinctionem. ἄπαγε τοῦτο μόνον, & verte: *ſed quod ad furandi artem attinet, (nam & furandi arte hic Deus inſignis eſt) abſit. hanc ſolam noſtris ineſſe non dices.* forte, inquit *Lucianus*, Prometheus dicor, quod furatus ſim, ut ille ferula ignem eſt furatus & cœlo ſubduxit. Apage, hac ſola in re nunquam Prometheo comparabor. *J. G. G.*

Ibid. Καὶ γὰρ κλεπτικῆς &c.] Facilem & veriſſimam *Graevii* diſtinctionem ſum ſecutus. Ἄπαγε, formulam abominandi, abſurdum aliquid procul amovendi, ſic interponunt: *Noſter* Amor. §. 38. ἄπαγε, μή μοι γένοιτο· Pſeudol. §. 31. *Chryſoſtomo* frequens: ἀχὶ τὸ σῶμά ἐστι τὸ τυφλοῦν τὴν ψυχὴν, ἄπαγε τοῦτο, ἀλλ' ἡ τροφή· Hom. XXXIX. ad I. ad Corinth. *Suid.* Ἄπαγε, γενικῶς παῦσαι, μὴ γένοιτο. Praeterea ne quid loci venuſtatem turbaret, ſcribendum fuit κλεπτικὸς· nam quis credat *Lucianum* tam inſignitam Mercurio factum iviſſe injuriam, ut in eo munere, quod totius antiquitatis conſenſu ſolus obtinuerat, Prometheum ipſi ſocium adjungeret? ſed κλεπτικὸν eum jure potuit appellare, quippe qui ſemet ipſe in cognomine dialogo ἐριούχον Mercurio fateatur. *T. H.*

47. Ὁ θεὸς] Προμηθεὺς *Heſiod.* οὐ E. καὶ H. *J. Br.*

Ὦ θεὸς, ἄπαγε τοῦτο μόνον] Sic in Somnio, ὀπτήρισαι ὦ θεοὶ, τὸ δεινόν. Hac in re utitur dictionibus ἀπωμόσω, ὀπτήρισαι, ἀπώγειον. Quod ſemel monitum volo. *J. B.*

Ὁ θεὸς] P. mendoſe, ὦ θεὸς, quod *Bourdelotio* & *Vorſtio* fraudi fuit. In Fl. tota parentheſis deeſt; certe incommode dicitur Deus κλεπτικὸς. *M. du S.*

48. Ἐκεῖναι] Scribo ἐνεῖναι. *J. Br.*

Ibid. Ἢ ὡσθέ τῦ γὰρ ἂν ἐκλάπτοιμεν; εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διδάξει τοιούτους πίτυοκάμπτας καὶ τραγελάφους ἐξ αὐτοὺς συστήσασθαι;] *Unde enim furaremur? niſi quis me laeſit, qui tales pinuum incurvatores & hircocervos ipſe compoſuerit.* Sic interpres. Quis autem ex hac verſione intelligat, qui ſint illi pinuum incurvatores, & quid illi hic agant, ubi de furto loquitur? Ignoraverunt πιτυοκάμπτας eſſe centauros. Suidas, πιτυοκάμπτης ὁ κένταυρος. ſic proprie dictus eſt Sinis centaurus, quem Theſeus occidit. de quo *Ovid.* VII. Metam:

Occidit ille Sinis magnis male viribus uſus
Qui poterat curvare trabes, & agebat ab alto
Ad terram late ſparſuras corpora pinus.

Vertendum itaque, *niſi quis me fugit, qui tales centauros, & hircocervos ipſe compoſuerit.* ſuos vero dialogos ex comicis ſalibus, & gravibus ſententiis, ex philoſophicis diſputationibus hauſtis, compoſitos, ut paulo ante oſtendit, vocat centauros & hircocervos, quo ſcribendi genere nemo ante *Lucianum* fuerat uſus. *J. G. G.*

Ibid. Perperam ſcribitur, ἢ ὡσθέ τῦ γὰρ ἂν ἐκλάπτοιμεν. corrige, ἢ ὡσθέ του γὰρ ἂν ἐκλ. Ubi hic articulus pro τις ponitur, eſt, veluti τις, particula enclitica. Similis macula in Epicteti Enchiridio turbavit eruditos. Ait Stoicae ſapientiae gravis doctor cap. XXX. Ἀκοῦ οὖν ὁ μὲν μέλλων τοῦ εἶναι φιλόσοφος· εἰ ὄχ ἑκὼν βούλει, τοῦ εἶναι σεαυτῷ φαύλου, καὶ ἀνόητος ἴσθι. *Wolfius* interpretatione ſua palam facit, ſe non intellexiſſe veram mentem, & quia *Politianus* omiſit τοῦ εἶναι, ipſe non neceſſarias has voculas judicat. *Mericus Caſaubonus* neſcio quid *acutum* ex iis primo elicere tentans, poſt eas ſuſpectas habet. Recte noviſſima interpretatio vertit, *Sin alicui etiam videri Philoſophus cupis.* Ad hanc verſionem etiam Graeca accommodari oportuit, & excudi, εἰ ὄχ ἑκὼν βούλει τοῦ εἶναι, σεαυτῷ φαύλου, &c.

ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε τοιούτους [a] πιτυοκάμπτας, καὶ τραγελάφους καὶ αὐτὸς συνεθεικώς; πλὴν ἀλλὰ, τί ἂν πάθοιμι;

forte quis me fugit? qui ejusmodi Pityocamptas & Hircocervos & ipse compoſuerit. Verum quid faciam? Perſeverandum

[a] Πιτυοκάμπτας] Ita K. M. S. *πυτιοκ. O. F. A.* 1. 2. & pleraeque Edd. *ιπποκάμπτας* L.

&c. τῷ pro τινὶ etiam hic poſitum. Quod autem neque Simplicius, neque Paraphraſtes illud τῷ εἶναι agnoſcunt, in eo haud dubie imperfectiores ſunt magiſtro ſuo *Epicteto*, cujus ea mens eſt: *Id tibi in omni tempore, loco, & negotio ſufficiat, eſſe te philoſophum: quod ſi vero quis ſit, cui talis videri optes, is, cui talis videri cupias, tu ſis: tu vero ipſemet tibi ſatis idoneus & quaſi perfectus eris, cui philoſophus eſſe videaris.* Hinc etiam manifeſtum, puto, eſt, *Epicteti* καὶ ἱκανὸς ἴσχ, longe plenius & perfectius eſſe prae *Simplicii* & *Paraphraſtae* καὶ ἱκανὸν ἔσαι τοῦτο. *J. J.*

Παρά του] *Jenſii* Emendatio. *M. du S.*

50. Πίθικ.] Caſtigo: πίτυοκάμπλας & τραγελάφους, hoc eſt, *monſtra quaedam.* *J. Br.*

Πίτυοκ.] *Pinuum incurvatores*: quo nomine Scinis appellatus fuit, quem occidit Theſeus incurvantem pinus, & ex iis alligatos homines, & in ſublime emiſſos dilaniantem. Eundem πίτυοκάμπτην vocat lib. II. Ver. Hiſt. *G. C.*

Ἱπποκάμπας] Legebatur hic antehac πιτυοκάμπλας ut ἀ. ἱ. β. c. 23. (vel mendoſe Πιτιοκ—) quod huc non facit. v. *Apollod.* III. L. aliam ſcripturam exhibet, niſi quod illic *i*—μπτας, legitur. In Ox. vero πιτυοκάμπας. De his conſule *Spanh.* & *Ælian.* de An. XIV. 20. Hippocampos in Imaginibus deſcribit *Philoſtratus* εἰκ. p. 774. (locum ipſum vide ad *i. d.* VI.) Vide & p. 729. ubi, ex nummis, Hippocamporum & Hippopotamorum figuras doctiſſimus ejus interpres exhibet. *M. du S.*

Πιτυοκάμπτας] *Graevio* πιτυοκάμπτας explicanti Centauros praeivit *Fr. Luiſin.* Par. III. c. 25. quod ſi ad liquidum deduci poſſet, rem haberemus confectam. Negari quidem non poteſt, apud *Suidam* extare in Πίτυς, ὅθεν & Πιτυκάμπτης (vel potius, ut *Kuſter.* Πιτυοκ.) ὁ Κένταυρος· verum his in rebus tantam *Suidae* auctoritatem non agnoſco, qua ſola nos contentos eſſe oporteat. Πιτυοκάμπτης eſt Sinis vel Sinnis (ductum a latrociniis & nocendo nomen, quod male nonnusquam *Seinis* & praeter linguae rationem ſcribi puto) quem ſuo ipſius, quod in alios ſtatuerat, exemplo Theſeus interemit: lege *J. Meurſ.* in Theſ. c. V. Hunc de gente fuiſſe Centaurorum, quis veterum prodidit? imo tantum abeſt, ut Theſeum ipſum materno genere contingeret: *Pauſan.* I. p. 90. ἀπεκτόνας καὶ Σίνιν τὸν πρὸς Πιτθέως συγγενῆ· quippe natum, ut nonnulli ſcripſerunt, Canetho & Heniocha Pitthei filia: *Plutarch.* in Theſ. p. 11. F. Jam ſi forte Centauros omnes hoc epitheto exiſtimes affectos, quid tandem proferri poterit, unde nominis, quod a ſingulari unius Sinidis crudelitate profectum eſſe ſatis conſtat, origo repetatur? nam quod *Luiſinus* eſt commentus, *quoniam bello acres habebantur, eorum impetum pictores flexis ſtratisque arboribus, quacunque furebant, exprimere ſolitos eſſe*, ut alia mittam, Graeci ſermonis normae prorſus repugnat: quis, quaeſo, πιτυοκάμπτας diceret eos, qui arbores vaſto corpore & impetu currendi proſternunt? *Th. Galeus* ad *Apollod.* III. p. 95. ubi de Sinide pinuum inflexore agitur, hunc *Luciani* laudavit locum, ſed laudavit tantum, nulla parte alia lectorem adjuvans. Non me praetereunt *Ariſtophanis* in Ran. v. 997. σαρκασμοπιτυοκάμπ), de quibus ita *Schol.* ὡς σαρκάζοντας μὲ &, προσποιουμένους τὰ πολεμικὰ, οὐκ ἀληθῶς ὄ τοιούτους ἰχνύ· ὄ ἐπιμιλουμένους· paulo plenius *Suidas*: Σαρκασμοπ. ἀντὶ τῦ μυκάλαι, ὡς ἁρπάζοντας μὲ & προσπ. &c. ubi legendum ex prioribus apparet, ὡς σαρκάζοντες: necdum enim perſuadere mihi poſſum, quod tamen in mentem veniſſe non diffiteor, alterum hanc in aliis Comici vetuſtis Codd. extitiſſe lectionem, ἁρπασμοπιτυοκάμπ). De Sinide vero quin *Schol.* cogitaverit, quum iſta commentaretur, dubitare non licet: neque abſurdum eſt, ut per Comicam facetiam homines in bello timidi, ſed inanibus in rebus, quae vero periculo carerent, robur oſtentantes dicti fuerint πιτυοκάμπται· eoque pertinere non incommode videatur *Heſychii* gloſſa; Αἰροκίλαδοι, πιτυοκάμπται, ex veteri quodam Comico depromta, ſive vocabulum utrumque demta diſtinctione jungas, ſive ἀεροκλάδους per ſe ſolos intelligas, *aërem verberantes, jactatis per aërem manibus inanem ſtrepitum excitantes*: vel etiam, *aërem implentes clamoribus*: nam in *Heſychio* multae ſunt voces, & ſententiae nonnunquam, quae additam interpretationem habent nullam. Aliud *Palmerio* placuit πιτυοκάμπται legenti; quod ſi quis conjecturae noſtrae anteferendum ſtatuat, haud equidem magno opere obnitar: verum idem ipſum in *Ariſtophane Friſchlinus* ſpectavit vertens *Eructoſanniones*, tanquam ſi legendum cenſuiſſet, σαρκασμοπιτυοκάμπται. Sunt ſane πιτυοκάμπται genus erucarum ex eo nominatae, quod pinis arboribus adhaereant; quarum meminit *Plin.* H. N. XXII, 2. 4. *Dioſcorid.* Alexiph. c. 2. ſed illae, quantum video, nihil ad *Ariſtophanem* faciunt, multoque minus, quamvis crebris formarum mutationibus ex aliis in alias beſtiolas abeant, ad *Lucianum*: in quo retinui ſane priſcam lectionem, ἱππακάμπτας, vel, ut ſcribi debebat, ἱππακάμπους, etſi ad ſenſum melius congruere videantur, non auſus admittere; praeſertim, quoniam nullus Codex, qui quidem alienis oculis non ſit inſpectus, adſentitur. De Hippocampis adi magnum illum *J. Scaligerum* in Conject. p. 35. a quo ſi quid in re forte, quod ſollicite perquirere non vacat, fuerit commiſſum, egregiis emendationibus certe penſatur, & *Rob. Conſtantin.* in Suppl. L. L. Τραγελάφων mentio in *Ariſtoph.* Ran. v. 968. qui jungit ἱπταλεκτρύονας· haec cauſa eſt, cur, ſi ſcripti cujusdam libri ductus adſpirarent, in *Luciano* probarem τοιούτους ἱπταλεκτρυόνας. καὶ τραγελάφους· etenim vix eſt, ut ad illum Comici locum non reſpexerit. Meminit & *Plato* Πολ. VI. p. 674. B. ἀλλὰ δεῖ σε πολλῶν αὐτὰ ξυναγαγεῖν &c. οἷον οἱ γραφεῖς τραγελάφους & τὰ τοιαῦτα μιγνύντες γράφουσι. Ponere quoque ſolent, ut hippocentaurum, pro re, quae

dum enim est in iis, quæ semel elegi; mutare enim consilium, Epimethei, non Promethei est.

ἐμμένετέον γὰρ οἷς ἅπαξ προειλόμεν· ἐπεὶ τόγε μεταβουλεύεσθαι, Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστί.

quae nusquam existens sola cogitatione effingitur: *Eustath.* in Il. A. p. 102. Rogat *Aristot.* initio lib. IV. *Ovv. Αχρ. πῶ γὰρ ἐγὼ τραγέλαφον ἢ σφίγγ.* Vid. *Stephan.* in Γάληψ & *Berkel.* Pocula, quibus ob hirci cervique mixtam figuram impositum fuerit τραγελάφων nomen, recensetur *Athen.* XI. p. 484. D. E. p. 500. E.

Postquam haec scripseram, conjecturam mecum perquam elegantem communicavit Vir Eruditissimus, & pulcerrimo Prolegomenorum in N. F. editionem Graecam specimine commendatissimus *J. Jac. Wetstenius*; quam, quia prope abest, quin veram putem, celare religioni duco. Legendum censet Vir egregius τοῦτον πιθηκάμπτης quasi hunc in modum *Lucianus* ratiocinaretur: *Primus ego res plane discordes, philosophicam gravitatem, & lepores libertatemque jocorum Comicam consociavi: quod inceptum audax non minorem habet difficultatem, quam si binas arbores rigidas curvando jungere nitaris: imo majoris est artificii* καὶ τραγελάφους συντιθέναι, τὰς διπλοῦς τὴν φύσιν (ut Aristides Orat. Platon. 1. T. 2. p. 46. de Hippocentauris loquitur) *i. e. non tantum binas arbores ejusdem speciei, verum* ETIAM *res diversissimas hircos atque cervos sive Philosophiam Comoediamque jungere. Si quis ante me idem fuisses conatus, is certe fama facinoris Sinim aequarat; ad meamque sine dubio notitiam pervenisset.* Jam tu, quaeso, ad animum revoca, quae leguntur sub finem §. 6. ΕΤΟΛΜΗΣΑΜΕΝ ἡμεῖς τὰ οὕτως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ΣΥΝΑΓΑΓΕΙΝ ΟΥ ΠΑΝΥ ΠΕΙΘΟΜΕΝΑ· ecce πιτυοκάμπτην, qui magno nisu in unum cogit confociatque nixa diversis radicibus, & materiam minime sequacem tractando mollit. *T. H.*

Ibid. Τραγελάφους] De his, si lubet, consule *Plin.* VIII, 33. Cervis excepta barba & armorum pilis similes. Hujusmodi monstrum, quod fictitium prorsus credidit *Lucianus*, vidisse sese *Salmasius* narrat *Plin.* Exercit. 862. b. B. Ed. post. De iisdem consule *Spanh.* 200. & 203. *M. du S.*

51. *Τί ἂν πάθοιμι*] Locutionem illustrat *Gataker.* ad *Marc. Antonin.* XII. §. 16. *T. H.*

53. *Μετασουλεύσας*] *Post rem consulere*: unde & *Pindarus* in Pyth. V, 36. illum appellat ὀψίφρονα, quasi *sero sapientem*. *Hesiodus* in Theog. v. 511. Haec, inquit, peperit Προμηθέα Ποικίλον, ἀγκυλομήτην ἀμαρτίνοον τ' Ἐπιμηθέα, *Prometheum* vafrum nominans, ac variis instructum consiliis, *Epimetheum* post erratum sapientem. *G. C.*

Nigrinus, sive de Moribus Philosophorum.

EPISTOLA AD NIGRINUM.

Lucianus Nigrino salutem.

NOctuas Athenas, inquit proverbium: quasi ridiculum sit, si quis eo no-

Νιγρῖνος, ἢ περὶ Φιλοσόφου Ἤθους.

ΠΡΟΣ ΝΙΓΡΙΝΟΝ Ἐπιστολή.

Λουκιανὸς Νιγρίνῳ εὖ πράττειν.

Ἡ μὲν παροιμία φησὶ, Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας, ὡς γελοῖον ὂν εἴ τις ἐκεῖ κομίζει

ΠΡΟΣ....] Philosophicam hanc disputationem *Lucianus* paulo post adventum suum Romae scripsisse videtur; in qua quam pronus in Satyram fuerit jam prodit; sed nondum comicos illos sales cum reliquo ornatu theatrali in Dialogum invexisse, cum haec scriberet, palam est: graviter enim hic vitia perstringit ex gravissimi Philosophi persona, cujus famae invidit illa aetas. *M. du S.*

ΝΙΓΡΙΝΟΝ.] Romanus esset, an Graecus olim ambigebam, quamvis de *Nigrinis* legissem apud *Spartianum* in *Hadriano* & *Xiphil.* p. 260. & *Plutarch.* 849. Nunc autem Romanum fuisse statuo, ob ea praecipue, quae de reditu ex Graecia habet c. 17. & de fundo prope Romam c. 26. *M. du S.*

1. Γλαῦκα εἰς Αθ.] Subaudiendum, porto, aut, mitto. Hanc paroemiam *Lucianus* hic exponit, quae inde fluxit, quod Athenis abundant ululae, & Atticae regioni quasi peculiares sunt. Proinde ut absurdum videbatur noctuam Athenas deportare, cum illic passim omnia noctuis abundarent, ita ridiculum sit homini consultissimo consilium dare. *G. C.*

Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας] Proverb. ἐπὶ τῶν μάτην ἐπισωρεύόντων τινὰ τοῖς πρόπαρχουσιν, οἷον εἴ τις εἰς Αἴγυπτον σῖτον ἐπαγάγοι ἢ εἰς Κιλικίαν κρόκον. *Aristoph.* Ὄρν. & ibi Scholiast. *J. B.*

Γλαῦκα] Vid. *Suid.* & *Schol. Aristophan.* *M. du S.*

Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας] Utitur hoc loco *Erasm.* Adag. *Ululas Athenas. Diogen. L.* III, 47. Γλαῦκα γὰρ εἰς Ἀθήνας, φασὶν, εἰ σὺ σοὶ τὰ κατ' εἶδος διηγεῖσθαι. Noctuarum copiam, quae proverbio locum dederit, Athenienfibus objecerunt Comici: praeter *Aristoph.* Av. v. 302. *Antiphanes* apud *Athen.* XIV. p. 655. Mox παρ' αὐτοῖς, quasi praecessisset Ἀθηναίοις in Tim. §. 9. εὖ δ' ἀπώλεσα εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ μάλιστα εἰ ἡ φιλοσοφία καὶ λόγων ἐριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς· libello superiore §. 5. σφαγὰς αὐτῶν, intellige, Centaurorum. Similia notavit *J. Davis.* ad *Ciceron.* de Divin. II. c. 61. Ratio paulum diversa in *Aristoph.* Pl. v. 503. πολλοὶ — πλουτοῦσιν Ἀδίκως αὐτὰ ξυλλεξάμενοι χρήματα continentur in πλουτοῦσιν· eo pertinet αὐτὰ, v. 566. εἰ γε δὴ λαθὼν αὐτὸν· scilicet κλέπτων. *T. H.*

μίζει γλαῦκας, ὅτι πολλαὶ παρ' [a] αὐτοῖς εἰσιν. ἐγὼ δὲ εἰ μὴ δύναμιν λόγων ἐπιδείξασθαι βουλόμην, ἐπεὶα Νιγρίνῳ γράψας βιβλίον ἔπεμπον, εἰχόμην ἂν τῷ γελοίῳ, γλαῦκας ὡς ἀληθῶς ἐμπορευόμενος. ἐπεὶ δὲ μόνην σοι δηλῶσαι τὴν ἐμὴν γνώμην ἐθέλω, ὅπως τε νῦν ἔχω, καὶ ὅτι μὴ παρέργως εἴλημμαι πρὸς τῶν λόγων, ἀποφεύγοιμ' ἂν εἰκότως καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου λέγοντος, ὅτι ἡ ἀμαθία μὲν θρασεῖς, ὀκνηρὰς δὲ τὸ λελογισμένον ἀπεργάζεται. δῆλον γὰρ ὡς οὐχ ἡ ἀμαθία μοι μόνη τοσαύτης τόλμης, ἀλλὰ καὶ ὁ πρὸς τοὺς λόγους ἔρως αἴτιος. ἔρρωσο.

quas apportet, quoniam apud illos abundent. Ego vero si dicendi facultatem ostendere volens, Nigrino librum a me scriptum mitterem, obnoxius equidem huic ridiculo forem. Nunc autem, cum id solum agam, ut sententiam meam tibi aperiam, & quo nunc sim animo, & quod non leviter oratione tua affectus fuerim, effugero sane merito etiam Thucydidis illud, quum ait: imperitia audaces, res autem cogitatas atque considerata cunctatores efficit. Manifestum enim est, mihi non imperitiam solum, verum etiam amorem ac studium orationis, hujus audaciæ causam esse. Vale.

ΕΤΑΙΡΟΣ, ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

AMICUS, LUCIANUS

Ὡς σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα, καὶ μετέωρος ἐπανελήλυθας; ἢ τοίνυν προσλέ-

1. QUam oppido gravis nobis & sublimis rediisti? Neque enim adspi-

[a] Αὐτοῖς] αὐταῖς *J.* & Margo *A.* 1. *W.* Prava rectae lectionis emendatio.

6. Εἰχόμην] Ἀντὶ τοῦ ἔσχον *V.*

8. Ὅπως τε νῦν ἔχω] Non inficior bonam esse locutionem: *Noster* in Hermot. §. 30. εἰ καθάπερ νῦν ἔχω, ἀγνοῶν ἔτι· verum hoc quidem in loco ad sententiam, quae requiritur, parum commode respondet. Idcirco malim, ὅπως τε νῦ ἔχω, *quoque sim erga Te animo:* nota loquendi formula: *Lucian.* Ασ. περὶ τ. Ε. Μ. Σ. §. 14. ὅπως ἔχει πίστεως ἢ σπουδῆς ἢ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγχειρισμένα. *Artemid.* Praef. lib. IV. καὶ ταῦτα ὅπως εἶχον δυνάμεως. Paulum aliter *Demostb.* Ep. I. p. 190. B. ἀηθὲς χρῆναι τὴν ἐμαυτοῦ γνώμην, ὡς ἔχω περὶ τούτων, εἰς μέσον θεῖναι. *Xenoph.* K. Π. VII. p. 116. οὐχ οὕτω τρόπου μόνον ἔχεις. *Liban.* Apol. Socrat. οὕτω δ' ἔχοντα γνώμης. Dixerit aliquis exponi posse, *& quemadmodum nunc sim affectus:* quasi significaret se, qui ante fuerit a studio philosophiae multum remotus, eo deductum oratione Nigrini memoriam monitorum integram conservare: sed hoc, ut tolerabile videatur, minus congruit cum eorum, quae consequuntur, mente. *T. H.*

10. Καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου] *Benedictus* enervavit versionem, in qua negligit efficaciam voculae primae, quam recte sic *Micyllus* expressit, *effugero sane merito etiam Thucydidis illud.* Hoc enim intendit auctor convincere, ut non modo immunis esse debeat ab insultatione proverbii Attici, sed etiam ne Thucydideum quidem illud in ipsum verti possit. *J. G.*

11. Ἀμαθία μέ] Hanc sententiam sic efferunt: Ἀμαθία μὲ θράσος, λογισμὸς δ' ὄκνον φέρει. Et sic *Thucyd.* ut patet etiam apud *Plin.* Epist. 7. lib. 4. hanc sic interpretatur *D. Hieronym.* Epist. ad Euagr. *Imperitia confidentiam, eruditio timorem creat.* *J. B.*

Ἀμαθία μὲ &c.] Vertendum: *Imperitia audaces, segniores ad agendum ratio facit.* Nam τὸ λελογισμένον idem est, ac λογισμὸς designatur eorum consuetudo, qui nihil sine ratione, nihil inconsiderate agere volunt. *J. C.*

Ἀμαθία] In oratione funebri, quam Pericles habuit. Verba habes in *Bourdelotii* nota. *M. du S.*

Ἡ ἀμαθία] II. c. 40. Celebris sententia, quam multi expresserunt. *Procop.* Goth. III. p. 256. ἀμαθία γὰρ λογισμὸν φέρουσα θρασύνεσθαι ἔωθεν ibi *D. Hoeschelium* hic *Luciani* locus non praeteriit. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* VII, 171. *Synes.* Ep. 153. ἀμαθίας ἡγεμονίας τὸ θράσος· idem Ep. 79. Thucydidea sententia parumper immutata: τὸ γὰρ ἀλόγιστον ἀνδρείαν μὲ ἔδειμεν, ὥσπερ ὁ τοὺς καιροὺς δειλὸν τε καὶ θρασὺν γίνεται. *Sallustius* etiam imitatur B. J. c. 7. p. 243. ubi plura notat ejus generis *Jos. Wasse.* Quod autem pro λογισμὸς *Lucianus* dederit τὸ λελογισμένον, in eo *Euripidem* est secutus, cui hoc frequens, Iphig. in A. v. 368. &c. paulo aliter *Philostr.* Her. p. 723. τὸ γὰρ ἔννοιά τε & λελογισμένον οὐ μόνοις μάλιστα τοῖς φοβεροῖς ἔχειν AEneam. *T. H.*

17. Φ. καὶ Λ.] *Bourdelotium* laudo, quod nomina personarum, in aliis Edd. omissa, editioni suae inseri curaverit. At istud laudare non possum, quod quae *Luciani* partes erant, eas *Amico* dedit. *Lucianus* ipse Nigrinum audierat: hoc enim epistola diserte profitetur. Ipse itaque nunc *Lucianus*, bonis avibus, Nigrini orationem amico enarret. *M. du S.*

19. Ὡς σεμνὸς] Similiter *Alciphr.* I. Ep. 34. ut *Berglerus* observavit. *T. H.*

22. Ὁμοίων

spicere nos amplius dignaris, neque conversaris nobiscum, neque sermones ut antea confers, sed repente immutatus es, & omnino fastidiosus videris evasisse. Lubens igitur audierim ex te, unde ad hoc insolentiæ perveneris, & quæ ejus rei causa sit? LUC. Quid enim aliud, o amice, quam felicitas? AM. Quid ais? LUC. Insperato felicem & beatum vides factum, & quod in scena solet usurpari, ter beatum. AM. Papæ! tam subito! LUC. Ita res habet. AM. Quidnam autem tantum illud est, quo te sic effers? ut non summatim modo lætemur, sed &, auditis singulis, accurate scire possimus? LUC. An non admiratione dignum tibi videtur, per Jovem, pro servo liberum, pro paupere vere divi-

πειν ἡμᾶς ἔτι ἀξιοῖς, οὔθ' ὁμιλίας μεταδίδως, οὔτε κοινωνεῖς τῶν ὁμοίων λόγων, ἀλλ' ἄφνω μεταβέβλησαι, καὶ ὅλως ὑπεροπτικῷ τινι ἔοικας· ἡδέως δ' ἂν παρὰ σοῦ πυθοίμην, ὅθεν οὕτως ἀτόπως ἔχεις, καὶ τί τούτων αἴτιον; Λ. τί γὰρ ἄλλο γε, ὦ ἑταῖρε, ἢ εὐτυχία; Ε. πῶς λέγεις; Λ. ὁδοῦ πάρεργον ἥκω σοι εὐδαίμων τε καὶ μακάριος γεγενημένος, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀπὸ τῆς σκηνῆς ὄνομα, τρισόλβιος. Ε. Ἡράκλεις, οὕτως ἐν βραχεῖ; Λ. καὶ μάλα. Ε. τί δὲ τὸ [a] μέγα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ καὶ κομᾷς, ἵνα μὴ ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ εὐφραινώμεθα, ἔχωμεν δέ τι καὶ [b] ἀκριβῶς εἰδέναι τὸ πᾶν ἀκούσαντες; Λ. οὐ θαυμαστὸν εἶναί σοι δοκεῖ πρὸς Διός, ἀντὶ μὲν δούλου με ἐλεύθερον, ἀντὶ δὲ πένητος ὡς ἀληθῶς πλούσιον,

a *Μέγα*] Edd. priores *μετά*. b *Ἀκριβῶς*] *ἀκριβὲς* P. *J.*

22. *Ὁμοίων λόγων*] *Ὅμοιοι λόγοι* Sermones inter pares, pari libertate & conditione habiti ultro citroque, ut apud *Homer.* *ὁμοίϊος πόλεμος*, *ὁμοίϊος θάνατος*, *ὁμοίιον γῆρας.* *J. B.*

23. *Ὅλως*] Defendi potest, etiam ex iis, quae notat *J. Jensius* L. L. II. c. 11. Malo tamen *ὅλος*, ut ad praecedens *μεταβέβλησαι* aptius conveniat: *Tu, qui comis esse solebas & affabilis, nunc repente mutatus es, totusque speciem superbi geris.* *T. H.*

27. *Ὁδοῦ π.*] *Erasm.* in eo Adagio. *J. Br.*

Ὁδοῦ πάρεργον] *Ut te non morer.* *J. B.*

Ὁδοῦ πάρεργον] Non est, *ne te morer*, ut habet *Bourdelotius*: sed *καθ' ὁδοῦ πάρεργον*, *obiter, aliud agendo, en passant je suis devenu heureux.* *J. C.*

29. *Σκηνῆς ὄνομα*] Sic idem alibi. *J. B.*

30. *Τρισόλβιος*] *Ter beatus atque felix.* *J. Br.*

Τρισόλβιος] *Sophocles* apud *Plutarch.* de aud. Poët. Ed. Hanov. an. 1599. p. 21.

——————— *ὡς τρισόλβιοι*
Κεῖνοι βροτῶν οἳ ταῦτα δερχθέντες τέλη
Μόλωσ' ἐς ᾅδου· τοῖσδε γὰρ μόνοις ἐκεῖ
Ζῆν ἐστι, τοῖς δ' ἄλλοισι πάντ' ἐκεῖ κακά. *M. du S.*

31. *Μέγα*] Hanc vocem pro *μετὰ* reposui, quod in omnibus libris reperio. Ratio emendationis in promptu est: nihil enim hactenus narravit, ad quod *τὸ μετὰ τοῦτο* referri possit, sed *se beatum esse* tantum dixerat; quo dicto hic *tantam tamque repentinam* felicitatem, quæ ei obtigisset, cognoscere volens, ut edisserat hisce petit; ex vulgata nullus elici possit sensus, qui ex hac limpidissimus est. Ne dicam errorem proclivem *τοῦ μέγα* in *μετά.* *M. du S.*

Μέγα] Emendatio certissima, quam praestant mox, *οὐ θαυμαστὸν εἶναί σοι δοκεῖ*, pauloque post, *μέγιστον μὲν* quae si quis recte consideravit, nullus est dubitationi locus relictus: quare causa non erat, cur in re clara MSS. fidem expectandam putarem. Graeci usurpant *μέγα τι* pro *admirabile quid ac memorandum*: *Plato* Apol. p. 16. E. *ἂν δόξαι τι ὑμῶν μέγα λέγειν* Phaedr. p. 1231. B. *τόδ' ἂν μέγα λέγοι* *Xenoph.* ad *Xanthipp.* in Ep. Socrat. p. 47. *ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι καὶ τὸν θάνατον αὐτοῦ μέγαν τι καὶ καλὸν γεγονέναι* *Leo Allatius*: *At ego & mortem illius magnam & desiderabilem contigisse, mihi autumo*: inepte, ut plura: vertendum fuerat: *Etenim ego existimo, mortem ejus admirabilem atque honestam fuisse*: de Socrate praecedit, *μέγα τι ἡμῖν ἐγένετο οὗτος ὁ ἄνθρωπος* *mirificam quandam nobis utilitatem ac lucem attulit hicce homo.* *Aristocles* apud *AElian.* de Anim. XI. c. 4. — *ἓν δέ τι τοῦτο μέγα κρίνων ἐν Ἑρμιονεῦσιν* *AElianus* ipse I, 60. *εἴ τι γὰρ μὴ ἔχουσι πόθεν ἀδικήσουσι, μέγα τοῦτο.* Jungitur aliquando *θαυμαστόν* *Athen.* ex *Chamaeleonte* VI. p. 273. D. *καὶ τοῦτ' ἦν αὐτῷ μέγα καὶ θαυμαστὸν πρὸς εὐδαιμονίαν* *Chrysostom.* T. VII. p. 422. B. *οὐ θαυμαστὸν καὶ μέγα·* quod apud eum frequens: *Raphelium* vide ad 2. ad Corinth. XI, 14. 15. Notum proverbium: *Πολλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχῖνος ἓν μέγα.* Eodem pertinet, *οὐδὲν μέγα*, *nihil autem magnum & admiratione dignum.* *Diogen. L.* VI, 44. Ex Latinis similia poterant proferri plura. *T. H.*

32. *Κομᾷς*] *Superbis.* *κομᾷν* indulgere genio & elatum esse. *Aristoph.* Equit. ubi *Scholiast.* *κομῶσι*, *τρυφῶσι. τὸ γὰρ καὶ ἐπὶ τοῦ τρυφᾷν λέγεται καὶ γαυροῦσθαι καὶ μέγα φρονεῖν.* alias *κομᾷν*, *κόμην ἔχειν. κομεῖν, ἐπιμελεῖσθαι.* *Poll. Hesych. Suid.* *J. B.*

Ibid. *Ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ*] *Ἐν κεφαλαίῳ*, & *ἀκριβῶς* opponuntur. *εὐφραίνεσθαι ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ* dicuntur qui, re nondum intellecta, ad vultum amici exporrectum & hilarem lætantur. *J. B.*

33. Του-

σιον, ἀντὶ δὲ ἀνοήτου τε καὶ τετυφωμένου γενέσθαι μετριώτερον;

Ε. Μέγιστον μὲν οὖν· ἀτὰρ οὔπω μανθάνω σαφῶς ὅ, τι καὶ λέγεις. Λ. ἐξάλλου μὲν εὐθὺς τῆς πόλεως βουλόμενος ἰατρὸν ὀφθαλμῶν θεάσασθαί τινα· τὸ γάρ μοι πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ μᾶλλον ἐπετείνετο. Ε. οἶδα τούτων ἕκαστα, καὶ ἠύξαμεν σὲ τυχεῖν τινὶ σπουδαίῳ ἰατρῷ. Λ. δόξαν οὖν μοι μετὰ πολλοῦ προσιέναι Νιγρῖνον τὸν Πλατωνικὸν φιλόσοφον, ἔωθεν ἐξαναστὰς ὡς αὐτὸν ἀφικόμην, καὶ κόψας τὴν θύραν, καὶ παιδὸς εἰσαγγείλαντος, ἐκλήθην· καὶ παρελθὼν εἴσω, καλαλαμοῦντα μὲν ἐν χερσὶ βιβλίον ἔχοντα,

tem, pro ſtulto autem & inſano me factum modeſtum?

2. A M. Immo vero maximum. Sed nondum tamen plane intelligo quidnam illud ſit, quod dicis. L U C. Recta in urbem profectus ſum, ut ibi oculorum aliquem medicum circumſpicerem: nam ille oculi affectus, quo laborabam, magis ac magis ingraveſcebat. A M. Ordine hæc omnia novi, ideoque etiam optabam, ut in bonum atque peritum aliquem incideres. L U C. Cum igitur ſtatuiſſem, Nigrinum quoque illum Platonicum philoſophum, ut quem longo temporis intervallo non videram, compellare, mane ſurgens, ad ipſum adeo, & pulſata janua, cum puer intro de me renunciaſſet, arceſſitus ſum. Ingreſſus, deprehendo ipſum quidem manibus librum tenen-

45. Ἐπιτυχεῖν] Ὅρα τὸ ἐπιτυχεῖν κεῖμενον * ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν, καὶ δυτικῇ συντάσσεται. V.

* Ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν] Supplevi ex V. Haec in G. C. etiam legi notaverat M. du S. T. H.

37. Τετυφωμένου] In quibusdam τετυφλωμένου ſed recepta lectio ſana eſt. τετυφωμένος, ὁ ἐκπεπληγμένος ἢ ἀλάζων, ἠμυελοφρονημένος, ἄξυνος φρενῶν. τετυφωμένους hebeti ac ſtolido ingenio præditos ſignificare tradunt veteres Grammatici, ut ſunt qui fulmine tacti fuere. *Moſchop. Heſych.* qui etiam τυφωθέντα interpretatur ἐκπαγέντα, ὑπερφαντάσθαι. *J. B.*

41. Εἰθὺ τ. π.] *Recta ad urbem profectus ſum. J. Br.*

Ibid. Πόλεως] Romam intelligit. *M. du S.*

Ibid. Ἰατρὸν ὀφθ.] Cyrus πέμψας ἐπὶ Ἄμασιν αἰτεῖ ἰατρὸν ὀφθαλμῶν. *Herodot.* III, 1. *Medici ab oculis, ocularii:* meminit *Scribon. Larg.* §. 37. 38. ubi vide *Joh. Rhodium.* Οἱ ὀφθαλμικοὺς ἑαυτοὺς ὀνομάζοντες ἰατροί. *Galen.* de Uſ. Part. X. *Gloſſ. Medicus ocularius,* ὀφθαλμικός habet etiam *Etymol.* p. 30. Apollineſi autem prodidit Hyginus *artem ocularium medicinam primum feciſſe* p. 328. *T. H.*

49. Εἰσαγγείλαντος] Hunc locum uſurpat *Caſp. Sagittar.* de Jan. Vet. c. XVI. §. 32. Servorum ad januam ſive τῶν θυρωρῶν munus εἰσαγγέλλειν. *Plat.* Protag. p. 220. A. *Xenoph.* Symp. p. 510. εἶπε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι, ὅστις τε εἴη. Inde in Regum aulis εἰσαγγελεῖς. *T. H.*

51. Ἐν χερσί] *Alciphr.* I. p. 104. χάρτου ἀπὸ χειρὸς ἔχοιλα· ibi locus hic a *Berglero* productus: ἔχων βιβλίδιον μετὰ χεῖρας, Idem p. 140. *T H.*

53. Προύκειτο ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας χημάτων καλαγεγρ.] Vertit Interpres, *poſita etiam erat in medio quaedam tabella, in qua geometricae quaedam figurae deſcriptae erant* quaſi legiſſet τοῖς χημασι καλαγεγραμμένον. Ego non video, qui ſalva Graeca phraſi dicatur καλαγεγραμμένον τῶν χημάτων. At videtur *Lucianus* ſcripſiſſe καλαγεγραμμένων. Tum autem illa ita verterim, *poſita autem erat in medio etiam tabella aliqua ex iis, quae figuris geometricis erant conſcriptae* Ἀπὸ autem conjungo cum χημάτων. Et certe καλαγεγραμμένον ἀπὸ χημάτων eodem prorſus modo, quo infra §. 24. quis dicitur ἐπίσημος ἀπὸ τῦ χήματος. & Philoſophia in Reviviſcentib. c. 13. Κόσμιος ἀπὸ τῦ χήματος.

Haec jam ſcripſeram, cum incidi in editionem Florentinam, ubi locus hic aliter diſpunctus legitur; nimirum, Προύκειτο ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ χημάτων. καλαγεγραμμένον. καὶ σφαῖρα, &c. quod eruditus Lector conſideret. *J. J.*

Ibid. Πινάκιον . . . . καλαγ.] Nihil mutato opus eſt, quanquam inſolentior dictio eſt. Et in *Fl.* extat γεωμετρίας, quod a *Jenſio* in ea deſcribenda, neſcio quomodo, omiſſum eſt. V. *A. Gell.* I, 20. Jamblich. §. 22. *M. du S.*

Πινάκιόν τι] Ego quam recte dicatur πινάκιον τῶν ἀπὸ γεωμετρίας χημάτων nunc non diſputo: ſi ſit, ut eſſe debet, *tabella figuris geometricis deſcripta*, quorſum illud καταγεγραμμένον jam plane ſupervacuum & nulli uſui? ergo refingendum πινάκιόν τινος τῶν ἀπὸ γεωμετρ. χημ. καταγεγραμμένον, *tabula mathematicis quibusdam figuris conſcripta.* *T. H.*

55. Καὶ σφαῖρα καλάμου] *Et ſphaera ex arundine.* Sphaerae hujusmodi κρίκατοι vocantur. *J. Br.*

Καὶ σφαῖρα Καλάνου] Sic voluit Interpres, cum omnes codd. habeant καλάμου. in margine Miſſ. καλάμου ἢ ἀπὸ καλάμου. *Theod. Marcil.* vir clariſſimus monuit me ſe moniturum, tu conſule. *J. B.*

K. σ. K.] *Robertus Titius* locis ſuis controverſis c. 14. lib. 11. relegit, καὶ σφαῖρα Καλάνου &c. *& ſphaera Calani* &c.

centem, circum autem undique multas veterum ſapientum imagines poſitas. In medio autem erat etiam tabella quædam, in qua Geometricæ quædam figuræ deſcriptæ erant, ac ſphæra arundinea, ad imitationem univerſi, ut videbatur, compoſita.

3. Amantiſſime igitur me amplexatus ille, interrogavit de rebus meis. Quibus omnibus illi expoſitis, & ego quoque viciſſim ex eo quæſivi, & quid ipſe ageret, & numquid apud ſe ſtatuiſſet in Græciam denuo navigare. Ibi vero ille, o amice, poſteaquam cœpiſſet de hisce rebus dicere, ſuamque ſententiam explicare, tantam verborum ambroſiam mihi affudit, ut mihi plane Sirenes illas, ſi quae unquam fuerunt, & luſcinias & Loton illam Homeri obſcu-

πολλὰς δὲ εἰκόνας παλαιῶν σοφῶν ἐν κύκλῳ κειμένας. πρόκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καλα-
55γεγραμμένον, ἐν σφαῖρα [a] καλάμῳ πρὸς τὸ τοῦ παντὸς μίμημα, ὡς ἐδόκει, πεποιημένη.

Σφόδρα οὖν με φιλοφρόνως ἀσπασάμενος, ἠρώτα, ὅ, τι καὶ πράττοιμι. κἀγὼ πάντα διηγησάμενος αὐτῷ· ἐν δὴ τοσούτῳ ἐμὲ μὲν καὶ αὐτὸς
60ἐξίεναι εἰδέναι, ὅ, τι τε πράττοι, καὶ εἰ αὖθις αὐτῷ ἐγνωσμένον εἴη ἐς Ἑλλάδα τὸ πάλιν. ὁ δὲ ἀπαρξάμενος, ὦ ἑταῖρε, περὶ τούτων λέγειν, καὶ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην διηγεῖσθαι, τοσαύτην τινά μοι λόγων ἀμβροσίαν καθεσκέ-
65δασεν, ὥστε ἐν τοῖς Σειρῆνας ἐκείνας, εἴ τινες ἄρα ἐγένοντο, καὶ τὰς ἀηδόνας, καὶ τὸν Ὁμή-

[a] Καλάμου] Καλάτου P.

ſtulta & deliramenta viderentur iſta alia prae dulcibus hujus verbis. Sic recte cepit locum hunc Schol. qui ἀρχαῖον interpretatur ἀνόητον. Graeci paſſim ἀρχαῖος & κρότων pro ſtulto & deliro ſumunt. *Comic.* in Nub. v. 912. Σὺ γ' ἀρχαῖος. *Sed tu ſtolidus*: v. 1360. Ὁ δ' σύδὺς ὡς ἀρχαῖον τὸν ἔφασκε τὸ κιθαρίζειν Ἄδειν τε πίνειν. *At hic continuo ſubjecit, ſtultum eſſe pulſare citharam & cantare inter bibendum.* Sic Latini, *antiqua. Negligimus iſta*, inquit Phil. I. *Cicero*. *& nimis antiqua & ſtulta ducimus.* Et quemadmodum hic *Lucianus* ἀρχαῖον ἀποδείξαι, ita Ariſtophanes Κρόνους ἀποδείξαι in Veſp. v. 1471. Καὶ τοὺς τραγῳδοὺς φησιν ἀποδείξειν Κρόνους Τὸν νοῦν. *Et Tragoedos mente ſtolidos eſſe probaturum ſe dicit.* Simili phraſi *Noſter* παῖδας ἀποφαίνειν dixit in de *Mort. Peregr.* §. 11. σὺ βραχεῖ παῖδας αὐτοὺς ἀποφήνεις, *brevi illos prae ſe pueros eſſe oſtendit.* Ceterum ſententiam hanc aliis verbis expreſſit *Auctor* in *Imag.* 13. ὁπόταν δὲ τὸ καλὸν ἐκεῖνο ᾄδῃ &c. *Quando vero eximium illud canit, inprimis ad citharam, tunc utique tacendum halcyonibus, cicadis & oloribus. Prae illa enim omnia haec ſunt expertia cantus* (vel, *canendi imperita:*) *quin & ſi Pandionis filiam dicas, rudis etiam illa & imperita, quamvis vocem multiſonam emittat.* *L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 20.

&c. eaque de re quantumvis copioſe diſſerit, aut potius diſperdit opus: magiſter autem ejus *Yvo Villiomarus*, ſive is *Scaliger* eſt, aliud diſcipulo ſuo nihil praecipit, quam ſe non videre, quemadmodum ſphæra ex calamo fieri poſſit. Utique & diſcipulo & magiſtro ejus fraudi fuit, neſciſſe etiam ex orichalco fila craſſiora dici calamos ſive culmos. Atqui eos id *Theodoretus* docere potuit Orat. III. De providentia. Ὀργάνῳ γάρ, inquit, τὸ σῶμα ἔοικεν ἐκ χαλκῶν συγκειμένῳ καλάμων καὶ ὑπ' ἀσκῶν ἐμφυσωμένῳ, καὶ κινουμένῳ ὑπὸ τῆς τεχνίτου δακτύλων, καὶ ἀποτελοῦντι τὴν ἐναρμόνιον ἐκείνην ἠχώ. Dixeris Latine, *Os enim*, nempe hominis, *inſtar eſt organi contexti de culmis aheneis, & a follibus inflati, & moti artificis digitis, & ſonum illum harmonia plenum efficientis*, &c. Idemque mox dentes oris humani cum aheneis calamis ſive culmis comparat. Et rurſus paucis interjectis, καὶ τὸ, inquit, ἐκ τῶν χαλκῶν καλάμων ὄργανον. *Th. M.*

Καλάμου.] Videtur potius *arundinem* hic denotare. *A. V.*

Καλάμου] V. Th. Cr. Gruter. II. 457. ubi de *Calano* ſomniat neſcio quis. Quin ipſe id in Grœcum contextum admiſit *Bourdelotius*, & ante eum *H.* 1. Et ita ſane videtur legiſſe in ſuo codice *Micyllus*. *M. du S.*

Σφαῖρα καλάμου] Apud *Brodaeum* Theſ. Crit. T. II. de Calano quaedam, nihil de hoc *Luciani* loco reperio. *T. H.*

56. Τῶν παντός] *Univerſi*, hoc eſt, mundi. *J. Br.*

64. Τοσαύτην τινά μου λ. &c.] Interp. *Tantamque verborum ambroſiam mihi affudit, ut mihi plane videantur Sirenas illas, ſi quae unquam fuerunt, & aëdonas, lotumque illum Homeri antiquum referre.* Prorſus non tetigit ſcopum: ſenſus enim verborum eſt: *Tam dulcia mihi verba ipſius fuerunt, ut Sirenes, luſciniae, lotusque Homeri nugae eſſent ad haec*, vel, *ut antiqua*,

65. Τὰς Σ. καὶ τὸν Ὁμ. λωτὸν] *Homerus* in Odyſſea. *J. Br.*

Ὥστε τὰς Σειρῆνας] Deſumptum ex Odyſſ. μ'. *Ariſtaenetus* Ep. I. *Petron.* Sat. *J. B.*

Σειρῆνας] *Spanhemium* de his conſule (251.) qui inter fabuloſa merito recenſet. *M. du S.*

66. Καὶ ἀηδόνας] *Luſcinias.* *J. Br.*

Ἀηδόνας] Quas hic *Luſcinias* memoret, mihi non ſatis conſtat. Fabuloſas voluiſſe cetera non obſcure innuunt. Conſule *Spanhem.* 255. ubi *de Luſciniis* multa. *M. du S.*

ξυλωτὸν ἀρχαῖον ἀποδεῖξαι· ἕτω θεσπέσια ἐφθέγξαλο.

Προήχθη γὰρ αὐτήν τε φιλοσοφίαν ἐπαινέσαι, καὶ τὰ ἀπὸ ταύτης ἐλευθερίαν, καὶ τὰ δὴ μοσία νομιζομένων ἀγαθῶν καλαγελάσαι, πλοῦτῳ, καὶ δόξῃ, καὶ βασιλείας, καὶ τιμῆς, ἔτι τε χρυσοῦ, καὶ πορφύρας, καὶ τὰ πάνυ περιβλέπλων τοῖς πολλοῖς, τέως δὲ καμοὶ δοκούντων. ἄφρ ἔγωγε ἀτενεῖ καὶ ἀναπεπλαμένῃ τῇ ψυχῇ δεξάμενος, αὐτίκα μὲ οὐδὲ εἶχον εἰκάσαι ὅῳ ἐπεπόνθειν, ἀλλὰ παντοῖος ἐγιγνόμην· καὶ ἄρτι μὲ ἐλυπούμην, ἐληλεγμένων μοι τὰ φιλτάτων, πλούτῳ τε, καὶ ἀργυρίῳ, καὶ δόξης· καὶ μόνον οὐκ ἐδάκρυον ἐπ' αὐτοῖς καθημένοις· ἄρτι δὲ αὐτὰ μὲν ἐδόκει μοι ταπεινὰ καὶ καλαγέλαστα· ἔχαιρον [a] δ' αὖ, ὥσφ ἐκ ζοφερᾶς τινος ἀέρος τῆς βίου τῆς πρόσθεν, ἐς αἰθρίαν τε καὶ μέγα φῶς ἀναβλέπων· ὥστε δὴ (τὸ καινόταλον) [b] τῆς ὀ-

taſſe & obliteraſſe videretur. Adeo divina erant quæ loquebatur.

4. Huc enim dicendo provectus eſt, ut Philoſophiam laudaret, &, quæ ab ea manat, libertatem, & iſta, quæ vulgo pro bonis habentur, irrideret, divitias nimirum, gloriam, regna, honores: præterea aurum quoque, & purpuram, & cetera, quæ admodum ſpectabilia plerisque, antea vero etiam mihi videbantur. Quæ ego animo intento atque aperto accipiens, continuo ita affectus fui, ut quid paterer ipſe, neſcirem: atque in omnes partes raperer. Nunc quidem dolebam, quod vanitatis coarguerentur ea, quæ mihi charilſima fuerant, divitiæ videlicet, argentum, & gloria: ac tantum non lacrymabar, cum de gradu dimotas cernerem: eadem mox mihi videbantur vilia atque ridicula eſſe; gaudebamque rurſum tanquam ex tenebroſo quodam aëre prioris vitæ ad ſerenitatem & magnam aliquam lucem reſpiciens. Adeo ut, novo ſane

a Δ' αὖ] δ' ἂν Margo *A.a.W.* b Τῆς ὀφθαλμοῦ] Τ ὀφθαλμῶν, & mox αὐτῶν in P. ut reſtituimus, eſt in C.P.L.

67. Ἀρχαῖον] Ἀνόητον *V.*

67. Λωτὸν] De quo *Homer.* Odyſſ. 9. *Eunap.* AEdeſ. p. 50. *J.B.*

Λωτὸν] De Loto AEgyptio conſule *Spanhem.* 301. flos ejus in nummis lilio ſimilis. *M.du S.*

ibid. Ἀρχαῖον ἀποδεῖξαι] Quae de voce ἀρχαῖος paulo ante notat *L. Bos*, illa quidem vera ſunt, & a *Budaeo* jam occupata C. L. G. p. 132. neque tamen ſatis eſt adſecutus hujus loquendi formulae poteſtatem. Sic intellige: tanta me ſermonum ſuavitate perfudit, ut Sirenas illas, ſi quae modo fuerunt &c. obliteraret, earumque ſuae orationis lenociniis memoriam deleret. Ἀρχαῖον aliquando, quod jam vetuſtate obſolevit, atque ex uſu & animis hominum abiit: ἀρχαῖοι νόμοι, *leges abrogatae*. *Plato* Ep. IV. ὡς ἂν ὑπὸ πάντων ἐρήμου παρασκευάζου, τὰ τε Λυκοῦργον ἐκεῖνον ἀρχαῖον ἀποδεῖξον, καὶ τὸν Κῦρον, καὶ εἴτις ἄλλος πώποτε ἔδοξεν ἦθει καὶ πολιτείᾳ διενεγκεῖν. Peſſime *Ficinus*: *conare Lycurgum illum antiquum exprimere*: neque aliter, *Stephano* nihil monente, *Serranus*. Sed an vertemus? *Sic igitur mores vitamque inſtitue, ut Lycurgus ille & Cyrus ſtulti delirique ſint ad te comparati*: minime vero; ſenſus enim, ſi quid judico, certiſſimus eſt hic: *Tu igitur, tanquam ſi omnium in te oculi ſint conjecti, eum in modum te compara, ut Lycurgus ille & Cyrus, & ſi qui alii unquam moribus & regendorum civium arte praeſtitiſſe ſunt viſi, obſcurati tuis laudibus obſoleſcant, & non ſola amplius magnae virtutis exempla commemorentur.* *T.H.*

69. Φιλοσοφ. ἐπαιν.] Improbitas nihil habet commune cum philoſophia, multo minus improbi. Sic *Plato* in Ep. ad Ariſtod. τὸ γὰρ βέβαιον καὶ πιστὸν καὶ ὑγιὲς τοῦτο ἐγὼ φημὶ εἶναι τὴν ἀληθινὴν φιλοσοφίαν. *G.C.*

72. Πλούτου] Ad *Arrian.* de Exp. Alex. IV. p. 160. n. 48. *Jac. Gronovius* monet *ea voce exprimi faſtum illum ex nimia opulentia provenientem, & decori mediocritatisque deſpectum & negligentiam, denique excelſum fortunae nimiae ſtrepitum; qui praegnans ſenſus in voce Graeca πλοῦτος & Latina* divitiae *non videtur animadverti ab viris magnis.* Lucian. *Nigrin. quum dixiſſet* πλούτου, *addit tandem ſubjungens* χρυσοῦ καὶ πορφύρας καὶ τὰ πάνυ περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς. *T.H.*

74. Τοῖς πολλοῖς] *Vulgo.* *J.Br.*

75. Ἀναπεπταμένῃ] Eleganter: animo patente, (ſicuti *Tacit.* in Germ. c. 22. n. 4. *tanquam nullo magis tempore aut ad ſimplices cogitationes pateat animus* &c.) quique infuſam doctrinae copiam cupide recipiat: contra *Quinctilian.* I. O. I. p. 31. *majora intelleſtu velut parum apertos ad percipiendum animos non ſubibunt*: quos modo cum *vaſculis oris anguſti ſuperfuſam humoris copiam reſpuentibus* comparaverat. Nonnihil diſſidet illud *Damaſcii* apud *Suidam* in Δάμ. ἀνατιτάσιν αὐτῇ τὴν ψυχὴν εἰς μέγα πέλαγος τῆς ἀληθείας, *animam ejus tanquam velis expanſis immiſit in immenſum veritatis pelagus*: qualia ſunt venia magis, quam lau-

ſine exemplo, neglecto oculo ejuſque infirmitate, animo perſpicaciori paulatim evaſerim, quem ad id tempus cæcutientem inſciens circumtuleram.

φθαλμῷ μὲν, ᾧ ἅμα περὶ αὐτὸν ἀδηνίας ἐπελανθανόμην· τὴν δὲ ψυχὴν ὀξυδερκέστερόν τι καὶ μικρὸν ἐγιγνόμην. ἐλελήθειν γὰρ τέως αὐτὴν τυφλώττουσαν περιφέρων.

5. Tandemque in eum ſtatum adductus ſum, de quo mox querebare. Nam & elatus oratione illius, & tanquam in ſublime evectus ſum, & omnino humile nihil jam cogito. Videor enim mihi a philoſophia non aliter affectus, quam Indi a vino feruntur, quando primum bibere eis contigit. Natura enim calidiores cum jam eſſent, accedente potu adeo vehementi, continuo bacchari coeperunt, ac duplo quam ceteri magis ex mero inſanire. Ita & ego oratione ejus quaſi furore captus, ac ebrius obambulo.

Προϊὼν δὲ ἐς τόδε περιήχθην, ὃ σὺ ἀρτίως ἡμῖν ἐπεκάλεις. γαῦρός τε γὰρ ὑπὸ τοῦ λόγου καὶ μετέωρός εἰμι, καὶ ὅλως μικρὸν ἤδη οὐδὲν ὀπίσω. δοκῶ γάρ μοι ὁμοιόν τι πεπονθέναι πρὸς φιλοσοφίαν, οἷόν περ οἱ Ἰνδοὶ πρὸς τὸν οἶνον λέγονται παθεῖν, ὅτε πρῶτον ἔπιον αὐτοῦ. θερμότεροι γὰρ ὄντες φύσει, πιόντες ἰσχυρὸν ὕστερον, αὐτίκα μάλα ἐξεβακχεύθησαν, καὶ διπλασίως ὑπὸ τῆς ἀκράτου ἐξεμάνησαν. ὕστερον σοι κἀγὼ αὐτὸς ἔνθεος, καὶ μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι.

6. A M. Atqui hoc quidem non eſt ebrium, ſed ſobrium atque temperantem eſſe. Ego vero optarim, ſi fieri poſſit, ipſam illam audire orationem. Neque enim contemnere eam, opinor, fas eſt;

Ε. Καὶ μὴν τοῦτό γε, ὦ μεθύειν, ἀλλὰ νήφειν τε καὶ σωφρονεῖν ἐστιν. ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἄν, εἰ οἷόν τε, αὐτὴν ἀκοῦσαι τῶν λόγων. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καλὸν ἀφροσύνην αὐτὴν οἶμαι θέμις, ἄλλως

laude digniora, & ingenio Damaſcii in ſeculi vitium prono condonanda. Perforatum animum & transmittentem, quicquid acceperat *Seneca* dabit Ep. 99. p. 487. Eſt apud *Heſiod.* in Theog. v. 661. ἀτιμίῃ νόον. *T. H.*

78. Ἐλελεγμένων] Legendum ἐλελεγχμένων ἐλέγχω. *J. Br.*

Ἐλελεγ.] *Brodaeus* Miſcell. IX. cap. 6. corrigit ἐλελεγχμένων. Immo ſic quidem ex vocis ipſius natura ſcribendum foret; ſed quum non hic tantum, verum & alibi apud *Noſtrum* etiam in aliis hujus verbi temporibus, litera χ ſit plane extrita (velut in Dialogis Mortuor. XXX. ἐξελήλεγξαι. ibidem ἐλήλεγμαι. iterum ἐλελεγμένων in Phalaride c. 9. & Pſeudomanti c. 33. & in Aſino c. 38. ut & apud *Achillem Tatium* lib. VI. p. 406. ὁ Σωσθένης αἰδεῖται ὡς ἐλελεγμένος) forte dicendum, id facilioris enunciationis cauſa Graecos factitaſſe. *J. J.*

83. Ἐκ ζοφεροῦ &c.] Concepit hanc imaginem ex illa mirifica *Platonis* ſpelunca ſub initium lib. VII. de Rep. ubi tantum non haec eadem extant verba. Saepius eo reſpicitur, praeſertim a Platonicis: vide *Alcin.* c. 27. *Procl.* Th. Plat. p. 7. *Platonem* ab *Empedocle* ſumſiſſe docet *AEneas Gaz.* in Theophr. p. 10. Sed hac de re plura dicemus ad *Jamblich.* Protr. *T. H.*

85. Ὥστε δὴ τὸ καιν.] *Ut, quod abſurdum maxime eſt.* *J. Br.*

Ibid. Τῶν ὀφθαλμῶν] Sic repoſuimus, ratio patet legenti. *J. B.*

86. Αὐτὸν] Ed. *J.* uti *Vorſtius* emendabat. In reliquis αὐτῶν, niſi quod P. etiam τῶν ὀφθαλμῶν. *M. du S.*

Αὐτὸν] Correctio neceſſaria: unico tantum oculo laborabat *Lucianus*: §. 2. τὸ πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ· unde liquet, quam inepte *Bourdelotius* modo τῶν ὀφθαλμῶν repoſuerit in *E. P.* pro τοῦ ὀφθαλμοῦ. *T. H.*

90. Ἀρτίως] ἄρτι dicendum erat. Vide *Ammon* v. ἄρτι. *L. K.*

91. Γαῦρος] Haec clauſula interpretatur illud τετυφωμένου. §. 1. *J. B.*

94. Οἱ Ἰνδοὶ] *Nonn.* Dionyſiac. *J. B.*

Οἱ Ἰνδοὶ] Quum Indos expeditione ſuſcepta Bacchus debellare non poſſet, vino tandem inebriatos fertur in poteſtatem redegiſſe: profert egregium eam in rem *Duridis Samii* locum *Etymol.* p. 460. v. 49. Hoc etiam inter Bacchi ſtrategemata reponit *Polyaen.* I. c. 1. Plura dicam ad *Luciani* Bacchum. Recte vero θερμότεροι τῇ φύσει nam qui calidiore ſunt natura, vinum avidius appetunt: de Scythis quaerit *Ariſtot.* Probl. III. §. 8. cur θερμοὶ ὄντες, eo magis φίλοινοι. *T. H.*

99. Μεθύειν ὑπὸ τῶν λόγων] Sic apud *Philoſtr.* & alios ἔρωτι μεθυσκόμενος. *J. B.*

2. Μεθύειν] *Liban.* Declam. XVI. p. 460. A. τὸν νήφοντα καὶ σωφρονοῦντα τίνα ἢ μεθύοντα ὑπὸ φιλοτιμίας ἠγνόουν. *T. H.*

5. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καλ. &c.] Aliquid ſupplendum in hac oratione, ut ſeries ejus intelligatur hoc modo: *Non opinor enim, non opinor fas eſſe mihi ſpernere eos ſermones, ὥσπερ καὶ ἡ θέμις ἐστί σοι τοὺς λόγους αὐτοὺς ἀκούειν ἐπιθυμοῦντι καταφρονεῖν, ut nec fas eſt tibi ſpernere preces optantis eos audire, praeſertim cum ille, qui*

λως τε εἰ ᾗ φίλῳ, καὶ πρὸς τὰ ὅμοια ἐσπουδαχὼς ὁ βουλόμενος ἀκούειν εἶη. Λ. Θάρρει ὦ γαθέ. τοῦτο [a] γάρ τοι τὸ ζ Ὁμήρου, σπεύδοντα ᾗ αὐτὸν προκαλεῖς. καὶ εἰγὲ μὴ ἔφθης, αὐτὸς ἂν ἐδεήθην ἀκοῦσαί μου διηγουμένου. μάρτυρα γάρ σε προσποιοῦμαι πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐθέλω, ὅτι οὐκ ἀλόγως μαίνομαι· ἄλλως τε ᾗ ἡδύ μοι τὸ μεμνῆσθαι αὐτῶν πολλάκις, καὶ ταύτην ἤδη μελέτην ἐποιησάμην· ἐπεί κἄν τις μὴ παρῶν τύχῃ, καὶ οὕτω δὶς ἢ τρὶς τῆς ἡμέρας ἀνακυκλῶ πρὸς ἐμαυτὸν τὰ εἰρημένα.

præsertim si qui audire cupit; & amicus est, & eodem tenetur studio. LUC. Bono animo esto, o bone. nam juxta Homericum illud, ultro festinantem hortaris. Ac nisi prævortisses, jam ipse rogassem, me narrantem audires. Testem enim te adhibere apud homines volo, me non sine ratione insanire. Quin & crebro meminisse, volupe mihi est; & hanc meditando familiarem jam exercitationem feci. Nam etiamsi nemo mihi adsit, tamen sic quoque bis terve de die dicta illa mecum ipse revolvo.

7. Et

[a] γάρ] δὴ *J.*

audire vult, sit amicus. Nescio an exciderit aliquid, an vero elliptica sit oratio *Luciani*. *J.C.*

Οὐδὲ γὰρ ἡδὺ κ. αὐτῶν] *Micyllus* & *Benedictus* ita verterunt, ac si legissent αὐτὸ· αὐτῶν certe nihil habet, quocum incolumi sententia copulari possit: nam si ad λόγων referas, *nimis inepte cum iis, quae sequuntur, cohaerebit*, ut egregie *M. Gesnerus* animadvertit ad Philop. p. 97. qui propterea *auctorem, parum ad verborum ordinem attentum, quae dicturus erat, praecepisse quasi, idemque sibi voluisse* existimat, *ac si dixisset*, οὐδὲ γὰρ καλαφρονεῖν ΤΩΝ ΒΟΥΛΟΜΕΝΩΝ ΑΚΟΥΕΙΝ ἅμαι θέμις· *neque omnino insolens esse* arbitratur, *ut ex iis, quae sequuntur, superior expleri oratio debeat.* Haec quanquam ingeniose sunt cogitata, & adjuvari videntur ab iis, quae scripsimus ad initium Nigrini, haeret tamen in αὐτῶν, qui tum sententiam, tum superbum illud aurium judicium laedat, scrupulus ingratus; cujus amovendi causa sic mutatione minima refingendum censeo: οὐδὲ γὰρ ἡδὺ καλαφρονεῖν ἄν σοι, vel potius, ne suo casu verbum destituatur, ἄν του, ἅμαι, θέμις· sensu aperto: *neque enim ne fas quidem, opinor, est contemtum aliquem repellere* ab audiendis tam praeclaris sermonibus, *multoque minus, si & amicus sit, & similium rerum studio ducatur, qui cupiat audire*: aut, si propius etiam exprimenda sit vis particulae ἄν, *neque enim ne fas quidem, opinor, est, ut aspernari velis aliquem* &c. Οὐδὲ γὰρ ἡδὺ, ἡδὲ μὲ ἡδὺ virtutem orationi addunt: *Demosth.* in Timocr. p. 790. B. ἡδὺ γὰρ ἡδ' ἄκων ἡδὺν ἔθηκεν ὀρθῶς ἔχον. *Dion Chrys.* p. 401. A. ἡδὺ γὰρ ἡδ' οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἔτι τοὺς ἀσελγεῖς. *Artemid.* IV. p. 198. ἡδὺ γὰρ ἡδὺ ἐνεδίχετο τάχα οὕτως ἀλλήλων κεχωρισμένα σωματοποιεῖν &c. Vid. *Apollon Rhod.* I, 122. 224. *Maneth.* II, 379. Mox binarum particularum ordinem inverte: ἄκλως τε ἢ αἰ φίλῳ &c. legitima quaedam formula, ἄκλως τε ᾗ εἰ, ἄκλως τε ᾗ ἐπειδὴ, vel ἰών. *T.H.*

9. Σπευδ. ᾗ ἀ.] *Homerus* Il. Θ. τί μοι σπεύδοντα ᾗ αὐτὸν Ὀτρύνεις. *J.Br.*

Σπευδ. ᾗ ἀ.] Metaphora est ducta ab his, qui cursu certant, quibus acclamatio solet addere velocitatem. Sumpta ex illo *Homer.* Il. Θ. 293. Ἀτρεΐδη κόθι τε, τί μοι σπεύδοντα ᾗ αὐτὸν Ὀτρύνεις — *Quid me sponte mea properantem, maxime Atrida, Exstimulas?* Eodem alluit Od. Ω. 486. Ὡς ὑπὸν ὦτρυν πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνῃ. *Jam dudum promtam ac cupientem his Pallada dictis Excitat* — Itaque currentem incitamus, cum ad id vocamus aliquem, ad quod suapte cupiditate fertur ac propendet. *G.C.*

Σπεύδοντα παραικαλεῖς] De hac paroemia copiose paroemiogr. & *Erasm.* *J.B.*

Ibid. Καὶ εἰγὲ μὴ ἔφθης] *Calasir.* apud Heliod. lib. 2. οὐδὲν ᾗ σὺ πρός τινας ἐξεπίτηδες εἶπον ἂν τάχα ᾗ τοῖς καλάμοις κατὰ τὸ μῦθον, εἰ μή σοι προσέτυχον. Sic in Lapith. *J.B.*

18. Τῶν παιδικῶν &c.] E *Platonis* Phaedro, cujus locum expressit quoque *Maxim. Tyr.* Δ. 38. p. 387. ubi vide *D. Heinsium.* Non injucundum erit contulisse ductas ab eadem re similitudines in *Plutarch.* περὶ Ἀδ. p. 513. Symp. VI. Qu. 6. *Eunap.* Prooem. p. 9. Mox αὐτοῖς retinui, quod positum pro ὑπ' αὐτῶν jungi debet cum εἰρημένους, ut recte fecerunt Interpp. Quum certioribus argumentis erit firmatum, αὐτῷ ἀφομνημονεύειν, ἐξετάζειν (nam in *AEliano Kuhnius* optime conjecit αὐτά) tum viderimus, an quicquam hic mutari sit necesse: illorum autem λαλεῖν ἑαυτῷ, ἑαυτῇ σωφροσύνης ratio longe dispar. *T.H.*

19. Αὐτοῖς ἀφομνημονεύουσιν] Emenda αὐτοῦς· *secum, apud animum suum recordantur.* Plus centies in hoc scriptore erratum est in hujus voculae spiritu. Est autem αὐτῷ ἀφομνημονεύειν τι idem, quod paullo ante dixerat *Noster* ἀνακυκλοῦν πρὸς αὐτὸν, vel ἑαυτὸν, τὰ εἰρημένα. & paullo post τοὺς λόγους πρὸς ἑαυτὸν ἀνατυλίττειν. & similiter in Tim. c. 54. βριθυόμυθός τι πρὸς αὐτόν. ubi itidem perverso spiritu, αὐτὸν legitur. In transitu non possum, quin confirmem lectionem *AEliani*, quam injuria sollicitarunt Eruditi. Locus est in Ποικιλ. II. c. 20. Ἀντίγονόν φασι τὸ βασιλέα δημοτικὸν καὶ πρᾶον γενόμενον, καὶ ὅτε μὲ σχολὴ τὰ κατ' αὐτὸν εἰδέναι, καὶ αὐτῷ ἕκαστα ἐξετάζειν ὑπὲρ τῆς ἀνδρὸς, εἴωθεν ἱστάναι ἱστάμενον. Hic pro αὐτῷ alii legunt αὖ τό· alius αὐτά. At vero

αὐτῷ

7. Et quemadmodum amatores, abſentibus amaſiis, dicta eorum & facta memoria repetunt, iisque immorando morbum fallunt, perinde ac ſi illi ipſi amati adſint: quidam vero etiam colloqui ſecum illos putant, atque iis, quæ tum ſibi audire viſi ſunt, quaſi paulo ante revera dictis, gaudent, animumque memoriæ præteritorum applicantes, macerandi ſeſe præſentibus otium non habent; ſic ſane & ipſe, philoſophia non præſente, verba, quæ tum audivi, recolligens, & mecum crebro revolvens, non exiguum capio ſolatium.

Καὶ ὥσπερ οἱ ἐραϛαὶ, τ παιδικῶν ὐ παρόντων, ἔργ' ἄτλα ϗ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς ἀναμιμνησκόμενοι, καὶ τύτοις ἐνδιατρίβοντες ἐξαπατῶσι τ νόσον, ὡς παρόντων σφίσι τ ἀγαπωμένων· ἔνιοι γᾶν αὐτοῖς ϗ προσλαλεῖν οἴονϽ, ϗ ὡς ἄρτι λεγομένων πρὸς αὐτὺς, ὧν τότε ἤκουσαν, ἥδονϽ, ϗ προσάψαντες τ ψυχὴν τῇ μνήμῃ τ παρεληλυθότων σχολὴν ὐκ ἄγουσιν [b] ὅτι τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιᾶϽ. ὕτω δὴ ϗ αὐτὸς, φιλοσοφίας ὐ παρούσης, τὺς λόγους, ὓς τότε ἤκουσα, συναγείρων, ϗ πρὸς ἐμαυτὸν ἀναλυλίτθων, ὐ μικρὰν ἔχω παραμυθίαν. ϗ

ὁ Ἐπὶ] Priores Edd. ἐν, quod ipſum deeſt in *F*.

20. Διαμνημονεύουσι] Ὅρα τὸ ἀναμνημονεύουσι, ὡς αἰτιατικῇ συνῆψεν. *V*.

29. Ἀναπυλίττων] Σημειῶ τὸ * ἀναπυλίττων ἀντὶ τῦ ἀνιλίττων κείμενον. *V*.

* Ἀπατυλίττων] ἀναπυλίττων *V*. *T. H*.

αὐτῇ ἑκάϛῳ ἐξετάζειν ὑπὲρ τῦ ἀνδρὸς, est, *ſingula quaeque, quae de illo viro memorentur, cum animo perpendere*; pro quo *Lucianus* noſter in Sacrificiis c. 1. ait, πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάζειν. in *Herodoto* c. 1. & 7. συνεπίϛασθαι πρὸς ἑαυτόν. Tertius autem caſus, (qui regitur a ſuppreſſa praepoſitione σὺν) admodum in his locutionibus frequentatur. Sic in propoſito *Luciani* loco; ſic alibi, ut in Scytha c. 6. Λαλεῖν ἑαυτῷ. in Hermotimo dicitur veritas elegantiſſime, μηδὲν κόδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα. Sed & aliter eadem haec locutio concipitur; ut apud *Noſtrum* in Hermotimo c. 51. ὁσπέρ τινα ξένον ἐπὶ σωυτῷ λογιζόμενον. *J. J*.

Αὐτοῖς] Cl. *Jenſ.* αὐτοῖς & Tiμ. c. 32. πρὸς αὐτόν. *AEl.* V. H. II. 20. αὐτῷ ἐξετάζειν ut *Lucian.* πρὸς ἑαυτόν, Ἡρ. c. 1. *M. du S*.

24. Τότε] Pro τότε legendum eſſe πότε & ſenſus ſuadet & vox ſequens ἤκουσαν, quae non poteſt intelligi niſi de praeteritis, ut & praecedens ἄρτι. Vide amplius, ſi lubet, *Nouv. de la Rep. des lettres* 1702. p. 513. *M. du S*.

Τότε] Intellige, tunc, quum praeſentes ipſis adeſſent. Tollit omnem dubitationem *Lucianus*, qui mox, τὺς λόγους, ὓς τότε ἤκουσα, quando aderam Nigrino. *T. H*.

Ibid. Προσάψαντες τὴν ψ. &c.] *Animum applicantibus memoriae praeteritorum non vacat iis, quae ſunt ante pedes*: quid tandem non vacat? an ἀνιᾶσθαι *moleſtia affici*? nihil hoc ad rem. Legendum ἀνιῆσθαι, hoc eſt, *relaxari animo*, praeſentibus objectis. Ita intenti ſunt iis, quae memoria recolunt, ut nihil eos avocare ab iis cogitationibus poſſit. *J. C*.

26. Ἐν τοῖς ἐν π.] Prius ἐν vacat. *J. Br*.

Ἐν τοῖς ἐν ποσὶ] Dele prius ἐν, & interpretare ἐν ποσὶ *praeſentia*. Proverb. *Pind.* Pythiis Od. ᾱ. τὸ ϗ ἐν ποσὶ μοι. *Anacr.* ξυλίνους ἀσφαγάλους ἐν ποσὶ *ante pedes*. *Terent.* Adelph. Sic paſſim apud *Lucianum*, ut in Dial. Mort. XII. XIII. Contra ἐν ποδῶν, ut in Piſcat. §. 32. & paſſim alibi. *J. B*.

Ἐν τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιᾶϽ] *Bourdelotius* delet primum ἐν· ita & ante eum fecit *Brodaeus* in Miſcell. IX. c. 6. Ego vero *Lucianum* ſcripſiſſe exiſtimo, ἐπὶ τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιᾶσθαι. plane ut in Mortuor. Dialog. XIII. Οὕτω γᾶν ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριϛοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενϽ. in Apolog. pro Mercede Cond. c. 15. Καὶ μὰ Δί' οὐδ' ἐπὶ τύτῳ ἀνιᾶσθαί μοι ἄξιον. in Pro lapſu inter ſalut. c. 1. Ὡς μὴ πάνυ ἀνιώμην ἐπὶ τοῖς πταίσμαϽι. in de Conſcrib. Hiſtoria c. 38. Μήτε ἈλέξανδρϽ ἀνιάσεται ἐπὶ τῇ Καλλίτου σφαγῇ. in Bis Accuſato c. 11. Καὶ ἀνιώμην ἐπὶ τῇ τῦ πώγωνος ὁμοιότητι. in De Gymnaſiis c. 38. E. Ὁρᾷς μητέρας ἀνιωμένας ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις. & in Epiſtolis Saturnalibus c. 20. Ἧϛον ἂν τῷ ἴδῃ ἀνιώμεθα ἂν ἐπ' αὐτοῖς. Patet *Auctori* noſtro placuiſſe, eam praepoſitionem ἐπὶ, quae alias ſolet omitti, ſaepe addere. *J. J*.

Τοῖς ἐν ποσὶ] Sic Ed. *F*. uti *Vorſtius* emendabat; non ut in reliquis, ἐν τοῖς ἐν π. ut *Jenſii* emendatione opus non ſit. *M. du S*.

Ἐν τοῖς] Si §. 21. vitio caret γελᾶν ἐν τοῖς γιγνομένοις, nihil eſt cauſae, cur hic tolerari nequeat ἀνιᾶσθαι ἐν τοῖς &c. verum utrobique corrigendum credo ἐπὶ, atque adeo *Jenſii* conjecturae idoneis exemplis munitae ſubſcribo: *Arat.* Phaen. v. 196. φαίης κεν ἀνιαζειν ἐπὶ παιδί. Contra *Apollon.* Rh. IV. 997. — φαίης κεν ἑοῖς ἐπὶ παισὶ γάνυσθαι. III, 643. Ἐν & ἐπὶ creberrime alterum alterius invadit locum. Dial. Mort. XXVII. §. 4. ἐτιτρόμῳ ἐν αὐτοῖς. *T. H*.

27. Φιλοσ. ὐ παρ.] Hoc eſt, *Philoſophia non praeſente*, quem honoris cauſa cum ipſa philoſophia miſcet; quaſi dicas, qui non tam philoſophus unus e multis haberi poteſt, quam ipſum philoſophiae numen. *J. C*.

ἢ ὅλως, καθάπερ ἐν πελάγει ἢ νυκτὶ πολλῇ φερόμενος, ἐς πυρσόν τινα τοῦτον ἀποβλέπω, πᾶσι μὲν παρεῖναι τοῖς ὑπ' ἐμοῦ πραττομένοις τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον οἰόμενος· ἀεὶ δὲ ὥσπερ ἀκούων αὐτοῦ τὰ [a] αὐτὰ πρός με λέγοντος, ἐνίοτε δὲ, καὶ μάλιστα ὅταν ἐνερείσω τὴν ψυχήν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μοι φαίνεται, καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς ἐνδημεῖ. καὶ γάρ τοι κωμικὸν, ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπέ τι κέντρον τοῖς ἀκούσασι.

In ſumma, perinde ac ſi in pelago, & per noctem atram ferar, ad hanc quaſi quandam facem reſpicio, omnibus illis rebus, quæ a me geruntur, virum illum coram adeſſe exiſtimans, ſemperque velut audiens ipſum eadem illa ſua ad me dicentem. Interdum etiam, & maxime, quando mente in id defixa conſtiti, vultum ipſum illius videre mihi videor, & vocis ſonus in auribus mihi reſonat. Etenim juxta Comicum, revera aculeum quendam in auditorum mente reliquit.

Ε. Παῦε, ὦ θαυμάσιε, μικρὸν ἀναχωρῶν μενῶν, καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς, ἀναλαβὼν ἤδη τὰ εἰρημένα· ὡς ὑ μέρους με ἀποκναίεις θεάγων. Λ. εὖ λέγεις, καὶ ὕτω

8. A M. Subſiſte, o admirande, paulumque retrocede, & ab initio repetens jam tandem dicta illa enarra, quoniam non mediocriter me his ambagibus excruciat. LUC. Recte dicis, atque ita facto opus eſt:

a Αὐτὰ] Αὐτῦ pleraeque Edd. αὐτῦ B. 2. αὐτὰ L. J. Margo A. 1. W. Non dubito, quin haec vera ſit lectio.

31. Πυρσόν τινα] Πυρσοὶ, λαμπάδες, πυρκαϊαὶ, λαμπτῆρες, * φρυκτωρίαι. V.

* Φρυκτωρίαι] Lege ex *Suida*: λαμπάδες, πυρκαϊαὶ, λαμπτῆρες, φρυκτωρίαι non φρυκτορίαι, ut in Mſ. vitioſe habebatur. J.C.

31. Ἐς πυρσόν] Pharo cuidam impoſitum. J. Br.

34. Τὰ αὐτὰ] Sic veriſſime L. & Ed. J. Reliquæ τὰ αὐτῦ. M. du S.

37. Καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος] Demæneta apud *Heliod.* lib. 1. J. B.

38. Κατὰ τὸν Κ.] Eupolidem. J. Br.

Κατὰ τὸν Κωμικὸν] Eupolim intelligit, qui hoc de Pericle dixit tanquam oratore eloquentiſſimo. Verſus citantur a *Diod. Sic.* lib. 12.

——— Περικλέης Ὀλύμπιος
Ἥρπαστ', ἰδρῶτα, σωτικὸν τὴν Ἑλλάδα,
Πειθὼ τὰς ἐκκλείζειν ἐπὶ τοῖς χείλεσι,
Οὕτως ἐκήλει, καὶ μόνος τῶν ῥητόρων
Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις.

Cic. lib. 3. de orat. de Pericle loquens. *Cujus in labiis veteres Comici, etiam cum illi muledicerent (quod tum Athenis fieri liceret) leporem habitaſſe dixerunt, tantamque in eo vim fuiſſe, ut in eorum mentibus qui audiviſſent, quaſi aculeos quosdam relinqueret.* J. B.

Κωμικὸν] De Pericle hic verſus ex *Eupoli* citatur:

——— ὁ μόνος τῶν ῥητόρων
Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις. A. V.

38. Τὸν Κωμικὸν] Σημαίνει τὸ τῦ † Εὐπολίδου. G.C.

† In ipſo Cod. V. ſcriptum eſt φρυκτορίαι, & πυρσὸν non πυρσὸν, quod in E. A. legebatur. T. H.

† Εὐπολίδου] L. Εὐπόλιδος. T. H.

Κωμ.] *Diod. Sic.* XII. *Cic.* de Orat. III, 34. & in Brut. 9. & 15. M. du S.

39. Ἔγκατ. τι κ.] Conſule *Plinium Secundum* libr. Epiſt. primo circa finem. J. Br.

Ἔγκατ. τι κ.] De Pericle hic verſus ex *Eupoli* citatur: —— ὁ μόνος τῶν ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις. G.C.

Ibid. Τὸ κέντρον] Imo τὸ κέντρον nam quod vulgatur ad minuendam laudem citius pertineret; quum tamen in Nigrino mirificos orationis aculeos, quos haud ſecus, ac Pericles, in auditorum animis infigebat, celebrare conſtituerit. Idem poſtulat ὡς ἀληθῶς, ipſique Eupolidis verſus: —— καὶ μόνος τῶν ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις· nec mihi dubium eſt, quin pari modo corrigi debeat in *Demoſth.* Encom. §. 20. ibi plura dicam. T. H.

40. Π. ὦ θ. μ. ἀναχωρῶν] Inſulſe admodum Interpres: *Ceſſa, o admirande, paulum praeludere.* Nihil aliud eſt μικρὸν ἀναχωρῶν quam μικρὸν ἐπανιὼν apud *Xenoph.* Κυρ. Π. I. Metaphora deſumta a re nautica, in qua κρούεσθαι & ἀνακρούεσθαι πρύμναν dicuntur, *qui remis inhibent curſum navis & paulatim retrocedunt*, uti docuere viri magni J. F. *Gronov.* lib. IV. Obſerv. & J. G. *Graevius* ad Lucian. Ver. Hiſt. I. inde μεταφορικῶς, κρούεσθαι & ἀνακρούεσθαι ſumuntur pro *retrogredi*: ita apud *Aelian.* Hiſt. An. III, 13. κρούεσθαι

eſt: ſed illud quæſo, vidiſtine aliquando ſive Tragicos, ſive etiam, per Jovem, Comicos hiſtriones, malos iſtos dico, qui ſibilo excipiuntur, quique poemata agendo corrumpunt, ac poſtremo theatris ejiciuntur, tametſi ipſæ fabulæ ſæpenumero bene ſe habeant, ac palmam etiam reportarint? AM. Multos novi tales. ſed quorſum hoc? LUC. Vereor ne & ipſe minus apte imitari videar; alia quidem inordinate continuans, interdum autem etiam ipſam ſententiam præ imbecillitate ingenii corrumpens; adeo ut cogaris ſenſim ipſam damnare fabulam. Nam ad hiſtrioniam meam quod attinet, non admodum ægre id feram. Ceterum argumentum ipſum non mediocri dolore me affecturum eſſe videtur,

χρὴ ποιεῖν. ἀλλ' ἐκεῖνο, ὦ ἑταῖρε, ἤδη τραγικοὺς, ἢ καὶ νὴ Δία κωμικοὺς φαύλους ἑώρακας ὑποκριτὰς, τῶν συριττομένων λέγω τούτων, καὶ διαφθειρόντων τὰ ποιήματα, καὶ τὸ τελευταῖον ἐκβαλλομένων· καίτοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὖ ἐχόντων τε, καὶ νενικηκότων; E. πολλοὺς οἶδα τοιούτους. ἀλλὰ τί τοῦτο; Λ. δέδοικα μή σοι μέλαξυ δόξω γελοίως αὐτὰ μιμεῖσθαι· τὰ μὲν ἀτάκτως συνείρων, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν ὑπ' ἀοδενείας τῆς νῦν διαφθείρων· κατὰ [b] προαχθῆς ῥῆμα καὶ αὐτοῦ καλαγνῶναι καὶ δράματος. καὶ τὸ μὲν ἐμὸν, εἰ πάνυ ἄχθομαι· ἡ δὲ ὑπόθεσις εἰ μέτριος μὲ λυπήσειν ἔοικε

ὁ Προαχθῆς] προαχθεὶς L. F. P.

τὸ πτηρὸν dicitur avis, quae retrovolat. Praeterea in τοῦ παῦε ſimiliter alluſit *Lucianus* ad rem nauticam: ea enim voce Celeuſta jubebat remiges quieſcere, & non ulterius remigare: ita Charon apud *Comicum* in Ran. v. 271. Ὦ παῦε, παῦε, ὦ βάβαλοῦ τοῦ κωπέως. Senſus itaque *Luciani* hoc loco eſt: Deſine, o bone vir, plura loqui, ne perge ulterius in tua narratione, ſed paululum eam inhibe, retrogredere & repete. Hoc ſic eſſe evincunt ſequentia, καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβὼν ἅπαντα τὰ εἰρημένα. *L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 21.

Ibid. Ἀναχρουόμενος] Rectiſſime *L. Bos.* Indidem metaphoram duxit *Ariſtaen.* I. Ep. 5. p. 28. ὁ τραχὺς ἐκεῖνος ἐνέφυτο (ex pluribus, quae pro corrupto verbo in mentem venerunt, nihil aeque placet, atque ἐπῆλθεν) γέρων, τὸν τε θυμὸν ἀνεκρούετο· contra quam *Propert.* III, 13. v. 44. *Neſcit veſtra ruens ira referre pedem: Mercerus* elegantiſſimus ſententiam venuſta verſione reddidiſſe contentus, intellexerit vim locutionis nec ne, non aperuit. Hinc *Platoni* lux eſt inferenda in Phileb. p. 371. E. ὁ λόγος ἐκτείσων ἡμῶν οἰκήσεται· πάλιν οὖν αὐτὸν ἀναχρουώμεθα. qui cum *Budaeo* in C. L. G. p. 460. *exordiamur* ſunt interpretati, ſcilicet a pulſis tentandi praeludendique cauſa citharae chordis rationem phraſeos eſſe repetendam cenſuerunt; id enim ἀναχρούεσθαι, ſicut in cantu μολπῆς ἀναβάλλεσθαι. Hoc utcumque ferri poterat: longe deterius *Serranus.* Vereor etiam, ut ſatis conſiderate, proque more ſuo locum hunc perpenderit magnus *J. Fr Gronovius* in obſervatione illa ceteroquin perdocta ad *Liv.* III, 30. At apud *Platonem* utrumque non minus ἐκπίπτειν quam ἀναχρούεσθαι a re nautica ſumtum eſt, neque dubitandum ullo modo, quin hunc in ſenſum debeat explicari: *periculum eſt, ne ſermo noſter, tanquam navis de recto curſu abrepta, in ſcopulos nobis impingatur: remis igitur inhibeamus ac retro cedamus:* ſequitur autem, ne quid ſcrupuli ſuperſit, καὶ τάχ' ΑΝΙΟΝΤΕΣ εἰς τὰς ὁμοίας &c. quemadmodum in *Luciano* ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβών. A re nautica metaphorae ſaepius ad ſermones traductae: ſic ἀνάγειν apud *Aeſchin.* Eryx. c. II. ibi ſatis commode *Serranus*, *Serranumque* ſecutus *Clericus:* reliqui Interpretes aberrant. *T. H.*

44. Ἀλλ' ἐκεῖνο] Latini, *at illud:* formulam elegantem bene *Livinejus* illuſtravit ad *Plin.* Paneg. c. 73. ne omiſſo quidem hoc loco. *T. H.*

46. Ὑποκριτὰς] *Plato* Charm. p. 468. C. ὁ δ' οὐκ ἠνέχθη, ἀλλά μοι ἔδοξεν ὀργισθῆναι αὐτῷ, ὥσπερ ποιητὴς ὑποκριτῇ κακῶς διατιθέντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα· contra *Philoſtr.* V. S. p. 607. de Antipatro, qui Severo fuit ab epiſtolis: ὥσπερ τραγῳδίας λαμπρὸν ὑποκριτὴν, τῷ δράματος εὖ ἔχοντα, ἐπάξιον τῷ βασιλείῳ προσάπτου φθέγξασθαι. *T. H.*

Ibid. Τῶν συριττομένων] *Qui ſibilum excipiunt. J. Br.*

Τῶν συριττομένων] Sic pag. ſeq. ἐκσυρίττης, & ἐξύστατα συρίζεσθαι. ἐξύστατα, *ruſticatim, plauſu incompoſito.* De plauſuum generibus dixerunt alii. Hanc comparationem ſaepiſſime uſurpat: ut & illam §. 11. τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὁμοίους, οἱ πολλάκις ἡ Ἀχαιμένους, ἢ Κρίσπους &c. *J. B.*

48. Ἐκβαλλομένων] *Exactorum* e theatro, phraſi Terentiana, ex prologo Andriae. *J. C.*

53. Αὐτὸν] Malim αὐτῷ, Nigrini, viri illius & philoſophi excellentis: ut in αὐτὸς ἔφα· qua de re jamdudum monuerunt Eruditi. *T. H.*

55. Τῶν δράματος] Perſiſtit in metaphora: ſupra eſt: καί τοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὖ ἐχόντων. *J. Br.*

58. Συκο-

ἔοικε συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀχημονοῦσα.

Τοῦτ' οὖν παρ' ὅλον μέμνησό μοι τὸν λόγον, ὡς ὁ μὲν ποιητὴς [a] ἡμῖν τὴν τοιούτων ἁμαρτημάτων ἀνεύθυνος, καὶ τῆς σκηνῆς πόρρω που κάθηται, οὐδὲν αὐτῷ [b] μέλον τῶν ἐν θεάτρῳ [c] πραττομένων. ἐγὼ δὲ ἐμαυτὸν σοι πεῖραν παρέχω, ὁποῖός τίς εἰμι τὴν μίμησιν ὑποκριτὴς, οὐδὲν ἀγγέλου τἆλλα τραγικοῦ διαφέρων. ὥστε κἂν ἐνδεέστερόν τι δοκῶ λέγειν, ἐκεῖνο μὲν ἔστω πρόχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν· καὶ ἄλλως ὁ ποιητὴς ἴσως διέξεισι· ἐμὲ δὲ κἂν ἐκσυρίτῃς, οὐ πάνυ τι λυπήσομαι.

si mecum una cadat, & (mea culpa) indecorum appareat.

9. Proinde hoc per totam memineris mihi orationem, quod poëta quidem ipse talium peccatorum innocens est, ac procul a scena sejunctus alicubi sedet, neque quicquam eorum curat, quæ in theatro aguntur: Ego vero mei ipsius periculum tibi exhibeo, qualis scilicet histrio sim, quantumque memoria valeam, quod ad cetera attinet, nihil a nuncio Tragico distans. Quare si quid minus pro rei dignitate dicere visus fuero, illud tibi in promptu sit; quod scilicet melius hoc fuerat; & quod ipse poëta aliter fortassis idem dixerat. Me vero si exsibilaveris, non admodum molestè feram.

10. AM.

a Ἡμῖν] Ita quoque margo *A.* 1. *W. F.* & plures Edd. ὑμῖν. b Μέλον] μέλων *H.* 1. & aliae quaedam Edd. c Πραττομένων] πραγμάτων *J.* Margo *A.* 1. *W.*

60. *Μίμησο*] Ὅρα σύνταξιν τῆς μίμησις. *C.G.*

58. Συνεκπίπτουσα] *Una cadens. Cadere* dicitur histrio, qui excidit spe, quam conceperat, de victoria reportanda, & cum illo συνεκπίπτει δρᾶμα, hoc est, excidit hominum existimatione. Vix dignum hoc erat notatu, nisi Interpres in hac voce postea cespitasset. *J.C.*

Συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀχημονοῦσα] *Si mecum rejiciatur, measque partes dehonestet.* Sic apud Basileenses & Bourdelotium *Micyllus* & hujus imitator *Benedictus*. Non secus ac ἀχημονεῖν idem plane sit notetque quod καταισχύνειν §. 11. quod sic quoque interpretantur. At in eo, quod meas partes dehonestat, vitium inest, nec ego crimini hinc fio obnoxius; quod plane *Lucianus* negat omnia contraria significans, nempe non ut illa meas partes dehonestet, sed ut meæ partes actionesque illam dehonestent. Verte igitur *simul rejecta & per meam operam*, vel *quantum ad me, meas partes, meam personam, apparens indecora*. Ἀχημονεῖν neutrum est, non activum. Id debebant non modo cognoscere, sed tum quoque recordari boni interpretes, promptaque habere illa *Cebetis* ἀναγκάζει ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πάνυ ὑπομένειν, καὶ ἀχημονεῖν. Τὸ ἐμὸν μέρος alibi dicit τὸ μὲν τοῦ ἐμοῦ, τόγε ἐπ' ἐμοί, τὸ ἧμισυ, τέμνον, ὅσον ἐπ' ἐμοί, τόγε κατ' ἐμέ. *Dinarchus* contra Demosthen. in fine. ἐγὼ μὲν ὅσον εἰς τὸ μέρος τέμνον τὴν κατηγορίας ἦκεν, βεβοήθηκα. Apud *Maximum Tyrium* Dissertat. 6. ait Anaxagoras οὐτε τὸ ἐμαυτοῦ μέρος ἀδοξοτέραν ἐμοὶ τὴν πόλιν ἐν τοῖς Ἕλλησι ἐποίησε. *J.G.*

59. Ἀχημονοῦσα] Actor scenicus ἀχημονεῖ, quando personae, cujus partes agit, dignitatem non tuetur neque implet: sic posuit *Epictet.* Ench. c. 59. ἐὰν ὑπὲρ δύναμιν ἀναλάβῃς τι πρόσωπον, καὶ ἐν τούτῳ ἀχημόνησας· *Simplicius* ad eum locum saepe. *Athen.* XIII. p. 583. F. ἐν ἀγῶνι ἐν ποτὲ αὐτὸν ἀχημονήσαντα σφόδρα ἀρθῆναι ἐκ τοῦ θεάτρου συρίττοντα. Egregie *Synes.* de Prov. I. p. 106. C. καὶ γὰρ ἐν ταῖς τῶν γραῶν (προσωπείοις) εὐδοκιμοῦντα φιλοῦσί τινες ὑποκρίνεσθαι, καὶ ἐν ταῖς τοῦ βασιλέως ἀχημονοῦντα κλώζειν καὶ συρίττειν, ἴσμεν δὲ ὅποι καὶ λίθους βάλλουσι· ubi multo plura, quae huc spectant. Tunc autem actores a spectatoribus exsibilati, συριττόμενοι, solent ἐκπίπτειν. *Demosth.* de Cor. p. 516. F. ἐξέπιπτες, ἐγὼ δὲ ἐσώθην· quem verbi usum jam *Budaeus* observavit C. L. G. p. 536. & ἐκβάλλειν. unde ductum illud *Aeschinis* Dial. III. c. 12. δήμου παίγνιον ἐκβαλλόμενον, συριττόμενον &c. nam sic apud *Stobaeum* rectissime pro ἐμβαλλ. Mox praefero πόρρω που κάθηται· parique modo in proximo *Synesii* loco, ἴσμεν δὲ ὅπου. *T.H.*

61. Ἡμῖν] Sic optime Ed. *J.* & *B* 2. Reliquae omnes mendose ὑμῖν, qua in voce saepissime peccatur ab oscitantibus librariis operisve. *M du S.*

63. Μέλον] *Curae est.* *J.Br.*

67. Τἆλλα] Hoc quid sibi velit, aeque intelligo atque Interpretum, *quod ad cetera attines.* Rescribe, τάχα, eademque opera vitium idem *Harpocrationi* deme in Ξενίζειν· τάχα οἱ ἂν εἴη μᾶλλον &c. pro τἆλλα· alibi quoque *Lucianus* pari remedio indigebit. Nunciorum autem sive ἀγγέλων persona minoris erat momenti: illi si quid peccarent, μικρὸν τὸ πταῖσμα, ut patet ex Ἀνάχ. §. 33. *T.H.*

69. Ὡς ἄμ. ἦν] Quod ipse narravit auctor. *J.Br.*

Ὡς ἄμεινον ἦν] Quanquam τὰ, ὡς ἄμεινον ἦν, facile tolerari possunt; quid tamen si ὡς ἀπ' ἐμοῦ ἦν scripserit

10. A M. Ut bene ſane, ita me Mercurius amet, & juxta rhetorum leges exordium hoc tibi peractum eſt. Videris igitur etiam hæc additurus, ſermonem non fuiſſe longum, teque ad dicendum non venire paratum, & melius futurum fuiſſe, ſi ipſum dicentem audiſſem; te enim pauca quædam, & , quantum licuit, memoriæ mandata depromere. An non hæc quoque dicturus eras? Nihil igitur illis apud me tibi opus eſt: exiſtimes autem, quantum ad hoc attinet, omnia jam tibi praedicta eſſe: habes enim & acclamare & plaudere paratum. Sin vero moras nectas, cum in rem ipſam ventum erit, alieniore me uſurum te ſcias, & acutiſſime ſibilaturo.

Ε. Ὡς εὖγε, νὴ τὸν Ἑρμῆν, καὶ χαρίεντ' ἄρα τῶν ῥητόρων νόμον παρεσκευάσθαι σοι. ἔοικας γὰρ καὶ ἐκεῖνα προσθήσειν, ὡς ὀλίγου δεῖν ὑμῖν ἡ συνουσία ἐγένετο, καὶ ὡς οὐδ' αὐτὸς ἧκεις πρὸς τὸν λόγον παρεσκευασμένος, καὶ ὡς ἄμεινον εἶχεν αὐτῷ ταῦτα λέγοντος ἀκούειν· σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἷόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος. οὐ ταῦτ' ἐρεῖν ἔμελλες; οὐδὲν ἂν ἦν αὐτῷ ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· νόμισον δὲ τοῦτο γε ἕνεκα πάντα σοι προειρῆσθαι, ὡς ἐγὼ καὶ βοᾶν καὶ κροτεῖν ἕτοιμός εἰμι. ἢν δὲ ὑπομέλλῃς, μυησικακήσω γε τῷ τὸν ἀγῶνα, καὶ ὀξύταλα συρίξομαι.

Λ. Καὶ

rit *Lucianus? Si quid minus dignum videar dicere, illud continuo cogitetur, id a me profectum, & quaſi adlitum, aliterque forte ab ipſo Poëta pertractatum.* Senſus haud dubie elegantior & plenior. Nam ſi ἄμεινον fuerit, quod cogitandum ſit dictum fuiſſe ab poëta, cur ἄλλως additur, quod ἐν τῷ ἀμείνονι jam incluſum eſt? Nihil ad conjecturae hujus commendationem addam, quum ex literis earumque ordine ac forma in ἄμεινον, & ἀπ' ἰμοῦ, ſpectatis, ſponte pateat proclivillima commutatio. Ceterum huic loco ſimilis occurrit alius apud Noſtrum in Rhetorum praecept. c. 12. Γελοῖον γὰρ ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, φαῦλον ὑποκριτὴν ἴσως τοιούτων τηλικούτων, μὴ συντρίψω που πρὸς τὸν πρῶτα, ὃν ὑποκρίνομαι. *Ridiculum enim, pro tali rhetore verba fieri a me, qui talium ac tantorum futilis forte mimus ſim, ut ne alicubi labens, heroa, cujus perſonam ago, conteram.* J. J.

Ὡς ἄμ. ἦν.] Formula loquendi, ὡς ἄμεινον ἦν, qua utebantur illi, qui alios docebant, quid facere par eſſet, vel corrigebant non ſatis recte quippiam dicentes vel facientes: occurrit apud *Heſiod.* in *Epy.* ad Perſen fratrem v. 570.

Τὼ δὲ μετ' ὀρθρογόη Παιδιονὶς ὦρτο Χελιδὼν
Ἐς φάος ἀνθρώποις, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο.
Τὴν φθάρμος ὦκας ἐπεταμνόμεν ὡς γὰρ ἄμεινον.

& apud *Homer.* Il. A. 217.

Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένῳ ὡς γὰρ ἄμεινον.

Ita hic *Lucian* ὡς ἄμεινον ἦν, *ſic erat melius.* Pro eo quod hic dixit, ἐκεῖνο ἔχω προσθεῖναι, ὡς ἄμεινον ἦν, alibi habet, διενθυμοῦμαι in Prometheo §. 14. Εἴ τι μὴ καλῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ, διόρθωται. *L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 22.

Ὡς ἄμεινον ἦν.] Aberrat Vir Clariſſ. *L. Bos*: ſenſus eſt: Si quid deterius, quodque ab argumenti dignitate longius abeat, videar dicere, hoc tibi ſit in promtu, iſta melius ab ipſo Nigrino fuiſſe diſputata. Haec *Luciani* mens ex ſequentibus manifeſtum in modum patet: quam ob rem Doctiſſ. *J. Jenſii* conjectura, licet ingenioſa, non *inviti* caremus. Recte *Brodaeus* intellexit. Ὡς omnes Edd. non ὡς. *Alciphr.* p. 392. *T. H.*

70. Διεξῄει.] *Referebat.* *J. Br.*

73. Ἔοικας γὰρ &c.] Cum his ſunt conferenda, quae Socrates apud *Platonem* ad Critiam, ut omnem ipſi anſam tergiverſandi eripiat, in Dialogi cognominis initio dixit. *T. H.*

79. Τῇ μνήμῃ συγκ.] Ex hoc loco *colligendi* poteſtatem in iſto verbo probat *Budaeus* C. L. G. p. 335. recte quidem: ſed alia ſtructura *Lucianum* dediſſe credo: εἰς τὴν μνήμην συγκ. tu quippe pauca, quaeque retinere poteras ex Nigrini colloquio in memoriam collecta recondidiſti. Ita meliorum uſus jubet: *Xenoph.* Cyrop. l. p. 15. πάντων δὲ κάλλιστον καὶ πολεμικώτατόν ἐστι κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκομισθαι. *T. H.*

80. Αὐτῷ.] Legendum cum Interprete, αὐτῶν *nihil opus eſt illis.* *J. C.*

Αὐτῷ.] Editio Salm., & ex ea Amſtelaedamenſis peſſime dedit, οὐδὲν ἦν αὐτῷ ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ. ubi ſenſus & ratio loquendi poſtulet αὐτῶν, nec aliter dederint editores omnes priores. *J. J.*

83. Διαμείλιξ.] Interpr. *ſi prolixior fueris.* Lege ἀμείλιξ, *ſi cunctatus fueris.* *J. C.*

Διαμείλιξ.] Ante ἀμείλιξ, vitio in vetuſtis praeſertim Edd. ſolenni: jamdudum hoc de loco monuit *Jungermann.* ad *Long.* p. 227. & in re nota pluribus exemplis, ſi quis deſideret, uti non eſt gravatus. *Artemid.* Praef. p. 2. προστρίψαλό με μὴ διαμείλλειν, μηδὲ ἀναβάλλεσθαι. Reſtitue *Heſychio* in Κατουρίσας, ἢ μὴ διαμελλήσας. *A. Schottum* fefellit in Zenobii C. I. n. 18. ἐμείλει ſcriptum pro ἐμέλλε. *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 181. *T. H.*

84. Παρὰ τὸν ἀγῶνα.] Alludit ad certamina ſcenica Dionyſiorum, in quibus, auditis variis fabulis, Agonothetae uni praemium dabant. Vid. *A. Gellii* N. A. XVII, 4. *J. C.*

Λ. Καὶ ταῦτα μέ, ἃ σὺ διῆλθες, ἐβουλόμην ἂν εἰρῆσθαί μοι· χαλεπὰ δὲ, ὅτι γε οὐχ ἑξῆς, οὐδὲ ὡς ἐκεῖνος ἔλεγε, ῥησίν τινα περὶ πάντων ἐρῶ. πάνυ γὰρ τοῦτ' ἡμῖν ἀδύνατον. οὐδ' αὖ ἐκείνῳ πειθοίς τοὺς λόγους, μὴ κατ' ἄλλό τι γένωμαι τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἱ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνονος, ἢ Κρέοντος, ἢ καὶ Ἡρακλέους αὐτοῦ [a] πρόσωπον ἀνειληφότες, χρυσίδας ἠμφιεσμένοι, καὶ δεινὸν βλέποντες, καὶ μέγα κεχηνότες, μικρὸν φθέγγονται, καὶ ἰσχνόν, καὶ γυναικῶδες, καὶ τὴν Ἑκάβης ἢ Πολυξένης πολὺ ταπεινότερον. ἵν' οὖν μὴ καὶ αὐτὸς ἐλέγχωμαι, πάνυ μεῖζον τῆς ἐμαυτοῦ κεφαλῆς προσωπεῖον περικείμενος, καὶ τὴν σκυθρωπὸν καλαιχύνων, ἀπὸ γυμνοῦ σοι βούλομαι τοῦ ἐμοῦ προσώπου προσλαλεῖν, ἵνα μὴ συγκαλασπάσω τι τῶν τὴν ἥρωα οὐ ὑποκρίνομαι.

Ε. Οὕτως ἀνὴρ ὁ παύσει τήμερον πρός με πολλῇ τῇ σκηνῇ καὶ τῇ τραγῳδίᾳ χρώμε-

11. LUC. Equidem & hæc, quæ tu commemorasti, dicta volui: & illa quoque, me neque ordine, neque ut ille, justa quadam & continua oratione de omnibus dicturum esse; meae enim facultatis hoc minime est: neque rursum illius personæ attribuendo sermonem, ne hac etiam in parte histrionibus illis similis fiam, qui sæpenumero aut Agamemnonis, aut Creontis, aut etiam ipsius Herculis persona assumpta, ac vestibus auro contextis induti, & horrendum tuentes, ore in immensum diducto, exiguum & gracile, adeoque muliebre quiddam loquuntur, ipsa etiam Hecuba Polyxenave multo demissius. Ne igitur & ipse deprehendar majorem omnino, quam pro capite meo, personam induisse, ipsumque ornatum dehonestare, ex nuda tecum volo meaque propria persona colloqui, ne cadens alicubi, quem ago Heroem, mecum una convulsum terræ affligam.

12. AM. Homo hic non desinet hodie apud me crebra illa scena atque tragœdia uti.

[a] Πρόσωπον] προσωπεῖον *J.* Margo *A.* 1. *W.*

88. Ῥησίν τινα] Sensum vidit *Micyllus*, *justa quadam & continua oratione*, perperam relictus a *Benedicto*: sed ego, quomodo respondeat ad hanc mentem τινα, neutiquam video; pro quo, si meum sit arbitrium, legam ῥῆσιν μίαν, *unam & perpetuam orationem*: pariter ac *Thucydid.* V, 85. ὅπως ὁ μὴ ξυνιχεῖ ῥήσει &c. cujus vice mox sequitur ἐν λόγῳ· nam quod in multis est Codd. εἰ ἀλήγω, sententiae repugnat. *Aristoph.* Acharn. v. 415. Δεῖ γάρ με λέξαι τῷ χορῷ ῥῆσιν μακράν· ut apud *Platon.* de Rep. X. p. 755. E. Tragici heroes μακρὰν ῥῆσιν ἀποτεινόντες ἐν τοῖς ἀδύτοις, *praelongam orationem extendentes in lamentationibus*. Aliud est ῥῆσιν εἰπεῖν, ut bene docuit *Is. Casaubon.* ad *Theophr.* Ch. Eth. c. 15. p. 125. & post eum *Gisb. Cuperus* Obs. I, 16. in eo deceptus, quod nullum esse dubium putet, quin pro ἡ χρῆσις in *Euripidis Scholiaste* legi debeat ἡ ῥῆσις, quum certissimum sit, nulla omnino opus esse mutatione. Χρῆσιν de poëtae, qui proferatur, loco poni scivit *Billius* Obs. Sacr. I. c. 21. Vid. *Jos. Scaliger.* ad *Varron.* de R. R. p. 211. *T. H.*

94. Χρυσίδας] Rarissima vox pro vestimentis aureis vel auro intextis: *Budaeus* apud *H. Stephanum* ex hoc solo notavit loco. Pene mihi persuadeo, legendum esse ξύσιδας· ξύσις enim exponitur, ἔνδυμά τι τραγικὸν. *Harpocr. Hesych.* in V. *Schol. Aristoph.* ad Nub. v. 70. Χρῶνται ὁ αὐτῷ ἐν οἱ τραγικοὶ βασιλεῖς. In hoc etiam instrumento recenset *Poll.* IV, 116. Vid. *Durid.* apud *Athen.* XII. p. 535. F. *T. H.*

99. Μᾶζον τ' ἰμ. κ. πρ.] Larvae veterum erant cassides, quibus totum caput tegebatur. Liquet hoc ex verbis *Gabii Bassi* apud *A. Gellium* V. c. 7. ubi ita loquitur de persona: *Caput*, inquit, *& os cooperimento personae tectum undique tantum vocis emittendae causa pervium* &c. Vide praesertim p. 127. Gemmarum *Leon. Augustini.* *J. C.*

3. Συγκαλασπάσω] *Ne lapsus mecum traham heroem*: hoc est, ne, dum male ago personam herois, exibiler, eumque mecum contemtui objiciam. Absurde hic vertit Interpres. *J. C.*

Συγκαλασπάσω] *Plato* de Rep. V. p. 651. B. ἀλλὰ μὴ σφαλεὶς τῆς ἀληθείας ὑπὸ μόνου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τοὺς φίλους ξωνεπισπασάμενος κίνδυνον ob oculos ipsi versabatur vulgatum illud πισὸν vel ὑ πισόν γε κίσομαι· quod ab athletis profectum ad alia quoque migravit: vide *D. Heinf.* L. Th. c. VII. Lucianeo verbo *Galenus* usus, Ὅτι αἱ ποιότητες ἀσώματοι in fine: ταῦτα τοὺς Στωϊκοὺς, φίλε Πίνδαρε, λύειν ἀξίου, μὴ συγκαλασπᾶν ἑαυτοῖς ἄλλους, ὡς τοῖς αὐτοῖς ἐνεχομένους πταίσμασι. *Xenoph.* K. Π. V. p. 85. v. 40. Φρούρια πρότερον εἰς τὴν Σῶραν ἐπικράτειαν συγκαλασπασθέντα. Quod veretur, ne faciat, *Lucianus*, id AEschini contigit Oenomaum agenti, si *Demosthenem* audimus de Cor. p. 503. E. ὃν ἐν Κολωττῷ ποτε Οἰνόμαον κακῶς ὑποκρινόμενον ἐπέτριψας. *T. H.*

10. Φι-

uti. LUC. Immo desinam, & ad incepta me nunc convertam. Principium igitur orationis illius commendatio fuit Græciæ, & eorum hominum, qui Athenis commorantur, quod cum philosophia & paupertate degant, & neque civium neque peregrinorum quenquam intueri gaudeant, qui luxum ad sese invehere conentur: sed si quis etiam veniat ad illos ita affectus, & paulatim transforment ipsum, & veteres mores dedoceant, atque ad puritatem vitæ transferant.

13. Memorabat itaque quendam ex istis multo auro fulgentibus, qui cum Athenas venisset admodum insignis & turba comitum gravis, varia veste auroque ornatus, Athenienſibus omnibus sese admirationi esse existimabat, & tanquam beatum suspici; cum iis contra infelix quidam homuncio videretur: quin & erudiendum eum sibi sumpserunt, non acerbe, neque aperte vetantes, ne in libera civitate pro lubitu viveret: sed cum in gymnasiis, & balneis molev; Λ. ἐγὼ μὲν παύσομαί γε· πρὸς ἐκεῖνα δὲ ἤδη τρέψομαι. Ἡ μὲ ἀρχὴ τῶν λόγων ἔπαινος ἦν Ἑλλάδος, καὶ τῶν Ἀθήνησιν ἀνθρώπων, οἳ φιλοσοφίᾳ καὶ πενίᾳ σύντροφοί εἰσι, καὶ οὔτε τὰς ἀγορὰς, οὔτε τοὺς ξένων ὄχλους τέρπονται ὁρῶντες, ὃς ἂν τρυφὴν εἰσάγειν εἰς αὐτοὺς ᾳ βιάζηται· ἀλλ' εἴ καί τις ἀφίκηται παρ' αὐτοὺς οὕτω διακείμενος, πρέμα τε μεθαρμόττουσι, καὶ παιδαγωγοῦσι, καὶ πρὸς τὸ καθαρὸν τοῦ διαίτης μεθιστᾶσιν.

Ἐμέμνητο γοῦν τινος τῶν πολυχρύσων, ὃς ἐλθὼν Ἀθήναζε μάλα ἐπίσημος, καὶ φορικὸς ἀκολούθων ὄχλῳ, καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι, καὶ χρυσῷ, αὐτὸς μὲν ᾤετο ζηλωτὸς εἶναι πᾶσι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ ὡς ἂν εὐδαίμων ἐπιβλέπεσθαι. τοῖς δ' ἄρα δυστυχεῖν ἐδόκει τὸ ἀνθρώπιον· καὶ παιδεύειν ἐπεχείρουν αὐτὸν, καὶ πικρῶς, οὐδ' ἄλυπρος ἀπαγορεύοντες ὃ ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, καθ' ὃν τινα τρόπον βούλοιτο, βιῶναι· ἀλλ' ἐπεὶ καὶ τοῖς γυμνασίοις καὶ λουτροῖς ὄχλησις ἦν,

ᵇ Βιάζηται] βιάζεται F.

10. Φιλοσοφίᾳ καὶ πενίᾳ σύντροφοι] Hic unus e præcipuis *Luciani* scopus. Hinc illa in *Aristotelem* & Peripateticos prælia. Multi in hanc philosophantium paupertatem scripsere, de quibus *Cicer.* Tusc. 1. & 5. Hanc sæpe mendicantium habitu simulabant, cum pera auro, lupinorum vice, plena: ut in dial. Mort. Piscat. Catapl. & alibi. *J. B.*

Ibid. Πενίᾳ σύντρ.] Sumsit ab *Herodot.* VII, 102. τῇ Ἑλλάδι πενίη μὲ ἀεὶ σύντροφός ἐστι. *T. H.*

15. Παραπαιδαγωγοῦσι] Verbum elegans, *pravum leniter corrigere, atque in melius mutare. Plutarch.* feliciter in metaphoris audax de Fort. Rom. p. 321. B. fabulosum esse adfirmat Egeriam δείσασα σοφὴν amore captam operam dedisse Numæ, & παιδαγωγῆσαι καὶ συχηματίζειν τὴν πολιτείαν· aptissima phrasi, quia de Romana civitate tantum quod nata, & hactenus infante usurpatur. *Clem. Alexandrinus* ea, quam dixi, tralatae orationis virtute *Plutarcho* non dissimilis, Paedag. III. p. 247. D. πολλοὺς γὰρ τὸ ῥῆμα παραπαιδαγωγεῖ μὴ ἁμαρτάνειν ἀφ' τὸ εὐξιλίκτιστον. Ceterum Athenienſibus ista veluti propria laus tribuitur, quod ad emendandos ineptorum mores castigandamque vitæ rationem multum valuerint: Athenas ergo Pericles apud *Thucydid.* II, 41. esse dicit τὴν Ἑλλάδα παιδεύσιν· & *Dicaearchus* p. 10. testatur: ὅσοι αἱ λοιπαὶ πόλεις πρός τε ὑδρίαν καὶ ΒΙΟΥ ΔΙΟΡΘΩΣΙΝ τῶν ἀγρῶν ἀφίστουσι, τοσοῦτον τῶν λοιπῶν πόλεων ἡ τῶν Ἀθηναίων παραλλάττει· eo spectat Menedemi dictum a *Plutarcho* laudatum de Ad. & Am. discr. p. 81. si quis autem juvenis divitis & inepte fastuosi, qui cum hoc Lucianeo conferri possit, aliud exemplum desideret, is eundem adeat *Plutarch.* Symp. I. Qu. 2. *Athen.* IV. p. 159. D. *T. H.*

16. Πρὸς τὸ καθαρὸν τοῦ διαίτης] Tangit fœditatem seu malis feritatem sive δυσχρίσιαν philosophorum *Lucian.* in Lapith. & alibi. *Liban. Theophrast.* in Charact. *J. B.*

19. Ἀκολ.] *mancipiorum.* *J. Br.*

Ἀκολούθων ὄχλῳ] Refert ad multitudinem officiosorum, sive comitum, sive prosequentium, de quibus nota res. sic 1. 20. & in Catapl. *J. B.*

Ibid. Καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι] Sic postea τὴν ἐσθῆτα τὴν ποικίλην. & in Tim. §. 27. ποικίλα ἐνδὺς, & alibi. Has vestes vocare videtur alibi, τὸ ἀνθηρὸν, quæ in quibusdam Græciæ urbibus vestes muliebres. *D. Ba. l.* ad Gregor. Theolog. *Apul.* alii. Apud Athenienses meretricum fuerunt. *Suid.* νόμος Ἀθήνησι τὰς ἑταίρας ἄνθινα φορεῖν. apud Locrenses hoc omnino vetitum. idem *Suid.* ut & apud Romanos, Lege Oppia. *Liv.* Lib. 34. luxu tamen gliscente receptum. Potest tamen referri, propter mentionem pavonis, ad plumatas, de quibus *Tertull.* de pall. *Achil. Tat.* Lib. 3. *J. B.*

20. Ὤετο ζηλ. εἶναι] Non prout oportebat, expressit Interpres *Benedictus: omnibus quidem Athenienſibus in admiratione erat.* Tu potius sic verte: *ipse quidem putabat, se omnibus Athenienſibus esse admirationi. H. V.*

ἦν, θλίβων τοῖς οἰκέταις, καὶ στενοχωρῶν τοὺς ἀπαντῶντας, ἡσυχῇ τις ἂν ὑπεφθέγξαλο, προσποιούμενος λανθάνειν, ὥσαρ ὁ πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον ἀπειλούμενος, Δέδοικε μὴ [a] ὦδε παπόλῃ μέλαξι λουόμενος. καὶ μὴν εἰρήνη γε μακρὰ κατέχει τὸ βαλανεῖον· ὀδὲν ὃν δεῖ σφαλοπέδη. ὁ δὲ ἀκούων ἃ ἦν, μέλαξυ ἐπαιδεύετο. τὴν δὲ ἐσθῆτα τὴν ποικίλην, καὶ τὰς πορφυρίδας ἐκείνας ἀπέδυσαν αὐτὸν, ἀστείως πάνυ τὸ ἀνθηρὸν ὀνομάζοντες τῶν χρωμάτων, ἔαρ ἤδη, λέγοντες, καὶ, πόθεν ὁ ταὼς οὗτος; καὶ, τάχα δὲ μήτρός ἐστιν αὐτῷ· καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ τὰ ἄλλα δὲ οὕτως ἀπέσκωπτον, ἢ τὴν δακτυλίων τὸ πλῆθος, ἢ τὴν κόμης τὸ πολυέργον, ἢ τὴν ἀγοίτης τὸ ἀκόλαστον. ὥστε κατὰ μικρὸν ἐσωφρονίσθη, καὶ πολὺ βελτίων ἀπῆλθε, δημοσίᾳ πεπαιδευμένος.

stus esset, suis servis premens, & in angustum cogens obvios, submissa voce quidam, quasi latere vellet, neque illum perstringeret: Metuit, inquit, ne inter lavandum pereat? Atqui pax certe longa balneum tenet: proinde nihil opus est exercitu. Ille autem verum audiens, interea erudiebatur. Præterea varia illa veste atque purpurea eundem exuerunt, urbane admodum floridum colorum nitorem irridentes, Jam ver adest, dicebant: &, Unde nobis pavo hic? &, Fortassis materna est: & similia. Atque eodem pacto cetera illius cum risu carpebant, nunc annulorum multitudinem, nunc comam justo curatiorem, nunc victus intemperantiam atque luxuriam notantes. Quare paulatim ad modestiam est revocatus, & longe melior, publice ita emendatus, abiit.

14. Quod

a Παραπόλῃται] ὦδε πόλυται F. pleraeque ὦδε πόλλυται, exceptis *J. V. 2. S. A.* Emendatum ὦδε πόλῃται in margine *A. 1. W.*

27. Θλίβων τοῖς οἰκέταις] Ἀντὶ τοῦ, ἀφ' οὗ πλήθους τῶν οἰκετῶν στενοχωρίαν ποιῶν. *V.*

27. Θλίβων] *Athenienses servis suis obserens.* *J. Br.* *Ibid.* Στενοχωρῶν] Utrumque verbum junxit *Alexand. Aphrod.* Probl. I. §. 47. Saepius in *Artemid.* θλῖψις καὶ στενοχωρία· & *Paulo* ad Rom. II, 9. posterius, ut gravius, semper secundo loco ponitur, ideoque a priore θλίβειν disjungi potest, ut factum 2 ad Corinth. IV, 8. Rarior est, sed Atticae tamen urbanitatis potestas neutra: *Machon* apud *Athen.* XIII. p. 582. B. Ὃς ὁ δυνάμενος τότε παρελθὼν ῥᾳδίως Ἀλλὰ στενοχωρῶν εἶπεν Συστενοχωρεῖν, cujus exemplum in *H. Stephani* Thes. nullum est, *Plutarchus* habet de Exil. p. 601. D. *T. H.*

32. Δεῖ σφαλ.] *Tanto comitatu nihil opus est.* *J. Br.*

33. Ἀκούων ἃ ἦν] *Micyllus: audiens, quae res erat: Benedictus* absurdius, *quae dicebat.* Istud tam frigidum ἃ ἦν a *Luciano* profectum esse, non inducor ut credam: una litera revocata rem expediet: ἀκούων ἄδην vel ἄδλως· nam de spiritu veteres ipsi non consentiunt: sensu sane optimo: neque enim credibile est, adolescentem vecordem, nisi frequentius haec auribus ejus insonuissent dicta, tam cito ad bonam frugem fuisse rediturum. *Herodot.* IX, 38. ὡς ὃ ἄδην εἶχον κτυπέοντες. *Clem.* Paed. III. p. 259. ὁ παιδαγωγὸς ἡμῖν ἄδην διείλεκται. De Zenone *Diogen. L.* VII, 16. εἰ δέ τινα ἐπικόπτοι (hoc a libris probatum causa non est, cur postponamus τῷ ἐπισκόπτοι) ἀφειστηλιμίως, καὶ οὐκ ἄδην ἀλλὰ πάρρωθεν· *si quem reprehenderet, id tecto aculeoque velut praepilato, & non palam ad satietatem usque dicta ingerens.* Haec vulgo male vertuntur. Illa *Luciani* proxima τὸν δὲ ἰδιῶτα τὸν ποικίλον &c. Obs. *Ver-*

rarius habet de Re Vest. P. II. Lib. IV. c. 13. *T. H.*

37. Ἔαρ ἤδη] *Jam ver adventat.* *J. Br.*

Ἔαρ ἤδη] Athenienses, in primis Attici φιλοσκώμμονες, &, *Dicaearcho* teste p. 9. ὠνόμαστται τὸ ξυνικὸν βίον· quamobrem, si quis conspicuo quodam laboraret vitio, mox huic veluti notam inurebant jocosum aliquod cognomen: quam eorum libidinem traducit *Anaxandr.* apud *Athen.* VI. p. 242. E. Idem discere licet, ne alia memorem, ex *Harpocr.* in Ἀργᾶς, Βάταλος, Ἐπικράτης, *Margites*, Νάννιον &c. Atque haec est causa, cur Oratorum acerba, quibus pro concione se invicem impetebant, convicia tam aequis auribus acciperentur. Quicquid grata colorum varietate vernat, ἔαρ apud Graecos: appositе *Lucian.* de Dom. §. 11. pavo explicata cauda ἐπιδείκνυ) τὰ ἄνθη τὰ αὐτῷ καὶ τὸ ἔαρ τῶν πτερῶν, ὥσπερ αὐτὸν προκαλοῦντος τῇ λειμῶνος εἰς τὴν ὁμιλίαν· quibus adfirmari potest *P. Cunaei* emendatio in *Nonno* p. 104. Ταὼς de homine, qui vestimento versicolore sit indutus, Comicum est: ob eam rationem Persarum legatos ita vocat *Aristoph.* Ach. v. 63. nam quae praeter hoc *Scholiastes* profert, nullius apud me sunt pretii. *Philostr.* Ic. II. c. 32. ὁ βασιλεὺς (Persarum) ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου στικτὸς, οἷον ταὼς. in Heroic. p. 724. ad pavonem confertur Paris in cultu nitidissimo sese circumspiciens. Quod autem sequitur, τάχα δὲ μητρός ἐστιν αὐτῷ, sic capiendum putat *Cuperus*, quasi homines urbani matrem huic juveni stolide superbo meretricem objicerent Obs. II, 8. p. 289. neque dissentio: sed ista quum scribebat, *ubi narrat* Lucianus, *quendam introisse theatrum indutum veste*

14. Quod autem non pudeat eos paupertatem confiteri, referebat mihi vocem quandam, quam ajebat publice ab omnibus emissam audisse sese in ludis Panathenaïcis. Deprehensum enim quendam ex civibus fuisse, & ad præsidem ludorum adductum, quod veste tincta amictus spectaculo interesset: quo viso misertos illius, ac veniam precatos esse: præcone autem proclamante contra leges fecisse, quod tali cum veste ludos spectaret, omnes una voce, quasi antea super hoc deliberassent, exclamare cœpisse, ut venia ei daretur tali veste induto: neque enim aliam habere illum. Hæc igitur ille laudabat. & præterea libertatem, quæ illic est, ac victus frugalitatem, & tranquillitatem, & otium, quæ apud illos sunt cumulatissima. Ostendebat etiam, conversationem eorum hominum philosophiæ con-

Ὅτι δ' οὐκ αἰσχύνονται πενίαν ὁμολογοῦντες, ἐμέμνητο πρός με φωνῆς τινος, ἣν ἀκοῦσαι πάντων ἔφη κοινῇ προελθόντων ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. ληφθέντα μέν γάρ τινα τῶν πολιτῶν ἄγεσθαι πρὸς τὸν ἀγωνοθέτην, ὅτι βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει· τοὺς δὲ, οἰδόντας ἐλεῆσαί τε, καὶ συγγνῶναι, καὶ τὸν κήρυκα ἀνειπόντα, ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐποίησε, τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενον, ἀναβοῆσαι μιᾷ φωνῇ πάντας, ὥσπερ ἐσκεμμένους, συγγνώμην ἐπινέμειν αὐτῷ τοιαῦτά γε ἀμπεχομένῳ· μὴ γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἕτερα. ταῦτά τε οὖν ἐπῄνει, καὶ προσέτι τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἐκεῖ, καὶ τὸν ἀφειτῆ τὸ ἀνεπίφθονον, ἡσυχίαν τε καὶ ἀπραγμοσύνην, ἃ δὴ ἄφθονα παρ' αὐτοῖς [b] ἐστι. ἀπεφαίνετό τε [c] φιλοσοφίᾳ συνᾴδων τὸν βίον τοῖς τοιούτοις διατρι-

[b] Ἐστι] Deest in F. [c] Φιλοσοφίᾳ] φιλοσοφίαν C.

veste varia, minus attendisse *Cuperum* satis patet. *T. H.*

38. Τάχα τοῦ μητρὸς] *Vestis haec matris ejus est. Erasm.* in adagio: *Quem mater amictum dedit observare.* *J. Br.*

Τάχα τοῦ μ. ἐστιν αὐτῇ] Subintellige *ἱμάτιον forte hae vestes sunt matris ejus*: nam vestes variae muliebres erant non viriles. Inepte Interpres. *fortasse suae hic est matris.* Quis vero non est suae matris filius? ubi hic acumen? *J. C.*

40. Τῶν δακτυλίων τὸ πλῆθος] De horum numero, materia & usu plene alibi. *J. B.*

43. Δημοσίᾳ πεπαιδυμένοι] Sic in Scytha. & in omni civitate frugi, advenae *δημοσίᾳ παιδεύονται*: qua de re dico copiose alibi. *J. B.*

49. Βαπτὸν] *Colore aliquo infectum.* Videntur enim Athenienses vestibus candidis induti ludos spectasse, uti etiam sacra fecisse, ac se ad laetitiam dedisse. *AEschin. κατὰ Κτησιφ. τὴν λαμπὴν ἐσθῆτα λαβὼν, ἐθαυμάσθη.* *J. Br.*

Βαπτὸν] Solebant nimirum Athenis, quemadmodum Romae, antiquis temporibus candidis vestibus uti. Vide *Theophr.* Char. XI. *περὶ μικρολογίας* sub finem. *J. C.*

Βαπτὸν . . . . νόμον] Νόμος ἦν Ἀθήνησιν, ut *Suidas* sit, *τὰς ἑταίρας ἄνθινα φορεῖν.* *A. V.*

Legis hujus Athenienſium ne *Meurſius* quidem, harum rerum indagator diligentiſſimus, apud alios auctores veſtigium reperire potuit. Olympionicis nempe ſolis id licuiſſe patet ex noſtro, *Δημων.* c. 16. Conſule *Suidam.* v. *βαπτά.* & *Ariſtoph.* p. 55. Sed qui fit, inquies, ut pauper veſtem non haberet niſi *βαπτόν*? Forſan & hic *pulla* intelligenda eſt, quo ſenſu apud *Athen.* in Comico ſumitur, 290. C. *M. du S.*

Βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον] Solum hujus legis teſtem producunt *Lucianum J. Meurſius* Them. Att. II, 34. Panath. c. XIV. & *Sam. Petitus* LL. Att. p. 23. quare a Solone, an poſt eum fuerit lata, decerni nequit: ratio tamen non eſt in obſcuro. Scilicet ludos caſtiſſimae Dearum Minervae ſacros in ornatu meretricio ac lenonio ſpectari noluerunt: *περιβόστικὸς βαπτὸν ἀμπεχόμενος τριβώνιον* apud *Dion. Chryſ.* Or. IV. p. 75. A. Vid. Poll. IV, 119. 120. meretricibus etiam *βαπτὰ, βαπτὰς ἐσθῆτας* ſive *ἀνθινὰς φορεῖν* per leges licuit, quarum uſu matronis interdictum erat: *Sam. Petitus* ad LL. Att. p. 476. *Kuſter.* ad *Suid.* in Ζάλουκος. Floridas autem ejusmodi veſtes Olympionicis licuiſſe ſolis geſtare, colligi mihi poſſe non videtur e *Luciani* Demonacte, qui contra Olympiae victorem irridet, quod cum ea veſte, quae virum fortem dedeceret, in publicum prodire non vereretur: aliud enim eſt, quando pompa ſolemni victores in urbem patriam invehebantur floride picta veſte conſpicui, qua de re legendus eſt *Ez. Spanhem.* ad *Julian.* Caeſ. *Preuves des Remarq.* p. 129. *T. H.*

50. Καὶ τῷ κήρυκι ἀνειπόντι] Legem ex *Suida* ſupra retuli: aliam cauſam hic aſſignat. Sed hoc ita accipiendum, Athenis *ἑταίρας ἢ γυναῖκας ἢ τοιοῦτόν τι ἄλλο ἀφροδισιάζον, βαπτὸν ἢ ἀνθηρὸν ἔχον ἱμάτιον, ἄγεσθαι τῷδε τῷ ἀγωνοθέτῃ*, quod adfuiſſent *τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων.* haec alibi copioſius explicanda. *J. B.*

52. Τοιαύτῃ ἐσθῆτι] Recte ſane, ſi ſequeretur *χρώμενον* nunc ſcribendum puto: *ἐποίησεν, οὐ τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενον.* Quemadmodum illa virtus, de qua pluribus alibi dicam, praepoſitionis *οὐ* eſt nota, ſic omitti in hac ſimilive locutione unquam haud equidem memini. *T. H.*

ζῆν, καὶ καθαρὸν ἦθος φυλάξαι δυναμένην, σπουδαίῳ τε ἀνδρὶ καὶ πλούτου καταφρονεῖν πεπαιδευμένῳ, καὶ τῷ πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν προῃρημένῳ τ' ἐκεῖ βίον ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον.

Ὅστις δὲ πλούτου ἐρᾷ, καὶ χρυσῷ κεχήνῃ, καὶ πορφύρα, καὶ δυναστείᾳ μέτρει τὸ εὔδαιμον, ἄγευστος μὲν ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παῤῥησίας, ἀθέατος δὲ ἀληθείας, κολακείᾳ τὰ πάντα καὶ δουλείᾳ σύντροφος· ὅστις ἡδονῇ πᾶσαν τ' ψυχὴν ἐπιτρέψας, ταύτῃ μόνῃ λατρεύειν διέγνωκε, φίλος μὲν πονηρὸν τραπεζῶν, φίλος δὲ ποτῶν, καὶ ἀφροδισίων, ἀνάπλεως γοητείας, καὶ ἀπάτης, καὶ ψευδολογίας· ἢ ὅστις ἀκόων τέρπεται κρημάτων τε, καὶ τερετισμάτων, καὶ

sonam esse; moresque puros conservare posse; viroque gravi, & qui divitias contemnere didicisset, & qui secundum ea, quæ natura honesta sunt, vivere statuisset, vitam, quæ illic vivitur, quam maxime aptam atque accommodatam esse.

15. At qui divitias amat, aurumque stupet, purpuraque & potentia felicitatem metitur, qui libertatem in dictis factisque nunquam gustavit, qui veritatem nunquam vidit, & cum assentatione & servitute enutritus est, aut qui totam animam voluptati addixit, eique uni inservire statuit, amans opiparæ mensæ, indulgens vino ac rebus venereis, plenus præstigiarum, fraudis atque mendacii: aut cui chordarum pulsationes, instrumentorumque lascivos crepitus, cantilenasque perditas audire volupe

63. Πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν] Per dictionem καλὰ temperat austeritatem dictionis τὸ ζῆν, *letari, genio indulgere*: de qua dixere viri doctissimi. Cetera hujus paginæ in Gallo. *J. B.*

67. Μετρεῖ] Hoc vitium omnes Edd. insedit: μετρεῖ, quod reposui, structurae ratio postulabat. *Demosth.* pro Cor. p. 521. C. τῇ γαστρὶ μετρῶντες ἓ τοῖς αἰσχίστοις τὴν εὐδαιμονίαν· qui locus, quum in Rhetorum esset scholis pervulgatus (vid. *Theon.* Progymn. p. 95.) ad imitandum mirifice placuit: totidem verbis *Plutarch.* T. II. p. 97. D. & saepius alibi: *Herodian.* I, 6. τὸ εὐδαιμον γαστρὶ καὶ τοῖς αἰσχίστοις μετροῦσι· adde *Damasc.* apud *Suid.* in Ψυχή accusabat Timocratem, fratrem suum, Metrodorus, *quod dubitaret, omnia, quae ad beatam vitam pertineant, ventre metiri*, teste *Cicer.* de N. D. I. c. 40. *metiri suis commodis omnia* Id. de LL. I, 14. Phrasin *Noster* variavit Πατρ. Ἐγκ. §. 10. μύτρον εὐδαιμονίας τὰς τ' γαστρὸς ἡδονὰς τιθέμενοι. Sic *Mason.* Ep. τῷ ἀργυρίῳ πάντα μετρεῖν. Ejus generis in patribus Ecclesiae plurima volens praetereo, itemque Protagorae dictum toties a Platone impugnatum, Πάντων μέτρον ἄνθρωπος. Iftis autem, quae hic tractantur, multa habet adfimilia *Longin.* Sect. ultima. *T. H.*

72. Λατρεύειν] *M. Brunnerus* ad *Palaephat.* c. 45. utitur hoc loco, ubi de δουλεύειν & λατρεύειν agit. *T. H.*

77. Διεφθορότων ἀσμάτων] Διεφθορότα ἄσματα, quae aliis κατηγόητα μέλη, ni fallor. *J. B.*

79. Μοῦσαι] Ex *Homero*. quales perpetuae parodiae in *Luciano*. *J. B.*

Μοῦσαι] Ex *Arato* haec in prooem. de Jove, quae in rem suam, qui mos ei solemnis, vertit noster. Versus *Arati* habes Προμ. c. 9. Confer cum his *Plutarch.* 1257, 1. *M. du S.*

Μοῦσαι] *Aristid.* T. I. p. 98. C. μοῦσαι ὦ ἀγαφαὶ, φασὶ, καὶ λιμένες καὶ τὸ εὐρύχωρα τ' πόλεων τ' καθάπαξ ἐξηγουμένων τὰ εὐρύχωρα τ' πόλεων posuit pro ταῖς ἀγυιαῖς, quomodo oraculum apud *Demosth.* in Mid. p. 611. D. hoc pacto corrigendum — εὐρυχόρους κατ' ἀγυιὰς Ἴσασιν ἀρχαῖον Βρομίῳ χόρον ἀμφιγυα πάντας· editur εὐρυχόρους, ἀφαίαν, χάριν. Εὐρύχορος idem est, quod εὐρύχωρος apud *Homerum*, qui syllabae pertinaciam, ne cogeretur epitheto tam splendido carere, in brevem versa vocali longa fregit. Sed ecce apud *Aristidem* consuetum illud in adagiis usurpandis φασὶ· ergo vel a proverbio jam ante communi Aratus sumsit, vel primus paroemiae suis e versibus ductae dedit originem. Cum sequentibus congruit *Dion Chrys.* Tars. I. p. 408. D. ἡ γὰρ ἀστιλγεια ἓ δι' ὅταν ἓ δι' ὀφθαλμῶν ἡ παιλαχόθεν εἰσδυεται· & alter *Johannes* T. VIII. p. 291. B. ἡ τ' ἀστίμων θεαμάτων κακία, ἡ λίχ τ' αἰσθητηρίων τ' ὀφθαλμῶν ἓ τ' ἀκοῆς, ὥσπερ λίχ τινων θυρίδων τ' λήθην ἐπεισάγουσα. *T. H.*

Ibid. Πᾶσαι μὲ ἀγ.] Ex *Arato*: πᾶσαι μὲ ἀγυιαὶ, Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. *J. Br.*

80. Πείσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καλαδίκοις] *Suet. Lamprid.* in Alogab. *J. B.*

83. Ὑ. ἧς δὴ . . .] Sic recte P. & *J.* In reliquis δὴ legebatur. *M. du S.*

Ὑφ' ἧς δὲ ῥ.] Scilicet ἡδονῆς quae lectio si placet, probandum sane δὲ ex Ed. *J.* At structura mihi videtur rudior paululum & incultior, quam ut a *Luciano* proficisci potuerit: ne dicam, parum accurate sic sequi τὸ τοιοῦτο φῦλον τ' ἡδονῶν· quanto venustius exibit & rotundius, τυφῆς δὲ ῥεούσης, quod ego quin Lucianeum sit, vix dubitare possum. Modo ἀφροδισίοις pro verendis partibus videtur posuisse: contra αἰδοῖα, quae pudenda sunt, pro ἀφροδισίοις vel rebus Venereis usurpavit *Homer.* Od. O, 372. nam plane sic intelligendum esse poëtam *J. Scaligero* ad *Fest.* in *Adfatim* adsentior: *Barnesius* ab ista veterum opinione imprudenter discessit. Tum elegantiam verbi ὠθεῖσθαι non

pe eſt : talibus videlicet hominibus convenire hujus urbis conſuetudinem.

διεφθορότων ἀσμάτων, τοῖς δὴ τοιούτοις πρέπειν τὴν ἐνταῦθα διαίρισιν.

16. Hic enim rerum chariſſimarum ipſis, omnes plateas, omniaque fora referta eſſe: ac licere ipſis omnibus quaſi portis voluptatem recipere, partim per oculos, partim per aures & naſum, partim per gulam, & per venerea: qua fluente perenni turbulentoque flumine, omnes viæ dilatantur. Una enim irruunt & adulterium & avaritia, & perjurium, & reliqua id genus voluptatum cognatarum natio. A quibus exundantibus, animo undique ſubmerſo, verecundia, & virtus, & juſtitia abripiuntur: quibus carens jam ſolum ſemper ſiticuloſum multis ac feris cupiditatibus ſuppullulat. Ta-

Μεσταὶ γὰρ αὐτοῖς τὰ φιλτάτων πᾶσαι μὲν ἀγυιαί, πᾶσαι δὲ ἀγοραί· πάρεστι δὲ πάσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καταδέχεσθαι· τοῦτο μὲν δι' ὀφθαλμῶν· τοῦτο δὲ δι' ὤτων τε, καὶ ῥινῶν· τοῦτο δὲ κατὰ λαιμοῦ, καὶ δι' ἀφροδισίων· ὑφ' ἧς [a] δὲ ῥεύσης ἀενάου τε καὶ θολερᾷ ῥεύματι, πᾶσαι μὲν ἀνθυρύνονται [b] ὁδοί· συνεισέρχεται γὰρ μοιχεία, καὶ Φιλαργυρία, καὶ ἐπορκία, καὶ τὸ τοιοῦτο φῦλον τῶν ἡδονῶν· ἀποδημοῦσι δὲ, τῆς ψυχῆς ὑποκλυζομένης πάντοθεν, αἰδὼς, καὶ ἀρετὴ, καὶ δικαιοσύνη· τῷ δὲ ἐρημουμένῳ ὁ χῶρος γενόμενος, [b] δίψης ἀεὶ πιμπλάμενος, ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις. τοιαύτῃ

a Δὲ] δὴ P. F. Margo A. 1. W. b Δίψης] ἰλύος A. P. F. Margo A. 1. W.

non ceperunt Interpretes, nec ſane *Budaeus* C. L. G. p. 727. fluviorum eſt & torrentium, qui aquis adauctis praecipitantes violento impetu obſtantia ſecum rapiunt: *Ariſtoph.* Equ. v. 524. mallem etiam in *Phil.* de Mon. p. 814. E. καθάπερ ὑπὸ χειμάρρου παρασυρῶσι pro παρεσυρῶσι. *Arrian.* Epict. IV, 9. ὡς ὑπὸ ῥεύματος παρεσύρησαν. Congruit haec poteſtas cum ψυχῆς ὑποκλυζομένης, vel, quod malim, ἐπικλ. *T. H.*

85. Ἀνθυρύνονται ὁδοί] Sic in Amorib. hanc vocem interpretatus ſum ad *Petron.* & alibi hoc opere. *J. B.*

87. Φῦλον] *Horat.* Carm. I. Od. III. 29.

Poſt ignem aetheria domo
Subductum, Macies & nova Febrium
Terris incubuit Cohors. *M. du S.*

90. Ἴλυ] *Limo ſemper impletus:* forte ὕλης, ut infra in *Prometheo.* *J. Br.*

Angl. ἰλύος quod ferri poteſt ut & adſcripta lectio. quid ἐρημος ὁ χῶρος dico alibi. *J. B.*

Ἰλύος] Ex *J.* Ed. P. & Angl. Codd. haec ſcripturа. δίψης in reliquis, quod pravum. Cui neutra lectio placebit legat, per me licet, ὕλης, ut in *Prom.* c. 12. ἀγρίοι τι χρῆμα & ἄμορφον, ὕλαις ἄπαστα & ταύταις ἀνημέροις λάσιος. *M. du S.*

91. Ἀνθεῖ πολλαῖς τε & ἀγρίαις ἐπιθυμίαις] Fuit cum ex hoc loco publice notarem ſimul & probarem τὸ ἀνθεῖν Graecis etiam ſimpliciter pro *abundare* dici. Nunc juvat alia quaedam in hanc rem addere. *Noſter* in Scytha c. 9. urbem quampiam Poëtae cujusdam verbis appellat ἀνθοῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, *omnibus bonis abundantem.* Ἀνθοῦσαν quoque a Graeco ſcriptore Philadelpho appellatam fuiſſe Florentiam teſtatur *Politianus* Lib. I. Epiſt. 2. Sic apud eumdem *Noſtrum* de Domo c. 9. Οὐρανὸς ſtellis variegatus elegantiſſime dicitur ἀνθεῖν τῷ πυρί. *Herodotus* initio libri III. Ἀνθοῦσαν Ἀσσὺν ἀνδράσι. Item apud *Euſtathium* ad Iliada ex veteri poëta, Τοῖς δὲ τίθηλε πόλις, λαοὶ δ' ἀνθοῦσιν ὑπ' αὐτῇ. Quin & apud Latinos *florere* pro *abundare* poſitum. *Cato* apud Soſip. Chariſium: *Poſtquam Maſſiliam praeterimus, inde omnem claſſem ventus auſter lenis fert,* mare velis florere *videres ultra angulum Gallicum, inde noctu aura profecti ſumus.* *Livius* XXI. cap. eodem: *Ita enim hae gentes, non pacis ſolum, ſed etiam victoriae bonis florebunt.* Plane ut poëtae illi ἀνθοῦσα ἀγαθοῖς. *Livius* iterum XLI. C. XI. *Florere* (Perſea) *praeterea juventute, quam ſtirpem longa pax ediderit: florere opibus regni; florere etiam aetate.* Hic in primo & ſecundo loco quid *florere* aliud quam *abundare?* *J. J.*

Ἀνθεῖ] Quid audio, δίψης πιμπλάμενον ἀνθεῖ ἀγρίαις ἐπιθ. Haec certe ἀκυρολογία ne in poëta quidem dithyrambico ſit ferenda, nedum in *Luciano*; cui qui potuit in mentem venire, ut verbum laetiſſimae ſignificationis contra Graeci ſermonis uſum tam male collocaret? nam quod apud *AEſchylum* legitur in Agam. v. 668. ἀνθοῦν πόλαγος νεκροῖς, exponendum eſt, *mortuorum cruore rubens mare*, quod & *Stanleium* praeteriit; vel, ſi mavis, *ſpumans*, de qua vocis virtute *Berglerum* vide ad *Alciphr.* I. Ep. 1. neque me fugiunt illa *Platon.* Polit. p. 538. E. τὸ δ' παλαιᾶς ἀναρμοστίας πάθος τελεώτατος ἐξανθεῖ τῷ χρόνῳ. de LL. IV. p. 827. F. ὅπερ σῦς πᾶσι καὶ θηρίοις &c. ξύμφυτον ἐπανθεῖ & similia plura: verum iſta huc non convenire, nihil eſt, ut apud peritos probem. Hujus igitur criminis ut *Lucianus* abſolvatur, refingendum puto αὐχμοῦ. cujus verbi opportuniſſimi ſane fieri vix poteſt, quin *Noſter* meminerit inter iſta tam cognata, ἔρημος ὁ χῶρος, δίψης, ἀγρίαις ἐπιθυμίαις. Δίψης, inquam: nam quod ex Ed. *J.* profertur ἰλύος, multum huic ſcripturae poſthabeo. Agris arentibus & longo aeſtu ſqualidis δίψα tribuitur & δίψος. Δίψια κόνις, ξηρὰ

αὐτῷ ἀπέφαινε τ̀ πόλιν, καὶ τοσούτων διδάσκαλον ἀγαθῶν.

lem esse urbem, taliumque magistram bonorum ostendebat.

Ἔγωγ' οὖν, ἔφη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπανήειν ἀπὸ τ̀ Ἑλλάδος, πλησίον πως γενόμενος, 95 ἔπισχησας ἐμαυτὸν λόγον ἀπήτουν τ̀ δεῦρο ἀφίξεως, ἐκεῖνα δὴ τὰ ὑ Ὁμήρου λέγων·

17. Ego itaque, inquit, quando primum ex Græcia reversus jam propius accessissem, constiti, a meque ipso rationem popposci mei huc adventus, Homerica illa videlicet mecum ipse dictitans:

Τίπτ' αὖ, ὦ δύστηνε, λιπὼν φάος ἠελίοιο, *Cur autem, infelix, deserto lumine Phœbi*

τ̀ Ἑλλάδα, καὶ τ̀ εὐτυχίαν ἐκείνην, καὶ τ̀ ἐλευθερίαν, ἦλυθες, ὅπου ἴδῃς τ̀ ἐνταῦθα θόρυβον, συκοφάντας, καὶ προσαγορεύσεις ὑπερηφάνους, καὶ δεῖπνα, καὶ κόλακας, καὶ μιαιφονίας, καὶ διαθηκῶν προσδοκίας, καὶ φιλίας ὑποπλάστους; ἢ τί καὶ πράξειν διέγνωκας, μήτ' ἀπαλλάττεσθαι, μήτε χρῆσθαι τοῖς καθεστῶσι δυνάμενος;

(Græcia, nempe, & felicitate illa atque libertate) *Venisti? ut videas* loci hujus tumultum, sycophantas, salutationes superbas, epulas, adulatores, cædes, testamentorum expectationes, & amicitias simulatas? Aut quid tandem facere decrevisti, cum neque discedere hinc, neque institutis hisce uti possis?

Οὕτω δὴ βουλευσάμενος, καὶ, καθάπερ ὁ Ζεὺς τ̀ Ἕκτορα, ὑπεξαγαγὼν ἐμαυτὸν ἐκ βελέων, φασίν, ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκθ' αἱ- 10

18. Cum ita mecum consultassem, & quemadmodum Jupiter Hectorem, ita me ipsum *e telis*, ut ait ille, subducens, *equo ho-*

a Ἐμαυτὸν] ἐμαυτῇ Margo *A. 1. W.*

ξηρὰ *Hesych.* quod a *Sophocle* sumtum in Antig. v. 252. ἀοίκητος ὁ ἄψιος γῆ, *Clem. Alex.* Strom. I. p. 317. C. ubi ἔρημος & ἐρημία praecessit: neque obscurum est, cur Λιβύης ἄψαυδα γαῖαν dixerit *Oppian.* Cyn. IV, 320. *Eumenius, Libyae arva sitientia: nam*, ut scribit *Mela* I, 4. *pleraque ejus inculta, & aut arenis sterilibus obducta, aut ob sitim coeli terrarumque deserta sunt:* notum est illud *Virgilii — ubi hiulca siti findit canis aestifer arva:* praetereo πολυδίψιον Ἄργος, quod varie veteres explicuerunt, *Horatii siticulosam Apuliam, Columellae, aridum ac siticulosum solum.* Percommode *Dionys.* Perieg. v. 182. de Libya: Ἡ ὁ ἄψηρή τε ὁ αὐχμήσασα τέτυκται· pariter in *Aristoph.* Nub. v. 440. juncta reperies ἄψῃ & αὐχμῶν *Lucian.* Δ. πρὸς Ησ. §. 3. ὧν ὁ αὐχμὸς ἐπιλάβῃ καὶ ἀψησωσιν αἱ ἄρουραι &c. τῇ ἄψει αὐτῶν. Eleganter vero de mente, quae nullis imbuta virtutibus & rigata, tanquam aridum aliquod atque incultum solum, noxio vitiorum proventu squalet horretque: *Chrysost.* T. I. p. 500. B. τ̀ ὁ ψυχῆς ἠμελημένης, ῥυπώσης, αὐχμώσης, λιμῷ ἀφθειρομένης &c. neque ex eo plura colligere juvat. *T. H.*

96. Ἔπισχησας ἐμαυτὸν] Ferri potest, ut inter duo verba medius accusativus ad utrumque referatur, & ἐπισχησας ἐμαυτὸν positum sit pro ἐπισχὼν, quemadmodum in principio Platonici Convivii, καγὼ ἐπισχὼν περιέμενον· & ἐπισχόντες σιωπῇ ὁ πρὸς ἀλλήλους ἀφεβλέψαντες apud *Plutarch.* T. II. p. 548. B. sic τὴν πορείαν ἐπισχήσας *Eunap.* p. 117. v. 11. & ἐπισχῆσαι τ̀ σόλον, τὴν φυγήν. *Plutarch.* T. I. p. 527. A. 549. D. *Aristot.* Top. V. p. 353. v. 7. ἐνίοτε μὲ ἐπὶ τὸ σύμπαν βλέψας, ἐνίοτε ὁ ἐπὶ τὸ κατὰ μέρος λεγόμενον αὐτὸν αὐτὸν ἐπισχήσας quamquam hoc aliter etiam intelligi possit. Atque ita fere *Lucianum* Interpretes ceperunt; *Micyllus* intricatius, *revocans me ipsum, & quasi verbis compellans: Benedictus, constiti* &c. At ego, distinctione mutata ἐπισχήσας, ἐμαυτὸν λόγον ἀπ. verius esse puto, ut hunc in modum interpretemur: *animum advertens, reque considerata, cum memet ipso rationes exigebam.* Illam vim habet ἐπισχεῖν per se: *Euseb.* P. E. I. καί τοι πῶς οὐκ ἄξιον θαυμάζειν ἐπισχόντας· mox: ἰδοὺ ἂν ἐπισχήσας. *Dion Chrys.* p. 404. B. κἂν ἐπισχόντες ἀφατραπῶσιν ubi ridiculum Interpretis errorem recte castigavit *Casaubonus. Ammonio* restitue, ubi quid differant Ἐννοεῖν & ἐνοεῖσθαι docet: Ἐννοῶν μὲ γὰρ ἄφνω μὴ ἐπισχήσας in Edd. quas vidi: ἐπισχὼν. *Apollon.* περὶ Κ. I. c. 50. ἄξιον δὲ ἐπισχῆσαι πρᾶγμα, *digna res, quae animadvertatur:* dixerat c. 48. ἄξια δ' ἐστὶν ἐπισχέσεως τὰ ὑφημένα. Plena locutionis forma ἐπισχήσας τὴν ἀφόρμην, ut *Theophr.* Praef. Char. vel, quod apud *Galenum* est in Protr. εἰ γὰρ ἐπισχήσαις τοῖς πράγμασι τ̀ νῦν, *si mentem rebus adhibeas.* Plura dabunt *Budaeus* C. L. G. p. 478. *Duport.* ad *Theophr.* Ch. Eth. p. 221. Hanc potestatem *M. G Raphelius* parum mihi commode visus est, ceteroquin Graecae linguae peritissimus, adhibuisse ad explicandum illud *Pauli* 2 ad *Timoth* IV, 2. ἐπίσχυε· quod, me quidem judice, sine controversia valet: *insta atque incumbe*, ut solent ἐργοδιῶκται, qui nullum intermittunt tempus, quin institutum opus urgeant:

hominum cade, atque tumultibus, eque cruore, de cetero domi me continere ſtatui: & vitam hanc muliebrem & timidam plerisque viſam, anteponens, cum ipſa philoſophia, & Platone, & veritate colloquor. Ac me-ipſum quaſi in frequentiſſimo theatro collocans, ex ſublimi admodum contemplor ea quæ geruntur: quæ partim ejusmodi ſunt, ut multum delectationis ac riſus exhibere poſſint: partim talia, in quibus vir vere conſtans periculum de ſe ipſo faciat.

μαλος, ἔκλε κυδοιμῶ, τολοιπὸν οἰκυρεῖν εἰλόμην, καὶ βίον τινὰ τῶτον γυναικώδη, καὶ ἄτολμον τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα προλιθέμενος, αὐτῇ Φιλοσοφίᾳ, καὶ Πλάτωνι, καὶ ἀληθείᾳ προσλαλῶ. καθίσας ἐμαυτὸν, ὥσπερ ἐν θεάτρῳ μυριάνδρῳ, σφόδρα πω μετεώρῳ ὑπισκοπῶ τὰ γιγνόμενα, τῶτο μὲν πολλὴν ψυχαγωγίαν καὶ γέλωτα παρέχειν δυνάμενα, τῶτο δὲ πεῖραν ἀνδρὸς ὡς ἀληθῶς βεβαίου λαβεῖν.

19. Nam ſi malorum quoque encomium aliquod dicere convenit, ne credas majorem ullam virtutis palæſtram eſſe, aut veriora usquam animorum experimenta fieri, quam in hac urbe, & in ea, qua hic vivitur, conſuetudine. Neque enim parum eſt reſiſtere tot cupiditatibus, tot ſpectaculis atque aurium illecebris undique attrahentibus ac detinentibus: ſed oportet omnino Ulyſſis exemplo præternavigare illa, non quidem ligatis manibus, ut ille, (nam hoc formidoloſum foret) neque etiam auribus cera obturatis, ſed

20 Εἰ γὰρ χρὴ καὶ κακῶν ἔπαινον εἰπεῖν, μὴ ὑπολάβῃς μεῖζόν τι γυμνάσιον ἀρετῆς, ἢ τῆς ψυχῆς δοκιμασίαν ἀληθεστέραν τῆσδε τῆς πόλεως, καὶ τῆς ἐνταῦθα διαιρίβης. ὁ γὰρ μικρὸν ἀντιχεῖν τοσαύταις μὲν ὀπιθυμίαις, τοσούτοις δὲ θεάμασί τε καὶ ἀκούσμασι πάντοθεν ἕλκουσι, καὶ ἀγλιλαμβανομένοις. ἀλλ' ἀτεχνῶς [b] δεῖ τὸν Ὀδυσσέα μιμησάμενον παραπλεῖν αὐτὰ, μὴ δεδεμένον τῷ χειρε, δειλὸν γὰρ, μηδὲ τὰ ὦτα κηρῷ φραξάμενον, ἀλλ' ἀκούον-

b Δεῖ] δὴ *F.*

13. Προστιθέμενος] Ὅρα ὡς αἰτιατικὴν τὸ * προστιθέμενος συντάξει. *V.*

* Προστιθίμενος] Abſurdum ſcholium: recte in textu legitur προστιθέμ. *M. du S.*

geant: diverſa ſignificandi virtus in Aor. 2. quae multum ab Aor. 1. diſſidet. Multo gravius errat *Olear.* ad *Philoſtr.* V. A. T. I. c. 34. n. 2. *T. H.*

97. Τὰ τῦ Ὁμ.] *Homerus* Od. A. vs. 92.

Τίπτ' αὖτ' ὦ δύστηνε λιπὼν φάος ἠελίοιο
Ἦλυθες. *J. Br.*

98. Τίπτε] Imitatio eſt *Homeri* Odyſſ. A. verba Tirelix ad Ulyſſem. *J. B.*

Ibid. Αὖ] *Hom.* & *Fl.* αὖτ'. ſed *Lucianum* mutaſſe credo. *M. du S.*

2. Καὶ προσαγορεύσης ὑπερηφάνου] Καὶ προσαγορεύσης ὑπερηφάνους. *Th. M.*

8. Καθ. ὁ Ζεὺς τὴν Ἕκ.] Alluſit ad Proverbium, ἔξω βιλῶν, *extra telorum jactum*; quod eſt, *in tuto citraque periculum.* Eſt autem apud *Homerum* Il. Ε, 130.

Ἕκ βελέων, μή πού τις ἐφ' ἵλκεϊ ἕλκε᾽ ἄρηται.

Extra tela, uti nequis vulnus forſitan addat ad vulnus — Hoc proverbio uſus eſt *Lucian.* in Dial. Nept. & Cycl. Veneris & Cupid. Rurſum in Votis: ſed in Baccho alio huic contrario. *G. C.*

Καθάπερ ὁ Ζεὺς τὴν Ἕκτορα] Locus eſt Iliad. Λ.

Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὑπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης,
Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ. *J. B.*

10. Ἔκ τ' ἀνδροκτ.] *Homerus* Il. Λ, 164.

Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ. *J. Br.*

11. Οἰκουρεῖν] *Philo Jud.* de Abrah. p. 352. D. Ὁ δὲ ἀσκεῖ ἐμπαλιν ἀπράγμονα ζηλωτὴς βίου ὑποχωρεῖ, καὶ μόνωσιν ἀγαπᾷ &c. συγκλείσαμενος οἴκοι τὰ πολλὰ καλαμῶται, μόλις τὰς πλησιαζὰς ὑπερβαίνων, ἢ ἀφ' τοὺς ἐπιφοιτῶντας σωφρονέστερον ἔχω πόλεως προελθὼν εἰς μοναγρίαν ποιεῖται τὰς ἀφετηρίας, ἥδιον συμβιωτὰς χρώμενος τοῖς ἅπασι τῦ γένους τὸν ἄνθρωπον ἀρίστοις, ὃν τὰ μὲ σώματα διέλυσεν ὁ χρόνος &c. *T. H.*

16. Μετεωρ. ἐπισκοπῶ] Hinc dialogi de Charonte, ſive Contempl. titulus & occaſio, *J. B.*

21. Ὑπολάβῃς] Rectius legatur ὑπολάβοις. *M. du S.*

25. Θεάμασι] Adulatores Commodum, patre defuncto, corrumpebant ὑπομιμνήσκοντες αὐτὸν τὸ ὦ Ῥώμης τροφῆς, θεάματά τε & ἀκούσματα τέρπτα διηγούμενοι &c. ut tradit *Herodian.* I, 6. *T. H.*

28. Μὴ δὲ τὰ χ.] *Homerus* Od. M. *J. Br.*

29. Τὰ ὦτα κηρῷ φραξάμενον] Sic in Croniis ſive Saturnalib. *Julianus* Imper. *Liban.* Omnes ex Odyſſ. M. *J. B.*

ἐκστῆσα, καὶ λελυμένον, καὶ ἀληθῶς ὑπερφάνον.

Ἔνεστι δὲ καὶ φιλοσοφίαν θαυμάσαι, θεωρήσαντα τοσαύτην ἄνοιαν, καὶ τὸ τύχης ἀγαθῶν καταφρονεῖν, ὁρῶντα, ὅσπερ ἐν σκηνῇ καὶ πολυπροσώπῳ δράματι, τὸν μὲν ἐξ οἰκέτου δεσπότην προϊόντα, τόνδε ἀντὶ πλουσίου, πένητα· τὸν δὲ, σατράπην ἐκ πένητος, ἢ βασιλέα· τὸν δὲ φίλον τούτου· τὸν δὲ ἐχθρόν· τὸν δὲ φυγάδα. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὅτι καίτοι μαρτυρεμένης τύχης παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, καὶ ὁμολογούσης μηδὲν αὐτῶν εἶναι βέβαιον, ὅμως ταῦθ' [a] ὁσημέραι βλέποντες, ὀρέγονται καὶ πλούτου, καὶ δυναστείας· καὶ μεστοὶ πάντες ἐλπίδων.

30. Ὑπερφάνον] * Ὑπερφάνον θαυμασίως ἐστοῦδα πεῖται. C. G.

a Ὁσημέραι] ὅσαι ἡμέραι F.

30 audientem & ſolutum, & vere animum ſupra hæc elatum habentem.

20. Licet autem & philoſophiam mirari, conferendo cum illa tantam hominum amentiam: bonaque iſta fortunæ contemnere, ubi aſpexeris, velut in ſcena, ac multiplicium perſonarum fabula, alium quidem ex ſervo dominum prodire, alium autem ex divite pauperem: contra alium ex paupere ſatrapam, aut regem: rurſus alium amicum hujus, alium inimicum: alium etiam exulem eſſe. Nam hoc certe vel graviſſimum eſt, quod licet Fortuna ipſa teſtetur ſeſe in humanis rebus ludere, fateaturque nihil illarum certum ac ſtabile eſſe, nihilo minus tamen qui quotidie iſta aſpiciunt, & divitias expetunt, & potentiam, ac pleni obambulant omnes earum rerum ſpe, quæ non contingunt.

21. Quod

* Ὑπερφάνον] Ex *G. C.* ad §. 26. poſtquam enotavit Clariſſ. *M. du Soul*: ὡς μάλιστα ἠμοσμένον] Ὑπερφάνον θαυμασίως ἐστοῦδα πεῖται. hanc inſuper adnotationem adjecit: *Corruptis uſus eſt Scholiaſta Codd. in noſtris enim non comparet; niſi forte reſpicias* c. 19. *ubi ea vox occurrit.* Obſecutus ſum recte monenti: ſed praeterea junctim lego: ὡς μάλιστα ἠμοσμένον ὑπερφάνον θ. ἐ. π. ut hoc totum ſit Scholiaſtae dicentis, *quam accommodatiſſime vox ὑπερφάνου egregie hic poſita eſt.* Extat quidem §. 14. ὡς μάλιστα ἠμοσμένον, & §. 26. τῆς διαπλοκῆς τὸ ἠμοσμένον ſed ad ea loca quid faciat hoc ſcholion, nemo ne ſuſpicione quidem adſequatur. T. H.

36. Ἐξ οἰκέτου δεσπότην] Hanc crebro repetit comparationem. vide quæ diximus ad illud *Petron. Grex agit in ſcena.* J. B.

41. Τῆς τύχης] Dei. ſic ſæpiſſime *Lucianus* τὴν τύχην, ἀντὶ τοῦ θεοῦ ἢ δαίμονος uſurpat, ut monui multis exemplis ad lib. 1. *Heliod.* J. B.

Ibid. Παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων] Sic res humanæ τῇ τύχῃ λογικῶς, ἡ τύχη παίγνιον. Legend. *Marcil.* ad Horat. *Aurel. Victor.* in Æl. Pert. J. B.

42. Ὁμολογούσης] Non video, quo pacto ſatis apte de fortuna dici poſſit, eam ὁμολογεῖν μηδὲν τῶν ἀνθρωπίνων εἶναι βέβαιον, quum hoc ad ipſos potius homines pertineat, qui rerum ſuarum incertam conditionem quotidianis experimentis diſcunt, ac fateri coguntur: quamobrem, niſi quid majoris vitii ſubſit, legerim, ὁμολογοῦντες, in quo mutando facile peccare potuit librariorum temeritas propter praecedens μαρτυρουμένης, hoc ſenſu: illud enimvero mirandum eſt maxime, & graviſſimum, quod, licet teſtatiſſimum ſit fortunam res humanas habere ludum (nam perperam Interpp. *licet fortuna ipſa teſtetur*, quaſi ſcriptum foret μαρτυρούσης) ipſique fateantur, nihil iſtorum eſſe firmum, tamen, quum iſta quotidie videant, divitiis inhient &c. Παίζειν *jocum atque ludum ducere, per ludum vertere ac mutare: Heliod.* V. p. 209. ἔπαιζε δὲ ἄρα τι τὴν Κνήμωνα δαιμόνιον, ὁ δὲ τὰ ἄλλα χλεύην ὡς ἐπ' ἴσης τὰ ἀνθρώπινα τῇ παιδιᾷ πεποίηται· *Suidas* in Ζήνων ὁ βασιλεύς. T. H.

47. Ἐν τοῖς] L. ἐπὶ. Dixi ad §. 7. T. H.

49. Οἱ] Ex Ed. F. eſt; reliquæ non agnoſcunt. *M. du S.*

51. Καὶ τοὺς δακτύλους πρωτεύοντες] Καὶ τοὺς δακτυλίους πρ. δακτυλίους, ut ante τῇ τοὺς πορφυρίδας πραφαίνοντες. *Th. M.*

Δακτύλους] Probo *Marcilii* δακτυλίους· quod neque Interpretes praeteriit. Nota divitum Romanorum in annulis oſtentandis ineptia: *Quinctilian.* I. O. XI, 3. p. 1031. dum oratorem ſuum informat, cavere neceſſe habuit: *Manus non impleatur annulis, praecipue medios articulos non transeuntibus:* ne ſcilicet nihil invaleſcenti conſuetudini concederet. Hanc ſtultitiam *Seneca* ſevere reprehendit, *Martialis* ſæpius irridet: neque in Chriſtianis vaniſſimam luxuriem antiqui Patres aequo animo tulerunt, ut ex *Clementis* Paedagogo, & *Chryſoſtomo*, qui locis pluribus in annulorum pretia & multitudinem acriter invehitur, ſatis conſtat. Vid.

21. Quod autem dixi, licere in iis, quæ geruntur, ridere, animumque oblectare, illud tibi jam exponam. Quomodo enim non ridiculi ſint divites ipſi, qui & purpuram ſuam ſpectandam exhibent, & digitorum annulos oſtentant, & multas produnt ineptias? Quod autem omnium abſurdiſſimum eſt, etiam obvios aliena voce ſalutant, & hoc quaſi magno aliquo contentos eſſe volunt, ſi ſolum ipſos aſpexerint. Quidam vero faſtuoſiores adorari etiam ſe patiuntur, non e longinquo, neque ut Perſis mos eſt, ſed neceſſe eſt propius accedentem, & ſeſe incurvantem, animo diu jam ante demiſſo, illiusque affectu etiam per corporis ſimilitudinem declarato, pectus aut dextram deoſculari: quod beatum atque ſpectabile videtur iis, qui ne hunc quidem honorem aſſequuntur. Ille vero diu ſtat ſe ipſum præbens decipiendum.

Ὁ δὲ δὴ ἔφην, ὅτι ᾗ γελᾶν ἐν τοῖς γινομένοις ἔνεστι, καὶ ψυχαγωγεῖ, τοῦτο ἤδη σοί φράσω. πῶς γὰρ οὐ γελοῖοι μὲ [b] οἱ πλουτοῦντες αὐτοὶ, ἢ τὰς πορφυρίδας προφαίνοντες, ἢ τοὺς δακτύλους προτείνοντες, ἢ πολλὴν καληγορίαν ἀπειροκαλίαν; τὸ δὲ καινότατον, τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀλλοδαπὰ φωνῇ προσαγορεύοντες, ἀγαπᾷν ἀξιοῦντες, ὅτι μόνον αὐτοὺς προσέβλεψαν. οἱ δὲ σεμνότεροι, ἢ προσκυνεῖν θελόντων, οὐ πόρρωθεν, οὐδ' ὡς Πέρσαις νόμος, ἀλλὰ δεῦρο προσελθόντα, ἢ ὑπαχύψαντα, ἢ πόρρωθεν τὴν ψυχὴν ταπεινώσαντα, ἢ τὸ σῶμα αὐτῆς ἐμφανίσαντα ὁμοιότητι τοῦ σώματος, τὸ στῆθος, ἢ τὴν δεξιὰν καταφιλεῖν, ζηλωτὸν ἢ θεάσασθαι τοῖς μηδὲ τούτου τυγχάνουσιν· ὃ δ' ἔστηκε παρέχων ἑαυτὸν εἰς πολὺν χρόνον ἐξαπατώμενον. ἐπαι-

[b] Οἱ πλουτοῦντες] οἱ πλουτ. etiam in margine *A. a. W.* Priores Edd. excepta *J.* omittunt οἱ.

Vid. *Kirchmann.* de Ann. c. XVII. & *H. Valeſium* ad *Amm. Marcellin.* XXVIII, 4. p. 578. ubi pro eo, quod in Codd. eſt ſcriptum, *digitis & metatis*, interea, dum quid melius extundatur, lego, *digitis & oneratis*: idque confirmare licet e *Luciani* Gall. §. 12. δακτυλίους βαρεῖς &c. *T. H.*

53. Τοὺς ἐντυγχάνοντας] De hac Divitis faſtuoſi nota *Ariſtophan. Plaut.* Ipſe *Lucianus* alibi. *J. B.*

Ibid. Ἀλλοδαπὰ φωνῇ] *Nomenclatoris voce.* *J. Br.*

Ἀλλοδαπὰ φ.] Per nomenclatorem, qui eam in rem ſequebatur, & nomina civium norat. Vid. *Laur. Pignorium* de Serv. p. 282. *J. C.*

57. Ὡς Π. νόμος] Quia longe proſtrati regem venerantur. *J. Br.*

Ὡς Πέρσαις νόμος] Sic de Merced. conduct. & multis aliis locis. de hac adoratione Perſica locus dicendi ad lib. 7. *Heliod.* *J. B.*

Ὡς Πέρσαις ν.] *Zenob.* C. V. n. 25. Πέρσαι τοὺς βασιλεῖς ἑαυτῶν ὡς θεοὺς προσκυνοῦσι· καὶ οἱ μὲ ἴσοι ἀλλήλους καταφιλοῦσι, οἱ δ' ταπεινότεροι τὸ κεφαλὴν ἢ μειζόνων μόνον τυγχάνουσι· ſcio quam explicationem recipiat τυγχάνω τοῦ κεφαλῆν, *admitti ad genas oſculandas*; praeferendum tamen videtur θιγγάνουσι· quod viſum an *Schottus* inſuper habuerit monere, non dixero: vertit ſane, *genam modo contingunt*: utitur autem hoc *Luciani* loco, ut jam ante *B. Briſſon.* de R. P. I. p. 11. Poteſtatem iſtius locutionis προσκυνεῖν θελόντων ſatis recte declaravit *Jer. Hoelzlin.* ad *Apoll. Rhod.* III, 434. reprehenſa *Benedicti* verſione, *adorari ſe patiuntur*: nam *Micyllus* melius ad ejus mentem: *adorari etiam cupiunt.* *T. H.*

60. Τὸ στῆθος ἢ τὴν δεξιὰν] *Idem* Dial. Mortuor. & in Pſeudom. patet apud *Martial.* *J. B.*

Τὸ στῆθος] Hujus moris exempla vide apud *Plutarch.* in Bruto. Steph. Ed. 181, 3. C. ἢ στόμα ἢ κεφαλὴν καταφιλεῖν. *pectus & caput deoſculabantur.* & apud *Noſtrum* iterum *Mac.* c. 12. *M. du S.*

Τὸ στῆθος] Appoſitiſſimus eſt *Ammiani* locus XXVIII, 4. p. 574. *Ex his quidam, cum ſalutari pectoribus oppoſitis coeperunt, oſculanda capita in modum taurorum minacium obliquantes, adulatoribus offerunt genua ſuavianda vel manus, id illis ſufficere ad beate vivendum exiſtimantes.* Manum ſoli olim ſervi oſculabantur: ut arrogantes ac ſuperbi liberis etiam hominibus porrigere auderent, adulatorum eſt crimen: quamobrem τὴν χεῖρα καταφιλῆσαι ἢ θωπεῦσαι δ' ἐπαίνου ut ſapiente & forti viro indignum adſpernatur Epictetus apud *Arrian.* III. c. 24. Hunc faſtum in Imperatoribus utcumque tolerabilem Romani tamen antiquae libertatis memores moleſte tulerunt: ideo *Plin.* in Paneg. Trajani laudibus illud non infimum adnumerat, quod Senatum oſculo exciperet, neque illos imitari vellet, qui manum tantum, & hanc cunctanter & pigre & imputantibus ſimiles promerent. Similiter plane *Lucianus* eos divites, qui praebitam oſculo manum imputabant, deſcribit. Vid. *Ramirez. de Prado* & *Deſ. Heraldum*, quem hic *Luciani* locus non praeteriit, ad *Martial.* II, 21. ſed inprimis *Lipſii* Elec. II, 6. *T. H.*

61. Πυρίλλ.] Τὸν προσιόντα δηλονότι εἶναι videtur deeſſe. *J. Br.*

62. Τοῖς μηδὲ τ. τ.] Quibus manum oſculari non licet. *J. Br.*

ἐπαινῶ δέ γε ταύτης αὐτοὺς τ ἀπανθρωπίας, ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται.

Illorum autem laudo inhumanitatem, quod ad ora osculanda nos non admittant.

Πολὺ δὲ τούτων οἱ προσιόντες αὐτοὶ καὶ θεραπεύοντες γελοιότεροι· νυκτὸς μὲν ἐξανιστάμενοι μέσης, περιθέοντες δὲ ὅλην τὴν πόλιν, καὶ πρὸς τὰς οἰκετικὰς ἀποκλειόμενοι, κύνες, καὶ κόλακες, καὶ τὰ τοιαῦτα ἀκούειν ὑπομένοντες. ἐργέρας δὲ τὰς πικρὰς ταύτης αὐτοῖς περιόδου, τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον, καὶ πολλῶν αἴτιον συμφορῶν· ὃ ὦ πόσα μὲν ἐμφαγόντες, πόσα δὲ παρὰ γνώμην ἐμπιόντες, πόσα δὲ, ὧν οὐκ ἐχρῆν, ἀπολαλήσαντες, ἢ μεμφόμενοι τὸ τελευταῖον, ἢ δυσφορηθέντες ἀπίασιν, ἢ ἀλαβάλλοντες τὸ δεῖπνον, ἢ ὕβριν, ἢ μικρολογίαν ἐγκαλοῦντες· πλήρεις δὲ αὐτοῦ ἐμεόντων οἱ στενωποί, καὶ πρὸς τοῖς χαμαιλυπείοις μαχομένων. καὶ μεθ' ἡμέραν οἱ πλείονες

22. Cæterum his multo ridiculi magis sunt, qui eos sectantur, atque observant, de media nocte surgentes, & totam urbem circumcursitantes, & a servis foribus exclusi, canes, & adulatores, & id genus alia audire sustinentes. Præmium vero acerbæ illius circuitionis, onerosa illa, atque multorum malorum causa, cœna est: in qua illi, quam multis comesis, epotisque præter animi sententiam, quam multa non dicenda proloquuti, postremo reprehendentes, aut ægre ferentes discedunt: & vel ipsam criminantur cœnam, vel contumeliam aut sordes accusant! Pleni autem & angiportus sunt vomentibus istis, & circa vilissima quæque prostibula depugnantibus. Et plerique eorum in multum diem decumbentes,

65. Ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται] Quum *Micyllus* vertisset *quod neque ore nos approbant aut compellant*, *Benedictus* duo posteriora vocabula amputavit. Sed plane & approbare & compellare nihil ad προσίεσθαι. Verte, *quod ad ora* salutanda vel osculanda *non admittant nos*. Nota illorum oris obscœnitas. *J.G.*

Ibid. Τοῖς στόμ.] *Ore*, id est, osculo. *J.Br.*

Στόμασι] Paucos enim osculo excipiebant, eosque summæ demum dignitatis viros. V. *Capitol.* in M. Aurel. III. & *Sueton.* Ner. c. 87. Quod autem sibi gratulatur Nigrinus negatum osculum, eo spurcitiem oris eorum notat; de qua plura dicere pudor vetat. V. Ἀποφρ. c. 23. *M. du S.*

67. Νυκτὸς μὲν ἐξανιστάμενοι] Sic in μισήτῃ de Merced. conduct. & in Gallo. *J.B.*

Νυκτὸς μὲν ἐξαν.] Molestias matutinarum salutationum describit, & quam vilium essent animorum multis docet *Seneca* de Brev. Vit. c. XIV. qui cum *Luciano* conferri poterit. *J.C.*

Νυκτὸς] Salutationes & officia Romae fuerunt antelucana: ex aliis & hoc loco docet *Is. Casaubon.* ad *Sueton. Aug.* c. 53. Confer, quae plura *Noster* habet de Merc. Cond. prorsus his similia. *T.H.*

69. Πρὸς τὰς οἰκετῶν] Quanta fuerit vilium catenatorumque mancipiorum importunitas, ex eo vel maxime constat, quod gravissimi viri temperare sibi non potuerint, quin de ista indignitate acriter conquererentur: *Senecae* loca dabit *Herald.* ad *Martial.* I, 71. *Columella*, vir avitae libertatis memor Praef. lib. I. p. 5. *An putem fortunatius a catenato repulsum janitore saepe nocte sera foribus ingratis adjacere, miserrimoque famulatu* &c. *Tacit.* Ann. IV, 74. *Juxta gratiam aut fastus janitorum perpetiebantur.* Hi igitur *Luciani* οἰκεταὶ, janitores sunt, ostiarii, θυρωροὶ, ut ipse vocat περὶ τὸν ἐπὶ M. Σ. Ciceroni ducitur laudi, quod domus ejus aperta janitorem non haberet: ἢ δι' οἰκίας θυρωρὸν οὐκ εἶχεν. *Plutarchus.* *T.H.*

Ibid. Κύνες καὶ κόλακες] Eleganter hoc apud *Demosth.* οὐ τοῦ περὶ στεφ. ἀντὶ μὲν φίλων & ξένων, ἃ τότε ἀνομάζοντο ἡνίκα ἐδωροδόκουν, νυνὶ κόλακες καὶ θεοῖς ἐχθροὶ καὶ τἄλλα ἃ προσήκει πάντα, ἀκούουσι. *J.B.*

70. Ἀκούειν] Ut loco *Demosthenis* proxime citato. Sic ἀκούσης apud *Theocrit.* in Charit. & κλύειν apud *Æschyl.* in Prometh. sic apud Latinos *audire*. *Horat.* Sat. 7. lib. 2. *audis*. hunc *Luciani* locum profert *Casaub.* ubi de officiis salutantium apud *Suet.* *J.B.*

72. Καὶ τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον] Idem de Merced. conduct. & in Gallo & saepe alibi. De his incommodis sportulae causa perceptis interpretes *Martial.* & *Juvenal.* *J.B.*

Τὸ φορτικὸν δεῖπνον] *Sportulam* intellige clientibus & salutantibus exhiberi solitam. *M. du S.*

Φορτικὸν δεῖπνον] Intelligo coenas rectas, quas beati homines ac potentiores Romae clientibus suis atque adulatoribus praebebant. Has autem vespertinas epulas matutinae salutationis officio venabantur: *Jul. Firmicus* VIII. p. 216. *per omnium limina matutinis semper salutationibus discurrent. Manilium* expressit V, 64. *Instar erit populi, totaque habitabit in urbe Limina pervolitans, unumque per omnia verbum Mane salutandi portans communis amicus:* luculentissime *Juvenalis* Sat. V. *Stat.* IV. Sylv. IX, 48. Vid. *Def. Heraldum* ad *Martial.* VII. Ep. 38. qui hunc ipsum Luciani locum adscripsit totum. Neque philosophi aliarumque artium professores, οἱ τὸ δοκεῖν μᾶλλον ἢ εἶναι σπουδάζοντες in ditiorum aedes ac gratiam irrepere detrectabant hac via, quam sane muniverat Simonides· rogatus enim ab uxore Hieronis, expediretne magis divitem fieri an sapientem, divitem respondit: τοὺς μὲν σοφοὺς ὁρᾶν ἐπὶ ταῖς τῶν πλουσίων θύραις ἀγαπῶντας, teste

Ari-

bentes, circumeundi cauſam medicis præbent. Quibusdam enim, novo ſane exemplo, ægrotandi otium non eſt.

23. Ego vero adulatores longe iis, quibus adulantur, nequiores exiſtimo, & propemodum auctores illis exiſtere ſuperbiæ ac faſtus iſtius. Nam cum illorum opulentiam admirantur, aurum laudibus extollunt, veſtibula mane complent, & adeuntes ipſos quaſi dominos appellant, quid quæſo illos cogitare conſentaneum eſt? Quod ſi vero communi decreto vel tantiſper abſtinerent ab hac voluntaria ſervitute, an non putas vice verſa ipſos divites ad fores pauperum venturos eſſe, ultro rogantes, ne ignobilem, & abſque teſte latentem ſuam felicitatem relinquerent, neve inutilem, & ab omni uſu remotam menſarum pulchritudinem

αὐτῶν καλαχλιθέντες, ἰάτροις παρέχουσιν ἀφορμὰς πλειόδων. ἔνιοι μὲν γὰρ, τὸ καινότατον, οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσιν.

Ἐγὼ μέντοιγε πολὺ τὸν κολακευόμενον ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας ὑπείληφα καὶ σχεδὸν [a] αὐτοῖς ἐκείνους καθίσταμαι τῆς ὑπερηφανίας αἰτίους. ὅταν γὰρ αὐτῶν τὴν οὐσίαν θαυμάσωσι, καὶ τὸν χρυσὸν ἐπαινέσωσι, καὶ τοὺς πυλῶνας ἔωθεν ἐμπλήσωσι, καὶ προσελθόντες ὥσπερ δεσπότας προσείπωσι, τί καὶ φρονήσειν ἐκείνους εἰκὸς ἐστιν; εἰ δέ γε κοινῷ δόγματι καὶ πρὸς ὀλίγον ἀπέχοιντο τῆσδε τῆς ἐθελοδουλείας, οὐκ ἂν οἶει τοὐναντίον αὐτοὺς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πλουσίων δεομένους, μὴ ἀθέατον αὐτῶν μηδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν καλλιπεῖν, μηδ' [b] ἀνόητόν τε καὶ ἄχρηστον τῶν τραπεζῶν τὸ κάλλος,

[a] Αὐτοῖς ἐκείνους] αὐτοὺς ἐκείνους *J.* [b] Ἀνόητον] ἀνόητον C. *J.*

Ariſtot. Rhetor. II. p. 89. eo reſpexit *Plato* de Rep. VI. p. 675. A. Alia *Galeno* mens, qui ſæpius in has verae doctrinae maculas invehitur: περὶ τῆς Προγνώσεως. Ἤκηται δὲ, ἐξ ὧν ἄν τις εὐδοκιμήσειεν παρὰ τοῖς πολλοῖς, εἰπεῖν τι ἢ πρᾶξαι πρὸς ἡδονὴν, κολακεύοντα, θωπευτικῶς προσαγορεύσαντα ἑκάστης ἡμέρας τοὺς πλουτοῦντάς τε καὶ διωκομένους ὑπὸ ταῖς πόλεσι, συμπροέρχοντα, ἢ δεξιπέμπειν προερχομένους σπάνδα, δορυφορεῖν ὑπὸ τοῖς δείπνοις, βωμολοχεύεσθαι &c. Apertius idem Θεραπ. Μεθ. lib. I. ubi, Amici, inquit, me identidem objurgant, mihi meisque inutilem me fore dicentes, niſi ab iſto quaerendae veritatis intento ſtudio paululum deflectam, προσαγορεύοιμι ὑπερχόμενον ἔωθεν, εἰς ἑστίαν τε συνδειπνοῦμι τοῖς δυναμένοις· lege cetera, in quibus τοὺς ἐπὶ τῇ Ῥώμῃ πλουσίους nominatim memorat: aliam vero, qua ad laudem eniterentur, veteres Aſclepiadas inſtitiſſe viam: ἀλλ' ἐδίδασκον τούτων οὔτε ἔωθεν ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων ἐφοίτων θύρας προσαγορεύσοντες αὐτοὺς, οὔτ' εἰς ἑστίαν διπνήσοντες. At in iſtis coenis homines famelici ſapientiam ſola ſpecie ac nomine mentiti cibis & vino ſe diſtendebant, quod *Lucianus* falſe ridet, *Galenus* in fine libri ſerio indignatur: Οὐδὲ γὰρ σχολή γε αὐτοῖς ἐστιν ἀληθείαν ζητεῖν ἔωθεν μὲν ἐν ἀσπασμοῖς διατρίβουσιν, ὃς αὐτοὶ καλοῦσιν ἀσπασμοὺς, εἰς ἑστίαν δ' ἐμπιπλαμένοις καὶ μεθυσκομένοις. Ergo minime mirum eos, quod *Noſter* adfirmat, ἰατροῖς παρέχειν ἀφορμὰς πλειόδων. *Galenus* certe περὶ Εὐχ. καὶ Κακοχ. ſalubrem vitae modum ſeſe praeſcribere illis duntaxat teſtatur, ὅσοι βίον ἡσύχιον εἵλοντο μήτε πρὸ ἡλικίας ἀνάγκην ἔχοντες ἐπὶ τὰς τῶν πολὺ δυναμένων ἐπιέναι θύρας, μήτε λουομένοις τισὶ παρεῖναι, μήτ' εἰς εἶκον ἐπανιοῦσιν αὐτὸν προπέμπειν, εἶτα μὴ πολλῆς σπουδῆς αὐτοὶ λουσάμενοι πρὸς τὸ δεῖπνον ἐπείγεσθαι. nam hoc qui Romae ſaxum volverent, ut firma ſanitate frui poſſint, nullam eſſe ſpem. Porro vocati teſſeras accipiebant, ne a janitoribus repellerentur: *Liban.* Decl. VII. p. 317. B. ὡς ἐδεξάμην τὸ σύνθημα· quod ſi quis invitatus excuſaſſet vel non adfuiſſet, contumeliam gravem interpretabantur. p. 320. B. Οὐδὲ πηλίκαι τοῖς καλοῦσιν ἀρχαὶ προσιζάνουσι, ἐπειδὴν τὴν κεκλημένων τις ἐκλίπῃ τὴν σύνοδον· οἶδα πηλίκα βρενθύσασθαι συνηθὲς αὐτοῖς, κἂν ἀνάγκλω κἂν συμφοραῖν οἱ κεκλημένοι προβάλλωνται· idem conſtat ex *Amm. Marcellino* XXVIII. p. 577. ubi *Valeſium Libanii* locus non fugit. *T. H.*

73. Πόσα] Octo ſequentes lineae crebro repetuntur in *Luciano*. *J. B.*

75. Ἀπολαλύσαντες] Ἀπολαλήσαντες. *Th. M.*

81. Ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφ. πλειόδων] Hinc ἰατροὶ dicti πλειοδύται, ut patet in excerptis Gloſſar. cap. de Medic. Recteque apud *Heſychium* interpretatur περιόδους, ἢ πλείω τοῖς ἰατροῖς. Nam voluit *Hippocrates* τοὺς τὰς πόλεις φοιτῶντας μὴ λόγῳ μόνον ἀλλὰ καὶ ἔργῳ ἰατροὺς νομίζειν. *J. B.*

83. Οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσι] Cogitatione ſe refert ad *Theſmopolidem*, qui jam moriturus *Encratis* conviva venerat, ut patet in Gallo. *J. B.*

85. Ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας] Ἐξωλεστέρους τούτους κόλακας. *Th. M.*

Ibid. Ὑπείληφα] *Cenſeo.* *J. Br.*

86. Ἐκείνους] Placet ἐκείνης. *J. Br.*

91. Κοινῷ δ.] *Communi decreto ac conſenſu.* *J. Br.*

95. Ἀθέατον] *Euripid.* Med. 542. . .

Εἰ δ' ἔμοι γε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,
Μήτ' Ὀλύμπιος κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
Ἐμὲ μὴ πίσημον ἡ τύχη γένοιτό μοι. *M. du S.*

λος, ἢ τ' οἰκιαν τὸ μέγεθος· εἰ γὰρ ἔστω ζ πλουτεῖν ἐρῶσιν, ὡς ζ ἀφ' [a] τὸ πλουτεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. ἢ ἔστω δὲ ἔχει, μηδὲν ὄφελος εἶναι ἀλλαχοῦ οἰκίας τῷ οἰκοῦντι, μηδὲ χρυσοῦ ἢ ἐλέφαντος, εἰ μή τις αὐτὰ θαυμάζοι. ἐχρῆν οὖν ταύτῃ τινὰ καθαιρεῖν αὐτῶν, ἢ ἀπευτελίζειν τ' δυναστείαν, ἐπιτειχίσαντα

dinem, & domorum magnitudinem esse paterentur? Neque enim tantopere divitias amant, quam propter divitias beatos atque felices sese existimari. Atque ita sane res habet, ut neque pulchrarum ædium, neque auri, neque eboris ulla domino sit utilitas, nisi sit qui illa admiretur. Oportebat igitur tali aliqua via diruere ipsorum, & vilem reddere potentiam, contemptum hoc

a τὸ] Edd. priores τῷ.

99. Διὰ τὸ πλ.] Florent. ceteraeque omnes Edd. ἀφ' τῷ πλουτεῖν manifesto errore, quem correxi. Mox etiam scribendum: ἢ ἔστω δή, non δέ. *T. H.*

2. Εἶναι ἀλλαχοῦ οἰκίας τῷ οἰκοῦντι] Εἶναι ἀλλαχοῦ κύριον οἰκίας τῷ οἰκοῦντι. *Th. M.*

3. Εἰ μή τις αὐτὰ θαυμάζοι] *Cicer.* in Parad. eod. sensu ipse Gallo. *J. B.*

4. Ταύτῃ τοι] *Aliqua hujusmodi ratione.* *J. Br.*

5. Ἀπευτελίζειν] *Vile reddere*: vox satis infrequens. *J. B.*

Ἀπευτελίζειν] Εὐτελὴς parvo pretio parabilis adeoque vilis: usu rariore *Aristoteles* initio lib. II. Οἰκον. de nummis ipsis: περὶ τὸ νόμισμα λέγω, ποῖον, ἢ πότε τίμιον ἢ εὐτελὲς ποιητέον. Ad multa, variata figuratae locutionis indole, venuste traducitur: *Polyb.* IV, 35. p. 423. quum Lycurgi, qui singulis Ephoris talento corruptis regiam dignitatem fuerat praestinatus, historiam retulisset, addit: ἵνα τοὺς εὐτελεῖς παντάχῃ τὰ καλὰ γήγνοιτο. *Isidor. Pelus.* IV, 181. μὴ ὡς εὐτελῆ τινα ἐν ὑπερβατῷ ῥίπτῃς τὸν λόγον explicat Christi dictum: μὴ δῶτε τὰ ἅγια τοῖς κυσί. *Macar.* de Libert. Ment. §. 33. οὕτως εὐτελεῖς ὄντες καὶ ῥᾴδιον εἶναι, ὡς πόνων ἐκτὸς ἐν καμάτων καθορθοῦσθαι τῷ βουλομένῳ. *Gregorius* eleganter Stel. I. p. 8. eos Christianos, qui a Juliano illecti salutem vili lucro donaverant, vocat ὠνὴ ἀξιουσίας πονηροὺς καὶ εὐτελεῖς. Inter locutiones, quibus homo nihili significetur, reponit *Pollux* V, 163. εὐωνότερον τοῦ λιπαπερυγμένου, & mox ἐπδωνισμόν. Hinc ductum ἐπδωνίζειν dispari quidem paululum, & ad plures formas communicata potestate, sed quae pretii temperati deminutique virtutem semper contineat. Ita lex frumentaria, quae annonae excandefactae modum adhibet, νόμος εἰλικὸς ἐπδωνίζων τοῖς πένησι τὴν ἀγορὰν apud *Plutarch.* in Gracch. p. 837. A. atque adeo res, quarum pretia descendunt ac laxantur, ἐπδωνίζονται. *Dion Cass.* ἐπὶ τῷ πλήθει τοῦ διδημοσιωμένου πολὺ πάντα ἐπδωνίσθη. in *Polluce* I, 51. ἐπδωνισμένων τῶν πυρῶν, cui junctum est, τῆς τιμῆς τοῦ σίτου καλαθεθηκυίας, & VII, 10. Mercatores etiam, qui translatis mercibus caritatem semper vilitatemque captant, ut *Arnobius* ait II. p. 71. ἐπδωνίζουσι, quando venalia parvo vendunt: verbis igitur ἐπιτιμᾶν, ἀναλιμᾶσθαι, ἐπιτείνειν τὰς τιμὰς contraria sunt apud *Poll.* III, 125. ἐπδωνίζειν, ἄξια πιπράσκειν. *Philoni Jud.* p. 870. D. τινὲς ὑπ' ἀνδραποδοκαπήλων ἐπδωνιζόμενοι mancipia sunt a mangonibus parvo tradita; & p. 774. E. ἀνδράποδα πρὸς τὰς τῶν σωμάτων εὐεξίας ἐν εὐμορφίαις, ἢ τἀναντίον προσεπδωνίζονται. Tum porro attribuitur illis, qui res sub hasta, vel publico praeconio venum propositas minimo addicunt: *Dion Cass.* p. 335. C. τῶν δὲ δὴ λογιστῶν τοὺς μὲν τοῖς κτήμασι ταῖς τῶν ἀπολλυμένων ἰδιλίζειν (triumviri) τὰ μὲν ἐπδωνίζοντας, τὰ δὲ καὶ πρὸς αὐτοὺς ἀνακρίνοντας recte *Basil.* Hom. II. in Ps. XIV. p. 160. A. ubi sermo de hominibus est foenore obrutis, quo se, nisi bonis distractis, expedire nequeant: τί δὲ ὅτι μικρὸν ὕστερον ἄλλο αὐτὰ προκαμόντας ἐν ἀπορρύξει τὰς σὰς, καὶ ὃ ὀφθαλμοῖς τοῖς σοῖς ἐπδωνίζων αὐτὰ ἀφαιρήσεται similiter de foeneratore *Plutarch.* T. II. p. 828. E. δανείσῃ, κἂν πωλῇς, ἐπευτελίζεται. *Xylandrum* non probo: *si quid vendis, pretium diminuis.* Graviter autem *Demosth.* adv. *Aristocr.* p. 758. turpem perditissimorum rhetorum avaritiam incusat, οἳ τοσαύτην ὑπερβολὴν πεποίηνται ἐν αὐτῶν αἰσχροκερδίας, ὥστε τὰς τιμὰς ἐν τοῖς παρ' ὑμῶν δωρεὰς, ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ καὶ καμιδῆ φαῦλα λόγου ῥύττοντες, ἵνα πωλοῦσιν ἐπευτελίζοντες, καὶ πολλοῦ λόγου ἀπὸ τῶν αὐτῶν ληρημάτων (ut sententiae consulatur scribendum censeo, ἀντὶ τοῦ ἀπ' αὐτῶν λ.) γράφοντες πῶς ὄ, τι ἂν βούλωνται, quorum opera honores & munera, quibus Athenienses bene de rep. meritos ornabant, tantum eviluerant, ut quibusvis nunc hominibus promiscue sordido velut praeconio addicerentur. Locum Oratoris principis, ut optimos quosque solet, imitatus est *Philo Jud.* de Gigant. p. 289. D. Πῶς γὰρ οὐκ ἀναργὲς καὶ πρόδηλα τὰ ὀνείδη τῶν λεγόντων μὲν εἶναι σοφῶν, παλαίοντας δὲ τὴν σοφίαν καὶ ἐπευτελίζοντας, ὥσπερ φασὶ τοὺς ἐν ἀγορᾷ τὰ ὤνια προκηρύττοντας, τότε μὲν μικρᾷ λήμματος &c. In promtu mihi longe plura sunt hujus verbi exempla: quorum partem non ideo tantum, quod in Lexicis frustra quaerantur, duxi notandam, verum etiam, ut simul monerem, quanquam ἐπευτελίζειν saepenumero fuerit oblatum, nusquam tamen ἀπευτελίζειν, quod in *Luciano* legitur, me reperisse: neque omnino aliunde, quam ex hoc solo loco, *Stephanus* protulit: quae causa mihi videtur satis gravis, cur pro genuino non agnoscam, donec certioribus argumentis approbetur. Interea restitutum nostro scriptori velim, ἐπευτελίζων τὴν δ. potentiam divitum atque opes, quae jam per pauperiorum adulationes atque admirationem maximi aestimentur, contemtu ac fastidio ad pretium deducere vilissimum. *T. H.*

Ibid. Ἐπιτειχίσαντα] Hanc vocem interpretatur *Ulpian.* Demosthenis *Scholiast.* ad Phil. 1. dixi ad illud *Petronii*, *pariete interjecto.* *J. B.*

Ἐπιτειχίσαντα] Lege ἐπιτειχίσας, quo facto limpidior sen-

hoc quasi munimentum divitiis opponendo : nunc vero colendo , ad amentiam perducunt.

24. Ac certe homines indoctos, & ignorantiam aperte confitentes , talia factitare, tolerabilius merito existimetur : verum eos quoque, qui se philosophari simulant, mul-

τῷ πλούτῳ ἢ ὑπερφίαν. τὸν δὲ λαθρίον-
τες, εἰς [b] ἀπόνοιαν ἄγουσι.

Καὶ τὸ μὲν ἄνδρας ἰδιώτας, καὶ ἀναφα-
δὸν τὴν ἀπαιδευσίαν ὁμολογοῦντας τὰ τοιαῦ-
τα ποιεῖν, μᾶλλον ἂν εἰκότως νομισθείη.
τὸ δὲ καὶ τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων,
πολλ-

[b] Ἀπόνοιαν] ἄνοιαν C.

sententia evadet. *M. du S.*

Ἐπιτειχίσαι] Ἐπιτείχειν & ἐπιτείχισμα, nisi quod ex compositione potestas intendatur, nonnunquam idem atque τειχίζειν & τείχισμα: ut quando philosophiam Alcidamas vocavit ἐπιτείχισμα τῶν νόμων, teste *Aristotele* Rhet. III. p. 124. poeticam *Sext. Empir.* adv. Gramm. I. §. 298. ἐπιτείχισμα ἀνθρωπίνων παθῶν, propugnaculum ac munimentum, quod animi humani motus tueatur ac confirmet. At longe aliud est, si mutata structura dicant ἐπιτείχισμα τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσι, vel κατὰ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, quorum illud apud veteres, hoc recentioribus est usitatius, munimentum ad coercendos animi adfectus & domandos comparatum. Hanc vim in ἐπιτειχίζειν posuerunt: frequens est ἐπιτειχίζειν Ἀθηναῖς vel τοῖς Ἀθηναίοις Δακέδαιμον & notum e *Thucydide* VI, 93. VII, 18. vide *Lucian.* Amor. c. 24. unde figuram elegantem traxit *Synes.* Ep. 79. p. 225. D. imperitissime quidem a *Petavio* versam, sed Scholiastae veteris ope melius in Notis explicatam. *Strab.* V. p. 328. A. *Arrian.* An. Al. IV. c. 27. & alibi saepius in utroque. Hinc ἐπιτείχισμα castellum vel munimentum prope aliam urbem extructum, ut eam inclusam obsideas, vicinosque agros quotidianis excursionibus depopuleris: quam virtutem satis explanarunt *Schol. Thucyd.* ad I, 122. ἐπιτειχισμὸς τῇ χώρᾳ. & 142. *Harpocr.* & *Suid.* in V. *Ulpian.* ad *Demosth.* Phil. I. p. 48. B. ubi legendum censeo ἐπιτειχίσαλλα τῇ αὐτῇ χώρᾳ, & Accessi. e *Lucian. Cod.* p. 1161. 1167. locus, quem proferunt e *Demosthenis* Orat. pro Ctesiphonte, extat p. 486. F. Philippus Euboea expulsus ἕτερον κατὰ τὰ πόλεις ἐπιτειχισμὸν ἔζητεν (quomodo *Philoni* p. 1114. C. ἐπιτειχισμὸς δὲ κατὰ τὴν ψυχῆς βαρὺς ἕτος ἐστὶ) & p. 483. F. ὁ τὴν Εὔβοιαν &c. καθασκευάζων ἐπιτείχισμα ἐπὶ τὴν Ἀττικήν. *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 16. Φρούριον καὶ ἐπιτείχισμα κατὰ τὴν Ὁμβρίκων quam structurae formam hic quidem saepissime sequitur. Hinc facile est antiqui scriptoris locum, qui tam salebrosus *Kustero* fuit visus, ut versionem omiserit, emendare apud *Suid.* in Καθαπαγεῖν· Ἐπιτείχισμα ἦν πρὸς κατακοπὴν τῆς χώρας, non τῆς ὥρας, quod editur. Is in hoc verbo multiplicis & concinnae translationis est fons: *Demosth.* Phil. IV. p. 97. B. τυραννίδα ἀπαντικρὺ τῆς Ἀττικῆς ἐπιτείχισεν ὑμῖν ἐν τῇ Εὐβοίᾳ placuit in primis *Philoni Jud.* de Pr. & Poen. p. 919. D. τὸ τῆς ψυχῆς ἄλογον μέρος ἐπιτειτειχικὸν τοῦ λογικοῦ. p. 921. A. 1049. C. & variata structura, ἐπιτειχίσαντες τοὺς ψευδεῖς δόξας κατὰ τῆς ἀληθείας p. 814. C. 945. E. ut alia multa praetermittam, in quorum versione saepenumero est peccatum. *Sext. Empir.* V. §. 2. ἐπιτειχίζοντες τῷ βίῳ, μεγάλην δ' ἡμῖν ἐπιτειχίζοντες δεισιδαιμονίαν sensum evertit Interpres: *& in nobis magnam struentes superstitionem.* His in exemplis rebus aptatur: non minus eleganter personis adjungi solet. Apud *Philostr.* in Her. p. 710. Ulysses a Palamede superatus ἐπετείχιζεν αὐτῷ τὴν Ἀγαμέμνονα. Brutus Antonio parcens αἰτίαν ἔχειν ἐπιτειχίσαι τῇ στασιαστικῇ βιαίῳ καὶ δυσμαχοτάτῳ πολέμῳ *Plutarch.* in Brut. imitatur *Isidor. Pelus.* II. Ep. 146. *Joh. Chrysost.* Ed. Par. T. VII. p. 423. D. τοὺς πορνευομένους γυναῖκας ταῖς σωφρονούσαις ἐπιτειχίσεων & p. 500. D. quae utraque pessime vertuntur: paulo quidem aptius T. I. p. 241. B. διὰ τῆς τῶν οἰκετῶν κακουργίας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιτειχίζουσι τῆς παρθένου, sed ita tamen, ut vim locutionis minime perspectam fuisse pateat: verum in Antistite disertissimo saepius ad hoc verbum offenderunt: *A. Dounaei* nota Ed. Eton. T. VIII. p. 237. & correctione prava & errore non uno laborat; cujus generis plura cumulare non lubet. Ex dictis autem tum vocabuli virtutem, tum in *Luciano* formulae venustae potestatem abunde constare arbitror. Nonnulla dedit *Budaeus* C. L. G. p. 559. *T. H.*

8. Ἰδιώτας] Ed. *F.* ἀγραμμάτους, quod minime spernendum, quamvis glossema sapiat. *M. du S.*

11. Τῶν φιλοσοφεῖν προσπ.] Omissum τινὰς, quod Atticis & *Platoni* frequens. *Diogen. L.* II, 133. *Luc. A. A.* XXI, 16. vide *Is. Casaubon.* ad A. A. VI, 7. quanquam is locus, meo judicio, non indiget hoc subsidio. Cum horum autem hominum, qui titulo tenus erant philosophi, descriptione compara *Dion. Chrysost.* Or. LXXVIII. p. 660. καί τοι τί ποτε βούλονται μακαρίων τινὸς θεραπείαν πρὸς ἀνθρώπων ἐλευθέρων εἶναι φασκόντων, καὶ τοὺς καλουμένους φιλοσόφους ἐπὶ θύραις αὐτῶν ὁρᾶσθαι ταπεινούς· multi beatiorum igitur honori sibi duxerunt, si philosophos in comitatu haberent adsectatores: mox: ὅταν ἴδῃ τις τῶν φιλοσόφων τινα καλουμένων περὶ τὰς αὐλὰς ἐν πρόθυρα σκύνοντα καὶ ταπεινόν. *Aristid.* Plat. III. p. 511. 512. τοὺς δὲ τῶν πλουσίων ὑποπεσοῦσι καὶ σιτουμένους καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἄλλαις τάξεσι πόρρωθεν αὐθις ἀσπάζονται πρὶν ἐν τῇ αὐλῇ ὀφθῆναι, ὥσπερ τοῦτο χάριν ἔχοντας ἀναστάντες καὶ τοῖς προθύροις κυλινδοῦνται πλείω τοῖς θυραυλοῦσι καὶ τοῖς δεσπόταις· denique, ut omnem in eos bilem effundat, τοῖς ἐν Παλαιστίνῃ δυσχεραίνει παραπλήσιοι τοὺς τρόπους· quibus Christianos designari minime dubito. Haec belle conveniunt ad *Lucian.* τοῖς ἐπὶ τὰ δεῖπνα προαγγέλλουσι κοινολογούμενον *vocatores* significat aut *nomenclatores*, de quibus egregie *Vales.* ad *Amm. Marcellin.* XIV. c. 6. p. 28. *T. H.*

16. Τῶν

πολλῷ ἔτι τούτων γελοιότερα δρᾶν, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινότατόν ἐστι. πῶς γὰρ οἴει τὴν ψυχὴν διατεθεῖσθαί μοι, ὅταν ἴδω τούτων τινὰ μάλιστα τῶν προβεβηκότων ἀναμεμιγμένον κολάκων ὄχλῳ, καὶ τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ δορυφορούντων, καὶ τοῖς ὀπὶ τὰ δεῖπνα παραγγέλλουσι κοινολογούμενον, ἐπισημότερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τοῦ σχήματος ὄντα, καὶ φανερώτερον; καὶ ὁ μάλιστα ἀγανακτῶ, ὅτι μὴ καὶ τὴν σκευὴν [a] μεταλαμβάνουσι, τὰ ἄλλά γε ὁμοίως ὑποκρινόμενοι τοῦ δράματος.

Τί γὰρ ἂν τοῖς συμποσίοις ἐργάζοιντο, τίνι τοῦτο κολάκων εἰκάσομεν; ὁκ ἐμφορεῖν μὲν ἀπειροκαλώτερον, μεθύσκοιντο δὲ φανερώτερον, ἐξανίσταιντο δὲ πάντων ὕστατοι, πλεῖόν δὲ ἀποφέρειν τοῦ ἄλλων ἀξιοῦσιν;

to etiam ineptiora his, magisque ridicula facere, illud tandem omnium maxime dolendum est. Quomodo enim me putas animo affectum esse, quoties video istorum aliquem, maxime eorum, qui ætate provecti sunt, adulatorum turbis immixtum: & illorum aliquem, qui honores gerunt, satellitum modo sectantem: & cum iis, qui ad cœnam vocant, sermones conferentem: ceteris insigniorem & magis conspicuum ob habitum? & quod vel maxime indignari soleo, quando non itidem habitum mutant, cum utique, quod ad cetera attinet, easdem partes agant.

25. Nam quæ in conviviis designantur, cui quæso adulatorum illa comparabimus? An non magis rustice replentur cibo? An non inebriantur magis, quam alii, manifeste? a convivio autem surgunt omnium ultimi: deinde & plura aliis auferre secum volunt: si

6 Μεταλαμβάνουσι] Edd. priores μετελαμβάνουσι.

21. Μεταλαμβάνουσι] Ὅρα τὸ μεταλαμβάνουσι αἰτιατικῇ συντέλαγμένον. V.

44. Οὐδὲ ἐπιδέχεται] Ἀργῆς τοῦτο ὁ ῥαθύμου ψυχῆς ὁ μὴ εἰδυίας εἰς δέον χρῆσθαι τοῖς κτήμασι· ἢ γὰρ ἐχρῆν φιλοσοφοῦντα μηδὲ τὴν ἀρχὴν κεκτῆσθαι, ἢ τὰ παρόντα * ὑπούσης τῆς κτήσεως ἀπεσκυδάσθαι τὸ ἀχολίας ὀφλήσειν, ἀλλὰ μὴ κακῶς

* Ὑπέσης] Leg. ὑπαρχούσης. M. du S. Retineo: sic solent, praesertim recentiores: vid. Eunap. p. 34. v. 9. p. 82. v. 12. Herodotum imitantur: βίῳ τὰ ἀρχαῖα ὑπῆν I. c. 31. Pro τῆς πατρ. male C. V. τὰ τῆς ante κτήσεως abjiciendum. T. H.

** Ἄλλος] Leg. ἄλλως. M. du S. Proxime C. V. ἄλλῳ. T. H.

† Ὥσπερ γ'] Leg. ὡσπερεί. T. H.

‡ Περισσῆς] In Ed. A. inserta hic erant verba textus: σκευοσῆς. [καὶ τὸ ἥμισυ τῆς τρόπης] Insulse; unum enim est schoο

16. Τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ] *Eorum aliquem, qui magistratum gerunt.* J. Br.

19. Ἀπὸ τοῦ χ.] *E pallio*, quod philosophiae professorem sectatoremque decet. J. Br.

Σχήματος] Pallium intelligit, quod Philosophi ne Romæ quidem deponebant, ut inter togatos insigniores essent. V. μισθ. c. 24. M. du S.

20. Καὶ ὁ μάλιστα] Verba non satis cohaerent, nisi reponas, καίτοι μάλιστα ἀγ. vel potius mutata vocularum sede, ὁ δὲ μάλιστα ἀγ. ut §. 31. T. H.

21. Τὴν σκευὴν] *Philosophi pallium.* J. Br.

Ibid. Μεταλαμβάνουσι] Μεταλαμβάνουσι. Th. M.

Μεταλαμβάνουσι] Hanc lectionem, ut meliorem vulgata μεταλαμβάνωσι, ex Scholiastæ & Coll. auctoritate restituimus, uti ante me volebant *Matcilius* & *Vorstius*. M. du S.

22. Τῷ δρ.] Fabulae, quam ante retulit, statimque declarat. J. Br.

25. Τίσι] Repetendum est τίσι, vel, si quis illud, me probante, malit, τίσι a τί aut τίνα, secus atque Interpretes fecerunt: *cum quibus rebus, quae ab adulatoribus ac parasitis committuntur, comparabimus?* T. H.

Ibid. Οὐκ ἐμφορεῖν] Repetit hanc philosophorum ἀπειροκαλίαν. Vitar. auct. *Pisc. Lapith.* & passim. J. B.

28. Πλείω οἱ' ἀπεφ.] Quae enim supererant e coena, domum portabant convivae, ut alias docui. J. Br.

Πλ. δ' ἀποφέρειν] Hunc morem & alibi tangit *Noster*. Vide Τιμ. c. 32. M. du S.

31. Τῶν ἐπὶ μισθῷ] De quibus tractatum edidit qui de Mercede Conductis. J. B.

32. Τὴν ἀρετὴν ὠνίου] In hos aretalogos plenæ satyricorum paginæ, pleni philosophorum, οἱ ἀληθεῖς, libri. J. B.

33. Ἐξ ἀγορᾶς] Junge hoc ordine, πρὸς τὴν ἀρ. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς. Formula consueta: πρὸς Ἀπαιδ. §. 4. εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πρίασθαι. & Ἀνάχ. §. 4. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκρυπτῶν σοφούς ἀνδρας· sic ἄρτος ἐξ ἀγορᾶς, qui vilior & in communem usum coctus in foro venum exponebatur: is omnium optimus Athenis, sed eo tamen, quem puriorem domi ditiores confici curabant, semper deterior: haec istum, quem movit ad *Alciphronem* Eruditiss. *Berglerus* p. 83. scrupulum levant: τὰ ἐξ ἀγορᾶς ἐμποληθέντα χρειώδη *AElian.* de Anim. II, 47. Scri-

si qui vero ipsorum urbaniores paulo sunt, sæpenumero etiam cantare non erubescunt. Atque hæc quidem ille ridicula censebat. Præcipue vero eorum mentionem faciebat, qui pacta mercede philosophantur, virtutemque ipsam venalem tanquam de foro proponunt. Hinc & officinas cauponasque illorum scholas vocabat. Censebat enim eum, qui divitias contemnere alios docere vellet, primum se ipsum quæstu superiorem gerere debere.

οἱ δὲ ἀστειότεροι πολλάκις αὐτῶν καὶ ᾄσαι προήχθησαν· καὶ ταῦτα μὲν ἦν γελοῖα ἡγεῖτο. μάλιστα δὲ ἐμέμνητο τῶν ὅτι μισθῷ φιλοσοφούντων, καὶ τὴν ἀρετὴν ὤνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς προλιθέντων. ἐργαστήρια γὰρ ἐκάλει καὶ καπηλεῖα τὰς τούτων σχολάς· ἠξίου γοῦν τὸν πλούτου καταφρονεῖν διδάσκοντα, πρῶτον [b] ἑαυτὸν παρέχειν ὑψηλότερον λημμάτων.

26. Quod & præstabat ipse: non solum gratis conversando ac differendo cum volentibus, sed & indigentibus necessaria subministrando, omnemque omnino opulentiam contemnendo. Ac tantum aberat ut aliena expeteret, ut ne suarum quidem rerum, quæ corrumpebantur, curam gereret; ut qui agrum, quem non procul ab urbe situm habebat, jam

Ἀμέλει καὶ πράττων ταῦτα διετέλει· οὐ μόνον προῖκα τοῖς ἀξίοις συνδιαλεγόμενος, ἀλλὰ καὶ τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν, καὶ πάσης οὐσίας καταφρονῶν· τοσούτου δέον ὀρέγεσθαι τῶν ὄντων προσηκόντων, ὥστε μηδὲ τῶν ἑαυτοῦ φθειρομένων ποιεῖσθαι πρόνοιαν· ὅς γε καὶ ἀγρὸν οὐ πόρρω τοῦ πόλεως κεκτημένος, οὐδὲ ὀκνῆσαι αὐτὸν πολ-

[b] Ἑαυτὸν] αὐτὸν F.

μένον ἐπώσιον ** ἄλλο ἄχθος ἀποφέρειν, † ὥσπερ οὐ φθονοῦντα τῷ ἀγρῷ ‡ ἀποκοπῆς καλλιεργίας, καὶ τὸν ὄκνον ταύτης τοῖς χρήζουσιν ὠφελείας· ὥσπερ οἶμαι καὶ ὁ Θηβαῖος Κράτης τοῖς ἄλλοις ἀφῆκε μηλόβοτον τὴν κατὰ § ἀγροὺς κτῆσιν. ὥστε οὐ κατὰ Κράτητα Νιγρῖνον τὸ φιλοσοφεῖν, ὑδὲ πρὸς ἐπαίνου ¶ ἀδίκως κρίνειν ἐπισκήπτει ἀνδρί. V.

lium. M. du S.

§ Ἀγρὸς] Reposui pro Ἀργὲς, & modo τῷ ἀγρῷ pro ἀργῷ. Vitium pluribus adhuc locis insidens. In Servio ad Ecl. IV, 34. correxit G. Voss. ad Valer. Fl. I, 310. T. H.

¶ Ἀδίκως] Leg. ἀδικάσως. M. du S. Praeclaram emendationem adjuvat C. V. ubi utraque vox hac figura scribitur: ἀδικα. T. H.

Scribi quoque poterat ἐπ' ἀγορᾶς· hoc enim non minus usitatum: Liban. Decl. XI. p. 381. A. καὶ εἴ τι πολὺ χαρίεν ἦν τὸ ἰδωλίων ἐπ' ἀγορᾶς· nam paulo ante alio sensu: ὁ τὸ ἐπ' ἀγορᾶς ἡμῶν, non unus eram forensium rabularum. Philostr. de V. S. II. p. 603. τὸ οἰκίας ἀποκηρυττομένης ἐπ' ἀγορᾶς· prorsus ad Lucianum Philo Jud. de V. M. p. 685. A. ὥσπερ μισθοδύσους οἱ λογοθῆραι καὶ σοφισταὶ πιπράσκοντες ὡς ἄλλό τι τὸ ὠνίων ἐπ' ἀγορᾶς δόγματα καὶ λόγους· confer p. 289. D. Ceterum quod istorum scholas ἐργαστήρια vocabat, & καπηλεῖα Nigrinus, a Platone sumtum, apud quem saepe Socrates καπηλεῖν & καπηλεύοντων nomine Sophistas infamat: vide L. Bos in Ep. II. ad Corinth. II, 17. Nicolaus Damascenus οὐκ ἔστιν ὅτῳ τὸ παιδευμάτων πρὸς ἀργυρισμὸν ἐχρήσατο οὐδὲ ἐκαπήλευσεν, ut testatur ipse in Exc. Vales. p. 417. Κάπηλον etiam, quanquam ratione paulum diversa, Lysias apud Athen. XIII. p. 612. D. Aeschinem appellat Socraticum: αἱ ὑπολοιπαὶ τῶν ἰρῶν φοραὶ περὶ τούτου τὸν κάπηλον ὡς περὶ σηλὸν ἀμφείρουσι· ut περὶ ἅρμα ἀποδιαγῆναι apud Dion. Cass. LII. p. 475. A. aliud agebat Vir summus, quum sententiam exponeret; universa illa pecunia, quanta quanta est, apud proximum caponem perit: κάπηλος iste, & illa σηλὴ impactam navim diffringens ipse est Aeschines, quod alio loco clarius ostendam. Proferunt autem, & pluribus illustrant hunc scriptoris nostri locum P. Faber ad Tit. I. de Just. & Jur. p. 154. D. Herald. de Rer. Jud. Auct. II. c. 12. §. 12. T. H.

Ibid. Ἐργαστήρια γὰρ ἐκάλει καὶ καπηλεῖα] Primam vocem Kenedictus reddidit tabernas, Micyllus ex astute. Ludov. Crefollius libro v. theat. rhet. c. 3. amplius & propius meritorias officinas. Nam talem aliquam supponere debemus, ut pag. 153. J. G.

38. Ἀμέλει καὶ πράττων &c.] Redit ad Nigrinum, quem ut veri philosophi exemplum prop nit, & ut ante illius orationem, sic & hic doctrinam ejus & vitam commendat. G. C.

41. Δίων] Edd. omnes praeter J. δ' ὢν mendose. In L. etiam recte δίων. M. du S.

43. Οὐ πόρρω τοῦ π.] Suburbana praedia maximi erant pretii & usus, quod facilis rerum urbanarum facile illuc excurrere liceret, atque illinc iterum in urbem redire. Fingit ergo Lucianus, ut magis extollat virtutem Nigrini, neglectum ab eo praedium non quodvis, sed suburbanum. J. C.

44. Οὐδ' ἐπιθῆναι] Legendum ἐπιθῆναι & διιλήφας. J. Br.

πολλῶν ἐτῶν ἠξίωσεν, ἀλλ' οὐδὲ τ ἀρχὴν αὐτῶ εἶναι διωμολόγει. ταῦτ' οἶμαι διελήφθη, ὅτι τούτων μὲν φύσει οὐδενός ἐσμεν κύριοι, νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ τ χρῆσιν αὐτῶν εἰς ἀόριστον παραλαμβάνοντες, ὀλιγοχρόνιοι δεσπόζ νομιζόμεθα, καὶ παιδεία ἡ παρουσία παρέλθῃ, τηνικαῦτα παραλαβὼν ἄλλος ἀπολαύει τῶ ὀνόματος. ὑ μικρὰ δὲ ἐκεῖνα παρέχει τοῖς ζηλῶν ἐθέλουσι παραδείγματα, τ τροφῆς τὸ ἀπέριττον, καὶ τ γυμνασίων τὸ σύμμετρον, καὶ ζ προσώπου τὸ αἰδέσιμον, καὶ τ ἐσθῆτος τὸ μέτριον· ἐφ' ἅπασι δὲ τούτοις, τ διανοίας τὸ κεκοσμημένον, καὶ τὸ ἥμερον ζ τρόπου.

Παραινεῖ δὲ τοῖς σωφρονοῦσι [a] μήτ' ἀναβάλ-

tot annis ne inviſere quidem dignatus fuerit. Imo ne ſuum quidem prorſus eſſe affirmabat; illud, opinor, reputans, quod natura iſtarum rerum nullius domini ſumus, lege autem & per ſucceſſionem uſum earum in tempus incertum accipientes, temporarii poſſeſſores habemur: quo exacto tempore, alius easdem a nobis accipiens, nomine itidem fruitur. Idem non parva præbet imitari volentibus exempla, victus ſcilicet frugalitatem, exercitiorum juſtum modum, vultus modeſtiam, & veſtitus mediocritatem, & ſuper omnia hæc compoſitam mentem morumque manſuetudinem.

27. Monebat ſecum verſantes, ne bene agen-

a Μήτ' ἀναβαλλώμεθα] μήτ' ἀν. μηθ' ὑπερτίθεσθαι *J.* μηθ' ὑπερτίθεσθ *V.* 2. μήτ' ἀναβ. Margo *A.* 1. *W.*

45. Ἀλλ' οὐδὲ τ. ἀρ. ἀ. εἶναι διωμ.] * Λουκιανῦ ℰ τὸ πίγραμμα,

† Ἀγρὸς Ἀχαιμβρισίδου γενόμην πότε, νῦν ὃ Μανίππου
Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον
Καὶ δ' ἐκεῖνος ἔχειν μὴ πότε * *V.*

* Λουκιανῦ] Eſt inter Epigrammata Luciani inſcriptum εἰς τύχην unde mendoſiſſime hic deſcriptum emendavimus: ſed & debuit poſt πότε addi καὶ τὰ ἑξῆς, & cætera, cum deſit finis hexametri verſus & totus pentameter. *J. C.*

† Ἀγρὸς] In *C. V.* erat ἄκρος & γείμη. recte vero φάλιν. *T. H.*

45. Τὴν ἀρχὴν] Scopulus Interpretum, quem, qui monuerant ipſi, ſæpius vitare non potuerunt. Vid. *Perizon.* ad *AElian.* V. H. III, 14. n. 4. *L. Bos* Obſ. Crit. p. 59. inprimis accuratiſſimum *Sylburgium* Præf. *Pauſan.* p. 928. *T. H.*

46. Αὐτῶ εἶναι] Sic apud *Euripid.* Phoen. 557...

Οὔτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκτηνθ' βροτοί·
Τὰ τ θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελούμεθα.

Grot. Flor. 381.

Non poſſidemus propria mortales bona.
Sed jus Deorum noſtra diſpenſatio eſt.

Horat. Lib. II. Sat. II.

Nunc ager Umbreni ſub nomine, nuper Oſelli
Dictus, erit nulli proprius; ſed cedet in uſum
Nunc mihi, nunc alii. *A. V.*

Αὐτῶ εἶναι] Unde & II. Carm. Od. XIV, 24. elegantiſſime admodum *brevem Dominum* vocat. *M. du S.*

47. Τούτων μὲ φ. ἐθέλουσ &c.] Aut ſimilia prorſus cogitarunt, aut ex eodem fonte hauſerunt *Horatius* & *Lucianus*. Ita claudit *Venuſinus* vates Sat. II. libri II. ut nihil poſſit ſimilius Lucianeis dici:

Nam propriae telluris herum natura neque illum,
Nec me, nec quemquam ſtatuit. Nos expulit ille;
Illum aut nequities, aut vafri inſcitia juris,
Poſtremo expellet certe vivacior haeres.
Nunc ager Umbreni ſub nomine, nuper Oſelli
Dictus erit, nulli proprius; ſed cedit in uſum
Nunc mihi nunc alii: quo circa vivite fortes,
Fortiaque adverſis opponite pectora rebus. *J. C.*

48. Νόμῳ ὃ ℰ διαδοχῇ] Sic in Timone, ſive Miſanthr. μεθοικισθῆναι δὴ παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον. & in Charonte, ſive Contempl. τὴν οἰκίαν δὲ, καὶ τ ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, ἀεὶ ἄλλων εἶναι, μεταβαίνειν τοὺς δεσπότας· hæc apud *Lucianum* paſſim. *Lucianus* ſive is ſive alius poëta:

Ἀγρὸς Ἀχαιμβρισίδου γενόμην πότε, νῦν ὃ Μανίππου,
Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον.
Καὶ δ' ἐκεῖνος ἔχειν μὴ πότ' ἤμελλ', καὶ πάλιν ἄλλος
Οἰήσει, εἰμὶ δ' ὅλως οὐδενός, ἀλλὰ τύχης. *J. B.*

Ibid. Τὴν χρῆσιν &c.] Noſtra ſunt *uſu* non *mancupio*, ut loquebantur Juriſconſulti. *Vitaque mancupio nulli datur, omnibus uſu.* *J. C.*

49. Ὀλιγοχρόνιοι δεσπόται] Ea paſſim in *Luciano* ſed præcipue in Charont. ſive Ἐπίσκοπ. *J. B.*

51. Παραλαβὼν ἄλλος] *Cicer.* ad *Attic.* XII. Ep. 19. *in omni mutatione dominorum, qui innumerabiles fieri poſſunt in infinita poſteritate.* *T. H.*

53. Παρίχει] Nigrinus, ut ex orationis ſerie manifeſtum

agendi tempus prorogarent, ut multis solenne est, certum sibi tempus præfinientibus, aut festos dies, aut solennes conventus, quibus auspicentur non mentiri, & recte agere. Moræ enim expertem esse illum ad honesta impetum debere volebat. Ostendebat etiam, se philosophos illos damnare, qui ad virtutem formare se adolescentes putant, si multis tormentorum necessitatibus atque laboribus sustinendis exerceant; vincire plerique jubentes, alii flagris cædentes, & si qui elegantiores, etiam ferro cutim perradentes.

λεαζ τὸ ἀγαθὸν, ὅσῳ τὲς πολλὲς ποιεῖν, προθεσμίας ὁριζομένους ἑορτὰς, ἢ πανηγύρεις, ὡς ἀπ' ἐκείνων δεξομένους ἢ μὴ ψεύσαζ, ἢ ἢ τὰ δέοντα [b] ποιήσειν. ἠξίει γὼ ἀμέλλητον εἶναι τ' πρὸς τὸ καλὸν ὁρμήν. δῆλ@ δὲ ἦν ἢ τ τοιούτων καταγνωσὸς φιλοσόφων, οἱ ταύτην ἄσκησιν δεῖσθαι ὑπελάμβανον, ἢν πολλαῖς ἀνάγκαις, ἢ πόνοις τὲς νέους ἀντέχειν καταγυμνάσασι· τοῦτο μὲ δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες, ἄλλοι δὲ, μαστιγοῦντες· οἱ δὲ χαριέστεροι, ἢ σιδήρῳ τὰς ὀπιφανείας αὐτῶν καταξέοντες.

28. Putabat enim ille multo prius in animis duritiem istam & firmitatem contra dolores ac perturbationes parandam esse; eumque, qui homines optime instituere

Ἡγεῖτο γὼ χρῆναι πολὺ πρότερον ἐν ταῖς ψυχαῖς τὸ σφοδρὸν τοῦτο ἢ ἀπαθὲς κατασκευάσαι, καὶ τ' ἄριστα παιδεύειν ἀν-

θρώ-

[b] Ποιήσειν] ποιῆσαι Margo *A. 2. W.* Vulgatam retinere malim ea conditione, ut modo scribatur ψεύσαζ.

festum est: lapsi sunt Interpretes, dum conjungunt, ἐκεῖνα παρίχειν. *T. H.*

58. Μὴ ὑπερτίθεσθαι] Restituo ὑπερτίθεσζ ac προθεσμίας. *J. Br.*

62. Ἀμέλλητον εἶναι] Dignum philosopho præceptum, quod & *Persius* tractavit V, 66. ubi a *Casaubono Luciani* locus hicce est adductus, nec non a *Gatakero* ad *Marc. Antonin.* II. §. 4. *Epictet.* Ench. c. 75. ἂν ἀεὶ προθέσεις ἐκ προθέσεων ποιῇς, vel, ut *Simplicius* ait p. 323. προθεσμίας ἐκ προθεσμιῶν, ἢ ἡμέρας ἄλλας ἐπ' ἄλλαις ὁρίζῃς, μεθ' ἃς προσίξεις σεαυτῷ· hoc *Epicteto* dicitur ἀναβάλλεσζ τὴν προσοχήν. Idem vitium in Christianis corrigendae vitae curam ad solennia festa differentibus graviter increpant Patres, quorum loca nihil attinet adscribere. Hoc est ψυχῆς κάθαρσιν ταμιεύεσζ scriptoris incerti apud *Suid.* in Ταμιεύω, *animae purgandae*, & *recte vivendi*, ut ait *Horat.* I. Ep. II, 41. *horam prorogare.* Atque ita fere contingit, ut, qui ad constitutum vitae deterioris emendationem rejiciunt, vitiis suis blandientes nunquam ad meliorem frugem veniant: elegantissime *Manilius*, etsi in re non prorsus eadem IV, 5. — *dum quaerimus aevum Perdimus, & nullo votorum fine beati Victuros agimus semper, nec vivimus unquam.* *T. H.*

67. Τοῦτο μὲ δεῖν] Exponere licet διὰ τοῦτο, eam ob rem, ut dolores & incommoda tolerare discant: quomodo §. 37. τοῦτο τοι· sed tum oratio est paululum impeditior, & habet nescio quid inconcinni, tum τοῦτο μὲ ita solet poni plerumque, ut τοῦτο δὲ vel semel vel saepius etiam sequatur: exemplum mox ipse *Lucianus* praebet, *Demosth.* Ἐγκ. p. 253. A. B. *Dion Prus.* p. 214. A. quare parum abest, quin scribendum putem καταγυμνάσασιν, ἅτοι μὲ δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες. Philosophi vero ac Sophistae verberibus discipulos ac flagellis castigabant: *Xenoph.* Ἀπομν. I. p. 415. v. 44. αὐδὲ δι κάκιόν τωφρονοῦντες ἦσαν Σωκράτει συνόντων, ἢ φοβουμένων μὴ ζημιοῦντο ἢ παίοιντο ὑπὸ Σωκράτους· eoque pertinet, quod in *Aristoph.* Nub. v. 440. Strepsiades Socratis adscriptus contubernio τὸ σῶμα παρίχει τύπτειν, πεινῆν, διψῆν, ῥιγῶν, Αὐχμεῖν, ἀσκὸν δερεῖν. *Libanius* etiam Or. περὶ τῶ Τάπ. p. 577. C. Ἰγὼ γάρ τοι τὸ μὲ λέγ πληγῶν ἐ μαστίγων πειρᾶσθαι τοιούτων ἔφυγον: & περὶ Συνθηκῶν p. 613. C. Verum praeterea haec flagrorum aliorumque cruciatuum tormenta, praesertim apud philosophos, genuinis auditoribus fuerunt injuncta, quo durato per haec supplicia corpore ad τὴν καρτερίαν firmarentur, atque inutae libidinis intemperantiam extirparent: sane Pythagoras βασάνους τι ποικιλωτάτας ἐ κολάσεις ἐ ἀνακοπὰς πυρὶ ἐ σιδήρῳ σωτελουμένας λέγθεσμοθετῆσαι dicitur a *Jamblicho* S. 68. Xenocratem laudat *Diogen. L.* IV, 7. ὕτως εἶναι ἰγκρατῆ, ὥστε ἐ τομὰς ἐ καύσεις πολλάκις ὑπομεῖναι περὶ τὸ αἰδοῖον. Mos, ut videtur, a mysteriorum ritu deductus, quibus initiari neminem fas erat, nisi probata per multos ἀναγκῶν, βασάνων & καύσεων, sic vocant, gradus animi constantia experimentum sui certum dedisset. Meminit etiam *Arrian.* in Epict. istius philosophicae probationis. *Superianus*, ut inertiam ac tarditatem ingenii excitaret, flagra sibimet ipse admovere non dubitavit, teste *Damascio* apud *Suid.* in Σουπριανός. Christiani ascetae, postquam vestitum philosophorum veterum adsciverant, haec quoque, quae *Lucianus* merito deridet, praeposterа formandae pietatis instrumenta non spreverunt; quo de genere non pauca reperies in Vitis Patrum & *Cassiani* Institutionibus. Multa notant, sed admodum perturbate, *Crefoll.* Th. Rhet. V. c. 6. 7. *Boilav.* Hist. Flag. c. IV. p. 78. quorum errores persequi non juvat: neuter hunc ipsum *Luciani* locum praetermisit. *T. H.*

Ibid. Διῶ] Venit hic in mentem, quod de fibulis alicubi legere me memini; an eo tamen respiciat pro certo affirmare non ausim. *M. du S.*

ἀνθρώπους προαιρούμενον, τοῦτο μὲν ψυχῆς, τοῦτο δὲ σώματος, τοῦτο δὲ ἡλικίας τε καὶ τοῦ πρότερον ἀγωγῆς ἐσχάζῃ, ἵνα μὴ τὰ τῶν δύναμιν ὑπερτείνων ἐλέγχῃ. πολλοὺς γοῦν καὶ τελευτᾶν ἔφασκεν οὕτως ἀλόγως ὑπερτεθέντας· ἕνα δὲ καὶ αὐτὸς εἶδον, ὃς καὶ γευσάμενος τοῦ παρ' ἐκείνοις κακῶν, ἐπειδὴ τάχιστα λόγων ἀληθῶν ἐπήκουσεν, ἀμεταστρεπτὶ φεύγων ὡς αὐτὸν ἀφίκετο, καὶ δῆλος ἦν ῥᾷον ἀφικόμενος.

velit, partim animi, partim corporis, partim etiam ætatis, & prioris educationis rationem habere debere, ne, ea quæ vires excederent imponendo, reprehensionem incurrat. Multos itaque & mortuos ex eo esse dicebat, dum præter rationem ita supra vires intenderentur. Unum autem etiam ipse vidi, qui cum jam ea apud illos mala odegustasset, audita statim vera doctrina, irrevocabili cursu ausugiens inde, ad ipsum venit, quem mox ab eo refectum cernere erat.

Ἤδη δὲ τούτων ἅπτομαι, τῶν ἄλλων αὖθις ἀν-

29. Jam vero ab istis ad alios digressus, urbis

76. Παρὰ δύναμιν ὑπερτάττων] Talis est βδελυρὸς ille apud *Theophr.* Charact. περὶ βδελυρίας, qui solet τῷ ἀκολούθῳ ἐπιθεῖναι μεῖζον φορτίον ἢ δύναται φέρειν. *J. B.*

78. Ἐπιταθέντας] Castiga ὑπερταθέντας. *J. Br.*

81. Ἀμαξαρίπτι] Sic Horatius

Oculo irretorto
Spectat acervos. *M. du S.*

85. Καὶ τὰ ἀθισμὲν αὐτῶν] Hæc παραγκωνίσματα tangit de Merced. cond. & multis aliis locis, in quibus hac de re proverbium explicamus. *J. B.*

86. Τὸν ἱπποδρόμον] Hanc ἱπποφανίαν multis verbis describit Autor de cautis corruptæ eloquentiæ. *Juvenal. Achill. Tat.* lib. 2. Tangit *Longus* lib. 3. *Liban.* paras. omnes passim. *J. B.*

Ibid. Τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας] Putavi aliquando hunc locum debere aliter legi. Reponebam scilicet τοὺς τῶν ἡνιόχων ἀγῶνας. Nam & mihi hæc lectio magis convenire videbatur antecedentibus, ubi ait παραχὰς δι' ἔριν, & ne dissimulem, vix ab ea sententia discedo. Notum est, quantas turbas olim fecerint agitatorum certamina, quantas seditiones excitarint, adeo ut sæpe milite opus fuerit, ut sedarentur rixæ & tumultus, quos aurigarum factiones & faventium cunei excitabant. Ideo nihil fuit Romæ magis celebre, nihil in circulis, hominum sermonibus, magis agitatum, quam Circensium eventus, & Prasinorum, Venetorum, Russatorum, & aliorum victoriæ vel infortunia. Non possum tamen damnare lectionem vulgatam. Nam *Martialis* lib. 5. epigr. 96. ubi de Scorpi nobilissimi agitatoris imaginibus loquitur, sic ait:

Hoc, rogo, non melius, quam rubro pulpita nimbo
Spargere & effuso permaduisse croco?
Quam non sensuro dare quadringenta caballo,
Aureus ut Scorpi nasus ubique micet?

Et *Capitolinus* in Vero testatur equo Circensi, cui nomen erat *Volucris*, ab Ælio Vero Imperatore factum aureum simulachrum. Itaque non mirum, si agitatoribus quoque nobilibus id honoris genus impertiebatur. Fuisse autem in circo posita ea simulachra ex hoc loco conjicere licet, & rationi consentaneum videtur. *J. P.*

87. Εἰκόνας] Vide Inscript. *Sponii.* *M. du S.*

Ibid. Τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα] De quibus quam cupide sermones habuerint, egregius ostendit *Joh. Chrysostomi* locus T. V. Ed. Et. p. 315. καὶ οἱ μὲν περὶ τὴν Θεωρίαν τῶν ἵππων ἀμιλλᾶς ἐπτοημένοι καὶ ὀνόματα καὶ ἀγέλην καὶ γένος καὶ παλαιὰν καὶ ἀνατροφὴν τῶν ἵππων ἔχουσιν εἰπεῖν μετ' ἀκριβείας ἁπάσης, καὶ ἵππῳ ζωῆς καὶ ἐπιμελείας δρόμων. Equi præstantiores suis nominibus inligniti jam inde ab heroicis temporibus; neque per curiosam veterum diligentiam nos fugit, quemadmodum primi Hippodamiae proci Marmacis equae fuerint appellatae: vid. *Pausan.* VI. p. 507. Plura dabunt *Lindenbrog.* ad *Amm. Marcellin.* p. 385. *J. Gothofred.* ad Cod. Theodos. XV. Tit. X. *J. A. Fabric.* ad *Sext. Empir.* p. 19. Equus Hadriani Borysthenes est apud *Dion. Cass.* p. 792. D. & in *Epigr. Pith* p. 121. Phosphorus *Ausonii* Epit. 35. *T. H.*

90. Ἐπιλήπται] Hæc ultima verba male vertit *Micyllus.* Vertendum erat: *multos, qui graves esse videntur, occupavit.* *J. P.*

Ἐπιλήπται] Male Micyllus: *Jam & multos eorum, qui pro studiosis ac gravibus habentur, reprehendebat:* pari lapsu *Benedictus: Quin etiam multos qui pro gravibus haberi volunt, reprehendebat.* Nam & versio Lucianum non adsequitur, & male periodum hanc majore distinctione ab præcedente separant. Sed nec bene *Palmerius: multos, qui graves esse videntur, occupavit.* At mens Luciani est. *Multus enim profecto est in equis furor, & multos, qui graves videbantur esse, redarguit;* eos quum graves videri vellent, probavit vanos, & quum deberent contemptores horum esse, in iisdem nugis insanire ostendit. Quia autem in præcedentibus ait *Lucianus* de equorum nominibus, non potui quin ad ejus illustrationem hic apponerem inscriptionem, quam ex schedis Peirescianis depromptam publicavit excellens antiquitatis vindex *Jac. Sponius*, quum ad auctores interpretandos hæc vetustatis imago vivam fere vim afferat. Ea sic habet:

..II PRAEMISIT ET C. T.
OCCUPAVIT ET CIT. CCCV
INTROIUGIS VICIT

SANIPPO CINIS.	X	HILARO AF.	I
AEGYPTO PE.	I	MACUL. AF.	I
PEGASO AF.	I	AQUILIN. AF.	I

EU-

urbis tumultus, & turbæ conflictus, perſequutus eſt, & Theatra, & Circum, & aurigarum ſtatuas, & equorum nomina, deque iis ipſis in angiportis colloquia; frequentiſſimum enim revera equorum inſanum ſtudium, quod jam & multos ſummæ exiſtimationis viros invaſit.

30. Poſt hæc quaſi alteram fabulam orſus eſt, notando ea, quæ circa funera & teſtamenta agitantur, hoc addens, unam hanc vocem Romanos per omnem ætatem

ἀνθρώπων ἐμέμνηλο, καὶ τὰς ἐν τῇ πόλει παραλάξας διεξῄει, καὶ τὸν ὠθισμὸν αὐτῶν, καὶ τὰ θέατρα, καὶ τὸν ἱππόδρομον, καὶ τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας, καὶ τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα, καὶ τὰς ἐν τοῖς στενωποῖς περὶ τούτων ἀμφιλόγους. πολλὴ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἡ ἱππομανία, καὶ πολλῶν ἤδη σπουδαίων εἶναι δοκούντων ἐπείληπται.

Μετὰ δὲ ταῦτα, ἑτέρῳ δράματι ἤπτετο τῶν ἀμφὶ τὰ νεκυΐα τε καὶ διαθήκας καλινδουμένων, προσιθεὶς, ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον προΐενται, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας. *Jacob. Micyll.* interpres, *quod unam hanc vocem Romanorum pueri per omnem ætatem veram emittant, eam intelligens, quæ in teſtamentis uſurpatur, qua petunt, ne a ſua veritate depellantur.* Quibus verbis, ut equidem ſentio, vult interpres *Lucianum* intelligi de liberis exhæredatis, variis modis patris teſtamentum infirmare nitentibus, & petentibus, ut patrem liceat arguere dementiæ, prodigalitatis, & luxuriæ. Quam licentiam non ſolum in exhæredatis ſed in omnibus olim Solon, cumque ſequuti, legibus ſuis inhibuerant; ſcilicet τὸν τιθηκότα μὴ κακῶς ἀγορεύειν. Hanc interpretis mentem eſſe facile quivis judicaverit. Aliud tamen fortean voluit ἀλισμὸς Nigrini, & Ῥωμαίων παῖδας accipi de ipſis Romanis. Ingemiſcunt Romani quod ſe ſentiunt prohibitos veritate ſua & voce libera frui, ſcilicet prohibitos legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis teſtamenti quicquam elogii alterius famam læderet, niſi ſuorum, quos exhæredare leges permittebant cum elogio. Solebant autem Græci Romanique κακοήθεις, vitam & mores eorum, cum quibus graviora odia & ſimultates habuerant, teſtamento laceſſere, & hac licentia nullius exiſtimationi & famæ parcere. & ita in Codicillis Petronii *flagitia Principis ſub nominibus exoletorum, fœminarumque, & novitate cujuſque ſtupri præſcripta & obſignata miſſa* Neroni apud *Tacit.* annal. 16. hanc tamen antea teſtamentorum licentiam ſenatus ſæpe in Principum gratiam inhibuerat. *Sueton.* Aug. c. 50. *Et tamen de inhibenda teſtamentorum licentia, ne ſenatus quicquam conſtitueret interceſſit.* Hujus loci cum mentem quærerem conſului viri Clar. *Iſaaci Caſaub.* Animadverſiones, in quibus hunc Luciani locum acceptum, ut nos interpretamur, deprehendi, quod gu-

deo. *J. B.*

EUTONO AF.	I	PEGASO AF.	I
ADVOLA. AF.	I	COTYNO AF.	I
DROMO HISP.	I	SICA AF.	I
PASSER AF.	I	CIRPATO AF.	I
LUPO AF.	I	MELISS. AF.	I
SILVANO AF.	I	DELICAT. MAV.	I
LUCIN AF.	I	PARATO AF.	I
EUTONO AF.	IV	BALLIST. AF.	VIII
PYRAL. AF. SE.	IV	ANDREM AF.	VIII
PARDO AF.	IV	SPICULO GAL.	VIIII
ROMULO LAC.	V	ROMULO AF.	VIIII
RAPACE AF.	V	LUPO AF.	VIIII
BAETIC. AF.	VI	PALUMB. AF.	VIIII
CAMM. AF.	VI	ROMULO AF.	VIIII
DAEDAL. AF.	VI	GLAPHYRO SPH.	VIIII
GAETUL. AF.	VI	BALIST. XIII.	III
ALCIMO	VI	MEMNO LAC.	XI
HILARO HIS.	I	BARB. AF.	I
SMARAGD. AF.	I	CALLID. CYR.	I
DRAUCO AF.	I	THELO AF.	I
ARANIO AF.	I	ARIONE AF.	I
EXACT. MAV.	I	HELIO AF.	I
PISTO CIR.	I	HIRBINO HEV.	II
PUGIO AF.	I	PALMAT. AF.	II
ANDRE. AF.	I	PASSER. TH.	II
ROMAN. GAL.	I	CATTA AF.	II
CANDID. AF.	I	PUGIO AF.	II
ABASC. THE.	XX	EXCELL.	
ARCAD. AET.	XVI	ARACIN.	
LUPO HISP.	XXII	CALLID.	
SAGIT. AF.	XI XIIX	AQUILA.	
AIACE AF.	XXX XXII	PECUL.	
AETHER AF.	XXX XXX	....	
INGEN. ING.	XXIIX	HILAR.	
ARGO APH.	XXX		
VICTORE. AF.	XXXII. XL		
INNOCE. AF.	XXVIII		

PALMAS SIBI COMPLEVIT
C. CALLID. AF. BALLIST. AF. M
QUOS EQUOS C.

J. G.

Ἐπιλήπτεται] Vere aſſeruit *Palmerius* hujus vocabuli ſenſum. Metaphora eſt a morbis aliisve irruentibus malis ducta. Sic ἀλ. c. 23. ἢν πόλις κἄφ' ὑμῶν ὑμετέρᾳ ἐπιλάβηται. & συμπ. c. 47. quo fere ſenſu etiam inferius uſurpat καλλαμυδάσομαι συγχύσει ἐπιλημμένῳ. c. 21. V. etiam de hac ipſa re, Ἔρ. Δ. IX. *Tacit.* An. XIII. 25. Conſule etiam, ſi lubet, Σκ. c. 5. & Φ. Δ. XVII. *M. du S.*

93. *Μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες*] Hic cogor inſtituti mei brevitati fraudem facere, quod locum obſcurum, ut multi, ita ego judicem. *B. Briſſon.* vir clariſſ. longe hoc de loco diſſerit, & poſtea vir doctiſſimus *Guther.* lib. de Jure man. Horum interpretationem æquiſſimo Lectori relinquo. Ait Nigrinus, ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον προΐενται, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας. *Jacob. Micyll.* interpres, *quod unam hanc vocem Romanorum pueri per omnem ætatem veram emittant, eam intelligens, quæ in teſtamentis uſurpatur, qua petunt, ne a ſua veritate depellantur.* Quibus verbis, ut equidem ſentio, vult interpres *Lucianum* intelligi de liberis exhæredatis, variis modis patris teſtamentum infirmare nitentibus, & petentibus, ut patrem liceat arguere dementiæ, prodigalitatis, & luxuriæ. Quam licentiam non ſolum in exhæredatis ſed in omnibus olim Solon, cumque ſequuti, legibus ſuis inhibuerant; ſcilicet τὸν τιθηκότα μὴ κακῶς ἀγορεύειν. Hanc interpretis mentem eſſe facile quivis judicaverit. Aliud tamen fortean voluit ἀλισμὸς Nigrini, & Ῥωμαίων παῖδας accipi de ipſis Romanis. Ingemiſcunt Romani quod ſe ſentiunt prohibitos veritate ſua & voce libera frui, ſcilicet prohibitos legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis teſtamenti quicquam elogii alterius famam læderet, niſi ſuorum, quos exhæredare leges permittebant cum elogio. Solebant autem Græci Romanique κακοήθεις, vitam & mores eorum, cum quibus graviora odia & ſimultates habuerant, teſtamento laceſſere, & hac licentia nullius exiſtimationi & famæ parcere. & ita in Codicillis Petronii *flagitia Principis ſub nominibus exoletorum, fœminarumque, & novitate cujuſque ſtupri præſcripta & obſignata miſſa* Neroni apud *Tacit.* annal. 16. hanc tamen antea teſtamentorum licentiam ſenatus ſæpe in Principum gratiam inhibuerat. *Sueton.* Aug. c. 50. *Et tamen de inhibenda teſtamentorum licentia, ne ſenatus quicquam conſtitueret interceſſit.* Hujus loci cum mentem quærerem conſului viri Clar. *Iſaaci Caſaub.* Animadverſiones, in quibus hunc Luciani locum acceptum, ut nos interpretamur, deprehendi, quod gu-

deo. *J. B.*

προίεται, ἢ ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, veram emittere, ea intelligeas, quæ in testa-

96. Ἵνα μὴ ἀπολ. &c.] *Ne e veris suis sermonibus quidpiam incommodi capiant* : nam *veritas*, juxta *Terentium*, *odium parit*. *J. Br.*

Ἵνα . . . . .] Sensum hujus loci, quem interpres adsecutus non est, explicat *Brissonius* form. l. VII. mox ab initio. *A V.*

Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τ. σφετέρας ἀληθείας] Non melius profecto hunc locum intellexit *Bourdelotius*, quam *Micyllus*, quem deserit ac refutat. Quid enim? an hic dicitur ingemiscere Romanos, quod se sentiunt prohibitos veritate sua & voce libera frui, eaque prohibitio in eo consistit, quod prohibiti sint legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis testamenti quicquam elogii famam alterius læderet, niti suorum, quos exhæredare leges permittebant cum elogio? Quæ species prohibitionis in Græcis, nedum talis? immo quæ fortasse nunquam contigit? Nam quod de consensu *Is. Casauboni* jacit, vereor, ne aliter omnibus videatur, qui modo inspexerint lucubrationes magni ejus viri. Sed neque *Benedictus* bene, *ne ex sua veritate damnum capiant*. Plane enim *Lucianus* vult contrarium, nempe Romanos tota vita quum simulate egerint, veram unam vocem edere in testamentis, ne ex hac sua veritate voluptatem capiant: hoc est, ne post eam veritatis vel mentis suæ verissimam professionem patefactam (quod fit aperiendo testamento, neque id contingit niti post mortem testatoris, ut non videat, non sentiat, quid animi sit illis, quibus laqueum aut infamiam legavit) lætari possint eo facto, quod inimicum ulti sint ac læserint malo voto, neque si ille propterea doleat, illi eum dolentem spectare possint. Hæc simplex & ipsa *Luciani* sententia. Nam cur ἀπολαύειν sumunt in malam partem? Neque hinc abire libet, quin alium locum per eandem hanc jactationem ambiguum tangam, qui est in Timone §. 2. qui sic ad Iovem. οὕτω δηλόν τινα ἐπανατενάξας δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτῶν μὴ διδόναι, μόνον δ' τοῦτο οἷός ἀπολαύειν τῷ τραύματι, ὅτι ἀναπληθήσον δ' ἀσβόλου ubi Erasmus, *verum hoc solum vulneris inferri posse judicent, ut fuligine compleantur*. Tan. Faber, *hocque unum ex vulnere malum sibi accidere existiment, quod fuligine operiantur atque inquinentur*. Quam interpretationem est alius, qui præter duas postremas voces repetit, & sub titulo observationis negat τὸ τραῦμα hoc loco convenire, quum fuliginis fiat mentio, unde etiam statim se legere ait καύματος, fulmenque & fulgur adurere & ustulare dici notat. Sed mirum, si vel sententiam vel elegantiam hujus loci ullo genere adsequatur. Cur enim & ille & priores ἀπολαύειν accipiunt in malum, & ad homines fulminatos applicant, non in propriam notionem voluptariamque, ut passim solet, ac mox vidimus, & rursus in ipso hoc Timone, ubi pari modo ἰκανὴν ἀπόλαυσιν οἰόμενος, atque ipsi Iovi attribuunt, ut prorsus debebant? sic enim elegantissima ironia accipiendum; *hactenus autem* (vel *in hoc solo*, *ad hoc solum*) *existimant te frui vulnere* (voluptatem capere ex jactu fulminis, quo stolide putas, o Jupiter, illis grave vulnus a te inferri) *ut operiantur fuligine*, videas modo eos nigredine obduci, quam tu male interpretaris vulnus, quum sit simplex & ridicula fuligo, volut fulmine in carbones & fumum resoluto, quum ad homines deveniat. Qui perfectissimus sensus. *J. G.*

Ἵνα . . .] Locus difficilis, sed minime corruptus. De testamentis sermo est, deque codicillorum Romæ licentia; quæ, aliis omnibus per dominationem suppressis, integra semper mansit. Cujus rei apud *Tacitum* aliosque luculenta extant exempla. Sed unicum afferre sufficiat, Fulcinii Trionis (*Ann.* VI. 38.) qui accusatus, & mori jam certus, *supremis tabulis multa & atrocia in Macronem ac præcipuos libertorum Cæsaris composuit; ipsi* (Tiberio) *fluxam senio mentem, & continuo abscessu velut exsilium objectando. Quæ ab heredibus occultata, recitari Tiberius jussit: patientiam libertatis alienæ ostentans, & contemptor suæ infamiæ; &c.* Nigrini ergo jam facile mentem perspicis, *omnia Roma præter testamenta, adulatione aut metu falsa. Sueton.* etiam in *Aug.* LVI. *Et tamen de inhibenda testamentorum licentia, ne senatus quicquam constitueret intercessit.* Vide etiam apud *Valerium Maxi* quomodo illuserint ea ætate hominibus Romani, hæredes se eos scripsisse per totam vitam professi; quos aut præterierant, aut probris, ut ex *Tacito* abunde constat, lacessebant VII. extremo. Conf. *Guth.* de jure manium III, 27. De ἀπολαύω vide H. Δ. X. XXI. & *Tim.* 1. &c. *M. du S.*

Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τ. σφ. ἀλ.] In his verbis eorumque sensu difficultas haeret praecipua. Sed operae pretium erit, qua fortuna locus hic fuerit conflictatus, lectori breviter ob oculos poni. *Barn. Brissonius* de Form. lib. VII. postquam monuerat, accuratam fuisse veterum in testamentis scribendis diligentiam, testamenta specula esse morum cujusque, testamenta denique ex Quinctiliani Declam. 332. esse, quibus omnem affectum fatemur, haec subjungit: *Quod & sensisse videtur Nigrinus apud Lucianum, cum ait:* Ὅτι μὴ φ. &c. *Quibus verbis, quorum sensum interpres adsecutus non est, hoc significabat, Romanos veras demum voces tum cum suprema sua ordinant mittere, nudaque eorum pectora in testamentis patere, nec, dum vivunt, sua ipsos veritate utifrui, sed ad alios ejus fructum pervenire.* Aliam omnino viam est ingressus *Jac. Gutherius* de Jur. Man. III. c. 27. is, prolatis & *Luciani* verbis & *Micylli* interpretatione, hunc in modum pergit: *Non praetermittam, quod hic dicitur, liberos a parentibus petere, μὴ ἀπ. τ. σφ. ἀλ.* ne veritatis suae detrimentum patiantur. *Nam ἀπολαύειν in malam quoque partem usurpari Grammatici docent. Vertit Interpres* Luciani, ne a veritate sua depellantur, *quem auctoris sensum non assecutum* Brissonius *Praeses asserit.* Hoc enim significabat, *inquit*, Romanos veras demum voces &c. *Quae mihi a Luciani mente longe remotiora videntur, quam quae reddidit Interpres. Ego quidem veritatis suae damnum capere, idem puto, ac bonis nui-*

ſtamentis ſcribuntur, (quia verentur dum in vivis ſunt) ne ſibi veritas noceat.

ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τ σφετέρας ἀληθείας.

avitis, aut juſta haereditate privari, quae lege obvenit, & jure quodam naturae liberis defertur. Tum probat ἀληθὴς pro *δικαίᾳ*, *verum* pro *juſto* poni: quibus an quid excogitari potuiſſet abſurdius, equidem neſcio: ſed *Gutherius* erroribus graviſſimis obnoxius plerumque, & caute, ſi quisquam, legendus, nihil eſt cauſae, cur nos magno opere moretur. Majorem utroque longe major lucem attulit *Iſ. Caſaubonus*, ad *Suetonii* Aug. notans: *Romanorum mos fuit in teſtamentis increpare alios, maledicere aliis, & liberam de quibuscunque vellent vocem edere: ideo dicebat Nigrinus apud* Lucianum: *Μίαν φ.* &c. ex quibus Virum Magnum illud ἀπολαύειν non aliter ac *Brodaeum* accepiſſe pro incommodum aut detrimentum pati, non obſcure colligitur. Fruſtra conſenſum, ut recte notatum *Gronovio*, jactat *Bourdelotius*, qui neſcio quam obſervationem ex lecto *Torrentii* ad eundem *Suetonii* locum commentario conflavit, quam vereor valde, ut ipſe ſatis intellexerit. Tandem mirifica quaedam eſt oratio, quam *Gronovius* confixit. *Romani, tota vita quum ſimulate egerint, veram unam vocem edunt in teſtamentis, ne ex hac ſua veritate voluptatem capiant, neve poſt eam veritatis vel mentis ſuae veriſſimam profeſſionem laetari poſſint eo facto* &c. (poſt mortem opinor) qualem ſententiam ab homine, qui, quid ſcribat, cogitet, nedum a Luciano potuiſſe proficiſci, ego mihi non perſuadeo. Ad me quod attinet, ſi vera eſt, quam cuncti Codd. tuentur, recepta lectio, τοὺς ἀμφὶ τὴν νικύαν τε καὶ τὰς ἀληθείας καλινδουμένους captatores intelligo tam graviter a *Luciano* praeſertim exagitatos, quorum ſane ſtudium omne in funerum juſtis & teſtamentorum tabulis verſabatur. De iſto inſidiatorum genere quum ageret Nigrinus, hoc quin adderet inſuper, praeterire non potuit, unam Romanos totā vita veram vocem emittere, (tum nimirum, quando corvis hiantibus deluſis pro haereditate ſperata reſtim cum digniſſimis elogiis relinquunt) quam non libere quidem & palam expromant, ſed abditam ultimae voluntatis teſtimonio conſignent: cur hoc autem? ne ſcilicet ex apertis animi veris ſenſibus, quos commodi cauſa diſſimulare cogebantur, magnum ad eos malum redundaret: nam haeredipetae non omnes vilis quaedam hominum faex, ſed potentiores quoque & in principum aulis gratioſi, qui, ſi vera eorum, quorum bonis inhiabant, de ſe judicia ſcirent, pro blandiſſimis adſentatoribus inimicos ſe gererent infeſtos: erat igitur cauſa ſatis juſta, quare patefactionem arcani, ſi, dum in vivis erant, in publicum effluceret, damnoſi, poſt mortem differendam putarent. Momentum aliquod accedit ab ipſo καλινδεῖσθαι, cujus uſus fere frequentiſſimus in rebus inhoneſtis ac turpibus: exempla petere licet a *Budaeo* C. L. G. p. 828. *Berglero* ad *Alciphr.* p. 95. Hoc autem modo fieri plane non poteſt, quin ἀπολαύειν τ σφετέρας ἀληθείας in deteriorem partem ſumatur. Verumtamen nexu orationis expenſo inducor pene, ut in aliam plane ſententiam diſceſſionem faciam. Primum exigua mutatione ſcripturae vulgatae ſubveniendum putem: ἵνα μὴ ἀπολαύουσι τ σφετέρας ἀληθείας, *ubi*, id eſt, *quibus in teſtamenti tabulis nullum capiunt veritatis fructum*: quinam? οἱ Ῥωμαίων παῖδες οἱ ἀμφὶ τὴν νικύαν τε καὶ ἀληθείας καλινδούμενοι, quos tum interpretor *Romanos, qui ſollicitam curam ac diligentiam condendis teſtamentis adhibebant*, ea propemodum virtute, qua de Cyro *Xenophon* ſcripſit Κ. Π. I. p. 8. v. 38. ἀλλ' ἐκαλινδεῖτο ἐν τῷ πειρᾶσθαι αὐτὸς βίλτιον ποιεῖν. *Iſocrat.* περὶ τ Ἀντιδ. p. 316. B. τ περὶ τὰ δικαστήρια καλινδουμένων. *Alciphr.* I. p. 108. οἱ περὶ τὰς ψήφους & τ δακτύλων τὰς κάμψεις εἰλινδούμενοι. Deinde μίαν φωνὴν ἀληθῆ προΐσθαι ita fere, quomodo fecit *Briſſonius*, accipio, *veros animi affectus, remotis utilitatibus, cunctisque ad ſeverum examen adductis profiteri*: cum *Lucretio* dicas, quanquam ille alia paululum in re III, 58. *Nam verae voces* (φωναὶ ἀληθεῖς) *tum demum pectore ab imo Eliciuntur, detrahitur* (ſic legendum arbitror) *perſona, manet res.* Eximius inprimis *Senecae* locus, quem *Briſſonius* quoque advocare non praetermiſit, de Benef. IV. c. 11. *Quid enim ipſo vitae in fine conſtituimus, cum teſtamentum ordinamus, non beneficia nobis nihil profutura dividimus? quantum temporis conſumitur, quamdiu ſereto agitur, quantum & quibus demus? Quid enim interest, quibus demus, a nulle recepturi? Atqui nunquam diligentius damus, nunquam magis judicia noſtra torquemus* (hoc eſt illud καλινδεῖσθαι, & modo, *quantum temporis conſumitur*) *quam ubi remotis utilitatibus ſalum ante oculos honeſtum ſtetit: tamdiu officiorum mali judices, quamdiu illa deprayat ſpes ac metus, ac inertiſſimum vitium voluptas. Ubi mors interclusit omnia, & ad ferendam ſententiam incorruptum judicem miſit, quaerimus digniſſimos, quibus noſtra tradamus, nec quicquam cura ſanctiore* (vides μίαν ἀληθῆ φωνὴν) *componimus, quam quod ad nos non pertinet.* Nihil ad hunc *Luciani* locum accommodatius proferri poteſt: ſic autem continua ſerie cohaerebit oratio tota, dum teſtamentorum diligentiam ab hac quidem parte laudat Nigrinus, quod veritas, cujus cultus omnem vitam debuerat ornare, hic tandem excuſo ſinu & nudato patefiat; ab altera vero multo magis vituperat, quia ſtuporem mentis & rerum inaniſſimarum ſtudia voluntatis ultimae chartis mandata teſtificentur. Ἵνα μὴ ἀπολαύουσι vero pro οὐ κῆς σὺν ἀπολαύουσι non eſt, ut multis apud Graecae linguae peritos probem. Recte porro veritatis in teſtamenta reconditae fructum capere dicuntur nullum, qui ſervientes utilitati ſuae ſub perſona vivunt, & ſaepe, ne aliorum in offenſionem incurrant, cariſſimos affectus procul a ſe habent. Haec qualiacumque lectoris eruditi arbitrio permitto, tam non ipſe conjecturae meae fidens, ut ſuſpicer etiam impoſitum eſſe gravius aliquod vulnus huic loco, cui medicina ſine meliorum Codicum ope non ſit parata. De teſtamentorum licentia praeter alios *Lipſius* egit ad *Tacit.* Ann, VI, 38. XIV, 50. *Micyllus* vel legit, neſcio quo pacto deluſus, vel legendum putavit, ἵνα μὴ ἀπολαύωσι τ σφετέρας ἀληθείας. *T. H.*

6. Ἐσθῆ-

ἃ δὲ ἐγὼ μεταξὺ λέγοντος αὐτῷ γελᾶν προσήχθην, ὅτι καὶ συγκαλύπτειν ἑαυτοῖς ἀξιοῦσι τὰς ἀμαθίας, καὶ τὴν ἀναλγησίαν ἐγγράφον ὁμολογοῦσιν· οἱ μὲν ἐσθῆτας ἑαυτοῖς κελεύοντες συγκαλαφλέγεσθαι, οἱ δ' ἄλλο τι τῶν ἐπὶ τῷ βίου τιμίων· οἱ δὲ καὶ θεραπεύειν τινὰς οἰκέτας τοῖς τάφοις ἔνιοι δὲ καὶ στέφειν τὰς φήλας ἄνθεσιν, εὐήθεις ἔτι καὶ θανόντι τὸν τελευτὴν διαμένοντες.

Quæ vero dum ab eo dicebantur, risum tenere non potui, (haec nimirum sunt) quod & secum sepeliri ignorantiam suam velle eos ajebat, & stultitiam suam aperte scripto etiam testari, dum hi vestes, alii aliud quid eorum, quae per vitam fuerant carissima, comburere eodem rogo secum mandant: alii & servos certos ad sepulchra adstare: alii etiam cippos sertis coronari praecipiunt, stolidi videlicet etiam in ipsa morte manentes.

Εἰκάζειν ἦν ἐξῆν, τί πέρας τούτοις θανόντι τὸν βίον, εἰ τοιαῦτα περὶ τὸν μετὰ τὸν βίον ἐπισκήπτουσι. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς τὸ πολυτελὲς ὄψον ὠνουμένους, καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμ-

31. Conjecturam igitur inde fieri volebat, quid in vita ab illis actum sit, quando talia de iis, quae post mortem secutura sint, testamentis mandant. Hos enim illos esse, qui cara obsonia emunt, vinumque in conviviis

a Ἠξίου] Edd. priores ἠξίουν.

1. Ἐσθῆτας ἑαυτοῖς] Cætera hujus paginæ copiose exequitur μελέτη de Luctu: & dixere nuper viri doctissimi. *J. B.*

2. Συγκαλαφλέγεσθαι] De funebribus ceremoniis & earum irrisione plura reperies in *de Luctu* & in *Charonte*. Has funebres expiationes submovit *Lycurgus*, nec concessit, ut quicquam una cum cadavere sepeliretur, (nam aliae nationes, si quid fuisset vivo charissimum, id mortuo addebant in sepulchrum, damnosa simul & ridicula superstitione, quasi mortui sentiant aliquid) sed in puniceo amictu & oleae foliis ex aequo positos omnes sepeliri jussit. *G. C.*

Ibid. Οἱ δ' ἄλλο τι] Hæc verba, quæ in reliquis deerant ex Ed. *J.* & *V.* 2. supplevimus. Agnoscit etiam *Brisson.* de form. VII. teste *Vorstio*. *M. du S.*

6. Παρὰ τὸν τελευτὸν] Ut in Tyrannic. §. 1. ubi perperam interpretati sunt: πρὸς τῇ τελευτῇ *Chrysippus* apud *Athen.* IV. p. 159. B. Rectum hoc quidem, ac non plane abjiciendum: at longe praetulero πέρα τῆς τελευτῆς, *ultra mortem*, quod si subjeceris, convenient utique multo melius ἔτι καὶ & ἀμφιβόλως & mox μετὰ τὸν βίον. *Pers.* VI, 41. *Haec cinere ulterior metuas?* ibi vide *Is. Casaubonum*. Haec duo vocabula saepe confusa: pro ἐπὶ τῷ μετρίου apud *Sozomen.* VI. c. 1. in Cod. Fuketiano *H. Valesius* invenit πέραν τοῦ μετρίου, quod solum sine controversia verum est: *Strab.* XIV. p. 942. B. παῤῥησιαστικῶς πέραν τοῦ μετρίου, vel πέρα, quod ἀττικώτερον in Mss. extat. Prave legitur in *Hesych.* Βᾶς ἐπὶ γλῶσσαν, τὰς ἐπὶ τοῦ διοτος παῤῥησιαζομένους· restituendum ex *Zenobio* πέρα. *T. H.*

7. Ἠξίουν] *Vorst.* ἠξίου. Ego vero ἄξιον a *Luciano* scriptum fuisse existimem. *M. du S.*

Ἠξίουν] Verissime *Vorstius* ἠξίου· quod reponere non dubitavi. Ad Nigrinum ipsum pertinet, ut supra §. 25. 27. *T. H.*

Ibid. Τί πέρ. τούτοις] Qui vana haec & ridicula esse omnia nunquam didicerunt. *J. Br.*

10. Καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μὴ κρόκου τι ἢ ἀρωμάτων ἐκχέοντας] Sic Dialogo Panopes & Galenes, τὸν μὲν πινόντων, ἐνίων δὲ κροτούντων. *Th. M.*

Τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μὴ κρόκου τι ἢ ἀρωμάτων ἐκχέοντας] Hæc male convenire videntur. Quid enim commune habet plausus cum aromatibus? Ergo non dubito debere legi μὴ κρόκων vel κρόκου ἢ ἀρωμάτων· ea enim optime conjunguntur, ut & crocus vino. Nam ea misceri solere, & in deliciis fuisse eam mixtionem testis est *Plinius* lib. 21. cap. 6. ubi de croco loquitur: *Usus ejus in coronis nusquam, herba enim est folio angusto pene in capillamenti modum. Sed vino mire congruit, praecipue dulci tritum* &c. Hæc *Plinii* verba omnino firmant nostram conjecturam. *J. P.*

21. Μετὰ κρότων] Sic legit interpres, quod ex fide Mss. & impressorum Codd. retinendum censuimus. Monebat tamen Cod. Florent. meus, in cujus margine docti cujusdam manu scriptum κρόκων: quod etiam reperi in amicissimi mei viri clarissimi *Petri Golmani* Cod. Angl. his accedebat nobilissimi Senatoris Burdigalensis *Godofredi Maluyni Primetii* calculus: sed quoniam hoc ipsum saepe *Lucianus* repetit, non ausus sum tolerandam lectionem movere; monere sufficiat. Et, ut libere fatear, raro Graeci plurative κρόκοι efferunt. Cur vino miscuerint, rationem reddit *Dioscor.* cap. 25. l. 1. Hac de re viri doctissimi ad *Propert.* & *Martialis* Amphitheat. *J. B.*

Μετὰ κρότων] P. etiam. Vide *Plutarch. συμπ. Probl.* III, 1. Ed. *St.* 1150, 1. quo loco croci vires in vino sumpti narrat. Adi etiam eundem VI, 7. 1253, 2. quibus confirmantur quae de hoc more *Palmerius* habet. *A. Gell.* X, 144. Vide etiam *Sueton. Ner.* 25. Mox pro ἀρωμάτων, in L. est ἀκροαμάτων. prave. Itali etiamnum adhibent, praesertim Romae. *M. du S.*

Μετὰ κρότων] Nihil erat, cur *Bourdelotius* κρόκων rescribere vereretur: audi *Cresollium* Th. Rhet. III. c. 20. §. 9. *De conviviis* (ibi plausus dari consueviſſe) *probare* Luciani *forte locus videatur in Nigrino, cum luxum & divitum profusiones describit.* Hos, *inquit*, illos

viviis cum croco & odoribus effundunt: qui media etiam hyeme roſis opplentur, quas, dum raræ ſunt & intempeſtivæ, amant: tempeſtivas & a natura (nullo cogente) datas tanquam viles faſtidiunt. Hos illos eſſe, qui & unguenta bibunt: &, quo nomine vel maxime eos carpebat, qui ne uti quidem cupiditatibus ſcirent, ſed & in hiſce peccarent, finesque earum confunderent, animum voluptatibus undique conculcandum permittentes, & quod in Tragœdiis atque Comœdiis dicitur, alia quavis parte potius quam per patentem januam, irrumpentes.

ποσίοις μὴ [b] κρόκων τε καὶ [c] ἀρωμάτων ἐγχέοντας, τοὺς μέσου χειμῶνος ἐμπιπλαμένους ῥόδων, καὶ τὸ σπάνιον αὐτῶν καὶ τὸ ὡραῖον ἀγαπῶντας, [d] τὸ δὲ ἐν καιρῷ, καὶ κατὰ Φύσιν, ὡς εὐτελὲς ὑπερηφανοῦντας· τούτους εἶναι τοὺς καὶ τὰ μύρα πίνοντας· ὃ καὶ μάλιστα διέσυρεν αὐτῶν, ὅτι μηδὲ χρῆσθαι ἴσασι ταῖς ὀπτιθυμίαις, ἀλλὰ καὶ ταύταις ὡς νομοῖς, καὶ τοὺς ὄρους συγχέουσι, πάντοθεν τῇ τρυφῇ ὡς θαλάσσῃ αὐτῶν τὰς ψυχὰς σαίειν, καὶ τοῦτο δὲ τὸ ἐν ταῖς τραγῳδίαις τε καὶ κωμῳδίαις λεγόμενον, ἤδη καὶ ὡς θύραν εἰσ-

ειαθ-

b Κρόκων] κρόκον A. P. Edd. priores κρότων. c Ἀρωμάτων] ἀκρωμάτων L. d Τὸ ἐν καιρῷ] τὸ δ' ἐν κ. . . . . ὡς εὐτελῶν ὑπερφρονοῦντας *J.*

illos eſſe, qui pretioſa ac cara opſonia emere ſolent, καὶ τὸ οἶνον ἐν τ. σ. μ. κρότων τε κ. ἀ. ἐγκ. *vertunt*, vinumque in conviviis cum plauſu & odoribus effundunt. *Mihi dubium nullum eſt, quin mendoſus ſit iſte locus, & legendum* μὴ κρόκων *intelligit enim Lucianus quam ſparſionem vulgo vocant, ſive* imbrem odoratum, *qui ex croco fiebat, vino vel aqua diluto, non modo in theatris, verum etiam in conviviis:* κρόκον βαμμάτων *Graeci vocant, Ovidius* liquidum crocum, *Corycium* imbrem *Martialis. De hujusmodi croco & aromatibus vino mixtis eſt ſplendidus locus Plutarchi in* Sympoſiis VI, 2. VII. *qui Lucianum maxime illuminare poteſt: ſic enim ille,* τὸ οἶνον οἱ μὲν ἁλόντες χρυσίζοντες, καὶ κινναμώμους ἢ κρόκους ἐφθέγξαντο, vinum aloe aut cinnamomo vel croco inficiunt. &c. *Sed hoc obiter, ut plauſum, qui Luciani crocum omnem ebiberat, leviter emendaremus.* Viden ut *Plutarchus* κρόκοις extulerit plurative. In lautioribus autem conviviis frequens aderat crocus: *Liban.* Decl. XXXVII. p. 803. C. de nuptiis: λαμπτῆρων δεῖ τόσων, θεραπόντων, οἴνου πολλοῦ, μύρου, κρόκου. *Ariſtoph.* Nub. v. 51. *Longolius*, quem nulla vitii in κρότων ſuſpicio tetigerat, ut huic congruens vocabulum adjungeret, ἀρωμάτων mutandum cenſuit in ἀκρωμάτων eſt enim haec nuda tantum conjectura, non libri cujusdam ſcripti lectio: inepte vero: explicare perquam erit difficile, quid ſit οἶνον ἐγχεῖν μὴ ἀκρωμάτων. Potes autem vel ſejungere οἶνον, κρόκον & ἀρώματα, vel οἶνον μὴ κρόκων τε καὶ ἀρωμάτων intelligere vinum croco atque aromatibus imbutum paratumque: familiare Medicis non ſolum οἶνον λέγειν, ſed & μὴ ῥόδων pro ῥόδινον. *T. H.*

12. Μέσου χειμῶνος] *Mamertin.* Grat. Act. c. 11. *Quin etiam prandiorum & coenarum magnitudines populus Romanus ſanciebat, cum quaeſitiſſimae dapes non guſtu, ſed difficultatibus aeſtimarentur, miracula avium, longinqui maris piſces, alieni temporis poma, aeſtivae nives, hibernae roſae.* Ibi *J. Livinejus* iſta *Luciani* non praetermiſit ab aliis etiam eandem in rem ſaepe producta. Conſimilis *Pacati Drepanii* & elegans locus a *Laev. Torrentio* notatur ad *Horat* I. Od. 38. v. 3. ſed *guſtu* calami vitio ſcriptum pro *ſumtu*. Plura dabit *Def. Herald.* ad *Martial.* V. Ep. 66. *T. H.*

13. Καὶ τὸ σπάνιον] Invehitur ſapienter in prodigos & voluptuarios illos Sybaritas, τὰ ἐν καιρῷ & κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελῆ ὑπερηφανοῦντας, qui communia naturæ munera faſtidiunt, μόνον ἀγαπῶντες ὡραῖον. Tangit hoc *Horat.* in Satyr. Sic apud *Juvenal.* Sat. II.

Magis illa juvant quæ pluris emuntur.

Sic apud *Petron.*

Quidquid quæritur, optimum videtur.

Coripp. lib. 4.

Quidquid latet extat bonorum. *J. B.*

Ibid. Παράκαιρον] *Capitolinus* in Vero 5. *Alieni temporis floribus corona* intertextæ. quo forſan *Lucianus* reſpexit: nam nobile hoc fuit convivium. *Menander* γνωμ. p. 161. Ed. *Hemſt.* ea voce utitur. ἡ γὰρ ὡραία κἀν ὁδῷ τίκτει βλάβην. *M. du S.*

16. Τὰ μύρα π.] *Vinum unguento perfuſum.* *J. Br.*

Τὰ μύρα π.] Οἶνον μυρίζω. Vide *Heſych.* *AElian.* V. H. XII, 31. & Comm. *T. H.*

22. Παρὰ θύραν] *Neglecto per fores apertas ingreſſu, alio in aedes aditu perrumpunt.* Cum enim liceat vino aut aqua ſitim explere, quid aromata aut unguenta potui miſcere convenit? *Eraſm.* in Prov. *Ita fugias, ne praeter caſam*, hoc aliter explicuit. *J. Br.*

Παρὰ θύραν] *Lucianus Eraſmo* reſpexiſſe viſus eſt ad hoc adagium Demiphonis Terentiani in Phormione: *Ita fugias, ne praeter caſam:* quo quidem admonemur, ne ſic aliquod vitium fugiamus, ut in aliud majus incauti devolvamur. *G. C.*

διαζόμενοι. Σολοικισμὸν οὖν ἐκάλει τὸ τοιοῦτο τῆς ἡδονῆς.

ruentes. Solœciſmum igitur vocabat tale voluptatum genus.

Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς γνώμης καὶ ἐκεῖνα ἔλεγεν, ἀτεχνῶς τοῦ Μώμου τὸν λόγον μιμησάμενος· ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἐμέμφετο τοῦ ταύρου τὸν δημιουργὸν θεὸν, ὅτι πρόσθεντα τοῖς ὀφθαλμοῖς τὰ κέρατα, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς ἠτιᾶτο τοὺς στεφανουμένους, ὅτι μὴ ἴσασι [a] τοῦ στεφάνου τὸν τόπον. εἰ γάρτοι, ἔφη, τῇ ὀσμῇ τῶν ἰῶν τε καὶ ῥόδων χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στέφε-

32. Ceterum & hoc ex eadem ſententia dicebat, prorſus Momi dictum imitatus. Ut enim ille reprehendebat tauri artificem deum, quod cornua ante oculos non poſuiſſet: ita & ipſe inſcitiæ arguebat eos, qui corollas in capite geſtabant. Nam ſi odore, inquiebat, violarum, roſarumque delectantur, ſub naribus potiſſimum eas collocari oportebat,

a Τοῦ στεφάνου] στεφ. τινας. Margo *A* 1 *W*.

Παρὰ θύραν] Quid de hoc adagio ſentiat *Eraſmus* jam alii monuerunt. Ego vero legendum putarem περὶ θύραν, ut ſimilitudo ducta ſit ab his, qui in aliquem locum ingredi cupientes vel inde egredi, in ipſo limine ita ſeipſos premunt, ut ſibi ipſis ſint impedimento. Hos hic videtur deſcribere *Phædrus* Fab. 5. lib. 2.

Eſt ardelionum quadam Roma natio
Trepide concurſans, occupata in otio,
Gratis anhelans, multa agendo nihil agens,
Sibi moleſta, & aliis odioſiſſima. *J. B.*

Παρὰ θύραν] *Lucan.* II. (p. 44. B.)

—— *Non tam portas intrare patentes*
Quam fregiſſe juvat.

V. *Plutarch.* συμπ. προβλ. II, 2. 1096, 1. μὴ δοκῶμεν τῇ αὐλείᾳ τὸν τύφον ἀποκλείοντες εἰσάγειν τῇ παραθύρᾳ. Ex quibus verbis emendandus hic locus & legendum τῇ ὠθούσῃ, quam vocem in lexicis fruſtra quæras, quinquam proba eſt, & *poſticum* notat. *M. du S.*

Παρὰ θύραν] *Eraſmus* vertens, *jam & præter caſum incitati*, Terentianum illud adagium, *Ita fugias, ne præter caſum*, quo Lucianum reſpexiſſe opinatur, minime percepit: ejus enodati laudem debemus, cui tot alia, *J. Fr. Gronovio* Obſ. III. c. 9. nihil ergo inter iſtud proverbium & *Luciani* verba eſt commune. Quamobrem recte quidem *H. Stephanus* animadvertit: *vereor, ut nimis violenta ſit* (Eraſmi) *interpretatio, & hic* Luciani *locus obtorto, quod ajunt, collo ad Latini proverbii ſenſum trahi videatur:* ſed ipſe, quum haud ſcire ſe teſtatur, *an referri poſſit ad id, quod ſæpe legitur apud hiſtoricos, qui deſcribentes magnam hominum turbam certatim properantium irrumpere in aliquem locum, dicunt eos ὠθίζεσθαι περὶ τὰς θύρας vel τὰς πύλας*, vehementer fallitur: nam quod addit, *fateor quidem non περὶ θύραν hic legi, ſed ὠθεῖ· verum niſi errorem librarii hic eſſe ſuſpicabimur, παρὰ θύραν hic ita accipere poterimus, ut apud* Ariſtophanem ὠθεῖ τὴν εἴσοδον *pro* κατά, nequaquam reſpondet ad illam, quanta erat in *H. Stephano*, literarum Graecarum cognitionem: hoc tamen a *Bourdelotio* recoctum. Veriſſime *Brodæus* explicuit, nec quicquam omnino eſt mutandum. De *Plutarchi* τῇ ὠθούσῃ *Torrentium* vide ad *Horat.* I. Ep. V, 31. Nos hoc de toto loco alias pluribus agemus. *T. H.*

23. Σολοικισμὸν] *Soloeciſmus* per translationem late accipitur, ut quicquid perperam fit, nec recte nec ordine peragitur, dicatur *ſoloeciſmus*. De hoc affatim ad *Lucian.* de Saltat. ſcriptimus. *G. C.*

Σολοικισμὸν] Solœciſmus non ſolum in verbis, ſed etiam in factis, & ſic aliquando uſurpat *Ariſtotel.* unde miror *Gellium* c. 20. lib. 5. ſcribere ſe apud Græcos hanc vocem non legiſſe. *J. B.*

Σολοικισμὸν] Sic *Plutarch.* II. p. 520. B. σολοικισμὸν βίου dixit. *L. K.*

Σολοικισμὸν] Vide etiam Ὀρχ. c. 80. & quæ ibi a me notata ſunt. *M. du S.*

26. Τοῦ Μώμου] *Ariſtot.* de Part. Anim. III. c. 2. meminit Momi, qui naturam incuſarit, quod bobus cornua in capite, ac non in armis potius addiderit; videlicet, quo vehementius poſſint ferire. Ad quod alluſiſſe videtur idem *Lucianus*, quum in II. Ver. Narr. libro ſcribit, ſe vidiſſe boves quosdam, quibus cornua ineſſent non in fronte, quemadmodum reliquis, ſed ſub oculis, idque ita viſum eſſe Momo. *G. C.*

Τοῦ Μώμου] Hanc Momi accuſationem ſæpe repetit. In quibusdam Codd. vice hujus orationis liberæ legitur hic Jambus:

Μέμφεται τοῦ ταύρου τὸν δημιουργὸν θεόν. *J. B.*

27. Τοῦ τ. τὸν δ. Ϸ.] Neptunum. *J. Br.*

Τοῦ τ. τὸν δ. Ϸ.] Neptunum. Fabula notiſſima eſt ex ejusdem *Luciani* Hermot. quam compendio recenſet: is enim Momi dentes in tauro effigiando non vitavit. *G. C.*

30. Στεφάνου τὸν τόπον] Utebantur quidem veteres coronis, ſeu ſertis, collo circumdatis; quod abunde evincunt *Plutarch.* & *Athen.* loca a *Palmerio* citata; ſed non

iis

bat, juxta ipsum, quam proxime fieri potest, spiraculum, ut quamplurimum inde voluptatis attraherent.

33. Eos quoque irridebat, qui miram quandam diligentiam in apparandis cœnis adhibent, dum condimentorum varietatem, & cupediarum bellariorumque curiosam compositionem sectantur. Nam & hos brevis ac momentaneæ voluptatis amore multa negotia sustinere aiebat. Indicabat autem, quatuor illos digitorum

θαι, παρ' αὐτὴν ὡς οἷόν τε † ἀναπνοὴν, ἵν' ὡς πλεῖστον ἀνέσπων † ἡδονῆς.

35 Καὶ μὴν κἀκείνους διεγέλα, τοὺς θαυμάσιόν τινα † σπουδὴν περὶ τὰ δεῖπνα ποιουμένους, χυμῶν τε ποικιλίαις καὶ πεμμάτων περιεργίαις. καὶ γὰρ αὖ καὶ τούτους ἔφασκεν ὀλιγοχρονίου τε καὶ βραχείας ἡδονῆς ἕρωτι, πολλὰς [b] πραγματείας ὑπομένειν. 40 [c] ὑπέφαινε γῦν τεσσάρων δακτύλων αὐτοῖς εἶνε-

[b] Πραγματιάς] πρ. ὑπ' ἀμαθίας C. [c] Ὑπίφαινι] ἀπίφαιν Margo A 1 W.

39. Τῆς ἡδονῆς] Περὶ ἡδονῆς, καὶ ἐφ' ὅσον τις † ἀπὸ ταύτης καρπὸν δρέπεται, καὶ ὅτι μέχρι τῆ φάρυγ[ος], καὶ τούτου μηδ' ἐπὶ τεσσάρων δακτύλων μῆκος * ἐκτεινομένου. V.

* Ἐκτεινομένου] Ἐκτεμένου scriptum fuit, sed legendum ἐκτεινομένου. Confudit librarius hic sonum τῆ I & EI. J.C.

iis solis. Nam & caput coronare Græcis etiam usitatissimum. Ne longius abeam *Anacreon* ipse, quem ab *Athenæo* laudatum in *Palmerii* nota legas, apud ipsum *Athenæum* p. 674. C. & in *Odario* XXI. Ed. *Tan. Fabri*, morem hunc Græcum fuisse testis est luculentus:

Δότε δ' ἀνθέων ἐκείνων
Στεφάνους δ' οἵους (*Casaub.* in suo Cod. legit ὅπως) πυκάζω
Τὰ μύτωπά μου 'πικαίτει.

Sic apud *Lucianum* ipsum δίκ. c. 16. *Polemo* describitur τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διηθισμένον. Vide Præfecti ad M. Aurelium apud *Volcat.* in *Cass.* 5. epistolam; *flores de CAPITE, collo, & sinu militi excutit.* ubi hi ipsi milites *Graecanici* dicuntur. Plura, in re usque adeo obvia, describere piget. Consule *Paschal. de Coronis.* Carpit ergo non *Græcus*, ut hic *Palmerio* visum, sed *Philosophus*, morem Græcis æque ac Romanis familiarem; cujus originem assignat *Athenæus*, quod potu nimio cum incaluisset caput, primo redimiculis, deinde hedera, aliisve refrigerantibus mederi cœperint; quæ omnia tandem floribus mutata sunt, odore, præter usum primarium, etiam insuper gratis. Idem autem sentiebat Nigrinus cum Diogene, qui *non caput unguento, sed pedes delibutus*, ajebat odorem inde sursum ad nares ferri, qui a capite in aërem frustra abiret. *Diog. Laert.* p. 147. B. quam in rem adducit ad eum locum *Menagius Minutii Felicis* & *Septimii* verba coronas e floribus capiti aptatas ridentium. *M. du S.*

32. Ὑπὸ τῇ ῥινὶ] Octavius apud *M. Felic.* hujus loci erit commentarius. *J.B.*

Ὑ. τ. ῥ.] Ex Apophthegmate *Diogenis.* *Th. M.*

Ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἔχραν αὐτὸς σίφιος] Suggillat homo Græcus Romanorum imperitiam. Nam Græci & præcipue Æoles & Iones coronas circa collum in pectus pendentes gerebant in conviviis. Id nos docet *Plutarchus* Sympos. 3. cap. 1. & tales coronas vocabant ὑποθυμίδας vel ὑποθυμιάδας, ut melius centere videtur *Athenæus* lib. 15. pag. 678. his verbis: ὑπόθυμις & ὑποθυμιάδες σίφανοι παρ' Αἰολεῦσι καὶ Ἴωσιν, ἃς περὶ τὰς τραχήλους περιετίθεντο, ὡς σαφῶς ἐκ μαθεῖν ἐκ τ' Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεως, id est, *hypothymis & hypothymiades corona sunt apud Æoles & Ionas, quas circa collum circumponebant, ut aperte licet discere ex Alcæi & Anacreontis versibus.* Scilicet *hypothymiades* dicebantur ἀπὸ τῆ ὑποθυμιάζειν a suffitu vel suffumigatione, quoniam infra nasum positæ cerebrum suo suffitu juvabant, ut ait *Plutarchus* dicto loco. *J. P.*

Ὑπὸ τῇ ῥινὶ] *Menagii* locus est ad *Diogen. L.* VI, 39. adde *Wouwer.* ad *Minuc. Fel.* p. 43. Ὑποθυμιάδας Græci vocant corollas collo circumplexas: in *Hesychio* pro Ὑποθύμιον propius repones Ὑποθυμίας, quam, quod alii voluerunt Ὑποθυμίς. Vid. *Athen.* XV. p. 678. D. *Plutarch.* Symp. II. p. 641. E. ὑποθυμίδες cur dictæ fuerint, exponit. *T. H.*

34. Ἵν' ὡς πλ. ἀνίσπων] Αντὶ τῦ ἀναστρέφειν, inquit *Bud.* C. L. G. p. 46. 953. eamque structuram in ἵνα, qua Indicativum rarius adsciscit pro Subjunctivo, exemplis probat: adsentitur *H. Stephan.* App. de D. A. p. 137. Quidni vertas? *ubi quamplurimum attraherent voluptatis*, servata vulgari forma. Utrum malis, haud sane multum interest. *T. H.*

41. Τεσσ. δακτ.] Quo spatio e cibo ex ore in stomachum delabente voluptatem capiunt homines. *J. Br.*

Τεσσάρων δακτύλων] Sermo est de voluptate gulæ, καὶ ἐφ' ὅσον τις ἀφ' ἡδονῆς καρπὸν δρέπεται καὶ ὅτι μέχρι τῆ φάρυγ[ος], καὶ τούτου μηδὲ ἐπὶ δ δακτύλων μῆκος ἐκτεινομένου. Breve iter hujus voluptatis tangit sæpe alibi, ut *Suet. Athen.* alii. *J. B.*

ἕνεκα πάντα πονεῖς τὸ πόνον, ἐφ' ὅσῃς ὁ μήκιστος ἀνθρώπῳ λαιμὸς ἔστιν. ὅτε γὰρ, πρὶν ἐμφαγεῖν, ἀπολαύειν τι τῶν ἐωνημένων, ὅτε βρωθέντων, ἡδίω γενέσθαι τὸ ἀπὸ τῆς πολυτελεστέρων πλησμονῆς· λοιπὸν ἂν εἶναι τὸ ἐν τῇ παρόδῳ γιγνομένην ἡδονὴν τοσούτων ὠνεῖσθαι χρημάτων. εἰκότα δὲ πάσχειν ἔλεγεν αὐτούς, ὑπ' ἀπαιδευσίας τὰς ἀληθεστέρας ἡδονὰς ἀγνοοῦντας, ὧν ἁπασῶν φιλοσοφία χορηγός ἐστι τοῖς πονεῖν προαιρουμένοις.

caussa totum hunc susscipere laborem solere, quorum mensuram vix longissimum hominis guttur æquet: neque enim antequam edant, ullam ex emptis tanto pretio cibis voluptatem eos capere: nec devoratis, suaviorem, quam quæ ex ceteris vilioribus fit, repletionem reddi. Restare igitur, ut illam, quæ velut in transcursu percipitur, voluptatem, tam grandi pecunia mercentur. In hæc autem absurda delabi eos minime mirum, utpote qui imperiti veriorumque voluptatum ignari, quas omnes Philosophia iis suppeditat, qui laborare volunt.

Περὶ δὲ τῶν ἐν τοῖς βαλανείοις δρωμένων πολλὰ μὲν διεξῆει, τὸ πλῆθος τῶν ἑπομένων, τὰς ὕβρεις, τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις, καὶ μικρῶ δεῖν ἐκφερομένους. ἓν δέ τι καὶ μάλιστα μισεῖν ἐφαίνετο, πολὺ δ' ἐν τῇ πόλει τοῦτο ἢ τοῖς βαλανείοις ἐπιχωριάζον. προϊόντας γάρ τινας τῶν οἰκετῶν δεῖ βοᾶν, καὶ προαγγέλλειν προορᾶν τοῖν ποδοῖν, ἢν ὑψηλόν τι ἢ κοῖλον μέλλωσιν ὑποβαίνειν, καὶ ὑπομιμνήσκειν αὐτούς, τὸ καινότατον, ὅτι βαδίζουσι. δεινὸν ἂν ἐποιεῖτο, εἰ στόματος μὲν ἀλλοτρίου δεηπνοῦντες μὴ δέον, μηδὲ χειρῶν, μηδὲ τῶν ὤτων ἀκούοντες, ὀφθαλμοῖς δὲ ὑγιαίνουσι ἀλλοτρίων δέον προορωμένων, καὶ ἀνέχον φωνὰς ἀκούοντες δυστυχέσιν ἀνθρώποις πρεπούσας, καὶ

34. De iis autem, quæ in balneis aguntur, multa commemorabat: multitudinem prosequentium, contumelias, eos qui servis impositi gestantur, ac quasi efferuntur. Unum autem maxime ac præter cetera odisse visus est, quod in urbe frequens, & in balneis valde familiare. Præeuntes enim quosdam ex servis clamare oportet & admonere, ut ante pedes prospiciant, si quid extantius paulo, aut cavum prætergrediendum sit, atque commonefacere eos, (id quod absurdissimum est) quo scilicet sese incedere meminerint. Indignabatur itaque, si, cum ederent, alieno ore non indigerent, aut manibus: neque cum audirent, aliorum auribus uterentur: oculis autem aliorum, valentes ac sani, ad prospiciendum opus haberent, ac sustinerent voces audire, quæ miseris hominibus & excæ-

42. Πεπεῖσθαι τὸ πόνον] Ut sequentibus dialogis μῶμοι μωμᾶσθαι, πομπὴν πέμπειν, & similia quibus etiam Latini gaudent. *J. B.*

Ibid. Ἐφ' ὅσους &c.] *Chrysost.* H. XXXIX. in I. ad Corinth. p. 513. Εἰ δὲ τὴν ἡδονὴν τὴν τυρῶν λέγοις, μίχρι τοῦ φάρυγγος εὕρησις μόνον· ὁμοῦ γὰρ τὴν γλῶτταν παρῆλθε καὶ ἀπέπτη &c. Plura, quae ab eodem Patre multisque aliis in hanc sententiam fuerunt dicta, coacervare non juvat. Is ridicule profecto naturam ludificari voluit, qui, ut meatus longior sensum voluptatis produceret, collum sibi gruis optabat. Modo pro ἀπέφαινε praestat ἀπέφαινε, ut §. 14. 16. Haec saepenumero confusa. *T. H.*

47. Ἐν τῇ παρ.] *In stomachum ingressu.* *J. Br.*

51. Φιλοσοφία] Qui φιλοσοφίας εἰσὶν ἄχλοι, ne minimum quidem verarum voluptatum percipere possunt. *J. B.*

53. Ἐν τοῖς βαλανείοις] Novam ingreditur narrationem eorum, quae in balneis fiunt: de quibus dixere ad *Senecam*, *Athen.* *Apul.* *J. B.*

55. Τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις] Sic in dial. mortuor. de *Terpsione* & *Plutone*. οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφότα. in Somnio. Sic in Cynico: καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως καὶ βαδίζετε, μᾶλλον δὲ βαδίζειν οὐκ ἐθέλετε, φέρεσθε δὲ ὥσπερ τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ κτηνῶν. *J. B.*

56. Μικρῶ ἐκφερομένους] Iocus ex ambiguo, qualis ille apud *Plaut.* Amphitruo. act. 1. sc. 1.

Merc. *Faciam ego hodie te superbum, ni hinc abis.*
So. *quonam modo?*
Merc. *Auferere, non abibis, si ego fustem sumpsero.*

Voluit Plautinus Mercurius *eferre*: quam vocem, quoniam non ad salivam, interpretes mutaverunt: atque ratio ibi nulla constat, nec jocus ullus, si librorum lectio retineatur. Superbi ita efferuntur, ut aliorum hu-

excæcatis convenirent: audiunt enim easdem in foro, & medio die, (viri ampliſſimi) quibus demandata eſt urbium cura.

35. Hæc atque hujusmodi alia multa oratione perſecutus, dicendi finem fecit. Ego vero interim, dum loquebatur, ſtupens auſcultabam, metuens ne conticeſceret. Ubi vero loqui deſiit, illud nimirum, quod Phæacibus olim accidit, ego quoque paſſus ſum. Diu enim defixis in eum oculis permulſus conſtiti; deinde multa confuſione atque vertigine correptus, ſudore manabam, loqui volentem oratio deficiebat, ac retro inhibebar: ipſaque vox intercidebat, & lingua titubabat: poſtremo animi pendens lacrymabar. Neque enim ſummam duntaxat cutem perſtrinxerat, aut leviter me ejus oratio tetigerat, ſed altius, & lethale vulnus erat: ſcite enim admodum librata oratio, ipſum, ſi ita dici fas eſt, animum trajecit. Quod ſi jam decet nonnihil & me philoſophicos attingere ſermones, ita de hisce exiſtimo.

36. Videtur mihi animus hominis, bona indole præditi, admodum ſimilis eſſe ſcopo alicui tenero. Sagittarii autem in hac vita multi, qui plenas quidem pharetras variis atque omnis generis orationibus habent: ceterum non omnes certo jaculantur, ac deſtinata feriunt; ſed alii nervo nimium inten-

πεπηρωμένοις. ταῦτα γὰρ αὐτὰ πάσχουσιν 70 οἱ ταῖς ἀγοραῖς ἡμέρας μέσης καὶ οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι.

Ταῦτά τε καὶ πολλὰ ἕτερα τοιαῦτα διελθὼν κατέπαυε τὸν λόγον. ἐγὼ δὲ τέως μὲν ἡσυχίαν αὐτῷ τεθηπὼς, μὴ σιωπήσῃ περιδεὴς ἦν. ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο, τοῦτο δὴ τὸ τῶν 75 Φαιάκων πάθος ἐπεπόνθειν. πολὺν γὰρ δὴ χρόνον εἰς αὐτὸν ἀπέβλεπον κεκηλημένος· εἶτα πολλῇ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ καταλειλημένος, τοῦτο μὲν ἱδρῶτι καταῤῥεόμενος, τοῦτο δὲ φθέγξασθαι βουλόμενος ἐξέπιπτόν τε καὶ ἀνεκοπτόμην· καὶ ἥτε φωνὴ ἐξέλιπε, καὶ ἡ 80 γλῶττα διημάρταινε· καὶ τέλος, ἐδάκρυον ἀπορούμενος. καὶ γὰρ ἐξεπιπολῆς, καθ' ὡς ἔτυχεν ἡμῖν ὁ λόγος καθίκετο· βαθεῖα δὲ καὶ καίριος ἡ πληγὴ ἐγένετο. καὶ μάλα εὐστόχως ἐνεχθεὶς ὁ λόγος αὐτὴν, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διέκοψε 85 τὴν ψυχήν. εἰ γάρ τι δεῖ καμὲ ἤδη φιλοσόφων προσάψασθαι λόγων, ὧδε περὶ τούτων ὑπείληφα.

Δοκεῖ μοι ἀνδρὸς εὐφυοῦς ψυχὴ μάλα σκοπῷ τινι ἁπαλῷ προσεοικέναι. τοξόται δὲ πολλοὶ μὲν ἀνὰ τὸν βίον, καὶ μεστοὶ τὰς φαρέτρας ποικίλων τε καὶ παντοδαπῶν λόγων, καὶ μὴν πάντες εὐστόχα τοξεύουσιν· ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν σφόδρα τὰς νευρὰς ἐπιτεί-

νον-

humeris & cervicibus inſultent: mortui ſuperbi ſunt, quia etiam aliorum humeris elati. hinc propriatim *efferri* mortuorum, ut apud Atticos ἐκφέρεσθαι. ex his mens Nigrini percipi poteſt. *J. B.*

Ibid. Ἐκφερομένους] Ab elatis ad geſtatos & ſervis innixos, quaſi ſuis ipſi pedibus ingredi non poſſent, jocum petunt: id hoc etiam *Luciani* loco illuſtrat *J. Fr. Gronovius* Obſ. II, 15. p. 334. *Poſidonius* apud *Athen.* XII. p. 550. B. de Ptolemaeo Euergete: ὡς πολλῇ ὁ τρυφῇ ζῶν καὶ πατεῖν οἷός τε ἦν, εἰ μὴ δυσὶν ἐπαφεισθμένος ἐτύγχανε. Is tamen idem in ſympoſiis ad ſaltandum citatiſſimo curſu ferebatur. *T. H.*

59. Προϊόντας γάρ τινας] Hunc locum interpretatur Clariſſ. *Caſaub.* ad lib. 3. Suet. *J. B.*

Προϊόντας] Utitur hoc loco *Caſaubon.* ad *Sueton.* Tiber. c. 60. Adde *Clem.* Paed. III. p. 253. A. Larenſis apud *Athen.* VI. p. 272. E. quum dixiſſet multos Romanorum decem, imo viginti mille ſervos & ultra poſſidere, ſubjungit: ἀλλ' οἱ πλείους τῶν Ῥωμαίων συμπροΐοντας ἔχουσι τοὺς πλείστους. *Amm. Marcellin.* XIV. c. 6. p. 29. & *H. Valeſ.* Mox legendum omnino ὑπερβαίνειν· parum abfuit, quin in *Luciano* reponerem. Paulo poſt malo: ταῦτα γὰρ αὐτὰ π. *T. H.*

60. Ἡ θαγγάνειν] Caſtiga θαγγάνειν. *J. Br.*

69. Πεπηρωμένοις] *Excoecatis.* *J. Br.*

75. Τὸ τῶν Φαιάκων] *Homer.* Odyſſ. Λ. v. 332.

Ὡς ἐφατ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
Κηληθμῷ δ' ἔχοντο —— *J. Br.*

Τὸ τῶν Φαιάκων πάθος] Tangit hos verſus *Homeri* Odyſſ. Λ.

Ὡς ἔφατ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
Κηληθμῷ δ' ἔχοντο κατὰ μίγαρα σκιόεντα. *J. B.*

84. Βαθεῖα] De qua pagin. ſequent. & de Merc. cond. ſic apud *Petron.* *vulnus ingens*, utitur crebro *Lucianus* hac translatione. *J. B.*

ναῖες, εὐτονώτερον ᾧ δέοντι ἀφιᾶσι· καὶ ἄπτον᾽ μὲν ἡ ὅτοι ἡ ὁδῷ, τὰ δὲ βέλη αὐτῆς οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ, ἀλλ᾽ ὑπὸ τῆ σφοδρότητι διελθόντα καὶ παροδεύσαντα κεχηνυῖαν μόνον τῷ τραύματι τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν. ἄλλοι δὲ πάλιν τούτοις ἀπεναντίως· ὑπὸ γὰ ἀσθενείας τε καὶ ἀτονίας οὐδὲ ἀφικνεῖται τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι πρὸς τὸ σκοπόν· ἀλλ᾽ ἐκλυθέντα καταπίπτει πολλάκις ἐν μέσῃ τῇ ὁδῷ· ἢν δέ ποτε καὶ ἀφίκηται, ἄκρον μὲν ἐπιλίγδην ἄπτεται, βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγήν· οὐ γὰ ἐπ᾽ ἰσχυρᾶς ἐμβολῆς ἀπέσταλτο.

to, vehementiori quam par est impetu telum emittunt: & hi quidem recta insistentes via scopum pertingunt, sagittæ autem ipsorum non manent, sed præ vehementia ictus penetrantes ac permeantes, hiantem modo vulnere animum relinquunt. Aliorum rursus sagittæ præ imbecillitate virium, & quod laxiore nervo emittuntur, ad scopum usque non perveniunt, sed languente impetu, sæpenumero in medio cursu deficiunt. Quod si vero interdum scopum contingant, summum illum quidem leviter perstringunt, altius autem vulnus nequaquam infligunt: neque enim valido impulsu emissæ fuerunt.

Ὅστις δὲ ἀγαθὸς τοξότης, καὶ τυ-

37. At qui bonus jaculator est, atque huic no-

a Ἐπ᾽ ἰσχυρᾶς] ὐπ᾽ ἰσχ. P. L. Margo A 1 W.

7. Ἐπιλίγδην] Ἄχρι τῆ ἐπιξῆναι μόνον. V.

97. Τῆς ὁδῷ] Sic omnes. Sed mendum latere suspicor, excidisseque τῆ σκοπῆ. M. du S.

Τῆς ὁδῷ] Imo τῆ σκοπῆ, ut ex sequ. patet: ἡ μένει ἐν τῷ σκοπῷ. Quin recte dicatur ἡ ὁδὸς, ἡ πορεία τῆ βέλους, nullum est dubium. Sic enim *Antiphon* Ἀπ. φόν. ἀκ. p. 121. v. 28. ἀκόντιον ἔχω τὸ ὁρᾶν τὸ αὐτῆ πορείας ἐξενηνεγθέν· & p. 124. v. 27. εἰς τὴν ὁδὸν τῆ ἀκοντίου ἐπελθών· neque aliter ipse mox *Lucianus*, οὐκ μέσης τῆ ὁδῷ. Verum ad hujus quidem loci sententiam minime congruit haec lectio. T. H.

2. Ἀπεναντίως] Sic in omnibus scribitur. Sed meo periculo emendes, & legas ὐπεναντίως. M. du S.

7. Ἐπιλίγδην] Ex *Homer.* Il. P. v. 599.

Ἄκρον ἐπιλίγδην γράψεν ἢ οἱ ὀστέον ἄχρις. J. Br.

Ἐπιλίγδην] Οὐ κατὰ βάθους, ἀλλ᾽ ὡς ἐπιψαύσαι τρώσαντα ἐξ ἐπιπολῆς τὴν ἐπιφάνειαν οὐ τῆ λείχειν. quale vulnus *Menelai* lib. 4. Iliad. Sic ipse ἐπιλίγδην postea interpretatur βαθεῖαν οὐκ ἐργάζεται πληγήν. J. B.

9. Ἐπ᾽ ἰσχυρᾶς] Lege, ἀπ᾽ ἰσχυρᾶς ἐμβ. hoc malo, quam quod aliis placuit ὐπ᾽ ἰσχ. Tum ὄψεται τὸ σκοπὸν pro ὄψεται εἰ μὴ ὁ σκοπὸς σφόδρα μαλ. consueta loquendi formula, ut notavit *Livinej.* ad *Nazar.* c. 36. T. H.

15. Ἰῷ] *Veneno*, taxo, ut tradunt nonnulli. J. Br.

Οὔτε ἰῷ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν, οὔτε ὀπῷ, καθάπερ τὰ Κυρήτων] Mirum est *Lucianum* tribuere hoc loco Curetibus sagittandi artem, quam nullus alius antiquorum illis tribuit, licet plures de illis plura dixerint. Omnes illis gravem armaturam scutum & hastas tribuerunt, & ἐνόπλιον ὄρχησιν. *Orpheus* seu *Onomacritus* Hymno 1. & 2. in Curetas mille illis epitheta dedit, nullum tamen, quod sagittandi significet. Imo contra eos ὁπλοφόρους φύλακας vocat, & χαλκοκρότους ἀρμὸν τεύχει ἔχοντας. *Callimachus* etiam Hymno in Jovem:

Οὔλα ἢ Κύρητές γε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο
Τεύχεα πεπληγυῖες.

Idem ait *Apollodorus* lib. 1. οἱ ἢ Κύρητες ἔνοπλοι ὐπὸ τῆ ἄντρῳ τὸ βρέφος φυλάσσοντες τοῖς ὅπλοις τὰς ἀσπίδας συνέκρουον. *Dionysius Halicarnass.* lib. 7. ὅτε τὸν Δία τιθηνούμενον θήλειν ἐβούλοντο κτύπῳ τε ὅπλων καὶ κινήσει μελῶν, id est, *quando Jovem lactentem delectare volebant armorum strepitu & membrorum motibus. Strabo* lib. 10. ubi de Creta: τούτους ἢ νομίζουσι Κούρητας νέους τινὰς ἐνόπλιον κίνησιν μετ᾽ ὀρχήσεως ἀποδιδόντας, προσληφθέντας μῦθον τὸν περὶ τὸν Διὸς γένησιν. *Plinius* lib. 7. cap. 56. *saltationem armatam Curetes docuere, Pyrrichen Pyrrhus, utramque in Creta.* Idem ait & *Pindari Scholiastes* ad Pythiorum 2. &, ne te morer, lector, innumeris citationibus, quicunque de Curetibus scripserunt, iis tympana & armorum strepitum & saltationem in armis tribuerunt; nullus sagittarum infectionem. Ætoli certe, qui prius Curetes, & a quibus ortos Cretenses Curetas volunt, funda, non sagittis gloriabantur, & eorum dux Pyræchmes Degmenum Elæum sagittarium funda prostravit. His ductus auctoritatibus apud *Lucianum* hoc loco pro Κουρήτων lego Κρήτων minima mutatione. Nec mihi *Diodori* locus libri 5. ubi de novem illis Cretensibus Curetibus, scrupulum injicit, & ab ea lectione inhibet, ubi inter plurium rerum & artium inventionem, quam Curetibus tribuit, addit: τὰ περὶ τοξείαν καὶ τὰς κυνηγίας εἰσηγήσασθαι. Nam ultra quod solius *Diodori* auctoritas contra omnium antiquorum turbam & consensum mihi parum valere videtur, recantat ipse *Diodorus*. &

con-

noſtro ſimilis, principio quidem diligenter ſcopum perſpiciet, num valde mollis, num rurſus nimis ſolidus, & telo impenetrabilis. Sunt enim ſcopi quidam invulnerabiles. Ubi autem hæc omnia perſpecta habet, tum demum tincta ſagitta, non veneno, quemadmodum Scytharum ſagittæ tinguntur, neque opio, ut Curetum, ſed ſenſim mordicante pariter & dulci pharmaco infecta, certo jam jaculatur. Telum autem, valide quantum ſatis eſt impulſum, eousque penetrans ut inhæreat, intus manet, & multum medicamenti emittit, quod videlicet diſperſum, totum circumquaque animum ambit: hinc eſt, quod oblectantur, & lacrymas inter audiendum emittunt. Quod & mihi accidit,

τῷ ὁμοίῳ, πρῶτον μὲν ἀκριβῶς ὄψεται τὸ σκοπὸν, εἰ μὴ σφόδρα μαλακὸς, εἰ μὴ στερρότερος τοῦ βέλους· γίγνονται γὰρ δὴ καὶ ἀτρῶτοι σκοποί. ἐπειδὰν δὲ ταῦτα ἴδῃ, τηνικαῦτα χρίσας τὸ βέλος ὅτε ἰῷ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν χρίεται, ὅτε ὀπῷ, καθάπερ τὰ Κυρήτων, ἀλλ' ἡέμα δηλητῷ τε καὶ γλυκεῖ φαρμάκῳ τοῦτο χρίσας ἀτεχνῶς ἐτόξευσε. τὸ δὲ ἐνεχθὲν εὖ μάλα εὐτόνως, καὶ ἀφικόμενον ἄχρι τοῦ διελθεῖν, μένει τε, καὶ πολὺ τοῦ φαρμάκου ἀφίησιν. ὁ δὴ σκιδνάμενον ἄλλῃ τε κἀκεῖ τὴν ψυχὴν περιέρχεται. τοῦτό τοι καὶ ἥδονται καὶ δακρύουσι μεταξὺ ἀκούοντες, ὅπερ καὶ αὐτὸς ἔπαθον, ἡσυ-

contra ſeipſum pugnans, ait ex Cretenſium traditione Apollinem in Creta natum, εὑρετὴν τοῦ τόξου γενόμενον διδάξαι τοὺς ἐγχωρίους τὰ περὶ τὴν τοξείαν. At certe ſi Apollo primus fuit arcus & ſagittarum inventor, &. ejus uſum docuit Cretenſes, non erat notus arcus Curetibus, qui ante Apollinem natum & ipſo Iove antiquiores in Creta habitabant. Jure igitur *Luciani* lectio hoc loco mihi ſuſpecta eſt mendi, & Κρήτων cenſeo debere legi. Nam *Lucianus*, qui de Scytharum ſui temporis more loquitur, non mihi videretur bene iis oppoſuiſſe novem homines e fabuloſo ſeculo, & ratio vult, ut nationi nationem opponat & comparet. Ergo lego confidenter, &, ſi mihi credis, leges, καθάπερ τὰ Κρήτων. Sed & *Micyllus* etiam hoc loco caſtigandus, qui ὀπῷ interpretatur *reſina*; numquam enim legiſſe me memini reſinam utilem fuiſſe ad ſagittarum infectionem, aut ὀπὸν dictam reſinam κατ' ἐξοχήν, cui nomen proprium eſt ῥητίνη pro Silphio certe ob plantæ excellentiam ſumitur ὀπὸς & pro papaveris ſucco ob vim medicamenti; unde ὄπιον diminutive dicitur. Verte ergo *herbarum ſucco*: opponit enim ὀπὸν ſuccum herbarum τῷ ἰῷ veneno, quod ex ſerpentibus ἰοβόλοις colligitur, quorum ferax eſt Creta, & indiga Scythia, regio frigida. *J. P.*

Ἰῷ . . Σκ.] Scytharum hunc morem ſæpius apud *Ovidium* in exilio memorari videas, qui ſibi Romæ de eo non ſatis credi conqueritur. *M. du S.*

16. Ὀπῷ] *Quodam ſtirpium ſucco.* *J. Br.*

Ὀπῷ] Quo *ſucco* certo dicere non poſſum; neque unde hoc habeat mihi compertum eſt. Malo tamen *Opium* vertere, quam, ut ante me fiebat, *reſinam*. *M. du S.*

17. Κουρήτων] Mitto, quae de Curetibus contra *Diodorum* diſputat *Palmerius*: de hoc certe loco bene meruit reſtitutis Cretenſibus, qui ſine dubio melius ad Scythas quadrant, quam Curetes. Illi ſagittarum arte non tantum, ſed ipſa inventione nobiles: a natura regionis, quam incolunt, rationem petit *Plato* de LL. I. p. 769. E. quem *Julianus* ſequitur Or. VII. p. 205. D. Vid. *Sil. Ital.* II, 96. alia dabit *J. Meurſ.* in Cret. p. 178. Obſtare tamen videtur, quod venenata Cretenſium ſpicula fere nusquam memorentur: quinimo vel Jovis ibi nati, vel, ut alii tradunt, Herculis beneficio letiferis & herbis & beſtiis Creta caruit: Excerpta *Theodoti*: καθάπερ λέγουσι τὴν Κρήτην ἄγονον εἶναι θηρίων ὀλεθρίων· plura *Meurſius* in Cret. II. c. 8. ita ſane veteres; nam quae contra *Brodaeus* adfert Miſc. III. c. 11. nihil in hac quidem cauſa moror: nec probandum, quod ſcripſit *Palmerius* in adnotatione extrema, *quorum ferax eſt Creta & indiga Scythia regio frigida*, ſi modo haec vera ſit Eruditiſſimi Viri manus. Attamen *Virgilius*, pene dixi ſolus, AEn. XII, 856.

Non ſecus ac nervo per nubem impulſa ſagitta,
Armatam ſaevi Parthus quam felle veneni,
Parthus, ſive Cydon telum immedicabile torſit

Schol. etiam *Nicandri* ad *Alexiph.* v. 395. fide *Praxagorae* Pharicum eſſe appellatum tradit ἀπὸ Φαρικῆς τινὸς Κρητὸς τοῦ ἐξοκρότου αὐτοῦ· quod ſi exponamus, *a Cretenſe quodam, qui ortus fuerit oppido Pharis*, effugiet hiccce Commentator reprehenſionem *Salmaſii* ad *Solin.* p. 170. E. ſed hoc, ut ex ipſo Scholiaſta patet, non minus incertum, quam quale fuerit, & quomodo confectum Pharicum, ſatentibus *J. Gorraeo* ad *Nicandr. Rhodio* ad *Scribon. Largum* p. 282. De Scythis res nota — *tinxere ſagittas Errantes Scythiae populi* — *Lucan.* III, 266. & VIII, 304. quemadmodum autem admixto ſanguinis humani liquore ſanſem viperinam praepararent, exponitur ab *Ariſtot.* περὶ Θ. Α. p. 118. *Plin.* H. N. XI, 53. & *AElian.* de Anim. IX, 15. loco corruptiſſimo. Nec veneno ſolum uſi ſerpentum, ſed & ſuccis letiferis: ὡς Αἰθιοπίας μὲν ἡ τοὺς ὀϊστοὺς χρίουσι ῥίζα τίς, ἐστὶ δὲ θανάσιμος· ὡς ἡ Σκυθικὴ αὐτή τε καὶ ἑτέραι πολλαί, ut teſtatur *Theophr.* H. Pl. IX, 15. ubi vide *Bod. a Stapel.* *T. H.*

28. Βάκ-

ἠσυχῇ ἄρα ᾗ φαρμάκῳ ᾗ ψυχὴν θεσπεσίῳ. ἐπῄει δ' ὧν μοι πρὸς αὐτὸν τὸ ἔπος ἐκεῖνο λέγειν,

sensim medicamento illo animum mihi pervagante. Succurrebat igitur mihi Homericum illud ipsi dicere:

Βάλλ' ὕτως, αἴ κέντι φόως ἀνδρεσσι γένηαι.

Sic jace, si qua viris per te nova lux oriatur.

Ὥσωερ γὰρ οἱ ᾗ Φρυγίῳ αὐλῷ ἀκούοντες οὐ πάντες μαίνονται, ἀλλ' ὁπόσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται, ὅτοι δὲ πρὸς τὸ μέλος ὑπομιμνήσκονται ᾗ πάθους, οὕτω δὲ καὶ φιλοσόφων ἀκούοντες, οὐ πάντες ἔνθεοι καὶ τραυματίαι ἀπίασιν, ἀλλ' οἷς ὑπῆν τι καὶ τῇ φύσει φιλοσοφίας συγγενές.

Quemadmodum enim qui Phrygiam tibiam audiunt, non omnes in furorem vertuntur, sed quotquot ipsorum a Rhea corripiuntur; iique audito carmine, prioris affectus reminiscuntur: ita & qui philosophos audiunt, non omnes a deo inspirati ac saucii abeunt: sed illi solum, quorum ingenio quiddam philosophiæ cognatum subest.

Ε. Ὡς σεμνὰ, καὶ θαυμάσια, καὶ θεῖά γε, ὦ ἑταῖρε, διελήλυθας· ἐλελήθειν

38. A M. Quam gravia & admiratione digna, & divina, o amice, commemorasti! Quan-

28. Βάλλ' ὕτως] Homericum carmen Il. Θ. v. 282. *J. Br.*

Βάλλ' ὕτως] Ex Il. 4. *J. B.*

30. Τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται] Matris Deum sacerdotes haud obscure innuit, qui audito Phrygio tibicine statim in furorem aguntur; id quod aliis itidem hominibus usu non venit. *Senec.* Ep. 109. *Quidam ad magnificas voces excitantur; & transeunt in affectum dicentium, alacres vultu & animo: nec aliter concitantur, quam Phrygii solent tibicinis sono semiviri & ex imperio furentes.* Per *semiviros* Gallos, matris Deum sacerdotes intelligit. G. C.

31. Λαμβάνονται] Sub hac voce mendum latere arbitror. De re ipsa *Lucretium* legito II, 621. & *Ovid.* in Ibin:

Et Phrygio stimulat numero cava tibia mentes. M. du S.

Λαμβάνονται] Interpretes, *a Rhea corripiuntur:* eos secutus est *G. Cuperus* Obs. III. p. 308. addens, *eleganter dicere veteres* λαμβάνεσθαι *hoc vel illo Deo Deave:* operae pretium fuerat pluribus exemplis illam elegantiam confirmari: non enim, quia θεόληπτος, νυμφόληπτος usurpentur, ideo statim hac structura, λαμβάνεσθαί τινι θεῷ, ponere licebit: ne Medici, si recte memini, quibus λαβὴ & λῆψις prima febris ingruentis est accessio, τῇ νόσῳ vel τῷ πυρετῷ λαμβάνειν solent, sed ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ perinde ὑπὸ θεῶν λαμβάνεσθαι, quemadmodum apud *Joseph* A. J. VIII. c. 2. §. 5. τοὺς ὑπὸ τῶν δαιμονίων λαμβανομένους. Cautius ad *Senec.* Ep. CVIII. p. 531. posita *Luciani* verba sic vertit *Lipsius: Sicut Phrygiae tibiae sonum qui audiunt, non omnes in furorem aguntur; sed qui Rheae sacrati addictique sunt, illi reminiscuntur eo signo affectus:* quasi voluisset, *qui Rheae capiuntur, & lecti Galli sacrantur:* sensum perspexit Vir acutus, sed qualem contumax vocabulum adspernatur: scribi debuerat, nisi forte quid interciderit non nili vetustiorum Codicum ope reparandum, καθιέρωνται, ἀνεῖνται, ἀνάκεινται, vel aliud simili potestate verbum. Rem ipsam illustrat *Brodaeus* Misc. V. c. 13. *Philostrati*, quem adduxit, locum, reperies Ep. XV. In *Lucio* §. 37. ὁ δ' αὐλητὴς ὅμιλος ἐφύσα ἔνθεον. οἱ δ' τὰς μίτρας ἀπορρίψαντες &c. Mox lege ὅτοι δὲ non δέ. *T. H.*

38. Τῷ λωτῷ] *Homer.* Odyss. I. v. 93. *J. Br.*

Τῷ λωτῷ κεκοφισμένῳ] Sic in *Apol.* de Merc. conduct. *J. B.*

44. Καὶ τινας ἑτέρους] Excidisse hic verbum aliquod, aut corruptum saltem locum esse, omnes, opinor, fatebuntur. Suspicor ego δικαῶσι post μανίας, inserendum, & pro ἀληθῶσι legendum πάσχουσι. Vide tamen *γυμν.* c. 6. & *ἀποφρ.* c. 25. Consule finem *φιλοψ.* c. 40. *M. du S.*

45. Τὸ αὐτὸ τοῦτο ἀληθῶσι] Nihil est causae cur saniissimae lectioni status controversia moveatur. Graeci ἀληθεύειν accusativo duplici comitatum usurpant potestate saepius ita singulari, ut vim Graecae phrasios interpretatione Latina vix adsequi liceat: haud raro adverbium accedit, illudque inprimis frequens, ὕτως ἀληθεῦσαι, ὡς &c. *Lys.* apud *Athen.* XIII. p. 612. E. Rem nonnullis exemplis illustrare operae pretium erit, ne tironibus, quemadmodum Interpretum haud uni, haec locutio sit fraudi. *Lys.* in Agor. p. 130. v. 37. νομίζων, εἰ ἀληθεύη ὑμᾶς ἀπορεῖν, ὥσπερ διέθηκεν, si vos ad inopiam redegisset, ut fecit. *AEschin.* in Tim. p. 5. v. 8. τὸν μὲν τὴν ἰδίαν οἰκίαν κακῶς διοικήσαντα καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως εὐθαπλησίως ἡγήσασθαι ἀληθήσειν eum enim, qui res suas male administraret, haud aliter in rep. versaturum esse arbitrabatur: similiter *Lys.* in Philocr. p. 181. v. 27. κακῶς ἀληθεῖς τὰ τῆς πόλεως. *Demosth.* in Timoth. p. 1074. F. 1106. A. I. in Stephan. p. 969. C. ὅτε διέθηκε τοὺς δικαστὰς, ὡς οὐ φωτὸς μηδ' ἡντινοῦν ἰδίαν ἀκούειν ἡμῶν cum quo convenit illud *Xenophontis* Hell. V. p. 319. postquam narrasset, milites abeuntem Teleutiam omnibus honorum favorisque signis fuisse prosecutos, addit, quamquam nihil

Quantaque revera ambrosia, quanto loto saturatus, me inscio, fuisti! Quare & te dicente, animo commovebar, & nunc desinente, mœrore afficior, &, ut tuis verbis utar, saucius sum. Neque vero mireris: nosti enim eos, qui a canibus rabiosis mordentur, non solos rabie corripi, sed & si quos alios ipsi in ea insania momorderint etiam illos mente dejici, atque in furorem verti solere. Nam simul cum morsu etiam morbi istius quiddam in alium transfertur, & propagatur, fitque insaniæ istius multiplex successio. LUC. Itaque etiam ipse nobis jam amare te confiteris? A M. Maxime: oroque insuper, ut communem aliquam medicinam nobis excogites atque invenias. LUC. Ergo Telephi illud necesse erit

θεις τό με πολλῆς ὡς ἀληθῶς τ ἀμβροσίας, κ̀ τ λωτ κεκορεσμένος. ὥστε κ̀ μέλαξυ σ λέγοντός ἔπαχόν τι κ̀ τῇ ψυχῇ κ̀ παυσαμένῳ, ἄχθομαι κ̀ ἵνα δὴ κ̀ χ σὲ εἴπω, τέτρωμαι κ̀ μὴ θαυμάσῃς· οἶδα γ ὅτι κ̀ οἱ πρὸς τ κυνῶν τ λυσσώντων δηχθέντες, οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ κἄν τινας ἑτέρους καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο ἀργάσωσι, κ̀ αὐτοὶ ἔκφρονες γίγνονται· συμμέλαινει γάρ τι τῷ πάθει ἅμα τῷ δήγματι, κ̀ πολυγονεῖται ἡ νόσος, καὶ πολλὴ γίγνεται τ μανίας ἀφορμή. Λ. ἐχεῖν καὶ αὐτὸς ἡμῖν ἐρᾷν ὁμολογεῖς; Ε. πάνυ μὲν οὖν, κ̀ προσέτι δέομαί γέ σου κοινήν τινα τ θεραπείαν ἐπινοεῖν. Λ. τὸ δ ἄρα Τηλέφῳ ἀνάγκη ποιεῖν.

hil a se praecipuum, quod ad belli rationes & machinas pertineat, referri non ignoret, hoc tamen inprimis animadvertendum videri, τί ποτε ποιῶν ὁ Τελέφου τίας ὕστερον διέθηκε τὺς ἀρχομένους, *qua tandem arte voluntatem eorum, quibus praefuerit, tanto opere sibi conciliarit.* Idem K. Π. V. p. 86. v. 15. Diversa paulum ratione *Plato* Charm. p. 468. C. ὥσπερ ποιητης (ὀργίζεται) ὑποκριτῇ κακῶς ἀφτιβύντι τὰ ἑαυτῦ ποιήματα· *Marsil. Ficinus* aut non Latine, aut male: haud enim facile, utram in partem peccaverit, statuas: *histrionem inepte sua poëmata recensentem:* tu cape: *ut poëta succenset actori male sua poëmata* (in scena) *recitanti:* quo certe morbo quicquid unquam fuit poëtarum laboravit: pari modo de LL. II. p. 791. A. Ῥαψῳδὸν ὃ καλῶς Ἰλιάδα κ̀ Ὀδυσσέαν ἢ τι τ Ἡσιοδείων ἀφτιβύντα. Ita spectatae veterum elegantiae principes, a quibus eundem usum recentiores acceptum servarunt: inprimis *Artemidorus:* eum vide I, 58. 62. ὅπερ γ ὁ παλαιὸς βούλεται τ ἀντίπαλον ἀφθῆναι, τῦτο κ̀ ἡ νόσος τ κάμνοντα. III, 11. &c. *Appian.* de B. M. p. 316. αὐτὸν (Oppium a Laodicenis traditum) ὁ Μιθριδάτης ὕδνι ἀφθεὶς ἐπήγετο παλαχῦ λελυμένον. *Apollodor.* l. p. 13. ὅτε ὁ νικήσας ὁ βούλεται ἀφθῆ τ ἡττημένου. *Alciphr.* II. Ep. I. p. 200. ὄψομαι τί με ἀφθήσει· ubi vide *Bergler.* Nec Judaeorum, qui Graece scripserunt, auctoritate destituimur: Philo de LL. Spec. p. 791. D. 793. C. ὁ παίσας ζητείτω, τὰ ἴσα οἷς διέθηκε, παθών· de Vit. Cont. p. 895. E. πάσχουσι σὺκ ἐλάττονα ὧν ἀφτιθέασι· ubi πάσχειν illud oppositum; propterea solent etiam rariore compositione, οἱ κακόν τι παθόντες ἀντιπρόσωσι τὺς προδιαθέντας, &, τὺς κακόν τι πράξαντας ἀντιδιαθέντες· quae *Suidas* ex melioribus habet in Ἀμύνασθαι & Ἀμυνόμενοι. *Joseph.* A. J. VI. c. 9. §. 3. ταυτὸ δὲ ὁ ἄρκος ἀμυνόμενος ἀφτίθυσαι, *similiter ac leonem, irruentem ursum repellens interfeci:* nequicquam in ejus loci sententia Interpretes se fatigant: verum notatur in Codice Vaticano extare, ἀφτίθημι· hoc genuinum est; quippe nullis exemplis, longe autem plura sunt ad manum, verbi Medii usum in hac phrasi Graecis placuisse constat, ratione satis manifesta. Perperam quoque versa fuit apud *Nostrum* haec locutio in Anach. uti recte monuit *L. Bos* Anim. c. XIV. p. 64. Porro vitium haeret in hoc loco, quod duarum vocalium detrimento facile sanetur: ita lege: σὺκ αὐτοὶ μόνοι (si quis μόνοι, quod editum est, maluerit, non valde repugnabo) λυσσῶσιν, ἀλλὰ κἄν τινας ἑτέρους ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τῦτο διαθῶσι, κ̀ αὐτοὶ (vel ἕτοι) ἐκ. γ. cur enim Lucianus rotundam orationem isto insiticio κ̀ αὐτοὶ dedecoraret? Est autem imitatus *Platonem* in Conv. p. 1104. A. τὴν καρδίαν γ, ἢ ψυχὴν, ἢ ὅ, τι δεῖ αὐτὸ ὀνομάσαι, πληγεὶς τε & δηχθεὶς ὑπὸ τ ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων, οἱ ἔχονται ἰχιδνης ἀγριώτερον &c. quam a viperae morsu simillitudinem duxit *Plato*, eam *Noster* ad rabiosum canem transtulit: vide *Mer. Casaubon.* ad *Marc. Antonin.* X, 34. *T. H.*

49. Ἡμῖν ἐρᾷν] Locus sine dubio corruptus, in quo nihil aliud praestare possum, quam ut felicioribus ingeniis eum commendem. Sententia patet: nimirum voluit: Ergo & ipse animum tuum istis philosophi Nigrini sermonibus compunctum esse & vulneratum fateris: at verba non respondent: vereor, ne versus unus & alter interciderit. Nihil agat, si quis se defunctum putet conjectando: κ̀ τ αὐτῶν ἡμῖν &c. quae sensum quidem, sed non hujus loci, habent. *T. H.*

50. Ἐρᾷν] μαίνεσθ. *J. Br.*

52. Τὸ τῦ . . .] Mira trajectio quam a *Lucian.* esse non puto; atque adeo lege τὸ ἄρα τῦ . . . *Telephi* historia nota, qui ab Achille vulneratus, &c. *Ovid. M. du S.*

Τὸ τῦ ἄρα Τηλέφου] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 182. *Apud eundem* (Lucianum) *aliam trajectionem habemus, quae durior videri possit, interjecta quidem unica voce, sed articulo alium praefixum habente. in fine ejusdem dialogi:* τὸ τῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν. *Ac dubitari etiam possit fortassis an ita scripserit.* Me quidem non admodum offendit haec, quam *Stephanus*

ποιεῖν. Ε. ποῖον αὖ λέγεις; Α. Ὅτι τ τρώσασα ἐλθόντας ἰᾶσθαι τὸν καλεῖν.

facere. A M. Quodnam illud dicis? LUC. Ad eum, a quo vulnerati sumus, eundum esse, & ab illo medicinam petendam.

vocat, articuli trajectio, haud sane magis, quam quod in *Herodoto* frequens, τ τῆς Περσίδος, τ τι ἄλλο φορμόντων τῶ Νείλου, τ πυθ- αἰτιῶν ὕπαι, cujus generis plura notavit *Jac. Gronovius* ad *Herodot.* p. 35, 7. 357, 12. *Athen.* III. p. 108. D. *Alciphr.* III. Ep. 20. τ τινὶ γυμνάσιον ubi monuit etiam *Berglerus.* Emenda *Longum* p. 87. τ τίνι πλουτίων perperam τινῶν. In *Homeri* Schol. ad Il. Z. 295. τ εἰς γυμνάσιον, vetustiores Edd. quod male postea mutarunt. *T. H.*

53. Ἐπὶ τ τρ.] Nam Achilles altera plaga Telepho illata priorem, ut fama est, sanavit. *J. Br.*

Ἐπὶ τ τρώσαντα] Res pervulgata: vide, si tanti est, *B. Martin.* V. L. III, 24. *Torrent.* ad *Horat.* Ep. XVII, 8. *Passerat.* & *Broukhus.* ad *Propert.* II. El. 1. v. 65. *P. Reuchen.* ad *Seren. Samon.* p. 259. quem *Luciani* locus non fugit, *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. CI. Hoc in argumento tres Graecae Tragoediae principes sunt versati, eodemque Telephi titulo fabulas ediderunt, quarum hanc hypothesin enarratam legere licet in Access. ad *Ulpian.* p. 1167. Versus est ex *Euripidis* Telepho, quem *Plutarchus* protulit Περὶ τῦ ἀκούειν p. 47. F. locum, quia hisce Lucianeis simillimus est, praetermittere non possum, quin ponam: ὁ γὰρ μύθος, ὡς Εὐριπίδης φησὶ, τὸ Τηλέφου τραῦμα Πριστῶν λόγχης θέλγητρα βιπίσμασι, ἀπὸ δ τ ὁπ φιλοσοφίας ἐμφυόμενον σοφόν νίας ἀγκῶν αὐτὸς ὁ τρώσας λόγ- ἴᾶται. Hinc pene sumsisse credas *Schol. Theocriti* ad Eid. XII, 25. quamquam ibi legendum potius videatur, τὸ τῦ λόγου, ὁ τρώσας ἰᾶται. Huc pertinet illa a *Philostrato* conficta de Apollonio fabula in ejus Vita VI. c. 43. & sophisticum acumen *AElimi* de Anim. I, 56. Facile autem apparet, quo *Publii Syri* spectaverit haec sententia: *Amoris vulnus sanat idem, qui facit.* *T. H.*

Δίκη Φωνήεντων.

Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀριστάρχου Φαληρέως, Πυανεψιῶνος ἑβδόμῃ ἱσταμένου, γραφὴν ἔθετο τὸ Σίγμα πρὸς τὸ Ταῦ ὀπὶ τ ἑπτὰ Φωνήεντων, βίας ὑπαρχόντων καὶ ἁρπαγῆς, ἀφῃρῆσθαι λέγον τάντων τ ὁ διπλῶ ταῦ ἀνφερομένων.

Judicium Vocalium.

11. ARchonte Aristarcho Phalereo, septima Octobris, actionem instituit Σίγμα adversus Ταῦ apud judices septem Vocales, de vi & rapina bonorum; spoliari se dicens omnibus illis vocibus, quae duplici ταῦ proferri solent.

2. Quam-

Λέγον] λέγων *F. B* 2. *P.*

Δ. Φ.] Quo tempore scriptum hoc fuerit incertum est. A juniore profectum incuria indicat. Res est ludicra. *M. du S.*

1. Ἐπὶ ἄρχοντ-] Argumentum illud deest in Mss. autoris tamen censendum est. *J. B.*

Ἐπὶ ἄρχοντ- Ἀρ.] Hanc formulam accusationis *Schol. V.* etiam notis praescripsit, nihil ab editis dissidens, nisi quod habeat, βίας ὑπαρχόντων ἁρπαγῆς, ἀφῃρῆσθαι λέγον· praestat ἀφῃρῆσθαι. Sed illud ᾗ, quod omittit plane, transferri placet hoc pacto, βίας ᾗ ὑπαρχόντων ἁρπαγῆς. *Polyb.* IV. c. 17. ἁρπαγὰς ὑπαρχόντων· atque ita is idem & alii saepius: expectabimus autem, dum quis producat, βίαν ὑπαρχόντων. Ceterum de hoc accusationis libello alibi dicendum nobis erit. *T. H.*

Ibid. Ἀριστ. Φαλ.] Alexandrinum civem fuisse *Aristarchum*, sed in Samothracia natum, tradunt omnes. *Phalereum Aristarchum* nemo novit. Vide ergo num *Lucianus* de Grammatico summo locutus, *Aristarcho* tribuerit quod *Demetrio*, alii itidem Grammatico summo, debebatur. *M. du S.*

2. Ἑβδόμῃ] Septimum mensis diem alibi etiam *Nostor* juri dicundo in ejusmodi judiciis causis assignat; ut in Δικ. c. 12. Ὀνομ. c. 14. quod ideo factitatum ab eo puto, quia illo die pueris ludendi copia fiebat. V. Ἀποφρ. c. 16. Erat autem Apollini sacer. *M. du S.*

4. Βίας ὑπαρχόντων & ἁρπαγῆς] Non capio acumen *Benedicti*, qui has voces alligat proxime antecedentibus, vertitque, *apud septem vocales judices vi & raptui praefectas*, non secus ac Athenis quoque certi judices certis actionibus praefuissent, ut Romae praetoribus certae causae attribuebantur. Ne dicam ridiculum esse has vocales isti judicio praefuisse, non alias literas; quae cui judicio praesederunt, oro? Nescio an bene *Bolerus*, *constitutis judicibus VII vocalibus de vi & rapina.* Certe sensus est & verti debuit, *ad tribunal VII vocalium, actione bonorum vi raptorum*, ut dicebant Romani idem prorsus judicium. Nam ὑπαρχόντων (unde causa erroris) est secundus casus ab primo τὰ ὑπάρχοντα, non οἱ ὑπάρχοντες. *J. G.*

5. Λέγον] *Fl. B* 2. & *P.* λέγων. Reliquae cum *Schol.* & P. hic quidem recte λέγον, ut edi curavimus. *M. du S.*

9. Κατεί-

8. QUamdiu, o judices Vocales, non admodum gravibus injuriis affectus ſum ab hoc ταῦ, dum meis rebus abutebatur, & eo ſe inferebat, ubi nullum ei jus erat; damnum non graviter tuli: nonnulla etiam, quæ dicebantur, audiviſſe me diſſimulabam, propter modeſtiam, quam noſtis me ſervare cum erga vos, tum erga alias ſyllabas: poſtquam vero eo avaritiæ & amentiæ pervenit, ut non modo non ſit contentum iis, quæ ego ſæpe diſſimulavi,

ΜΕΧΡΙ μὲν, ὦ Φωκήνσια δικασταὶ, ὀλίγα ἠδικήμην ὑπὸ τουτὶ τοῦ ταῦ, καὶ αχρεμώνι τοῖς ἐμοῖς, καὶ καταίροντ' ἔν-θα μὴ δεῖ, ἐ βαρέως ἔφερον τ' βλάβην, καὶ παρῆκον ἔνια τ' λεγομένων ὑπὸ τ' μετριότητ', ἣν ἴστε με φυλάττοντα πρός τε [a] ὑμᾶς, καὶ τὰς ἄλλας συλλαβάς. ἐπεὶ δὲ ἐς τοσοῦτον ἦκει [b] πλεονεξίας, καὶ ἀνοίας, ὥστε ἐφ' οἷς ἡσύχασα πολλάκις οὐκ ἀγαπᾶν, ἤδη

a Ὑμᾶς] ὑμῶν C. b Πλεονεξίας] πλεονεξίας τι C.

9. Καταίροντ'] Καταπλέοντ', κατερχομένου. V.

15. Οὐκ ἀγαπᾶν] Οὐκ ἀρκούμ'. V.

9. Καταίρ. ἔ. μὴ δ.] Scribendum videtur: καθαιρῶντ' ἔνθα μὴ δεῖ. F.G.

Καταίροντ' ἔνθα μὴ δεῖ] Interpretum errorem in hac locutione caſtigavit *L. Bos* ad A. A. XXVII, 2. Καταίρειν proprium eſt de navibus in portum invectis: καταίρουσαί τι καὶ ἀφιεῖσαι ὁλκάδες apud *Philoſtr.* de V. S. II. p. 606. ἐκεῖθεν ὅ καταίρουσις εἰς λιμένα *Dionyſ. Halic.* A. R. I. p. 42. Grammatici per καθαπλεῖν exponunt: *Heſych.* & *Suid.* in Καταίρουσις ex quo facile eſt priorem emendare in Κατάρουσις, quanquam tantilla labes Gujetum deceperit in hoc quoque *Luciani* loco parum felicem. Portus autem his clauſi, aliis aperti, quod ſæpe foederibus & pactis cautum; non enim quosvis pari jure λιμένες καὶ ὁρμοὶ δέχονται volebant. Jam ſi quis eos in portus devehatur, quos intrare non licet, is proprie καταίρει, ἔνθα μὴ δεῖ. & piratae quidem vel maxime, qui de alieno praedas agunt, cujus criminis & ἁρπαγῆς litera T incuſatur. Hinc latius ſe porrigit καταίρειν pro *venire aliquo*. *Heſych.* Κατέρχεται, πλέουσιν. Ad aves ratione quadam ſingulari pertinet aliquorſum devolantes: *Ariſtoph.* Av. v. 1288. *Plutarch.* T. II. p. 41. F. μάλιστα ἐπὶ τ' τραχύτατον & ἀρμυτάλου θύμον καταίρουσι parique modo in *Philop.* p. 364. D. Pomp. p. 635. E. Contrarium ἀνταίρειν tum prima, tum ampliore poteſtate: non invenuſte *Cyrill.* contra *Julian.* p. 206. B. τὰς ἀνταιρούσας μὲ ἀπάτας Ἑλληνικὰς, μυθαρτυζομένους ὅ πρὸς ἀλήθειαν *Plutarch.* de Garrul. p. 514. E. ἐπί τι ὅ ἡ γλῶττα ἀνταίρει; Hic etiam *Heſychius* eſt corruptus: Ἀπῆρεν, ἀπῆλθεν lege, Ἀπῆρεν, & mox: Ἀπηρεῖσθαι, ἵστασθαι. Ἀπήρει, μετεωρίζεται confer Ἀπαίρει &c. T. H.

12. Φυλάττοντα] Non dubito quin malam gratiam inierint ab Luciano librarii, ſcribentes φυλάσσοντα pro φυλάττων, & paullo poſt ὡς ὀλίγου δεῖν ἐσχάτων ἀγωνιῶντα, μηδὲ εἰ γράμματα ἀριθμεῖσθαι, &c. pro ἀγωνιῶν. Loquitur namque Σ, h. e. γράμμα, de ſe in neutro genere, ut c. 8. καὶ πίμπραμαι, διὰ τὸ χάσκειν & τὰ σῦκα τῦκα ἀναμάσσειν. & ipſum Σ, καίτοι μὲ τοιοῦτο. Nec aliter in toto hoc opuſculo de T, niſi in neutro genere, mentio fit, ut paſſim videre eſt. Rectiſſime itaque, ubi c. 7. legitur μάχεσθαι μὲ φ' ὀλίγοις ἐπιχείρει, τετραπάλαια λέγειν, &c. *Gronovius*, eruditiſſimi Filii Pater eruditiſſimus, adſcripſiſſe ſuo dicitur libro λέγον· ſenſus namque poſtulat participium, & neutrum genus, ut recte factum, obſervari debuit. Idem oportet fiat in verbis ibi ſubſequentibus, ἔτι ὅ τήμερον καὶ τὰ ὁμοῖα ἐπιτηδεύομεν, ἰδία ταυτὶ λέγων, &c. Peſſime. Lege λέγον. F.F.

Φυλάττοντα] Monet *Jenſius* de Φυλάττων, quod omnino magis grammaticum. Verum cum toties aliter in hoc opuſculo legatur, contra fidem Codd. mutare conſultum non duxi. M. du S.

13. Συλλαβάς] *Syllabas* hic elementa vocat, quae in unum ſonum coaleſcere apta nata ſunt; ut & c. 5. quaſi *Cives* aut *Collegas* deſignaret. M. du S.

14. Ἀνοίας] Repudiare quidem non auſim: *Iſocrat.* Or. Areop. in initio: *opes*, inquit, *& potentiam ſequitur ἄνοια, καὶ μεθ' ταύτης ἀκολασία*, quibus σωφροσύνην & μετριότητα mox opponit. Attamen in hac graviſſimi criminis accuſatione convenientius puto ἀτόλμια, non illa prorſus, quam *Theophraſtus* deſcribit Char. Eth. c. VI. & *Caſaubonus* egregie declarat, ſed genus ejus quoddam; iſta nimirum perdita violentorum hominum audacia, per quam ſpretis legibus in aliena nihil penſi habentes involant. Sic ἀτόλμως ſumi ſatis conſtat, notavitque *H. Valeſ.* ad *Ammian. Marcellin.* XX, 4. p. 262. iis proprie tribui, qui per vim imperium occupant. Hunc in modum πλεονεξία commodiſſime praecedit, ex qua velut gradu facto ad ἀτόλμιαν perveniatur. Eadem menda *Diodorum* occupavit XX. p. 736. C. ὁ ἀρχὴν μὲ ἐν ὑπὸ τ' Ἀγαθοκλέους γενεᾶς & ἀνοίας παραλογιζόμενος *Rhodomannus* auferri jubet καὶ ἀνοίας, *ſcioli alicujus infartum*: ego leniore medicina repono καὶ ἀτοπίας· erat ſane temerarium maxime factum Agathoclis, cunctis navibus incenſis omnem ſalutis ſpem militibus ſuis praecidere. *Amentiam* ita Latini ponunt: *Liv.* XXIII, 9. aliique ſaepe. T. H.

15. Οὐκ ἀγαπᾶν] Mſſ. οὐκ ἀρκούμ'. F.B.

Οὐκ ἀγαπᾶν] De hoc idem quod ſupra ad Φυλάττοντα dictum puta; ut & de ſequenti ἀγωνιῶντα. M. du S.

ἤδη καὶ πλείω προσδιάζεσθαι, ἀναγκαίως αὐτὸ εὐθύνας ἤδη πρὸς τοῖς ἀμφότερα εἰδόσιν ὑμῖν. δέος δὲ μικρόν [a] μοι [b] ὅτι τῆς ἐκπτώσεως ἐπέσχεν τῆς ἐμαυτοῦ. τοῖς γὰρ προπεπραγμένοις ἀεί τι μεῖζον [c] προστίθησι, ἄρδην με τῆς οἰκείας ἐκπτώσει χώρας, ὡς ὀλίγου δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβῳ.

verum jam majorem vim inferat, ipsa me necessitas cogit, ut accusem ipsum apud vos, qui utrumque nostrum novistis. Non autem exiguus metus propter istam extrusionem meam me invasit. Nam cum prioribus injuriis majores semper addat, prorsus me e domestica sede expellet, eoque propemodum rediget, ut silendum mihi sit, & ne inter literas quidem amplius numerer, calculoque tantum inserviam.

Δίκαιον οὖν οὐχ ὑμᾶς, οἳ δικάζετε νῦν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς πείρας ἔχειν τινὰ φυλακήν· εἰ γὰρ ἔξεστι τοῖς βουλομένοις ἑκάστοις ἐπὶ τὸν ἀπὸ τῆς ἐκτροπῆς ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς C. c Προστιθὲν] προστιθὲν F.

3. Est itaque æquum non modo vos judices, sed omnes etiam reliquas Literas ab hocce dolo sibi cavere. Nam, si ut libet uni-

a Μοι] μοι Edd. priores. b Ἐπὶ τῆς ἀπωθ.] ἐπὶ τοῖς τῆς ἀποτρίψεως ἐπ. τοῖς ἐμ. C.

23. Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβου] Ἀντὶ τοῦ διηνεκῆ * κεκτῆσθαι τὸ φόβον, μηδὲν πλεονεκτούσης τῆς ἀφοβίας, ἀλλ' ἐν ἴσῳ ταλαντευομένης τῷ φόβῳ. V.

Γρ. ὀρθότερον, ἐν ἴσῳ † τῷ ψόφῳ, ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἂν εἴη τὸ Σ ἢ ψόφος. C.G.

* Κεκτῆσθαι] Pro κεκτῆσθαι, quod nihil est, lege κεκτῶσθαι. Caeterum si hanc Scholiastae expositionem accipies, nihil requires supplementum istud, quod inculcant hic Marcilius & Bourdelotius, legentes, ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβῳ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα. J.J.

† Τῆς ψόφου] An voluit τῆς ψόφου & ψόφος; non puto, legendumque potius τῷ ψόφῳ. T.H.

18. Ms . . . . ἐπέρχεται] Mοι legendum esse supra diximus ad Πρ. εἰ σὺ Λ. §. 2. T.H.

23. Ἐν ἴσῳ ϗ κεῖσθαι τῷ φόβου] Angl. ψόφ. mendose. patet postea verbo φόβου sæpius repetito. post φόβου adde τὰ λοιπὰ γράμματα. quæ dictiones scriptæ in margine unius Mſ. sic & in sequent. J.B.

Ἐν ἴσῳ ϗ κεῖσθαι τῷ φόβου] Excidit forte an aliquid, ut. σὺ ἴσῳ ϗ κεῖσθαι τῷ φόβου Ϲ τὰ λοιπὰ γράμματα. Δίκαιον οὖν. Th.M.

Ἐν ἴ. ϗ κ. τῷ φ.] Haec aliena & additicia videntur. Sed ἐπέχω. F.G.

Ἐν ἴσῳ ϗ κεῖσθαι τῷ φόβου] Hunc locum facile quivis corruptum esse sentiat. Verum qua ratione emendandus sit, nondum, ut opinor, viri doctissimi videbuntur aperuisse. Afferam & ego in medium, qua ratione putem procedendum. *Sigma* tot & tantis lacessita injuriis, quo tandem evasura sint ista cogitans, metuit ne aliquando e sedibus prorsus a *Tau* ejiciatur, & voce in totum adempta, *inter literas non nisi calculi gratia* numeretur, atque adeo cum *Bau*, *Coppa*, & *Sampi*, æterno damnetur silentio. Hoc puto voluisse Lucianum; extareque adhucdum hujus sensus non obscura vestigia in lectione, quam Codd. Mſſ. & J. Ed. præferunt. Angl. enim apud Bourdelotium habet ψόφ. P. autem L. Coll. & J. Ed. integram vocem ψόφου. quæ facile a voce ψῆφος, festinante librario, provenerit. Si quis nunc a me requirat, ut conjiciam saltem quænam *Luciani* verba fuerint, ignoscat si in tam fœdo & mutilo loco nihil proponam. Forsan leg. σὺ ἴσῳ ϗ κεῖσθαι τῷ φόβου. ut *Thucyd.* VI, 78. σὺ ἴσῳ δὲ ϗ τὰ ἑαυτῶν ἅμα σὺ τῇ ἐμῇ μαχούμενος. De *Bau*, *Coppa*, & *Sampi*, alibi dicendi dabitur locus. Interim si cui nomina ista minus nota sint, auctor sim, ut *Scaligerum* adeat in *Dissertatione de litteris Ionicis*, quam inter ejus notas ad *Eusebii* Chronicon inveniet, p. 110. Ed. post. M.du S.

Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβου] *Fr. Viger.* de Gr. Dict. Idiot. c. III. S. V. §. 5. hunc in modum vertit: *Ita dum quiescerem parum abfuit, quin nullus mihi deinceps inter literas locus relinqueretur; atque adeo mens iste metus ad omnes literas aequaliter pertinet.* Liquet eum probasse *Bourdelotium* & *Marcilium* supplentes, ϗ τὰ λοιπὰ γράμματα· ad quale remedium excogitandum haud sane magna mentis contentione est opus. Phrasis insolentior σὺ ἴσῳ τῷ φόβου vel τῷ κινδύνου κεῖσθαι certioribus exemplis, non solo Luciani dubio loco, a *Vigero* debuerat firmari. Ego Codicum & E. J lectionem, dummodo mutando casu parumper adjuvetur, satis opportunam censeo: σὺ ἴσῳ ϗ κεῖσθαι τῷ ψόφῳ. Primum ψόφῳ consonis attribuitur, quemadmodum vocalibus *φωνή* literarum divisio primaria, καθ' ἣν τὰ μὲ φωνὰς ἀποτελεῖ, τὰ ϗ ψόφους: φωνὰς μὲ τὰ λεγόμενα φωνήεντα, ψόφους ϗ τὰ λοιπὰ πάντα· auctor *Aristoxenus* apud *Dionys.* de Comp. Verb. p. 21. Verum naturali quadam pronunciandi ratione ψόφος pertinet ad Σ. *Plato* Theaet. p. 147. E. ϗ γὰ δὴ, ὦ Σώκρατες, τό, τε σίγμα τῶ ἀφώνων ἐστὶ, ψόφῳ τις μόνον, οἷον συριττούσης τῆς γλώττης. *Aelius Dionysius* apud *Eustath.* ad Il. K. p. 813. v. 45. Deinde σὺ ἴσῳ, σὺ τῷ ἴσῳ εἶναι venusto Graecorum usu, pro, ἴσον εἶναι, *pari loco esse & conditione*, non aliter ac Latini solent, *in facili*, *in aperto*, *in dubio*, *in incerto*, *in parato* &c. Thucydid. IV, 10. ἀποβάντες ϗ σὺ τῷ ἴσῳ ἦσαν. II, 60. ἅ, τὰ γὰ γνοὺς Ϲ μὴ σαφῶς διδάξας σὺ ἴσῳ τι ϗ μὴ ἐνθυμηθὴ-

IV,

unicuique licebit e ſuo ordine in alium violenter irrumpere, idque vos, ſine quibus nihil omnino ſcribitur, permiſeritis, non video quomodo ſua quique ordines jura, juxta quæ a principio conſtituti ſunt, tuebuntur. Sed non exiſtimo, vos unquam ad tantam incuriam vel negligentiam perventuros, ut ea feratis, quæ cum æquo & jure pugnant. Nec ſi vos certamen declinaveritis, tamen mihi, qui injuria affectus ſum, negligendum erit.

4. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia ab initio ſtatim, cum cœperunt contra leges delinquere, eſſet repreſſa: neque enim digladiaretur ad hunc usque diem λάμ-

λομένοις ἀπὸ τ καθ' αὐτὰ τάξεως εἰς ἀλλοτρίαν βιάζεαθ, ϗ τῦτο ὀπιτρέψετε ὑμεῖς, ὧν χωρὶς ὐδὲν καθόλυ τι γράφεται, ϗκ ὁρῶ τίνα τρόπον αἱ συντάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ' ἀρχὰς, ἕξυσιν. ἀλλ' ὅτε ὑμᾶς οἶμαι ποτὲ εἰς τοσῦτον ἀμελείας τε ϗ παροράσεως ἥξειν, ὥςε ὀπιτρέψαι τινὰ μὴ δίκαια· ὅτε, εἰ καθυφήσεε τ ἀγῶνα ὑμεῖς, ἐμοὶ ϖ ἀθελειπτέον ἐςὶν ἀδικυμένῳ.

Ὡς εἴθε ϗ τῶν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε αἱ τόλμαι εὐθὺς ἀρξαμένων ϖ δρᾶν· ϗ οὐκ ἂν ἐπολέμει μέχρι νῦν τὸ λάμ-

δα

IV, 60. 61. & ſaepe alibi: *Euripid.* Iph. in Aul. v. 1199. apud quem ἐν σώμασι, ἐν εὐσεβεῖ Hel. v. 1243. 1293. &, quae frequentiore uſu teruntur, ἐν ὁμοίῳ, ἐν ἑτοίμῳ. Solent autem ἐν ἴσῳ εἶναί τινι. *Scriptor* Orat. in Neaer. p. 879. F. ταύτας (τὰς σώφρονας) ἐν τῷ ἴσῳ φαίνεσθαι μετέχουσας τῇ πολλάκις πολλοῖς ἑκάσης ἡμέρας συγγενομένῃ modo dixerat, ἐξ ἴσου φανῆναι ἑκάσας τιμωμένας ταύτῃ τῇ πόρνῃ cujus locutionis haud diſpar eſt ratio: *Lyſ.* p. 168. v. 23. εἰ γὰρ ἐξ ἴσου τῇ συμφορᾷ τὴν ἀξιοῦσιν ἴσχυν. & verbis ſimillimis *Antiphon* περὶ τῆς Ηρ. Ἐβουλόμην τὴν δύναμιν τῶν λόγων ϗ τὴν ἐμπειρίαν τῶν πραγμάτων ἐξ ἴσου μοι καθιστάναι τῇ τε συμφορᾷ ϗ τοῖς κακοῖς &c. *Liban.* T. I. p. 805. A. ἐν ἴσῳ τοῖς γονεῦσιν ἄγειν. T. II. p. 227. C. μὲ μὴ τοῖς πολλοῖς ἐν ἴσῳ θέμενοι ἄφωνον ἴσχυσεν ἡ τύχη. Ut alios praeteream, Grammaticis etiam haec loquendi formula non diſplicuit: *Heſych.* in Αὐτοξυνῶν. *Schol. Ariſtoph.* ad Av. v. 17. Quin hoc ipſum in ἴσῳ κεῖσθαι *Erotianus* habet in Οὐρεῖ αἱμαλῶδες in quibusdam Hippocratis exemplaribus αἱματῶδες, in plurimis, inquit, legitur αἱμαλῶδες, ὁ ϵ αὐτὸ ἐν ἴσῳ κεῖται τῷ αἱματώδει· neſcio, an *Heſychius* ſimili modo ſit emendandus: Ἀντιγραφή, κεῖται ἐν ἴσῳ τῇ ἀντωμοσίᾳ. σημαίνει ϗ ϵ τὸ ἀντικεῖσθαι κλήρῳ. haec vulgo feruntur corruptiſſima. Apparet, quae mihi conſtiterit ratio, cur in *Luciano* voluerim τῷ ψόφῳ niſi quis praeponat, me non invito, τῳ, id eſt, τινι ψόφῳ. Senſus ex dictis itidem eſt manifeſtus: *ita ut parum abſit, quin, ſi quietus injuriam ultra feram, e numero literarum expungar, neque alio ſim loco, quam ſonus aliquis*, vel, *ſibilus*. Κεῖσθαι etſi rarius apud Graecos, at nonnunquam tamen de iis, quae contemta jacent: ψόφοι quoque res abjectae & viliſſimae, quarum pretium, ſi ſonum quendam verborum inanem excipias, eſt nullum. *T.H.*

25. Οὐχ ὑμᾶς] Si ſic interpungatur, neceſſario poſt ὑμᾶς inſerendum erit μόνον. Quocunque demum pacto legas, illud νῦν expungendum videtur. *M. du S.*

26. Ἀλλὰ ϗ] Omiſſum in priore membro μόνον, quod tum hoc loco, tum pluribus aliis oſtendit *J. Daviſ.* ad *Ciceron.* de N. D. p. 239. *T.H.*

Ibid. Τῆς πείρας] Attici πεῖραν ἀντὶ τῦ δόλῳ ϗ τύχῃ, pro *dolo malo* accipiunt. *A.V.*

30. Ὧν χωρὶς ὐδὲν καθόλου τι γράφεται] Bolerus, *ſine quibus nihil omnino ſcribitur*. Benedictus, *ſine quibus plane nihil ſcribitur*. At multa poſſunt ſcribi, ſed ſine ſenſu. Verti debuit: *ſine quibus perfecte* & integre *nihil ſcribitur*, ὧν προδήλως οὐδὲ τὸ γράφεσθαι πᾶσι δῆλον, ut ait infra. *J.G.*

35. Καθυφήσεις τ ἀγῶνα] Locutio judicialis, quae latius patet, quam Latinorum *praevaricari*, tametſi in Gloſſ. ad id verbum explicandum adhibeatur. *Demoſth.* in Mid. p. 609. C. theſmotheta quidam a Polyzelo verberatus ἰδίᾳ πεισθεὶς ὀπόσῳ δηλοῖ ἀργύριῳ καθυφεὶς τ ἀγῶνα· qui hunc diligenter imitatur *Dion Caſſius* XLVI. p. 299. C. καθυφεικέναι τοὺς ὑπὲρ ἡμῶν ἀγῶνας. *Poll.* VIII, 143. ejus generis cognata jungit verba, unde poteſtas τῷ καθυφεῖναι facile poſſit intelligi. Propria virtus, contra nitentibus ſponte cedere, inque re incepta tam remiſſe verſari, ut intercidat, & adverſario cauſa prodatur. *Noſt.* in Prom. §. 3. *Demoſthenes* extra forenſes controverſias περὶ Παραπρ. p. 295. A. πολλῶν πραγμάτων ϵ μεγάλων καιρὸν ἐάσας εἰκῇ καθυφῆ τοῖς ἐναντίοις ϵ προδῷ, ubi junctum vides προδῦναι. Olynth. III. p. 36. B. εἰ καθυφείμεθά τι τ πραγμάτων· pari modo *Joſeph.* de B. J. II. c. 16. p. 191. ὐδὲν τ σωτηρίων ὑμῖν καθυφηκάμεθα. A. J. VI. c. 3. §. 3. de Samueli filiis a paterna virtute longe deſciſcentibus: δώρων ϵ λημμάτων αἰσχρῶν καθυφέντε τὸ δίκαιον, id eſt, ἀντηλλάτοντο, καὶ προδίδοσαν, ut loco hoc prolato *Suidas* interpretatur. Quare legendum cenſeo de B. J. VI. c. 3. §. 3. καθυφίεμθ τ λόγου, ὧν πείσθη (ὁ πατὴρ) τὰ ἔργα, ut in *Euſebio* H. E. III. p. 97. ſcribitur: *H.* quidem *Valeſio*, quod Mazarinus C. praefert τ λόγων, magis placet; ſed multo minus expedite fluit ſententia, neque hujus loci eſt vel verbi ſecundus caſus. Quid autem in his locutionibus diſtet Activi Mediique uſus, non eſt ut pluribus ad peritiores exponam. *Heſychium* emenda: Καθυφεῖναι, ὑποχωρεῖν, καθυποβάλλειν· editur, Καθυφαίνειν. Alia *Budaeus* C. L. G. p. 25. *T.H.*

39. Καὶ οὐκ ἂν Illud ϗ amotum mallem, & ordine continuo legi: ὡς εἶθ' &c. ἃ δρωμεῖν, οὐκ ἂν ἐπολέμει.

δα τῷ ῥῶ, ἀμφισβητῶν περὶ τῆς [a] κισήρεως, ἢ κεφαλαλγίας· ὅτε τὸ γάμμα τῷ κάππα διηγωνίζετο, ἢ ἐς χεῖρας μικρῶ δεῖν ἦρχετο πολλάκις ὑπὲρ γναφάλων· ἐπέπαυτο [b] δ' ἂν ἡ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον τὸ, μόγις, ἀφαιρούμενον αὐτῶ, ἢ μάλιστα ὑφαρπάζον, καὶ

βδα cum ῥῶ, disceptans de voce κίσηρις & κεφαλαλγία. Neque etiam τῷ γάμμα esset cum κάππα certamen; neque tam sæpe ad manus propemodum venisset in fullonia, de dictionibus γναφεῖον & γνάφαλα. Quin cessasset etiam hoc γάμμα cum λάμβδα contendere, dictionem μόγις illi extorquens, imo suffurans. Adeoque reli-

a Κισήρεως] κισήρεως F. b Δ' ἂν] ἂν omisso δὲ solum habent C. Quaedam Edd. δὲ ἄν.

40. Κισήρεως] Κίσηλις δὲ φασὶ γράφεται καὶ [a] κεφαλαργίας. V.

a Κεφαλάλγ.] Exc. G. κεφαλαργίας. V. κεφαλαλγίας. M. du S. † Φασὶ γνάφαλλα δὲ τὰ ἀποξ.] Adde καὶ γναφ. vel cum excerptore G. lege φασὶν γνάφαλλα δὲ. M. du S.

43. Ἐν τῷ γναφείῳ] Γναφεῖον τὸ δὲ † φασὶ γνάφαλλα δὲ τὰ λινοξύσματα. V.

In E. A. γναφεῖον, & omissum δὲ· utrumque restituit Dorvill. M. du Soul. Γνάφαλα notaverat in suo libro Matth. Sladus. T. H.

λήρους. Scio, ubi redundet haec particula: verum hic videtur ab iis inserta, qui istam periodum a priore divellebant. T. H.

40. Τῆς κισήρεως] De pumice, & re ad exterendos expoliendosque libros apta. Κεφαλαλγίας Attici vocant κεφαλαργίας. G. C.

Κισήρεως] Apud Atticos κίσηλις & κεφαλαργία, & litteræ invicem mutabiles λ. ρ. priorem tamen vocem neminem legisse puto. J. B.

41. Κεφαλαλγίας] Vide H. Stephanum de hac voce disputantem in App. de D. A. p. 56. Κεφαλαργεῖ apud Hesychium est in Ὀρνεοσκῶ. Κίσηλα aeque ignoro, ac Bourdelotius, nisi quod blaesus genuinam vocem κίσηρις vel κίσαρις eo pacto sit pronunciaturus. Ex hoc linguae vitio risum captavit Aristoph. Equ. v. 79. Vesp. v. 45. de quibus Eustath. ad Od. Σ. p. 1764. Vid. Plutarch. Quaest. Rom. p. 277. D. T. H.

Ibid. Γάμμα] In nummis etiam has literas frequenter permutari observat, rei nummariae cultor & ornator summus Ez. Spanhem. p. 119. M. du S.

43. Γναφείῳ] Atticorum sunt, & quidem veterum, ut scribunt Harpocr. in Γναφεῖς & Scholiastes Aristoph. ad Plut. v. 166. γνάπτειν, γναφεὺς, γναφεῖον, γνάφαλλος five γνάφαλον vel potius γνάφαλ[illegible], ἀναγνάφ[illegible] &c. quae communis, quam vocant, Graecorum dialectus per γ solet efferre. Moer. & Thom. Mag. in Ἀκκισᾶν. Κνάφαλ[illegible] Poll. X. 39. 41. ubi nonnulla Commentatores. In Corintho de Dial. Att. ordo est invertendus: τὸ γναφεῖον κναφεῖον λέγουσι· nimis laborat in hac parte H. Stephan. App. p. 56. Saepe Galenus unus utrumque γναφεῖον & κναφεῖον habet. Vid. Nunnes. ad Phrynich. p. 34. Quod in Philoxeni Glossis, Tomentum, κνάφαλον, κνάφαλλον scribitur, vetus Onomasticon exhibet γνάφαλον hoc Alcaeus utitur, ἀμφὶ κόρᾳ μαλθακὸν γνάφαλλον. Illud est apud Strabonem, qui tradit XV. p. 1016. B. quibusdam Indicarum arborum ἔριον, quo Macedones usi sint ἀντὶ κναφάλου. Atticis κνίφαλον dicitur ipsa culcita: Hesych. in V. unde κλίνη ἀμφικνίφαλ[illegible], cujus meminit Poll. X, 36. T. H.

45. Μαχόμενον τὸ μόγις ἀφαιρούμενον αὐτῶ, ἢ μάλιστα ὑφαρπάζον] Voluit si forte Lucianus: ἐπέπαυτο ἢ ἂν ἡ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον τῷ γάμματι, τὸ μόγις ἀφαιρούμενον αὐτῶ, ἢ μογγίδα παραιλλόμενον. Latine dixeris, *cessant vero etiam Lambda pugnans cum Gamma, propter surreptum sibi μόγις atque id ipsum etiam surripiens μογγίδα sive magidem*, &c. Intelligi vult utrumque & lambda & gamma esse fures ac furari mutua. Gamma surripit μόγις, quia id μόλις rectius dicitur, sed maluere οἱ Ἀτθιδιῶντες, μόγις: Lambda surripuit μογγίδα quia corruptione Attica, tunc μαλλίδα dixere. Th. M.

Ibid. Μόγις] *Helladius* etiam *Besantinos* eos damnat, qui μόλις pro μόγις dicunt, quod Ionibus & Aeolibus frequens est. Sed de lingua communi intelligendus uterque. Vide tamen Tim. c. 13. & Epp. c. 71. M. du S.

Μόγις] Si ridendo verum dixit *Lucianus*, antiquum erit & genuinum μόλις, quod postea degenerarit in μόγις. Antiquitati τῶ μόλις favent AEoles, quorum vetustissima est dialectus: iis enim hoc vocabulum adscribit *Helladius* apud Phot. p. 866. τὸ μόγις, inquit, ἰσαλογότερον ἀφὲ τῦ γ γράφε[illegible], ἐπὶ δὲ μὴ πόνου γινομένου ταττόμενον· οἱ δὲ Ἴωνες & Αἰολεῖς ἀναλόγως ἀφὲ τῦ λ. μόλις λέγουσιν ἐκφέροντες & γράφουσι· deduxit a μόγος, & utrumque pro eadem habuit voce. Alii non origine tantum, sed & potestate distinguunt, hoc a μοῖλαι vel μολῶ repetitum exponentes βραδέως, illud a μόγ[illegible] vel μογεῖν, μετὰ βίας vel μετὰ πόνου vide Etymol. & Thom. Mag. quod significandi discrimen etsi non plane repudio, quin tamen ab eodem fonte manent, vix mihi dubium est. In nostris *Homeri* Edd. utrumque reperias: in priscis alterutrum extitisse tantummodo, prout huic illive scripturae Grammaticorum natio studebat, a vero non abhorret. Haec est causa, cur *Apollonium Rhodium*, cum posuisset μόλις I, 674. Scholiastes, inquiore quidem censura, notare non fit veritus: κακῶς ἀφὲ τῦ λ. ἴδει δὲ ἀφὲ τῦ γ μόγις & μόγις. secutus nimirum eos, qui tum in *Homero*, tum

reliquiæ item literæ quievissent, nec confusionem legibus veritam inferrent. Est enim pulchrum unamquamque literam in eo ordine, quem primum sortita est, manere: transcendere vero eo, quo non oportet, ejus est, qui jus & æquum evertit.

5. Et qui primus nobis has leges fixit, sive Cadmus fuerit ille insularis,

τὰ λοιπὰ δ' ἐν ἁρέμει συγχύσεως ἄρχεσθαι τοῦ δεινοῦ μέν. καλὸν γὰρ ἕκαστον μένειν ἐφ' ᾧ τετύχηκε τάξεως. τὸ δὲ ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρὴ, λυμαντός ἐστι τοῦ δικαίου.

Καὶ ὅστις πρῶτος ἡμῖν τοὺς νόμους τούτους ἀφετυπώσας, εἴτε Κάδμος ὁ ησιώτης, εἴ-

ε Ἧς] οἷς F.

45. Μόγις] Μόγις οἱ Ἀθηναῖοι μόλις ἢ καπ. V.
Μόγις, φησὶν Ἀττικιστὴς, ἀναλογώτερον ἀφ' τὸ Γ γράφει ἐπὶ τῶν μὴ πόνων γινομένων οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Ἰάλεις ἀφ' Λ ἐκφέρουσι. C γράφουσι. C.G.

Μόγις] Atticistes hic est *Helladius Besantinus*, cujus locum in adnotationibus protuli; ex quo patet, legendum esse καὶ τοῦ Γ γράφεται & Ἀιολεῖς. T.H.

tum alibi semper iftum in modum scribi volebant. *Corinthus* inter Attica reponit τὸ μόγις. Alia lege apud *Jos. Wasse* ad *Thucydid.* p. 11. n. 60. p. 45. n. 7. p. 470. n. 85. p. 474. n. 13. T.H.

46. Καὶ μάλιστα] Locus corruptus, sed cui non medeor. J.B.

Καὶ μάλιστα] Merito rejectis *Bourdelotio* & *Marcilio* *J. Gronovius* ad *Arrian.* IV. p. 166. emendat μὰ Δία quod eo probabilius est, quia omnes ibi Codd. μὰ Δία vice vulgati μάλιστα praeferunt. Proderit haec observatio ad alia *Luciani* loca. Quanquam conjectura minime sit spernenda, hic nondum video, cur nos poenitere debeat vulgatae lectionis: μάλιστα saepius usu concinniore vim habet adseverandi: e Nostro exempla suppeditabit Index. *Harpocrat.* in Ἀσωθετήσαιον δὲ μάλιστα εἴη ἂν λύσαιτό τις σαφῶσαι, τί ποτε φροντῖδ. *Suidas*: Μάλιστα, ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς ὁ Θουκυδίδης λαμβάνει sumtum e *Schol. Thucyd.* ad I, 17. qui perinde III, 92. σαθρὸν μάλιστα τεσσαράκοντα explicat, ἀντὶ τοῦ κατ' ἀκρίβειαν sed in his propria quadam ratione ad numeros pertinet. T.H.

50. Ὑπερβ. εἰς ἃ μὴ χρὴ] Usurpat *Fedor. Morell.* ad *Dion. Chrys.* p. 13. sed parum appositе. *Demosth.* in Mid. p. 613. D. δεῖ ὅλως προσέχειν, ὅταν μὴ προσῇκον αὐτῷ. Adversus φυγάδας ὅπου μὴ ἔξεστι κατιόντας dabatur ἐνδειξις. *Suid.* in ea V. *Ovid.* I. Pont. VII, 23. *Nec tamen irrumpo, quo non licet ire. Valer. Maxim.* VI. c. 2. de libertate dictis pariter ac factis testata, quae inter virtutem vitiumque posita, si salubri modo se temperaverit, laudem; *si, quo non debuit, profuderit*, reprehensionem meretur; εἰ ὑπερβαίη εἰς ἃ μὴ χρή. T.H.

53. Κάδμ. ὁ ησιώτης] *Phoenix* fertur suae aetatis hominibus ingenii acumine praecelluisse, ut qui & sedecim literas primus omnium in Graeciam e Phoenicia attulerit: α. β. γ. δ. ι. κ. λ. μ. ν. ο. π. ρ. σ. τ. υ. His *Palamedes* Nauplius Trojano bello quatuor adjecit, θ. ξ. φ. χ. & totidem *Simonides* Syracus. medicus. ζ. η. ψ. ω. G.C.

Κάδμ.] Hac de re copiose vir clariss. *Just. Lips.* ad *Tacit.* Claud. qui haec omnia diligenter exequitur. J.B.

Ibid. Ὁ ησιώτης] *Cadmus* secundum quosdam Tyrius fuit. Insulam autem olim fuisse Tyrum, docet inter alios *Ovid.* Met. XV, 288. Vide *Bochartum* Geogr. II. l. 2. c. 27. *Alexandri M.* oppugnantis operibus continenti juncta est. A *Cadmo* autem invecta in Graeciam literarum elementa constans & vera traditio est. V. *Lips.* ad *Tacit.* Ann. XI, 14. De origine literarum apud Graecos lege eruditissimam *Scaligeri*, supra laudatam, Dissertationem. Sed XVI. tantum ab eo illatos veteres volunt. V. *Spanh.* 83. M. du S.

Ὁ ησιώτης] Tyrius, ut Cadmum *Cinna* vocat apud *Sosip. Charis.* p. 99. *Jam inde a Belidis, nataliaque urbis ab anno Cecropiae* (ita legendum, non Cecropis: Cecropiam vel Athenas intelligit) *atque alta Tyrii ab origine Cadmi.* De insula Tyro praeclare *Relandus* Palaest. III. p. 1052. hoc *Luciani* loco non praetermissо. Tyrum *Euripides* appellat πόντου in Phoen. v. 212. Φοινίσσας λιπὼ πάτου. Schol. τινὲς ἢ Φοινίσσας πάτου φ' Τύρου ησιώζεται γάρ. hoc rectum atque ex veterum sententia; nam quae praecedunt a recentiore manu, nullius sunt pretii. Ejusdem fabulae versum sextum, ἐκλιπὼν Φοινίσσαν εἰναλίαν χθόνα, ita vertunt, *relinquens Phoeniciam terram maritimam*, quum debuissent, *Phoeniciam urbem*, sive, *Tyrum mari cinctam.* Χθόνα: χώραν, γῆν pro urbe poni, praesertim a Poetis, docet *Kuster.* ad *Aristoph.* Thesmoph. v. 115. nobis adstipulantur antiqui Commentatores, quorum ad hunc locum explicatio luculentius, quam ad v. 212. & meliore fide repraesentatur: delendum autem ἡ Φοινίκη hominis indocti adsumentum. *Meleager* Anthol. III. c. 6. Ep. 17. Νᾶσον ἰμὰ θρίπτειρα Τύρου. Apud *Josephum* A. J. VIII. c. 2. §. 7. Hiramus Tyri rex ad Salomonem scribit, ut sibi pro opera ceteris in rebus navata frumentum mittat, ἐξ ἀφ' τὸ νῆσον εἶκειν διάφορα· quae repetuntur c. 5. §. 3. *Diaconus* e *Festo*: *Sarra, insula Tyrus.* Consentiunt Eruditi post magnum *Scaligerum* Sarram & Tyrum ab eodem manare vocabulo Phoenicio: at, si, quod *Is. Voss.* ad *Scylac.* p. 101. contendit, accipimus, non esse dubitandum, quin Sarra proprie sit Palaetyrus, erroris absolvi nequit

εἴτε Παλαμήδης ὁ Ναυπλίου, (καὶ Σιμωνίδῃ δὲ ἔνιοι προσάπτουσι τὴν προμήθειαν ταύτην,) ἐν τῇ τάξει μόνον, καθ' ἣν αἱ προεδρίαι βεβαιοῦνται, διώρισαν, τί πρῶτον ἔσται, ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητας, ἃς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις συνεῖδον. καὶ ὑμῖν μέν, ὦ δικασταί, τὴν μείζω δεδώκασι τιμήν, ὅτι καθ' αὑτὰ δύνασθε φθέγγεσθαι. ἡμιφώνοις δέ, τὸ ἐφεξῆς, ὅτι προσθήκης εἰς τὸ ἀκουσθῆναι δεῖται. πασῶν δὲ ἐσχάτην ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν ἥτις τῶν πάντων, οἷς οὐδὲ φωνὴ

sive Palamedes Nauplii filius, (sunt & qui hanc curam Simonidi tribuant) non ordinem tantum, per quem sua quibusque literis sedes stabilita est, finierunt, quæ debeat esse prima, quæ secunda: sed qualitates etiam & virtutes, quas habent singulæ nostrûm, perspexerunt. Et vobis quidem, judices, honorem tribuerunt maximum, propterea quod sonum edere sine ope aliena valetis. Semivocalibus vero secundum, quia, ut perfecte audiantur, vestra accessione egent. Omnium autem postremum quibusdam decreverunt, quibus ne vox quidem per

quit *Festus*, qui *Tyrum insularem* exponat: sic tamen & *Servius* ad Georg. II, 506. *quae enim nunc Tyros dicitur, olim Sarra vocabatur*: idque etiam tradiderat ille nescio quis, Graecus certe scriptor apud *Gell.* N. A. XIV, 6. Mihi quidem satis exploratum videtur, & non levibus argumentis nixum, haud longe post Palaetyri initia Tyrum ob egregias loci opportunitates in insula proxima fuisse conditam, & jam ante Salomonis aetatem opibus floruisse; nullaque adeo proferri potest ratio, quae Sarram veterem esse solam Tyrum, exclusa nova, cogat. *T. H.*

54. Παλαμήδης] Παλαμήδης εὗρε τὸ Ζ. καὶ Π. καὶ Φ. καὶ Χ. στοιχεῖα. *Hesych.* περὶ σοφῶν. *A. V.*

Παλαμήδης] Quatuor a *Palamede* additas alphabeto literas tradidere quidam. Vide *Tacit.* A. XI. 14. *M. du S.*

Ibid. Σιμωνίδῃ] Et hic quatuor literarum additione apud veteres nobilis, quas *Plinius* VII, 56. facit Z. H. Ψ. Ω. Sed pro Z. *Suidas* & *Salmasius* Ξ ab eo additam statuunt, Not. ad inscript. *Herod.* p. 224. Consule *Spanhem.* p. 41. & 84. 85. *M. du S.*

Σιμωνίδῃ] Repertis, vel potius invectis in Graeciam literis, literarumque formis Cadmus supra ceteros omnes inclaruit. Graeci, quasi originem artis omnium utilissimae peregrinam aequo animo non ferrent, Palamedem in hujus partem laudis vocarunt: testes quidem in ejus causa sane quam multi, qui simpliciter literas illum inveniisse perhibent: *Gorgias* & *Alcidamas* personati Declamationibus adversis, *Hygin.* F. 274. *Dion Chrys.* Or. XIII. p. 225. *Philostr.* de V. A. T. IV. c. 33. Her. p. 708. 710. ubi gruum commemorat artificem volatum, de quo praeter *S. Bochartum* Hieroz. P. II. lib. I. c. 11. *Raderus* ad *Martial.* XIII, 75. ex *Philostrato* notans, quod & alii priores fecerunt, quae nusquam in eo comparent: hoc autem commentum a quo sit auctore, quamque antiquum, nunc exquirere nihil attinet. *Themistius* Cadmum & Palamedem itidem adjungens Or. IV. p. 60. A. librarios eleganter vocat τοὺς τῶν Κάδμου καὶ Παλαμήδους τέχνης δημιουργούς. Nescio an Euripidem pro hujus opinionis auctore fuerit secuti: videntur certe: ejus ex Palamede locum egregium servavit *Stob.* p. 469. in quo minus miror tot homines Eruditissimos, eorum autem, qui de literis scripserunt, nemo fere praetermisit, nullam tetigisse vitii suspicionem, postquam Scaligeri acerrimum illud ingenium cessaverat ad *Manil.* IV, 206. praeclaram posterioris partis emendationem Viro Maximo hora melior suggessit, ut discimus ab *H. Grotio* ad Floril. Tit. LXXXI. Priores versus, quum hactenus etiam, ut puto, nonnihil laborent, ita legendos arbitror: Τὰ τ' γε λήθης φάρμακ' ἁρμόσας μόνος Ἄφωνα ἐφώνησ' (φωνοῦντα, quasi Graecum foret, nimium patienter tulerunt) συλλαβάς τε θεὶς ἁρμόσας dedi pro ὀρθώσας, utpote, me quidem judice, convenientius: tametsi, si quis illud tueri velit pro, *in commodum rectumque ordinem digerere*, quomodo fere Iph. in A. v. 24. τὰ θεῶν οὐκ ὀρθούντα, id est, ὀρθῶς διοικοῦντα, διατιθέντα, non valde sim repugnaturus: tum porro σάφα Δίκᾳ ἀρθρεῖ restituo pro κακὰ, quod, utcumque cesserit emendatio, corruptum profecto est. Ex his quidem solis, quod veteres videntur fecisse, fecerunt certe recentiores *J. Meursius* aliique, ut Palamedi literarum inventionem tribuerit Euripides, haud sane conficias: nihil utique aliud affirmat, quam quod literis ordinatis faciliorem utendi scribendique rationem commonstraverit; quemadmodum *Aeschylus* Prometheo inter alia magnifica, quae Tragicorum more perquam liberaliter heroi suo donat, etiam adsignavit v. 459. γραμμάτων τε συνθέσεις, vel potius σύνθεσιν Μνήμης ἁπάντων μουσομήτορ' ἐργάνην· sic enim reponendum censeo: is tamen idem, ut scenae serviret, nihil alienum facere sibi visus est, si, quorum hic Prometheum dixisset auctorem, eorum quaedam ad Palamedem multo posteriorem alibi referret, quod observat *Schol.* adv. 457. *Sophocles* vero, qui Palamedem quoque suum ornatissime instruxit, nullam, opinor, inter ceteras ejus laudes literarum fecerat mentionem; saltem tale nihil apparet eo in loco, quem protulit vir magnus ad *Manilium*, sed ista, ex adversariis, ut saepenumero solet, deproperata parum caute scribens: *In Tragoedia autem Sophoclis Nauplio ita quidam de Palamede narrat*: nam sic *Achilles Tatius* p. 122. Σοφοκλῆς ὁ Παλαμήδει ἀνατίθησι. λίγουλα δ' Ναύπλιον εἰσάγει· unde nec colligi potest, sumtos esse versus illos ex fabula Nauplio, & simul constat, de filio Palamede ipsum Nauplum, non alium

per se ulla est. Has itaque leges per vos διαφόρους καθ' αὐτά. τὰ μὲν ἓν φωνήεντα Vocales conservari decet. φυλάττειν ἔοικε τοὺς νόμους τούτους.

6. Hoc vero ταῦ, (neque enim possum ipsum turpiori nomine appellare, quam quo nominari solet) quod per Deos, nisi duæ quædam bonæ ex vobis, & auditu decenti, ἄλφα scilicet, & ὦμικρὸν, (ejus miserere) convenissent, ne audiretur quidem, hoc inquam ταῦ mihi majorem vim, quam ullæ unquam literæ, inferre ausum est. Nam nominibus & verbis patriis me extrudere, præterea ex ipsis etiam conjunctionibus &

[a] Τὸ δὲ Τ τοῦτο, ὃ γὰρ ἔχω αὐτὸ χείρονι ὀνομάσαι ῥήματι, ἢ ᾧ καλεῖται, ὃ μὰ τοὺς θεούς, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο σωφρόνοιν ἀγαθοὶ, καὶ καθήκοντες ὁρᾶσθαι, τό, τε ἄλφα, καὶ τὸ Υ, οὐκ ἂν ἠκούσθη μόνον, τοῦτο [b] ἓν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῶν πόλε βιασάμενον, ὀνομάτων με καὶ ῥημάτων ἀπελάσαι πατρῴων, ἐκδιῶξαι δὲ ὁμῶς

[a] Τὸ] τὸ δὲ abest a *F.* τό δέ γε C. [b] Οὗν] τοῦν margo *A* r *W.*

lium quendam, ista commemorasse. Praeterea quatuor versus, quos *Scaliger* adnectit, postremi optime quidem ad sensum respondent; sed, si verum est, ut sane videri non diffiteor, ex Nauplio Πυρκαεῖ priores esse depromtos, hi certe quatuor cum illis, quantumvis congruant, conjungi non debent: extiterunt enim in Sophoclis fabula Palamede, ut diserte testatur *Eustath.* ad Il. B. p. 228. Od. A. p. 1397. A vero igitur non abhorret propagatam esse ex Euripide minus bene intellecto illam de Palamede literarum inventore opinionem, quam quum refutaret, sapiebat sane Τzetzes, in illis etiam, ubi sapit, ineptissimus Chil. V, 804. XII, 39. Rectius alii curam Palamedis, nam quin ejus non fuerint hac in re nullae partes, minime dubito, ad paucas literas easque compositas adstringunt: *Serv.* ad AEn. II, 86. satis circumspecte: *secundum quosdam ipse reperit literas: quae res si forte sit dubia, tamen certum est* Θ, Φ, Χ *ab hoc inventas cum adspiratione.* Ξ addit cum aliis *Schol. Gregor. Nazianz.* ad Stelit I. p. 66. hic quam parum veteres inter se consentiant, expositum leges tum ab aliis, tum a *J. Meursio* ad *Hesych. Illust.* p. 159. & *J. G. Vossio* Art. Gramm. I. c. 10. Loquitur autem ne *Lucianus* quidem de literis inventis, sed per certas leges ad commodum ordinem atque usum dispositis: ceteroquin post Cadmum & Palamedem non nimis accurate Simonidem addidisset, qui trium tantummodo, vel quatuor ad summum compositarum habetur auctor. Operae pretium erit conferri, quae de Lino tradit *Diodor.* III. p. 140. B. prava Rhodomanni versio, quod Lino *Diodorus* adscriptum volebat, Cadmo perperam tribuit: hoc quamvis animadversum a *J. Perizonio AElian.* V. H. III, 32. n. 5. fraudi tamen fuit Amplissimo *Vouhier.* Diss. de Pr. G. & L. L. §. 14. Apud *Plutarchum* etiam τάξις γραμμάτων & προσῳδία Symp. IX. Qu. 2. ubi & Cadmum, Palamedem ac Simonidem similiter atque a *Luciano* commemoratos reperies, & plura, quae ad hoc genus omnino pertinent. Ὅπως δ' ἡ τάξις τῶν γραμμάτων ἴσχυν τινὰ μοιθήσῃ, *Tatian.* Orat. ad Gr. §. 29. Mox placet Codd. lectio, σὺν τῇ τάξει μόνῃ quod posterius retineas an μόνον etsi parum referat, hoc tamen malo propter ἀλλὰ καὶ se-

quens. In Nigr. tamen §. 1. σὺ κεφαλαίῳ μόνῳ §. 38. σὺν αὐτοῖ μόνοι λυσιτῶσιν, ἀλλὰ καὶ &c. Haec saepius a librariis confusa. *T. H.*

56. Οὐ τῇ τάξει μόνον] Mss. σὺν ἐν τῇ τάξει μόνῃ. quod idem. *J. B.*

61. Ἡμιφώνους] De his & *mutis* consule *Dionys. Halic.* de Str. Or. XIV. p. 96. Ed. Uptonianae. *M. du S.*

65. Καθ' αὐτὰ] Prave hunc locum interpunxi in omnibus in hunc modum, καθ' αὐτὰ μὲν ἓν τὰ Φ. video. Revocavi igitur genuinam hanc, quam vides, lectionem: qua admissa, omnia jam plana sunt. Sola *J.* τὰ ante μὲν ἓν habet, quod adjumento fuit. *M. du S.*

67. Οὐ γὰρ ἔχω] Utitur hoc loco *Sam. Petitus*, vir doctrina quam recto judicio melior, Misc. III. c. 9. ut mirificam illam Virgiliani in Tullium Cimbrum epigrammatis emendationem illustret. *T. H.*

70. Καθηκοῦσιν ὁρᾶσθαι] Cedo mihi ex veterum aliquo exemplum, quod talem usum τῷ καθήκειν probet, & desistam huic scripturae litem movere. Interea corrigo mutatione non ita magna: καλοὶ ὄντες ὁρᾶσθαι· quae usitatissima est loquendi formula. Καλὸς ἰδεῖν *Euripid.* Rhes. v. 380. κάλλιστ' ὀφθῆναι *Cornut.* de N. D. c. 32. p. 225. *Eunap.* Prisc. p. 114. v. 15. εὐπρεπὴς ἰδεῖν *AEschin.* in Tim. p. 22. v. 25. In *Platonis* Parmenide p. 1110. B. Parmenides ipse καλὸς τὴν ὄψιν, Zeno autem εὐμήκης τὰ χαρίεντα ἰδεῖν· sicut in *Luciani* Prom. in verb. §. 3. ὀφθῆναι χαρίεντα· contra αἰσχίστ' ὀφθῆναι τὴν ὄψιν de Hist. Conscr. §. 9. Rarius illud *AEschinis* in Tim. p. 7. v. 34. οἱ δὲ φύσεις ἀνθρώπων πολὺ διαφέρουσαι ὀφθῆναι ἀλλήλων τὰ περὶ τὴν ἡλικίαν· quo loco si quis vulgatam *Luciani* lectionem defendere conetur, is, meo quidem judicio, multum errabit. Ὁρᾶσθαι autem ne sede sua deturbetur, intercedo: eo magis, quod ἀκουσθῆναι conjecturae sane parum felici, non vetusto Codici debeatur. Sunt enimvero Α & Υ specie ad videndum pulchra, si ad literam Τ comparentur, quae crucem referat: tum animadverte, quam illud auribus ingratum accidat, καθηκοῦσιν ἀκουσθῆναι, σὺν ἂν ἠκούσθη μόνον. *T. H.*

Ibid. Ἀκουσθῆναι] Ex Cod. L. haec scriptura est. reliqui libri ὀφθῆναι. *M. du S.*

74. Ἀπελάσαι] Melius congruere ἀπελάσαν & ἐκδιῶξαι

ὁμῦ σωνδέσμων ἅμα καὶ προθέσεων, ὡς μηκέτι φέρειν τὴν ἔκλοπον πλεονεξίαν. ὅθεν δὲ, καὶ ἀπό τινων ἀρξάμενον, ὥρα λέγειν.

Ἐπεδήμουν ποτὲ Κυβέλῳ (τὸ δὲ ἔστι πολίχνιον οὐκ ἀηδές, ἄποικον, ὡς ἐπέχει λόγος, Ἀθηναίων,) ἐπηγόμην δὲ καὶ τὸ κράτιστον ῥῶ γειτόνων τὸ βέλτιστον. καλῶ γόμην δὲ ἐν δὴ κωμῳδῶν τινι ποιητῇ, Λυσίμαχον ἐκαλεῖτο, Βοιώτιον μὲν, ὡς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκαθεν,

praepositionibus expellere tentat; adeo ut istam immanem aviditatem ferre ulterius nequeam. Verum jam tempus est dicere, unde & a quibus initiis coeperit.

7. Peregrinabar aliquando Cybeli, (id oppidulum est non injucundum, colonia, sicuti fertur, Athenienſium,) adduxeramque mecum fortissimum ῥῶ ex vicinis meis optimum. Divertebam vero apud comicum quendam poëtam, Lysimachum nomine, genere, quantum apparebat, Bœotium, sed

82. Λυσίμαχον] Οὗτος γὰρ πρῶτος ἤρξατο ἐκ τοῦ σίγμα εἰς τὸ ταῦ μεταβολῆς, τίττταρα * κατατολμήσας ἐν πᾶσι καὶ τέρασιν. V.

* Κατατολμήσας] Levis menda; lege κατατολμήσας, Lysimachus scilicet. J. J.

Ita restituerant M. du Soul, & Matth. Sladus. T. H.

λάξει nemo, qui ad nexum orationis attenderit, diffitebitur: hoc satis liquidum; sed βιασάμενον legatur, an βιασαμένων non multum interest. T. H.

75. Σωνδέσμων] Quo respexerit mihi non liquet; neque enim in lingua vulgari quicquam est quod huc faciat. Dialectos non moror. M. du S.

76. Ἔκλοπον] Mss. ἔκπλωτον, ἤτοι βίαιον καὶ ἀφόρητον. J. B.

78. Κυβέλῳ] Dico ad *Pausan.* J. B.

Κυβέλῳ] Bourdelotio solenne est, eorum, quae nullus intelligit, explicationem in aliud tempus promittere. Equidem de Cybelo Athenienſium colonia, & Lysimacho Comico nihil habeo quicquam, quod in medium adferam, certi. *Berkelius* ad *Stephan.* in Κυβέλεια illud oppidum esse censet, quod genere femnino dicatur a *Stephano* Κυβέλλα, idemque Cuballum *Livii*, Gallograeciae castellum XXXVIII, 18. hoc posterius ob rationes multas, quas promere longum foret, probabile non videtur. De *Stephani* loco aliter sentit *L. Holstenius* existimans esse scribendum, ἔστι δὲ Κυβέλα Φρυγίας· scilicet ὄρος. Κύβελα sane notissimi Phrygiae montes, praecipue matris Deûm religione & sacris. *Hesych.* Κύβελα, ὄρη Φρυγίας καὶ ἄντρα δ Θαλάμαι· ita lege, non Θάλαμοι. *Schol. Homer.* ad Il. Z. 135. ex vetustioribus: ἐν Κυβέλοις τῆς Φρυγίας· vide *Marqu. Gudium* ad *Phaedr.* p. 77. *Th. Reines.* ad Inſc. Ant. Cl. II. n. 68. Quominus adsentiar, interpellat me non *Tzetzes* quidem, quis enim ejus hominis auctoritate moveatur? sed quod e Scholiis ad *Lycophronis* Alexandram veterioribus ad v. 1170. videtur exscripsisse: ὁ Ἱππώναξ κυβηλιν τὴν Ῥέαν λέγει ὡσεὶ τὸ ἐν Κυβέλλαις πόλει Φρυγίας τιμᾶσθαι· haec si fidem merentur, habemus urbem Phrygiae Cybellam geminata litera λ similiter ac Κυβελλικὸν κόλπον post Erythras inter montem Mimantem & promontorium atrum sita *Strab.* XIV. p. 954. C. de qua mihi non probantur, quae notat *Is. Vossius* ad *Mel.* I. p. 119. Haec me inducunt, ut credam in Stephano sic esse reponendum: Κυβέλεια, πόλις Ἰωνίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ· Ἡρωδιανὸς δὲ Κυβέλην φησὶ πόλιν Φουσίκης· ἔστι δὲ Κυβέλλα Φρυγίας· (πόλις nimirum ex praecedentibus) καὶ Κύβελα, ὄρος ἱερὸν, ἀφ' οὗ Κυβέλη ἡ Ῥέα λέγεται. Neque tamen eo magis adfirmavero, id ipsum oppidum esse Luciani Cybelum; quanquam Nelidas etiam in Cariam & Phrygiam pervenisse satis constet: *Schol.* Apollon. Rhod. ad I, 959. Non me praeterit Thraciae, quo plures fuisse missas Atticorum colonias certum est, urbs Κύψελα prope Hebrum fluvium, cujus praeter *Stephan.* in V. meminerunt *Appian.* de B. Mithr. p. 349. *Polyaen.* IV. c. 16. facili quidem errore Κυψέλῳ (utrumque numerum in multarum urbium nominibus usurpari nemo nescit) migrare poterat in Κυβέλῳ sed haec an Athenienſium fuerit ἄποικος, juxta cum ignarissimis scio. Quicquid est ferme veteris memoriae Lysimachorum ob oculos mihi versatur: nullum tamen alibi reperio, in quem, quae narrat Lucianus, conveniant: nam Lysimachus iste, cujus e Lycurgo tanquam ῥητόρων μιλησιακῶν meminit *Harpocration*, huc pertineat, nec ne, quis adfirmaverit? Ergo Luciano, cui alia non pauca soli, hujus etiam Lysimachi veteris Comici notitiam debemus: is quia primus, aut saltem inter primos praecipuus, σσ, quod prisca dialectus Atticorum usurpabat, in ττ commutare sustinuit: ideo Βοιώτιος ἀνέκαθεν dicitur, quem jocum aut valde fallor, aut a quodam vetustae Comoediae poëta Lucianus accepit: non enim Atticis erat hic usus vernaculus, sed a vicinis Boeotis ad eos existimabatur pervenisse. Egregius extat inprimis ad hanc rem illustrandam AElii Dionysii locus apud *Eustath.* ad Il. K. p. 813. quem totum describere non gravabor: Ἰσέον δὲ καὶ ὅτι ἃ παρὰ μὲν εὑρηται χαίρων ὁ ποιητὴς τῇ προφορᾷ τοῦ τ ἀντὶ τοῦ σ κατὰ τοὺς ὑστερον Ἀτθικούς, οἱ Ὁμήρου σήμερον λέγοντος, τήμερον αὐτοί φασιν. ὡς δὲ τὴν κοινῶς σύρβην τύρβην λέγουσι, καὶ τὸ σιῦτλον τιῦτλον. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἱστορεῖ τοὺς κωμικοὺς μάλιστα ἐκπλῆξαι πᾶν τὸ ἦχον σιγμῶν καὶ ἐξέχησιν καὶ ψόφον, ἃ τῇ τραγῳδίᾳ μάλιστα ἐν ἁρμόττει· διὸ δὲ Ἀριστοφάνης τοὺς τραγικοὺς ὡς μὴ τοιούτους προσπαίζουσι ἐν τῷ, ἴσωσας ἡμᾶς ὦ τὰ σιγμάτων Εὐριπίδου· (ex Ἑορταῖς Platonis Comici versus, ut ostendit *Schol. Euripid.* ad Med. v. 476. ubi melius ἡμῶς, quod hic legem jambi violat, omittitur) λέγει

ſed qui ſe tamen e media Attica oriundum dici volebat. Apud hunc hoſpitem ego hujus ταῦ aviditatem deprehendi. Quod dum paucis aggrederetur dicere τετταράκοντα, privans me meis cognatis, exiſtimabam eam eſſe conſuetudinem literarum, quae una eſſent educatae. Præterea cum τήμερον & ſimiles quasdam voces ad ſeſe pertraheret, dicereteque eas eſſe ſuas, audiebam patienter, nec vehementer admodum me ea res mordebat.

ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιοῦντι λέγεσθαι τὸ Ἀττικῆς. πρόσχημα τούτῳ δὴ τῷ ξένῳ τὸ ῦ ταῦ τούτου πλεονεξίαν ἐφώρασα. μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τετταράκοντα λέγειν, ἀποστερῶν με τῶν συγγενημάτων μοι, σωνήθειαν [a] ὥμιλλω σωτεθραμμένων γραμμάτων· ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ὀπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, καὶ οἰκεῖον ἦν μοι τὸ ἄχθομα, καὶ εἴ πάνυ τι ἐδακνόμην ἐπ' αὐτοῖς.

Ὀπό-

a Ὥμιλλω] Poſt ὥμιλλω margo *A* 1 *W.* interſerit τὸ πρᾶγμα.

δὲ ὅτι Περικλέα φασὶ πρῶτον ἐκκλῦναι τὸ λῷ τῦ σίγμα χαμαιζήλου τῷ τόμωτι ὡς ἀπρεπῆ καὶ πλατύν, γυμναζόμενον ἀεὶ πρὸς τὸ κάτοπτρον καὶ ὅτι Θετταλοὶ καὶ Κιτιεῖς, οὐχ οἱ κατὰ Φοινίκην, ἀλλ' οἱ περὶ Κύπρον, ὧν πόλις Κίτιον κληθῆναι ὅτου φασὶν ἀπὸ Κιτίου χωναικός τινος, θάλαττάν ἔλεγον καὶ πίτταν καὶ καρδιάττειν καὶ Μακεδόνας καὶ τοιαῦτα, ὅσα ἰδιωτικοῦ Ἀττικὰ νομίζονται, ἀλλὰ τῶν γειτόνων, φησὶ, Βοιωτῶν, τοῦ μήτε Ὅμηρον, μήτε τραγικοὺς, μήτε Θουκυδίδην ἢ Πλάτωνα κεχρῆσθαι αὐτοῖς· ἐν δὲ τοῖς τέλεσι τῦ λόγου &c. Haec talia ſunt, ut ſequi debuiſſe putes, quae de Lyſimacho refert noſter *Lucianus*. Ceterum, quod obſervat AElius, θάλαττα, πίττα, iſtiusque generis ſimilia rarius ab iis, qui τὴν παλαίαν Ἀτθίδα, eamque adhuc intemeratam ſectantur, uſurpata reperies: quamobrem jure ſuſpicari licet, ubicumque in Thucydide & Platone aliter haec ſcribantur, librariorum id accidiſſe culpa: nam Atticorum vetuſta dialectus eadem propemodum, quae Ionum, frequentem literae τ, praeſertim duplicatae uſum abhorrebat. Quantum autem Iones ſigmate delectantur, tantum Dores ac Boeoti refugiunt: nec defuere, qui totas odas, offenſi ingrato literae ſibilo, fecerint ἀσίγμους quin Pindarus ignominioſo titulo Σὰν κίδδαλον appellavit, ut teſtantur *Dionyſ. Halic.* de Comp. Verb. p. 23. & *Athen.* X. p. 455. C. qua de re jam ante monuit *Brodaeus* Miſc. III. c. 14. Hoc porro Luciani loco parum diligenter inſpecto *Chriſt. Waſius* inconſiderate ſcripſit de Lic. Vet. Poët. c. II. p. 17. Lucianus *in Actione* Σ *adverſus* Τ *injuriarum & damni dati Lyſimachum Comicum poëtam Boeotia oriundum inducit, unde illa omnia reſciverit.* T. H.

Ibid. Πολύχιον] Sic *Julian.* Imperat. *Miſop.* de Lutecia. Mendoſe in Mſſ. πολύχνιον. J. B.

82. Λυσίμαχον] Hujus Comici quis alius meminerit neſcio. M. du S.

86. Μέχρι . . . . . .] Reſtituere plene non poſſum: alii, ſi lubet, tentent. Ed. J. σ. ὥμην τὸ σ. γρ. & poſt λέγειν, πρᾶγμα, haud dubie ſuo loco motum. ex qua lectione (collata cum ea, quam *Bourd.* Mſ. praeferebat) videtur locus totus ſic legendus; ἀποστερῶν μὲν τῶν συγγενημάτων καὶ σωτετραφημένων γραμμάτων. ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγειν σωνήθειαν ὥμην τὸ πρᾶγμα. Nam λέγειν, quod praeceſſit, mutandum non videtur, ob ἀποστερῶν participium ſequens. V. *Eur.* Tr. p. 501. A. ἀλλ' εἰδὲ πῶλος ἥτις ἂν διαζυγῇ τὸ σωτραφείσης, ῥᾳδίως ἵλκει ζυγά. M. du S.

Μέχρι μὲν γὰρ] In perturbato loco, interea dum liber aliquis oriatur, qui difficultatem omnem expediat, non oberit, credo, liberior quaedam alea conjectandi. Proxime ad Mſſ. lectionem, quam *Bourdelotius* adnotavit, hunc in modum conſtitui poſſunt Luciani verba: Μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τετταράκοντα λέγειν, ἀποστερῶν τὸ μὲν τῶν συγγενημένων μοι καὶ σωτετραμμένων (alterutrum, ut alterius explicatio, poſſet omitti) γραμμάτων, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, εὐήθειαν ὥμην τὸ πρᾶγμα, καὶ οἰκεῖον ἦν &c. Forte nonneminem offendat λέγειν in tam brevi ſpatio bis repetitum: huic etiam faſtidio poteſt occurri: M. μ. γ. ὀλ. ἐπ. τῶν τετταράκοντα ἀποστερῶν μοι, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμ. ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγειν, εὐήθειαν ὥμην τὸ πρᾶγμα τῶν συγγεγενημένων καὶ σωτετραμμένων γραμμάτων, καὶ οἰκεῖον &c. Ut liberales ſimus, tertium aliquod remedium addere placet; M. μ. ὀλ. ἐπ. τοῖς τετταράκοντα ἀποστερῶν μοι τῶν συγγεγενημένων μοι, ἔτι δὲ τ. καὶ τὰ ὅμ. ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, εὐήθειαν ὥμην τὸ πρᾶγμα τῶν σωτετραμμένων γραμμάτων, καὶ οἰκεῖον ἦν &c. Quomodocumque ſtatuatur, hoc certe adfirmare poſſe videor, σωνήθειαν recte mutatum eſſe in εὐήθειαν, ſive apertam quandam ipſius literae T ſimplicitatem intelligas ſine dolo corripientis, & ad ſe trahentis, quod propria putabat, quod ſane paulo magis ferendum, quam ſi per vim & injuriam eadem facere deprehenderetur; ſive, ut in ſecunda tertiaque conjectura ſumi neceſſe eſt, ſtultam ceterarum literarum facilitatem, quae, temere deſerto Σ pene contubernali, ad violentiſſimum illud T ſponte ſe applicarent. Σωνήθεια profecto, in quamcumque partem vertas, quem ſenſum habere poſſit, non video: niſi forte conſuetudinem ac familiaritatem interpreteris, per quam licuiſſe ſibi cenſuerit T, ut vicinae amiciſſimaeque literae Σ res proprias ex veteri dicto, Πάντα φίλων κοινὰ, pro ſuis uſurparet: huic autem poteſtati, modo cujusquam calculum ferat, extra primam conjecturam locus eſſe non poteſt. T. H.

87. Λέγειν] Pater adſcripſit λέγον. J. G.

88. Συνήθειαν ὥμιλλω] Deſunt in Mſ. J. B.

90. Ταυτὶ λέγειν] Poſt λέγειν in Mſ. σωνήθειαν ὥμιλλω τὸ πρᾶγμα. J. B.

Ὁπότε δὲ καὶ ἐκ τούτων ἐξάμηνον ἐτόλμησε καὶ τίτερον εἰπεῖν, καὶ κάττυμα, καὶ πίτλαν, εἶτα [a] ἀπερυθριάσαν, καὶ βασι-95 λίτλαν [b] ὀνομάζειν, ἐμὲ μείριόν τι πρὸς ταῦτα ἀγαναχτῶ, καὶ πίμπραμαι, δεδιὼς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τύκα τις ὀνομάσῃ. καί μοι πρὸς Διὸς ἀθυμοῦντι, καὶ μεμονωμένῳ τῆς βοηθησόντων, σύγγνωθι τὴν δικαίαν ὀργῆς. ἐπὶ γὰρ οὐ τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχόντα ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρεμένῳ τὸ συνή-

8. Verum postquam, sumpto ab his initio, eo audaciæ processisset etiam, ut καὐτίτερον, κάττυμα, & πίτταν pronuntiaret, deinde, abjecto omni pudore, βασιλίτταν quoque nominaret: haud leviter sum commotus, & ira accensus, timens ne quis temporis successu etiam σῦκα, τῦκα appellet. Oro autem vos per Jovem, ut afflicti, & omni ope & auxilio destituti, justam indignationem feratis. Neque enim parvum hoc, aut vulgare periculum est, cum assue-

a Ἀπερυθριάσαν] ἀπεριβριάσει F. b Ὀνομάζειν] ὀνομάζει J.

3. Ἀφαιρουμένῳ * τῶν συνήθων] Ἀντὶ τοῦ ἀποστερουμένῳ· ἢ ὅτι καὶ τὸ † ἀφελίσθαι αἰτιατικῇ συντάσσεται· Ὁμήρου· ἐπεὶ μ' ἀφέλοιτο γε αὐτόν. V.

* Τῶν συνήθων] Perperam in Scholiaste pro συνήθων ponitur συνήτων. Mox ubi ille Interpres τὸ ἀφαιρεμένῳ exponit, verba ejus ita concinnanda, Ἀντὶ τοῦ ἀποστερουμένῳ· ἢ ὅτι καὶ τὸ ἀφελίσθαι αἰτιατικῇ συντάσσεται. Ὁμήρου, ἐπεί μ' ἀφέλοιτό γε αὐτόν. Vulgo ἀποστερήσαντος & ἀφελίσται excusum & punctum post συντάσσεται omissum. J. J.

† Ἀφελίσθαι] ἀφέλαι V. Homeri locus Il. A. 299. ubi nunc pro αὐτὸν vulgo δόντες. M. du S.

95. Βασίλιτταν] Quae ante commemorantur, sic satis praesertim apud Comicos & Sophistas sunt pervulgata: βασίλιτταν qui dixerit ex iis, qui superstant, scriptoribus necdum reperi, nisi forte librariorum vitio alicubi obscuratum lateat; quare tanquam gravissimum literae T facinus exagitatur, quo prorumpere non potuerit, nisi pudore omni excusso. Sic autem existimandum est, Lysinachum, quum hoc inter alia primus in Attica scena novasset, horum indignationem, risum aliorum commovisse. Verum est porro, quod initio diximus de usu duplicis τ a Boeotis recepto: *Strabo* IX. p. 619. A. quum Mycalessi Tanagricae meminisset, monere non praetermisit: καλοῦσι δὲ Βοιωτικῶς Μυκαλησσόν· quod repetitum ab Eustath. ad Il. B. p. 266. Tarentinorum erant, atque adeo Aeolum ἀνάζω pro ἀνάσσω, πλάζω pro πλάσσω· contra quae ab aliis efferebantur per ζ, isti mutabant in σσ veluti μύζω, μύσσω· σαλπίζω, σαλπίσσω· φράζω, φράσσω· in his etiam Boeoti duplex σ subjiciebant, σαλπίσσω, φράσσω· hoc quidem co insolentius, quod alias diversa longe potestate φράσσω vel φράττω a Graecis usurparetur: ideo Heraclides, cujus eximium locum invenies apud *Eustath.* ad Od. K. p. 1654. verbum illud Corinnae auctoritate munire voluit. Hoc scribendi genus antiqua dialectus Atticorum prorsus fuit adspernata, maxima saltem ex parte, sicut observatum quoque Viris Eruditissimis *J. Wasse* ad *Thucyd.* I. p. 16. n. 7. C. *A. Dukero* p. 83. n. 49. novae, quam vocant, auctoribus Comicis cupidius adscivit; neque tamen ita promiscue nulloque discrimine, ut non multum & aurium judicio, & normae loquendi tribueretur. Quid familiarius quam θῆττα, θρᾷττα (Ἀθηναῖοι δὲ θρᾶττα λέγουσι, Etymol. p. 454. v. 24.) & hujusmodi innumera: at raro, si modo unquam, κίλιττα, κρῆττα, ἥττα leges. Λυκαβηττός, Ἰμηττὸς constantissimus usus sanxit, & ad ipsos Latinos transmisit: contra credo mihi vel unum, qui scripserit Ἁλικαρνᾶττὸν aut Ἀλικαρνᾶττὸν, Παρνᾶττὸς aut Παρνᾶττὸν, quanquam hic in Phocide, ubi Dorice loquebantur, erat situs. Ista monendi causa, quae latius deducere per notarum leges non licet. Βασίλιττα autem, unde formatum βασίλιττα, ne *Polybium*, *Diodorum Siculum*, Graecos Hebraei Codicis Interpretes, *Josephum* atque alios usurpem, *Alcaei* ipsiusque *Aristotelis* auctoritate defenditur: non negat *Phrynichus*; verum ex eorum sententia, qui strictam nimis Atticae dialecti regulam condiderunt, tanto opere aversatur, ut hoc etiam argumento p. 42. *Demosthenis* Orationem in Neaeram abjudicet, quod in ea Regis sacrorum uxor βασίλιττα nominetur, non βασιλὶς vel βασίλεια· quo jure, nunc non disputo: at *Pollucem* certe non retinuit illud Grammaticorum decretum, quin scriberet, τὴν δὲ συνοικοῦσαν αὐτῷ (βασιλεῖ) βασίλιτταν καλοῦσι VIII, 90. consentit *Aelius Dionysius* apud *Eustath.* ad Od. A. p. 1425. τῷ βασιλεῖ τὸ θηλυκὸν οὐ μόνον βασίλεια, ὡς ἱερεὺς ἱερεία, ἀλλὰ καὶ βασίλιττα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον Ἀττικῶς· βασίλιττα δὲ φησι Μένανδρος λέγει. hoc jam plane Doricum, aut, si mavis, Macedonicum, simili forma, qua scribuntur Ἥριννα, Κόριννα, Μύριννα, Φίλιννα pluraque talia. *Menandri*, pro quo *Nunnesius* ad *Phrynich.* p. 45. *Alexandrum* male posuit, locus ab *Aeliano* servatus apud *Suid.* in Παίσωρος & Τριχορυσία· καὶ τὸ τῆς Μενάνδρου, ἵνα τι καὶ παίσω, Τριχορυσία βασίλιννα· fastu elatam, ut puto, & quae cristas tolleret, intelligi voluit: qui meminerit ἐμπόδων Τριχορυσίας in *Aristophanis* Lysistr. v. 1031. is unde haec appellationis Comicae facetia sit derivata, statim persentiet. T. H.

98. Τὰ σῦκα τῦκα] Alludit ad notum proverbium, quo qui libere & audacter vitiis sua nomina ponunt, di-

fuetis & familiaribus me rebus ſpoliat; nam κίτταν (id eſt picam) avem meam loquaciſſimam, ex medio, ut ita dicam, ſinu, abreptam, κίτταν appellavit. Quin & φάσσαν, (id eſt palumbum,) una cum νήτταις (id eſt anatibus) & κοσσύφοις, (id eſt, merulis,) interdicente Ariſtarcho, eripuit. Pertraxit etiam ad ſe non paucas μέλιτταις (apes.) In Atticam vero veniens, ex media illa regione Τμῆττον præter jus rapuit, idque vobis ipſis aliisque ſyllabis videntibus.

Ἴσθ' ὑμῖν σχολαστῶν μοι [c] γραμμάτων ἡδίονα μᾶλλον ὄρνιν, ἐκ μέσου, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τοῦ κόλπου [d] ἁρπάσας κίτταν ὀνόμασεν. ἀφείλετο δέ μου φάσσαν ἅμα νήτταις τε, καὶ κοσσύφοις, ἀπαγορεύοντος Ἀριστάρχου. ἐξέσπασε δὲ καὶ μελιττῶν οὐκ ὀλίγας. ἐπ' Ἀττικὴν δὲ ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνήρπασεν ἀνόμως Τμῆττον, ὁρῶντων ὑμῶν καὶ τοῦ ἄλλου συλλαβῶν.

Ἀλ-

c Γραμμάτων] ῥημάτων C. d Ἁρπάσας] Abeſt a F.

dicuntur vocare τὰ σῦκα, σῦκα. Sic *de Hiſt. Scrib.* c. 41. inter alia quibus ornatum ſibi dari vult virum, qui ſeſe ad ſcribendam hiſtoriam accingat, hoc numerat, παῤῥησίας καὶ ἀληθείας φίλον. ὡς ὁ κωμικός — φησι, τὰ σῦκα, σῦκα, τὴν σκάφην δὲ σκάφην ὀνομάσων. Peracute itaque veretur hic *Sigma*, ne, graſſante adverſarii licentia, eo res tandem deveniat, ut σῦκα non amplius σῦκα, ſed τῦκα, dicantur; atque adeo veritas & in dicendo libertas e genere humano intercidat. *M. du S.*

Τὰ σῦκα τῦκα] Jure metuebat pro ficubus, arbutei generis fructu ſuaviſſimo, ne Tau tam grati ſaporis delicias ſibi ſurreptum veniret, adjutore Lyſimacho, quippe Βοιωτίῳ τὸ γένος ἀνίκαβον nam Thebani revera τῦκα pro σύκοις efferebant: docet *Strattis* in fabula Phoeniſſis apud *Athen.* XIV. p. 621. A. *Alexidis* quaedam paulo ante proferuntur, unde Lacones etiam τεῦτλον & τόντλον dixiſſe conſtat: hinc inſula Τόντλοισα, Τόντλοῦσα, Τιύτλουσα, quod ſcilicet foetu betaceo abundaret: atque ita ſine dubio ſcribendum apud *Thucydid.* VIII, 42. *T. H.*

4. Γραμμάτων] Lege χρημάτων. Certe de *literis* ſermo eſſe non poteſt, cum mox *aves*, & id genus alia, nominet. Coll. habent ῥημάτων, quod proxime accedit. V. Δ. XXVI. Uſurpat alibi vocem πραγμάτων, Τιμ. c. 27. *M. du S.*

5. Ἐκ μέσων τοῦ κόλπου] Hoc proverb. etiam in *Achill. Tat.* lib. 2. dico ad *Heliod.* lib. 4. *J. B.*

7. Φάσσαν] Multitudinis numero aptius dictum foret, φάσσας. *M. du S.*

8. Κοσσύφους] Φάττας, νήττας, (quas miror Boeotum in Acharn. Comici v. 875. νάσσας vocare, quum debuiſſet potius νάττας) κίτταις ſemper in Ariſtophanis Avibus, alibique: plurimum etiam in Ariſtotele περὶ Ζώων apud eundem, ut nunc quidem editur, vix aliter quam κοττύφους reperias: κοσσύφους habet Athen. VII. p. 305. B. Harum avium ſingulare quoddam genus Cyllene mons Arcadiae nutriebat: *Stephan.* in Κυλλήνη ἐν τούτῳ δὲ φασι τῷ ὄρει τοὺς κοττύφους λάσιους γίγνεσθαι in eadem hiſtoria ſimiliter *Ariſtot.* IX, 19. verum κοσσύφους dederunt *AElian.* de Anim. V, 27. & *Pauſan.* VIII. p. 634. quem perperam intellectum quum deſcripſit Commentator quisquis eſt ille in Anthol. p. 314. peſſime lapſus eſt: nunquam aliter, ſi recte memini, *AElianus*: vide XII, 28. & ſimillimum plane *Clementis* locum Paed. II. p. 188. D. Arcadas autem ipſos, quorum lingua Doricae dialecto contribuitur, κοττύφους enunciaſſe, perquam fit veroſimile, quia Cottyphus Arcas, quem Amphictyones imperatorem legerunt, memoratur ab *AEſchine* in Ctesiph. p. 71. v. 40. & *Demoſthene* pro Cor. p. 498. 499. Hoc quidem apud Atticos itidem uſitatum; ſed ii tamen proprios ſibi κοψίχους vindicant, notante *Moſchopulo* περὶ Σχεδῶν p. 61. quare in *Moeride* Atticiſta malo legere: Κόψυχος Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ κοσσύφος Ἑλληνικῶς. Sic ſane plus una vice *Ariſtophanes* in Avibus, & apud *Athenaeum* ſaepe veteres Comici: vid. p. 65. D. 558. D. VI. p. 238. D. *Ariſtophon* in Pythagoriſta de paraſito perquam facete, Ὑπαιθρίου χειμῶνα λέγειν, κόψιχον ἐπὶ ἴσῃ κοσσύφου, inquit *Euſtathius* iſta proferens ad Od. Ω. p. 1951. *Philoſtratus* Attici moris obſervantiſſimus de V. A. T. VI. c. 36. ubi quae notavit *Olearius*, Index *H. Stephani* ad Theſaurum haud paulo meliora ſubminiſtrabit. In *Longo* ſcribitur κόψυχος III. p. 96. 99. 102. nec ſecus *Suidas*: Κόψυχος, ἐπὶ ὀρνίων. Κοσσύφος ἐπὶ ἰχθύων quod ego diſcrimen Grammaticorum commentis adnumerandum cenſeo. *Heſychius*, niſi & hic etiam, ut plurimis in locis, foede truncatum accepimus, quando Κομψεία reddit inter alia τὰ τῶν κοσσύφων κρέα, errorem non levem commiſit: praeponendum fuerat Κοψίχια quod fieri poteſt, ut corrupte ſcriptum invenerit Κομψίχια, quemadmodum in *Moeridis* membranis legebatur κομψυχός. *T. H.*

12. Τμῆττον] Mons eſt ſatis notus. *M. du S.*

13. Συλλαβῶν] Ὑμῶν, quia Hymettus ab iisdem incipit literis: tum quoque συλλαβᾶς intelligo vocis Τμῆττος alioqui pro ipſis elementis συλλαβαὶ hic deberent poni, quod nusquam fieri credo. Γράμματα quidem exponit *Heſychius* συλλαβάς, & paulo diverſe *AEſchylus* γραμμάτων ἐν συλλαβαῖς Sept. contra Theb. v. 474. ſed hic uſus quomodo poſſit inverti, nulla conſtat ratio. Praeterea tatis eorum, quae praecedunt, eſt ſenſus: apibus etiam me fraudavit non paucis ſane: quin ipſum Hymettum mihi ſubductum ex Attica media ſublimem rapuit, idque vobis inſpectantibus: Hymettus enim, ut notum eſt, μελιτοτρόφος

Ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα; Θετταλίας με ἐξέβαλεν ὅλης, Θετταλίαν ἀξιῶν λέγειν, ὑπὸ πᾶσαν [a] ἀποκέκλειμαί μοι τὴν θάλασσαν, ὑδὲ τῶν ἐν κήποις Φεισάμενον [b] σεύτλων· ὡς, τὸ δὴ λεγόμενον, μηδὲ πάσσαλόν μοι καταλιπεῖν. ὅτι δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ αὐτοὶ μηδέπω ἐγκαλέσαντι τῷ ζῆτα σμαράγδου ἀποστάσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν Σμύρναν· μήτε τῷ ξῦ πᾶσαν συνθήκας συνθήκαις, καὶ τὴν συγγραφέα τοῦτον ἔχοντι Θουκυδίδην σύμμαχον. τῷ μὲν γειτονί μου ῥᾳθυμήσαντι συγγνώμη, καὶ

9. Verum quid ego ista commemoro? tota me Theſſalia expulit, vultque eam Thettaliam dici? Toto inſuper (θάλασσῃ,) mari ſum excluſus. Neque a (σεύτλων,) betis hortenſibus ſibi temperat, ut jam, quod dici ſolet, ne (πάτταλος) paxillus quidem mihi reliquus ſit. Quod vero litera ſim injuriarum patiens, vos ipſi mihi teſtes eſtis: neque enim unquam accuſavi literam ζῆτα, quæ mihi σμάραγδον abſtulit, & totam Σμύρναν ſurripuit; Nec ipſi etiam ξῦ, omnia (συνθῆκαι) fœdera rumpenti, litem intendi, ipſo etiam Thucydide opem illi ad hanc tuendam injuriam ferente. Etenim vicino meo ῥᾳθυμήσαντι venia danda, quod morbo la-

a Ἀποκέκλειμαί μοι] μου C. Edd. priores praeter F. ἀποκεκλεισμένον τὴν θ. b Σεύτλων] σέλτλων F.

mellificio praeſtantiſſimo adfluebat. Hanc elegantiam nulli videntur priorum Interpretum cepiſſe. *T. H.*

16. Ἀποκεκλεισμένον τὴν θάλ.] Mſſ. ἀποκέκλειμαί μοι τὴν θάλασσαν. *F. B.*

Ἀποκέκλειμαί μοι] Sic reſtituimus ſecuti Ed. F. & Mſſ. L. & *Bourd.* In reliquis legebatur ἀποκεκλεισμένον. *M. du S.*

Ἀποκεκλεισμένον] Dedimus ἀποκέκλειμαί μοι, ut congrueret cum ἐξέβαλεν. Hiſtoricis frequens. *Dion Caſſius* XLVII. p. 345. A. ἀπέκλεισε οἱ ἐς τὴν θάλασσαν & variata ſtructura, ἀποκλείειν τοὺς πολεμίους τῆς θαλάσσης apud *Suid.* in Ἕρμα. Hinc patet, jure *Kuhnium* in *Pauſania* VIII. p. 598. voluiſſe legi, Ἀρκάδες τὸ ἐντὸς οἰκοῦσιν ἀποκλειόμενοι θαλάσσης πανταχόθεν nam θαλάσσῃ, quomodo vulgatur, valet, *maris interjectu ab omnibus aliis ſecluſi*: quod a Pauſaniae mente longe diſtat. *T. H.*

21. Τῷ ζῆτα] Utraeque literae Z & Σ multis in vocibus altera locum alterius obtinuit. Ζάλα, Ζαμβύκη, Ζάμολξις, Ζεῦρα, Ζιβύνη utrovis modo ſaepe ſcribuntur. At ubi literis B vel M praejiciendum erat Σίγμα, vicem ejus, invitante pronunciandi ſuavitate, ſubſidere coepit Ζῆτα· tanta quidem juris ſpecie, ut apud Grammaticos in diſceptationem venerit, ζμύρνα ſcribendum eſſet an σμύρνα, ζμίλιον an σμίλιον, ut patet ex *Sexto Empir.* adv. Gramm. I. S. 169. ubi vide eruditiſſimae diligentiae virum *J. A. Fabricium.* In *Gloſſ. Cyrilli*, Ζμύρνα, *murra. Scalpellum, Scalpulus*, ζμίλη· in aliis iſtius generis alia. Rem pluribus exemplis illuſtrat *Euſtath.* ad Il. B. p. 217. 228. ea tradens, quae, ſi vera ſunt, cauſam literae noſtrae Σ non parum laedant: ἐφ' ὧν (παλαιῶν γραμματικῶν) καὶ τὸ ζμύρνα ἐς τὸ ζμικρὸς ἀφ' οὗ ζ' κατήρχετο καταργηθέντος παρὰ τὸ ὕστερον τῇ ἀντιθέσει τοῦ σ'. His ergo teſtibus habebit, quod conqueratur de priſtina poſſeſſione dejectum Ζῆτα, & Sigma noſtrum eodem implicabitur crimine, cujus vicinum T inſimulabat. Verum ne ſic quidem, me judice, nihil erit, cur cauſae ſuae diffidat: quibus enim argumentis perſuadebimur, ut Z literae duplicis, duplicis, inquam, quicquid obnitatur *J. Pier. Valerianus* ad AEn. VII, 648. priores in hujus uſus poſſeſſione fuiſſe partes ſtatuamus? Latini, ſed, ut puto, recentiores pari modo: in *Catullo* Zmyrnam praeferre libros veteres monet *Iſ. Voſſius* p. 321. itaque nomen illud ſcribi juſſit *Mart. Capella* III. p. 57. Zmilus vel potius Zmilis *Plinio* H. N. XXXVI. c. 13. qui Graecis Σμίλις. Zmaragdos in duobus Lucretii Codd. reperiſſe ſe teſtatur *Lambinus* ad IV, 1119. in *Propertio* II, 13. v. 43. edere non dubitavit cultiſſimus *Broukhuſius*: invito certe *Priſciano* & multum reclamante lib. I. p. 564. *S quoque ſequente m, ut, Smyrna, Smaragdus: nam vitium faciunt, qui x ante m ſcribunt.* Idque adeo verum eſt, ut vetuſtiores Grammatici illius apud Latinos ſcribendi moris omnino nullam fecerint mentionem. *T. H.*

23. Σμύρναν.] In nummis hodieque ſaepe ZMYPNA. V. *Spanhem.* 116. quem, cum haec obſervaret, locus hic non latuit. *M. du S.*

Ibid. Τῷ ξῦ] Nos vulgo *Xi* vocamus, cum tamen recte *mu*, & *nu* efferamus. Vides quid uſus faciat. *M. du S.*

Τῷ ξῦ] Atticis, & quidem ſolis, eſt proprium ξὺν ſcribere pro σύν verum illa literae mutatione non aeque omnes Attici, nec in iisdem utuntur vocabulis. Qui veterem Ἀθίδα ſecutus eſt *Thucydides* ſingulis propemodum habet paginis ξύν, ξυμβαίνειν, ξυντίθεσθαι, ξύμμαχος, ξυμφορά &c. *Ariſtophanes* etiam hoc multo frequentius, quam alterum illud. In *Platone* autem, *Demoſthene* atque aliis, qui novam & emollitam Atticae dialecti formam uſurparunt, tantum non ſemper legas συνιέναι, συντίθεσθαι, σύμμαχος &c. In Sophiſtis recentioribus tanta apparet in utramque partem ſcribendi diverſitas, ut certa quaedam iniri ratio non poſſit. Credibile quidem eſt, in iſtis haud ſane magni momenti librarios a vera ſcriptorum manu ſaepius aberraſſe: ſed de *Thucydide* dubitare nos *Lucia-*

laborans meas apud ſe μυρίνας (id eſt myrtus) plantarit, & aliquando atra bile percitum me (ἐπὶ κόρρης) in faciem percuſſerit. Talis quidem ego ſum.

ε παρ' αὐτῷ Φυτεύσαντί με τὰς μυρίνας, καὶ παίσαντί με ποτὲ ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κόρρης. κἀγὼ μὲν τοιοῦτος.

10. Hoc vero ταῦ quam ſit natura violentum adverſus reliquas etiam literas, & quam a nullis omnino abſtinuerit, conſideremus: ſed & δέλτα & θῆτα & ζῆτα, & prope omnia literarum elementa injuria affecerit. Accerſe mihi læſa Elementa. Auditis, Vocales judices, ipſum δέλτα dicens: Surripuit mihi meam ἐνδελέχειαν, pro qua ἐντελέχειαν dicere jubet; quod ſane contrarium eſt omnibus legibus. Auditis θῆτα plangens, & capiti

Τὸ δὲ ταῦ τοῦτο σκοπῶμεν ὡς φύσει βίαιον καὶ πρὸς τὰ λοιπά. ὅτι δὲ οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχεθο γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα, καὶ τὸ θῆτα, καὶ τὸ ζῆτα, μικροῦ δεῖν πάντα ἠδίκησε τὰ στοιχεῖα, αὐτά μοι κάλει τὰ ἀδικηθέντα γράμματα. Ἀκούετε, φωνήεντα δικασταί, καὶ μὲ δ λέγοντος, ἀφείλετό μου τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξιοῖ λέγεσθαι παρὰ πάντας τοὺς νόμους· καὶ θῆτα κρούοντος, καὶ τὴν κεφαλῆς

ε Παρ' αὐτῷ] παρὰ τῷ C.

sianus, cui principum Criticorum obſervationes legendi fuit copia, non patitur. Quandoquidem vero aſperior eſt τοῦ ταῦ pronunciatio, non abſurde conjecit Salmaſius de L. H. p. 432. a barbaris & Thracibus, qui Atticam olim incoluerunt, frequentiorem literae durioris uſum remanſiſſe. Verſatur in illuſtrando hoc *Luciani* loco & quibusdam proximis *H. Stephanus* Anim. in Joann. Gramm, p. 13. *T.H.*

27. *Μυρίνας*] Notant *Moeris Attic. Thom. Magiſter* & *Moſchopul.* περὶ Σχεδῶν p. 140. Vide *H. Stephan.* Anim. ad Joann. Gramm. & Corinth. p. 16. 55. In Ariſtophane ſemper *Μυρίνα* ſcribuntur: nam quod in Equit. v. 59. βυρσίνιλλ, & v. 447. Τῶν Βυρσίνης τοῦ Ἰππίου, quaſi ex *μυρσίνη*, ridiculi cauſa fictum, ut bene Schol. expoſuit, ad Cleonis opificium & *βύρσαν* ſpectat; in quo quidem vocabulo licere ſibi mutationem illam Attici noluerunt. Ad poſteriorem vero Comici locum referenda, quae notantur ab *Heſychio* in Βυρσῶνες. Apud *Thucydidem* ſaepius legi Θάρσος & Θαρσεῖν, quam Θάρρος & Θαρρεῖν obſervat Vir Egregius *C. A. Dukerus* ad V. p. 321. n. 84. *T.H.*

33. *Μικροῦ δεῖν*] Vel κ μ. δεῖν vel μ. δὲ δεῖν. Prius ob crebram voculae repetitionem; alterum ob ſimilitudinem ſyllabae ſequentis excidere facile potuit: alterutrum certe ad nexum orationis continuandum requiritur. Tum in iſtis, *αὐτά μοι κάλει* aut deeſſe dixero *μάρτυρας*, aut eum in modum debere ſcribi pro *αὐτά* quod illis me non magno negotio perſuaſurum eſſe confido, qui perſpexerint, quam recte jungantur, *ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γραμμάτων, μάρτυρας*, tam incompoſite cohaerere, *ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γρ. αὐτά μοι κάλει.* Formula vero forenſis, *μάρτυρας κάλει*, qua nihil eſt in Oratorum ſcriptis frequentius: *Syneſ.* Φ. Ε. p. 77. A. *αὐτίκα, ἐφ' ᾗ ἡμεῖς τὸν πεῖραν ἐκαλέσαμεν μάρτυρας.* *T.H.*

37. Ἐνδελίχειαν] De qua quæſtione inter Grammaticos Philoſophosque *Budaei* ætate ſumma contentione certabatur: vide eum *de Aſſe*. Luciano aſſentire videtur *Cicer.* Tuſc. I, 10. ubi vide Cl. *Davisii* notas. *M. du S.*

Ἐνδελίχειαν] Locus hic eorum diligentiam fugit, qui de *ἐντελεχείᾳ* Ariſtotelica ſunt commentati: is tamen evincit tum diſputationem illam eſſe perquam vetuſtam & philoſophorum in ſcholis jactatam, tum *Luciano* placuiſſe *ἐνδελίχειαν* ceteroquin, etſi homo facetus in omnes ſe formas induere ſoleat, hoc nomine parum apte Δ teſtimonium dicere juſſiſſet adverſus T. Igitur *Ciceroni*, a multis propterea reprehenſo, ſuffragatur Noſter: vide T. D. I. c. 10. & Eruditiſſ. *Davisium* p. 20. *T.H.*

Ibid. Ἐντελίχειαν] *Corinthus* de Attica dialecto agens proprium fuiſſe Atticorum ait *ἐνδελίχειαν ἐντελίχειαν* vocare his verbis: *τὰς μυρίνας μυρσίνας λέγουσι* (de Atticis loquitur) *καὶ τὸ συρίζειν, συρίττειν, καὶ τὴν ἐνδελίχειαν ἐντελίχειαν.* Ἐντελίχειαν per τ pluribus probatur, de quo *Budaeus* de Aſſe lib. I. qui dici putat quaſi *τοῦ ἐντελοῦς σωματος, perfecti corporis comprehenſionem. Ariſtot.* II. de Gener. Anim. c. 1. *Gaza* I. c. 16. de Cauſ. Plant. *G.C.*

39. Κρούοντος] Non debuerat contra loquendi conſuetudinem in iſta doloris ſignificatione verbum hoc ita nudum poni. Initio cogitabam *κλαίοντος* pro *κρούοντος* deinde potius mihi videbatur, translata in ſuam ſedem voce, *κρούοντος τὴν κεφαλὴν, καὶ τὰς τρίχας τίλλοντος* quam locutionem poſtremam veteres onerare non ſolent inutili adjectione τῆ κεφαλῆς. Τίλλειν τὰς τρίχας ἐκ κόπτειν *Schol. Ariſtoph.* ad Ran. v. 426. & Pac. v. 545. ubi lege λοβόμενον pro λοβόμενος. *Lucian.* in Peregr. §. 6. *τὰς τρίχας ἐτίλλετο* quod ipſum bene reſtituit in *Cteſiae* verbis apud *Helych.* V. Σάρσας *Guyetus*: *τὰς τρίχας πεθειμένη ἐτίλλετό τε ἐκ βοὸς ἐποίει.* Κρούειν vero τὴν κεφαλὴν ſimiliter ac *κόπτειν, τύπτειν, πλήττειν τὴν κεφαλὴν, τὸ πρόσωπον, τὸ μέτωπον Libanius* πρὸς τοὺς βαρὺν αὐτὸν καλέσαντας §. 27. *τό τε μέτωπον ἔπληξα, καὶ τῆ τριχῶν ἔτιλα. Pectoris, feminum, capitis percuſſiones: Cicer.* T. D. III. c. 20.

Qui

λῆς τὰς τρίχας τίλλοντα ὅτι τῷ [a] κολοκύνθης ἐστέφθαι· ἃ ζῆτα, [b] τὸ συριζειν, καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ [c] ἐξεῖναι μηδὲ γρύζειν· τίς ἂν τούτων ἀνάσχοιτο; ἢ τίς ἐξαρκέσειε δίκη πρὸς τὸ πονηρότατον τοῦτο ταῦ;

Τὸ δὲ ἄρα [d] οὐ τὸ ὁμόφυλον τῶν στοιχείων μόνον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβέβηκε, τοιοῦτον τρόπον. οὐ γὰρ ἐπιτρέπει γε [e] αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώτταις· μᾶλλον δέ, ὦ δικασταί· μεταξὺ γάρ με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἀνέμνησε περὶ τῆς γλώττης, ὅτι καὶ ταύτης με τὸ μέρος ἀπήλασε, καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶτταν. ὦ γλώττης ἀληθῶς νόσημα ταῦ. ἀλλὰ μεταβήσομαι πάλιν ἐπ' ἐκεῖνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτοὺς πλημμελεῖ. δεσμοῖς γάρ τισι τραχέλου καὶ σπαράττειν αὐτοῦ τὴν φωνὴν ἐπιχειρεῖ. καὶ ὁ μέν τι καλὸν ἰδών, καλὸν [f] εἰπεῖν

40 capillos evellens, eo quod privatum est (κολοκύνθῃ,) cucurbita. Auditis ipsum etiam ζῆτα suis vocibus συρίζειν & σαλπίζειν spoliatum se querens, adeo ut ne γρύζειν quidem (id est mutire) illi porro liceat. Quis ista quæso ferat? aut quæ pœna satis magna erit
45 tam scelesto Tau?

11. Verum hoc non tantum cognatum sibi elementorum genus lædit, sed jam in homines ipsos grassatur, in hunc modum. Neque enim permittit, ut recta ferantur linguis. Imo vero, Judices: interim enim
50 res humanæ rursus me admonuerunt γλώττης, (id est linguæ:) nam me hac quoque ex parte extrusit, & γλῶσσαν facit γλῶτταν. O linguæ vere morbus ταῦ. Verum redeo ad illud, quod cœperam, hominibusque patrocinabor in iis, in quibus adversus eos delinquit. Nam vinculis quibusdam vocem eorum torquere & discerpere conatur. Cum quis pulchrum quidpiam videns, id καλὸν (pulchrum) appellare

a Τῆς κολοκύνθης] ᾗ τ' C. *J.* b Τὸ συρίζειν] τῷ *J. A* 1 *W.* c Ἐξεῖναι] εἶναι C. d Οὐ] οὐδὲ C. e Αὐτοὺς] αὐτοῖς C. Margo *A* 1 *W.* f Εἰπεῖν] ἐπεῖν αὐτὸ C.

43. Γρύζειν] Γρύττειν ἢ λέγεται. *V.*

53. Τὸ μέρος] Ἀντὶ τοῦ ὅσον κατ' αὐτό. *V.*

Qui saepius aliquo dolore perculsi & caput plangant, & pectora pugnis obtundant: Firmicus V. c. 6. *T. H.*

41. Κολοκύνθης] Κολοκύντης enim quidam scribunt. *F. G.*

Καὶ τ' κολοκ.] Ed. *J.* & *Coll.* *M. du S.*

Τῆς κολοκύνθης] Quum Græcis usurpetur κολόκυνθα, Ἀττικοὶ μόνως καλοῦσιν αὐτὴν κολοκύντην, ut monet *Athen.* II. p. 59. C. Vid. *Phrynichi* Ecl. p. 80. & *Nunnes.* p. 82. *Petr. Pantinum* ad *Mich. Apostolii* C. IX. n. 73. *Maittair.* Alphab. Dial. ad *Aretaeum* in T. Notum proverbium Ὑγιείᾳ κολοκύντης *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 163. *AElian.* Ep. X. *Corinthus*, vel potius *Gregorius* de D. A. Τὰς μυρσίνας μυρρίνας λέγουσι, καὶ τὸ συρίζειν, συρίττειν, καὶ τὸν ἐνδελίχιον, ἐντελίχιον, καὶ κολόκυνθαν, κολοκύντην ita legendum. Hunc unicum extare puto, qui ἐνδελίχιον & ἐντελίχιον solo dialecti discrimine separarit: sequitur eam sententiam *Jos. Scaliger* Anim. ad Euseb. p. 1186. *T. H.*

Ibid. Τὸ συρίζειν ἢ σαλπίζειν] Συρίττειν, σαλπίττειν. *F. G.*

Τῶν σ.] In quibusdam τὰ, in aliis omnino deerat. Sola *J.* τῶν. *M. du S.*

48. Τουτοὶ τ' τρόπου] Sententiam non admodum juvat. An scriptum fuit? μεταβέβληκε τουτοὶ τ' τρόπου, ad humanum genus laedendum convertit istos mores violentos ac feroces: quae contra phrasin moveri potest difficultas, eadem premit vulgatam lectionem. Tum animadverte μᾶλλον δὲ usque ad πλημμελεῖ medium interjeci, cursu orationis institutae interrupto ad reprehendendum, quod ante memoriae non succurrerat: est autem μᾶλλον δὲ, *immo hoc etiam, o judices, prinsquam pergam, cujus me mentio illatae hominibus injuriae commonefecit:* alias hunc in modum procedere debuisset incepti sermonis ordo: κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώτταις, ἀλλὰ δεσμοῖς τισι τραχέλου &c. *T. H.*

54. Ὦ γλ. ἀλ. πάσχομεν] Ἀπόλαυσον ἔχει γλῶσσαν, αὐχήσω πάσαν de Tantalo *Euripid.* Oreſt. v. 10. ad notissimum versum respexit, puto, *Lucianus:* quod magis etiam pateret, si scriberetur, ὦ γλώσσης αἴσχιστα πάσχομεν Ταῦ. *T. H.*

57. Δεσμοῖς] Permutatio illa τῇ K, in T. Doribus frequens, uti a *Moschopulo* aliisque priscis Grammaticis observatum esse notat *Spanhem.* 350. *M. du S.*

60. Παρισοστισόν] Mſ. παρεὶς πισόν. Cetera hujus dialogi interpretantur autores libri de cruce. *J. B.*

66. Ὦ ἐ γῦ ἐ θάλ.] Hoc veterum aliquis scriptorum, forte *Dinon* in Persicis, de Cyro dictum retulerat.

lare velit, hoc ταῦ ex transverſo irruens ταλὸν ipſum dicere cogit: adeo cupit in omnibus primas ſedes obtinere. Rurſum alius quispiam dicit, περὶ κλήματος (id eſt, de palmite:) hoc vero, eſt enim re vera τλῆμον, (id eſt, miſerum) τλῆμα facit, quod erat κλῆμα. Nec plebejos tantum homines injuria afficit, ſed jam etiam magno illi regi, cui fama eſt ipſam terram & mare ceſſiſſe, atque naturam ſuam mutaſſe, inſidiatur, & ex ipſo, cum Κῦρος ſit, τῦρον (caſeum) quendam efficit.

12. Atque in hunc modum vocem hominum lædit. Quomodo vero re ipſa & opere eosdem lædat, audite. Plorant homines, atque ſuæ fortunæ vices deflent, atque ipſum ſæpe Cadmum execrantur, quod ταῦ in Elementorum genus invexerit: ajunt enim Tyrannos ejus literæ corpus ſecutos, atque figuram imitatos, poſtea ſimili figura cruces fabricaſſe, quibus homines affigerent: atque ex hoc huic tam perniciosæ fabricæ peſſimum nomen obve-

60 πεῖν βέλεῃ· τὸ δὲ παρεισπεσὸν ταλὸν εἰπεῖν αὐτὸς ἀναγκάζει, ὡς ἅπασι προεδρίαν ἔχειν ἀξιῶν. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος ἀγαλέγει· τὸ δὲ (τλῆμον γάρ ἐστιν ἀληθῶς) τλῆμα πεποίηκε τὸ κλῆμα. καὶ οὐ μόνον γε τοὺς τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ, ᾧ καὶ γῆν καὶ θάλασσαν εἴξαι φασὶ, καὶ τὴν αὐτῶν φύσεως ἐκβῆναι, τὸ δὲ καὶ τούτῳ ἐπιβουλεύει· καὶ Κῦρον αὐτὸν ὄντα, Τῦρόν τινα ἀπέφηνεν.

Οὕτω μὲν οὖν ὅσον ἐς φωνὴν ἀνθρώπους ἀδικεῖ· ἔργῳ δὲ πῶς; κλαίουσιν ἄνθρωποι, καὶ τὴν [g] αὐτῶν τύχην ὀδύρονται, καὶ Κάδμῳ καταρῶνται πολλάκις, ὅτι τὸ ταῦ ἐς τὸ τῶν στοιχείων γένος παρήγαγε. τῷ γὰρ τούτου σώματι φασὶ τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας, καὶ μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα, ἔπειτα σχήματι τοιούτῳ ξύλα τεκτήναντας ἀνθρώπους ἀνασκολοπίζειν ἐπ' αὐτά. ἀπὸ δὴ τούτου καὶ τῷ τεχνήματι τῷ πονηρῷ τὴν πονηρὰν ἐπωνυμίαν συνελθεῖν.

g Αὐτῶν] Edd. priores αὐτὴν. αὐτῶν quoque ad marginem *AIW.*

lerat, rege ſummo & ad omne genus virtutum admirabili; nam apud eorum, qui nunc quidem ſuperſunt, ullum extare non recordor. Cyro tribuerunt, quaſi naturam ipſam in poteſtate haberet, quod de ſe Deus Cyrum deſignans praedicat in vaticiniis *Jeſaiae* XLIV, 27. XLV. De ingentis animi viris atque heroibus, quorum audacibus inceptis rerum natura cedere videtur & morigerari, locutio non ſolis Orientalibus propria: notiſſimi ſunt *Claudiani* verſus de III. Conſ. Honor. *v.* 97. — *cui militat aether, Et conjurati veniunt ad claſſica venti*: iſtam habuerunt adulandi anſam Sophiſtae: vid. Liban. T. II. p. 141. C. Hinc, ſi quid difficillimo tempore praeter ordinem naturalem eveniſſet, ad omen proſperrimi ſucceſſus rapiebant: velut in minore Cyro, ut pluribus ſuperſedeam, quum praeter ſpem Euphrates vias nunquam ante humano veſtigio initas aperuiſſet, ἰδίᾳ θεῖον εἶναι, καὶ σαφῶς ὑποχωρῆσαι τὸν πόλεμον Κύρῳ ὡς βασιλεύσοντι. *Xenoph.* K. A. I. p. 151. v. 29. Quid autem in eo, quod pro καλῷ nonnulli ταλὸν, alii pro Κύρῳ ſatis ridicule τῦρον dicerent, maxime Lucianus ſpectaverit, me non plane pervidere fateor: de Dorica dialecto eum cogitare potuiſſe vix credo, quippe quae certis legibus circumſcripta mutationem literae κ in τ in quibusdam ſemper, in aliis, quorum in numero has utrasque voces reponere licet, nunquam admiſit. An vitium linguae ſignificavit? quale in infantibus ſaepe, rarius in adultis animadvertitur, ut ob pronunciandi difficultatem a Κάππα deflectant ad Ταῦ. id mihi probabile videtur. Ceterum obſervat *Schol. Sophocl.* ad Oedip. in Col. v. 1316. qui aliis fuerit Talaus, eundem alios appellaſſe Calaum: ἔνιοι δὲ τὸν Ἀταλάντης Παρθενοπαίου φασὶ στρατεῦσαι, ἀλλὰ τὸν Ταλαόν, ὃν ἔνιοι λέγουσι καλαὸν προσαγορεύουσι, καθάπερ Ἀρίσταρχος ὁ Τιγιάτης καὶ Φιλοκλῆς ἱστοροῦσιν· συγγραφέων δὲ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος. T. H.

68. Κῦρον αὐτὸν ὄντα] Et cum ei Cyrus nomen inditum ſit, in τῦρον quendam ferum animal transformare nititur. G. C.

71. Αὐτῶν] Coll. pro αὐτὴν, quod in Impreſſis eſt. M. du S.

74. Τῷ γὰρ τούτου σώματι] Apud eos, qui de Cruce ſcripſerunt, nobiliſſimus locus: ita vertit *Lipſ.* I. c. 8. *Hujus enim corporis ſilum tyrannos ajunt ſecutos, ejusque ſpeciem imitatos, ſimili deinde figura ligna fabricaſſe & homines in iis fixiſſe.* Vid. *Iſidor.* I. c. 3. & *J. Grialum*, *Dougtaei* Anal. Sac. P. II. p. 156. *Tertulliani* locum, *ipſa eſt enim litera Graecorum Tau, noſtra autem T ſpecies crucis*, tetigit Salmaſ. de Cr. p. 239. T. H.

Ibid. Σώματι] Hinc eſt, quod Maro Epigr. in Tullium Cimbrum ταῦ Gallicum pro cruce feſtive dixit & ſymbolicῶς Galli enim affueti ſunt cruces & patibuli in ſimilitudinem ταῦ literae formare. G. C.

Σώματι] An σήματι. F. G.

79. Ἐπωνυμίαν] Id eſt, σταυρὸς, σταυρῶσαι. F. G.

θεῖν. τούτων δὲ ἁπάντων ἕνεκα, πόσων θανάτων τὸ ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ μὲν οἶμαι δικαίως τοῦτο μόνον ἐς τὸ τοῦ ταῦ τιμωρίαν ὑπολείπεσθαι, τὸ τῷ σχήματι τῷ αὐτῷ τὴν δίκην ὑποσχεῖν· ὃ δὴ σταυρὸς εἶναι ὑπὸ τούτου μὲν ἐδημιουργήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

nisse. Propter ista omnia, quot mortibus ipsum τοῦ dignum esse censetis? Ego quidem existimo merito hoc solum ad supplicium ipsius τοῦ relinqui, ut poenam in sua illa figura sustineat, quae sane ut crux esset istius opera effectum est, nomenque etiam apud homines sortiretur.

Ἐπωνυμίαν συνελθοῦν] Verissima vocis σταυρὸς originatio: ταῦ, ταυρὸς, hoc est, in modum *tau* efformatus: & per contractionem ταυρὸς: & praepositio sigma ut fieri solet, σταυρός. *AE.M.*

Ἐπωνυμίαν] Volueritne Ταῦ Graecis *Crucem* notasse, an vocem σταυρὸς ex Ταῦ deductam, mihi non liquet; nec tanti res est. De *Tau* figuram crucis referente, vide apud *Spanhem.* 73. *Hieronymus* eam similitudinem mysticam alicubi facit. *M. du S.*

83. Τῷ σχήματι τῷ αὐτῷ] *Baronius* ad A. Ch. 34. §. 93. *T enim litera, quod crucis figuram exprimat, notari consuevisse fures, apud* Lucianum (Jud. Vocal.) *testatum habetur.* Video, quid voluerit Annalium conditor: scilicet in hoc libello T literam furti rapinaeque ream τῷ σχήματι τῷ αὐτῷ τὴν δίκην ὑποσχεῖν, id est, quomodo ille intellexit, *sua figura insuetam notamque poenas luere debere.* Haec sane sunt absurdissima, & a *Luciano* longe distant: sed obscuram ejus mentem ne Casaubonus quidem cepit Exerc. XVI. c. 76. *T.H.*

84. Ὃ δὴ σ. εἶναι] Τὸ εἶναι abundare videtur. *F.G.*

Ὃ δὴ σταυρὸς . . . .] *Mens Luciani* satis aperta; verborum compositio nescio quomodo intricatior est. *M. du S.*

Ὃ δὴ σταυρὸς εἶναι] Nihil hic intricati, quantum video. Verum est, quod scribit *Guyetus*, εἶναι abundare, sed Attico more. *Plato* in Protag. p. 221. D. ἐγὼ γὰρ τούτοις ἅπασι κατὰ τοῦτο εἶναι ξυμφέροντα· apud eum saepe. *Aristot.* Polit. VII. p. 219. v. 29. τὸ δὲ τοσοῦτον ἡμῶν εἶναι πρὸ ὀδοῦ γίγνεται· plura praebebit Index *Luciani*. Usus est hoc loco *S. Petitus* Misc. III. 9. p. 153. *T.H.*

Τίμων, ἢ Μισάνθρωπος.

ΤΙΜΩΝ. ΖΕΥΣ. ΕΡΜΗΣ. ΠΛΟΥΤΟΣ. ΠΕΝΙΑ. ΓΝΑΘΩΝΙΔΗΣ. ΦΙΛΙΑΔΗΣ. ΔΗΜΕΑΣ. ΘΡΑΣΥΚΛΗΣ.

Timon, sive Misanthropos.

TIMON. JUPITER. MERCURIUS. PLUTUS. PAUPERTAS. GNATHONIDES. PHILIADES. DEMEA. THRASYCLES.

ΤΙΜΩΝ.

Ὦ Ζεῦ Φίλιε, ὦ ξένιε, ὦ ἑταιρεῖε, ὦ ἐφέστιε, ὦ ἀστεροπητά, ὦ ὄρκιε, ὦ νε-

TIMON.

11. O JUPITER Philie, & Xenie, & Hetaereie, & Ephestie, & Asteropeta, & Horcie, & Nephe-

ΤΙΜΩΝ] AEtas hujus unde certo assignetur nihil est. Sed inter *Luciani* optima merito censeatur. Comoediam habes elegantissimam; in qua adulatorum non unius generis mores artesque graphice admodum depicti, cum aliis multis ad divitias spectantibus, miro artificio exhibentur. Hoc opusculum qui cum *Aristophanis Pluto* contulerit, palmam, si mecum sentiat, huic *Nostro* multis de causis, quas hic enarrare nimis longum foret, deberi facile concedet. *M. du S.*

1. Ζεῦ φίλιε] Exordium ab attonitis poetis. οἱ συνεχῶντες colunt τὸ Ἑφέστιον, Φίλιε Φίλιε, οἱ δὲ τῇ μιᾷ τάξει Ἑταιρεῖον, ξένιος Ξένιον, οἱ ὅρκοις συμφωνίας ποιοῦντες Ὅρκιον, οἱ διόρθιοι Ἱκέσιον, οἱ ἀδελφοὶ Ὁμογνίον. *Interp. Sophocl.* ad Ajac. Mastig. nomina collecta ex variis Jovis officiis, de quibus alius locus dicendi. *J.B.*

2. Ὄρκιε] Poëticarum harumce vocum exempla adducere supervacaneum, cum pleraeque tales sint, ut nulli, qui poëtas Graecos vel a limine salutarit, ignotae esse possit videantur. Sola haec mihi negotium aliquandiu facessivit de Jove dicta, adeo ut de emendatione cogitarem, crederemque ἱρκεῖε vel ἵρκιε, legendum; (V. *Suid.* & *Euripid. Tro.* v. 17.) at nunc ex *Euripidis Med.* 169. video nihil mutandum. Adde *Schol.* ad *Hecub.* ejusdem v. 345. *M. du S.*

Ὄρκιε] Ut omnis vinculi naturalis, quod vitam humanam continet, sic & jurisjurandi, cujus summa fuit apud veteres religio, curator & praeses Jupiter: ab hoc munere ducta sunt cognomina non tantum Φιλίου,

phelegarem, & Erigdupe, & ſi quo te alio vocant nomine attoniti poëtæ, idque adeo cum in verſu faciundo hærent impediti; (tunc enim magno nominum agmine ſuſtines verſum labantem, & rhythmum hiantem reples,) ubi nunc fulgur illud tuum tanto ſtrepitu erumpens? ubi tonitru tanto fremitu boans? ubi illud flammans, candens, ac terribile fulmen? Cuivis ſane conſtare poteſt, ea omnia nil eſſe aliud quidquam præter nugas ſonoras, ac fumum

φληγερέτα, ὦ ἐρίγδουπε, ὦ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ καλοῦσι, ὦ μάλιστα ὅταν ἐξαπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα· τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμενος ὑπερείδεις τὸ πίπτον τῷ μέτρῳ, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχηνὸς τοῦ ῥυθμοῦ· ποῦ σοι νῦν ἡ ἐρισμάραγος ἀστραπὴ, ὦ ἡ βαρύβρομος βροντὴ, ὦ ὁ αἰθαλόεις, καὶ ὀξυγόνιος, ὦ σμερδαλέος κεραυνός; ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀναπέφηνε, ὦ καπνὸς πανη-

10. Ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος] Ἀντὶ τοῦ ἴσθι, εἰ μὴ μόνον ψόφος * ποιητῶν ἐπιπόνων. V.

* Παντελῶς] C. G. πανταχῆς τῶν ἐπιμ. M. du S.

λόν, Ευϊον, Ἐταιρίου, Ἐφεσίου, Ὁμογνίου, Γαμηλίου, ſed & Ὁμολῷον eſt autem in iſta forma vocabulorum, quando Diis aptantur, præſidii ac tutelae ſignificatio. Ita cultus Jupiter ὁμολῷος & dedicatus in Eleorum curia, teſte *Pauſania* V. p. 441. ea ſpecie, quae ἐς ἴκτιλλον ἀδῖνων ἀνδρῶν erat comparata; nam fulmen utraque manu tenebat: quare exiſtimandum eſt *Lucianum* infra §. 4. ubi δικάπυχον κεραυνὸν memorat, non de Phidiaci Jovis ſigno (hoc enim pleniſſima propitiae majeſtatis facie altera manu praeferebat ſceptrum, victoriam altera) ſed de hoc ipſo Διὸς ὁμολῴου cogitaſſe: idque tanto argutius, quod Timon Jovem irrideat tanquam vetulum, & viribus effoetis jam non amplius commiſſorum impune ſcelerum vindicem, nihilque minus adeo, quam qualem ſimulacrum illud oſtentabat. Plura protulit *J. H. Meibomius* ad Jusjur. Hippocr. c. II. §. 4. ubi Ζεὺς ὁμολῷος reperiatur. Apud *Phurnutum*, quem *Cornutum* dicere malim, c. 9. p. 150. pro ὁμολῷον e Mſ. notavit, ſi recte capio, *Th. Galeus* ὁμολῷον & ὁμολῷον ut, quin illae voces inter ſe commutentur, dubitari non poſſit: in *Luciano* tamen ὁμολῷον plane retinendum, utpote quod ceteris Jovis cognominibus, quae Timon coacervat, multo magis ſit conſentaneum quam Ἐφεσῖος ea *Cornutus* pleraque, quo dixi loco, explanavit, & inprimis ex philoſophi perſona *Dion Chryſoſt.* Or. XII. p. 216. Haec *Luciani* attigit *Ez. Spanhemius* ad *Callim.* H. in Dian. v. 7. ubi de Deorum πολυωνυμίᾳ vere *Xenophon* in Symp. p. 522. Ζεὺς ὁ αὐτὸς δοκῶν εἶναι πολλὰς ἐπωνυμίας ἔχει. Hymnus in Jovem, quem ſub Cleanthis nomine vulgavit *H. Stephan.* in Poëſ. Philoſ. Κύδιστ' ἀθανάτων, πολυώνυμε, παγκρατὲς αἰεὶ Ζεῦ. — Vide *B. Martini* V. L. III, 13. *Stanl.* ad *AEſchyl.* P. V. v. 210. *T. H.*

4. Ἐμβρόντητοι] Ἔνθεοι, Θεόληπτοι, μουσόληπτοι, ὑπὸ Μουσῶν κάτοχοι, & voce Comica, μουσοπάταλοι ſunt poëtae: eos facete Noſter in Jovialium tonitruum mentione vocavit ἐμβροντήτους, quaſi iisdem illis telis, quae tam liberaliter Jovi donant, ipſi tangerentur. In re diverſa ſimilem elegantiam adhibuit *Dion Chryſ.* p. 286. C. ἅτε διθύραμβον ὢν ὁ Διόνυσος ὦ ὑπὸ κεραυνοῦ ἢ βροντῆς γνόφῳ, ὡς φασὶν οἱ ποιηταὶ, τοὺς ἀμαθεῖς περ χρυσῶν ἁτιχιῶν πυρὸς πιμπλάσι, ὦ τοῦ ὅτι πολλοὺς αὐτῶν ἐμβροντήτους ἐποίησεν. *Heſychius* quidem, Κεραυνιος, ἐμβρόντητος (male legitur ἐμβρόντιος) ſed proprie tamen diſtinguuntur, ut patet e *Xenoph.* E. IV. p. 312. v. 42. πίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ στρατόπεδον, ὦ οἱ μὲν τινες πληγέντες, οἱ δὲ ἐμβροντηθέντες ἀπέθανον interpretis vicem agat *Pauſan.* III. p. 217. καί τινες ἀπέθανον τῶν στρατιωτῶν κεραυνωθέντες, τοὺς δὲ ὑπερφυεῖς ἐποίησαν αἱ βρονταί. Hinc pro ſtupido, inſano, & cui communis ſenſus eſt excuſſus: ſimul hunc in modum non noluit intelligi Lucianus, quum Timonem ita facit poëtas appellare. *T. H.*

6. Ὑπερίδιος τὸ πίπτον τῷ μέτρῳ] In Virgilii vita, quem *Tan. Faber* indicavit, hic eſt locus: *quippe qui, dum ſcriberet, ne quid impetum moraretur, quaedam imperfecta reliquit; alia leviſſimis verſibus veluti fulſit, quos per jocum pro tigillis & tibicinibus interponi a ſe dicebat ad ſuſtinendum opus, donec ſolidae columnae advenirent.* Haec *Suetonio* non ſunt indigna: apparet autem non plane commode tibicines iſtos ad eum ſenſum, quem volebat *Faber*, quadrare. *Ariſtoph.* in Ran. v. 1209. eleganter ſοιῶν vocat ἴξιν τῷ λόγῳ, qualem ſtipatores, qui merces in navibus componunt, infulcire ſolent: recte *Schol.* ἄχρηστον ἐν παρίλκον ὡς τῷ λόγῳ, λαὸν δὲ ſοιβὴν τὸν φορτίον. ibi haec Lucianea *Kuſterus* non praetermiſit. Par eſt ratio, quando παραπληρώματα dicunt: *Schol.* ad Med. v. 665. notat, Euripidem eſſe valde proclivem ad uſurpandam vocem σοφὸς, etiam quum nihil ad ſenſum ornandum prodeſt: ὥσπερ ὡς παραπληρώματι χρῆται τῇ λέξει· utriusque propriam vim diſcere licebit ab *H. Valeſio* ad *Harpocrat.* p. 150. *Apollon.* Alex. de Synt. III. p. 264. ubi de conjunctionibus agit, quibus nomen eſt ὡς παραπληρωματικοῖς, veram eſſe negat eorum ſententiam, qui cenſuerunt μόνους αὐτοὺς ἀναπληροῦν τὸ κεχηνὸς τοῦ ἁρμονίας· ipſam vides *Luciani* phraſin. *T. H.*

8. Ἐρισμάραγος] Epith. Jovis ipſius apud *Heſ.* Θεογ. Annotatum margini Timonis a *Tan. Fabro* editi penes Doctiſſ. Virum *Joh. de la Faye*: manus annotantis ignoratur, ideoque *Anonymum* deinceps in hoc Opuſculo vocabo. *M. du S.*

9. Βαρ. βρ.] Reſpicit hic inter alia locum *Euripidis* quem margo indicat· Ἰὼ Νίμεσις, ὦ Διὸς βαρυφθόγγοι βρονταὶ κεραύνιόν τε πῦρ αἰθαλόεν. Αἰθαλόεντα κεραυνὸν habet *Heſ.* Θ. 504. *M. du S.*

11. Καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτιχιῶν ἴξιν τῷ πατάγῳ τοῦ ἀνε-

ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω γ' ἀπάγω τ' ὀνομάτων. τὸ δὲ ἀοίδιμόν σε, καὶ ἐκηβόλον ὅπλον, καὶ πρόχειρον, οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρόν ἐστι, μηδὲ ἀλίγον σπινθῆρα ὀργῆς κατὰ τ' ἀδικούντων [a] διαφυλάττον.

plane poëticum, nominum ſtrepitum ſi demas. Telum autem illud ita decantatum, & longe feriens, & expeditum, neſcio quo pacto plane reſtinctum eſt, & refrixit, ne tantillulam quidem iræ ſcintillam adverſus ſceleratos retinens.

2. In-

a Διαφυλάττον] Διαφυλάττων. F.

ὀνομάτων] Recte Cl. *Faber ac fumum plane poëticum, nominum ſtrepitum ſi demas.* ultra quod tentare quidquam error eſt. *J.G.*

12. Ἔξω τοῦ ἀπάγου τ' ὀνομ.] *Nugæ canoræ, Horat.* *M. du S.*

Ἔξω τοῦ ἀπάγου] Imperfectam orationem ſupplendam putavit *Barlaeus*: nihil hic imperfectum; vertendum enim, ut *Faber* rectiſſime convertit. Is uſus particulae ἔξω familiaris apud optimos ſcriptores: *Tim.* περὶ Ψ.Κ. ἃ πόλλ' ἀφαρπσόμενον ὑπ' ἄλλων αἰτίων ἔξω τῶν αὐτὸν συμπαραγμένων θεῶν. *Demoſth.* περὶ Παραπρ. p. 309. A. τίνα ἀνθρώπων ἐλύπησεν ἢ τί εἰρήνη ἔξω τοῦ ἀδόξως γενέσθαι; *Longinus*, ſtructurae non minus, quam verborum locutionumque diligentiſſimus S. 24. §. 2. Ὑπερίδης πρὸς τοῖς πάντα, ἔξω γε τοῦ συνθέσεως, μιμεῖται τὰ Δημοσθένεια κατορθώματα· vid. *Thom. Mag.* in V. Concinne poſitum ὁ πάταγος τ' ὀνομάτων, quia πάταγος ut aliarum rerum, ſic praecipue tonitruum fragorem interruptum exprimit: §. 3. ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο· & ſaepius in *Ariſtophanis* Nub. Jam quod fulminis eſt proprium, ipſis poëtarum epithetis tribuit, tanquam ſi ſenſu prorſus vacua inanem tantummodo ſtrepitum ederent. Luerifecit eorum ex veteribus opinionem *Lucianus*, qui cavillabantur apud Homerum pluribus in locis epitheta velut injecta temere manu correpta ſic inferciri, ut nullum inde ſententiae lumen accederet novum; quin ſaepius etiam epitheto praepoſtere collocato proximorum obſcurari nitorem & corrumpi: quod crimen objectum ut diluerent poëtarum principis admiratores, ea nonnunquam fuerunt comminiſcenda, quae tacuiſſe fuiſſet melius. Haec ſane perquam ſunt venuſta, & ingenium *Luciani* in hoc elaboratiſſimo ſcripto elucens ſummo opere commendant: quae ſingula tironum in gratiam explananda ſi ſumerem, grandi commentariorum mole foret opus. *T.H.*

13. Ὅπλον] *Fulmen.* *J.Br.*

16. Σπινθῆρα ὀργῆς] Proprie *Dionyſ. Halic.* A. R. II. p. 103. v. 41. ἐκ τ' κατεψυγμένης πρὸ πολλοῦ, καὶ ἠδίνα φυλαττούσης σπινθῆρα τίφρας. Facete *Ariſtoph.* de bello Peloponneſiaco a Pericle parvis ab initiis ſuſcitato: ἐξέφλεξε τὴν πόλιν Ἐμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικοῦ ψηφίσματος. Quasdam vitae reliquias exiguas σπινθῆρα τ' ψυχῆς vocat *Philoſtr.* de V. A. T. IV. c. 45. *Cornuto* de N. D. c. 20. p. 189. opem feramus: primum, inquit, genus humanum e terra natum probabile eſt fuiſſe violentum, & mutuis in ſe invicem odiis ſaeviiſſe, ἅμα τὸ μηδέπω δύνασθαι ἀμφιρύειν, μηδὲ ῥιζοῦσθαι τὴν ἐνοῦσαν αὐτοῖς σπινθῆρα τ' κοινωνίας· debuerat quidem ἐμπεριζῶσθαι vel ῥιζοῦσθαι· ſed concoquat, qui ſtomacho ſit tam ferreo, duriſſimam ἀκυρολογίαν, σπινθῆρα ῥιζοῦσθαι, dum legam μηδ' ἐμπιπίζειν· nota ſunt ῥιπίζειν, ἀναῤῥιπίζειν, ἐκριπίζειν· alterum illud verbum ſi ſcripſiſſet, addidiſſet utique τὸ ἐνὸν αὐτοῖς σπέρμα τ' κοινωνίας. *T.H.*

18. Θᾶττον γοῦν &c.] Profert *Adr. Turnebus* Adv. XXV. c. 9. itaque vertit: *Itaque eorum, qui pejerare aggrediuntur, citius quispiam extinctum ellychnion formidaverit, quam fulminis iſtius omnium domitoris flammam.* Docet ibi a *Virgilio* ſancire foedera fulmine dici Jovem, *qui fulmine vindicat id, quod contra formulam & religionem juris jurandi commiſſum eſt.* Similem in modum *Diotogenes* Pythag. apud *Stob.* p. 332. Jovem eſſe oſtendit eundem & χρατὸν & δίκαιον ἀφ' τὸ καλάζειν τοὺς ἀδικήσαντας & κρατεῖν & κυριεύειν πάντων ἔχει δὲ καὶ τ' κεραυνὸν μὴ χεῖρα σύμβολον τᾶς δικάσεως. *T.H.*

19. Θρυαλλίδα] Copioſe de hac voce doctiſſimus *Chriſtian.* ad veſp. *Ariſtoph. Pollux.* *J.B.*

Θρυαλλίδα] Vid. *Ariſtophan.* *A.V.*

20. Δαλόν τινα] *Manifeſte declarat titionem in Timonis Lucianei principio: Jer. Hoelzlin.* ad *Apollon.* III, 291. videtur ſane: ſed propria vis eſt, quam origo vocabuli poſtulat, titionis ardentis & accenſi. Grammatici veteres ad Od. E, 488. ἀφάπυρον ξύλον, & pluribus *Heſychius*: δαλὸς ἀπὸ τοῦ βωμοῦ *Antonin. Liber.* c. XVIII. *ambuſtum torrem Chorineus ab ara Corripit: Virgil.* AEn. XII, 298. Δαλόν Gloſſae *titionem* & *torrem* exponunt. *Titionem vulgus appellat extractum foco torrem ſemiuſtum, extinctum: Lactant.* IV. p. 394. Vid. *Pric.* ad *Apul.* Met. p. 392. Ludit *Arnob.* VI. p. 209. *riciniatus Jupiter, atque barbatus, dextera fomitem ſuſtinens perdolatum in fulminis morem.* *T.H.*

23. Ἀπολαύειν τοῦ τραύματος] Sunt qui haec verba, μόνον δὲ τοῦτο οἴεσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, intelligunt de iis, in quos Jupiter ignes ſuos intentet; eos nimirum dici exiſtimare, ſe in eo tantum affici ab immiſſo igne, quod oculi fuligine impleantur. At non ego certe detrecto accedere optimo meo quondam doctori, *Jac. Gronovio* (cui pro digno & juſto διδάκτορι nihil majus reponere habeo, quam aeternas gratias, pectusque ejus nomini devotiſſimum) haec verba ad ipſum Jovem referenti. Liceat tamen nobis varios τοῦ ἀπολαύειν uſus in medium proferre. Τὸ ἀπολαύειν pro *frui re grata & accepta*, atque adeo pro *delectari fructu alicujus rei*, paſſim ſumi, res eſt notiſſima. Eſt tamen non ſemel, ubi ἀπολαύειν de malo uſurpatur. Apud *Noſtrum* in Deorum dial. X. Sol

que-

2. Inde est quod perjuri potius metuerint hesternum aliquod ellychnium, quam fulminis cuncta domantis flammam. Ita videris illis titionem jaculari, ut ignem ejus vel fumum haud timeant: hocque unum ex vulnere malum sibi accidere existiment, quod querens multa incommoda ex trinoctio Jovis cum Alcumena concubitu oritura; viam tam diu non tritam, equis Phoebeis fore difficiliorem, hominesque in tenebris confessuros; tandem ait, Τοιαῦτα ἀπολαύσονται τὸ Διὸς ἰρόν. Respondet paullo post Mercurius, Σιώπα, ὦ Ηλι, μή τι κακὸν ἀπολαύσῃς τῶν λόγων. Clarissime quoque D. D. XXI. Οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγει τὰ τοιαῦτα, μή ποτέ τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τὸ φλυαρίας. In Necyomantia §. 17. de Mausolo, qui dicitur τοσοῦτον ἀπολαύειν τῷ μνήματος, ὅσον ἐθαύμαζετο τηλικοῦτον ἄχθος ἐπικείμενος. Hic sicuti non plane in malam, ita nec omnino in bonam partem sumitur ἀπολαύω; at ironice potius. Tantum, ait facetus *Noster*, Mausolus ab superbo sibi posito monumento adficitur, quantum gravatus est, tanto ponderi succumbens. In Phalaride de Perilao, aenei bovis fabricatore, inque illum primo incluso, ὁ μὲ δίκαια ἔπαθεν, ἀπολαύων τὰ αὐτῷ ἰδιωτικά. Acerbissima profecto haec & lethifera ἀπόλαυσις. In Pseudologista: Οἷς ἱκανὰ ἦν ἐκεῖνα μόνα τὰ κακὰ τοῦ σώματος ἀπολαύειν. In malum quoque clare habet *AElianus* II. Ποικιλ. c. 34. Ὥρα πᾶσιν ἡμῖν τὴν ταχίστην ἀπάγειν, πρὸ τοῦ τινος ἐς ἀπολαῦσαι κακοῦ περισσοτέρου.

Est ergo τὸ ἀπολαύειν plane ἀδιάφορον, & in bonum & in malum, simpliciter notans *affici ab re aliqua*, seu id, quod ex re quapiam proveniat, sive gratum, sive minus, percipere. Idcirco videntur accuratius loquentes, maluisse saepe aliquid addere, unde bonum vel malum, quod quis ἀπολαύῃ, intelligeretur. Sic κακὸν ἀπολαύειν τὸ φλυαρίας, *Lucianus*: κακοῦ περισσοτέρου ἀπολαῦσαι, *AElianus*. *Aristophanes* in Pluto vs. 236. adjicit ἀγαθόν

Ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσ' οὐδὲν αὐτῷ πώποτε.

Ellipsin amant Graeci in usu τοῦ, ἀπολαύειν, ut in plerisque locutionibus. Ubi enim ἀπολαύειν τινος, dicunt, subauditur τι, vel ἀγαθὸν, vel κακόν. quae, ut vidimus, aliquando adsunt. Sed nec vel tunc, ubi dicunt ἀπολαύειν ἀγαθόν τινος, plena est oratio; intelligitur autem ἀπὸ, unde pendet genitivus; sine quo genitivo vix utuntur τῷ, ἀπολαύειν. Ἀπὸ, inquam, supprimitur; quam praepositionem reperio additam apud *Nostrum* in Mortuor. Dialogis p. 224. C. ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύσιμι. ubi iterum τι relinquitur intelligendum. *J. J.*

Θᾶττον γὴν τὸ ὀπορκεῖν τις ὀπιχειρήσειεν ἔωλον θρυαλλίδα φοβηθείη ἂν, ἢ τὸ τοῦ Διὸς ἀστραπὴν ἢ καπνόν. Ἀπολαύειν τοῦ τραύματος] Vulgatam retinui, quia in *Dial. Xanthi & Maris*, τραύματα iterum vocat quae igne insita fuerant: ἀπολαύειν etiam satius visum est ad *homines* referri quam ad *Jovem*, quia ad eos reliqua pertinebant, & vox eo sensu apud *Nostrum* non infrequens, uti supra observatum a me est, ad Νιγρ. c. 30. Vide & *Arrian.* Epict. p. 286. A. ἀμήχανον, τὸ συναναλισκόμενον τοῖ ἡσθεληθέντι μὴ ἐς αὐτὸν ἀπολαύσαι τῆ ἀσθολῆς. *Virgil.* VI. 593. — *non ille faces nec fumea tedis Lumina* &c. de vero Jove. *M. du S.*

Ἀπολαύειν τοῦ τραύματος] Haec quicquid est Interpretum ad contemtores Jovis pertinere censuerunt: diversus abit solus fere *J. Gronovius* ad Nigr. §. 30. rogatque satis confidenter, *cur accipiant in malum, non in propriam notionem voluptariamque atque ipsi Jovi attribuant?* respondebo pro aliis, quia ipsa Luciani mens explanatissime proposita, & structura verborum huic explicationi palam refragatur: quare per me non stabit, quominus semper solus hanc causam defendat *Gronovius*. Ἀπολαύειν verbum apud Graecos in utramque partem ambiguum eleganter usurpari solet & per se simpliciter & constructe. *Aristoph.* Av. v. 1358. Ἀπέλαυσα γὰρ ἐλθὼν ἐνδαδί· quod ludendo perinde est positum, atque ἀναίμωλα vel ὀναίμωλα ἂν *praeclare enimvero mecum agatur*. Addunt nonnunquam ἀπολαύειν κακόν τι, τι φλαῦρον, *Isocr.* Συμμ. p. 175. B. saepius omittunt. At frequentissime genitivus accedit ejus vel personae vel rei, unde bonum malumve aliquod vel incommodum nobis proficiscitur, plerumque ἀπὸ vel ὁπ intellecto, rarius expresso: *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 74. v. 16. τοῦτο μόνον ἀπολαύσαιμεν ὧν τῶν πολλῶν ἐπιμίξεων ubi mediae significationis est. *Plato* Phaedr. p. 1227. F. ἀπ' ἄλλου ὀφθαλμίας ἀπολελαυκὼς, *qui ab alio oculis laborante vitium contraxit*: eleganter *Synes.* p. 18. C. τυρίχη ἀπολελαυκότα τοῦ χρόνου, *quae a vetustate vitium contraxerunt*: *Euripid.* Iph. in T. v. 526. Ἀπέλαυσα δή τι κἀγὼ τῆς κείνης γάμων· *nonnihil ad me quoque mali ex Helenae nuptiis pervenit*. Sic ἀπολαύειν συμφορᾶς, *alienae calamitatis esse participem*, *Plutarch.* T. II. p. 837. A. Apud *Platon.* de LL. p. 961. D. ἢ πᾶσα ἔτως ἡ πόλις ἀπολαύῃ τῆ ἀσεβῶν τρόπον τινα δικαίως, *Serranus* vim phrasios *Ficino* longe melius expressit: *atque ita impiorum hominum supplicia in universam civitatem quodammodo juste redundent*. *Platoni* sine dubio Hesiodeum illud in mente fuit E. καὶ H. v. 240. Πόλλακι ἓ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπῄρατο· ubi ut rem ipsam & sensum recte, sic naturam locutionis secus intellexit Eruditiss. *Graevius*. *Aristot.* Polit. V. p. 135. v. 5. αἱ τῶν γνωρίμων στάσεις συναπολαύειν ποιοῦσι καὶ τὴν ὅλην πόλιν, *nobilium seditiones contagione quadam totam civitatem corripiunt*: parum distat, quod legimus in *Mich. Apostolii* C. XV. n. 78. ἐμοὶ συναπολαύσειν τῶ Παμφίλῳ τῶν κακῶν quod, nisi fallor, ex vetustis Scholiis excerptum ad *Aristoph.* Plut. v. 174. *Maxim. Tyr.* D. II. p. 24. si quis, inquit, cum homine μαρίλης ἐμπλεσ-

πλησθήσονται τ ἀσβόλῳ. ὅτι ἤδη ἀφ' ταῦτά σοι ὁ Σαλμωνεὺς ἀπιθανότερον ἐτόλμα, ὑπ' πάνυ τοι ἀπίθανος ὢν, πρὸς ὕτιν ψυ-

fuligine operiantur; atque inquinentur. Hinc adeo est quod Salmoneus ille, te contempto, contra tonare ausus est, vir qui hanc de se opinionem in animis hominum

πληρμῷ colluctetur, eum maculari necesse est, ὕτω κ' ὅστις ἀδίκῳ ἀνδρὶ συμπλέκοιτο & συγκυλινδοῖτο ἀξιοῖ, ἀνάγκη τοῦτον συναπολαύειν & τῆ κακοῦ, κ' συναναπίμπλασθαι τ μιαρίης: ibi junctum a *Luciano* verbum itidem apparet, similiter atque in Amat. *Plutarchi* p. 765. B. ἵνα φίλων & οἰκείων σβεννύναι πειρωμένων βίᾳ & ἀλόγως τὸ πάθος, ὑδὲν ἀπέλαυσαν αὐτῆ χρηστὸν, ἀλλ' ἢ κακοῦ & ταραχῆς ἐπλησαν ἑαυτούς. Vid. *Suid.* in Ἀπολαύειν *Isocratis*, quem profert, locus, quanquam verba parumper varient, is idem est, qui supra fuit a me indicatus. Quemadmodum autem hac in parte frustra fuit *Gronovius*, ita jure optimo G. *Cuperi* (hunc enim designat) conjecturam repellit, qui Obs. III. c. 2. quum elegantiam opportunissimae vocis τραῦμα nullus adsequeretur, legebat καύματος: *huic loco*, verba sunt *Cuperi*, τὸ τραῦμα *minus videtur convenire cum* ἀσβόλου *seu fuliginis fiat mentio: quare lego* καύματος, *id est*, adustione; *quomodo fulmen & fulgur adurere, ustulare dicuntur: ita ante dixit* φλόγα πυρωτοῦ. Haec pluma leviora: melius est, ut *Lucianum* audiamus in Jove Conf. §. 15. ὑδὲ γὰρ τ πυρωτὸν αὐτὸν φαίην ἂν αἴτιον μοι γενέσθαι τῆ τραύματος. Perquam apposite *Euripides*: Πολλοὺς ὁ βροτῶν τραῦμ' ἄναιμον ἄλεσε· istum versum *Theon Smyrnaeus* περὶ Μουσικῆς c. 2. p. 75. quum poneret, nihil aliud praemittit, quam ὡς τις ἔφη pro beneficio patefacti auctoris veram lectionem in solutum accipiat *Plutarch.* Symp. IV. p. 666. C. apud quem perverse scribitur, πτεῦμα ἄναιμον· quanquam Latinis usitatum *adflari fulmine*, at Graecis, ut puto, plane est insolens πτεῦμα βροντῆς· deinde, quod rem extra controversiam ponit, optime cohaeret ἄναιμον cum τραῦμα, prorsus inelegante cum πτεῦμα. Observationem eximiam mecum vir & amicus, dum fuit, summus *L. Kusterus* communicavit. Denique *Lucretius* VI, 419. ubi, dum Jovi fulminis missionem ereptum it, multa reperies, quae cum *Luciano* comparari possunt: *cur suis Demit imaginibus violento volnere honorem.* Quid porro congruentius, quam ut fulmina vulnus faciant, quandoquidem *tela* dicuntur & βέλη· saepe *Lucretius* eo, quem dixi, loco: —— *patris cur telum perpetiuntur Obtundi — teli determinet ictum.* *Herodot.* IV, 79. εἰς ταύτην θεὸς ἐνίησιν βέλος· VII. c. 10. §. 5. εἰς οἰκήματα τὰ μέγιστα &c. τὰ τοιοῦτα ἀποσκήπτει τὰ βέλεα· cujus apud multos praeter *Lucretium* imitationem loci invenire licet. *Sophocl.* Trach. v. 1103. Ἕρκεως, ὄναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος, Πάτερ, πυρωτοῦ. notavit ad eum locum *H. Stephanus*. *T. H.*

26. Ἀπίθανος ὢν] Olim arridebat: ὑ πάνυ τοι ἀπιθάνως, ὡς πρὸς ὕτιν ψ. nunc nihil muto. *Plutarch.* T. II. p. 595. A. ἐξαπατηχόσι πιθανὸν ὄντα τὴν πρᾶξιν ὑπὸ θεοῦ. *Arrian.* A. A. II. c. 12. εἴτε πιθανὸς δοκῶ τοῖς ξυγγράψασιν Ἀλέξανδρος, ὡς & ταῦτα ἐν πράξας &c. *Porphyr.* de A. N. p. 250. ὅτι ὁ πλάσσων ἄτερ πιθανὸς ὢν Homerus. *Plutarch.* T. I. p. 91. E. T. II. p. 291. A. ὅτι μὴ πάντελῶς ἀπιθάνους εἶναι τοὺς λέγοντας. *AEschines* sub initium orationis περὶ Παραπρ. καθηγόρησε δωροδοκίας, ἀπίθανος ὢν πρὸς τὴν ὑποψίαν ταύτην. Haec ostendunt, quomodo cum personis vox ista conjungatur. Salmonei nescio quam bene *Noster* meminerit in hac scena: in eo certe sui contemtus Jupiter exemplum statuerat satis grave; qualia si adversus alios sceleribus ac flagitiis insignes edidisset plura, non erat profecto, cur tanto opere Timon inertiam vetuli Jovis incusaret. De Salmoneo versus sunt *Manilii* V, 91. post multiplicem hominum eruditissimorum curam nondum, ut mihi quidem videtur, persanati: quid molitus sit vir primarius *J. Fr. Gronovius* Obs. III, 15. non me fugit; hunc tamen in modum si constituantur, propius ad priscam poetae manum accedi posse censeo: *Hinc mihi Salmoneus (qui coelum imitatus in orbe, Pontibus impositis* (nili malis, *Pontibus ac positis*) *missisque per aera quadrigis Expressisse sonum mundi sibi visus, & ipsum Admovisse Jovem terris de fulmine finxit: Sensit at immensos ignes; super ipse secutus Morte Jovem didicit*) *generatus possit haberi.* Sensum, quo erat admirando ingenii acumine, pervidit *J. Scaliger de fulmine* capiendum est ea fere potestate, quam *Salmasius* explicuit ad *Tertullian.* Pall. p. 139. etiam ipsum se Jovem terris admovisse finxit, quod ad fulmen adtinet, jacto fulmine: *Euripid.* apud *Dicaearch.* B. E. p. 22. — ὅστ' ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς Θεὸς μιαυὶς ἔρριψε Σαλμωνεὺς φλόγα· plura, quae ad firmandam conjecturam valent, persequi non vacat. Ceterum Salmoneum & Tantalum pro hominibus impiis & Deos oppugnantibus posuit *Heraclit.* Alleg. Hom. p. 408. Vid. *Maxim. Tyr.* D. XXXVI. & *Hadr. Junii* Adagia in *Salmoneus alter*, ubi quod ex *Eunapio* profert, legitur apud *Suidam* in Εὐτροπίῳ & Χρῆμα. *T. H.*

28. Πῶς γάρ] Omnino legendum πῶς γὰρ ὔ; quod Graecis frequens. V. *Eurip. Rhes.* p. 472. C. *M. du S.*

Πῶς γὰρ] Interpretes ita verterunt, ac si legissent, quod volebat Doctiss. *M. du Soul*, πῶς γὰρ ὔ; eum in modum sane legendum foret, si tali ratione sententiam expleres: πῶς γὰρ οὐκ ἀντιβροντήσει σοι ὁ Σαλμωνεύς; *quidni enim Salmoneus adversum te fulmina jacularetur?* vel, *quid enim obstet, quominus tuum fulmen Salmoneus aemuletur* (nam utramque explicationem recipit ἀντιβροντᾶν, ut alio loco dicam) *ubi tu, velut perducta mandragorae potione aitum flectis.* Verum nihil moveri debet, intelligendumque, si ad superiora velis connectere, πῶς γὰρ φοβηθείη ἂν τ ἐκπυρωθῆναι τις ἐπιχειρούντων τὸν τῆ πυρωτοῦ φλόγα· sin ad proxima, πῶς γὰρ ἀπίθανος ἂν εἴη ὁ Σαλμωνεύς· utrumvis ad sententiam *Luciani* aeque commodum. Πῶς γὰρ ὔ, addita negatione, ut Grammatici loquuntur, καταφατικὸν ἐστι, aut, κατάφασιν δηλοῖ contra πῶς γὰρ, ἀποφατικὸν *Lucian.* Ἁλιεῦσ. §. 14. ἔστ' ζῶν μὲ ὑδὲ ἓν ὄβολον ἤθελον ἔδωκε τῆ Σίμωνι· πῶς γὰρ; ὃς ὑδὲ αὐτὸς ἔπτιλο τ χρημάτων hic, *dum vivebas, ne obolum quidem dedit Simoni: neutiquam*

tum facile tueretur ; audax quippe & ardens animo , adverſum Jovem tam frigidum. Quidni enim ? cum tu veluti ſub mandragoris recubans perju-

χρὸν ἢ ὀργὴν Διός, δημιουργὸς ἀνὴρ, καὶ μεγαλαυχήμων. πῶς γὰρ, ὅπου καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρα καθεύδεις ; ὃς ἔστε τὸ ὀπτορχὴν-

καὶ] Al. καὶ vel ſolum καὶ dele. Margo *Alm.*

27. Θερμουργὸς] Θερμουργὸς ὁ * ᾠδαμακιμβρόμων καὶ πύκτελμος *V.*

29. Ὑπὸ μανδραγόρα] Παροιμία † ἐπὶ τῶν ἀσκιμόνων καὶ ῥαθύμων, παρόσον οἱ τὰ μανδράγορα φαγόντες ἀνόητοι ὑπνώττουσιν. *V.*

* Παρακεκτημένων] Blandiebatur παρακεκτημένων ſed non valde opus eſt hac mutatione. Noſter παρὰ τὸ μὴ P. II. A. 5. ὑπόθερμον καὶ παρακεκτημένον. Vid. *Suid.* in Θερμὸς & Παρθένιος. *T. H.*

† Τοῦ] Lege ἐπὶ. *T. H.*

quam ſane , ut qui ne ipſe quidem divitias ſuas attingeret. Lyſ. p. 94. v. 17. πῶς γὰρ ἂν , ὅστις &c. p. 178. v. 31. πῶς γὰρ, οἷς ἐδὲ ταῦτα &c. *Iſaeus* p. 72. v. 11. πῶς γὰρ ; οἱ μὲν γὰρ ὀνομάζουσι) συγχωρῶ. *Gorg.* pro Palam. p. 189. v. 35. nam ſub initium ejus orationis p. 187. v. 32. *H. Stephano* adſentior pro πῶς γὰρ , ὅσῳ σώζει πατρίδι &c. reponenti πῶς γὰρ ἐ ; ὅσῳ σώζει. *Alciphr.* I. p. 92. πῶς γὰρ ἢ πόθεν ; ibi vide *Steph. Berglerum. Athen.* VI. p. 265. E. πῶς γὰρ ; ὁπότε &c. In his, minimis quidem, ſed ad nativam Graeci ſermonis indolem permagni ſane momenti, mirum eſt, quam ſaepe fuerit offenſum. *T. H.*

29. Ὑπὸ μανδρ. καθ.] *Sub mandragora dormis :* qua etiam epota ſomniculoſi ſunt homines: *Demoſth.* Phil. Δ. ἀλλ' ἴσως ἀνεγνῶσθαι διωάμεθα, ἀλλὰ μανδραγόραν πεπωκόσι, ἢ τι φάρμακον ἄλλο τοιοῦτον, ἰσχαμεν ἀνθρώπους. *J. Br.*

Ὑπὸ Μανδραγόρα] De hoc Proverb. paroemiogr. de Mandragora, *Dioſcorid. Heſych.* *J. B.*

Ὑπὸ Μανδραγόρα καθεύδεις] *Ubi tu perinde ac ſub mandragora ſtertis.* Ita vertit *Eraſmus* , bene ſecundum vulgatam lectionem ; male ſecundum rationem. *Henr. Stephanus* in V. Μανδραγόρας videtur legiſſe ὑπὸ μανδραγόρου, non multo melius. Faceta ſatis eſt ſententia verſionis *Eraſmi*, qui mandragoram herbam lactucae non abſimilem , ut ex *Theophraſto* & *Plinio* patet , in arborem , umbram dormientibus facientem, transformat. Certe non ita ſcripſit , non ita intellexit *Lucianus*. Lege meo periculo ἀπὸ μανδραγόρου, id eſt, *poſt mandragoram ſumtam*, vel , *poſt mandragorae potionem*. Sic & ad eundem ſenſum infra in Demoſth. Encom. ἐὰν ὑπὸ μανδραγόρου καθεύδῃς, id eſt, *a mandragorae potu* vel *eſu*. Sic etiam loquuntur medicorum filii, ἀπὸ πλησμόνης, ἀπὸ φαρμάκου, id eſt, *ſtatim poſt repletionem , ſtatim poſt pharmaci potionem*. Mandragoram vero eſſe παρηλίκιον φάρμακον , & ſomnum inducere, notum eſt vulgo. *J. P.*

Ὑπὸ μανδραγόρα καθεύδεις] Viderit *Palmerius* in Eraſmo lapſum ; ſed an non majore ignorantia ipſe corrigit ἀπὸ ? An non millies ὑπὸ apud Lucianum notat cauſam efficientem : utque idem ſit prorſus voculae ἀπὸ? Vertit ſane Eraſmus *ſub mandragora :* an ideo ille adſpiciendus erat transformator herbae in arborem, quae dormientibus umbram faceret. Sed opinor ſcribebat nobilis ille Gallus haec , quum comes *Luciani* venit ad Ἀλεκτρύονος λαρὸν, viditque illic ὕλλω ἀνεφκυίαν, ἧς ἐνδρα ἦν μάκαιρ ὑψηλαὶ ἐ μανδραγόραι in libro I. Verae hiſtor. & tam vere nunc in Eraſmo ſic divinando conjicit , ac illi , qui vaticinari ſolebant tenentes os animalis , quod alligari debebat ad radicem mandragorae , in qua ſimilitudinem ſomniabant corporis humani. Sic igitur & quum ſub corona vendi aliquem dicet , credetur interprete *Palmerio* ex coetu militum circumſtante vel ſerto facere arborem ; & ſpecioſius cum veles dicitur ſub vitem ſumicere haſtas , ſtare cenſebitur in vinea. Iocoſa hominum ingenia ! an *Eraſmo* unquam exciderit illud ὑπνώλικον ὁ μανδραγόρας? Lenius ſodes. *J. G.*

Ὑπὸ μανδραγόρα] Jam diu hoc in loco intricata quaedam , ut putabant, difficultas eruditos advertit: quicquid in *Luciano* , ubi mandragorae fiat mentio, ſtudioſe collectum ab *H. Stephano* Sched. VI. c. 6. operae pretium eſt ejus verba proferri. Poſtquam hunc ipſum poſuiſſet locum , & alterum ex *Demoſth.* Encom. §. 36. ἀλλ' ἀνίσχησι μ' ἄκουσας εἶον ὑπὸ μανδραγόρου καθεύδοντας τοὺς αὐτῶ πολίτας, ita pergit: *Quid? an aliud uno quam altero in loco ſignificare voluiſſe* Lucianum *dicemus ? Haud crediderim : ſed quemadmodum dicuntur hic* καθεύδειν ὑπὸ μανδραγόρου *illi , quos* Demoſthenes μανδραγόραι πεπωκότας *dicit , idem & de illis , quorum illic fit mentio , eſſe intelligendum. Sed quomodo* ὑπὸ μανδραγόρα *in dandi caſu legendo intelligi illud poterit ? Ego vel retinens* μανδραγόρα *non ſubſcribam* α *literae α , ut talis ſit genitivus , qualis* Πυθαγόρα *vel in* μανδραγόρου *mutabo , ut in poſteriore loco* ὑπὸ μανδραγόρου *habemus. Sive autem hoc ſive illo modo genitivus ſcribatur , dixerim* ὑπὸ μανδραγόρου *ſonare* , prae mandragora , *pro eo quod eſt* , prae nimio mandragorae potu : *ſicut dicitur* ὑπὸ οἴνου & ὑπὸ μέθης. *Denique nullo modo interpretationem illam admiſerim , ſub* mandragora dormis. *Mirum eſt autem apud Eraſmum eo ipſo in loco , ubi male hunc locum interpretatur* (*ejus enim illa eſt interpretatio*) *& tanquam lectionem illam vulgarem ſequens* ὑπὸ μανδραγόρα *tamen recte* (*meo quidem judicio*) *legi* ὑπὸ μανδραγόρου. *Haec enim lectio cum in aliis editionibus extat , tum vero in duabus Frobenianis anni* 1533. & 1540. Illas easdem Editiones ſecutus etiam *Leo Allat.* ad *Euſtath.* Hexaem. p. 57. 61a-

κύντων ἀκούεις, ὅτε τοὺς ἀδικουμένους ὑποκο-
πεῖς· λημᾷς δὲ, καὶ ἀμβλυώττεις πρὸς τὰ
γιγνόμενα· καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι, καθάπερ οἱ παρηβηκότες.

Ἐπεὶ νέος γε ἔτι, καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ
ἀκμαίῳ τῷ ὀργῇ, πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων
καὶ βιαίων ἐποίεις, καὶ οὐδέποτε ἦγες τότε
πρὸς αὐτοὺς ἐκεχειρίαν, ἀλλ' ἀεὶ ἐνεργὸς

non audias, neque injuſtos adſpicias; contra autem lippis & luſcioſis oculis ea quæ fiunt videas; neque acriores habeas aures, quam qui ætatis ſunt jam provectioris.

3. Nam cum adhuc juvenis eras, ardenti animo, & iracundia gravi, multa quotidie adverſus injuſtos ac violentos deſignabas, ſublataque omni induciarum ſpe, bella cum iis gerebas, neque unquam otioſum erat

44. Πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων] * Εἴ ποτ' ἄλλοτε μάλιστα νῦν τούτων χρεία τῶν ὑποδυσκιτηρώτων. Καταλλήλως ἄγαν ἡ προσφυὼς ἐκάστῃ πληγῇ τὸν ἴκβασιν ἐπιφέρει. *V.*

* Εἴ ποτ' ἄλλοτε] Per haec Scholiaſtes, quisquis ille eſt, nequiſſimam aetatis ſuae conditionem perſtringit, cujus gravia delicta nunc non minus atque olim iratum Jovem & fulmina vibrantem deposcant. Mox ἐκάστῃ πληγῇ ſunt ὁ κεραυνὸς, ἡ αἰγὶς, ἡ βροντὴ, ὁ ἀστραπὴ &c. quibus ſtatim ἡ ἴκβασις ἐπιφέρεται, ἐπηγὸς ἦν, ἐπεσύετο, ἐπετάχυνε, σφακελοντίζετο &c. Quam hic πληγὴν, *ictum orationis* dixit *Quintilianus*. *T. H.*

Stephani obſervata *Palmerium* fugerunt, quando *Eraſmi* verſionem tam falſe irridet, ipſe propterea viciſſim a *J. Gronovio* irriſus: cujus equidem rationes *Eraſmum* defendentis me non capere lubens profiteor: hoc ſaltem recte, quod ὑπὸ mutari vetet in ἀπὸ quanquam enim nihil alienum dixerit *Palmerius* (eſt ſane is uſus, quem vult, voculae ἀπὸ non apud Graecos tantum, ſed & apud Latinorum Medicos in *a* vel *ab* perquam receptus, ut *J. Rhodii* Lexicon Scribonianum oſtendit) minime tamen iſto auxilio indigemus: plane autem ipſi non concedendum, quod in Demoſth. Encom. ſimiliter ὑπὸ μανδραγόρου accipiat. Miror *Fabrum*, qui dederit, *veluti ſub mandragoris recubans*, quaſi non arborem quidem mandragoram cogitaſſet, ſed Jovem mandragorae foliis, ut roſarum delicatuli ſolebant, contectum, quorum vim ſomnificam intimis penitus medullis hauſerit. Neque admodum probo *Stephani prae mandragora*, vel, *prae nimio mandragorae potu*: rectius vim locutionis perſpexit *J. Tollius* in Notulis *Rondelii* Expoſitioni Vet. Signi ſubjectis p. 294. a cujus ſententia non diſcrepat *J. Gronovius*. Sane καθεύδειν ὑπὸ μανδραγόρου non aliter dicitur, ac frequentiſſimum illud, ἀποθανεῖν ὑπό τινος. Eam ob cauſam fieri omnino non poteſt, quin ſecundum caſum praeponamus. *Stephani* ὑπὸ μανδραγόρᾳ, demto ι, Florentina liquido praefert: id ſequentes Editores videntur immutaſſe pro ſuo quisque captu, hic in μανδραγόρᾳ, quod jam in utraque Veneta & Aldina prima reperitur, alius in μανδραγόρου neque diffiteor eam eſſe formam longe uſitatiſſimam, ſic ut alterius exemplum adhuc mihi in promtu ſit nullum: non tamen idcirco ſpernenda videbatur principis Editionis auctoritas, praeſertim quum & *Stephanus*, haud parvum in hoc literarum genere momentum, accederet, & analogia formandi par in multis aliis nequaquam refragaretur. De mandragorae virtute ſoporifera complures: *Seren. Samon. Nec non mandragorae guſtu ſopor additur altus*: ibi vide *Rob. Keuchen.* p. 282. & *Seberum* ad *Poll.* V, 132. n. 73. *Xenoph.* Symp. p. 512. v. 28. ὁ οἶνος ἄρδην τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει· ἀνθρώπους ſervant *Athenaeus* & *Stobenſis*: *Artemidorus* I. c. 68. ἀνδρὸς, vel, ut *Tollius* etiam poſuit, ἀνδρὰς· pro quo *Cornarium* animadvertimus in verſione longe aliud expreſſiſſe, nimirum ἀνίας vel ὀδύνας. *T. H.*

31. Λημᾷς] Haec illuſtrat *Eraſm.* Adag. in *Saturniae lemae*. Proxime ſequitur, τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι de Jove, cui prae ſenio aures obſurduerunt: ipſa locutio Platonica, ſed paulo diverſa poteſtate, quando quis frequenti & moleſta pene rei commemoratione alium obtundit atque exſurdat: in Lyſ. p. 497. E. ἡμῶν γοῦν ἐκκεκώφωκε τὰ ὦτα, καὶ ἐμπέπληκε λόγου quae quum imitaretur *Ariſtaen.* I. Ep. 24. p. 110. ſcripſit ἐκκεκώφηκας ἡμῶν τὰ ὦτα. Nihil intereſt utram formam uſurpes, ἐκκωφῶν an ἐκκωφοῦν prior in *Ariſtoph.* Equ. v. 312. ubi prorſus diſplicet *Suidae* lectio ἀνακεκώφηκεν, quippe, niſi fallor, linguae Graecae genio contraria: poſteriorem *Athenaeus* habet V. p. 188. C. πρὸς τὸ θέαμα τοῦτο (τὴν Ἑλένης) ἐκκεκωφωμένοι καὶ attoniti & ſtupore capti, *dum celebratiſſimam illam Helenae formam ſpectabant*. Ingenioſiſſime *Salmaſius* apud *Achill. Tat.* III. p. 195. reſtituit, τοσοῦτον ἡ λύπη με τῶν συμφορῶν ἐξεκώφωσε, vel, ἐξεκώφησε, quod vulgo legitur ἐξεκούφισε. *Clem. Alex.* Str. V. p. 551. C. ἐκκωφούμενοι πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Adde Stephani Ind. Theſ. in Ἐκκωφέω. *T. H.*

36. Οὐδέποτε ἦγες &c.] Ad ea ſine dubio reſpexit, quae fabulantur de Lycaone, filiisque ejus improbiſſimis, quos fulmine Jupiter percuſſit, καὶ τὴν Ἀρκαδίαν σωτικῶς ἐκεραύνωσεν, ἕως ἡ γῆ ἀνακαλοῦσα τὸν Δία τὴν χεῖρα ἐξέτεινε· διὸ φασὶ πρῶτος ἐν Ἀρκάσιν ἐκεχειρίαν γενέσθαι. Tzetz. ad *Lycophr.* v. 481. ibi plura, quae ex *Apollodori* Bibl. III. p. 201. 203. deſcripſit. Eorumdem etiam ſcelera impuliſſe dicuntur Jovem, ut diluvio Deucalioneo, cujus mox meminit *Lucianus*, genus humanum obrueret. *T. H.*

38. Ἡ αἰγὶς] Sic in Dial. Jovis & Cupid. & Θεῶν. κρισ. & Bis accuſ. paſſim denique. *J. B.*

39. Καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχὴς &c.] Interp. *Faculorum in morem*

erat fulmen ; ægis concuſſa illis intentabatur, tonitru remugiebat, fulgur in morem velitaris pugnæ usque & usque mittebatur : terræ autem motus ita frequenter fiebant, ut cribri agitationem plane referrent : nix acervatim ruebat, grandinem autem ſaxa diceres ; & ut violentius dicam & elatius paulo, imbres ῥαγδαῖοι & vehementes deferebantur in terras ; ſingulæ guttæ fluvium æquabant. Quamobrem puncto temporis

πάνλως ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσείετο· ᾗ ἡ βροντὴ ἐπαλαγεῖτο, ᾗ ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς, ὥστε εἰς ἀκροβολισμὸν, προκοντίζειν. οἱ σεισμοὶ δὲ, κοσκινηδὸν, ᾗ ἡ χιὼν, σωρηδὸν, καὶ ἡ χάλαζα, πέλεκυς. ᾗ ἵνα σοι φορτικῶς ἀγορεύσωμαι, ὑετοί τε ῥαγδαῖοι, ᾗ βίαιοι, στάλαμος ἑκάστη σταγών. ὥστε τηλικαύτη ἐν ἀκαρεῖ χρόνου ναυαγία ἦν

morem denſiſſime ex edito loco devolantium. Barlaeus dicit alios reddere: *in morem levis & velitaris pugnae*; additque vocem utrumque ſignificare ; non tamen affirmat, utro hic ſumendum ſit modo. At poſteriore omnino hic intelligendum videtur : vult enim *Lucianus* fulgur ita praemitti, ante tonitru, quemadmodum velitatio praecedit pugnam : atque ita ſimiliter infra in Abdicato §. 3. ταῦτ' εἶναι νομιζόντες ἀκροβολισμὸν τὸν εἰς μακρὰν ἐπιπεσούμενον τῇ κακῇ. *H.V.*

41. Κοσκινηδὸν] *Cribri inſtar frequentes.* *J. Br.*

Κοσκινηδὸν] Hoc apud *Suidam* extat & πέλεκυς, σωρηδὸν apud *Heſychium*. Praeceps autem & abruptus vocum illarum ſonitus artificioſam quandam rerum, quas exprimunt, imitationem in auribus efformant. Intra paucos verſus ſimilia *Philo Jud.* jungit in Flacc. p. 978. παντοδαπαὶ σωρηδὸν προσκομιζόμενα. . . συνδεδεμένων δοράτων φορμηδὸν . . . ἁρμαμαξῶν τοιχηδὸν ἐπὶ μιᾶς ὄψεως. Pari modo *Apul.* Met. IV. p. 146. *Eſtur ac potatur incondite : pulmentis acervatim, panibus aggeratim, poculis agminatim ingeſtis.* Acutum illud *Fabri* de Luciano ὑετὸς ῥαγδαῖος in oratione proſa φορτικῶς dici judicante non laudo : quid probabilius, quam, quod ſuſpicatus eſt Eruditiſſ. *Jenſius*, haec eſſe e veteri poëta Tragico deſumta ? ſunt ſane verba Tragica, & grande quiddam ſonant : ſed praeterea horridum aliquid ac pene inſulſum in iſtis, στάλαμος ἑκάστη σταγὼν, qualia *Longinus*, ut puto, in caſtigato ſcriptore nunquam ferret : neque abhorret utique, ſi haec de ipſo diluvio Deucalioneo a quocumque demum fuiſſe poſita credamus. Poterant eadem ridicule quidem & per jocum a Comico quopiam videri dicta : eamque in partem potiſſimum inclinarem, niſi me retineret illud *Luciani* φορτικῶς, quod quin παρ' ὑπόνοιαν pro ποιητικῶς vel τραγικῶς ſit poſitum, vix dubitandum videtur. Jam mihi cum illis compara dictum *Baſilii Seleuc.* Or. I. de Noe, & diluvio ſacro : ἄνωθεν ἁρπαὶς χειμάρρους ἐπόντιζε &c. hoc ſcilicet vel *Lucianus* vel *Longinus* probare potuiſſent : non lubet alia proferre plura, ubi in hac ipſa re boni patres, nimis ſaepe in tumorem orationis indecorum proni, paratragoediant. Jure merito *Photius* in Eunapio reprehendit στάλαμῶδες δάκρυον, quod in dithyrambo vix ac ne vix quidem condones, p. 100. ubi rectiſſimam, qua erat optima judicandi facultate, de ſcriptoris hujus ſtylo fert ſententiam. *T.H.*

43. Ὑετοί τε ῥαγδαῖοι] In his verbis *Faber* delet τε. nec certe ad ſenſum requiritur, quum praecedat καὶ; debuiſſet etiam poſt ῥαγδαῖοι eſſe collocatum. Sed ſuſpicor haec verba ex antiquo aliquo Tragico eſſe deſumpta, & quamvis ſuperfluum, maluiſſe Noſtrum retinere illud τε. & certe ſi adſit, verba grandius ſonant; ac propter eamdem cauſam exiſtimo, idem illud τε ita initio orationis poſitum, ac legimus ſtatim cum principio opuſculi de Aſtrologia, Ἀμφί τε ὁρανῷ, ἀμφί τε ἀστέρων ἡ γραφή. Caeterum ῥαγδαῖοι ὑετοὶ iterum leguntur apud *Noſtrum* Philop. §. 24. *J. J.*

Ὑετοὶ . . .] Cujus haec verba ſint neſcio. Certe Tragici eſſe non obſcure innuit. *M du S.*

45. Ἐν ἀκαρεῖ] *Temporis momento.* *J. Br.*

Ἐν ἀκαρεῖ χρόνου] Ita *Noſter* ſaepe §. 23. ad Atticorum elegantiam magis convenit ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, quod *Ariſtophanes* habet in Plut. v. 244. ibi vide *Ez. Spanhemium*. Ἐν ἀκαρεῖ χρόνου *Ariſtid. Quinctil.* de Muſ. III. p. 162. *T.H.*

Ibid. Ναυαγία] Vide Συρ. c. 12. ubi fuſe deſcribit inundationem ſub *Deucalione* factam. *A.V.*

Ναυαγία ἐπὶ τῷ Δευκαλίωνος ἐγένετο * προσοχεῖλαι τοῦ Λυκωρείου] Mirifice haec illuſtrant Marmor Arondelianum & viciſſim inde lucem capit *Lucianus*, ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΡ. . . ΟΥΑΦΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ ΕΠΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣ ΕΓΕΝΕΤΟ ΚΑΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ ΤΟΥΣ ΟΜΒΡΟΥΣ ΕΦΥΓΕΝ ΕΓΛΥΚΩΡΕΙΑΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ ΠΡΟ. . . ΟΝΚΑΙΤΟΥΔΙΟ. . ΥΟ. . . ΔΔ... ΜΤΟΥΤΟΙΡ. . ΟΝΙΔ..... Ο. . ΤΑΣΩΤΗΡΙΑ ΕΘΥΣΕΝ. Ubi ſic ſupplet *Palmerius* πρότερον ᾗ τῷ Διὸς πανορμίου δ' ἐκυτῷ τὸ ἱρὸν Ἀπόλλωνι δομήσαλο ἐ τὰ σατ. Ubi miror illum Διὰ πανόμου in chronico & ſermone pedeſtri poni pro ὄμβρων πανομίων. Primo ipſa rei ratio non patitur. Quid enim ? quum ipſe eſſet Athenis, cur Διὰ πανόμου exſpectare debuit ? & eo ceſſante demum ædificavit templum ? Deinde non Graecus ſermo admittit, nec ante dixit ζεὺς ἐγένετο, ſed κατακλυσμὸς· adeo licet dicatur Jupiter pro imbre, non poterit hic bono ſenſu dici pro cataclyſmo : nec cataclyſmus ceſſavit ceſſante pluvia. Sed nec per pluviam contigiſſe cataclyſmum auctor ante ſuppoſuit. Et quod ad ΠΡΟΤΕΡΟΝ poteſt ea ſuppletio ferri, licet ipſe videns Seldenum, quum id ponit charactere communi, facere ſex puncta, conjecerim ΠΡΟΣΚΡΑΝΑΟΝ. dein ſuppleo ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΤΟ ΙΡΟΝ ΙΔΡΥΣΑΤΟ ΚΑΙ ΤΑ. De templo Jovis Olympii erecto ab Deucalione teſtatur clare *Pauſanias* in Atticis pag. 32. *J.G.*

ἐπὶ τῷ Δευκαλίωνος ἐγένετο, ὡς ὑποδρυχίων ἁπάντων καταδεδυκότων, μόγις ἔν τι κιβώτιον διασωθῆναι προσοκεῖλαν τῷ Λυκωρεῖ, ζώπυρόν τι τῆς ἀνθρωπίνης σπέρματος Φυλάττον εἰς ἐπιγονὴν κακίας μείζονος.

Τοιγάρτοι ἀκόλουθα τῆς ῥᾳθυμίας ταπίχεια καμίζῃ παρ' αὐτῷ, ὅτε θύοντός σοι τινὸς ὅτε στεφανοῦντος, εἰ μή τις ἄρα πάρεργον Ὀλυμπίων ᾖ ὅτου, ὃ πάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι δεχαῖον συνελῶν. καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνου σε, ὦ θεῶν γενναιόταλε, ἀποφαίνουσι, παρ-

sub Deucalione tot naves perierunt, ut omnibus aqua obrutis unica modo superfuerit arcula ad Lycoreum montem appulsa, veluti quendam generis humani fomitem servans, quo majora deinde scelera subolescerent.

4. Ergo pretium ob socordiam ab iis tulisti, cui nemo hodie rem sacram facit, nec coronam quidem imponit, nisi forte unus aut alter quasi Olympiorum corollarium, idque qui tibi præstat, rem se haud sane perneccessariam facere existimat, sed veteri nescio cui instituto id dandum credit. Illi te, o deorum præstantissime, paulatim in Saturni locum redigunt, qui te omni honore

47. Ἔν τι κιβώτιον] Ὡς ἐπὶ τῇ Νῶε ὁ καταπλυσμὸς γέγονε. V.

51. Ταπίχεια] Μισθοὺς, τὰ ἀφ' ὧν χειρῶν κέρδη τὰ ἐπίχειρα, * τὰ ἐπιχειρήματα, αἱ ἀνταποδόσεις. V.

* Τὰ ἐπιχειρήματα] Interpretatio sane mala, si vulgari significatione capias: an apud recentiores unquam ea potestate, quae conveniat τοῖς ἐπιχείροις, haec vox fuerit usurpata, mihi non constat. T. H.

47. Κιβώτιον] *Deucalionis naviculam.* J. Br.

48. Τῷ Λυκωρεῖ] Lycori oppido prope Delphos, quod etiam *Lycoria* dicitur. J. Br.

Τῷ Λυκωρεῖ] Ad Parnassum appulisse alii tradunt. V. *Apollod.* I. p. 10. BC. M. du S.

49. Ζώπυρον] Recte observat *Thomas Magister* dictum hoc a Platone esse desumptum; quem vide *de Legg.* III. ab initio fere, Ed. Lugd. p. 585. C. D. ὡς κομψαῖς που σμικρὰ ζώπυρα τῇ τῶν ἀνθρώπων γένους ἀφισωσμένα. Sic passim *Origenes c. Cels.* locutus; Vide p. 194. 216. M. du S.

Ζώπυρον] *Platonem* imitatus etiam *Dionys. Halic.* A. R. p. 36. v. 39. μικρὰ ἄττα ἀφισώζουσαι ζώπυρα τῆ Πελασγικοῦ γένους. p. 35. v. 34. ζώπυρα ἄττα τῆς παλαιοῦ γένους· plures alii; ne de patribus ecclesiae dicam, qui saepius in Noacho, ad cujus familiam arctis oppido limitibus inclusam tota spes generis humani redierat, hanc locutionem ponunt. Tu vide *J. Fr. Gronovium* Obs. IV. p. 42. T. H.

50. Κακίας μείζονος] Deteriores enim postea abierunt homines, quam prius fuissent. J. Br.

51. Ταπίχεια] Solent haud raro, quemadmodum μισθὸν, per illusionem ponere: vid. *Suid.* in Ταπίχεια· quod in *Aeschylo* legitur P. V. v. 28. Τοιαῦτ' ἀπώμοσα τῆς Φιλανθρώπου τρόπου vetustior Scholiastes non ineleganter exponit, τὰ τῆς φιλανθρωπίας ἐπίχειρα τοιαῦτά σοι ἐγίνετο ex ipso Tragico v. 319. *Philo Jud.* de Somn. p. 1119. D. ταῦτ' ἐστὶ τῆς ἀκαίρου παῤῥησίας τὰ ἐπίχειρα· prave legitur ἐπὶ. *Diodor.* XIII. p. 387. B. οἱ μὲν γὰρ ἐξαπελθόντες ἐπίχειρα τῆς ἀνοίας (non ἀγνοίας) ἔλαβον. Praeclarum est illud *Euripidis* apud *Clem.* Str. IV. p. 496. B. *Sola rerum humanarum virtus* οὐκ ἐν θυραίων ταπίχειρα λαμβάνει, Αὐτὴ δ' ἑαυτῆς ἔφλαστ' ἀγῶνα ἔχει. *Poll.* III, 143. & *Jungerm.* T. H.

53. Εἰ μή τις ἄρα πάρεργον &c.] Quasi defungendi causa, νόμου, ὁσίας, ἀφοσιώσεως χάριν, ut monuit *Des. Herald.* Anim. in *Salmas.* Obs. ad J. A. & R. V. c. 3. §. 3. Eadem *Nostri* verba de Sacrif. §. 11. Simulatam illam in obeundis sacris & histrionicam religionem acriter insectatur *Plato* de Rep. II. & pluribus in locis. Pythagorei vetabant τὰ θεῖα ὡς πάρεργα τίθεσθαι. T. H.

56. Κρόνου] Prov. i. e. ἀνύπνου ἐς μωρὸν, λῆρον, ἀνυπόδητον. A. V.

58. Ἐᾶν λέγεις, ὁσοσάκις &c.] Ex sententia *Gisb. Cuperi* Obs. III. p. 298. *his verbis sine dubio* Lucianus *ad Dionysii sive patris sive filii historiam respicit*, teneturque adeo eodem errore, *si is error est*, cujus *Ciceronem* accusavit *P. Victorius* V. L. XXI. c. 10. Ego de Dionysio utrovis ne cogitasse quidem *Lucianum*, quum ista scriberet, credo. Haec a Nostro paululum, ut scenae serviret, in majus aucta: quis tamen dubitet, quin Eleorum templa sacrilegas manus aliquando fuerint experta? quanquam, si facinoris auctor fuisset deprehensus, gravissimis tormentis excarnificaretur: vide *Plutarchi* Quaest. Graec. p. 302. B. ubi proverbii originem explicat Σαμοθράκιον διώρυγα πάχιον. De fanis Deorum *sacrilegis violationibus appetitis, ipsisque Diis vadentibus in antra praedonum* similia non pauca facete pernumerat *Arnob.* VI. p. 207. 208. &c. T. H.

59. Τὸν νεὼν] V. *Justin.* XXI, 3. & XXXIX, 2. *Plut. V.* 839. C. Ed. St. M. du S.

60. Ὀλυμπιάσιν] Eo accentu plerumque scribitur. Κεχρημένῳ πρότερον Ὀλυμπιάσιν *Aristot.* Rhet. II. p. 106. θρόμον ἀγωνισαμένῳ Ὀλυμπιάσιν *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 191. τῷ γυμνάσιον ἀγῶνα Ὀλυμπιάσι *Apollon.* de Synt. III. p. 249. Apud *Demosthenem* autem adversus Theocr. p. 659. D. Ὀλυμπιάσι νικήσας παῖδας ᾠδὴν con-

nore ſpolient. Mitto jam dicere quoties templum tuum expilarint. Quidam etiam manus tibi apud Olympiam ſunt admoliti; & tu, quem ὑψιβρεμέτην poëtæ vocitant, ne auſus quidem es excitare canes, vel vicinos advocare, qui e veſtigio concurrentes comprehenderent ſacrilegos, res ſuas etiamnum convaſantes, ut in pedes ſe protinus darent. Sed tu, fortis bellator, & qui γιγαντολέτωρ, & τιτανοκράτωρ prædicaris, ſedebas, manu decemcubitale fulmen ſuſtinens, interea dum cincinnos aureos otioſe tibi attondebant. Hæc igitur, o deorum præſtantiſſime, ecquando tandem diſſimu-

ϖσάμβοι † τιμῆς. ἐῶ λέγειν ὁποσάκις ἤδη σε ‡ νεὼν σεσυλήκασιν· οἱ δὲ καὶ ϐοαὐτῷ σοι τὰς χεῖρας Ὀλυμπιάσιν ὀλιϐεϐλήκασι. καὶ σὺ ὁ ὑψιϐρεμέτης ὤκνησας, ἢ ἀναϱῆσαι τὺς κύνας, ἢ τὺς γείτονας ϐλιϐκαλέσασθαι, ὡς ϐοηδρομήσαντες αὐτὺς συλλάϐοιεν, ἔτι συσκυϐαζομένυς ϖϱὸς † φυγήν. ἀλλ' ὁ γενναῖος, καὶ Γιγαντολέτωρ, καὶ Τιτανοκράτωρ, ἐκάθησο, τὺς ϖλοκάμυς ϖεϱικειρόμενος ὑπ' αὐτῆς, δεκάπηχυν κεϱαυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τοίνυν, ὦ θαυμάσιε, ϖηνίκα ϖαύσει ἅπας

59. Οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι] Ὁμοία ἡ σύνταξις † αὕτη τῇ ἐν τῇ ἰαμϐῷ ‡ τῦ Εὐαγγελίου Ματθαίου συγγϱαφῇ, τῇ οἱ δὲ

† Ταύτη] Exc. G. & V. αὐτυ. *M du S.*

‡ Τῦ Εὐ. M.] Locus extat Matth. XXVIII, 17. *Et videntes eum adorarunt, οἱ δὲ ἐδίσταζαν.* Sic habent omnes Codd. Attamen *Beza* voluit emendari ἐδὲ, *neque*, tum propter alias rationes, tum quod, ut ait, rarum ſit omnino illud οἱ δὲ iſto ſignificatu, hoc eſt, pro *quidam*. Verum & ſic ſumitur οἱ c. XXIV, 3. ut ex collato Marco apparet, nec adeo rarum eſt apud bonos ſcriptores: & quae mutationis aliae ab eo afferuntur rationes omnes in auras abeunt, ſi vertamus, *quidam vero dubitaverant*, uti obſervavit H. Grotius. *J. C.*

Uſus eſt hoc Scholiaſtae loco *L. Bos* Exerc. Phil. ad *Matth.* *T. H.*

conſideranda eſt optimi Codicis Auguſtani lectio, Ὀλύμπια νικήσας. Quanquam vulgarem lectionem tueatur Iſocrat. de Big. p. 351. C. Ὀλυμπιάσιν ἐνίκησε, & 357. B. pro vetuſtiſſimis tamen membranis facit *Antipater* Anth. I. c. 1. Ep. 5. — ἄνδρας ἑνίκησε Πυγμὴν ἐν Νεμέᾳ τε Ὀλύμπια· & *Simonides* Ep. 8. & *Lucianus* infra §. 53. Verum in *Ariſtophanis* Lyſ. v. 1133. Ὀλυμπιάσιν, ὦ Πύλαις, Πυθοῖ· ubi ſane verſus ratio produci ſyllabam iſtam poſtulat: contra in Veſp. v. 1375. Ὀλυμπιάσι γὰϱ ἡνίκ' ἐθέωσον ἐγώ ad metrum perinde eſt, pro brevi habeas, an longa: ſed Scholiaſtes plane praecipit Ὀλυμπίασι, ſecus atque hoc in loco plurimisque aliis editur: ſic enim ille: νῦν ϖϱοπαροξύνεται λέγεται γὰϱ ϖεϱὶ τόπου· rationem adfert, tum ϖϱοπεϱισπᾶσθαι, quando Olympiades ſignificantur: γίνεται γὰϱ τὸ μὲ λὰϱ τῦ Ὀλυμπίας (voluit, credo, Ὀλυμπία, niſi ſecundum caſum oſtendendae formationis ergo ponat) τὸ ὃ λὰϱ τῦ Ὀλυμπιὰς, Ὀλυμπιάσι. Sequitur aliud ex Grammatico neſcio quo excerptum, quod, ut in iſtis Scholiis ſaepenumero fit, huc addiderunt: καὶ ὅτι τὰ εἰς ι λήγοντα τῶν ἐπιῤῥημάτων ζητεῖ τὸν ϖϱῶτον τῦ ὀνοματικὸν τόνον οἷον, Ὀλυμπιὰς, Ὀλυμπιάσι (hoc omnino cum inſtituto Grammatici pugnat: legendum, Ὀλυμπία, Ὀλυμπίασι· niſi malis Ὀλυμπίαθι, quam formam adnotavit Etymol. p. 25. v. 16. ut proxima ſane videntur ſuadere) ϖλὴν τῶν ἀϕ' ὃ τῦ οθνεῖος ἐκεῖνα γὰϱ ἐνήλλαξεν. οἷον, ἵππος, ἱππόθεν σεσημείωται) τὸ οἰκοθεν. Illud ἱππόθεν, ne quem alium, quo modo me diu, habeat exercitum, eſt *Homeri* Od. Θ, 515. Veteres itaque tonum retraxerunt in antepenultimam. Vide porro accuratiſſimum *Dukerum* ad *Thucydid.* VIII. p. 562. n. 81. *T. H.*

62. Ἀναϱῆσαι τὺς κύνας] Nullus hic *Barlaei* canibus οἰκουϱοῖς locus eſt: vigilaciſſimum animal ad templorum cuſtodiam veteres adhibebant. AEtnae in Vulcani templo canes excubaſſe mirifica quadam bonorum improborumque dignoſcendorum ſagacitate praeditos refert *AElian.* de Anim. XI. c. 3. Idem alium illum commemorat ſane diligentem, quem, quia, ceteris dormitantibus, AEſculapii donariorum expilatorem detexiſſet, publico demenſo grati Athenienſes remunerarunt, VII. c. 13. Aliquanto plenius etiam *Plutarch.* T. II. p. 969. E. inter alia: ὁ δὲ ϕρουϱὸς κύων ὄνομα Κάππαρος nam operae quidem erat pretium, ad firmandam hiſtoriae veritatem, rariſſimae beſtiae nomen memoriae mandari. *Philoſtratus* quoque de V. A. T. VIII. c. 30. canes ad valvas templi Dictynnae in Creta cuſtodes egiſſe narrat. Nolim porro nimis virtutem aeſtimari Scipionis ex eo, quod Capitolium ingredienti, velut hoſpiti Deorum ipſiusque Jovis & familiari canes nunquam allatrarent: vide *Gell.* N. A. VII, 1. de Vir. Illuſtr. c. 49. Aliud ſunt illi ϕύλακες Ἡϕαίστου κύνες *Eubuli* apud *Athen.* III. p. 108. B. & alio loco explicandi. Sed quo plura in re ſatis protrita? *T. H.*

66. Τὺς ϖλοκάμους ϖεϱικειρόμενος] Aurei plerumque Deorum crines, quique adeo furum cupiditatem irritare poterant. Sed vis eſt in iſto ϖεϱικειρόμενος· hoc enim ignominioſum, & cum magna contumelia conjunctum, ut dicemus ad Dial. Mer. VIII. meminit *Eraſmus* in *Circumtondere comam.* Paulum diſtat, ſic tamen ut cum *Luciano* comparari poſſit, illud *Perſii* Sat. II, 28. *Idcirco ſtolidam praebet tibi vellere barbam Jupiter?* *T. H.*

67. Δεκάπηχυν κ.] Atqui *Pauſanias* auctor eſt Jovem Olympicum dextra non *fulmen* ſed *victoriam* geſtaſſe,

ἕτως ἀμελῶς παροράψω ; ἢ πότε κολάσεις τ τοσαύτῳ ἀδικίαν ; πόσοι Φαέθοντες , ἢ Δβυκαλίωνες , ἱκανοὶ πρὸς ἕτως ὑπέρπλεον ὕδρην ϛ βίᾳ.

lare desines ? Ecquando erit ut tanta facinora ultum eas ? Quot orbis conflagrationes, quot diluvia satis esse queant, ut tam inexhausta hominum insolentia compescatur?

Ἵνα γὰ τὰ κοινὰ ἐάσας , τὰμὰ εἴπω , τοσύτους Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, ϗ πλυ-

5. De me enim ut dicam , iis , quae ad ceteros pertinent , omissis , postquam tot Athenienses evexi , divitesque

71. Πόσοι Φαέθοντες] Τὴν ἐκπύρωσιν ἀφ᾽ τοῦ Φαέθοντος ὑποδηλοῖ, ὥσπερ ἀφ᾽ τοῦ Δβυκαλίωνος τ κατακλυσμόν· δεῖ δὲ μοὶ ϗ τὴν θείαν γραφὴν μὴ ἀνεπισήμαντον τ ἐκπυρώσεως ἀφιστάναι, ἀλλὰ ἀφ᾽ Σοδόμων * ὑποφαίνει. V.

* Ὑποφαίνεται] C. ὑποφαίνει. V. ὑπορραίνει. M. du S.

sinistra Sceptrum. Mensuram autem statuae idem Auctor nobis, quia minorem justa tradi censebat, invidit *El.* I. p. m. 565. *Hyginus* pedes LX. sedenti tribuit. Fab. CCXXIII. *M. du S.*

71. Φαέθ. ἢ Δβυκ.] *Orbis terrarum incendia aut eluviones.* *J. Br.*

73. Ὑπέρπλεον] Operae nonnihil huic est voci impendendum, tum ut explorati quid de ea constet, tum ut Lucianeae locutionis elegantia, quae sane fugit Interpretes, illustretur. Ἄντλος , ἄντλον , ἀντλία , quemadmodum Latinis *sentina* , & aqua sordida, sive ex mari in naves ingesta, sive per tenues rimas & junctures hiantes sese insinuans , & ipse locus navis inferior ad carinam , quo confluit haec aquae illuvies, foetoremque gravem & molestum contrahit. *Eustath.* ad Od. M. p. 1728. v. 56. ἄντλον, ὁ τόπος ἔνθα ὕδωρ συῤῥεῖ τότε ἄνωθεν ϵ τὸ ὀκ τ ἁρμονιῶν &c. *Etymologum* emenda: is ἀντλῶ dici monet παρὰ τὸ ἄντλον, hoc autem οὐ τῷ ἀντλῶν (imo potius ἀνατλᾶν) ϗ καρτερεῖν ἐκεῖσε τὸ ὕδωρ τὸ ἀφ᾽ τ ἐχισμένων ὀπῶν εἰσερχόμενον· vulgo legitur ἰσφιγμένων τόπων· prius certum ; de altero non contendam, si quis τόπων retineat : sed origo Grammatici hominis ingenio plane digna. *AEschyl.* VII. ad Theb. v. 802. Πόλις δ᾽ οὐ εὐδία τε , ϗ κλυδωνίου Πολλαῖσι πληγαῖς ἄντλον οὐκ ἰδίξαλο· aquam utique marinam, quam fluctus procellis agitati in navim involvunt: significat rejectos oppugnatores & depulsos, quantocumque impetu irruerent, intra moenia penetrare non potuisse : sic recte *Scholiastes* primus, qui, tametsi haud magni pretii, secundo tamen longe melior. Ambiguum est , utro modo capi conveniat in *Euripid.* Troad. v. 686. Ὁ δ᾽ ἄντλον εἰργων ναὸς. ἢν δ᾽ ὑπερβάλῃ Πολὺς ταραχθεὶς πόντος — vertunt: *Alius vero sentinam hauriens:* cur spernas, praesertim accuratius servata τῷ εἴργειν proprietate ? *undam insultantem a navi arcens:* caute nimirum deflectendo, & subterfugiendo molem fluctuum imminentem. Praetermitto dissensionem veterum in explicandis *Homeri* locis Od. M, 411. O, 478. quem posteriorem protulit *Pindari Schol.* ad O. Θ, 79. Apud *Zenob.* C. I. n. 23. ἐμπόρου γάρ τινος τὴν ναῦν ἀλῶν πληρώσαντος , ϗ καθεύδοντος, τὴν ἀντλίαν ὑπαιθεῖναι σωλῆνα ϵ ἐκπῖναι τὴς ἅλας, *Schottus* non optime , ut solet fere vir literas juvandi studio praeclarus , sed in vertendis Graecis haud sane pari solertia ; *aquam sentina hauriente :* at voluit *Zenobius*, sentinam, quae per inertiam dormitantis nucleri evacuata non fuerit , tantum increvisse , ut irrumpens in ipsam navis alvum sales liquefaceret. In *Diogeniano* C. II. n. 34. perperam, ut arbitror, extat ὑπανασάσης, quod ostendit *Mich. Apostol.* C. II. n. 39. 40. Hinc non admodum est difficile definire, quid sit ὑπέρπλεον σκάφος, ναῦς ὑπέρπλεος· nempe cujus sentina, vel aqua per fatiscentes rimas illabente , vel tumidis fluctibus desuper infusis, tanta copia exundat, ut intra limites contineri amplius neque exhauriri possit, atque adeo periculum instet praesentissimum, ne mersa navis intereat ; quod postremum vel maxime venit animadvertendum in explananda translatae potestatis ratione. Pauca duntaxat , & velut ad aditum aperiendum, delibabo. Primum integrum aliquem *Philonis* locum, quia corruptus vulgo fertur , apponam, de Somn. p. 1119. E. χειμῶνά τις ὁρᾶν ἀκμάζοντα ϗ βαρὺ πνεῦμα ἐναντίον ϵ λαίλαπα καλαιγίζουσαν ϗ κυματούμενον πέλαγος, ἐγκομίζειν δέον , ἐξορμίζειν ϗ ἐξανάγεται· τὶς ἢ κυβερνήτης ἢ ναύκληρος ἕτω ποτὲ ἐμεθύσθη ϵ παρώνησεν, ἵνα , ὅταν εἴπωσι καλασκηψάντων, ἐθελήσας πλεῖν, ὑπέρπλεος ἄνωθεν ἐπιχυθείσης τ θαλάττης ἡ ναῦς γενομένη πλωτῆρσιν αὐτοῖς συγκαλαποθῇ· partem vidit *D. Hoeschelius* , male quidem mutans ἐγκομίζειν. ἐθελήσας absolute positum rariore structura , quanquam *Philo* sacpius utatur, turbavit librarios. Idem p. 884. D. Hercules μόνος πλῆθος ϗ ὄγκος ἂν ἐναυδάρει , θεὸς ὢν θαλάττῃ τοῖς συμπλέουσι , μὴ τὸ σκάφος ὑπέρπλεον γένηται· ne tanti viri pondere depressa navis aquas hauriat & submergatur : & sane *Antimachus* in Lyda ideo Herculem ab Argonautis expositum tradiderat διὰ τὸ καλαβαρεῖσθαι τὴν Ἀργὼ ὑπὸ τῦ ὄγκου, teste *Schol. Apoll. Rhod.* ad I, 1289. Similem in modum usurpavit *Plutarch.* Lucull. p. 499. E. ὁλκάδος πρὸς τὴν θάλασσαν ἤδη βαρείας ϗ ὑπερπλέου γενομένης· & *Dion. Cass.* LII. p. 473. A. elegantissimo loco , ubi Maecenas rem Romanam cum navi procellis jamdudum agitata componens Augustum quam potest acerrime adhortatur, ut ejus gubernacula capessat: μήτ᾽ ἂν χειμαζομένῳ ἔτ᾽ αὐτὴν φείδῃς· ὁρᾷς γὰ ὡς ὑπέρπλεός ἐϛι. μήτε περὶ ὄγκου φερόμενον ἐάσῃς· qua quidem in comparatione mirum est, ni versus *Alcaei* nobilissimos in mente habuit , qui post *D. Heinsii* conatus ad *Sil. Italic.* X, 325. necdum sunt persanati. *Diphilus* usu paululum insolentiore naviculariorum ipsum, cujus ratis in hoc periculum sit adducta,

que ex pauperculis reddidi, atque omnibus ea, quibus egebant, benigne largitus ſum, ſeu, ut verius dicam, poſtquam acervatim, ut in amicos beneficus eſſem, opes effudi, atque ea re factum eſt, ut ad inopiam redactus ſim, illi me ignorant; ſed ne aſpiciunt quidem, cum tamen antea me revererentur, adorarent,

σίους ὃν πενεςάτων ἀποφήνας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις ἐπικερήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον ἐς ἐνεργεσίαν τῶν φίλων ἐκχέας τὸ πλῆτον, ἐπειδὴ πένης ἀφ' ταῦτα ἐγενόμην, οὐκ ἔτι γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν, ἀλλὰ προσβλέπουσι οἱ τέως ὑποπτήσσοντές τε καὶ προσκυνοῦντες, καὶ

ἔα, ὑπέραντλον dixit γενέσθαι adferam locum ex *Athen.* VII. p. 292. A. aliquanto minus, quam editur, depravatum: Ναύκληρος ἀποθύει τοῖς αὑτοῦ ἀποβαλὼν τὸν ἰσὸν, ἢ πανδάλιον συντρίψας νεὼς, Ἢ φοητί· ἐκρίψας ὑπέραντλος γενόμενος fallatur autem, meo ſaltem judicio, ſi quis emollire tentet refingendo ὑπεράντλου γενομένης. Non invenuſte *Heraclitus*, vel potius, qui nomen ejus mentitur, Ep. V. ἰὰν ἢ φθάσαν ὑπέραντλον γένηται τὸ σῶμα, δύσεται εἰς τὸ εἰμαρμένον· *ſin*, *antequam poſſim mederi*, *aquae intercutis copia quaſi ſentina corpus fuerit obrutum*, *mergetur in deſtinatam fati ſortem*; cum quibus omnino conferendus eſt Seneca Ep. XXX. *Suidas* exponit, Ὑπέραντλον, πλήρη, additque incerti ſcriptoris verba: οἱ ἢ ὑπέραντλον ποιησάμενοι τὸ πλοῖον, ἀσφαλῶς παρεκομίσθησαν εἰς τὴν ἤπειρον· en mirificam verſionem: *illi autem vento pleno navigantes*; vulgatum ego non expedio, niſi corrigas τὸ πλοῖον, tali ſenſu: *illi autem, quum navim ultra modum oneraſſent, tuto tamen ad inſulam appulerunt*: rectene conjectarim nec ne, inventus olim locus oſtendet. Verum ea ipſa poteſtate, quam notavit *Suidas*, & alia quidem longe in re vocem adhibuit *Themiſtius* Or. XVIII. p. 221. B. ἔχουν αἱ σιτοβῶναι μεσαὶ εὐρῶτος καὶ ἀραχνίων, ἀλλ' ὑπερχειλεῖς ἢ ὑπέραντλοι· quid audio? σιτοβῶνας ὑπεράντλους; equidem valde vereor, ut *Themiſtius*, ſi veteres illos auctores purae & elimatae dictionis capiamus arbitros, duriſſimam iis figuram approbet: me ſi appellet advocatum, vadimonium deſerere ſum paratus: ſatis erat audacem fuiſſe in ὑπερχειλεῖς. Quanto verecundius tralationem inſtituit *Euripid.* Hippol. v. 767. Χαλινᾷ δ' ὑπέραντλος ὥσα Συμφορᾷ· gravi preſſa ac tantum non merſa calamitate, ſic ut nullae reſiſtendi vires ultra ſuppetant. Etſi nihil ſingulare doceat, cauſa tamen eſt, cur *Scholiaſtae* verba ſint producenda: οὐ μεταφορᾶς, inquit, ἢ ἐν τῇ νηῒ μηκέτι τὸ ἀντλίας ὑπερίσχειν δυναμένων ἀδυνατοῦσα, φησὶ, πρὸς τὴν συμφορὰν, καὶ ὑπερβαρὴς νοήσασα τὴν ἀγχόνην ἐβουλεύσατο· apparet eos dici μηκέτι τὸ ἀντλίας ὑπερίσχειν δυναμένους, qui, quando laxis, ut cum *Virgilio* dicam, laterum compagibus navis accipit inimicum imbrem rimisque fatiſcit, exuberantem ſentinam ſuperare & vacuefacere nequeunt. Jam mihi confer *Ariſtophanem* in Pac. v. 17. Οὐ γὰρ ἔθ' οἷόν τ' ἦμὶ ὑπερίσχειν τὸ ἀντλίας· hoc ſcilicet indicat: *ego enim tantum offarum ſubigendo parare non valeo*, *quantum ad iſtum ſcarabaum explendum ſit ſatis*: rectius, niſi fallor, quam *Scholiaſtes*, cui aliquid alienum eſt adſutum e *Suida*, eumque ſecutus *Flor. Chriſtianus*: ſi tu, quod iſti volunt, admittas, id certe ſecundum illam, quam dedi, explicationem conſiſtere neceſſe eſt. Apud Comicum *Suidas* exhibet in Ἀντλίᾳ undecumque depromtum, οἷόν τ' ἦμὶ παρειπεῖν, ipſe tamen ſervans vulgarem ſcripturam in Ὑπερίσχει, quam ego vel propter *Euripidae Scholiaſtem* repudiare nolim. Non ſecus autem ac Phaedram χαλινᾷ ὑπέραντλον συμφορᾷ, dicere quoque licet συμφορὰν ὑπέραντλον, tam vehementer ingruentem, ut hominem obruat. Igitur *Luciani* ὑπεραντλοῦσα ὕβρις τοῦ βίου tanta eſt humanae vitae tamque gravis protervia atque injuſtitia, quae cogat eam ſubſidere, velut occupatam a ſentina ratem, ſecundumque aliquod diluvium flagitet, nec, niſi ſubmerſis hominibus, expiari queat: hoc perquam venuſte ſequitur poſt, πόσοι Δᾳκιλίους ἱκανοί; §. 18. quamvis variata figura: μὴ ὑπεραντλοῦσα εἰσπίσῃ ἐπικλύσῃ αὐτόν. *Faber* iteravit priorum *inexhauſtam*: id tamen in *Pollucis* Interprete merito reprehendebat Eruditiſſ. *Kuhnius* ad I, 92. quem, qua erat Graeci ſermonis peritia, vim vocabuli habuiſſe perſpectam non diffiteor. *Heſychius*: Ὑπέραντλα, πολλὰ· imo ſane: ſic expone, ſi lubet, ὑπέραντλον ὕβριν, πολλὴν ſed idem agnoſce, nihil hoc ad ſignificandi valere proprietatem. Et huic jam voci ſatis eſt ſuperque factum. Ceterum multa ſunt apud alios hiſce *Luciani* prorſus adſimilia: tu vide de malitia generis humani, quod nullis ſe vel exuſti orbis vel aquis obruti poenis coerceri emendarique patiatur, Jovem ipſum conquerentem apud *Stat.* Theb. I, 215. addendus eſt *Lutatius*. Jure quidem metuebat *Ovidius*, ne Jovem brevi inermem haberemus, ſi quandocumque peccant homines, fulmina mitteret. Verum haec talia colligere non lubet. *T. H.*

77. Τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας] Eadem locutio in Κρων. §. 36. τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν Nigr. §. 26. Hoc multo frequentiſſimum: *Iſocrat.* Arch. p. 130. A. *Demoſth.* pro Cor. p. 517. B. *Euſebius* apud *Stob.* p. 20. v. 51. τοῖς δεομένοις τὰ δίοντα ἐπαμύνομι. *Hierax* p. 106. v. 38. *Philoſtr.* V. A. T. V. p. 220. v. 19. de V. S. II. p. 547. 605. v. 13. Eodem modo *Paulus* I ad Timoth. V, 10. 16. Paraphr. Enchirid. §. 37. & *Mer. Caſaubon.* Uſurpari a Scriptoribus Eccleſiaſticis pro, *ſumtus*, *viaticum ſubminiſtrare*, vel, *ſtipem conferre*, monuit *Henr. Valeſ.* ad *Euſeb.* H. E. VII, 5. *Ariſtoph.* Plut. v. 831. — ἐπήρκουν τοῖς δεομένοις τὸ φίλων· quem locum niſi cum *Luciano* contuleris, minus habebis elegantiam ejus perſpectam. *T. H.*

81. Ὑπεπτήσσοντες] Advocat *Def. Heraldus* ad iſta *Arnobii* VII. p. 221. *Tum deinde ſalutet acclinis*, *ancillatum ſervuli pavibunda trepidatione imitatus*, ut ego quidem legendum exiſtimo: quin opportunius etiam advocaſſet, quae Nigrinus commemorat §. 21. *T. H.*

καὶ ζ ἐμῆ νεύματ[ος] ἀνηρτημένοι. ἀλλ' ἤν πω κ ὁδῷ βαδίζων [a] ἐντύχωμι τινὶ αὐτῶν, ὥσθ' τινα στήλην παλαιᾶ νεκρᾶ ὑπτίαν, ὑπὸ ζ χρόνε ἀναλελραμμένην, παρέρχονται, μηδὲ ἀναγνόντες· οἱ δὲ κ πόρρωθεν ἰδόντες, ἕτεραν ἐκτρέπονζ), δυσάντητον, κ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεως ὑπολαμβάνοντες, τ εἰ πρὸ πολλῆ σωτῆρα, κ εὐεργέτην αὐτῶν γεγενημένον.

& ex meo penderent nutu. Quin etiam si forte cui ipsorum in via occurram, ii me veluti eversum hominis jamdudum sepulti titulum, & temporis diuturnitate collapsum, prætereunt, ne legentes quidem: alii autem quam longe me vident, in aliam deflectunt viam, rati quippe visuros se spectaculum aliquod occursu infaustum, atque aversandum, me, inquam, qui non ita prigodem σωτῆρι ipsis & εὐεργέτης fui.

Ὥστε ὑπὸ τ κακῶν ὀπὶ ταύτῃ τ ἐ-

6. Tot itaque malis circumvallatus, in hunc

a Ἐντύχωμι] ἐντύχω F.

83. Ὁδῷ . . .] *Euripid.* Med. 561. Πάντα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος. *Menander:* Ἀνδρὸς κακοῦ πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι. γν. p. 168. *M. du S.*

84. Στήλῃ παλαιᾷ νεκρᾷ] Proverb. Idem de Merced. Cond. §. 28. & alibi. *J. B.*

Στήλῃ π. ν.] De Columnis sepulcralibus intelligendum, & Cippis. *Anonym.*

Στήλῃ παλαιᾷ νεκρᾷ ὑπτίᾳ] Ut probet, in sepulcris etiam columnas erigi, haec adtulit *Fr. Luisin.* Par. III. c. 8. *Rufinus* Anth. VII. Ep. 146. — ὡς ὁ τάφος, νῦν σε περιεχόμεθα· te nimirum vetulam & jam capularem, quae cum rugis & defloreſcente forma pristinos amatores amisisti. *T. H.*

87. Ἑτέραν] ὁδόν. *J. Br.*

Ibid. Δυσάντητον κ ἀποτρόπαιον] Valde *Luciano* familiaris locutio, ut notatum *J. Brodaeo* Misc. IV. c. 1. *Theophyl.* Ep. 23. ἵνα σε πάντες ἀστῷ τι κακὸν δυσάντητον ἀποφεύξαιντο. *Infaustos malique ominis* Latini dicunt: *Ammian.* XIV, 6. p. 28. *Eruditos & sobrios, ut infaustos & inutiles vitant:* ubi pene mihi persuasi legendum esse, *infaustos & mutilos:* eorum enim, qui non integri corporis erant, ut ait *Seneca*, malum omen faciebat occursus: facile tamen dissentientem feram. *Charisius* apud *Rutil. Lup.* de Fig. Sent. II. p. 11. *hunc omnes conquirebant: illum vitabant, ne ab eo viderentur.* *T. H.*

89. Σωτῆρα & εὐεργέτην] Voces quae jungi solitae, de quibus ad *Heliod.* lib. 2. *J. B.*

91. Ὑπὸ τ κ.] malis oppressum. *J. Br.*

Ibid. Ἐπὶ ταύτῃ τὴν ἐσχατιὰν τρ.] Hoc loco notanda est insignis maximi viri hallucinatio, *Erasmi* dico, qui τὴν ἐσχατιὰν pro ultima desperatione sumpsit, & hoc modo vertit: *ad extrema redactus consilia.* At nihil aliud est ἐσχατιὰ, quam praedium rusticum longe ab urbe situm, forte in finibus Atticae. Ideo vertendum erat, *ad hoc ultimum rus redactus.* Deus bone, quis ab erroribus homo se vendicabit, quando tantus vir reliquit etiam errores humanitatis suae indicia. *J. P.*

Ἐ. τ. τ. ἐσχατιὰν] Ἐσχατιὰ, ὡδὶ μὲν τοῦ πεπτῆ, τὸ ἀπλῶς ἔχειν, κατὰ τοῦτο μάχῃ. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, ἐρημίαν τινὰ ἡ λέξις δηλοῖ. *Eustath. ad Il.* I. *A. V.*

92. Ἐναψάμενος διφθέραν] *Aristoph.* Nub. v. 72. Eccles. v. 80. διφθέραν ἐνημμένος. ἀδεψιελημένος, inquit *Suidas.* *Myron Prienensis* apud *Athen.* XIV. p. 657. D. constituisse Lacedaemonios refert Hilotas κυνῆ τε ἄκοντι φορεῖν & διφθέραν ἀδεψιελῆ. *Alciphr.* III. Ep. 70. p. 446. σείλας ἱμαντὸν ἀγριαῖος, νέος ἐναψάμενος κ σμινύην λαβὼν νέκυς & διφθέρα hoc quidem usu non differunt. *Philostr.* Her. p. 664. v. 27. διφθέραν τε περιαρμοσάμενος (nescio an praeponi debeat binorum Codicum ἐναρμοσάμενος) κ σμινύην φέρων uterque jungit σμινύην ad opus rusticum faciendum, quomodo *Lucianus* δίκελλαν· ideo Timon §. 7. ὑποδιφθέρους σκάπτειν δι, ἄρμοι &c. §. 8. δικελλίτης κ διφθερίας & §. 42. δικέλλαν & φιλτάτην διφθέραν jam novis opibus auctus Pani consecrat. Est autem διφθέρα, ἱμάτιον γεωργικὸν, ἐριοῦν, πρὸς ὄμβρων μάλιστα ἀποφυγὴν ἐκανὸν, ut recte Scholion illud insertum *Dioni* Or. IV. p. 70. C. quod, post *Casaubonum* tamen, animadvertit etiam *Kuhn.* ad *Poll.* IV, 119. n. 31. Porro de rusticorum διφθέραις apud Atticos *Is. Casaubon.* ad *Theophr.* Char. c. IV. p. 41. *T. H.*

95. Προσφιλοσοφῶν] *Seberus* ad *Poll.* X, 129. n. 100. observat *pro* Luciani *phrasi magis proprie* Phocylidem *dixisse* v. 149. σκάπτειν δικέλλῃ· multum abest a nostri Scriptoris elegantia. Ego jam, inquit Timon, procul ab omni hominum, quos pessime odi, consortio cum solitudine atque isto ligone philosophor, & rationes meas deduco. Qui remotis arbitris, quando aperte proloqui non audent, calamitates vel suas vel aliorum deplorant, eos poëtae dicunt quasi proverbio αὔρας & ἀνέμους λιγαίνειν· γῇ & ἀέρι λαλεῖν, ut illa nutrix in *Euripid.* Med. v. 57. quem locum facete allo deflexit *Philemon* in fabula Militis. Noster, ut Timonis sui personam tueretur, ligonem & solitudinem substituit. *T. H.*

99. Ὑπνον] Vide *Celsum* apud *Origenem* VI, 329. ὁ θεὸς ὕστερ ὁ ὦδος τοῦ κωμῳδοῦ Ζεὺς ὁπόταν τῶν μακρὰν ὑπνον διατείνας &c. *M. du S.*

1. Νήδυμον] Ex *Homeri* Il. B, 2. Δῖα δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. *J. Br.*

Νήδυμον] Totus Homericus hic dialogus: in eo tamen *Aristophanis* multum inest. *J. B.*

Ibid. Ὑπὲρ τ Ἔτους.] *Erasm.* in Proverb. *Epimenidis somnus.* *J. Br.*

Ὑ. τ Ἔτους.] Varie traditur annorum, quibus dormiit

hunc remotum & desertum agrum concessis & suspenso ex humeris rhenone terram colo, quatuor in diem obolis locata opera, hic cum ligone & hac solitudine philosophans. Mei certe laboris hoc videor praemium vel maximum consequi, quod plerosque praeter aequum & bonum fortunatos non sum visurus. Id enim mihi molestum est ut quod maxime. Ecquid igitur, Saturni ac Rheae fili, excutiens altissimum istum sominum ac vere ὕπνον, (nam Epimenidem dor-

χαλίαν τραπόμενος, ἀναβάλλομαι δηθέκαι, ἐργάζομαι τ γῆν, ὑπόμισθος ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ διελλῃ φιλοσοφῶν ἐνταῦθα. τοῦτο γάρ μοι δοκῶ κερδανεῖν, μηκέτι ὄψεσθαι πολλοὺς παρὰ τ ἀξίαν εὖ πράττοντας· ἀνιαρότερον γὰρ τοῦτό γε. ἤδη ποτὲ εἶν, ὦ Κρόνου καὶ Ῥέας υἱέ, τ βαθὺν τοῦτον ὕπνον ἀποσείσαμενος, καὶ νήφων, (ὑπὲρ τ Ἐπιμενίδου γὰρ κεκοί-

1. Ὑπὲρ τ Ἐπιμενίδου γὰρ κεκοίμ.] Ὑπὲρ γὰρ τ Ἐπιμενίδου. Ὁ Ἐπιμενίδης οὗτος Κρὴς ἦν χρησμολόγος, ὃ ἐς τὸ, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, λόγιον λέγουσι δὲ * ξ ἔτη ὑπνώσαντα ὕστερον μὴ ταῦτα ἀναπῆσαι τῶν προγεγενημένων ἐκ μνήμης τῶν διάνοιαν, καὶ † εἰς χρησμολογίαν τὸ ἐντεῦθεν λοιπὸν ἀπιδεῖν. V.

* Ξ ἔτη] Prave apud Suid. in Ἐπιμενίδης, & Apostolium C. VIII, n. 84. τὰ δὲ ἐξ ἐκείθεν. Vide Kusterum. T. H.

† Εἰς χρησμόλογον] V. εἰς χρησμολογίαν C. G. πρὸς χρησμολογίαν. M. du S.

miit Epimenides, numerus. Alii LVII. alii L. aut XL. faciunt. *Plin.* VII, 52. & *Diog. Laert.* 29. A. LVII. *Varro de L. L.* VII, quinquaginta. *Plut. an seni gerenda sit Resp. Tertull.* & *Pausan.* in *Att.* quadraginta. Vide *Menag.* ad *Diog. Laërt.* p. 39. *M. du S.*

Ὑπὲρ τ Ἐπιμενίδου] Cui non dictus Epimenidis somnus? Argute is, & personae suae convenienter, quippe homo rusticus, apud *Alciphr.* III. Ep. 38. ὑπνεῖ δὲ, ὥσπερ ἤκουσα τοῦ φαμένου σοφὸς ἂ λέγουσι Ἐπιμενίδην τινὰ Κρῆτα καταμῶξαι. Vid. *P. Victor.* V. L. XXIV. c. 1. *A. Schott.* ad Prov. App. Vat. C. III. n. 97. *Menag.* ad *Diogen. L.* I, 109. *Faber* in Epimenidis aetate scrupulos movet, hunc nullius, alterum alicujus momenti. Niciam Nicerati filium, qui ad Epimenidem arcessendum fuit missus, quis illum docuit eum esse, quem Sicula clades nobilitavit? non *Diogenes* certe: nam is quidem tempus, sextam sive septimam & quadragesimam Olympiadem, accurate perscribit. Athenienses Nicias & Niceratos plures, etiam in hac ipsa familia, possem, si hoc ageretur, ostendere: quid ergo prohibet, quominus unum aliquem ex istius Niciae, qui expeditioni Siculae praefuit, majoribus intelligamus? Verum difficilior est nodus in *Platone*, qui disertis sane verbis Epimenidem Athenas advenisse refert πρὸ τ Περσικῶν δεῦρο ἔτεσι πρότερον de LL. I. p. 780. F. *hoc est, ut opinor*, inquit *Aldobrandinus* ad *Diogen. L.* nam operae pretium erit eum audire, *antequam Persae in Lydiam venirent:* τοῦδε μὲν ἕνεκα &c. *in quo cum Laërtio consentit* Plato: *nam Cyrus rex Persarum Sardis ingressus est victor annis decem postquam Epimenides urbem Athenas purgaverat.* Callidum utique commentum, sed quod, si propius inspicias, in irritum cadit: primum calculos male posuit Vir Eruditus; pro decem annis dixisset Olympiadas decem, remitteremus annorum aliquot dispendium; quanquam eo pacto totum illud Platonis cum Diogene conciliandi remedium evanescat. Deinde, communi nunc etiam, sed pessimo tamen nimis inconsiderate scribentium vitio, in eo peccat gravius, quod post posita quaedam philosophi verba sententiam dicat, ne lectis quidem, nedum perpensis, quae proxime consequuntur: καὶ δὴ ἐφοβοῦμεν τ Περσικὸν Ἀθηναίων φόλον, εἶπεν ὅτι δίκαι μὲν ἐτῶν οὐκ ἔξουσιν ὅταν δὲ ἔλθωσιν, ἀπαλλαγήσεται πραξάμενος ὧν ἠλπίζομεν, παθόντες ἃ δράσαντες πάλαι κακά. Haec quin ad Mardonii in Atticam expeditionem pertineant, nullus est dubitandi locus: igitur *Plato* intercedit ipse, ne πρὸ τ Περσικῶν explicemus, *antequam Persae in Lydiam venirent*, statuitque plane, Epimenidem Athenis adfuisse secundo tertiove anno Ol. LXVIII. hoc est, sex & triginta plus minus annis post occupatas a Cyro Sardes: tum praeterea III. LL. p. 804. D. hospitem illum Athenienssem ita loquentem facit: Ἆρ' οἶσθ', ὦ Κλεινία, τ ΦΙΛΟΝ ὅτι παρέλιπες τ ΑΤΕΧΝΩΣ ΧΘΕΣΣ γενόμενον is Epimenides est, ut mox patet. Haec pro notarum modulo sufficiunt: nam de Epimenide, deque tempore, cui Plato confabulationes istas de legibus illigavit, longior est disputatio, quam ut hisce terminis circumscribi possit. Porro quod *Plutarch.* narrat de Is. & Osir. p. 378. E. Φρύγες δὲ τ θεὸν οἰόμενοι χειμῶνος καθεύδειν, ὄψους δ' ἐγειρομένου, τότε μὲ κατάκωμοὺς, τότε δ' ἀνεγέρσεις βακχεύοντες αὐτῷ τελοῦσιν, id quidem vere Phrygium, & istorum, quos ipsa natura pene brutos finxerat & servos, ingenio dignum; quod *Democharis* apud *Athen.* VI. p. 253. C. de abjecto Athenienssium erga Demetrium studio, ὀρχούμενοι καὶ ἐπᾴδοντες, ὡς εἰ μόνος θεὸς ἀληθινὸς, οἱ δ' ἄλλοι καθεύδουσιν, ἢ ἀποδημοῦσιν ἢ οὐκ εἰσί, luculentum pristinae virtutis in foedissimam adulationem verse specimen. Probabilius & figurate dormitare Deos conqueruntur, & alto velut sopore obrutos rerum humanarum curam intermittere, quando malis non interrupto felicitatis cursu bene est, dum boni non communes tantum aerumnas, sed istorum etiam injurias perpeti coguntur & exhaurire. Sic in Epigrammate, quod Bachetus edidit ad *Diophant.* Arithm. V. Qu. 33. n. 21. a fratre frater iniqua haerediratis partitione fraudatus exclamat: Ζεῦ βαθὺν ὕπνον ἔχεις. Comici, qui-

χαίμησαι,) καὶ ἀναῤῥιπίσας τὸ κεραυνὸν, ἢ ἐκ τῆς Οἴτης [a] ἐναυσάμενος, μεγάλῃ φλογὶ ποιήσας τὴν φλόγα, [b] ἐπιδείξαιό τινα χολὴν ἀνδρώδη καὶ παικτὴν Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ἐστὶ τὰ ὑπὸ Κρητῶν περὶ σοῦ, καὶ ἐκ [c] σῆς ταφῆς μυθολογούμενα.

miendo vicisti) flatu denuo suscitans fulmen, aut ex Ætnæ crateribus accendens, ingenti edita flamma, iram illam Jovis fortis ac manu prompti exeres; nisi forte vera illa sunt, quæ de te Cretes, & sepulcro tuo apud se sito fabulantur?

ΖΕΥΣ. Τίς οὗτός ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κεχραγὼς ἐκ τῆς Ἀττικῆς πρὸς τὸ Ὑμηττίον ὄρος τῇ ὑποφορείᾳ; πιναρὸς ὅλος, καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδιφθέρους.

7. JUP. Quis hic est, Mercuri, qui ex Attica vociferatur ad radicem montis Hymetti, sordidatus, & squalidus, & caprinis pellibus semiamictus? in-

a Ἐναυσάμενος] ἐγκαυσάμενος C. b Ἐπιδείξαιο] Sic vetustae Edd. omnes. S. & A. ἐπιδείξας. c Σῆς ταφῆς] τῆς ἐκεῖ σ. τ. J. notatur quoque ad marginem AIW.

2. Ἀναῤῥιπίσας] Ἀνακινήσας. V.

3. Ἐκ τῆς Οἴτης] Ἡ Οἴτη ἔστι μὲν τοῦ Φωκίδος ὄρος ὑψηλὸν, καὶ μέντοι καὶ πυρὸς φλόγας ἀνιέναι· πῶς δὲ τοῦτο λέγει

λ

Οὐ μὲν καὶ] V. μὲν (μέντοι). M. du S.

ὁ; ἔοικε μοι, διότι ἐκεῖ Ἡρακλῆς τὸ τελευταῖον κατ' ἰδίαν ἀξίωσιν ὑπὸ † Φιλοκτήτου ἀλοκαυτώθη. V.

10. Πιναρὸς] Ρυπῶν. V.

† Φιλοκτήτου] C. Φιλοκτήμονος. M. du S.

quibus scenica protervia Deos irridere licuit, tam facetum Jovis, haud nimium diligentis rerum humanarum arbitri, somnum ad partes vocarunt: eorum aliquem quin, ut solet in plurimis, secutus fuerit Lucianus, *Celsi* locus apud *Originem* dubitare nos non patitur: *Themistius* eodem respexit Or. VII. p. 91. A. Ridet etiam, sed acerbiore joco, Baalem dormitantem, ut vix sacerdotum clamoribus excitari possit, Elias III Reg. XVIII, 27. Illa jam veritati sinceræ sacrisque literis propiora, quum apud *Stobaeum* Tragicus poëta dicit, *Οὐχ εὕδει Διὸς ὀφθαλμὸς*· *AElianus* apud *Suidam* in Βραγχίδαι, ὃ μὴν ἐκαθεύδησε τῇ θεῷ πρόνοια. Hinc πρόνοια ἀνύσακτος, quod in Simplicio alicubi corrupte legitur ἀσύσταλος. Rex vates Psalm. XLIII, 23. Ἐξεγίρθητι, τί ὑπνοῖς, κύριε, significans Deo neutiquam convenire somnum illum, quem numinibus suis gentiles adscribant. *T. H.*

2. Ἀναῤῥιπίσας] Non putem cum *Barlaeo* verbum hoc in *vibrandi* significatu accipiendum: nihil enim aliud denotat proprie, quam *ignem prope extinctum flatu excitare*, quod *AElian.* Hist. Anim. IX, 20. dixit ῥιπίδι ὑπιρεξάψαι, alias ἀναζωπυρεῖν. Translate *Plutarch.* in *Amatorio* p. 785. Τὸ ποιητικὸν καὶ μουσικὸν ἐξάρμησε καὶ ἀνερρίπισεν & *Lucian.* in Gymnas. §. 21. quare in versione hujus loci pro *denuo vibrato fulmine* ponendum erat, *fulmine flatu rursus excitato.* In principio hujus Dialogi dixerat extinctum esse fulmen Jovis: τὸ ᾧ ἀοιδίμων σου, καὶ ἐκηβόλου ὅπλου, καὶ πρόχειρον οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη &c. *L. Bos* Obs. Crit. c. IX. p. 48.

3. Ἐκ τῆς Οἴτης] Ex Oeta monte: ex Herculis scilicet busto. *J. Br.*

Ἐκ τῆς Οἴτης ἐναυσάμενος] Offendit Graecus Interpres ad OEtam montem, unde, quia nullas flammas vomat, fulmen accendi non possit: molliendae tamen difficultati remedium, quale res ferebat, petit ab Hercule, qui in summo vertice (τῆς Οἴτης Ζηνὸς ὑψίστου πάγου appellat *Sophocl.* Trach. v. 1203.) fuerit crematus. Hoc sane verum; nam & casus iste loco nomen dedit non unum. Rogum, quo conflagravit Hercules, πυρὰν Graeci plurimum vocant: frequenter *Sophocl.* in Trach. *Theocrit.* Eid. XXIV, 81. *Clem.* Protr. p. 19. C. κατέτρεψε τὸν βίον λέγω τὸν ἐν Οἴτῃ πυρᾶς καυθεὶς μοίνος. *Hygin.* F. XXXVI. *Serv.* ad AEn. VIII, 300. Hoc nomen in eo loco resedit: *Theophr.* H. Pl. IX, 11. τῆς Οἴτης περὶ τὴν Πυράν. vide *Liv.* XXXVI, 30. Itidem Φρυγία λόφῳ τῷ ἐκεῖ περιφύεσθαι τὸν Ἡρακλέα· *Stephan.* in V. alia notant *Muncker.* ad *Hygin.* p. 83. *Ez. Spanhem.* ad *Callimach.* H. in Dian. v. 159. Tertium vix reperias extra *Lutat.* ad *Stat.* Theb. IV, 158. *Oeta, in qua esset concrematus Hercules eo loco, cui* Prestion *nomen est:* melius, ut puto, Πρηστῶν. nam ne de vitio suspicemur, prohibet originis ratio percommoda, λόφῳ τῷ πρῆσαι, quod de rogo Herculis succendendo posuit *Sophocl.* Trach. v. 1211. Probarem equidem istam solvendi nodi viam, si perpetuum aliquod ignis egesti monumentum Herculis pyra reliquisset: speciose poterat ex ejus heroïs, qui severissime vivus in malos animadvertisset, rogo flamma fulminis extincti redintegrari: verum apud veteres nullum extat ardentis Oetae vestigium. Non me praeterit stare pro vulgata lectione *Is. Vossium* ad *Catull.* p. 287. 288. & credere insuper, *nonnunquam flammas & incendia, etiam cum accolarum damno, eructare hunc montem:* sed, ex quibus hoc conficiat, *Catulli, Statii Manilique* loca perperam exposuit; quod quum lectorem paulo peritiorem fallere videatur non posse, nihil est causae, cur in pravis Ejus interpretationibus refellendis operam insumam. Placet ergo *Tan. Faber* pro Οἴτης reponens Αἴτνης· nihil verius vel arbitro *Luciano* §. 19. ubi Cyclopas ἐκ τῆς Αἴτνης Jupiter arcessi jubet ad acciendum fulmen: §. 40. Mercurius ὑπὲρ τὴν Αἴτνην.

in-

incurvus autem, opinor, fodit; homo garrulus atque audax: haud dubie Philosophus est; neque enim sermones de nobis adeo impios deblateraſſet. MER. Quid ais, o Pater? tun' ut Timonem Colyttensem, Echecratidæ F. haud noris? hic ille est, qui nos toties sacris rite factis opipare accepit; ille repente dives; qui totas hecatombas mactabat; apud quem splendide solebamus agere Diasia.

σκάπτει δὲ οἶμαι ὀπισχυφὸς λάλος ἄνθρωπος, καὶ θρασύς. ἦπου φιλόσοφός ἐστιν· εἰ γὰρ ἄν ὅτως ἀσεβεῖς τοὺς λόγους διεξῄει καθ' ἡμῶν. ΕΡ. τί φῄς ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρατίδου, τὸν Κολυτέα; ὅτος ἐστὶν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ' ἱερῶν τελείων ἑστιάσας, ὁ πάνπλουτος, ὁ τὰς ὅλας ἑκατόμβας· παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν ἑορτάζειν τὰ Διάσια. ΖΕΥΣ.

18. Τὰ Διάσια] ‡ Ἑορτὴ Ἀθήνησι ἥτω καλουμένη, ἣν διάθεσιν μὴ γνησιότητος ἐπιτελεῖν, θύοντες Διὶ τῷ Μειλιχίῳ ἔοικε· ὃ καὶ τοῦτο ταύτῃ λάβοι τῇ § Διασιάσιον τεθῆσθαι. *V.* Διασιάσιον· ὃ τὸ ἀποτρέπειν τὴν ἀνίας· ἅμα δὲ τῷ Ἰκαρομ. καὶ προστίθει τοῦτο τοῖς ἐκεῖ. *C. G.*

‡ Ἑορτὴς *A.* ἣ καλουμένη] *L.* ἑορτὴ . . . καλουμένη· & sic *V.* *M. du S.*

§ Διασιάσιον] Verbum nihili, quod ex Grammaticis veteribus male intellectis vel mendose scriptis arripuit: interpretatio in Exc. G. non melior. Διάσια volunt dici ἀπὸ τῆ διαφυγεῖν αὐτὰς ὠκυίς (quibus Jovem Μειλίχιον adibant) τὰς ἄσας· ita *Suid.* ex *Aristoph. Schol.* ad Nub. 407. apud quem perverse legi ἄτας monuit *Kusterus*: idem vitium ex *Sapphus* Oda deterſit *H. Stephan.* ad *Erotian.* p. 158. Brevius *Etymol.* παρὰ τὰς ἄσας τὰς αἰτίας. Non quæro, quam recte: sed hinc saltem patet quam vocis originem probaverint. Debuerat ergo scripsisse noster Commentator, ἀπὸ τῆ διωθεῖσθαι vel ἀποτρέπειν τὰς ἄσας, ἤγουν τὰς αἰτίας. Quod si ab ἀσαίνω compositum extitisse unquam διασαίνω, longe diversa foret ejus potestas. In Etymologo quoque vestigium aliquod hujus Grammaticorum inscitiæ reperiri suspicor, Διασία ἄν, ἡ ἀποτρέπουσα τὰς ἄσας, eo accentu, quasi singulare femininum esset: tametsi fateor eam difficultatem posse tolli, modo scribas, Διάσια, intelligasque, ἑορτὴ ἡ ἀποτρέπουσα &c. sed citius inepti hominis adsumentum esse dixerim. De voce ἄσαι multa *Foes.* in OEcon. Hippocr. Istius γνησιότητος (minus recte *E. A.* γνησιότητος) Helychius meminit, sed plane mutilus in Διάσια· tum scribe in *C. G.* ἀποτρ. τὰς αἰτίας. Nostri locus in Icarom. §. 24. *T. H.*

inquit, ἐς τὴν ὑμετέρων ἀναπτίσομαι· tum quid apud poëtas est vulgatius, quam haec fulminum Jovialium officina? Idem *Faber* pro ἀναυσάρμους libenter legerit ἀναυσαρμους· non adlentior: ἀναυσία hac significatione notum; alterius auctoritatem delidero: quamvis ἀνάπτειν & ἀνάπτειν pro *succendere*, *ignem immittere*, illud frequentissime, rarius hoc usurpari non ignorem. *T. H.*

6. Ὑπὸ τῶ Κρητῶν] Qui te juxta Gnosum oppidum sepultum praedicant. *J. Br.*

Ὑπὸ Κρητῶν] *Callimach.* ὡς Διὰ, & tangit illud alibi *Lucian.* *J. B.*

Ibid. Τῆς ἐκεῖ σῆς τ.] Restituimus ex Ed. *J.* vocem ἐκεῖ in aliis omissam. Vid. 3. Θυσ. c. 10. Z. τρ. c. 45. & φιλοψ. c. 3. *Lactantius* ipsum sepulchri titulum exhibet I, 11. ZAN KPONOI. Vide & *Chrysost. Hom.* III. in Ep. ad Tit. Not. ad *Porphyr.* n. 17. *M. du S.*

10. Ὑποδίφθερος] *Caprina pelle amictus.* *J. Br.*

12. Φιλόσοφος] Ex eorum philosophorum familia, qui de Diis male sentiunt. *J. Br.*

13. Οὐ γὰρ ἄν] Excidisse videtur ἄλλως vel simile quid. *M. du S.*

Οὐ γὰρ ἄν] Nihil excidit: οὐ γὰρ ἄν, οὐ γὰρ ἂν ποτε, οὐ γὰρ ἄν που, *ceteroquin*, *alioqui non*, ut *Budaeus* aliique docuerunt. *T. H.*

Ibid. Καθ' ἡμῶν] Τ῀ θεῶν. *J. Br.*

15. Τὸν Ἐχεκρ.] Echecratidae filium, e Colytto vico Atticae. *J. Br.*

Ibid. Κολυτέα] Quid monuerit *Sponius* de hoc nomine scio. Sed scripturam omnium quos vidi librorum sequi malui. Monendi tamen quibus Mss. Codicum copia est, ut videant num in iis etiam, uti in marmoribus, quae ille inspexit, ΚΟΛΛΥΤΕΥΣ legatur. Certe ΚΟΛΛΥΤΕΥΣ scribitur in *vita Platonis* apud *Diog. Laërt.* p. 70. D. Vid. A. G. IV, 733. & *Suid.* *M. du S.*

16. Καθ' ἱερῶν τ.] Quae *Homer.* Od. Δ. & P. τελείσσας ἑκατόμβας vocat. *J. Br.*

Καθ' ἱερῶν τ.] Sic *Thucyd.* V, 47. *M. du S.*

Καθ' ἱερῶν τελείων] Formula loquendi haud sanequam frequens: hunc solum *Budaeus* locum protulit C. L. G. p. 625. ubi ἱερεῖα ita constructum appareat: usitatius, quod ibidem ostendit, καθ' ἱερῶν τελείων ὁμόσας paulo diversum κατὰ βοὸς, καθ' ἑκατόμβης εὔτμητος, de quo *Kuster.* ad *Aristoph.* Equ. v. 657. In Philopſ. §. 21. dedimus ex sententia *Graevii*, ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐτιαθῇ, quum prius esset in plerisque ἀφ' ἱερῶν τ. Quemadmodum autem καθ' ἱερῶν τελείων, sic perinde solent ἐφ' ἱερῶν τελείων, ἐπὶ τομίων ὁμόσας: utramque structurae formam ad ἑστιᾶν traduxit *Lucianus*, haud satis scio, an praeter usum veterum. De ἱεροῖς τελείοις adeundus est *Dukerus* Eruditissimus ad eum *Thucydidis* locum, quem indicavit *M. du Soul.* *T. H.*

17. Ὁ πάνπλουτος] Atqui mox paterna bona fuisse indicabit c. 8. Tamen sic iterum usurpat Τοξ. c. 12. Mortuo ergo subito patre. *M. du S.*

Ibid. Ὁ τὰς ἑ. ἑκ.] Θύων subauditur. *J. Br.*

18. Ἑορτάζειν τὰ Διάσια] Ἀθήνησιν ἑορτὴ Μειλιχίου Διὸς, μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος. Ἀπολλώνιος δ' ὁ Ἀχαρνεὺς διαγράφει τὰ Διάσια, ἀπὸ τῆ τοῦ Μειλιχίου Διὸς ἑορτῆς ὀνομάσθαι λέγων. Vide hac de re *Scholiast. Aristoph.* ad Nub. Sic ἑορτάζειν τὰ ἐπωίκια. ut apud *Long. pastor.* lib. 2. & *Lucian.* alibi, quod aliis notatum. *J. B.*

Ibid. Διάσια] Vide Scholium & *T. Fabri* notam. Adde etiam *Thucyd.* I, 126. & Scholia. Meminit *Noster*

ΖΕΥΣ. Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς· ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλούσιος, ὃν οἱ τοσοῦτοι φίλοι; τίς πολὺν ἐν τοιούτοις ἐστί; αὐχμηρός, ἄθλιος, καὶ σκαπανεύς, καὶ μισθωτός, ὡς ἔοικε, ὕστατα βαρείαν καταφέρων τὴν δίκελλαν.

ΕΡ. Οὕτωσὶ μὲν αὐτόν, χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτὸν, καὶ φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τοὺς δεομένους ἀπλοῦς οἶκτος· ὡς δὲ ἀληθῆ λόγῳ, ἄνοια, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρισία περὶ τοὺς φίλους· ὃς δὲ συνίει κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος. ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων κειρόμενος τὸ ἧπαρ, φίλους εἶναι αὐτοὺς, καὶ ἑταίρους ὠήθη ὑπ' εὐνοίας τὸν πρὸς αὐτὸν, χαιρόντας τῇ βορᾷ.

JUP. Heu! quæ istháec rerum conversio! illene pridem honestus, quem tot amici colebant? Unde igitur eo miseriarum devenit, squalidus, infelix, & fossor mercede conductus, uti ex ligone conjicere est, quem ille adeo gravem in terram demittit?

8. MER. Sua illum, ut minus exacte loquar, comitas perdidit atque humanitas, nec non effusa in omnes inopes misericordia: vere autem ut dicam, stultitia & simplicitas, & imprudentia in admittendis amicis; qui non animadverteret corvis se & lupis gratificari; existimaret præterea, tot vultures jecur sibi assidue exedentes, amicos esse & sodales aliqua in se benevolentia permotos, cum tamen opsoniorum gratia circa illum essent.

Ii

a Τοὺς φίλους] τοὺς φίλους R.

ger Iuxp. c. 24. ubi neglectum ab Athenienſibus hoc feſtum innuit; &, ſi foetus eſt genuinus, Charid. c. 1. *M. du S.*

Διάσια] Meminit hujus loci *J. Meurſius* Graec. Fer. in Διάσια, ſic vertens: *Ille eſt, qui crebro nos per integras victimas reficiens, recens locuples, qui integras hecatombas, apud quem ſolemus ſplendide epulari feſtum Jovis:* ſatis quidem incondite. Fallitur autem, quando Diaſia Munychionis die nono & decimo acta putat: diſerte *Schol. Ariſtoph.* ad Nub. v. 407. μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος, ut *Caſtellano* jam obſervatum: longe alia eſt ἱπποῖα illa πομπὴ, quam memorat *Plutarchus* in Phocione. Ceterum ita loquitur de Diaſiis *Lucianus*, quaſi victimas eo feſto Jovi immolaſſent: hoc negare videtur *Thucydides* I, 126. ſi paulo diligentius attendas, non plane negat: ἔστι γὰρ ἃ Ἀθηναίοις Διάσια, ἃ καλεῖται Διὸς ἑορτὴ Μειλιχίου μεγίστη, ἔξω τοῦ πόλεως, οὐ μὴ παιδημοὶ θύουσι πολλοὶ, οὐκ ἱερεῖα, ἀλλὰ θύματα ἐπιχώρια· ſi πολλοὶ, non omnes utique, ſed illi nimirum, quibus inſtituti veteris, quum ſolis frugibus faciebant, major erat religio. Jam olim nonnihil in iſto loco fuiſſe turbatum, non *Scholiaſtes* ſolum, ſed vel maxime *Pollux* I, 26. ſuſpicionem movet: utrosque in conſilium ſi adhibeas, hunc in modum videri poteſt ſcripſiſſe *Thucydides*: οὐ μὴ παιδημοὶ ἑορτάζουσι, θύουσι δὲ πολλοὶ οὐκ ἱερεῖα, ἀγνὰ δὲ θύματα ἐπιχώρια. Poſtquam illud ἀγνὰ ſemel corruptum fuit in ἀλλὰ, minime mirum eſt interiiſſe δὲ: confer *Porphyr.* περὶ Απ. II. §. 16. poſſem multis firmare, quibus nunc ſuperſedeo. Hoc probabilius ſit, an memoriolam *Polluci* vacillaſſe, quod *Camerarius Kuhniusque* contendunt, arbitrentur eruditi. *T. H.*

24. Οὕτωσὶ μὲν κτλ.] *Ut ita dicam: ὡς δὲ ἀληθῆ λόγῳ, ut vere dicam, ut revera.* *J. Br.*

Οὕτωσὶ . . . .] Eodem redit cum his in Ἀριστ. ὅτι λόγῳ μὲν, ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναφέρομεν τὸ κῦδος, τὸ δὲ ἀληθὲς, ὥσπερ ἂν εἰ τοῦ ἀπὸ λαχόντων ἀνθρώπους ἐπιδικάσαντος τοὺς λόγους. V. etiam *Dial. Jun. & Jov.* εἰσαγωγῶν & τοῦ λόγου. Vide *Tan. Fabri* notam. *M. du S.*

Οὕτωσὶ μὲν εἰπεῖν] Vid. *L. Bos* ad Harmonid. §. 3. Formula quaedam loquendi ſolennis: ſimiles notant *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 36. *Joſ. Waſſ.* ad *Salluſt.* B. J. c. XIV. p. 261. *Duker.* ad *Thucydid.* p. 563. n. 7. Τῷ μὲν γὰρ ὀνόματι, τῇ δ' ἀληθείᾳ *Theon Progymn.* p. 97. λόγῳ μὲν καὶ τῷ δοκεῖν, ἔργῳ δὲ p. 132. λόγῳ μὲν, τὸ δ' ἀληθὲς p. 138. Illam χρηστότητα & φιλανθρωπίαν, quae ſaepe mera ſit ſtoliditas, tetigit *Herald.* de R. J. A. I. c. 5. §. 6. *T. H.*

28. Κόραξι καὶ λύκοις] Idem paſſim Dial. Mort. Sic vocat Δημοσθένους καὶ κόλακας. dictum antea ex *Demoſth.* ad Nigrin. §. 22. *J. B.*

34. Ἐκμυζήσαντες] Hanc perelegantem nudati ſpoliatique Timonis picturam exquiſita phraſium luce ornavit *Lucianus.* Ἐκμυζᾶν, *fugendo eximanire:* ἐκμυζᾶν τὴν ἀῦρα, *Hero* Spirit. p. 147. plus una vice, ubi junctum itidem ἀναστρέφειν, ſicut apud *Sotionem* Geop. VII, 15. διεκμυζῶντες ἀναστρέφουσι μύρμηκες τὸ τρωγόν. Feris ſanguinem medullasque exſugentibus tribuitur: *Aelian.* de Anim. I, 32. alibique ſaepe: *Teſtam. Patriarch.* p. 204. ὡς πάρδαλις ἐκμυζεῖ ἰὸν φόνου· haec enim vetuſta verbi forma (μύζειν *Hippocr.* habet de Carn. p. 250. v. 41. ἀμύζειν *Xenoph.* K. A. IV. p. 196. v. 18. vid. *Heſych.*) in recentiorum uſum rediit. Ex his metaphorae ratio facilis ad intelligendum. Propriam vim & translatam junxit *Themiſt.* Or. XXII. p. 282. C. μετάνοια βραδεῖα καὶ ἡ σφόδρα εὐκαιρος δαίμονι ὄψεως (ita lege, ne ſenſus nutet, non ὄπως) δι' ἥτινας οὐκ ἔστι πάσαιτων ὑπὸ τῶν ἐφετῶν ἐκπεμυζηθῆναι· iſta ἐφετὰ ſunt ejusdem generis, cujus & illae ferae, quae Timonem exhauſerunt. *Ariſtid.* T. II. p. 312. C. δεινὸν γὰρ ἡ τύχης πανοῦργος καὶ δαιμονώδης, καὶ τῇ φθόνῳ τοῦ βλεπτόσιον ἕλκει γὰρ (*dilacerat enim:* niſi forte malis ob mentionem τοῦ φθόνου, ἑλκοῖ γάρ, *nam exulcerat*) ἁπάσας τὰς διάνοιας, καὶ προσπεφυκὸς ἐκμυζᾷ καὶ κεντεῖ. Notum illud *Juvenalis* Sat. VIII, 90. *Oſſa vides regum vacuis exſucta medullis:*

eum-

Ii vero nudatis Timonis offibus, & circumroſis, ac medulla, ſi qua ſupererat, probe & diligenter exucta, aridum illum & ab radicibus imis exciſum relinquentes, abierunt, ne noſcentes quidem amplius aut aſpicientes, (cur enim id facerent?) aut opem ferentes, vel aliquid viciſſim largientes. Itaque ligone, uti vides, & rhenone inſtructus, urbe præ pudore relicta, agrum mercede conductus arat, tot malis ad inſaniam adactus, quod certos homines a ſe antea ditatos prætereuntes ſuperbe videat, ne hoc quidem tenentes, Timon necne dicatur.

οἱ δὲ τὰ ὀστᾶ γυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ παντελῶς περιτραγόντες, εἴ τις ἦν μυελὸς [b] ἐνῆν, ἐκμυζήσαντες καὶ τοῦτον εὖ μάλα ὀλιγωρήσαντες, ᾤχοντο, αὐτὸν αὐτὸν, καὶ τὰς ῥίζας ὑπολελυμασμένον ἀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες, πόθεν γὰρ; ἢ ὀλιγωρήσαντες, ἢ ἀποδιδόντες τι τοῦ μέρους. Διὰ ταῦτα δικελλίτης, καὶ σκαφεὺς, ὡς ὁρᾷς, ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνης τὸ ἄστυ, μισθῷ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς· ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτῷ, μάλα ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, οὐδὲ τοὔνομα εἰ Τίμων καλοῖτο εἰδότες.

9. JUP. Sane nobis talis vir haudquaquam contemnendus negligendusve eſt. infelix enim jure indignaretur,

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν οὐ παροπτέος ἀνὴρ, οὐδὲ ἀμελητέος, εἰκότα γὰρ ἠγανάκτει δυστυχῶν· επει

[b] Ἐνῆν] ἐν ℱ.

cujusmodi plura dabit magnus *Bentl.* ad *Horat.* Ep. V, 37. eam vocem puto reſtituendam *Prudentio* Pſychom. v. 600. *Mox ſpolia exſucto de corpore deripit* — id eſt, extenuato & prorſus arefacto, quale Avaritiam decebat: a me ſtat Egmondani Codicis auctoritas. Αὖον ſaepius a *Luciano* dici *exhauſtum bonis & evolutum* monuit *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Theſmoph. v. 853. venuſte ſubditur τὰς ῥίζας ὑποτετμημένον nam τὰ φυτὰ ἀπὸ γῆς ῥίζης ἀποκοπέντα αὐαίνεται καὶ σήπεται, ut eſt in *Demophili* Sentent. p. 624. Non procul ab hac mente *Theocrit.* Eid. XVI, 12. Ἐνθ' αὖη σφίσιν ἕδρη — ibi Gratiis noſtris aridum eſt minimeque locupletatum domicilium, quum nudis pedibus nullisque muneribus auctae domum redeunt, inque ciſtae fundum triſtes ſe recondunt. Similis etiam in alia voce, quem *Heſychius* notavit, Comicorum uſus: Κρύον, τὸ ξηρὸν γίνεσθαι ἐπὶ πτωχῶν. *T. H.*

36. Αὖον] Metaphora ab arbore vulſa. *ℱ. Br.*

38. Πόθεν γάρ] Phraſis *Demoſthenis* familiaris, ſed alio ſenſu. Vide etiam *Euripid.* p. 260. B. *Arrian. ad Epict.* p. 103. B. *M. du S.*

Πόθεν γὰρ] Priores Interpretes, quaſi cum ſequentibus una ſerie cohaereret, πόθεν γὰρ ἢ ἐπικουρήσοντες. Rectius disjunxit *Faber*, ſed parum accurate vertens. Diſtinguendum, ut bene in Ed. *P.* πόθεν γάρ; ἢ ἐπικουρήσοντες, intelligendumque haud aliter, atque apud *Demoſthenem* creberrime, *non amplius agnoſcentes illum, aut adſpicientes (nihil illi quidem minus: vel, nequaquam ſane) aut opem ferentes.* Ita ſolet interponi, praeſertim apud Atticos πόθεν; πόθεν γάρ; quando non ſimpliciter ſed oratione morata negant. Saepe fefellit Interpretes; ut apud *Liban.* Declam. XIV. p. 418. C. τί οὖν; ἥρπασά μου ῥύσασθέ; πόθεν; *quid ergo? valuitne ad me liberandum ara? neutiquam;* ubi pejus inſuper tentatur: *Dion. Chryſoſt.* p. 395. D. 421. C. ad quem optime monuit *Caſaubon.* Diatr. p. 49. Grammatici exponunt ἀδύνατον *Schol.* ad *Euripid.* Phoen. v. 1614. ad *Ariſtoph.* Ran. v. 1503. quem *Suidas* deſcripſit: *Euripid.* apud *Plutarch.* T. II. p. 107. B. Corruptus *Heſychius*: Ποθὲν, ἀπό τινος μέρους, ἢ μετ' ὑποκρίσεως αὐτὶ τοῦ ὅτου lege: Ποθὲν, ἀπό τινος μέρους· ἢ μετ' ὑποκρίσεως αὐτὶ τοῦ ὅτου· vel ὅτου· hoc poſterius ad πόθεν pertinet; nam accentus ſignificandi facit diſcrimen: illud autem μετ' ὑποκρίσεως eſt, quod diximus, in oratione morata. Vide *Etymol.* in Πώ, qui perinde Atticis notat uſurpari πώμαλα. Haec ſatis eſt tetigiſſe; nam ubivis obvia ſunt exempla. Adde, ſi lubet, *Perizon.* ad *AElian.* V. H. XIII, 2. *Kuſter.* ad Eccleſ. *Ariſtoph.* v. 968. *T. H.*

39. Ἐν τῷ μέρει] *viciſſim.* *ℱ. Br.*

41. Τὸ ἄστυ] *Urbem, Athenas.* *ℱ. Br.*

42. Μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς] *Micyllus, Benedictus: adverſus ingratos atra bile ſtomachatur*: hoc ſi verum foret, ſcribi debuerat, omiſſo οἱ, ὅτι πλουτοῦντες παρ' αὐτῷ &c. Sed multum ſudabunt, dum probent Graecos uſurpare μελαγχολῶ τινι pro, *atra bile percitum ſtomachari alicui.* Recte *Faber*: τοῖς κακοῖς eſt ὑπὸ τῶν κακῶν· neque aliter *H. Stephan.* Theſ. T. IV. p. 555. A. quem dum deſcribit *Barlaeus*, invitum onerat adſumento deterioris verſionis, *ob mala* vel *malos*. *T. H.*

46. Ἠγανάκτει] Duo hic mutat *Tanaq. Faber*, ἀγανακτεῖ pro ἠγανάκτει, & ποιήσομεν pro ποιήσομαι. quae utraque mutatio ex non ſatis perſpecto Graecae linguae, hoc in caſu, genio orta eſt. Verba autem, ſicut recte vulgo leguntur, ita interpretanda, *At vero homo hic neutiquam faſtidiendus & negligendus; jure enim indignaretur ſuam infelicitatem, quum & nos ſimiles foremus exſecrandis illis adulatoribus, oblitis virum, qui nobis*, &c. Ἠγανάκτει tritiſſimo Helenismo poſitum eſt pro Fabri ἀγανακτεῖ, *indigneretur.* ποιήσομεν vero itidem pro ποιήσωμεν vel ποιήσωμεν; plane ut in Reviviſcent. §. 10. ubi Socrates reliquos Reviviſcentes Philoſophos perpellere ſtudens, ut Lucianum, ad quem lapidibus obruendum, pauliſper

ἐπεὶ ἢ ὅμοια ποιήσομεν τοῖς καλαράτοις κόλαξιν ἐκείνοις, ὀπιλελησμένοι ἀνδρὸς, τοσαῦτα [a] μηρία ταύρων τε, ἢ αἰγῶν πιόταλα καύσαντος ἡμῖν ὑπὲρ τῆς βωμοῦ. ἔτι γοῦν σὺ ταῖς ῥισὶ τὴν κνίσαν αὐτοῦ ἔχω. πολὺν ὑπ' ἀσχολίας τε, ἢ θορύβου πολλοῦ τῶν ὀμορκούντων, ἢ βιαζομένων, ἢ ἁρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου ἢ σεβοῦς τῶν ἱεροσυλούντων, πολλοὶ γὰρ ὄντοι, ἢ δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ' ὀλίγον καλαμῦσαι ἡμῖν ἐφιᾶσι, πολὺν ἤδη χρόνον ὑδ' ἀπέβλεψα

si eadem faceremus ac scelesti illi assentatores, virum talem negligentes, qui nobis tot caprarum, totque taurorum femora in altaribus cremaverit; eorum certe nidorem etiam in naribus habeo. Ceterum propter negotia, quibus districtus fui, ingentemque pejerantium turbam, nec non eorum, qui per vim rapiunt; tum vero propter metum sacrilegorum (ii enim bene multi sunt, & quos haud facile quis vitet, neque nobis connivendi spatium relinquunt) jamdiu in Atticam oculos non con-

[a] Μηρία] Hac voce, quam R. habet, caruerunt priores Edd. Pro ὀπιλελησμένοι Margo *Alii.* ὀπιλελησμένους. male.

γενεᾶν κλεθμῶνα ἢ σκότου πύλας λιπόντες, veniſſent, cauſam ſuam dicere ſinerent, ait, Παρίξομεν γοῦν ἀφορμὰς τοῖς κακηγορεῖν ἐθέλουσι, καλαλυσαίης ἄιδρα μηδὲ ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Rotundior namque hic ſenſus eſt, ſi παρίξομεν intelligatur pro παρίξοιμεν, *praebuerimus.* Manifeſtiſſime iterum apud *Noſtrum* de Saltatione §. 3. Ὅπερ ἐγὼ σὸν ἂν ἔγκλημα εἶη μόνον, ἀλλὰ ἢ ἡμῶν, εἰ μή σε κατὰ τὴν Ὀδυσσέα τοῦ λουτροῦ ἀποσπάσαιμεν, ἐπὶ τὰς σωφρόνους διατριβὰς ἐπανάξομεν, &c. ubi recte Interpres, *Quae non modo tua, ſed etiam noſtra foret culpa, ſi non Ulyſſis in morem te a loto abtractum, ad conſueta literarum ſtudia reduxerimus.*

Sed nec ſolus *Faber* in hanc uſitatiſſimam, ſi quaequam, loquendi impingit formulam; Interpres *Luciani* Latinus, ubi tamen alibi bene ſe in eo gerat, habitur in Hermotimo §. 3. dum ὅσῳ γοῦν ἐπ' ἐκεῖνο, πάλαι ἀνεσπάσμην ἄνω, ἢ σωφρονῶ αὐτός, vertit, *Etenim quantum ad illius operam attinet, jam dudum trahor ſurſum, & cum ipſis verſor*; quum debuerit; *Dudum attractus fuiſſem ſurſum, cumque iis* (Virtute & Magiſtro, quique praeterea εὖ τῷ ἄκρῳ fuerint. Vide ſuperiora) *verſarer.* Idem errat in Scytha §. 3. ubi in verbis, Ὁ Ἀνάχαρσις ἦν, πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοεθνῆ ὄντα, vertit ἔγνω *agnovit* pro *noviſſet*, ut jam animadvertit Cl. *Graevius.* Inſulſa quoque eſt interpretatio, qua haec verba ibidem §. 8. [ἢ σὺν ἂν ὅδε ἀνέστρεψεν εἶναι ἐς Σκύθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε] vertuntur, *Sed neque, ut puto, niſi mortuo Solone, rediit ad Scythas* Anacharſis. Tu verte: *Quin ne revertiſſet quidem, puto, in Scythas, ſi non mortuus fuiſſet Solon.* Nec minus inſulſe vertitur & hoc in Phalaride I. §. 5. Ταῦτ' οἶδ' ὅτι συνεβουλεύσατ' ἄν, *hoc, ſat ſcio, conſilium mihi dediſtis. Lucianus* voluit, *Id, ſat ſcio, conſilium mihi dediſſetis.* At quid diutius his Interpretis inficetiis immoror, quae paſſim & in aliis locutionibus vertendis, inquinatiſſimam terſiſſimi ſcriptoris verſionem exhibent. Vel hinc etiam diſcimus, quam tuto ſtetur ſaepe verſionibus. Non perſpexit hunc Helleniſmum etiam *Corn. Tollius*; qui ubi in *Palaephati* Incredibilium c. VI. poſt memoratam ſationem dentium Draconis a Cadmo factam, unde homines armati exſtiterunt, legitur, Εἰ δὲ αὐτὸ τὸν ἀληθὲς, οὐδεὶς ἂν τῶν ἀνθρώπων ἐσπείρειν ἄλλο τι ἢ ὀδόντας δρακόντων, vertit, *Illud autem ſi verum eſſet, nullus quidem hominum aliud conſevit, quam draconum dentes.* Sed debuit, *nullus hominum quidquam aliud quam dentes draconum ſereret*, vel *ſeverit.* Non debuit in hac ſola hujus loci mente fluctuari eruditus ad *Palaephatum* commentator; quum ea ſit ſimplex, nec alia huic loco affingi queat. Video hunc interpretis errorem correctum in Mythologorum Graecorum faſciculo, quem typis Wetſtenianis edidit *Th. Gale.* *J. J.*

47. Ὅμ. ποιήσ.] *Eorum ingratitudinem imitaturi ſumus.* *J. Br.*

48. Τοσαῦτα ταύρων τε ἢ αἰγῶν πιόταλα] Barbarum hic pronunciat *Faber* τοσαῦτα πιόταλα, legitque ex Cod. Reg. Τοσαῦτα μηρία ταύρων τε, &c. Nec certe aliter videtur ſcripſiſſe *Noſter*, qui & eadem haec habet in de Sacrificiis §. 3. Τοσαῦτά σοι μηρία ταύρων τε ἢ αἰγῶν ἔκαυσα ἐπὶ τῷ βωμῷ. & in Philopatride §. 8. Ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις μηρία καύσουν ταύρων, ἢδ' αἰγῶν. Nimium tamen immite videtur *Fabri* dictum, τὸ, τοσαῦτα πιόταλα, eſſe barbarum; quum ferme ſimili modo legatur in Demonacte: Πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν παραδειγμάτων σφᾶς αὐτοὺς ῥυθμίζειν. *J. J.*

Τοσαῦτα τ. τε ἢ αἰγῶν πιόταλα] Vocis μηρία ex Regio C. reſtitutae gratiam habemus *Tan. Fabro*: ſine hoc enim adjumento oratio vitioſa male claudicat. Priores Interpretes ſecutus eſt inconſiderate *Barlaeus*, in iſtis αἰγῶν πιόταλα pro αἶγας πιοτάτας etiam conſtructionem Atticam nobis imputans. Quin rectiſſime dicantur αἰγῶν πιόταλα, nemo dubitabit: αἰγῶν πιόταλα, hoc quidem ſenſu, multum vereor, ut pro *Barlaeo* quisquam idoneis exemplis confirmet; nam ſi proferat τῶν κολάκων τὰ πρῶτα, τὰ ἄκρα τῶν Ἑλλήνων & ſimilia, de quibus alibi exponam, operam omnino ludat. Errorem plane geminum, qui fuerat commiſſus ad *Salluſt.* B. C. c. 52. ubi *effoeta parentum* pro *parentibus effoetis* nonnulli capiebant, caſtigavit acutiſſimus Latinae proprietatis judex *J. Fr. Gronovius* Obſ. I. c. 2. p. 21. 22. Nihil huc faciunt *ſtrata viarum*, & quae plura praeter alios collegit *de la Cer-*

conjeci; maxime poſtquam Philoſophia, & verboſæ illæ concertationes inter eos exortæ ſunt. Cum enim inter ſe ſe digladientur, perpetuoque vociferentur, non eſt ut quisquam noſtrum preces & vota hominum poſſit exaudire; quare vel obſtructis auribus otioſe ſedendum eſt, aut ab iis moleſtia confici neceſſe, Virtutem neſcio quam, & Incorporea, & meras nugas magna voce connectentibus. Hanc ipſam ob cauſam evenit, ut hic Timon, vir ſane neutiquam contemnendus, a nobis usque adhuc fuerit neglectus.

εἰς τὴν Ἀθηναίην· ἢ μάλιστα ἐξ ἧς φιλοσοφίη, καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. 60 μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κεκραγότων, οὐδὲ ἐπακοῦσαι ἔστι τῶν εὐχῶν. ὥστε ἢ ἐπικυσάμενον χρὴ τὰ ὦτα καθῆσθαι, ἢ ἐπιρρῆναι πρὸς αὐτοὺς, ἀρετήν τινα, ἢ ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλῃ τῇ φωνῇ ξυνειρόντων. ἀφ' ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη πρὸς [b] ἡμῶν, ἀ φαῦλον ὄντα.

Ὅμως

[b] Ἡμῶν] Priores Edd. ἡμᾶς. Reſtituta lectio eſt in R. L. Marg. *AIW.*

da ad *Virgil.* AEn. I, 426. Verum eſt, hunc ſtructurae morem, ut adjectivis ſecundos adjungant ſubſtantivorum caſus, libenter uſurpare Graecos, idque tum potiſſimum, quum res aliqua poteſt in varias ſeparari ſpecies, ut οἱ σπουδαῖοι τῶν γονέων, οἱ μεγαλοφυεῖς, οἱ πολύπτυχοι, οἱ ἀρχαῖοι τῶν ἀνθρώπων, οἱ πρακτικοὶ τῶν λόγων, τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων, αἱ τοιαῦται τῶν ἀκροάσεων apud *Noſtrum* in Πρ. εἰ ἐν λ. §. 2. cujus generis, ſi quaeras, plura contulit *J. Jenſ* ad Tragop. v. 9. illamque formam, quam nulla non lingua facile ferat, Latinos etiam fuiſſe imitatos, qua de re notant *Salmaſ.* ad *Tertullian.* Pall. p. 311. *Drakenborch.* ad *Sil. Italic.* I, 564. ſed oſtende vel unum, qui genere mutato ſcripſerit τὰ σπουδαῖα τῶν γονέων, τὰ ἀρχαῖα τῶν ἀνθρώπων. Aliquantulum diſcrepat, quando ſingulari numero frequentant, τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ἱστιᾶσθαι ἐποιοῦντο. *Thucyd.* I, 5. τὸ πολλὸν τοῦ χρόνου διατρίβοντα, *Herodot.* I, 24. τὸ ἡμισυ τοῦ χρόνου, *Demoſth.* in Leptin. p. 542. B. πολλὸν τὸ Ἀσίας, *Plutarch.* T. II. p. 211. A. quomodo ſaepe πολλὸν τὸ γῆς, τὸ ἱερᾶς χώρας apud *Thucydidem* & *Diodorum Siculum*, πολλὸν τὸ χρατίας ἀπολίσας *Joſeph.* A. J. XI. c. 8. §. 3. Ex his autem necdum mihi ſatis eſt apertum, an vulgata *Zoſimi* lectio I. p. 7. Τιβερίῳ . . . . . εἰς ἐχάτλω ἀμοστητῷ ἐδραπεὶς, adverſus *Stephanum* defendi poſſit ſcribentem ἐχάλου ἀμοστητῷ vel ἐχάτλῳ ἀμοστήτᾳ. Porro, ſi dicere licet, quod ſentio, non nimis videtur immite *Fabri* dictum ad ſolos relegantis barbaros τοσαῦτα πιότατα· huc minime quadrat, quod *Fabro* Doctiſſ. *Jenſius* oppoſuit, τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν Δωδιγμάτων. *T. H.*

49. Μηρίᾳ] Hanc vocem, quae in omnibus editis deerat, cum in Mſſ. inveniri teſtetur *Tan. Faber*, in textum lubens recepi. *M. du S.*

Ibid Ταύρων τε καὶ αἰγῶν] Ex *Homer.* I. Iliad. quae repetit multories. *J. B.*

59. Καὶ λόγων ἔριδες] Sic in omnibus dialogis: haec enim *Luciano* ſubjecta materies. *J. B.*

Ibid Ἐπεπόλασαν] Nullum verbum aeque *Luciano* frequens. Sic Catapl. §. 1. de Merc. Cond. §. 23. & paſſim. ἐμπολᾶ τὸ ἀπὸ τῶν πικρασκομένων ἀναγόμενον, ἐπαρτελῶν, περδύνων. *Interp. Sophocl.* ad Ajac. Flag. *Heſych. Suid. Poll.* *J. B.*

Ἐπεπόλασαν] Abſurdiſſima adnotatio, quam conſuetum *Bourdelotio* feſtinanter & inconſiderate ſcribendi dicam, an vix tenui cogitatione informata profundendi cacoëthes peperit. Eum in modum commentatur, ac ſi extaret in *Luciano* ἐμπόλησαν, ἐπημπόλησαν, vel ἀπημπόλησαν· haec verba occurrunt illis in locis, quae adduxit. Multa ſunt in obſervatiunculis ejus haud ſane magni pretii peccata; quae quidem ſingula mihi notare non lubet, neque operae eſt pretium. *T. H.*

60. Μαχομένων τῶν φιλοσόφων. *J. Br.*

62. Ἐπικυσάμενον] *Procopio* verbum hoc reddidit *D. Hoeſchel.* de AEdif. Juſtin. p. 17. v. 18. attulitque hanc ipſam *Luciani* noſtri locutionem. *T. H.*

63. Ἀρετήν τινα] Hic Stoicos pungit Lucianus. *J. Br.*

64. Μεγάλῃ τῇ φωνῇ] Sic paſſim inducit Pſeudophiloſophos ſuos μεγάλῃ τῇ φωνῇ κεκραγότας, magna & tragica voce ſibi invicem obſtrepentes. *J. B.*

66. Πρὸς ἡμᾶς] Potuit *Tan. Faber* oportuniorem locum reperire invehendi in lectores incurioſos & editores. Licet enim pro certiſſimo ſit hanc lectionem ſic ſtare non poſſe, non tamen ideo diſcedendum ei fuit ad mutationem ejus omnino non neceſſariam, immo prorſus vanam. *Benedictus* eſt, qui ad hanc lectionem concinnavit iſta Latina, *hinc factum eſt, ut hic quoque a nobis neglectus fuerit, quamvis non ſit deſpicabilis.* Sed & *Benedictis* his & *Fabris* longe perſpicacior *Eraſmus* noſter, *hac in cauſa fuerunt, ut hunc quoque neglexerim, quum haud mediocriter de nobis ſit meritus.* Unde patet divinum virum ita cenſuiſſe diſtinguendum διὰ ταῦτα τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη, πρὸς ἡμᾶς ἀ φαῦλον ὄντα, quae ipſa manus & mens *Luciani* eſt ringentibus licet illis: ut taceam enervari omnem ſententiae huc facientis efficaciam, dum φαῦλον vertit *contemnendum*, quod huc non pertinet, voce adſtricta & alludente ad pium & gratum erga Deos & eorum metuentem animum. *J. G.*

Πρὸς ἡμᾶς] Monet *Tan Faber* locum hunc aliter in Mſſ. legi, nempe πρὸς ἡμῶν, ἀ φ. ὀ. Et ſane in L. ita legi Excerpta penes Cl. *Perizonium* docent; ut Πρεμ-

Ὅμως δὲ τὸν Πλοῦτον, ὦ Ἑρμῆ, παράλαβε, ἅπιθι παρ' αὐτὸν τὸν τάχιστα. ἀγέτω δὲ ὁ Πλοῦτος καὶ τὸν Θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ μενέτωσαν ἄμφω παρὰ τῷ Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλαττέσθωσαν οὕτω ῥᾳδίως, καίτοι ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότητος αὖθις ἐκδιώκῃ αὐτοὺς ἐκ οἰκίας. περὶ δὲ τῶν κολάκων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτόν, καὶ αὖθις πάλιν ἐπιστρέφωνται, καὶ δίκην δώσουσιν, ἐπειδὰν τὸν κεραυνὸν ὀπισθοδρόμως καλλαγμέναι γὰρ αὐτοῦ καὶ ἀπεστομωμέναι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγι-

10. Sed ut ut haec se habent ; assumpto tecum Pluto abi, Mercuri, ad illum quam ocyssime. adjungat sibi comitem Thesaurum Plutus ; maneantque ambo apud Timonem, neque tam cito ex ejus ædibus concedant, licet eos Timon, qua bonitate est, denuo emittat : de assentatoribus autem, qui se adeo immemores beneficiorum præbent, post videro : eos plectere certum est, ubi fulmen recusum fuerit. Radii enim ejus duo omnium maximi diffracti sunt & re-

c. 8. & aut ita legendum fuit, aut aliter erat interpungendum ; ut ad ὅτε referretur, ut mox ὡς πρὸς ἐμέ. & ὑ. εἰκ. c. 8. Aliter tamen in Δικ. c. 17. ὃν τρόπον διάκεινται πρὸς ἐμοῦ. *M. du S.*

Πρὸς ἡμᾶς] Si retineas, omnino probanda est *J. Gronovii* sententia: sin minus, jungi convenit ἀμείληκται πρὸς ἡμᾶς, ut §. 5. ὑδὶ γνωρίζομαι πρὸς αὐτόν. §. 25. Hoc, praeter auctoritatem Regii Codicis, quia magis congruit ad mentem *Luciani*, & jam olim secutus sum, & adhuc sequendum puto. *T. H.*

79. Ἱκάνωσα] Historiam, quam tangit, varie a veteribus narrari tradit *Diog. Laertius*, p. 36. A. Sed quod de fulmine habet noster frustra apud alios quæras. Nempe ficta sunt inquies ; neque ego repugno. Ita tamen ficta esse statuendum est, ut quod de incensa æde Dioscurorum fulmine dicitur verum esse deceat. De eo tamen nihil *Meursius*. Pericles autem, cujus tum auctoritas in civitate summa, vix eripere Anaxagoram valuit, cum se palam ejus discipulum esset confessus. Quod ait autem ὑπερίσχειν χ. petitum videtur ex *Il.* Δ. 249. & Ε. 433. I, 420. Od. Ξ. 184. *Eusseb.* Præpar. Ev. XIV, 5. & *Plutarch.* 583, 2. *M. du S.*

81. Ἡμᾶς τοὺς θεούς] Ead. in Jove Confut. & Tragœd. *J. B.*

82. Ὑπερίσχε αὐτῷ τὴν χεῖρα] Etsi minime sit audiendus, *Cuperum* tamen audiamus Obs. III. c. 2. *Jovem introducit dicentem se fulmen vibrasse in Anaxagoram philosophum, eumque tutatum esse a Pericle : ὑπερίσχε, inquit, γὰρ αὐτῷ τὴν χεῖρα Περικλῆς*, protenta namque manu tutatus eum est Pericles : *Quod interpretandum de judicio ; nam in eo impietatis accusatus Anaxagoras a Pericle defensus est discipulo suo : ὑπερίσχε τὴν χεῖρα autem elegantur dixit, quia in orando manus dextra movebatur, & accommodabatur ejus motus ad verba pronuntiantis. Testatur id locus elegans Aristophanis ἐν Ἐκκλησιάζ.* v. 263. *ubi salax mulier : Ἐκεῖνο δ' ἐννοοῦμεν, ὅταν τρέπωμεν τὰς χεῖρας αὖθις μνημονεύσομεν τότε. Εἰθισμένοι γὰρ ἐσμὲν αἴρειν τὰς ὑκίλη.* Illud autem non praevidimus, quonam modo Manus tollere tunc meminerimus : Quippe non manus, sed pedes tollere assuetae sumus. *Itque apud Graecos in dicendo habitus erat, ut dextrum brachium humero exsererent. Praxagora ibid.* Χαλεπὸν τὸ πρᾶγμ', ὅμως γ' ἐκφοτεστέον Ἐξωμοτάσεις τὸν ἕτερον βραχίονα. Res illa difficilis est, tamen extendendae manus Ab humero nudantibus brachium. *Quare unius tantum manus mentionem facit Lucianus.* Haec *Cuperus*, quae talia sunt, ut a tirone parum adhuc exercitato, qui prima studiorum rudimenta publico commendabat, profecta esse facile existimes : eo certe capite quicquid in *Luciano* conatur excusatione, quam laude dignius est. Ut cetera praetermittam, quam alienum est, quod *J. Gronovius* etiam attigit, locutionem illam ὑπερίσχειν τὴν χεῖρα, vetante Graeci sermonis genio, ad motum gestumque oratorum referre ; praesertim in Pericle, cujus aetate, quemadmodum *Æschines* testatur in Timarch. tam composita rhetorum erat modestia, ab omnique orationis externo cultu abhorrens, ut audax videretur & importunum τὴν χεῖρα ἔξω ἔχοντα λέγειν. nihil dicam de Comici locis perperam huc allatis. Est autem in ea loquendi formula, ὑπερίσχειν τὴν χεῖρα, praecipua quaedam virtus, quae ad Deos commodorum humanorum custodes proprie pertinet, inprimis si velut objecta manu imminentia mala propulsent avertantque. Ita quidem *Homerus* semper, Il. Ω, 374. in Camino: Δεῦρ' ἄγ' Ἀθηναίη θ' ὑπερίσχε χεῖρα καμίνου. Nec poëtae solum poëtarum principi, sed & orationis prosae scriptores hanc elegantiam debere voluerunt : *Philostr.* de V. A. T. VII. p. 302. ἡμῶν ἐς ἀμήχανά τι καὶ φοβερὰ ἐμβεβηκότων, θεῶν τις αἰεὶ ὑπερίσχει χεῖρα, ὡς μὴ ἐκτίσοιμεν σωτηρίας πάσης. *Aristid.* T. I. p. 302. D. καὶ διελέλειπτο τὰ πράγματα ὑπ' αὐτοῦ Λακεδαιμονίοις, ὥστε δῆλον θεῶν τινὰ χεῖρα ὑπερίσχειν. *Philo Jud.* Leg. ad Caj. p. 1024. B. θεοῦ μοι προνοίᾳ δοκῶ τὴν χεῖρα τὴν ἀδικουμένην ἀφανῶς ὑπερίσχοντος. *Maxim. Tyr.* Δ. XXVI. p. 267. τούτοις καὶ τὸ θεῖον ἐθέλει ξυνίστασθαί τε καὶ ξυναπολαμβάνειν τοῦ βίου ὑπερίσχον χεῖρα καὶ κηδόμενον. In *Euripidis* Iph. in Aul. v. 915. Clytaemnestra difficillimo tempore Achillem implorat, quasi praesentissimum aliquod ac tutelare numen : — ἢν ὁ τολμήσας σὺ μοῦ Χεῖρ' ὑπερτείνας, σισώσμεθ' — *Nicol. Damasc.* in Exc. p. 433. εἰ μὴ βασιλεὺς ὁ δυσσεβὴς αὐτῷ ὑπέσχον τὴν δεξιάν. Hinc festivissime jocum duxit *Aristoph.* Equ. v. 1170. Ὦ δέσποτ', ἐναργῶς ἡ θεός σ' ἐπισκοπεῖ, Καὶ νὴ ὑπερίσχει σου κύτραν ζωμοῦ πλέαν. obscure Scholiastes unus : ἀντὶ τοῦ ὑπερασπίζει σοῦ. (ista descripsit *Suidas* in Ὑπερίσχει) ἀντὶ δὲ τοῦ εἰκῆ· τὴν κεφαλὴν, εἰπὲ κύτραν, ὡς μάγειρος alter optime, ἀντὶ τοῦ αἰκῆ· χεῖρα. Horum tamen leporem frustra sis, si capere te putes, nisi, quo respexerit *Comicus*, ante habeas exploratum : sunt *Solonis* versus apud

retusi, cum illud vehementius paulo in Anaxagoram Sophistam jacularer, qui discipulis suis persuadebat nos Deos in rerum natura non existere; & ab eo aberravi frustrato ictu; protenta namque manu tutatus eum est Pericles; fulmen autem in Castorum ædem cum præter spem delatum esset, eam exussit; ipsum autem fulmen tantum non ad saxum comminutum est. Quanquam interea satis pœnarum luent assentatores, si in re perquam ampla Timonem viderint.

ἐναι, ὁπότε φιλοδικώτερον ἐπαίδισα τῷ λόγῳ τὸν σοφιστὴν Ἀναξαγόραν· ὃς ἔπειθε τοὺς ἑταίρους μηδὲ θεοὺς εἶναί τινας ἡμᾶς τοὺς ζῶντας, ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν διημάρτηκε (ὑπερέσχε γὰρ [a] αὐτῷ τὴν χεῖρα Περικλῆς.) ὁ δὲ κεραυνὸς εἰς τὸ ἀνάκειον ἐμβεβασπάκως, ἐκεῖνό τε κατέκλασε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνεθρίβη [b] περὶ τὴν πέτραν· πλὴν ἱκανὰ καὶ τοσούτῳ καὶ αὐτῷ τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλουτήσαντα τὸν Τίμωνα ὁρῶσιν.

11. MER. Quantam affert utilitatem magnis clamoribus rem agere, & molestum

EP. Οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγέναι, καὶ ὀχληρὸν εἶναι

a Αὐτῷ] αὐτὸν *J.* b Περὶ] Ex R. ante ἐμβεβασπάκως τὴν πέτραν edebatur.

83. Εἰς τὸ Ἀνάκειον] Τὸ τῶν Διοσκούρων ἱερὸν Ἀνάκειον ἐκαλεῖτο Ἄνακες γὰρ αὐτοὶ παρ' Ἕλλησιν ἐκαλοῦντο. *V.*

apud *Demosthen.* περὶ Παραπρ. p. 333. A. Τοίνυν γὰρ μεγάλῳ καὶ ἐπίσκοπον Ὁμόμοσπάτρη Πάλλαν Ἀθηναίη χεῖρας ὑπερθεν ἔχει· proxime, quod omnem dubitandi locum intercludit, sequitur in *Aristophane* Ὁμόμοσπάτρα. Manus ex his patet, perquam facete *Lucianum* Olympio Pericli tribuisse talem phrasin, quae Jovem ceterosque Deos eximie decebat. *T. H.*

83. Εἰς τὸ ἀνάκειον] Vide *Suid.* & *Hesych.* verbo ἄνακες. *J. B.*

Εἰς τὸ ἀν.] Templum Castoris & Pollucis: ἄνακες enim διόσκουροι παρὰ Ἀττικοῖς. *A. V.*

Εἰς τὸ ἀνάκειον] Addendus & hic locus illis est, quae ab *Maussaco* perdocte notantur ad hanc vocem in *Harpocratione*. Quod propterea moneo, ut vites cum prioribus interpretibus vertere *in Castoris & Pollucis templum*, aut cum *Fabro in Castorum edem*, quo nil nasutius. Vera enim esse, quae observat *Maussacus*, censeo, & plane illos Ἄνακες ex *Cicerone* intelligendos, ut nil commune habeant cum aliorum Græcorum aut Latinorum Castore & Polluce vel Castoribus; quos sane quum innuere vult auctor, novit ille Διοσκούρους, ut apparet ex dialogo de saltatione. Itaque idem observari debet in Reviviscentibus c. 42. ubi rursus dicuntur οἱ ὑπὲρ τὸ ἀνάκειον προβεβηκότες πλάσματος. Miror autem ea, quae observari video ad præcedentia ὑπερέσχε γὰρ αὐτῷ τὴν χεῖρα Περικλῆς, quasi id respiceret ad orationis pronunciandique gestum, & non unice ad patrocinium ac tutelam, eo modo, quo excellentissime id notavit familia Æmilia in nummo, Lepidum tutorem pueri Ptolemæi exhibente. *J. G.*

Εἰς τὸ ἀνάκειον] Quum *J. Gronovius Maussacum* laudabat ad *Harpocr.* in Ἀνάκειον, nondum viderat, quae adversus sententiam ejus confidenter, ut solet, venditatam erudite disputata sunt ab *Henr. Valesio* p. 225. Eundem errorem notavit etiam *Fac. Oiselius* ad *Minuc. Felic.* p. 126. De Διοσκούροις ἀνακτι studiose *Davis.* ad *Cicer.* de N. D. III, 21. de Ἀνακείῳ *Meurs.* Athen. Att. I, 7. quem, ibi non una vice labentem, *Luciani* loca fugerunt: hunc ipsum attulit *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 12. Fuit autem Ἀνάκειον vetustum, quod hoc proprio nomine sic dicebatur, in asty, ut liquido patet ex *Thucyd.* VIII, 93. *Andocid.* περὶ τ. Μυστ. p. 7. v. 9. *Lucian.* Ανακ. §. 42. nam aliud erat multo recentius Διοσκούρων ἱερὸν in Piraeeo. Equidem non dubito, quin Anacei fulmine icti conflagrationem ab historia sumserit *Lucianus*, cujus memoriam ex tot Comicorum, qui nunc periorunt, numero potuit unus aliquis facile conservasse. Ejusmodi sunt apud artis Rhetoricae magistros non pauca, de quibus, etsi prima specie ficta videri queant, idem statuere licet. Veluti quod legimus in *Hermogene* de Inv. I. p. 86. de hoc nostro Pericle: ἐνέχθη σκηπτὸς ἐπὶ τὴν Περικλέους εἰκόνα, καὶ συμβουλεύει τις μηκέτι αὐτὸν Ὀλύμπιον καλεῖν· fulminatum vere Periclis simulacrum ingenia rhetorum excitavit. *T. H.*

86. Ἐν τοσούτῳ] *Interim dum fulmen instauro & exacuo.* *J. Br.*

Ἐν τοσούτῳ] Interpres: *Quanquam vel id supplicii satis magnum in illis fuerit.* Ego malim: *verumtamen satis magna interim & haec ipsis erat poena.* Omisit Interpres illa ἐν τοσούτῳ, quae significant *interea*. Auctor Noster in Dial. Panopes & Galen. Ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ Παντόχη, ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος· nam me Neptunus jusserat, *Panope, tranquillum interea servare pelagus:* & paulo post: ἢ Ἕρμῆς ὃν ἐν τοσούτῳ &c. In *Contempl.* §. 14. ἐν τοσούτῳ δὲ ἐπαιρόμεθα· ubi perperam Interpres: *verum adeo in sublime attollantur.* Debebat: *interim autem in sublime evehantur:* i. e. dum adhuc vivunt, ante mortem: habet iterum in *Symposio*, ubi Schol. exponit, μεταξύ. *L. Bos* Anim. c. XIII. p. 58. Eundem vide de Ellip. p. 200.

89. Κεκραγ.] Sic enim vociferatus est Timon: ὦ Ζεῦ φίλιε ἑ ξένιε, & reliqua. *J. Br.*

91. Ἀλ-

εἶναι, καὶ θρασύν; ὃ τοῖς δικαιολογοῦσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον ἰδεῖ γὰρ αὐτίκα μάλα πλούσιος ὁ πενέστατος καλαστήσει. ὁ Τίμων, βοήσας, καὶ παρρησιασάμενος ὁ τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπιστρέψας τὸν Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτεν ὀπισθοκύφως, ἔτι ἂν ἔσκαπτεν ἀμελούμενος. ΠΛΟΥ. ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. ΖΕΥΣ. ἀλλὰ τί, ὦ ἄριστε Πλοῦτε, καὶ ταῦτα, ἐμοῦ κελεύσαντος;

ΠΛ. Ὅτι γὰρ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμὲ, καὶ ἐξεφόρει, καὶ εἰς πολλὰ καλεμέριζε, καὶ ταῦτα, παλαιὸν αὐτῷ φίλον ὄντα· καὶ μόνον οὐχὶ δικράνοις με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀποῤῥιπτοῦντες. αὖθις ἦν ἀπέλθω πρὸς τοὺς κόλακας καὶ

esse atque audacem! neque id modo causarum actoribus utile est, sed iis etiam, qui deos comprecantur. Vel hic Timon, quam repente dives ex pauperculo factus est! nimirum ingenti clamore vociferans, & magna dicendi libertate in precibus usus, Jovem ad se advertit denique: sin vero tacitus incurvusque fodisset, etiamnum neglectus foderet. PLUT. At ego, Jupiter, ad ipsum non ibo. JUP. Quid ita autem, optime Plute, me præsertim jubente?

12. PLUT. Quia per Jovem in me injurius erat, domo me extrudens, ac frustulatim partiens, qui tamen ipsi paternus essem amicus; meque tantum non furca expellebat, aut ut eos facere videmus, qui ignem manibus hærentem excutiunt. Quid igitur? redeamne ad eum, parasitis, assentatoribus, & mere-

a Αὐτόν] αὐτῷ F. b Χειρῶν] τειχῶν L.

1. Ἐξεφόρει] Ἀπήντλει, ἐξέφερε. C. G.
4. Δικράνοις] Δίκρανα πτύα τινὰ ἢ σιωνχῆ, ἀλλὰ δίγομφα, οἷς ἁφάπτουσι τῶν σωρῶν, * ἢ κατὰ δύο ἢ κατὰ τρία· τούτοις ὃ Ε λείπουσιν οἱ ταῖς ἄλωσιν. V.

* Ἢ κατὰ δύο] Transpone: δίγομφα ἢ κ. δ. ἢ κ. τρ. οἷς ἁφάπτονται. T. H.

91. Ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον] Pater adscripsit τούτοις legere *Pricaum* ad *Matthæum* 6, 7. quod sane nec necessarium, & convenientior vulgata scriptura. J. G.

96. Ἀμελούμενος] A Jove neglectus ac pro nihilo habitus. J. Br.

4. Δικράνοις] Absurdum est quod hic vides Scholium. δίκρανα sunt *furcæ*; & proverbium est apud Græcos tritum, quod & *Horatius* Latine dixit *naturam expellas furca, tamen usque recurret* &c. Sed hæc jam *Barlæus* occupavit. M. du S.

Δικράνοις ἐξεώθει] Tanti paene non est, fateor, ut subsistam: sed tamen jure voluit *Faber* καὶ interjungi ante καθάπερ. Timonis sollicitam illam & male sedulam festinationem domo exturbandi Plutum duplici figura *Lucianus* exponit, *tantum non furcillis*, &, *velut illi solent, qui quam possunt celeriter ignem de manibus excutiunt*: haec sane, ut oratio recte procedat, separari debent. Est autem δικράνοις ἐξωθεῖν, *vi maxima ejicere atque exturbare*, quod docuit *Turneb.* Adv. XIII, 3. Tu vide *Scaligerum* ad *Fest.* in *Furcilles*, ubi Vir Maximus *Cedreni* locum adduxit peropportunum. T. H.

Ibid. Καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τ. χ. ἀπ.] Ut verum fatear, non adsequor hic acumen *T. Fabri*, ἀνακόλουθον in his verbis videntis, ideoque καὶ ante καθάπερ inculcantis. Quaeso & ego, quae ἀνακολούθου species in his? *Et tantum non furcillis me ejecit domo, velut qui ignem e manibus abjiciunt.* Tam propere, & ne minimo quidem morae interjecto, ait Plutus, me Timon profudit, ac ii, qui ignem in manibus tenentes, eum prae dolore acerrime pungenti, illico dejiciunt. Certe illud Fabri καὶ videretur mihi, si adforet, δικράνοις ἐξωσθεῖσιν. J. J.

7. Ἑταίφοις] Scribe, ἑταίραις, *scortis*. J. Br.

Ἑταίραις] Ita primae Edd. ceteraeque, ni fallor, omnes. Mutandum censuit *Cuperus* Obs. III, 2. *Emendo ἑταίφοις· neque enim meretricum ullibi hic mentio, quas sine dubio huc introduxisset emunctae naris homo, non secus ac parasitos, adulatores, aliosque socios & amicos Timonis.* Et hoc sane notatum quoque reperio ad marginem Ed. A. 1. *Wesselingii.* At vide, quantum judicia discrepent: invenerat *Brodaeus* in nescio qua sive editione sive membrana scripta ἑταιρείοις· is reponi jubet ἑταίραις. Nos etiam meretricibus suum esse locum inter damnosissimas fundi quantumvis opulenti calamitates facile patimur: argumento *Cuperi* siculneo nihil est, cur quisquam moveatur; tanto minus, quia in *Alciphronis* III. Ep. 34. de hoc Timone nostro scribit Gnatho, σκυθήσας τὴν οὐσίαν εἰς ἡμᾶς τοὺς παρασίτους καὶ τὰς ἑταίρας· ibi commode *Berglerus* verba *Luciani* protulit: vid. Plutum *Aristoph.* v. 243. *Joh. Chrysost.* Οἱ μὲ πορναῖς διδόασι, οἱ δὲ παρασίτοις, οἱ δὲ κόλαξιν, οἱ δὲ τύφοις. Diogenes apud *Stob.* p. 506. elegantissima divitiarum cum vitibus arbustisque, quae praeruptis & inaccessis rupibus innascuntur, com-

meretriculis objiciendus? Ad illos, Jupiter, me, quæso, mittas, qui benignitatis modum intelligant, qui me amplectantur, quibus pretiosus sim & desiderabilis: hi vero fatui cum Paupertate usque & usque versentur, quando illam me potiorem ducunt, acceptoque ab ea rhenone & ligone, quatuor obolorum mercedula contenti vivant; qui decem talentorum munera sic neglectim abjiciunt.

13. JUP. Nil tale posthac adversus te Timon faciet; a ligone probe perdoctus fuit te Paupertati anteponere; nisi si lumbos forte fortitus est cuilibet dolori impenetrabiles. At tu mihi mirum in modum querulus videris, qui nunc Timonem accuses, quod tibi recluſis foribus hac illac vagari, prout libet, ἐταίραις ὡμιλοθησόμεθα; ἐπ' ἐκείνους, ὦ Ζεῦ, πέμπε με, τοὺς αἰσθησομένους τῆς δωρεᾶς, τοὺς φιλέψοντας, οἷς τίμιος ἐγὼ, καὶ ποθεινὸς. οὗτοι δὲ οἱ λάροι τῇ πενίᾳ ξυνέσεσθαι, ἣν προλιμῶσιν ἡμῖν, καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς λαβόντες, καὶ δίκελλαν, ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι, τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες, οἱ δεκαπλάντους δωρεὰς ἀμελητὶ προϊέμενοι.

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν ἔτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσεται περὶ σέ. πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκελλα πεπαιδαγώγηκεν, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάλγητός ἐστι τὸ ὀσφῦν, ὡς χρὴν σε ἀντὶ τῆς πενίας προαιρεῖσθαι. σὺ μέντοι πάνυ μεμψίμοιρος εἶναί μοι δοκεῖς, ὃς νῦν μὲν τὸν Τίμωνα αἰτιᾷ, διότι σοι τὰς θύρας ἀναπετάσας, ἠφίει φοιτᾶν ἐλευ-

ε Ἑταίραις] ἑταίροις Margo *A* 1 *W*.

10. Οἱ λάροι] Ἀντὶ τοῦ, † οἱ ἡδεῖς. *V.* ἢ οἱ ἀδδηφάγοι. *C.G.*

13. Ἀγαπάτωσαν] Ἀντὶ τοῦ ἀρκεσθήτωσαν. *V.*

15. Προϊέμενοι] ‡ Ἀμελητεῖ. *V.*

† Οἱ ἡδεῖς] Error ridiculus. Λαρὸς est *dulcis, suavis, expetendus.* Frequens apud *Homerum* inprimis & poëtas: inde vulgatum illud μίθυ λαρὸν *Apollon.* I, 456. 473. 659. ubi vide *Schol.* v. 968. *Orph.* Arg. v. 1235. Haec noster ille putavit ad *Lusiani* λάρυς pertinere. Praeter alia vel accentus refragatur: *Cyrillus* vel quisquis est de Voc. acc. distinctis: Λαρός, ᾶ, ὁ, *Dulcis, acuitur.* Λάρος, λάρι, ὁ, *larus avis, penacuitur.* Paulo melius *E. G.* nam *Suidas* de laro vel gavia, ὄρνεόν ἐστιν ἀρπακτικὸν καὶ ἀδηφάγον. *T. H.*

‡ Ἀμελητεῖ] Scribi jubebat Doctiss. *M. du Soul.* ἀμελητί, hac addita nota: *Haec vox in textu praecedit* προϊέμενοι. Ego quid sibi voluerit *Scholiastes*, haud sane video: forte omissa interpretatio in causâ fuit, ut, quae conjungi debebant, separarentur. *T. H.*

comparatione. Rarius quidem occurrunt in tam sordido comitatu ἑταῖροι, *amici sodalesque*; & tamen nonnusquam. *Heraclid.* apud *Athen.* XII. p. 537. C. ποῖοι γὰρ ἑταῖροι, ἢ τί πλῆθος ἐκ ἑταίρων περὶ αὐτὸν (Calliam Hipponici filium) ἦσαν vertit *Dalecampius*, quasi legisset ἑταιρῶν· quod quidem necesse non est. *Philostr.* de V. S. II. c. 25. §. 3. Hermocrates paternas opes dissipavit εἰς ἄκρατον καὶ ἑταίρους οἵους παραχεῖν καὶ κωμῳδίας λόγον, οἷον παρέχον οἱ Καλλίαν ποτὲ τὸν Ἱππονίκου κολακεύσαντες. Ad eum locum *Olearius* & diversos Callias confudit, & prorsus ignoravit in mente fuisse *Philostrato* notissimam *Eupolidis* fabulam Κόλακας, qua Calliam cum sodalibus suis impuris acerbissimum in modum traduxit, ut constat ex *Athen.* p. 506. F. & *Schol. Aristoph.* ad Av. v. 284. *T. H.*

10. Οἱ Λάροι] *Stolidi & obsonatores:* adagium a Lari, id est, gaviae ingenio sumtum. *J. Br.*

Ibid. Λάροι] Quid voluerit Scholiastes cum exponit per ἡδεῖς, ego nescire me lubens fateor: Coll. Gal. melius, ἀδδηφάγοι. *Vorstius* ἀνόητοι reddit & ad Adagia *Erasmi* nos amandat. Certissimum est quod *Barlaus* monet, avem esse non voracem tantum, sed quae etiam celeriter quicquid in ventrem demisit egerit; quod & in anatibus observatur. *M. du S.*

Λάροι] Stolidos talique ingenio praeditos, ut insidiis aliorum ac fraudibus sint expositi, significat: iidem Atticis κίτφοι. Proverbium a gaviae natura ductum, quae ostentata maris spuma inescari se patitur & capi. *Schol. Aristoph.* ad Plut. v. 913. exponens, ὦ κίτφοι εἰληφέναι ἂν εἰς παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνθρώπων καὶ ἀνοήτων καλεῖται ὑπὸ κοινῶς λάρος. *Eustath.* ad Od. E. p. 1522. v. 52. λάρους τοὺς εὐήθεις φασὶν εἶναι δὲ καὶ κίτφους· ibi lege plura. Hoc in Timonem simillisque ingenii homines quam apte conveniat, facile intelligitur. Longe aliud est, & ab origine manat diversa de voracibus & paralitis usurpatum, *Larus hians*, de quo *Erasmus* in Adag. descriptus ab *H. Stephano* Ind. Thes. V. Λάρος, *Suidas* in Λάρος πεχηνὼς, quod ab *Aristophane* fluxit in Equ. v. 952. *Hesychius:* Λαρὸν, ἡδὺ, προσηνὲς, γλυκὺ, ἀπολαυστικὸν, καλὸν, σπάνιον, ἄπλητον, λαθρόν. Λαρὸν & λάρον confusa: posterius interjice ante ἄπλητον. Aliud etiam in *AEliani* Ep. XVIII. λάρου δίον ζῆν, *omnem in fluctibus & navigando vitam degere:* par est ac paene idem — ἀλλ' ἰμὸς ἀϊὼν Κύμασιν αἰθυίης μᾶλλον ἐοικότα· *Callimach.* Fragm. Bentl. n. CXI. & Epigr. LXII. *T. H.*

λυθέρως, ὅτε ἀποκλείων, ὅτε ζηλοτυπῶν. ἀλλοτὲ δὲ τιναντίον ἠγανάκτεις χῇ τῷ πλουσίων, καλαχεκλεῖς λέγων πρὸς αὐτὸν ὑπὸ μοχλοῖς, ἢ κλεισὶ, ἢ σημείων [a] ἐπιβολαῖς· ὡς μηδὲ παρακύψαι σοὶ ἐς τὸ φῶς δυνατὸν εἶναι. ταῦτα γὰν ἀπωδύρω πρός με, ἀποπίγεις λέγων σὺ πολλῷ τῷ σκότῳ· καὶ διὰ τοῦτο ὠχρὸς ἡμῖν ἐφαίνου, ἢ φροντίδων ἀνάπλεως, συνεσπακὼς τὸς δακτύλους πρὸς τὸ ἔθος τῆς συλλογισμῶν, ἢ [b] ἀποδράσας ἀπειλῶν εἰ καιρὸν λάβοιο παρ' αὐτοῦ. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπέρδεινον ἐδόκει σοι, ἐν χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δαιάνην, παρθενεύεις ὑπ' ἀκριβέσι ἢ σκλη-

bitum fuit, permiſit, neque domi claudens, neque in te zelotypia ardens. Olim autem adverſus divites indignabaris, claudi te ab iis conquerens repagulis, clavibus, & annulo impreſſo, ut ne oculis quidem obliquis lucem tibi fas eſſet aſpicere. Hæc igitur apud me lamentabaris, in tantis tenebris ſuffocari te dictitans: atque id propterea pallidus eras, curis perditus, digitosque contractos habebas ob frequentem computandi conſuetudinem; quin & minitabaris te quandoque aufugiturum, ſi quam nanciſci occaſionem poſſes. Ad pauca ut redeam, graviſſimum tibi videbatur, in ferreo aut æreo thalamo virginem cuſtodiri velut alteram Danaën, & ſub acribus & ſcelero-

a Ἐπιβολαῖς] ἐπηβολαῖς F. J. A1. b Ἀποδράσας] ἀποδράσεως Schol. Aor. 1. & Fut. 1. ſæpe commutantur, ſic ut, quid ab ipſo Scriptore venerit, dijudicari nequeat.

31. Καὶ ἀποδράσας] Ἀποδράσεως παρ' αὐτῶν, ἀντὶ τῦ εἰς αὐτῶν. V.

26. Ἐπιβολαῖς] Antiquiores Edd. omnes ἐπηβολαῖς, quod obſervatione haud indignum viſum eſt. Nihil tamen hactenus repperi. *M. du S.*

28. Ἀποπίγεις] *Strangulari*: illud enim optime poteſt cum hoc verbo comparari, cujus apud Latinos elegantiam quum explanaret *J. Fr. Gronov.* Diatr. Stat. c. XXVII. mirum eſt eum, qui proxima *Luciani* loca in medium adferebat, praetervidiſſe τὸ ἀποπνίγεσθαι. Herodes, homo liberalis & ſplendidus, ἐκάλει τοὺς θησαυρούς, εἰς οὓς ἀπετίθει τὰ χρήματα ὄντα, πλούτου δυσμνησίαν, narrante *Philoſtrato* in Ejus Vita c. I. *Dion Chriſoſt.* Or. IV. p. 75. C. ἀνῳδὸν καὶ ἀχρεῖον φυλάττοντα τὸν πλοῦτον τῷ ὄντι, κατακλείσαντα ἐν τισι κρυπτοῖς ἐν ἀφεγγέσι βαράθροις. Sed omitto plura, quorum ex utriusque linguae ſcriptoribus larga ſeges eſt ad manum, conſtipare Lucianeis hisce ſenſu verbisque quam ſimillima. *T. H.*

31. Συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους] Primum probo *J. Fr. Gronovii* συλλογισῶν· neque improbabit quisquam, qui, quid orationis legitimae ſeries poſtulet, attenderit. Tum συνεσπακὼς τ. δ. ita plerique Interpretes accipiunt, quaſi dicat, ex conſuetudine ſupputandi vix unquam intermiſſa digitos obriguiſſe, curvatosque vitium contraxiſſe, quemadmodum fere in Gall. §. 31. ὁρᾷς ἐκαγρυπνοῦντα ἐπὶ τούτου ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατασκληκότα· perperam, me judice. Paulo rectius, ut quidem videtur, *Benedictus: contractis contortisque digitis, ut fieri ſolet in rationum collectionibus*: nam ſolebant mobili digitorum geſtu flexibusque variis numeros & rationes ducere: hae ſunt τῶν δακτύλων αἱ κάμψεις *Alciphronis* p. 108. ubi vide *Bergler.* & inprimis *Joh. Wouwer.* de Polym. c. VII. *Firmic.* Aſtron. I. p. 6. *Vides ut primos diſcentes computos digitos tarda agitatione deflectant*: dixit etiam in eadem re *digitos agitare Plin.* II. Ep. 20. Eſt ergo σωιστακὼς τοὺς δακτύλους, qui digitis ſedet conſtrictis, ut numerorum formas effingendo colligat rationes ſuas atque explicet. *Apollin. Sidon.* IX. Ep. 9. per gymnaſia pingi refert *Chryſippum digitis propter numerorum indicia conſtrictis*, *Euclidem propter menſurarum ſpatia laxatis*: vide *Savaronem. Martian. Capell.* VII. p. 236. *Quae* (Arithmetica) *mox ingreſſa ſeptingentos decem & ſeptem numeros, complicatis in eos digitis, Jovem ſalutabunda ſubrexit*: habes ibi σωιστεσμένους δακτύλους· neque omittendum eſt, quod proxime praecedit: *Digiti vero Virginis recurſantes, & quadam incomprehenſae mobilitatis ſcaturigine vermiculati*: id eſt, ſi modo tumidam Aſii Scriptoris locutionem recte capio, in modum operis vermiculati multifariam implexi. Addam *Zenonis Veronenſis* locum Serm. I. de Avaritia. *Hinc* (Hic) *unus pecuniam ſuam tanquam hamum proponit, ut facultates ad ſe attrahat alienas: quam peregrinantem ferali ſupputatione nutrire* (mox *Lucian.* ἀνατρεφόμενον) *non deſinit, ut ſummam quaerat, non quam commodatio dedit, ſed quam ei pepererint armati numero dies, menſes & digiti.* Haec admodum eſſe corrupta, qualia in iſtius ſive Zenonis, ſive cujuslibet ſermonibus, aut dicam potius laceris reliquiis ſunt ſane permulta, nemo diffitebitur: etiamſi quis poſteriora ſic refingat, *armati numero*, vel, *arctati in numeros dierum menſiumque digiti*, ab auctoris ipſa manu abeſſe tamen procul credo: certius a vetuſtis Codicibus expectandum eſt auxilium. *T. H.*

32. Τῶν συλλογισμῶν] Adſcripſit Pater, forte συλλογιστῶν. Quod quidem manifeſtius, ſed poteſt retineri

leroſis pædagogis educari, Fœnore & Ratiocinio.

14. Eos itaque plane ineptos eſſe dicebas, qui cum te miſere amarent, poſſentque frui, non auderent tamen: neque amore ſuo ſecure uterentur, quibus id liberum eſſet; ſed te pervigili cuſtodia ſervarent, ſigillum aut repagulum oculis haudquaquam demotis aſpicientes; ſeque abunde potiri exiſtimantes, non ſi fruerentur ipſi, ſed omnibus fruendi facultatem ſi præreptum irent; quod plane canem in præſepio factitare videmus, qui nec ipſe hordeum attingat, nec equum eſurientem ſinat attingere. Inſuper, ſi ſatis memini, eos irridebas, qui perpetuo parcerent, & cuſtodi-

πονήροις παιδαγωγοῖς ἀναλῃφόμενον τῷ Τόχῳ, ἢ τῷ Λογισμῷ.

Ἄτοπα γὰρ ποιεῖν ἔφασκες αὐτὺς, ἐρῶντας μὲ εἰς ὑπερβολὴν, ἐξὸν δὲ ἀπολαύειν, ἢ τολμῶντας, ἢδὲ ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυρίως γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐγρηγορότας, ἐς τὸ σημεῖον ἢ τὸ μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, ἱκανὴν ἀπόλαυσιν οἰομένους, ἢ τὸ αὐτὺς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μεταδιδόναι τ' ἀπολαύσεως, καθάπερ τ' ἐν τῇ φάτνῃ κύνα, μήτε αὐτὴν ἐσθίουσαν τῆς κριθῆς, μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπιτρέπουσαν. ἢ προσέτι γε ἢ καλεγέλας αὐτῆς φειδομένων, ἢ φυλαττόν-

neri quoque alterum. *J.G.*

Ibid. Ἀποφάσεως] Sic recte Scholia. In omnibus Impr. ἀποδάσεως, minus apte. *M. du S.*

36. Δανάην παρθενεύσεως] Sic poſtea Δανάης παρθένευσις. Dial. Deor. & de Salt. ubi in quibusdam edition. Δαν. ἀμπαρθένωσις *imminutio, infloratio.* *J.B.*

40. Ἐξὸν δὲ] *Cum autem liceret.* *J. Br.*

43. Ἐς τὸ σημεῖον] *Quo obſignata erant domi omnia.* *J.Br.*

44. Ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας] Ἀσκαρδάμυκτος, μὴ μύοντας τοὺς ὀφθαλμούς. σκαρδαμυκτεῖν τὸ σκαίειν ἢ μύειν τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὸ πυκνῶς βλεφαρίζειν, ἰλιγγιᾶν ἢ ἰλλωπίζειν. *Schol. Ariſt. ἱππ. Heſych. Suid. Poll.* aliam tamen etymologiam proferunt alii Grammatici, de qua poſtea. *J.B.*

45. Ἀπολαύειν ἔχειν] Mira dictio. ſine Mſſ. auctoritate mutare nolui. *M. du S.*

Ἀπολαύειν ἔχειν] Senſus minus attento paullum intricatior, ſic tamen, ut haud difficulter expediri poſſit. Avari ἐξὸν ἀπολαύειν ἢ τολμῶσι, ut modo *Lucianus*: magnos acervos oculis obire ipſis votorum finis eſt, congeſtosque nummos in arca contemplari, dum experiri non audent, quo valeat nummus, quem praebeat uſum: itaque, quod ad eos attinet, videri poterat ἱκανὴ ἀπόλαυσις, copiam bonorum poſſidere ſatis largam, quibus, modo animum inducerent, poſſent frui: hoc eſt, τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, reconditis theſauris defoſſisque non quidem frui, id enim ſapientis eſſet, ſed duntaxat poſſe frui. Interea cur non hoc ἀπολαύσεως genere, quam avaritiae credas ſufficere, contenti, fructum divitiarum aliquem, quod ipſi reformidant, alios capere patiuntur? Verum hoc ut faciant tantum abeſt, ut contra illam demum ἱκανὴν ἀπόλαυσιν exiſtiment, ſi ceteros omnes pariter ab uſu rerum ſuarum omni prohibeant, in eos non minus atque in ſemetipſos iniqui, haud ſecus ac canis ad praeſepe &c. In his nihil eſt, ut arbitror, quod quis jure mutatum velit, niſi ipſos avarorum mores. *T.H.*

47. Τὴν ἐν τῇ φ. κ.] *Eraſmus* in Paroem. *Canis in praeſepi.* *J.Br.*

Ἐν τῇ φάτνῃ κύνα] Sic alibi Proverb. κύων ἐν φάτνῃ, ſic ſæpe vocat Philoſophos & præcipue Cynicos, obvios inſequentes. Repetit illud, adverſus Indoctum. *J.B.*

Ἐν τῇ φ. κ.] Eadem libro ad Indoctum libros coëmentem. *Th.M.*

K. τὴν ἐν τῇ φ. κύνα] Alludit manifeſte ad *Æſopi* fabulam, quæ in Æſopo hodierno non extat: eandem iterum tangit extremo ἀπαιδ. *M du S.*

49. Καὶ προσέτι γε ἢ κατ. &c.] Haec verba ita vulgo vertuntur: *Quinetiam ridebas iſtos qui parcerent, aſſervarentque, & (quod eſſet abſurdiſſimum) ſe ipſos zelotypia proſequerentur: nec intelligerent fore, ut aut ſceleratiſſimus famulus, vel oeconomus, aut puerorum praeceptor furtim ſubiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem poſtea ſinat ad fuliginoſam & oris anguſti lucernulam, ac ſiticuloſum ſcirpulum uſuris invigilare.* Praeterquam quod illud *quem poſtea* de ſuo addidit, nihil minus hic fecit bonus Interpres, quam cepit mentem *Luciani*, ſive Jovis. Agitur nempe, ut diximus, de ſordidiſſimo avarorum genere, quorum animi tanta macerentur enecenturque avaritia, ut non modo ipſi non fruantur honeſte bonis ſuis, ſed ne aliis quidem quidquam impertiant; eoque veſaniae abripiantur, ut dum tenaciſſima cura opibus ſuis parcant, easque conditas ſervent, ſibi ipſi quaſi invideant, ac ferme diffidant; eat qui ignorent, quemadmodum perditus aliquis ſervus, vel diſpenſator, vel pueris erudiendis praefectus, clam ſubrepens (in cellam videlicet, vel penum, ubi cibus potusque accumulata ſerventur: tale quid enim hic intelligi debere, ex fine paginae praecedentis liquidum eſt) intemperanter ſe ingurgitet, ac baſilice agat, infelicem & moroſum herum ad fuliginoſam & oris anguſti lucernulam uſuris ſuis invigilare ſinens. Hoc, & nihil aliud, vult *Lucianus*, Servos furtim quibusdam hero ſuo ſublectis, hilariter ac temulente vivere, dum

τόντων, ἢ τὸ καινότατον, αὐτοὺς ζηλοτυπούντων· ἀγνοούντων δὲ ὡς κατάρατος αἰχέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδότριψ [a] ὑπεισιὼν λαθραίως ἐμπαροινήσει, τὸ κακοδαίμονα, ἢ ἀνέραστον δεσπότῃ, πρὸς ἀμαυρόν τι ἢ μικρόστομον λυχνίδιον, ἢ διψαλέον θρυαλλίδιον ἐπαγρυπνεῖν ἐάσας τοῖς τόκοις. [b] πῶς ἂν οὐκ ἄδικον, πάλαι μέν rent, & (quod prodigii inſtar ſit) in ſe ipſos zelotypi forent; ignorarent autem ſceleſtiſſimum aliquem ſervulum, aut pædotribam, clanculum ſubeuntem, hero inamabili & diis iratis nato ſubliturum os, dum ad lucernam obſcuram, & exiguum habentem ellychnium, paululoque inſtructam oleo, uſuris computandis invigilat. Qui autem, o Plute, abſurdum non ſit, hæc olim diviti-

a Ὑπεισιὼν] ἐπεισιὼν *F.* Marg. *AIW.* b Πῶς ἂν οὐκ ἄ.] πῶς ἂν οὐκ ἄδικα ταυ. . . . πάλαι μὲ ἐκεινα αἰτιᾶ. . . : Ita notatur in Exc. ex P. In C. πῶς ἂν οὐκ ἄδικα ταῦτα π. μ. ἐκεῖνα. *F.* habet πῶς ἂν οὐκ ἄδικα ταῦτα σοὶ, πάλαι μὲ ἐκεῖνα αἰτιᾶσθαι.

53. Παιδότριψ] Παιδοτρίβης, ἀλειπτης, διδάσκαλος, γυμναστής. *V.*

miſerrimus herus, ut ad juſtam ſedeat lucernam, ab avariſſimo animo impetrare nequeat. Ἐμπαροινήσει (pro quo multo potius legerem ἐμπαροινήσῃ, ut ſignificetur, furacem ſervum id jam perpetraſſe, & in ſecreta aedium parte etiamnum temulentum laſcivire) non conjungendum cum κακοδαίμονα & iis quae ſequuntur, ſed commate dividendum. Neque vero quarti caſus illi, qui ſubjiciuntur, ab ἐμπαροινήσει pendent, ſed ab ultima voce ἐάσας· quod Interpreti fraudi fuit, eumque, ut ſupra monui, coëgit de ſuo duas voces allinere. Sed nec ἐμπαροινεῖν cum quarto, verum cum tertio caſu conſtrui, doceat nos ipſe *Lucianus* infra in Deor. Dialog. V. ubi Juno ad Jovem, Μίμησο γοῦν οἷά μοι ἀφ' τ οἰνοχόον τοῦτον (Γανυμήδη) ἐμπαροινεῖς. & in Cataplo §. 26. Πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινῶν. Scio aliter ibi ἐμπαροινεῖν ſumi, nempe pro ὑβρίζειν, ut vulgo ab omnibus gloſſographis exponitur; at hic loci τὸ ἐμπαροινεῖν ſimpliciter eſſe *intemperanter indulgere cibo ac potui, atque inde laſcivire*; ut & hunc locum non aliter, ac nos fecimus, ad mentem Auctoris exponendum eſſe, non putem, alicui attenta mente totam hanc *Luciani* periodon luſtranti, viſum iri dubium.

Caeterum quod avarus ille herus dicitur ſedere πρὸς ἀμαυρόν τι ἢ μικρόστομον λυχνίδιον, ἢ διψαλέον θρυαλλίδιον, eodem ferme modo itidem de avaro ſermo fit in *Noſtri* Gallo §. 29. Ὁρῶ νὴ Δία πρὸς ἀμαυράν γε ἢ διψῶσαν τὴν θρυαλλίδα. Quae de Strepſiade habet *Ariſtophanes*, notarunt alii. *J. J.*

53. Παιδότριψ] *Suid.* Παιδοτρίβας, ἀλείπτας, γυμναστάς· ἢ παιδοτρίβης ἡ εὐθεῖα· ἢ παιδότριψ ὡσαύτως Λουκιανῷ ἐν Τίμωνι ἢ Μισανθρώπῳ. Miſcet παιδοτρίβην & παιδότριβα, a quo errore nec *Stephanus* ſibi cavit in Theſ. T. III. p. 9. παιδοτρίβης eſt *magiſter exercitor*: παιδότριψ in familia ſervulus, qui curam habet puerorum, in eoque munere operam conterit. *H. Stephanus*, quando e *Platonis*, vel potius *AEſchinis* Axiocho profert, ἢ γυμναστὰ, ἢ παιδοτρίβης, lectorem fruſtratur: extat ibi c. 7. παιδοτρίβαι, etiam in Codice Mediceo. Pari forma οἰκότριψ. *T. H.*

55. Πρὸς ἀμαυρόν τι] Lege ἀμαυρόν τι. *J. Br.*

Ibid. Πρὸς ἀμαυρόν τι ἔ μ. λυχνίδιον] Hunc locum imitatus eſt *Apul.* lib. 2. Mileſ. ubi de Milone hoſpite ſuo. *Lucian.* in Gall. §. 29. *J. B.*

56. Διψαλέον] Cui prae avaritia oleum parce infunditur. *J. Br.*

Διψαλέον θρυαλλίδιον] Vid. *J. Gronovium* ad *Harpocrat.* in Ἀδδηφάγους p. 11. *T. H.*

58. Ἄδικα . . . .] Sic optime Ed. *J.* In omnibus impreſſis peſſime ἄδικον, π. μ. σου ταῦτα ἀι. Unde doctorum conjecturæ, quæ plerumque corruptum quidem locum eſſe demonſtrant, raro absque codicum ope veram reſtituunt ſcripturam. Coll. & P. ἄδικα ταῦτα; πάλαι μὲ ἐκεῖνα. L. σοι. *M. du S.*

Πῶς ἂν οὐκ ἄδικον] Nihil admodum juvat Ed. Juntinae lectio, quae ut ipſa poſſit conſiſtere, mutatione habet opus: πῶς ἂν οὐκ ἄδικα ταῦτα, σε πάλαι μὲ ἐκείνων αἰτιᾶσθαι &c. Sed in eo, quod a *Fl.* Ed. proditum plurimae retinent, dummodo pro σᾶ reſcribas, ut in re facili plerique jam viderunt, σὲ, nihil eſt, quod quemquam morari poſſit aut offendere. Quae *J. Gronovius* hic argutatur, nullius ſunt pretii. Mox autem ὡς πρὸς ἐμὲ eam ob cauſam interferitur, quia liberalitas illa Timonis erga alios effuſiſſima praeclarum erat εὐνοίας, quantum ad eos quidem adtinebat, ſpecimen: ſaltem iſtam in partem τὸ Τίμωνος τὸ πάνυ τοῦτο ἀνειμένον, quod Pluto tanto opere diſplicet, interpretaturi erant adulatores, ad quos fructus inde non contemnendus redundabat: ideo reſtringi debuit illud οὐκ εὐνοϊκὸν appoſito, ὡς πρὸς ἐμέ. Paulo poſt οὐ θύραις, quod certatim impugnant, rectiſſimum eſt: vim praepoſitionis οὐ in iſtiusmodi multis loquendi formulis alibi ſatis munitam praeſtabo. *T. H.*

Ibid. Π. μέν σου] Scribo σε. *J. Br.*

Πάλαι μέν σου ταῦτα αἰτιᾶσ] Non utique ſignificabit *te in his accuſare* vel *harum rerum*, ut rebatur Cl. *Faber*, & ideo ſcribit σε. Poteſt enim intelligi *hac tui* vel *hanc tuam rationem olim accuſaſſe*. ut in Hermotimo. ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας οἶμαι ἅττινα ᾐτιάσατο τὸν Ἡφαίστου. Ita hoc loco vides eosdem rei & perſonae caſus, in quo reticetur quartus caſus agens, quia ipſe is erat. Codici Academiae adſcriptum πάλαι μέν σου.

vitibus objeciſſe te, nunc vero plane contraria Timoni vitio vertere?

15. PLUT. Atqui ſi vera lubet inquirere, utrumque meritiſſimo videbor facere. Nam hujus quidem Timonis ſoluta licentia, mera negligentia, non benevolentia, ad me quod ſpectat, haberi debet: illos autem qui me clauſum tot oſtiis in tenebris deti-

σθ ταῦτα αἰτιᾶσθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν;

ΠΛΟΥ. Καὶ μὴν εἴγε τἀληθῆ ἐξετάζοις, ἄμφω σοι εὔλογα δόξω ποιεῖν. ὅ τε γὰρ Τίμωνος τὸ πάνυ τοῦτο ἀνειμένον, ἀμελὲς καὶ οὐκ εὐνοϊκὸν, ὡς πρὸς ἐμὲ, εἰκότως ἂν δοκοίη· τύς τε αὖ κατάκλειστον ἐν θύραις καὶ σκότῳ φυλάτ-

ſum. Sed non neceſſarium. In duabus ſequentibus notulis apparet, eundem *Fabrum* ſibi feciſſe fraudem, imminutas & decurtatas contemplantem neſcio unde voces, quæ in ipſo contextu ſunt integerrimæ & pleniſſimæ. *F.G.*

62. Τῷ τε γὰρ Τίμωνι &c.] Pulchre vidit & monuit Vir Clariſſimus, *Jac. Gronovius*, *Fabrum* in duabus ad haec verba [τοῦτο γὰρ Τίμωνος τὸ πάνυ ἀνειμένον ἀμελὲς, καὶ οὐκ εὐνοϊκὸν ὡς πρὸς ἐμὲ ἂν δοκοίη] notulis, fraudem ſibi feciſſe, qui decurtata & imminuta ſpectarit verba. Priora certe nemini vel leviter his literis tincto, poſſunt non cenſeri elegantia. Quod ad ὡς πρὸς ἐμὲ (*Faber* has duas voculas citans, omittens πρὸς, corrigit εἰς ἐμὲ) attinet, non male id vulgatus Interpres *quod ad me attinet* reddidit: eſtque locutio alibi ab *Noſtro* amata. Ipſe Timon poſthac §. 42. Ω Μίδα, ὦ Κροῖσε, καὶ σὺ Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς ὑδὶ ἅμα ἦτε ὡς πρὸς τὸ Τίμωνα ἢ τὸ Τίμωνος πλοῦτον. *Nihil eratis ad Timonem* (ſic namque Latini etiam loquuntur) *ſive, cum Timone ejusque opibus non fuiſtis comparandi.* In Contemplant. §. 7. Τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος ὡς πρὸς ἐμέ. *Prae me*, ſive, ut Interpres, *ſi mecum comparatur, caecus eſt ille Lynceus.* In Hermotimo §. 4. Καὶ τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἄσκησιν. *Et hoc, ſi ad virtutis exercitationem referas, exiguum.* Ibid. §. 13. Παῖδας ὦ ἴδοι τις ἀπαίδας ὡς πρός σε. *Perſuaſum habeas, te putaturum omnes, ſi tecum comparentur, eſſe infantes.* §. 81. Ἄγροικος ἀνθρωπος καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα. *Agreſtis homo & rudis, cum veſtris rebus collatus.* paulo poſt: Τοὺς δ' ἄλλους, ἀνδράποδα, καὶ καθάρματα νομίζειν ὡς πρὸς ἐμέ. *Alios vero mancipia & piacula prae me cenſere.* Apud eumdem Noſtrum in Imaginibus §. 13. Ἅμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα. *Prae illa enim omnia a Muſis abhorrentia.* In Philopſeude §. 16. Ἀμαυρόν τι θέαμα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυόττοντας. *Res ſpectatu teniſſima, quantum ad nos obtuſa acie laborantes.* In Hippia §. 5. Εἶτ' ἐχόμην αὐτῶν οἰκῶν, ἄθλιττος μὲν ὡς πρὸς τὸ λουτρὸν, ἀναγκαῖος δὲ ὡς πρὸς τὴν τῶν ἐυδαιμονεστέρων ὑποδοχήν. *Deinde continua illis domus, longe quidem praeſtantior, quam ut balneo conveniat; ſed neceſſaria ad excipiendos opulentiores.* De non temere cred. Calumn. §. 27. Δίκαιος μὲν γὰρ ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστείδης. *Etenim juſtus quidem erat, ſi cum aliis compararetur, Ariſtides.* Xenophon quoque I. Κυροπαιδ. Ἰωμεν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ὃς ἐγὼ σαφῶς ἐπίσαμαι αὐτοὺς ἰδὼν ἰδιώτας ὄντας ὡς πρὸς ὑμᾶς ἀγωνίζεσθαι. Non ſatis accurate Leuenclavius, *eamus in hoſtem, quem ego viſum a me antehac, certo ſcio pugnandi adverſum nos rudem eſſe*, vertit. Praeterquam quod ὑμᾶς non ἡμᾶς legitur, atque adeo *vos*, non *nos* in verſione dicendum fuerat, debuit quoque ita, *pugnandi rudem eſſe, ſi vobiſcum comparetur.*

Saepe omittitur ὡς, eadem ſignificationis vi manente. *Noſter* in Halcyone §. 3. Νεογιλὸς ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὰ πάντα αἰῶνα. In Hermotimo §. 7. Οὐδὲν γὰρ ἴσως ταῦτα πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον. In Zeuxide, Τί ἂν ἡμεῖς ἦμεν πρὸς αὐτούς; In Pſeudomanti, Παῖς ἂν εὖ οἶδα ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε. De Paraſito, τοιοῦτοι μὲν οἱ πολέμιοι πρὸς ῥήτορας καὶ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ ἀθλιώτατοι. In Rhetorum praeceptis, τί γὰρ ὁ Παιανεὺς πρὸς ἐμέ; De Electro, ὡς τοὺς κοράκας, ἢ τοὺς κολοιοὺς σειρῆνας μὴ εἶναι πρὸς αὐτούς. In Pſeudologiſta, ὡς τὸ τοῦ Σινωπέως πίθον, τὴν Διὸς αὐλὴν εἶναι πρὸς αὐτό. In Navigio ſeu Votis, οἱ δὲ νῦν πλούσιοι, πρὸς ἐμὲ Ἴροι. Ex tot itaque in uno *Luciano* exemplis patet mira doctiſſimi caeteroquin *Fabri* oſcitatio; neque enim eum nunquam ad hanc locutionem, ita frequentem, advertiſſe, credibile eſt. Haec autem, qua de agimus, loquendi ratio eſt elliptica; ut, cum dicitur, οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα, ſubaudiendum ſit ἐξετάζειν. Ita enim plene hanc phraſin effert *Noſter* in Saturnalibus §. 4. Οὐ μικρὰ ὅλως, οὐδὲ παντάπασιν εὐκαταφρόνητα, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τὴν συμπάσης ἀρχῆς. *Non omnino exigua, neque prorſus facile abjicienda, ſi ad vim univerſi imperii exigantur.* Intelligi poteſt & ὡς θαλλίεσθαι, id quod addit *Joſephus* contra Apionem p. 1070. D. Ed. Genev. Λυκοῦργοι καὶ Σόλωνες ὡς ἐχθὲς δὲ καὶ πρώην, ὡς πρὸς Μωσέα ὡθαλλόμενοι, φαίνονται γεγονότες. *F.F.*

64. Ὡς πρὸς ἐμὲ] Aut non vidit *Tan. Faber* illud πρὸς, aut non ſatis attendit cum videret. ὡς ἐμὲ aliud longe eſt quam ὡς πρὸς ἐμέ. Vide notam noſtram ad c. 6. πρὸς ἡμᾶς ὁ Φαῦλον ὄντα. Adde Ἰαμ. εἰκ. c. 8. τὰ πρὸς τοὺς Θεούς. Ego nihil muto. *M. du S.*

65. Ἐν θύραις] Reſtituo cum Θήκαις nec Θύραις (Τρώαις) placet. *F. Br.*

Ἐν Θύραις] Patet jam olim fuiſſe variam hic lectionem. *Brodaeus* enim IX. Miſcell. c. 7. videtur legiſſe Θίσαις & Θύραις at rejiciens utrumque, reponit Θήκαις. Cl. quoque *Faber* ita emendat; qui non raro cum *Brodaeo* convenit. Sic in verbis apud *Noſtrum* praecedentibus [πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰτιᾶσθαι] *Brodaeus* pariter ac *Faber* legunt σε pro σου. (ſed iſtum locum aliter exponit Cl. *Gronovius*. Ita infra §. 28. in verbis [ὃ γὰρ δεῖ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτούς.] *Brodaeus* pro δεῖ legit δὴ, item *Faber*. *F.F.*

Ἐν Θύραις] *Brodaeus* Θήκαις. alii Θίσαις, quod probo V. *Athen.* 129. E. & *Caſaub.* *M. du S.*

λάτ[ο]ντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γενοίμην, καὶ πιμελὴς, καὶ ὑπέρογκος, ὀπιμελυμένους, οὔτε προσαπτομένους αὐτοὺς, οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας, ὡς μηδὲ ὀφθεῖσιν πρός τινος, ἀνοήτους ἐνόμιζον εἶναι, καὶ ὑβριστάς, εἰδὼς ἀδικουμένους με ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς καλασίποντας· οὐκ [a] εἰδότας ὡς μικρὸν ἀπίασιν ἄλλῳ τινὶ τῶν εὐδαιμόνων με καταλιπόντες.

nerent, dantes operam, ut me craſſiorem redderent & pinguiorem, atque corpulentiorem æquo, neque ipſi me attingentes, neque in lucem producentes, ut ne a quoquam viderer, prorſus deſipere, & in me contumelioſos eſſe rebar, qui nil peccantem computreſcere juberent tot vinculis impeditum, neſcientes interim poſt paulo ſe e vita deceſſuros, meque fortunatorum cuipiam relicturos.

Οὔτ' οὖν ἐκείνους, οὔτε τοὺς πάνυ προχείρους εἰς ἐμὲ τούτους ἐπαινῶ, ἀλλὰ τοὺς, ὅσῳ ἄριστόν ἐστι, μέτρον ἐπιθήσοντας τῷ πράγματι, καὶ μήτε ἀφεξομένους τοπαράπαν, μήτε προησομένους τὸ ὅλον. σκόπει γὰρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς τῷ Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν, καὶ καλὴν, ἔπειτα μή-

16. Itaque adeo neque illos reſtrictos laudem, neque eos rurſus, qui me libentius contrectant & inſumunt, ſed potius eos, qui, quod adprime in vita utile eſt, moderationem adhibeant; qui neque prorſus abſtineant, neque omnino projiciant, & cuilibet obtrudant. Illud enim per Jovem vide, quæſo, Jupiter; ſi quis legitimis nuptiis formoſulam aliquam uxorem in ipſo ætatis flore duxerit, deinde neque domi cu-

a Εἰδότας] εἰδότες F.

78. Σκόπει γὰρ ὦ Ζεῦ] Παίζει πρὸς τοὺς ῥήτορας ὅτι * συνεχῶς κεχρημένους· ἢ ἐθικὸν τοῦτο ποιεῖ καὶ ἀπλοϊκόν. V.

* Συνεχῶς] Nimirum vult rhetoras a Luciano irrideri, quibus nihil inter declamandum in ore ſit crebrius, quam ὦ Ζεῦ καὶ Θεοὶ & πρὸς τῷ Διός. Sed illa demum ratio, quae ſequitur, vera eſt, & commode mentem Luciani exponit. T. H.

66. Παχύτερος] Unde Horatius feſtive dixit *nummos alienos paſcere.* Anonym.

68. Οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας] Hoc omne Pluti mutuatum ab *Ariſtophanis* Pluto. tu conſule. Tangit idem in Catapl. in Somnio & alibi. J. B.

72. Ἀπίασιν] *E vita migraturi ſunt.* J. Br.

78. Τὸ ὅλον] *Prorſus, penitus.* J. Br.

84. Ἀπάγοι] *Tanaq. Faber* concoquere ait ſe non poſſe illud ἀπάγοι, quum in ſequentibus non legatur educta foras ab marito uxor, ſed domi cujuslibet libidini vulgata: quare legit προάγοι. Mitis ſcilicet haec & plauſu digna crisis. Sed & parum differentiae, hoc quidem in loco, ἀπάγειν inter & προάγειν, mihi liquet. At nihil profecto mutandum. Quamquam non revera foras educta hic intelligenda eſt femina, ſatis tamen commode *Lucianus* utitur verbo in perductionibus ad ſtuprum uſitato. Ita enim ipſe illud iterum de hac re uſurpat in De Gymnaſiis: τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν, ὁρῶ ἤδιτος μυγάλου ἕνεκα ὑπ' ἀμφοτέρων ὑμῶν, οὔτε πατρίδος κινδυνευούσης, οὔτε χώρας πορθουμένης, οὔτε φίλων, ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. *Virtutes, corporum bonas habitudines, pulchritudines, & audaciam, mullius magnae rei gratia vobis perire video, cum neque periclitetur patria, neque devaſtetur regio, aut amici, vel domeſtici ad ſtuprum rapiantur.* Ita quoque in Cataplo: οἱ δὲ, υἱοὺς πρὸς ὕβριν ἀπαγομένους ἀγανακτήσαντες. *Illi vero liberos ad ſtuprum raptos indignati.* In Fugitivis §. 18. Ἔνιοι δὲ, καὶ ξένων τὰς σφετέρων γυναῖκας ἀπάγουσι μοιχεύσοντες. *Alii vero hoſpitum ſuorum uxores rapiunt, eas ſtupraturi.* & §. 30. Οὗ τὴν γυναῖκα ἀγχίλο ἀπάγων. *Cujus uxorem rapiebat. Antoninus Liberalis* c. 13. de Melitaco quodam Tyranno, cui nomen Tartaro; Οὗτος εἴ τις ἀμφοτεροῖς παρθένος ἐπὶ κάλλει ἐγκωμίων, ἀπῆγεν αὐτὴν ἐμνήστευτο πρὸ γάμου κατὰ βίαν. *Hic ſiqua virgo inter populares formae praeſtantia ferretur, abducebat eam, & ante nuptias violabat.* Iterum ibid. τότε δ' ἔν εἴρητο (ὁ Τάρταρος) πρὸς τοὺς θεραπας ἀπάγειν Ἀσπαλίδα, &c. *Tunc vero dicebatur ad miniſtros Aſpalidem perducere.* & iterum, ἡ δὲ παῖς, ὡς ἤκουσε ὁ λόγος ἐγένετο, πρὶν ἀφικέσθαι τοὺς ἀπάξοντας, ἀπήρτησεν ἑαυτήν. *Puella vero ſimul rumor differebatur, antequam abducturi ipſam venirent, ſuſpendit ſe.* Aelianus in elegantiſſima illa Aſpaſiae hiſtoria lib. XII. Ποικιλ. cap. 1. Ἡ δὲ Φωκαὶς τῷ προσάγματι οὐδὲ προσεῖχεν, ἕως αὐτὴν ὁ ἀπάγων Σατραπης πρὸς βίαν ἐκόμιζεν. *Phocais vero non juſſui paruit, donec eam Satrapa, qui perducebat eam, conſidere cogeret.* Et hic certe ὁ ἀπάγων Σατράπης Aſpaſiam non foras eduxit, quippe quae jam erat in aula Cyri; quare eo magis fruſtra *Lucianum* hic refingere tentat *Faber.* Ita & γυναικῶν ἀπαγωγαὶ leguntur in *Noſtri* Phalaride. In eodem hoc ſenſu, quo ἀπάγειν, invenio & ἀνάγειν ſumptum ab *Noſtro* in Tyrannicida c. 5. Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀναστῶν, ὁ ἐμβρίζων τοῖς γάμοις, ἐκείνου αἱ παρθένοι ἀνήγοντο. *Ad eum, qui ephebos ad ſe trahebat, qui nuptis vim inferebat,* vir-

cuſtodiat, neque ullo zelotypiæ ſenſu moveatur, noctu & interdiu qua viſum eſt vagari permittens, & cum obviis quibusque ætatulam ſuam oblectare; aut potius aliquo corrumpendam ab adulteris ducat, fores aperiens, proſtituens, & omnes ad eam convocans; quid, quæſo, talis vir uxorem amare videatur? Haud iſtud tu quidem dixeris, Jupiter, qui quid ſit amor, re ſæpenumero expertus es.

17. Si quis contra uxorem lege domum duxerit, *Arvo ut venereo lætus liberos ſerat*, florentem autem puellam nec attingat ipſe, neque alium quemquam ad illam oculos adjicere ſinat; domi autem concluſam cuſtodiat, nullam ex ea prolem ſuſcipiens, ejus tamen amore flagrare ſe dictitans,

τε φυλάττοι, μήτε ζηλοτυποῖ τοπαράπαν, ἀφιεὶς καὶ βαδίζειν ἔνθα ἂν ἐθέλοι πάστωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι τοῖς βουλομένοις, μᾶλλον δὲ [b] αὐτὸς ἀπάγοι μοιχθυθησομένην, ἀνοίγων τὰς θύρας, καὶ μαστροπεύων; καὶ πάσας ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἆρα ὁ τοιοῦτος ἐρᾶν δόξειεν ἄν; ἢ σύ γε, ὦ Ζεῦ, τοῦτο φαίης ἄν, ἐραστὴς πολλάκις.

Εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς οἰκίαν νόμῳ θαλαμεῖον ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων, ὁ δὲ μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμαίας καὶ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ καὶ ἄσπαρτον καταλείσας παρθενεύοι, καὶ ταῦτα ἐρᾶν φάσκων, καὶ

b Αὐτὸς] αὐτοὺς *F.*

90. Ἐπ' ἀρότῳ] Ἐπὶ σπορᾷ. *C.G.*

virgines perducebantur. Per me tamen licuerit, ſi quis & hic maluerit ἀπάγοιτο. Dixerunt id Latini *perducere*. *Suetonius* in Tiberio cap. XLV. *Feminarum quoque, & quidem illuſtrium, capitibus quantopere ſolitus ſit illudere, evidentiſſime apparuit Malloniae cujusdam exitu, quam perductam, nec quidquam amplius pati conſtantiſſime recuſantem, delatoribus objecit.* Sic Lollia Paullina *perducta* Caligulae memoratur ab eodem in Calig. c. XXV. Sic *perductus*, haud dubie ad ſtuprum, dicitur Pauſanias, interfector Philippi Macedonis, ab *Juſtino* IX. c. 6. ubi vide *Berzeceerum*. Apud Ciceron. lib. I. in Verr. 12. *lenonum, aleatorum, perductorum nulla mentio fiat*: & V. in Verr. 12. dicitur Tertia quaedam per dolum ad Verrem perducta. *J. J.*

90. Ἐπ' ἀρότῳ] *Ad liberos procreandos.* *J. Br.*

Ἐπ' ἀρότῳ] εἰς τὸ σπερματίσειν γυναῖκα, ut ait *Heſiod.* εἰς σπόρον τ' γονῆς. *J. B.*

Ἐπ' ἀρότῳ] Conſule Not. ad *Jamblich.* n. 210. *M. du S.*

Ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων] Legitima quaedam apud Athenienſes haec erat formula: *Iſidor. Peluſ.* III, 243. παρ' Ἀθηναίοις ἡ συνάφεια ἡ κατὰ νόμον ἐπ' ἀρότῳ παίδων ἐλέγετο γίνεσθαι· quanquam in *Artemidoro* II. c. 24. ἄροτον dicatur eſſe ἀγαθὸν πρὸς γάμον καὶ παίδων γονήν, ſi hoc viſum ſomnianti obveniat, hic tamen ſatis eſt certum debere legi ἐπ' ἀρότῳ. Vitium frequens fefellit *Sam. Petitum* ad LL. Att. p. 436. & *Lindebrog.* ad *Donat.* p. 643. animadverterunt *Gataker.* de N. T. Styl. c. XI. ubi verecundas honeſtioresque de re venerea locutiones pluribus illuſtrat, & *L. Kuſter.* ad *Jamblich.* de V. P. §. 210. cui γυμνάσεις memorantur αἱ ἐπὶ τεκνοποιΐᾳ σώφρονί τε καὶ νομίμῳ γυναικὶ γινόμεναι. *Ariſtaen.* I. Ep. 19. καὶ ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων ἐραμένῳ ἠγάγετο γαμετὴν· mireris ſane Elegantiſſimi *Joſiae Merceri* perſpicaciam non minus hic ceſſaſſe, quam *Lambecii* in Prodr. Gell. ad IV, 3. Quin *Deſid. Heraldus*, tametſi ad *Arnob.* VII. p. 263. hunc ipſum protuliſſet *Luciani* locum, p. 119. ſcripſit *contrahitur matrimonium ἐπ' ἀρότῳ παίδων.* Multo gravius corruptum in *Alciphr.* I. Ep. 6. peritiſſimo linguae Graecae *Berglero* non obſtitit, quominus certam emendationem perviderent: parentes, inquit, οἵ μοι ἐγγυητὴν ἐπίκληρον ἐπὶ παίδων ἀρότῳ γνησίων σωθῆναι σοι γάμου non aliter extabat in duobus Bibliothecae Heidelbergenſis Codicibus, quorum a *Neveleto* inſtituta collatio penes me eſt. Audi *Platonem* in Crat. p. 279. C. ubi inter alias τῆς Ἀρτέμιδος origines hanc etiam, neſcio an nimis ridiculam, adjungit: τάχα δ' ἂν εἰκὸς τὸ ἄροτον μισησάσης τὸν ἀνδρὸς τὴν γυναῖκα. Ad Amorem ſic *Oppian.* Halieut. IV, 26. Πρῶτα δ' ἐυναίοις ἀρότοις ἐπεθήκατο τίκμαρ. (paulo ante ſimili ratione *Lucian.* μίτρον ἐπιβησόμενος) ubi *Rittershuſius*, ut ſolet, plena manu. Imo liberos ipſos *Euripid.* Med. v. 1281. vocat, τέκνων, οὓς ἔτεκες, ἄροτον· *Heſych.* Ἄροσιν, ἐγέννησιν· inde ἀροτὴρ, *pater legitimus*. Ceterum utriusque vocis ἄροτος & ἄροτρον invicem commutatae, ſi quis quaerat, exempla reperire licet in *Theophr.* H. Pl. VI, 5. & *Dionyſ. Halic.* A. R. I. p. 9. v. 44. *Plutarch.* T. II. p. 495. E. *Suid.* in Προπροσίαι. *T. H.*

93. Καλακλείσας παρθενεύοι] Vid. *Budaei* C. L. G. p. 691. ubi ex hoc loco docet παρθενεύειν eſſe *virginem cuſtodire*. Eodem pertinet καλακλείσας· nam caſtae virgines, & honeſtiores matronae, quae publicum virorumque conſpectum fugientes thalamum ſervabant, κατάκλειστοι & θαλαμοῦχοι *Salmaſ.* ad *Tertul-*

καὶ ὅλῳ ὧν ἀπὸ τ χρόας, καὶ τ σαρκὸς ἐκλελοιπυίας, καὶ τ ὀφθαλμοῖς ὑποδεδυκότων, ἐοδ' ὅπως ὁ τοιοῦτος ἐ περιφαίειν δόξειεν ἂν, δέον παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τ γάμων, καλλαμαραίνων εὐπρόσωπον ἔτω καὶ ἐπέρατον κόρην, καθάπερ ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ τρέφων ἀφ' παντὸς τ βίου; ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲ ἀτίμως λακλιζόμενος καὶ λαφυστόμενος, καὶ ἐξαντλούμενος ὑπ' ἐνίων δὲ, ὥσπερ στιγματίας δραπέτης πεπεδημένος.

ΖΕΥΣ. Τί ἂν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; δίδασι γὰρ ἄμφω καλὴν τ δίκην· οἱ μὲν, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἀπόλοι καὶ ἄγλυστοι, καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ὀπτεχηνότες μόνον τῷ χρυσίῳ· οἱ δὲ, καθάπερ ὁ Φινεὺς, ἀπὸ τ φάρυγγος τ τροφὴν ὑπὸ τ ἁρπυιῶν ἀφαιρούμενοι. ἀλλ' ἄπιθι ἤδη σωφρονεστέρῳ χρησόμενος τῷ Τίμωνι ἐνθυξόμενος. ΠΛ. Ἐκεῖνος γὰρ πότε παύσεται ὥσπερ ἐκ κοφίνου τέλυπηρὸν

idque indicans vultus colore, macrescente in dies & horas corpore, concavis & introrsum recedentibus oculis; annon ejusmodi vir pro cerrito circumferri debeat, qui quasi Cereri sacerdotem per totam vitam nutriens, tam venustam, tamque amabilem puellam defloreſcere absque omni Veneris usu sineret, cum contra liberos ex ea tollere & conjugio frui deberet? Ad hunc plane modum quidam me calcibus ignominioſe quatiunt, luxuriaque sua effundunt atque exhauriunt: a nonnullis autem velut fugitivus aliquis notis compunctus vincior.

18. JUP. Quid, quæso, illis succenses? utrique enim graves pœnas dant: alii enim veluti Tantalus aliquis, ore sicco ac jejuno perstant, ad auri aspectum rictu diducto hiantes: alii autem sibi, itidem ut Phineus, cibum ex penitissimis faucibus ab Harpyis eripi vident. Sed jam abi: nam Timonem multo impensius quam antea sapere deprehendes. PLUT. Quid autem! an is aliquando desinet consulto, veluti ex perforato

1. Θεσμοφόρῳ] Τῇ ἰσίᾳ· ἐπαρθενεύοντο γὰρ αἱ ἱέρειαι αὐτῆς παλαιόθεν. *V.*

4. Καὶ λαφυστόμενος] Ἀντὶ τοῦ λαφύσσειν καὶ ἐξαντλεῖσθαι διαχωρούμενος. *V.*

tullian. Pall. p. 177. utrumque junxit *Philo* in Flacc. p. 977. E. γύναια κατάκλειστα μηδὲ τ αὐλείου προειχόμενα ἐ θαλαμιδίοις παρθένοι. *Plutarch.* περὶ Πολυπρ. p. 519. E. τὸ γὰρ τοσαύτας παρελθόντα κοινὰς ἐ δεδημοσιωμένας γυναῖκας ἐπὶ τὴν κατάκλειστον ὠθεῖσθαι ἐ πολυτελῆ &c. hoc sane vel *Horatio* judice vincet *Plutarchus*. *Clem.* Paedag. III. p. 232. C. ἔξεστι ὃ τοῖς βουλομένοις τ ἄλλων οἴκοι τὰς καλακλείστους γυμνὰς ἐν τοῖς βαλανείοις θεάσασθαι. Vid. *Hieronym.* ad *Jes.* c. VII. *T.H.*

96. Ὀφθ. ὑποδ.] Ὀφθαλμῶν κοιλῶν, quæ omnia amoris ac tristitiae signa sunt. *J.Br.*

97. Παραπαίειν] *Non desipere videretur.* Recte vim verbi explicuit *Barlaeus.* Addam tantummodo *Lucianum* hoc verbum ab *Aristophane* desumsisse, qui conjungit ληρεῖν & παραπαίειν in *Plut.* v. 508. Δύο πρεσβύτα ξυνθιασώτα τὸ ληρεῖν ἐ παραπαίειν. *Vos duo vetuli, nugarum & vesaniae socii.* *H.V.*

1. Ἱ. τῇ Θεσμ.] *Cereri.* *J. Br.*

Ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ] *Æschines, Demosthen. Æschyl.* quales Vestales. *J.B.*

Ἱέρειαν τῇ Θεσμ.] De continentia matronarum in hoc festo an hic locus sit intelligendus nescio; de *virginibus* enim loqui videtur *Lucianus*, quæ quasi Cereris *Vestales* essent. *Bourdelotius* nos, pro more suo, ad auctores, non citatis locis, amandat. *Lucianus* alibi etiam meminit; *Dial. matris & Musarii: καθάπερ ἔχ ἱερᾶσα, τ ὑ Θεσμοφόρου ἱερειά τις ὖσα.* At nullibi, inquies, legimus apud Auctores de ejusmodi *Sacerdotibus.* Fateor. Sed *Scholiastes Theocriti* ad Id. IV. p. m. 328. C. *Virginum* meminit, quæ caedem videntur cum ea, quam hic *Lucianus* ἱέρειαν vocat. Adi etiam *Hesych.* (v. πρυτανεῖον) ubi tales publice ali solitas docet. V. Pott. 369. Ceres *legifera. Virgil.* IX, 58. *Ovid.* Met. V, 343. V. *Plutarch.* V. 1576, 2. *M. du S.*

Ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ] *J. Meurs.* Graec. Fer. in Θεσμοφόρια. *T.H.*

5. Στιγματίας] Frontem litteratus hoc charactere ΦΦ. ἁπλᾶς pro servo, ut Catapl. *J.B.*

Στιγματίας δραπέτης] His usus est *Des. Heraldus* ad *Martial.* III. Ep. 21. *Clem. Alex.* Paed. III. p. 220. A. ὡς γὰρ τ δραπέτιδι τὰ στίγματα, ἔτω τὴν μοιχαλίδα δείκνυσι τὰ ἀντίσμαλα. *T.H.*

8. Ἄμφω] Sic *Il.* B. 124. pro ἀμφότεροι. *M. du S.*

9. Τάνταλος] *Horat.*

Tantalus a labris sitiens fugientia captat
Flumina ..... Quid rides? mutato nomine, de te
Fabula narratur. Congestis undique saccis
Indormis inhians, & tanquam parcere sacris
Cogeris, aut pictis tanquam gaudere tabellis. M. du S.

19. Ἐς τ τ Δ. πίθ. ὑδρ.] *Plato* scribit Danaidas apud inferos has poenas dare, ut urnis perstillantibus aquas assidue hauriant, atque in perforata dolia inferant, gravi

rato cophino exhaurire me, priusquam totus influxero, (veluti prævenire ſtudens ni-miarum opum influxum,) ne copioſior incidens ipſum inundem? Quare videor mihi aquam in Danaïdum dolium congeſturus, & fruſtra infuſurus, cum vas perfluat, & id quod ingeſtum fuerit, jam jamque ſit effluxurum, priusquam influxerit; adeo latus eſt ad effluxum liquoris hiatus dolii ac facilis exitus.

μένε, πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί με, χὠ σπουδὴν ἐξαίλλων, φθάσαι βυλόμενος τὸ ὀπῤῥοὸν, μὴ ὑπεραίλῃ εἰσπεσὼν ὀπικλύσῃ αὐτόν; ὥστε ἐς τὸ τῶν Δαναΐδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαίλήσειν, καὶ κύτος μὴ γέγονε· ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι, σχεδὸν ἐκχυθησομένῳ καὶ ὀπῤῥέοντι· ὕτως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴ ἔκχυσιν κεχηνὸς καὶ πίθῳ, καὶ ἀκώλυτος ἡ ἔξοδος.

19. JUP. Proinde rimam iſtam & hiatum niſi ſemel & diligenter obſtruxerit, in fæce dolii rhenonem una cum ligone reperiet, poſtquam tu cito effuſus fueris. Sed jam aliquando abite, atque hominem ditate. At heus tu, Mercuri, curato adductos tecum ex Ætna Cyclopas, qui mihi fulmen exacuant ac reficiant; eo enim perquam acuto nobis opus erit.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφράξῃ τὸ κεχηνὸς τῦτο, καὶ εἰς τὸ ἄπαξ ἀναπεπλαμένον, ἐκχυθέντος σε βραχεῖ σῳ, ῥᾳδίως εὑρήσει τὴ διφθέραν αὖθις, καὶ τὴ δίκελλαν σὺν τῇ τρυγὶ καὶ πίθῳ. ἀλλ' ἄπιθι ἤδη, καὶ πλυτίζελε αὐτόν· σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῆ, ἐπανιὼν, τοὺς ἡμᾶς ἄγειν τοὺς Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως τὸ κεραυνὸν ἀκονήσαντες ὀπισκυάσωσιν, ὡς ἤδη γε τεθηγμένῳ αὐτῷ δεησόμεθα.

20. MER. Pergamus, Plute. Quid hoc autem?

ΕΡ. Προΐωμεν, ὦ Πλῦτε. τί τῦτο; ὑπο-

12. Ἀφαιρούμενοι] Παθητικῶς ἀκουστέον, ἀντὶ τῦ ἀφαιρουμένου. *V.*

22. Τοῦ ἐπιῤῥέοντος] Τῆς ἐπιῤῥοῆς. *V.*

26. Εἰς τὸ ἄπαξ] Ἀντὶ τοῦ διόλου. *V.*

gravi nimirum & inutili labore. *Ovid.* IV. Metam. *Molirique ſuis lethum patruelibus auſae Aſſidue repetunt, quas perdunt, Belides undas.* Idem in Ibin: *Quaeque gerunt humeris perituras Belides undas.* Hujus fabulae mentionem facit rurſus *Lucian.* in Hermot. item de Dipſad. & in Dial. Crat. ac Diog. *Alciphron* in Ep. Galeni ad Cyrtonem ad hanc alluſit: καὶ τὸ λεγόμενον δὴ τῦτο εἰς Δαναΐδων τοὺς ἀμφορίας ἐκχέομεν πίθους. *Plautus* in Pſeud. *In pertuſum ingerimus dicta dolium: operam ludimus. Catullus: Dolia virgineis idem ille repleverit urnis.* G.C.

Ἐς τὸ τῶν Δαναΐδων] Accentuum etiam ad nos cura pertinet, ſi quid inde redundet ad *Lucianum* detrimenti. Δαναΐδων Edd. quotquot inſpexi, omnes: ſcribi tamen debebat ſine controverſia Δαναΐδων, ut recte monuit *Berglerus* ad *Alciphr.* p. 10. Quod paulo ante praeceſſit, ὥσπερ ἐκ κοφίνου τέτρυπημένου, quem uſum in hac oratione praeſtet, aut quomodo cum ceteris apte cohaereat, vix ac ne vix quidem intelligo: ſi ab ipſo *Luciano*, quod inficias ire non auſim, fuerit profectum, ego quidem veteres illos, accuratiſſimos ſtyli exactores, ſic ſcripſiſſe exiſtimo, ut quaedam tamen emendatius, ſi diligentiorem adhibuiſſent limam, potuerint ſcribi: lubens in *Horatii*, judicis acerrimi, ſententiam concedo: ubi plura nitent, non ego paucis offendar maculis, quas aut incuria fudit, aut humana parum cavit natura. T.H.

20. Τῷ κ. μὴ ϛ.] *Fundo vaſis liquorem non continente.* J.Br.

21. Σχεδὸν ἐκχυθησομένῳ τῷ ἐπιῤῥέοντος· ὕτως εὐρύτερον] Sic diſtingue has voces, ut recte Latina praeverunt, & nuper fecit quoque *Faber*. Mox διφθέραν inepte verterunt Salmurii *ſagum*, & ineptius nunc impreſſum *fagum*. Faber *rhenonem* transtulit. J.G.

25. Εἰ μὴ ἐμφράξηται &c.] Verto: *niſi hiatum iſtum, & perpetuo apertam fiſſuram obturaverit*: quod hic eſt τὸ ἀναπεπταμένον, id in Dial. Mort. IV. τὸ ἀνεῳγὸς dicitur. Paſſim apud *Lucianum* τὸ ἀνεπτταμένον ſumitur pro *apertura*, ſive pro *eo quod apertum eſt*. Ita de Domo §. 3. 6. Merc. Cond. §. 3. Abdic. §. 27. H.V.

26. Εἰς τὸ ἄπαξ ἀν.] *Tan. Faber* aliter haec conjicit tranſponenda. Sed profecto εἰς τὸ ἄπαξ ἀναπεπλαμένον ſenſu commodiſſimo, & huic loco ſatis conveniente, dicitur; quem non abſurde expreſſit Interpres, *perpetuam perſtillationem*. Adde quod *Th. Magiſter*, voce ΚΑΘΑΠΑΞ, haec verba, eo, quo hodie in Luciano legimus, ordine diſpoſita, in dictionibus Atticis allegat. J.J.

Εἰς τὸ ἄπαξ] Dem. (77. C.) *Tan. Faber* εἰ μὴ——ἐμφράξ— &c. *Th. Mag.* cum Codd. noſtris facit in Καθάπαξ. M.du S.

31. Ἐκ τῆς Αἴτνης] Illic enim fabrili arti dare operam feruntur. J.Br.

34. Τὶ τῦτο ὑποσκάζεις] Diſtingue: τὶ τῦτο; ὑποσκάζεις; Τὶ ἦν; τὶ τῦτο; ſic ſolent uſurpari. T.H.

ὑποκλάζεις; ἐλελήθεις με, ὦ γενναῖε, ὁ τυ-
φλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὤν. ΠΛ. Οὐκ ἀεὶ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ὁπόταν μὲ ἀπίῃ τοιόν τινα πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός, οὐκ οἶδ' ὅπως βραδὺς εἰμὶ καὶ χωλὸς ἀμφοτέροις, ὡς μόλις τελεῖν ὅτι τὸ τέρμα προγηράσαντα ἐνίοτε τοῦ σεμνύονος. ὁπόταν δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέῃ, πλεῖον ὄψει, πολὺ τῶν ὀρνέων ὠκύτερον. ἅμα γοῦν ἔπεσεν ἡ ὕσπληξ, κἀγὼ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκὼς, ὑποπηδήσας τὸ στάδιον, ὃ δὴ ἰδόντων ἐνίοτε τῶν θεατῶν. ΕΡ. Οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φῄς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς ἂν εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χθὲς μὲν καὶ ὁβολὸν, ὥστε

claudicas? Ignorabam, o bone, esse te non modo cæcum, sed claudum etiam. PLUT. Id mihi non semper usu evenit: sed cum ab Jove ad quempiam mittor, repente tardior paulo fio, & utroque crure claudus, ita ut vix atque ægre itineris finem attingam, cum is jam, ad quem missus fueram, longo senio confectus plerumque jacet. At si quando discedendum sit, tum vero me alatum dicas, ipsis avibus celeriorem. Itaque ubi primum excidit circi repagulum, jam me victorem proclamat præco, qui stadium tanta pernicitate percurrerim, ut quandoque ne spectatores ipsi oculis me currentem sequi potuerint. MER. Minus vere isthæc, Plute: nam multos ego memorare possum, qui, cum heri ne obolum quidem haberent, quis sibi

a Τελεῖν] ἰλθεῖν R. P. L. J. Marg. Aiw. b Ὀρνέων] ὀνείρων R. P. J. Marg. Aiw. c Καὶ] τοι R.

43. Ἔπεσεν ἡ ὕσπληξ] * Τὸν συνέχοντα τὰς κιγκλίδας μοχλὸν, ἢν ἀρτίως ** λάμπαν φασὶ, ὕσπληγα καλεῖ. V.

* Τὸν συνέχοντα] C. ὅτι κατὰ τ. σ. τῶ κιγκλίδων. L. τῆς. M. du S.

Scribi debet, ὅτι καὶ τὸν συνέχοντα τῆς κ. &c. Editum fuit in Schol. Καὶ τὸν συνέχ. τ. κ. μοχλὸν, καὶ delevit M. du Soul, auctoritatem, ut puto, scripti libri secutus: alioquin nihil est, cur ejiciendum videatur. T.H.

** Λάμπαν] Id est, laminam: sic ὀπτὰν ἰτυλὰν ἰτυλὰν apud Trallianum. Ita recte M. Sladus. Retinui ὕσπληξ & ὕσπληγα formam scribendi consuetam in vetustis Codd. & Edd. Non aliter apud Phrynich. p. 12. & Th. Magistrum in V. T.H.

35. Οὐ τυφλὸς μ.] Caecus a Graecis divitiarum deus fingitur: Posidonius in subterraneis Hispaniae locis hujus domicilium constituit, eo quod regio ea metallorum foecunditate reliquis antecellat. Battus apud Theocrit. in Messor. non solum caecum esse Plutum, sed & Cupidinem dicit. G.C.

36. Καὶ χ. ὤν] Lege ὤν. J.Br.

39. Χωλὸς ἀμφ.] Lucianus hic imitatus est Aristophanem in Pluto, qui consimilia quaedam de Pluto divitiarum Deo narrat, qui caecus quidem semper est, at tum demum claudicans, quoties ad bonos viros mittitur, alias pedibus pernicissimis. G.C.

Χωλὸς ἀμφοτέροις] Ἀμφιγυήεις. Ut Vulcan. Homericus. Aristoph. in Plut. J.B.

Ibid. Ἀμφοτέροις] Ποσὶν addi non solet. J.Br.

40. Ἐλθεῖν] P. L. & Ed. J. pro τελεῖν. M. du S.

Τελεῖν ἐπὶ τὸ τ.] Retinendum omnino videbatur cum Fabro: talia sunt τελεῖν ἐπὶ vel εἰς τὸ σκόπον, τὸ προκείμενον, τὴν ἐλπίδα. T.H.

Ibid. Τὸ τέρμα] Metaphora a cursoribus. J.Br.

43. Ὀνείρων] Alii Codices ὀρνέων. J.Br.

Ὀρνέων] P. & Ed. J. ὀνείρων, quod etiam in Mss. R. G. reperiri testatur Faber, quodque ego verum puto. Vid. Od. A. 221. M. du S.

Τῶν ὀρνέων] Euripides quidem in Meleagro πλούτου ὀνείων esse πτέρυγα dixit apud Stob. p. 448. sed valde tamen languet vulgata lectio, si comparetur ad ὀνείρων, quod perquam venusta figura significat divitias, quando negligentissima profusione diffluxerunt, quasi somnium aliquod opulentae felicitatis praetervolasse. Ὀνείρους quoque veteres alis instruxerunt: ταυσίπτερος ἔλε ὄνειρε Orpheus H. 85. πτῶσσε ὄνειρε Basil. Seleuc. in V. Th. p. 78. ὀνείρου φύσις &c. λιποπτῆναι πάλιν ἀφανῶς. Ad ὀνείρους conferri solent, quae ita discrepant, ut nullum pristinae possessionis ne vestigium quidem relinquant: Apollon. Rhod. IV, 385. — δίρ᾽ ἅ τοι ὄνειρος Οἴχοιτ᾽ εἰς ἕρεβος μεσάμυιον —. T.H.

44. Ὕσπληγξ] Allegorice haec dicta a celeritate equorum in stadio Olympico, aut aliis stadiis, vel eorum, qui pedum pernicitate certabant. Anonym.

49. Πρίασθαι βρόχον] Sic fine hujus dialogi. J.B.

50. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους] Sic de Merced. cond. dixi ad Heliod. fine operis. J.B.

Λευκοῦ ζεύγους] Horat. Sisennas, Barros ut equis praecurreret albis. Anonym.

Ἐπὶ λεύκου ζεύγους] Hoc inter praecipuas pretiosasque splendidorum hominum delicias adnumerat inprimis Lucianus, non mediocriter, ut videtur, ista descriptione delectatus: nihil in eo frequentius quam οἱ ἐξελαύνοντες ἐπὶ λεύκου ζεύγους, οἱ ἐξωττιάζοντες ἐπὶ λ. ζ. Chrysostom. περὶ Τελείας ἀγάπης· ζεύγους λευκῶν ἡμιόνων χρυσῷ καλλωπιζόμενον ex eo longum foret similia congerere. Vid. Bocharti Hieroz. II. c. 7. §. 2. T.H.

52. Χρυσόχειρες] Anniulos aureos manibus gestantes. J.Br.

Χρυ-

ſibi pararent laqueum, hodie repente divites exiſtunt, ſumptus ingentes faciunt, & bigis albis vehuntur, quibus ne aſellus quidem unquam domi fuit; & tamen purpura aureisque annulis fulgentes incedunt, qui, ut opinor, nondum ſatis ſibi perſuadere poſſunt, ſuas illas opes ſomnium non eſſe.

πρίσθαι βρόχον, ἐχθρότατε, ἄφνω δὲ τηνέμερον πλησίους, καὶ φαλυλλεῖς, ὅτι λιθαρᾶ ζεύγας ἐξελαύνουσας, οἷς οὐδὲ χαμαὶ ὄνος ὑπῆρξε πώποτε. καὶ ἅμως πορφυροὶ καὶ χρυσόχειρες περιέρχονται, οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες οἶμαι ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν.

21. PLUT. Iſtuc quod dicis, Mercuri, longe diverſum eſt; nec tunc meis me pedibus porto, neque me tunc Jupiter, ſed Pluto ad eos mittit, ut pote qui πλουτοδότης & ipſe ſit (opum largitor) & ſplendidorum munerum dator, quod & ſuo ipſius nomine ſatis indicat. Itaque cum mihi ab alio ad alium migrandum eſt, me in tabulas teſtamentarias conjiciunt; ac diligenter obſignantes

ΠΛ. Ἕτερόν τοῦτ' ἐστίν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οὐχὶ τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε. οὐδὲ ὁ Ζεύς, ἀλλ' ὁ Πλούτων ἀποστέλλει με παρ' αὐτούς, ἅτε πλουτοδότης, καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὤν. δηλοῖ γοῦν καὶ τῷ ὀνόματι. ἐπειδὰν τοίνυν μεθορμίζηταί δέῃ με παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον, εἰς δέλτον ἐμβαλόντες με, καὶ κατασημηνάμενοι ἐπιμελῶς, φορη-

49. Πρίσθαι βρόχον] Βρόχον εἰς τὸ δι' ἀπορίας βίου ἀπάψαντας ἑαυτοὺς ἀπολῦσαι τοῦ ζῆν. *V.*

52. Χρυσόχειρες] Χρυσόχειρες ἤτοι τοῖς δακτυλίοις ἐξεσταυρωμένοι τοῖς χρυσοῖς, ἢ δι' ἀπορίαν ὑπερβάλλουσαι χειροπληθῶς † χρυσὸν † ἀναστέφοντες. *V.*

57. Ἀλλ' ὁ Πλούτων] Ἀπίστους εἰς τοὺς λόγους τελευτῶντας πλουσίων ἀναδεχομένους τὸ κλῆρον. ‡ ταύτῃ τοι καὶ ἐπὶ τοῦ Πλούτωνος φησὶν ἡ αὐτοῖς τὸν λόγον τὰ κρείττονα μεταβολήν. *V.*

61. Δέλτον] Δέλτον καλεῖ καὶ ¶ τὸ ἐν εἰλίσσοις βιβλίον. *C.G.*

† Διαστιρόσιν] Sic legendum, non, ut editum, διαστείροντας· Χρυσόχειρες, *ſive aureis annulis undique ſplendeſcentes, vel ob aſſluentiſſimam copiam, plena manu aurum profundentes.* *J.F.*

‡ Ταύτῃ] L. ταυτῇ pro ταύτῃ, φησὶν pro φασὶν, κρείττονα pro κρείττωνα. *M. du S.*

§ Αὐτοῖς] Αὐτὸς *V.* *M. du S.*

¶ Τὸν ἐν εἰλίσσοις β.] Τὸ ἐπιληθὲν βιβλίον. *T.H.*

Χρυσόχειρες] Quibus manus auro ſunt annulisque oneratae: ἀπὸ χρυσοδακτύλου· οὐ λαμπρᾷ ἐσθῆτι· Epiſt. *Jacob.* II, 2. ubi notavit *Luciani* locum *L. Bos.* Πορφυροῖ, purpureis induti: ſimiliter ἀλουργοί· res in pleriſque facilis & nota; in paucis tamen, quae paulo reconditiorem habent rationem, quosdam fefellit. *Simmias* in Securi: Δαιδαλιδῶν χρυσοκαφῶς τ' ἀσυφήλιξ ἀὴρ Διμιθλῶν ἄναλος· hoc video tentari in nuperrimis ad *Philen* Animadv. p. 181. ſcilicet vix dubitatur, quin legendum ſit, χρυσοβαφεῖς, *opulentos & longe diviſſimos.* Non bene, ſi quid video: neque tamen opus erit propterea, ut reges ipſos in cortinam tinctoriam demittamus: χρυσοκαφεῖς, quia veſtibus χρυσοκαφέσι auro variegatis induuntur. Vox autem ipſa ne ſcrupulum injiciat, ἀμβάδας χρυσοκαφεῖς dabit *Callixen.* apud *Athen.* p. 200. D. Quam *Caſaubonus* ex Epitoma protulit non contemnendam, ut ait, lectionem χρυσογράμμους, illud interpretamentum eſt lectionis priſcae. *Heſych.* Χρυσόμαγος, χρυσοκαφής· prius vocabulum unde ſit ductum, diſcere licet ex ipſo *Heſychio*, in Ῥάγια, *Etymol.* in Ῥάγα, *Schol. Homer.* ad Il. I, 657. *T.H.*

54. Ὄναρ] *Per ſomnium.* *J.Br.*

58. Πλουτοδότης] Conſtantinus πλουτοδότῃ exhibet ex *Heſiodo*, apud quem non reperio. Hinc DIS, & DIS PATER, Romanis. *M. du S.*

Πλουτοδότης] Extat illa vox in *Heſiodi* E. καὶ H. δαίμονες Πλουτοδόται, in quos poſt mortem abierunt aurei generis homines. *Orpheus* δαίμονα ſive Genium Πλουτοδότην vocat H. 72. Cererem Eleuſiniam Πλουτοδότειραν θεὸν H. 39. De Plutone H. 17. Πλουτοδοτῶν γενὴν βροτείην καρποῖς ἰκμαντῶν, quod a vetuſta τοῦ πλοῦτος, quam bene *D. Heinſius* ad *Heſiodum* expoſuit, poteſtate pendet. Tradit *Schol. Ariſtoph.* ad Ran. v. 482. quum Daduchus in Lenaeorum feſto praelata face diceret, Καλεῖτε θεὸν, reſpondiſſe magno clamore, qui ſacris intererant, Σεμελὴ Ἰάκχε Πλουτοδότα. Jacchus Diis χθονίοις adcenſetur: *Artemid.* II, 44. Serapis etiam πλουτοδότης in quibus omnibus appellationis ratio non eſt obſcura. *Lucian.* D. Meretr. VII. δίκαιος τεφανῶσαι σε τὴν Πλουτοδότειραν. *T.H.*

61. Ἐς δέλτον ἐμβαλόντες] Tabulae teſtamenti ſive ligneae cerataeque, ſive cujuscumque generis apud veteres quidem Atticos, niſi fallit memoria, nunquam; apud recentiores aliquando δέλτος vel δέλτοι. In *Hieroclis* Ἀστρίοις §. 22. πινακίδες· Scholaſticus in naufragii periculo πινακίδας ᾔτει, ἵνα διαθήκας γράψῃ. Merito autem *Lucianus* καθαγνιφάμενοι ἐπιμελῶς· quanta enim in obſignando cura debuerit adhiberi, ex Jure notum. Hac tota de re teſtamentaria quum multi diligentiſſime tractaverint, hujus loci, digni profecto cujus haberetur ratio, mentionem a quoquam eſſe factam, non ſuccurrit. *T.H.*

φορηδὸν ἀράμενοι, μελαχομίζουσι. ἡ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκότει τινὶ τῆς οἰκίας πρόκειται, ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾷ τῇ ὀθόνῃ σκεπόμενος, περιμάχητος ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι κεχηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπελομένην τήριγότες οἱ νεοττοί.

domo me bajulorum opera efferunt; interea mortuus in obſcuro aliquo ædium loco jacet, detrito linteo obtectis genibus, dum circa ipſum decertant feles, ejus cadaver attingere geſtientes; me autem ii, qui tamdiu ſperaverant, ad forum itidem ut hirundinem advolantem pulli expectant.

Ἐπειδὰν δὲ τὸ σημεῖον [a] ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λῖνον ἐλυμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ

22. Ubi autem ſublatum eſt ſigillum, & lineum teſtamenti vinculum inciſum eſt, tabulæque apertæ, ac novus

a Ἀφαιρεθῇ] ἀφυπνωθῇ & mox ἀνοιχθῇ A.

70. Ἀφαιρεθῇ] Τὸ ἀφαιρεθῇ ἐς τὰ ἐξῆς χῆμα ἐστὶν ἰσοκατάληκτον ᾠδῇ τοῖς ῥήτορσι λεγόμενον, [a] ἢ ἐς πάρισον. V.

a Ἢ καὶ πάρισον] ἢ καὶ παρ' ἴσον. C. G. M. du S.

64. Πρόκειται] Ad mortui πρόθεσιν vel conlocationem proprie pertinet: *Noſter* de Luct. §. 12. 13. *Proclus* ad *Platonis* X. de Rep. ὁρᾶσθαι πᾶσι νεκρὸν ἐν τῇ πατρῴᾳ προκειμένην οἰκίᾳ· alibi, ſi quid diligentiam hominum Eruditiſſimorum effugit, ſedulo colligemus. Quandoquidem vero conlocatio in celeberrimis aedium locis ipſoque adeo atrio fiebat, ut cadaver ab omnibus inſpici poſſet, quid eſt rei, cur *Lucianus* addiderit, ἐν σκότει τινὶ τοῦ τῆς οἰκίας; potuit intelligere priorem illum mox poſt animam efflatam corporis in humum deponendi morem, quod Graecis eſt χαμαὶ κατατίθεσθαι, χαμαὶ κεῖσθαι· malo tamen exiſtimare, haec ad veram πρόθεσιν eſſe referenda, ſed invidioſius a *Luciano* deſcribi, ut amicorum familiariumque contemtum & in curando divitis jam emortui corpore gravem incuriam perſtringat: eodem ſpectant παλαιᾷ τῇ ὀθόνῃ & περιμάχητος ταῖς γαλαῖς. *T. H.*

66. Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες] Cum alibi active fere hanc vocem uſurpari apud alios, & hunc noſtrum conſtet, videtur requiri ἐπελπισθέντες· ſed praeterquam quod *Baſilium* ſic etiam uſurpaſſe video (in *Conſtantini* lexico) contra fidem Codd. non placet temere conjecturas pro Lucianeis obtrudere. *M. du S.*

Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες] Ἐμὲ conjungi non debet cum ἐπελπίσαντες, ſed cum περιμένουσι tantilla res implicuit eruditos: ceterum vide, quae dicemus ad D. M. V. *T. H.*

69. Τήριγότες οἱ νεοττοί] Ex Iliad. B. In vaticinatione Calchantis. *J. B.*

70. Ἀφαιρεθῇ] Anglic. ἀφυπνωθῇ & ἀνοιχθῇ. Tangit autem veterem teſtamentorum formam & literarum, de qua alibi. *J. B.*

Ibid. Τὸ λῖνον] *Quo tabulae teſtamenti ligantur. J. Br.*

Τὸ λῖνον ἐτυμηθῇ] *Tabulae, quae publici vel privati contractus ſcripturam continent, adhibitis teſtibus ita ſignantur, ut in ſumma marginis ad mediam partem perforatae triplici lino conſtringantur, atque impoſitae ſupra linum cerae ſigna imprimantur:* haec *Paulus* V. Sent. Rec. T. XXV. §. 6. proinde recte *Lucianus*, primo loco poſuit τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῆναι, quae locutio apud *Demoſth.* eſt in Phaen. p. 1023. E. altero τὸ λῖνον ἐτυμηθῆναι, tertio τὴν δέλτον ἀνοιχθῆναι. Vid. *Kirchmann.* de Ann. c. VII. qui Noſtri verba produxit. Haec autem ſcena quamquam in agro Attico agatur, eaque aetate, a qua procul abeſt *Lucianus*, multa nihilominus intermiſcet, quae in pravos ſui temporis mores praecipue conveniant. *T. H.*

72. Ὁ κοινὸς] Placet καινός. *J. Br.*

74. Ἐκ παιδικῶν τίμιος] Id. Dial. Mort. interpretes *Martial.* & *Petronii.* *J. B.*

Ibid. Ὑπεξυρημένος] An ut pubertatem vixdum ingreſſus videatur? An vero notatur hoc ut Barbarum? Vide Δ. N. IX. & Σκυθ. c. 3. *M. du S.*

76. Ἔξωρος] Vide *Dial. Simyli & Pol.* ubi aetas diſerte additur, & ſi clarius velis, finem Galli; & Ἰχθυ. β'. c. 28. Eadem vox occurrit & Θυσ. c. 7. & Ἀλεξ. c. 6. *M. du S.*

80. Πυῤῥίου] Dixerunt ad Perſium viri clariſſimi: de his nominibus copioſe *Ariſtoph.* *J. B.*

Π. Δ. ἢ Τιτίου] Nomina Servorum, quorum ultimum a regione ductum eſt; eſt enim in Phrygia mons *Tibius*. Emenda obiter apud *Theophr. Eth. Char.* π. ἀναιδ. — p. 30. B. Τίτιος. Vid. *Steph.* Byz. & *Salm.* Plin. Ex. 34. G. & Μυθ. c. 25. Ἀλ. c. 29. A primo fit *Byrrhia* — Terentii; cujus ut & *Dromonis* etymologia in propatulo eſt. V. *Grav.* ad περὶ Ὀρχ. §. 29. *M. du S.*

Πυῤῥίου ἢ Δρ. ἢ Τιτίου] Servorum apud veteres nomina variis ex cauſis ducta, ut exponunt *Donatus* ad *Terent.* Andr. A. I. Sc. 3. ubi vide *Lindenbrog.* p. 635. *Hellad.* apud *Phot.* p. 870. v. 20. *Strabo* VII. p. 467. A. a qualitate corporis & ſpecie formae, ut *Pyrrhias*, *Thylacus:* a moribus, ingenio, itidemque, quod ominis ergo fieri ſolebat, ſerviendi diligentia, *Dromo*, *Synetus*, *Oneſimus*, *Molo*, *Parmeno:* creberrime tamen aut ex iis gentibus, unde mangones advehebant, ut, *Thrax*, *Syrus*, *Davus*, *Carion*, *Geta*, *Phryx*, *Lydus*; Λυδὸς ὁ Φερεκλέους, Lydus Phereclis ſervus apud

An-

novus opum dominus declaratus eſt cognatus aliquis, aut aſſentator, aut ſervulus denique, qui ad obſequium venereum præſto erat, & ea gratia ceteris prælatus omnibus, raſa etiamnum barba; magnum pretium ferens tot voluptatum, quas hero attulit, dum ſe, jam exoletus, ei perdepſendum obſequioſe permittit. Is igitur, quisquis tandem ſit, me cum teſtamenti tabulis arripiens, curriculo domum contendit, mutato repente nomine, ut qui antea Byrria, vel Dro-

ἀνακηρυχθῇ με ὁ καινὸς δεσπότης, ἤτοι συγγενής τις, ἢ κόλαξ, ἢ καταπύγων οἰκέτης, ὃν παιδικῶν τίμιον, ὑπεξυρημένον ἔτι τὸ γνάθον, ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἤδη ἔξωρον ὢν ὑπηρέτησεν αὐτῷ, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γενναῖος Δπλαδῶν, ὀκεῖνον μὲν, ὅστις ἂν ἦ ποτε, ἁρπασάμενός με αὐτῆ δέλτῳ, θέει φέρων, ἀντὶ τοῦ τέως Πυῤῥίου, ἢ Δρόμωνος,

80. Ἀντὶ τοῦ τέως Πυῤῥίου] Οἰκειτικὰ ταῦτα τοῖς παλαιοῖς ὀνόματα. V.

Andocid. de Myſter. p. 3. v. 23. aut talia certe indebantur, quae penes eas gentes pro nominibus propriis plurimum eſſent uſitata; *Manes*, *Midas*. Ad horum alterutrum Tibius quoque referri debet; nonnihil enim hac in parte diſcedunt. Aliis tantundem eſt, ac Phryx: nam tota Phrygia, ſi *Suidae* fides conſtat, dicta quondam Tibia: ſumſit a Proverbiorum auctore in App. Vatic. C. II. n. 71. locus paululum intricatior, quem ſic lego: *Μάνης* (hoc recte viderat *Canterus*) ὁ Τίβης· ταῦτα ὀνόματά ἐστι Φρυγιακὰ· διὸ καὶ ἐκλήθησαν, ὡς *Μάνης* οὐ Φρυγίας· (quaſi nullum fere hominis aliud ibi nomen reperiatur) τὸν δὲ Τίβην ὁ *Μίδας* σωφρόνως (an σωφόνως; quanquam non valde neceſſarium: *Th. Reineſius* V. L. III. c. 6. p. 467. *Glaſeri* praeceptoris ſui interpretationem merito repudiavit) Τίβιον ὀνομάζει (ego in *Menandri* reliquiis ſaltem extare vocabulum illud non recordor) καὶ ὅλη ἡ Φρυγία Τίβια καλεῖται· neque tamen in his nihil adhuc ſupereſſe, quod me moretur, lubens fateor. Tibium ex *Stephano* multi notarunt, Phrygiae montem, a Tibio quodam, ut ait, appellatione deducta: οὐ τούτου καὶ Τιβίους τοὺς δούλους καλοῦσι. At *Strabo* diſertis verbis ſignificat, in Paphlagonia tritiſſimum Tibii fuiſſe nomen, atque ideo ſervis indidem adportatis tributum. Haec *Caſaubono* ratio conſtitit, cur XII. p. 830. B. ubi nomina *Strabo* non pauca recenſet Paphlagonica, quorum uſus itidem frequens fuerit per Cappadociam finitimasque regiones, pro Τίβηρος reponi voluerit Τίβιος· neque multum refragor; niſi parum intereſſe putes, utrum legatur, quia videri poſſunt eadem origine profecta Τίβος, Τίβης, Τίβιος, Τίβηρος. Minimum tamen abeſt, quin lib. IV. p. 298. A. *ἐνθένδε οἱ Ὀσίσμιοι εἰσὶν, οὓς Τιμίους ὀνομάζει Πυθέας* corrigendum cenſeam Τιβίους poſtquam commemoraverat Belgarum παραθαλαττίων, qui Oceanum attingunt, partem Venetos, monet, eos ſibi videri οἰκιῶσαι εἶναι τὴν κατὰ τὴν Ἀδρίαν, quorum alii aborigines eſſe Paphlagonas opinentur: ἀφ' ὧν δὴ τὴν ὁμωνυμίαν Παφλάγονας φασὶν αὐτούς· inde ſequuntur in productiore promontorio Oſiſmii, quos ſi Timios appellavit Pytheas, id nullam non tantauctoritatem habet, ſed nec rationem: ſi Tibios, fateor equidem neminem a me poſſe proferri alium, qui nomen hoc uſurparit: verum tam propinqua Paphlagonum mentio conjecturam ſuggerit haud abſurdam, Pytheam exiſtimaſſe, derivatos ſimul & dictos ut Venetos a Paphlagonibus Venetis, ſic Oſiſmios ſeu Tibios a Tibiis. Hoc utcumque ſit, nam aliorum induſtriam provocare potius volui, non certi quicquam conſtituere, peraeque vitiata fuit haec vox in *Theophraſti* Char. Eth. c. IX. p. 44. ἀναχοῦ Τίμιε, judice *Salmaſio* P. E. p. 34. cui praeter *Menagium* acceſſit *Needhamus*: tametſi hoc quidem in loco patrocinium *Caſaubono* parari, & ſatis commode vindicari poſſe lectionem vulgatam arbitror. Hic autem qualiscumque de Tibio diſſenſus ad concordiam redigi poteſt, ſi ſumas plura fuiſſe, quod ſane verum eſt, nomina virorum propria, quae & gentium ſint, olimve fuerint: ſic Σίλλος, Ἔλλη, Λάκων, Ἄττικος, Ἀθηναῖος, ejusque generis non pauca. Pari modo Τίβιος & antiquum populi nomen, quod pedetentim exolevit, & multorum in ea gente proprium: quocirca ſervis, qui ex Phrygia, Paphlagonia proximisque terris petebantur, imponi conſuevit. Hoc & plura reperies Epigr. XVII. eorum, quae *Bachetus* edidit ad *Diophant.* V. Quaeſt. 33. *Syneſ.* Ep. III. τοῦτον (Harmonii) τὴν θυγατριδῆν ὁ θεῖος Ἡρῴδης ὁ Θυμωρὸς ὡς Σωσίας τις ὁ Τιβίους ἀπίδοτο, id eſt, ut ego quidem intelligo, *viliſſimo mancipio deſponſam velut vendidit, atque in manus tradidit*: mitto, quae aliis jamdudum obſervata: ſaepe *Noſter*, ut Index oſtendet: hujus autem loci plerique, quos ſupra memoravi, meminerunt. Quae vero in uſu quotidiano frequentiſſima fuerunt ſervorum nomina, ad ſcenam eadem ſunt traducta: hinc Davi, Syri, Phryges, Getae, Sacae. *Schol. Ariſtoph.* ad Acharn. v. 242. Εἰσὶ δὲ καὶ οὐ τῇ κωμῳδίᾳ οἰκεῖται, Ξανθίας, Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέται. Porro nominibus olim liberi ſervique diſtinguebantur: poſtea discrimen illud ſic confuſum eſt, ut iſta nota non amplius poſſent dignoſci. Inſignis eſt *Olympiodori* locus ad Alcib. I. *Platonis* a *Caſaubono* productus ad *Perſ.* V, 116. πάλαι γὰρ ἐν τοῖς ὀνόμασι διεκέκριντο οἱ ἐλεύθεροι τῶν δούλων καὶ ταῖς θριξί. Γέται γὰρ ἐν Δάοις καὶ Φρύγες ὠνομάζοντο τῶν ἐν καὶ ταῦτα σωιχυθησαν. Hinc jam patet, ob quam cauſam *Lucianus* mancipium infame, poſtquam obſequio flagitioſo luculentam haereditatem crevit, repente mutato nomine ſcribat in publicum prodire, & pro Pyrrhia, Dromone vel Tibio ſalutari Megaclem, Megabyzum aut

μος, ἢ Τίβιος, Μεγακλῆς, ἢ Μεγάβυζος, ἢ Πρώταρχος μετονομασθείς·

mo, aut, si mavis, Tibius vocabatur, deinceps Megacles, Protarchus, aut Megabyzus dicatur: il-

Protarchum, haud secus ac Simon ille coriarius in Gallo divitiis auctus Simonidem se dici postulavit. Diversas mutandi nominis rationes ex vitae conditione mutata politissimus exponit idemque doctissimus *Jos. Mercerus* ad *Aristaen.* I. Ep. 14. Ad *Lucianum* optime conveniunt, quae ponit *Theophrastus* in Maledici descriptione p. 110. *Illius*, sic iste nequam, in cujuscumque mentionem inciderit, *patri nomen primitus erat Sosias: deinde in castris militavit Sosistratus: ἢ μήτηρ μήτηρ εὐγενὴς Θρᾴττά ἐστι· τὰς δὲ τοιούτας εἰώθασι τῇ πατρίδι εὐγενεῖς εἶναι φασίν* haec ego saniissima judico, neque digna, quae, cum Eruditiss. *Needhamo*, ullam in partem sollicitentur: perquam maligne & ἰθικῶς loquitur maledicentissimus veterator: id servuli servaeque conditionis humilitatem solantes dictitabant, inter suos nobili se loco natos esse; fortunae scilicet invidia factum, ut malam servitutem serviant: Thraces inprimis: unde notum illud *Menandri* apud *Zenob.* C. II. n. 12. Θρᾷξ εὐγενὴς εἰ πρὸς ἄλλας ἡγεμονίας, vel, ut *Apostol.* habet C. II. n. 59. εὐγενὴς· sed ex eodem Comico quae leguntur apud *Strabon.* p. 455. C. omnem dubitandi ansam amovent: Πάντες μὲ Θρᾷκες, μάλιστα δ' οἱ Γέται· Ἡμεῖς ἐκάστοτε (ᾧ γὰρ αὐτὸς εὔχομαι Ἐκεῖθεν εἶναι τὸ γένος) &c. quae tu Getam aliquem de Comoedia vernilis ingenii crede pronunciasse. Hoc illud est, quod AEschini Demosthenes objecit pro Cor. p. 494. F. quum turpissimis ortus parentibus in civium adscriptus numerum fortuna paulo meliore uteretur, patrem, qui Tromes dictus fuerit, Atrometum vocasse; matrem Empusam, eo saltem cognomine notissimam, satis magnifice Glaucotheam. Inter Christianos idem quoque nec unam ob causam factitatum: de haereticis, quando scholae suae praeficiebantur, colligere licet e *Photio* I. contra Manich. §. 3. 4. De iis, qui martyrium subituri nomen vel prophetae, vel sanctissimi cujusdam viri adsciscebant, *Euseb.* de Martyr. Palaest. p. 429. quae totidem pene verbis ab eo repetuntur ad *Jesaiae* c. XLIV. p. 527. B. *T. H.*

81. *Μεγακλῆς*] Studio *Lucianus* ea delegit nomina, quae grande quiddam & superbum sonarent. Megacles non unus in Alcmaeonidarum gente Athenis nobilissima: Comici hominem primarium, qui multum splendori generis arroget, aliosque prae se fastidiat, ita vocant, quemadmodum Κασσάνδραν feminam potentem: *Aristoph.* Nub. v. 46. ubi ὑγκεκασσανδρωμένην intelligo longa Coesyrarum serie superbam: *Hesychius* e vetustis Grammaticis opportune, sed hoc pacto constituendus: Ἐγκεκασσανδρωμένη, ἀντὶ Κασσάνδραν τὴν Μεγακλέους μητέρα τῆς Ἀλκμαιωνίδου ἐστί. δὲ, σημαινομένη τῇ γύνει. Ἐγκεκορδυλημένη, πεπληρωμένη & ἐγκεκαλυμμένη plura sine dubio plenius adnotarat, quae nefaria manus, ut alia in eo infinita, truncavit. Protarchus, praeter alios, ex *Platonis* Philebo notus. De Megabyzo Vir Magnus ad *Diogen. L.* II, 51. *Sic vocabuntur Ephesiae Dianae sacerdotes, ut observavit Doctiss.* Turnebus. *Sed & alios ita solitos appellari, conjicio ex hoc* Luciani *loco in Timone*, Ἐωνῶ μέ, ὅστις ἐν ᾗ ποτε (*loquitur de servo, quem herus instituit haeredem*) ἀπεσάμην; με &c. Graecorumne ullus isto nomine unquam fuerit appellatus, haud equidem scio: sed tum Persarum multos, eosque nobilissimos & historiae Graecae cognitissimos, tum antistites Ephesiae Dianae ita fuisse dictos, satis est exploratum. Inter Persas qui orti memorantur ex illustri familia & regibus conjuncta nunc Megabazi, alias Megabyzi parvula variatione solent scribi: utramque formam habet *Herodotus*; secundam semper *Ctesias*, in *Photii* saltem Excerptis: nam Megabazum ex eo producit *Stephan.* in Κυρταῖα, quod ne nimis calide mutaret in Megabyzum, retinere debuerat *Berkelius* non ignota scripturae discordia: vide exactissimae Virum doctrinae *C. A. Duker.* ad *Thucydid.* I, 109. Corruptum arbitror literis trajectis in *Xenoph.* K. Π. VIII. p. 136. v. 25. ubi Cyrus in Arabiam misit Μεγάζυξον. *Liban.* T. II. p. 490. C. οἱ τοὺς περὶ Μεγάβαζον ἀποτειναμένους ὑπὸ Μακεδόνος μὴ τὸ δίκαιον ἐκφερομένους ὑπὸ ἀφροδίτου ἄδικα ὑπὸ τ' μάθης. Interpres: *qui Megabasum interfecerant:* nec cetera nimis recte: si sic reliquit, vix *Libanius* effugere potest, quin historiae violatae sit reus; non enim ipse Megabazus eo venerat, tantum abest, ut fuerit interfectus, sed legatos miserat ad Amyntam Macedonem, teste *Herodoto* V, 17. cum quo ut illi conveniat, malim sane leniissima manu mederi, *οἱ παρὰ Μεγαβάζου, missi a Megabazo.* Idem homo *Ctesiae* Megabyzus, sed *Dinoni*, quod aliquanto longius distat, Bagazus apud *Athen.* XIII. p. 609. A. ἡ Βαγάζου γυνή, ἥτις ἦν ὁμοπάτριος ἀδελφὴ ὑπάρχουσα Ἀναΐτιδος παλλίκης ἦν τοῦ ἐν Ἀσίᾳ γυναικῶν ἀκολασταίτατος scio Casaubonum haec eum in modum reformare, ut cum Ctesia consentiant: verum cur Viro Maximo non plane subscribam, rationes habeo, quas nunc quidem explicare commodum non est: ex eo autem mihi probabile fit, Persicae vocis asperitatem, ut solebant saepius, emolliisse Graecos, ad suaeque linguae similitudinem ac mitiorem sonum accommodasse: quare eos, qui nominis istius, tanquam si de genuina pronunciatione liquido constaret, originem ex hodierno Persarum sermone repetere satagunt, si quis in tenebris micare existimet, ab opinione mea non multum dissidebit. Porro ad Persarum Megabyzos quam prope accedant, quidve habuerint commune Dianae Ephesiae sacerdotes, non facile dixero: eos certe, seu ἱερεῖς sive ναοφόρους, appellatos fuisse Μεγαβύζους tam luculentis veterum testimoniis est firmatum, ut nullus dubitationi relictus sit locus: disserte *Strabo* XIV. p. 950. A. Ἱερεῖς δ' αὐτοῦχους ἔχων, ὡς ἱκάλουν Μεγαλοβύζους, ᾧ ἀλλαχόθεν μετιόντας αὐτῶν τὴν τοιαύτην προστασίαν, ᾧ ἄγον ἐν τιμῇ μεγάλῃ συνιφῶσθαι δὲ τούτοις ἐχρῶ παρθένους. *Strabonem* in hac causa testem quis prudens aspernetur? qui & ipse, quando Ephesi versabatur, curiosissimus rerum antiquarum indagator potuit scisciari, & *Appianum* habet suffragatorem de B. C. V. p. 676. B. ᾧ τ' ἐν Ἐφέσῳ δὲ τῆς Ἀρ-

illos incaſſum hiantes; & inter ſe aſpicientes relinquens, dolore non ficto lugentes, τὸν μάτην κεχηνότας ἐκείνους εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας καὶ ἁλιπτῶν, ἀληθῆ ἄγοντας τὸν πένθος, οἷον

Ἀριστοφῶντα ἰερέα, ὃν Μεγάβυζον ἐγεώτατα, ὑποδεξάμενον τὸν Ἀφροδίτην εἰς βασιλίδα, ἀχθόμενα μὲν ἐκόλασεν, Ἔφεσίαν δὲ αὐτὴν Κλεοπάτραν ἐκτὸς ἐάσαντα μοῦνον Antonius: ex quibus ſimul liquet, tum qua vixerit aetate, quantaque dignatione fuerit Megabyzus iſte, tum quam carum habuerint Dianae ſuae ſacerdotem Epheſii. Verum in *Strabone*, niſi fallor, vitium haeret unius literae: refinge μετιόντες, *etiam aliunde arceſſentes*: nam fieri potuiſſe ſaepius exiſtimo, ut civium nemo dignitatem quantumvis ampliſſimam amiſſae virilitatis damno cuperet conſequi: quare eunuchus aliquis, ſed tamen ἀξιόχρεως πρόσωπον, aut talis certe, qui corporis integritatem ſplendidiſſimo muneri poſtponeret: alicunde fuit conquirendus. *Heraclit.* Ep. ad Hermodor. *Sed neque canem canis exſecas, ut vos Deae ſacerdotem exſecuiſtis Megabyzum, metu ne virginii vir conſecretur: & quo pacto impii adverſus naturam, pii ſitis adverſus ſimulacrum. Principio enim id agitis, ut Diis primus imprecetur ſacerdos amiſſa virilitate.* Haec & plura Latine dedit *Politianus* Obſ. & Em. c. LI. cujus fidem ut in dubium non voco, ſic unde literas illas Heracliti habuerit erutas, neſcire me profiteor. tale quidem nihil iis in Epiſtolis invenias, quae nunc vulgatae Heracliti nomen mentiuntur. Eodem refero *Menandri* locum apud *Suid.* in Ζάκορος — ὁ Μεγάβυζος ὢν, ὡς τις (forte melius Ὡς τις) γένοιτο ζάκορος — ubi plane videtur poſitum pro Eunucho: nam de *Quinctiliano* I. O. V, 12. p. 456. quin ita voluerit intelligi, nihil eſt cur dubitemus, praeſertim quum lateri junctus haereat Bagoas. At *Plauto* quid facies in Bacch. A. II. Sc. III, 72. *Nos apud Theotimum omne aurum depoſivimus, Qui illic ſacerdos eſt Dianae Epheſinae.* Nic. *Qui iſtic Theotimus eſt?* Chr. *Megalobuli filius, Qui nunc in Epheſo eſt, Epheſiis cariſſimus.* *J. Meurſius* primum legit Megalobuzi, vel Megabyzi, quod jam praeceperant *Turneb.* Adv. XVIII, 31. & *Lambinus*; deinde nodum hunc nectit: *Sed hoc quid eſt, quod Plautus dicit*, Theotimum filium Megabyzi, *ſi ille Megabyzus Eunuchus?* quem ut ſolvat, operae pretium eſt audire: *Explico*: Megabyzi filius *idem valet, ac ſi dixiſſet* Megabyzus: *nam appellativum illud nomen fuit: quomodo* ἰατροῦ παῖς *pro eo quod eſt* ἰατρός. Vide, quo poſſit prolabi, qui nativam Graeci ſermonis indolem non penitus perſpexerit; quod Meurſio defuiſſe ſcientiſſimo ceteroquin univerſae Graecorum antiquitatis, adfirmare non vereor: falli ſe paſſus eſt Vir egregius iſto vulgari, γραμματικῶν, φιλοσόφων, ἰατρῶν παῖδες, putavitque nihil obſtare, quominus eadem loquendi ratio e numero plurali migraret in ſingularem: hoc ſi vel Graecis licuiſſe ponas, probandum utique fuerat, Latinis idem placuiſſe. Ut autem motae difficultati occurratur, quid ſi *Megabuli* (hoc ad metri leges aptius reſpondet) *filius* retineas; non ſacerdotis, ſed viri clari, cujus filius ſacerdotio fuerit functus? Sin malis, in quam ſententiam Eruditi Viri propendent, *Megabyzi filius*, ſtatuendum eſt, Megabyzum iſtum, antequam imminuta virilitate dignitatem ſuſciperet antiſtitis, liberos, Theotimum ſaltem, procreaſſe, qui Theorimus ſacerdos quidem Epheſiae Dianae, non princeps ſive Megabyzus (hoc patris erat munus) ſed inferioris gradus. Suſpicari tamen potius lubet vitii quiddam in hoc Plautino loco reſidere, quod vide, an ſic curari poſſit: *Megalobyzus fidius*, pro, *medius fidius*: quo pacto optime ſane ſententiae conſultum erit. Ipſum vero nomen fueritne dignitatis, & ſplendidum hominem apud Epheſios ac magnificum proprie ſignificarit, an ab antiquiore quodam Megabyzo, qui ſumma cum laude in hoc munere ſit verſatus, ad ſucceſſores propagatum venerit, ego quidem, ubi veteres ſilent, definire non ſuſtineo: hoc tamen docet memoriae vetuſtae fides, ſaepius uſu veniſſe, ut primi ſacri ordinis auctoris nomen ad poſteros demanaret. In Olba Jovis templum Αἰαντος ἵδρυμα τοῦ Τεύκρου unde οἱ πολῖται γε τῆς ἱερωσυνῆς ἀπομάζοντο Τεύκροι ἢ Αἰάντιοι. *Strab.* XIV. p. 989. Lucianus autem quin, ut Megaclem & Protarchum, vulgata quidem inter Graecos nomina, non ab uſu tamen communi, ſed a Comoedia, ſic & Megabyzum petiverit, minime dubito. Fuit apud Comicos in iſta voce non poteſtas ſolum, ut arbitror, viri divitis & ſplendidi, verum praeterea divitiarum oſtentatoris inepti. Sic fere *Crates* apud *Athen.* VI. p. 248. A. eximie reſtitutus a *Caſaubono*: μέγαν δ' ὁ Μεγαβύζου διξῖται ἐπὶ μωδῷ σῖτον *Apollon. Tyan.* Ep. II. ἡ πρεσβύς γε χρησίον αὐτῇ (σοφιστικὰ) πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐπιτέτριφεν ἤδη σοὶ τὰ Μεγαβύζου *quoniam tibi jam partae ſunt opes ingentes, quae ſupercilium tollant.* Vim comicam ipſa nominis forma Graeca multum adjuvat, quippe quae complectatur & τὸ μέγα, ex quo factum, ut μεγαλόβυζους etiam dixerint, & βυζόν, id eſt, ut *Heſychius* exponit, πυκνόν, σωρηδόν· γαῦρον ἢ τὸ μέγα. *Etymol.* in Βύκτης· τὸ γὰρ βῦ ἐπὶ τῆ μεγάλου ἐλήγετο καὶ Σώφρων βύβα (an βυζᾶ; quamvis apud *Heſych.* Βυβᾶ (ita legendum) ταῦτα ἐπὶ τῆ μεγάλου τάττεται) ἀντὶ τῆ μέγα τὸ πλῆρη τὸ μεγάλα· βύζειν δὲ τὸ πίμπλα· hunc in modum iſte locus diſtingui debet: poſteriorum ſenſus; *de verbo* βύζειν *quaerenda eſt vox* πίμπλα, quam vide p. 603. v. 38. Ex ſcena delati quoque Μεγαβύζιοι λόγοι, quos *Heſychius* interpretatur, ſed ita, ut facile ſit intellectu, diverſos abiiſſe veteres Grammaricos, unde ratio ſignificationis ſit derivanda, a Perſicis Megabyzis, an ab Epheſiae Dianae ſacerdotibus: hoc mihi veroſimilius videtur. Multa reperies de Megabyzis ad *Quinctilianum* notata, ſed parum accurate cogitateque, ut Virum Doctiſſimum ſatis appareat feſtinantem & rerum copia, quae ad manus erat, obrutum meditandi tempus digerendique ſibi non indulſiſſe. *T. H.*

82. Μητρομανδρίς] Ut ille etiam in Somnio Luciani, qui ex Simone fit Simonides. *Anonym.*

84. Ἀληθῆς . . πένθος] Juvenal. *Ploratur lacrymis amiſſa pecunia veris.* *Anonym.*

85. Θυ-

οἱ[ς] [a] αὐτὸς ὁ Θύννος ἐκ μυχῶ τ σα-
γήνης διέφυγεν, οὐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ
καλαπιών.

Ὁ δὲ, ἐμπεσὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀπειρόκα-
λ[ος] ἡ ταχύδερμ[ος] ἄνθρωπος, ἔτι τ πέ-
δην τεφρικὼς, καὶ εἴ ταριὼν ἄλλ[ος] μαστι-
ξειέ τις, ὄρθιον ἐφιστὰς τὸ ὦς, καὶ τ μυλῶνα
ὥσ[περ] τὸ ἀνάκλορον προσκυνῶν, οὐκ ἔτι φο-
ρητός ὅστις τοῖς ἐντυγχάνουσιν· ἀλλὰ τύς τε
ἐλευθέρους ὑβρίζει, καὶ τὺς ὁμοδούλους μαστιγοῖ,
ἀποπειρώμ[ενος] εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξε-
στιν· ἄχρις ἂν ἢ ἐς πορνίδιόν τι ἐμπεσὼν, ἢ
ἱππολοφίας ὀπθυμήσας, ἢ κόλαξι ὡ[ς] δοῦλος
ἑαυτὸν ὁμνύουσιν, ἢ μὴν εὐμορφότερον μ Νι-
ρέως εἶναι αὐτὸν, εὐγενέστερον δὲ ζ Κέκροπος,
ἢ Κόδρου, σωφρονέστερον δὲ ζ Ὀδυσσέως,

qui tantum thynnum ex intimo ſagenæ receſſu elapſum amiſerint, poſt opimam eſcam conſumptam.

23. In me igitur irruens talis vir, rerum bonarum imperitus, ſtolidus; qui pedicas etiamnum exhorreſcit, & ſi quis temere præteriens loris increpuerit, arrectis auribus repente reſiſtit; piſtrinum autem veluti templum adorat; talis, inquam, vir, iis, quibuscum verſatur, non amplius tolerabilis, ſed in homines liberos contumelioſus eſt, conſervos autem ſuos flagellis urit, quaſi experiundi gratia, num id ſibi quoque liceat; usque adeo donec meretriculam aliquam nactus, vel equorum alendorum ſtudio inſaniens, aut aſſentatoribus ſeſe totum dedens, dejerantibus formoſiorem ipſum Nireo eſſe, Cecrope aut Codro nobiliorem, Ulyſſe prudentiorem, ſede-

a Αὐτοὺς] Αὐτοῖς Marg. *AIW.*

88. Ἀπειρόκαλ[ος] Σημειοῦ τὸ ἀπειρόκαλ[ος] πῶς ἐχρήσατο ἀντὶ τῦ ἄπειρ[ος] τῦ καλοῦ. *V.*

85. Θύνν[ος] Proverbium: piſcis eſt marinus, in portu Luſitano magno numero capitur ad Lyſibonam & juxta mare Herculeum. De eo *Plin.* IX. c. 15. *Athen.* VII. Euſtath. ad Il. Ξ. & Od. M. X. G.C.

Θύνν[ος] ἐκ μυχῶ τ σαγήνης] *Ælian.* Hiſt. animal. Proverb. ſic id. Piſcat. inde σαγηνεύειν. *J.B.*

86. Τὸ δέλεαρ] *Magna ad eum ineſcandum munera.* *J.Br.*

89. Παχύδερμ[ος] *Rerum imperitus, craſſoque ingenio praeditus.* *J.Br.*

Παχύδερμ[ος] *H. Stephan.* Th. T. III. p. 11. Παχύδερμ[ος], *qui eſt cute craſſa. Affertur autem ex Timone Luciani pro fatuo ſeu ſtupido &c. ſed Budaeus exponit, Ruſticus & illotus ſqualidusque.* Craſſa cutis & rigens ad indicium trahebatur ſtuporis ac ſtoliditatis: huic enim hominum generi ſubtiliter ſentiendi facultas videtur occalluiſſe; ideo παχύδερμοι & ἀναίσθητοι. *Schol. Ariſtoph.* ad Nub. v. 1239. ὡς παχύδερμοι ὄντες καὶ τὸν χλευάζει. Vid. *Ælian.* V. H. XIII, 15. ibique *Kuhnium: Philoponi* locus ad *Ariſtot.* περὶ Ψυχ. II. productus etiam a *Suida* in Μελανὸς· inter alia: διὸ & τοὺς ἀναίσθητους παχυδέρμους καλοῦμεν· in Plautinis quoque ſalibus *corium bubulum & elephantinum.* Hoc ſine dubio voluit *Lucianus*; ſed praeterea ſignificat mancipium nequam, cujus corpus ex continuis flagrorum ictibus compedumque veſtigiis cicatrices duxit creberrimas & obduruit: hoc ſuadet mentio πέδης, μαστίγων, μυλῶν[ος]. Recte *Faber*, εἰ ταριὼν ἄλλως pro ἄλλ[ος]. Conferendus autem cum Luciano locus egregius *Philonis* Jud. p. 888. C. D. Quomodo *Noſter* τ μυλῶνα προσκυνῶν, ſic & *Demoſth.* περὶ Παραπρ. p. 343. C. ὁ τίνας ἔτι προσκυνῶν τὴν Θόλον, ubi publicis diariis per biennium fuerat nutritus AEſchines. Poena ſervorum μυλὼν vel piſtrinum: *Demoſth.* in Stephan. I. ὥστε ἐν τῷ μυλῶνι προσῆκεν αὐτὸν εἶναι μᾶλλον, ἢ τ λοιπῶν κύριον γενέσθαι· & ſaepius. *Lyſ.* Or. I. p. 93. v. 24. μαστιγωθῆναι εἰς μύλωνα ἐμπεσεῖν, ex quo loco *Luciani* elegans uſus eorum, ἐμπεσὼν εἰς ἐμὲ, patet: venuſte *Liban.* T. II. p. 632. C. λαὸν μυλώνων & τ ἐν αὐτοῖς ἀγχιστείων ἄγεσθαι ἐπὶ δικαστήρια τε & ἀρχῶν λαμπρότητας, *a ſordidiſſima ſervilique conditione ad honores tolli.* Ἀνάκτορον quorumvis Deorum templum, vel interior templi receſſus, & propterea Caſtorum etiam: proprie vero Cereris Eleuſiniae: τὸ σημεῖον ἀνάκτορον τῶν θεῶν. Notat *H. Stephan.* Th. T. I. p. 424. hic pro ἀνάκειον quosdam poni velle: male. *T.H.*

91. Τὸν μυλῶνα] *In piſtrinis enim truſatilem molam egerat.* *J.Br.*

92. Ἀνάκτορον] Idem eſt cum Ἀνάκειον (*Harpocr.*) ubi mancipia venundari ſolita. *Demoſth.* Or. I. in *Steph.* I. fin. p. 106; 2. Vid. *Meurſ.* AG. IV, 842. & *Suid.* in Ἀνάκειον. & not. ad Συμπ. c. 9. & 32, unde ſatis liquere arbitror de Caſtore & Polluce intelligendum. *M. du S.*

97. Ἱπποτροφίας] Vide *L. Bos* Obſ. Crit. p. 62. *Heraclides* tradidit Empedoclem fuiſſe λαμπρᾶς οἰκίας ἱπποτροφικοῦ τῦ πάππου apud *Diogen. L.* VIII, 51. *T.H.*

98. Ἢ μὴν εὐμορφότερον] Id. Dial. Mort. & copioſe in Somnio ubi de Simonide. *J.B.*

99. Κε-

fedecim ſimul una Crœſis ditiorem ; puncto temporis ea effundat infelix , quæ unciatim ex multis perjuriis , rapinis ac fraudibus ſibi pepererit.

24. MER. Id ferme, quod res eſt, dicis. Cum vero tuis ipſius pedibus uteris, qui , quæſo , tanta in te cum ſit cæcitas, viam tamen invenis ? aut qui tandem dijudicas, ad quos te miſerit Jupiter, divitiis illos eſſe dignos deputans ? PLUT. Credis videlicet invenire me , quinam illi ſint ? MER. Sane haud facile arbitror. Neque enim rejecto Ariſtide ad Hipponicum te aut Calliam adjungeres , compluresque ex Athenienſibus , homines vix obolares. Ceterum ab Jove miſſus quid facis ? PLUT. Surſum deorſum vagor perambulans , donec imprudens in quempiam incidam ; is autem , qui me cumque πλουσιώτερον δὲ σωμάμα Κροίσων ἑκκαίδεκα, ἐν ἀκαρεῖ ϐ χρόνῳ ἅθλιος ἐκχέῃ τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ὀρκιῶν, ϗ ἁρπαγῶν, ϗ πανουργιῶν συνειλεγμένα.

EP. Αὐτά πω ϰεδὸν φῄς τὰ γιγνόμενα. ὁπόταν δ' ἓν αὐτόπους ᵇ βαδίζῃς, πῶς ἔτω τυφλὸς ὢν εὑρίσκεις τ ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις ἐφ' οὓς ἄν σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, κρίνας εἶναι ϐ πλουτεῖν ἀξίους ; ΠΛΟΥ. οἴει γὰ εὑρίσκειν με οἵ τινές εἰσι; EP. μὰ τ Δία ἔ πάνυ. ἐ γὰ Ἀριστείδην καλαλιπὼν, Ἱππονίκῳ ϗ Καλλίᾳ προσήεις , ϗ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων ἐδὲ ὀβολῆ ἀξίοις. πλὴν ἀλλὰ τί πράτ̃εις καλαπεμφθείς ; ΠΛ. ἄνω ϗ κάτω πλανῶμαι ϖείνοσῶν, ἄχρις ἂν λάθω τινὶ ἐμπεσών. ὁ δὲ, ὅστις ἂν πρῶτός μοι ϖει-

ᵇ Βαδίζῃς] βαδίζεις Marg. *AIW.*

99. Κέκροπος] *Cecrops* & *Codrus* Athenienſium reges fuerunt. *J. Br.*

5. Συνειλεγμένα] T. Fab. *ſibi pepererit.* Male, quum de quæſitis ab eo, cujus hæres eſt, intelligi debeat. *M. du S.*

Expreſſit fere eadem, quæ *Horatius* Sat. de Ulyſſe & Tireſia, *Qui quamvis perjurus erit, ſine gente, cruentus Sanguine fraterno*, &c. *Anonym.*

7. Αὐτόπους] Quia antea dixerat ἐχὶ τοῖς ἱμαντοῦ πρὸς βαδίζω τότε. *M. du S.*

12. Οὐ γὰ Ἀριστ.] *Ariſtidem*, Juſtum cognominatum Plutarch. in Ejus Vita. *J. Br.*

Οὐ γὰ Ἀριστείδην καταλιπών] Hac de re oratores Græci. Idem Jove confutat. *J. B.*

Ἀριστ. κ.] Cui ſumptus funeris defuit. *Corn. Nepos. M. du S.*

Ibid. Ἱππ. ϗ Καλ.] *Hipponicus* pater fuit *Calliae* prodigi nepotis, de quo alias complura. *J. Br.*

Ἱππονίκῳ ἓ Κ.] Athenienſis uterque. Calliam *Laccoplutum* dictum *Suidas* ait. Fuit utique Athenienſium ditiſſimus, *Plut. π. Φιλοπλ. Hipponici*, ut videtur, filius. Adeo autem ille ſceleſtus, ut cum Solon conſilium ei ſuum de nominibus novis faciendis aperuiſſet , ingentes pecunias mutuatus , agros emerit; quo facto creditores , mox lege de novis tabulis lata, fruſtratus eſt. V. *Plutarch. Sol.* 158. & 935, f. *Pericl.* & in *Ariſt.* 612. *Callias* munera a rege Perſarum accepiſſe creditus. *Callia* hujus *divitis* matrem viduam duxerat primo *Pericles* , qua repudiata Aſpaſiam deinde duxit. Vide *Plutarchum* in v. *Pericl.* 301. A. Ed. St. Vid. *Ariſtoph. Av.* p. 554. & *Ran.* p. 233. & Ἐκκλ. *M. du S.*

Ἱππονίκῳ ϗ Καλλίᾳ] Iſta gens tanta floruit per omnem Graeciam divitiarum opinione, ut, quia Graecorum nemo cum illis comparari poſſe videbatur, proverbio locum dederit : Καλλίου τὸ Ἱππονίκου πλουσιώτερον *AEſchin.* D. II. §. 9. Vid. *Maximi Tyr.* Diſſ. XXIII. p. 238. 239. *Lyſias* pro *Ariſtoph.* p. 156. Καλλίας ὁ Ἱππονίκου, ὅτε νεωστὶ ἐτεθνήκει ὁ πατὴρ, ὃς πλεῖστα τ Ἑλλήνων ἐδόκει κεκτῆσθαι &c. *Andocid. περὶ Μυσ.* p. 17. v. 8. A pari virtutis morumque laude longe abfuerunt : quare a Comicis acerbius exagitati ſaepe in exemplum ponuntur talium hominum , quibus indignis ampliſſimae opes contigerunt : *Maxim. Tyr.* Diſſ. XXX. p. 309. μηδὲν τ παρὰ τὴν ἀξίαν φοῶσης, ϗ πλουτήσεις κἂν Ἱππονίκος ᾖς, νικήσεις κἂν Κλέων ᾖς, (vid. *Noſtrum* §. 30.) αἱρήσεις κἂν Μέλιτος ᾖς. Recte vero *Lucianus* atque ex hiſtoriae veritate Ariſtidem , ut vita diſſimillimum, oppoſuit : nam Calliae daducho capitis poſtulato hoc inimici graviſſimum objecerunt crimen, quod quum bonis adflueret , Ariſtidem ἀνιψιὸν in ſumma paupertate vivere pateretur : cujus invidiam , quae judicum animos vehementiſſime commoverat , quemadmodum ipſius Ariſtidis interventu depulerit, legere licet in *Plutarch.* T. I. p. 334. Eam hiſtoriam reſpexit *Teles* apud *Stob.* p. 516. Ordinem illuſtris familiae contexuit *Jac. Perizon.* ad *AElian.* V. H. XIV, 16. in haud paucis lapſus: liberalius & apparatiore doctrinae copia Vir Magnus *J. Fr. Gronovius* Obſ. IV. c. 7. p. 103. Nos alias hanc operam non paucis adhuc difficultatibus impeditam navabimus, & multos aliorum errores conabimur expurgare. *T. H.*

15. Ἄνω ἓ κάτω] Tetigit hunc locum *Fr. Luiſinus* Par. III, 18. *T. H.*

τειτύχη, [a] ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ τὸν Ἑρμῆν ὀπὶ τῷ πλούτῳ καὶ κέρδος προσκυνῶν.

ΕΡ. Οὐκοῦν ἐξηπάτηκε Ζεύς, οἰόμενός σε [b] χρῆναι τὰ αὐτῷ δοκοῦντα πλουτίζειν ὅσους ἂν [c] οἴηται καὶ πλουτεῖν ἀξίους; ΠΛ. καὶ μάλα δικαίως, ὦ ἀγαθέ, ὅστις τυφλὸν ὄντα εἰδὼς, [d] ἔπεμπεν ἀναζητήσοντα δυσεύρετον ὄντα χρῆμα, καὶ προπολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐν τῷ βίῳ· ὅθεν οὐδ' ὁ Λυγκεὺς ἂν ἐξεύροι ῥᾳδίως, ἀμαυρὸν ὄντα καὶ μικρόν. τοιγαροῦν ὅτε τὸν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείστων καὶ ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπεχόντων, ῥᾷον ἐς τοὺς τοιούτους ἐμπίπλω πολλῶν, καὶ σαγηνεύομαι πρὸς αὐτῶν. ΕΡ. εἶτα πῶς,

obvium habuerit, ad ſeſe abductum obſervat, te Mercuri, ob lucrum adeo inſperatum venerans.

25. MER. Deceptus ergo eſt Jupiter, eos a te ditari exiſtimans, quos ipſe opibus dignos judicarat? PLUT. Neque vero injuria, o bone; qui quidem me cæcum eſſe ſciens, eos quæſiturum mittebat, rem, ut vides, quam non ſine ſummo labore quis reperiat, quæque jam pridem inter homines defecit; illam ne Lynceus quidem facile reperiat, cum adeo ſit evanida, & exilis. Itaque cum boni perquam pauci ſint, pravi autem homines & ſcelerati in urbibus omnia teneant, facilius in hos quam in illos, dum hac illac vagor, incido, & eorum retibus impeditus hæreo. MER. At vero cum

a Ἀπαγαγὼν] ἀπαγαγὼν πρὸς αὐτὸν ἔρχεται τὸν Ἑρμῆν &c. *J.* πρὸ αὐτῶν ἔρχ. Marg. *AIW.* b Κατὰ] Κατὰ τὰ αὐτῷ δοκοῦν πλ. *J.* κατὰ τὸ αὐτοδοκοῦν. Marg. *AIW.* c Οἴηται] οἶται *S. A.* priores omnes οἰῆται. d Ἔπεμπεν] ἔπεμψεν *J.*

18. Ἔχει σε . . .] Vide ſupra Ἐνυπν. c. 7. ἕρμαιον ἄν. & hoc ipſo Τιμ. c. 24. *J.* hæc aliter habet nempe, πρὸς αὐτὸν (L. αὐτὸν) ἔρχεται, deeſtque σέ. Minus commode. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Ἑρμῆν] Scribe σε τὸν Ἑρμῆν. *J. Br.*

Σὲ τὸν Ἑρμῆν] Sic poſt hoc Dial. Inde cognomentum Mercurii κερδῶος. §. 41. *J. B.*

24. Δυσ. ὅτω χρ.] Τοὺς τῷ πλούτου ἀξίους. *J. Br.*

26. Οὐδ' ὁ Λυγκεὺς] *Ariſtoph.* in Plut. v. 210. Βλέπουτ' ἀποδείξω σ' ἑτερον Λυγκέως. Ὀξυωπίστερος Λυγκέως *Philo* περὶ Προν. apud *Euſeb.* Προπ. Εὐαγ. VIII. p. 387. A. *Plotin.* Ennead. p. 545. D. ſæpe *Noſter*, ut *Eraſmus* obſervat in *Lynceo perſpicacior*: *G. Cognatus* in *Lynceus*. *T. H.*

31. Σαγηνεύομαι] Lege σαγηνεύομαι *circumdor*. *J. Br.*

37. Εἰρήσεται γάρ] *Dicendum eſt enim*. *J. Br.*

42. Σὲ δυσέρωτας] Δυσέρως qui modum amori ſtatuere non poteſt, ſed ejus violentia ſe totum abripi patitur: expoſuit illam vim *D. Heinſ.* L. Th. c. IV. non quidem ignotam *H. Stephano*, cujus in Theſauro hic ipſe locus adducitur. *Luciano* frequens, ut notavit *Jungerman.* ad *Poll.* VI, 189. Epigramma editum a *Kuſtero* ad *Suid.* in Ἀκοήτας· Τὰς τριτὰς δύναμας, τὸ νάκος τόδε, τάνδε κορύναν Ἄνθετο (ita legendum pro Ἄνθετο) Πᾶνι φίλῳ Δάφνι γυναικοφίλα. Ὦ Πᾶν δέχευσο δῶρα τὰ Δάφνιδος ἅσα γὰ αὐτῷ Καὶ μοὶ Πᾶν φιλέεις ἐ δυσέρως τελέθεις. Sumſit a *Theocrito* Eid. I, 85. Similiter δυσάνιος vel δυσήνιος apud *Hippocratem*, de quo *Foeſ.* in OEcon. *T. H.*

43. Εἰς βαθ. π.] Ex Theognide: Ἦν (paupertatem) δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακήτεα πόντον Ῥίπτειν, καὶ πέτρων, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων. *J. Br.*

Εἰς βαθυκ. π.] Alludit ad *Theognidis* poëtae carmen illud de paupertate, quod in Progymn. *Aphthonii* in ſententiae exhortatoriae exemplo extat: Χρὴ πενίην φ. &c. Ad hoc item alluſit *Lucian.* de Merc. Cond. *Theodoretus* quoque de Curat. Graec. Affect. lib. II. adducit. *G. C.*

Βαθυκήτεα πόντον] Ex *Homero*, ut poſtea πετρῶν κατ' ἠλιβάτων, quod ex eodem eſt. *J. B.*

Εἰς βαθυκήτεα πόντον] Vana eſt hæſitatio Cl. *Fabri* inter hanc lectionem, & eam quæ in *Theognidis* editionibus obtinet; qua aut uti non debuit, aut melius oportuit ſe inde expedire, quum id poſſet, non auxilio *Stobaei* & *Plutarchi*, qui potuerunt aliter citare quam *Lucianus*; ſed *Lucianus* ſe ipſe defendit, oſtenditque in libello de Mercede conductis c. 5. & apologia ejus libelli ſequente c. 10. & quomodo citare voluerit, & ex quo, clare & βαθυκήτεα dicens, & ipſum nomen *Theognidis* adjiciens. Unde inprimis apparet ab *Bourdelotio* temere notari ex *Homero*, ut poſtea πετρῶν κατ' ἠλιβάτων, quod ex eodem ſit. Nihil falſius. Etiam paulo poſt negare nequibit *Faber*, verius vertiſſe *Eraſmum* & ex ejus imitatione *Benedictum* illa verba ὅπερ ἐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐῶμας αὐτοὺς, *quod illos nullo pacto reſpexiſſes*, quam ipſum, *quod ipſos ne primo quidem congreſſu aſpicere voluiſſes*. Sed vice verſa queri debeo, quum ſic loquatur etiam *Lucianus* in Saltatione, ἀμείνων ἴσως οἶμαι ἀρήσει τὸ πᾶν ἐάσασθαι, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον ὠφειλημένον, vertiſſe *Opſopoeum*, *neque ſub initium fatearis aliquid tale te flagitioſe deliquiſſe*, *Benedictum*: *nec initio, te tale quid deliquiſſe, fatearis*. *J. G.*

Εἰς βαθυκήτεα] Apud *Theognidem* hodie aliter legitur in hunc modum;

Ἀνδρὶ ἀγαθῷ πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα

Καὶ

cum illos relinquis ; quo pacto tam facile aufugis, qui viam non noris? PLUT. Ad folam fugiendi occaſionem oculi mihi ac pedes vigent.

26. MER. Hoc mihi quoque reſponde; qui tandem fiat, ut, cum cæcus ſis, inſuper etiam (neque enim vera libet reticere) pallidus, & cruribus gravior, tot amatores habeas, ut omnes omnino homines unum te aſpiciant; ſique potiri te licuerit, beatos ſe exiſtiment, ſin minus, vitam ſibi abjudicent. Novi enim permultos, qui te ita miſere amarunt, *Ut ſe præcipites piſcoſa per æquora ſaltu Sublimi e ſcopulo dederint*, exiſtimantes a te contemni, quod

ἐπειδὰν καλαλίπῃς αὐτούς, ῥᾳδίως φεύγεις, οὐκ εἰδὼς τὴν ὁδόν; ΠΛ. ὀξυδερκὴς τότε τῶς γ' ἀρτίπους γίγνομαι πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς.

ΕΡ. Ἔτι δή μοι γ' τοῦτο ἀπόκριναι, πῶς τυφλὸς ὢν, εἰρήσεσθαι γὰρ, γ' προσέτι ὠχρὸς, γ' βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν, τοσούτους ἐραστὰς [e] ἔχοις, ὥστε πάντας ἀποβλέπειν εἰς σέ; γ' τυχόντας σὲ, εὐδαιμονεῖν οἴεσθαι· εἰ δὲ ἀποτύχοιεν, οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γοῦν τινας οὐκ ὀλίγους αὐτῷ σοι οὕτω σε δυσέρωτας ὄντας, ὥστε γ' εἰς [f] βαθυκήτεα πόντου φέροντες ἔρριψαν αὑτούς, γ' πέτρων κατ' ἠλιβάτων, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὅτιπερ

e Ἔχοις] ἴσχοις *V*2. *B*2. recte: notatur etiam in Marg. *AIW*. f Βαθυκήτεα] βαθυκύτεα R. *J*.

41. Οἶδα γοῦν τινας] Τὸ Θεόγνιδος ἀλλαχοῦ. *V*.

Καὶ γήρως πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἠπιάλου.
Ἦν δὴ χρὴ φεύγοντα ἐς μεγακήτεα πόντου
Ῥηγμῖν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων.

Ed. *J*. cum Mſ. T. *Fabri* βαθυκύτεα. Sed eadem ſibi non ſatis conſtans alibi vulgarem ſequitur ſcripturam, quæ in Coll. etiam invenitur. Vide Μωμ. c. 5. & Ἀμαυρ. c. 10. *M. du S.*

Βαθυκήτεα] Editus Theognis meusque ſcriptus, μεγακύτεα quam vocem ſervant *Apſthon.* Progymn. p. 14. *Schol. Thucydid.* ad II. c. 43. *Euſtath.* ad Il. Ξ. p. 998. v. 25. Apud *Stob.* p. 518. ad marginem additur βαθυκύτεα quaſi varia vetuſti codicis lectio: utrumque reperias in *Plutarcho*, hoc T. II. p. 1039. F. illud p. 1069. D. Cum *Luciano* conſentit *Clemens* Str. IV. p. 483. C. ut difficile ſit dijudicatu, utrum ab ipſo Theognide fuerit profectum. Μεγακήτης poſt *Homerum* Od. Γ, 158. ponto vel mari frequenter adjungunt, *Apollon. Rhod.* IV, 318. *Dionyſ. Perieg.* v. 1087. alii: longe rarius eſt βαθυκήτης. Ut plurima ſunt in *Homero*, quorum certa ratio poſterioribus minime conſtitit, ſic quam germanam habeat poteſtatem μεγακήτης, opinionum diſſidio Grammatici dubium relinquunt. Qui μεγάλα κήτη ἔχοντα, quod in maris epitheto percommodum eſſe non diffiteor, interpretantur, videant illi, quo pacto haec virtus adhiberi poſſit ad μεγακήτεϊ νηὶ μελαίνῃ Il. Θ, 222. Λ, 5. 599. Hoc alios compulit, ut exponerent μεγάλως κοίλην, vel, εὐρύχωρον ἐν πλατείαις, vel, quod habet *Dionyſii Schol.* μεγαλόπλαδον· imo in Etymologo legas, μέγα κύτος ἔχουσαι, ὁ ἐστι πλατεῖαι p. 574. unde, quae ſit origo diverſae lectionis βαθυκήτεα, manifeſto colligi poteſt. Nolo commemorare, quid moliantur in explicanda Lacedaemone κητώεσσα Il. B, 581. Equidem exiſtimo, κῆτος olim in compoſitis magnitudinem immenſam indicaſſe; quod ſi ſumſeris, planus erit ubique vocabuli iſtius intellectus. Nunc *H. Stephanum* audiamus in Theſ. Ind. Βαθυκήτεα πόντου *Lucianus dixit, vel quod in profundis ſuis receſſibus cetos habeat, vel quod habeat cete ingentia: eſt enim & piſcoſum mare & profundum.* Mallem haec indicta, quae prorſus ab ingenio linguae Graecae abhorrent: ad compoſitorum enim rationem ſe minus attendiſſe ſatis declarat: ego vertam, *profundiſſimum* vel *immenſae profunditatis mare. Amm. Marcellin.* XXIX, 1. p. 600. *anguſtiis formidandae paupertatis adtriti, cujus metu vel in mare nos ire praecipites, ſuadet Theognis poëta vetus & prudens.* *T. H.*

44. Πέτρων] *Ac ſe e ſcopulis praecipites dederunt.* *J. Br.*

45. Ὅτιπερ] Videtur *Lucianus* ſcripſiſſe aut ὅσπερ, aut ὅτι περ: quamvis libri omnes habeant ὅτιπερ. De ὅτι, vide ad Δ. VII. extremo. Ἑρμ. c. 23. De ὃς Σκυθ. c. 2. *M. du S.*

Ὅτιπερ] In *Timone*, quem *Tan. Faber* iis notis illuſtravit, quibus ſi in reliquos ſimiles extarent, aut ab eodem viro, aut ab aliis conſcriptae, Lucianus certe longe melius haberet, unicum indicabo intactum ei locum, qui levicula mutatione nitori ſuo reddi poſſe videtur. *Novi*, inquit Mercurius, *adeo perdite te* (Plutum) *amantes, ut mortem ſibi conſciverint, ὑπεροράσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ*, ΟΤΙΠΕΡ ἀδὴν τὴν ἀρχὴν ἑώρας αὐτούς hoc eſt, Benedicto interpreti, *rati faſtidiri ſeſe abs te*, PROPTEREA *quod illos nullo pacto reſpexiſſes.* Sed jocus, quem in voce ὑπεροράσθαι captat, niſi aliter & legas & vertas, perit. Scribit itaque *i. v.* ὑπὸ σοῦ, ὍΣΠΕΡ ἀδὴ τ. ἀ. ἑ. ἀ. & verto, *deſpici ſe a te rati, quos ne adſpexiſti quidem.*

ὥρᾳ οὐδὲ τ' ἀρχὴν ἑώρας αὐτούς. πλὴν ἀλλὰ ἢ σὺ ἂν εὖ οἶδα ὅτι ὁμολογήσειας, εἴτι ξυνίης σαυτῷ, χορυβαντιᾶν αὐτούς, ἐρασμίῳ τοιούτῳ ἐπιμεμηνότας.

ipſos ne primo quidem congreſſu aſpicere voluiſſes. Ceterum tute ipſe confiteberis, opinor, ſi modo te noſti, inſanire iſtos, qui talem amaſium, tam vehementi, tamque perdito amore proſequantur.

ΠΛ. Οἴει γὰρ τοιοῦτον οἷός εἰμι ὁρᾶσθαι αὐτοῖς, χωλὸν ἢ τυφλόν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσεστιν; ΕΡ. ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλοῦτε, εἰ μὴ τυφλοὶ ἢ αὐτοὶ πάντες εἰσί; ΠΛ. ὦ τυφλοί, ὦ ἄριστε· ἀλλ' ἡ ἄγνοια, ἢ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ἐπισκιάζουσιν [a] αὐτούς· ἔτι δὲ ἢ αὐτὸς, ὡς μὴ πανταπασιν ἄμορφον εἶναι, προσωπεῖον περιέθεμην ἐρασμιώτατον, διάχρυσον, ἢ λιθοκόλλητον, ἢ ποικίλα ἐνδὺς, ἐντυγχάνω αὐτοῖς. οἱ δὲ αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ κάλλος, ἐρῶσι, ἢ σπλαγχνίαι μὴ ἐντυγχάνουσιν. ὡς εἴ γε τις αὐτοῖς, ὅλον σπογγυμνώσας, ἐπέδειξέ με, δῆλον ὡς καταγέλαστον ἂν αὐτῷ, ἀμβλυώττουσιν

27. PLUT. Cenſes nimirum, eum me ipſis videri qui ſum, claudum ſcilicet, cæcum, & quæ alia in me ſunt vitia? MER. Qui, quæſo, niſi & ipſi cæci ſunt? PLUT. Haud ita eſt, o bone, ſed ignorantia & error, quæ nunc omnia invaſerunt, caliginem ipſis objiciunt. Adde quod ipſe quoque ne prorſus deformis videar, aptata mihi perſona perquam amabili, inaurata, gemmisque diſtincta, inſuper varia veſte ornatus, iis me offero: illi autem, qui credant videre ſe non perſonatam aliquam pulchritudinem, ſed in ipſo vultu efflorescentem, amore inardeſcunt, ac niſi potiantur, præ doloris impatientia ſeſe ipſi perditum eunt. Sane ſi quis me nudatum iis oſtenderit, damnabunt ipſi ſeſe, qui tantopere

[a] Αὐτούς] αὐτοῖς Marg. *AIW.* utrumque bonum.

60. Αὐτοπρόσωπον] Ἀντὶ τοῦ αὐτόχρημα. *V.*

64. Ἀμβλυώττουσιν] Ἀντὶ τοῦ μὴ ἰσχύουσι, ἤτοι μὴ δυνάμενοι βλέπειν τοσαῦτα μεγέθη τῶν κακῶν· ἢ συντακησομένην εἰς πρόθεσιν, * ἵν' ᾖ, ἀμβλυώττουσιν εἰς τὰ τηλικαῦτα, οἱονεὶ, σκοτοδινιῶντες, τὸ ἀκριβὲς τοῦ βλέπειν ἀπολωλεκότες. *V.*

78. Λαβὼν ὁ τύφος] Τύφος λέγεται τὸ οἰονεὶ ἐκπεπαυμένον χαρίεν ** ἐξηρημωμένον τῶν ἁλωκότα τῷ πάθει τούτῳ τῶν βλιττόντων φρενῶν, καὶ μηδ' ὁποῖ εἶναι συμφερόντως αὐτῷ ἐπιζήμενον, παρ' ὃ καὶ τύφος εἴρηται τὸ πάθος † τύφω γὰρ τὸ φλέγω καὶ καίω φασὶ· σύνδρομος δὲ τούτῳ καὶ ἡ ἄνοια· ἀνοηταίνουσι γὰρ οἱ τῷ τύφῳ συσπαγησόμενοι ‡ τῷ μηδ' εἰδέναι

* Ἵν' ἀμβλυώττουσιν] *C.* ἐν ᾗ. *V.* ἵν' ᾖ. *M. du S.*

** Ἐξηρασθαι] *C.* ἐξηρημῶσθαι· *V.* ἐξηρθμῶσθαι. *M. du S.*

† Τύφω γάρ] O prioris Ed. mutaverat in τὸ *M. du Soul*, induxeratque φασί. Si abſit a ſcripto *C.* legendum eſt τ. γὰρ ὃ φ. καὶ κ. *T. H.*

‡ Τῷ μὰ δῦ δύνι ἴσχυσι οἱ χρήσονται] Verba profecto inquinatiſſima in poſteriori parte. Τῶ μὰ δῦ δύνι ἴσχυσι quid aliud, quam turpe verborum monſtrum? Doctiſſimus *Clericus*, primus horum Scholiorum editor, *Videtur*, inquit, *legendum* ἃ μὴ δεῖ ἴσχειν. *ut ſenſus ſit: Qui volunt habere quae non oportet, eos importuna invadit ſuperbia.* Quid ergo τοῖς, οἱ χρήσονται ἑαυτοῖς fiet? Sed & ἐπισχήσονται ſtatim legendum fuit. Non piget noſtram hic conferre ſymbolam.

Ita nempe haec ultima legenda putem, Σύνδρομος γὰρ τούτῳ (τύφῳ) καὶ ἡ ἄνοια. ἀνοηταίνουσι γὰρ οἱ τῷ τύφῳ σισαγκνυμένοι τῷ μηδ' εἰδέναι ἴσχειν, ὅ, τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἀκαταστασιάρχητος μεγαλοψυχία, &c. Vides, quam ferme nihil mutem, veſtigiis modo corruptae ſcripturae inhaerens. Expono autem: *Huic faſtui adjuncta eſt deſipientia. Namque quos faſtus conſtrictos tenet* (qui faſtu faſcinati ſunt) *deſipiunt eo, quod neſciunt* (ſive, *quod ſcientiam non habent*, vel, *quod ſcire nequeunt*) *quemadmodum ſeſe geſturi ſint. In hos intempeſtiva inſuper ſe inſinuat magnanimitas, nata ex divitiarum abundantia.* Ἔχειν εἰδέναι eodem modo *Scholiaſtes* hic dicit, quo infra in Hermotimo §. 7. ipſe Lucianus, ὡς πάντα χρὴν ὑπομιμνᾶσι δι' αὐτά, πόθεν ἴσχεις εἰδέναι; *unde ſcis, propterea eſſe omnia ſubeunda?* Ibid. §. 27. Οὐ μέντοι ἴσχω εἰδέναι οἱ ἀληθῆ φησίν. *Neque tamen ſcio* (vel *ſcire poſſum*) *num vera dicat.* §. 38. Καὶ ἐυρόντες, ἴσχετε εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλός; *Et ubi inveniſſetis, ſciretisne, illud eſſe ipſum, quod amiſſum fuerat?* Porro pro οἱ χρήσονται ἑαυτοῖς, unius literae beneficio emendatius repoſui ὅ, τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Sic Noſter in Scytha §. 3. οὐκ ἴσχειν ὅ, τι χρήσαιτο ἑαυτῷ. In Imaginibus §. 5. Ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ὅ, τι καὶ χρήσεται αὐταῖς. Iſocrates in Panathenaico pag. 281. D. Ἀπορεῖν ἔφασκον ὅτι χρήσονται τοῖς παροῦσι. Emendatius ſcribes, ὅ, τι χρήσονται τ. π. Quae poſt haec apud eumdem *Scholiaſten* ſequuntur, non minus ſpurca, & lectori crucem figentia, alius Oedipus expediat. *J. J.*

Malim μηδ' εἰδέναι ὅ, τι. *C. G.* τῶ μὰ εἰδέναι ἴσχυ ἢ. *M. du S.*

Pro οἱ *M. du Soul* ἢ praetuli *J. Jenſii* ὅ, τι. *M. Sladus* διὰ τὸ μηδένα ἴσχειν minus recte. *T. H.*

Sic enim aliquo modo ſervatur jocus ille. Quomodo enim eos caecus Plutus adſpiceret? Ridet itaque quaerentes *ſe ſupercilioſe adſpectos a caeco*; quae vis eſt vocis ὑπερορᾶσθαι. *M. du S.* in Specimine.

46. Οὐδὲ τὴν ἀ.] *Nunquam, prorſus.* *J. Br.*

48. Κορυβαντιᾶν] *Corybantiare*, ut ex *Plinio* docet μακαρίτης *Scalig.* ad *Catull.* *J. B.*

61. Εὐόμβοι] Placet εἰόμβοι. *J. Br.*

64. Αὐ-

pere cæcutiant, & res prorsus inamabiles & invenustas, tam studiose petant.

28. MER. Quid quod, postquam jam divites facti sunt, ac sibi personam aptavere, adhuc falluntur? Quid quod nonnulli capite libentius careant quam persona, si quis hanc illis eripere postulet? Neque enim cuiquam credibile sit, ipsos, qui omnia introrsus videant, ignorare totam illam pulchritudinem inauratam esse. PLUT. Plurima sunt, o Mercuri, quæ me in ea re adiuvant. MER. Quænam illa? PLUT. Cum aliquis semel tantum mecum congressus, apertis foribus me admittit, ingreditur una mecum, eo non animadvertente, Arrogantia, Dementia, Jactantia, Mollities, Insolentia, Fraus, aliaque sexcenta; quæ ubi hominis animum invaserunt, ibi tum quæ miranda non sunt miratur, & quæ fugienda appetit; me autem

τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀνεράστων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων.

ΕΡ. Τί ἦν [b] ὅτι καὶ ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν γενόμενοι, καὶ τὸ πρόσωπεῖον αὐτὸ περιθέμενοι, ἔτι ἐξαπατῶνται; καὶ ἦν τις ἀφαιρῆται αὐτοὺς, θᾶττον ἂν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ πρόσωπεῖον [c] πρόοιτο; εἰ γὰρ [d] δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτοὺς, ὡς [e] ἐπίχρυσον ἡ εὐμορφία ἐστὶν, ἔνδοθεν τὰ πάντα ὁρῶντας. ΠΛΟΥ. ὀλίγα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πρὸς τοῦτό μοι συναγωνίζεται. ΕΡ. τὰ ποῖα; ΠΛΟΥ. ἐπειδάν τις ἐντυχὼν τοπρῶτον, ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχεταί με, συμπαρεισέρχεσθαι μετ' ἐμοῦ λαθὼν ὁ τύφος, καὶ ἡ ἄνοια, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἄττα μυρία. ὑπὸ δὴ τούτων ἁπάντων καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ μὴ θαυμαστὰ, καὶ ὀρέγεται τῶν φθαστῶν. κἀμὲ

τὴν

[b] Ὅτι] Priores Edd. Τί ἔν ἐν. ὅτι καὶ R. Marg. *Alii.* τί ἦν ὅτι ἐν αὐτῷ. *J.* [c] Πρόοιντο] πρόοιτο *J.* [d] Δὴ] Ita C. P. L. Priores Edd. δεῖ. [e] Ἐπίχρυσον] Sic omnes Edd. antiquae: ἐπίχρυσος *S.* & *A.* quod *Faber*, etsi nihil moneat, secutus videtur.

καὶ ἔχειν ὅ, τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἄκαιρος ἐπεισέρχεται § μεγαλαυχία τῇ ἀπὸ τοῦ πλούτου περιττότητι· τὸ δῆθεν ὑποδυομένη φιλάνθρωπον, ἀλλά γε δὴ ἐμοὶ μαλακίας συνίσιον αὐτοῖς ἐκδιάζεται τιθέναι ἑαυτὴν, τὴν θρύψιν τε καὶ θηλύτητα ἀφ' τὴν εὐπορίαν προβαλλομένη. Σύμ-

μαχοι ταύτοις λοιπὸν ὕβρις τε καὶ ἀπάτη, τὰ μὲν τῶν ἄλλων ἀφ' τοῦ πλούτου ὑπερφρονεῖν ἐχούσης, τὰ δὲ τὸ δοκεῖν φιλόλογον τὰ εἰκότως κρατύνειν ἀναπειθούσης, καὶ ὡς καλῷ καὶ σωτηρίῳ τούτῳ προσανακεῖσθαι. *V.*

§ Μεγαλαυχία] Prave antea legebatur *μεγαλοψυχία*. Vide textum Lucianeum. *M. du S.*

Obtemperavi Doctiss. *M. du Soul.* Attamen prope mihi persuadeo, inveniisse Scholiasten in corrupto *Luciani* Codice *μεγαλοψυχία*, quam *liberalitatem* intellexit: ea quum per se sit valde laudabilis, cavere voluit adjecto ὡ ἄκαιρον, ne quis in meliorem partem acciperet. Idem ex eo patet, quod τὸ φιλάνθρωπον ὑποδύεσθαι dicatur: hoc ad *μεγαλοψυχίαν* illo, quem indicavi, sensu sumtam optime, ad *μεγαλαυχίαν* minime convenit. Sequentia vero, quae Viris Eruditissimis tam spurce foedata, & OEdipo quodam indigere sunt visa, solius fere distinctionis ope sanari possunt atque in integrum restitui τὸ αὐτὸ τῷ πλούτῳ περιττότητι τὸ δῆθεν ὑποδυομένη φιλάνθρωπον. ἀλλά γε δὴ καὶ μαλακίας συνίσιον αὐτοῖς (ἑαυτοῖς scripserat *M. du Soul*) ἐκβιάζεται τιθέναι ἑαυτὴν, τὴν θρύψιν τε καὶ θηλύτητα διὰ τὴν εὐπορίαν προβαλλομένη. Mox sensus erit dilucidior, si interseras, τῆς μὲν τὸ τῶν ἄλλων διὰ τὸν πλοῦτον ὑπερφρονεῖν ἐχούσης. Facile autem apparet, ab aliquo lectore semidocto, qualium in his Scholiis non rara sunt vestigia, declamatorie nec castigatissime esse scripta. *T. H.*

64. Αὐτῶν] Lege *αὐτῶν*. *M. du S.*

65. Ἐρῶντες ἀνεράστων &c.] Profert *Thom. Mag.* in Ἀνέρως. *T. H.*

67. Ὅτι καὶ . . .] Sic edi curavimus; cum in vulgatis Edd. legatur tantum καὶ . . ., auctoritatem secuti Mss. a *Fabro* memorati, & Ed. *J.* quæ ὅτι habet sine καί. *M. du S.*

68. Αὐτὸ] Legendum *αὐτοί*. *M. du S.*

71. Οὐ γὰρ δεῖ] Emenda δή. *J. Br.*

Δεῖ] Ita P. L. & Coll. Emendaverat & *Vorstius* in suo codice, cujus pars prima penes me est. In omnibus impressis legitur δεῖ, nullo prorsus sensu. *M. du S.*

72. Ἐπίχρυσον] *Fucata.* *J. Br.*

77. Συμπαρισέρχεσθαι μετ' ἐμοῦ] Paucis rem totam complectitur Plutus Aristophaneus v. 107. Cum istis plane concordant, quae *Longinus* περὶ Ὕψ. c. 43. p. 236. 238. neque hoc *Tollium* praeteriit. *T. H.*

83. Φευκτῶν] Legendum est *φυκτέων*, quia φευκτὸς mere Tragicum est, & *inevitabilis* significat, non *vitandus*. *M. du S.*

Φύκτων] Apud philosophos αἱρετὰ & φύκτα inter se pugnant. *Cebes* p. 77. οὕτω γὰρ ἂν ἀφίλιμον βλαβερὸν ἂν εἴη, καὶ αἱρετὸν ἂν φύκτον ἅμα εἴη. Saepissime *Plato*: quare nihil hic mutandum. *T. H.*

τ' πάντων ἐκείνων πατέρα τ' εἰσεληλυθότων κακῶν τέθηπε, δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ πάντα πρότερον πάθοι ἄν, ἢ ἐμὲ προέσθαι ὑπομείνειεν ἄν.

tot malorum, quæ ingressa sunt, parentem suspicit, illorum cinctum satellitio; cruciatus autem quoslibet patiatur facilius, quam me abjicere sustinuerit.

ΕΡ. Ὡς δὲ λεῖος εἶ, ὦ Πλοῦτε, καὶ ὀλιοδρὸς, καὶ [a] δυσκάθεκτος, καὶ ἀφαφεύκτικος, εὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ [b] ἐγχέλεις, ἢ οἱ ὄφεις, ἀφ' τῶν δακτύλων δραπέτευες οὐκ οἶδα ὅπως· ἡ Πενία δ' ἔμπαλιν [c] ἰξώδης τε, καὶ εὐλαβὴς, καὶ μυρία τὰ ἄγκιστρα [d] ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντας εὐθὺς ἔχειν, καὶ μὴ ἔχειν ῥᾳδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μέλαξυ ἤδη φλυα-

29. MER. Quam vero lævis es & lubricus, Plute, quamque ægre retineris; facile autem fugis, ansam nullam, quæ firma sit, præbens; sed veluti anguillæ, aut angues, inter digitos nescio quo pacto elaberis; at contra viscosa ac tenax Paupertas est, facilem ansam præbens, & infinitos uncos ex omnibus corporis partibus exertos habet, ita ut, qui ad eam accesserint, continuo arripiantur, nec se illinc expedire queant. Verum interea dum sermones nugando cædimus,

a Δυσκάθεκτος] δυσκάτοχος R. b Ἐγχέλεις] οἱ ἐγχ. R. c Ἰξώδης] Ita A. P. L. (in quibus Exc. additur ἰξώλη τι) *J. B1. V2. S. A.* Marg. *AIW.* ubi, sicut in F. & P. ἰξώδης. d Ἐκπεφυκότα] ἐμπεφ. R.

97. Ἀλλὰ μέλαξυ] Ἀτελὴς ὁ λόγος, αὐτῷ τοῦ τῦ δράματος ἤθει· πολλὰ τοιαῦτα [σὺ] τῇ κωμῳδίᾳ. *C. G.*

4. Ἐπισκήψας] Ἐντειλάμενος. *V.*

10. Ὑπερβόλῳ ταχα ἢ Κλεινίᾳ] Ὑπέρβολος ἦτος, ὡς Ἀνδροτίων φησίν. Ἀντιφάνους ἦν, (1) ὃν ὠσρακίσθαι Δημοφανὲς λοιδορίᾳ. ὁ δὲ αὐτὸς Κωμικοῖς ἦν, (2) καὶ ἐλυχνοπώλει, ὡς Ἀνδοκίδης ἱστορεῖ, ὃς Κῖον αὐτὸν εἶναι καὶ βάρβαρον βούλεται· ἐπὶ τούτου δὲ τὸ ἦθος τῦ ὠσρακισμοῦ κατελύθη. (3) ὡς Θεόφραστος σὺ τοῦ περὶ Νόμων λέγει· Πολύζηλος δὲ σὺ Δημοτυνδαρίῳ (4) Φρύγα αὐτὸν εἶναι εἰς τὸ βάρβαρον σκάπτων φησι. Κρατῖνος δὲ ἐν Ὥραις ὡς (5) παρελθόντος νέου τοῦ βήματι μίμηται καὶ παρ' ἡλικίαν, καὶ Ἀριστοφάνης Σφηξὶ, καὶ Εὔπολις Πόλεσι· Πλάτων δὲ ὁ Κωμικὸς ἐν (6) Ὑπερβόλῳ Λύδον αὐτὸν φησὶν εἶναι. . . . . ἄλλως δέ τι δὲ τῇ ἀληθείᾳ (7) Χρέμητος, ὡς Θεόπομπος ἐν τοῦ περὶ Δημαγωγῶν· Θεόπομπος δὲ πάλιν ἐν δεκάτῳ Φιλιππικῷ ἐν Σάμῳ φησὶν ἐπι-

(1) Ὃς ὠσρακίσθαι] Legendum ὠσρακίσθαι. Quid sit ὁσρακίζεσθαι dudum oftenderunt Eruditi. *J. J.*

V. ὃν ὠσρακίσθαι. Exc. *G.* ὃν ὠσρακίσθαι· *C.* Περιθυδ. ὃν καὶ ὠσρακίσθαι. *M. du S.*

Dedi lectionem *C. V.* restituerat *M. du Soul* ὃς ὠσρακίσθη. Haec autem optimae sunt inprimis notae, atque ex vetusto quodam vel Aristophanis vel alterius Comici Scholiaste depromta. Commentatorem nostrum de Hyperbolo testem citat *J. Wasse* ad *Thucyd.* p. 548. n. 42. Quod *c* C. adfert Doctiss. *M. du Soul* Περιθυδ. integrandum est Περιθοίδης· hoc demo ortus Hyperbolus, ut docuit *J. Meursius* de Pop. Att. in Περιθοῖδαι· quare Scholion sic potest suppleri: Ἀντιφάνους ἦν Περιθοίδης, ὃν ὠσρ. &c. *T. H.*

(2) Καὶ . . . . . Ἀνδοκίδης] Lacunam priscis Editionis ex C. supplevimus, in quibus mox Ἀνδροκίδης legebatur: sed nihil mutavimus. Vid. *Schol. Aristoph.* ad Vesp. p. 1001. ad Pac. v. 680. *M. du S.*

(3) Ὡς Θεόφρας] Haec omnia in impr. manca ex C. & supplevimus & refinximus. *M. du S.*

(4) Φρύγα] Prior Editio: κατελύθη, καὶ Φρύγα δὲ αὐτὸν εἶναι, Φρύγα (in *V.* extat φασὶ, sed scribendi compendio, quod qui descripserat adsecutus non fuit, nonnihil obscuratum) εἰς τὸ βάρβαρον σκάπτοντος. *T. H.*

(5) Παρελθόντ] Προσελθόντ. hoc enim postulat τῷ βήματι· παρελθεῖν ἐπὶ τὸ βῆμα pariter usitatum. *T. H.*

(6) Ὑπερβόλῳ] Fabulae nomen ab hoc ipso Hyperbolo: quod non animadversum in Scriptorum Indice, quos nominat *Athenaeus*, alios itidem in errorem traxit: recte *J. Meurs.* in Att. Biblioth. recenset etiam *Suid.* in Πλάτων Ἀθηναῖ, καὶ μιμῳδός. Ejusdem generis inter ejus comoedias Pisander & Cleophon. Quum autem Lydum dixit Hyperbolum, nihil aliud significare voluit, quam mancipium vile servis parentibus natum; quemadmodum *Polyxenus* Φρύγα vocaverat: tales enim Lydi & Phryges, notissima servorum nomina. *T. H.*

(7) Χρέμητος] Χρέμιδ *Schol. Aristoph.* ad Pac. v. 680. Rectius puto, quod noster Scholiastes habet. Atqui modo ex Androtione notatur, Antiphanis eum fuisse filium: suspicari licet, Antiphanem jocosa Comoediae libertate transformatum abiisse in Chremetem; quod Theopompum fallere potuit: nam Androtioni major est in rebus patriis habenda fides. Mox lege ἐν δ. Φιλιππικῷ. *M. du S.*

85. Τέθηπε] *miratur.* *J. Br.*

91. Ἐγχέλεις] De multiplici forma numeri pluralis in hac voce, ἐγχέλυς, ἐγχέλυς, ἐγχέλεις agit *H. Stephan.* Th. L. G. T. I. p. 1931. hujus etiam loci non immemor. *T. H.*

93. Ἐξώδης] Cod. Angl. ἰξώδης. utrumque rectum, ἰξώδης tamen legit interpres. *J. B.*

Ἰξώδης] Mendose plerique libri ἰξώδης. Vera scriptura, quam expressimus, ex *J. B1.* & *S.* est: agnoscunt etiam P. & L. In uno tamen L. ἰξώλη τι. *M. du S.*

97. Ἀπολυθῆναι] Post vocabulum hoc expuncto Πλοῦτ scribe ἀλλὰ μέλαξυ &c. δέλεαθρ. Post vocem hanc loquitur Πλοῦτ. τὸ ποῖον; Ἑρμ. ὅτι τ θησαυρὸν & reliqua. *J. Br.*

Ἀσ. Πλ. ἀλλὰ μέλαξυ] Male hic notata Pluti persona: loquitur enim haec idem, qui superiora, Mercurius. *Th. M.*

Πλ. ἀλ. μ. . . . Ἑρ.] Nomina personarum antea per-

dimus ; rem haud negligendam obliti ſumus. PLUT. Quam? MER. Theſaurum non adduximus, quo tamen vel maxime nobis opus erat.

30. PLUT. Hac quidem cauſa animo otioſo eſto. Eum enim ſemper ſub terra relinquo, cum ad vos aſcendo, imperans domi ut adſit foribus occluſis, neve cuiquam aperiat, ni me clamantem audierit. MER. Sed jam Atticos fines ingrediamur; tu vero ſequere hac prehenſum me chlamyde tenens, donec ad Timonis ſolitudinem pervenero. PLUT. Recte ſane, o Mercuri, quod mihi cæco viam præis; ſin me deſeras, fortaſſe in Hyperbolum aliquem, aut Cleonem oberrans incidam.

ρῶντας ἡμᾶς πρᾶγμα ὐ μικρὸν διέλαθε.
ΠΛΟΥ. τὸ ποῖον; ΕΡ. ὅτι τ Θησαυρὸν
ιθι ἐπηγαγόμεθα ὃν ἔδει μάλιστα.

ΠΛΟΥ. Θάρρει τούτου γε ἕνεκα. ἐν τῇ γῇ αὐτὸν καταλείπων, ἐ ἀνέρχομαι πάρ' ὑμᾶς, ἐπισκήψας ἔνδον μένειν ἐπικλείσαντα τὴν θύραν, ἀνοίγειν δὲ μηδενὶ, ἢν μὴ ἐμοῦ ἀκούσῃ βοήσαντος. ΕΡ. ἰοὺ ἰοὺ ἐπαΐνωμεν ἤδη τ Ἀττικῆς. καί μοι ἕπου ἐχόμενος τ χλαμύδος, ἄχρις ἂν πρὸς τ ἑκατιὰν ἀφίκωμαι. ΠΛΟΥ. εὖ ποιεῖς, ὦ Ἑρμῆ, χειραγωγῶν, ἐπεὶ ἢν γε ἀπολίπῃς με, Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπεσοῦμαι θεινοτάτων. ἀλ-

ἐ Ἀνέρχομαι] ἀεὶ ἀνέρχ. R. quod mihi placet.

βουλόμενος ὑπὸ τ Ἀθηναίων ἐχθρῶν ἀναιρεθῆναι, τὸ ὂ πεπρὸ αὐτῷ εἰς σάκκον βληθὲν (8) ῥιφῆναι εἰς τὸ πέλαγος.

Ὁ δὲ Κλέων δημαγωγὸς ἦν Ἀθηναίων πρὸς ὀργὴν αὐτῶν ἔλθε ἔτη, ὃς πρῶτος (9) δημηγορῶν ἀνέκραγεν ἐπὶ βήματος ἢ ἐλοιδορήσατο, θρασὺς ὢν ὕτως, ὥστε, κακῶς Θουκυδίδης ἱστορεῖ, συνελθυθέντων Ἀθηναίων παρελθεῖν εἰς τὴν ἐκκλησίαν σίφανον ἔχοντα, ἢ πελεῦσαι αὐτοὺς ἀναβαλέσθαι τ σύλλογον, τυγχάνειν γὰρ αὐτὸν θύοντα, καὶ ξένους ἑστιῶν μέλλοντα, ἢ ἀβαλῶσαι τὴν ἐκκλησίαν. Δαιμόνες δὲ εἰς (10) ὑπερβολὴν ὑπῆρχεν· ἢ τοῦτο δηλοῖ αὐτοῦ τ γραφεῖσα (11) ὑπ' αὐτοῦ Μιλησιακοῖς ἐπιστολὴ· ὕστερον δὲ Μιλησίης ἀλούσης ὑπὸ Πάχητος τ στρατηγοῦ, τὸν μὲ ἐμπροσθεν ἡμέραν συμπεῖσαι τ δῆμον, ὡς χρὴ Λεσβίων ἁπάντων πλὴν Μηθυμναίων τοὺς μὲ ἡβῶντας ἀποκτεῖναι, παῖδας ὲ γυναῖκας ἀνδραποδίσασθαι, ἢ τὸ ψήφισμα τοῦτο ὀπισθίλαι ἐπὶ τ Παράλου· τ δὲ νυκτὸς ἐπιούσης ἐλθόντων ὡς αὐτὸν τ ἐπιδημούντων Ἀθήνησι Λεσβίων, ἢ δέκα ταλάντοις αὐτὸν ἀργυρίου μισθωθόντων, μισθοῦσαι πάλιν τ δῆμον, ἢ τρι-

(8) Ῥιφθῆναι] Exc. G. ῥιφῆναι & C. M. du S.
Neque aliter in V. ſcriptum eſt: idcirco repoſui. T.H.
(9) Δημήγορ] δημηγορῶ V. id eſt, δημηγορῶν. M. du S.
(10) Ὑπερβολὴν] ὑπέρβολον V. prave. M. du S.
(11) Ὑπ' αὐτοῦ] ἀπ' αὐτοῦ. V. M. du S.

perturbata reſtituit jam ante nos *Benedictus*. *M. du S.*

Ἀλλὰ μιλαξὺ &c.] Locum in cunctis Edd. excepta *Salm.* prava perſonarum diſtinctione laborantem adjuvit, praeter *Brodaeum*, *Franc.* etiam *Luiſinus* Par. III. c. 2. *T.H.*

99. Ἑρμ. τὸ ποῖον; ὅτι τ Θησ.] Male notata etiam hic perſona Mercurii, & omiſſa Pluti: eſſe debet: Πλου. τὸ ποῖον; Ερ. ὅτι τ Θησαυρόν. *Th. M.*

7. Ἐχόμενος τ χλαμυδος] *Laciniam ducens.* Dixi ad *Petron.* *J. B.*

8. Τὴν ἑκατιὰν] *AEſchin.* in Tim. p. 13. v. 43. τούτῳ γὰρ καταλιπὼν ὁ πατὴρ &c. ἑκατιὰν δὲ Σφηττοῖ, Ἀλωπεκῆσι ἢ ἕτερον χωρίον ad ea, quales fuerint Atticorum ἑκατιαὶ, optime docuit antiquus *Scholiaſtes* & nondum editus, cujus verba ex *Harpocratione* & *Suida* paululum emendata deſcribere non gravabor. Ἑκατιαὶ αἱ τόποι ἔχθιοι τ χώρας περατούμενοι ἢ εἰς ὄρη ἢ εἰς θάλατταν· τὰ ἐπὶ τοῖς τέρμασι τ δήμων ἑκατιαὶ ἐκαλοῦντο. Ἄλλως δὲ τοῖς χωρίοις ἐναπολαμβάνουσιν ὄρη ἢ ἄκρα κατὰ τὴν Ἀττικήν· παρ' αὐτὰ δὲ ὑψηλοὶ τόποι εἰσὶν, οἱ ἑκατιαὶ καλοῦνται. Saepe ἑκατιαὶ *ſingulorum agri ſuis finibus diſtincti & ſeparati*, ut monuit *Caſaubon.* Lect. Theocr. c. XIV. eorum errorem caſtigans, qui *de neſcio quibus agrorum extremitatibus interpretantur*; ſed tamen remotiores, & ad cujusque demi fines poſiti, vel mari montibusve proximi: meminit *Demoſth.* in Phaenipp. p. 1023. B. ἐπορευόμην Κηθήραδε (lege Κυθήραδε) εἰς τὴν ἑκατιὰν αὐτῆς ἐ πρῶτον μὲ πλαγιαγῶν τὴν ἑκατιὰν αὐτῆς πλέον ἢ σταδίων ἑξήκοντα τεσσαράκοντα· & compluries in ſequentibus, ad quae pertinet *Harpocrationis* obſervatio in Ἑκατιά. Nonnunquam vero quin ultimos agri Attici ſive demi fines ἑκατιαὶ ſignificent, dubitari non poteſt: vide *Xenophont.* E. II. p. 276. v. 20. *Heſych.* in Ἀλωπεκίδες. eum in modum hiſtorici non raro: ut *Diodor. Sic.* XVII. p. 576. τ Λυκίας περὶ τὰς ἑκατιάς· illudque proverbii vice poſitum a *Conſtantio* Ep. ad Antioch. in *Athanaſii* Apol. καί τοι τὶς ἀγνοεῖ ἐ τ τὰς ἑκατιὰς οἰκούντων. Quamobrem merito *Lucianus* Timoni, ut longius ab hominum, quos odio capitali proſequebatur, occurſu ingrato abeſſet, ἑκατιὰν colendam commiſit, ὁρισὼν ἐ ὑπόλιθον γνώμονα non aliter, quam *Libanius* Δυσκόλῳ ſuo, quem pinxit Declam. XXXVI. p. 793. B. 795. B. 799. C. *T.H.*

10. Ὑπερβ. τάχα ἢ Κλ.] hoc eſt, *Peſſimo cuipiam Athenienſi*: Cleonem & Hyperbolum Ariſtophanis Comoediae infamant. *J. Br.*

Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι] *Ariſtophan.* in Pace. *J. B.*

Ὑπερβ

ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος οὗτός ἐστι, καθάπερ σιδήρου πρὸς λίθον.

Sed quis hic ſonus, quaſi ſi ferrum ad ſaxum allidatur?

ΕΡ. Ὁ Τίμων οὑτοσὶ σκάπτει πλησίον ὀρεινόν, καὶ ὑπόλιθον γήδιον. πατραῖ, καὶ ἡ Πενία πάρεστι, καὶ ὁ Πόνος ὁ ἐκεῖνος· ἡ Καρτερία δὲ, καὶ ἡ Σοφία, καὶ ἡ Ἀνδρία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν ὑπὸ τοῦ λιμοῦ τατομένων ἀπάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων. ΠΛΟΥ. τί οὖν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, ἢ ταχίστην; εἰ γὰρ ἄν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικούτου τραλοπέδου θεισχημένον. ΕΡ. ἄλλως ἔδοξε τοῦ Διί· μὴ ἀποδειλιῶμεν οὖν.

31. MER. Hic Timon videlicet montanum ac ſaxoſum agellum fodit. Papæ! Et Paupertas adeſt, & ille Labor, tum etiam Tolerantia, & Sapientia, nec non Fortitudo, & totum illud agmen, quod ſecum ſub ſignis habere ſolet Fames; multo haud dubie animoſiores ſunt ſatellitibus tuis. PLUT. Quid igitur cauſæ ſit, quin hinc quam ocyſſime fugiamus? neque enim eſt ut quidquam a nobis memorabile geratur cum eo viro, qui tanto inſtructus exercitu ſit. MER. Jovi aliter viſum eſt; quare ſtrenui ſimus.

ΠΕ. Ποῖ τοῦτον ἀπάγεις, ὦ Ἀργειφόντη

32. PAUP. Cæcum iſtum, o Argiphonte

ρη πάλιν ἄλλην ἀποστεῖλαι ἀναιροῦσαν τὸ ψήφισμα· ὅτω (12) Θουκυδίδης. Ἐπίσης ὃ ἐν τῇ πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνῃ, ὡς Φιλόχορος ἐν Ἀριστοφάνης, προσθεὶς ἄρχοντα Εὔθυνον (13) Ἀριστοτέλης δὲ ἐν περιζωσάμενον αὐτὸν λέγει δημηγορῆσαι, εἰς τὴν θρασύτητα αὐτοῦ ἀποσκώπτων· τὰ δὲ ὑπὲρ τὴν ὄψιν ἦν ἀργαλέος, καὶ μάλιστα τὰς ὀφρῦς· εἶχε γὰρ φα-

(12) Θουκυδίδης] Lib. III. c. 36. & ſequ. cujus verba nonnulla Scholiaſtes expreſſit. *T. H.*

(13) Ἀριστοτέλης δὲ] Sic Exc. *G.* & *V.* In Impr. Ἀριστοφάνης καὶ περιζωσάμενον. *M. du S.*

Extat in *V.* tale ſcripturæ compendium Ἀριστοτ'. quomodo philoſophi nomen plerumque ſolet in membranis exhiberi, & mox vitioſe δημηγορῆσαι. In his plura ſunt corrupta & alieno loco poſita: illud ἀποσκώπτων Ariſtophani melius quam Ariſtoteli conveniat: veluti modo πρισθεὶς ἄρχοντα Εὔθυνον aptius poſt Φιλόχορος interſerantur: Philochorum enim notum eſt hiſtoriam Atticam per Archontes digeſtam literis mandaſſe; quanquam ne ſic quidem hæc verba difficultate vacent: nam ejus anni, quo Cleon obſtitit, ne pax cum Lacedæmoniis iniretur, archon fuit Stratocles, non Euthynus, niſi forte ἐπιλαχὼν, & ſubſortitione Stratocli defuncto ſuffectus: eam rationem credi poteſt habuiſſe *Scholiaſtes*, cur de Philochoro moneret, illum huic anno, ſecus atque alii, non Stratoclem, ſed Euthynum inſcripſiſſe ſummum magiſtratum. Quare melius erit, ſi mutatis quarundam vocum ſedibus ita legamus, ὡς Φιλόχορος προσθεὶς ἄ. Ε. καὶ Ἀριστοτέλης· (in Ἀθηναίων πολιτεία nimirum) Ἀριστοφάνης δὲ καὶ περιζ. Hoc poſtremum adnotavit etiam

---

Scholiaſtes ad *AEſchin.* Orat. in Tim. Mſſ. Λέγεται δὲ Κλέων ὁ δημαγωγὸς παραβὰς τὸ ἐξ ἤθους σχῆμα (ſcilicet τὸ ἐντὸς ἔχειν τὴν χεῖρα λέγοντα) περιζωσάμενος δημηγορεῖν. Verum hæc a nobis alio loco, ubi magis erit commodum, ad examen accuratius revocabuntur. *T. H.*

(14) Βυρσοδίψην] Βυρσοδίψην corrigendum: neque enim Cleon fuit femina, nec σκωπτικῶς eum hoc femineo nomine fuiſſe appellatum, quoquam modo liquet. *Ariſtophanes* certe in Equit. hunc βυρσοδίψην nominat. *J. J.*

(15) Μανίας] Lege μανίᾳ. *Plutarch.* T. II. p. 855. B. hiſtorici malignum animum hoc indicio deprehendi ſtatuit, ſi δυσχερεστάτοις ὀνόμασι καὶ ῥήμασιν ἐπιπικρότερον παρόντων utatur; veluti quando Θρασύτητα καὶ μανίαν Κλέωνος μᾶλλον ἢ κακολογίαν dicit. Cleonis κακολογίαν perſtringit *Thucydid.* IV, 27. ſed idem quoque c. 39. καὶ τὸ Κλέωνος καιρὸν μανιώδη ὄντα ἢ ὑποσχέσεις ἀπίβη. *T. H.*

(16) Ἀμεινίᾳ] Conſentit Schol. Ariſtoph. ad Nub. v. 552. *Androtion* tamen, eodem teſte, ſcriptum reliquerat, interiiſſe Cleonem Archonte Alcæo, qui Aminiam excepit: hoc *Diodorus* firmat, multum in iſtius pugnæ narratione diſcrepans a *Thucydide* V. c. 10. *T. H.*

Ὑπερβ.] Adde graviſſimum de hoc Thucydidis teſtimonium qui μοχθηρὸν ἄνθρωπον vocat. VIII, 73. *M. du S.*

Ὑπερβόλῳ ἢ Κλέωνι] Nobile par hominum improbiſſimorum, quos vitiis vitaeque turpitudine infames, neque tamen eo minus Athenis magna præditos auctoritate, quia ſolent plerumque Comici, junxit etiam *Lucianus*: caute quidem neminem alium addens inferiorem; nam hos utrosque in adminiſtranda rep. verſatos provectior ætate videre potuit Timon. Cleon Cleaeneti filius jam vivo Pericle, quum is odio civium atque invidia laborare cepiſſet, viam ad remp. affectavit: *Plutarch.* Per. p. 170. D. ἐπιφύετο δὲ ἐκ Κλέων ἤδη λοιδορῶν τὸν πρὸς ἐκεῖνον (Periclem) ὀργῇ πορευόμενος ἐπὶ τὴν δημαγωγίαν· eo defuncto ſine controverſia primas tenuit, ὧν καὶ ἐς τὰ ἄλλα βιαιότατος τῶν πολιτῶν, τὴν μεγαλην (14) βυρσοδίψην ὃ αὐτὸν λέγεσθαι ἢ ὡς βυρσοδίψου υἱόν, ἢ ὡς αὐτοῦ ἔτι παιδὸς τὸ ἐπιτήδευμα μεταχειρισαμένου· ἐκωμῳδεῖτο δὲ ἐκ ἐπὶ (15) μανίᾳ. Ἐξέπλευσε δὲ ἐκ στρατηγὸς ἐπ' Ἀμφίπολιν, ἔνθα ἐκ ἐτελεύτα νικηθεὶς ὑπὸ Βρασίδου ἐπὶ ἄρχοντος (16) Ἀμεινίου. *V. C.*

te Mercuri ; quonam abducis ? MER. Nos ad Timonem allegavit Jupiter. PAUP. Quid ? nunc ad Timonem Plutus mittitur ? quem ego peſſime a Luxu habitum cum accepiſſem , his , quos vides , Mercuri, Sapientiæ , & Labori tradens virum fortem & quantivis pretii effeci ? Itane vobis idonea Paupertas viſa eſt , in qua ſic illudatis , ut quem unum mihi habebam , eripere poſtuletis , poſtquam ad virtutem probe factus eſt, ut illum Plutus denuo acceptum Contumeliæ & Arrogantiæ tradens, qualis olim fuit, talem eum efficiat , mollem ſcilicet , ignavum & ſtolidum ; mihi denique illum reddat, ubi nullius pretii fuerit , & detrito panno haud melior. MER. Jovi ſic viſum eſt, o Paupertas.

τα, χειραγωγῶν. ΕΡ. Ὅτι τυφλὸν τὸν Τίμωνα ἐπέμφθημεν ὑπὸ τοῦ Διός. ΠΕ. νὴ ὁ Πλοῦτος· ὅτι Τίμωνα, ὁπότε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆς Τρυφῆς ἐθεράπευσα, τοιοῖσι ἐθέλουσα, τῇ Σοφίᾳ καὶ τῷ Πόνῳ, γενναῖον ἄνδρα καὶ πολλοῦ ἄξιον ἀπέδειξα; ἔπειτα [a] ἆρα εὐκαταφρόνητος ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ, καὶ εὐαδίκητος, ὥσθ' ὃ μόνον κτῆμα εἶχον, ἀφαιρεῖσθέ με, ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξεργασμένον, ἵν' αὖθις ὁ Πλοῦτος θεραπεύων αὐτὸν ὑβρει καὶ τύφῳ ἐγχειρίσας ὅμοιον τῷ πάλαι, μαλθακὸν, καὶ ἀγεννῆ, καὶ ἀτοήτον ἀποφήνας, ἀποδῷ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἤδη γεγενημένον; ΕΡ. ἔδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, τῷ Διΐ.

ΠΕ.

[a] Ἆρα] ἄνδρα. *F.* nulla diſtinctione poſt ἀπέδειξα poſita. Adſcriptum in hac Ed. ex P. ἆρα.

549. 558. ubi vide *Ez. Spanhemium* : neque mirum eſt, qui praeclariſſimis viris nequaquam parcebant, in eos ſtyli acerbitatem exeruiſſe , qui tot veris criminibus oppugnari poſſent. *Plutarch.* T. II. p. 826. D. τὴν Περικλέους πολιτείαν ἐπαινοῦμεν ἐν τὴν Βιαστοῦ ψέγομεν δὲ τὴν Ὑπερβόλου ἐν Κλέωνος. Egregie *Dion Chryſ.* p. 282. A. Athenienſis populi quaſi δαίμονας & genios, a quorum arbitrio nutuque pendeant toti , numerat Piſiſtratum ac Themiſtoclem : tum Alcibiadem, Niciam, Cleonem & Hyperbolum, τοὺς μέν τινας ἐπιεικεῖς τυχόν , τοὺς δ' πάνυ πονηροὺς καὶ χαλεπούς. p. 541. D. ἁδὴς πώποτε ἔτως ἐγένετο θρασὺς δημαγωγὸς ἐδὲ Ὑπέρβολος ἐκεῖνος ἢ Κλέων. Cleonem & Cleophontem in hoc genere ſociavit *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 315. Hyperbolum & Cleophontem *Iſocr.* de Pac. p. 174. B. plures *Himerius* Prop. ad Flavianum apud *Phot.* p. 615. Ἐσυκοφάντει Περικλέα Κλέων· ἔφυγε Νικίας Ὑπέρβολον· Δημοάδης δέ· ἔκρινε Δημοσθένην· Κλεοφῶν Ἀλκιβιάδην ἐγράφετο. *T. H.*

15. Ὀρεινὸν] Male Baſil. edit. ult. ὀνειρὸν, ut & quædam aliæ edit. *J. B.*

16. Ἐκεῖνος] Non ignoro , quam vim ſaepe pronomen illud habeat , velut , quod paulo ante protulimus e *Dione*, Ὑπέρβολος ἐκεῖνος· neque tamen non hic malim ἐκεῖνον, ſcilicet Τίμωνα. *T. H.*

23. Περιεχημένον] Adducit *Thom. Magiſt.* in Κατέχημαι. *T. H.*

25. Ἀργιφόντα] Homeric. Patet Dial. Jovis & Merc. poſtea. *J. B.*

33. Εὐαδίκητος] Quem alias Graeci ἐπιτήδειον, Latini *opportunum* & *obnoxium* vocant. Eleganter *Hipparch.* apud *Stob.* p. 573. v. 39. Θυατοὶ καὶ σάρκινοι, εὐαδίκητον καὶ φθαρτὸν κεκτημένοι σῶμα. Cum his compone , quae Paupertas de ſe praedicat in *Ariſtoph.* Pl, v. 558. *T. H.*

36. Ἐγχειρίσας] Secuti ſumus emendationem *Tan. Fabri* , cum tamen in omnibus legatur ἐγχειρήσας. *M. du S.*

Ibid. Τὸ πάλαι] *Qui dudum fuit Timon.* *J. Br.*

38. Ῥάκος ἤδη γεγεν.] *Jam laboribus exercitatum atque attritum.* *J. Br.*

Ῥάκος ἤδη γεγενημένον] Male *Brodaeus* : melius *Eraſm.* Ad. in *Pannus lacer* , *hominem faſtiditum & rejectum* exponit. Hic divitiis & voluptatibus corruptum , atque ad nullos amplius uſus idoneum intellige. Receptam vulgo fuiſſe proverbii formulam *Lucianus* indicat Pſeudol. §. 18. ἄχρι δήσε, τὸ τῦ λόγου, ῥάκος μελυχιδὲς ἐργασάμενος ἐξέσσε· iisdem verbis περὶ τ ἐπὶ μισ. §. 39. Hinc ſumſit *Scaliger* in Strom. Proverb. v. 1337. *Antiphilus* I. Anth. LVI. Ep. 3. Μυριτὴς, ἁλίοιο βίου ῥάκος — qui piſcatione corpus ad ultimam ſenectutem contriverat. Proximum eſt *Euripidis* in Autolyco primo de athletis apud Athen. X. p. 413. E. quum aetate florent , incedunt πόλεως ἀγάλματα — ὅταν δὲ προσπέσῃ γῆρας πικρὸν Τριβωνες ἐκβαλόντες οἴχονται κρόκας. Cadaver *Crinagorae* ῥάκος dicitur in Epigr. quod edidit R. Bentleius ad *Callimach.* p. 470. Similes alias uſurpare veteres ſolent figuras : quale mihi viſum fuit *Ariſtophanis* illud apud *Polluc.* X, 33. Τί μ' ὦ πόνηρ' ἐξώρισας ὡς κλινήριον ita ſi legas , jambus erit tolerabilis; ceteroquin ejus loci integritatem non praeſto : *Ariſtophanes* etiam in Equit. v. 529. Cratinum effoetum & prae ſenio paene delirantem lectulo comparat Ἐκπίπτουσῶν τ ἠλίκτρων, καὶ τῦ τόνου οὐκ ἔτ' ἐόντος &c. Paulo aliter *Seneca* , teſte *Gell.* N. A. XII, 2. *Qui hujuscemodi verſus amant , liqueat tibi , eosdem admirari & Soterici lectos :* viliſſimos puta , nullaque artis admiratione dignos. *Jon* apud *Heſych.* in Σάφαρ , ὡς παλαιὸν ἄγγος σάφαρ· ſic enim emendandum videtur: Θέλει δὲ λέγειν, inquit *Heſych.* ὅτι ἄχρηστοί εἰσι, ἀφ' τὸ γῆρας· ac ſi diceret, *tanquam ſcopas ducis vetuſtate abſumtas. Petron.* c. 114. p. 525. *Si quid ingenui ſanguinis habes , non pluris illam facies , quam ſportam.* *T. H.*

42. Οὕτως]

ΠΕ. Ἀπέρχομαι· ἡ ὑμεῖς δέ, ὦ Πόνε, ἡ Σοφία, ἡ οἱ λοιποί, ἀκολουθεῖτέ μοι. ἕτος δὲ τάχα εἴσεται, οἵαν με ἕωσαν ἀπολείψει, ἀγαθὴν συνεργὸν, ἡ διδάσκαλον τῆς ἀρίστων ἢ σωμάτων, ὑγιεινὸς ἦν τὸ σῶμα, ἐρρωμένως δὲ τῇ γνώμῃ διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, ἡ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων· τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐστὶν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων. ΕΡ. ἀπέρχονται· ἡμεῖς δὲ προσίωμεν αὐτῷ.

ΤΙ. Τίνες ἐστὲ, ὦ κατάρατοι; ἢ τί βουλόμενοι δεῦρο ἥκετε, ἄνδρα ἐργάτην ἡ μισθοφόρον ἐνοχλήσοντες; ἀλλ' ἀ χαίροντες ἄπιτε, μιαροὶ πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων ταῖς βώλοις, ἡ τοῖς λίθοις, συλλίψω. ΕΡ. μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλῃς· ἀ γὰρ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, ἕτος δὲ, ὁ Πλοῦτος. ἔπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς [b] ἐπαχούσας τῆς εὐχῆς· ὥστε ἀγαθῇ τύχῃ δέχου τὸν ἄλφον, ἀπόστας τὴν πόνον. ΤΙ. ἡ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη,

33. PAUP. Abeo igitur. Vosque adeo Labor, Sapientia, vosque ceteri, qui mecum aderatis, sequimini. Nec iste posterius sentiet, qualem me reliquerit, optimam nempe operis consortem, & quae ipsum ad res praeclaras erudierim; me, inquam, quacum degens, tum salubri corpore, tum animo vegetus fuit, viri vitam agens, & se se respiciens; cetera autem supervacanea existimans, ut re ipsa talia sunt. MER. Abeunt, o Plute; nostrum nunc est hominem convenire.

34. TIM. Qui estis vos, o scelera, aut quorsum huc venistis? mihine ut molesti sitis, homini mercede conducto? Sed non sine infortunio estis hinc abituri, cum pessimi mortalium sitis: jam enim vos & glebis, & saxis opertos male perdam. MER. Cave faxis, Timon: non enim, quod credis, homines, sed deos percusseris. Videlicet ipse ego Mercurius sum, hic vero, Plutus. ad te autem Jupiter, auditis precibus tuis, nos misit. Itaque adeo, quod tibi faustum sit, felicitatem & opes excipe, laboribus in posterum valere jussis. TIM. Vos quoque, etsi, ut praedicatis, dii

a Προσίωμεν] δὲ ἡ προσίωμεν. R. b Ἐπαχούσας] ὑπακούσας. Marg. *AIW.*

44. Ἀγαθὴν σύνεργον] Σημειοῦ τὸ ἀγαθὸν σύνεργον πρὸς τὸν πανίσκον δηλονότι ὅτου ἕνεκα ἀποδίδωσιν αὐτὸ ἀρτεμὼν ὁ Ν. Ν.

42. Οὗτος] Legendum ἕτος. *J. Br.*

43. Ἀπολείψει, ἀγαθὴν σύνεργον] Legendum ἀπολείψῃ, ut jam *Faber* recte monuit. *Hic vero continuo intelliget, qualem me reliquerit, bonam auxiliatricem & rerum praestantissimarum magistram.* Caeterum Scholiastes ex MS. in fol. legit hic ἀγαθὸν σύνεργον, idque observari jubet, quum Πενία, quae loquitur, sit femina. Sed mirum ni in malum codicem inciderit Interpres ille, ubi vitio librariorum, ignorantium σύνεργος & διδάσκαλος etiam in genere femineo dici, ἀγαθὸν pro ἀγαθὴν scriptum fuerit. *J. J.*

Ἀπολείψει] Si hanc vocem, auctore *Tan. Fabro*, in ἀπολείψῃ mutes, innumera tibi cum Luciani tum aliorum, qui ita scripsere, loca erunt mutanda. Sic noster in *Prometh.* c. 5. ὡς μειρακίου τὸ τοιοῦτον ἀφίζεσθαι & ἀγανακτῶν εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λήψεται. quem locum itidem Cl. *Jensius*, ut & sequentem sollicitavit. Sic in *Dial. Terps.* & *Plut.* seu N. D. VI. μὴ δὲ πρότερόν γε σὺ ἀποδάνοις ἢ προκίμψεις πάντας τοὺς πόνους. In *Dial. Mer. & Sostr.* ἀλλ' ὅρα εἰ δικαίως κολασθήσομαι. Sic Philostratus in *vita Apoll.* IV. p. 146. Vide etiam in *Asino* c. 4. εἰ μή τις ὑπακούσει αὐτῇ. &c. 11. εἰ δέ μοι καιρὸς ἐπιτρέψει· in *Dis.* c. 30. εἰ μεμφῇ χρήσομαι τῷ λόγῳ. *M. du S.*

44. Ἀγαθὴν σύνεργον] *Syneſ.* Ep. 100. p. 239. C. φιλοσοφοῦμεν, ὦ ἀγαθὴ, τὴν ἐρημίαν ἀγαθὴν ἰσχάδος σύνεργον. *T. H.*

47. Αὐτὸν] Leg. αὐτόν. *M. du S.*

55. Τοῖς βώλοις] Qualis gleba Ægyptia: de qua copiose *Achill. Tat.* in Clitoph. *J. B.*

Τοῖς βώλοις] *Alciphr.* III. Ep. 34. p. 348. de Timone nostro: ταῖς βώλαις τοὺς πανιόντας βάλλων ibi recte *Berglerus* monuit, hic itidem ταῖς β. potius legendum esse, quam τοῖς, quod in omnibus extat *Luciani* Edd. Peritissimi Bergleri judicium sum secutus, etsi non ignorem in *Apollonio* legi III, 1392, — οἱ μὲ ἐδίξ τῦρόχοτα βῶλον ὀδοῦσι Λαζόμυοι πρηνῆς —. Ταῖς βώλοις *Gesnerus* ediderat in *AElian.* Ep. XIII, bene Ald. & Gen. ταῖς. *T. H.*

59. Τῶν εὐχῶν] Praefero σῶν εὐχῶν. Hae voculae saepius commutatae. *T. H.*

60. Δέχου τὸν ἄλφον] Respicit solemnem litationis ad populum renuntiationem, de qua *Casaub.* ad *Theophr. Char.* 59. Adde Ἀλιξ. c. 14. *M. du S.*

63. Ἀ-

dii eſtis ; vapulabitis tamen ; nam & deos & homines ex æquo odi. Cæcum vero iſtum, quisquis eſt, hoc meo ligone comminuere certum eſt. PLUT. Per Jovem, o Mercuri, abeamus, ne quod malum jumento meo accerſam : plane enim homo inſanire videtur.

καίτοι θεοὶ ὄντες, ὡς φατέ· πάλαι γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ, τυφλὸν δὲ τὸν τυφλὸν, ὅστις ἂν ᾖ, καὶ ὑπατρίψαι μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ. ΠΛ. ἀπίωμεν, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς τοῦ Διὸς, μελαγχολᾷν γὰρ ὁ ἄνθρωπος ἔοικε μετρίως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν ἀπέλθῃ προσλαβών.

35. MER. Ne quid inſcite facias, Timon ; quin potius agreſte iſthuc & aſperum ingenium mitte, porrectisque manibus fortem Fortunam excipe, ut denuo dives fias, & Athenienſium primus ; illosque ingratos deſpicias, tibi uni beatus. TIM. Ne mihi negotium faceſſite. vobis haudquaquam egeo : affatim copiarum in hoc ligone habeo ; cetera felix, ſi ad me nemo accedat. MER. Tene adeo inhumane agere, amice?

ΕΡ. Μηδὲν σπαίρῃς, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ σκαῦρον τοῦτο ἄγριον, καὶ τραχὺ καλαβαλὼν, περιδείρας τὸ χεῖρε, λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλοῦτει πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπεροράτω τῶν ἀχαρίστων ὄχλων, μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν. ΤΙ. εἰδὲν ὑμῶν δέομαι· μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκανός ἐμοὶ πλοῦτος ἡ δίκελλα. τὰ δ' ἄλλα, εὐδαιμονέστατός εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζοντος. ΕΡ. οὕτως, ὦ τᾶν, ἀπανθρώπως;

Hæcne Jovi referam tam dura atque aſpera dicta?

Τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε, κρατερόν τε;

Καὶ

63. Ἀνθρώπους μισῶ] Inde cognomen μισάνθρωπος c. 44. *Interp. Ariſtoph.* ad Aves & Lyſiſtr. *J. B.*

69. Μηδὲν σπ.] Ποιήσις ſubauditur. *J. Br.*

70. Τὸ ἄγριον] Τὸν ἀγριόθυμον. *J. Br.*

72. Ἀ. τὰ πρῶτα] *Princeps, primus claſſis homo. J. Br.*

Ἀθηναίων τὰ πρῶτα] Atticis perinde atque Ionibus locutio familiaris : plura notat *Faber* ad *Lucret.* I, 87. *Lucian.* Bala. §. 3. ὁ δὲ μαχεσάμην τε ὧν τὰ πρῶτα *Euripid.* Hec. v. 794. — πρῶτα ἡμῶν φίλων *Ariſtoph.* Ran. v. 424. Καίτοι τὰ πρῶτα γ' ἐκεῖ μοχθηρίας. *Libam.* T. II. p. 211. C. Τούτου Μίλτιάδης μὲν ἦν πατὴρ, τὰ πρῶτα Κιμωνίδου τοῦ Ἀγωνέτου ἦν Λακεδαιμόνιος ὁ Πάϊος, Λακωνικὸν τὸ πρῶτον nam ſupervacuum illud φέρων, quod Edd. truhunt, optime judicavit *Jac. Gronovius*, ſuctore Med. Codice, reſecandum eſſe, obſervans φερόμενον in hoc genere loquendi locum habere, non φερόμενος ſic & *Xiphilinus* e *Dione* p. 796. A. *Cornelius Fronto* ὁ τὰ πρῶτα τοῦ τότε Ῥωμαίων εὐ δόκιμος φερόμενος. Pari modo *Philoſtr.* de V. S. II. c. XXVII. §. 5. Μεγίστας δὲ τὰ δύσερα φυσιογνωμονούσας νομιστέας. *Olearium* probo itidem §. 1. praeferentem ex Cod. S. μηδὲ δύσερα (niſi forte praeſtet μὴ τὰ δύσερα) τοῦ προτεμνόμενα σοφίσεσθαι μηδὲ ἱππόδρομόν τις ἡγεῖσθαι. In multis eandem loquendi formam ſectantur. *Sophocl.* Philoct. v. 435. Πύρρου, ὃς σοι (repono, ὃς σοῦ) πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα· ibi *Camerarius* ex *Euripide* profert Herc. Fur. v. 1428. Τὰ μέγιστα φίλων ὀλέσασ', id eſt, Herculem. *Phrynich.* Ecl. D. A. p. 78. ὕτως ἅμα μέγιστόν ἐστιν ἀνθρώπου γνῶσις, ὅπου γε δὴ καὶ τὰ ἄκρα τοῦ Ἑλλάνου παιδεύσεως ὁρᾶται· quin ſcripſerit παιδεύσεται, vix aut omnino non dubito : Polemonem intelligit, de quo Sophiſtarum principe modo fuerat locutus : ſtructurae rationem exempla, quae poſui, ſatis confirmant ; ἐν τὰ πρῶτα, τὰ δύσερα νομιστέα· exquiſitius loquendi genus librarii pro more contaminarunt regulis Grammatices vulgatiſſimis obſecuti : tale erat in Somn. ἐν τοῖς μάλιστα εὐδαίμοσι. Verum obſervari meretur, iſtam dictionis elegantiam multo frequentiſſime de uno homine, aut certis ſaltem & deſignatis uſurpari : τὰ πρῶτα Ἀθηναίων, hic vel ille, cujus mentio fuerit expreſſa : at τὰ πρῶτον τῶν Ἀθηναίων, quicumque ſunt Athenienſium praecipui. Excuſamus *Baſilium* in V. Thecl. p. 54. Thamyris γένοιτο λαμπρότατος, καὶ πλούτῳ κομῶν, καὶ τῇ πόλεως ἕξει τὸ κράτιστον· debuerat potius, καὶ πόλεώς ἐστι τὰ κράτιστα· idem accuratius p. 86. εἰ δὲ καὶ (γυναῖκες) ἐφιλονείκουν τοῖς πραττομένοις πολὺ τῆς Θέκλης, ὅσον ἀσελγὲς καὶ ἀκόλαστον ἦν ὅσον μόνον γε σωφρονοῦν καὶ κόσμιον &c. Diverſum eſt, quando *Sophocl.* in Phil. v. 449. τὰ πανοῦργα καὶ πολίτριβῆ δὲ τὰ δίκαια ἐς τὰ χρήσα pro hominibus ponit πανούργοις ἐς πολίτριβοῖσι, & δικαίοις καὶ χρήσιν. Ex Latinis ſimilia notat P. *Burmann.* ad *Quinctil.* Decl. I. p. 13. hunc ipſum quoque *Luciani* locum proferens. *T. H.*

79. Τόνδε φέρω &c.] *Homer.* Il. O, 202. *J. Br.*

Τόνδε φέρω] Tenuit, ut plurimi principis poëtarum verſus, quaſi proverbii locum : Soſtratus eo quam opportune fuerit uſus ad Antigonum regem, narrat *Sext. Empir.* adv. Gramm. p. 276. §. 276. *T. H.*

Καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον ἅπαντα εἶναί σε, τοσαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον δὲ μηδαμῶς, ὅτως ὑπ' ἐμοῦ τῶν θεῶν.

Non ſane incredibile erat, inviſos eſſe tibi homines, a quibus tot tibi ortæ eſſent injuriæ; deos autem odiſſe, qui tibi optime conſultum velint, haud ſane par fuit.

ΤΙ. Ἀλλὰ σοὶ μέν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διὶ πλείστη χάρις ἡ ὑπὲρ ἐμοῦ. τοῦτον δὲ τὸν Πλοῦτον οὐκ ἂν λάβοιμι. ΕΡ. τί δή; ΤΙ. ὅτι μοι πάλαι μυρίων κακῶν αἴτιος ἐτύγχανε, κόλακί τε συνὼν, καὶ ὑποβολεῖ ἐπαγαγὼν, καὶ μισοπονηρίας, καὶ ἡδυπαθείᾳ καταφθείρας, καὶ ὑποφθονον ἐπιφήνας. τέλος δὲ, ἄφνω καταλιπὼν ἅπαντας ἀπίστως καὶ προδοτικῶς. ἡ βελτίστη δὲ Πενία, πόνοις με τοῖς ἀνδρικωτάτοις καταγυμνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προσομιλοῦσα, τότε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρεῖχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων καταφρονεῖν ἐπαίδευεν, ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τοῦ βίου, καὶ δείξασα ὅστις ἦν ὁ πλοῦτος ὁ ἐμός, ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων, οὔτε συκοφάντης φοβῶν,

36. TIM. Tibi quidem, Mercuri, ac Jovi præterea maximam habeo gratiam, quod me haud neglexiſtis. Iſthunc vero Plutum haudquaquam admittam. MER. Quamobrem? TIM. Quia olim infinitorum mihi cauſa malorum fuit, aſſentatoribus me prodens, mihi inſidiatores immittens, odium exſuſcitans, deliciis corrumpens, & livori objiciens; ad poſtremum me repente per ſummam perfidiam, ut proditore dignum erat, deſerens. Contra autem optima Paupertas labore perquam virili me exercens, ac mecum perpetuo agens cum Veracitate, & Libertate dicendi, quæ tempus poſtulavit, ea mihi opus facienti præbuit, & tot illas res deſpicere docuit, efficiens ut omnes ſpes vitæ in memet ſitæ eſſent; oſtendens præterea, quænam divitiæ meæ forent, quas neque eripere poſſet aſſentator palpans, neque ſycophanta autem me terrens, non

a Καταφθείρας] Διαφθείρας *J.* Marg. *AiW.*

86. Πλείστη χάρις] Loquendi formula teſtificantis gratum animum, tum quoque, ſi quid oblatum honeſte recuſet: §. 37. Contra, ὑδρηλία σοὶ χάρις, *nullam in partem tibi ſum obſtrictus:* quod impudenti tribuit *Theophraſt.* Char. Eth. p. 46. qui, quum laviſſet, mercedis vice balneatorem hoc dicto remunerabatur: eo in loco κάκεῖ ſi vertas, & *ibi*, & *tum porro*, poteſtate illa, quam nec Latini refugiunt, nihil eſt, cur quicquam aliud deſideres. Atticae venuſtatis eſt, quod *Ariſtoph.* habet in Lyſiſtr. v. 865. 869. ὑδρηλίαν ἔχω γε τοῦ βίου χάριν· τοῖς δὲ σιτίοις χάριν ὑδρηλίαν οὐδ' ὑδίων· *vitam ciboſque nihil amplius moror: nihil in his eſt, quod me poſſit oblectare. Lyſ.* in Andocid. p. 105. v. 34. καίτοι τίς χάρις τοῦ βίου &c. *T. H.*

92. Οὕτως] Erunt forte, qui hac ſint lectione contenti. Mihi multo magis placet: ἄφνω καταλιπὼν ὕτως ἀπίστως· ubi magna cum invidia repeti vides illud ὕτως. Alia res eſt §. 38. ὕτως ἀτίμως. *T. H.*

1. Ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων] Similes ſententiae a multis congeſtae ad *Matth.* Euang. VI, 20. Ceterum egregius eſt *Teletis* locus apud *Stob.* p. 69. ubi cauſam ſuam Paupertas agit adverſus ingratos, docens quantorum eos bonorum compotes faciat. *T. H.*

Ibid. Θωπεύων] Κολακεύων, ἀπατῶν, *Interp. Ariſtoph.* Acharn. *Heſych.* *J. B.*

12. Ἡβηδὸν] *Ne puberibus quidem exceptis.* *J. Br.*

Ἡβηδὸν αἰμώξειν ποιῆσαι] Omnes Interpretes ad Jovem haec pertinere ſibi perſuaſerunt; ac ſi diceret Timon; Plutum ſuum ſibi Jupiter habeat: hac re ſola mihi poterat gratificari, ſi homines univerſos infortunio mactaret: ac tum ſane liquidior oratio procederet ita conſtituta: ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανόν, ἂν π. ἀ. ἡ. αἰμ. ποιήσας, vel, ποιήσῃ, vel ποιήσῃ. Id quidem non plane repudiandum videtur: neſcio tamen, an ſatius fuerit ad ipſum Timonem referre, hoc ſenſu: Ego hac in ſolitudine averſus a conſpectu malorum, quae noſtra fert aetas, paupertate mea, cui iſte ligo ſufficiet, contentus vivam: at tu, Mercuri, cum illo Pluto, quocum mihi nihil eſſe commune volo, hinc te quam primum aufer ad Jovem: mihi ad animum explendum hoc unicum fuerit ſatis, ſi cunctos mortales plorare non quidem juſſero, ſed re vera fecero. Formula ſolennis & nota, μακρὰν κλαίειν, αἰμώξειν σοὶ λέγω, σὺ κλαύσῃ· id parum erat Timoni pro odio, quo ferebatur in humanum genus, acerbiſſimo, niſi peſſimos ad lacrimas ejulatusque compelleret, ac peſſimis modis mulcaret: ideo ποιῆσαι, non κλαῦσαι vel λύξαι. Convenit ad hanc mentem reſponſio Mercurii, quam ſic capio: Hoc tu ne feceris, o bone: neque enim omnes ad gemitum ſunt facti: quin tu mitte potius iracundum iſtud & juveniliter ridiculum, ac Plutum recipe. Heraclíti dictum ſine dubio reſpexit, qui

non populus exasperatus, non quilibet in concione suffragium ferens, non denique tyrannus insidias struens.

37. Aucto itaque per laborem robore, agrum hunc industrie colens, nihil videns malorum eorum, quæ tot in urbe occurrunt, sufficientem ac perennem victum hujus ligonis ope mihi paro. Quare iter tuum relegens abito, Mercuri, Plutum ad Jovem abducens: mihi autem sat erit, si omnes omnino homines ejulare coëgerit. MER. Cave isthuc dicas, o bone. neque enim omnes ad ejulandum recte comparati sunt. Sed istam tuam iracundiam, & inconsulti adolescentis impetum mittas, Timon, ac Plutum recipe. Quæ a Jove mittuntur dona, ea neutiquam aspernanda sunt. PLUT. Quid, Timon, utrum vis me causam adversus te agere? an tibi molestum est loqui me? TIM. Dic, sinò, modo ne longam orationem & prolixis procœmiis gravem habeas, quod facere perditissimi isti rhetores solent. Id enim Mercurio, qui hic adest, a me tribuatur, tibi ut pauca dicenti aures præbeam.

ὑ δῆμ@ παροξυνθείς, οὐκ ἐκκλησιαστὴς ψηφοφορήσας, ὑ τύραν@ ὑπεξελεύσας ῥᾳδίᾳ δύναιτ' ἄν.

Ἐρρωμέν@ τοιγαρῦν ὑπὸ τῆς πόνου, τιθοῦ τ' ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος, οὐδὲν ὁρῶν τῶν σὲ ἄχει κακῶν, ἱκανὰ ἡ ἀφορμὴ ἔχω τὰ ἄλφιτα πορίζειν τοῦδε τ' ὀλίγου. ὥστε παλίνδρομ@ ἄπιθι, ὦ Ἑρμῆ, τ' Πλοῦτον ἀπαγαγὼν τῷ Διΐ. ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν ἦν πάντας ἀνθρώπους οὐδὲν οἰμώζειν ποιῆσαι. ΕΡ. μηδαμῶς, ὦ γαθέ· ὑ γὰρ πάντες εἰσὶν ὀπτήδειοι πρὸς οἰμωγήν· ἀλλ' ἔα τὰ ὀργίλα ταῦτα, ἡ μειραχιώδη, ἡ τ' Πλοῦτον πρόσλαβε. ὅτοι ἀπόβλητά εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ Διός. ΠΛΟΥ. βούλει, ὦ Τίμων, διαλογήσομαι πρὸς σέ; ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι; ΤΙ. λέγε, μὴ [b] μακρὰ μέντοι, μηδὲ μετὰ προοιμίων, ὥσπερ οἱ ὀπτιτικοὶ ῥήτορες· ἀνέξομαι γάρ σε ὀλίγα λέγοντα, ἅτε τ' [c] Ἑρμοῦ τιθοῦ.

ΠΑΟΥ.

b Μακρὰ] Ita sola *F.* ceterae *μακρά*. Notatum quoque in Marg. *AIW.* *c* Ἑρμοῦ] Excepta *P.* omnes Ἑρμῆ.

22. Ἀνέξομαι γάρ σε] Σκόπει, πῶς ἐπήλλαξε τὴν σύνταξιν, ἀπὸ τοῦ εἰς τὸ ἀνέξομαι λόγου τὴν πτῶσιν, ἀλλ' αἰτιατικὴν * ἐπενέγκας, οἷον ὀλίγα λέγοντά σε. Ἴσως δὲ τὸ ἀνέξομαι αὐτὶ τοῦ † εἰσδέξομαι ἢ ᾠδέχωρήσω προσελήφθη. *V.*

* Ἐπενέγκας] Ita scripsi pro *ἐπιτήγκας*. Inepti hominis observatio, cui tanquam usitatius obversabatur *ἀνέχεσθαι* genitivo junctum: quid enim aliud sibi velit *ἐπήλλαξε τὴν σύνταξιν* exputare nequeo. *T. H.*

† Εἰσδέξομαι] *M. des Soul* reposuit *προσδέξομαι*, & pro *παρεχωρήσω* prioris editionis *παραχωρήσω* posterius etiam vidit *M. Sladus*: prius an Codici debeatur, ignoro. *T. H.*

qui Ephesios, quum Hermodorum, civem omnium excellentissimum, urbe expulissent, *ἐκέλευσεν ὑμᾶς ἀπάγξασθαι*. B. Pr. §. 14. *ἐγὼ δ' κέλομαι πᾶσιν ὑμῖν οἰμώζειν* ibi vide plura. Vel sic tamen in *Luciano* praetulero: *ἐμοὶ δ' τοῦτο ἱκανὸν, ἢν πάντας ἀνθρώπους ὑμᾶς οἰμώζειν ποιήσω*. Vera sunt, quae de voce *ὑμᾶς* notat *Tan. Faber*: *Barlaeus* ad hunc locum pene dixeram prorsus nugatur. Vid. *L. Bos* Anim. c. VI. *T. H.*

16. Οὗτοι ἀπόβλ.] *Homer.* Il. Γ, 65. *J. Br.*

Οὗτοι ἀπόβλητά εἰσι] Ex hoc *Homeri* Il. 3. versu,

Οὐ γὰρ ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐριαυχέα δῶρα.

Heliod. lib. 5. *Apul.* Apol. 1. *Casaub.* ad *Athen.* c. 25. lib. 1. *J. B.*

18. Δικαιολογήσομαι] Unde apud Graecos τὰ δίκαια. *Demosth.* initio περὶ στεφάνου. Vertit *Terentius* in Eun. *justa*, quod Interpp. neque Donatus notarunt. *Anonym.*

Δικαιολογήσομαι] Scribe *δικαιολογήσωμαι* nam *ἵνα* intelligitur. *T. H.*

20. Μακρὰ] Ῥῆσιν subaudio, ut & in *μακρὰ, ῥήματα*. *J. Br.*

Μακρὰ . .] Ex more & lege Judiciorum, in quibus reo plus aquae quam Actori concedebatur, quem hic tangit. *Anonym.*

Μακρὰ] Restitui *μακρὰ*, quod in Ed. *Fl.* sola, a qua reliquae omnes male discesserunt: ita mox §. 38. *μακρὰ ὑπῶν*. *T. H.*

ΠΑΟΥ. Ἐχρῆν μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, ἵνα πολλὰ ὑπὸ σοῦ κεκληκορηθέντα· ὅμως δὲ ὅρα εἴ τι σε, ὡς φῂς, ἠδίκηκα· ὃς τῶν μὲν ἡδίστων ἁπάντων αἴτιός σοι κατέστην, τιμῆς, καὶ προεδρίας, καὶ στεφάνων, καὶ τῶν ἄλλης τρυφῆς· φιλέλεπτος δέ τοι καὶ ἀοίδιμος ἐμὲ ἔπαθα, καὶ θεοπρόπας· εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τῶν κολάκων πέπονθας, ἀναίτιος ἐγώ σοι· μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκημαι τοῦτο ὑπὸ σοῦ, διότι με ἴσους ἀτίμους ὑπέβαλλες ἀνδράσι κολαξάτας, ἐπαινέταις, καὶ κολαγωγοῦσι, καὶ πάντα τρόπον ἐπιβουλεύουσί μοι· καὶ τόγε τελευταῖον ἔφησθα, ὡς προδέδωκά σε· τελευταῖον δὲ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον ἀπελαθεὶς ὑπὸ σοῦ, καὶ ὅτι κεφαλὴν [a] ἐξωσθεὶς τῶν οἰκίας· τοιγαροῦν ἀντὶ μελαμνῆς χλαμύδος, ταύτῃ τῇ διφθέρᾳ ἡ τιμωτάτη σοι Πενία περιέθηκεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς οὑτοσί, πῶς ἰκέτευσα τὸν Δία [b] μηκέθ' ἥκειν πρὸς σέ, ἵνα δυσμενῶς μοι προσενηνεγμένον.

38. PLUT. Consentaneum quidem erat prolixa oratione uti me, quem tam graviter accusasti; tamen dispice an te, quod ais, injuria affecerim, qui tibi suavissimarum quarumque rerum, honoris scilicet, præsidentiæ, coronarum, aliarumque voluptatum causa fui. Propter me spectabilis eras, & ab omnibus celebratus ac cultus; si quid autem, quod nolis, ab assentatoribus tibi accidit, in me non hæret culpa, imo magna mihi abs te facta injuria est, quem adeo contumelioſe sceleratorum illorum libidini subjeceris, laudantium, assentantium, omni arte insidiantium. Quin etiam post omnia dixisti proditum te a me fuisse: sed cum a te ex ædibus excussus sim, & capite protrusus foras, quanto te verius proditionis accusare possum? quare pro molli chlamyde rhenonem tibi induit veneranda ista Paupertas; itaque hic Mercurius testabitur, quam enixe Jovem obsecraverim, ne ad te denuo mitterer, qui tantum in me odium exeruisses.

ΕΡ. Ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς, ὦ Πλοῦτε, οἷος

39. MER. At nunc vides, Plute, qualis sit:

a. Ἐξωσθεὶς] ἐξωθεὶς F. b. Μηκέθ'] Sic R. L. F. Marg. AldV. reliquae μηδ'.

35. Ἐπιβουλεύουσι μοι] Fabrum, qui σοὶ legendum arbitratur, juvat Timon §. 36. conquestus Plutum, infinitorum sibi malorum causam καὶ ἐπιβούλους ἐπαγωγεῖν· cur tamen hic quicquam mutandum sit, ratio ista non est satis gravis: hic Plutus injurias sibi factas expostulat, se scilicet objectum esse, quasi nullius pretii, pestibus illis, qui, dum Timonem adulatoriis laudibus inebriabant, sibi omni modo insidiarentur. T. H.

40. Μελανῆς χλαμύδος] Parum abest, quin melius legi putem χλανίδος. Χλανὶς delicatulorum indumentum opportunius tum junctum habet μελανὴν, tum τὴν διφθέραν oppositam: ita χλανὶς & τρίβων Telesti apud Stob. p. 523. Nihil est in scriptis Codicibus frequentius, quam ut harum vocum altera locum alterius invadat; qua de re plura dicemus ad Amores. T. H.

43. Μηκέθ'] Ed. F. & Mss. R. G. & L. Reliqui Edd. μηδ', quod ut minus venustum exulare jussimus. M. du S.

56. Ὑπόσχοιτο] Thom. Mag. in Ὑφίσαμαι, ἀντὶ τοῦ ἀπομάσσω, λογογράφος Λουκιανὸς ἐν Πλούτῳ· ἐπόσχοιτο, ὦ Τίμων, δι' ἐμοῦ. Ceterum in hac sententia L. Bos Ell. Gr. p. 247. statuit vulgarem illam omissionem τοῦ ὅρα vel σκόπει ante particulam ὅτως, castigatoque interprete sic vertit: *Sustine & fac, ut adulatores illi dirumpantur præ invidia.* Mihi secus videtur: sensus est, nisi valde fallor, talis: *Quin tu suscipe curas istas, tantumque onus impani tibi patere, Timon, tum meâ causâ, tum, quanquam durum sit, atque impetibile, hominem ab optima Paupertate jam ad unguem factum denuo divitiis obrui, ut adulatores isti invidiâ rumpantur.* Si forte auctoritati fuae minus tribueret Timon, telum secundae rationis adhibet certissimum Mercurius ad eum, qui tam male volebat hominibus, permovendum: quod enim spectaculum Timoni gratius, quam si adulatores pessime de se meritos rebus suis opimis non macrescere videat, sed dirumpi? Nihil ergo in hac oratione, quod supplementi alicujus indigeat, modo ὑπόσχοιτο repetitum jungas cum ὅτως οἱ κόλακες, &c. Verum interseri debet καὶ ἵνα, εἰ δὲ χαλεπὸν τοῦτο &c. T. H.

57. Οἷον αὐτόν] Berendum non est. F. B.

58. Διαῤῥαγῶσι] Eunap. AEdes. p. 37. οἱ δὲ παραδιατρίβοντες ῥητορικῶς τοῦ Φθόνου. Luciani verba protulit Dan. Heinsius ad Marcial. IX. Ep. 99. Saepe etiam indignationem & dolorem, quem quis ex rebus ingratis apud animum concipit, significat: Aristoph. Equ. v. 339. & Kuster. Aristides de Momo T. III. p. 679. B. qui nihil in Venere culpandum inveniebat: ὁ δὲ Μῶμος διαῤῥήγνυτο ὅτι οὐκ ἔχων ὅτι αἰτιάσεται. Hoc quoque La-

ſit: itaque cum eo jam audacter facito, ut conſuefcas. Tu quidem, Timon, terram fodito, quod facis; at tu, Plute, Theſaurum ſub ejus ligonem adductum facito; tibi enim inclamanti auſcultabit. TIM. Parere neceſſe eſt, Mercuri, & de integro diſcendum. Cum enim dii ipſi vim adhibeant, quid, quæſo, fiat? Tamen illud vide, in quæ me conjecturus ſis incommoda, qui vita uſque adhuc feliciter exacta, repente tantam auri vim accepturus ſum, & me tot curis implicaturus, cum nihil mali fecerim.

40. MER. Perfer atque obdura, Timon, mea cauſa, etiamſi iſthuc moleſtum eſt, & ægre tolerandum; perfer, inquam, ſaltem ut invidia diſrumpantur aſſentatores. Ego autem in cælum, ubi ſupra Ætnæ cacumen aſcendero, denuo volabo. PLUT. Abiit quidem Mercurius, ut videtur: id enim ex alarum remigratione conjicere eſt. Tu vero, Timon, iſthic maneto; hinc enim ubi abiero Theſaurum ad te mittam; imo autem ligone impacto terram feri. Heus, heus, tibi dico, auri Theſaure, huic Timoni auſculta, teque illi tollendam e terra objice. Heus, Timon, ſtrenue fo-

ἤδη γεγένησαι; ὥστε θαῤῥῶν ξυνδιάτριβε αὐτῷ· ἢ σὺ μὲ σκάπτε ὡς ἔχεις· σὺ δὲ τὸν Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ ὑπακούσῃ γὰρ ἐμβοήσαντί σοι. TI. φαίεον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὖθις πληκτέον. τί γὰρ ἂν ἄλλο τις ὑπόταν οἱ θεοὶ βιάζωνται; πλὴν ὅρα γε εἰς οἷά με πράγματα ἐμβαλεῖς τὸν κακοδαίμονα, ὃς ἄχρι νῦν εὐδαιμονέστατα διῆγον, χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι καὶ οὕτω ἀδόκητος, καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀναδέξομαι.

EP. Ὑπόστηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμέ, καὶ εἰ χαλεπὸν τοῦτο, καὶ οὐκ οἴσιν ὅπως, ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαῤῥαγῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὸν Αἴτνιον ἐς τὸν οὐρανὸν ἀναπτήσομαι. ΠΛΟΥ. ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ· τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν· σὺ δὲ αὐτοῦ μεῖνον· ἀναπέμψω γάρ σοι τὸν Θησαυρὸν ἀπελθών· μᾶλλον δὲ παῖε· σέ φημι Θησαυρὲ χρυσῦ, ὑπάκουσον Τίμωνι τούτῳ, καὶ παράσχε σαυτὸν ἀνελέσθαι. σκάπτε, ὦ Τίμων,

Latinis uſitatum: *Cicero* ad Quint. Fratr. III. Ep. 9. *ut his malis reip. licentiaque audaciam, quæ antè rumpebar, nunc ne movear quidem.* T.H.

61. Τῇ ὑμετέρᾳ] *Virgil.* AEn. VI, 19. alarum remigium etiam vocat. J.B.

Τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν] E veteribus hujusmodi multa collegerunt *J. Meurſ.* ad *Lycophr.* v. 25. quædam tamen inconſulte ſcribens, *Nic. Heinſ.* ad *Ovid.* A. A. II, 45. *Arn. Drakenborch.* ad *Sil. Italic.* XII, 98. T.H.

66. Σκάπτε, ὦ Τίμων βαθ. κ. ἐγὼ ὑμῖν ὑπακ. ὑπος.] Verba ultima nec Interpres, nec quisquam, qui ad ea quid commentatus eſt, immo ne *Thomas Magiſter* quidem intellexit. Sciendum eſt, Plutum adſumere hic perſonam theſauri ſui, atque adeo dicere, *Fode, mi Timon, alte penetrans*, vel *impingens*; *ego vero vobis ſuppoſitus ero*, hoc eſt, *ego a Vobis effodiar*. Non aliter haec intelligenda eſſe, patet ex praecedentibus §. 39. ubi Mercurius ad Timonem, Καὶ σὺ μὲ σκάπτε ὡς ἔχεις ad Plutum autem: σὺ δὲ τὸν Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ ὑπακούσῃ γὰρ ἐμβοήσαντί σοι. hoc eſt, ubi te, Theſaure, tetigerit Timon ſuo ligone, tuque tactus inclamaris, parcet tibi. Quae notanda in primis ſunt; quippe ubi clariſſime patet, Plutum cum theſauro ſuo ab Mercurio confundi, quod idem in loco, quo de agimus, fieri, certiſſimum eſt. Et quis, quaeſo, alius Plutus quam theſaurus? Ecce, fodit Timon, & continuo theſaurum ipſum, ſive Plutum ligone pertingens, exclamat, ὦ Ζεῦ τέρπου, καὶ φίλοι κορίβαντες, καὶ Ἑρμῆ κερδῶε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; Patet ergo ſatis evidenter, ſuperiora Pluti verba [ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι] non ſignificare *ego vero a vobis diſcedam*, quemadmodum vertunt & intelligunt omnes; ſed, *ego vero vobis ſuppoſitus ero*, ſive, ut ita dicam; *ſubſtabo*. Neque vero usquam in toto hoc dialogo Plutus, ubi Timoni reconciliatus eſt, memoratur vel abiiſſe, vel abitum adornaſſe; quum non ut abiret, ſed ut de integro copiam ſui Timoni faceret, fingatur veniſſe. Fruſtra ergo *Faber* (praeter jejunam admodum, quam movet τῷ ὑμῶ, controverſiam) tentat ὑποστήσομαι, ubi, licet abitum Pluti ſignificaret hic locus, tamen ex *Th. Magiſtro* potuiſſet diſcere, ipſum ita, uti hodie, & quidem recte, habemus, *Lucianum* in hoc loco legiſſe; quamquam ipſe *Thomas* Noſtrum non ſatis percepit, ac *Barlaeum* in errorem induxit. Ait autem *Thomas*, Ὑφίσαμαι ἀντὶ τοῦ, κρυφίως ἵσταμαι. Λουκιανὸς δὲ Φιλοψεύδει· Ἐν σκοτεινῷ ὑποστὰς, καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς ἐν Τίμωνι· Ἐγὼ ὑμῖν ὑποστήσομαι. Male, ut probavimus, haec *Thomas* in ultimis; immo jam ipſe aliquo modo veram, quae hic poſcitur, τοῦ ὑφίσαμαι dedit ſignificationem; nempe κρυφίως ἵσταμαι. Sed longe planius in ſequentibus, Ὑφίσαμαι καὶ τὸ, ὑπακούω τινὸς ἵσταμαι. καὶ Ὑφίστημι, τὸ, Ὑποβάλ-

λω

μων, βαθείας καλαφέρων· ἐγὼ δὲ [a] ὑμῖν ὑποσήσομαι.

ΤΙ. Ἄγε δή, ὦ δίκελλα, νῦν μοι ὀπίρρωσον σεαυτὴν, καὶ μὴ κάμῃς ὅπως ἂν βάθους τὸ Θησαυρὸν εἰς τὰ μέμφανες προκαλεσάμενη. ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ Φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῆ κερδῶε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; ἢ πα-

dito, ligonem altius impingens. at ego nunc abscedo.

41. TIM. Age, o ligo, mihi nunc validior fias, neque porro defatigere, dum Thesaurum ex terræ penetralibus in lucem eruis. O Jupiter prodigialis, & propitii Corybantes, & Mercuri lucri præses, unde mihi tantum auri? hoccine so-

a Ἰμῶ] ἰμῶν ἀπος. *J.* ὑμῶν ἀπος. P. L. Marg. *AlW.*

68. Ὑποσήσομαι] Ἀποσήσομαι. G.

72. Φίλοι Κορύβαντες] Οὐ μάτην τοὺς Κορύβαντας ἐπὶ τῇ ἐκπλήξει ἐμβοᾶται, ἀλλ' ὡς ἐπὶ ᾠδῇ δέξῃ ἐ μανιώδει δόθεν * τῷ συγκυρήματι. *V.*

* Τῷ συγκρίματι] *V.* συγκυρήματι. *C.* τῶν συγκυρήματων. *M. du S.* Hesych. Συγκύρημα, συντύχημα. Suspectum μανιώδει· an σπασίν τινι δόθεν τῷ σ. quanquam respicere potuit ad Corybantas, qui furorem immittere credebantur. *T. H.*

λιν τι. quae omnia nostrae expositioni hujus Lucianei loci sunt convenientissima. *J. J.*

67. Βαθείας] Πληγὰς. *J. Br.*

Βαθείας κατ.] Intelligendum πληγὰς, *infer ictus profundos*, ligone alte in terram demisso. Sic §. 53. κατοίσω ἐ τρίτιν, *impingam tertium ictum*. *J. C.*

Βαθείας καλαφέρων] Intelligunt πληγὰς· ego γῆς· mox ὦα τῦ βάθους· utrum maluerit, non patefecit *Budaeus* C. L. G. p. 412. tria Timonis loca proferens, ubi καλαφέρειν valeat, *allidere*, *incutere*, *adigere*. In Somn. §. 3. σκληρότερον καλεσγκόντ@ ὑπ' ἀπειρίας, scilicet τ ἐγκοπία· in Prometh. §. 2. *AElian.* de Anim. XI, 32. εἶτα τὴν σμινύην καλαφέρων διέκοψε &c. *Achill. Tat.* I. p. 15. καὶ ἀνατείνουσα τὴν ἅρπην καλαφέρει τ ἰξύος· prorsus eodem modo atque hic τὴν δίκελλαν καλαφέρειν βαθείας τ γῆς, *ligonem adigere in profundam terram*. *T. H.*

Ibid. Ἰμῶ ὑπος.] Alii Codices ἀπσήσομαι. *J. Br.*

Ἡμῶν ἀπσήσομαι] Lectio genuina hæc, quam sola tamen habet Ed. *J.* in reliquis enim impressis, & ipsis Coll. legitur ὑμῶν ὑποσήσομαι, (nisi quod P. & L. agnoscunt ἀπσήσομαι.) duplici mendo, uti acute viderat *Tan. Faber* quamvis ὑμῶν quidem ferri aliquomodo posset: Hellenistinus enim est frequens apud Graecos & Latinos. *Terent.* Phorm. *Qui mihi ubi ad uxores ventum est, tum fiunt senes*; quod & annotatum est. In P. vero & L. ὐ — ἀ — Cl. *Jensii* commenta ad hunc locum adeant quibus subtiliora placent. *Chrysost. ad Pop. Ant.* 348, 2. εἰ δὲ ἐ δικαίως ἀπλαύσωμεν, ἀλλὰ τῷ θυμάτῳ πάντως ἀπσησόμεθα, ut recte Eton. Ed. quanquam in aliis quibusdam mendose scribatur ὑπ—. De ἡμῶν, unum hunc *Livii* locum adducam, l. XXII. c. 60. *Hac VOBIS ipsorum militia fuit.* V. Nῦμ. c. 5. & Θυσ. c. 6. *M. du S.*

Ὑποσήσομαι] Omnium Edd. excepta Junt. lectionem tuetur *Thom. Mag.* in Ὑφίσαμαι, ἀντὶ τῦ ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς ἐν Τίμωνι, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποσήσομαι. De verbi potestate consentiunt *Suidas*, Ὑποσήτω ἀντὶ τῦ ὑποχωρησάτω, &, paulo tamen aliter, *Hesychius*, ὑποσάτω, ᾠδηχωρησάτω. Perquam rara sunt, quae huc conveniant, exempla: multo tritius ὑπακήσομαι ut in *Achill. Tat.* VI. p. 375. Νῦν μὲ αὐτὴν θεράπαινον ὁρᾷς ἢ ὡς ἔχει λύπης· ὡς ὑπακήσομαι, καὶ μάλα ἄκων, ὡς μὴ ὀχλῳρὸς εἶν. quod ipsum si legeretur hoc in loco (utriusque vocis minimum est discrimen) nemo mutatum cuperet. Verum quoniam & Codd. quidam ἀποσήσομαι praeferunt, & cum ea lectione acutissimi *Fabri* conjectura conspirat, nihil aliud ultra quaerendum censeo: *Euripid.* Hec. v. 1054. Ἀλλ' ἐκποδὼν ἄπειμι, κἀποσήσομαι Θυμῷ ῥίοντι Θρῃκὶ δυσμαχωτάτῳ quod plane congruit: *Plato* Euthyd. ἀφίσαμαι· ἀμώχω τὸν ἄνδρα. Quod ὑμῶν tentaverit *Faber*, non probo: ὑμῶν, tibi Timoni & Thesauro, qui personam in hac scena gerit. Quod *J. Jensius* arbitratur, sic exponenda esse haec verba, *Ego vero vobis suppositus ero*, aut, *subsitabo*, ignoscat, si dixero, id mihi quidem videri parum conveniens: is enim ipse locus, unde sibi praesidium petit Vir Doctissimus, aliter est capiendus. Ibi Plutus neutiquam cum Thesauro suo confunditur, aut ejus personam adsumit, sed contra a Mercurio admonetur, ut ad ligonem Timonis fodientis ex intimis terrae visceribus thesaurum protractum submittat & adducat, quippe inclamanti Pluto obtemperaturum. Haec, uti decebat, ad amussim quadrant cum iis, quae *Lucianus* explicuit §. 29. 30. ibi sollicitudinem Mercurii, quod Thesaurum sibi comitem non adsciviſſent, ita sedat Plutus, ut nihil in ea re periculi esse confirmet, siquidem ipsum in terra relictum intus jusserit manere, nec cuiquam aperire, nisi se audiverit evocantem. Olim in mentem mihi venerat: Ἐγὼ ὁ τῦτον ὑποσήσομαι, *ego vero hunc Thesaurum tibi sub ligone constituam*, vel, *sponsorem pro me dabo*: quod nunc damno: nam & scribendum foret ὑποσήσω, & locus *Hesychii* longe diversum habet sensum: ὑποσῆσαι enim is dicitur, qui pro se alium, ut emat, sive quod ipse velit interea latere, sive quamcumque ob causam, vicarium substituit. *T. H.*

71. Ὦ Ζεῦ τέρασιε] Prodigialis Jupiter invocabatur, ut prodigia bene verterent iis, quibus obveniebant: erat autem prodigium ictu ligonis thesaurum effodere. *J. C.*

72. Φί-

ſomnium ſit an non? male metuo, ne expergefactus in theſauro carbones, quod ajunt, reperiam. at nil profecto tale eſt; nam aurum ſignatum video, ſubrubeſcens, ponderoſum, & aſpectu quam gratiſſimum.

Aurum, ſuave munus es mortalibus.
Namque ignis inſtar eximie micas, - Et noctu

ὄναρ ταῦτά ἐστι; δέδια γῦν μὴ ἄνθρακας εὕρω, ἀνεγρόμενος· ἀλλὰ μὴν χρυσίον ἐστὶν ἐπίσημον, ὑπέρυθρον, βαρύ, καὶ τῇ ὄψει ὑπερήδιστον.

Ὦ χρυσὲ, δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς!
Αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἅτε διαπρέπεις, καὶ νύκτωρ, καὶ

76. Ἐπίσημον] Κεχαραγμένον. *G.*

72. Φίλοι Κορύβαντες] Eſtote mihi faventes, o Corybantes. Videbatur Timon ſibi κορυβαντιᾶν, hoc eſt, *furere*, cum ſibi viſus eſſet cum duobus viris colloqui, qui ſe Deos dicebant, deinde theſaurum invenire. Vix nimirum in re tam inuſitata credebat oculis ſuis, & ſanus ne eſſet ipſe addubitabat. Ideo invocat Corybantes furoris praeſides, ut ſibi faventes ſint. *Corybantes* & *Curetes* erant ſatellites Jovis, qui inſtar infanorum circa eum ſaltaſſe armati dicuntur clypeos haſtis tundentes: qua de re vide *Callim.* H. in Jov. v. 52. ejusque Interp. Τῶν δὲ Κορυβάντων ὀρχηστικῶν ἐστι καὶ ἐνοπλίων ὄντων, καὶ τοὺς μανικοὺς κινουμένους κορυβαντιᾶν φασίν verba ſunt *Strabonis* X. p. 326. *J.C.*

Φ. Κορύβαντες] Quia Corybantes metallarii. *Anonym.*

Φίλοι Κορύβαντες] Illos furoris terrorumque repentinorum auctores propitiabant, ſi quod portentum aut prodigium ſubito fuiſſet oblatum, ſtuporemque excitaret. Similiter exclamat juvenis ille Ariſtophaneus inter vetularum, quas ſupra portenta quaevis averſabatur, manus prope direptus — ὦ Ἡράκλεις, Ὦ Πᾶνες, ὦ Κορύβαντες, ὦ Διόσκοροι Eccleſ. v. 1061. Notat ibi *Faber: Ex Luciani* Timone *apparet* (ſed & *aliunde conſtat*) *Corybantas bonis & ſecundis rebus praeſuiſſe.* Nimis, credo, feſtinabat, quum iſta ſcriberet: niſi teſtes adſint certiores, nihil ipſum *Lucianus* juvabit; apud quem ut Ζεὺς τερᾴζει invocatur, ſic & φίλοι Κορύβαντες in prodigio tam inuſitato. Cur tertium addiderit Ἑρμῆν Κερδῶον, palam eſt: vid. *Alciphr.* III. Ep. 47. & *Berglerum. Liban.* T. I. p. 367. D. ἦλθον εἰς Διὸς Κτησίου καὶ Ἑρμοῦ Κερδῴου ab his theſauri inventionem avarus homo precibus volebat impetrare. De verſu Euripidis ad *Luciani* Gallum dicemus. *T.H.*

73. Κερδῶι] Mercurio, ut ſupra viſum eſt ad c. 15. acceptum referebant quicunque theſaurum inveniebant. inde ἕρμαιον toties Noſtro memoratum, κοινὸς Ἑρμῆς, & ſi quae talia. Κερδῶϊ apud *Lycophronem* v. 208. etiam legitur. *M.du S.*

74. Μὴ ὄνθρ.] *Eraſm.* in Prov. *Theſaurus carbones erant.* *J.Br.*

75. Ἀνεγρ.] Quaſi hoc ſomnium eſſet. *J.Br.*

78. Ὦ χρυσὲ] Jambus: cætera ex *Pindaro* 1. Olympionicarum. *J.B.*

Ὦ χρυσὲ . . .] *Euripidis* verſus, qui apud *Stobaeum* legitur. *A.V.*

Ὦ χρυσὲ . . .] Extat etiam inter *Eurip. fragmenta ex Bellerophonte* v. 64. p. 461. Ed. noviſſimae in hunc modum.

Ἔα με κερδαίνοντα κἀπολλύντ' ἀεί.

Deinde deſiderantur ſex verſus. & mox,

Ὦ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς,
Ὡς ἡδὺ μήτηρ, ἡδὺς τοῖς σοῖς ἔχει,
Οὐ παῖδες ἀνθρώποισιν, ἢ φίλος πατήρ,
Οἷας σύ, χ' οἵ σε δώμασιν κεκτημένοι.
Εἰ δ' ἦ Κύπρις τοιοῦτον ὀφθαλμοῖς ὁρᾷ,
Οὐ θαῦμ' ἔρωτας μυρίους αὐτὴν τρέφειν.

Sine me vocari peſſimum, ut dives vocer.
An dives, omnes quarimus; nemo, an bonus.
Non quare & unde: quid habeat tantum rogant.
Ubique tanti quisque, quantum habuit, fuit.
Quid habere nobis turpe ſit, quaris? Nihil.
Aut dives opto vivere, aut pauper mori.
Bene moritur, qui dum moritur, lucrum facit.
Pecunia, ingens generis humani bonum,
Cui non voluptas matris aut blande poteſt
Par eſſe prolis, non ſacer meritis parens.
Tu, compotesque tale gaudebunt tui.
Tam dulce ſi quid Veneris in vultu micat,
Merito illa amores Coelitum atque hominum movet.

Extat etiam hujus fragmenti pars apud Stobaeum. (*Grot. Flor.* 367.) *Senec. Ep.* 115. *Cum hi noviſſimi verſus in Tragoedia Euripidis pronuntiati eſſent, totus populus ad ejiciendum & actorem & carmen conſurrexit uno impetu: donec Euripides in medium ipſe proſiluit, petens, ut expectarent, viderentque, quem admirator auri exitum faceret. Dabat in illa fabula poenas Bellerophontes, quas in ſua quisque dat.* Henr. Stephanus cohaerere hos verſus inter ſe, licet alioquin argumento conveniant, non putat. Sed & hoſce duos illi ſubjunctos alicubi legere ſe ait meminiſſe;

Κρεῖσσον γὰρ ἢ σέβεσθαι τοὺς θεῶν νόμους
Πάντ' ἀνθρώποις ἀνὴρ ὑπερβαλόμενος.

p. 27. *tract. de habendo delectu ſententiarum*, quem *Comic. Sententiis* praemiſit. V. *Athen.* IV. p. 159. B. *M. du S.*

Ibid. Δεξ. κάλλ.] Haec *Euripidis.* *J.Br.*

79. Αἰθόμενον] *Pindarus* Hymno Olymp. primo. *J.Br.*

ᾧ μεθ' ἡμέραν. ἐλθὲ, ὦ φίλταλε, ᾧ ἐρασ- & interdiu. ades huc, o mea voluptas.
μιώταλε· νῦν πείθομαί γε ᾧ Δία ποτὲ γενέ- Nunc ſane mihi credibile fit, Jovem ſe in
σθαι χρυσόν. τίς γὰρ ἂν παρθένῳ ἀναπε- imbrem aureum convertiſſe. Quæ enim
πλαγμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαιτο οὕτω κα- virgo amantem adeo formoſum, & per im-
λὸν ἐραστὴν ᾀῤῥῦ τέγους καταῤῥέοντα; pluvium defluentem, expanſo ſinu non ex-
cipiat?

Ὦ Μίδα, ᾧ Κροῖσε, ᾧ τὰ ἐν Δελφοῖς 42. O Mida, o Croeſe, & vos Delphi-
ἀναθήματα, ὡς ὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμω- ci templi donaria, quam nihil eſtis præ Ti-
να, ᾧ τὸ Τίμωνος πλοῦτον, ᾧ γε οὐδὲ βασι- mone, & Timonis opulentia! ad quem
λεὺς ὁ Περσῶν ἴσος· ὦ δίκελλα, ᾧ φιλτά- magnus ille Perſarum rex ne comparandus
τη διφθέρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ ἀνα- quidem eſt. O ligo, & tu rheno ſuaviſſime,
θεῖναι καλόν· αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν πριάμε- optimum erit vos huic Pani conſecraſſe. At
νος τὴν ἐχαλιὰν, πυργίον οἰκοδομησάμε- ego univerſum hunc agrum coëmam, tur-
νος ὑπὲρ ᾧ θησαυρῷ, μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδιαιτᾶ- remque aſſervando auro exſtruam, quæ me
σθαι· τὸν αὐτὸν ᾧ τάφον ἀποθανὼν ἔξειν μοι unum excipere poſſit, non plures: in ea
δοκῶ. Δεδόχθω δὲ ταῦτα, ᾧ νενομοθετήσθω quoque ſepulchrum mihi, ut opinor, fa-
πρὸς τὸ ὑπόλοιπον βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαν- ciam. Ceterum quoad vivam, hæc ſanci-
τας, ᾧ ἀγνωσία, ᾧ ὑπεροψία· φίλος δὲ, ta ſunto, & lege confirmata. Hominum
ἢ ξένος, ἢ ἑταῖρος, ἢ Ἐλέου βωμὸς, ὕθλος congreſſum fugere, notum habere neminem,
omnes autem deſpicere; amicus autem vel
hoſpes, vel ara Miſericordiæ, logi ac nu-
gæ.

89. Ἡμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ] Ἐπὶ ταῖς ἰχατιαῖς ᾗδ ᾧ ταῖς ἐρημοτέροις τῶν χωρίων εἰώθεσαν Ἕλληνες τὸν Πᾶνα * ἱδρύεσθαι. V.

97. Ἡ Ἐλέου βωμός] Ἵδρυτο ᾗδ παρ' Ἀθηναίοις Ἐλέου βωμὸς, ἐπὶ συμπαθείαις ἐ φιλανθρωπίαις αὐτοὺς ᾠδηκαλῶν. V.

* Ἱδρύσθαι] *M. du Soul* ἱδρύσθαι· ego vulgatum retinui. *T. H.*

81. Γεν. χρυσόν] In aureum imbrem mutatus Danae vitium obtulit. *J. Br.*

85. Καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα] De quibus in Charonte, diſſertatione Solonis & Croeſi. *J. B.*

Τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθ.] Vid. *J. Perizon.* ad AElian. V. H. VI, 9. *T. H.*

89. Τῷ Πανὶ τούτῳ ἀνατεθῆναι] *Longus* lib. 1. & 2. proprie dicuntur ἀνατεθῆναι & ἀνακεῖσθαι, ut notavit Clariſſ. μακαρίτης *Iſaac. Caſaub.* ad *Athen.* *J. B.*

Τῷ Πανὶ τούτῳ] Mutato vitae genere prioris inſignia Diis praeſidibus ſuſpendebant; quam conſuetudinem Epigrammata Veterum inprimis celebrarunt: *Long.* Paſtor. IV. p. 175. Daphnis jam dominus ex paſtore & ſervo τῷ Διονύσῳ μὲ ἀνέθηκε τὴν πήραν, ᾧ τὸ δέρμα. τῷ Πανὶ τὴν σύριγγα ᾧ τὸν πλόκιον αὐλόν &c. Vid. *Juncermann.* p. 213. Conferendus *Ariſtoph.* in Plut. v. 843. *T. H.*

91. Πυργίον] *Pauſan.* in Attic. Φαίνεται πύργος Τίμωνος, ὃς μόνος ἐδὲ μηδὲν τρόπον εὐδαίμονα εἶναι γενέσθαι, πλὴν τοὺς ἄλλους φεύγοντα ἀνθρώπους. *J. Br.*

94. Δεδόχθω] Ex formula ψηφισμάτων, quam paſſim imitatur. *J. B.*

96. Ἐλ. β.] *Pauſan.* in Attic. Ἀθηναίοις δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐ ἄλλα ἐστὶν οὐκ εἰς ἀκριβῆ ἱστόρησιν, ᾧ ἐλέου βωμός. *J. Br.*

Ἐλέου βωμὸς] Ara Clementiae Athenis, quam *Stat.* L. XII. Theb. divine deſcribit. *Anonym.*

Ἐλέου βωμὸς] V. Δημων. c. 58. & A. G. IV. 995. De ara illa ex inſtituto *Meurſius Ceramico gemino* c. XVI. *M. du S.*

99. Κατάλυσις] Sic B. πρ. c. 10. & Plut. in *Catone* 641, 1. Apud *Clem. Alex.* p. 32. C. ἀλλ' οὐ πατέρων, φαῦλε, ᾠδηκαλάμων ἡμῶν ἰῶν ἀναστρέφειν σὺν σύλλογον. *M. du S.*

1. Μονῆρης ἡ δίαιτα] Sic poſtea in Saturnal. μονικοὶ λύκοι, quorum victus, ut ſuum, μονήρης. *J. B.*

Μονῆρης .. ἡ δίαιτα] Confer. Κρον. *Epiſt. ad Div.* c. 4. & notam *Bourdelotii.* Atqui & res nota eſt, & ab *Aeliano* prodita, συῤῥόμους eſſe lupos, quamvis ille binos tantum tradat, ſive lupum cum lupa, (*de anim.* IV. 3.) ad paſtum prodire. Ego proverbialem eſſe phraſin puto, quarum non ſemper ſevere penſitanda ratio eſt. Aliter *Bourdelotius*, cujus notam, ſi lubet, vide ad Epiſt. ad Div. inter Κρον. c. 4. ubi diſerte noſter *Leones & Lupos ſolitarios veſci* vulgo tradi ait. *M. du S.*

Μονῆρης δὲ ἡ δίαιτα] *Liban.* T. I. p. 320. C. ἀλλ' ἤδει ἐ μονῆρη ἐ μόλις ἀφικοῦντα. Saepe aliis in locis utitur. *Hippocr.* Ep. ad Philopoem. Melancholici σκηπτοὶ ἐνίοτε εἰσὶ ἐ μονῆρεις, ᾧ φιλέρημοι τυγχάνουσι. Ex Scriptoribus Eccleſiaſticis ſumtum illud *Heſychii*, Μονήρη βίον, μοναχικὸν βίον· iis enim οἱ τὸν μονήρη βίον ἐπαγγελλόμενοι ſunt *monachi.* Lupi, cum quorum moribus haec vi-

gæ. Cujusquam lamentantis misereri, vel inopi subvenire, legis transgressio habeatur, & morum subversio: mihi autem vita sit solitaria itidem ut lupis; & unus omnino amicus Timon Timoni.

43. At ceteri mihi in hostium loco sint, & insidiatorum. Eorum quempiam si alloquar, impurus habear; si quando aliquem videro tantum, is dies ater esto. denique nihil apud me statuatur discriminis eos inter & simulaera marmorea, aut ærea. Neque missum ab iis legatum recipiamus, neque cum iis percutiamus fœdus; fines inter me atque illos sunto deserta atque solitudines; tribules vero, & curiales, & populares, quin & patria ipsa, frigida & inutilia nomina habeantur, ac fatuorum hominum ambitio. Solus Timon dives esto, ceterosque despicetur; molliter secum vivat, procul ab assentatoribus, & iis qui immodice laudare solent; diis sacrificet, ac splendide epuletur solus,

πολύς· καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύοντα, ἢ ὀπτερῆσαι δεομένῳ, ὠδυνομία, καὶ κατάλυσις [a] τῶν ἠθῶν· μοναρχὴς δὲ ἡ δίαιτα καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ φίλος εἷς Τίμων.

Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ, καὶ ὀπίβουλοι· καὶ τὸ προσομιλῆσαί τινι αὐτῷ, μίασμα. καὶ εἴ τινα ἴδω μόνον, ἀποφρὰς ἡ ἡμέρα, καὶ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων, ἢ χαλκῶν, μηδὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν· καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῷ, μήτε σπονδὰς σπενδώμεθα· ἡ ἐρημία δὲ, ὅρος ἔστω πρὸς αὐτούς. Φυλέται δὲ, καὶ φράτορες, καὶ δημόται, καὶ ἡ πατρὶς αὐτὴ, ψυχρὰ, καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα· καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα· πλουτείτω δὲ Τίμων μόνος, καὶ ὑπερφρονείτω ἁπάντων, καὶ τρυφάτω μόνος καθ' ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων φορτικῶν ἀπηλλαγμένος· καὶ θεοῖς θύετω, καὶ [b] εὐωχείσθω μόνος, ἑαυτῷ

[a] Τῶν ἠθῶν] τῶ ἠθῶν R. ἠθῶν *f.* Marg. *Alw.* [b] Εὐωχείσθω] Priores Edd. εὐωχείτω.

5. Ἀποφρὰς ἡ ἡμέρα] * Ἔστι τῶ Λουκιανῶ ἐπιγραφόμενος ὅτω λόγος. Ἦσαν παρ' Ἕλλησιν ἡμέραι ἀπρᾳξίαν εἰσηγούμεναι πάντος ἐ ἀργίαν, ἃς ἀποφράδας ἐκάλουν. οὐ ταύτας ἐδὲ προσεῖπεν ἄν τις τινὰ, ἐδὲ καθάπαξ φίλος † ἐπομόσητο φίλῳ, ἀλλὰ ἐ τὰ ἱερὰ ἀχρημάτιστα ἦν αὐτοῖς· ἐτελεῖτο δὲ ταῦτα αὐτοῖς κατὰ τὸ ‡ Φεβρουάριον μῆνα, ὅτε καὶ ἐνήγιζον τοῖς καταχθονίοις· καὶ πᾶς ὅστις ὁ μὲν ἀνεῖτο τοῖς κατοιχομένοις μὴ συγγενότητος πάντων προήκοντα § ἕτερον τρόπον, ὃν καὶ τὰ Διάσια συγκάζοντες ἦγον Ἀθηναῖοι. Ἐντεῦθεν ἐ πάντα τινὰ τὰ ἀπαίσια ἀποφράδα ἐκάλουν, οἱονεὶ ¶ ὃν μηδὲ φράσαι τις, μηδὲ προσεικῶν ἄξιον ἡγεμίσαι δ' ὑπερβάλλουσαι κακίαν. *V.*

* Ἔστι . . . λόγος] Haec interponi jussit *M. du Soul*, procul dubio ex *G. Exc.* vel *C.* depromta. *T. H.*

† Ἐπομόσητο] Prius edebatur ἐπιμόσητο. *T. H.*

‡ Φευρουάριον] *Matth. Sladus* Φεβρουάριον sed nota recentiorum scribendi forma, quam corrupta pronunciatio invexit. Mox ritatius *M. du Soul*, τοῖς καταχθονίοις θεοῖς. De Februarii mensis lustrationibus *Plutarch.* Rom. p. 31. A. Quaest. Rom. p. 280. B. *T. H.*

§ Ἕτερον] Corruptam hanc vocem censeo. *M. du S.*
Quid si ἑτέρων τρόπον; *inferorum more: inferos imitati*: sic ἐκχύτους, *pallidi.* Confer de Diasiis *Hesych.* in *V.* *T. H.*

¶ Ὃν δὲ φράσαι] Exc. *G.* & *V.* ἐν μηδὲ φρ. *M. du S.*
Idem *Matth. Slado* venerat in mentem. *T. H.*

vita comparatur, sunt μόνωσις, μονοπώλιον. Vid. *Bochart.* Hieroz. III. c. 10. p. 823. *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* H. in Dian. v. 84. *Menag.* Etymol. L. G. in *Lougeron.* *T. H.*

4. Αὐτὸν] Castiga αὐτῶν. *J. Br.*

5. Ἴδω μ.] *Duntaxat adspexero.* *J. Br.*

Ibid. Ἀποφρὰς ἡ ἡμ.] Nefastus & inauspicatus dies. Vide ψευδλογ. *A. V.*

10. Φυλέται ὁ καὶ φράτορες] Sic in Catapl. *Demosthen. Thucyd. Heliod.* *J. B.*

11. Ψυχρὰ] *Frigida & inania.* *J. Br.*

14. Τρυφάτω μόνος] Appositissimus est *Quintiliani* locus de C. C. Eloqu. c. IX. §. 9. *Pulcrum id quidem indulgentiam Principis ingenio mereri: quanto tamen pulcrius, si ita res familiaris exigat, se ipsum colere, suum genium propitiare, suam experiri liberalitatem.* *T. H.*

16. Εὐωχείτω (recte *Faber* εὐωχείσθω) μόνος ἑαυτῷ ἡγείτων καὶ ὁμορος ἐκείνων τῶν ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιώσασθαι δεδόχθω, ἢν δὴ ἀποθανεῖν ἢ αὐτῷ σίφανον ἐπευγκεῖν] Diu in postrema horum verborum parte, quo eam recte intelligerem, haesi, nec dum perspicuum ejus sensum percipio. An vult Timon, Decretum esto, semel semet ipsum excipere laute & splendide; semel genio suo indulgere & frontem exporrigere, siquidem moriendum sit; & ut apud *Catullum*,

Vivamus mea Lesbia, atque amemus.
* * *
Soles occidere & redire possunt:
Nobis, quum semel occidit brevis lux,
Nox est perpetua una dormienda.

ἑαυτῷ γείτων καὶ ὅμορος, ἐκσείων τοὺς ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιώσασθαι δεδόχθω, ἢν δέῃ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν.

sibi vicinus & finitimus, longe a ceteris remotus hominibus. denique hæc lex esto, se unum amplecti atque amare, si vel mori oporteat, & coronam sibi ipsi imponere.

Καὶ ὄνομα μὲν ἔστω ὁ Μισάνθρωπος· ἤθη δὲ τρόπος γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργή, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δέ τινα ἴδοιμι καὶ πυρὶ βαδίζοντα

44. Nomen suavissimum sit Misánthropos: morum autem character esto morositas, asperitas, rusticitas, iracundia, atque inhumanitas; si quem autem forte igne pereuntem

At turbat illud sequens, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν; quod quum debeat connecti proxime praecedenti membro, non satis concinne cum eo cohaeret: multo minus cohaerere potest cum superioribus. *Faber* τὸ στέφανον exponit de corona, qua mortui apud Graecos solerent coronari. Dictio quoque ἢν δέῃ ἀποθανεῖν, videtur quidem παροιμιακῶς sumpta; sed tum dici solet κἂν δέῃ ἀποθανεῖν· ubi quis, quamvis homo & mortalis sit, tamen se aliquid quodcumque praestiturum jactat. Sic in *Aristophanis* Pluto, versu 216.

Ἐγὼ γὰρ εὖ τοῦτ' οἶδα, κἂν δεῖ μ' ἀποθανεῖν,
Αὐτὸς βαδιοῦμαι ταῦτα.

& in Lysistrata vs. 123.

Ποιήσομεν, κἂν ἀποθανεῖν ἡμᾶς δέῃ. *J. J.*

Εὐωχείτω] Nihil mutandum; in eo enim est ἔμφασις & elegantia, ut neminem praeter se ad epulas vocet. Sicut ille apud Horatium: *Populus me sibilat, at mihi plaudo ipse domi.* Sequentia ejusdem sunt venustatis, ἑαυτὸν δεξιώσασθαι ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. *Anonym.*

Εὐωχιόσθω] Sic rescripsimus, ut emendavit *T. Faber*. quanquam in libris nullum hic subsidium, qui omnes habent εὐωχείτω. V. *Athen* 663. D. *M. du S.*

17. Ἐκσείων τοὺς ἄλλων] Prius si serves, reponendum foret τοὺς ἄλλους· Verbum probum, etsi apud *Stephanum* nulla munitum auctoritate, notat *ejicere, excutere: Plutarch.* T. I. p. 922. A. Τούτων μόνοι τάχυ τὸ λογισμῶν ἐξέσεισεν αὐτὸν ἡ δόξα τῶν ὄχλων. *Arrian.* Epict. IV. c. 9. p. 413. ἡγωνίας μήτις ἐκσείσῃ σε τούτων τῶν λόγων· ἴδου ἐκσέσεισαι ὑπ' ἄλλου μὲ ὀδοὺς, ὑπὸ σαυτοῦ δέ· similis usus in ἐκτινάσσειν & ἐκπλήσσειν. Apud *Chrysostom.* Hom. XXVIII. prius legebatur: καθάπερ οἱ ἄνεμοι πλάδους ἐλαίων ἐκκόψαντες ἐκσείουσι τοῖς βασιλεῦσι ἀπὸ τοῦ φυτοῦ ἐλίου αὐτὸς ὁ φιλανθρωπίας ἀναμιμνήσκοντες· sed Montfauconius dedit ἐπισείουσι utrum anteponas, parum refert. Hoc pacto non incommode procederet ἐκσείων τοὺς ἄλλους, *expellens & proturbans a me alios omnes*. Ut tamen verum fatear, vix dubito, quin emendatione praeclara ipsam *Luciani* manum adsecutus sit ingeniosissimus *Faber*. *T. H.*

18. Ἅπαξ ἑαυτὸν δ. &c.] Ad haec verba intelligenda duo sunt notanda: primum sc. ad eos, qui fatalem horam sibi adesse sentiebant, arcessitos fuisse amicos, propinquos & vicinos, quorum manus prensabant, hac ratione ultimum ipsis vale dicentes, & si quid haberent, quod rogarent mandarentve, per dextram obtestantes. Vid. *Terent.* Andr. A. II. Sc. 5. Apud *Euripid.* in Alcest. v. 191. moritura Alcestis δεξίωσιν προύτεινεν ἐκάστῳ. Insigne praeterea hac de re exemplum est apud *Xenoph.* K. Π. VIII. c. 43. ubi Cyrus moriens ad liberos, Εἴ τις, inquit, ὑμῶν ἢ δεξιᾶς τῶν ἐμῶν ἄψασθαι, ἢ ὅμμα τόμων ζῶντος ἔτι προσιδεῖν ἐθέλει, προσίτω· ibidem postquam mandata dedisset filiis, Καὶ χαίρετε, inquit, ὦ φίλοι παῖδες &c. Ταῦτα εἰπὼν, τῇ πάντας δεξιωσάμενος (nota idem hic verbum quod apud *Lucianum*) συνεκαλύψατο, τῇ ὥρᾳ ἐτελεύτησε. Secundo notandum, mortuis olim coronas fuisse impositas: vid. *Lucian.* de Luct. §. 16. *Clem. Alex.* Paedag. II. *Aristoph.* Ecclez. & Lysistr. Si jam ad utrumque illud attendamus, commode explicari possunt haec verba. Scilicet Timon hic, quia erat μισάνθρωπος, ab hominum consortio remotum se tenere decreverat, non tantum, dum bene valebat, verum etiam, cum morti foret proximus, hominem nullum neque ex propinquis neque ex vicinis affore sibi volebat, cui dextram porrigeret, aut valediceret ultimum; aut qui de more coronam ipsi, quum animam efflasset, imponeret: eo innuens se solum velle omnia facere, solum esse usque ad extremum vitae halitum: non saepius modo huic modo illi porrigere dextram, sed semel tantum sese suam ipsius prensare velle manum; se ipsum etiam sibimet coronam imponere, ne hoc facerent alii, quum esset mortuus. *L. Bos.*

19. Ἢν δέῃ ἀποθανεῖν] Mortuis stadio vitae decurso tanquam victoribus corona solebat imponi. *Porphyr.* de Antr. Nymph. p. 270. ἀφ' ἧς (ἰλιάδος) καὶ τὰ νικητήρια τοῖς ἀθληταῖς τοῦ βίου δίδονται ἐκ τῶν πολλῶν πόνων τὸ ἄκος. Quae *Suidas* habet in Μιλιττοῦται, στέφανος (ἰδίᾳ δὲ τοῖς νεκροῖς) ὡς τὸν βίον διηγωνισμένοις, sumta sunt ex *Aristophanis Schol.* ad Lysistr. v. 601. Plura dabit *Kirchmann.* de Funer. I. c. 11. Ceterum, quantumcumque dissimulent Interpretes, occultum aliquod vitium prodit oratio languens & dissoluta. Me nondum poenitet pristinae conjecturae: ἢν δὲ δέῃ ἀποθανεῖν, τῇ αὐτῷ vel ἑαυτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. Primum formula quaedam usitata & elegans ἢν δέῃ, *si res & usus ita prorsus ferant; si eo descendere sit necesse. Xenoph.* K. Π. I. p. 19. v. 34. ἢν δὲ δέῃ μοχθεῖν, τὸν πόνον (τὸν ἄρχοντα δεῖ πλεονεκτοῦντα φανερὸν εἶναι) *Thucydid.* VIII, 81. μὴ ἀποῤῥησιν αὐτοὺς τροφῆς, ἐὰν ἢν δέῃ τελευτῶντα τὴν ἑαυτῶν ἐρωμένην ἐξαγαγεῖσαι. *Sopater* apud *Stob.* p. 312. v. 10. τὸ μὲν γὰρ αὐτόν τινα, ἢν τι δέῃ, παθεῖν, αἱρετάτερον τῶν λεγομένων εὐπραξίας πολλάκις. *Antonin.* de Reb. Suis XI. §. 3. Οἷα ἐστὶν ἡ ψυχὴ ἡ ἕτοιμος, ἐὰν ἤδη ἀπολυθῆναι δέῃ τοῦ

tem videro, atque ut extinguam obsecrantem, picis atque olei injectu extinguere decretum esto. Tum porro si quem hyeme fluvius auferat, atque is manibus porrectis oret ut retineatur, is in caput trudatur, quo ne se attollere possit: sic enim isti scelerati par pro pari acceperint. Hanc legem scripsit Timon Echecratidæ F. Colyttensis, concionis sententiam confirmavit idem Ti-

φθειρόμενον, καὶ σβεννύναι ἱκετεύοντα, πίττῃ καὶ ἐλαίῳ καλασβεννύναι. καὶ ἢν τινα ὑπὸ χειμῶνος ὁ ποταμὸς ἀποφέρῃ, ὁ δὲ, τὰς χεῖρας ὀρέγων, ἀντιλαβέσθαι δέηται, ὠθεῖν καὶ τοῦτον ὅτι κεφαλὴν βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι ὀδυνηθείη· οὕτω γὰρ ἂν τὰ ἴσα ἀπολάβοιεν. Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐχεκρατίδης Κολυττεὺς, ἐπεψηφίσατο τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτός·

τῷ σώματος quam facile vero potuerit intercidere δὲ ob sequentem syllabam similem, opus non est, ut moneam. Deinde Timon sensum fortunae praesentis cum odio generis humani miscens ita ratiocinatur, quasi post mortem ipse sibi solus advocato nemine justa funeris curare atque exequias ire cuperet: *quod si in hoc tam felici rerum mearum statu moriendum sit, debitumque fatali naturae necessitati omnino solvendum, mihimet ipse quoque coronam ut imponam, decretum esto:* animus infestus Timonem abripit in facetiam sane venustam & salis comici plenam. Neque multum distat §. 46. φόνου τάχα προκεκλήσῃ μοι· scilicet magno vulnere Gnathonides ad orcum demissus dicam erat Timoni scripturus. Forma loquendi nonnihil diversa *Seneca* Ep. XXX. p. 113. *Bassus noster videtur mihi prosequi se & componere & vivere tanquam superstes sibi, & sapienter ferre desiderium sui.* *T. H.*

Ibid. Στέφανον] *Coronam, qua olim mortui coronari soliti erant.* *J. Br.*

28. Ἐπὶ κ. πίττουτα] Aliud exemplar, βαπτίζοντα. *J. Br.*

Πίττουτα] Sic Ed. *J.* Coll. & Mss. R. G. In reliquis Edd. βαπτίζοντα. Lege πτίσσοντα, & vide Ἑρμ. c. 79. & quæ ibi a me annotata sunt. *M. du S.*

Βαπτίζοιλα] *Tan. Fabro*, qua erat recte judicandi facultate, merito displicuit πίττουλα· quod si reperiretur in contextu Lucianeo, sedes mutare jussissem. Nihil est certius, quam βαπτίζοιλα· non satis erat Timoni in caput istum dare praecipitem, nisi protinus etiam submergeret, nulla relicta fugiendi periculi spe. Plane postulat illam lectionem, quod sequitur, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυνηθείη. Porro ulitatissima phrasis in *Luciano* ὠθεῖν ἐπὶ κεφαλὴν, quae, quo sustentetur, illo πίττουλα nequaquam indiget. *T. H.*

30. Τὴν ἴσην] δίκην, τιμωρίαν. *J. Br.*

31. Ἐχεκρατίδης] Scribe Ἐχεκρατίδου. *J. Br.*

Ἐχεκρατίδου] Liquidam *Tan. Fabri* emendationem, invitis omnibus libris, admisimus. *M. du S.*

Ἐχεκρατίδης] Verum est, praeter hunc locum nusquam in hoc libello sic scribi: quia tamen defendi potest, a Luciano refingendo manum abstinui. Primum Ἐχεκράτης & Ἐχεκρατίδης inter se convertuntur; neque insolens est, ut primitivum & patronymicum nomen in eadem persona locum obtineant: ita Λυκόλοφος & Λυκολοφίδης· Ἀδείμαντος ὁ Λυκολοφίδου, quemadmodum legi debet in *Xenophontis* E. I. p. 258. v. 15. atque *Aristoph.* Scholiasta ad Ran. v. 1561. ut patet ex eo *Platonis*, quem profert, loco Protag. p. 220. F. hic tamen ab *Aristophane* dictus & *Eupolide* Λυκόλοφος. *Hippocr.* Ἐπιδημ. I. p. 951. E. Ἐπαμείνοντα vocat, qui p. 957. B. est Ἐπαμινώνδας. Apud *Harpocr.* in Ἐπιβολή· ὡς καὶ ἐν τῷ Λυσίᾳ ἐν τῷ κατὰ Νικομαχίδου· atqui haec ipsa est oratio, quae extat, κατὰ Νικομάχου γραμματέως εἰσιόντων κατηγορία· in ea Νικομαχίδης uno loco p. 184. v. 10. nominat *Lysias*, quem alibi semper Nicomachum. Hercules etiam Ἡρακλείδης, ut monet *Eustath.* ad Il. Ε. p. 989. v. 47. Euripides filius Μνησάρχου ἢ Μνησαρχίδου *Suidae*. Hinc apparet, non esse de nihilo, quod pro *ab Agnonide* quidam Codices in *Corn. Nep.* Phoc. c. III. praeferant, teste *Hier. Magio*, *ab Agnone*: quomodo in Argum. Pythion. *Pindari* idem archon Athenis Simon & Simonides: multa de hoc genere in medium proferre possem, quorum ignoratio errandi ansam saepe praebuit. Deinde filio nomen patris raro quidem, sed tamen aliquando aptatur; ut Diogenem Laërtium dici censuit *Valesius*, Laertii filium: quod nunc pluribus persequi non vacat; interea vide *Burmann.* ad *Grat.* Cyneg. v. 103. Utroque modo Timon Ἐχεκρατίδης Echecratis vel Echecratidae filius dici potuit: nihilominus, si vel unus Codex accessisset, reddere non fuissem veritus Ἐχεκρατίδου. *T. H.*

32. Ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ] Interpretum errores persequi non juvat. Egregie de hac loquendi formula meritus est *L. Kusterus* de Verb. Med. p. 133. & sequ. longoque intervallo industriam superavit *Budaei* C. L. G. p. 167. 168. & *H. Stephani* in Thes. T. IV. p. 730. tametsi nonnulla sint, quae mallem mutata. *AEmilium Portum* nihil hic vidisse in Lex. Jon. pro. hominis ingenio non valde mirum est. Otium aliis fecisse potuerat *H. Valesius*, si, quae collegit ad Harpocr. p. 74. 284. disponere licuisset ipsi atque in ordinem redigere. Νόμων εἰσηγεῖσθαι dicitur is, qui in comitiis populi legem proponit ac suadet: tum Ἐπιστάτης, vel Πρόεδρος, vel Πρύτανις sententias rogat, populumque mittit in suffragia: hoc est apud Atticos ἐπιψηφίζειν τῇ ἐκκλησίᾳ, τῷ δήμῳ, ἐς τὴν ἐκκλησίαν, ut *Thucydid.* I, 87. Emendandus *Diogen. L.* VII, 10. ἐκκλησίᾳ κυρίᾳ τὸ προέδρων ἐπεψήφισεν Ἵππων Κρατιστοτέλους Ἐντεταίων· *concionem legitimam in suffragia misit ex Proëdris Hippon F. Cratistotelis, demo Xypetaeon*: istorum mirifica circumfertur versio: neque boni Interpretis munere funguntur apud *Thucydid.* VIII, 15. melius *Hudsonus* in Psephismate, quod *Josephus* habet A. J. XIV, 8. sed prava loci distinctio virum Doctissimum fefellit: scribendum est: ἐκκλησίας γενομένης τῷ

αὐτός· εἶεν, ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω, ᾗ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς.

Πλὴν ἀλλὰ δεῖ πολλὰ ἂν ἐποιησάμην ἅπασι γνώριμά πως ταῦτα γενέσθαι, διότι ὑπερπλουτῶ· ἀγχόνη γὰρ ἂν τὸ πραγμα γένοιτο αὐτοῖς· καίτοι τί τοῦτο; φεῦ τῆς τάχους. παλαχόθεν συνθέουσι κεκονιμένοι, καὶ σπουδῇ ἰόντες, οὐκ οἶδα ὅθεν ὀσφραινόμενοι γε χρυσίου. πότερον οὖν ἐπὶ τὸ πάγον τοῦτον ἀναβὰς ἀπελαύνω αὐτοὺς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος, ἢ τόγε τοσοῦτον παρρησιασόμεθα, εἰσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλέον ἀνιῶντο παρορώμενοι· τοῦτο οἶμαι καὶ ἄμεινον, ὥστε δεχώμεθα ἤδη αὐτούς, ὑποστάντες ἐκείνους.

mon. Eja, ſtatuta hæc ſunto; hæc viriliter obſervemus.

45. Ceterum magni intereſſe arbitror, ut omnes reſciſcant, eſſe me ſatis ſuperque divitem. ea enim res ipſos ad ſuſpendium adegit. Sed hem, quid iſthuc, quæſo, eſt? quid ſibi hæc properatio quærit? undique pulvere reſperſi atque exanimati concurrunt; neſcio certe unde ipſis aurum ſubolueſcerit. Utrum igitur in hunc collem evadens, lapidibus ex ſuperiori loco miſſis ipſos arceam? aut hoc unum adverſus legem modo latam faciemus, eos ut ſemel alloquamur, quo videlicet in congreſſu contempti, ſe ipſi impenſius. Erit id, ut opinor, melius. Quare hic ſubſiſtentes, jam eos exci-

43. Ἢ τόγε τοσοῦτον παρρησιασόμεθα] Ἀντὶ τοῦ, ἢ τοῦτο μόνον παρρησιασόμεθα, * ἢ ἀντὶ τοῦ βραχὺ ἢ ὀλίγον παρρησιασόμεθα. *V.*

* Ἢ ἀντὶ . . . . παρρησιασόμεθα] Haec addidit *M. du Soul.* *T. H.*

τῷ θεάτρῳ, ἢ προεδρῶν ἐπεψήφιζε Δωρόθεος ἀρχιερεὺς καὶ οἱ συμπρόεδροι τῷ δήμῳ, perinde atque apud *Diogenem L.* In *AEliani* Editione curatiſſima H. V. III, 17. p. 234. exhibuit e Mſſ. *Abrah. Gronovius*: καὶ λέγε ταῦτα ἅττα ἐψηφίζετ' Ἀθηναίοις ἢ τῇ δίκῃ στρατηγῶν θανάτου quae ſimulac vidi, non amplius dubitandum putabam, quin vere dudum conjeciſſem: ἅττ' ἐπεψηφίσατο Ἀθηναίοις ἢ τῇ δ'. &c. ſententia non minus liquida, quam expedita. In ipſo hoc Socratis facto referendo ejusdem verbi uſus eſt apud *Xenoph.* Ἀπομν. I. p. 414. v. 16. ſtructura variata *Themiſt.* Or. XX. p. 239. B. ἅττι ἐπεψηφίσαι καλεῖσθαι κατὰ τὴν ἀμφὶ Περικλέα &c. στρατηγῶν non intellexit *Petavius*. Male nonnunquam mutari ſolent ψηφίζειν & ἐπεψηφίζειν hoc pro altero reſtitui debet *Heſychio* in Αἰξ ὑραιᾶς e *Suida*: is in Κατεχειροτόνησαν αὐτῷ neſcio cujus antiqui Scriptoris locum adtulit, qui ad eandem ſine controverſia pertinet hiſtoriam Socratis: ὁ δὲ ἅττι ἐψηφίζετο, ἅττι καλεχειροτόνει, καίπερ Ἐπιςάτης ὤν· in quo ne crediderit quicquam eſſe praeſidii ad tuendam *AEliani* vulgatam lectionem: multum differunt ψηφίζεσθαι, quod hic ſumtum e *Platonis* Apol. p. 25. B. & ἐπιψηφίζειν. Ejus vice Socrates in *AEſchinis* Axiocho §. 12. πῶς δ', οἱ πρώην δέκα στρατηγοί; ὅτ' ἐγὼ μὲ οὐκ ἐπῃρόμην τὴν γνώμην· omnino perperam haec acceperunt *Ficinus*, ab eoque praeeunte deceptus *Clericus*: quod recte quidem animadverſum a Doctiſſ. *Horreo*; ſed idem gravius commiſit, quando locutionem ſaniſſimam & Attici fori propriam ſollicitat, & talem ſubſtituit, quae Graeci ſermonis ingenio prorſus repugnat: *Demoſth.* adv. Androt. p. 699. F. ταῦτ' ἐπῄρετο ὁ Ἐπιςάτης, διεχειροτόνησεν ὁ δῆμος p. 700. C. οἱ προεδρεύοντες τῇ βουλῇ καὶ ὁ ταῦτ' ἐπιψηφίζων Ἐπιςάτης ἠρώτων καὶ διεχειροτόνουν ἐδόκουν nam & ἐρωτᾶν ſimiliter uſurpari ſolet, *Schol. Ariſtoph.* ad Pac. v. 664. ex *Philochoro*, πρόβουλοι δέκα οἱ ψηφίσαι *Xenoph.* E. I. p. 263. v. 39. πρυτάνεις, ἀναδιδόναι ψῆφον, χειροτονίαν quorum diverſam rationem explanandi tempus non eſt; haec enim extremo digito tetigiſſe nunc contenti ſumus. Illud autem Timonis perquam elegans ac facetum, quod ſolus & legem ſuadeat, & ſententias perroget, & ſe quaſi totam populi concionem adſpiciat. *T. H.*

37. Ἀγχόνη] *Ingens dolor*, propter quem laqueo vitam finiant. *J. Br.*

Ἀγχόνη γὰρ] *Inde laqueus illis paretur*: laqueus pro quolibet mortis genere, ut alibi obſervamus. *J. B.*

Ἀγχόνη] *Ariſtoph.* Ach. v. 125. — ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη; ibi *Schol.* accentu diſtingui docet ἀγχόνη & ἀγχόνη· ἐξυτόνως μὲν γὰρ τὸ εἶδος τὸ πάθους· βαρυτόνως δὲ τὸ χοινίον ἢ ὁ βρόχος· quod praeceptum non hujus tantum, ſed aliorum etiam, ſi verum eſt, ſaepiſſime violatur. *AEſchin.* περὶ Παραπρ. p. 33. v. 18. τοῦτο δὲ ἆρα ἦν ἀγχόνη ἢ λύπη τούτῳ. Ita βρόχος apud *Noſtrum* Pſeudol. §. 19. *Heliodor.* VII. p. 339. πυγμὴν τοίνυν εἶχε τὴν γραῦν. Expreſſit *Fulgent.* Mythol. p. 7. *moerorum improbior angina.* *T. H.*

39. Κεκονιμένοι] *Pulvere conſperſi, feſtinantes.* *J. Br.*

Κεκονιμένοι] Saepe *Lucianus*, cujus loca *Kuſterus* indicavit ad *Ariſtoph.* Eccleſ. v. 291. *Polyaen.* IV. c. 2. p. 313. Φίλιππος ἰδρῶτι ῥεόμενος, κεκονιμένος ex palaeſtra: prave legitur p. 387. στρατιώτην ἐκ παλαίστρας πυκνοῦντα (idem vocabulum *Lucianus* adjunxit) κεκονιαμένον. Correxerunt in *Heſychio*: Κεκονιαμένος, κεκονιορτωμένος· perinde eſt utrum probes κεκονιμένος an κεκονισμένος· κονιορτοῦν frequens in *Theophraſto* περὶ Φ. I. pro, *pulverem plantarum radicibus adſpergere.* Addenda, quae perdocte notat *Weſſelingius* noſter Obſ. II, 23. *T. H.*

40. Ὀσ-

excipiamus. Age ; videam quis hic ſit, qui agmen ducit ? is eſt Gnathonides aſſentator , qui nuper mihi eranum petenti laqueum porrexit, & tamen integra dolia ſæpe apud me vomuit ; ſed bene ſane quod venit ; ante enim alios ejulabit.

τες. Φέρε ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῆς ἑτός ἐστι; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρώην ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν βρόχον, πίθους ὅλους σπαρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμεμεκώς· ἀλλ' εὖγε ἐποίησεν ἀφικόμενος. οἰμώξεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων.

46. GNATH. Dixin' ego ſæpius, Timonem virum bonum a diis non ſemper neglectum iri ? Salve , Timon formoſiſſime, & ſuaviſſime , & potator hilariſſime. TIM. Salve tu quoque , Gnathonide , vulturum omnium voraciſſime , & hominum nequiſſime. GNATH. Tu quidem ſemper dicax es ; ſed ubi paratæ ſunt epulæ ? affero enim tibi novum quoddam can-

ΓΝΑ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ὡς οὐκ ἀμελήσουσι Τίμωνος ἀγαθοῦ ἀνδρὸς οἱ θεοί; χαῖρε Τίμων [a] εὐμορφότατε, καὶ ἥδιστε, καὶ συμποτικώτατε. ΤΙ. νὴ καὶ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἁπάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων ὀπιτριπτότατε; ΓΝΑ. ἀεὶ φιλοσκώμμων σύγε· ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τί σοι ἆσμα τῆς νεοδιδάκ-

χλων

[a] Εὐμορφότατε] Εὐμόρφωτατε Ita priores Edd. monuit *J. Jenſius.*

40. Ὀσφραινόμενοι τοῦ χρ.] Pariter in *Anac.* §. 48. ὀσφρᾶται τοῦ χρυσίου. *Ariſtid.* T. III. p. 512. C. de philoſophorum iſtius aetatis impudentiſſima natione : τὸ πρασιόντων (τῶν πλουσίων) εἰσὶν ὀσφραίνεσθαι τοὺς ἀλαζόνας ἄγουσι, καὶ τὴν ἀρετὴν ἐπιχεῖσθαι. quae belle conveniunt cum perpetua fere *Luciani* querela. *Cicer.* Or. I. contra Rull. §. 11. *Nunc quisnam tam abſtruſus usquam nummus videtur , quem non architecti hujusce legis olfecerint ? Amm. Marcellin.* XXII. c. 4. *lucra ex omni odorantes occaſione :* meminerat , credo, dicti *Juvenalis — lucri bonus eſt odor ex re Qualibet.* His propemodum inducor , ut venuſtius ſcribi credam in *Ariſtoph.* Pl. v. 783. Βάδ' ἰὼ κόρακες· ὡς χαλεπόν ἐσιν οἱ φίλοι Ὀσφραινόμενοι παραχῆμ' ὅταν πράττῃ τις ἄδ, quam , quod vulgatur, *Oi φαινόμενοι.* Paulo aliter *Arrian.* Epict. I. c. 10. p. 112. ἀλλ' ὀσφραθεὶς μόνον τῆς Ῥώμης , ἀπάντων τούτων ἐπιλήσῃ. *T. H.*

42. Ἀκροβολιζόμενος] E loco altiore atque opportuno lapidibus e longinquo impetens: *Xenoph.* E. IV. p. 301. v. 27. τὸ μὲ πρῶτον σὺν τῇ ὑπερδιξίων βάλλοντες μάλα κακῶς ἐποίουν. Ἀκροβολισμὸς eſt lapidum conjectus apud Philoſtr. de V. A. T. IV. p. 147. in quo haeret *Olearius :* diverſa loquendi figura VIII. c. 3. p. 324. τοιαῦτα ἀκροβολίσασθαι πρὸ τῆς δίκης. *T. H.*

43. Παρανομήσομεν] *Scholia* παρανομήσωμεν , quod placet : πότερον ἀπειλοῦμεν, ἢ τόγε τοσοῦτον παρανομήσωμεν. Παρανομεῖν vero , quia omne cum hominibus commercium velut lege lata ſibi Timon interdixerat: ſaepius autem illi παρανομεῖν dicuntur , qui praeter ordinem conſuetum & vitae inſtitutum faciunt. *Liban.* T. I. p. 806. D. ὁ ἰλιγιζόμενος πλέτος ἀνέπειθε καὶ παρανομεῖν. *T. H.*

48. Γναθωνίδης ὁ κόλαξ] Hoc nomen paraſiticum. *Terent. Liban. Long.* *J. B.*

Ibid. Ἔρανον] Copioſe Clariſſ. *Caſaub.* ad *Theophraſti* Char. pag. 281. *J. B.*

49. Ὀρίξας] Emendo ex conjectura, ὀρίξαιο. *J. Br.*

Ὀρίξας] Cur ex conjectura, vel qualicumque cauſa alia, ſuſpicetur *Brodaeus* IX. Miſcell. c. 7. legendum hic ὠρίξαιο, pro vulgato ὀρίξας, ne conjectura quidem adſequor. Quin ſi ὠρίξαιο eſſet ſcriptum , locus haud dubie foret vitii poſtulandus. Quid enim, quaeſo , ὁ πρώην ὠρίξατο foret ? Deberet ὃς ὠρίξατο. At vulgata ſunt plana & rotunda ; quod qui non prorſus infans in his literis eſt , abunde perſpicit. Caeterum lepidiſſime in fine dicit *Lucianus* ἐμημικώς. pro quo Lector exſpectaret ἐκπεπωκώς , *qui epotavit ſaepe domi meae integra dolia.* At id , quod conſequitur , ponens loco ejus , quod neceſſario praecedit , miram quamdam captat iſthoc ἀπροσδοκήτῳ elegantiam; ſimul lurconis illius & bibonis ſpurciſſimam intemperiem tanto magis declarans , ut qui non modo ingentem vini vim in unius domo exhauſerit , ſed & ibidem evomuerit. *J. J.*

50. Ἐμεμηκώς] *Diog. Laërt.* 139. F. ἐμεμήκει. *M. du S.*

56. Νὴ τὸ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἁπάντων βορώτατε] Niſi hic excidit Δία, ut legendum ſit Νὴ Δία; notandus eſt uſus τοῦ νὴ ſimpliciter pro *revera*, ſine Dei alicujus adjuncto nomine. *J. J.*

57. Βορώτατε] Vide diligentiſſimi *Maittairii* Ind. *Aretaei* in Βορός. *T. H.*

58. Ἐπιτριπτότατε] Sic antea ἐπίτριπτοι ῥήτορες, quod epitheton philoſophis paſſim accommodat. *J. B.*

60. Νεοδιδάκτων διθυράμβων] Adſentior in hujus vocis explicatione *Tan. Fabro.* Ceterum nova cantica prurientes aures inprimis delectabant. De Homeri loco, quem protulit *Barlaeus*, vide *Plat.* de Rep. IV. p. 634. *Xenoph.* K. Π. I. p. 21. v. 21. σφόδρα μὲ ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα καὶ ἀνθηρὰ εὐδοκιμεῖ. *Clem. Alex.* Strom. VI. p. 685. C. Ἑπτατόνῳ φορμιγγί νέους κηλαδήσομεν ὕμνους ποιητής τις, inquit, οὐκ ἄσημος γράφει· eum eſſe Terpandrum oſtendit *Strabo* XIII. p. 919. B. & *Euclid.* Introd. Harm. p. 19. ex quo Terpandri locus apud *Strabonem* eſt emendandus. *T. H.*

61. Δι-

κλων διθυράμβων ἤκω κομίζων. ΤΙ. καὶ μὴν ἐλεγεῖά γε ᾄσῃ μάλα θεσπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ. ΓΝΑ. τί τοῦτο; παίεις, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι· ὦ Ἡράκλεις, ἰοὺ, ἰού, προκαλοῦμαί σε τραύματος εἰς Ἄρειον πά-65γον. ΤΙ. καὶ μὴν ἄν γε μικρὸν ὑπερα-δύνῃς, φόνε τάχα [a] προκεκλήσῃ με. ΓΝΑ. μηδαμῶς· ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ὑπιπάσας ᾧ χρυσίῳ· δεινῶς γὰρ ἴχαιμόν ἐστι τὸ φάρμακον. ΤΙ.70 ἔτι μένεις; ΓΝΑ. ἄπειμι, σὺ δὲ ὁ χαιρήσεις οὕτω σκαιὸς ὢν χρηστῷ γενόμενος.

ΤΙ. Τίς οὗτός ἐστιν ὁ προσιών, ὁ ἀναφαλαντίας; Φιλιάδης, κολάκων ἁπάντων ὁ βδελυρώτατος. οὗτος δὲ παρ' ἐμοῦ ἀγρὸν75 ὅλον λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα, μισθὸν ᾧ ἐπαίνου, ὁπότε ἅσαντά με, πάντων σιωπώντων, μόνος ὑπερεπήνεσεν, [b] ἐπομοσάμενος ᾠδικότερον εἶναι τῶν κύκνων, ἐπειδὴ νοσοῦντα [c] πρώην εἶδέ με, καὶ80 προσῆλθον ὑπηρέτας δεόμενος, πληγὰς ὁ γενναῖος προσενέτεινε.

ΦΙΛ. Ὦ σ' ἀναισχυντίας, νὴ Τίμωνα γνωρίζεις; νὴ Γναθωνίδης φίλος καὶ συμ-

ticum ex recentioribus dithyrambis. TIM. Atqui elegiaca ad hunc ligonem canes, & quidem perquam pathetice. GNATH. Quid istuc, o Timon, men' tu percutis? testes capiam. o Hercules! hei, hei. Vulneris tibi dicam dico apud Areopagum. TIM. At si paululum modo cesses, tu mihi fortasse dicam cædis dixeris. GNATH. Non fiet. Sed tu huic vulneri medicinam facito, auri aliquid ei inspergens; facit enim aurum in primis ad sistendum sanguinem. TIM. Etiam hic manes? GNATH. Abeo vero. at tibi male erit ob istam morum conversionem; qui cum olim perquam benignus fueris & comis, nunc te adeo agrestem atque inhumanum præbeas.

47. TIM. Quis hic recalvaster horsum veniens? is Philiades est, supra omnes assentatores execrandus. Hic vero, qui a me agrum accepit, tum in dotem filiæ talenta duo, quia vocem meam, ceteris tacentibus, miris tulisset laudibus, jurejurando affirmans, me vel cycnis ipsis suavius canere; ubi me nuper ægrotantem vidit, (ad eum enim me contuleram, mihi ut subveniret, orans) plagas etiam, si diis placet, bonus vir mihi infligere sustinuit.

48. PHIL. O impudentiam! nunc Timonem agnoscitis? Nunccine Gnathonides amicus, & conviva? me-

a Προκεκλήσῃ με] F. προκεκλήσομαι. notatum etiam in marg. *AIW.* b Ἐπομοσάμενος] Ἐπωμοσ. Edd. c Πρώην] πρότερον l. Marg. *AIW.*

70. Ἴχαιμον] Ἐπίχεον τὸ αἷμα. *V.*

61. Διθυράμβων] De quibus fuse Clariss. *Marcil.* ad Horat. Alii ad artem poëticam. Gl. Mss. διθύραμβος, ὕμνος εἰς Διόνυσον. *J. B.*

62. Ἐλεγεῖα] *Lugubre carmen.* *J. Br.*

Ἐλεγεῖα] Unde *Elegi miserabiles*, quorum usus maxime in threnis. *Anonym.*

65. Προκαλοῦμαί σε] Vulneris consulto dati cognitio pertinebat ad Areopagitas: itidem φόνου, πυρκαϊᾶς, φαρμάκων, in Amor. §. 29. qui locus fugit *J. Meurs.* in Areop. c. IX. ceteroquin studiosissimum eorum collectorem, quae de Areopago *Noster* hinc inde commemorat. His *Luciani* verbis utuntur praeter *Meursium Heraldus* Anim. in *Salmas.* Obs. ad J. A. & R. V. c. 3. §. 8. *Perizon.* ad *AElian.* V. H. V, 15. *T. H.*

70. Ἴχαιμον] *Sanguinem sistens.* *J. Br.*

Ἴχαιμον] *Sanguinem sedans.* Vox medica. *Hippocr. Galen.* ut Θυμὸς, Θύαιμος, *Tzetz.* ad *Lycoph.* *J. B.*

73. Ὁ ἀναφαλαντίας] Meminit hujus loci *J. C. Scaliger* ad *Aristot.* H. An. p. 344. Extat praeterea vox haec in Philopatr. §. 12. saepius apud *Poll.* II, 26. ubi vide Comment. IV, 144. 149. Istum, quem describit, e scena ὅλον θηράσοντα, ὅλον δὲ τὰς τρίχας, οἱ δὲ πυῤῥὰς, ὥσπερ ᾧ τὸ χρῶμα, καὶ ἀναφαλαντίαν Latini proprie vocant *reburrum:* Gloss. veteres: *Reburrus*, ἀναφάλαντος· in iisdem *Calvaster*, *Recalvaster*, ἀναφαλαντίας. Rariore forma, quam vix in antiquioribus invenias ἀναφάλας. *Joh. Malela* Chron. P. I. p. 133. P. II. p. 151. Φαλαντίας in Philopsi §. 18. *Alciphroni* restituo I. Ep. 28. τρίκυμον καὶ φάλαντον, vel, φάλανθον (utroque enim modo scribitur) γυρτὸν, pro τάλαν-

merito igitur, qui adeo ingratus ſit, a Timone ita depexus exornatusque eſt. At nos, qui jam pridem ejus familiares, & ſynephebi ſumus, ad hæc populares, tamen verecunde agimus, ut ne in ejus congreſſum irrumpere videamur. Here, ſalve; a ſceleratis iſtis aſſentatoribus caveto, qui ad menſam tantum præſto ſunt: ceterum eos inter & corvos nihil diſcriminis. Noſtræ memoriæ hominibus nulla fides habenda eſt: ingrati omnes ſunt & impuri; at ego talentum tibi afferens, quo uti ad ea, quæ res poſtularet, poſſes, in itinere, cum jam huc viciniæ perveniſſem, accepi in re ampla & bene aucta ſorte eſſe te. Venio igitur, hæc, quæ jam audies, præcepta daturus; etſi fortaſſe, cum tanta ſis præditus ſapientia, his meis ſermonibus haud egeas, qui vel Neſtori præcipere potes, quid factu opus ſit. TIM. Sane bene, o Philiade; ſed adesdum, ut te quoque hoc ligone amantiſſime excipiam. PHIL. O cives, fractum mihi ab hoc ingrato cranium eſt; quoniam quæ ipſi conducibilia ſunt monebam.

49. TIM. Ecce autem tertius ille advenit, rhetor ille Demea, decretum in dextra ferens, ſeque mihi cognatum dicens. Hic cum

ξπότης; τοιγαρῶν δίκαια πέπονθεν [d] ὅτ@ ἀχάριςος ὤν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι ξυνήθεις, καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δημόται, ὅμως μεῤῥιάζομεν, ὡς μὴ ἐπιπηδᾶν δοκῶμεν. χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως τὺς μιαροὺς ὀτύτυς κόλακας φυλάξῃ, τὺς ἐπὶ τ τραπέζῃς μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κοράκων οὐδὲν διαφέροντας. ἐκ ἔτι [e] πιςότεα τ νῦν οὐδενὶ πάντες ἀχάριςοι, καὶ πονηροί· ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὡς ἔχοις πρὸς τὰ καιρεπείγοντα χρῆσθαι, καθ' ὁδὸν ἤδη πλησίον ἥκουσα, ὡς πλουτοίης ὑπερμεγέθη τινὰ πλοῦτον. ἧκω τοιγαροῦν ταῦτά σε γυθετήσων· καίτοι σύ γε ἔτω σοφὸς ὤν, οὐδὲν ἴσως δέοιο τ παρ' ἐμοῦ λόγων, ὃς καὶ ITΩ Νέςορι τὸ δέον ὑποθημίσειας ἄν. TI. ἔςαι ταῦτα, ὦ Φιλιάδη· πλὴν ἀλλὰ πρόσιθι, ὡς καὶ σὲ [f] Φιλοφρονήσομαι τῇ δικέλλῃ. ΦΙΛ. Ἄνθρωποι, κατέαγα ὑπὸ τ ςρανίᾳ ὑπὸ τ ἀχαρίςυ, διότι τὰ συμφέροντα ἐνεθέτευν αὐτόν.

TI. Ἰδὺ τρίτ@ ὅτ@ ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχε, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενῆς ἡμέτερ@ εἶναι λέγων. ὅτος ἐκκαί-

d Οὗτος] ὅτως Marg. *AiW.* idque *Fabrum* probaſſe verſio declarat. *e* Πιςότερα] P. πιςότερον. *f* Φιλοφρονήσομαι] φιλοφρονήσωμαι *B2.*

4. Κατέαγα τῦ κρανίου] Καὶ τῦτο Ἀτθικὸν· αὐτοὶ γὰρ ἀεὶ ἐπὶ μέρους εἰώθασι λέγειν, ἔφαγον τῦ ἄρτου, ἔπιον τῦ οἴνου. ὅτως ἔν τῇ κατέαγα τῦ κρανίου. *V.*

λαντον· prioris vocabuli poteſtatem pete ab *Heſychio* in Τρίκουρος. *T. H.*

75. Βδελυρώτατος] *Impuriſſimus.* Legend. *Caſaub.* ad Char. *Theophr.* *J. Br.*

79. Ἐπομοσάμβρ@] Saepius peccatum in hac voce: in omnibus enim legitur ἐπωμ. — *Jenſius* de mendo primus monuit. Alicubi tamen recte ſcribitur in Edd. ut in *Hermot.* & in *Apol. pro Merc. cond.* c. 6. *M. du S.*

Ibid. Ὠφελιμώτερον τ κύκνων] Eodem proverbio paſſim utitur. Sic in Cycnis. *J. B.*

88. Ἐπιπεδᾶν] Lego ἐπιπηδᾶν. *J. Br.*

89. Καὶ ὅπως] Ὅρα ſubaudi. *J. Br.*

Καὶ ὅπως] Vide Προμ. c. 3. & Θ. κρ. c. 1. Sic *Eurip.* Κυ. ἀλλ' ὅπως ἀνὴρ ἔσῃ. Sic *Xenoph. Cyrop.* V. p. Ed. St. 72. C. *M. du S.*

90. Ἐπὶ τ τραπ. μ.] Theogn. 115. Πολλοὶ τοι πόσι@ ἐ βρώσι@ εἰσὶν ἑταῖροι. *M. du S.*

92. Πιςότερα] Pro πιςότερον. *J. Br.*

Πιςότερα] Ad eandem fere formam, qua *Homerus* Od. Λ. 455. ἐπεὶ οὐκ ἔτι πιςὰ γυναικίν. *M. du S.*

1. Τὸ δέον] *Si opus ſit.* *J. Br.*

Τὸ δέον] Idem eſt propemodum τὸ δέον vel τὰ δέοντα ὠφελεῖν τινὶ, quod mox τὰ συμφέροντα νουθετεῖν τινά. Errat *Brodaeus*: recte *Faber.* *T. H.*

4. Κατέαγα τ. κ.] *Comminuta eſt mihi calvaria.* *J. Br.*

Κατέαγα τῦ κρανίου] Adducit *Thom. Mag.* in Καλαγγῆναι & Κιφαλή. Vid. *H. Stephan.* Anim. ad Lib. de Dial. p. 44. Κατέαγα τὸ κρανίον ſtructura minus Attica, ut quidem ſanciunt Grammatici, Alciphr. III. Ep. 54. *T. H.*

8. Ψήφισμα] *Plebiſcitum, decretum,* de quo mox. *J. Br.*

9. Συγγενὴς &c.] Perquam appoſite Niceratus apud *Xenoph.* in Symp. p. 518. v. 19. ἐμοὶ γὰρ αὖ τ φίλων οἱ μὲν εὖ πράττοντες ἐκποδὼν ἀπέρχονται, οἱ δ' ἂν κακόν τι λάβωσι, γυμναλγοῦσι τὸν συγγένειαν, καὶ ἐδέκοτε μοῦ λύπαι λιπόντων. *T. H.*

καίδεκα παρ' ἐμοῦ τάλαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκτίσας τῇ πόλει (καταδεδίκαστο γάρ, καὶ ἐδεδέμην, οὐκ ἀποδιδούς, κἀγὼ ἐλεήσας ἐλυσάμην αὐτόν) ἐπειδὴ πρώην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθηίδι φυλῇ ἀφανέμειν τὸ θεωρικόν, κἀγὼ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με.

ΔΗ. Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρό-

ode meo solvisset reipublicae uno die sedecim talenta (damnatus enim fuerat, ac in vincula conjectus, cum solvere nequiret; ego autem, quem illius commiserescceret, hominem liberavi) nuper autem sortito theoricum Erechtheidi tribui diriberet, ego vero accessissem, ut, quod mihi obtingebat, acciperem, dixit, non constare sibi civis necne forem.

50. DEM. Salve, Timon, totius gentis decus, Athenienſium fulcrum, Græciæ pro-

14. Διανέμειν τὸ (1) Θεωρικὸν] (2) Ἐσπουδάζε τὸ ἀρχαῖον ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις περὶ τὰ θεωρεῖα, καὶ μάλιστα περὶ τὰς θέας τῶν Διονυσίων ἀφ' ὧν τραγῳδίων ἐπὶ πλεῖστον

(1) Θεωρικόν] Pro Θεωρικὸν legitur in *Luciano* Θεωρικὸν, & quidem melius, ut apparet ex *Suida*, & notis Bourdelotii & *Basilaei*. *J. C.*

(2) Ἐσπουδάζε τὸ ἀρχαῖον] Divisi voces male conjunctas, ne Graecae linguae genio vis fieret. *T. H.*

(3) Προβάσεων] Ante legebatur προβάσεων quod Graecia non agnoscit. *T. H.*

(4) Μήπω δὲ τῷ Θεάτρῳ καταλ.] Hiat oratio: versus unus librarii culpa videtur intercidisse, quod vulnus hunc in modum resarcio: μήπω δὲ τῷ Θεάτρῳ οἰκοδομηθέντων, πολλαὶ τῶν τῆς Θέας, vel, τὰς τότε καλλιμαζανόντων ὀχλ. &c. Aliter etiam haec expleri possunt, si quis *Etymologum* & *Suidam* adhibeat: sed, quod dedi, accommodatissimum puto. *T. H.*

(5) Ἔδοξεν] Ita scripsi pro ἔδοξαν. *T. H.*

10. Παρ' ἐμοῦ] Sicuti Latinis *ab aliquo solvere*, *numerare*, *dare*, sic & Graecis ἀπό. *Theophrasti* Testamentum apud *Diogen. L.* V, 54. εἴ τι αὐτοὶ ἐκτήσαντο, ἢ ἃ τοῦ παρ' Ἱππάρχου αὐτοῖς συντέταχα δηλιλίας δραχμάς. *T. H.*

11. Καὶ ἐδεδέτο] *Et in vinculis erat.* *J. Br.*

13. Ἐπειδὴ πρώην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθηίδι φυλῇ ἀφανέμειν τὸ θεωρικὸν, κἀγὼ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον] Haec ultima verba in mendo delitescunt. Lege, αἰτῶν τό γε νόμενον, & videtur bene legisse *Erasmus*, qui vertit, *id quod ad me redibat*. Sed non tam bene ei successit, quando θεωρικὸν interpretatus est *aerarium*. Debebat potius interpretari *donativum*. Erat enim τὸ θεωρικὸν pecunia, quae ex publico populo tribuebatur ad spectaculorum impensas Panathenaicorum, Pythiorum & Olympiacorum tempore. Sed ex hoc loco emergit non mediocris difficultas. Timon supra non semel Κολυττεὺς dictus est. At Κόλυττος demus seu pagus Atticae, vel potius pars Athenarum *Harpocrationi* & *Suidae* AEgeidi tribui tribuitur: quomodo igitur hic Timon dicit se accessisse ad illum, qui Erechtheidi tribui donativum theoricum distribuebat, ut suam legitimam partem acciperet, qui cum esset Colyttensis domo, non erat Erechtheidis tribulis. Certe hoc videtur ἀσύστατον. Ergo vel falsus est *Harpocration*, & qui eum sequitur *Suidas*, & male Colyttum pagum accensuerunt AEgeidi, (quod magis puto) vel male *Lucianus* Timonem Colyttensem facit; quod non est verisimile, cum id non semel dixerit. *J. P.*

Ibid. Ἔλαχε . . . ἀφανέμειν] V. *Plaut. Asin.* I, 2. v. 29. . . . *Turnebus* τριττυάρχῳ dictum ait, qui hoc munere fungebatur. *M. du S.*

14. Ἐρεχθ.] Ἐρεχθεὶς δήμου τῆς Ἀττικῆς τῆς Αἰγηίδος φυλῆς. *Steph. Byz.* Adi *A. G.* IV, 1083. nec quicquam muta. *M. du S.*

Τῇ Ἐρεχθηίδι φυλῇ] Quam difficultatem Eruditissimi Viri *Palmerius* & *Faber* moverunt, qui tolli possit, non video. Legi quidem jubet *Faber* Αἰγηίδι, tempore *Suidae* nondum locum hunc *Luciani* corruptum fuisse putans: sed ex *Suida* quibus machinis hoc extundi possit, mihi plane obscurum est. Ego injuriam Luciano fieri nullam arbitror, si culpam tribus perperam positae in ejus incogitantiam conferamus: qualia praestantissimis etiam scriptoribus excidisse nonnunquam imprudentibus, palam est. In *Stephano* Byzant. vitiose scribitur Ἐρεχθεία, ut jam *Meursius* animadvertit in Rel. Att. nullo tamen jure *Stephanum* ipsum accusans, & corruptissimum, in quod inciderit, exemplar: objecti criminis eum absolvit ordo literarum, qui satis clare testatur legi debere Ἐρχία vel Ἔρχεια. Tum porro totus locus hunc in modum est constituendus: Ἔρχεια, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Αἰγηίδος φυλῆς, ἀπὸ Ἔρχους τοῦ ξενίσαντος Δήμητραν τετρασυλλάβως δὲ τοὺς Ἐρχιέας φασὶν ὁ δημότης Ἐρχιεὺς καὶ Ἰσοκράτης Ἐρχιεῖος ἦν· τὰ τοπικὰ, Ἐρχιεῖθεν, Ἐρχιάζει, Ἐρχιάσιν. Diphthongum in istis vocabulis adscisas, an simplex ι parum refert. *T. H.*

Ibid. Διανέμειν τὸ θεωρικὸν] Pecunia primum bellica; dein χρήματα εἰς θεῶν τιμὰς καὶ ἑορτὰς διδόμενα οἷον τοῖς Παναθηναίοις καὶ Διονυσίοις. *Hesych.* haec autem pecunia dividebatur in solos cives, ut pararent sibi πεπλώματα, & alia vel ad sacrificia vel ad spectacula necessaria, ut patet lin. seq. distributio videtur μνᾶς. ἐπέδωκε τοῖς ἐκ πασῶν τῶν φυλῶν θεωρικοῖς εἰς ἕκαστον μνᾶς, εἰς θυσίας. *Demosthen.* ex quibus verbis non omnibus civibus distributum videtur τὸ θεωρικὸν, sed τοῖς θεωρικοῖς. Vocabant autem θεωρικοὺς τοὺς τοῖς θεοῖς ἀπαρχὰς ἀπάγοντας, ἐπιφανεῖς. *Hesych.* sive θεωρικοὶ ἢ θεωροὶ erant oratores illi, quos extra fines ad sacra, vel ad trium dierum continuorum ludos, vel ad oracula Senatus mittebat. *Sept. Flor. Christian.* ad Pac. *Aristoph.* Locus alius hac de re fusius dicendi. *J. B.*

Διανέμειν τὸ θεωρικὸν] Luculenti commentarii vicem huic loco praestabit *Demosth.* adv. Leochar. p. 1047. B. C. καὶ μὴν ταῦτα ἦν Παναθηναίων ὄντων τῶν μεγάλων τῇ ἀφ-

propugnaculum ; jamdiu te totius populi conventus, & utraque curia expectant. Sed prius audito decretum, quod in honorem tuum a me ſcriptum eſt : *Quandoquidem Timon Colyttenſis Echecratidæ F. vir non tantum probitate præſtans, ſed ſapientia etiam præditus, quanta haud in quoquam Græci nominis reperiatur, usque adhuc multa pro republica præclare geſſit ; vicit autem uno die pugilatu, & lucta, & curſu*

βλημα τ' Ἑλλάδος· ἡ μὲν πάλαι σε ὁ δῆμος ξυνειλεγμένος, αἱ δὲ βουλαὶ ἀμφότεραι παρεμένουσι· πρότερον δὲ ἄκουσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σοῦ γέγραφα· Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκρατίδου, Κολυττεὺς, ἀνὴρ οὐ μόνον καλὸς κἀγαθὸς, ἀλλὰ καὶ σοφὸς, ὡς οὐκ ἄλλος ἐν τῇ Ἑλλάδι, πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων τῇ πόλει· νενίκηκε δὲ πυξ, καὶ πάλην, καὶ δρόμον,

τόπους μισθοῦν, ἵνα ἴσας ἴσχωσι τὰ οἰκεῖα τόπα μὴ ἐνοχλοῖτο φυλάττων καὶ προκαταλαμβάνων, μήτε μὴν ὑστεροῦντες λάτρεύοιτο τῇ θεᾷ. Ἐπειδὴ δὲ ἠλαττοῦντο οἱ πένητες τῇ πλουσίων πολλῇ καὶ ἑτοίμου μισθουμένων, τὸ εἰς τοῦτο ἀναλωμα ἡ πόλις παρεῖχεν ἐκ τῶν κοινῶν ἑκάστῳ. Δραχμὴν δὲ ἦν τὸ διδόμενον, καὶ ὅτε πλέον ἐξῆν δοῦναι δραχμῆς, ὅτε ἔλατ-

(6) Τούτῳ] Ante legebatur τῇ νῦν. T.H.

τον, ὡς μήτε οἱ πλούσιοι λοιδορῶντο πλεονεκτοῦντες, μηδὲ οἱ πένητες λοιδορίαν διάζοιντο. Ἔοικεν οὖν ὁ ὑπεκίμενος κόλαξ Δημάδης τὴν τοιαύτην ἐγχειρίσθαι παρ' Ἀθηναίων λοιδορίαν· εἰκότως (6) τοίνυν ὠνείδισε τῷ Τίμωνι λοιπέμπεται, ὡς αἰτήσαντος αὐτῷ (7) τότε τὴν θεωρικὴν δραχμὴν ἐκ ἀλαζόνως παροφθέντος. V.

(7) Τότε] Reponi malo πρότερον. T.H.

λαβόσει (interponendum videtur ἐν τῇ λοιδόσει) πρὸς τὸ θεωρικὸν· καὶ ἐπειδὴ οἱ ἄλλοι δημόται ἐλάμβανον, ἠξίου καὶ αὐτῷ δίδοσθαι &c. Primus harum largitionum auctor Pericles ad captandam popularem auram, qui propterea in gravem bonorum civium reprehenſionem incurrit : *Plutarch.* T. I. p. 156. E. ἄλλοι δὲ πολλοὶ πρῶτον ὑπ' ἐκείνου φασὶ τὸ δῆμον ἐπὶ πλουτοχίας καὶ θεωρικὰ καὶ μισθοὺς λοιμοὺς προαχθῆναι. Plura dabit de λοιμοῖς, etiam τῷ θεωρικῷ, *Herald.* Anim. in *Salmaſ.* Obſ. ad J. A. & R. VI. c. 3. Attulit hunc *Noſtri* locum *D. Heinſ.* Lect. Theocr. p. 321. Τὸ γιγνόμενον. *Budaeus* interpretatur, *virilem portionem ex eo, quod diſtribuebatur poſcens.* C. L. G. p. 84. vid. *Kuhn.* ad *Pauſan.* p. 466. T.H.

Ibid. Τὸ θεωρικὸν] Duos aut tres obolos, qui ad ſpectandos ludos ſingulis Athenienſibus dabantur. J.Br.

15. Ἀ. τὸ γιγνόμενον] *ratam partem.* J.Br.

Αἰτῶν τὸ γιγνόμενον] Bene *Barlaus* præmunivit has poſtremas voces, ut contra *Palmerii* mutationem eſſent ſtabiles. Sed debuit ipſe *Lucianus* ſua vindicare, qui utique in principio ſomnii ſic loquutus fuit, σὺν εἰς μακραν ἡ ἐς τὴν πατρίδα εὐφρανεῖν, λαμφίραν ἀεὶ τὸ γιγνόμενον, ubi advertit *Bourdelotium.* Sed ſic elegantiſſime Græcis dictum, nemo melius docebit Theophraſto, in capite περὶ ἀπαιδευσίας· οἷος λογισάμενος ταῖς ψήφοις, καὶ κεφάλαιον ποιήσας, ἐρωτᾷ τὸν προσκαθήμενον, τί γίνεται; Denique *Noſter* in Pſeudomanti c. 54. Μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτήσας, ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος, τοῦ δεῖνος χρησμοὶ ὀκτὼ, ψευσάμενός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὀκτὼ δραχμὰς ἐκ τὸ γιγνόμενον ἔτι πρὸς ταύταις πέμψας. Ita proprium id eſt in pecuniariis rationibus. J.G.

16. Πολίτην] *Civem eſſe* : hi autem oboli peregrinis hominibus non elargiebantur. J.Br.

17. Μέγα ὄφελος] *Decus tui generis & præſidium* cum *Horatio* dicas. *Aeſchin.* περὶ τ. Παραπρ. p. 31. v. 42. ridendo Demoſthenem vocat τὸ μέγα ὄφελος τ. πόλεως. *Theodotus* ἀγωνιστὴς τ. πολιτικῶν λόγων ἐ ῥητορικῆς ὄφελος *Philoſtr.* de V. S. II. p. 567. Vid. *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Eccleſ. v. 53. & quae dicemus ad §. 55. T.H.

18. Τὸ ἕρισμα τ. Ἀθηναίων] Ex *Pindaro*, ἔρισμα. J.B.

Ἕρισμα] V. *Plut.* 414, 1. 623, 2. & *Ariſtid. Panath.* & noſtrum ex *Pindaro* Δημοσθ. c. 10. M.du S.

Ἔρισμα τ. Ἀθηναίων] *Pindari* celebratiſſimum encomium Athenarum, αἱ λιπαραὶ ἐ ἀοιδίμοι Ἑλλάδος ἕρισμα Ἀθῆναι, cujus praeter alios meminerunt *Aeſchin.* Ep. IV. *Liban.* Socr. Apol. p. 657. D. *Schol. Ariſtoph.* ad Nub. v. 298. ridendi materiam Comicis ſuppeditavit. Idem eſt principum virorum, qui civitatis ſunt columina, titulus: *Liban.* Decl. XXXVI. p. 813. προσκωνῶν σωτῆρα ἐ εὐεργέτην, καὶ ἕρισμα, καὶ ὀφθαλμὸν ἐ κρηπῖδα ἐ τὰ κάλλιστα ὀνομάζοντα. Plura, hoc etiam *Luciani* loco non praetermiſſo, collegit *Rittershuſ.* ad *Oppian.* Cyn. I. v. 1. T.H.

20. Αἱ βουλαὶ ἀμφ.] Conſule Libanium in hypotheſi Orat. κατὰ Ἀνδροτίωνος. J.Br.

Αἱ βουλαὶ ἀμφότεραι] Areopagum intelligit, & Senatum, qui ſingulis annis legebatur, Athenienſium: τὴν ἄνω βουλὴν, & τὴν βουλὴν τοὺς πεντακοσίους, vel poſtea, τοὺς ἑξακοσίους. Plerumque diſtingui ſolent : τ. Ἄρειον πάγον ἢ τὴν βουλὴν τοὺς ἑξακοσίους *Dion. Chryſoſt.* p. 541. D. Quid praeter iſtius aetatis, qua Timon vixit, morem *Lucianus* in hoc libello Athenienſium reip. tribuerit, alibi diſputabimus. T.H.

22. Ἐπειδὴ Τίμων &c.] Menag. ad *Diogen. L.* III, 4. p. 136. T.H.

23. Κολυττεὺς] *Suidas* : Κολυττεὺς ὠνείδισε Λουκιανὸς εἰς τὸ Τίμωνος ἢ Μισάνθρωπος. Κολυττεὺς, ὁ δῆμος τ. Αἰγηΐδος. F.G.

26. Διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων] Conſueta quaedam in populi decretis formula, quibus viri optime de rep. meriti cohoneſtantur. Exempla, ſi lubet, quaerā poſſunt in *Demoſth.* pro Cor. p. 481. D. 486. C. 487. D. 492. E. F. *Aeſchin.* in Ctesiph. p. 435. D. *Diogen. L.* VII, 10. *Grutero* p. 1159. Inſcr. 11. App. ad Marm. Oxon. p. 288. & ſeq. T.H.

27. Νενίκηκε] Ead. narrat. de Merc. cond. §. 13. J.B.

ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾶς ἡμέρας, ἢ τελείῳ ἅρματι ἢ συνωρίδι πωλικῇ. ΤΙ. ἀλλ' οὐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν. ΔΗ. τί γάρ; θεωρήσεις ὕστερον· τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκείσεται ἄμεινον. ἢ ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχαρνέας, ἢ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μοίρας.

in ludis Olympicis, quadrigis praeterea & bigis equeſtribus. TIM. Quî pote, Demea, cum nunquam ad ludos Olympicos me contulerim? DEM. Quid tum? eos aliquando ſpectabis: talia praeterea hujus generis multa addi ſatius eſt: *Quin & anno praeterito ſtrenue ſe circa Acharnas adverſus Peloponneſios pro republica geſſit, & duas ipſorum μοίρας* M. viros *cecidit.*

ΤΙ. Πῶς; ἀφ' ἡ τὸ μὴ ἔχειν ὅπλα, οὐδὲ [a] προεγράφην ἐν τοῖς καταλόγῳ. ΔΗ. μέτρια τὰ περὶ σαυτοῦ λέγεις, ἡμεῖς δὲ ἀχάρι-

51. TIM. Quî tandem? nam arma mihi deerant; inde conſcribi cum ceteris non potui. DEM. De te modeſte loqueris, Timon; nos autem plane ingra-

ti

[a] Προεγράφην] προυγράφην. Marg. *Alv.*

28. Ἐν Ὀλυμπίᾳ] Εἰς Ὀλυμπίαν, ἐν Ὀλυμπίᾳ, quum de ludis Olympicis ſermo eſt, vulgo dici hinc monet *Cuper.* Obſ. III, 14. *T.H.*

Ibid. Τελείῳ ἅφ.] *Quadriga ab equis perfectae adultaeque aetatis tracta.* *J.Br.*

Τελείῳ ἅρματι] *Euſeb.* Chr. Can. p. 24. 205. de Nerone: ἅρματι πωλικῷ καὶ τοῖς τελείοις καὶ διακοσίοις. *T.H.*

29. Συνωρίδι π.] *biga pullorum.* *J.Br.*

Συνωρίδι πωλικῇ] Πωλικῇ cur addiderit ex more ludorum patet, in quibus varie certabatur. Vide *Pauſan.* El. II. 178, 7. & 35. *M.du S.*

Ibid. Ἐθεώρησα εἰς Ὀλυμπίαν] Hunc loquendi morem illuſtrat *Duker.* ad *Thucydid.* p. 230. n. 34. *Lyſias* p. 103. v. 35. θύειν εἰς ταύτην τὴν πανήγυριν βουλόμενοι ἢ θεωρεῖν. *T.H.*

33. Πρὸς Ἀχαρνέας] *J. Gronovius* ad *Harpocr.* p. 22. *Non dubito, quin etiam* Ἀχαρνεῖς *dixerint pro ipſo demo, unde teſtatur Stephanus Herodianum dixiſſe* Ἀχάρνεις pro Ἀχάρνα· *& ſic fecit fortaſſe Lucianus Timon.* ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχαρνέας. Haec parum ad eximendum hujus loci ſcrupulum proſunt: πρὸς ſi retineas, eorum omnino adjungi accuſativum neceſſe eſt, adverſus quos res fortiter atque egregie fint geſtae: ita poſtulat uſus hujus praepoſitionis apud hiſtoricos frequentiſſimus. Jam vero Acharnenſes hic omnium minime conveniunt, inter Atticae regionis demos pars praecipua & validiſſima, quorum inprimis intererat, ut Peloponneſii, Archidamo duce Athenienſes adorti, agris ſuis, quos poſitis ibi caſtris evaſtabant, expellerentur. Quam ob rem non dubito, quin ingenioſa *Fabri* conjectura plerosque ſit habitura ſuffragatores, περὶ Ἀχάρνας, ut reſpiciat *Lucianus* illam hiſtoriam, quam *Thucydides* memoriae mandavit II, 19. 20. & ſequ. Ego tamen nondum a me poſſum impetrare, ut dimittam illud πρὸς· atque adeo perlibenter reſtituam Ἀχαρνᾶνας· ita duplici victoria Timonis virtutem, caeſis & Acarnanibus & Peloponneſiis, fuiſſe potitam mentitur impurus adulator. Acarnanes autem ſtrenui & belli laude ac mercenaria militia clari ſaepe cum Lacedaemoniis adverſus Athenienſes ſteterunt: quin etiam Pericles in Acarnaniam, prius Peloponneſum depopulatus, expeditionem ſuſcepit: *Plutarch.* T. I. p. 163. D. quo pertinent haec *Ariſtidis* T. I. p. 302. C. ἐν δὲ Ἀκαρνανίᾳ (ὑπὲρ τῶν ἐκεῖ πραχθέντων Ἑλλάδι) & T. II. p. 48. B. οἵδε δὲ εἰς Οἰνιάδας Ἀκαρνάνων ἀφίκοντας· vide *Diodor. Sic.* XI. p. 286. B. jam nihil impedit, quo minus Demeas ponere credatur, in hac ipſa expeditione virtutem Timonis enituiſſe: nam ut eo referas, quo voluit *Faber*, haud omnino neceſſarium videtur: ἀριστεύειν ὑπὲρ τῆς πόλεως recte dicitur, ubicumque locorum quis pro patria fortiter rem gerit. Porro non inſolens eſt, has utrasque voces ſedem inter ſe mutare: *Senecae* in Hippol. v. 21. pro *Acarnan* vel *Acharnan* reddiderunt *Acharneus J. Fr. Gronov.* & *J. Meurſius* in Rel. Att. Vide, quae dicemus ad Δ. Ἐτ. VII. *T.H.*

34. Δύο μοίρας] Complures μόρας ſcribunt. *J.Br.*

Μοίρας] *T. Faber* vocem Graecam in verſione retinet; idem (M. viros) inſerit. Alius Vir Doctus *cohortes* mavult, ego *agmina.* *M.du S.*

Δύο μοίρας] Facinus illuſtre, ſi ſpectes, ad Iphicratem quanta redundarit laus ex eo, quod unam modo Lacedaemoniorum moram conciderit: in illa hiſtoria narranda formulam quaſi ſolennem veteres uſurpant Iphicratem κατακόψαι τὴν μοῖραν vel μόραν. *Demoſthen.* in Ariſtocr. p. 757. D. *Plutarch.* Ageſ. p. 607. F. *Harpocr.* in Ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ ex *Androtione* & *Philochoro:* mihi dubium non eſt, quin hoc ipſum *Luciano* fuerit in mente. Nullum eſt diſcrimen inter μοῖρα & μόρα, niſi quod haec forma ſit propria Laconicae dialecti: quare nihil erat cauſae, cur pro τὴν μοῖραν in *Pauſania* III. p. 228. μόραν reponeret *Kuhnius:* vid. *Poll.* I, 129. De mora bene jamdudum notaverat ad Iphicr. *Corn. Nepotis Lambinus* n. 17. obiter etiam *Langbaen.* ad *Longin.* p. 112. A *Cragio* reprehendendo, qui μόρας & λόχους recte diſtinxerat, melius abſtinuiſſet *J. Meurſius*, ut oſtenſum ab *Henr. Valeſio* in Not. *Mauſſaci* ad *Harpocr.* p. 309. *T.H.*

35. Διὰ τὸ μὴ ἔ. ὅπ.] Quod nulla arma poſſideam. *J.Br.*

36. Προεγράφην] Προστεγράφην. *Th.M.*

Ibid.

ti haberemur, nisi memores essemus: *Insuper scriptis decretis, & consilio dato, exercitu ducto, civitati in primis profuit. Ob hæc omnia placuit curiæ, & populo, & Heliææ per tribus, populis autem Atticæ singillatim, omnibus communiter, aureum Timonem collocare juxta Minervam in arce, fulmen dextra tenentem, radiato capite; eum præterea septem aureis coronis redimire, eumque honorem hodie in Dio-*

ρισοι ἂν εἴημεν ἀμνημονοῦντες. ἔτι δὲ ἡ ψηφίσματα γράφων καὶ συμβουλεύων, καὶ στρατηγῶν, καὶ μικρὰ ὠφέλησε τὴν πόλιν· ὅτι τούτοις ἅπασι, Δέδοκται τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλάς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι χρυσοῦν ἀναστῆσαι τὸν Τίμωνα παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς· καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις ἑπτά, καὶ ἀνακηρυχθῆναι τοὺς στεφάνους σήμερον

41. Καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φύλας] Δικαστήριον Ἀθήνησιν ἡ Ἡλιαία εἰς ὑπαίθριον προκαθημένων τῶν δικαστῶν· παρ' ὃ καὶ ἡ Ἡλιαία ἐκαλεῖτο, ὥσπερ τὸ ἁλιοῦσθαι τοὺς ἐπὶ ἀθροιζομένους. *V.*

44. Κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ] Κεραυνὸν βλ., ὡς ἴσον δύνειν τῷ Διὸς ἀκτῖνας δῆ, ὡς τῷ Ἀπόλλωνι. *V.*

Ibid. Ἐν τῷ καταλόγῳ] Κατάλογος matricula vel tabula, in qua ex civibus eorum, qui militaris erant aetatis, atque ad expeditionem adigebantur, nomina proscribi solebant: hoc est προγράφεσθαι ἐν καταλόγῳ. *Marcilio* redonamus, quam male addidit, literam: vid. *Schol. Aristoph.* ad Equ. v. 1361. Illam tabulam affigi moris erat publice ad statuas τῶν Ἐπωνύμων, heroum, a quibus tribuum Atticarum nomina sunt ducta, in foro, ut *Idem* docet ad Pac. v. 1183. Qui a Stratego vel Taxiarchis in catalogum fuisset relatus, eum subterfugere militiam non licebat, nisi causas adtulisset gravissimas: is litium in populo litigandi juxta & bellandi studiosissimo fons perpetuus: Tolmides apud *Diodor. Sic.* XI. p. 285. D. χρῆσθαι ἔφησεν ἐθελοντὴν στρατείαν μᾶλλον, ἢ ἀφ' ἑαυτὸν κατάλογον ἀναγκασθῆναι δοκεῖν. Vide porro *Kuhn.* ad *AElian.* V. H. XIII, 12. *S. Petit.* ad LL. Att. p. 546. 549. *T. H.*

42. Τῇ Ἡλιαίᾳ] Ἡλιαία δὲ ἐστὶ τὸ μέγα δικαστήριον Ἀθηναίων, ἐν ᾧ τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων ἐκρίνετο. ἡ βουλὴ συνιοῦσα ἐξ ἀνδρῶν χιλίων. *Etymol.* *A. V.*

43. Χρυσοῦν ἀναστῆσαι] *Alciphr.* I. p. 126. τότε ἂν ὡς ἀληθῶς χρυσοῦν αἱ ἑταῖραί σε στήσαιμεν· ibi vide *Bergler.* Στῆσαι χρυσοῦν, χαλκοῦν vulgatius apud Atticos est receptum; sed ἀναστῆσαι τινὶ χρυσῆν, χαλκῆν εἰκόνα *AElian.* H. V. VIII, 16. Plura dicemus ad Lexiph. §. 11. *T. H.*

44. Ἐν τῇ ἀκροπόλει] Dixi ad illud *Petron. videns Tritonidis arces.* *J. B.*

45. Ἀκτῖνας] Radii capiti circumdati Deum notant. Sed numismatum enarratores adi, & vide Ἀλεξ. c. 27. *M. du S.*

Ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ] *Myrothecia, lunulae, nimbi radiati* statuarum capitibus apponi solebant, ut monuit ex hoc loco *L. Kuster.* ad *Aristoph.* Av. v. 1114. & diu ante, productis *Aristophanis* versibus *Scaliger* ad Catal. p. 211. *Hug. Grotius* ad Imag. p. 39. Neque eo tantum addi solebant nimbi, ne desuper ab avibus conspurcarentur, quae *Scaligeri* fuisse videtur opinio, verum etiam honoris divinitatisque significandae causa: quam ob rem eorum dignitati concessa fuit corona radiata, qui vulgarium hominum sortem excedere videbantur, quod recte docuit *Th. Bartholin.* de Luc. Hom. I. c. 12. p. 72. adferens haec ipsa *Luciani* verba & quae leguntur in libello de Dea Syria. Alia quaedam dedit *Schegk.* ad *Vell. Paterc.* II. c. 59. §. 6. Hic autem turpissimus adulator eum in modum concinnat Timonis imaginem, ut mixtam Jovis-Solisque formam complectatur. Solaribus signis accessisse radios nihil est mirum: *Pausan.* VI. p. 514. τῷ δὲ (ἀγάλματι Ἡλίου) αἱ ἀκτῖνες ἀνέχουσι· saepe duodeni: notum illud *Martiani Capellae* II. p. 43. — *radiisque sacratum Bis senis perhibent caput aurea lumina ferre: Artemidor.* IV, 51. visus sibi fuit quidam per forum incedere specie solis ἔχων ἀκτῖνας ἑπτὰ καὶ δεκά· στρατηγὸς ἀποδείχθη ὑπ' αὐτοῦ πόλεως· καὶ μῆνας ἑπτὰ καὶ δέκα ἐπιζήσας τὴν ἀρχὴν ἀπέθανε· apparet somniatorem istum duodecim habiturum fuisse radios, si integrum explendi mensium numerum potestas fato fuerat concessa. Plerumque septeni; unde Sol ἑπτάκτις, quae vox *Proclo* restituenda in Tim. *Plat.* p. 11. pro ἑπτάκις· cujus rei non naturalem tantum causam veteres Theologi, sed & mysticam tradiderunt. Hinc ἑπτάτοιοι ἀκτῖνες *Nonno* Dionys. XXXVIII. v. 303. eodemque relata fuit ἑπτάτονος vel ἑπτάχορδος λύρα. Inter amuleta quoque draco, is enim, ut notum, soli sacer, septem radiis circumdatus. *Galen.* περὶ τῶν Ἀτλ. Φαρμ. δων. IX. ἐπιθέασί τε ὁ δακτυλίῳ αὐτὸν (χλωρὸν ἰάσπιν) ἔνιοι, καὶ γλύφουσιν ἐπ' αὐτῷ τὰς ἀκτῖνας ἔχοντα δράκοντα, καθάπερ ὁ βασιλεὺς Νεχεψὼς ἔγραψεν ἐν τῇ τεσσαρακαιδεκάτῃ βίβλῳ· ut legendum credam τὰς ἑπτὰ ἀκτ. ἔχ. δρ. persuadet mihi *Marcell. Empir.* p. 147. *In lapide jaspide exsculpe draconem radiatum, ut habeat septem radios, & claude auro, & utere in collo.* Tales hactenus reperiuntur in gemmis antiquis. His expensis, prono cursu delabi me fateor ad illam opinionem, scripsisse *Lucianum*, καὶ ἀκτῖνας ἑπτὰ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· cur enim coronae septem? at ratio numeri in nostra lectione est manifesta. *T. H.*

γον Διονυσίοις τραγῳδοῖς καινοῖς· (ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τὴμερον τὰ Διονύσια·) εἶπε † γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ, συγγενὴς αὐτῷ ἀγχισ-τεὺς,

nysiis tragœdis novis proclamari (nam hodie Timonis causa Dionysia hic sunt.) Hanc sententiam dixit Demea rhetor, Timonis cognatus genere proximus,

ejus-

50. Ἀγχισ-τεύς] Ἀγχισεὺς ἡ * ἀγχισεία ἡ συγγένεια, καὶ ἀγχιστεῖς, οἱ ἀπὸ ἀδελφῶν ἕως ἀνεψιῶν καὶ θεῖαν κατὰ πατέρα ἕως μητέρα † ἐγγυτάτω τῷ τελευτήσαντι· οἱ δὲ ἔξω

* Ἀγχισεὺς] Exc. G. ἀγχισεία. M. du S.

Ita correxerat etiam *M. Sladus*. Ceterum haec omnia verbis iisdem sunt translata e *Suida* in Ἀγχισεὺς, nisi quod ἐγγυτάτω τελευτήσαντι, ubi τῷ hinc est restituendum, & συγγενεῖς μόνοι. οἱ δὲ κατ' ἐπαγωγὴν μιχθέντες τοῖς οἰκείοις οἰκεῖοι λέγονται. V.

γενεῖς μόνον, & τοῖς οἴκοις, quae utraque hic pejus leguntur. Mutari autem non debet ἐγγυτάτω· sic οἱ ἀνωτάτω, κατωτάτω &c. T. H.

† Ἐγγυτάτω] L. ἐγγύτατα. M. du S.

48. Τραγ. καινοῖς] Καινοῖς addi consuevit, quod novae quotannis tragoediae & comoediae agerentur. *J. Br.*

Τραγῳδοῖς καινοῖς] Apud *Demosth. pro Cor.* ea formula passim occurrit. M. du S.

Τραγῳδοῖς καινοῖς] Formula non ignota: majoris operae videtur rationem ejus certam reddere. *P. Victorius* V. L. IX, 20. novas fabulas a *Terentio* dici observat, ut a Graecis καιναὶ δράμαλα· Graecos autem non fabulas solum novas appellasse, sed histriones etiam novos; unde καινοῖς τραγῳδοῖς apud *Plutarchum*. Per ista non multum profici satis patet. *Kuhnius* in *AElian.* Ind. V. Καινὸς, apertius exponit, *tempore, quo novi Tragoedi spectantur; novis Tragoedis certantibus:* quamquam ea veterum, quae profert, loca minus accurate cum hac locutione comparet. *J. Perizonius* ad *AElian.* V. H. II, 13. ita versatur in hac re, ut incertus fluctuet, nec satis expeditum habeat, quid constitui velit, aut qua in parte a *Kuhnio* sibi discedendum putet. Scripserat *Eusebius* in Chron. p. 205. Νέρων κιθαρῳδίαις, τραγῳδίαις κατὰ Ῥώμην &c. ἐστεφανοῦτο κήρυξιν (addendum foret ex usitato Graecorum loquendi more ὑπὸ κήρυξιν, si recte *Scaliger* interpretatur, *sub praeconibus* vel *praeconio:* sed κήρυξις est *praeconum certamen*, ut in *Philostrati* V. A. T. IV. c. 24. de Nerone: αἱ δὲ νίκαι ἦσαν κιθαρῳδίαι & κήρυκες· ipse *Euseb.* p. 44. Νέρων δὲ κηρύκων ἀγῶνα ἐστεφανοῦτο, τραγῳδοὺς, κιθαρῳδοὺς, ἅρμα πωλικὸν, καὶ τὸ τέλειον καὶ τὸ διὰπωλον.) Istorum pravam *Hieronymi* versionem postquam castigavit Vir Maximus Anim. in *Euseb.* p. 196. haec mox subjungit: *Malim vero*, ludis tragicis & citharoedicis coronabatur sub praeconio. *Nam hoc frequentissimum fuit, ut coronae bene meritis darentur celeberrima die, puta,* τραγῳδοῖς, Διονυσίοις, *hoc est*, spectaculis tragicis *aut* Liberalibus, *ut est apud Demosthenem in Oratione pro Corona*, *in* Ψηφίσμασι, *quae ibi producuntur, & in Decreto Atheniensium in gratiam Hyrcani Judaeorum Ethnarchae apud Josephum.* In quibus nihil est, quod reprehendam, nisi quod disjungere videatur Scaliger, *spectaculis tragicis aut Liberalibus*, quae fuerant copulanda: quoniam vero ad certum aliquod tempus designandum aeque ac Διονυσίοις, cui pari structurae forma conjungitur, hic loquendi modus adhibetur, facile concedendum est *Scaligero* per τραγῳδοὺς ipsam significari temporis conditionem, atque adeo ludos scenicos, quibus fabulas agebant novi actores; cujus generis similia multa paulo peritiores praeterire non possunt: quamvis alioquin propria loquendi ratio alia non est, ac si Latine dicas, fabulam esse commissam, aut rem quamlibet evenisse Ludis Megalensibus, histrionibus vel actoribus novis, recteque propterea dederit *Faber*, *tragoedis novis*: nam quod priores Interpretes expressêrant, *per tragoedos novos*, abhorret ab antiqui moris veritate: non enim tragoedi, sed praecones in theatro solebant ἀνιστῆν, ἀνακηρύττειν, ἀναγορεύειν στεφάνους, nisi quis forte tragicus actor idem esset & praeco. Nunc videndum est, ut cuncta simul sub lectoris conspectum adducantur, in hac formula quomodo veteres varient. *AEschin.* in Ctesiph. p. 433. C. commemorat νόμων τὰ διδόκοτα ἐξουσίαν ποιεῖν τὴν ἀπόρρησιν τοῦ στεφάνου τραγῳδοῖς ἐν τῷ θεάτρῳ. & p. 434. E. μὴ καμίττειν τοῖς τραγῳδοῖς. Diversa sunt apud *Demosth.* περὶ Στεφ. populi decreta, ubi plenius occurrat, ἀναγορεῦσαι τὸ στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγῳδοῖς καινοῖς p. 486. C. p. 492. στεφανῶσαι Χαρίδημον & Διότιμον χρυσῷ στεφάνῳ, καὶ ἀναγορεῦσαι Παναθηναίοις τοῖς μεγάλοις ἐν τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι, καὶ Διονυσίοις, τραγῳδοῖς καινοῖς· & 493. A. in eo psephismate, quod Ctesiphon in gratiam Demosthenis suaserat: mox in Lege posterius omittitur ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις ἀναγορεύειν, prius ab *AEliano* V. H. II. c. 13. sed in ipso accusationis libello, quem AEschines adversus Ctesiphontem detulit p. 481. D. auctius, ἀναγορεῦσαι ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τοῖς μεγάλοις, τραγῳδοῖς καινοῖς. Aliquantulum hinc divertit *Plutarch.* T. II. p. 603. C. Academia domicilium erat perpetuum Platonis, Xenocratis & Polemonis, πλὴν μιᾶν ἡμέραν, ἐν ᾗ Ξενοκράτης καθ' ἕκαστον ἔτος εἰς ἄστυ κατῆει Διονυσίων καινοῖς τραγῳδοῖς, ἐπικοσμῶν, ὡς ἔφασαν, τὴν ἑορτήν· ita distingui debent, ne quis errore Interpretis implicetur. Contra Scriptor Arg. ad *AEschinis* Orat. conditum a Ctesiphonte decretum jussisse refert ἀναγορεῦσαι τὸ στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τραγῳδῶν καινῶν· mutat iterum hanc formam, modo scriptura vitio careat, *Anonym.* in Hypoth. Orat. pro Cor. ἐν τῷ θεάτρῳ τραγῳδῶν ἀγομένων καινῶν, ἴσως ὅτι πλήθη σιωπηρίχει ἐπιθυμοῦντα καινὰ δράμαλα βλέπειν· optimum *Victorium* memoria fefellit, quando notat: *In plebiscito etiam quodam, incluso nunc in oratione Demosthenis pro Ctesiphonte, scriptum est,* τραγῳδῶν ἀγομένων καινῶν· extra Hypothesin illam, cujus auctor se non doctissimum satis prodit, nusquam invenias. Cum his jam tempus est ut componamus, quae in AEschinis ὠδῆς ὁμόμων γραφῇ reperiuntur apud *Demosth.* p. 481. D. ἔτι δὲ μὴ ἀναγορεύειν τὸ στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις δεῖ τραγῳδῶν τῇ καινῇ· offendit lectio tam inusitata: *Wolfius* adscisciit εἰσόδῳ, haud inepte: *Perizonius*, si verum dicere licet, absurde ἡμέρᾳ· quis enim auribus exercitatis inauditum loquendi ge-

ejusque discipulus; etenim optimus rhetor est Timon, & quicquid ei libuerit.

καὶ μαθητὴς [a] αὐτῦ ὤν· καὶ γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὁπόσα ἂν ἐθέλῃ. Τυτὶ

[a] Αὐτῦ] Deest in F.

genus ferat, τραγῳδῶν τὸν καινὸν ἡμῶν; Ego, quum praestantissimus Cod. Aug. suppeditet καινῶν vel τ καινῶν, non video, quid obstare possit, quominus auctoritati ejus obtemperemus tot exemplis firmatae. Porro solent integra locutione καινῶν ἀγωνιζομένων τραγῳδῶν *Plutarch.* Symp. p. 710. F. *AEschin* in Ctesiph. p. 433. B. ἀδὲ ἐκκλησιάζοντων Ἀθηναίων, ἀλλὰ τραγῳδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, ἀδ' ἐναντίον τῦ δήμου, ἀλλ' ἐναντίον τ Ἑλλήνων. Idem p. 434. B. rariore forma scripsit, quam alibi extare non sane memini: γινομένων γὰρ τ ἐν ἄστει τραγῳδῶν ἀπεκρύπτετον τινές &c. quod si sanum qui potest aliter explicari, quam, *factis enim, qui celebrari solent in asty, ludis tragicis?* Ἐν ἄστει vero, quia Liberalibus urbanis, Διονυσίοις ἀστικοῖς, τοῖς κατ' ἄστυ, sive μεγάλοις ista fieri solebat fabularum commissio: sic & p. 435. A. τ χρυσεῦν στέφανον, ὃς ἂν ἐν τῷ θεάτρῳ ἐν ἄστει ἀναρρηθῇ. Tandem in illo populi decreto, cujus *Scaliger* meminit, ad Hyrcanum missо apud *Joseph.* A. J. XIV, 8. p. 699. ἀνεικεῖν δὲ τ στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγῳδῶν τ καινῶν ἀγομένων, καὶ Παναθηναίοις, καὶ Ἐλαφηβολίοις ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι eum in modum postrema constituo. Verum ex hoc loco facile cuivis in mentem veniat, pro τραγῳδῶν in Anonymo Hypotheseos auctore revocandum esse τραγῳδῶν eo magis, quod insolens quiddam & vix usitatum sonet, τραγῳδῶν ἀγομένων. Immo non diffiteor, multo mihi phrasin expeditiorem videri, si corrigere concedatur utrobique τραγῳδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, &, τραγῳδῶν τ καινῶν ἀγωνιζομένων· nam licet τραγῳδοὺς in hac formula capias pro ludis ipsis scenicis, quibus actores novas tragoedias agebant, quod secundum Scaligeri mentem prolata a nobis exempla satis adstruunt, tamen vix crediderim, quemadmodum usurpantur ἀγομβρίᾳ τ ἑορτῆς, ἀγομένων τ Διονυσίων, Παναθηναίων, Ὀλυμπίων, sic perinde dici posse τραγῳδῶν ἀγομένων est enim in his rebus perceptu quidem difficilis, attamen aliquis modus, & certi fines, ultra quos usus, quantacumque libertate gaudeat, non procedit: neque a meo judicio multum discrepabit, si quis in ipso *AEschine* τῷ γινομένων anteponat ἀγωνιζομένων. Ceterum cur τραγῳδῶς καινοῖς dici consueverit, ratio est, quod Liberalibus urbanis non tantum poëtae recentes fabulas in scenam darent, ut distertis verbis docet *Schol. Aristoph.* ad Nub. v. 311. praesertim Tragici tetralogias suas, quam in rem egregius est, at parum haëtenus, ni fallor, intellectus *Diogenis L.* locus III, 56. sed etiam actores scenici forte ducti suis quisque poëtis attribuerentur. Atque haec est illa νεμησις ὑποκριτῶν, de qua *Hesychii* verba nonnihil, quam vulgantur, emendatiora proponere juvat: Νέμησις ὑποκριτῶν· αἱ ποιηταὶ ἐλάμβανον τρεῖς ὑποκριτὰς κλήρῳ νεμηθέντας, ὑποκρουσομένους τὰ δράματα. ὧν ὁ νικήσας εἰς τέτταρα ἐκρίτας παρελάμβανεν ἔχειν δὲ ὡς ἂν (vel οἷον) διαίρεσις· eadem fere in *Suida*: quod initio dicitur, neminem morari potest: deinceps sequentia sic interpretor: *quorum poëtarum qui superior discessit, in posterum sine sortis discrimine suos sibi actores legebat:* nam in Notas *Mauss.* ad *Harpocr.* p. 294. summi *Valesii* subitanea quaedam est, & non meditata conjectura refingentis εἰς τὸ πιεῖν ἄκρατον παρ. quam attentiore cura repetitam ipse sine dubio primus abjecisset: ἀκρίτως χωρὶς κλήρου pari modo sumitur a *Schol. Aristoph.* ad Plut. v. 277. Ex his, ut mihi quidem est persuasum, expediri debet proverbium aliquod ab *Harpocratione* & *Suida* commemoratum, quod postquam *Erasmus* perperam accepit, haud scio, an quisquam alius feliciore cura fuerit aggressus. Primum *Harpocrationem* ita restituo: Τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιεῖται. Λυκοῦργος ἐν τῷ πρὸς Δημάδην. Δίδυμος φησὶν (ita Mediceus Codex: hoc autem probes, an *Suidae*, ὡς Δίδυμος φησὶ, nihil interest) ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τ ἁρμοζομένων πρὸς τὰ ἐπιόντα, καὶ σεμνοποιουμένων ἑαυτούς. Talem, si cui forte difficilior videatur, habent sensum: *Aliis* (pone, in sequentem annum) *tragoedis* vel *ludis tragicis decertabit. Lycurgus Orat. contra Demadem. Proverbium ad eos spectat, qui se comparant ad res venturas suscipiendas, & largis promissis magnificos se faciunt.* Sic nimirum existima Demadem, ut judicium effugeret, operam suam in posterum luculentissimam Athenienses venditasse; perfecturum se multis & egregiis meritis, ne eos sui accusatorum e manibus erepti unquam poeniteat: immo vero, *Lycurgum* respondere, hunc hominem tot criminum convictum, quem nunc tenetis, dimittite, & vanis pollicitationibus ductari vos finite; scilicet τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιεῖται. Conjecturae fidem facit usus τῦ ἁρμόξεσθαι πρός τι certissimus hac structura: contra σεμνοποιεῖν ἑαυτὸν πρὸς τὰ ἐναντία, aut simili modo qui dixerit, nemo, ut opinor, dabitur. Jam *Erasmum* lege in, *Alios tragoedos provocat:* nam de *Schotto*, homine literarum studiosissimo, ad *Suidae* Prov. C. XIII. n. 86. non magnopere miror, si nihil extricet. Nunc teneri non possum, quin *Mich. Apostolii* locum proferam ex C. XIX. n. 41. Τορώνη] Δίδυμος φησὶν, ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τ ἁρμοζομένων & σεμνοποιουμένων ἑαυτοὺς πρὸς τὰ ἐναντία. Ἰσοκράτης δὲ φησὶν πόλιν εἶναι ἐν Θράκῃ. Ex iis, quae dixi, dubium esse nemini potest, quin ista Δίδυμος . . . . τὰ ἐναντία ad paroemiam illam commemoratam ejusque declarationem pertineant: tum animadvertendum in *Harpocratione* praecedere: Τορώνη· Ἰσοκράτης Παναθηναικῷ, πόλις ἐν Θράκῃ &c. His perpensis quid planius est, quam ut colligas, duos articulos disparatos vel ipsius *Apostolii* culpa, vel Codicis, unde sua descripsit, perverse in unum coaluisse? Porro si suspiceris, de Torone quae dicuntur, ad proverbium aliquod explicandum debuisse scribi, quandoquidem tale est *Michaelis* i. stitutum, id quoque non est, ut longe quaeras: sponte enim offert se, literarumque ordini commode respondet Τορωναίου λιμένος καφότερος, cujus meminit *Strab.* C. IV. n. 68. hunc in medium restituendus Καφότερος τῦ Τορωναίου (vel Τορωναίων) λιμένος] Λιμὴν ἐστιν ἐπὶ Τορώνῃ τ Θράκης· ταινίας δὲ ἔχει δύο μακρὰς τὰς ἀπὸ τῦ πε-

Τοιτὶ μὲν οὖν σοι τὸ ψήφισμα· ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν ὡς σέ, ἂν ὅπως τῷ σῷ ὀνόματι Τίμωνα ὠνόμακα. ΤΙ. πῶς, ὦ Δημέα, ὃς οὐδὲ γεγάμηκας, ὅσαγε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι; ΔΗ. ἀλλὰ γαμῶ, ἢν διδῷ θεὸς, ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γεννηθησόμενον (ἄρρεν γὰρ ἔσται) Τίμωνα ἤδη καλῶ. ΤΙ. οὐκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ οὗτος, τηλικαύτῃ πληγὴν λαμβάνων. ΔΗ. οἴμοι· τί τοῦτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους, καὶ καθαρῶς ἐλεύθερος, οὐδ' ἀστὸς ὤν; ἀλλὰ δώσεις οὐ τάχει τὴν δίκην τάττε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας.

ΤΙ. Ἀλλ' οὐκ ἐμπέπρησαι, ὦ μιαρέ,

52. Ad hunc igitur modum ſe tibi habet decretum; ego autem de adducendo ad te filio cogitabam, quem de tuo nomine Timonem vocavi. TIM. Quo pacto, Demea, qui, quod ſciam, nunquam uxorem duxiſti? DEM. At, deo juvante, ducam anno proximo, & liberis creandis operam dabo; &, quod naſcetur, Timonem ei jam dico nomen; nam haud dubie mas erit. TIM. Haud equidem ſcio, utrum tam gravi ictu accepto uxorem unquam ducturus ſis. DEM. Hei, hei. Quid hoc? tyrannidem invadere cogitas, Timon, liberos homines percutiens, tu, inquam, de cujus libertate & civitate non plane conſtat? ſed cito pœnas dabis, tum ob alia multa, tum quod ignem arci ſubjeceris.

53. TIM. At enim, o ſcelus, incenſa arx

πολέμους καθαίρουσας (vel καθήκουσας, vel potius καθατιθούσας) ὡς μὴ ἀκούειν τοῖς σὺν αὐτῷ τὸν Θαλάττης ἦχον. cui emendationi tanto minus diffido, quod *Petri noſtri Weſſelingii* calculum tulerit: haec in Prov. Alexandr. truncata n. 91. pariter autem quum in *Heſychio* V. Λημνίσκους prave legeretur ϛινὰς, eruditus homo ad marginem refinxit, ταινίας. Vide jam, quomodo mirifica moliatur in *Apoſtolio* Vir primarius *Th. Reineſius* V. L. I. c. 24. & proverbium excudat Τορωναῖοι, vel, Τορώνης στόγγοι, quale nulla Graecorum memoria putem extitiſſe: ſubſcripſit tamen ejus ſententiae *Reineſio* non inferior *L. Holſtenius* ad *Stephan.* in Τορώνη praeterea, ut error ſaepe errorem trahit, pro Iſocrate Socratem, quippe Ὀρφικῶν auctorem, ſubſtituendum arbitratus eſt; de quo, ſi ad manum habuiſſet *Harpocrationis* locum, nunquam cogitaſſet. Ceterum ut τραγῳδοὺς ἀγωνίζεσθαι, ſic & τραγῳδοῖς νικᾶν *Andocid.* in Alcibiad. p. 34. *Iſaeus* p. 54. ὅτος τῇ μὲν φυλῇ εἰς Διονύσια χορηγήσας τέταρτος ἐγένετο, τραγῳδοῖς δὲ ϛ πυρρίχισαῖς (ineptum eſt πυρρίσταις, quod vulgatur) ὕστατος. *T. H.*

53. Τοιτὶ μὲν οὖν σοι τὸ ψήφισμα] Cl. *Faber* in his verbis manifeſtum errorem agnoſcit, quia σοὶ, non τοὶ vulgatum ſit. Sed ne parum Faber & hic audiendus ſit, vereor. Etenim neutiquam debuit, ut ſaepe alias ſolet, ſeparatim ſpectare Faber haec σοὶ ὡς σε at σοὶ eo, quo locatum eſt, ordine ſpectatum, elegantiam & conſuetudinem loquendi Noſtro frequentiſſimam exhibet. Παρέλκει nimirum σοὶ, ut in Nigrino §. 5. Οὕτω σοὶ καὶ αὐτὸς ἔνθους ϛ μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων ἀφειρχόμαι. *Ita tibi ipſe, plenus numine atque ebrius ſermonibus circumeo.* In Deor. Marinor. Dialog. II. §. 2. Τυφλός εἰμί σοι, ἂ Ποσειδῶν & III. Ἡ δὲ, πῶς σοι γῆς αὕτη ῥέει; In Necyomantia §. 21. ſimiliter poſt ψήφισμα apud Inferos κυριωθὲν legimus, Ταῦτα μὲν δὴ σοι τὰ σὺν σκηλησίᾳ. In Contemplantib. §. 1. Οὕτω δὴ καὶ γὼ σοι πάλιν ἀμβλυώττω. & §. 5. Σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ ἀφειλέσθω, ἐπισκόπει ἅπαντα. & paſſim alibi, etiam apud alios. Miror profecto doctiſſimum *Fabrum*, quod uſus hujus voculae σοὶ, ita receptus, eum fugit: nec tantum id hic ad Timonem oſtendit, ſed & ad Mortem Peregrini §. 31. ubi cum rectiſſime legatur, Ταῦτα μέν σοι τὰ ἐν Ἡλιδί, Faber continuo *Leg.* ait, Ταῦτα μέν τοι.

Sicut σοὶ, ita & μοὶ ſaepe παρέλκει. Timon Noſter §. 41. Ἄγε δή, ὦ δίκελλα, νῦν μοι ἐπίρρωσον σαυτήν. Similem in modum ἡμῖν eleganter abundat in Necyomantia. Καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφῖξαι. In Contemplantib. Κάτα αἰμάξεται ἡμῖν δηλαδή. In de Sacrificiis: Ἐτυθήκει ἂν ἡμῖν ὁ Ἥφαιϛος. In Hermotimo: Ἔξω ἡμῖν φιλοσοφίας μανίτωσαν οἱ τυφλοί. Non ſatis ad hunc pleonaſmum etiam τῇ ἡμῖν videtur attendiſſe, omnis elegantiae & politae eruditionis quondam decus, *Aeg. Menagius*, dum in verbis *Luciani* adverſus Indoctum §. 3. [ὑπὸ λογιότητος τοιαύτας ἡμῖν οὐ παισὶν ἐπιτιθεῖ] non locum habere τὸ ἡμῖν ſibi videri ait, legendumque cenſet ὑμῖν. Plane autem nihil ibi mutandum; nam vel ex hoc, quem oſtendimus ſatis eſſe frequentem, pleonaſmi uſu poteſt & illic locutus eſſe *Lucianus*; vel intellexiſſe ἡμῖν tamquam σὺν ἡμῖν, *nobiſcum*. Dialogum enim iſtum videtur *Lucianus* ſcripſiſſe contra popularem quemdam & aequalem ſuum. Paullo quoque ante dixerat: Τί δ' ἂν φῇς, καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι; ubi ἡμῖν itidem, ut videtur conſideraſſe interpres, poteſt eſſe παρέλκον.

Invenio quoque τὸ αὐτῷ apud *Lucianum* redundare in Contemplantib. Εἰ μάθοι, ὅτι ἡ μὲ, ἕξει τέλα αὐτῷ. Apud eumdem in De luctu: Λοιπὸν ὃν ἔχειν αὐτὸν τῶν παρόντων ἕνεκα ταῦτα λαμῶν, ἅθ' ὅ, τι (ſic enim diviſim, non junctim ὅτι, ut vulgo, legendum) πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα. *Reliquum igitur eſt, eum talia nugari ob eos, qui adſunt, plane ignarum quid filio ſuo acciderit.* Apud Latinos quoque *mihi, tibi, vobis*, aliquando παρέλκειν, quis ignorat? *J. J.*

57. Ὅσαγε] Ἀντὶ τοῦ, ὅσονγε. *J. Br.*

Ibid.

arx non eſt: quare cuivis apparet eſſe te ſycophantam. DEM. At perfodiſti ærarium, & inde natæ tibi opes ſunt. TIM. Sed perfoſſum non eſt; quare ne iſthæc quidem credibilia ſunt, quæ dicis. DEM. Perfodietur quidem poſtea; ſed jam illa omnia penes te habes, quæ in eo antehac fuere. TIM. Itaque hunc tibi ictum habeto denuo. DEM. Hei, hei tergo meo. TIM. Mitte clamorem; ſin minus tertium tibi ictum inflixero: alioqui hoc plane ridiculum mihi acciderit, ſi unicum modo homuncionem, eumque impuriſſimum perdere nequeam, qui Lacedæmonios mille inermis ipſe internecione deleverim. Nam fruſtra quoque vicerim Olympia, & pugilatu, & lucta.

ἡ ἀκρόπολις, ὅϛε δῆλός εἶ συκοφαντῶν. ΔΗ. ἀλλὰ γ' ὤλετεις, τ' ὀπισθόδομον διορύξας. ΤΙ. εἰ διώρυχλαι οὐδὲ ἔτως ἔϛε ἀπίθανά σε γ' ταῦτα. ΔΗΜ. διοϛυχθήσε῀ μὲν ὕϛερον· ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ ὄντ' αὐτῷ ἔχεις. ΤΙ. ἐκεῖν γ' ἄλλῳ λάμβαν. ΔΗΜ. οἴμοι τὸ μετάφρενον. ΤΙ. μὴ κέκραχθι· κατοίσω γάρ σοι γ' τρίτλον. ἐπεὶ γ' γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαιμονίων μοίρας καλακόψας ἄνοπλος, ἓν δὲ μιαρὸν ἀνθρώπιον μὴ ἐξαπορίψας. μάτλω γὰρ ἂν εἴην γ' πεπικρὼς Ὀλύμπια πυξ, γ' πάλην.

54. Quid hoc autem? ecquid hic eſt Thraſycles philoſophus? & certe is eſt. Sane ex-

Ἀλλὰ τί τῦτο; ἐ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος ἔτός ἐϛιν; ἐ μὰ ἔγ' ἄλλος· ἐκπετάσας

a Διορύξας] ὀρύξας Schol. διωρύξας priores Edd. Ἀμφορύξας F. Marg. AIW. b Διοϛυχθήσεσθαι] διωρυχ. Edd priores. c Μιαρὸν] μικρὸν F. Marg. AIW.

69. Τὸν ὀπισθόδομον * ὀρύξας] Ὡς ἱερόσυλον Ἀμβάκων ταῦτα φησὶ· ὁ γὰρ ὀπισθόδομος ἱερὸν τὸ ὄπισθεν τῆ ἀδύτου ἱλίγετο. V.

* Ὀρύξας] L. ut in textu eſt διορύξας. M. du S.

Ibid. Ἀλλὰ γαμῶ] Ego, quanquam ceteroquin ſingularis hujus libelli venuſtas & comicus lepor mirifice me capiat, offendi me tamen profiteor hac nimis affectata deterrimi aſſentatoris atque incredibili blanditia, quae quum nihil habeat ingenioſe ridiculum, nullam probabilem ingenii adulatorii notam, tuto potuerat a *Luciano* ac ſine ullo elegantiae diſpendio praetermitti. T.H.

62. Πλαγὼν λαμβάνων] Vid. *Def. Herald.* Anim. in *Salmaſ.* Obſ. ad J. A. & R. II. c. 9. §. 11. T.H.

63. Τυραννίδι] *Cives tuos ultro pulſans.* J. Br.

Τυραννίδι] Invidioſe & odioſe ſupra modum Athenis praeſertim. *Terent.* in *Phorm.* & paſſim alibi. *Anonym.*

Ibid. Τύπτεις τοὺς ἱλευθέρους] *Def. Herald.* Obſ. & Emend. c. XLVIII. Tyrannidem Athenis vulgo potentioribus & ad inferendas injurias promtis objiciebant, nullumque erat in civitate liberrima crimen invidioſius: Comicis frequens: *Ariſtoph.* Veſp. v. 415. Ταῦτα δῆτ' ἐ δικαὶα, γ' τυραννίς ἐϛιν ἰμφανής. v. 462. T.H.

66. Τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας] Commode notavit *Steph. Bergler.* ad *Alciphr.* I. Ep. 32. αἰτησάτι παρ' αὐτῦ (τῦ σῦ ἰρασῦ) γ' ὄψει σεαυτὴν ἢ τὰ πεύκια ἐμπεπρηκυῖαν ἢ τὰς νίκους καλαλύουσαν. *Poll.* IX, 156. ex Hyperidis oratione pro Lycophrone: ἢ πεφίαν προδοσίαν, ἢ ἀρχείων ἐμπυρισμὸν (ἐμπρησμὸν in quibusdam libris olim fuiſſe lectum, e *Polluce* colligi poteſt) ἢ κατάληψιν ἄκρας. Haec erant talia, ut crimen apud Athenienſes nulli gravius potuerit impingi. T.H.

69. Τὸν ὀπισθόδομον] *Opiſthodomus*, locus eſt Athenis in arce, ubi aerarium. J. Br.

Τὸν ὀπισθόδομον διωρύξας] Ἁπλῶς Interpres *effoſſo aerario*. Sed aliud voluit hic Demeas. cum enim dixiſſet τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας, ſubjungit τ' ὀπισθόδομον διορύξας. Nam ὀπισθοδόμ῀ locus erat ὀπίσω τῦ νεὼ τ' καλουμένης Πολιάδ῀ ἔχων θύραν, ὅπου ἦν θησαυροφυλάκιον. *Interpres Ariſtoph.* ad Plut. *Lucian. Herod.* J.B.

70. Διωρύξας] Haud dubie διωρύξας pro participio ponitur: ſcribe ergo διορύξας. *Immo vero dives es, effoſſo aerario*, ſive, *ut qui aerarium effoderis.* Scholiaſtes legit ὀρύξας, minus recte. J.J.

Διορύξας] Secuti ſumus Cl. *Jenſii* emendationem omnino neceſſariam. In omnibus διωρύξας prave legitur praeter J. quae habet Ἀμφορύξας. Vide initium Ἱ. β'. M. du S.

78. Μικρὸν] Ex Ed. J. arripui: reliquae μιαρὸν, quod minus arridet, quamvis alibi a noſtro uſurpatum videam, Καλαπλ. c. 12. quia hic *robur*, non *juſtitia*, Timonis requiritur. M. du S.

Μιαρὸν] Μιαρὸς & μικρὸς ſaepe confunduntur: illud hujus vice reſtituit egregie ſummus *Bentleius* in Callim. Ep. VII. Hic omnino repudiandam cenſeo ſcripturam editionis Juntinae. Convicium gravius, quale merebatur Demeas, atque Atticis perquam familiare. T.H.

82. Ἐκπετάσας τ' πάγωνα] Character philoſophi, quem paſſim proponit, ut βίων πρ. in Piſcat. in Catapl. J.B.

σας γῆν τ πώγωνα, ἡ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας, ἡ βρενθυόμενός τι πρὸς αὑτὸν, ἔρχεται, τιτανώδες βλέπων, ἀνασεσοβημένος τ ὀπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, Αὐτοβορέας [a] τις, ἢ Τρίτων, οἷος ὁ Ζεῦξις ἔγραφεν. οὗτος ὁ τὸ χῆμα εὐσταλὴς, ἡ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ [b] σωφρονικὸς τ ἀναβολὴν, ἕωθεν μυρία ὅσα περὶ ἀρετῆς διεξιὼν, ἡ τῶν ἡδονῇ χαιρόντων καὶ ἡγορῶν, ἡ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν, ἐπειδὴ λουσάμενος ἀφίκοιτο ὀπὶ τὸ δεῖπνον, ἡ ὁ παῖς μεγάλην τ κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ (τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα) καθάπερ τὸ Λήθης ὕδωρ ἐκπιὼν, ἐναντιώτατα ὀπιδείκνυται τοῖς ἑωθινοῖς ἐκείνοις λόγοις, προαρπάζων ὥσπερ

porrecta barba, extensis superciliis, graviter secum ac superbe murmurans venit, Titanicis oculis aspiciens, capillis anterioribus retrorsum rejectis, plane illum ipsum Boream aut Tritonem referens, quos pinxit Zeuxis. Hic ille est, qui habitu simplicitatem, incessu modestiam, pallio sapientiam, ac moderationem præ se fert; qui omane de virtute differit, & eos, qui voluptate gaudent, graviter accusat, frugalitatem laudans; talis vir, ubi lautus a balneo ad cœnam venit, & ei capaciorem calicem servulus porrexit, (meracius autem libenter bibit,) quasi letheum poculum hauserit, ea omnia facit, quæ plane cum illis matutinis sermonibus pugnant, convivis cibaria veluti mil-

a Τις] Deest in *J.* b Σωφρονικὸς] Schol. *V.* & *F.* Σωφρονίσκου.

84. Βρενθύεσθαι] * Διὰ θυμὸν μαίνεσθαι, ἢ προσκοπεῖσθαι, ὀργίζεσθαι ἡ βρενθύεται, ἐπαίρεται. Βρένθος ὃ καὶ μύρου, ᾧ χριόμεναι αἱ γυναῖκες μέγα φρονοῦσι. *V.*

* Διὰ θυμὸν μαίνεσθαι] Haec *Suidae* debentur in Βρενθύεσθαι. Ante ὀργίζεσθαι comma fuit in *E. A.* secus atque oportebat: est enim, *iram, speciem irati prae se ferre.* *T. H.*

† Οἷον τοῦτο σ.] Prava lectio Scholio huic ansam dedit. Sophronisci filium. *M. du S.*

Distingue Οἷον τοῦτο σίπαιχον. Intelligi voluit Scholiastes οἷον Σωφρονίσκου, tanquam Sophronisci aliquis. *T. H.*

84. Τιτανῶδες βλ.] *Erasm.* in Adagio, *Titanicus adspectus.* *J. Br.*

86. Αὐτοβορέας] *Ipsemet Boreas, aut Triton:* Deus marinus ac buccinator. *J. Br.*

Αὐτοβ.] Sic Αὐτοβαΐδη in Ῥητ. c. 12. *M. du S.*

Αὐτοβορέας] Praeterquam ex hoc loco aliunde notae non sunt hae Zeuxidis tabulae, neque *Junius* in Catal. Artif. quemquam alium extra Lucianum adduxit testem. Αὐτοβορέας autem verus & ipsissimus Boreas: αὐτοανθρώπῳ ὁμοῖος quale fit, videbimus ad Philops. §. 18. *Alciphr.* III. p. 446. στείλας ἑμαυτὸν ἀγριικῶς &c. αὐτοσκαπανεῖς ἐδόκουν. Ὁ, τι βασιλεὺς τ τρόπον ἦν αὐτοαπλότης apud *Suid.* in V. Vid. *Simpl. Verin.* sive *Salmas.* de Transsubst. p. 534. Ejus generis apud Philosophos frequentantur, αὐτάρκη, αὐτοσοφία, quibus appellationibus Deum adficiunt. *T. H.*

87. Ζεῦξις] Zeuxidis hanc tabulam, quænam fuerit, haud facile est ex hoc loco conjicere. In Poecile positam fuisse suspicor. *M. du S.*

Ibid. Ὁ τὸ χῆμα εὐσταλὴς] Tangit hunc locum *Olt. Ferrar.* de Re Vest. P. II. lib. IV. c. 6. *T. H.*

88. Κόσμιος τὸ βάδισμα] Sic in Harmon. βαδίσει εὐρύθμῳ. Dixi ad illud *Petron. Incessus iste compositus.* Sic in tractatu de Saltat. & in Demonact. vita, & antea. *J. B.*

89. Σωφρονικὸς] Scholiastes hic aliter legit; nempe Σωφρονίσκος in quo nullam prae vulgata lectione perspicio elegantiam. *J. J.*

91. Τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν] Φιλοχρήματοι isti philosophi ἡ ῥυπαροὶ τὴν καρδίαν, nihil aliud in his dialogis laudant quam τὸ ὀλιγαρκές. Sic pag. seq. & passim, quibus tamen nihil usquam satis. *J. B.*

93. Μεγάλῳ τῇ κύλικι] Sic Lapith. τῷ ζωροτέρῳ, *amariore:* amabant calices amariores: μεγάλῳ autem videtur esse κύλικος ὄγκωμα, ut apud *Virg.* I. Æn. *Achil. Tat.* lib. 2. *J. B.*

96. Ὥσπερ ἱκτῖνος] Vid. P. *Burmann.* ad *Petron.* p. 193. *Plato* de Rep. I. p. 589. E. ἀλλ' οὐσπερ οἱ λίχνοι τῶν ἀεὶ ὑποφερομένου ἀπογεύονται ἁρπάζοντες &c. Testimonium est coqui non nimis honorificum de philosophis apud *Athen.* IX. p. 404. D. Τῷ φιλοσόφῳ παρίσηκα κωλάειν, πόδας Ἀδελφάγου τὸ ζῶον ὡς ὑπερβολὴν Ἐξύ —. *T. H.*

98. Τὸ γήσιον ἀνάπλεως] Ut in Lapith. & Merc. Cond. quod in Nigr. §. 25. dixit ἐμφορεῖσθαι. *J. B.*

2. Τὰ τρύβλια] Generaliter pro catinis apud *Aristoph.* ubi tamen interpretantur τὸ τρύβλιον εἶδος ἐξυβάφου, ad Pac. ad Concion. aliter etiam Hesych. *J. B.*

Ibid. Τῷ λιχανῷ] De indice digito, sive λιχανῷ, *Casaub.* ad *Athen.* c. 13. lib. 1. *J. B.*

4. Μεμψίμοιρος &c. ὄφελος] Ita vertenda haec verba: *Semper querulus, ut totam placentam, vel suem totum inter alios accipiat, quod edacitatis & insatiabilitatis culmen est.* Testatur *H. Stephanus* vocem ὄφελος verti *culmen, fastigium* in vulgatis Lexicis, sed sine exemplo. Hoc accipiat, neque enim aliter hic locus verti potest. Quo sensu sumtum ὄφελος deducendum ab ὀφέλλω, quatenus significat, *augeo, accumulo.* Hinc ὄφελος inter alia ab *Hesychio* dicitur significare αὔξησιν, *augmentum.* *J. C.*

Ibid. Πλακοῦντα...] Ea enim domum auferre apud veteres moris erat. Vid. Nigr. c. 25. *M. du S.*

5. Ὁ,

milvus præripiens, & ſibi accumbentem cubito propellens, mentum caryca illitum habens, canum more incurvus ſe ſe cibis implens, quaſi in patinis virtutem inventurum ſe ſperans, lances digito indice ſedulo detergens, ut nihil ex alliato quidquam relinquat.

55. Iniquius partita obſonia ſemper querens, ut ſolus placentam aut aprum integrum ſibi habeat; tum porro, (qui gulæ & inſatiabilis voracitatis fructus eſt,) ebrius ac temulentus, non ad cantum usque & ſaltationem, ſed ad convicia & iracundiam provehitur. Ibi ſumpto in manum calice, multos ſermones funditat. Tum enimvero de ſobrietate & modeſtia agit, idque jam vi-

ἰκτῖνος τὰ ὄψα, καὶ τὸ πλησίον ἀγκωνιζόμενος, καρύκης τὸ γένειον ἀπάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορούμενος, ὀπτικευφῶς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν εὑρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον τῆς μυττωτοῦ καλαλίποι.

Μεμψίμοιρος ἀεὶ [c] ὡς τὸ πλακοῦντα ἄλον, καὶ τὸ σῦν μόνος τὸν ἄλλων λάβοι, ὅ, τι τῆς λιχνείας καὶ ἀπληστίας ὄφελος, μέθυσος, καὶ πάροινος, οὐκ ἄχρις ᾠδῆς καὶ ὀρχήσεως μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας, καὶ ὀργῆς προσέτι. καὶ λόγοι πολλοὶ ὑπὸ τῇ κύλικι, οὐτότε δὴ καὶ μάλιστα, περὶ σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος· καὶ ταῦτα φησὶν ἤδη ὑπὸ τῆς ἀκρά-

τεια

[c] Ὡς] καὶ Marg. *A1W.*

98. Καρύκης] ‡ Βρῶμα Λύδιον ἐξ ὀψαρίων ἡ καρύκη. *V.*

3. Τῆς μυττωτοῦ] Μυττωτὸς τρίμμα ἐξ ἀρτυμάτων πολλῶν συντεθειμένον· ἐπάλειον δὲ § καί τι ὑπότριμμα λέγε

‡ Βρῶμα Λύδιον] Ex *Suida* in Καρύκη, & *Heſychio*, in quibus tamen multo plura. *T. H.*

§ Καί τι] Interpoſuit *Moſes du Soul*, & mox πῶν. *Ariſtophanis* locus in Pac. v. 272. *T. H.*

στικοῤῥόδων, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ. Ἔοικε δὲ νὴ μυττωτὸν τὸ λεπτὸ τὸ κρεῶν ἐν τῷ ζωμῷ γλοιῶδες καλεῖν, ὃς τῷ ζωμῷ ἐκλελοιπότος τῷ ¶ τρυβλίῳ ἐνεκάθηται. *V.*

¶ Τρυβλίῳ] Emenda τρυβελίῳ. *J. J.*

Si tanti eſt monere, idem viſum fuit *M. Slade* & *M. du Soul*, qui praeterea pro περικάθηται ex *V.* & *C.* notavit παρακάθηται. *T. H.*

5. Ὅ, τι περ. λ. καὶ ἀ. ὄφελος] Ad ſequentia referunt *Eraſmus*, *Benedictus*, &, quod miror, *Tan. Faber* contra primas Edd. in quibus major eſt diſtinctio poſt ὄφελος poſita. *Clerico* ſi locutionis indoles, quam & priores ignorarunt, fuiſſet perſpecta, res melius ſucceſſiſſet. De eo, quod in quoque genere praeſtantiſſimum eſt atque excellit, iſtam loquendi formulam uſurpant Graeci: *Xenoph.* Hell. V. p. 328. v. 32. παμπληθεῖς ἀπέκτειναν ἀνθρώπους, καὶ ὅ, τι περ ὄφελος ἦν τῇ τοιαύτου (male τούτου τῇ) στρατιώματος. *Arrian.* A. A. V. c. 15. p. 214. τὸ πεζὸν ὅ, τι περ ὄφελος ἐς τρισμυρίους, peditum ſtrenuiſſimos ad triginta millia. *Ariſtid.* T. I. p. 5. A. Muſas alloquitur, invitans, ut ſibi Jovis hymnum peracturo propitiae ſubveniant: εἴτε σὺ Ἑλικῶνι τῷ Βοιωτίῳ χορεύεις, τὸ Διὸς ἔργων τι καὶ δωρεῶν ὅ, τιπερ ὄφελος, *Vos*, *o Muſae*, *operum Jovis & donorum decus atque ornamentum*: *Canterus* in his vertendis prorſus aberravit. *Arrian.* de Venat. c. XX. καὶ τῶν θεάματος ὅ, τι ὠφελῆν (non muto: quanquam videri poſſit, ὅ, τι περ ἦν) ἄνθος αὐτῶν ἔξω τὸ θρέπτων (lego τὸ ἀφθρέπτων) σφᾶς, ἔφθειραν. L. p. 428. C. καὶ ἡ πλῆξ πολὺ ὑμῶν ἐς τὰ ὦτα ὅ, τιπερ ἀνθος ἐκ τοῦ ὑπηκόου καὶ παρὰ τὸ συμμάχων ἐξειλεγμένον. Igitur in *Luciano*; ſi lectionem receptam probas, tota placenta, vel porcus earum rerum, quae gulae heluationique inſerviunt, delicatiſſimum, vel caput coenae intelligetur: ſed vereor equidem, ne ante ὅ, τι περ exciderit ἦ, quod reprehendi malim, tali ſententia: *Querulus ſemper*, & *portione ſua non contentus*, *ut placentam totam*, *aut porcum ſolus prae aliis accipiat*, *aut quodcumque aliud gulae ſupra cetera gratiſſimum fuerit appoſitum.* *T. H.*

9. Ἐπὶ τῇ κύλικι] Solent ἐπὶ τὸ κυλικος. *Diogen. L.* II, 82. ἕως ἄν τις ἡμᾶς ἐπὶ τὸ κύλικος φλυαρῶν ἀφικέσθαι ſed multo frequentius ἐπὶ τῇ κύλικι. *Arrian.* A. A. VII. c. 27. ἐδόκει τι αὐτῷ ἐπὶ τῇ κύλικι γενέσθαι ὀξύτερον. *Ariſtaen.* I. Ep. 3. p. 18. ἅς (Διόνυσόν τε καὶ Ἀφροδίτην) ἐπὶ τῇ κύλικι συνάγοντες ἐθελγόμεθα· minus opportune *Mercerus*: *quos in pateram coactos delibavimus*: debuerat, *quos inter pocula conſociantes delectabamur*. Aliter *Appian.* de B. Mithr. p. 363. Χρυσίον ἐπί τε τῇ κύλικι καὶ τῇ τροφῇ &c. προθεῖναι, *aurum illi*, *qui calicibus eductis & cibi ingerendi multitudine ſuperior eſt*, *praemium ponere*. Hinc λόγοι ἐπὶ τῇ κύλικι, *ſermones ad vinum*, ut *Cicero* dixit *ad vinum diſertos* pro Coel. §. 67. vel, *qui ad menſam ſolent ſuboriri*, ut *Atta* in Megal. apud *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. VII, 33. Iidem λόγοι ἐπικυλίκιοι *Athenaeo* initio libri I., ubi vide *Caſaub.* ἐπικυλίκιος ἐξήγησις *Diogen. L.* IV, 42. Vox corrupta in *Plutarcho* de Muſ. p. 1148. D. Ἔχεις τοὺς ἐπικυκλίους περὶ μουσικῆς λόγους· Interpr. *circularem de muſica diſputationem*: *Luiſin.* Par. III. c. 11. melius ad ſenſum, *ſermones de muſica ad menſam habitos*: ſed quod *Aldus*

τῳ πονήρᾳ ἔχων, καὶ ὑπαυλίζων [a] γελοίως· εἶτα ἔμετον ἐπὶ τούτοις. καὶ τὸ τελευταῖον, χαμαί τινες ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου τὴν αὐλητρίδα ἀμφοτέραις ἐπειλημμένον· πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων οὐδενὶ [b] τῶν πρωτείων ἐφθόνησεν ἂν ψεύσματος ἕνεκα, ἢ θρασύτητος, ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα, καὶ ὀπίσω πρόκειται τὰ πρωτεῖα, καὶ ἡ γοητεία προηγεῖται, καὶ ἡ ἀναισχυντία παρομαρτεῖ καὶ ὅλως πάνσοφον τὸ χρῆμα, καὶ παγκάλως ἀκριβές, καὶ ποικίλως ἐντελές· οἰμώζεις τοιγαροῦν ἐκ εἰς μακρὰν χρηστὸς ὤν. Τί τοῦτο; παπαῖ, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς.

no fere depositus, & ridicule balbutiens: post hæc vomit. Ad postremum e triclinio a nonnullis effertur, tibicinam ambabus retinens manibus. Ceterum cum siccus est, nemini homini palmam vel mendacii, vel audaciæ, vel avaritiæ concesserit; sed assentatorum longe princeps est, & pejerare non cunctatur: illum in quovis negotio anteit fallacia, juxta autem sequitur impudentia; denique homo plane sapiens, & undiquaque consummatus est, & varia quadam perfectione præstans. Quare dabo operam, ut tam bonus vir jam jam auferat hinc grande infortunium. Quid hoc? papæ! tamdiu est cum venire distulit Thrasycles?

ΘΡΑ. Οὐ χτὶ ταὐτὰ, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τούτοις ἀφῖγμαι, ὥσπερ οἱ [c] σὺ τεθηπότες, ἀργυρίου, καὶ χρυσίου,

56. THRAS. Alia me causa ad te ut venirem compulit, quam quæ hos omnes; qui divitiarum tuarum amore perculsi huc concurrerunt, auri atque argenti, &

a Γελοίως] Γελοῖον priores Edd. b Τῶν πρωτείων] Ita *V2. B2. S.* ceterae pleraeque πρωτείων. c Σὺ] Ita recte *P. S. A.* Priores σοῦ.

20. Καὶ ἡ γοητεία προηγεῖται] Οὐδὲ Ζεῦξις, * ἢ ὁ Παρράσιος ἔτως ἡμῖν † ἀφ' φαρμάκων φιλοσόφων γοητείαν καὶ τιράτειαν γράψας διετυπώσατο, ὡς ‡ ἔτος ἀπαραλλάκτως

* Ἢ καὶ] Notaverat *M. du Soul* ἰδὲ, neque tamen addiderat, unde sumtum sit. Mihi satis facit ἢ καί. *T. H.*

† Δ. φ. φιλόσοφον γοητείας καὶ τιρατείαις] Id vult Graeculus Commentator, Philosophorum veneficia & praestigias exemplo Thrasyclis bellius effingi, quam coloribus fieri posset a Zeuxide vel Parrhasio: sed lege & tria tolle menda, δ. φ. φιλοσόφων γοητείας καὶ τιρατείας γρ. *J. J.*

‡ Οὕτως] Ita pro ἔτος emendavit *M. du Soul*, Ἀπαραλλάκτως intellige, *quam simillime*, vel, quemadmodum apud recentiores nonnunquam usurpari solet, *cum in modum, ut superari non possit.* *T. H.*

impressérat ἐπικυλικίους adjecta litera juvandum fuit. Hinc κυλικηγορῶν *Athen.* XI. p. 461. E. p. 480. C. καὶ τὸ κυλικηγορεῖν, ὅταν ἐπὶ τῇ κύλικι τὰς ἀγορὰς. *Poll.* VI, 29. λάλος, λῆρος, φλύαρος, κυλικηγορῶν, φορτικός. Commoda distinctione sententiam *Luciani* dilucidiorem dedi. Τότε δὴ saepe apud *Nostrum*: *Duker.* ad *Thucydid.* V. p. 327. n. 64. *T. H.*

12. Ὑπαυλίζων] Ψελλίζων ἐ μηδὲν ὑγιὲς λαλῶν. *Interp. Aristoph.* ad Nub. *J. B.*

Ibid. Γελοίως] In omnibus *Luciani* operum editionibus γελοῖος; mendose, haud dubie. Cl. *Hemsterhusius* recte in sua emendavit. *M. du S.*

13. Εἶτα ἔμετον] Idem Lapith. de his vomitibus copiose alibi. *J. B.*

15. Τῆς αὐλητρίδος &c.] *Utraque manu tibicinae adhaerentem.* *J. Br.*

16. Τῶν πρωτείων] *Nulli primas concesserit.* *J. Br.*

19. Τὰ πρῶτα] *Primum locum tenens.* *J. Br.*

20. Γοητεία] Hanc passim nugonibus istis exprobrat ut in Piscat. in Catapl. *J. B.*

21. Πάνσοφον τὸ χρῆμα] Cl. *Faber* legendum monet πάνσοφόν τι χρῆμα. Verum quidem est, in hac loquendi formula, saepe τι poni, ut alibi apud Nostrum, πανσόφως πάγκαλόν τι χρῆμα, & similiter saepe apud *Aelianum*, *Aristophanem* & alios. Sed mihi hoc in loco vulgata scriptura praeponitur; intelligendum enim est, quasi diceret, *Denique ut summatim dicam*, τοῦτο τὸ χρῆμα (Thrasycles nempe) ἐστὶ πάνσοφον, καὶ παγκάλως ἀκριβές, &c. Id enim hic Articulum τὸ valere, ex toto contextu perspicuum est. Et sic quoque in Βίων πράσει. Ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς· πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων δώρημα. *Age vero, advertat quilibet animum: id, quod videtis, est lautum aliquid, & divites* (emptores) *postulans.* Sane non ita temere immittenda falx critica, ubi quid primo adspectu videtur recedere a vulgari loquendi consuetudine; quum omnes voces non omni loco adhiberi queant eodem modo. *J. J.*

Πάνσοφον τὸ χρ.] *Aristoph.* Pac. v. 38. Μιαρὸν τὸ χρῆμα, καὶ κάκοσμον, καὶ βαρύ. *T. H.*

23. Οὐκ εἰς μακρὰν] *Brevi.* *J. B.*

Ibid. Χρηστὸς ὤν] Ironia. *J. Br.*

Χρηστὸς ὤν] Ironiam *Brodaeus* interpretatur, quae hoc quidem in loco omni aculeo destituta est: utcunque tamen exprimere conatus est *Faber*. Mihi, quanquam remedium nullum succurrat, displicet illud

χρη-

& ſumptuoſarum cœnarum ſpe, experiundi gratia quid in te aſſentationibus ſuis poſſint, virum ſimplicem, & qui facultates tuas libenter aliis elargiris. Noſti enim, opinor, mazam ſatis mihi eſſe ut recte cœnem, cæpe autem & naſturtium jucundiſſimum mihi eſſe opſonium, aut, ſi quando mihi melius eſſe volo, ſalis paululum: potus mihi ex Enneacruno [ex Calliroë fonte] pallium autem hoc qualibet purpura carius eſt. Nam aurum mihi quidem haud pretioſius videtur iis lapillis, quibus plena ſunt litora. Sed huc tui unius gratia me contuli, ne te divitiæ, pernicioſiſſima atque inſidioſiſſima poſſeſſio, corrumpant, quæ multis ſæpe graviſſimas calamitates importarunt. Nam ſi mihi auſcultabis maxime, illas in mare conjicies,

καὶ δείπνων πολυτελῶν ἐλπίδι συνδεδραμήκασι, πολλὴν τὴ κολακείαν ὑποδεξόμενοι πρὸς ἄνδρα, οἷόν σε, ἁπλοϊκὸν, καὶ τῶν ὄντων κοινωνικόν. οἶδα γὰρ ὡς μάζα μὲ ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανὸν, ὄψον δὲ ἥδιστον θύμον, ἢ κάρδαμον, ἢ εἴποτε τρυφῶην, ὀλίγον τὴ ἁλῶν· ποτὸν δὲ ἡ ἐννεάκρουνος. ὁ δὲ τρίβων ἔστω ἧς βούλει πορφυρίδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον μὲ γὰρ οὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. σῦ δὲ αὐτῦ χάριν ἐλήλυθα, ὡς μὴ διαφθείρῃ σε τὸ κάκιστον τῦτο καὶ ὀπιβουλότατον κτῆμα ὁ πλῦτος, ὁ πολλοῖς πολλάκις αἴτιος ἀηθέστων συμφορῶν γεγενημένος· εἰ γάρ μοι πείθοιο, μάλιστα ὅλον εἰς τὴ θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτὸν, οὐδὲν

34. Ἐννεάκρουνος] Κρήνη τις Ἀθήνησι Καλλιρόη καλουμένη πρότερον. *V.*

χρηστὸς ἂν debebat ſequi ἄξιος ἦν, aut aliud quiddam argutius. Non me fugiunt ταυτησὶ τῆ χρησῆς Δ. Ep. XII. & hujus generis alia non pauca: neque tamen propterea ſententiam de hoc loco muto. *T.H.*

26. Ὥσπερ οἱ &c.] *Faber* deleri hic vult ὥσπερ. Utique ſi quid mutationis hic opus, legerim pro ὥσπερ οἱ, οἷσπερ, ſenſu convenientiſſimo, *qui nimirum divitiarum tuarum admiratione capti*, &c. At maximam quidquam hic ſollicitandi neceſſitatem non video. *J.J.*

Ὥσπερ οἱ &c.] Si interponas, οὐδ' ὥσπερ οἱ &c. omnis orationis intricatioris difficultas fuerit ſublata: ſed cum Clariſſ. *Jenſio*, non maximam eſſe quicquam hic ſollicitandi neceſſitatem ſentio. *T.H.*

30. Ἁπλοϊκὸν] Recte *ſimplicitas* cum liberalitate conjungitur, quod ſimpliciores ſoleant eſſe liberaliores. Hinc ἁπλότης ſumitur pro *liberalitate* in N. T. Vide quae notavimus in Addit. ad *Hammond.* ad Rom. XII, 8. *J.C.*

31. Μάζα] Pro quovis genere panis. tenuiorum cibus, unde mirum, *Carienem μάζαν* accepiſſe pro delicatiori cibo. Fuere quidem μάζαι in deliciis ſed compoſitæ. *Ariſtoph. Heſiod. Athen. Heſych. Suid. J.B.*

Μάζα] Idem plane Thraſyclis temperantiam ſimulantis victus, qui Perſarum, de quo vide *Briſſon.* de R. P. II. p. 213. 214. Salem pauperioris fortunae hominibus obſonium fuiſſe, res nota: *ſalem delingere*, ἅλας λείχειν Athenis malebat Diogenes Cynicus, quam ὄψον Κριθῆς τ' πτολεμαίου τραπέζης λιπαρώτερον *Diogen. L.* VI, 57. Egregia quaedam eſt *Apollonii* Tyanenſis figura, & ad exemplar Pythagoreorum praeceptorum expreſſa Ep. VII. Πάντα φασὶ δεῖν τ' ἐμπόρων κάλλιον σιτεῖν ἐμοὶ ἢ εἰς τὸν ἅλλον τραπεζῶν οὐ θέμις οἶκον *Mercatorem* (Euphratem ſugillat ex ſapientiae ſtudio lucrum turpiſſime captantem, quales philoſophos Socrates καπήλους appellabat) *oportet omnem, ut ajunt, rudentem commovere: mihi contra ſit in honeſta pauperie nullas opes venantem juſte temperanterque vivere.* Haec recte jampridem intellexit *Caſaubonus* ad illud *Perſii* Sat. V. — *reguſtatum digito terebrare ſalinum*; itidemque *Gataker*us A. M. P. c. 43. p. 879. ne de me dicam ad *Poll.* X, 169. quo magis mirificus eſt in his explicandis *Olearii* error, qui indicari tantum debet, non refutari. Τὸ θύμον apud *Lucianum*, & ἡ ἐννεάκρουνος ad Atticorum tenuiorem vivendi rationem pertinet: *Ariſtoph.* Pl. v. 253. Ὦ πολλὰ δὴ τῆ δισσότης ταύτὸν θύμον φαγόντες optime *Schol.* τ' αὐτῆς πενίας μεμεχόντες. *T.H.*

32. Θύμον] Male θυμὸν antea, qua loquendi formula paſſim utitur. *J.B.*

Ibid. Ἡ κάρδαμον] Dixi ad illud *Petronii Naſturcii ſuccum.* *J.B.*

34. Ἐννεάκρουνος] Fons Athenis qui ab aliis dicitur Καλλιρόη de quo *Interpr. Ariſtoph.* male apud *Heſych.* ἐννεάκρουνος dicitur. hac de re legendus *Thucydides*, qui rem totam indicat, & *Portus* interp. *J.B.*

Ἐννεάκρουνος] Κρήνη Ἀθήνησιν, novem venis ſaliens; unde & hoc nomen iſti impoſitum. Vide *Heſych.* & *Etymol. M.* *A.V.*

Ἡ ἐννεάκρουνος] Appoſitus eſt *Alciphronis* locus III. p. 386. *Si nemo me beatorum vocet*, inquit paraſitus, ἀνάγκη με σκώληκας ἐσθίειν καὶ πίθια, ἢ πόας ἁναλίσκειν, καὶ τ' Ἐννεακρούνου πίνοντα πίμπλασθ τὴν γαστέρα· ibi *Berglerum* haec Lucianea non praeterierunt: p. 392. ἐφ' τ' Καλλιρρόης. Ariſtippus ad Antiſthenem in Epp. Socraticorum p. 25. καὶ λοῦσθαι τὰς Ἐννεακρούνου λούου τε ἓ πῖνε, καὶ τ' αὐτὸν τρίβωνα θέρους τε καὶ χειμῶνος ἔχε φυτόωλα, ὡς πρέπει ἐλευθέρῳ ἓ ζῶντα ἐν Ἀθήναις δημοκρατικῶς. De Enneacruno vel Callirrhoë Athenarum fonte multa Commentatores Eruditiſſimi ad *Thucyd.* II, 15. *T.H.*

42. Εἰς τὴν θάλ. ἐμβαλεῖς] Hoc Diogenis eſt monitum in Βίων Πρ. §. 9. cujus ſuaſu Crates id ipſum feciſſe dicitur. *Diogen. L.* VI, 87. & *Menagius*: eam hiſtoriam ob oculos habuit *Hieronym.* Conſol. ad *Julianum*: *Contemnis aurum: contemſerunt & multi philo-*

ὐδὲν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ [a] ὄντα, καὶ τ̃ φιλοσοφίας πλῆτον ὁρᾶν δυναμένῳ. μὴ μέντοι ἐς βάθος, ὦ 'γαθὲ, ἀλλ' ὅσον ἐς βυβῶνας [b] ἐπεμβὰς ὀλίγον πρὸ τ̃ κυματωγῆς, ἐμοῦ ὁρῶντος μόνου.

quippe quas non desideret vir bonus, & qui philosophiæ opes possit contemplari. Ne tamen, o Timon, eas in altum mittas, sed inguinum tenus aquam ingressus, paulo infra litoris crepidinem projicito, me uno vidente.

Εἰ δὲ μὴ τῦτο βέλει, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον ἀμείνω τ̃ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸν ἐκ τ̃ οἰκίας, καὶ μηδ' ὁβολὸν αὐτῷ [c] ἀνῇς, διαδιδὺς ἅπασι τοῖς δεομένοις, ᾧ μν̃, πέντε δραχμὰς, ᾧ δὲ, μνᾶν, ᾧ δὲ, [d] ἡμιτάλαντον. εἰ δέ τις φιλόσοφος εἴη, διπλοῦν ἢ τριπλοῦν φέρεσθαι δίκαιος· ἐμοὶ δὲ, καίτοι οὐκ ἐμαυτοῦ χάριν αἰτῶ, ἀλλ' ὅπως μεταδῶ τ̃ ἑταίρων τοῖς δεομένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτλιν τ̃ πήραν ἐμπλήσας ῥᾴδιος, ὐδὲ ὅλως δύο μεδίμνους χωρῆσαν Αἰγινητικούς. ὀλιγαρκῆ δὲ καὶ μέτριον χρὴ εἶναι τ̃ [e] φιλοσοφοῦντα, καὶ μηδὲν ὑπὲρ τ̃ πήραν φρονεῖν. ΤΙ. ἐπαινῶ ταῦτα

57. Id vero si minus placet, eas ex ædibus alia quavis ratione, quantum potest, ejicito, neque tibi vel obolum relinquas, sed omnia egentibus distribuas, huic minam, huic semitalentum. Si quis vero ex iis philosophus erit, duplam is aut triplam partem auferre debet: mihi autem, (quanquam non mea causa peto, sed ut amicis, si qui forte egebunt, largiar) abunde erit, si hanc peram aureis offertam mihi reddas, quæ duos Ægineticos modios non prorsus capit: paucis enim esse contentum, & mediocritatem sequi, hominem philosophantem decet, neque supra peram suam sapere. TIM. Isthuc recte

a Ὄντα] ὅτι J. In Marg. AIW. ὅτι notatum erat pro μέντοι, quod accidisse credo describentis culpa, qui variationem Ed. J. nec fideliter expressit, & ad alienam voculam retulit. b Ἐπεμβὰς] ἐπιβὰς J. Marg. AIW. c Ἀνῇς] ἀνεὶς J. Marg. AIW. Locus suspectus. d Ἡμιτάλαντον] Priores Edd. τάλαντον praeter J. cum qua consentiunt R. Schol. & Th. Magist. Habet etiam Margo AIW. e Φιλοσοφοῦντα] φιλόσοφον J. M. AIW.

losophi; e quibus unus, ut ceteros pileam, multarum possessionum pretium projecit in pelagus, Abite, dicens, in profundum, malae cupiditates: ego vos mergam, ne ipse mergar a vobis: philosophus gloriae animal, & popularis aurae vile mancipium totam simul sarcinam deposuit. Improbat, & merito quidem, Plutarch. de Nobil. p. 218. §. 11. ἐχ ἧττον δ' ὡς ἄχρηστα τὰ χρήματα εἰς θάλατταν καταποντισθῆσεσθαί τις κελεύῃ. Paulo aliter Isocr. in Archid. p. 130. A. οἱ μὲ κεκλημένοι τὰς ὐσίας ὤδον ἂν εἰς τὴν θάλατταν τὰ σφέτερ' αὐτῶν βάλοιεν, ἢ τοῖς δεομένοις ἐπαρκέσειαν. Phoenicidis apud Stob. p. 80. & Gellii N. A. IX, 2. loca non dissimilia inter se comparavit Bern. Martin. V. L. I. c. 8. recte explanans illud Musonii, ἄξιος ὢν ἐγὼ ἀργυρίου, quod Interpretum nemo fuit adsecutus. Talia vero Lucianus adscripsit Thrasycli, quae recentioribus philosophis prius conveniant, quam iis, qui Timonis aetate vixerunt. T. H.

46. Ἐπεμβὰς] J. Ed. hic corrupte ἐπιβάς. Vulgatam firmant hæc verba Dial. Enip. & Nept. ἡ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λουομένη. M. du S.

Ibid. Τῆς κυματώδους γῆς] Audio Mss. & Tanaq. Fabrum. Sed quid Lucianus amaverit, colligere etiam possumus ex fine Hermotimi, ubi sic scribit. Ἄνθρωπον τινα ἐπὶ τῇ ἠόνι καθεζόμενον ἐπὶ τὴν κυματώδη, ἀριθμεῖν τὰ κύματα. J. G.

Κυματωγῆς] Vide etiam nostram & Grevii notam ad Hermot. c. 84. ubi eadem vox occurrit, quae & illic in impressis in κυματώδη mutata est. M. du S.

Τῆς κυματώδους γῆς] Codice Regio sponsore κυματωγῆς restitui: frustra Gronovius obducit locum ex Hermotimo: addidisse poterat Long. Past. III. p. 95. καὶ ἐπὶ τ̃ ψάμμου πλησίον τ̃ κυματώδους γῆς ἰδάδιζε ζητῶν τὰς τρισχιλίας. Quanquam e Codicibus nihil a Jungermanno sit notatum, Mollius tamen hic etiam κυμαλωγῆς debere legi suspicatus est. Rem pluribus alias exponemus. T. H.

50. Αὐτῷ] Καὶ μηδ' ὁβολὸν αὐτῷ ἀνῇς· αὐτῷ, αὐτόθι, nempe ἐν τ̃ οἰκίᾳ, sive οἴκοι. Th. M.

Αὐτῷ] Perspicue legendum σεαυτῷ, vel σαυτῷ, vel ἑαυτῷ, quum hoc de omnibus personis dicatur. Id enim vult Thrasycles, ut Timon ne obolum quidem sibi retineat. Idque jam considerabit Interpres, vertens: *Tu eas alio potiore modo, confestim ex aedibus ejicito* (potius, *confestim eum foras effer*) *ac ne obolum quidem tibi reliquum facias, largiens quibuscumque opus est.* Marcilius legit αὐτῦ, *illic.* J. J.

Ibid. Ἀνῇς] Proba scriptura, vide Ἀναδ. c. 1. Ed. J. ἀνεὶς. M. du S.

52. Ὧ δὲ μνᾶν, ᾧ δ' ἡμιτ.] Variant hic libri. τάλαντον vulgatarum non agnoscit J. Ed. nec reperitur apud Thomam Magistrum, qui hunc locum adducit v. Ἅ μ̃, ἃ δ' neque in Scholio, quod vide in Ῥητ. Διό. Sed pro eo hi omnes habent ἡμιτάλαντον, quod adeo admisimus; quia ea ratione talentum sibi integrum, ut Philosopho, quem duplo donari auctor est, conficit. Reliquarum ergo Edd. talentum rejecimus. Sed in eo secuti auctoritatem Ed. J. potissimum, in alio respuimus, quod μνᾶν non agnoscit, quod probum

&

te, o Thrasycles; sed ante tibi caput implebo pugnis, auctarium hoc ligone addens, priusquam tibi peram impleo. THRAS. O democratia, & leges, in libera civitate ab homine sceleratissimo percutimur. TIM. Quid conquereris, bone Thrasycles? an quod te inter admetiendum circumveni? atqui auctarii etiam loco adjiciam chœnices quatuor.

58. Sed quid hoc? multi concurrunt simul, Blepsias videlicet, & Laches, & Gniphon, ac denique hominum legio, quos ego miris modis mulcabo. Quid itaque causæ, quin petram hanc conscendam, & aliqua requie ligonem meum reficiam, quem jam tantopere exercui? ipse autem magna vi lapidum in unum collata, eos grandinis in morem feriam? BLEPS. Parce quæso mittere, Timon: abimus enim. TIM. At ego certe sine cruore & vulneribus ne abeatis faxo.

τά σε, ὦ Θρασύκλεις· πρὸ γὰρ τοῦ πήρας, εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ. ΘΡ. ὦ δημοκρατία, ὦ νόμοι, παιόμεθα ὑπὸ τοῦ κάλλιστα ἐλθυθέρᾳ τῇ πόλει; ΤΙ. τί ἀγανακτεῖς, ὦ γαθὲ Θρασύκλεις; μῶν ἐξαπατῶ σε; ἢ μὴν ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας.

Ἀλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ ξυνέρχονται· Βλεψίας ἐκεῖνος, ὁ Λάχης, ὁ Γνίφων, ὁ ὅλως τὸ σύνταγμα τῶν οἰμωξομένων. ὥστε τί οὐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, τὴν μὲν δίκελλαν ὀλίγον ἀναπαύω πάλαι πεπονηκυῖαν, αὐτὸς δὲ ὅτι πλείστους λίθους ξυμφορήσας, ἐπιχαλάζω πόρρωθεν αὐτούς; ΒΛ. μὴ βάλλε, ὦ Τίμων· ἄπιμεν γάρ. ΤΙ. ἀλλ' οὐκ ἀναιμωτίγε ὑμεῖς, οὐδὲ ἄνθ' τραυμάτων.

f Μῶν] Τίμων R. vocem dividit *T. Faber* τί; μῶν π.

66. Παρακέκρουσμαί σε] *Ἠπάτων σε ἐν οἷς ἔλεγον περὶ τοῦ πλούτου. *V.*

* Ἠπάτων] Quid sit ἠπάτων, ignoro. Lege ἰπάτων, *suspicabam.* *J. J.* Lege ἰπάτων sed reliqua hujus scholii absurda sunt; agitur enim de pugnis. *M. du S.*

& in omnibus legitur. Sic enim gradatim melius ad summam, quam captat, ascenditur. *M. du S.*

57. Δύο μοδ. χωρ. Αἰγ.] Medimnus Atticus circiter octoginta libras tritici continebat, AEgineticus plures. Auri vero plus quam, ut opinor, quinquagesies tritico gravioris tantum pondus complexa esset ejusmodi pera, ut viginti camelis opus fuisset ad eam bajulandam. Insaniam Pseudophilosophi graphice describit *Lucianus.* *J. C.*

Μοδ . . . Αἰγ.] V. *Leon Porcius* AG. IX, 1483. Drachma etiam Æginetica dupla fere Atticæ drachmæ fuisse traditur. Attica VII. Solidorum sive denariorum Anglicorum, Æginetica XII. seu unius *Shilling.* *M. du S.*

Μεδίμνους Αἰγινητικούς] *Modios* etiam *Faber: medimnos* transferre debuerat: vid. *Perizon.* ad *AElian.* V. H. VI. c. 12. Eodem nomine *Strabonis* Interpretem reprehendit *Hoftus* de Mens. Gr. c. VI. Multis error communis: neque tamen non verum est, Graecos recentiores μόδιον & μεδίμνον nonnunquam confundere. Medimni, aliusve aridorum mensurae AEgineticae nusquam reperi mentionem factam: propterea negare nolim, ut ponderibus & pecuniae pretio Atticos AEginetae praecesserunt, sic & mensurarum magnitudine. Sed fieri potest, ut, quod de ponderibus & nummis erat certum, ridicule *Lucianus* ad mensuram traduxerit. Mox φιλοσοφοῦντα contra Ed. *J.* auctoritatem servavi. *Noster* in Peregr. §. 30. Χρυσῷ σαξάμενος πήριον—. *T. H.*

59. Φιλόσοφον] Ex Ed. *J.* Reliquæ φιλοσοφοῦντα. *M. du S.*

63. Ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ] Recte quidem Interpretes: sed malim ἐπιμ. τὴν δικέλλαν, *caput tuum pugnis implebo, atque insuper ligonem admetiar.* Olim in mentem venerat: τὴν κεφ. ἐμπ. κονδυλῶν vel κονδύλων, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ, *caput tuum implebo tumoribus ligone admensus;* sunt certe κονδύλαι vel κονδυλαὶ, ἀποδήσεις in *Hesychio*, *tubercula*, *tumores*, etiam tales, qui ex ictibus impactis oriuntur: *Schol. Aristoph.* ad Acharn. v. 1180. διὰ τὴν πληγὴν κονδύλῳ ἐποίησεν αὐτὸς ὁ Λάμαχος. Verum insolentius videtur vocabulum, quam ut *Lucianum* deceat. *T. H.*

Ibid. Ὦ δημοκρατία] Vid. *Herald.* Obs. & Emend. c. 48. *T. H.*

75. Ἐπιχαλάζω] *Noster* in Gall. §. 22. καὶ χαλάζησας αὐτῶν ἀφθόνους τοὺς λίθους. *Saxa grandine plura: Ovid.* Ib. v. 470. De telorum, lapidum &c. *nimbis*, *imbribus*, quae valde sunt Latinis usitata, *Franc. Junet.* ad *Paulin.* de Vit. Martin. III. v. 453. *T. H.*

76. ΑΝΔΡΕΣ] Sic ex conjectura scribere lubuit. In quibusdam enim nihil erat; in Fr. vero P. S. & A. Βλ. quasi unus hoc clamaret Blepsias; cum una omnes exclamare territos & trepidantes, magis comicum sit, & simul verbis ἄπιμεν consonum. *M. du S.*

Ἀλ-

* Ἀλκυὼν, ἢ περὶ Μεταμορφώσεως.

Halcyon, ſeu de Transformatione.

ΧΑΙΡΕΦΩΝ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

CHAEREPHON, SOCRATES.

ΧΑΙΡ.

ΤΙΣ ἡ φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν, ὦ Σώκρατες, πόρρωθεν ἀπὸ τῆς αἰγιαλῶν καὶ τῆς ἄκρας ἐκείνης; ὡς ἡδεῖα ταῖς ἀκοαῖς. τί ποτ' ἄρ' ἐστὶ τὸ φθεγγόμενον ζῷον; ἄφωνα

CHAER.

II. QUae iſta vox nos pepulit, o Socrates, eminus a littoribus, illoque promontorio? quam ſuavis auribus? quodnam eſt tandem animal illud vocem edens? etenim muta

Ἀλκυὼν ὄρνις μέγεθος μὲν ἴση μικρῷ τρυήρει, χροιὰν δὲ * ποικίλλων· ἐστὶ δὲ ἁλιαμοῖς χλωρὰ, κυανῆ, ὑποπόρφυρος. ῥάμφος ἔχουσα λεπτὸν, ἐπιμηκες, χλωρόν. Διαιτᾶται δὲ παρὰ τὰς τῆς Σικελικῆς πελάγους αἰγιαλοὺς, πότε μόνα πυίσκουσα ᾠά. Οὐ βλάπτης τι τῆς ἰχθύος τὰ ἀκανθῶν ἐπιπλεομένων ὑπ' αὐτῆς ὡς ἐστῦ † πηγνύσα τὴν καλιὰν παρὰ μόνον ἀνθράκων φθαίρεσθαι δυναμένων, ὑπ' ἄλλου δέ τινος τὸ παράπαν. Ἔστι δὲ σικύα τὸ χῆμα ὁμοία ἰατρικῇ, ὡς εἶναι τὸ κύτος ποικιλότερον αὐτῆς, τὸ σῶμα δὲ σινόν τι ἔτερον πρύφιον, ὡς μόνῃ ταύτῃ εἶναι καὶ εἰσιτητὸν καὶ γνώριμον τῷ πατρὶ μὲ τῷ οἰκείῳ ἄρρενι μιγνυμένη καιρῷ, ‡ ὃν χειμῶνι δὲ νιοτεύουσα μόνῳ, ὡς ἅπτα ἡμέραις ἐργάζεσθαι τὴν καλιὰν, ἅπτα δὲ τίκτειν καὶ τρέφειν τοὺς νεοττούς. Τὴν δὲ ἡμέραν τῦ τοκετοῦ φασιν ἱεράν. σπανίως δὲ φαίνεται, καὶ τότε κατὰ τὴν Πλειάδος δύσιν καιρόν· ἐπικαθεζομένη τε § τῆ πετρῶν ᾄδει τι μέλος λιγυρόν. Ὅτε δὲ καὶ τὸ πέλαγος δὲ ἀκύμαντον καθάπαξ καὶ νήνεμον. Τῆς δὲ ἀλκυόνος ἡ μὲ μείζων ἄφωνος, ἡ δὲ ἐλάττων ᾠδική. πᾶσαι δὲ ὕτως ἀνθρωπόμοιοι πεφύκασιν, ὡς τὰ ἀρρένων γηρασκόντων ὑποπτᾶσθαί τε καὶ ἀλαφρίειν αὐτούς, ἢ ἐκείνοις βούλοιντο ἐπαποθήσκειν τε τοῦτοις τὰς οἰκείας ἡλικίας ὃν τῷ ἀέρατους τε ὦ ἀπόντες ἀλγετελῶν μὴ τὰ ἀρρένων τελόντων καλοῦνται δὲ κήῦκες, ¶ ὧν μόνων εἴτις ἀκούσειε τὴν φωνὴν, σημεῖον ἴχειν πεπαλθές, ὡς φασιν, ὡς μὴ βραχύν τινα χρόνον τεθνήξεται. G.

* Ποικίλλων] Lege ποικίλη. Haec ex variis auctoribus collata: vide *Ariſtotel.* περὶ Ζ. I. IX. c. 14. T. H.

† Πηγνῦσα] Πήγνυσι. Modo pro ἐκ Ὀλύνθε legendum eſt ἐκ βολίνθε, quemadmodum ex *Ariſtotele* liquet. T. H.

‡ Ἐν χειμῶνι &c.] Vid. *Ariſtot.* Hiſt. Anim. V. c. 8. *M. du S.*

§ Τῶν πετρῶν] Ταῖς πέτραις nisi majus vitium lateat. T. H.

¶ Ὧν μόνων &c.] Scribe: ὧν μόνη εἴτις ἀκ. τ. φ. σ. ἴχει παν. quanquam μόνων retineri poteſt. T. H.

ΑΛΚΥΩΝ] Alcyonem hunc *Luciano* adſcriptum Leonis philoſophi Academici eſſe, teſtantur *Athen.* II. & *Laert.* in *Plat.* Nec Platoni hic dialogus elapſus eſt, ſicut nonnulli putant, quos Socratis perſona in errorem pellexit. Occaſio Dialogi a cantu Alcedinis. Pulcherrimum eſt commentum, in quo ſplendide de immenſa ſummi atque aeterni principis poteſtate diſſeritur, deque divinis rebus. G. C.

ΑΛΚΥΩΝ] Non eſt Luciani, ſed Leonis Academici, ſi *Antonio Mureto* ſua ſtat fides Or. IV. Luciani quidem prorſus non eſſe, tum dictio lenta & oſcitans, tum ſententiarum levitas, & argumentorum frigus, & delirationes arguunt ſatis. Th. M.

ΑΛΚΥΩΝ] Alcyon quidem non eſt *Luciani* ex animi ſententia loquentis, quippe Epicurei, & forte ex deterrimo Epicureorum genere, qui malos mores cum prava doctrina conjungebant: ſed poſſet eſſe *Luciani* animi cauſa Platonicum agentis. Profecto haec elegans eſt *Platonis* imitatio, ſed in qua hoc unum merito arguas futilitatis, quod ſerio narretur putidiſſima fabula, eique aptetur, quicquid in re gravi & comperta de divina potentia dici potuiſſet. Sed ſi dictorum ineptam occaſionem demſeris, & ſententias de divina potentia ſpectaveris ſeorſim, fatebere vix quicquam de ea melius poſſe dici. Ceterum de Alcyonis fabula vide *Steph. Clerici* Acad. Quaeſt. V. F. C.

ΑΛΚΥΩΝ] *Alcyonem* dialogum fuerunt olim qui *Platoni* tribuerent; ſed inter aperte nothos numerat *Diogenes Laërtius Platone* p. 84. C. Hunc autem ipſum Dialogum ex *Galei* Collectaneis aliisque ſatis conſtat, eum eſſe qui *Platoni* tribuebatur; cum ibi inter ejus opera, quamvis notatus, reperiatur. Leoni cuidam a Phavorino Philoſopho, teſte eodem *Diogene*, tribuebatur; unde ſatis liquet non poſſe *Lucianum* habere auctorem, qui *Laërtio* coaevus, Phavorino junior fuit. Eum Leonem Academicum vocat Nicias Nicaenſis apud *Athenaeum* XI. *Muretus* etiam Or. IV. & *Tan. Faber* in Notis ad Phaedri fab. p. 173. C. Et ſane etiamſi haec teſtimonia non ſupperterent, vix credibile ſit *Lucianum* de Deorum vi & potentia tam recte ſenſiſſe & tam magnifice locutum. Vide *Biblioth. Caſar.* VII. p. 3. *Platoni* autem minime tribuerim, tum quia veteres rejecerunt, tum ob ea praecipue quae de duabus Socratis uxoribus in fine leguntur. M. du S.

4. Ἄφωνα] Cauſam adfert Ariſtoteles, quod his neque pulmo ſit, neque arteria neque guttur. *Horat.* in Odis: O *mutis quoque piſcibus Donatura cygni, ſi libeat, ſonum. Lucian.* in Gallo: πολὺ ἀφωνότερος ὅσο-

μαι

multa ſunt, quae quidem in aqua degunt. SOCR. Maritima quaedam, o Chaerephon, avis, Alcyon vocata, luctu lacrimisque abundans, de qua ſane vetus hominibus eſt conficta fabula: ferunt illam, quum mulier eſſet quondam, AEoli

ἐγὼ δὴ τά γε καθ' ὕδατος ἀθλητήματα. ΣΩ. θαλαττία τις, ὦ Χαιρεφῶν, ὄρνις Ἀλκυὼν ὀνομαζομένη, πολύθρηνός τε καὶ πολύδακρυς· περὶ ἧς δὴ παλαιὸς ἀνθρώποις μεμύθευται λόγος. φασὶ γυναῖκά ποτε οὖσαν Αἰόλου τοῦ Ἑλλη-

μαι τὸ ἰχθύων adv. Indoct. μᾶλλον τὸ ἰχθύων ἀφωνότερος ἦ. G. C.

8. Παλαιὸς ἀ. μεμύθευται λόγος] Occaſio diſputationis fuit fabula de Ceyce & Halcyone. In hunc ferme modum habetur apud *Ovid.* Metam. lib. XI, 420. Ceyx Luciferi filius Trachiniae rex Alcyonem habuit uxorem; a qua cum prohibitus iſſet ad conſulendum Apollinem Clarium de ſtatu regni, naufragio periit: cujus corpus cum ad uxorem delatum fuiſſet in Trachinem, doloris impatiens illa in mare ſe praecipitavit. Poſtea miſeratione Thetidis & Luciferi converſi ſunt ambo in aves marinas, quae Graecis ἀλκυόνες dicuntur, Latinis Alcedones, ut ait *Varro* de L. L. lib. III. Hae, referente *Plinio* X. c. 32. ex *Ariſtotele*, paulo ampliores ſunt paſſere, colore cyaneo, collo gracili ac procero. Foetificant bruma, qui dies Graecis ἀλκυονίδες, Latinis *Halcyonia* vocantur. Neque apparent, niſi mari tranquillo, maxime Siculo. Faciunt autem ſeptem ante brumam diebus nidos, & totidem ſequentibus pariunt: unde *Mantuanus*: *Producit Ceycis aves ubi frigida bruma.* Hi dies & nautis ſunt noti: nam in his tempeſtatem non metuunt. Nidificant autem medio in mari. Nidi pilae figura paulum eminenti ore perquam anguſto, grandium ſpongiarum ſimilitudine, ex ſpinis aculeatis compacti, tanta duritie, ut ferro incidi nequeant. Franguntur ictu valido, ut ſpuma arida maris. De tranquillitate Halcyonidum dierum *Lucianus* hic: τὰς ἀλκυονίδας προσαγορεύομεν ἡμέρας ὁ κόσμος ὅτι. Hinc ductum eſt adagium iſtud Ariſtophanicum in Avib. v. 1593. Ἀλκυονίδας τ' ἂν ἡγεῖθ' ἡμέρας αὖ. id eſt, *Atque halcyonicos egeritis aſſidue dies*: hoc eſt, *tranquillam atque otioſam vitam. Plautus* in Poenulo Act. I. Sc. II, 142. *niſi mihi illam tam tranquillam facis, Quam mare eſt olim, cum ibi halcedo pullos educat ſuos.* Idem in Caſin. Prol. v. 26. *Halcedonia ſunt circa forum*; id eſt, tranquillitas & ſilentium. *Virgilius* inter prognoſtica futurae tempeſtatis hoc quoque refert Georg. I, 398. *Non tepidum ad ſolem pennas in litore pandunt Dilectae Thetidi alcyones* — Meminit harum & *Theocritus* Eid. VII. *Homer.* Il. K. *Servius* ad Virgil. Georg. I. Ceryli maris halcyonum *Theocritus* in Bionis morte: qui ubi conſenuit, a conjuge alis impoſitus geſtari dicitur: & talis conjugii amor eſt in his aviculis, ut, quum altera ex eis interiit, quae ſuperſtes eſt, longo tempore amiſſam ſociam lugubri voce deploret. Alii *cerylum* ab *halcedone* diſcernunt, ſed tamen de eodem genere eſſe ſtatuunt. *Ariſtot.* de Hiſtor. Anim. VIII. c. 3. etiam videtur diſcernere ab halcedonibus; attamen eundem locum & victum utriſque tribuit. *Gaza carulum* vertit. G. C.

Παλαιὸς ἀ. μεμύθευται λόγος] De Alcyone & Alcedoniis copioſiſſime *Ulyſſ. Aldrovand.* Ornith. XX. c. 60. Is p. 511. ubi de hoc ſcripto mentionem facit, quum iſta chartae mandabat (*Varinus ejusdem* (Halcyonis) *Pauſaniam auctorem facere videtur: nam in voce* Κήρυλος *Pauſaniam ſcribit condidiſſe Alcyones*) in errorem incidit non mediocrem: qui facile poteſt deprehendi, ſi quis meminerit, ex *Euſtathio* ad Il. I. p. 776. eſſe depromta, quae *Phavorinus Camers* in Lexicon retulit in Ἀλκυονίδες ἡμέραι· nam ad vocem Κήρυλος nihil horum ſimile. Anſam autem labendi haec dederunt verba: Ἴσιον δὲ ὅτι κήρυλοι κατὰ Παυσανίαν οἱ ἀλκυόνιοι ἄρρενες &c. *Pauſanias* ille vocabularium dictionum Atticarum confecit, cujus etſi permulta, vellem tamen pro ſuis multo plura deſcripſiſſet verboſus Homeri Commentator. T. H.

9. Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος θυγατέρα] *Auguſtinus Datus* cum *Benedicto*, *Æoli Graci filiam.* Scilicet ut plures ad verba attendunt, non ad rem vel *Luciani* ſententiam, qui volebat *ajunt mulierem quondam*, *Æoli filiam*, *Hellenis neptem*, vel ex *Ovidii* libro XI. Metam. ubi Halcyone vocatur *Æolis*, vel ex *Dicaearcho*, cujus verba ſunt: ἡ γὰρ Ἑλλὰς τὸ παλαιὸν ὅσα ποτὲ πόλις ἀφ' Ἕλληνος τοῦ Αἰόλου ἐκλήθη τε καὶ ἐκτίσθη· quae loquutio non minus notat patrem Æoli fuiſſe Hellena, quam filium. Contrario modo impingunt in Hermotimo §. 39. verba Graeca Εὐανδρίδου τοῦ Ἡλιέως interpretantes *Euandrida*, *Elei filio*, quum patria, non pater deſcribatur. J. G.

Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος] Æolum hunc, ut vides, filium Hellenis facit: uti & *Apollodorus*, p. 11. l. 16. Vide etiam *Fambl.* n. 242. *Hygin.* F. CXXV. Alius vulgo Hippotae filius traditur, Hippotae ex filia nepos. *M. du S.*

Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος] AEolum Hellenis filium omnes faciunt Scholiaſtae veteres *Theocr.* ad Eid. III, 45. *Pindar.* ad Pythion. Δ, 190. *Apoll. Rhod.* ad I, 143. *Procl.* in *Heſiod.* p. 46. *Plin.* H. N. VII, 56. p. 480. AEolus Hippotae filius ab hoc eſt diverſus, ut liquet ex *Diodoro Sic.* IV. p. 188. ad quem *Rhodomannus* contexuit AEolidarum ſeriem. *Dicaearchi*, quem *Gronovius* adtulit, locus eſt corruptus: *Salmaſ.* de L. Hell. p. 355. Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος reponendum ſancit: *Palmer.* Gr. A. p. 8. *Gronovio* praeivit, intelligendumque ſtatuit Ἕλληνος πατρὸς τοῦ Αἰόλου verum, ut *Dicaearcho* ſecum conveniat, legendum eſt ἀφ' Ἕλληνος τοῦ Διός: mox ipſe: Ἑλλὰς μὲν οὖν ἐστιν, ὥσπερ μικρῷ πρότερον εἰρήκαμεν, ἣν ὁ Διὸς Ἕλλην ἔκτισεν· ſi literis grandioribus ΑΙΟΛΟΥ ſcribatur, origo vitii ſtatim patet. Vid. *Clem.* Strom. VI. p. 679. A. T. H.

Ἑλλην⟨ί⟩δ⟨ος⟩ θυγατέρα, κεκριδίου ἄνδρα τ⟨ὸν⟩ ἑαυτῆς τεθνεῶτα θρηνεῖν πόθῳ φιλίας, Κήϋκα τ⟨ὸν⟩ Τραχίνιον, τ⟨ὸν⟩ Ἑωσφόρου ⟨καὶ⟩ ἀστέρος, καλῶ παιδὸς καλὸν υἱόν· εἶτα δὴ πλεονεκτήσαντα ἀφ' τινα δαιμονίαν βέλησιν, εἰς ὄρνιθος τρόπον μεταπτέσθαι τὰ πελάγη, ζητοῦσαν ἁλκυόνα· ἐπειδὴ πλαζομένη γῆν μὲν πᾶσαν, οὐκ οἶδ' τ' ἂν εὑρεῖν.

ΧΑΙΡ. Ἀλκυὼν τοῦτ' ἔστιν, ὃ σὺ φῄς; ὃ πώποτε πρόσθεν ἠκηκόειν τ⟨ὸ⟩ φωνῆς, ἀλλά μοι ξένη τις τῷ ὄντι προσέπεσε. γοώδη γοῦν ὡς ἀληθῶς τ⟨ὸν⟩ ἦχον ἀφίησι τὸ ζῷον· πηλίκον δέ τι ⟨τὸ⟩ σῶμα ἐστί, ὦ Σώκρατες; ΣΩΚ. οὐ μέγα· μεγάλῳ μέντοι ἀφ' τ⟨ῆς⟩ φιλανδρίας εἴληφε [a] παρὰ θεῶν τιμήν· ὅτι γὰρ τῇ τούτου πιστείᾳ καὶ τὰς Ἁλκυονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμος ἄγει, καὶ χειμῶνα μέ-

Hellenis filii nata, maritum, qui virginem duxerat, ſuum fato functum luxiſſe deſiderio conſuetudinis, Ceycem Trachinium Lucifero prognatum, pulcri parentis filium pulcrum; deinde vero alis inſtructam divina voluntate in avis morem circumvolitare maria, quaerentem illum, quandoquidem oberratis terris omnibus non poterat invenire.

2. CHAER. Alcyon id eſt, quod tu dicis? nunquam ante audiveram ejus vocem, quae mihi inſolens revera accidit: flebilem ergo plane ſonum emittit animal iſtud: quali autem corporis eſt magnitudine, o Socrates? SOCR. Non magnum: attamen magnum ob ſingularem mariti amorem accepit a Diis praemium: quum enim nidulatur, halcyonios etiam, qui vocantur, dies mundus agit, hyeme medio

a Παρὰ] Sic F. ceterae omnes περί.

10. Κεκριδίου ἄνδρα] Vid. Reineſ. ad Inſcr. Cl. XIV. n. 3. *Ceyx Heſperi ſive Luciferi & Philonidis filius: Hygin.* F. LXV. ubi vide *Muncherum. Clem.* Protr. p. 35. D. Κῆϋξ μὲν Αἰόλου Ζεὺς ὑπὸ τ⟨ῆς⟩ Ἁλκυόνης τ⟨ῆς⟩ γυναικὸς, Ἁλκυόνη δὲ αὖθις ὑπὸ τῆ⟨ς⟩ ἀνδρὸς Ἥρα προσαγορευομένη· cum ceteris in gratiam redibit *Clemens*, ſi modo unam vocem ſedem mutare jufferis: Κῆϋξ μὲν Ζεὺς ὑπὸ τ⟨οῦ⟩ Αἰόλου Ἁλκυόνης &c. *Schol. Homer.* ad Il. I, 558. *Schol. Ariſtoph.* ad Av. v. 251. Huic in transcurſu foediſſimam labem eximemus: ἡ δὲ (Alcyon) ἄγων ἀσεμνοτέρως ἀδύρετο τ⟨ὸν⟩ ἀνδρὸς θάνατον ⟨ἐπὶ⟩ τῷ Σάλῳ· imo vero ⟨ἐπὶ⟩ τῷ αἰγιαλῷ. *Noſter* etiam in initio, λαὸς τ⟨ῶν⟩ αἰγιαλῶν, & plerique alii halcyonem ὑπὸ τοῖς αἰγιαλοῖς quiritari tradunt. *T. H.*

11. Κήϋκα . . .] Rex erat Trachine. Cum noſtro ſentit Hyginus f. 125. *Clemens Alex.* Ceycem Aeoli filium facit, non Halcyonem p. 22. A. de Regibus verba faciens qui ſibi Deorum nomina aſſumpſerunt; Κῆϋξ μέν, inquit, Αἰόλου ΖΕΥΣ ὑπὸ τ⟨ῆς⟩ Ἁλκυόνης τ⟨ῆς⟩ γυναικὸς. Ἁλκυόνη δὲ αὖθις ὑπὸ τῆ⟨ς⟩ ἀνδρὸς ΗΡΑ προσαγορευομένη. Sed & *Theocriti Scholiaſtes* cum *Luciano* facit p. 287. B. *M. du S.*

12. Τῷ ἀστέρ⟨ι⟩] Sic legendum, ut edidimus, litera minuſcula. V. *Heſiod.* Θ. 381. & *Schol. Homer.* ad Il. I, 558. Neque enim nomen proprium eſt ut ſomniarunt illi. V. *Ovid.* Met. XI. 271. Aurorae is filius. Apud *Apollodorum* tamen Ἑωσφόρ⟨ος⟩ dicitur Ἀστραίου ejusque filius Ceyx dicitur p. 11. l. 20. *M. du S.*

24. Περὶ θεῶν] Forte legendum ⟨ἐπὶ⟩ θεῶ. Ad hanc fabulam alluſit *Euripid.* Iph. in Taur. v. 1089. G. C.

Παρὰ θ.] Turpiſſime hic mendo omnes ferme libri foedantur, cum περὶ pro ⟨ἐπὶ⟩ θεῶ obtrudunt; cum tamen proclive ſit ex ſimilibus *Luciani* locis hunc etiam emendare. Vide finem hujus ipſius dialogi: τιμῆς εἵνεκα ἔτυχες ⟨ἐπὶ⟩ θεῶν, in omnibus recte. Sic l. II. ver. hiſt. c. 3. ταύτην παρὰ τῶ⟨ν⟩ Ποσειδῶν⟨ος⟩ λαβοῦσα τὴν τιμήν, recte iterum in omnibus. At in eodem libro c. 33. errarunt iterum plerique: in *Fl.* tamen, uti & hic, & in *P.* recte eſt ταύτης — ΠΑΡΑ τῶ⟨ν⟩ Ὑπνου λαχοῦσα τ⟨ὴν⟩ τιμήν. Notandum autem in Aldina ſaepius reperiri π⟨ρὸ⟩ (quod proprie eſt περὶ) poſitum pro παρὰ, ut in hoc poſtremo loco, & in *Dial. Diog. & Herc.* ubi γεγράμμενα τὰ Ἡρ⟨ακλέους⟩ π⟨ρὸ⟩ τοῖς θεοῖς, ab aliis, excepta Fr. lectum aut emendatum eſt in παρὰ τ. θ. ut in fine ejusdem παρὰ τοῖς νεκροῖς. Cum haec ſcriberem nondum Florentinam videram, quae recte hoc in loco legit παρά. *M. du S.*

Περὶ θεῶν] Παρὰ pro περὶ certiſſimum eſt: in multis explorata linguae ratio contra quicquid eſt Codicum Mſſ. valet. Simillime *Plato* de cicadis in Phaedr. p. 1230. B. ὁ γέρας ἔχουσι παρὰ θεῶν & mox, γέρας τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβόν quae plus una vice *AElianus* de Anim. eſt imitatus. *Euripid.* Hel. v. 15. Προγόνου λαβοῦσα Νηρέως τιμὰς πάρα. Cum his egregius locus eſt *Plutarchi* comparandus de Sol. Anim. p. 982. F. τόν⟨δε⟩ ὑγιείας ⟨καὶ⟩ τόκους ⟨καὶ⟩ ὠδῖνας ὁ θεὸς ὕτως ἐτίμησεν; mox: τὴν δὲ ἀλκυόνι τικτούσῃ περὶ τροπὰς χειμερινὰς ἵστησι θάλασσαν ἀκύμονα ⟨καὶ⟩ ἀσάλευτον· tum φίλανδρ⟨ος⟩ μὲν ὕτως ἐστὶ &c. De Alcyoniis quid aliis indictum ſuperſit, ſunt ſane non pauca, nunc operoſius inveſtigare non lubet: vide *Suid.* in Ἁλκυονίδες ἡμέραι & *Kuſter. Varro* apud *Nonium* p. 145, *Dies deinde illos, quibus Halcyones hyeme in aqua nidulantur, eos quoque ſeptem eſſe dixit.* *T. H.*

Ibid. Ἐστὶ γὰρ τῇ τ. πιστείᾳ] *Henr. Stephan.* Theſ. L. G.

dio praecipuos ſerenitate, quorum eſt etiam hodiernus hicce quam maxime. Nonne vides ut ſerena ſint ſuperna, fluctibusque careat & tranquillum ſit totum pelagus, conſimile, ut ita dicam, ſpeculo. CHAER. Recte dicis: videtur enim halcyonius hodiernus eſſe dies; & heri utique talis erat. Sed per Deos qua tandem re fidem oportet haberi iis, quae initio ſunt dicta, o Socrates, ex avibus mulieres unquam extitiſſe, aut aves ex mulieribus? nihil enim omnium eſt, quod minus fieri videatur poſſe.

3. SOCR. O care Chaerephon, videmur equidem eorum, quae fieri poſſunt, quaeque non, hebeti prorſus acie quidam eſſe judices: exigimus enim vero ea ſecundum facultatem humanam, quae neque noſſe, nec credere, nec cernere valet: multa proinde apparent nobis

σων ἀλφέρουσας ταῖς ὐδίαις, ἂν ἐς τὶ ᾖ ἡ τήμερον [b] παντὸς μᾶλλον. οὐχ ὁρᾷς ὡς αἴθρια μὲν τὰ ἄνωθεν, ἀκύμαντον δὲ ᾖ γαλήνιον ἅπαν τὸ πέλαγος, ὅμοιον ὡς εἰπεῖν κατόπτρῳ; ΧΑΙΡ. λέγεις ὀρθῶς. φαίνεται γὰρ Ἀλκυονὶς ἡ τήμερον ὑπάρχειν ἡμέρα, ᾖ χθὲς δὲ τοιαύτη τις ἦν. ἀλλὰ πρὸς θεῶν, [c] τῷ ποτε χρὴ πειθῆναι τοῖς ἐξ ἀρχῆς, ὦ Σώκρατες, ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναῖκές ποθ' ἐγένοντο, ἢ ὄρνιθες ἐκ γυναικῶν; παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται πᾶν τὸ τοιοῦτον.

ΣΩΚ. Ὦ φίλε Χαιρεφῶν, ἐοίκαμεν ἡμεῖς τῆς δυνατῆς τε καὶ ἀδυνάτων ἀμβλυωποί τινες εἶναι κριταὶ παγέλως. δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατ' δύναμιν ἀνθρωπίνην ἄγνωστον ὄντα, καὶ ἄπιστον, καὶ ἀόρατον· πολλὰ δὲ φαίνεται ἡμῖν καὶ

[b] Παντὸς] Πάντων P. L. *f.* atque inde margo *AIW.* [c] Τῷ] Priores Edd. τοῦ. Πῶς L.

G. T. II. p. 1040. B. profert, ἐπὶ δὲ δὴ τούτων ποιστέον. quod alicubi reperierit, an ita ſcribendum judicarit, haud equidem ſcio. Particulae certe γὰρ δὴ mox §. 3. alibique a *Luciano* conjunctae, & ad hunc locum apte ſatis conveniunt. *T. H.*

25. Ἀλκυον.] Ἀλκυονίδες, ἡμέραι τινὲς τοῦ ἀριθμοῦ ιδ'. γαληναί, ἐν αἷς νοσεῖσι αἱ ἀλκυόνες. *Heſych.* *A. V.*

26. Κατὰ χειμῶνα μέσον ἀλφέρουσας ταῖς ὐδίαις] Certe non debuerunt haec intelligi & verti aut cum Dato *tranquillitatis differentis*, aut cum Benedicto *media hieme ab aliis ſerenitate differentes*, ſed *eminentes*, *eximias*, quod putidum fere eſt monere, quum ut paſſim, tum in *Luciano* millies occurrit. *J. G.*

28. Παντὸς μᾶλλον] *Plato* p. 53. A. Variant autem hic libri. P. L. & *f.* πάντων habent. Reliqui impreſſi παντός. Neutrum probo. *M. du S.*

29. Γαλήνιον] Adducit haec verba *Andr. Rivin.* de Ven. Sal. & Mal. §. 35. Modo παντὸς μᾶλλον an πάντων ſcribas, nihil intereſt: utrumque aeque commodum; formula quaedam ſolennis abſolute ſic ponitur, ut genus nominis, ad quod videtur referri, non curet: ita diceres, hic ſcribi debuiſſe πάσης vel πασῶν, ſcilicet ἡμέρας aut ἡμερῶν. In *Platone* & *Xenophonte* nihil eſt frequentius: mox: παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται. *T. H.*

33. Τῷ ποτε] Ante τί ποτε. *F. G.*

Τῷ] Accentus amovendus: τῳ vel τοι. Saepius ea in re peccatur: vide ad Πρὸς σὲ ἐν Α. §. 4. Dial. D. III. & *Ritterhuſ.* ad *Porphyr.* de V. P. p. 14. *T. H.*

34. Τοῖς ἐξ ἀρχῆς] *Benedictus*: *quomodo priſcis hominibus habenda eſt fides?* a quibus ſcilicet haec fabula fuit propagata: neque diffiteor dici poſſe τοῖς ἐξ ἀρχῆς pro τοῖς ἀρχαίοις· ſed melius ad ſententiam congruit, quod dedi: atque ita fere *M. du Soul*, qui verterat: *quid eſt, quod iis fidem faciat, quae a te dicta ſunt, o Socrates.* Idem Vir Doctiſſimus, quae paulo poſt ſequuntur, δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην &c. hunc in modum fuit interpretatus: *Ex humana enim potentia ignotam, incredibilem & inviſibilem aeſtimamus.* Multum diſſentio; quippe cui placuerit is verborum ſenſus, quem jam ante priores Interpretes *Datus* & *Benedictus* probarant. Δοκιμάζειν κατὰ δ. vereor, ut illa poteſtate ſatis ſit Graecum: tum ſcribendum fuerat, τὸν ἄγνωστον ὄντα &c. ſcilicet θεὸν δύναμιν, de qua tamen nullam adhuc mentionem fecit. Ἄγνωστος, ἄπιστος, ἀόρατος hujusque generis vocabula quamplurima utraque agendi & patiendi virtute gaudent. Vide *Thom. Mag.* in Ἀθέατος. Ἀμυήτους. Ἀπέρατος. Ἀπροόπτους. Ἀσύστατος. Ἄφθονος. Ὑπαντος· quaedam notavit *Jer. Hoelzlin.* ad Apollon. Rh. II, 956. plura *AEm. Portus* Lex. Jon. in Ἄκριτος· fit tamen nonnunquam, ut Interpretes fallant: ſic in *Phalarid.* Ep. 98. τὸ ἀνεξέταστον πλῆθος, *vulgus, quod nihil expendit, aut ex vero aeſtimat.* In utriusque autem loci verſione non erat, cur vel minimum amplius haeſitarem, poſtquam magnum in hanc partem momentum accedebat limatiſſimum *Petri Weſſelingii* judicium. *T. H.*

38. Ἐοίκαμεν] Hic ἐοίκαμεν εἶναι perinde eſt, ac ἐσμέν, *ſumus*: nam interdum ἔοικε non eſt dubitantis ſed affirmantis. Vid. *AEgid. Menag.* ad *Diogen. Laertii* lib. IX. S. 73. *J. C.*

Ἐοίκαμεν ἡμεῖς &c.] Ad ſimilem *Iſidori Peluſiotae* ſententiam II. Ep. 117. haec notavit *Ritterhuſius*: ejus generis alia *Pricaeus* ad *Apul.* Mileſ. I. p. 8. *T. H.*

καὶ τὰ εὐπόρων ἄπορα, καὶ τὰ ἐφικτὰ ἀνέφικτα· συχνὰ μὲν καὶ δι' ἀπειρίαν, συχνὰ δὲ καὶ διὰ νηπιότητα φρενῶν· τῷ ὄντι γὰρ νήπιον εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρων, ἐπεί τοι μικρὸς πάνυ καὶ [a] νεογιλὸς ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὸ πάντα αἰώνα. τί δ' ἂν, ὦ ἄριστε, οἱ ἀγνοοῦντες τὰς τῶν θεῶν καὶ δαιμονίων δυνάμεις ἔχοιεν ἂν εἰπεῖν, πότερον δυνατὸν ἢ ἀδύνατόν τι τοιούτων; εἶδες, Χαιρεφῶν, τρίτην ἡμέραν ὅσος ἦν ὁ χειμών; καὶ ἐνθυμηθέντι γάρ [b] τοι δέος ἐπέλθοι καὶ τὰς ἀστραπὰς ἐκείνας καὶ βροντὰς, ἀνέμων τε ἐξαίσια μεγέθη· ὑπέλαβεν ἄν τις τὴν οἰκουμένην ἅπασαν καὶ [c] δὴ συμπεσεῖσθαι.

Μετὰ μικρὸν δὲ θαυμαστή τις κατάστασις εὐδίας ἐγένετο, καὶ διέμεινεν αὕτη γε ἕως τοῦ νῦν· πότερον δὴ οἴει μεῖζόν τι καὶ ἐργωδέστερον εἶναι, τοιαύτην αἰθρίαν ἐξ ἐκείνης τῆς ἀνυποστάτου λαίλαπος καὶ ταραχῆς μεταθεῖναι, καὶ εἰς γαλήνην ἀναγαγεῖν τὰ ἅπαντα κόσμον, ἢ γυναικὸς εἶδος μεταπλασθὲν εἰς ὄρνιθός τινος ποιῆσαι; τὸ μὲν γοῦν τοιοῦτο, καὶ τὰ παιδάρια

& factu facilium difficilia; & eorum, ad quae pertingere datur, ardua; haec quidem pleraque propter imperitiam, alia etiam non pauca ob infantiam mentis: re enim vera infans videtur esse omnis homo, etsi vel valde senex, quandoquidem exiguum plane, & infantiae instar vitae spatium ad omne aevum. Quid autem, o bone, qui vires Deorum Geniorumque ignorant, dicere habeant, utrum talium rerum fieri aliquid possit, nec ne? Vidisti, Chaerephon, nudius tertius quanta fuerit hyems: quin & animo repetentem metus invadat & ista fulmina ac tonitrua, ventorumque ingentes furores: existimasset aliquis, tellurem totam utique fuisse collapsuram.

4. Paulo autem post mirifica quaedam extitit compositi coeli serenitas. Jam tu utrum majus quiddam & operosius esse putas, ex isto turbine, qui vix subsisti poterat, ac confusione ad placatissimum nitorem mutatam coeli faciem referre, inque tranquillitatem revocare mundum universum, quam mulieris formam transmutatam in aviculam quandam facere? nam ad eum sane modum & pueruli in-

a Νεογιλὸς] νεογιλλὸς Schol. νεογνὸς C. d Τοι] τὸ Margo *AIW.* male. e Δὴ] ἤδη P. L. Margo *AIW.*

43. Ἀνέφικτα] Ἀδύνατα καὶ ἀληθεῦσαι. *V.* νεογνὸς. *V.C.*
47. Καὶ νεογιλὸς] Ἀντὶ τοῦ νέου, * νεογόνητος,

* Νεογέννητος, νεογ.] Has utrasque voces adjecit *M. du Soul.* monens praeterea reponi debere νεογιὸς. *T. H.*

45. Τῷ ὄντι γὰρ νήπιον ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρων] Ineptissime Benedictus, *revera enim omnis homo infans est, maxime vero senex*; quum longe accommodatius Datus, *Omnis namque homo infans utique videtur esse, vel ultima senectute provectus*, quae verissima Luciani mentis expressio. *J. G.*

Ibid. Νήπιον] Expressit illud Ægyptiorum Soloni dictum apud Platonem, *Graecos semper pueros.* Suam autem sententiam validioribus longe quam illi argumentis firmat. Sic & *Seneca* apud Lactantium II, 4. *Non*, inquit, *bis pueri fumus, ut vulgo dicitur, sed semper. Verum hoc interest, quod majora nos ludimus.* *M. du S.*

47. Νεογιλὸς] Vox *Polluci* improbata, qui hunc in modum est refingendus II, 8. τὸ δὲ νεογιλὲς ἢ νεογιλὸν, εἰ ἐξ Ἰσαίου εἴρηκεν ὁ τοῦ κατὰ Δημάρχου, ἐ δέκιμον. Νεογιλαῖον per me licet exultatum abeat e Graeca lingua: ibi protulit hunc locum *Jungermannus.* Sententia persimilis *Hipparchi* Pythag. apud *Stob.* p. 573. Ὡς πρὸς τὸ ξύμπαντα αἰῶνα ἐξετάζοντι βραχύτατον ἔχοντες οἱ ἄνθρωποι τὸν τῆς ζωῆς χρόνον. *T. H.*

56. Ἤδη] Ex P. & L. hoc, in impressis enim καὶ δὴ legebatur. *M. du S.*

Καὶ δὴ] Minime mutandum. *Aristoph.* Pl. v. 227. Καὶ δὴ βαδίζω. *Thesmoph.* v. 221. Apud *Platonem* saepissime. *T. H.*

61. Ἀνυποστάτου] Ἀνυποστάτου χειμαίρους *Julian.* Or. I. p. 34. C. Agit de hac voce *Is. Casaubon.* ad Athen. III. c. 20. Mox in illis εἰς ὄρνιθός τινος abesse potest εἰς. *T. H.*

65. Τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῖν] Vid. *Gataker.* ad *M. Antonin.* VII. §. 23. *T. H.*

68. Πολλὰς ἰδίων φύσεις] *Multas specierum naturas*: imo πολλῶν ἰδίων φύσεις, *multarum specierum naturas*: quamquam impropria hic est ea locutio. *J. C.*

85. Ταχὺν] Recte viderat *Benedictus* uti & *Marcilius*

inter nos, qui quidem fingere ſciunt, luto cerave ſumta, facile ex eadem ſaepe materiae mole fingunt refinguntque multas formarum naturas. Deo enimvero magnam habenti virtutis praeſtantiam neque omnino comparandam ad noſtras agendi vires, ad manum eſſe credere par eſt omnia iſtiusmodi atque in facili poſita. Atenim totum coelum quanto tandem temet ipſo videatur majus, indicare tu poſſis?

τὰ παρ' ἡμῖν, τὰ πλάττειν ὅπως ἄμμα πηλὸν, ἢ κηρὸν ὅταν λάβῃ, ῥᾳδίως ἐκ τοῦ αὐτοῦ πολλάκις ὄγκου μεταχηματίζῃ πολλὰς ἰδέων φύσεις. τῷ δαιμονίῳ δὴ μεγάλην καὶ οὐ συμβλητὴν ὑπεροχὴν ἔχοντι πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις, εὐχερῆ τυχὸν ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, καὶ λεῖα· ἐπεὶ τ' ὅλον οὐρανὸν πόσῳ τινὶ σαυτοῦ δοκεῖς εἶναι μείζω, φράσαις ἄν;

5. CHAER. Quis autem hominum, o Socrates, intelligere queat, aut dicendo efferre tale quicquam? neque enim verbis illa conſequi licet. SOCR. Nonne vero animadvertimus, hominum, inter ſeſe ſi conferantur, magnum aliquod eſſe diſcrimen, quo alius alium ſuperet, virium imbecillitatisque? nam virorum aetas ad pueros prorſus infantes, quinque, ſi lubet, a partu, aut decem diebus, comparata admirabilem plane habet differentiam roboris & infirmitatis in omnibus propemodum per vitam actionibus, & iis, quaecumque manibus iſtis tam artificibus, & corpore & animo perficiunt: iſta enim novellis, ut dixi, puerulis ne in mentem quidem venire videntur poſſe.

ΧΑΙΡ. Τίς δ' ἀνθρώπων, ὦ Σώκρατες, γνοῆσαι δύναιτ' ἂν, ἢ ὀνομάσαι τι τ' τοιούτων; οὐδὲ γὰρ εἰπεῖν ἐφικτόν. ΣΩΚ. ἠκοῦν δὴ θεωρεῖμεν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους συμβαλλομένων μεγάλας τινὰς ὑπεροχὰς ἐν ταῖς δυνάμεσι καὶ ἀδυναμίαις ὑπαρχούσας. ἡ γὰρ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία, πρὸς τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ πεμπταῖα ἢ γενετῆς, ἢ δεκαταῖα, θαυμαστὴν ὅσην ἔχει τ' διαφορὰν δυνάμεώς τε, καὶ ἀδυναμίας, ἐν πάσαις σχεδὸν ταῖς κτ' τ' βίου πράξεσι, καὶ ὅσα διὰ τῶν τεχνῶν τούτων ὕτω πολυμηχάνων, καὶ ὅσα διὰ τοῦ σώματος καὶ τ' ψυχῆς ἐργάζονται. ταῦτα γὰρ τοῖς νέοις, ὡς ἂν εἶπον, παιδίοις, οὐδ' εἰς νοῦν ἐλθεῖν δυνατὰ φαίνεται.

Καὶ

8ϛ. Τυχῶν] Γράφεται, τεχνῶν. G.

lius & *Vorſtius*, ſic legendum, non τεχνῶν quod in plerisque legitur. Emendationem eorum firmant Ed. *F.* & Codd. Mſſ. P. & L. *M. du S.*

Τεχνῶν] Recepi, quod in *F. V2. S. A.* fuit expreſſum, itidemque in margine *A1W.* reliquae τεχνῶν. In Exc. P. haec notantur: διὰ τ' τεχνῶν] γρ. τυχῶν ἢ τεχνῶν. Aliud reperio in Exc. ex Chriſtoph. Longolii Luciano cum Mſſ. collato: διὰ τ' χειρῶν (feſtinantis, ut auguror, deſcriptoris errore pro τεχνῶν, ut legitur in A1. anni MDIII. ad cujus oram adlita fuit haec vetuſti Codicis collatio) τούτων] χειρῶν. τεχνῶν τ'. Praeterea χειρῶν habebant C. teſte *M. du Soul*: eoque pacto jampridem, antequam haec vidiſſem, legendum eſſe ſtatueram: neque me poenitet ſententiae priſtinae: licet enim τεχνῶν adſpectu primo ſatis videatur accommodatum, ſi tamen attentius explores, nihil habet, quod ad praeſtantiam alterius lectionis comparari poſſit: nam primum αἱ κατὰ τ' βίον πράξεις artes, quas homines exercent, jam ſimul complectebantur: deinde τούτων appoſitum prorſus languet, ac vigorem orationis interturbat: denique ὅσα διὰ τ' τεχνῶν τούτων ὕτω πολυμηχάνων ἐργάζονται ut ad reliquum dictionis nitorem, qui hoc in ſcripto perlucet, admodum reſpondeat, valde vereor. Contra χειρῶν adoptaveris, mox iſtae difficultates non ſolum evaneſcent, ſed omnia ita erunt opportuna, ut nihil magis. Τῶν χειρῶν τούτων, extollere manus & monſtrare Socratem crede, tanquam teſtes rei, quam proferebat, luculentiſſimas: ſunt autem revera manus, & vocantur πολυμήχανοι tum ab aliis, tum a *Galeno* de Uſu partium corp. hum. lib. I. & II. quia, ut ait *Ariſtot.* περὶ Ζ. *M.* IV. p. 106. ἡ χεὶρ ἔοικεν εἶναι οὐχ ἓν ὄργανον, ἀλλὰ πολλά· ἔστι γὰρ οἷονεὶ ὄργανον πρὸ ὀργάνων propterea quod manus habeat, idcirco hominem eſſe ſapientiſſimum cenſebat Anaxagoras; quanquam melius, Galeno ſuffragante, rationem illam Ariſtoteles invertat, quia inter univerſum genus animalium ſapientiſſimus eſt, ideo datum eſſe homini a natura, ut manibus ſit praeditus. Hinc eadem opera patet, fruſtra fore, ſi quis objiciat, praeteriri potuiſſe facile manuum mentionem, quum mox ſequatur διὰ τοῦ σώματος· ratio enim non eſt in obſcuro, cur manus eximias habuerit, & dignas, quae prae ceteris corporis humani membris ſolae commemorarentur. *T. H.*

Καὶ ἡ ἰσχὺς δὲ ἡ ἑνὸς ἀνδρὸς τελείου τὸ μέγεθος, ἀμέτρητον ὅσην [a] ἔχει ἡ ὑπεροχὴν πρὸς ἐκεῖνα. μυριάδας γὰρ ἂν τοιούτων εἷς ἀνὴρ πάνυ πολλὰς χειρώσαιτ' ἂν ῥᾳδίως· ἡ γὰρ ἡλικία παντελῶς ἄπορος ἅπαντων, καὶ ἀμήχανος ἐξαρχῆς ἀκολουθεῖ τοῖς ἀνθρώποις κατὰ φύσιν. ἐπεὶ εἰ ἄνθρωπος ὡς ἔοικεν ἀνθρώπῳ τοσούτῳ διαφέρει, τί νομίσομεν ἅπαντα τὸν οὐρανὸν πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις φανῆναι ἂν τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνουμένοις; πιθανὸν ἴσως δόξει πολλοῖς, ὅσην ἔχει τὸ μέγεθος ὁ κόσμος ἡ ὑπεροχὴν πρὸς τὸ Σωκράτους ἢ Χαιρεφῶντος εἶδος, [b] τηλικοῦτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ, καὶ τὴν φρόνησιν, καὶ διάνοιαν, εἰκάλογον διαφέρειν τὸν περὶ ἡμᾶς διαθέσεως.

Σοὶ μὲν οὖν καὶ ἐμοὶ καὶ ἄλλοις πολλοῖς τοιούτοις ἐσμὲν, πολλ' ἄττ' ἀδύνατα τοῖς ἑτέροις πάνυ ῥᾳδίως. ἐπεὶ καὶ αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις, καὶ ἀναγνῶσαι, ἢ γράψαι τοῖς ἀγραμμάτοις

6. Roboris autem unius viri adulti magnitudo immensum quantum illos supergreditur; adeo ut millia talium unus vir valde multa devicerit facillime: aetas enimvero penitus omnium indiga, quaeque nullis sibi machinis ipsa sufficiat ab initio hominibus adest comes naturae lege. Quandoquidem ergo homo, ut patet, homini tantum interest, quid existimabimus omne simul coelum ad nostras vires illis visum iri, qui talia contemplari valent? probabile scilicet videbitur multis, quantum magnitudo mundi superat Socratis aut Chaerephontis speciem, tantum quoque potentiam ejus ac sapientiam atque intellectum pro ratione antecedere facultatum nostrarum dotes.

7. Proinde tibi mihique ac multis aliis nostri similibus multa quidem impossibilia sunt eorum, quae aliis valde facilia: nam & tibias inflare artis expertibus, & legere aut scribere illiteratis mul-

a Ἔχει] ἴσχει, nisi quod typorum vitio ἰσχὺν in *J.* Edd. cunctae praeter *B2.* b Τηλικοῦτον] τηλικούτῳ καὶ τὴν δ. αὐτοῦ *J.* Margo *AIW.*

90. Ἀμέτρητον ὅσην] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 81. ubi de pleonasmo nominum ὅσος & ἡλίκος disputat. *T.H.*

Ibid. Ἔχει] *B2.* Reliquae ἴσχυ. *M. du S.*

2. Τηλικαύτῳ . . . . αὐτοῦ] Ex Ed. *J.* est. In reliquis enim aliter legebatur, nempe τηλικοῦτον . . . αὐτῷ. *M. du S.*

Τηλικοῦτον &c.] Multum vereor, ne quod Junta suppeditat, prava sit *Antonii Francini*, qui huic editioni praefuit, correctio membranarum fide destituta: eo magis quia structura verborum, quam planissimam habet lectio vulgata, in hac prorsus laborat. Quid autem expeditius, quam πιθανὸν δὲ δόξει, ὅσῳ ἴσχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου τὴν ὑπεροχὴν πρὸς &c. τηλικοῦτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἀνάλογον διαφέρειν τὸν περὶ ἡμᾶς διαθέσεως. *T.H.*

3. Αὐτοῦ] Nempe mundi, quem Deum esse statuit *Plato* in Timaeo. *J.C.*

Ibid. Φρόνησιν] Platonici mundum animatum, sapientia & intelligentia praeditum credunt. *A.V.*

8. Ἀναγνῶσαι] Legendi significationem locus postulat; Graeci sermonis usus ἀναγνῶναι. Contra peccatur in *Hesychio*: Ἀναγνῶναι, ἀναπεῖσαι. Jonum est, & *Herodoti*, apud quem saepius hac potestate ἀναγνῶσαι, nunquam ἀναγνῶναι. Γραμμαλικὸν τρόπον, nisi potius mox post γράψαι sit adjungendum, eo tamen referri debet. *T.H.*

12. Παραβάλλουσα] An καταβάλλουσα, id est, *instituens.* *F.G.*

Παραλλοῦσα] Sine librorum auctoritate mutavi; habent enim omnes παραβάλλουσα. Manifestior mutationis ratio est, quam ut promendo tempus teram. *M. du S.*

Παραβάλλουσα] Eadem, quae Doctiss. *M. du Soul*, mihi quoque se jamdudum obtulit conjectura: neque tamen in contextum recipere consultum duxi, propterea quod non defore putem, quibus arridebit *Guyeti* καταβάλλουσα. Imo defendi forte poterit παραβάλλουσα, in favo ex congesta temere materia velut projiciens animal informe. *T.H.*

15. Μελ. σοφὴν] Eodem epitheto gaudet etiam apud *Philostr.* p. 889. *M. du S.*

16. Θείου μέλιτος] Hinc *Virgil.* IV. Georg. *Protinus aërii mellis coelestia dona. Varro* de R. R. II. c. 5. *Denique ex hoc* (bove) *putrefacto nasci dulcissimas apes mellis matres.* *G.C.*

17. Ἔντα ὠῶν] De ovorum natura mirabili, & eorum variis generibus loquitur *Cal. Rhodogin.* Ant. Lec. XXVII. c. 17. *Aristotel.* de Gener. Anim. lib. V. *G.C.*

19. Τινῶν] An τινὶ; *F.G.*

Τινῶν] Legendum τινὶ cum Interprete. Videtur hic esse allusio ad locum veteris philosophi, forte *Empedoclis*, qui Physica versibus scripserat. *J.C.*

Tu-

multo magis arduum eſt, usque eo dum ſint imperiti, quam facere mulieres ex avibus, aut aves ex mulieribus. Natura vero acceptum in favo fere ſine pedibus ac pennis animal, pedibus appoſitis atque alis, & varietate multa expoliens pulcraque & omnimoda colorum, apem ſapientem produxit, divini mellis opificem: tum porro ex ovis muris & inanimatis plura genera fingit alitum & terreſtrium, aquaticorumque animalium, artibus quibusdam, ut veterum fert ſententia, ſacris aetheris magni ad tanti operis curam inſuper uſa.

8. Quum ergo vires immortalium ſint ingentes, nos mortales & puſilli plane, qui neque magna poſſumus perſpicere, & ne parva quidem, in pleriſque etiam, quae circa nos accidunt, haeſitantes, non valeamus utique explorate quicquam ſtatuere neque de Alcyonibus, nec de Luſciniis: famam autem fabulae qualem tradiderunt pa-

γραμματικὸν τρόπον, ἀδυνατώτερόν ἐστιν, ἕως ἂν ὦσιν ἀπειρήμονες, ἢ ποιῆσαι γυναῖκας ἐξ ὀρνίθων, ἢ ὄρνιθας ἐκ γυναικῶν. ἡ δὲ Φύσις ἐν κηρίῳ σχεδὸν παβάλλεσα ζῶον ἄπτερον, καὶ ἄπηρον, πόδας ὑποθεῖσα, καὶ πληρώσασα, ποικιλίᾳ τε φαιδρύνασα πολλῇ καὶ καλῇ καὶ παντοδαπῇ χρωμάτων, μέλιτος σοφὴν ἀπέδειξε θείου μέλιττα ἐργάτιν· ἔκτε ὠῶν ἀφώνων, καὶ ἀψύχων, πολλὰ γένη πλάττει πτηνῶν τε, καὶ πεζῶν, καὶ ἀνδρῶν ζώων, ὡς λόγος, τέχναις τῶν ἱεραῖς αἰθέρος μεγάλου προσχρωμένη.

Τὰς ἐν ἀθανάτων δυνάμεις μεγάλας ὄσας, θνητοὶ καὶ σμικροὶ παντελῶς ὄντες, καὶ ὅτε τὰ μεγάλα δυνάμενοι καθορᾶν, ἔτ' ἂν τὰ σμικρὰ, τὰ πλεῖστα δ' ἀπορεῦντες καὶ περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθῶν, οὐκ ἂν ἔχοιμεν εἰπεῖν βεβαίως ἔτ' Ἀλκυόνων περὶ, ἔτ' Ἀηδόνων· κλέος δὲ μύθων, οἷον παρέδοσαν πατέρες,

ε Ἀιδόνων] ἰηδόνων C. ℣. AIW. rectum puto.

Τῶν, τέχναις] Vorſtii ſtrictura ſuadente, harum vocum ordinem in libris perturbatum ſic reſtitui. *M. du S.*

Τῶν] Etſi tranſponas, incommode cadit. Deinde ὡς λόγος pertinet ad ſequentem ſententiam, προσχρώμενη τέχναις ἱεραῖς quem nexum ſubjecto τῶν non convenit interrumpi: valet autem, quemadmodum apud *Platonem* ſaepe, *ut veteris ſapientiae doctrina tradit:* ita λόγιον *Democritus:* τάδε λέγει περὶ τῶν ξυμπάντων. Vix me retinui, quin redderem in *Luciano* τισὶν orationis ſtructura liquida: tum etiam recte τισὶν, quoniam artes quidem aetheris magni ſacras, ſed ignotas tamen, & humanae menti non pervias commemorat. *T. H.*

20. Αἰθέρος μεγ.] Summi Dei. *Lucret.* lib. I.

Poſtremo pereunt imbres, ubi eos pater aether
In gremium matris terrai praecipitavit.

& *Virgil.* II. Georg.

Tum pater omnipotens foecundis imbribus aether. G. C.

21. Τὰς ἐν ἀθ. δ. μεγάλας ὄσας] Si locus eſt integer, nec quicquam deſideratur, quae ſuſpicio non immerito poſſet ſuboriri, nihil eſt reliquum, quam ut accuſativos abſolute poſitos agnoſcamus: quae ſtructurae ratio ſatis alioquin apud Graecos obvia feſellit Interpretes tum hoc in loco, tum ſaepius alibi: exempla dedit ex *Pauſania Sylburgius* in Praef. p. 930. Vide praeterea *Kuhn.* ad *AElian.* V. H. II, 13. ubi quae pleraque notat *Perizonius* ſunt aliena, & diverſi generis. *Strab.* I. p. 7. πολλοὺς δ' ἔτι νῦν ἀνωνύμους ὄντας pro πολλῶν δ' ἔτι νῦν ἀνωνύμων ὄντων *Menodotus* apud *Athen.* XV. p. 672. B. πεπισμένους τοὺς Ἀργείους. In *Diogen. L.* IX, 42. ita nunc legitur: φησὶ δ' Ἀθηνόδωρος ἐν ᾗ Περιπάτων, ἐλθόντος Ἱπποκράτους πρὸς αὐτὸν, κελεῦσαι κομισθῆναι γάλα· *Suidas* in Δημόκριτος ὁ Ἀδηρίτης aliud oſtendit, ἐλθόντα Ἱπποκράτην πρὸς Δημόκριτον quod quo minus in *Diogene* conſpiciatur, librariorum imperitiae deberi non dubito: II, 48. τοῦτο ἐν τοιούτῳ φασὶν ἀπαντῆσαι Σωκράτει, λέγοντι τὴν βασιλείαν ibi recte *Kuhnius.* *T. H.*

26. Ἀηδόνων] Luſciniarum propter Philomelam meminit. *M. du S.*

27. Κλέος δὲ μύθων] Vertit Interpres: *praeclaram hanc fabulam*, quaſi vertendum ad verbum eſſet, *gloriam fabularum:* ſed κλέος hic eſt, ut ſaepe apud *Homerum*, pro *fama* auditu accepta: Il. B, 486. Alia loca indicabit Index Euſtathianus Ed. Rom. ut & quae de hac voce habet *Euſtathius.* Itaque Socrates hic inducitur dicens traditurum ſe liberis, quae a parentibus de priſcis fabulis acceperat. Dogma fuit Platonicum non quasvis fabulas, ſed eas, quae ad virtutem faciunt, pueris eſſe proponendas: qualis fabula Alcyonis, quae ad commendationem fidei conjugalis pertinet. Conſulendus *Plato* lib. II. de Rep. ubi multis probat περὶ παιτὸς ποιητέον, ἃ πρῶτα ἀκούοντα ὅτι κάλ-

τέρες, τοιῦτο καὶ παισὶν ἐμοῖς, ὦ [a] ὄρνι θρήνων μελῳδέ, παραδώσω τὰ σῶν ὕμνων πέρι· καί σε τὴν εὐσεβῆ καὶ φίλανδρον ἐρῶσα πολλάκις ὑμνήσω, γυναιξί τ' ἐμαῖς, Ξανθίππῃ τε καὶ Μυρτοῖ [b] λέγων τά τ' ἄλλα, πρὸς δὲ, καὶ τιμῆς οἵας ἔτυχες παρὰ θεῶν. ἆρά γε καὶ σὺ ποιήσεις τι τοιοῦτον, ὦ Χαιρεφῶν; ΧΑΙΡ. [c] πρέπει γοῦν, ὦ Σώκρατες· καὶ τὰ ὑπὸ σοῦ ῥηθέντα διπλασίαν ἔχει τὴν παράκλησιν πρὸς γυναικῶν τε καὶ ἀνδρῶν ὁμιλίαν. ΣΩΚ. ἴσχε δὴ ἀσπασαμένους τὴν Ἀλκυόνα, προάγειν ἤδη πρὸς ἄστυ καιρὸς ἔνι· ἦ δ' ὃς Φαληρικόθεν. ΧΑΙΡ. πάνυ μὲν οὖν ποιῶμεν οὕτως.

rentes, talem & liberis meis, o ales lamentorum modulatrix tradam, de tuis hymnis; tuumque pium & marito devinctum amorem saepe celebrabo, uxoribus meis Xanthippae & Myrto enarrans tum alia, tum praeterea, qualem honorem nacta fueris a Diis: tu quoque, Chaerephon, simile quiddam quin facias, non refugies. CHAER. Ita sane decet, o Socrates: habent nimirum a te dicta duplicem adhortationem, quae mutuae uxorum virorumque consuetudini conducat. SOCR. Ergo, salutata Alcyone, progredi jam ad astу tempus est e Phalerico. CHAER. Nulla quidem in me est mora.

a Ὄρνι θρήνων] ὀρνιθοθήρων P. b Λέγων] λόγων in J. error est typorum. c Πρέπει γοῦν] In sola P. πρ. γοῦν, ὦ Σώκρατες, καὶ τὰ ὑπὸ σοῦ ῥ. δ. ἔχειν, &c. quod an emendantis *Bourdelotii* sit, equidem ignoro.

31. Γυναιξί τ' ἐμαῖς] Ὅτι δύο γυναῖκας εἶχεν Σωκράτης Ξανθίππην καὶ Μυρτώ. V.

39. Ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ] Φάληρον δῆμον Αἰαντίδος. G.

nullius momenti fabellarum genere ad virtutem audiendam invitare. Dandam omnino esse operam, ut hae fabellae, quas primas audient, elegantissimae fictae ad virtutem sint. J.C.

28. Θρήνων μέλ.] Ὦ ὄρνι θρηνομέλῳδε legendum est. J. Br.

31. Γυναιξί τ' ἐμαῖς] Duas fuisse Socrati simul uxores, non solus *Lucianus*, aut quisquis hujus opusculi auctor est, tradidit: sed ante & post eum multi; quos errare *Panatius* firmissimis, Plutarcho judice, argumentis evicerat. De hac doctorum controversia plura qui volet, adeat Clarissimi *Bentleii de Phalaridis Epistolis dissertationem*. Nos de his feminis hoc modo lectorem monitum hic volumus; *Xanthippen* morositate notam, talemque, ut a Socrate ideo tantum ductam tradant, quo patientiam sibi summam tali monstro consuescens compararet. *Myrto* autem, quam ei superinducunt, Aristidis ex filia neptis. De qua, & ea quam supra dixi controversia, consule *Plutarch.* in *Vita Aristidis* sub finem. M. du S.

Ibid. Ξανθ. τε καὶ Μυρτοῖ] Socrati *Hieronym.* in Jovinian. uxores fuisse duas scribit Xanthippen & Myrtonem, Aristidis neptem, quam alii dicunt filiam *Laertii* etiam testimonio & *Plutarchi* in Arist. G.C.

Ξανθίππῃ τε καὶ Μυρτοῖ] Junguntur etiam in Epist. Socratic. 27. p. 57. Obsevanda, quae *Cyrillus* ex *Porphyrio* scribit contra Julian. VI. p. 186. D. δύο ἦ σχεῖν γυναῖκας ἅμα, Ξανθίππην μὲ πολίτιν, καὶ κοινοτέραν πᾶς, Μυρτὼ δὲ Ἀριστείδου θυγατριδῆν τοῦ Λυσιμάχου καὶ τὴν μὲ Ξανθίππην ἐπιπλακεῖσαι λαβεῖν, ἐξ ἧς ἑαυτῷ Λαμπροκλῆς ἐγίνετο· τὴν ἦ Μυρτὼ γάμῳ, ἐξ ἧς Σωφρονίσκον καὶ Μενέξενον. Xanthippes solius, non itidem Myrtus meminerunt *Plato* & *Xenophon*. Vid. *Diogen. L.* II, 26. ibique *Casaubon.* & *Menagium*. T.H.

36. Διπλασίαν τὴν παράκλησιν] *Duplam exhortationem, & quod Alcyon pia in virum sit, & quod is in uxorem.* Haec notantur ad marginem *AiW.* T.H.

39. Φαλ.] Φάληρος λιμὴν ἀοίδιμος Ἀθήνησιν. A.V.

Φαλ.] Scripsit Vorstius, scribere saltem debuit, λιμήν. M. du S.

Pro-

Prometheus, ſive, Caucaſus.

Προμηθεὺς, ἢ, Καύκασος.

MERCURIUS, VULCANUS, PROMETHEUS.

ΕΡΜΗΣ, ΗΦΑΙΣΤΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

MERC.

1. CAucaſus quidem, o Vulcane, hicce, cui miſerum Titanem iſtum clavis affigi oportebit: nos jam nunc circumſpiciamus rupem aliquam opportunam, ſicubi quae ſit a nive nuda, ut firmius defigantur vincula, & hic omnibus conſpicuus ſit pendens. VULC. Circumſpiciamus, Mercuri: neque enim in humili & terrae proximo loco cruci affigendus eſt, ne ſuppetias ipſi ferant, quos finxit, homines; neque etiam ad montis verticem; fugiat enim viſum eorum, qui infra ſunt: ſed, ſi videtur, in

ΕΡΜ.

1 Ὁ Μὲν Καύκασος, ὦ Ἥφαιστε, ὅδε, ᾧ τὸν ἄθλιον Τιτᾶνα τοῦτον προσηλῶσθαι δέησει· περισκοπῶμεν δὲ ἤδη χρημνόν τινα ὀπιτήδειον, εἴ που τὸ χιόνος γυμνός ἐστιν, ἵνα βεβαιότερον καθαπαγεῖη τὰ δεσμά, καὶ ὅτῳ ἅπασι περίφαντος εἴη κρεμάμενος. ΗΦ. περισκοπῶμεν, ὦ Ἑρμῆ· ὅτε γὰρ ταπεινὸν καὶ πρόσγειον ἐσταυρῶσθαι χρὴ, ὡς μὴ * ἐπαμύνειεν αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτῷ οἱ 10 ἄνθρωποι, ὅτε μὴν τὸ ἄκρον (ἀφανὴς γὰρ ἂν εἴη τοῖς κάτω) ἀλλ' εἰ δοκεῖ, τὸ μέσον

* Ἐπαμύνειεν] Priores Edd. ἐπαμύνειν. Suppletur in *J.* ἐπαμύνειν αὐτῷ δύνανται· idem in Marg. *AIW.* ſed transverſa linea inductum.

9. Τὰ πλάσματα αὐτῷ οἱ ἄνθρωποι] Τὸν Προμηθέα γὰρ λέγουσιν Ἕλληνες τοὺς * ἀνθρώπους δημιουργῆσαι. *V.*

* Αὐτὸς] L. ἀνθρώπους· & ſic C. abb. & *V.* αὐτοὺς. *M. du S.* Idem notaverat pro πλάσματα corrigendum eſſe πλάσματα: mihi varia videtur, ſed pejor lectio. *T. H.*

ΠΡΟΜ.] In hoc & ſeqq. Deorum tam cœleſtium quam marinorum dialogis duplex *Luciani* inſtitutum eſſe videtur: primum ut fabulas elegantiores enarret; ſecundum, ut quæ in his Poëtarum figmentis a decoro aliena erant, viris cordatioribus deridenda propinaret: quod ab eo ea elegantia & ingenii laude præſtitum eſt, quæ ipſis propemodum Chriſtianis vix quicquam reliqui fecit. Ineſt certe tantus lepos, urbanitasque cum vi critica conjuncta, ut ab homine non Chriſtiano deſiderari, nedum ſperari amplius quid non poſſit. *M. du S.*

1. Ὁ μὲν Καύκασος] Quid legerit *Ottomarus Luſcinius* hujus dialogi Interpres, non video: omnino aliud legiſſe ſtatuendum eſt: ſat monuiſſe. *J. B.*

Καύκασος] Hujus montis deſcriptionem apud *Arrian.* in V. A. lib. III. reperies. Prometheum vero affixum fuiſſe ad Caucaſum tam multi affirmant, ut vix negari poſſit. Hoc in primis teſtatur *Cicero* lib. II. Tuſc. Quæſt. Hoc etiam *Apollon.* Arg. II. in fine aſſerit, quod Ejus Interpres affirmat: illud ipſum *Pan-*

ſanias, *Servius* & alii multi. *G. C.*

9. Ἐπαμύνειεν] In Editionibus vulgatis ἐπαμύνειν. Sola *J.* δύνανται addidit. *Fl.* tamen non eget, quippe quæ ἐπαμύνειν exhibeat, quod verum & Lucianeum puto. *M. du S.*

Ἐπαμύνειεν] Veriſſima *F.* Ed. lectio: Juntinam interpolatam eſſe clamat illud ἐπαμύνειν δύνανται. Putaveram olim inſiticium eſſe οἱ ἄνθρωποι, &, quum primum ad explicanda τὰ πλάσματα αὐτῷ fuiſſet adſcriptum, poſt in contextum veniſſe: nam commode procedunt, ὡς μὴ ἐπαμύνειν αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτῷ. Nunc receptae lectioni lubens acquieſco. *AEſchylo*, cujus fabulam, antequam haec ſcriberet, a Luciano lectitatam fuiſſe, facile deprehendi poteſt, Prometheus λεωργὸς, ἀνθρωποποιὸς *Tatiano* Or. ad Graec. p. 42. *auctor vulgi fictilis Phaedro* IV, 14. Ideo homines ab ipſo ficti πλάσματα πηλοῦ *Ariſtoph.* Av. v. 687. πλάστου σπέρμα *AEſchyl.* apud *Procl* ad *Heſiod.* p. 46. Retinuerunt Graecam vocem Chriſtiani ſcriptores Latini: *Dracont.* Hex. v. 311. *Projicere nec plaſma ſuum vult conditor aevi.* *T. H.*

μέσον ἐνταῦθά πω ὑπὲρ τ̃ φάραγγος ἀνεσταυρώσθω, ἐκπελαθεὶς τὼ χεῖρε ἀπὸ τουτεῖ πρὸς τὸ ἐναντίον. ΕΡ. εὖ λέγεις, ἀπότομοί τε γὰρ αἱ πέτραι, καὶ ἀπρόσβαλοι, παλαχόθεν ἠρέμα ὑπενθυκυῖαι· ἡ τοῦ ποδὸς γενὴν ταύτῃ ὁ χρημνὸς ἔχει τ̃ ὑπόβασιν, ὡς [a] ἀκροποδιτί πω μόλις ἑστάναι· ἡ ὅλως ὑπαιράταιος ὁ σταυρὸς ἂν γένοιτο. μὴ μέλλε ἔτι, ὦ Προμηθεῦ, ἀλλὰ ἀνάβαινε, ἡ πάρεχε σαυτὸν καλαπαγησόμενον πρὸς τὸ ὄρος.

medio isthic propemodum supra praecipitium suffixus haereat, dispansis manibus ab hac parte in adversam. MERC. Recte dicis: nam praeruptae sunt hae cautes & inaccessae, undiquaque leniter inclinatae.: & pedi angustum oppido praecipitium habet ponendo vestigio locum, ut summa planta vix alicubi consistere liceat: commodissima denique fuerit ista crux. Quin tu ergo sine mora, Prometheu, adscende, teque praebe defigendum ad montem.

ΠΡ. Ἀλλ' ὑμεῖς γέ, ὦ Ἥφαιστε, ἡ Ἑρμῆ, καλεσάτε με ἄλλην τ̃ ἀξίαν δυστυχῆ. ΕΡ. τοῦτ' ἔφης, ὦ Προμηθεῦ, τὸ καλεῖσθαι, ἀντὶ τ̃ ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα μάλα ἀθρόους λαβόντας τ̃ ὑπάγματος; ἢ οὐχ [b] ἱκανὸς εἶναί σοι δοκεῖ ὁ Καύκασος καὶ ἄλλους ἂν χωρῆσαι δύο προσπαταλθῆναι; ἀλλ' ὄρεγε τ̃ δεξιάν· σὺ δέ, ὦ Ἥφαιστε, κατάκλεισον, ἡ πρόσηλον

2. PROM. At vos tamen, o Vulcane & Mercuri, miseremini mei, qui praeter meritum hoc infortunium habeo. MERC. Hoc scilicet ajebas, o Prometheu, misereſcite, ut tua vice jam nos statim in crucem agamur dicto non audientes: num idoneus esse tibi videtur Caucasus, qui alios etiam duos capiat sibi clavis adfigendos? At tu porrige dextram: tu autem, Vulcane, include eam, additisque

a Ἀκροποδιτί πω] ἄκρῳ ποδί πω *J.* b Ἱκανὸς] Plerique Edd. ἱκανῶς exceptis *Vr. S. A.* Ἱκανὸς emendatum in marg. *AIW.*

14. Ἀποτομοί τε γ̃] * Ἀποτετμημένοι, μηδεμιὰν ἔχουσαι ἁβάσιν. *V.*

* Ἀποτέτμηται] *L.* ἀποτέτμηται. *C. abb.* ἀποτετμήμεναι & *P.* *M. du S.*

12. Ὑπὸρ τ̃ φάραγγος] *Philostratus* in Apoll. Tyaneo (II. c. 3.) refert duo esse Caucasi cacumina stadio inter se disjuncta, quibus accolae Promethei manus affixas fuisse referunt. *G. C.*

Ὑπὸρ τ̃ φάραγγος] *Aeschyl.* Pr. Relig. v. 15. Δῶσω βίᾳ φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῳ. ubi Stanleus ista *Luciani* non praeteriit. — *adspicite religatum asperis vinctumque saxis* — apud *Ciceron.* T. D. II. c. 9. *T. H.*

Ibid. Ἀνασταυρώσθω] *Crucifigatur:* inde Caucasus dictus crux; monuit *Lips.* tract. de Cruce: σταυρὸς postea. *J. B.*

Ἀνασταυρώσθω] Infra saepe repetitur hoc verbum: quibus locis usus est *L. Bos* in Ep. ad Hebr. VI, 4. ut ostendat ἀνασταυροῦν perinde atque ἀνασκολοπίζειν Graecis esse *in crucem agere, cruci suffigere*, secus quam Scriptoris Sacri Interpretes existimarunt, vertentes *rursum crucifigere.* *T. H.*

13. Ἀπὸ τουτουΐ] Ab hac in contrariam partem. *J. Br.*

14. Ἀκόπομοι] Ἀκέλπομοι Angl. ut *exesi scopuli* apud *Senec.* Hercule fur. *J. B.*

Ἀκέλπομοι] Praeter Angl. etiam P. & L. uti Pet. c. 7. In impressis autem omnibus ἀπότομοι. *M. du S.*

18. Ὡς ἀκροποδιτί πω] Scribe, ὡς ἀκροποδιτὶ πω μόλις ἑστάναι. *J. Br.*

Ὡς ἀκροποδιτὶ μόλις ἑστάναι] Ἄτοπος· inde *astia* qui inter ambulandum stare nesciunt. *Casaub.* ad *Suet.* Tiber. c. 1. tales sunt Medi, qui, ἐπὴν λαβόντες τ̃ ἵππον, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τ̃ ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες, μόλις βαδίζουσι. *Lucian.* Dial. Mort. XXVII. §. 3. In Mf. legitur μόγις quod idem est. *J. B.*

Ἀκρῳ ποδί] Ed. *J.* Reliquae ἀκροποδιτὶ, quod non tam apte huic loco visum est convenire; ne dicam jam alibi solere ἀκροποδιτὶ legi, non ἀκροποδιτί. *M. du S.*

Ὡς ἀκροποδιτὶ πω] Nullam video rationem, cur mutandum sit; nisi, quod alibi *Noster* solet, ἀκροποδητὶ malis: alia *Luciani* loca, ubi hoc ipsum vocabulum inveniatur, adnotavit *H. Stephan.* Th. III. p. 515. tum porro sic scribit: *Quibus in locis quidam exponunt*, suspenso gradu: *quum id potius significet, quod vernacula lingua dicimus*, En pas de larron. Suidas ἀκροποδιτὶ *exponit* ἄκροις ποσὶ, summis pedibus: *alii*, summis *seu* extremis pedum digitis, *quod* Luciani *locis non convenit.* Quam ob causam non convenire putet *Stephanus*, plane non pernicio: hic certe nihil aeque sententiae respondet: *sic ut summis pedum*

que clavis malleum valide quantum potes adige. Et alteram praebe: haec etiam omnino bene revincta esto. Recte habet: devolabit jam mox quoque aquila detonfura jecur, ut nihil non habeas pro bella tua & solertissima fingendi arte.

3. PROM. Saturne, Japete, tuque Terra mater, qualia perpetior miser, qui nihil mali admisi! MERC. Nihil tu mali admisisti, Prometheu, qui primum distributione carnium tibi concredita, tam injustam fecisti & fraudulentam, ut tibi quidem subdole partes optimas eximeres, Jovem autem circumvenires obtectis ossibus adipe candida: memini sane Hesiodi sic dicentis. Deinde homines effinxisti, animalia vaferrima; atque in primis mulieres. Super omnia denique, pretiosissimam Deorum possessionem, ignem subreptum & illum ipsum dedisti hominibus: tot mala quum perfeceris, vinctum te esse dicis nulla re patrata.

λω, καὶ † σφύραν ἐρρωμένως κατάφερε δὸς ἡ † ἑτέραν· καλειλήφθω εὖ μάλα ἡ αὐτή· εὖ ἔχει. καλαπτήσεται δὲ ἤδη ἡ ὁ ἀετὸς ἀποκρέων τὸ ἧπαρ, ὡς πάντα ἔχοις ἀντὶ † καλῆς ἡ εὐμηχάνου πλαστικῆς.

ΠΡ. Ὦ Κρόνε, ἡ Ἰαπετὲ, ἡ σὺ Γῆ μῆτερ, οἷα πέπονθα ὁ κακοδαίμων, οὐδὲν δεινὸν εἰργασμένος; ΕΡ. οὐδὲν δεινὸν εἰργάσω, ὦ Προμηθεῦ, ὃς πρῶτα μὲ † νομὴν † κρεῶν ἐγχειριδεὶς, ἔτως ἄδικον ἐποίησω, ἡ ἀπατηλὴν, ὡς αὐτῷ μὲ τὰ κάλλιστα ὑπεξελέσθαι, † Διὶ δὲ συλλογίσασθαι ὅσα καλύψας ἀργέτι δημῷ; μέμνημαι Ἡσιόδου, νὴ Δί', ἔτως εἰπόντος. ἔπειτα δὲ τὺς ἀνθρώπους, πανουργότατα ζῶα, ἡ μάλιστά γε τὰς γυναῖκας· ὅπου πᾶσι δὲ τὸ τιμιώτατον κτῆμα † θεῶν τὸ πῦρ κλέψας, ἡ τοῦτο ἔδωκας τοῖς ἀνθρώποις. τοσαῦτα δεινὰ εἰργασμένος, φὴς μηδὲν ἀδικήσας δεδέσθαι.

ΠΡΟ.

36. Ὦ Κρόνε ἑ Ἰαπετέ] Ὁ μὲν Κρόνος πατὴρ ἦν τοῦ Διὸς· ὁ δὲ Ἰαπετὸς ἀδελφὸς Προμηθέως· ἦσαν δὲ † διαχθόνιοι ὑπὸ Διὸς † θεῶν, ἡ ἀφ' οὗτοι αὐτοὺς καλεῖ. *V.*

40. Ἐγχειριδεὶς] Ἐμπιεσθεὶς. *V.*

† Καὶ θεῶν] Θεῶν, καὶ. *V.* uti conjeceram. *M. du S.*

dum digitis insistere vix liceat. Praeterea malo, τοῦτο ταύτῃ ὁ κῃ. ἔχει τὴν ἐπίθεσιν propter illud που, ἀπατεωδέστατέ που. *T. H.*

24. Τῦτ' ἴφης] Sunt vitrea fracta, & conati sunt evitare Interpretes. Sed adnotavit Pater, τὸ καταλήσωμαι ἀντὶ σοῦ ἀναισχολησιδήσαι, ut Mercurius Charonti in Contempl. τοῦτό τὸ πρᾶγμα πλησίον αἴτιον καλασήσεταί μοι. *J. G.*

25. Τὸ καταλήσωμαι] Ingeniose *J. Fr. Gronovius.* Melius tamen, ut arbitror, locus habebit resectis, tanquam inutili adsumento, τὸ καλαλήσωμαι. Unde natum sit, proclive est animadvertere: adscripserat aliquis ad τῦτ' ἴφης, τὸ καλαλήσωμαι, commonefaciens, hoc nimirum ex superioribus verbis esse intelligendum: deleveris, jam nihil amplius ad integram orationem requires, dummodo vice τοῦ scribatur σοῦ. Dial. Deor. I. τῦτο φὴς, ἐκπεσοῦσά με † ἀρχῆς. *T. H.*

28. Καὶ ἄ. δύο] *Nos ambos.* *J. Br.*

32. Τὴν ἑτέραν] Χεῖρα subaudio. *J. Br.*

Ibid. Κατειλήφθω] Vid. Eruditiff. *Dukerum* ad *Thucydid.* p. 541. n. 7. *T. H.*

34. Πάντα] Legerim ταῦτα, *ut haec habeas:* nam πάντα nihil hic significat. *J. C.*

35. Πλαστικῆς] *Quod homines e luto finxeris.* *J. Br.*

42. Ὅσα καλύψας ἀργέτι δημῷ] Idem de Merc. Cond. habet autem accusationem omnem hanc ab *Hesiod.* I. ἰργ. *J. B.*

Ὅσα . . . .] *Theog.* 540.

Τῷ δ' αὖτ' ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ
Εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργέτι δημῷ.

Monendus autem lector, Pausaniam IX. putasse hoc opus Hesiodeum non esse. V. Kennet. *M. du S.*

43. Ἀργέτι δημῷ] *Alba pinguedine.* Vide Higinum in Sagitta. *J. Br.*

Ibid. Ἡσιόδου] *Hesiod.* in Theog. v. 541. — κατέθηκε καλύψας ἀργέτι δημῷ. *J. Br.*

47. Ἐκάλυψας] Omnes libri habent κάλυψας, quod cum ferri non posset, nisi καὶ sequens deleatur, sic mutavimus; neque litem credo nobis ea de re quenquam moturum, qui non sit harum elegantiarum prorsus expers. Vide Θ. Δ. I. *M. du S.*

Κάλυψας] Religio mihi fuit fine Codicibus in lectione proba quicquam tentare. *Benedictus* etiam vertit; quasi voluisset ἐκάλυψας: *furatus es, & hominibus dedisti:* debuerat, *ignem furatus, illum etiam hominibus dedisti.* §. 6. *Artemidor* III, 17. ἡ γὰρ † Προμηθέα λέγουσι ἐπὶ τῷ πλάττειν τοὺς ἀνθρώπους, ἡ τὸ πῦρ κλέψαι παρὰ ἀπολέσθαι. *T. H.*

49. Δεδέσθαι] *Vinculis constringi.* *J. Br.*

ΠΡΟ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῆ, γὰρ σὺ κατὰ τὸν ποιητὴν ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι· ὃς τὰ τοιαῦτα προφέρεις, ἐφ' οἷς ἔγωγε καὶ ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνετο, ἐτιμησάμην ἂν [a] ἐμαυτόν. εἰ γὰρ σχολή σοι, ἡδέως ἄν σοι καὶ δικαιολογησαίμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, ὡς δείξαιμι ἄδικα ἐγνωκότα περὶ ἐμοῦ τὸν Δία· σὺ δέ, σωμύλος γὰρ εἶ, καὶ δικανικὸς, ἀπολόγησαι ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς δικαίαν τὴν ψῆφον ἔθετο, ἀνεσταυρῶσθαί με πλησίον τῶν Κασπίων τούτων πυλῶν, ὀλίσθου καὶ Καυκάσου, οἰκτιστον θέαμα πᾶσι Σκύθαις. ΕΡ. ἔοικεν, ὦ Προμηθεῦ, τὴν ἔφεσιν ἀγωνιᾷ, καὶ ἐς ὀδὸν δέον, ὅμως δ' ἂν λέγει καὶ γὰρ ἄλλως ξυμφέρειν ἀναγκαῖον, ἔστ' ἂν ὁ ἀετὸς καλαπτῇ ὀπιμελησόμενός σου τοῦ ἥπατος· τὸν γὰρ μέσον δὴ ταύτην σχολὴν καλῶς ἂν εἴη [b] ἔχον, εἰς ἀκρόασιν

4. PROM. Et tu mihi videris, Mercuri, ſecundum poetam, inculpatum culpare, qui talia adverſum me proferas, quorum ego cauſa victus in Prytaneo capiendi honore, ſiquidem ex merito jus redderetur, me dignum aeſtimaſſem. Quod ſi vacuum tibi tempus, libenter equidem apud te cauſam meam agam, oſtendamque injuſtam de me ſententiam pronunciaſſe Jovem: tu vero, loquaculus enim es, & forenſi calliditate praeſtans, partes ejus tuere, & proba juſte calculum eum tuliſſe, quo damnatus ſum ad crucem prope Caſpias iſtas portas, in Caucaſo, miſerabiliſſimum ſpectaculum omnibus Scythis. MERC. Imani quidem, o Prometheu, provocatione certabis, nullamque in rem: attamen dic: etenim tantiſper manere neceſſe eſt, dum aquila devolet hepar tuum curatura. Quod autem interea vacui eſt temporis, optime fuerit factum, eò ſi ad declamationem audiendam abu-

a Ἐμαυτὸν] ἐμαυτῷ P. Marg. *AlW.* quod alius iterum induxerat. ſic *Noſter* §. 10. b Ἔχον] Ita recte *J. Al. Hl. Vz. Bz. S. A.* ἔχειν *F. P.* ἔχειν & ἔχοιμι C.

53. Ἐτιμησάμην ἄν] Ἄξιον ἂν ἐμαυτὸν ἔλεγον. Πρυτανεῖον δὲ ἐστιν, ἐν ᾧ οἱ πρῶτοι συμπόσιόν τε βουλευτῶν, ὅθεν καὶ τὰς σιτήσεις ἀπέλυον τοὺς δέ τι μέγα εἰργασμένους τῆς πολιτικῶν καλῶν, ταύτης δωρεᾶς οἱ πάλαι ἐτίμων. *V.*

62. Ἔωλον] † Ψυχρὸν καὶ ἀνωφελές. *V.*

Ibid. Τὴν ψῆφον ἀγωνιεῖ] Ἔφεσις ἐστὶν ἡ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς ἄλλο δικαστήριον μετάθεσις, ἣν καλοῦσιν ἔκκλησιν. φησὶ δὲ ὅτι ἀνωφελής σοι ἐστὶν ἡ ἔφεσις· μὴ γὰρ τὴν ψῆφον τοῦ Διὸς ὀδὸν ποιῆσαι ἄλλο δικαστήριον. Ἔφεσιν δὲ οἱ δικανικοὶ φασιν, ὅταν ὁ πρισάμενος μείζον δικαστήριον ‡ ἐξαιτῆται. *V.*

• Τὰς σιτήσεις] Lege τῆς σιτήσεως ἀπέλαυον, & mox καλῶς pro καλῶν. Poſt ταύτῃ *M. du Soul* addebat τῇ. *T. H.*

† Ψυχρὸν] Lege ψυχρὸν καὶ ἀνωφελῆ. *M. du S.*

‡ Ἐξαιτῆται] Leg. ἐξαιτεῖται. Soni τῷ H. & E I confuſi fuerunt. *J. C.*

51. Ἀναίτιον αὖτ.] *Homerus* Il. N, 775. *J. Br.*

Ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι] Ut Dial. Mort. ex *Homero*. *J. B.*

52. Τῆς ἐν Πρ. σιτ.] Athenis in Prytaneo publice alebantur bene meriti de republica. *J. Br.*

Τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως] A *Platone* in Apol. Socrat. εἰ ἦν δέ μοι κατὰ τὸ δίκαιον τὰ ἀξίως τιμᾶσθαι, τοῦτον τιμῶμαι τὰ ἐν τῷ Πρυτανείῳ σιτήσεως. Tangit alibi. legend. *Dionyſ. Halicarn.* lib. 5. *J. B.*

Τῆς ἐν Πρ. σ.] Statua donari aurea, & in Prytaneo publice ali, Athenis honores, qui in viros conferebantur virtute aut meritis in patriam praeſtantiſſimos. Vide *Demoſth.* 327. & *Etym. M.* Imitatur autem hic Socratem, qui damnatus jam, cum de poena ageretur, ἄτιτα μέν, ἔφη, τὰ ἐμοὶ ἀξιοπρεπῆ τιμῶμαι τὴν δίκην τὰ ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως. *Diog. Laert.* 43. D. V. *Plat. Apol. Socr.* *M. du S.*

Τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως] A Socratis aeſtimatione ſuae litis ſumtum eſſe monet *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 42. *Suid.* in Σωκράτης· ἐν τῷ τιμήματι δὲ αὐτὸν τὰ ἐν τῷ Πρυτανείῳ σιτήσεως ἐτιμήσαντο. Hac de re plura congeſſit *Le Clerc* ad Epp. Socrat. p. 192. *T. H.*

53. Ἐτιμ. ἂν ἐμ.] *Hac me poena dignum cenſuiſſem.* *J. Br.*

Ἐτιμ.] Vorſtius & Conſtantinus (in v.) τιμησαίμην. *M. du S.*

60. Πλησίον τῶν Κασπίων πυλῶν] Profert hunc locum, & de Caucaſo, cui Prometheum adfixum fuiſſe veteres fingunt, pluribus agit *Stanl.* ad Argum. AEſchyleae tragoediae. Ab eodem Tragico profectum, quod Prometheum *Lucianus* dicat οἰκτιστον θέαμα πᾶσι Σκύθαις vid. v. 417. *Varro* apud *Nonium* in *Vaſtitas* p. 417. *Mortalis nemo exandit, ſed late incolens Satthatum inhoſpitalis campis vaſtitas. Scytharum Funius* probante *Mercere*: dubito, an propius ad priſcam ſcripturam *Sacarum*. Fabulae vetuſtae fama tantum valuit, ut rem vere geſtam crediderint accolae, & veſtigia miſerandi caſus oſtentarint: *Diodor. Sic.* XVII. p. 606. A. *Strab.* XV. p. 1009. A. *Arrian.* A. A. V.

P.

abutamur ſophiſtae ; qualis tu es aſtutiſſimus orationum artifex.

καὶ λαχήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἶ σὺ πανουργότατος ὢν τοῖς λόγοις.

5. PROM. Prior ergo dic, Mercuri: utque me quam vehementiſſime accuſes, nec quicquam tibi perire ſinas eorum, quae pro jure patris dici poſſint. Te vero, Vulcane, judicem mihi lego. VULC. Nullam in partem ; ſed probe ſcito, me pro judice accuſatorem tibi fore ; qui igne ſubducto frigidum mihi fornacem reliquiſti. PROM. Quin ergo diviſa inter vos actione tu de furto jam diſſere : Mercurius autem & hominum creationem, & carnium diſtributionem incuſabit : ambo enim artifices & dicendi peritiſſimi videmini eſſe. VULC. Pro me dicet Mercurius : nam ego a judicialium orationum ſtudio longe abſum, quippe circa caminum plerumque occupatus : hic vero rhetor eſt, ac talia non leviter ipſi ſunt meditata. PROM. Nun-

ΠΡΟ. Πρότερον ὖν, ὦ Ἑρμῆ, λέγε, καὶ ὅπως μὴ ὡς δεινότατα καὶ ηγορήσῃς, μηδὲ καθυφῇς τι τῶν δικαίων τοῦ πατρός· σὲ δὲ, ὦ Ἥφαιστε, δικαστὴν ποιοῦμαι ἔγωγε. ΗΦ. μὰ Δί', ἀλλὰ κατήγορον ἀντὶ δικαστοῦ ἴσθι με ἔξων· ὡς τὸ πῦρ ὑφελόμενος, ψυχράν μοι τὴν κάμινον ἀπολέλοιπας. ΠΡ. ἐκεῖνα διελόμενοι τὴν κατηγορίαν, σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς ἤδη σύνειρε· ὁ Ἑρμῆς δὲ τήν τε ἀνθρωποποιΐαν καὶ τὴν κρεανομίαν αἰτιάσεται· ἄμφω δὲ τεχνῖται, καὶ εἰπεῖν δεινοὶ ἐοίκατε εἶναι. ΗΦ. ὁ Ἑρμῆς καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐρεῖ· ἐγὼ γὰρ ἐκ πρὸς λόγοις τοῖς δικανικοῖς εἰμι, ἀλλ' ἀμφὶ τὴν κάμινον ἔχω πολλά· ὁ δὲ, ῥήτωρ ἐστὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα ἐκ παρέργου μεμελέτηκεν αὐτῷ. ΠΡ. ἐγὼ μὲν οὐκ

ἄν

c Τὰ τ. ὑ παρ. μεμ.] Ex P. ita notatum invenio : καὶ τὰ τοιαῦτα ἐκ π. μεμέλιται] καὶ τῆτ τοιούτων &c. ex L. μεμελέτηκεν αὐτῷ] μεμελῆται τῆτ τοιούτων *J.* τῆτ τοιούτων ἐκ π. μεμέληται αὐτῷ.

p. 199. P. P. E. p. 7. Refert *Philoſtr.* de V. A. T. II. c. 3. τοὺς τοῦ Καυκάσου προσοικοῦντας odiſſe vehementer aquilas, earumque nidos telis ignitis ſuccendere : θέρματά τε ἐπ' αὐτοὺς ἵεσθαι τιμωρίᾳ τοῦ Προμηθέως φάσκοντες· οὕτω δὲ καὶ τοῦ μύθου ἥττους. *tantopere ſunt fabulae dediti veram credentes :* haec poſteriorum mens, quam Interpres non percepit. Adde *Schol. Apoll. Rh.* ad II, 1252. *T. H.*

Ibid. Κασπίων] Caſpiis populis Scythici generis vicinae ſunt Tauri montis anguſtiae, ad 8000 paſſuum in longitudinem extenſae, latitudine tam exigua, ut vix plauſtro ſint perviae, quas idcirco Caſpias portas ſcriptores appellant, quod per eas ex Babylonia & Perſide ad mare Caſpium pateat tranſitus. *G. C.*

Κασπίων π.] Ὅρη δ' αὖσιν αἱ Κάσπιαι πύλαι, μᾶλλον δὲ πύται ἀπείρονγύαι ἐν κοίλαι, ὡς ἐν τάξει πυλῶν, διὰ τῶν Κασπίων ἀνόδων, ἣ τὴν Κασπίας θαλάσσης ἔτυ καλούμενα, ἃς καὶ κλεῖδας Ἀσίηθεν γῆς καλεῖ ὁ Διονύσιος. *Euſtath.* ad *Dionyſ.* Per. v. 1039. *A. V.*

63. Ἀγωνίᾳ] Lego ἀγωνίῃ. *J. Br.*

Ibid. Ἐς ἴδιον δίον] *Fruſtra ac temere.* *J. Br.*

65. Ἐπιμιλησόμβροτος] Malim ἐπιμασησόμβιος, *quae mandet :* ab ἐπιμασάομαι, mando. *J. C.*

Ἐπιμιλησ.] Videtur Lucianus ſcripſiſſe ἐπιμιλισόμενος. Vide notas ad *Dial. Aj. & Ag.* qui XXIX. & ultima dialogi hujus verba. *M. du S.*

Ἐπιμιλησόμβροτος] Cave, quicquam mutandum putes : obſcuraveris omnem loci venuſtatem. Aquilam mox eſſe devoraturam, quae jecoris ejus curam ſit ſuſceptura, facete Mercurius ait : interea dum Jovis ales ad curam iſtam aggrediatur, nihil obeſſe, quo minus tantulum temporis intervallum abutantur ad acroaſin ſophiſticam. Bellum enimvero curatorem jecinoris Promethei, & per ſane quam jucundum! *T. H.*

68. Σοφιστικὴν, οἷος . . . .] Non recte dictum putabunt qui grammaticorum regulis religioſe inſiſtentes, ab iis ne tantillum quidem diſcedi fas putant. *M. du S.*

Σοφιστικὴν, οἷος εἶ σύ] Ideo σοφιστὴν vocat Prometheum §. 20. quemadmodum & *Æſchyl.* P. V. v. 62. ubi haec utraque Luciani loca *Stanleium* non fugerunt. *T. H.*

71. Καὶ ὅπως] Ὅρα ſubaudio. *J. Br.*

72. Καθυφῇς] Interpr. *Nec jus tui patris prodas.* Malim propriam ſignificationem ſequi : *nec quicquam praetermittas eorum, quae ad jura patris tui pertineant.* Brevius Gallice : *n'omettez aucun des droits de votre pere.* *J. C.*

Καθυφῇς τι &c.] Vide, quae notavi ad Διὸς Φων. §. 30. Illa ὅπως μὴ ὡς δειν. κατηγορήσῃς attulit *L. Bos* in Ellipſi verbi σκοπῶ. *T. H.*

Ibid. Τῷ πατρὸς] Mercurius Jovis eſt filius. *J. Br.*

84. Τῶν τοιούτων μεμιλῆ] Haec ſcriptura ex Ed. *J.* eſt, quam firmat P. Codex ab ea tantum diverſus quod μεμιλῆται habet. L. autem μεμιλῆτε. τῆτ τ. *M. du S.*

Μεμιλήτηται] Eo minus haec movenda, quod rhetorum ſit proprium μιλητῆν, etiam tum, quando ſe-

ἂν ποθε ὦμεν ἐγὼ περὶ τ κλοπῆς τ Ἑρμῆν ἐθελῆσαι ἂν εἰπεῖν, οὐδὲ ὀνειδίειν μοι τὸ τοιοῦτο, ὁμοτέχνῳ ὄντι. πλὴν ἀλλ' εἰ γὲ τοιοῦτον, ὦ Μαίας παῖ, ὑφίστασαι, καιρὸς ἤδη περαίνειν τ καληγορίαν.

ΕΡ. Πάνυ γοῦν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δεῖ λόγων, καὶ ἱκανῆς τινος παρασκευῆς, ὅτι τὰ σοὶ πεπραγμένα· οὐχὶ δὲ ἀπόχρη μόνα τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τῶν ἀδικημάτων· ὅτι ὀπίτραπέντι σοι μεράσαι τὰ κρέα, σαυτῷ μὲν τὰ κάλλιστα ἐφύλαττες, ἐξηπάτησας δὲ τ βασιλέα, γὲ τὸν ἀνθρώπους ἀνέπλασας, οὐδὲν δέον· καὶ τὸ πῦρ κλέψας παρ' ἡμῶν, ἐκόμισας παρ' αὐτούς. καί μοι δοκεῖς, ὦ βέλτιστε, μὴ συνιέναι ὅτι τοῖς τηλικούτοις πάνυ φιλανθρώπου γ Διὸς πεπειραμένῳ. εἰ μὲν οὖν ἔξαρνος εἶ μὴ εἰργάσθαι αὐτὰ, δεήσει γὲ διελέγχειν, γὲ ῥῆσίν τινα μακρὰν ἀποτείνειν, γὲ πειρᾶσθαι ὡς ἔνι μάλιστα ἐμφανίζειν τ ἀλήθειαν· εἰ δὲ φὴς τοιούτῳ ποιῆσαι τ νομὴν τ κρεῶν, γὲ τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους καινουργῆσαι, γὲ τὸ πῦρ κεκλοφέναι, ἱκανῶς καληγόρηταί μοι· γὲ μακρότερα οὐκ ἂν εἴποιμι. λῆρος γὰρ ἄλλως τὸ τοιοῦτον.

ΠΡ. Εἰ μὲν γὲ ταῦτα λῆρός ἐστιν, ἃ

quam putaveram fore; ut de furto Mercurius vellet dicere, mihique exprobraret tale quicquam in arte simili versato: attamen si vel hoc ipsum, o Majae fili, aggredi sustines, tempus jam est peragere accusationem.

6. MERC. Valde quidem, o Prometheu, longa opus sit oratione, & instructo quodam apparatu adversus ea, quae tu perpetrasti: nunc vero nonne satis est sola capita exponere tuorum criminum? quod, quum praeficereris dividundis carnibus, tibimet ipsi pulcerrimas servares, deciperesque regem: quod homines effinxeris, quo nihil minus fieri debuerat: quod ignem suffuratus a nobis detulisti ad istos. Et mihi quidem videris, o optime, minime intelligere, in tanta criminum gravitate quam clementem & benignum Jovem fueris expertus. Quod si neges ista te feciisse, arguendus eris, & longa quaedam oratio extendenda, adnitendumque mihi, ut quam possum maxime declarem veritatem: sin concedis talem te feciisse divisionem carnium, condendorum hominum inventum novasse, & ignem subduxisse, satis est mihi accusatum, nec cur plura dicam, causa est: plane enim videar nugari.

7. PROM. Ista sintne nugae, quae di-

cum meditantur, quae in auditorio sint pronunciaturi. *J.* lectionem nunquam admisero, nisi prius Graece dici, τούτων μοι μεμέλῃ, fuerit probatum. *T. H.*

89. Τοιοῦτον] An τοιοῦτ Θ; nimirum ὁμότεχν Θ ὑφίστασθαι saepe casu destitutum per se significat, *rem aggredi & sustinere, provinciam subire*: vel certe τὸ τοιοῦτον, ut in fine §. sequ. Ex Prometheo Liberato *Varronis* profert *Nonius* in *Quaesti* p. 492. *Aemulum illius artis, atque obstrigillatorem, qui per aliquot annos quaesti nihil fecerit*: videtur horum alteruter Prometheus aut Mercurius indicari. *T. H.*

93. Οὐχὶ ὃ ἀπόχρη μόνα &c.] *H. Stephan.* in App. de D. A. p. 105. ubi de pleonasmo adverbii μόνον agit post ἀρκεῖ & ἀπέχρησε· quanquam nimis subtilem illam *Stephani* disputationem non probo. Ceterum Mercurius pro sua solertia non nimis exacte hunc aditum accusationis instituit, videturque partium inter se connexio paulo inconcinnior minus ad sententiam respondere: levi mutatione huic difficultati existimo subveniri posse: πάνυ γοῦν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δεῖ λόγων &c. ναὶ ὃ ἀπόχρη μόνα τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τ ἀδ. ut in Tim. §. 38. ἐχρῆν μέντοι ἴσως ἐ μακρὰν ποιῆσ. sane ἐχὶ δὲ quid faciat, nullus video. *T. H.*

97. Τὸν βασιλέα] Τὸν Δία. *J. Br.*

98. Οὐδὲν δέον] Hanc formulam explanat, & simul hunc *Luciani* verba *H. Stephan.* App. de D. A. p. 160. *T. H.*

4. Ῥῆσίν τινα μακρὰν ἀποτείνειν] Sumtum a *Platone* de Rep. X. p. 755. E. γὲ μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνασθαι ἐν τοῖς ἀδήμοις in Protag. p. 250. C. περὶ οὗ ἐγώ τι γὲ σὺ μακρὸν λόγον ἐπάτερθεν ἀπετείναμεν. *T. H.*

22. Τὸ δ' ὀργῆς κεφάλαιον ἡλίκον ἐστίν] Ita Mss. Codd. P. & L. pro, αὐτὸ δ' ὁ. τὸ κ. ὁ ἐστιν, quod in Impressis est. *M. du S.*

23. Ὡς μειρακίου] Sic in Timo. & Toxare. *J. B.*

24. Τὸ μεῖζον] *Majorem partem.* *J. Br.*

Ibid. Λήψεται] In Graecis verbis naevus quidam est. Ait, μειρακίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι ἐ ἀγανακτεῖν, εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λήψεται. Sine ullo dubio λήψηται legendum; nec aliter videtur accepisse Interpres. *J. J.*

Λήψεται] Dictum supra ad Tim. c. 19. de hujusmodi exemplis sat est. Frustra hanc lectionem sollicitat vir doctus. *M. du S.*

Λήψεται] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 145. observat, *futurum nonnullis etiam locis adhibitum inveniri, ubi in praesens itidem, aut praeteritum perfectum resol-*

vi

dixisti, videbimus paulo post. Ego vero, quandoquidem sufficere ais, quae accusatorie sunt a te prolata, conabor, quantum potero, dissolvere crimina. Primumque audi de carnibus. Atque equidem, ita me juvet Cœlus, nunc etiam ista referens pudore suffundor Jovis vicem, qui tam sordidi sit contractique animi, ac suspiciose querulus, ut, quia parvulum os in sua portione reperit, in crucem tollendum mittat vetustum adeo Deum, nihil amplius auxilii lati memor, neque adeo irae causa quantilla sit cogitans, & plane pueri esse illud, succensere atque indignari, nisi partem ipse majorem accipiat.

8. Atqui versutias ejusmodi, Mercuri, conviviales non decet, opinor, memori mente reponere; sed, si quid etiam peccatum fuerit inter epulas, ludum putare, atque ibi in convivio depositam iram relinquere: verum ut in crastinum sub pectore recondas odium, & injuriae recorderis, atque hesternae rei memoriam conserves, apage, neque Deos hoc decet, nec praeterea regium est. Quod si quis abstulerit a conviviis festivitates eas, astum & jocos & subsannationes & irrisiones, nihil scilicet

ἐάσηκας, ὀψόμεθα μικρὸν ὕστερον· ἐγὼ δὲ ἐπεί σοι ἱκανὰ φὴς εἶναι τὰ κληγορημένα, πειράσομαι ὡς ἐν οἷός τε ὢν, ἀφαλύσαι τὰ ἐγκλήματα. καὶ πρῶτον μὲν ἄκουσον τὰ περὶ τῶν κρεῶν. καίτοι, νὴ τὸν οὐρανόν, καὶ νῦν λέγων ταῦτα, αἰσχύνομαι ὑπὲρ τοῦ Διός, εἰ οὕτω μικρολόγῳ καὶ μεμψίμοιρός ἐστι, ὡς διότι μικρὸν ὀστοῦν ἐν τῇ μερίδι εὗρεν, ἀνασκολοπιστὸν ὁρμῶν πέμπειν παλαιὸν οὕτω θεόν, μήτε τῆς συμμαχίας μνημονεύσαντα, μήτε αὐτὸ τοῦτο τὸ κεφάλαιον ὅ ἐστιν ἐννοήσαντα· καὶ ὡς μειρακίῳ τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν, εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λήψεται.

Καίτοι τάς γε ἀπάτας, ὦ Ἑρμῆ, τὰς τοιαύτας συμποτικὰς οὔσας, οὐ χρὴ, οἶμαι, ἀπομνημονεύειν· ἀλλ' εἰ καί τι ἡμάρτηται μεταξὺ εὐωχουμένων, παιδιὰν ἡγεῖσθαι, καὶ αὐτοῦ ἐν τῷ συμποσίῳ καταλιπεῖν τὴν ὀργήν· ἐς δὲ τὸ αὔριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος, καὶ μνησικακεῖν, καὶ ἑωλόν τινα μνήμην ἀφυλάττειν, ἄπαγε, οὔτε θεοῖς πρέπον, οὔτε ἄλλως βασιλικόν. ἦν γοῦν ἀφέλῃ τις τῶν συμποσίων τὰς κομψείας ταύτας, ἀπάτην, καὶ σκώμματα, καὶ τὸ σιλλαίνειν, καὶ ὑπογελᾶν, τὸ καλα-

a Αὐτὸ τοῦτο ἐρ.] αὖ τὸ τ. ἐ. κ. ἀλλὰ ἐστι. P. L. posterius ἀλλὰ ἐστὶ alios legere notatur in marg. *Aldi.* b Κομψείας] F. κομψὰς mendose. c Σιλλαίνειν] Ἀφσιλλαίνειν P. *J.*

35. Σιλλαίνειν] Σιλλαίνειν ἐπὶ σκωμμάτων, κατὰ τροπὴν τοῦ τ εἰς σ τιλλαίνειν τινές· σίλλειν δὲ ἐστὶ τὸ σκώπτειν. Δηλοῖ δὲ ἐ χλευασμὸν ποίημα, παρὰ τὸ ἀφασίλλειν τοὺς ἵππους, καὶ ἀφασίζειν τοῦ χάμαιζε τὰ ὀφθαλμῶν ἵππου ἡδ

* Τέλειον] Τρητὸν emendavit *M. du Soul*: itaque reflituendum esse satis patet ex *Etymol.* in Σίλλος· huic enim priora illius scholii debentur, unde simul liquebit, quam inepte τιλλαίνειν τινὲς hic ponatur, posteriora *Suidae* in Σιλλαίνειν apud

νὶ posse videtur; cujus usus exemplum hoc profert: tum: *videtur enim οὐ μὴ λήψεται esse pro εἰ μὴ λαμβάνει, vel λαμβάνοι in praes. opt. aut etiam pro εἰ μὴ εἴληφε non enim loquitur de eo quod eventurum erat, sed de eo quod jam evenerat*: & alia plura perquam subtiliter, ut parum absit, quin nodum in scirpo quaerere videatur. Modo reliqui vulgatam lectionem, quamvis aliquanto magis placeat ἀλλὰ ἐστὶ· nam αὐτὸ nolim mutatum in αὖ τὸ· sed videtur adhuc locus ille meliorum Codicum auxilio indigere. *T. H.*

26. Συμποτ. . . . .] Hinc veteres illud usurpabant, μετὰ μάμονα συμπότην. de quo vide συμπ. c. 3. *M. du S.*

27. Ἀπομνημονεύειν] Μετὰ μάμονα συμπότην. Id. in

αἱ ὀφθαλμοὶ παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι ἐν αὐτοῖς τὰς κόρας. Ἄλλως. Σιλλαίνειν, μαλλαίνειν, ἀφ' ἧς ἀφθαλμῶν σκάπτειν ἐ μαλλίζειν σίλλος δ ὁ μῖμος καὶ ὁ μῶμος καὶ ἡ ἀκολασία καὶ ὁ χλευασμός. Καὶ ὁ ταῦτα γράφων σιλλογραφεῖ. *V.*

eum pro ἡ ἀκολασία, quod nihil ad explicationem vocis σίλλος pertinet, recte legitur ἡ κακολογία· tum praeterea, ὁ ταῦτα γράφων σιλλογράφος, quomodo *Matthaeus* etiam *Sladus* reposuerat. *T. H.*

Lapith. *J. B.*

31. Ἑωλόν τινα μν.] *H. Stephanus*, Thes. T. III. p. 1239. in Ταμιεύω hunc locum proferens scribit ἐγχολόν τινα μνήμην, vitio memoriae, an quod ita reponendum putarit. Sed nihil est, cur receptam lectionem loco moveamus: ἐγχολᾶν, quanquam forma non discrepet ab ἐγκοτᾶν, auctoritate, quantum memini, caret. Saepius autem *H. Stephano* contigit in eo Lexico, quod collata plurium opera congestum fuit, ut veterum scriptorum loca longe aliter adferat, quam in Edd. legantur, nulla tamen variae lectionis vel mentione facta, vel reddita ratione. *T. H.*

35. Διασιλλαίνειν] Sic P. & Ed. *J.* In reliquis σιλλαίνειν. Reperitur iterum haec vox in Δεξ. c. 24. & ibi

[a] καλαλειπόμβων ὃς μέθη, καὶ κόρος, καὶ σιωπὴ, σκυθρωπὰ καὶ ἀτερπῆ πράγματα, καὶ ἥκιστα συμποσίῳ πρέποντα· ὥς γε ἐγὼ οὐδὲ [b] μνημονεύειν εἰς τὴν ὑστεραίαν ἔτι ᾤμην τὸν Δία, οὐχ ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, καὶ πάνδεινα ἡγήσεσθαι πεπονθέναι, εἰ ἀφαιρέμων τις κρέα, παιδιάν τινα ἔπαιζε, πειρώμενος εἰ ἀφαιρήσεται τὸ βέλτιον ὁ αἱρούμενος.

aliud erit reliquum, nisi ebrietas, satietasque & silentium, res tetricae & injucundae, quaeque minime compotationi conveniant. Quare nihil minus putaram, quam recordaturum esse Jovem postridie; nedum ut tanto opere propterea indignaretur, seque gravem injuriam existimaret esse passum, si distribuens aliquis carnes ludum quendam luserit tentando, num, qui deligit, meliorem partem dignoscat.

Τίθει δὲ, ὦ Ἑρμῆ, τὸ χαλεπώτερον, μὴ τὴν ἐλάττω μοῖραν ἐπενεμηκέναι τῷ Διΐ, τὴν δ' ὅλην [c] ὑφηρῆσθαι· τί ἂν ἀφ' τούτου ἔχρην, τὸ τῷ λόγῳ, τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμεμίχθαι, καὶ δεσμὰ, καὶ ταυρὸς, καὶ Καύκασον ὅλον ἐπινοεῖν, καὶ ἀετοὺς καταπέμπειν, καὶ τὸ ἧπαρ ἐκκόπτειν;

9. Pone vero, Mercuri, quod gravius est, non minorem me partem attribuisse Jovi, sed totam subripuisse: quid igitur? ideone oportebat, quod proverbio dicitur, terrae coelum miscerі, vincula, cruces, totumque Caucasum adinvenire, & aquilas demittere, & jecur extundere? Ista

a Καλαλειπόμβων.] Priores Edd. καλαλοιπόμβων. b Μνημονεύειν] μνημονεύσειν Marg. *AldV.* c Ὑφηρῆσθαι] In cunctis Edd. ὑφῃσῆσθαι, quod Grammaticae leges respuunt.

ibi quidem in omnibus libris compositа, ut hic in *F.* & P. legitur. Enarrat autem *Aelianus* Var. H. III, 40. dum Σιληνοὺς vult dictos ἀπὸ τῆς σιωπαίνειν. *M. du S.*

Σιωπαίνειν] Verbum σιωπηλότερον est *Polluci* IX, 148. ubi vide, quae diximus: σιλλοῦν & ἀφασιλλοῦν adjungit *Pollux*: posterius in *Dione Cass.* p. 875. B. ὅτι καὶ ἄκων ἀφασιλῶσαι τι αὐτὸν σκωπτόλης ὢν προσῆκεν habet *Hesych.* in V. & ἀφασιλλαίνειν in Διολουφεῖν. Καλασιλλαίνειν *Hippocr.* in Παραγγ. p. 27. v. 41. Apparet autem nihil referre, utrum σιλλαίνειν legas an ἀφασιλλαίνειν. *T. H.*

38. Ὥσε ἐγὼ οὐδὲ μν.] Interp. *Ideoque Jovem facti postridie non recordaturum putabam, nec tantum ob rem tantillam stomachaturum.* Non expressit vim loquutionis οὐχ ὅπως, atque adeo totius periodi sensum infirmavit: debuisset enim hoc modo: *Itaque putabam ne recordaturum quidem Jovem ejus facti postridie, nedum adeo graviter ob id indignaturum:* οὐχ ὅπως est *nedum*. *H. V.*

Ibid. Οὐδὲ μνημονεύειν] Castiga οὐδὲ μνημονεύσειν. *J. Br.*

39. Οὐχ ὅπως &c.] Verte: *nedum ut propterea usque adeo iraſceretur*: quod non expressit Interpres. *J. C.*

40. Τηλικαῦτα] Id est, τηλικούτους *F. G.*

44. Τὸ χαλεπ.] *Quod longe quidem gravius esset.* *J. Br.*

46. Τὸ τῷ λόγου] *Quod proverbio jactatur.* *J. Br.*

47. Τῇ γῇ τὸν οὐραν. ἀναμ.] Hic locus *Erasmum* non fugit in *Mare coelo miscere.* *T. H.*

51. Εὐτέλειαν καὶ ἀγώνειαν] Εὐτέλ. ex L. & Ed. *J.* est. In reliquis impressis pro eo μικροψυχίαν legitur. De ἀγώνειαν, leve est quod moniturus sum; in omnibus mendose scribi ἀγύνειαν, nisi quod sola *Fl.* ἀγύνειαν mendose habet. Sed ista tenuia, nisi editores cautius animadvertant, tot foedas Graecorum librorum editiones in aeternum propagabunt. *M. du S.*

Μικροψυχίαν] Quoniam haec vox multo melius ex Graecorum usu huc convenit, quam εὐτέλειαν, non committendum videbatur, ut eam deteriore mutarem. Ἀγωνὶς & ἀγωνὶς, quaeque inde ducuntur, ἀγώνεια & ἀγώνεια promiscue fere solent usurpari, sic ut, si Codices hodiernos & rationem in nostris Edd. scribendi consulamus, dignosci non possit, an pro diversis olim fuerint habita, nec ne: quamquam, si originem atque analogiae leges spectes, prius ad genus ejusque sordes, alterum ad animum proprie pertineant. *T. H.*

54. Τοιαῦτα ἐργάζεται] Anglic. τηλικαῦτα ἐργίζεται. *J. B.*

Τοιαῦτα ἐργάζεται] Omnino ex Codice cum Anglicano, tum alio, cujus excerpta penes me sunt, legendum, εἰ περὶ ὀλίγων ἕνεκα τηλικαῦτα ἐργίζεται, *si parvae carnis causa tantopere indignatur.* Et statim cur non, ut jusserat *Bourdelotius*, & ipsi canones τῶν γραμματικῶν παιδῶν jubent, rescripserunt sequentes Editores, praesertim Mss. volentibus, ἀβελιχμώσεσθαι; est enim a ἀβελιχμάζω. *J. G. G.*

Τηλικαῦτα ἐργίζεται] Genuina haec lectio est, quam exhibent L. Angl. & Ms. Gr. quam iterum habet *Noster* Ἀποκ. c. 8. quanquam ferri etiam aliquo modo posset vulgata τοιαῦτα ἐργάζεται. Supra jam dixerat τηλικαῦτα ἀγανακτήσειν. c. 5. *M. du S.*

Τοιαῦτα ἐργάζεται] Videri potest vulgata lectio commendationem aliquam habere supra eam, quam Codd. suggerunt, quippe quae simul complectitur & iram Jovis, & quae postea, Prometheo perquam sane gravia, sunt consecuta: praesertim si attendas ad ea, quae mox ab hominum comparatione ducta succedunt. Attamen, quoniam orationem non minus ornat τηλικαῦτα ἐργίζεται, illud dedi judicio *J. G. Grae-*

Iſta vide ne magnam patefaciant indignantis humilitatem animi ignobilem, & in ira concipienda levitatem: quid enim hic deſignet, ſi totum bovem perdiderit, qui fruſtulorum carnis paucorum cauſa tanto opere ſtomachetur!

10. Contra homines quanto ſe præbent æquiores in iſtiusmodi rebus, quos credi poterat ad iram eſſe promtiores Diis? & tamen eorum nemo eſt, qui coquum cruce multarit, ſi carnes elixans immiſſo digito de juſculo deguſtarit, aut aſſatarum carnium quiddam avulſum deglutiverit: ſed veniam dant ipſis: ſin eſt ut etiam valde iraſcantur, aut pugnos incutere ſolent, aut

ὅρα γὰρ μὴ πολλὴν ταῦτα καὶ ἡγορὴν ᾖ ἀγανακτοῦντος αὐτῷ μικροψυχίαν, καὶ [d] ἀγένειαν τῆς γνώμης, καὶ πρὸς ὀργὴν εὐχέρειαν. τί δ' ἐποίησεν ὅστις ὅλον βοῦν ἀπολέσας, εἰ χρεῶν ὀλίγων ἕνεκα [e] τηλικαῦτα ὀργίζεται;

Καίτοι πόσῳ οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστερον ἂν φέροιεν πρὸς τὰ τοιαῦτα, ἂς εἰκὸς ἦν καὶ τὰς ἐς ὀργὴν ὀξυτέρας εἶναι τῶν θεῶν; ἀλλ' ὅμως ἐνείναν ἐκ ἔστιν ὅστις τῷ μαγείρῳ σταυρῷ ἂν τιμήσαιτο, εἰ τὰ κρέα ἕψων, καθεὶς τὸν δάκτυλον, ἢ [f] περιελιχμήσαιτο, ἢ [g] ὀπτωμένων ἀποσπάσας τῆς κρεῶν καταβρόχθισεν· ἀλλὰ συγγνώμην ἂν ἔνεμεσιν αὐτοῖς. εἰ δὲ καὶ πάνυ ὀργισθείεν, ἢ κονδύλους ἐνέτριψαν, ἢ καὶ κόρ-

[d] Ἀγένειαν] In Exc. P. ſic legitur: καὶ ἀγήνοιαν (haec ſcriptura F.) τῆς γνώμης] γρ. ἀγίλειαν. In L. ἀγίλειαν τῆς γν.] ἐντέλειαν. Haec male deſcripta credo: debuerat, ni fallor, dediſſe: ἐντέλειαν ἢ ἀγίλειαν τῆς γν. Ἐντέλειαν vitio vetuſti Codicis pro εὐτέλειαν, quod ipſum *J.* praebet loco τῶ μικροψυχίαν· ἀγίλειαν pro ἀγένειαν. [e] Τηλικαῦτα ὀργίζεται] Priores Edd. τοιαῦτα ἐργάζεται. Quod reſtituimus, adſcriptum etiam in Marg. *A1W.* [f] Περιελιχμήσαιτο] Ita recte A. C. L. *J.* & *H. Stephan.* Th. T. II. p. 673. eſt autem a περιελιχμάω. Reliquae Edd. περιλειμμ. [g] Ὀπτωμένων] Sic *J. V2. P.* In ceteris ὀπτομένων.

51. Ἀγένειαν] Γρ. εὐτέλειαν. *G.*

63. Ἢ κονδύλους] * Κόνδυλος περὶ τὴν κάμψιν τῶν δακτύλων, οἱονεὶ † κόνδυλοι ὄντες· περὶ αὐτοὺς γὰρ ἡ κάμψις τῶν δακτύλων ἐγγύεται. Ἢ κόνδυλός τις ἂν, εἰς τὰ κενὰ ‡ δόμβος τῶν ῥαπιζομένων· κενὰ γὰρ σαρκῶν τὰ μέρη ταῦτα. *V.*

Κόνδυλ—] Haec, quae totidem pene verbis leguntur in *Etymologo*, inde corrigenda ſunt: παρὰ τ. π. τ. δ. οἱονεὶ κόνδυλοι· tum: ἢ κόνδυλός τις ἂν εἰς τὰ κενὰ δύμενος &c. quae itidem in Exc. G. rectius ponebantur. Reſtituere facile erat, ſi quis modo ad futiliſſimas Grammaticulorum originationes attenderet. *T.H.*

† Κόνδυλοι] Exc. *G.* κόνδυλοι. *M. du S.*

‡ Δόμινος] Exc. *G.* δυόμινος, & antea κόνδυλος. *M. du S.*

vii & *M. du Soul*, ut in *Lucianum* redire ſim paſſus: innumera ſunt exempla, ubi ἐργάζεσθαι & ὀργίζεσθαι fuerint confuſa. *T.H.*

58. Μαγείρῳ] *Hor.* Serm. I. 3.

Si quis eum ſervum, patinam qui tollere juſſus
Semeſos piſces, tepidumque liguriverit jus,
In cruce ſuffigat; Labeone inſanior inter
Sanos dicatur. *M. du S.*

60. Περιελιχμήσαιτο] Scribe περιελιχμήσαιτο, ut in Anglic. Cod. & ita reſcripſeram. tangit coquos catillones, quorum ſupplicium flagella, crux, candens lamina. dixerunt interp. *Martial.* & *Horat.* *J.B.*

Περιελιχμήσαιτο] *F.* Περιελιχμήσαιτο. *F.G.*

Περιελιχμήσαιτο] Recte eruditi correxerunt περιλειχμήσαιτο. Ipſe quoque *Noſter* infra in Deor. Dialog. XII. περιλειχμησάμενοι. Mox ſcribendum omnino ὀπτωμένων ab ὀπτάω. *Nemo coquum cruce multarit, quod carnes elixans, immiſſum juſculo digitum viſus ſit circumlambere, aut nonnihil toſtarum carnium avulſum deglutierit.* Idem mendum irrepſit in *Noſtri* opuſculum, *Fugitivi* inſcriptum, ubi ὀπτωμένων ἀνθρωπίνων σωμάτων, non ὀπτομένων, legendum. Melius ſcriptura haec obſervata in Epiſt. Saturnalib. καὶ τὸ ἅλφιτον, καὶ τὰ διλφάκια μείλαξι ὀπτωμένοις, &c. In Necyomantia: Οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τῷ πυρὶ ὀπτωμένων. Similis ſpurcities foedavit *Antoninum Liberalem* c. 35. Λύκοι δὲ σιωπῶντόμβοι καὶ σίνοντες, ὑφηγήσαιτο τῆς ὁδοῦ. Corrige σιωπῶντόμβοι· eſt enim ab σιωπάτομαι. *Lupi autem obviam facti, & adulantes, ductores ſe viae praebuerunt.* Mirum, id fugiſſe diligentiam duorum, qui noviſſime ſcriptorem illum ediderunt, quorum alter etiam ſecundas huic ſcriptori impendit curas. *J.J.*

Περιελιχμή—.] Recte in Ed. *J.* erat. Aliae omnes mendoſae. Recte etiam in Cod. L. *M. du S.*

63. Κονδύλους ἐντρίψαν] Hoc admodum ignominioſum & ſervis etiam vix ferendum, qua de re egregia notat *J. Tollius* ad *Longin.* p. 232. Quomodo differant κονδύλους ἐντρίβειν (κόνδυλον ἐντρίβειν μάλα τερεὺν apud *AElianum* eſt V. H. XIII, 38.) & κατὰ κόρρης πατάττειν, nemo ignorat paulo peritior. Haec Atticorum uſu teruntur: ad quem cenſum vix referri licet κονδυλίζειν & ῥαπίζειν. Ἐπὶ κόρρης πατάξας, itidemque ἀλλήλους ἐπιῤῥαπίζοντες *Alciphron* habet III. p. 368. κὰν ἐπὶ κόρρης σε πατάξῃ τις *Liban.* T. I. p. 238. D. Vide *Harpocrat.* in Ἐπὶ κόρρης. *T.H.*

κόρρης ἐπάταξαν; ἀνεσκολοπίσθη δὲ οὐδὲν παρ' αὐτοῖς τῶν τηλικούτων ἕνεκα. καὶ περὶ μὲν τῶν κρεῶν τοσαῦτα· αἰσχρὰ μὲν καὶ οἱ ἀπολογεῖσθαι· πολὺ δὲ αἰσχίω καληγορεῖν ἐκείνων.

Περὶ δὲ τῆς πλαστικῆς, καὶ ὅτι τοὺς ἀνθρώπους ἐποίησα, καιρὸς ἤδη λέγειν. τοῦτο δέ, ὦ Ἑρμῆ, διττὴν ἔχον τὴν καληγορίαν, οὐκ οἶδα καθ' ὁπότερον αἰτιᾶταί με πότερα, ὡς οὐδὲ ὅλως ἐχρῆν τοὺς ἀνθρώπους γεγονέναι, ἀλλ' ἄμεινον ἦν ἀτρεμεῖν αὐτοὺς γῆν ἄλλως ὄντας ἀνέργαστον, ἢ ὡς πεπλάσθαι μὲν ἐχρῆν, ἄλλον δέ τινα καὶ μὴ τοῦτον διεσχηματίσθαι τρόπον; ἐγὼ δὲ ὅμως ὑπὲρ ἀμφοῖν ἐρῶ. καὶ πρῶτόν γε, ὡς εὐδαίμια τοῖς θεοῖς ἀπὸ τούτου βλάβη γεγένηται, τὸν ἀνθρώπων εἰς τὸν βίον παραχθέντων, πειράσομαι δεικνύειν· ἔπειτα δὲ, ὡς καὶ συμφέρουσα καὶ ἀμείνω ταῦτα αὐτοῖς πολὺ, ἢ εἰ ἐρήμους καὶ ἀπάνθρωπον σιωπᾶσαν τὴν γῆν μένειν.

Ἦν τοίνυν πάλαι (ῥᾷον γὰρ ἔτω δῆλον ἂν γένοιτο εἴ τι ἠδίκησα ἐγὼ μελαχρωμήσας, ἢ νεωτερίσας τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους)

alapas in malam ingerere; nemoque hactenus apud eos in patibulum ire jussus ob tanta scilicet crimina. De carnibus ista sunt satis, quorum ut turpis est mihi defensio, sic multo turpior ipsi accusatio.

11. De arte fingendi autem, deque eo, quod homines fecerim, tempus jam dicere: illud autem, Mercuri, quum duplicem habeat insimulationem, nescio equidem, quam in partem maxime me criminemini: utrum, in totum non oportuisse homines fieri, meliusque fuisse, si conquievissent ac mansissent terra prorsus rudis atque inelaborata; an, eos quidem fingi debuisse, sed alium quendam, non hunc in modum, efformatos. At ego tamen de utroque dicam: & primum quidem, nullum omnino Diis ex eo damnum accidisse, quod homines in vitam sint producti, conabor ostendere: deinde, multum interesse, ut utilius hoc ipsis & melius sit, quam si terram desertam hominumque vacuam contigisset restare.

12. Ergo erat olim (facilius enim sic palam fiat, an quid ego peccaverim alio ornatu inducto noveque fabricatis hominibus) di-

α Ὁπότερον] Omnes exceptа *J.* καθ' ὁ πρότερον. Confirmat P. vice τῷ πρότερον in Marg. *AIW.* πότερον.

69. Τοῦτο . . . ἔχον] Judicent alii. ego τούτου . . . ἔχοντ© scriptum fuisse arbitror. *M. du S.*

Τοῦτο . . . ἔχον] Omnino retinendum: haec absolutae structurae forma, qua nominativus genitivi locum tenet, oppido familiaris est Graecis: saepe tamen factum, ut in illum usum, tanquam scopulum, Eruditi viri impegerint. Apud *Suidam* in Εὐρύβατ© male sollicitat *Kusterus*, itidemque in Ῥαψῳδίας, tametsi ceteroquin eum haec loquendi consuetudo non fugeret, ut satis constat ex iis, quae monuit ad V. Σολοικισμὸς, & ad *Aristoph.* Plut. v. 277. Revocandam censeo lectionem Mss. in *Strabone* VI. p. 397. D. εὐπομπεύστους pro εὐνομηθέντας. Hac de re jamdudum praecepit *J. Scaliger* Castig. in *Hippocr.* de Vulner. p. 32. Vide *Davis.* ad *Clem.* Ep. I. c. 11. & quae notavi ad Halcyon. §. 8. Καθ' ὁπότερον manifeste firmatur ex sequentibus. *T. H.*

71. Ὁπότερον] Pro hac voce, quae in P. & Ed. *J.* legitur, reliquae habent ὁ πρότερον, quod minus probum visum. *M. du S.*

73. Αὐτοὺς γῆν ἄ. ὄντας ἀν.] Commode Interpres. Adscripsit tamen Pater, αὐτοῖς γῆν ἄλλως ὄσαν ἀνέργαστον. *J. G.*

Ἀ. γῆν ἄλλως ὄντας ἀνέργαστον] Condonandum est aliis, si forte minus acute videant, ubi vir perspicacissimus *J. Fr. Gronovius* haesitavit. Equidem nullum hic a libris subsidium desidero: si homines non finxisset Prometheus, utique mansisset illa materia, ex qua sunt formati, γῆ ἄλλως ἀνέργαστ©, ipsique adeo homines sine motu temere jacerent, nihil aliud quam lutum rude omnique formae decore nudatum: §. 13. ἐκ πηλοῦ ζῶα ποιοῦντα, ἐκ τὸ τοὺς ἀκινήτους εἰς κίνησιν ἄγαγον· hoc est illud ἀτρεμεῖν, πηλὸν εἶναι ἀκίνητον. Quam ob rem *Luciani* verba talem habent sensum: *utrum plane nullos homines oportuisse creari, sed melius fuisse, si motus expertes, ut erant, conquievissent, terra nimirum prorsus informis atque arte nulla elaborata.* Error Interpretum in eo versatus fuit, quod γῆν non materiam creandorum hominum, sed vel terrarum orbem, vel terram quamcumque rudem intellexerint. *Propert.* III, 3. v. 29. *o prima infelix fingenti terra Promotheo.* Quod si haec referenda forent ad ipsum terrarum orbem, ut sane voluisse videtur *Gronovius*, scribendum omnino fuerat, ἀτρεμεῖν ἂν τὴν γῆν ἄλλως ὄσαν ἀνέργαστον. *T. H.*

74. Ὄντας] Mallem ἰόντας. ut simile sit ei quod in Ἐμπ. adhibet, c. 35. sed in libris nihil hic subsidii. *M. du S.*

78. Καὶ τὸ ἀνθρ.] Καὶ abundat. *J. Br.*

81. Ἀπάνθρωπον] Ab *AEschylo* sumsit in P. V. v. 20. ut recte *Stanleo* est observatum. *T. H.*

83. Ἦν τοίνυν πάλαι] Ὡς ἦν τοίνυν πάλαι· patet ex

§.

divinum ſolum ac coeleſte genus : tellus vero inculta quaedam res & informis , ſilvis tota iisque agreſtibus horrida : neque erant arae Deorum nec templum (qui poterat enim?) nec ſtatua , neque ſimulacrum , neque aliud quicquam ejusmodi , qualia multa jam ubique apparent ſumma cum cura in honore habita. Ego vero , ſemper enim aliquid conſulo in commune , mecumque agito quomodo amplificentur res Deorum , ceteraque omnia incrementum capiant ornatus ac pulcritudinis, in animum induxi optimum fore factum , ſi , parvula quadam luti parte accepta , animalia componerem atque effingerem ſpecie nobismet ipſis adſimilia : etenim ita ſtatuebam, deficere quiddam naturam divinam , dum nihil extat ipſi contrarium , ad quod inſtituta comparatione , illam eſſe beatiorem dilucide pateat : tum mortale illud eſſe volebam ; artificioſiſſimum alioquin & prudentiſſimum, quodque melioris haberet ſenſum.

13. Itaque , ſecundum poetae dictum, aqua terrae mixta & permollita effinxi homines , Minervamque etiam advocavi, ut una mecum operi manum adcommodaret. Iſthæc ſunt ſcilicet , quæ gra-

τὸ θεῖον μόνον καὶ τὸ ἐπουράνιον γένος. ἡ γῆ δὲ, ἄγριόν τι χρῆμα καὶ ἄμορφον, ὕλαις ἅπασα, καὶ ταύταις ἀνημέροις λάσι@· οὔτε δὲ βωμοὶ θεῶν, ἢ νεὼς· πόθεν δὲ ἄγαλμα, ἢ ξόανον, ἢ τί ἄλλο τοιοῦτο, οἷα πολλὰ νῦν ἁπανταχόθι φαίνε) μὴ πάσης ἐπιμελείας τιμώμενα· ἐγὼ δὲ, ἀεί γάρ τι προβουλεύω εἰς τὸ κοινὸν, καὶ σκοπῶ ὅπως αὐξηθήσε) μὴ τὰ τῶν θεῶν, ἐπιδώσει δὲ καὶ τἆλλα πάντα ἐς κόσμον, καὶ κάλλ@, ἐνενόησα ὡς ἄμεινον εἴη ὀλίγου ὅσον γε πηλοῦ λαβόντα, ζῶά τινα συστήσασθ, καὶ ἀνατλάσαι τὰς μορφὰς μὲ ἡμῶν αὐτοῖς προσεοικότα· καὶ μὲν ἐνδεῖν τι ὤμην τῷ θείῳ, μὴ ὄντ@ γε ἐναντίου αὐτῷ, καὶ πρὸς ὃ ἔμελλεν ἡ ἐξέτασις γιγνομένη εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνειν αὐτό· θνητὸν μέντοι αὐτὸ εἶναι· εὐμηχανώτατον δ' ἄλλως, καὶ συνετώτατον, καὶ γε βελτίον@ αἰθανόμενον.

Καὶ δὴ, κατὰ τὸ ποιητικὸν λόγον, γαῖαν ὕδει [b] Φύρας, καὶ ἀναμαλάξας, ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὴν Ἀθηνᾶν προσκαλέσας [c] συνεπιλαβέσθ μοι τοῦ ἔργου. ταῦτ' ἐστὶν ἃ μεγάλα

b Φύρας] Φυράσας Marg. *AiW.* ſed poſtea deletum.

c Συνεπιλαβέσθ] Priores Edd. excepta B1. συνεπιλαλέσθ. Quod reddidi, habet etiam Margo *AiW.*

1. Ἡ ἐξέτασις] Ἀντὶ τοῦ ἡ παράθεσις. *V.*
Ibid. Εὐδαιμονέστερον] * Τοῦ θεοῦ δηλονότι. *V.*

* Τοῦ θεοῦ] L. τὸ θεῖον. *C.* abb. τοῦ θεοῦ. *M. du S.*
Culpa deſcriptoris εὐδαιμονέστερον hic praeponi ſuſpicor, vocesque iſtas eſſe jungendas cum praecedenti adnotatione : ἀντὶ τοῦ, ὁ παράθεσις· τοῦ θεοῦ δηλονότι. *T. H.*

8. Ταῦτ' ἐστὶ] † Βαρύτητ@ ὁ λόγ@. *V.*

† Βαρύτητ@] L. Βαρύτατ@ ὁ λ. Vid. Schol. p. 197. n. 38. *T. H.*

§. 9. *Th. M.*
Ἦν . . . .] Hac interpungendi ratione , quam & Ed. *F.* praefert , omnia ſana , neque *Marcilii* medela opus eſt. Nos tantum parentheſin , quae antea non notabatur, poſt πάλαι addidimus. *M. du S.*
92. Ἀεί γάρ τι] Parentheſis in voce καλλ@ terminatur. *F. Br.*
Ibid. Προβουλεύω] Alludit Prometheus ad nomen ſuum: nam προμηθεῖν & προβουλεύειν ſunt idem. *F. C.*
98. Ἡμῶν αὐτοῖς προσ.] Ea fuit Epicuri ſententia, θεοὺς ἀνθρωπομόρφους εἶναι ſentientis , quod in eam tantum formam ratio caderet. *F. Br.*
Ἡμῶν αὐτοῖς προσεοικότα] Epicurus ſtatuerat Deos ἀνθρωπομόρφους· Prometheus fingit homines θεομόρφους. Eſt autem in his verbis oratio non legitime connexa, quod ἀνακόλουθον Grammatici vocant: iſtum ordinem conceperat *Lucianus* , τὰς μορφὰς μὲ ἡμῶν αὐτοῖς προσεοικότα, θνητὰ δ μέντοι αὐτὰ εἶναι, καὶ εὐμηχανώτατα ἄλλως &c. verum interveniens ſententia ſeriem hanc abrumpit, mutandaeque verborum ſtructurae occaſionem praebet. *T. H.*
2. Αὐτὸ εἶναι] Ἔσται ſcribendum videtur pro εἶναι. *F. G.*
5. Κατὰ τὸ π. λ.] Γαῖαν ὕδει φύρεν. *Heſiod.* ἐν E. καὶ Ημ. v. 61. *F. Br.*
K. τ. ποιητικὸν] *Heſiodus* Oper. & Dieb. v. 61. quanquam ibi de Pandora ſermo eſt. *M. du S.*
6. Ἀνέπλ. τ. ἀνθρ.] Homines ſe e luto finxiſſe non negat Prometheus; quem ſermonem ex *AEſchyli* Prometheo decerpſit *Lucianus*. *G. C.*
7. Συνεπιλαβέσθ] Caſtigo συνεπιλαβοῦσθ. *F. Br.*
Συνεπιλαβέσθ] Ex P. & L. haec ſcriptura eſt ; uti etiam

γάλα ἐγὼ τοὺς θεοὺς ἠδίκηκα. καὶ τὸ ζημίωμα ὁρᾷς πηλίκον, εἰ ὁπηλοῦ ζῷα πεποίηκα, καὶ τὸ τέως ἀκίνητον, εἰς κίνησιν ἤγαγον· καὶ, ὡς ἔοικε, τὸ ἀπ' ἐκείνου ἧττον θεοί εἰσιν οἱ θεοί, διότι καὶ ὑπὲ γῆς θνητὰ ζῷα τινὰ γεγένηται. οὕτω γὰρ ἂν ἀγανακτεῖ ὁ Ζεὺς ὥσπερ ἐλαττωμένων τῶν θεῶν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων γενέσεως. εἰ μὴ ἄρα τοῦτο δέδιε, μὴ καὶ οὗτοι ἐπίστασιν ἐπ' αὐτὸν βουλεύσωσι, καὶ πόλεμον ἐξενέγκωσι πρὸς τοὺς θεούς, ὥσπερ οἱ Γίγαντες. ἀλλ' ὅτι μὲ δὴ ἠδίκηδε πρὸς ἐμοῦ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῶν ἐμῶν ἔργων, δῆλον· ἢ σὺ δεῖξόν τι καὶ ἓν τὸ μικρόταλον, κἀγὼ σιωπήσομαι, καὶ δίκαια ἔσομαι πεπονθὼς πρὸς ὑμᾶς.

Ὅτι δὲ χρήσιμα ταῦτα γεγένηται τοῖς

via in Deos admisi: tum detrimentum viden' quantum sit, qui e luto animalia confecerim, quodque hactenus erat inmobile, in motum deduxerim: ex eo, ut videtur, tempore minus Dii sunt Dii, quia in terra quoque animantia quædam mortalia extiterint: quippe illud etiam Jupiter indignatur, quasi deteriore Dii essent conditione ab hominum ortu; nisi forte hoc veretur, ne & illi defectionis consilia adversum se ineant, bellumque inferant Diis perinde ac Gigantes. At nihil vobis accidisse mali a me, Mercuri, meisque operibus, est manifestum: sin, ostende tu unum aliquod vel minimum, & conticescam, ac justa me perpessum a vobis fatebor.

14. Quin contra hæc in rem esse Deorum,

etiam B1. Editor & *Vorstius* conjecerant. In reliquis συμπιβαλεῖν. *M. du S.*

Συμπιλαβοῦσ] In vindicanda lectione restituta cum P. & L. ratio linguae Graecae consPirat: neque aliter *H. Stephanus* Th. T. II. p. 570. Συμπιλαμβάνομαι ponitur pro *Adjuvo, opitulor. Lucianus*, τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέσας συμπιλαβοῦσ μοὶ τὸ ἔργον *q. d. esse mihi adjutricem operis, pro, Adjuvare me in opere.* Quum nullam vitii faciat mentionem, verisimile est, eum ad manum habuisse Ed. B1. quo magis mirum, quod idem scribit T. I. p. 687. *At συμπιβάλλομαι, una aggredior cum gen. rei, & dat. personae. Luc.* συμπιβάλλεσθαι μοὶ τὸ ἔργον *una mecum opus aggredi*: cujus quidem potestatis aliud praeter hoc nullum adfert exemplum. Ego vix dubito, quin ξυμπιβαλεῖν τινὶ τοῦ ἔργου e numero locutionum Graecarum sit expungendum: contra frequentissimum optimis est scriptoribus συμπιλαβοῖσ. Suam locutionem tuetur *Lucian. Eix.* §. 8. συμπιλήψῃ) τῷ ἔργου αὐτῷ Ϲ ὁ Θηβαῖος ποιητής. *Maxim. Tyr.* Δ. I. p. 3. Φίλε Ἡράκλεις, τὴν τύχην ταύτην ξυμπιλαβέσθαι ἡμῖν τοῦ παρόντος λόγου. frustra fuit *D. Heinsius*, quum scribi volebat ἐπὶ τοῦ παρόντος λόγου Δ. XXVI. p. 267. τούτοις Ϲ τὸ θεῖον θέλει ξυνίεσθαί τε καὶ συμπιλαμβάνειν τοῦ βίου p. 278. τοῖς χρησοῖς συμπιλαμβάνειν. Nihil opportunius, quam quod apud *Pausaniam* est II. p. 159. Ἀθηναῖοι δὲ οἱ (Perseo Medusam interemturo) συμπιλαβοῖσ δακεῖν τοῦ ἔργου. Parco plura describere, ne taedio sit exemplorum copia. Ex his porro facile licet arbitrari, quemadmodum emendandus sit *AElian.* Ep. XIX. ἐὰν μή τι καὶ αὐτὸν τῶν ἔργων τῇ Φρυγίᾳ τε καὶ τῇ Θράττῃ συναπολαμβάνῃ. Idem est συλλαμβάνειν· quod in *Theophylacti* Ep. 59. nunc legitur καὶ τῶν ποιῶν συναντιλαμβάνου, Codex Palatinus exhibebat συλλαμβάνου hoc certe restituendum est *Aristaeneto* I. Ep. 10. p. 46. παρθένῳ ἅσα θεὸς, Ἀκόντιε, συνελάβετο καὶ τοῦ γάμου. *Mercero* nulla fuit vitii in vulgato συνεβάλετο suspicio. *Herodot.* V. c. 44. Κροτωνιῆται δὲ ἠδέως σφίσι φασὶ ξεῖνον προσπιλαβοῖσ τοῦ πρὸς Συβαρίτας πολέμου. Mox a *Luciano* sic fuisse credo: ταῦτ' ἐστὶ τὰ μεγάλα, ἃ ἐγὼ τοὺς θ. *T. H.*

14. Οὕτω γὰρ κ'] Me judice melius erit, si legas: τοῦτο γὰρ Ϲ ἀγανακτεῖ &c. *T. H.*

17. Ἐπ' αὐτῶν] Ἀπ' αὐτοῦ. *Th. M.*

Ἐπ' αὐτὸν] Cur veterem hanc & probam lectionem *Bourdelotio*, paucissima mutanti, libuerit rejicere, ac pro ea ἐπ' αὐτῶν reponere, non satis assequor: nisi forte ἀπ' αὐτῶν voluerit. certe ἀπ' αὐτοῦ magis placuit *Marcilio* & *Vorstio*. Sed nihil mutandum: aut certe si quid emendandum esse visum fuit, monitum lectorem oportuit. Mendum itaque typographicum putarem, nisi etiam in *H.* & *A.* cernerem. *M. du S.*

27. Γεωργίαις] Intellige non agriculturas cum Interpretibus, sed agros cultos: nisi potius sit, quod malo, literam mutare, γεωργίοις. *Theagen.* apud *Schol. Pindar.* ad Νέμεον. Γ, 21. τὴν ὑπ τούτων ὀρυττομένην γῆν ἐπὶ τὰ γεώργια ἀναφέρειν. Vox *Philoni Judaeo* familiaris. *T. H.*

31. Μεσαὶ δὲ Δ. π.] Ex Arati procemio. *J. Br.*

Μεσαὶ δὲ Δ. π.] *Lucianus* ex *Arato* sumsit, quae *Virgilius* hoc versu reddidit in Palaemone Ecl. III. *Ab Jove principium, Musae: Jovis omnia plena.* *G. C.*

37. Προμ. . . .] Reperta tamen a *Meursio*, idque Athenis & in Academia ipsa, *Promethei ara.* V. A. G. IV, 1011. & quidem auctore Pausania in *Att.* p. 30, 1. ἐν Ἀκαδημίᾳ δὲ ἐστι Προμηθέως βωμός. καὶ θύουσιν ἀπ' αὐτοῦ — πρὸς τὴν πόλιν ἔχοντες καιομένας λαμπάδας. Quod a scholiaste Sophoclis confirmatur in *Oed. Col.* notante eodem Meursio. Vide etiam fragmentum Menandri huc faciens, Ἔρωτ. c. 43. Sed nulla ei sacrificia fiebant. Sola Lampadedromia colebatur. Vide ibi datas Anonymi notas sub ficto nomine latentis. *M. du S.*

Προμηθέως δὲ ἑδαμῶς] *J. Brodaeus* Misc. I. c. 18. Pro-

rum, ita maxime discas, si consideres terram non amplius horridam & pulcritudine spoliatam, sed urbibus, cultis agris, plantisque mitibus ornate distinctam, mare navigatum, insulas habitatas, ubique aras, sacrificia, templa, festorumque celebritates: Jovis autem plenae omnes viae, cuncta hominum fora. Quod si mihimet soli homines velut legitimam possessionem effinxissem, privatis usibus studere potuissem videri: nunc vobiscum communicatam in medium attuli. Imo, quod magis est, Jovis, Apollinis & tua, Mercuri, templa videre nusquam non datur; Promethei nusquam: viden ut meis solius commodis invigilem, publica prodam & imminuam?

15. Hanc porro rationem mihi pone, Mercuri: expende tecum,

25 θεοῖς, ὅτως ἂν μάθοις, εἰ ἐπιβλέψειας ἢ γῆν οὐκέτι αὐχμηρὰν καὶ [a] ἀκαλλῆ οὖσαν, ἀλλὰ πόλεσι, καὶ γεωργίαις, καὶ φυτοῖς ἡμέροις διακεκοσμημένην, καὶ ἢ θάλατταν πλεομένην, καὶ τὰς νήσους κατοικουμένας, 30 ἀπανταχῇ δὲ βωμοὺς, καὶ θυσίας, καὶ ναοὺς, καὶ πανηγύρεις· μεταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲ ἀγυιαὶ, πᾶσαι δὲ ἀνθρώπων ἀγοραί. καίτοι εἰ μὲ ἐμαυτῷ μόνῳ κτῆμα τοῦτο ἐπλασάμην, ἐπλεονέκτουν ἂν τῆς χρήσεως· νῦν δ' εἰς τὸ κοινὸν φέρων τέθεικα ὑμῖν αὐτοῖς· 35 μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σοῦ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, νεὼς ἰδεῖν ἀπανταχῇ ὅτι, Προμηθέως δὲ, εὐδαμοῦ. ὁρᾷς ὅπως τἀμαυτοῦ μόνα σκοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι, καὶ ἐλάττω ποιῶ. 40 Τίθει δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε· ἐννόησον,

[a] Ἀκαλλῆ] Schol. invenerat in suo Codice ἀκαμῆ.

26. * Αὐχμηρὰν] Fr. ἀκαμῆ αὐτὶ τῦ ἀκατέργαστον, ἀκριβοῦντος. G.
Ibid. Ἀκαμῆ ὖσαν] Γράφε) ἐ ἀκαλλῆ, αὐτὶ τῦ ἀκατασκεύαστον, ἀκριβοῦντος, ἀκατέργαστον. V. ἀκόσμητον. G.

31. Μεταὶ δὲ Διὸς] Ἀράτου. G.
38. † Ὁρᾷς ὅπως] Κατ' εἰρωνείαν. καὶ τῦτο βαρύτατος εἰρωνεία. V. Θεοὺς ἠδίκηκα, βαρύτατος ὁ λόγος. G.

* Αὐχμηρὰν] Praefigendum est ἀκαλλῆ. T. H.
† Ὁρᾷς ὅπως] In E. Amst. haec Luciani fuerunt praenotata, Μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος] κατ' εἰρώνειαν &c. mutavit Doctiss. M. du Soul: quam ob causam, mihi non plane liquet. Quae autem subjecit idem ex G. ita sunt constituenda: Θεοὺς ἠδίκηκα] βαρύτατος ὁ λόγος, referrique debent ad ea Luciani verba §. 13. v. 9. T. H.

Prometheum a poëtis Deum haberi docet, ostenditque aram Athenis ei sacratam ex *Pausania* & *Schol. Sophocl.* ad OEdip. Col. *Falso igitur*, inquit, *conqueritur apud Lucianum in cognomine dialogo, nullam sibi aram dicatam esse, nullum extructum templum*: & postea: *nugatur vero Prometheus, aut, si mavis, Lucianus.* Haec ille satis acriter, ac propemodum iracunde. Negari quidem non potest, aliquos a veteribus honores fuisse habitos Prometheo; nam & ludos Athenienses celebrarunt Προμήθεια, de quibus *Meurs.* Gr. Fer. in V. & Λαμπάς, quos sine sacrificiis omnino peragi potuisse, non videtur credibile, & ἱερὸν ejus juxta ac Neptuni Equestris in Colono Hippeo commemorat scriptor argumenti tragoediae Sophocleae; nam *Schol.* ad v. 56. aliquantulum dissentiens συντιμᾶσθαι dicit ἐν Ἀκαδημίᾳ τῇ Ἀθηνᾶ cum Vulcano, ipsique esse παλαιὸν ἵδρυμα καὶ ναὸν ἐν τῷ τεμένει τῦ Θεοῦ & Commentator antiquus ad Theogon. *Hesiod.* v. 614. modo ne fides ejus, usquedum alius adsit auctor magis idoneus, vacillet, scribit: Ἀκαικήσιον ὄρος Ἀρκαδίας, ἔνθα ἐτιμᾶτο ὁ Προμηθεὺς· ne de *Pausania* dicam, qui X. p. 806. Panopensibus esse testatur πλήθου ὠμῆς οἴκημα ἐ μέγα, καὶ ἐν αὐτῷ λίθου τῦ Πεντέλησιν ὤγαλμα, ὃν Ἀσκλήπιον, οἱ δὲ Προμηθέα εἶναί φασιν, eique rei testimonia proferri quosdam lapides, reliquias istius luti, unde genus humanum finxerit Prometheus. Sed hi honores qualescumque fuerunt tamen admodum rari, ac vetustate fere obsoleti; praesertim si ad Jovem, Apollinem & Mercurium comparentur, quorum aedibus & sacris non urbes solum, verum etiam pagi vicique pene omnes abundabant: neque facile erit ex antiquitate tota quicquam amplius de Promethei cultu in medium adferre praeter ea, quae a me sunt indicata. Quocirca causam non video, cur tam acerbe reprehendi meruerit *Lucianus*, quando Prometheum oratoria libertate, eoque magis excusanda, pro nihilo ducere facit, quod tantillum est, ut aliorum comparatione penitus evanescat. T. H.

40. Τίθει δέ] In P. ἐπὶ ἔτι δὲ. In L. ἔτι δὲ, rectius, sed tum aliter interpungendum. M. du S.

Τίθει δέ μοι] Hoc ut commode ponebatur §. 9. sic minus ad hunc locum respondet: quare anteferendum sine dubio: ἔτι δὲ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε ἐννόησον, εἴτε σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἁμάρτυρον, οἷον κτῆμα ἢ ποίημα &c. οἷον enim aeque, si non magis, placet, quam ἢ. Quod autem in P. ἐπὶ ἔτι δὲ extiterit, librarii culpa factum fuit.

εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἁμάρτυρον, ἢ κτῆμα, ἢ ποίημα, ὃ μηδεὶς ὄψεται, μηδὲ ἐπαινέσεται, ὁμοίως ἡδὺ καὶ τερπνὸν ἔσεσθαι τῷ ἔχοντι. πρὸς δή τι τοῦτ' ἔφην; ὅτι, μὴ γιγνομένων τῶν ἀνθρώπων, ἁμάρτυρον συνέβαινε τὸ κάλλος εἶναι τῶν ὅλων· καὶ πλοῦτόν τινα πλουτήσειν ἐμέλλομεν, ὅτε ὑπ' ἄλλου τινὸς θαυμασθησόμενον, ὅτε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον. εἰδὲ γὰρ ἂν εἴχομεν πρὸς ὅ, τι ἔλαττον θήσομεν αὐτόν, εἰδ' ἂν συμφέρειν ἡλίκα εὐδαιμονοῦμεν, οὐκ ὁρῶντες ἀμοίρους τῶν ἡμετέρων τινάς. οὕτω γὰρ δὴ καὶ τὸ μέγα δειχθείη ἂν μέγα, εἰ τῷ μικρῷ παραμείροιτο· ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν ὀφεὶ τῷ πολιτεύματι τούτῳ δέον, ἀνεσταυρώκατέ με, tibine videatur bonum aliquod teste carens, seu possessum, sive arte laboratum sit, quod nemo videat, laudet nemo, similiter suave jucundumque fore habenti? quorsum autem illud dixi? quia non factis hominibus testem habitura non erat pulcritudo universi: nimirum divitiis abundaremus, quae neque alii cuiquam essent in admiratione, nec nobismet ipsis perinde carae; nihil enim extaret omnino, ad quod tanquam imperfectius eas exigeremus; neque intelligeremus, quanta versemur in felicitate, nisi quosdam intueri daretur bonorum nostrorum expertes: sic enim demum magnum patefiat esse magnum, si ad parvi mensuram comparetur. Vos vero, quem decebat ob sollers inventum honoribus afficere, in crucem sustuliſtis me, eas-

50. Παραθῶμεν * αὐτὸ] Ἀντὶ τοῦ ἐξετάζοιμεν, συγκρίνοιμεν, ὑφεβάλλοιμεν. γράφεται ὃ δὲ ὑφειλκύσαμεν. V.

* Αὐτὸ] Scribe αὐτὸν, ut in textu. M. du S.

53. Δειχθείη ἂν μέγα] Γρ. δέξη ἂν μέγα. G.

fuisse conjecto, qui, quum pravam vocalem ἐπὶ scripsisset, inducta macula paginam foedare noluit: quod quam frequenter usu veniat, ignorare non possunt illi, qui veteres membranas tractarunt. De ἔτι δὲ, quando a priore argumento ad aliud oratio traducitur, diximus ad *Pr.* εἰ οὐ Λ. §. 5. Non repugnem, si quis paulo post v. 63. malit, ἔτι δὲ τούτοις ἴσως φαίης ἄν. quod sane notatum quoque video in margine *A1W. T. H.*

41. Ἁμ. ἢ κτ.] Pro his P. & L. εἶον. M. du S.

43. Τῷ ἔχοντι] Hic aliquid desiderari videtur, quod Interpres supplevit. F. G.

44. Πρὸς δή τι τοῦτ' ἔφην ὅτι, μὴ γιγν.] Anima haec verba interrogatione: πρὸς δή τι τοῦτ' ἔφην; ὅτι μὴ γιγν. &c. *Quorsum haec dixi? Quia nisi essent homines, universi pulchritudo testibus careret.* F. G. G.

52. Τῶν ἡμετέρων] Ἀγαθῶν. F. Br.

54. Τιμᾶν] *Multis me honoribus prosequi.* F. Br.

Ibid. Πολιτεύματι] Proprie quidem πολίτευμα sapiens aliquod viri prudentis consilium ad remp. constituendam, aut commoda civitatis augenda: sed tum quoque callidum quodvis inventum, atque ingenioſe excogitatum, quod cuivis singularem aliquam utilitatem pariat. Hinc σοφόν τι πολίτευμα, καλῷ πολιτεύματι παραγενέσθαι τῶν κινδύνων, συμφέροντος ὑπὲρ τύχης πολιτεύεσθαι apud veteres usitata. T. H.

58. Κακοῦργοι] Ἄνθρωποι. F. Br.

Κακοῦργοί τινες] Prometheus ubi satis acute per varia argumenta Mercurio demonstrasset, se, quod homines fabricatus esset, rem feciſſe non modo culpa aliqua non dignam, sed omnibus Deis utiliſſimam, maximeque necessariam, per παρόλειψιν sibi ultro objicit id, quod a Mercurio sibi objectum iri probe intelligebat; idque continuo diluit. Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες, inquit, φῂς εἶναι οὐ αὐτοὺς (ἀνθρώπους). Nimirum in eo, quod adulteria, bella, incestas nuptias, parricidia, committant, non magis culpandos esse ait homines, quam ipsos Deos, apud quos haec quoque flagitia sint frequentia. Hanc de Veterum Deis, eorumque plusquam humanis culpis, opinionem Poëtis deberi, Hesiodo potiſſimum & Homero, sicut verosimillimum est, ita quoque ab ipsis Antiquis saepe testatum. Passim Lucianus noster, ubi ridiculum quid, vel flagitioſum de priscorum Deis memorat, id ex iis tam praeclarae religionis μυσταγωγοῖς idemtidem solet repetere. Unus locus sit instar innumerorum. In Necyomantia cap. 3. ait Menippus: Ἐγὼ γὰρ ἔτι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκούων Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου, πολέμους καὶ στάσεις διηγουμένων, οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἤδη τῶν θεῶν, ἔτι δὲ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἁρπαγὰς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμενον εἶναι καλὰ, &c. *Etenim ego adhuc puer cum essem, & audirem Homerum atque Hesiodum narrantes bella & seditiones, non semideorum modo, sed ipsorum etiam Deorum; praeterea eorumdem adulteria, violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsiones, fratrum & sororum nuptias; haec omnia praeclara ducebam*, &c. Xenophanes apud Sextum Empiricum, istiusmodi crimina, quorum reos non minus Deos, quam homines facit Lucianeus Prometheus, Deis & ipse ab Homero & Hesiodo ait esse afficta:

Πάντα θεοῖς ἀνέθηκεν Ὅμηρός θ' Ἡσίοδός τε,
Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνείδεα καὶ ψόγος ἐστί,
Κλέπτειν, μοιχεύειν τε, καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν.

Omnia

easque mihi vices reddidistis consilii.

16. At maleficos esse quosdam ais in iis: adulteria committunt, bella gerunt, sorores ducunt, patribus insidiantur: quasi apud nos non magna sit vitiorum illorum copia: nec sane propterea quis culpaverit Cœlum & Terram, quod nos condiderint. Hoc insuper fieri potest, ut dicas, necessum esse multis nos negotiis implicari, dum curamus illos: eandem igitur ob causam pastor indignetur, quod gregem habeat, cujus sibi cura sit gerenda: fuerit hoc ipsi laboriosum, at jucundum itidem: eaque sollicitudo non ingratam praebet occupationem. Nos autem quid agere-

καὶ ταύτῃ μοι ἡ ἀμοιβὴν ἀποδέδωκατε τῆς βουλεύματος.

Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φῆς εἶναι οἱ αὐτοῖς, καὶ μοιχεύουσι, καὶ πολεμοῦσι, καὶ ἀδελφὰς γαμοῦσι, καὶ πατράσιν ἐπιβουλεύουσι· παρ' ἡμῖν γὰρ οὐχὶ πολλὴ τούτων ἀφθονία; καὶ εἰ δήπου διὰ τοῦτο αἰτιάσαιτ' ἄν τις τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν γῆν, ὅτι ἡμᾶς συνεστήσαντο. [a] ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἴσως φαίης ἄν, ὅτι ἀνάγκη πολλὰ [b] ἡμᾶς ἔχειν πράγματα ἐπιμελουμένους αὐτῶν. εἰκὸς μὲν δὴ γε τοῦτο καὶ ὁ νομεὺς ἀχθέσθαι ἐπὶ τῷ ἔχειν τὴν ἀγέλην, διότι ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς. καὶ εἰ τούτῳ γε ἐργώδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ φροντὶς οὐκ [c] ἀτερπῆ ἔχουσά τινα ἀφέλειαν. τί γὰρ ἂν ἐπράττο-

a Ἐστὶ] ἔστι Marg. *A. W.* b Ἡμᾶς] ὑμᾶς Marg. *A. W.* c Ἀτερπῆ] Priores Edd. ἀτερπές.

70. Διαφθορὰν] † Ἡ ἀφθορὰν ἐνταῦθα τὴν ἄνεσιν σημαίνει καὶ τὴν κατὰ σχολὴν διάλυσιν. *V.*

† Ἡ διαφθορὰ] Pessime enarrat hanc vocem. *M. du S.* Mihi secus videtur, ut notavi ad ipsum *Lucianum*. *T. H.*

Omnia Deis adsignavit Homerus & Hesiodus,
Quae apud homines turpia sunt & infamia,
Furari, moechari, aliosque ab aliis decipi.

Ceterum in hoc *Luciani* loco foedissima labes, quae omnes editiones insidet, emaculanda est. Quae enim, quaeso, haec oratio? Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φῆς εἶναι ἐν αὐτοῖς, καὶ μοιχεύουσι, &c. Sed scripsit *Lucianus* εἰσὶν, non εἶναι· quod cuivis Graecae linguae gnaro facile me probaturum confido. Primo enim si per Hellenismi rationem liceret ita loqui, κακοῦργοί τινες φῆς εἶναι, ostendant satis superque sequentia, in praecedentibus requiri εἰσί. Ita namque haec Graeca Latine sunt vertenda: *At enim flagitiosi sunt inter illos, inquis, quidam; & moechantur, & bella gerunt, & sorores suas ducunt, & patribus insidiantur.* Sic, inquam, ipsa verborum textura suadet εἰσὶ legendum. Sed & manifeste in aliis codicibus legi εἰσὶ, testatur *Brodaeus* IX. Miscell. cap. 8. in quem, postquam haec nostra absolveram, opportune incidi. Est autem loquendi ratio, interposito verbo φημὶ, qualis passim obvia est, & statim: Ἀλλ' ἐχρῆν ἴσως φήσεις ἀναπεπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους. plane ut Latini *inquit* interponunt. Quin etiam non Graece, mea sententia, dicitur κακοῦργοί τινες φῆς εἶναι. *J. J.*

Ibid. Φ. εἶναι] Alii Codices εἰσίν. *J. Br.*

Φῆς εἶναι] Quos Codices, in quibus εἰσὶν reperiatur. *Brodaeus* memoret, ignoro: hoc certum est, consistere non posse illud εἶναι, ut bene docuit *J. Jensius*. Mihi placet, φῆς vel φήσεις ἴσως, quod occupandae objectioni inservit; idque probabilius erit, si cogites compendium illud scribendi, quo in vetustis libris ἴσως exprimitur: mox ἴσως ἐ τοῦτο ἴσως φαίης ἄν, & §. 17. ἴσως φήσεις. *T. H.*

59. Μοιχεύουσι] Hoc quoque vitio immunes non sunt Jupiter, Mars, Neptunus. *J. Br.*

Ibid. Πολεμοῦσι] At insigne est Deorum apud *Homer.* Il. Y. praelium. *J. Br.*

Ibid. Ἀδελφὰς γαμ.] Annon Jupiter Junonem in uxorem duxit? *J. Br.*

60. Πατρ. ἐπιβ.] Nonne & ipse Saturno Jupiter? *J. Br.*

Ibid. Παρ' ἡμῖν] *Apud nos Deos.* *J. Br.*

68. Καὶ εἰ τούτῳ γε] Καίτοι τούτῳ γε. *Th. M.*

69. Οὐκ ἀτερπὴς] Leve mendum occurrit in omnibus editis, quod tamen Interpretes Latinos fefellit, & ut locum male verterent, effecit. Dixit Prometheus curam hominum Diis non magis gravem esse posse, quam pastori curam gregis, καὶ εἰ τούτῳ γε ἐργώδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ φροντὶς οὐκ ἀτερπὴς ἔχουσά τινα ἀφέλειαν. *Ottomarus Luscinius* vertit: *quando operosum istud sibi videbitur: cum alioqui cura illa propter conjunctam exercitationem non admodum appareat esse injucunda.* Salmurienſis autem Interpolator: *Cui si sit hoc operosum, est etiam jucundum, & haec non insuavis sollicitudo quandam habet exercitationem.* sed legendum: οὐκ ἀτερπῆ ἔχουσά τινα ἀφέλειαν. Verte: *& si ei hoc sit laboriosum, jucundum tamen etiam est, & ista sollicitudo suavem habet exercitationem*, sive, *conjuncta est cum suavi labore.* *J. G. G.*

Οὐκ ἀτερπὴς] A *Graevio* non dissentio: atque ita plane legendum fuit, ne a se *Noster* ipse dissentiret: in

τομεν, οὐκ ἔχοντες [a] ὧν προνοῆμεν; ἠργῆμεν ἂν, καὶ τὸ νέκταρ ἐπίνομεν, καὶ τὴν ἀμβροσίας ἐνεφορούμεθα, εὖδεν ποιοῦντες.

Ὃ δὲ μάλιστά με νύττει, τοῦτ' ἐστίν· οἱ μεμφόμενοι τὴν ἀνθρωποποιΐαν, καὶ μάλιστα τὰς γυναῖκας, ὅμως ἐρᾶτε αὐτῶν, καὶ οὐ διαλείπετε κατιόντες, ἄρτι μὲν, ταῦροι, ἄρτι δὲ, σάτυροι καὶ κύκνοι γενόμενοι, καὶ θεοὺς ἐξ αὐτῶν ποιεῖσθαι ἀξιοῦντες. ἀλλ' ἐχρῆν, ἴσως φήσεις, ἀναπεπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους, ἄλλον δέ τινα τρόπον, ἀλλὰ μὴ ἡμῖν ἐοικότας· καὶ τί ἄλλο παράδειγμα τούτου ἄμεινον προεστησάμην, ὃ πάντως καλὸν ἡπιστάμην; ἢ ἀσύνετον καὶ θηριώδες ἔδει, καὶ ἄγριον ἀπεργάζεσθαι τὸ ζῶον; καὶ πῶς ἂν ἢ θεοῖς ἐθύσαν, ἢ τὰς ἄλλας ὑμῖν τιμὰς ἀπένειμαν, εἰ μὴ τοιοῦτοι γενόμενοι; ἀλλ' ὑμεῖς ὅταν μὲν ὑμῖν τὰς ἑκατόμβας προσάγωσιν, οὐκ ἀνιᾶτε, κἂν

mus non habentes, quibus proſpiciamus? ceſſaremus ſcilicet, bibereturque nobis nectar, & ambroſia nos ingurgitaremus otioſi:

17. Quod vero me maxime urit, hoc eſt: qui incuſatis hominum fabricationem, & potiſſimum mulieres, ipſi tamen amatis eas, neque intermittitis in terram deſcendere nunc in tauros, alias in ſatyros & cycnos verſi, deosque ex illis procreare non dedignamini. At nihil oberat, forte dices, quominus homines effingerentur, ſed alium quendam in modum, nec nobis ſimiles: at quod aliud exemplar iſto melius mihi propoſuiſſem, quod omnino pulcrum ſciebam: num rationis expers & ferum conveniebat, atque agreſte elaborari animal? quomodo Diis ſacrificaſſent, aliosque vobis honores tribuiſſent? & vos tamen, quando hecatombas offerunt, nullam moram facitis, etſi vel

[a] Ὧν] ὧν J.

77. Ἄρτι μὲν ταῦροι] Ταῦτα πάντα ὁ Ζεὺς γίγονε, δι' Εὐρώπην ταῦρος, δι' Ἀντιόπην σάτυρος, Λήδᾳ * λύκνος. V. ἴσως καὶ ἐπιγράμματα περὶ τούτου. G.

* Λήδαν] Sonus τῦ T cum ſono τῦ H confuſus: ſcriptum enim eſt Λήδκν pro Λήδαν. J.C.

Correxerat etiam M. Sladus. T.H.

in Somn. §. 3. ἀλλά μοι δοκεῖ παιδιάν τινα οὐκ ἀτιμητὴν ἐδόκει ἔχειν (τὸ πρᾶγμα) Αλ. Ιφ. I. §. 3. Jambulus γνώριμον μὲν ἅπασι τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτιμητὴν δ' ὅμως σωθεὶς τὴν ὑπάθεσιν. Anach. §. 6. ἀλλ' ἔχει τινὰ χρείαν οὐκ ἀτιμητὴν τὸ πρᾶγμα. Διατριβὴν non tam exercitationem vel exercitium hoc in loco notat, quam commodam & minime laborioſam occupationem, quae delectet, ac tempori faliendo ſit: ſic ποιεῖσθαί τι διατριβὴν Philoſtr. de V. S. I. p. 490. Ceterum ſi verba Luciani ſunt integra, tali diſtinctione juvandus eſt ſenſus: καὶ εἰ τούτῳ γε ἐργώδης τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως ἡ φροντὶς, οὐκ ἀτ. &c. *jam licet iſti paſtori operoſum illud ſit, tamen ſuavis alioqui etiam haec ipſa cura, quippe conjuncta cum occupatione quadam jucundiſſima.* Veruntamen valde vereor, ne quid deficiat: etenim argumenti, quod Prometheus urget, ſi complexionem totam conſideres, tali fere modo procedere debuiſſe, vix eſt, quin tibi perſuadeas: jam licet concedamus paſtori laborioſum eſſe, ſi pro grege continuo excubet; at nobis certe tanto excellentiore natura praeditis illa rerum humanarum cura non moleſta nec gravis, ſed potius facilis ac jucunda ludicram quandam & voluptatis non expertem habet delectationem: quid enim feciſſemus nullos habentes, quorum cura nobis erat gerenda? Haec igitur, τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν, poſtulare videntur ejusmodi ſententiam, qualem dedimus. Quod ſi conjectura noſtra non eſt inanis, auxilium erit expectandum fideliorum membranarum, quae lacunam iſtam expleant. Facile autem deprehendi poteſt, ea diſputari a Prometheo, quae partim ab Epicuro, partim contra eum dicebantur: tu confer *Cicer.* de Nat. Deor. c. XX. XXXVII. T.H.

71. Ἠργοῦμεν] Sic in Timone. Hanc vocem interpretor alibi. Reliqua hujus Dialogi apud *Homerum* & dial. ſeq. cujus tamen finis alius videtur a fine hujus dialogi. J.B.

77. Ἄρτι μὲν ταῦροι] Jupiter in taurum mutatus Europam rapuit; in Satyrum transformatus Antiopen vitiavit; in olorem Ledam vel Nemeſim. J.Br.

78. Ἐξ αὐτῶν] *Ex ipſis mulieribus procreatos.* J.Br.

Ἐξ αὐτῶν] A ſenſu horum percipiendo longe abfuerunt Interpretes. Ut παῖδας ποιεῖσθαι ὁι γυναικὸς creberrimum eſt, ſic Prometheus hic perquam facete, mutata nonnihil locutione θεοὺς ποιεῖσθαι dixit: illos enim ipſos Deos, qui ſe tam graviter ob formatos homines accuſent, tanto in mortales feminas libidinis ardore ferri, ut nullam non formam quantumvis indecoram induentes perlibenter cum iis conſuescant; liberos etiam Deos ex iis procreare ac ſuſcipere haud dedignentur. T.H.

vel Oceanus longo itinere ſit petendus, ut viſatis probiſſimos AEthiopas: me vero, honorum vobis & victimarum cauſam, in patibulum egiſtis. De hominibus quidem iſta ſufficiunt.

18. Jam, ſi videtur, ad ignem tranſeo, exprobratumque tanto opere furtum. Per Deos ergo hoc mihi reſponde nihil moratus: eſtne quicquam iſtius ignis, quod amiſimus, ex quo apud homines eſt? non dixeris: hæc, opinor, natura ejus rei, nihil ut decreſcat, etſi vel alius inde partem capiat: non enim extinguitur, ſi quis ex eo lumen accenderit: invidia vero planiſſime eſt, ex quibus nullum ad vos damnum redeat, eorum prohibere ne uſus impertiatur indigentibus: atqui Dii quum ſitis, beneficos eſſe oportet, commodorumque largitores procul ab invidia remotos. (Hoccine vos ægre feratis) ubi, ſi vel omnem

ὅτι τ' Ὠκεανὸν ἐλθεῖν δέοι, μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας· τ δὲ τ τιμῆς ὑμῖν κ τ θυσιῶν αἴτιον ἀνεσαυρώκαλε. ἀλλ μὲν δὴ τῆς ἀνθρώπων κ ταῦτα ἱκανά.

Ἤδη δέ, εἰ δοκεῖ, ὅτι τὸ πῦρ μέτειμι, κ τ ἐπονείδιστον ταύτῃ κλοπήν. κ πρὸς θεῶν τῦτό μοι ἀπόκριναι, μηδὲν ὀκνήσας· ἐσθ' ὅ, τι ἡμεῖς τ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, ἐξ ὅτου κ παρ' ἀνθρώποις ἐστίν; Οὐκ ἂν εἴποις. αὕτη γ, οἶμαι, φύσις τυτυῖ τ κτήματος ἐδέν τι ἔλαττον γίγνε, εἰ καί τις ἄλλ αὐτῦ μεταλάβοι· ὑ γ ἀποσβέννυ b ἐναυσαμμένου τινός· φθόν δὴ ἄντικρυς τὸ τοιῦτο, ἀφ' ὧν μηδὲν ὑμεῖς ἠδικησθε, τύτων κωλύειν μεταδιδόναι τοῖς δεομένοις· καίτοι θεὺς γε ὄντας, ἀγαθοὺς χρὴ εἶναι, κ c δοτῆρας ἐάων, κ ἔξω φθόνυ παντὸς ἑστάναι· ὅπυ γε εἰ κ τὸ πᾶν τῦ-

b Ἐναυσαμένου τινός] ἐκναυσαμένου C. male. c Δοτῆρας ἐάων] Ita F. P. Ceterae, quod apud *Homerum* eſt, δωτῆρας ἐάων· formam vocum poëticam ſaepe *Noſter* mutat, ſaepe retinet? Ἐάων ſcribendum ſit, an ἐάων lis eſt ſub judicibus Grammaticis.

1. Ἐναυσαμμένου τινὸς] Ἅψαντος. *V.*

5. Ἐάων] Τῶν ἀγαθῶν. *V.*

89. Μετ' ἀμ. Αἰθιοπῆας] Il. A, 423. *J. Br.*

Μετ' ἀμ. Αἰθιοπῆας] Alludit ad locum *Homeri* Il. A, 423. *Euſtathius* ad eum locum recte animadvertit reſpici ſuperioris AEgypti incolas, qui Thebis ſeu Diospoli duodecim dies feſtos Jovi celebrabant. Similiter *Lucianus* ita Prometheum de nidore ſacrificii loquentem inducit §. 19. ὁρῶ δὴ ὑμᾶς &c. Ille nidor erat cibus Deorum; fumus vero θυμιαμάτων thure aliisque aromatibus conſtantium potus, qui dicebatur Νέκταρ, hoc eſt, Phoenicia lingua נקטר *ſuffitus*; quae vox deducitur a קטר *ſuffivit*. Vid. ad *Heſiodi* Theog. v. 640. *J. C.*

94. Κλόπευ] Lege κλοπήν. *J. Br.*

96. Ἐσθ' ὅτι] Reſcribendum eſt, ἔσθ' ὅτε ἡμεῖς τῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν ἐξ ὅτου κ παρ' ἀνθρώποις ἐσιν; *unquam ne accidit, quod ignis jacturam fecerimus, ex quo ille apud homines eſt?* Sic Atticos loqui ἔσθ' ὅτε, non ἔσθ' ὅτι norunt, qui vel primis labris Atticos ſcriptores deguſtarunt. In Somnio §. 17. itidem ὅτε pro ὅτι ſcribendum: χειμερινὸς ὄνειρ, ὅτε μάκιςαί εἰσιν αἱ νύκτες· *hibernum ſomnium, cum noctes ſunt longiſſimae:* inepte Interpres: *quoniam noctes ſunt longiſſimae*, quia legebatur ὅτι. *J. G. G.*

Ἐσθ' ὅτι ἡμεῖς τῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν] Vir Clariſſimus, mihique amiciſſimus, *J. G. Graevius* pro ἐσθ' ὅτι legit ἐσθ' ὅτε, *unquamne?* Sed mihi non dubium eſt quin ὅτι perperam, ut plus decies in hoc ſcriptore, conjunctum, dividendum ſit ἐσθ' ὅ, τι ἡμεῖς τῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, &c. *Quidquamne eſt, quod ex igne amiſimus, ex quo ille etiam apud homines eſt.* *J. J.*

Ἐσθ' ὅτι] Recte monuit Doctiſſ. *Jenſius:* neque aliter Interpretes, quibus difficile fuiſſet errare in ſententia tam perſpicua. Accedit *Petr. Horreus* ad *AEſchin.* Dial. p. 84. neque enim ἐσθ' ὅτι, vel potius, τί ἐσθ' ὅτι, cujus idem meminit, locum hic ullo modo habet. *T. H.*

5. Δωτ. ἐάων] *Homer.* Od. Θ, 325. *J. Br.*

Ibid. Ἔξω φθόνου] Huc ſpectat proverb. φθόνος ἔξω θείου χοροῦ ἵσαται. *Plutarch.* II. p. 679. D. *L. K.*

Ἔξω φθόνου] Sic uſurpat vocem ἔξω *Xenoph. Cyrop.* VIII. in extrema Cyri ad filios amicosque Oratione p. Ed. St. 140. l. 24. ἃ (ἔργα) ἢν μ καθαρὰ ᾖ ἔξω τ ἀνθρώπων φαίνηται, δυνατὸς ὑμᾶς ὁ παῖς ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἀγαθοὺς ἐργάσεται. & Celſus apud Orig. VIII. p. 392. ὁ θεὸς ἀγαθός τε ᾖ ἀπροσδεὴς ᾖ ἔξω φθόνου. *M. du S.*

Ἔξω φθόνου] Fluxit a *Platone*, cujus eſt in Phaedr. p. 1222. B. φθόνος γὰρ ἔξω χοροῦ θείου ἵσαται. *Philo Jud.* p. 867. A. ἐπειδὴ δὲ κατὰ τ λευκολόφον Πλάτωνα, φθόνος ἔξω θείου χοροῦ ἵσαται· idem ſaepius uſurpat, nec minus *Plutarchus*. Similiter autem ſolet poni, ac ſi proverbii vulgaris formam induiſſet, quod tot veterum poetarum, *Platonis* etiam & *Xenophontis*, ſententiis accidit: vide *Clem. Alex.* Strom. V. p. 560. D. *Maxim. Tyr.* Δ. XXV. p. 253. ibique *D. Heinſium*. Jam itidem apparet, quid ſpectaverit *Eunap.* in AEdeſ. p. 54. ψεύδος γὰρ ἂν μόνον ἔξω θείου χοροῦ, ἀλλὰ κ λόγου ἵσαται. *T. H.*

τοῦτο τοῦ ὑφελόμενος καὶ ἐκόμισα εἰς τὴν γῆν, μηδ' ὅλως τι αὐτοῦ καταλιπών, ἐ μέγα ὑμᾶς ἠδίκουν· ἐδὲ γὰ ὑμεῖς δεῖσθε αὐτοῦ, μήτε ῥιγοῦντες, μήτε ἕψοντες τὴν ἀμβροσίαν, μήτε φωτὸς ἐπιτεχνητοῦ δεόμενοι.

Οἱ δὲ ἄνθρωποι καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀναγκαίως χρῶνται τῷ πυρὶ, μάλιστα δὲ εἰς τὰς θυσίας, ὅπως ἔχοιεν κνισσᾶν ἀγυιὰς, καὶ τὰ λιβανωτὸν θυμιᾶν, καὶ τὰ μηρία καίειν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ. ὁρῶ δὲ ὑμᾶς μάλιστα χαίροντας τῷ καπνῷ, καὶ τὴν εὐωχίαν ταύτην ἡδίστην οἰομένους, ὁπόταν εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ κνίσα γένηται ἑλισσομένη σὺν καπνῷ. ἐναλιωτάτη τοίνυν ἡ μέμψις ἂν γένοιτο αὐτῇ τῇ [a] ὑμετέρᾳ ἐπιθυμίᾳ. θαυμάζω δὲ ὅπως οὐχὶ καὶ τὸν ἥλιον κεκωλύκατε καταλάμπειν αὐτοῖς· καίτοι τοῦτός ἐστι πολὺ θειότερόν τε, καὶ πυρωδέστερον. ἢ κἀκεῖνον αἰτιᾶσθε, ὡς σπαθῶντα ἡμῶν τὸ κτῆμα; εἴρηκα. σφὼ δὲ, ὦ Ἑρμῆ καὶ Ἥφαιστε, εἴ τι μὴ καλῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ, διδυδύσατε, καὶ διελέγχετε· κἀγὼ αὖθις ἀπολογήσομαι.

hunc ignem ſubreptum detuliſſem in terram, nihilque omnino ex eo reliquiſſem, haud magna a me vobis injuria foret facta: neque enim vos eo indigetis, ut qui non frigeatis, nec ambroſiam coquatis, neque opus habeatis arte facta luce.

19. Hominibus vero ignis uſus eſt & ad alia perneceſſarius, & plurimum ad ſacrificia, ut poſſint nidore vaporare vias, thus adolere, & lumbos hoſtiarum in aris: video ſane vos ſummo opere delectari iſto fumo, easque epulas putare ſuaviſſimas, quando nidor in cœlum penetrat multo fumi volumine ſubvectus: adverſetur ergo hæc criminatio quam maxime veſtro deſiderio. Miror autem, quomodo nec ſolem vetueritis eos illuſtrare: atqui ignis hic eſt multo divinior & flagrantior: aut illumne etiam accuſatis, quaſi diſſipantem propriam vobis poſſeſſionem? Dixi: vos autem utrique, Mercuri & Vulcane, ſi quid minus recte dictum videatur, emendate & arguite; tumque ego iterum partes meas tuebor.

20. MERC.

a Ὑμετέρᾳ] Ita *B2*. Priores Edd. ἡμετέρᾳ.

14. Κνισσᾶν] Θυμιᾶν *V.* ἀντὶ τοῦ θύειν. *G.*

14. Κνισσᾶν ἀγυιὰς] *Euripid.* fine Alceſt. — βωμούς. Formula hæc non Poetis tantum nota & familiaris, ſed & pedeſtri ſermoni. Vide *Demoſth.* *M. du S.*

Κνισσᾶν ἀγυιὰς] Scribendumne ſit ἀγυιὰς, an ἀγυιᾶς, ipſi veteres in diverſum abierunt: utriusque ſententiae meminit ad *Demoſth.* Midian. p. 611. C. *Ulpian.* p. 653. A. pro poſteriore ſtant *Harpocr.* in Ἀγυιᾶς, & *Schol. Ariſtoph.* ad Equ. v. 1317. ubi vide *Kuſter.* Priorem ego amplector, ad quam conſtabiliendam pluribus opus foret, quam quae capiat lex notarum praeſcripta: *Lucianum* in eadem fuiſſe opinione, ex multis ejus locis plane colligi poteſt. Vid. *Demoſth.* in Macart. p. 1038. C. D. Poll. I, 28. *T. H.*

19. Ἑλ. περὶ καπνῷ] *Homer.* Il. A, 317. *J. Br.*

20. Ἡμετέρᾳ] An ὑμετέρᾳ; placet magis, ut ad Deos accuſantes Prometheum referatur. *F. G.*

Ὑμετέρᾳ] In omnibus libris legitur ἡμετέρᾳ. abſurde: probabunt, credo, belli homines noſtram emendationem. Poſtquam haec ſcripſiſſem in *B2*. ita recte emendatum eſſe vidi. *M. du S.*

24. Ἡμῶν] Ὑμῶν ſcribendum videtur. *F. G.*

30. Ὄνησο] *Gaudeas.* *J. Br.*

Ὄνησο] Adducit *Thom. Mag.* in Ὠνόσομαι monens Atticum eſſe ἀνήμην & concinnius, quam ἀνάμην. Idem praeceperat *Phrynich.* p. 8. Ὄνησο ubi repererit *Brodaeus*, ignoro, niſi quod ſimiliter videtur legiſſe *Scholiaſtes.* *T. H.*

31. Ἐξ ἑ δίκα] Sic Dial. ſeq. XVI. vultures. *M. du S.*

34. Μάντις ἂν] Non vates tantum, qualem ſe probat Dial. ſequ. ſed omnis fere vaticinandi artis monſtrator; quod ipſe de ſe praedicat in *Aeſchyli* Prom. V. v. 483. Exta dicitur inſpexiſſe Caucaſi paſtoris diſſecti apud *Plutarch.* de Flum. in Phaſide, ſed loco tam corrupto, ut operam in eo abutantur & *Mauſſacus*, & *Mauſſaco* longe major *Thom. Reineſius* V. L. I. c. 1. p. 4. Ego, ſi licet reparare, quae mihi videntur intercidiſſe, ſanum praeſtabo: ἐ εἰς Κρονόδιλον (ὁ Κρόνος) μεταμορφωθεὶς ἔλαθεν· ὁ δὲ Προμηθεὺς ἐπὶ τῷ ἐγκωμίων ποιμένα. Καύκασον ἀναταμὼν, καὶ καταιονήσας αὐτοῦ τὴν ἀληθείαν τῷ σπλάγχνων, εἶπεν (an potius εἶδεν) ἐ μακρὰν εἶναι τοὺς πολεμίους. Haec ſi quis improbet, is nobis expediat rationem eorum, quae paulo poſt conſequuntur. Simul hinc alia quaedam conſtat cauſa, cur Prometheus ad Caucaſum fuerit adfixus: quae ſi forte vera, jam oleum & opera plane perierit in hoc libello veteratori callidiſſimo. Sed in fabula Prómethei, quemadmodum in plerisque aliis, ea veterum

eſt

20. MERC. Facile non eſt, Prometheu, cum tam valido ſophiſta contendere. Ceterum gratulare tibi, quod Jupiter iſtam orationem tuam non inaudiverit: ſexdecim enim, quod probe ſcio, vultures appoſuiſſet tibi ad inteſtina eruenda; tam graviter ipſum objurgaſti, dum cauſam tuam agere videris. Illud equidem miror, quo pacto, quum ſis vates, non præſciveris hoc te ſupplicio puniendum eſſe? PROM. Noveram illud, Mercuri; & me ſolvi debere in poſterum, novi: & jam quis Thebis adveniet tuus amicus non longo temporis intervallo, ſagittis confixurus eam, quam in me involaturam eſſe dicis, aquilam. MERC. Ea, Prometheu, utinam eveniant, teque intuear ſolutum, & una nobiſcum epulantem; ſic tamen, ut carnes non diſtribuas.

21. PROM. Bono eſto animo: & ſimul vobiſcum epulabor, & Jupiter me vinculis ſolvet pro non exigua felicitate. MERC. Quanam iſta? eloqui ne graveris. PROM. Noſtin', o Mercuri, The-

ΕΡ. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ Προμηθεῦ, πρὸς ἄτῳ γενναῖον σοφιστὴν ἀμιλλᾶσθαι· πλὴν ἀλλὰ χάρησο, διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. εὖ γὰρ οἶδα, ὡς ἓξ καὶ δέκα γύπας ἂν ἐπέστησέ σοι τὰ ἔγκαλα ἐξαιρήσοντας· ἕτω δεινῶς αὐτῷ καλῃγόρηκας, ἀπολογεῖσθαι δοκῶν. ἐκεῖνο δέ γε θαυμάζω, πῶς μάντις ὢν οὐ προεγίνωσκες ἕτω κολασθησόμενος. ΠΡΟ. ἠπιστάμην, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ταῦτα μὲν, καὶ ὅτι ἀπολυθήσομαι αὖθις οἶδα, καὶ ἤδη τις ἐκ Θηβῶν ἀφίξεται σὸς φίλος οὐκ εἰς μακρὰν, καλαλοξεύσων ὃν φὴς ἁπτὴ-σεσθαί μοι τ᾽ ἀετόν. ΕΡ. εἰ γὰρ γένοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα, καὶ ὀφθείην σε λελυμένον, καὶ κοινῇ σὺν ἡμῖν εὐωχούμενον, οὐ μέντοι [b] καὶ κρεανομοῦντά γε.

ΠΡΟ. Θάρρει· καὶ συνθωχήσομαι ὑμῖν, καὶ ὁ Ζεὺς λύσει με, οὐκ ἀντὶ μικρᾶς εὐδαιμονίας. ΕΡ. τίνος ταύτης; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς εἰπεῖν. ΠΡΟ. οἶδα, ὦ Ἑρμῆ, τ᾽ Θέτιν;

b Καὶ] Ita F. A1. J. V2. S. A. Reliquae fere γάρ.

30. Ὤνησο] Εὐφράνθητι, ἠμείωσο. V.

31. Οἶδα ὡς ἓξ καὶ δέκα] Ἐξ ἓ δέκα· τὸ ξ Ἀττικῶς ἐφυλάχθη· αὐτοὶ γὰρ ἐσμὲν † τ᾽ τ᾽ ἀριθμοῦν σωθέντων τὸ τέλος φυλάττουσι τ᾽ ἀκλῶν. V.

47. Οἶδα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν] Λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐραθεὶς Θέτιδος ἐθέλησε φθεῖραι βουλόμενος· ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τ᾽ Προμηθέα, ὁ Προμηθεὺς εἰς τ᾽ Δία ἔφη, ὅτι ἔσται συγγενὴς τῇ Θέτιδι, ὁ ἐξ αὐτῆς γενόμενος ‡ ἀναιρεῖ σε, ὡς ἀνῄλε σὺ τ᾽ πατέρα σὸν Κρόνον καὶ εἰδὼς ὁ Ζεὺς, ὅτι ἀληθῆ λέγει, τὸν μὲ Θέτιν ἔζευξε τῷ Πηλεῖ, τ᾽ Προμηθέα δὲ δι᾽ Ἡρακλείους τ᾽ δεσμοῦν ἐλυσεν. V.

* Ἤμειωσο] Corrupte. M. du S.
Credo legendum ὠφέλησο· hoc verbo Grammatici plurimum uti ſolent ad alterum explicandum. Legit autem, legere ſaltem ſe putavit ὄνησο. T. H.

† Τοῖς] τῆς recte repoſuit M. du Soul. T. H.

‡ Ἀναιρεῖ] Ἀναιρεῖ V. M. du S.
Potius ἀναιρήσει. Modo εἰς τὸν Δ. pro πρὸς ſtribligo eſt recentiorum. T. H.

eſt diſſenſio, quae in concordiam omnino redigi non poſſit; quam rem latius pertractare noſtrarum non eſt partium. T. H.

38. Τις] Hercules, a quo etiam ſolutum eum quidam tradidere. Vide *Heſ. Θ.* 526. M. du S.

Ibid. Ἀφίξεται] Hercules: hoc proxime ſequens dialogus aperiet. J. Br.

39. Καλατοξεύσων] *Diodor. Sic.* IV. p. 155. D. τ᾽ μὲ ἀετὸν καλιτόξευσε, τ᾽ δὲ Δία πείσας λῦσαι τ᾽ ὀργῆς ἔσωσε τ᾽ κοινὸν εὐεργέτην. Vid. *Pherecyd.* apud *Schol. Apoll. Rhod.* ad IV, 1396. T. H.

47. Τὴν Θέτιν] Cum Jupiter Thetidis amore captus uxorem eam ducere vellet, Prometheus futurorum prudens a nuptiis ejusmodi magnopere eum deterruit, quod in fatis eſſe diceret, quicunque ex Thetide naſceretur, patre ſuo majorem fore. Memor itaque Jupiter ejus exempli, quod ipſe in patrem ſuum ediderat, veritusque ne ſimiliter a filio de coeli poſſeſſione depelleretur, a Thetidis nuptiis abſtinuit; memorque beneficii, quod in ſe Prometheus contulerat, Herculem ad Caucaſum mittit, qui, interfecta aquila, Prometheum vinculis liberavit. Vide plura apud *Servium* ad illud *Virgilii* Ecl. VI. *Caucaſeasque refert volucres, furtumque Promethei:* & in ſequ. Dial. ubi liberationem Promethei ad Vulcanum refert. Fabula extat apud *Pindar.* Iſthm. Hymn. VIII. *Apollon. Rhod.* carminis Argonautici libro IV. & *Ovid.* Metam. IX. G. C.

Τὴν Θέτιν] Quod prudenter hic reticet Prometheus, id ſequens aperiet Dialogus. M. du S.

τιν; ἀλλ' οὐ χρὴ λέγειν. Φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπόρρητον, ὡς μισθὸς εἴη, ἡ λύτρα μοι ἀντὶ τῆς καθάδικης. ΕΡ. ἀλλὰ Φύλαττε, ὦ Τιτὰν, εἰ τοῦτ' ἄμεινον. ἡμεῖς δὲ ἀπίωμεν, ὦ Ἥφαιστε, ἡ γὰρ ἔστιν ἤδη πλησίον ὁ ἀετός. ὑπόμεινε οὖν καρτερῶς· εἴη δέ γε ἤδη σοι τὸν Θηβαῖον, ὃν φῂς, τοξότην ἐπιφανῆναι, ὡς ταύσειέ σε ἀνατεμόμενον ὑπὸ τῆς ὀργῆς.

tin? sed non expedit dicere: custodire præstat hoc arcanum, ut merces sit & pretium, quo me a pœna redimam. MERC. Quin tu tecum serva, o Titan, siquidem hoc melius est: nos autem abeamus, Vulcane; jam enim ecce, quæ prope adest, aquilam. Tu vero sustine fortiter: atque utinam tibi jam Thebanus ille, quem dicis, sagittarius exoriatur, ut te liberet laceratum ab ista alite.

55. Ἀνατεμόμενον] Lege ἀνατεμνόμενον. T.H.

Θεῶν Διάλογοι.

I.

ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ, ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΠΡΟΜ.

Λυσόν με, ὦ Ζεῦ· δεινὰ γὰρ ἤδη πέπονθα.

ΖΕΥΣ. λύσω σε φῂς, ὃν ἐχρῆν βαρυτέρας πέδας ἔχοντα, καὶ τὸν Καύκασον ὅλον ὑπὲρ κεφαλῆς ὑπικείμενον, ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ ἧπαρ, ἀλλὰ καὶ τὼ ὀφθαλμὼ ἐξορύττεσθαι, ἀνθ' ὧν τοιαῦθ' ἡμῖν ζῷα ἀνθρώπους ἔπλασας, καὶ τὸ πῦρ ἔκλεψας, καὶ τὰς γυναῖκας ἐδημιούργησας; ἃ δὴ καὶ ἐμὲ ἐξηπάτησας ἐν τῇ διανομῇ τῶν κρεῶν, ὀστᾶ σιμελῇ κεκαλυμμένα μοι ὑποβαλὼν, καὶ τὸ ἀμείνω τῶν μοιρῶν σεαυτῷ φυλάττων, τί χρὴ λέγειν; ΠΡ. ἐκτὸν ἱκανὴν ἤδη μοι δίκην ἐκτέτικα τοσοῦτον χρόνον τῷ Καυκάσῳ

Deorum Dialogi.

I.

PROMETHEI ET JOVIS.

PROM.

11. SOlve me, o Jupiter: nam gravia jam passus sum. JUP. Ten' ut solvam, ais, cujus oportebat graviores habentis compedes, Caucaso toto super caput injecto, a sexdecim vulturibus non solum detonderi hepar, sed & oculos effodi pro eo quod talia nobis animantia homines finxeris, ignem surripueris, & mulieres sis fabricatus: nam me quidem quod deceperis in distributione carnium, dum ossa adipe obtecta mihi apponis, & præstantiorem partem tibimet servas, quid attinet dicere? PROM. Nonne ergo sat jam pœnarum exsolvi tantum temporis Caucaso

5. Κείρεσθαι] Eleganter adhibetur hic verbum κείρεσθαι, *tonderi*, quia fingitur jecur Promethei deglutitum a sexdecim vulturibus interdiu, crevisse noctu in pristinam molem: quemadmodum attonsi crines iterum crescunt. Vid. Prometh. in Verb. §. 5. *J.C.*

Κείρεσθαι τὸ ἧπαρ] Locutio in hac re consensu scriptorum quasi propria. Vid. *Is. Voss.* ad *Catull.* p. 126. qui hujus loci meminit. *Dion Chrys.* p. 92. B. κείρεσθαι τὸ ἧπαρ ὑπὸ τῶν ἀετῶν. *Gregor. Nazianz.* Stelit. II. p. 110. & Schol. Eleganter *Phot.* Ep. 82. Κείρουσιν οἱ παλαιοὶ λόγοι Προμηθέως τὸ ἧπαρ ἀετὸν ἱφιστῶντες τῇ κεφαλῇ. *Nost.* in Jov. Conf. §. 17. Virginem Tarpejam apud infernos hoc supplicio affecit *Sil. Ital.* XIII. 839. *detondetur præcordia vestro Alitis* — *T.H.*

7. Τὸ πῦρ ἔκλ.] Ἐν κοίλῳ νάρθηκι apud Hesiod. *Theog.* v. 567. E. καὶ Ἡ. v. 52. *Servius* in Virg. Ecl. VI. facula adhibita ad rotam solis. *E.L.*

8. Ἃ μὲ γὰρ ἐμὲ ἐξηπ.] Brevis repetitio capitum accusationis Promethei. Vid. *Hygin.* in Astr. Poet. II. c. 15. ex cujus verbis facile intelligas, quod scribit hic *Lucianus*. *G.C.*

13. Τοσοῦτον χρ.] *Æschylus* dicit in Prometheo, Prometheum aliquot annorum millia Caucaso affixum fuisse. *G.C.*

Τοσοῦτον χρόνον] Annos triginta *Hyginus* tradit, Fab. LIV. & CXLIV. *M. du S.*

18. Μυρί-

caſo affixus, quæ avium cunctarum peſſime perire meretur, aquilam alens jecore? JUP. Hoc ne multeſimum quidem eorum, quæ te decet pati. PROM. At non ſine mercede quidem me ſolves, Jupiter: ſed tibi indicabo quiddam valde magni momenti.

2. JUP. Tu me dolis circumvenire ſtudes, Prometheu. PROM. Ecquid ex eo lucri capiam? non enim ignoraturus es poſtea, ubi Caucaſus ſit, neque carebis vinculis, ſi quas technas ſtruere deprehendar. JUP. Ede prius, quam mercedem ſis ſoluturus ita nobis neceſſariam. PROM. Si dixero, quo nunc vadas, num tibi fide dignus habebor, ſi de reliquis etiam prædicam? JUP. Quidni? PROM. Ad Thetidem properas, cum ea congreſſurus. JUP. Id quidem pervidiſti: quid tum porro? videris enim aliquid veri dicturus. PROM. Tu ne, Jupiter, rem habueris cum Nereide: etenim, ſi uterum ferat ex te, quod erit natum pari te modo tractabit, quo tu Saturnum. JUP. Hoc ſcilicet ſignificas, ejectum me iri imperio. PROM. Abſit omen, o Jupiter: neque tamen non tale quid concubitus ejus minatur. JUP. Valeat ergo Thetis: te autem Vulcanus hujus moniti gratia ſolvat.

κάσῳ προσηλωμένος, τ' κάκιστα ὀρνέων ἀπολέμονον ἀετὸν τρέφων τῷ ἥπατι. ΖΕΥΣ. ὑδὲ πολλοστημόριον τοῦτο, ὧν σε δεῖ παθεῖν. ΠΡ. ἦ μὴν οὐκ ἀμισθί με λύσεις, ὦ Ζεῦ, ἀλλά σοι μηνύσω πάνυ ἀναγκαῖον.

ΖΕΥΣ. Καλασοφίζῃ με, ὦ Προμηθεῦ. ΠΡ. καὶ τί πλέον ἔξω; ἢ γὰρ ἀγνοήσεις αὖθις ἔνθα ὁ Καύκασός ἐστιν, ἢδ' ἀπορήσεις δεσμῶν, ἢν τι τεχνάζων ἁλίσκωμαι. ΖΕΥΣ. εἰπὲ πρότερον ὅν τινα μισθὸν ἀποτίσεις ἀναγκαῖον ἡμῖν ὄντα. ΠΡ. ἢν εἴπω ἐφ' ὅτι βαδίζεις γάρ, ἀξιόπιστος ἔσομαί σοι καὶ περὶ τ' ὑπολοίπων μαντευόμενος; ΖΕΥΣ. πῶς γὰρ οὔ; ΠΡ. πρὸς τ' Θέτιν, συμεσόμενον αὐτῇ. ΖΕΥΣ. τοῦτο μ' ἔγνως. τί δ' ἔστι τὸ ὅτι τοῦτο; δοκεῖς γάρ τι ἀληθὲς ἐρεῖν. ΠΡ. μηδέν, ὦ Ζεῦ, κοινώνησης τῇ Νηρηίδι· ἢν γὰρ αὐτὴ κυοφορήσῃ ἐκ σοῦ, τὸ τεχθὲν ἴσα ἐργάσεταί σε, οἷα καὶ σὺ ἔδρασας τ' Κρόνον. ΖΕΥΣ. τοῦτο φῄς, ἐκπεσεῖσθαί με τ' ἀρχῆς; ΠΡ. μὴ γένοιτο, ὦ Ζεῦ· πλὴν τοιοῦτό τι ἡ μίξις αὐτῆς ἀπειλεῖ. ΖΕΥΣ. χαιρέτω τοιγαροῦν ἡ Θέτις· σὺ δὲ ὁ Ἥφαιστος ὅπως τούτοις λυσάτω.

II.

CUPIDINIS ET JOVIS.

CUPID.

1. AT ſi quid etiam peccavi, Jupiter, ignoſce mihi; puerulus enim ſum, atque adhuc inſipiens. JUP. Tune puerulus, o Cupido, qui veteſtior es multo Japeto: an, quia nec

ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΕΡΩΣ.

ΑΛΛ' εἰ καί τι ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ, σύγγνωθί μοι· παιδίον γάρ εἰμι, καὶ ἔτι ἄφρων. ΖΕΥΣ. σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ὃς ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; ἢ διότι μὴ γῶν

18. *Μηνύσω πάνυ ἀν.*] Interpone *τι μηνύσω τι πάνυ ἀναγκαῖον.* *T. H.*

27. *Παρὰ τὸν Θέτιν*] *Ovid.* Metam. I. hoc vaticinium attribuit Proteo; ſed *Lucianus* hic videtur *AEſchyli* poetae & aliorum ſequi ſententiam. *G. C.*

30. *Μηδὲν, ὦ Ζεῦ, κοινώνησης*] Proteum apud *Ovidium* praedicere, prolem Thetidis patre fore potentiorem; apud *Lucianum* Prometheum iſta Jovi manticinari, (ſic enim loqui maluit ſummus antiquariae dictionis affectator) Themidem apud *Lactantium* obſervat *Dauſqu.* Adnot. ad *Q. Calabrum* p. 70. Vide

porro, ſi tanti eſt, *Barth.* Adv. LII. c. 13. *Apollodor.* III. p. 233. Ed. Salm. *Ἔνιοι δὲ φασιν Διὸς ὁρμῶντος ἐπὶ τὴν ταύτης συνουσίαν εἰρηκέναι Προμηθέα, τ' ἐκ ταύτης αὐτῷ γενησόμενον ἐρανοῦ δυνάστην.* *T. H.*

Ibid. Τῇ Νηρηίδι] Id eſt, *Θέτιδι.* *F. G.*

36. *Σὲ δὲ ὁ Ἥφ.*] Aquila ab Hercule jam pridem occiſa, vinctus tamen manebat Prometheus. *M. du S.*

40. *Ἀρχαιότερος τοῦ Ἰαπετοῦ*] Sic D. D. VII. *τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον.* proverbialiter. *J. B.*

Ἀρχαιότερος &c.] Reſpicit ad id, quod habet *Heſiodus* Theog. v. 120. ubi Amorem antiquiſſimum

πώγωνα, μηδὲ πολιὰς ἔφυσας, ἀλλὰ ταῦτα καὶ βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι, γέρων καὶ παμπάλαιος ὤν; ΕΡ. τί δέ σε ἠδίκησα ὁ γέρων, ὡς φῂς, ἐγὼ, διότι με καὶ προσῆκαι ἀλγεινῇ; ΖΕΥΣ. σκόπει, ὦ κατάρατε, εἰ μικρὰ, ὃς ἐμοὶ μὲ οὕτως ἐντρυφᾷς, ὥστε μηδὲν ὄφελος ᾖ μὴ παροίνησάς με, σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν, κύκνον, ἀετόν· ἐμοὶ δὲ ὅλως εὐδαιμίαν ἥντινα ἐραθῆναι παρέσχηκας, εὖδε συνῆκα ἡδὺς γυναικὶ ἀλγεινὸς σὲ γεγενημένος· ἀλλά με δεῖ μαγγανεύειν ἐπ' αὐτὰς, καὶ κρύπτειν ἐμαυτόν. αἱ δὲ, ἢν μὲ ταῦρον, ἢ κύκνον φιλῶσιν, ἐμὲ δὲ ἢν ἴδωσι, τεθνᾶσιν ὑπὸ τοῦ δέους.

barbam nec canos protulisti, propterea infans haberi vis, quum vetulus sis & vafer? CUP. Quid autem in te commisi vetulus, ut ais, ego, cur me vincire quoque mediteris? JUP. Vide, exsecrande, an parva; qui mihi quidem eum in modum insultas, ut nihil sit, quod non feceris me, satyrum, taurum, aurum, cycnum, aquilam: me autem omnino nullam, quæ amaret, effecisti; neque intellexi amabilem mulieri opera tua me factum: quin necesse habeo præstigiis adversum illas uti, & celare memet: tum taurum cycnumve amant; me si videant, moriuntur præ timore.

ΕΡ. Εἰκότως. εἰ γὰρ φέρουσιν, ὦ Ζεῦ, θνηταὶ οὖσαι τὴν τοῦ σοῦ ὄψιν. ΖΕΥΣ. πῶς οὖν τὸν Ἀπόλλω ὁ Βράγχος καὶ ὁ Ὑάκινθος φιλοῦσιν; ΕΡ. ἀλλ' ἡ Δάφνη καὶκεῖνον ἔφυγε, καίτοι κομήτην καὶ ἀγένειον ὄντα. εἰ δ' ἐθέλεις ἐπέρας εἶναι, μὴ σείσῃς τὴν αἰγίδα, μηδὲ τὸν κεραυνὸν φέρε, ἀλλ' ὡς ἥδιστον ποίει σεαυτὸν, ἑκατέρωθε καθειμένος βοστρύχους, τῇ μίτρᾳ τούτους ἀνειλημμένος, πορφυρίδα ἔχε, ὑποδοῦ χρυσίδας, ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπά-

2. CUP. Merito sane: neque enim ferre possunt, Jupiter, mortales tuum conspectum. JUP. Qui fit ergo, ut Apollinem Branchus & Hyacinthus ament? CUP. At Daphne illum quoque fugit, tametsi comatum & imberbem. Quod si amabilis esse velis, ne ægidem quate, neque fulmen fer, sed quam jucundissimum te redde, utrimque demissam cæsariem mitra subnectens, purpuream habe vestem, indue calceos auratos, ad tibiam & tympa-

51. Ἀλλά με δεῖ μαγγανεύειν] Matth. Φιναικισμοῦ μιήγυσθαι. V.

64. Χρυσίδας] Χρυσὶς κύριον ἡ χρυσῆ • φιάλη, οἷστερ ἡ ἐξ ἀργύρου, ἀργυρίς. V.

• Φιάλη] Φιάλη in V. Pro κύριον lege κυρίως. vid. Poll. VI, 98. T. H.

Deorum facit: vide, quae ibi notavimus. J.C.

Ἀρχαιότερος τῆς Ἰαπετοῦ] Quippe qui ex Chao cum Tellure natus, quæ mater Coeli, a quo Japetus. Hesiod. Theog. 116. Alibi tamen Noster Veneris filium facit Θ. Δ. XXIII. & passim. Idem nascentem Mercurium exhibens, quem τῆς Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον, dicit, addit Θ. Δ. VII. ὅσον οὐ τῇ παιουργίᾳ. M. du S.

Ἀρχ. τῆς Ἰαπετοῦ] Elegantissimum est Cupidinis apud Longum II. p. 34. de se suaque aetate testimonium, quod conferri meretur. Hesych. Ἰαπετὸς, ἐπὶ ἀφροσυνῇ πρεσβύτερος ἀρχηγός· legendum pene credo: Ἰαπετοῦ πρεσβύτερος, ἐπὶ ἀφροσυνῇ, ἀρχαῖος· nisi reliquiae sint istae confusae luculentioris explicationis, quales supereresse solas saepe contingit in hoc Lexicographo. De senibus & jam delirantibus per contumeliam ponitur: Aristoph. Nub. v. 994. & Suid. in Ἰαπετός. Eustath. ad Od. Ep. 1528. οἱ λίαν πρεσβύται Τιθανοὶ ἐπικαλοῦνται, ὡς ὁ ἀπὸ Ἰαπετοῦ καὶ Κρόνου οἱ αὐτοὶ Κρόνοι τε καὶ Ἰαπετοί· Syneſ. Ep. IV. p. 181. A. ὁ Ἰαπετὸς Ἀμέραντος. Vid. Moer. Attic. in Ἰαπετὸς αὐτὶ γέρων. Ad astutiam & calliditatem, quae multis annorum experimentis colligitur Noster retulit: simul autem ad ea respicit, quae veterum Theologia de Amoris origine, Deorum vetustissimi, tradidit: Antagoras apud Diogen. L. IV, 26. Ἦ σε θεῶν τὸν πρῶτον ἀεικινήτων Ἔρωτα εἶπεν. Vid. Excerpta Praestantissimi Wolfii ex Damascio de Princ. p. 256. 257. T. H.

48. Σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν] Sic D. D. XVI. Inde Jupiter πολύμορφος, Dial. Ven. & Cup. XII. & Dicaster. & locis innumeris hujus operis. J. B.

49. Κύκνον] Isocr. Ἑλ. p. m. 327. κύκνος δὲ γενόμενος εἰς τοὺς Νεμέους κόλπους κατέφυγε. De Leda notius est quam ut addam. Addit idem ἀεὶ δὲ μὴ τύχης ἀλλ' ἃ μὴ βίας θηράμενος. V. Anthol. I, 38. Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσὸς, δι' ἕρωτα Λήδης, Εὐρώπης, Ἀστερίης, Δανάης. M. du S.

Ibid. Ἀετὸν] Bis, primo ut Ganymedem in coelos portaret; secundo ut Asterien in Coturnicem versam secum abriperet. Vide Ovid. Met. X. f. 4. & VI. f. 2. E. L.

51. Μαγγανεύειν] Μαγγανεία, γοητεία. Suid. μαγγάνα, γοητεύματα. Hesych. μαγγανεύειν, γοητεύειν. Schol. Ari-

pana concinne ingredere : tum tu videbis plures te ſecuturas eſſe, quam Bacchi Mænades. JUP. Apage : multum abſum, ut amabilis eſſe velim tali ornatu. CUP. Quin ergo, Jupiter, amare noli : facile hoc quidem. JUP. Nequaquam : equidem amare velim, ſed faciliore via potiri : eaque ipſa te conditione dimitto.

πάνυ εὐρυθμὰ βαῖνε, ᾗ ὄψει ὅτι πλείους ἀκολουθήσουσί σοι τῆ Διονύσου Μαινάδων. ΖΕΥΣ. ἄπαγε, οὐκ ἂν δεξαίμην ἐπέρᾳ εἶναι ταῦτ' γενόμενος. ΕΡ. ἀλλ', ὦ Ζεῦ, μηδὲ ἐρᾶν θέλε· ῥᾴδιον δὲ τοῦτό γε. ΖΕΥΣ. ἀλλ' ἐρᾶν μέν, ἀπραγμονέστερον δ' αὐτῆ ὅπως τυγχάνειν· ὅπερ τούτοις αὐτοῖς ἀφίημί σε.

III.

JOVIS ET MERCURII.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

JUPIT.

1. INachi filiam, formoſam illam, noſti, o Mercuri. MERC. Utique : nimirum Io. JUP. Non amplius puella eſt ea, ſed juvenca. MERC. Prodigioſum hoc ; at quo tandem modo mutata eſt ? JUP. AEmulata Juno mutavit eam : quin etiam novum aliquod malum machinata eſt adverſus miſeram illam : bubulcum aliquem multis oculis, Argum nomine, adpoſuit, qui paſcat juvencam inſomnis. MERC. Quid igitur nos oportet facere ? JUP. Quum devolaris in Nemeam (illic uſpiam Argus paſcit)

ΖΕΤΣ.

ΤΗν Ἰνάχου παῖδα τὴν καλὴν οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡ. ναί. τὴν Ἰὼ λέγεις. ΖΕΥΣ. οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ἐστὶν, ἀλλὰ δάμαλις. ΕΡ. τερᾶστιον τοῦτο. τῷ τρόπῳ δ' ἐνηλλάγη; ΖΕΥΣ. ζηλοτυπήσασα ἡ Ἥρα, μετέβαλεν αὐτήν. ἀλλὰ γὰρ καινὸν ἄλλό τι δεινὸν ἐπιμεμηχάνηται τῇ κακοδαίμονι· βουκόλον τινὰ πολυόμματον Ἄργον τοὔνομα ἐπέστησεν, ὃς νέμει τὴν δάμαλιν, ἄυπνος ὤν. ΕΡ. τί οὖν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν; ΖΕΥΣ. καταπτάμενος εἰς τὴν Νέμεαν (ἔχει δέ που ὁ Ἄργος βουκολεῖ) σύλ-

a Αὐτῆ] αὐτῇ F.

Ariſtoph. ad Plut. p. 35. *M. du S.*

56. Πῶς ἄν &c.] De Brancho notat *Jungerm.* ad *Long.* p. 236. ex hoc loco, praeterea monens in Ed. Baſil. male hic impreſſum eſſe πῶς ἂν pro πῶς ἄν, *quomodo*, inquit, *non hercle ſemel tantum ibi peccatum eſt.* *T. H.*

57. Ὁ Βρόγχος] Quem hic Apollinis amaſium *Lucianus*, a *Statio* filium dici audio. Interfectum templo & divinitate donavit : *Alex. ab Alex.* VI. 2. *M. du S.*

59. Κομᾶτω] *Jul. Poll.* lib. 2. cap. de Tonſorib. *Philoſtr.* Heroic. & lib. 1. *Anthol. Apoll. Rhod.* lib. 2. *Intonſus Deus* pro Apolline. *Propert.* Ecl. II. lib. 3. *Stat.* de Coma Earini. *Horat.* atque illi χρυσῆ βόστρυχοι. *Ælian.* ποικ. c. 21. lib. 1. Id. D. D. XVI. & Pſeudom. haec notiſſima. *J. B.*

62. Καθειμένους βοστρύχους] Sic poſt, βαθὺν πώγωνα καθειμένον, Piſcat. §. 11. vide *Brod.* *J. B.*

63. Τῇ μίτρᾳ] Sic Dial. Juno. & Jovis. *Virg.* 4. Æn. *Synec.* Herc. fur. μίτρα κοσμὸς γυναικῶν. leg. D. D. XVIII. Θηλυμίτρης. *Long.* lib. I. *J. B.*

Τῇ μίτρᾳ] Tegmen hoc capitis parum virile habitum vel inde conſtat, quod a Junone inter ea recenſetur, quae indicio erant Bacchum luxu perditum & effoeminatiſſimum eſſe Θ. Δ. XVIII. *M. du S.*

64. Χρυσόθρι] V. Conſt. Lex. v. & *Pollucem.* *M. du S.*

65. Εὐρυθμὰ βαῖνε] Ut antea. dixi alibi. *J. B.*

70. Αὐτῆ] Lege αὐτῶν, & refer ad mulieres, de quibus antea, & quas queſtus eſt Jupiter a ſe non niſi multis artibus falli poſſe. Alioqui nihil eſt, quo referatur αὐτῇ· nam non anteceſſit ἵρας. *J. C.*

Αὐτῆ] Si abeſſet, ſenſus nihil damni pateretur : nunc facile fero & poſitum intelligo pro τῇ ἱρᾷ· ἐπιτυγχάνειν τῇ ἱρᾷ, *votis atque amoris fructu potiri.* Ἐπὶ τούτοις αὐτοῖς, *ſub hac ipſa conditione : Antonin. Liber.* c. 23. Ἑρμῆς δὲ δώσειν ἐπὶ τούτοις ὑπέχυσε· paulo aliter in fine praecedentis dialogi. *T. H.*

75. Τῷ τρ.] Id eſt, τίνι an τίνι ſcribendum? *F. G.*

Τῷ τρόπῳ] Fefellit *Guyetum* accentus, quem ſi demas, ipſum eſt illud τίνι, quod ſcribi volebat. *T. H.*

76. Ἡ Ἥρα] Junoni id iterum adſcribit *Lucianus* ἐν Δ. VII. *Ovidius* aliter, apud quem Jupiter ipſe Junonis metu Jo in vaccam mutat. *M. du S.*

85. Ἔστω

ἐκεῖνον μὲν ἀπόστειλον, σὺ δὲ Ἰὼ λάβε καὶ πέλαγος ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀπαγαγὸν, Ἶσιν ποίησον. καὶ τὰλοιπὸν ἔστω θεὸς τοῖς ἐκεῖ καὶ τὸν Νεῖλον ἀναγέτω, καὶ τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω, καὶ σωζέτω τοὺς πλέοντας.

eum interfice; Io per pelagus in AEgyptum abductam Isin fac. In posterum sit Dea ibi incolentibus, Nilum exundare faciat, ventos immittat, & servet navigantes.

IV.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΝΥΜΗΔΟΥΣ. ΖΕΤΣ.

JOVIS ET GANYMEDIS. JUPIT.

Ἄγε, ὦ Γανύμηδες (ἥκομεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν) φίλησόν με ἤδη, ὅπως εἰδῇς ἐκέτι ῥαμφὸς ἀγκύλον με ἔχοντα, οὐδ' ὄνυχας ὀξεῖς, ἃ καὶ πρὶν, οἷος ἐφαινόμην σοι πτηνὸς εἶναι δοκῶν. ΓΑΝ. ἄνθρωπε, οὐκ ἀετὸς ἄρτι ἦσθα, καὶ καλαπτάμενος ἥρπασάς με ἀπὸ μέσου τοῦ ποιμνίου; πῶς οὖν τὰ μὲν πρὸ

1. AGe, Ganymedes, venimus enim, quo oportebat, osculare me jam, ut scias non amplius rostrum aduncum habere me, neque ungues acutos, neque alas, qualis videbar tibi volucris specie. GAN. Tu, homo, non aquila modo eras, quumque devolasses, rapuisti me a medio grege? quomodo igitur alæ istæ

a Οὐ] οὐδὲ *J.*

85. Ἔστω θεὸς] Sic Dial. Noti & Zeph. *J. B.*

86. Τὸν Ν. ἀναγέτω] Vide *Mer.* c. 9. περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα. & *Baif.* 50, 1. *Noster* etiam Ἁλιέ. c. 44. πλοίου ἀναγομένου usurpat. Sed vox ἀνάγειν apud nullum, quod quidem sciam, de hac re usurpata invenitur. Certe non apud *Plutarchum* de Plac. Phil. IV, 1. aut *Herodotum* de Nili incremento scribentes. *Virg.* Æn. IX. 31. *Cum refluit campis & jam se condidit alveo.* *M. du S.*

Τὸν Νεῖλον ἀναγέτω] Nihil est quaerendum praeterquam quod Interpretes dederunt, *attollere Nilum: efficere ut Nilus exundet*: rarior quidem usus, sed qui cum ingenio linguae Graecae prorsus congruit. Nili ἀναβάσεις vel ἀναχύσεις Isin praesse voluerunt AEgyptii; imo lacrimis ejus, quando Osiridem plorat, auctum fluvium exundare: *Pausan.* X. p. 881. καὶ τὸ ἐπιχώριον πολλοῖς ἐστὶν εἰρημένον, ὡς τὰ αὔξοντα τοῦ Νείλου καὶ πλημμυρὸν καθ' ὥραν τοὺς ἀρούρας ποιοῦντα δάκρυά ἐστι τῆς Ἴσιδος. *T. H.*

Ibid. Ἀναγέτω] Id est, *regat*. *F. G.*

Ibid. Τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω] Memini, quum placeret ἐπιπεμπέτω, *ventos* sive *procellas & tempestates avertat*: ἀνέμους ita sumi notum est. Nunc vulgatam lectionem probo: *ventos secundos ac ferentes immittat.* Ἐπιπέμπειν de Diis in utramque partem usurpatur; velut apud *Xenoph.* Symp. p. 522. v. 13. Ἥρα ἐπιπέμπει ἀνέμους *Schol. Apoll. Rh.* in Arg. lib. IV. ὁρμὰς ἀγαθὰς ἐπιπέμπειν *Dion Chrys.* p. 13. C. θεοὶ &c. ἀνέμους μοι ἐπιπέμπουσι *Long.* Pastor. IV. p. 145. Contra δεῖ πολλὰ καὶ κυδίνους ὁ θεὸς ἐπιπέμπει τοῖς ἀδικοῦσι *Lys.* p. 105. v. 9. θεῶν δίκας ἐπιπεμπόντων τοῖς ἀδίκοις *Zalenc.* Prooem. LL. apud *Stob.* p. 279. *Demosth.* in Timocr. p. 792. A. Sic Hecate vel Empusa φάσματα dicitur ἐπιπέμπειν *Dion Chrys.* p. 73. *Hesych.* in Ἔμπουσα. *Schol. Apoll. Rh.* ad III, 860. hinc quemadmodum λοιμοπομπαὶ, sic & ἐπιπομπαὶ, malorum morborumve immissiones, quorum causas geniis maleficis hominumque inimicis adscribebant: eo pacto intelligendum in *Dioscor.* Noth. p. 476. G. 478. E. quae utraque verbis iisdem leguntur in eo Poëta de Vir. Herb. quem post *Aldum* recentavit Vir Eruditiss. *J. A. Fabric.* B. G. III. c. 26. v. 22. 165. ibi, quid sibi velint Interpretis *pompae*, nemo, credo, facile capiet. Jam non obscurum est, quemadmodum Isis ἀνέμους ἐπιπέμπειν dici possit: nam ad illius quoque curam & tutelam, qui in mari periclitabantur, pertinere sunt existimati: hinc tot votivae tabellae in Isidis templis. *Schol. Juven.* ad Sat. XII, 17. *Antiquitus enim solebant, qui naufragio liberati essent, pro voto pingere tabellas, & in templo Isidis ponere.* *T. H.*

87. Σωζέτω τοὺς πλέοντας] Sic D. D. XXVI. *J. B.*

91. Οὐδὲ] Ex *J.* est. Reliquae οὐ. *M. du S.*

98. Πρὸς τὸ καιρὸν] *Ad tempus* Interpretes. Intelligi voluit *Lucianus* opportune, utilitatique meae serviens, ut hac aquilae figura celatus te raperem in coelum delicias meas. Ita πρὸς καιρὸν vel πρὸς τὸ καιρὸν λέγειν, *commode dicere atque ut temporis ratio postulat*: paulo diversum πρὸς τοὺς καιροὺς πολιτεύεσθαι, ἁρμόττεσθαι, *tempori servire.* *T. H.*

99. Ὁ Πὰν ἐκεῖνος] Panem arripuit *Lucianus* ut pastorum tutelarem Deum, quem propterea Ganymedes ipse pastor pro Deorum principe & rege habet, alios scilicet ad se suaeque vitae conditionem parum pertinere existimans. At Pan an unquam & quam religiose sit cultus in Phrygia, praesertim eo tempore, cui haec

istæ tibi defluxerunt, tuque jam alius evasisti? JUP. At neque homo sum ego, quem vides, adolescentule, neque aquila; sed omnium rex Deorum hicce sum, commode mutata forma. GAN. Ain: tu enim es Pan iste? at quomodo fistulam non habes, nec cornua, neque hirta crura? JUP. Eumne tu solum putas Deum? GAN. Sane: atque adeo sacrificamus ipsi integrum hircum ad speluncam adductum, ubi stat dedicatus: tu autem plagiarius aliquis esse mihi videris.

2. JUP. Dic mihi, Jovisne non audivisti nomen, neque aram vidisti in Gargaro pluentis, tonantis, & fulgura mittentis? GAN. Eum, o optime, te ais esse, qui nuper defudisti in nos multam grandinem, qui habitare superne diceris, qui excitas sonitum, cui

95 Ἐκεῖνά σοι ἐξερρύηκε, σὺ δ' ἄλλος ἤδη ἀναπέφηνας; ΖΕΥΣ. ἀλλ' οὔτε ἄνθρωπος, οὐχ ὁρᾷς, ὦ μειράκιον, οὔτε ἀετός, ὁ δὲ πάντων βασιλεὺς τ̃ θεῶν οὗτός εἰμι, πρὸς τ̃ καιρὸν ἀλλάξας ἐμαυτόν. ΓΑ. τί φῄς; σὺ γὰρ ὁ Πὰν ἐκεῖνος; εἶτα πῶς σύριγγα οὐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρατα, οὐδὲ λάσιος εἶ τὰ σκέλη; ΖΕΥΣ. μόνον γὰρ ἐκεῖνον ἡγῇ θεόν; ΓΑ. ναί· καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἔνορχιν τράγον 5' ὅτι τὸ σπήλαιον ἄγοιλες, ἔνθα ἔστηκε· σὺ δὲ ἀνθραποδιστής τις εἶναί μοι δοκεῖς.

ΖΕΥΣ. Εἰπέ μοι, Διὸς δὲ οὐκ ἤκουσας ὄνομα, οὐδὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαργάρῳ γ' ὄρει, ἢ βροντῶντος, ἢ ἀστραπὰς ποιοῦντος; ΓΑ. σὺ, ὦ βέλτιστε, φῄς εἶναι, ὃς πρώην κατέχεας [b] ἡμῖν τ̃ πολλὴν χάλαζαν, ὁ οἰκεῖν [c] ὑπεράνω λεγόμενος, ὁ ποιῶν τ̃ ψόφον, ᾧ τ̃

b Ἡμῖν] ἡμῶν sola *F.* ἡμῶν ex *P.* quoque notatur. Porro *f.* ὁ πρώην κατοχίσας ἡμῶν non male. *c* Ὑπεράνω] Ita *S. A.* Reliquae ὑπὲρ ἄνω.

99. Ὁ Πὰν] Ὡς ποιμὴν ὁ Γανυμήδης μόνον ἠγήσατο θεὸν τ̃ Πᾶνα· οἱ δ' ποιμένες τοῦτον τιμῶσιν. *V.*

haec fabula rapti Ganymedis debet illigari, nescire me profiteor: neque tamen contendo, necessarium fuisse, ut in hisce ludicris omnes verisimilitudinis rationes *Lucianus* observaret. Hirco sibi fieri ab Athenienſibus testatur Pan in Bis Accus. §. 10. ἐπιλέξαμβοι τράγον ἔνορχιν θύουσι. Mox ἔνθα ἵστηκεν, *ubi statua ejus est collocata.* *M. du S.*

1. Σύριγγα οὐκ ἔχεις] In Dial. Pan. & Merc. in Bacch. in Bis accus. Cetera ex *Orpheo* Hymno Panis. *Longus* lib. 2. *Achill. Tat.* lib. 7. *J. B.*

4. Ἔνορχιν] Ex *Theocrit.* qui ἐνόρχεα dixit; ex eo multa sunt hujus Dialogi. *J. B.*

5. Τὸ σπήλαιον] De hoc antro Dial. Pan. & Merc. & Bis Accus. tangit *Long.* lib. 2. *Aristophan. Achill. Tat.* l. cit. *J. B.*

6. Ἀνθραποδιστής] Qui liberum hominem pro servo vendit, vel servum alienum tanquam suum. *Xenoph.* ἀνθραποδιστὰς ἑαυτῶν ἐπικαλεῖ τοὺς λαμβάνοντας τ̃ ὁμιλίας μισθὸν, ἀφ' τὸ ἀναγκαῖον αὐτοῖς εἶναι ἀφαλλίγεσθαι, παρ' ὧν ἂν λάβωσιν τ̃ μισθόν, id est, *sunae libertatis venditores vocat* &c. *G. C.*

8. Βωμὸν εἶδες] Graeci Jovem Ὅμβριον venerati sunt, ut testatur *Strabo* & *Pausanias*; & Ὑέτιον, ut *Arrianus* & *Phurnutus*. Latini *Pluvium* verterunt: *Tibullus: Arida nec pluvio supplicat herba Jovi. Seneca* lib. Nat. Qu. IV. hoc carmen Ovidio tribuit. *G. C.*

Οὐδὲ βωμὸν ἐν τ̃ Γαργάρῳ] Hujus aræ meminit *Homer.* Il. 9.

Γάργαρον, ἔνθα ὄ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις. *J. B.*

Ibid. Ἐν τ̃ Γαργάρῳ] Ab Homero mutuatur, qui saepe Jovem in Gargaro Idae montis vertice collocat: Il. Θ, 47. Ἰδὴν δ' ἵκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν, Γάργαρον, ἔνθα δὲ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις· adde Ξ, 292. 352. O, 152. Indidem hausit *Epicharmus* in fabula Troibus, Ζεὺς ἄναξ ναίων Γάργαρ' ἀγάνιφα· locus est apud *Macrob.* Saturn. V. c. 20. ubi multa de Gargaris. Aram Jovis autem in Gargaro fuisse, praeter *Homerum* testatur etiam *Plutarch.* de Flum. p. 44. Παράκειται δ' αὐτῷ (Scamandro) ὄρος Ἴδη, τὸ πρότερον ὃ ἐκαλεῖτο Γάργαρον, ὅπου Διὸς καὶ Μητρὸς θεῶν βωμοὶ τυγχάνουσι. Familiare Poëtis cognomen Jovis ab Ida ductum: Ἰδαίῳ Κρονίωνι Il. Ω, 291. Porro Jupiter ἁπάντων τ̃ γιγνομένων κατὰ ὑραιὸν κύριος, ὄμβρων τε καὶ βροντῶν ἐ κεραυνῶν καὶ τ̃ ἄλλων τ̃ τοιούτων, ut *Diodor.* ait V. p. 234. C. quas sui muneris partes non infimas quum ad Ganymedem commemorat hominum pater & rex iterum ejus personae rationem habet; illas enim coeli mutationes agricolae solent & pastores maxime curare. Nota Jovis epitheta Ὑέτιος, Βροντάων, Ἀστροπαῖος vel Ἀστροπητής de primo dixerunt, hoc *Luciani* loco adducto *Brod.* Miscell. II. c. 21. *Gataker.* ad *Marc. Antonin.* V. §. 7. *Bergler.* ad *Alciphr.* III. Ep. 35. *T. H.*

12. Ὑπεράνω] Ita *S.* & *A.* At reliquae ὑπὲρ ἄνω, ut & Ἑρμ. c. 61. *M. du S.*

τ̀ κριὸν ὁ πατὴρ ἔθυσεν; εἶτα τί ἀδικήσαντά με ἁρπάσας, ὦ βασιλεῦ τ̃ θεῶν; τὰ δὲ προβάλια ἴσως οἱ λύκοι διηρπάσαν̄το ἤδη, ἐρήμοις ἐπιπεσόντες. ΖΕΥΣ. ἔτι γὰ μέλει σοι τ̃ προβάτων ἀθανάτῳ γεγενημένῳ, κ̀ ἐνταῦθα συνεσομένῳ μεθ' ἡμῶ; ΓΑ. τί λέγεις; ἐγὼ κατάξεις με ἤδη ἐς τ̀ Ἴδην τήμερον; ΖΕΥΣ. εὐδαμῶς· ἐπεὶ μάτλω ἀετὸς εἶην ἀντὶ θεῦ γεγενημένος. ΓΑ. εἶτ' οὖν ἐπιζητήσει με ὁ πατὴρ, κ̀ ἀγανακτήσει μὴ εὑρίσκων, κ̀ πληγὰς ὕστερον λήψομαι, καλαλιπὼν τὸ ποίμνιον. ΖΕΥΣ. πῶ γὰρ ἐκεῖνος ὄψεταί σε; ΓΑ. μηδαμῶς· ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰ δ' ἀπάξεις με, ὑπισχνοῦμαί σοι κ̀ ἄλλον παρ' αὐτῶ κριὸν τεθύσεσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. ἔχομεν δὲ τ̀ τριετῆ, τ̀ μέγαν, ὃς ἡγεῖται ποδὸς τ̀ νόμην.

arietem pater mactavit? Et cujus admissi reum me subripuisti, Rex Deorum? oves quidem lupi forte jam discerpserunt, in desertas impetu facto. JUP. Etiamne tibi cura est ovium, qui immortalis factus hic nobiscum futurus es? GAN. Quid ais? tu non devehes me jam in Idam hodie? JUP. Neutiquam: alioqui frustra formam aquilæ pro Deo subiissem. GAN. At requiret me pater, & indignabitur non invento, plagasque postmodum accipiam, qui gregem reliquerim. JUP. Ubi autem ille te videbit? GAN. Nequaquam (hic manere velim;) desidero enim jam patrem: quod si deduxeris me, polliceor tibi & alium ab eo hircum iri immolatum, pretium scilicet mei recepti: habemus autem trimum istum grandem, qui dux est gregi ad pastionem.

ΖΕΥΣ. Ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ἐστι, κ̀ ἁπλοϊκὸς, κ̀ αὐτὸ δὴ τοῦτο παῖς ἔτι· ἀλλ', ὦ Γανύμηδες, ἐκεῖνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα, κ̀ ἐπιλάθου αὐτῶν, ὦ ποιμνίου, κ̀ τ̃ Ἴδης. σὺ δὲ, ἤδη γὰ ἐπουράνιος εἶ, πολλὰ εὖ ποιήσεις ἐντεῦθεν κ̀ τ̀ πατέρα, κ̀ τ̀ πάλιδα· κ̀ ἀντὶ μὲν τυροῦ κ̀ γάλακτος ἀμβροσίαν [a] ἔδῃ, κ̀ νέκταρ πίῃ. τοῦτο μέν τοι κ̀ τοῖς ἄλλοις

3. JUP. Quam apertus puer est & simplex, ipsumque illud plane puer adhuc. At, Ganymedes, ista quidem omnia valere jube, atque obliviscere gregis & Idae: tu quippe, etenim jam cœlestis es, multum hinc bene facies patri patriaeque: pro caseo & lacte ambrosiam edes & nectar bibes; hoc quidem aliis etiam no-

a Ἔδῃ] ἰδῇ & πιῇ notatur ex P.

15. Ἁρπάσας, ὦ βασιλεῦ τ̃ θεῶν] Ita recentiores plerique: aliter *Homer.* Il. Υ. v. 234. Τὸν κ̀ ἀπριάψοιλο Διὶ αἰνοχαίτῃ ut observavit *Schol. Apoll. Rh.* ad III, 115. nec multum discrepat auctor Hymn. in Venet. v. 209. Ὅππη οἱ φίλον υἱὸν ἁρπάσσε θέσπις ἄελλα. *Echemenes* in Creticis non a Jove Ganymedem, sed a Minoe fuisse raptum tradidit, *Athenaeo* teste XIII. p. 601. F. auctorem ergo Cretenses honestiorem facinori videri possunt inscripsisse; nam Plato sane fabulam ab iis manasse aperte fatetur de LL. I. p. 776. E. πάντες δὴ δὴ Κρητῶν τ̀ περὶ τ̀ Γανυμήδη μῦθον καθηγεμόνα, ὡς λογοποιήσαντα τοῦτον verum intercedunt Chalcidenses, nec tanti decoris privilegium eripi sibi patiuntur, dictitantes παρ' αὐτοῖς ἁρπασθῆναι τ̀ Γανυμήδη ὑπὸ τῦ Διὸς κ̀ τότον διὰ τοῦτο Ἁρπάγιον καλεῖσθαι, ἐν ᾧ κ̀ μυρσίναι ἀμφορεῖς περιφέρειν, ut scribit *Athenaeus*, & *Eustath.* ad Il. Ξ. p. 986. v. 40. Longum foret enarrare, quid quantumque veteres in hac fabula varient: de ipso Jove in aquilam mutato, quod accommodatissimum instituto suo *Lucianus* est amplexus, multum abest, ut res liquido constet: sunt enim, qui veram aquilam, sed tamen jussu Jovis, hoc facinus perpetrasse ferant, *Eratosthenes*, *Hyginus*, alii. *T.H.*

40. Ἀετὸς εἶην] Aquarium notat, quem Ganymedem esse perhibent: licet ἄστρον κυρίως sit, non ἀετὸς Aquarius. *G.C.*

Ἀετὸς εἶην] *Brodaei* verba descripsit *Cognatus* e Miscell. II. c. 21. videndus idem ad Anth. I. c. 83. Ep. 4. De Aquario figuram Ganymedis in coelo gerente omnes fere consentiunt *Eratosth.* Catast. c. 26. ex eo *Schol. Arati* ad Phaen. v. 282. *Serv.* ad AEn. I, 32. *inter sidera collocatus, Aquarii nomen accepit: Hygin.* Poët. Astron. II. c. 29. quanquam is aliis auctoribus Deucalionem & Cecropem insuper obducat insignibus Aquarii nobilitatos. Clement. Hom. V. §. 17. Ζεὺς τ̀ ἀετὸν συνεργήσαντα ἐπὶ τ̃ Γανυμήδους ἁρπαγῇ, κ̀ αὐτὸν τ̀ Γανυμήδη ἐν Ὑδροχόου τιμῇ ἔταξεν. Perbelle Jovem imitatus est Adrianus, tantumque sibi in sidera vindicavit juris, ut mortuum Antinoum, suum Ganymedem, iis inscreret, saltem videri vellet illius apparuisse novum sidus. Vid. *Suid.* in Παιδικὰ & *Kuster. T.H.*

45. Ἀγαγάλους] Hoc quidem oppido festive *Lucia-*

nobis præbebis infusum : quodque maximum, non homo amplius, sed immortalis eris, sidusque tuum apparere faciam pulcerrimum; denique beatus eris. GAN. Si ludere cupiam, quis mecum ludet : in Ida enim multi æquales eramus. JUP. Habes & hic, qui tecum ludet, Cupidinem istum, talosque bene multos : bono animo solum esto, & hilaris, nullumque te rerum terrestrium capiat desiderium.

4. GAN. Quo autem vobis utilis sim : hiccine etiam pastorem agere oportebit? JUP. Minime, sed vinum temperabis, nectari præficieris, curamque geres convivii. GAN. Id quidem haud arduum : etenim satis scio, quemadmodum deceat infundere lac, & scite porrigere cymbium. JUP. Ecce iterum ille lactis reminiscitur, & hominibus se ministraturum putat : atqui cœlum hoc est, bibimusque, ut dixi, nectar. GAN. Suavius ne, Jupiter, lacte? JUP. Scies paulo post, & eo gustato porro non desiderabis lac. GAN. Ubi autem cubitum ibo nocte? an cum æquali Cupidine. JUP. Non : sed eapropter te subripui, ut una dormiamus. GAN. Tu

ἡμῖν αὐτὸς παρέξεις ἐγχέων. τὸ δὲ μέγιστον, οὐκέτι ἄνθρωπος, [b] ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ ἀστέρα σὺ φαίνεις ποιήσω κάλλιστον, καὶ ὅλως, εὐδαίμων ἔσῃ. ΓΑ. ἢν δὲ παίζειν ὀπιθυμήσω, τίς συμπαίξεταί μοι; οὐ γὰρ τῇ Ἰδῃ πολλοὶ ἡλικιῶται ἦμεν. ΖΕΥΣ. ἔχεις καὶ ταῦθα τὸν συμπαιξόμενόν σοι τοῦτον Ἔρωτα, καὶ ἀστραγάλους μάλα πολλούς. θάρρει μόνον, καὶ φαιδρὸς ἴθι, καὶ μηδὲν ὀπιπόθει τῶν κάτω.

ΓΑΝ. Τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; ἢ ποιμαίνειν δέησει καὶ ἐνταῦθα; ΖΕΥΣ. οὐκ· ἀλλ' οἰνοχοήσεις, καὶ ὅπως ἂν ἡδέως τὸν νέκταρ κεκράσῃ, καὶ ὀπιμελήσῃ τῶν συμποσίων. ΓΑΝ. τοῦτο μὲν οὐ χαλεπόν. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγχέαι τὸ γάλα, καὶ ἀναδῦναι τὸ κισσύβιον. ΖΕΥΣ. ἰδού, πάλιν οὗτος [c] γάλακτος μνημονεύει, καὶ ἀνθρώποις διακονήσεσθαι οἴεται· ταυτὶ δ' οὐρανός ἐστι, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἔφην, τὸ νέκταρ. ΓΑΝ. ἥδιον, ὦ Ζεῦ, τὸ γάλακτος; ΖΕΥΣ. εἶσῃ μετ' ὀλίγον, καὶ γευσάμενος οὐκ ἔτι ποθήσεις τὸ γάλα. ΓΑΝ. κοιμήσομαι δὲ σὺν τῷ νυκτός; ἢ μετὰ τῆς ἡλικιώτιδος Ἔρωτος; ΖΕΥΣ. οὐκ· ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε ἁρπάσας, ὡς ἅμα καθεύδωμεν. ΓΑΝ. μόνον

[b] Ἀθάνατος] ἀλλὰ θεὸς ἀθ. *J.* [c] Γάλακτος] καὶ γάλ. *J.* quod restitui volebat *M. du S.*

cianus, ne scilicet fugam meditaretur e coelo Ganymedes, si puero delicato nihil in promtu sit, quo tempus jucunde terat. Sed *Apollonius Rhodius* temperare sibi non potuit, quin hoc nobile puerorum par, Ganymedem inquam & Cupidinem, in heroico carmine talis ludentes induceret, eo eventu, ut hic Japeto prior astutissima vafritie istum, quippe Phrygem, facile circumveniat, instrumentoque omni ludicro nudatum exspoliet Arg. III, 114. Imaginem illam, quam scitissimis sane versibus pinxerat *Apollonius*, coloribus expressit pictor ille nescio quis, cujus artificem tabulam enarrat *Philostr.* in Icon. p. 872. Neque hoc *Olearium* fugit: sed, quam ille non vidit, maculam ex *Apollonii* v. 119. eluamus: Καὶ ῥ' ὁ μὲν ἤδη πάμπαν ἰνίκλιον ᾗ ὑπὸ μαζῷ Μάργος ἶρυς λαιῆς ὑπεείχανε χειρὸς ἀγωγῇ· istud πάμπαν, quod suis in Edd. ostendunt *H. Stephanus* & *Hoelzlinus* ne verbulo quicquam monentes, dari mihi velim, qui expediat: ὑπείχανε suo nomine, quod sustentet, destituitur: reddideris κάλπιν, jam nihil aliud ad integritatem loci requires. In sinum sane collegerat talos victoria partos Cupido, quo pertinet v. 146. Μείλια σὶ ἔκπαλι πάντα· e sinu nimirum ubi congesti erant: mox etiam v. 155. recollectos in sinum matris dicitur condidisse: ne locus dubitationi relinquatur ullus, *Philostratus* accedat: πλήρη δὲ νήματα τὸν κόλπον ἀναστείλαν. *T. H.*

49. Ἐπὶ τῇ νίκταρος τετάξῃ] Sic apud *Heliodor.* lib. 7. sic fine hujus Dialogi, ὡς χρὴ ἐφέλκειν τὸν σκύφον. *J. B.*

Ἐπὶ τῇ νίκταρος τετάξῃ] *Eris a cyathis Budaeum* vertisse testatur *H. Stephan.* Th. T. I. p. 1209. *Euripid.* Troad. v. 820. Μάτην ἄρ', ὦ χρυσέαις Εἰν οἰνοχόαις ἀφρὸν βαίνων Λακεδαίνοις ποσὶ Ζηνὸς ἔχεις κυλίκων Πλήρωμα, παλάσσων λατρείαν argutum est illud ἀφρὸν βαίνειν nam honeste catamitum & tecte simul indicat: verum hoc de loco alias plura. Ἐπιδοῦναι & ἀναδοῦναι ποτήριον utrumque in usu est, sed illud frequentius. *T. H.*

52. Κισσύβιον] Ποιμενικὸν ἔκπωμα ἀπὸ τοῦ κισσοῦ. *Schol. Theocr. Hesych.* legit κισσύβιον, & interpretatur ποτήριον καὶ σκύφον. *J. B.*

53. Μνημονεύει] Corruperunt posteriores editores, dato μνημονεύω, quum recte priores μνημονεύει. *Ecce iterum lactis ille reminiscitur, putatque se hominibus ministraturum.* *J. J.*

ν᾽ γὰ οὐκ ἂν δύναιο, ἀλλ᾽ ἡδίον σοι καθεύδειν μετ᾽ ἐμοῦ; ΖΕΥΣ. ναὶ, μετά γε τοιούτου, οἷος εἶ σὺ, Γανύμηδες, ὕτω καλός.

quippe ſolus non poſſis; ſed jucundius tibi dormire mecum? JUP. Utique cum tali quidem, qualis tu es, Ganymedes, tam pulcer.

ΓΑΝ. Τί γάρ σε ὠφελήσει τὸ κάλλος; ΖΕΥΣ. ἔχει τι θέλκτρον ἡδύ, καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. ΓΑΝ. καὶ μὴν ὅγε πατὴρ ἤχθετό μοι συγκαθεύδοντι, καὶ διηγεῖτο ἕωθεν, ὡς ἀφεῖλον αὐτοῦ τὸν ὕπνον στρεφόμενον, καὶ λακτίζων, καί τι φθεγγόμενον μέλαξυ ὁπότε καθεύδοιμι· ὥστε ὠφελεῖ παρὰ τὴν μητέρα ἔπεμπέ με κοιμηθησόμενον [b] τὰ πολλά. ὥρα δή σοι, εἰ ἀφ᾽ τοῦτο, ὡς φῄς, ἁρπάσας με, καθεῖναι αὖθις ἐς τὴν γῆν, ἢ πράγματα ἕξεις ἀγρυπνῶν· ἐνοχλήσω γάρ σε συνεχῶς στρεφόμενον. ΖΕΥΣ. τοῦτ᾽ αὐτό μοι τὸ ἥδιστον ποιήσεις, εἰ ἀγρυπνήσαιμι μοῦ σοῦ. φιλῶν γὰ ἀφτελέσω πολλάκις, καὶ ἀνεπτύσων. ΓΑΝ. αὐτὸς ἂν εἰδείης· ἐγὼ δὲ κοιμήσομαι, σοῦ καλαφιλοῦντος. ΖΕΥΣ. εἰσόμεθα τότε τὶ πρακτέον. νῦν δὲ ἄπαγε αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πιόντα τὸ ἀθανασίας, ἄγε οἰνοχόησον ἡμῖν, διδάξας πρότερον ὡς χρὴ ὀρέγειν τὸν σκύφον.

5. GAN. Quid tandem ad ſomnum te juvabit forma? JUP. Habet aliquod delinimentum ſuave, ſomnumque molliorem inducit. GAN. At pater ſane mihi ſuccenſebat una dormienti, atque enarrabat mane, quemadmodum ejus intervertiſſem ſomnum volutando, calcitrando, & voce, interea dum dormiebam, miſſa: quare ad matrem ablegabat me plerumque dormitum. Curandum enim vero tibi, ſi idcirco, ut ais, ſubripuiſti me, ut deponas iterum in terram: ceteroquin negotium habebis vigilando: incommodabo enim tibi continuo corpus verſans. JUP. Hoc ipſum a te mihi ſuaviſſimum accidet, ſi vigilavero tecum: usque enim deoſculabor te & amplexabor. GAN. Tu videris: ego ſomnum capiam vel te diſſuaviante. JUP. Sciemus tum, quid factu opus ſit. Nunc autem abduc ipſum, Mercuri, & ubi hauſerit immortalitatis potum, reduc vinum nobis miniſtraturum, poſtquam docueris prius, quomodo porrigere deceat ſcyphum.

V. JU-

a Γανύμηδες] ὦ Γαν. *F.* b Τὰ πολλὰ] ὡς τὰ π. *F.*

78. Φιλῶν γὰ ἀφτελέσω] Jam ab initio dialogi delicatiſſimum Ganymedis oſculum Jupiter petiverat. Quaſi facultatem explorandorum oſculorum tribueret, invocatur Ganymedes in Aita cujuscumque poëtae venuſtiſſimo v. 35. Ἡ που τὸ χαρακτὸν Γανυμήδια πόλλ᾽ ἐπισωρεῖ Λυδὴ ἔσω πίτρη τόμια &c. *Lucianum* interpretatur *Ovidius* Luſ. in Priap. p. 66. *Quodque Jovi dederat, qui raptus ab alite ſacra Miſcet amatori pocula grata ſuo.* *T. H.*

82. Πιόντα τὸ ἀθανασίας] Immortalitatem donare credebatur deguſtatum nectar aut ambroſia. De Ixione *Schol. Homer.* ad Od. Φ, 304. γευσάμενον γὰ αὐτὸν τῆς ἀμβροσίας οὐκ ἦν αὐτὸν ἀποθανεῖν. *Apul.* Metam. VI. p. 183. *Porrecto ambroſiae poculo, ſume, inquit, Pſyche, & immortalis eſto:* vide *Elmenhorſt. Pricaeus* ibi hunc *Luciani* locum attulit. Ex eo nobilis apud Pythagoreos figura: τὸ κατὰ φιλοσοφίαν διαγραμμάτων ἀπολαυσίου ὀφ᾽ ὅσον οἷόν τε καθάπερ ἀμβροσίας καὶ νέκταρ ἀκράτου τι γὰ τὸ ἀπ᾽ αὐτῶν ἡδὺ, καὶ θεῖον τὸ μεγαλόψυχον, δύναμίς τε ποιεῖ καὶ εἰ μὴ ἀϊδίους, ἀϊδίων γε ἐπιτήμονας· ita legenda ſunt haec in *Jamblichi* Protr. p. 4. *T. H.*

87. Μοὶ προσίχεις τὸν νοῦν] Inter alia poni ſolet haec locutio in re amatoria, quando quis alteri morem gerit & obſequitur; blanditiis officioſis prolectat amoremque demereri ſtudet: ſic maritus uxori, uxor marito προσίχειν τὸν νοῦν dicitur: verum & meretrices pari ratione atque amatores: *Ariſtoph* Pl. v. 151. Pac. v. 983. Κἂν τις προσίχῃ τὸν νοῦν αὐταῖς. *Alciphr.* I. Ep. 32. ἔοικας κύσαι τὸν Ὑπερίδου βεβουλῆχ ὡς ἥκιστόν σοι νῦν προσίχοιμι· ibi *Berglerus* hunc locum notat, ſaepeque omitti τὸν νοῦν obſervat. *T. H.*

94. Τὴν νόμῳ γαμετὴν] Attica formula: ex alia enim nulla legitimi liberi procreabantur, niſi quae lege conveniſſet in manus: in Tim. §. 17. locutio plena: ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ ὡμολόγουν ἐπ᾽ ἀρότῳ παίδων γνησίων. Δὶς Κατ. §. 29. Δ. Ἐτ. VII. νόμῳ σε γαμετὴν ποιήσεσθαι. Apud Athenienſes autem maxime debebant obſervari in contrahendis nuptiis οἱ νόμοι οἱ περὶ τοὺς γάμους, ut *Plato* ait. Utitur hoc loco *Burmannus* ad *Calpurn. Flacc.* p. 820. *T. H.*

95. Ἡ σάτυρος] Deerat Satyrus in vulgatis: ex *F.* reſtituimus. Alibi ſaepius eodem alludit; ut ſupra in *Prom.*

V.

JUNONIS ET JOVIS.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

JUNO.

ΗΡΑ.

1. EX quo adoleſcentulum illum, Jupiter, Phrygium ab Ida raptum huc ſubduxiſti, minus me curas. JUP. Illumne etiam, o Juno, æmularis, tam ſimplicem & nulli plane moleſtum? equidem opinabar in mulieres ſolas difficilem eſſe te, quæcumque conſueverint mecum.

2. JUN. Ne iſta quidem recte facis, nec digna tua perſona, qui omnium deorum quum dominus ſis, relicta me legitima uxore in terram deſcendis mœchaturus, in aurum, vel Satyrum taurumve mutatus: attamen illæ tibi ſaltrem in terra manent: verum Idaeum iſtum puerum rapuiſti & huc evolaſti, generoſiſſime Deorum: & nobiſcum nunc habitat, ſupra caput mihi inductus, at pincerna verbo. Tantane tibi erat pincernarum penuria: defecerunt ſcilicet delaſſati Hebe & Vulcanus miniſtrando: & tu

ΕΖ ἔ τὸ μειράκιον τοῦτο, ὦ Ζεῦ, τὸ Φρύγιον, ἀπὸ τ' Ἴδης ἁρπάσας δεῦρο ἀνήγαγες, ἔλαττόν μοι προσέχεις τ νῦν. ΖΕΥΣ. καὶ τοῦτο γὰρ, ὦ Ἥρα, ζηλόλυπεῖς ἤδη, ἀφελὲς ὄτω καὶ ἀλυπόταλον; ἐγὼ δὲ ὤμην ταῖς γυναιξὶ μόναις χαλεπήν σε εἶναι, ὁπόσαι ἂν ὁμιλήσωσιν ἐμοί.

ΗΡΑ. Οὐδ' ἐκεῖνα μὲν εὖ ποιεῖς, οὐδὲ πρέπον σεαυτῷ, ὃς ἁπάντων θεῶν δεσπότης ὤν, ἀπολιπὼν ἐμὲ τ νόμῳ γαμετὴν, ὅτι τ γῆν κάτει μοιχεύσων, χρυσίον, ᶜ ἢ σάτυρος, ἢ ταῦρος γενόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐκεῖναί μοὺ σοι καὶν ᾖ γῆ μίμησι· τὸ δ' ᵈ Ἰδαῖον τουτὶ παιδίον ἁρπάσας ἀνέπλης, ὦ γενναιότατε θεῶν, καὶ συνοικεῖ ᵉ ἡμῖν νῦν ὀπὶ κεφαλὴν μοι ἐπαχθὲν, οἰνοχοῦν δή τῳ λόγῳ· ὥτως ἠπόρεις οἰνοχόων, καὶ ἀπηγορεύκασιν ἄρα ἥτε Ἥβη, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἀμφοτερόμυοι; σὺ δὲ

ᶜ Ἢ σάτυρος] Deeſt in Edd. prioribus: habet ſola *F.* ᵈ Ἰδαῖον] ἰδικὸν P. L. ᵉ Ἡμῖν] Defuit in prioribus Edd. συνοικεῖ ἡμῖν ἐπὶ κ. P. συνοικεῖ ἡμῖν νῦν. Marg. *Alii.* νῦν ἡμῖν G. συνοικεῖν ἡμῖν *F.*

Prom. & in *Dial. Jov. & Cup.* & Z. τρ. c. 2. Ad primum locum Scholiaſtes de Antiopa intelligendum docet. V. & Ovid. Met. VI. 110. & *Pauſ.* I. *M. du S.*

98. Ἰδαῖον τουτὶ παιδίον] *Ariſtonis* Epigr. Anth. I. c. 83. Πρόμοισα κάλλει Γανυμήδη εἶπε ποθ' Ἥρη Θυμοδόρου ζήλου κέντρον ἔχουσα νόμ. Mox ἡμῖν, quod Graevianus Codex dabat, adſciſcendum duxi, quanquam nihil magnopere interſit ad ſenſum aut orationis elegantiam. In ἐπὶ κεφαλὴν ἐπαχθὲν proprietas quaedam eſt Graeci ſermonis, ſeu mavis Atticae venuſtatis, quae ſenſu citius percipiatur, quam verbis explanetur: ſolet autem in diverſis orationum formis uſurpari variata poteſtate. Cognita ſunt atque expedita ὀθεῖν, ῥίπτειν ἐπὶ κεφαλήν, *praecipitem in caput dare*: rarius & paulo magis reconditum illud *Demoſthenis* adv. Phaen. p. 1024. A. ἡγησάμην αὐτ' ἐγὼ τ μετρίου καὶ ἀπράγμονος εἶναι πολίτου, μὴ εἰθὺς ἐπὶ κεφαλὴν εἰς τὸ δικαστήριον βαδίζειν, gradu praecipiti, ſubito impetu, nullaque mora interpoſita. Iterum aliud eſt pro Cor. p. 521. A. τίνες ὡς ἀληθῶς εἰσὶν, οἷς ἂν εἰκότως τ δικαίως τὴν τ γεγενημένην αἰτίαν ἐπὶ κεφαλὴν ἀναθεῖν ἁπαντες. His tamen conſideratis non difficili via pervenitur ad intelligendum, quid ſibi voluerit *Lucianus*. Maligne vero ἐπαχθὲν nam ἐπάγειν, ἐπισπάγειν, *obducere meretriculam, pellicem, ſuperducere*: unde γυναῖκας ἐπισπάστους clarius etiam in ſequentibus Juno mentem ſuam aperit. *T. H.*

99. Συνοικεῖ νῦν ἐπὶ κεφ.] Omnino ex Mſ. lege: καὶ συνοικεῖ ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλὴν μοι ἐπαχθὲν. Vulgo ἡμῖν omittitur. *F. G. G.*

Συνοικεῖ ἡμῖν νῦν . . . .] Sic Mſ. Gr. P. vero & Ed. *F.* ἡμῖν absque νῦν, quod in reliquis Edd. extat. Quid ſit autem hic ἐπὶ κεφαλὴν fateor me neſcire: τῷ λόγῳ quid ſit dictum eſt ſupra ad Τιμ. c. 5. *M. du S.*

δὲ καὶ τὴν κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτῆς, ἢ Φιλήσας πρότερον αὐτὸν, ἁπάντων ὁρώντων, καὶ τὸ φίλημά σοι ἡδιον ἢ νέκταρ. καὶ ἀφ' τοῦτο οὐδὲ διψῶν πολλάκις αἰτεῖς πιεῖν· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπογευσάμενον μόνον, ἔδωκας ἐκείνῃ· καὶ πιόντα ἀπολαβὼν τὴν κύλικα, ὅσον [a] ὑπόλοιπον ἦν αὐτῇ, πίνεις, ὅθεν [b] αὐτὸς ἔπιε, καὶ ἔνθα προσήρμοσε τὰ χείλη, ἵνα καὶ πίνῃς ἅμα καὶ φιλῇς. πρώην δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἁπάντων πατὴρ, ἀποθέμενος τὴν αἰγίδα καὶ τὸν κεραυνὸν ἐκάθησο ἀστραγαλίζων μετ' αὐτῆς, πώγωνα τηλικοῦτον καθειμένος. ταῦτα οὖν ὁρῶ ταῦτα, ὥστε μὴ οἴου λανθάνειν.

ΖΕΥΣ. Καὶ τί δεινὸν, ὦ Ἥρα, μειράκιον οὕτω καλὸν μέλαξυ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ ἡδέως ἀμφοῖν, καὶ τῷ φιλήματι, καὶ τῷ νέκταρι; ἢν γοῦν ἐπιτρέψῃς αὐτῷ καὶ ἅπαξ φιλῆσαί σε, οὐκέτι μέμψῃ μοι, προθυμότερον τὸ νέκταρ οἰσομένῳ τὸ φίλημα εἶναι. ΗΡΑ. παιδερασταῖ οὗτοι λόγοι. ἐγὼ δὲ μὴ οὕτω μανείην, ὡς τὰ χείλη προσενεγκεῖν τῷ μαλθακῷ τούτῳ Φρυγὶ, οὕτως ἐκλελυμμένῳ. ΖΕΥΣ. μή μοι λοιδορῶ, ὦ γενναιοτάτη, τοῖς παιδικοῖς. οὗτοσὶ γὰρ ὁ Ἡλυδρίας, ὁ βάρβαρος, ὁ

sane calicem non aliter accipere soles ab eo, quam oſculo prius dato in omnium conſpectu: ac ſuavium tibi ſuavius eſt nectare: ideo ne ſitiens quidem ſæpe poſcis bibere: interdum etiam deguſtato ſolum poculo, præbere ſoles ipſi: quumque biberit receptum calicem, quantum in eo reliquum eſt, educis, unde & ipſe bibit, quaque parte adplicuit labia, ut & bibas ſimul & oſculeris. Nuper enimvero rex & omnium pater, poſitis ægide ac fulmine, ſedebas talis cum eo ludens, qui tantam barbam promittis. Iſta video equidem cuncta, ut nihil ſit, cur putes te latere.

3. JUP. Et quid tantum in eo criminis eſt, Juno, ſi adoleſcentulum ea forma inter bibendum perbaſiem, & delecter utriſque oſculo ac nectare? imo ſi permiſero ipſi vel ſemel oſculari te, jam non amplius vitio mihi vertes, quod anteferendum nectari arbitrer ſuavium. JUN. Hi ſunt eorum, qui pueros ſectantur, ſermones: at mihi ne contigerit usque eo inſanire, ut admoveam labia molli huic Phrygi tamque effeminato. JUP. Ne tu conviciis inceſſe, optima, meos amores: hicce enim muliebris, hic barbarus, hicce mol-

a Ὑπόλοιπον] ἐπίλοιπον *F.* b Αὐτὸς] ὁ παῖς *F.*

25. Ἐκτεθηλυμμένῳ] Ἐκλύτῳ δ' ἁπαλῷ, ἢ μαλακῷ, * ἀσιλγεῖ. *V.*

* Ἀσιλγεῖ] καὶ ἀσιλγεῖ *M. du Soul.* *T. H.*

9. Ἀπολαβὼν] *Aufferens*: ἀπολαβεῖν ἀντὶ τοῦ ἁρπάζειν· sic ἁρπάζειν ἀπὸ τοῦ σώματος. *Long.* lib. 3. *Stat.* de Glaucia:

Inceptas quis ab ore dapes libatasque vina.
Aufferet, & dulci turbabit cuncta rapina? *F.B.*

Ἀπολαβὼν τὴν κύλικα] Vid. *Douſam* ad *Ovid. A. A.* I. v. 575. Tum melius mihi videtur, καὶ ἔνθα προσήρμοσας τὰ χείλη, *ibique adaptare ſoles labia*, cui demum recte reſpondet καὶ φιλῇς. Hoc quam pene non potuerint praeterire librarii, quin mutarent, facile eſt cognitu: προσήρμοσας autem, ut modo ἔδωκας, porrigere ſoles: aperta eſt, atque a multis explicata illa vis Aor. I. *T. H.*

11. Προσήρμοσε τὰ χείλη] Notabam has amoris ineptias ad *Heliod.* lib. 4. *Euſtat.* ſive *Eumath.* de Iſmin. *Agath.* in Anthol. *Long. Tat.* *F.B.*

27. Θηλυδρίας] Ὁ καλλικελαδούμενος, τεθηλυμένος ἀφ' ἡδονῆς ἐξάγιστον. Θηλυδρίαι τριχοπλάσται εἰσίν. Interp. *Ariſtophan.* Θεσμοφ. Sic antea Θηλυμίτρης. *Heſych. Suid.* *F.B.*

33. Τὸν σὸν υἱὸν] Quid ita Junoni filium Vulcanum exprobrat, nec contumeliam ſimul in ſemet ipſum patrem redundaturam eſſe ſentit? Sciendum eſt, Lucianum hic, quod Heſiodus aliique de Vulcano poſteris perſuaſerunt, adoptare; Junonem ſcilicet, quum Vulcanum conciperet, Jovi marito nihil acceptum retuliſſe: ideo ὑπεκίμου, παρὰ Θυσ. §. 6. ubi plura dicemus. Modo ἐμοῦ γε ἕνεκα ſaepe accidit huic particulae, ut intercideret. *T. H.*

40. Ἡδέως ταῦτα] An ἰδοὺ; *F.G.*

Ἡδέως ταῦτα &c.] Ex Mſ. reſtituendus eſt perturbatus in editis locus. Cum Jupiter deſcripſiſſet Vulcani for-

mollis ; ſed tempero verbis , ne te magis irritem.

4. JUN. Utinam & uxorem illum ducas mea quidem gratia ; memento tamen, quam indigna propter iſtum pincernam in me admittas. JUP. Non hunc ſcilicet, at Vulcanum potius oportebat tuum filium vina nobis miniſtrare claudicantem , a fornace venientem , ſtricturis adhuc opertum , forcipe jam modo depoſito ; ab iſtisque ipſis nos digitis accipere calicem , & eum amplexu attractum oſculari interea , cui ne tu quidem mater libenter oſculum feras fuligine nigra infecto faciem : hæc jucundiora ; nonne ? multumque intereſt, ut hic a poculis miniſter magis deceat ſympoſium Deorum : Ganymedes autem demittendus iterum in Idam : mundus enim eſt, & roſeo digitorum nitore , & ſcite porrigit poculum , quodque te maxime urit , oſculatur nectare ſuavius.

5. JUN. Nunc & claudus, o Jupiter, eſt Vulcanus , & digiti ejus indigni , qui tuum calicem contingant , & fuliginis plenus, illoque tu conſpecto nauſeas , ex quo tempore pulcrum comatulum iſtum Ida enutrivit : dudum iſta non videbas , nec ſcintillæ , neque caminus avertebant te,

μαλθακὸς, ἡδίων ϗ σωθενδότερος. ἐ βέλομαι δὲ εἰπεῖν, μή σε παροξύνω ὀλίγον.

HPA. Εἶθε ϗ γαμήσειας αὐτὸν ἐμοῦ ἕνεκα. μέμνησο γοῦν οἷά μοι ἀφ' τ οἰνοχόον τοῦτον ἐμπαροινεῖς. ΖΕΥΣ. οὐκ· ἀλλὰ τ Ἥφαιστον ἔδει τ σὸν υἱὸν οἰνοχοεῖν ἡμῖν χωλεύοντα, ὑκ τ καμίνου ἥκοντα, ἔτι τ σπινθῆρων ἀνάπλεων, ἅρτι τ πυράγραν ἀποτιθέμενον, ϗ ἀπ' ἐκείνων αὐτοῦ τ δακτύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τ κύλικα, ϗ ὀλισθαίνοντας φιλῆσαί μέλαξυ, ὃν οὐδ' ἂν ἡ μήτηρ σὺ ἡδέως φιλήσειας ὑπὸ τ ἀσβόλου καπνώδη τὸ πρόσωπον; ἡδέως ταῦτα· ἐ γὰρ ϗ πάλαι πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τ Θεῶν· ὁ Γανυμήδης δὲ καλαπεμπτέος αὖθις ἐς τ Ἴδην· καθαρὸς γὰρ, ϗ ῥοδοδάκτυλος, ϗ ὀλιγαμένως ὀρέγει τὸ ἔκπωμα, ϗ ὅ σε λυπεῖ μάλιστα, ϗ φιλεῖ ἡδίον ϗ νέκταρος.

HPA. Νῦν ϗ χωλὸς, ὦ Ζεῦ, ὁ Ἥφαιστος, ϗ οἱ δάκτυλοι αὐτοῦ ἀνάξιοι τ σῆς κύλικος, ϗ ἀσβόλου μεστός ὀστι, ϗ ναυτιᾷς ὁρῶν αὐτὸν, ἐξότου τ καλὸν κομήτην τοῦτον ἡ Ἰδη ἀνέθρεψε· πάλαι δὲ οὐκ ἐώρας ταῦτα, οὐδ' οἱ σπινθῆρες, οὐδ' ἡ κάμινος ἀπέτρεπόν σε μὴ

a Ἡδίως ταῦτα] Ἥρα. ἡδίω ταῦτα. Z. G. Marg. *Alii.* ſed perſonis non mutatis. d Ἐμπρέπει] ἔπρεπε G.

ſordes & ſqualorem, qui Diis miniſtrarat, ſubjicitur; ἡδίως ταῦτα. ἐ γὰρ ἐ πάλαι πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τ Θεῶν. Contra mentem *Lucianæ ſuavia hæc ſunt : adeoque multum ille pocillator cohonestat Deorum convivium.* Sed Mſ. Ἥρα. ἡδίω ταῦτα. Ζεὺς. ἐ γὰρ ἐ πάλαι πολὺ ὁ οἰνοχόος ἔπρεπε τῷ συμποσίῳ. Jun. *ſuaviora hæc ſunt.* Jup. *etenim jam olim ille pincerna non decebat convivium deorum.* Juno ait ſuaviora haec ſunt, videre obſitum fuligine Vulcanum, quam amaſium pocula cum oſculis marito praebentem. *J. G. G.*

Ἡδίως ταῦτα . . . .] Sic omnes impreſſi. Mſ. Gr. aliter. Sed nihil mutavimus, niſi quod interrogandi punctum addidimus. *M. du S.*

Ἡδίως ταῦτα] Graevii Codex non magnam, nec tamen nullam adfert opem : Junonis perſonam interponi debere , minime concedo. Vera *Lucianæ* manus ſine dubio fuit : ἡδίω ταῦτα· ἐ γὰρ ; ϗ ὦ Ζεῦ πάλαι πολὺ &c. Jovis ea ſunt falſe uxorem irridentis : *Suaviora ſunt iſta : nonne ? atque multum intereſt , ut hic pincerna* (Vulcanus nimirum praeditus ea formae commendatione , quam deſcripſi) *magis deceat ſympoſium Deorum : Ganymedes autem iterum in Idam demittendus eſt, quippe mundus , & digitis roſeis , ſciteque miniſtrat poculum.* Uſus elegans particularum ἐ γὰρ , qui venerum Graecarum haud plane expertem fugere non poteſt, ironiam adjuvat : vid. *Ariſtoph.* Av. v. 612. Eccleſ. v. 760. ſaepe in *Platone*. Illud ἐπιστρέφων ὀρέγειν apud *Xenoph.* K. Π. I. p. 6. eſt καλῶς οἰνοχοεῖν ϗ εὐχημόνως, κομψῶς οἰνοχοεῖν ϗ καθαρίως ἐγχεῖν, σπουδαίως ϗ εὐχημόνως πῶς προσπιγχεῖν ϗ ἐνδῦναι τὴν φιάλην. *T. H.*

45. Ἥδιον τὸ νέκταρος] Sic apud *Heſiod.* Scut. Herc. τά σφιν πολὺ φέριστα θοώνης. *J. B.*

49. Τὸν καλὸν κομήτην] Praeter alios de formoſiſſima Ganymedis coma reſciverat *Callimach.* Epigr. LVI. Νικὼ πρὸς εὐχαίτεα Γανυμήδεα, ὑράνιε Ζεῦ. *T. H.*

52. Δέ-

μὴ ὑχὶ πίνειν παρ' αὐτῦ. ΖΕΥΣ. λυπεῖς, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν, ὑδὲν ἄλλο, κἀμοὶ ὀπτεύεις τ' ἔρωτα ζηλοτυπῦσα· εἰ δὲ ἄχθη παῖδα παιδὸς ὡραίᾳ δεχομένη τὸ ἔκπωμα, σοὶ μ' ὁς ὑὸς οἰνοχοείτω· σὺ δὲ, ὦ Γανύμηδες, ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδυ τ' κύλικα· κ' ἐφ' ἑκάστῃ δὶς φίλησόν με, κ' ὅτε πλήρη ὀρέγοις, κ' αὖθις ὁπότε παρ' ἐμῦ ἀπολαμβάνοις. τί τῦτο δακρύεις; μὴ δέδιθι· οἰμώξει γ', ἤν τις σε λυπεῖν ἐθέλῃ.

quin biberes ab eo. JUP. Angis, Juno; temet ipsam, nihil aliud; meumque amorem intendis æmulando. Quod si graveris a puero formoso accipere poculum, tibi filius vinum ministret: at tu, Ganymedes, soli mihi præbe calicem, & ad singulos bis suaviare me, quum plenum porrigis, quumque iterum a me recipis. Quid ideo lacrimare? ne time: plorabit enim, si quis tibi molestiam adferre voluerit.

VI.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

Η Ρ Α.

Τὸν Ἰξίονα τῦτον ὁρᾷς, ὦ Ζεῦ; ποῖόν τινα τ' τρόπον ἡγῇ; ΖΕΥΣ. ἄνθρωπον εἶναι χρηςὸν, ὦ Ἥρα, κ' συμπολιτικόν. ὑ γ' ἂν συῆν ἡμῖν ἀνάξιος ἦν συμποσίυ ὤν. ΗΡΑ. ἀλλ' ἀνάξιός ὑςι, ὑβριςὴς γὲ ὤν· ὥςε μηκέτι συνέτω. ΖΕΥΣ. τί δὲ ὕβρισε; χρὴ γ', οἶμαι, κἀμὲ εἰδέναι. ΗΡΑ. τί δ' ἄλλο;

JUNONIS ET JOVIS.

J U N O.

1. IXionem istum vides, o Jupiter: qualem moribus esse putas? JUP. Commodum hominem, atque ad hilaritatem convivii factum: non enim nobiscum versaretur, si quidem indignus esset symposio. JUN. Indignus sane; quippe injuriae gravis auctor: quare nobiscum amplius ne sit. JUP. Quam tandem injuriam fecit: oportet enim, ut arbitror, me quoque certiorem fieri. JUN. Quid autem aliud? at

a Δίδιθι] διδιθι Marg. *AiW.*

61. Τὸν Ἰξίονα] Ἰξίων Λαπίθης τὸ γὲν ὢν ἠγάγετο Δῖαν τὴν * Οἰονέως. Τὸν δ' πτηθερὸν αὐτῦ ἰλθόλλα ἐπὶ τὰ ἴδια σωτσκλώσαλο· ὄργμα γὰρ ποιήσας, κ' γεμίσας πυρὸς, † ἔνθα αὐτὸν ἐνέβαλεν ἐφ' ᾧ οἱ θεοὶ ἀγανακτήσαντες ἔμελλον αὐτὸν τιμωρεῖν. Ὁ δὲ Ζεὺς μόνῳ ἠλέησεν αὐτὸν κ' λαβὼν ἰδίᾳ ‡ ἱερῷ ἀφῆκε μαλακθῆς αὐτῷ τ' ἀθανασίας. Οὗτος δ' ἀπόλαυσε μὲν ἃ ἠράσθη Ἥρας, ἡ δὲ ἀπήγγειλε τῷ Διΐ. § δὲ δοκιμάζων αὐτὸν ἀπέκλεισε νεφέλλω τῇ Ἥρᾳ, ᾗ μίγνυται Ἰξίων, κ' ποιεῖ παῖδα τὰ μὲν ἀνθρώπου ἔχοντα, τὰ δ' ἵππου, ἀφ' ἧ Ἱπποκένταυροι. Ὁ δὲ Ζεὺς ὀργισθεὶς ἐ ὑποπτέρῳ τροχῷ ¶ δήσας τ' Ἰξίονα, ἀφῆκε φέρεσθαι διὰ ἀέρος μαςιζόμενον ἐ λίγυος, Χρὴ τιμᾶν τὰς εὐεργέτας. *V.*

* Διϊονέως] Scriptum erat Οἰονέως, quod sic mutavi ex Schol. *Didym.* ad Il. A, 268. & Il. Ξ, 317. ubi pro Ἰονέως, quod ibi legitur, Cl. *Barnes.* Διϊονέως, ut in priore Scholio, reponit. *M. du S.*

Retinui Οἰονέως, cujus rationem petere licet a *Munckero* ad *Hygin.* F. 155. p. 227. ubi docet quam varie Ixionis soceri nomen scribatur. *T. H.*

† Ἔνθα] *M. du Soul* hujus vice substituerat ἐκεῖ, qua auctoritate non moneor. Ἔνθα satis usitatum, praesertim apud recentiores pro ἐκεῖ. Si quid mutandum foret, mallem ὕτα. *T. H.*

‡ Ἱθρῷ] Ita clare in Mss. legebatur. Forte emendandum διαλαθραίως, hoc est, *lustratum dimisit*: lustratus enim fuit Ixion a Jove, ut testatur J. Tzetzes Ch. IX. Hist. 273. qui dicit socerum Ixionis ab aliis vocatum Deioneum, ab aliis Eioneum, quo forte modo hic etiam legendum. *J. C.*

Sed in *V.* ἱερῷ non ἰθρῷ extat. *M. du S.*

Pro ἰθρῷ *Matth. Stadus* reddiderat μισθῷ qua conjectura non video multum profici. Locus sine dubio corruptus: sed jam non vacat, ut extundamus aliquid sincerius, ungues male mulcare. *T. H.*

§ Διὶ] Eam particulam merito interposuit *M. du Soul.* *T. H.*

¶ Δήσας] Debuerat scripsisse ἐνδήσας vel περιδήσας. Paulo ante ἃ μίγνυται. *E. A.* prave: correxit *M. du Soul.* *T. H.*

52. Λύπεις, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν. ὑδὲν ἄλλο, κἀμοὶ &c.] Poterat sine crimine *Benedictus* integram servavisse interpretationem *Micylli*: *AEgritudine, Juno, te ipsam affligis; nihil aliud, & mihi amorem eo magis incendis:* quam

at pudor impedit ne dicam ; tale facinus eſt auſus. JUP. Et eam quidem ob rem magis etiam dixeris , quod turpia fuerit conatus : an igitur aliquam tentavit : etenim intelligo , cujusmodi ſit flagitioſum illud , quod eloqui refugias.

2. JUN. Imo me ipſam , non aliam quandam , Jupiter , jam dudum. Primum equidem ignorabam rem , cur intentis oculis adſpiceret in me : hic autem & gemebat , & ſublacrimabatur : ſi quando , ut biberam , traderem Ganymedi poculum , tum hic poſcebat in eodem bibere ; acceptumque poculum oſculabatur interea , oculis admovebat , atque iterum intuebatur in me. Illa jam intelligebam amatoria eſſe : & diu quidem me pudebat hæc apud te dicere , putabamque ceſſaturum hominem ab inſania. At poſtquam blandis ſermonibus auſus eſt me ſollicitare , ego deſtituens illum adhuc in lacrimis & pedibus advolutum , obturatis auribus , ne audirem contumelioſa ſuppliciter petentem , abii tibi indicatura : tu autem vide quomodo virum ulciſcaris.

3. JUP. Siccine infandus ille in memet ipſum , & ad Junonis usque concubitus? adeone

ἀλλ' ὦ αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό· τοιοῦτόν τι ὀφθὲν ἐτόλμησε. ΖΕΥΣ. ἀλλὰ μὴν ἀφ' οὗτο μᾶλλον εἴποις ἄν, [b] ὅσον ἀσχροῖς ἐπεχείρησε· μῶν ἦν ἐπείρα τινά; συνίημι γὰρ οἱοῖόν τι τὸ αἰσχρὸν, ὅτῳ ἂν ὀκνήσειας εἰπεῖν.

ΗΡΑ. Αὐτὴν ἐμὲ, οὐκ ἄλλην τινὰ, ὦ Ζεῦ, πολὺν ἤδη χρόνον. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον, ἠγνόουν τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτενὲς ἀφεώρα ἐς ἐμὲ· ὁ δὲ ἀσχήμων ἦν, καὶ ὑπεδάκρυε· καὶ εἴποτε πιοῦσα παραδοίην τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπωμα, ὁ δὲ ἥτει σὺν αὐτῷ ἐκείνῳ πιεῖν· καὶ λαβὼν, ἐφίλει μελαξὺ, καὶ πρὸς τὰς ὀφθαλμὰς προσῆγε, καὶ αὖθις ἀφεώρα ἐς ἐμέ. ταῦτα ἤδη συνίην ἐρωτικὰ ὄντα. καὶ ὀπτολὺ μὲν ἠθέμην λέγειν πρὸς σὲ, καὶ ὤμην παύσασθαι τὴν μανίαν τὸν ἄνθρωπον. ἐπεὶ δὲ καὶ λόγους ἐτόλμησέ μοι προσενεγκεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφεῖσα αὐτὸν ἔτι δακρύοντα, καὶ προκυλινδούμενον, ὀπιφραξαμένη τὰ ὦτα, ὡς μηδὲ ἀκούσαιμι αὐτοῦ ὑβριστικὰ ἱκετεύοντος, ἀπῆλθόν σοι φράσουσα. σὺ δὲ αὐτὸς ὅρα ὅπως μέτει τὸν ἄνδρα.

ΖΕΥΣ. Εὖγε ὁ κατάρατος ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν, καὶ μέχρι τοῦ Ἥρας γάμων; τοσοῦτον ἐμε-

[b] Ὅσον καὶ αἰσχροῖς] ὅταν ἐν αἰσχροῖς. L.

quam vides temere ab eo truncatam. *J.G.*

62. Ἄνδρωπον εἶναι χρηστὸν, ὦ Ἥρα, καὶ συμποτικόν] Vertunt : *hominem esse benignum, Juno, & hilarem convivam. Benignitati* hic nullus locus : χρηστὸς Latinis eſt homo *commodus* , facilitate morum inſignis. *Plaut.* Mil. *conviva commodus. Cicer.* pro Murena: *Nemo Catone proavo tuo commodior , communior , moderatior fuit ad omnem rationem humanitatis.* Sic inferius in Dearum judicio : ἰκανὴ μὲν, ἀγροικικὸς δὲ. *Commoda quidem , ſed ruſtica :* ubi interpres; *ſat quidem formoſa.* ſed talia ὅσα κόνις. Sic inferius in hoc dialogo ἀπειρόκαλοι vertit *inſolentes*, cum ſint , *inepti, decori rudes. J.G.G.*

63. Χρηστὸν] Bene monuit *Graevius* de vocis hujus poteſtate : ſed idem jamdudum viderat *Deſ. Herald.* Anim. in *Salmaſ.* Obſerv. ad J. A. & R. I. c. 8. §. 6. *Dion Chryſ.* p. 468. B. συμποτικός τις καὶ κοινὸς καὶ ταῖς τοιαύταις συνουσίαις. *T. H.*

66. Ὑβριστὴς γε ὤν] Clariſſ. *Heinſ.* ad *Maxim. Tyr.* dixi ad *Petron. J.B.*

72. Ἐπείρα] Πειρᾶν *ad Venerem ſollicitare , pudicitiam alicujus tentare. Pindar.* Π. B, 62. quem locum habebat in mente *Schol. Homer.* ad Od. Φ, 303. ubi fabulam Ixionis narrat: Διὸς ἀκοιτιν ἐπειρᾶτο. Commentator antiquus in errore , quem circa verbi rationem explicandam committit, eruditus eſt : melius *Schol. Ariſtoph.* ad Equit. v. 514. προσθαλεῖν γυναικὶ περὶ Ἀφροδίτης. *Conatus eſt Junonem comprimere Hygin.* F. LXII. propius ad Graecam locutionem , *Illic Junonem tentare Ixionis auſi, Tibullus : Junonem de ſtupro interpellare Lactant.* ad *Stat.* IV, 539. *de ſtupri injuria compellare*, ad Theb. VIII, 50. Πειρᾶν in hac fabula familiare Graecis. *T. H.*

79. Ὁ δὲ] Forſan ὅτε δὲ videntur enim id poſcere ſequentia, ταῦτα ἤδη σωφίλω ἐρωτικὰ ὄντα. *M. du S.*

90. Ἐπ' ἐμοὶ αὐτὸν] Irati Jovis abrupta oratio. Video commode ſervari poſſe ἐπ' ἐμοί· nec tamen non praeferam εἰς ἐμοί , quaſi vellet intellectum ὑφίζειν· ſic ſane ſecutus fuerit ipſe ſuum praeceptum de ὑφίζω τινὰ & εἰς τινὰ in Soloec. §. 10. Paulo poſt ſi pro ὁμοίως ἡμῖν legeretur ὁμοίοις ἡμῖν, mutatum nollem. Ὁμοίως & σωφρόνως θεῶν frequenter Ixion dicitur. *T. H.*

ἐμεθύσθη γ' νέκταρος; ἀλλ' ἡμεῖς τούτων αἴτιοι, καὶ πέρα γε μετρίου φιλάνθρωποι, οἵ γε καὶ συμπότας αὐτοὺς ἐποιησάμεθα. συγγνωστοὶ οὖν, εἰ πιόντες ὅμοια ἡμῖν, καὶ ἰδόντες ὑ-95 ραάνια κάλλη, καὶ οἷα ὕποθεν εἶδον ὀπὶ γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπολαῦσαι αὐτῶν, ἔρωτι ἁλόντες· ὁ δὲ ἔρως, βιαίον τί ἐστι, καὶ οὐκ ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε. ΗΡΑ. σὺ μὲ καὶ πάνυ ἐτός γε δεσπότης ἐστί· καὶ ἄγει σε, καὶ φέρει, ὃ ῥινός, φασιν, ἕλκων, καὶ ἔπη αὐτῷ ἔνθα ἂν ἡγῆται σοι· καὶ ἀλλάττῃ ῥᾳδίως ἐς ὅ, τι ἂν κελεύσῃ· καὶ ὅλως κτῆμα καὶ παιδιὰ γ' ἔρωτος σύ γε. καὶ νῦν τῷ Ἰξίονι οἶδα καθότι συγγνώμην ἀπονέμεις, ἅτε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας ποτὲ αὐτῆς τὴν γυναῖκα, ἣ σοι τὸν Πειρίθων ἔτεκεν.

ΖΕΥΣ. Ἔτι γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴ τι ἐγὼ ἔπαιξα ἐς γῆν καταβάς; ἀτὰρ οἶσθα ὅ μοι δοκεῖ περὶ τοῦ Ἰξίονος; κολάζειν μὲν μηδαμῶς αὐτόν, μηδ' ἀπωθεῖν τοῦ συμποσίου· σκαιὸν γάρ· ἐπεὶ δ' ἐρᾷ, καὶ ὡς φὴς δακρύει, καὶ ἀφόρητα πάσχει. ΗΡΑ. τί, ὦ Ζεῦ; δέδια γὰρ μήτι ὑβριστικὸν καὶ σὺ εἴπῃς. ΖΕΥΣ. ὐδαμῶς. ἀλλ' εἴδωλον ἐκ νεφέλης πλασάμενοι αὐτῇ σοι ὅμοιον, ἐπεινebriatus fuit nectare? verum nosmet eorum causa fumus, & ultra modum amantes hominum, qui convivas etiam eos adscivimus. Ignoscendum igitur ipsis, si hausto pari atque nos potu, visisque cœlestibus formis, quales nunquam spectarunt in terra, desiderarunt frui illis amore capti: amor autem violentum quiddam est, neque hominibus solum imperat, sed & nobismet ipsis aliquando. JUN. In te quidem valde dominium hicce exercet, teque agit ac fert, naso, ut ajunt, trahens: & tu sequeris ipsum, quocumque ducat, mutarisque facile in quamcumque jusserit formam: atque omnino possessio ludusque amoris es profecto: etiam nunc Ixioni scio cur veniam tribuas, quippe qui ejus uxorem ipse aliquando adulteraris, quæ tibi Pirithoum peperit.

4. JUP. Tune etiamnum recordaris eorum, si quid ego lusi in terram descendens? at scinne, quid mihi de Ixione videatur? punire quidem nequaquam ipsum, neque extrudere symposio; inurbanum enim: quandoquidem vero amat, &, ut ais, plorat, & intolerabilia suffert. JUN. Quid porro, Jupiter? nam metuo ne quid flagitiosum tu quoque dicas. JUP. Neutiquam: sed simulacrum ex nebula ubi finxerimus ipsi tibi simile, postquam

98. Ὁ ἔρως] Sic Dialog. Apoll. & Bacch. *Long.* lib. 2. *Heliodor.* lib. 4. & Δ. Θ. XXIII. ἀπάντων ἄρχων. *J. B.*

2. Ἄγει σε & φέρει] Vix credas Interpretes, quid *Lucianus* voluerit, adsecutos fuisse: sensus est: *te subactum pro arbitrio velut jure belli depopulatur.* Ἄγειν καὶ φέρειν victorum est, qui caedibus ac rapinis omnia vastant: ἀνὰ νόμου δὲ δίκης ἄγουσι καὶ φέρουσι ἀλλήλους *Polyaen.* ad alia traducitur: ἀγομένης & φερομένης τὰ κεφαλῆς. *Synes.* Encom. Calv. Rem vidit, & locutionem vulgatissimam pluribus exemplis illustravit *Erasm.* Prov. in Ἄγουσι & φέρουσι. *T. H.*

Ibid. Τῆς ῥινὸς φ. ἕλκων.] Unde ductum haud proclive est definire: certe a feris equisve petitum. Sed ad rem ipsam illustrandam lege, si lubet, quid apud *Lactantium* poëta non insulsus de triumpho Cupidinis scripserit, in cujus pompa Jupiter cum ceteris Diis ante currum triumphantis ducitur catenatus, I, 11. *M. du S.*

Τῆς ῥινὸς ἕλκων] Quibus in locis occurrat apud *Nostrum* adnotavit *Erasmus* in *Naribus trahere.* *T. H.*

8. Αὐτῆ τὴν γυναῖκα] Vid. *Th. Muncker.* ad *Hygin.* Fab. 155. p. 227. *T. H.*

9. Πειρίθουν] Diam *Hyginus* vocat, ex qua Jupiter Pirithoum suscepit. *M. du S.*

19. Ἀγρυπνεῖ] Structura postulat: ὑπνώδης λυθῇ. καὶ κεῖνος ἀγρυπνῇ. *T. H.*

23. Μὴ ἄφαιστον ἴκοιτο] Nescio cur mutatum: sic enim repositum fueram, non ἄφαιστον. Proverb. de quo *Aristophan.* alii; σισολοικίσαι μ' ὤφελε γὰρ μὴ ὥρας ἴκοιτο. Verum tamen Atticum est, & utitur Dialog. de Saltat. c. V. Solœcismum notarunt Grammatici. *J. B.*

Μὴ ἄφαιστον ἴκοιτο &c.] An scribendum? μὴ ὄναιτο τοῦ ὑπὲρ ἀ. *F. G.*

Μὴ ἄφαιστον ἴκοιτο τοῦ ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμοῦντος] Potestne stultius & absurdius quicquam verti, quam ista verba sunt translata? *Ne quid tempestivum consequatur, quando res, quae supra se sunt, concupiscit.* Et tamen absurdius iidem interpretes in dialogo de saltationibus, μὴ ἄφαιστον ἴκοιμι, *nunquam ego venustatem consequar.* Cum sint imprecationis formulae ex *Aristophane* haustae. Latini dicunt, *male pereat, dii deaeque eum perdant, qui rem supra suam sortem affectavit.* Potuissent ta-

quam ſolutum fuerit convivium (vigilat autem, ut credi par eſt, præ amore) adclinemus juxta ipſum : ſic enim ſedatus fuerit ejus dolor, ſi putarit ſe, quod concupierat, adeptum eſſe. JUN. Apage : peſſime pereat, ut qui rem ſupra ſuam ſortem affectet. JUP. Suſtine tamen, o Juno : quid enim ad te mali redundabit ab iſto figmento, ſi cum nebula fuerit Ixion congreſſus.

5. JUN. At nebula iſta ego eſſe videbor, & turpe illud in me patrabit ob ſimilitudinem. JUP. Nihil dicis : neque enim nebula unquam Juno fiat, nec tu nebula : Ixion tantum decipietur. JUN. At, quales cuncti homines decori rudes ſunt, gloriabitur forte, ubi in terram venerit, & narrabit omnibus ſe Junonem iniiſſe, in eodemque, quo Jovem, lecto cubuiſſe : quin porro non abhorret, ut me dicat amare ſe : credent homines, ignari ſcilicet cum nebula ipſum fuiſſe. JUP. Ergo, ſi quid ejusmodi dixerit, in orcum detruſus, rotæque miſer alligatus circumagetur cum ea ſemper, laboremque perpetuum habebit pœnas dans amoris. JUN. Non enim grave hoc quidem ob jactantiam.

δὰν λυθῇ τὸ συμπόσιον, καὶ κεῖνο ἀγρυπνεῖ, ὡς τὸ εἰκὸς, ὑπὸ τ ἔρωτος, ὦ καταπλίνωμεν αὐτῷ φέρουλες· ὕτω γ παύσαιτο ἀπιώμενο, οἰηθεὶς τέλυχηκέναι τ ἐπιθυμίας. ΗΡΑ. ἄπαγε, μὴ ὥραισιν ἴκοιτο τ ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμῶν. ΖΕΥΣ. ὅμως ὑπόμεινον, ὦ Ἥρα. τί γ ἂν καὶ πάθοις δεινὸν ἀπὸ τ πλάσματο, εἰ νεφέλη ὁ Ἰξίων συμέξαι.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἡ νεφέλη ἐγὼ εἶναι δόξω, καὶ τὸ αἰσχρὸν ἐπ' ἐμὲ ποιήσει ἀφ' τ ὁμοιότητα. ΖΕΥΣ. οὐδὲν τοῦτο φής· οὔτε γ ἡ νεφέλη πόλε Ἥρα γένοιτ' ἄν, οὔτε σὺ νεφέλη· ὁ δ' Ἰξίων μόνον [a] ἐξαπαληθήσε. ΗΡΑ. ἀλλὰ, οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοί εἰσιν, αὐχήσει καλεῖσθαι ἴσως, καὶ διηγήσε ἅπασι, λέγων συγγεγενῆσθ τῇ Ἥρᾳ, καὶ σύλλεκτρο εἶναι τ Διί. καί πω τάχα ἐρᾷν με φήσειεν αὐτοῦ, οἱ δὲ πιστεύσουσιν, οὐκ εἰδότες ὡς νεφέλη σωῆν. ΖΕΥΣ. ἴσχυν, ἢν τί τοιοῦτον εἴπῃ, ἐς τ ᾅδην ἐμπεσὼν τροχῷ ἄθλιο προσδεθεὶς, [b] συμπεριενεχθήσε μετ' αὐτοῦ ἀεί, ἔ πόνον ἄπαυστον ἕξει, δίκην διδὺς ἔρωτος. ΗΡΑ. ὦ γὰς δεινὸν τοῦτό γε ἀπὸ μεγαλαυχίας.

ΑΠΟΛ-

a Ἐξαπαληθήσε] ἐξαπατήσεται B1. B2. b Συμπεριενεχθήσε] Ita recte utraque B. In ceteris vitioſe συμπεριενεχθήσεται.

23. Ἄπαγε, μὴ ὥραισιν] Σασολοίκισαι μὲ Ἀτ̃ικῶς. ὤφελε γ, μὴ ὥρας ἴκοιτο· ἴσι δὲ τοῦτο τὸ ἐν τῇ σωηθείᾳ. Μὴ καλὰ αὐτῷ τὰ ἔτη, Μὴ εἰς καιρὸν φθάνοι. V.

tamen, ſaltem *Bourdelotius*, haec emendare, cum *Iſaacus Caſaubonus* ὁ πάνυ Animadverſ. lib. 11. c. 14. in *Athen.* tum & in Lectionibus Theocriteis, dudum obſervarit elegans hoc dicendi genus, & explicarit ſcitiſſime. *J.G.G.*

Μὴ ὥραισιν ἴκοιτο] *Caſaubonus* explicat in notis ad *Athen.* II, 14. cum imprecari alicui exitium vellent, & mortem anno vertente citiorem. Alii tamen ſcriptores ὥρας non ὥραισι ſcribunt. Iterum habes Ὀρχ. c. 5. & Ἐτ. Δ. X. *M. du S.*

Μὴ ὥραισιν ἴκοιτο] Dicturum ſe promiſit ad hunc *Luciani* locum *Kuhn.* Obſ. ad *Diogen. L.* II, 34. cui conſilio diem ſupremum interveniſſe credo. *Biſetus* etiam profert ad Lyſiſtr. *Ariſtoph.* v. 1036. A *Caſaubono* diſſentit *D. Heinſius* L. Theocr. p. 341. exiſtimans formulam imprecandi eſſe deſumtam a navigationibus, quia ὥραι erant navigandi tempora, & μὴ ὥραισι πλεῖν apud *Comicum* Lyſiſtr. v. 329. utrius verior habenda ſit opinio, alias opportunius dicemus. *T.H.*

32. Ἐξαπαληθήσεσθαι] Monſtrum vocabuli vides (in Ed. *Salm.*) Rectius Editio *Baſil.* ἐξαπατήσεται. Sed puto verum *Luciani* eſſe ἐξαπατηθήσε immo ſic antiquiſſima editio *Flor.* Simili mendo laborant poſteriores editiones, cum mox συμπεριενεχθήσε legitur, quod conſpicitur etiam in *Florentina* & *Aldina* : ſola *Baſileenſis* συμπεριενεχθήσε id quod probum eſt. *J.J.*

40. Τροχῷ] Meminit *J. Brodaeus* Miſc. II. c. 10. *Pindarus* τέτρακναμον δισμὸν vocavit, τετράκνημον τροχὸν *Schol. Apoll. Rh.* ad Arg. III, 62. Bene de nobis merebitur, qui ultima dialogi hujus vel explicuerit, vel emendarit. *T.H.*

43. Ἀπὸ τ μ.] An ὑπὸ τ; *F. G.*

VII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΗΦΑΙΣΤΟΥ. APOLLINIS ET VULCANI.

ΗΦΑΙ. Ἐωράκας, ὦ Ἄπολλον, τὸ τῆς Μαίας βρέφος τὸ ἄρτι τεχθέν, ὡς καλόν τέ ἐστι, καὶ προσγελᾷ πᾶσι, καὶ δηλοῖ τι ἤδη ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον; ΑΠ. ἐκεῖνό γε φῶ βρέφος, ὦ Ἥφαιστε, ἢ μέγα ἀγαθόν, ὃ γε Ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐς τὴν πανουργίαν; ΗΦΑΙ. καὶ τίνα ἂν ἀδικῆσαι δύναιτο χρὴ τοκετὸν ὄν; ΑΠ. ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, ἢ τὴν τρίαιναν ἔκλεψεν· ἢ τὸν Ἄρη· καὶ τούτῳ γοῦν ἐξείλκυσε λαθὼν τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἐμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισε γε τόξῳ καὶ τοῖς βελέσιν.

VULC. 1. VIdiſtin', Apollo, Majæ filiolum modo editum? quam pulcer eſt, arridetque omnibus, & jam patefacit aliquid, quod magni boni ſpem faciat. AP. Illum ego dixero infantem, Vulcane, aut inſigne bonum, qui Japeto ſit ſenior, quantum ad aſtutiam? VULC. Eccui male facere poſſit recens natus? AP. Roga Neptunum, cujus tridentem furatus eſt; aut Martem; illius enim eduxit clam vagina gladium: ne me ipſum dicam, quem exarmavit arcu & ſagittis.

ΗΦΑΙ. Τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὁ μόγις ἐκι-

2. VULC. Hæc iſte recens natus, qui vix mo-

a Προσγιλᾷ] προσμειδιᾷ L. b Τῷ] ἐκ τοῦ L. c Ἐκινεῖτο] ἴσηκε τὸ P. ἴσηκε τὸ F.

46. Προσγιλᾷ] Cito ridere fuit praeſagium ingenii. Vid. Art. Crit. P. 2. Sect. I. c. X. §. 12. *F.C.*

49. Ἐν τῇ πανουργίᾳ] Uſitatius εἰς τὴν πανουργίαν· itaque ſcribendum puto. Ut modo μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον, ſic & *Xenoph* K. Π. V. p. 76. v. 13. ὦ μέγα ἀγαθὸν σὺ τοῖς Φίλοις Κῦρε· ſimilem in modum μέγα κακὸν εἶναι vel ἔρχεσθαι τινί. *T.H.*

55. Ἐκινεῖτο] Non iollicito hanc lectionem. Aliter tamen P. & Ed. *F.* ἴσηκε τὸ, ſed tum aliter interpungendum, & poſt ἴσηκε, punctum admirationis ponendum. *M. du S.*

64. Ὀξύχειρ] *Poll.* II, 149. ὀξύχειρ δὲ καὶ ὀξυχειρία τὸ μὲν ὄνομα Μενάνδρῳ εἴρηται, τὸ δὲ παρ' Ἀλεξίδι. Comicorum nomina facile perſuadent, utrosque non alia notione, quam fecit *Lucianus*, hanc vocem adhibuiſſe. Significat autem *agili manuum mobilitate promtum*; nam *aduncae manus* Interpretum, ſi rem ſpectas, poſſunt tolerari; ſi vim vocis, alieniſſimae ſunt. Prout celeritatis manuum in plurimis rebus eſt uſus, ita non una ratione homines dicuntur ὀξύχειρες· qui manum avidam in patinas immittit *Nicomacho* apud *Athen.* VII. p. 291. D — διὸ καὶ τοὺς Τελλότριά γίνεται ὀξύχειρ, κ' σὺ ἐγκρατής. Herculem hoc epitheto *Theocritus* affecit Epigr. XX. Τὸν λεοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα· quod vix eſt, ut heroum maximi dignitatem aequet. Ὀξυχειρίαν ὀρχησεῶς & pantomimis *Pollux* tribuit IV, 97. ψηφοπαίκτας ſive praeſtigiatoribus *Sext. Empir.* adv. Mathem. II. §. 39. qui τὰς τῶν θαυμάτων ὄψεις δι' ὀξυχειρίαν κλέπτουσι· eandem vocat εὐτροφίαν τῶν χειρῶν & τὸ τάχος τῆς κάμψεως τῶν δακτύλων *Schol. Gregorii Nazianz.* in Orat. de Athanaſio. Apud *Philonem* Jud. de Vit. Moſ. p. 609. C. AEgyptius operum exactor τοὺς τὸ προσταχθὲν μὴ ἀπόνους καὶ ὀξυχειρίᾳ θρῶντας τύπτων. Nonnihil differt illa ὀξυχειρία, quam exercendi diuturnitate opifices acquirunt in *Diogen. L.* VI, 70. Mercurium autem ὀξύχειρα venuſtiſſime pinxit *Horat.* I. Od. 10. *Callidum quicquid placuit joco ſo Condere furto*: ibi plura, quae ad hunc dialogum faciunt. *T.H.*

68. Προσκαλισάμενος τὸν Ἔρωτα] Leg. προκαλισάμενος τὸν Ἔρωτα· ſic videtur legiſſe interpres, cum transfert, *Heri provocato Cupidine.* Statim pro ὑφίλκων τὼ πόδε Mſ. ὑφιλῶν τὼ πόδε, quaſi pedes illi ſurripuerit: quamvis & vulgatum poſſit ferri. *F.G.G.*

Προσκαλισάμενος τὸν Ἔρωτα] Vel προκαλισάμενος edendum fuit, ut haberetur ratio *Benedicti* vertentis *provocato Cupidine*, vel verſio retinenda fuit *Micylli heri autem vocato ad ſe Cupidine.* Sed ſane verbum Græcum habet aliquid, quod a neutro exprimitur, & Benedictina lenius & Micyllina fortius, ut patet in dialogo Veneris & Cupidinis, ἀλλ' ἐκεῖνος προσίτω μοι ὁ προσκαλεῖται. Itaque ſcriptis libris obediendum. Video ſimile commitii in dialogo Enipei & Neptuni, dicente illo ἀλλὰ τοῦτο ἐχρῆν σε προσαρπάσαι τὸν ἔρωτα, ubi cum *Micyllo Benedictus, propterea te mihi amorem praripere oportebat.* In Piſcatore dicunt Philoſophi de *Luciano*, ἔοικε γὰρ οὗτος ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζειν ἀξιῶν· ubi vertunt, *nam cum iſte vir judicio velit experiri, haud abſurde provocare videtur.* At in

hac

movere se poterat in fasciis ? AP. Experiere, Vulcane, mox atque ad te accesserit. VULC. Atqui jam accessit. AP. Quid ergo ? cunctane habes instrumenta, nullumque eorum tibi periit ? VULC. Cuncta, Apollo. AP. Tamen inspice diligenter. VULC. Ita me Jupiter amet, forcipem non video. AP. At videbis eum alicubi in cunabulis infantis. VULC. Tamne acutis est manibus, ac si in utero meditatus fuerit artem furandi.

3. AP. Non tu illum audivisti jam loquentem argutula quædam & volubilia: quin & ministrare nobis vult: heri vero provocatum Cupidinem luctando dejecit statim nescio quomodo subducens pedes: tum interea dum laudabatur Veneris cestum furripuit, illum amplexæ ob victoriam; Jovis autem ridentis sceptrum, &, nisi gra-

νεῖτο ὁ τοῖς σπαργάνοις ; ΑΠ. εἶσῃ, ὦ Ἥφαιστε, εἴ σοι προσέλθῃ μόνον. ΗΦΑΙ. καὶ μὴν προσῆλθεν ἤδη. ΑΠ. τί δῆτα, πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ οὐδὲν ἀπόλωλεν αὐτῶν ; ΗΦΑΙ. πάντα, ὦ Ἄπολλον. ΑΠ. ὅμως ἐπίσκεψαι ἀκριβῶς. ΗΦΑΙ. νὴ Δία, τὴν μὲν ἄγραν οὐχ ὁρῶ. ΑΠ ἀλλ' ὄψει αὐτὴν ἴσως ὁ σπαργάνοις ἔτι βρέφος. ΗΦΑΙ. ὅτως ὀξύχειρ ἐστὶ, καθάπερ ὁ τῇ γαστρὶ ἐμμελετήσας τὴν κλεπτικήν.

ΑΠ. Οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτοῦ καὶ λαλοῦντος ἤδη σφόδρα, καὶ ἐπίτροχα. ὁ δὲ καὶ ἀφικνεῖσθαι ἡμῖν ἐθέλει. χθὲς δὲ προκαλεσάμενος τὴν Ἔρωτα καλεπάλαισεν εὐθὺς, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφέλκων τὼ πόδε· εἶτα μεταξὺ ἐπαινούμενος, τὸν Ἀφροδίτης μὲν τὸν κεστὸν ἔκλεψε, προσπλυξαμένης αὐτὸν ὑπὲρ τῇ νικῇ· τὸν Διὸς δὲ γελῶντος, τὸ σκῆπτρον· εἰ δὲ μὴ βαρύ-

d Ὑφίλκων] ὑφιλῶν G. L. *J.* e Τὸ σκῆπτρον] ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον. F. *J.* In P. ἦλθεν ἐπὶ non extitit.

64. Ἐν τῇ γαστρὶ] * Εὐσάθιος Ὀδυσσ. Τ. λόγος ἐστὶ, φησὶ, τὸν Ἑρμῆν, ὅτε γενέτης συγκληθῆναι τὴν κλοπὴν, ὡς τὸν μητρὸς Μαίας συλλυομένης, αἷς ἤθελεν ἐκείνη, ὑφελόμενος τὰ ἐκδυθέντα ἔκρυψε. *G.*

67. Ἤδη σφόδρα καὶ ἐπίτροχα] Πολύκομψα, πιθανὰ, εὐτράπελα, ἀπατηλικά. † τὸ ἐπίτροχα, ἠπειγμένα ταχέως. *V.*

* Εὐσάθιος] P. 1870. v. 54. ὦ (Ἑρμῆ) λόγος ἐστὶ καὶ ἐκ γενετῆς συγκεκληρῶσθαι τὴν κλοπὴν, ὡς τῆς μητρὸς Μαίας συλλυομένης αἷς ἤθελεν ἐκείνη, αὐτὸς ὑφελόμενος τὰ ἐκδυθέντα ἔκρυψε.

Ad hanc normam ista sunt refingenda, nisi quod συλλυμένης recte scribitur. *T. H.*

† Τὸ] *M. du Soul* τὸ δὲ ἐπίτροχα. *T. H.*

hac loquutione vix est differentia inter τὸ *provocare* & *judicio experiri velle*: & in præcedentibus non tam provocat, quam admonet modestiæ philosophos, ne se indemnatum occidant, atque adeo convenientius videatur προσκαλεῖσθαι. *J. G.*

Προσκαλεσάμενος] Haec menda, sed quae tamen fallere vix potest, locis compluribus insedit: restituendum erat vel sine Mss. προκαλεσάμενος adstipulatur *Duker.* ad *Thucyd.* p. 342. n. 3. *Apollodor.* I. p. 57. τὸ ἄριστον αὐτῶν εἰς συγμὸν προσκαλεῖτο recte *Faber* προεκαλεῖτο vel προύκαλ. *T. H.*

70. Ὑφελὼν] Ita præter Mss. Gr. L. & Ed. *J. M. du S.*

Ὑφίλκων] Teneo vulgatam lectionem, quam satis tuetur καλεπάλαισεν· luctatorum est ὑφέλκειν τοὺς πόδας, τὰ σκέλη, ut adversarios in terram dejiciant: idem & ὑποσκελίζειν, ὑποσύρειν τὰ σκέλη in illa praeclara Dioxippi cum Corrago Macedone pugna, quam describit *Diodor. Sic.* XVII, 615. C. *subducere pedes Curt.* IX. c. 7. Lubrica quoque dicuntur ὑφίλκειν, ὑποφέρειν, ὑποσκελίζειν τοὺς πόδας, quae junxit *Poll.* I, 187. eleganter *Curt.* IV, 9, 18. *quum modo saxa lubrica vestigium fallerent, modo rapidior unda subducebat.* Quum probata fuerit haec potestas in ὀφαιρεῖν τοὺς πόδας, deliberabimus, an scriptae lectionis rationem haberi oporteat: nam quod *Graevius* addit, *quasi pedes illi furripuerit*, mallem Viro magno non excidisset: nisi quis huc pertinere censeat *Senecae*, *pedes abstulit* Praef. lib. IV. Nat. Qu. p. 743. quam metaphoram a luctatoribus esse sumtam volunt. *T. H.*

73. Τὸ σκῆπτρον] In Cod. *Florens.* scribitur ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον. *J. B.*

Τὸ σκῆπτρον] *Fl.* & *J.* ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκ—. Sed venustior longe vulgata lectio. Sceptrum enim furripuit, sed fulmen utpote gravius & ignitum tenera mamus auferre non valuit. P. non agnoscit ἦλθεν ἐπί. *M. du S.*

Τὸ σκῆπτρον] Mihi sane non constat, quid recentiores Editores impulerit, ut insuper haberent, quod Florentiae fuerat impressum ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον, quandoquidem illa phrasis nihil habet, quod fastidiendum videatur: nam saepius ἔρχεσθαι ἐπί τι non consilium tantummodo aut conatum, sed effectum etiam agendi significat: quamobrem sic intellige, adgressus est sceptrum furripere, atque adeo revera furripuit. Etsi jam omissum in *A1.* & *Hagenoensi Francinus* tamen

ρύτερος ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ εἶχε, καὶ κλέπτειν ἂν ὑφείλετο. ΗΦΑΙ. γοργόν τινα καὶ παῖδα φῄς. ΑΠ. καὶ μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μουσικόν. ΗΦΑΙ. τῷ τοῦτο τεκμαίρεσθαι ἔχεις;

vius esset fulmen, multumque ignem haberet, illum quoque surripuisset. VULC. Agilem quendam & alacrem puerum narras. AP. Non hoc tantum, sed & jam musicum. VULC. Id quo indicio colligere potes?

4. AP.

men in *Juntinam* revocavit dubium ex scripto Cod. an *Fl.* Id solum me retinuit, ne *Luciano* redderem, quod in P. abfuisse notatum reperiebam. *T.H.*

79. Χελώνῃ] Ex hymno *Homeri in Merc.* (v. 47.) Vide *Scalig. ad Manil.* p. 420. *A.V.*

Χελώνῃ] Oculis hæc omnia subjicit Cl. Philostrati interpres ad p. 777. exhibita ex gemmis lyræ figura. *M. du S.*

80. Πήχεις ἐναρμόσας] De partibus lyrae vide Dial. Mar. I. & *Is. Voss.* de Poem. Cant. *J.C.*

81. Καλάμους] Κάλαμοι sunt *aerea fila* protensa juxta longitudinem lyrae, & quae pulsata resonabant. Absurde Interpres vertit *calamos*: nam calami pulsati non resonant. *J.C.*

Καλάμους ἐμπήξας] Habes descriptionem testudinis a Mercurio inventae, ex qua lyram confecit; sed male intellectam & imperitissime versam: χελώνην που νεκρὰν εὗρεν ὀργανον ἀπ' αὐτῆς σωστήξατο. Πήχεις δ' ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεὶς, καὶ ἐντεινάμενος ἑπτὰ χορδὰς, μελῳδεῖ πάνυ γλαφυρὸν, ὦ Ἥφαιστε. In editione Salmuriensi haec est istorum verborum interpretatio: *Testudinem mortuam alicubi nactus, ex ea compegit instrumentum. brachiis enim adaptatis, & superinducto jugo, deinde calamis infixis, & subjecto hemisphaerio, & intentis inde septem chordis elegans adeo & concinnum quiddam modulatur:* non sane musice. Descriptio haec est petita ex hymno in Mercurium, qui tribuitur *Homero*, ut olim observavit maximus *Scaliger* ad *Manilium:* sed cum in illa queritur omissum esse τὸ καιριώτατον, dicendum enim fuisse ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ ἔτι δέρμα βόειον προσαρμόσας, καὶ μαγάδιον ὑποθεὶς, verum erat, si καλάμους scripsisset *Lucianus*, & hymni auctorem κατὰ πόδα sequendum sibi existimasset. Cum vero corii bovilli, quo ceu theca lyram Mercurii tegebat hymnus, mentionem omisisset, & accommodasset ejus descriptionem ad sui temporis mores, locus nullus erat arundinibus in lyra. Pro καλάμους legendum ex Mss. κολλάβους. Κόλλαβοι sunt *paxilli*, vel *clavículae*, *quibus fides in lyris intenduntur. Homero* Odyss. Φ. dicuntur κόλοπες·

Ῥηϊδίως ἐτάνυσε νέῳ ἐπὶ κόλοπι χορδήν.
Facile intendit nova clavicula fides.

Ubi *Eustathius*: κόλοψ ὁ δηλαδὴ τοῖς ὕστερον κόλλαβος, οἷς ἔτεινονται αἱ τοιαῦται χορδαί. καὶ ἔστι φασὶ λεγόμενος, διότι τὸ παλαιὸν ὁπὸ δερμάτων σκληρῶν ἦν τὸ πρὸς τραχήλῳ τοῦ βοὸς, ἴσως δ' ὅτε ὁ τοῦ οἰὸς quaere ibi plura. Vides ex calloso illo corio, quod est in cervicibus boum & ovium, olim istos verticillos esse factos, quod tamen negat *Scaliger*; qui postea conficiebantur ex lignis. Πήχεις vero sunt *manubria*. *Hyginus brachia* vertit: ζυγὸς vero, sive ut aliis ζύγωμα, *jugum*, est transversum transtillum, in summa cithara, cui chordae annectebantur: μαγάδιον est ligneus asserculus, qui subjiciebatur fidibus, sine quibus nullum illae sonum edebant; olim erat calamus, postea lignum quadratum, quod hodie adglutinatur musicis instrumentis, olim supponebatur, ut erudite *Scaliger* ostendit. Qui veteres lyras in nummis & marmoribus, ubi saepius occurrunt, vidit, facilius haec intelliget. Locus autem sic vertendus est: *Testudinem mortuam cum alicubi invenisset, ex ea instrumentum musicum compegit. Manubria enim adaptavit, & jugum addidit, & adfixit claviculas, & subjecit asserculum, fidesque intendens septem valde tenerum & concinnum quid cecinit:* Eadem omnia recenset inferius in lyra Polyphemi in Colloquio Doridos & Galateae, excepto μαγαδίῳ· Αὐτὴ πηκτὶς οἷα κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τὸ σαρκῶν. καὶ τὰ μὲν κέρατα πήχεις ὥσπερ ἦσαν· ζυγώσας δ' αὐτὰ, καὶ ἐνάψας τὰ νεῦρα, ὑδὴ κόλλοπι ἐφιστρίψας, ἐμελῴδει ἁμουσότατόν τι καὶ ἀπῳδόν. Sic legendus iste locus lepidissimus: *Ipsa lyra solummodo erat cranium cervi, nudatum carne, cornua vero erant quasi manubria, quibus cum jugum adjecisset, & fides alligasset, quas non fidiculis tendebat, agreste quiddam & absonum canebat:* legendum autem οἷα, *solummodo*, non οἷα, ut editur vulgo. Vides hic κόλοπα dici, qui dicitur κόλλαβος in dialogo superiore. Cranium cervi erat πηκτὶς, quod in Mercurii lyra testudo; cornua vero erant πήχεις· sed κόλλαβοι nulli, aut iis non utebatur. *J.G.G.*

Καλάμους] In exemplaribus vulgatis legitur μαγάδιον & καλάμους, mendose pro μαγάδας & καλλάβους. Ita *Moschop.* in sua constructione locum allegat; & hujus lectio magis quadrat sensui quam usitata. *Hartung.* Th. Crit. T. II. p. 638.

Καλάμους] Vox κολλάβους, quam exhibent P. L. Gr. Mss. & Schol. quamque ego etiam ex Mss. adscriptam vidi margini vetustissimi impressi Codicis, glossema est viri quidem docti, sed ad rudem hujus lyrae fabricam non satis, ut mihi quidem videtur, attendentis. Si cui tamen placeat, litem ea de re nemini sum moturus; cetera enim satis scite descripta sunt, & ipsa artis vocabula ab artifice summo Apolline haud dubie usurpata: quod ex doctissimis *Gravii* notis facile perspicies. V. etiam Marm. Ox. p. 199. Observandum denique Nostro κάλλοπας & κιθάρας alibi dici. Vide Z. τρ. c. 10. *M. du S.*

Κολλάβους] Quanquam κάλαμος olim in lyra, huc tamen nihil pertinet: praeterquam quod, si de eo loqui voluisset *Lucianus*, scribendum fuerat κάλαμος ἐμ-

4. ΑΡ. Teſtudinem alicubi mortuam quum inveniſſet, inſtrumentum ex ea muſicum compegit: manubriis enim adaptatis, jugo addito, tum claviculis infixis, & aſſerculo ſuppoſito, fidesque intenbis extare p. 13. monuit *Kuſterus*: *Schol. Homeri* parvus ad Il. I, 187. ab eoque ne litera quidem diſcrepans *Etymol.* in Ζυγός· *Athanaſ.* in Pſalm. p. 1241. ubi, quale ſit ψαλτήριον, exponit: δέκα γὰρ κόλλαβοι, εἴτουν παρὰλισκοι ὥσπερ τὸ πῆχυ τοῦ ψαλτηρίου τριφόμενοι ἕτεινόν τε τὴν χορδὴν καὶ ἐχάλων· quae pæne eadem leguntur in *Euthymii Zygabeni* Praef. ad Pſalm. p. 185. & apud plures alios. Olim autem paxillos hoſce fuiſſe confectos de corio calloſo & durato, ſi quid omnino Grammaticis eſt credendum, ambigi non poteſt: vid. *Heſych.* in Ἐκολλόπησε. Κερασβόλα vocabantur, ut Idem docet, οἱ ἐν ταῖς ἀρχαίαις λύραις κόλλαβοι· alibi voce truncata, Κράσβολα, κόλλαβοι δερμάτινοι· atque haec ipſa eſt ratio, cur κόλλοπες fuerint dicti; a qua voce non alia re κολλάβους diſtare arbitror, quam vel pronunciandi depravatione, vel dialecti diſcrimine. Hos igitur κολλάβους *Luciano* reſtitui par erat, quem vere *Graevius* obſervavit *accommodaſſe lyrae deſcriptionem ad ſui temporis mores*: locum enim illum Hymni in Mercurium, quum haec ſcriberet, in animo fuiſſe *Noſtro* mihi ſane non tam compertum videtur, quam credi voluit *Scaliger* ad Manil. V, 319. fierique facile poteſt, ut de eo tum ne cogitaverit quidem: alioqui multos oporteret eodem reſpexiſſe, qui in lyrae a Mercurio inventae deſcriptione parum a *Luciano* diſcedunt. Μαγάδας autem pro μαγάδιον *Hartungus* ex *Moſchopulo* probat; quod *Leopardus* commemorans judicium ſuum non interponit: ferrem equidem, ſi μαγάδα, quod *Scholiaſtes* habet, ſcriberetur: ſed nihil eſt, cur μαγάδιον ſatis uſitatum repudiemus. Vide praeterea magnum illum etiam in puero *Grotium* ad Phaen. *Arati* p. 7. & ad Imag. p. 54. 55. Res ipſa de veterum lyra, ejusque tum partibus, tum pro diverſo temporum intervallo differentia non tantum intricatior eſt, quam ut paucis expediri queat, ſed magnorum etiam hominum erroribus inſignis: neque id adeo mirandum; quum ejusmodi ſit haec materia, quae non niſi lenta diuturnaque meditatione, ſaepe, quae prius placuerant, verſo ſtylo inductis, ſubigi ſe patiatur ac molliri. *T. H.*

82. Μαγάδιον] Μαγὰς ab aliis dicitur. V. *Philoſtr.* p. 778. Equuleum noſtri vocant. *M. du S.*

83. Ἑπτὰ

ἐμπήξας. *Otto* quidem *Sperlingius* Diſſ. de Fur. Sabin. Tranquill. p. 74. *Lucianum* melius adfirmat extuliſſe καλάμους ἐμπήξας· *nam erant duo calami arte juncti, inter quos chordae ducebantur & tendebantur*: ſed haec dicenti ſine veterum auctoritate, non aegre feret, ſi fidem denegemus. Κόλλαβοι contra optime conveniunt, quippe in hoc inſtrumento muſico neceſſarii: error autem plane facilis; nam litera liquida non geminata κολάβους exarare moris erat, ut apud *Thom. Magiſtr.* in Κόλοπας· unde ob ſimilitudinem β & μ, praeſertim in membranis antiquis, quam proclivi via potuerit oriri καλάμους, in aperto eſt poſitum. Verum eſt, *Lucianum* Δ. *Er.* I. Jov. Trag. §. 10. adv. Indoct. §. 10. κολλόπας uſurpare, quod equidem ad normam Atticam magis congruere non diſſiteor: ſic enim praecipit *Phrynich.* p. 32. Κολλάβους τοὺς ἐν τῇ λύρᾳ εἰ μὴ ἄλλη τις ἁλίεκτος λέγει, ὡ Φρυνὶς Ἱπποκλείδῃ συ ὃ ὡς Ἀθηναῖος λέγε κόλλοπας· ſed nihil obſtat, quominus ab ea lege, quam ſaepe judicio non levitate migravit, in hoc etiam loco receſſerit *Lucianus*; inprimis quoniam illa aetate, qua ſcripſit, longe frequentior erat uſus τῶν κολλάβων, quam κολλόπων. Hoc vel ex ipſo *Phrynicho* manifeſtum eſt, qui vulgatam deterioris vocabuli conſuetudinem caſtigare neceſſe habuit, & ad veteris Atticiſmi praeſcripta revocare: in antiquis ſane ſcriptoribus vix unquam aliter invenias, ac κολλόπας· *Plato* de Rep. VII. p. 703. B. τὰς ταῖς χορδαῖς πράγματα παρέχοντας & βασανίζοντας ἐπὶ τοῖς κολλόπων στρεβλώντας· plura collegit eximius ille *Leopardus* Emend. XIX. c. 16. ſed κόλλαβος tamen, ex quacumque dialecto in uſum communem venerit, notae eſſe ſatis vetuſtae, non pauca ſunt indicio: aliunde quidem deducere non licet verbum illud in *Heſychio* Comicum: Ἐκκολλαβήσαιλα, ἐκλακήσαι, ἐκφρονήσαιλα· Grammatici quoque κολλάβους, quoddam eſt panis genus ab *Ariſtophane* aliisque memoratum, ab horum verticillorum ſimilitudine dictos volunt: vid. *Schol.* ad Ran. v. 510. At in recentioribus, quique *Luciani* aetati fuerunt ſuppares, jam nihil eſt iſto vocabulo tritius. *Jamblich.* de V. P. §. 118. τὴν δὲ πόσην ἐπίτασιν ἀναλόγως τοῖς βάρεσι εἰς τὴν τῶν κολλάβων ἄνωθεν σύμμετρον ἀπεισφοῦν· haec in *Nicomacho* totidem ver-

---

79. Χελώνῃ] Τούτου μέμνηται καὶ Νίκανδρος ὁ τοῦ Ἀλεξιφαρμάκους. *G.*

81. Κολλάβους] Τὰ τῶν χορδῶν ἐπιτόνια. *V.*

82. Καὶ † μαγάδα] ‡ Σατὶς τετράχ., ὑπόκυφος, διχομήνι ἐφ' ἑαυτῇ τὰς τ' κιθάρας τόρας. *V.*

a Κολλάβους] καλάμους priores Edd. καλάβους P. κολάβους Schol. κολλάβους G. L. Margo *AIW.* ubi & μαχάδα pro μαγάδιον.

* Ἀλεξιφαρμάκους] v. 557. *T. H.*

† Μαγάδα] *L.* μαγάδιον. Sic tamen etiam C. M. *M. du S.*

‡ Σατὶς τετράχ.] Haec totidem verbis habet *Suidas*, ex quo emendandus eſt *Heſychius*. Vid. *H. Stephani* Ind. Theſ. in Μαγὰς, quem nec *Luciani* locus praeterit, *Olearium* ad *Philoſtr.* Vit. Soph. I. p. 487. *T. H.*

ν ἑπτὰ χορδὰς, μελῳδεῖ πάνυ γλαφυρὸν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ ἐναρμόνιον, ὡς καὶμὲ αὐτῷ φθονεῖν τὰ πάλαι κιθαρίζειν ἀσκῶντα. ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα, ὡς οὐδὲ μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περιεργίας ἄχρι καὶ ἅδου κατίοι, κλέψων τι καὶκεῖθεν δηλαδή. ὑπόπλεων δ' ἐστὶ καὶ ῥάβδον τινὰ πεποίηται θαυμασίαν τὴν δύναμιν, ἣ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς. ΗΦΑΙ. ἐγὼ ἐκείνῳ ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι. ΑΠ. τοιγαροῦν ἀπέδωκέ σοι τὴν μισθὸν τὴν πυράγραν. ΗΦΑΙ. εὖγε ὑπέμνησας· ὥστε βαδιοῦμαι ἐπὶ πολὺ ψόμῳ αὐτὴν, εἴ πῃ ὡς φὴς εὑρεθείη καὶ τοῖς σπαργάνοις.

dens ſeptem canit valde tenerum quiddam; o Vulcane, & concinnum, ut egomet ipſi invideam, qui dudum arte pulſandæ citharæ exerceor. Præterea dicebat Maja, illum ne noctu quidem manere in cœlo, ſed curioſitatis ergo usque ad inferos deſcendere, nempe furaturum aliquid inde etiam: alis autem eſt inſtructus: & virgam quandam ſibi confecit mirabili virtute præditam, qua animas ducit, deducitque mortuos. VULC. Hanc ipſi donavi, ludicrum ut eſſet. AP. Proinde reddidit tibi mercedem forcipem (furto ſublatum.) VULC. Recte ſane admonuiſti: quare ibo ad eum recuperandum, ſicubi, ut ais, reperiatur in faſciis.

VIII.

ΗΦΑΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΔΙΟΣ. VULCANI ET JOVIS.

ΗΦΑΙ. VULC.

ΤΙ με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἥκω γὰρ, ὡς ἐκέλευσας, ἔχων τὸ πέλεκυν ὀξύτα-

QUid me, Jupiter, oportet facere? venio enim, ut juſſiſti, ſecurim habens acutiſſimam,

83. Γλαφυρὸν] Ἡδὺ, κοῖλον, σοφὸν, ἔμπειρον, ἀκριβὲς, λαμπρὸν· ταῦτα σημαίνει τὸ γλαφυρόν. V.

83. Ἑπτὰ χ.] Conſentiunt omnes Mercurium eſſe lyræ repertorem. Sed de numero chordarum non itidem liquet: ſunt qui dicant primo fuiſſe tantum tres, ſunt qui quatuor. Videat, cui libet, *Macrob.* Saturn. I, 19. *Pol. Virg.* de rerum invent. I. 15. *Diod. Sic.* I. & V. Sentit cum *Luciano Horatius* I, 15.

Tuque teſtudo reſonare ſeptem
Callida nervis. E.L.

84. Καὶμὲ . . . . κιθ.] Si recte hic *Lucianus*, erravit *Torrentius*, qui in *Horat.* Od. 21. I. Sic ait; *lyra ſibi conceſſa, Orpheum Apollo docuit; at poſtea, inventa a ſe Cithara, ei lyram conceſſit.* Aliquid autem intereſſe inter *Lyram* & *Citharam*, ſatis hinc liquet; ſed quid id ſit, laborat quidem oſtendere *Martinius* in Lexico ad vocem *Lyra*, at quam feliciter judicet alius: ego ab eo in hac re parum redii inſtructior. E.L.

89. Ὑπόπλεω] *Lilius Gregorius* in Mercurii Syntagmate ſcribit, vidiſſe ſe Mercurii imaginem in libro quodam antiquitatum hoc modo effictam: filo quidem erat corporis juvenili, facie imberbi, cum alis ſupra aures, nudus vero totus, praeterquam quod pallium habere videbatur, dextra marſupium continebat, quod ſupra caput hirci jacebat: ſiniſtra vero caduceum praeferebat: ad pedes illius hircus & gallus ſuberant. Vid. *Macrob.* G.C.

Ibid. Ῥάβδον τινὰ] De Mercurii virga *Homerus* Od. 5. cujus verba expreſſit *Virgil.* IV. AEn. vſ. 242.

Tum virgam capit: hac animas ille evocat orco
Pallentes, alias ſub triſtia tartara mittit,
Dat ſomnos adimitque, & lumina morte reſignat.

Ab aurea autem virga dictus eſſe Mercurius χρυσόῤῥαπις. G.C.

90. Ψυχαγ.] *Virg.* Æn. IV. 242.

Tum virgam capit: hac animas ille evocat orco
Pallentes, alias ſub triſtia tartara mittit.

Homer. Od. E, 47. M. du S.

91. Ἐγὼ . . ἔδωκα] Vulgo traditur hanc virgam ab Apolline Mercurio fuiſſe traditam, accepta ab eo lyra. Vide *Serv.* in Æn. IV. 242. E.L.

3. Εἰ μίμνηκα] Longoliani exemplaris ἢ μίμνηκας corrigentis ingenio an vetuſto Codici ſit tribuendum, non ſatis mihi patet. Quanquam ſenſum faciat non plane

simam, etiam si lapides opus sit uno ictu dissecare. JUP. Recte sane, o Vulcane. At tu divide meum caput in duas partes dejecta securi. VULC. Tentasne me an insaniam? Quin impera vere quod vis tibi fieri. JUP. Divide mihi calvariam: quod si morem non gesseris, non nunc primum iratum experiere me. Sed vide ut ferias omni animi contentione, neque cuncteris: pereo enim præ doloribus, qui meum cerebrum convellunt. VULC. Vide, Jupiter, ne mali quid faciamus: acuta enim securis est, & non sine sanguine, neque ad Lucinæ morem tibi obstetricabitur. JUP. Incute modo, Vulcane, audacter: ego enim novi quid conducat. VULC. Invitus quidem, sed tamen feriam: quid enim aliquis faciat, te jubente? Quid hoc? puella armata? Magnum, o Jupiter, malum habuisti in capite: merito igitur iracundus eras, qui tantam sub cerebri membrana virginem vivam nutrires, idque armatam: profecto castra, non caput clam nobis habuisti. Hæc vero sal-

τον, εἰ χ' λίθος δέοι [a] μιᾷ πληγῇ ἀφτεμεῖν.
ΖΕΥΣ. εὖγε, ὦ Ἥφαιστε· ἀλλὰ δίελέ μου
τ' κεφαλὴν εἰς δύο καλενεγκών. ΗΦΑΙ. πειρᾷ
μου, [b] εἰ μέμηνα; πρόστατ'ε δ' ὧν τἀληθὲς,
ὅτῳ θέλεις σοι γενέσθ'. ΖΕΥΣ. ἀφαιρεθῆ-
ναί μοι τὸ κρανίον· εἰ δὲ ἀπειθήσεις, ἐ νῦν
πρῶτον ὀργιζομένῳ πειράσῃ μου· ἀλλὰ χρὴ
καθικνεῖσθ' παντὶ τῷ θυμῷ, μηδὲ μέλλειν·
ἀπόλλυμαι γ' ὑπὸ τ' ὠδίνων, αἵ μου τ' ἐγ-
κέφαλον ἀναστρέφουσιν. ΗΦΑΙ. ὅρα, ὦ Ζεῦ,
μὴ κακόν τι ποιήσωμεν· ὀξὺς γ' ὁ πέλεκύς
ἐστι, κ' οὐκ [c] ἀναιμωτὶ, οὐδὲ κατ' τ' Εἰλείθυιαν μαιώσεταί σε. ΖΕΥΣ. κατένεγκε μόνον, ὦ Ἥφαιστε, θαῤῥῶν. οἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον. ΗΦΑΙ. ἄκων μέν, καλοῦσω δέ· [d] τί γὰρ χρὴ ποιεῖν, σὲ κελεύοντ@; τί τοῦτο; κόρη ἔνοπλ@; μέγα, ὦ Ζεῦ, κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ· εἰκότως γοῦν ὀξύθυμ@ ἦθα, τηλικαύτην [e] ὑπὸ τὴν μήνιγγα παρθένον ζωογονῶν, κ' ταῦτα ἔνοπλον. ὅπου στρατόπεδον, ἐ κεφαλὴν ἐλελήθεις ἔχων· ἡ δὲ σῳδᾷ,

[a] Μιᾷ πλ. ἀφτεμ.] Haec notantur in Exc. P. μιᾷ πληγῇ ἀφτεμεῖν] γρ. ἀφακόψαι. |. λίθον |. ἀφταμεῖν. [b] Εἰ μέμηνα] ἢ μέμηνας. L. [c] Ἀναιμωτὶ] ἀναιμοτὶ F. & veteriores Edd. in margine *AIW.* notatur ἀνιμωτὶ. Aldus. [d] Τί γὰρ χρὴ π.] τὶ γὰρ ἐ χρή. Marg. *AIW.* [e] Ὑπὸ τὴν μήνιγ[α] Schol. *V.* τῇ μήνιγι.

11. Τὴν Εἰλιθυίαν] Ἢ τ' τικτουσῶν θέα. *V.* 18. Ὑπὸ τῇ μήνιγι] Τῷ ἐγκεφάλου θυμῷ. *V.*

plane absurdum (parum enim abesse videri potest ab insania, qui caput sibi securi diffindi postulat) minus tamen verecunde hoc a Vulcano dicatur ad Jovem: quare lectioni vulgatae lubens acquiesco. *T. H.*

12. *Μαιώσεταί σε*] Nonnulli dicunt Jovem Thetidem a se compressam, quia metuebat sibi ab eo quod nasceretur, absorbuisse; atque ut necesse erat gravidum factum, ad amnem Tritonem pepetisse. Cui si fidem habemus, opus erat, ut venter potius, quam calvaria, divideretur. *E. L.*

14. *Τί γὰρ χρὴ ποιεῖν*] In Dialogorum Selectorum editione dederam olim, *τί γὰρ ἐ χρὴ ποιεῖν, σὲ κ.* quod postea notatum quoque reperi ad marginem *AIW. nihil est omnino, quod quis facere non debeat, te jubente:* usitatae loquendi formulae; *τὶ ἐ ποιεῖν; τὶ ἐ φθέγ[εσθ' ἢ λέγειν; τὶ ἐ πάσχειν;* Etsi sensus egregie constet, nunc tamen, quoniam nullum est in membranis subsidium, pristinam sententiam retexo: commodum est; *quid enim aliquis faciat?* id est, *frustra quis tergiversetur, & imperata detrectet, te jubente.* Sic, *τί γὰρ ἂν τὶς πάθοι τις;* Θ. Κρ. §. 9. *T. H.*

15. *Κόρη ἔνοπλ@*] Fabulantur poëtae, a Jove devoratam *Μῆτιν* qua devorata mox Minervam concepisse. Jupiter, inquit *Hesiodus* Theog. v. 886. & sequ. Metin uxorem suam, Deorum atque hominum sapientissimam devoravit, Coeli Terraeque consilio, ne quis alius Deorum imperium ei praeripere posset &c. Si cui vacat, *Procli* & *Moschopuli* hunc in locum annotata adeat. *Clemens* etiam, *Epiphanius*, *Theophilus* hujus fabulae mentionem faciunt. Addunt Vulcanum securi Jovis patris sui caput aperuisse, ex quo Minerva adulta & armata prodiit: a qua re *κορυφαγενὴς* dicta est. *Lucanus* lib. IX.

Hanc & Pallas amat, patrio quae vertice nata est.

& alius:

— *Quae de patrio vertice nata Dea est.*

Hoc & *Lucianus* ridet. *G. C.*

δᾷ, ᾗ πυῤῥιχίζει, ᾗ † ἀσπίδα τινάσσει, ᾗ τὸ δόρυ πάλλει, ᾗ ἐνθουσιᾷ· ᾗ τὸ μέγιστον, καλὴ πάνυ ᾗ ἀκμαία γεγένηται ἤδη καὶ βραχεῖ· γλαυκῶπις μέν, ἀλλὰ κοσμεῖ ᾗ τοῦτο ἡ κόρυς. ὥστε, ὦ Ζεῦ, μαίωσράμοι ἀπόδος καὶ ἐγγύησας μοι αὐτήν. ΖΕΥΣ. ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ἥφαιστε· παρθένον γὰρ ἀεὶ θέλει μένειν. ἐγὼ γοῦν τό γε ἐπ' ἐμοὶ οὐδὲν ἀντιλέγω. ΗΦΑΙ. τοῦτ' ἐβουλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά· ᾗ ἤδη συναρπάσω αὐτήν. ΖΕΥΣ. εἰ σοί ῥᾴδιον, ὅτῳ πρόκειται. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς.

tat, inque armis tripudiat, clypeum concutit, ac haſtam vibrat, & furore concitatur: quodque maximum eſt, formoſa admodum ac matura extitit brevi: cæſia quidem, ſed ornat hoc etiam ipſum galea. Quare, o Jupiter, obſtetriciam mercedem redde illa virgine mihi deſponſa. JUP. Quæ fieri nequeant petis, Vulcane: perpetuo enim virgo manere vult. Attamen, quantum in me eſt, nihil obloquor. VULC. Hoc volebam: reliqua mihi curæ erunt: jamque ipſam corripiam. JUP. Si tibi hoc facile, ita fac: novi tamen, quæ fieri nefas ſit, te appetere.

IX. NEPTU-

21. * Πυῤῥιχίζει] Ἐνοπλίῳ ὀρχίζει. *V.*
26. Ἐγγύησας ἤδη αὐτήν] Ἤδη κατὰ γάμους ποιησάμενος ἀποδώσεις μοι αὐτήν. *V.*

* Πυῤῥιχίζει] Mutaverat etiam *M. Stadius*; & pro ὀρχίζει ὀρχοῦνται hoc quidem rectius; ſed alterum eſt recentioris Græciſmi. *T. H.*

21. Πυῤῥιχίζει] Vid. *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* H. in Jov. v. 53. Recte Minerva vixdum nata πυῤῥιχίζει, Dea bellatrix ἐνόπλιον ἔρχησιν ſaltans. Pyrrichen qui principes inſtituerint, non pauci memorantur, Curetes inprimis, Pyrrichus vel Cretenſis Cydoniates vel Lacedæmonius, Achilles, filius ejus Pyrrhus ſive Neoptolemus; verum etiam Dioſcuri: ſed hi quidem Minerva modos praecinente. *Schol. Pindar.* ad *Π.* B, 127. inter alia non protrita: ὁ δὲ Ἐπίχαρμος τὴν Ἀθηνᾶν φησὶ τοῖς Διοσκούροις τὸν ἐνόπλιον νόμον ἐπαυλῆσαι: paulo plenius quam apud *Athenaeum* in fine lib. IV. Epicharmi locum ſine dubio cogitavit *Ariſtid.* T. I. p. 26. C. Διόσκουροι δ' ὑπ' αὐτῆς (Ἀθηνᾶς) πυῤῥιχίζουσι ὑπ' αὐτῆ non eſt *ipſius ductu*, ut *Canterus*, neque *ſub ipſa*, ut *J. Meurſius* Miſc. Lac. II, 12. ſed id, quod ſignificaverat Epicharmus, ὑπ' Ἀθηνᾶ τὸν ἐνόπλιον νόμον ἐπαυλήσαντος, tibia praecinente, modosque temperante Minerva. *T. H.*

24. Γλαυκῶπις] Sic de Sylla *Plut.* p. 826. A. τὴν δὲ τῶν ὀμμάτων γλαυκότητα, δεινὰς καὶ πικρὰς καὶ ἀκράτου ὕβρεως, ἡ χρόα τοῦ προσώπου φοβερωτέραν ἐποίει προσιδεῖν. *M. du S.*

Ibid. Ἀλλὰ κοσμεῖ ᾗ τοῦτο] Male *Gayetus* mutat. *Caeſia quidem; ſed ornat hoc etiam ipſum caſſis:* caeſii oculi truculentum quiddam habent ac terribile, quod tamen bellipotentem Deam haud dedeceat: hoc Grammatici ſpectant, quando γλαυκὸν interpretantur φοβερὸν, Γλαυκιᾶν, καὶ παλληλικὸν, ἔμπυρον καὶ φοβερὸν βλέπειν, & Γλαυκῶπιν, φοβερὰν διὰ τὸ ἐράσθαι, γλαυκὰς καὶ παλληλικὰς ὄψεις ἔχουσαν. De Sylla *Plutarch.* T. I. p. 451. E. τὴν δὲ τῶν ὀμμάτων γλαυκότητα δεινὰς καὶ πικρὰς καὶ ἀκράτου ὕβρεως ἔσαν ἡ χρόα τοῦ προσώπου φοβερωτέραν ἐποίει προσιδεῖν. Poterat hic oculorum adſpectus cum grata pulcritudine parum videri convenire: ſed torvitatem iſtam emendat & decoram reddit addita capiti galea, quam propterea deponi volebat Venus in Jud. Dear. §. 5. ut hoc remedio careret vitio paene proximum τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων utrumque *Luciani* locum uſurpavit Vir ſummus *Nic. Heinſius* ad *Ovid.* A. A. II, 659. *Philoſtr. Jun.* Icon. c. VIII. Minerva γλαυκὸν ὑπὸ τῷ κόμῃ ὀφθαλμὸν ἔχουσα, ξὺν ἀφροσύνῃ τε τῇ ἥβῃ τὴν παρειὰν ἐπιφοινίττουσα. *Stat.* Theb. II, 715. *Diva ferox, magnâ decus ingeniumque parentis Bellipotens, cui torva genis horrore decoro Caſſis & adſperſo crudeſcit ſanguine Gorgo.* Multa ſunt in utriusque linguae poëtis, quae Palladis eam ſpeciem depingant. Fortitudinis imaginem ſimiliter expreſſit, ſed incultius & rudiore penicillo, quod aetati, qua vixit, condonandum eſt, *Euſtath.* de Iſm. Amor. II. p. 37. ἄλλη γραϊτιᾶτις πλὴν τῷ προσώπῳ, ᾧ μὴ δ' ὅτι καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀγριωτέρους ἴσχυε videtur excidiſſe) ἢ κατὰ παρθένου ἰδίαν κόρης ἐξεσκεύαστο τὴν κεφαλὴν ἐν ταύτῃ καλλικόσμῳ. Ceterum γλαυκῶπιν non Minervam ſolum *Homerus*, ſed Lunam etiam Empedocles & poëtae phyſici vocarunt, cujus appellationis explicatam rationem legere licet apud *Plutarch.* T. II. p. 934. C. 929. C. Hos auctores libenter ſequebatur philoſophus in ſcena *Euripides*, cujus, γλαυκῶπίς τε γρᾴφεται μόνη, protulit *Schol. Apollon. Rh.* ad I, 1281. *T. H.*

Ibid. Καὶ τοῦτο] Καὶ ταύτῃ. *F. G.*

31. Ῥᾴδιον ὅτῳ, ποίει] Haec in *Flor.* quae preſſe ſcripti Codicis veſtigiis inſiſtit, leguntur indiſtincte: ſequentes Edd. nec minus Interpretes ὅτῳ prioribus adjunxerunt, quum ſine dubio pertineat ad ποίει. Nota eſt Vulcani ad Minervae connubium fruſtra adſpirantis fabula: vid. *Eratoſthen.* Cataſt. c. XIII. *Philoſtr.* Icon. II. c. 27. Verumtamen alia Minerva, omniumque prima (quinque numerant, qui propius arcana priſcorum numinum inſpexerunt) juncta fuit Vulcano, itidem vetuſtiſſimo, Cœli filio; ex eoque procreavit Apollinem illum, cujus in tutela Athenae, quas ipſa nimirum urbium antiquiſſimam condiderat, dicuntur fuiſſe: *Cicer.* de N. D. III. §. 55. 59. *Clem.* Protr. p. 72. D. *Arnob.* IV. p. 135. *Auguſtinus.* Fuere tamen, qui non uxorem Vulcani, ſed filiam eſſe tra-

IX.

NEPTUNI ET MERCURII. ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

NEPT. Estne, Mercuri, nunc convenire Jovem? MERC. Nequaquam, Neptune. NEPT. Attamen adesse me renuncia ipsi. MERC. Ne molestus sis, inquam: non opportunum enim; atque adeo visere non licet eum in praesentia. NEPT. Num Junoni dat operam? MERC. Minime: sed longe aliud quiddam est. NEPT. Intelligo: Ganymedes intus. MERC. Neque hoc: at ipse sane non optime valet. NEPT. Unde vero, Mercuri? nam mirificum hoc est, quod narras. MERC. Pudet eloqui, tale est. NEPT. At non decet apud me quippe patruum. MERC. Peperit jam modo, Neptune. NEPT. Apage:

ΠΟΣ. Ἔστιν, ὦ Ἑρμῆ, νῦν ἐντυχεῖν τῷ Διΐ; ΕΡΜ. ὐδαμῶς, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ. ὅμως προσάγγειλον αὐτῷ. ΕΡΜ. μὴ ἐνόχλει, φημί. ἄκαιρον γάρ, ὥστε οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν ὡς τῷ παρόντι. ΠΟΣ. μῶν τῇ Ἥρᾳ σύνεστιν; ΕΡΜ. ὄχ· ἀλλ' ἑτεροῖόν τι ἐστί. ΠΟΣ. συνίημι. ὁ Γανυμήδης ἔνδον. ΕΡΜ. οὐδὲ τοῦτο· ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός. ΠΟΣ. πόθεν, ὦ Ἑρμῆ; δεινὸν γὰρ τοῦτο φῄς. ΕΡΜ. αἰσχύνομαι εἰπεῖν, τοιοῦτόν ἐστι. ΠΟΣ. ἀλλ' ὡς χρὴ πρὸς ἐμὲ θεῖόν γε ὄντα. ΕΡ. τέτοκεν ἄρτιος, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ. ἄπαγε,

tradiderint: *Jul. Firmic.* de Err. Pr. Rel. p. 20. etiam *Clemens*, ut videtur, in Protr. p. 17. C. nisi graviore menda, quod suspicor, iste locus laboret. Praeterea securis obstetriciae operam commodasse Jovi non Vulcanum, sed Prometheum alii scripserunt: *Apollodor.* I. p. 11. ὡς δ' ὁ τοῦ γενήσεως ἐνέστη χρόνος, πελέκησεν αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν Προμηθέως, ἢ καθάπερ ἄλλοι λέγουσι, τοῦ Ἡφαίστου, ὡς παρῆν ἐπὶ μαιεύσει Τρίτων Ἀθηνᾶ σὺν ὅπλοις ἀνήλατο. Is quoque tenere se non potuit quantacumque praeditus futuri providentia, quin ad pudicitiam Minervae viam adfectaret: cujus immodestae spei crimen ad Caucasum adfixus expiavit: idcirco, qui montem eum accolebant Promethei vicem miserti solis Jovi ac Minervae sacra facere noluerunt, quum contra Herculem liberatorem magna veneratione prosequerentur. Haec *Duris* Samius apud *Schol. Apollon. Rh.* ad II, 1253. *Pindari Schol.* ad O. VII, 66. Οἱ μὲν Παλαιμάονα λέγουσι ῥῖψαι τὴν τοῦ Διὸς κεφαλὴν, ὅτε Ἀθηνᾶ ἐγεννᾶτο· οἱ δὲ Ἑρμῆν· οἱ δὲ Προμηθέα. Magnum habet auctorem Prometheus & singularis ministerii testem *Euripidem* Jon. v. 455. quanquam enim hic locus non una macula sit foedatus, quin tamen huc referri debeat, minime dubitandum puto: longe aberrat *Barnesius*. Palladem autem ἔνοπλον vel σὺν ὅπλοις ex vertice patris prosiluisse Stesichoro primum adfirmanti posteri crediderunt, teste *Schol. Apollon. Rhod.* ad IV, 1310. Quod si verum est, Stesichoro recentiorem oportet fuisse Orpheum illum, qui cecinit, ὅτι τὴν Ἀθηνᾶν ὁ Ζεὺς ἀπεγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς Ὅπλοις λαμπομένην χαλκέοις ἄνδρος ἰδέσθαι, apud *Procl.* in Tim. Plat. I. p. 51. T. H.

32. Ἀδωνάτων ἱρῶν] Vulcanum tamen habuisse Minervam τὴν νύμφην γαμετὴν, testatur oraculum Byzantinum:

Νῦν τὴς ἐς φυτάνυμον ἄρμα λαχοῦσα
Ἠθμὸν ὁμοῦ ἐρυθρὸν ἐπ' ἠπείροιο φέρουσα:
Ἐνθ' Ἥφαιστος ἔχων χαίρει γλαυκῶπιν Ἀθήνην. J. B.

Ἀδωνάτων ἱρῶν] Vide Ἑρμ. c. 51. & *Eurip.* p. 728. B. M. du S.

Ἀδωνάτων ἱρῶν] Proverbiorum in numerum retulerunt *Zenobius* & *Suidas*, Ἀδώνατα θηρᾶς. Apud *Stobaeum* inter Chilonis dicta p. 45. Μὴ ἐπιθύμει ἀδώνατα. Sed ipsam hanc formulam ab *Euripide* sumsit *Noster*: in Herc. Fur. v. 318. — ἄλλως δ' ἀδωνάτων ἔοικ' ἰρῶν. T. H.

36. Οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 198. monet ἰδεῖν in Attico sermone de congressu vel colloquio dici, cujus significationis manifestissimum sit hoc loco exemplum: ibi enim illud verbi ἰδεῖν significatum alio verbo exponi, & οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν idem esse quod οὐκ ἂν ἐντύχοις αὐτῷ. In usu hujus potestatis Atticis tribuendo secutus est *Scholiastes Thucydid.* ad IV, 125. verum Grammatici veteres nimis saepe liberaliter Atticis tanquam propria donant, quae per rationem loquendi naturalem non Graecorum tantum omnium sunt communia, sed aeque in qualibet etiam lingua possunt usurpari. Istius generis est illa vis τῷ ἰδεῖν· neque enim aliter aut Latini suum *videre*, aut nos Belgae vernaculum ejusdem potestatis verbum ponere solemus. Vid. Clariss. *Dukerum* ad *Thucydidis* locum. T. H.

τέτοκεν ἐκεῖνος; ἐκ τίνος; ἐκεῖν ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος ὤν; ἀλλ' οὐδὲ [a] ἐπεσήμαινεν αὐτῷ ἡ γαστὴρ ὄγκον τινά. ΕΡΜ. εὖ λέγεις· ἐ γὰρ ἐκείνη εἶχε τὸ ἔμβρυον. ΠΟΣ. οἶδα· ἐκ τ κεφαλῆς ἔτεκεν αὖθις, ὥσωρ τ Ἀθηνᾶν· τοκάδα γὰ τ κεφαλὴν ἔχει. ΕΡΜ. ἔκ· ἀλλ' ἐν τῷ μηρῷ ἐκύει τὸ ἐκ τ Σεμέλης βρέφος. ΠΟΣ. εὖγε ὁ γενναῖος, ὡς ὅλος ἡμῖν κυοφορεῖ καὶ παντα-χόθι ὅ σώματος. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ἐστίν;

ΕΡ. Θηβαία, τ Κάδμου θυγατέρων μία. ταύτῃ συνελθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησεν. ΠΟΣ. εἶτα ἔτεκεν, ὦ Ἑρμῆ, ἀντ' ἐκείνης; ΕΡΜ. κὰ μάλα, εἰ καὶ δοξόδοξον εἶναί σοι δοκεῖ. τ μὲ γὰ Σεμέλην ὑπελθοῦσα ἡ Ἥρα, οἷα δὲ ὡς ζηλότυπός ἐστι, πείθει αἰτῆσαι τὸν Διὸς, μὴ βροντῇ καὶ ἀστραπῶν ἥκειν παρ' αὐτήν· ὡς δ' ἐπείθη, καὶ ἦκεν ἔχων καὶ τ κεραυνὸν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος· καὶ ἡ Σεμέλη μὲ ἀφθείρε ὑπὸ ὅ πυρός. ἐμὲ δὲ κελεύει ἀνατεμόντα τ γαστέρα τ γυναικὸς, ἀναχομίσαι ἀτελὲς ἔτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἐπλαμηναίων. κὰ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τ ἐκυτοῦ μηρὸν, ἐντίθησιν, ὡς ἀποτελεσθείη ἐνταῦθα, καὶ νῦν τρίτῳ ἤδη μηνὶ ἐξέτεκεν αὐτό, καὶ μαλακῶς ἀπὸ τ ὠδίνων ἔχει. ΠΟΣ. νῦν ἐν ποῦ τὸ βρέφος ἐστίν; ΕΡΜ. ἐς τ Νύσαν ἀποκο-

illene peperit? ex quo? ergo nobis nec opinantibus fuit ambiguo ſexu: ſed nec indicium fecit ejus uterus tumoris ullius. MERC. Recte ais: neque enim ille habebat foetum. NEPT. Teneo: ex capite peperit iterum, ut Minervam: puerperum enim habet caput. MERC. Neutiquam: ſed in femore ferebat ex Semele infantem. NEPT. Euge: ut bonus ille totus nobis uterum geſtat, & in omni parte corporis: at quænam eſt Semele?

2. MERC. Thebana, Cadmi filiarum una: illam congreſſus gravidam fecit. NEPT. Tum peperit, Mercuri, ejus vice? MERC. Ita plane, tametſi fidem mereri res tibi non videatur: Semelen enim dolis aggreſſa Juno (noſti gravem ejus æmulationem) inducit ad petendum a Jove cum tonitrubus ac fulminibus ut veniat ad ſe: quum morigeratus acceſſit fulmen habens, ſuccenſum eſt tectum, ipſaque Semele perit ab igne: tum me jubet, exſecto utero mulieris, deferre nondum maturum ad ſe foetum ſeptimeſtrem: poſtquam feci, perſciſſo femori ſuo indit, ut maturaretur ibi. Nunc tertio jam menſe partum edidit, atque imbecillius ex laboribus habet. NEPT. Ubinam nunc infans eſt? MERC. In Nyſam ablatum

[a] Ἐπεσήμαινεν] ἐπεσήμηνεν P. J. Marg. AIW.

46. Οὐκοῦν] G. Budaeus C. L. G. p. 908. quum in hoc loco prolato ſcripſiſſet, ἴσχον ἰλιὰ. addit: *Sed in hoc poſteriore* ἴσχον *mihi legendum videtur* ἐσχισμένους. Ita ſane legitur in cunctis, quas vidi, Edd. T. H.

47. Ἐπεσήμαινεν] Hoc an ἐπεσήμηνεν legas, nihil intereſt: certius videtur reponendum eſſe αὐτῷ ἡ γαστήρ. T. H.

51. Τοκάδα τὴν κεφαλὴν] Ridicule vocem poëticam uſurpavit. Τοκὰς κύων apud *Lycophr.* v. 316. qui matrem ſaepius ſic appellat, ut Semelen *Euripides* — τοκάδα Τὸν Διογόνου Βάκχου Hippol. v. 559. ex quo plura dedit exempla *H. Stephan.* in Theſ. Τοκὰς λέαινα *Theocrito* Eid. XXVI, 21. T. H.

52. Ἐν τῷ μηρῷ] Solent Phoenices ortum cujuspiam ab alio hiſce verbis exprimere, יצא מירכו, *egreſſus eſt ex ejus femore*: quod perinde eſt, ac *ab eo genitus eſt*, vel, *ab eo eſt oriundus*, ut liquet ex Gen. XLVI, 26. Hinc nata fabula de Baccho Thebano a Jove ortum ducente: circumſtantiae enim fictae ſunt a Graeculis, ut rationem redderent locutionis, quam ignorabant. Nomen Semelae forte fuit שמלא, quod *virginem viro maturam* apud Thalmudicos ſonat. J. C.

Ἐν τῷ μηρῷ] Haec tradiderat *Clerious* ad *Heſiodi* Theog. v. 940. T. H.

61. Ζηλότυπος] Sic antea Dial. Jun. & Jov. & de Sacrif. *Senec.* Herc. Fur. J. B.

67. Ἐμβρυον ἐπλαμηναίων] Conſentit *Cornut:* de Nat. D. c. II. Ἔτεκε δὲ ὁ τ Διόνυσον ἐκ τῆς ἰδίου μηροῦ ἐπλαμηναίων φησὶ τ Σεμέλης· pluresque alii. Ὀκτάμηνος dicitur natus apud *Stephan.* & *Suid.* in Νάξος, tributumque a Junone jam cum Baccho reconciliata Naxiis mulieribus, eas ſolas ὀκτάμηνας τίκτειν· quanquam hujus rei tam memorabilis nulla ſit apud *Diodorum Siculum* mentio V. p. 224. 225. ubi de Baccho Naxiorum fabulas perſequitur. Bacchi in lucem editi ſcenam in coelo *Lucianus* inſtruxit: plures alibi, & quidem valde diſſitis in locis: *Theocrit.* Eid. XXVI, 33. Χαίροι μὲ Διωνύσος, ὃν ἐκ Δρακάνου ποθέσσε Ζεὺς ὕπατος μεγάλαις ἰαχαῖς

cum tradidi Nymphis educandum, impoſito Dionyſi nomino. NEPT. Ergo utrumque Dionyſi iſtius & mater & pater eſt hicce. MERC. Ita quidem videtur. At abeo, aquam ipſi ad vulnus laturus, ceteraque curaturus, quæ ſolent, tanquam puerperæ.

μίσας, παρέδωκα ταῖς Νύμφαις ἀναθρέψειν, Διόνυσον ἐπονομαθέντα. ΠΟΣ. οὐκοῦν ἀμφότερα, ⁷⁵ τοῦ Διονύσου τούτου ἡ μήτηρ καὶ πατὴρ ὁδέ ἐστιν; ΕΡΜ. ἔοικεν. ἄπειμι δ' ἔχων ὕδωρ αὐτῷ πρὸς τὸ τραῦμα οἴσων, καὶ τἆλλα ποιήσων, [b] ὅσ' ἂν νομίζῃ, ὥσπερ λεχοῖ.

X.

MERCURII ET SOLIS.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

MERC.

1. SOl, ne currum egeris hodie, Jupiter ait, nec cras, neque perendie; ſed intus mane: idque temporis intervallum una eſto nox longa. Quare ſolvunto Horæ iterum equos: tu reſtingue ignem, teque recrea quiete poſt longum tempus. SOL. Inſolita hæc, o Mercuri, atque inuſitata nuncians ades: ſed numquid de via aberrare viſus ſum in curſu, & extra limites equos agere, idque mihi ſuccenſet, & propterea noctem triplo majorem die facere conſtituit? MERC. Nihil quidem tale: neque ſemper illud erit: ſed ita nimirum uſus eſt, ut noctem ſibi fieri productiorem velit. SOL.

ΕΡ Μ.

Ὦ Ἥλιε, μὴ ἐλάσῃς τήμερον, ὁ Ζεύς φησι, μηδὲ αὔριον, μηδ' ἐς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' ἔνδον μένε· καὶ τὸ μεταξὺ μία τις ἔστω νὺξ μακρά, ὥστε λυέτωσαν μὲν αἱ Ὧραι αὖθις τοὺς ἵππους, σὺ δὲ σβέσον τὸ πῦρ, καὶ ἀνάπαυε σεαυτὸν μακρᾷ σταθμῷ. ΗΛ. καινὰ ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀλλόκοτα ἥκεις [c] παραγγέλλων. ἀλλὰ μὴ ὡδαίειν τι ἔδοξα ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ ἔξω ἐλάσαι τῶν ὅρων, κἀτά μοι ἄχθεται, καὶ τὴν νύκτα τριπλασίαν τῆς ἡμέρας ποιῆσαι διέγνωκεν; ΕΡ. οὐδὲν τοιοῦτον· οὐδ' ἐς ἀεὶ τοῦτο ἔσται. δεῖται δέ τι νῦν αὐτὸς ἐπιμηκεστέραν γενέσθαι οἱ τὴν νύκτα. ΗΛ. ὦ

[b] Ὅσ' ἂν] ἃ ἂν A. P. Margo Ald. [c] Παραγγέλλων] Priores Edd. ὡδαγγέλων. Sola F. ὡδαγγέλων.

ἐπιγουνίδα θήκατο λύσας· quem locum ignorare ſe fatetur *Burmann.* ad *Ovid.* Metam. III, 314. potuerat didiciſſe ex *Diodoro Siculo* III. p. 140. qui Poëtae in Hymnis iſtos verſus ponit: Οἱ μὲν γὰρ Δρακάνῳ σ', οἱ δ' Ἰκάρῳ ἠτιμώσατο Φασιν, οἱ δὲ Νάξῳ, δῖον γίνεσθαι Εἰραφιῶτα, Οἱ δὲ σ' ἐπ' Ἀλφειῷ πολεμωῷ βαθυδινήεντι &c. Homeri ſint an verius Herodoti, ſub cujus nomine duos profert *Schol. Apollon. Rh.* ad II, 1215. nunc diſceptare non vacat; neque etiam, rectene an ſecus veterum Scholiaſtarum eruditiſſimum magni erroris inſimularit *G. Cuper.* Obſ. IV. p. 89. Id notandum, Δράκανον hic ſcribi, quemadmodum a *Strabone* & in *Euphorionis* Epigrammate, quum Δράκοντον *Stephanus* habeat: quod ne temere cum *Berkelio* mutes, intercedit *Nonn.* Dion. IX, 16. Καί μιν (Bacchum de femore Jovis prodeuntem) ἔτρεφε Δρακόντοιο λιχαίνων ἀμφὶ κολωνῷ Πηχυῖ κολεπηδὸν ἀπὸ σκοπέλοιο Μαιήεις Ἑρμῆς Ἠερόθεν πεπάτηλο — Hic etiam de patre rubentem Dionyſum Mercurius excipit: eundem puerum in coelum ferens a Bathycle fuit effictus in Amyclaei throno, teſte *Pauſan.* III. p. 255. De nymphis Bacchi nutricibus *Burmannus* dicto loco, & inprimis, quem advocat, *Iſ. Caſaubon.* de Satyr. Poeſ. p. 35. nobis enim in luculentiore materia nunc morari non lubet. *T. H.*

72. Ἐς τὴν Νυσσαν] *Callimach.* Hym. Jovis. *J. B.*

78. Ὅσ' ἂν] Angl. ἃ. *J. B.*

82. Αἱ Ὧραι] Ex *Homero.* *J. B.*

Αἱ Ὧραι] *Heſ.* Θεογ. 901. *Ovid.* Met. II, 118. *M. du S.*

85. Παραγγέλλων] Flor. ὡδαγγέλων, ſpatiolo ante λ relicto, quod alteri literae ſufficiat. Legi debuit ὡδαγγέλων, quanquam cunctae poſt primam Edd. expreſſerint ὡδαγγελῶν· quod quidem hoc in loco ſane non eſt opportunum: καινὰ ΤΑΥΤΑ poſtulat παραγγέλλων. Porro in ſcriptis Codd. nihil eſt frequentius, quam ut altera duplicatarum omittatur. Mox recte ἀγγελῶν· tametſi in *Flor.* ſit ibi quoque ἀγγέλων. *T. H.*

πῶ δὲ ᾖ ἐστὶν, ἢ πόθεν ἐξεπέμφθης ἀγγελῶν ταῦτά μοι; EP. ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τ' Ἀμφιτρύωνος γυναικὸς, ἣ σύνεστιν. ΗΛ. ἐρῶν αὐτῆς; εἶτα οὐχ ἱκανὴ νὺξ μία; EP. ὑδαμῶς. τεχθῆναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τ ὁμιλίας ταύτης μέγαν, καὶ πολύαθλον θεόν. τοῦτον οὖν οὐ μιᾷ νυκτὶ ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον. ΗΛ. ἀλλὰ τελεσιουργείτω μὲν ἀγαθῇ τύχῃ.

Ταῦτα δ' ἦν, ὦ Ἑρμῆ, οὐκ ἐγίνετο ὅπῃ τῷ Κρόνῳ, (a αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμὲν) οὐδ' ἀπόκοιτος ἐκεῖνος b παρὰ τ Ῥέας ἦν, οὐδ' ἀπολιπὼν ἂν τ οὐρανὸν ἐν Θήβαις ἐκοιμᾶτο· ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ἦν ἡ ἡμέρα, νὺξ δὲ κατὰ μέτρον τὸ αὐτῆς ἀνάλογον ταῖς ὥραις· ξένον δὲ, ἢ παρηλλαγμένον οὐδέν. οὐδ' ἂν ἐκοινώνησέ ποτε ἐκεῖνος θνητῇ γυναικί. νῦν δὲ δυσὶν γυναίοιν ἕνεκα χρὴ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, ἡ ἀκαμπεστέρους μὲν γενέσθαι τοὺς ἵππους ὑπὸ τ ὀργίας, δύσοπτον δὲ τ ὁδὸν, ἀτριβῆ c μένουσαν ἐξ τριῶν ἡμερῶν, τοὺς δ' ἀνθρώπους ἀθλίους ὑπὸ σκότου ἀφανεῖς. d τοιαῦτα ἀπολαύσουσ τ Διὸς ἐρώτων, ἢ καθεδοῦσ τῶν μελλόντων, ἕστ' ἂν ἐκεῖνος ἀποτελέσῃ τὸν ἀθλητὴν, ὃν λέγεις, ὑπὸ μακρῷ τῷ ζόφῳ. EP.

Ille autem ubi est, aut unde missus tu, ut hæc mihi nunciares? MERC. Ex Bœotia, Sol, ab Amphitryonis uxore, cum qua una est. SOL. Scilicet illam amans: tum porro non satis est una nox? MERC. Neutiquam: creari enim aliquem oportet ex illo congressu magnum & multis certaminibus insignem Deum: is talis ut una nocte absolvatur, fieri non potest. SOL. Quin ergo, quod bene vortat, consummato.

2. At illa certe, Mercuri, non fiebant ætate Saturni (sumus autem soli sine arbitris) neque secubabat ille a Rhea, nec relicto cœlo Thebis in lectum ibat: sed dies erat dies, & nox itidem pro mensura sua exacta ad anni tempestates; insolens vero, aut præter ordinem mutatum nihil; nec unquam ille rem habuisset cum mortali femina. Nunc contra miseræ mulieris ergo cuncta sunt sursum deorsum vertenda: minus agiles fiunt equi quiescendo; via difficilior, non terenda quippe per continuos tres dies; homines interea misere in caligine degent: hos scilicet fructus capient ex Jovis amoribus, sedebuntque expectantes usque dum ille perficiat athletam, quem dicis, inter longas istas tenebras. MERC. Ta-

a Αὐτοὶ] Schol. V. notat variam lectionem, μόνοι. Ea est in L. J. Pro ἐσμὲν Margo A1W. ἰσμὲν. b Παρὰ] Ita F. J. V2. S. A. Reliquae περί. H. Stephan. Thes. T. II. p. 293. etiam παρά. c Μένουσαν] Sic scribitur in A. P. L. J. V2. Marg. A1W. Ceterae μὲν ἴσαν. d Τοιαῦτα] τοιοῦτον P. L.

3. Αὐτοὶ γὰρ] Γράφεται, μόνοι γάρ. V.

95. Ἐρῶν αὐτῆς; εἶτα οὐχ ἱκανὴ νὺξ μία] Male ordinatae sunt personae. Denunciat nempe Mercurius Soli Jovis nomine, ut in tres dies solitum equorum cursum sistat; opus namque Jovi esse tempus trinoctium. Rogat Sol Mercurium, ubi Jupiter sit, vel unde ipse missus veniat. *Ex Boeotia*, inquit ille, *venio ab uxore Amphitryonis, quacum Jupiter concumbit, amore ejus captus. Et una nox non sufficit?* subjicit ille. Patet τὰ, ἐρῶν αὐτῆς, pertinere ad verba Mercurii, atque ita digerendas esse personas; EP. Ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τ' Ἀμφιτρύωνος γυναικὸς, ἣ σύνεστιν, ἐρῶν αὐτῆς. ΗΛ. Εἶτα οὐχ ἱκανὴ νὺξ μία. J. J.

Ἐρῶν αὐτῆς] Nihil mutandum censeo. Non ignarus Sol, quam proclivis in amorem esset Jupiter, statim ac cum fœmina eum esse audisset exclamat, *Amans! Scilicet.* Frigebit si Mercurio tribuatur. M. du S.

3. Αὐτοὶ] L. & Ed. J. μόνοι. Sed glossema pro ipso vocabulo rariore, ut fere fit, in ipsum textum receptum est. V. Ὀν. c. 34. & Ὀρχ. c. 4. Xenoph. Ed. St. p. 130, 33. ubi delendum μή. & Plat. Ed. Pas. p. 142. B. M. du S.

Αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμὲν] Consueta loquendi formula αὐτοὶ γὰρ ἐσμὲν, *soli sumus & sine arbitris*, qua tum potissimum utuntur, si quis liberius quiddam, quod alios, si adsint, possit offendere, sit dicturus. Vid. Aristoph. Acharn. v. 503. Thesmoph. v. 479. Plato de LL. VIII. p. 910. E. Philostr. V. A. T. VI. p. 271. Μίλας ησάμην δὲ ὁ Τίτος τὰς παρούσας, αὐτοὶ, εἶπεν, ἦμεν Τυανεῦ, γεγόναμεν de V. S. II. p. 618. v. 36. πεύσῃ ἐπειδὴ αὐτοὶ γενώμεθα. Αὐτὸς pro *solus*, *sejunctus ab aliis*, etsi satis sit usitatum, est tamen, ubi fefellerit Interpretes: Theocr. Eid. IV, 15. — αὐτὰ λίλαιστας Τὼς ια — XXVI, 2. — αὐταὶ ἰοῦσαι, *solae*, *sine virorum comitatu*: hoc si D. Heinsio, quod alioqui satis sciebat, fuisset in promtu, verissimam lectionem non iviſſet mutatum Eid. XVIII, 12. Philostr. de V. S. II. p. 604. v. 12. ἐκαθήμεθα ἐσκληϊότες οἱ μὲ παῖδες & οἱ παιδαγωγοὶ μόνοι, τὰ μειράκια δὲ αὐτοί. Ita sumendum

Tace, Sol, ne infortunium tibi adferant iſti ſermones. Ego vero ad Lunam properans & Somnum, renunciabo iis etiam, quæ Jupiter mandavit; illa quidem ut lente progrediatur, Somnus autem ne remittat homines, ignoraturos nempe tam longam extitiſſe noctem.

σιώπα, ὦ Ἥλιε, μή τι κακὸν ἀπολαύσῃς τ λόγων· ἐγὼ δὲ πρὸς τ Σελήνην ἀπελθὼν καὶ τ Ὕπνον, ἀπαγγελῶ καὶείνοις, ἅπερ ὁ Ζεὺς [e] ἐπέστειλε, τ μὲ σελήνῃ προβαίνειν, τ δὲ ὕπνον μὴ [f] ἀνιέναι τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἀγνοήσουσι μακρὰν ἔτω τ νύκτα γεγενημένην.

XI.

VENERIS ET LUNÆ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ.

V E N.

1. QUid iſta, Luna, dicunt facere te? quum adverſus Cariam veneris, ſiſtere te bigas, & deſpectare in Endymionem dormientem ſub divo, quippe venatorem; aliquando etiam deſcendere ad ipſum ex media via? L U N. Sciſcitare, Venus, ex filio tuo, qui mihi horum cauſa. V E N. Hem: ille inſolenter injurioſus eſt: en, in me matrem qualia deſignavit, nunc in Idam deducens Anchiſæ Ilienſis gratia; alias in Libanum, ad Aſſyrium illum adoleſcentulum, quem quum & Proſerpinæ amabilem fecit,

Α Φ Ρ Ο.

Τί ταῦτα, ὦ Σελήνη, φασὶ ποιεῖν σε; ὁπότ' ἂν ἔλθῃ τ Καρίαν γένη, ἵστάναι μέν σε τὸ ζεῦγος ἀφορῶσαν ἐς τ Ἐνδυμίωνα καθεύδοντα ὑπαίθριον, ἄτε κυνηγέτιν ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ καταβαίνειν ἐπ' αὐτὸν ἐκ μέσης τ ὁδοῦ; ΣΕΛ. ἐρώτα, ὦ Ἀφροδίτη, τὸν σὸν υἱόν, ὅς μοι τούτων αἴτιος. ΑΦΡΟ. ἔα. ἐκεῖνος ὑβριστής ἐστιν· ἐμὲ γοῦν αὐτοῦ τ μητέρα οἷα δέδρακεν, ἄρτι μὲν ἐς τ Ἴδην κατάγων, Ἀγχίσου ἕνεκα τ Ἰλιέως, ἄρτι δ' ἐς τὸν Λίβανον ἐπὶ τὸν Ἀσσύριον ἐκεῖνα μειράκιον, ὃν καὶ τῇ Περσεφάττῃ ἐπέρασον ποιήσας.

ἐξ

[e] Ἐπέστειλε] Ita G. L. J. Vr. Marg. AIW. In reliquis Edd. ἐπέστειλε. [f] Ἀνιέναι] In aliis ſcribi ἀνεῖναι notatur a Schol. V.

22. Μὴ ἀνιέναι] Γράφεται, μὴ ἀνεῖναι. V.

dum in Nigr. §. 18. αὐτῇ φιλοσοφίᾳ. Non aliter apud Latinos *ipſe*: Serv. ad AEn. VIII, 682. *apud Actium Antonium & Cleopatram navali certamine prope ipſe* (Agrippa) *ſuperavit*. Vid. J. Fr. Gronov. de Cent. & Unc. Uſ. Ἀττικῆγ. II. p. 513. C. A. Dukerum ad Thucyd. III. p. 208. n. 84. V. p. 354. n. 60. T. H.

4. Παρὰ] Mendoſe hic in plerisque περί. Fl. J. S. & A. recte παρά. V. Δικ. c. 37. μηδὲ μίαν νύκτα ἀπὸ τοῦ γιγνώσκειν παρ' ἡμῶν. Ἐτ. Δ. X. abſque præpoſitione uſurpat ἀπόκειται. M. du S.

5. Ἐκοιμᾶτο] Κοιμᾶσθαι, στωμῦλαι, πονηρῶ, καθεύδω, verba quibus utitur, pro Latino *ſolere*. J. B.

12. Μὴ ἔσαν] Male Angl. μόνοναν. Nullus enim ſenſus eſſet. J. B.

Μόνοναν] Sic duce Angl. Cod. & auctoritate P. L. & Ed. J. accedente, correximus. In reliquis omnibus legitur μὴ ἔσαν, quod vel ſine ulla auctoritate ilico mutandum fuerat. M. du S.

21. Ἀπέστειλε] Scribe ex Mſ. ἅπερ ὁ Ζεὺς ἐπέστειλε, *quæ Jupiter mihi mandavit*. J. G. G.

Ἐπέστειλε] Genuina lectio, quam præter Mſ. Gr. habent etiam L. & Ed. J. vulgatæ ἀπ— mendoſe. M. du S.

Ἀπέστειλε] Idem mendum hactenus occupat *Lyſidis* Epiſtolam in fine: φασὶ δὲ ὅτι ἡ Δαμὼ θυάσκουσα βιαιολίᾳ τῇ ἑαυτῆς θυγατρὶ τὰν αὐτὰν ἐπιστολὰν ἀπέστειλεν lege ἐπέστειλεν ἐπιστέλλειν ἐπιστολάν, quod paulo ante ἐπισκάπτειν ἐπίσκαψιν. Ἐπιστολαί, ἐντολαί, ἐπιταγαί. Heſych. Vid. Stanl. ad AEſchyl. P. V. v. 3. T. H.

31. Ἐμὲ γὰρ αὐτῆ τὸν μητέρα] *Ariſtæn.* I. Ep. 8. τὴν ἑαυτῶν ἕτρωσαν ἐκεῖνοι μητέρα. ibi vide *Joſ. Mercer.* T. H.

34. Τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον] Τὸν Ἄδωνιν. F. G.

Ἀσσύριον] Hic Aſſyrius eſt pro Syro: verba haec ſæpe miſcent veteres; quod fecit in hac ipſa re *Bion*, cujus vide luctum Adonidis in Eid. I. J. C.

Τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον] Perquam eleganter *Alciphr.* I. Ep. 39. σὺ δὲ ἡμῖν μόνη τ Ἄδωνιν ἀνεψύχεις.

μὴν

ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με τ' ἐρώμενον· ὥστε πολλάκις ἠπείλησα, εἰ μὴ παύσεται τοιαῦτα ποιῶν, κλάσειν μὲν αὐτῷ τὰ τόξα, καὶ τ' Φάρετραν, περιαιρήσειν δὲ καὶ τὰ πτερά· ἤδη δέ ποτε καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐνέτεινα εἰς τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ· ὁ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως τοπαραυτίκα δεδιὼς, καὶ ἱκετεύων, μετ' ὀλίγον ὑπελέληται ἁπάντων.

ἈΤΑΞ εἰπέ μοι, καλὸς ὁ Ἐνδυμίων ἐστίν; ὑπαραμύθησον γὰρ ἔτω τὸ δεινόν. ΣΕΛ. ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλὸς, ὦ Ἀφροδίτη, δοκεῖ, καὶ μάλιστα ὅταν [a] ὑποβαλλόμενος ὑπὸ τ' πέτρας τ' χλαμύδα καθεύδῃ, τῇ λαιᾷ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια, ἤδη ἐκ τ' χειρὸς ὑποῤῥέοντα· ἡ δεξιὰ δὲ, περὶ τ' κεφαλὴν ἐς τὸ ἄνω ὑπικεκλασμένη, ὑπιπρέπει τῷ προσώπῳ [b] περικειμένη· ὁ δὲ ὑπὸ τῦ ὕπνου λελυμένος, ἀναπνέει τὸ ἀμβρόσιον ἐκεῖνο ἄθμα. τότε τοίνυν ἐγὼ ἀφοφητὶ καλιῦσα, ἐπ' ἄκρων τ' δακτύλων βεβηκυῖα, ὡς ἂν μὴ ἀνεγρόμενος ἐκλαραχθείη· οἶσθα· τί ἂν ἦν σοι λέγοιμι τὰ μὲν ταῦτα· πλὴν ἀπόλλυμαί γε ὑπὸ τῦ ἔρωτος.

ex dimidia parte mihi ſubripuit meos amores. Atque adeo ſæpe comminata fui, niſi deſiſtat talia facere, me confracturam eſſe ejus arcus & pharetram, imo etiam circumciſuram alas: quin jam plagas ipſi intentavi in nates ſandalio: is autem neſcio quo pacto, in præſentia quidem timefactus & ſupplex, poſt paulo oblitus eſt omnium.

2. At dic mihi, pulcerne Endymion eſt? malum enim hoc maxime ſolatio mitigetur. LUN. Mihi quidem ſane pulcer, o Venus, videtur; tumque maxime, quando ſubjecta ſuper rupem chlamyde dormit, ſiniſtra tenens jacula ex manu pene defluentia: dextra vero circa caput ſurſum reflexa admodum decet faciem ambiens: ipſe vero ſomno ſolutus efflatum reciprocat ambroſium illum halitum. Tunc ergo ſine ullo ſtrepitu delapſa, ſummisque pedum digitis innixa, ne expergefactus ſubito conturbetur; rem noſti: quid ergo tibi porro dicam, quæ conſequuntur: hoc tantum, diſpereo amore.

XII. VE-

a Ὑποβαλλόμενος] Hunc in modum P. L. Margo *AIW.* Priores Edd. ἐπιβαλλ. b Περικειμένη] ἐπικειμένη L.

μήπου καλλειφθέντα αὐτὸν ὑπὸ σῦ τ' Ἀφροδίτης ἡ Περσεφόνη ᾠδαλάβῃ ibi *Berglerus* opportune hunc *Luciani* locum adnotavit. Vid. *Orphei* Hymn. LV. *T. H.*

36. Ἐξ ἡμισείας] V. *Theocr. Scholiaſten. Barthius* Adv. p. 124. laudat *Bionis* Idyll. I. v. 54. Proſerpinæ fabulam tangit *Ovid.* Met. X. 519. *M. du S.*

41. Τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ] Sic Dial. Jovis, Herc. & Æſc. Dixerunt ad illud *Perſ.*

Solea puer objurgabere rubra. *J. B.*

47. Ὑποβ.—] P. &. L. pro ἐπιβ. *M. du S.*

Ἐπιβαλλόμενος] Defendi poterat: ſed commodius eſſe, quod dedimus, nemo facile diffitebitur. *Noſter* alibi, πορφυρίδας ὑποβεβλημένος. *Theocrit.* Eid. XXVII, 53. Ἀλλ' ὑπὸ σὺς πίτυλους ἁπαλὸν νάκος ὑπὸ βάλλω. *T. H.*

50. Ἐπικεκλασμένη] Sic de Merc. cond. c. 3. *laxa cervix*, *Perſ.* ſic ὄμμα κεκλασμένον. *J. B.*

56. Οἶσθα τί ἂν ἦν] Nullae Edd. poſt οἶσθα diſtinctionem habent, niſi quod in *V2.* ἐκλαραχθείη, οἶσθα, τί ἂν ἦν &c. Tantilla res Interpretibus errandi fuit cauſa. *T. H.*

64. Καθαιρεῖς] Dixi ad *Petron.* Clar. *Caſaub.* ad *Theophr.* *J. B.*

67. Ἐς ἰμὰ τὴν μητέρα ὑβρίζεις] Migrare *Lucianum* illam Grammaticorum legem, quae diſcrimen ponit inter ὑβρίζειν τινὰ & εἰς τινα *Kuſterus* obſervat ad *Ariſtoph.* Plut. v. 900. Dicemus ad Soloec. c. X. Par eſt Veneris de filio Cupidine querela in *Apollon. Rh.* Argon. III, 94. ubi plura ſunt, quae cum Lucianeis componi merentur. *T. H.*

68. Ῥέαν] *Opem* vertit *Lactantius*, quem vide I, 13. Eadem & *Cybele* audit & *Mater Deum* & *Berecynthia*. V. *Julian.* Or. V. & *Salluſt.* in libro de Diis c. 4. *M. du S.*

75. Ἄττιν] De nomine hujus non adeo conſentiunt Auctores. Ab *Ovidio* & *Catullo* vocatur *Atys*. *Diod. Sic.* III. eum vocat Ἄττιν. Apud *Macrobium* Sat. I. 21. legas *Attinis* & *Attinem*, quaſi a nominativo Ἄττις, vel Ἄττιν. *Lucianus* neminem, quod ſcimus, ſecutus, nominat eum Ἄττιδα. niſi fortaſſe idem etiam ſit ille, cujus meminit ſub eodem nomine in Achaicis *Pauſanias*. *E. L.*

Ἄττη] In varia abeunt Codd. Ἄττης hic in omnibus. At mox *Fl.* rectius Ἄττι, uti recte etiam in Ἰναχ. c. 27. in omnibus legitur, quanquam & ibi O. Ἄττιδα habet. *M. du S.*

Ibid. Οἱ Κορύβαντες] Dixerunt ad *Claudian.* 1. de Rapt. Proſ. *J. B.*

76. Πῆχυ] *Eraſmus* vertens, *penem enſe deſecat*, in errorem ridiculum traxit *Benedictum* & alios: melius huic locutioni conſultum in Dea Syr. §. 50. τέμνει.

XII.

VENERIS ET CUPIDINIS. ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

VEN.

1. O Fili Cupido, vide, qualia facis: non ea, quæ in terra contingunt, dico, quæcumque homines inducis, ut in se quisque aut alii in alios admittant; sed etiam quæ in cœlis: qui Jovem quidem multas in formas conversum identidem exhibes, eum mutans in quodcumque tibi commodum videtur, Lunam deducis ex cœlo, Solem apud Clymenen commorari nonnunquam cogis oblitum cursus ordiendi: nam quæ in me genitricem committis, confidenter quasi jure tuo facis. Sed tu, audaciſſime, Rheam etiam ipsam jam vetulam & matrem tot Deorum impulisti, ut puerum amet, Phrygiumque istum adolescentulum appetat. Nunc illa furit opera tua; junctisque leonibus & adsumtis in comitatum Corybantibus, qui scilicet fanatici sint & ipsi, sursum deorsum Idam circumvagantur, hæc ululatus edens ob Attin, Corybantes autem, hic conscindit sibi ense cubitum, ille effusa coma fertur furiatus per montes, alius tibiam inflat adunco cornu,

ΑΦΡΟ.

Ω Τέκνον Ἔρως, ὅρα οἷα ποιεῖς. εἰ τὰ ὀπ τῆ γῆ λέγω, ὁπόσα τὺς ἀνθρώπυς ἀναπείθεις καθ' αὑτὸ ἢ κατ' ἀλλήλων ἐργάζεαδ, ἀλλὰ ϗ τὰ ὀν τῷ ὑρανῷ· ὃς τ μὲν Δία πολύμορφον ὀπιδεικνύεις, ἀλλάττων ἐς ὅ, τι ἄν σοι ὀπὶ ϗ καιρῦ δοκῆ· τ Σελήνην δὲ καθαιρεῖς ἐκ ϗ ὑρανῦ, τὸν Ἥλιον δὲ πῶδὸ τῆ Κλυμένη βραδύνειν ἐνίοτε ἀναγκάζεις, ὀπιλελησμένον τ ἱππασίας. ἀ μ γὸ ἐς ἐμὲ τ μητέρα ὑβρίζεις θαῤῥῶν ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ, ὦ τολμηρόταλε, ϗ τ Ῥέαν αὐτὴν γραῦν ἤδη, ϗ μητέρα τοσούτων θεῶν, ἀνέπεισας παιδεραςεῖν, ϗ τὸ Φρύγιον μειράκιον ἐκεῖνο ποθεῖν· ϗ νδν ἐκείνη μέμηνεν ὑπὸ σῦ, ϗ ζθυξαμένη τὺς λέοντας, πῶδαλαβοῦσα ϗ τὺς Κορύβανλας, ἅτε μανικὺς ϗ αὐτὺς ὄντας, ἄνω ϗ κάτω τ Ἴδην πῶπολεῖσιν· ἡ μὲν, ὀλολύζυσα ὀπὶ τῷ Ἄττη· οἱ Κορύβανλες δὲ, ὁ μὲν αὑτὸ, τέμνε ξίφει τὸν πῆχυν, ὁ δὲ, ἀνεὶς τ κόμην, ἴεται μεμηνὼς ὄρ τ ὀρῶν· ὁ δὲ, αὐλεῖ τῷ κέρατι·

μοῦνται τε τὺς πήχεας. Cybeles & Bellonae sacrorum erat pars, ut Galli & Bellonarii brachia sibi cultris aut securiculis cruentarent: *Propert.* II. El. 18. *Cur aliquis sacris laniat sua brachia cultris?* Vid. *Maneth.* I, 244. V, 179. *Senec.* de Vit. Beat. c. 27. Plura suppeditabit, si quis in re nota desideret, *N. Heins.* ad *Valer. Flacc.* III, 234. *T.H.*

78. Αὐλεῖ τῷ κέρατι] Antequam Pronomus invenisset αὐλὺς εἰς ἅπαν ἁρμονίας ἔχοντας ἐπιτηδείως, triplex tibiarum fuit genus, Doriæ, Lydiæ, Phrygiæ, ut ostendit *Pausan.* IX. p. 734, 735. Phrygiis sive τοῖς Ἑλύμοις, quarum in sacris Rheae usus erat praecipuus, additum fuit κέρας ἀναντῦον, *aduncum cornu & reflexum*, teste *Poll.* IV, 74. *Athenaeus* itidem exponens Jonis illud, ἐκτύτου ἄγων βαρὺν αὐλὸν τριχορῖ ῥυθμῷ, ἅτω λέγων, inquit, τῷ Φρυγίῳ βαρὺς ϗ ὀτ, παρ' ὃ ϗ τὸ κέρας αὐτῷ προσάπτουσιν ἀναλογοῦν τῷ τ σαλπίγγων κώδωνι. IV. p. 185. A. Scio nihil absurdi commissurum, qui τριχορῖα ῥυθμῶν exposuerit, *concitos, incitatos modos*: praeterea, sic digeri posse poetae verba in jambos, ut per metri legem τριχορῖ ῥυθμῷ sollicitare non sit integrum: verum, quandoquidem in laceris reliquiis, praesertim brevissimis, ratio versuum constituendorum admodum est lubrica, vix eripi mihi patiar, quin legendum putem τριχορῖ ῥυθμῷ, insolentiore quidem vocabulo, sed cui fulcrum supponit *Nicander* a *Stephano* etiam indicatus Ther. v. 521. τριχορῖ πάγῳ quo nihil est aptius ad inconditum illum tibiae Phrygiae & gravem sonum significandum, quem adglutinatum cornu exasperabat. Κερασφόρον αὐλὸν dixit *Aristid. Quintil.* III. p. 147. qui Lunae fuerit ob figuram falcatam consecratus: ϗ τ κερασφόρον αὐλὸν ἀπῆψαν αὐτῇ (σελήνῃ) τῷ μηνοειδεῖ τὸ σχήματος παραπλήσιον ὄντα, ϗ βαρύτατον ἴσως προσλαμβανόμενον κατὰ τὴν ἐκφώνησιν· προσλαμβανόμενον autem *ei tentiores* τόνῳ Ἀφροδίσιος τ ὑπάτης ἐπὶ τὸ βαρὺ ἔταξαν, ut *Plutarchus* ait de Anim. Procr. p. 1029. B. verum ex rei Musicae scriptoribus ista possunt accuratius cognosci. Hinc manifestum est, cur tibiam Berecynthiam vel Phrygiam appellarint κέρας sive *cornu*: Latini quidem frequentissime: *Seneca* Troad. v. 781. *Revocante flexo concitos cornu modos.* Interea dum quis explanandum suscipiat, quid sit *revocare modos*, legerim equidem, *Reboante*; quod quam proclivi lapsu depravari potuerit

ὁ δὲ, ὀπιθομβεῖ τῷ τυμπάνῳ, ἢ ὀπικλυπεῖ τῷ κυμβάλῳ· ἐν ὅλως, θόρυβος καὶ μανία τὰ ἐν τῇ Ἰδῃ ἅπαντά ἐστι. δέδια τοίνυν ἅπαντα, δέδια τὸ τοιοῦτο ἢ τὸ μέγα σε κακὸν τεκοῦσα, μὴ ἐκμανεῖσά ποτε ἡ Ῥέα, ἢ καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ οὖσα, κελεύσῃ τοὺς Κορύβαντας συλλαβόντας σε διασπάσαι, ἢ τοῖς λέουσι προβαλεῖν· ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὁρῶσα.

ΕΡ. Θάρρει μῆτερ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέουσιν αὐτοῖς ἤδη ξυνήθης εἰμί. καὶ πολλάκις ἐπανακλὰς ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ τὴν κόμης λαβόμενος, ἐποχοῦμαι αὐτοῖς· οἱ δὲ, σαίνουσί με, καὶ τὴν χεῖρα δεχόμενοι ἐς τὸ στόμα, περιλιχμησάμενοι ἀποδιδόασί μοι· αὐτὴ μὴ γὰ ἡ Ῥέα, ποτὲ ἂν ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη οὖσα ἐν τῷ Ἀττῃ; καίτοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δικαίως τὰ καλὰ αἰᾷ ὄντα; ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῶν

alius bombum excitat pulso tympano, aut increpat cymbalo: & in summa, tumultus furorisque in Ida omnia sunt plena. Pertimesco igitur cuncta: metuo tale quiddam ego, quae te magnum malum peperi, ne quando plane in furorem acta Rhea, vel dixero potius mentis suae compos jubeat Corybantas comprehensum te discerpere, aut leonibus objicere: ista timeo in periculo te versantem videns.

2. CUP. Bono esto animo, mater, quandoquidem & leonibus ipsis jam familiaris sum, & saepe conscensis eorum tergis, prehensaque juba tanquam habenis eos rego: illi vero adulantur mihi, & manum acceptam in os delambentes restituunt: de ipsa vero Rhea, quando tandem illa otium agat, adversum me ut quicquam conetur tota in Attide occupata. At porro quid ego delinquo, si ostendam pulcra, qualia sunt? vosmet autem ipsae desiderio teneamini pul-

rit in, *revoante, revocante*, obscurum non est. *Lucret.* IV, 549. *Aut reboant raucum retrocita cornua bombum*: ubi *retrocita* non intelligo, quod voluerunt, *ultro citroque ducta*, nonnullis etiam pejus interpretantibus de tuba, sed *arcuatione, curvata, retro flexa*. Ejusmodi veterum explicatio ad marginem olim adscripta peperit, ut mihi quidem videtur, hujus versiculi scripturam in quibusdam Codd. & Edd. adulteratam, *Et reflexa retro dant cornua barbara bombum*. Quae conatus est *Is. Vossius* ad *Catull.* p. 228. haud scio an alios, me certe adstipulatorem non habent. Haec non parum valent ad firmanda, quae scripsit *J. Fr. Gronovius* Obs. I. c. 17. ad finem. *Apul.* de Deo Socr. p. 49. *AEgyptia numina ferme* (gaudent) *plangoribus, Graeca plerumque choreis, Barbara autem strepitu cymbalistarum & tympanistarum & choraularum. Choraularum* a *Salmasio* restitutum Pl. Ex. p. 87. A. verissime, ut collatus hic ipse *Luciani* locus evincit. *T. H.*

79. Τυμπάνῳ] Tympanum intelligendum minus, quod manibus a saltantibus pulsabatur; cujus sonus voce βόμβος recte exprimitur. Cymbalum vero fuit instrumentum constans duobus hemisphaeriis aeneis & concavis, quae collidebantur, & quorum sonitus voce κτύπος commode describitur. Vide de Cymbalo dicta in Additam. ad Adnot. *Henr. Hammondi* 1 Corinth. XIII, 1. *J. C.*

81. Δέδια τοίνυν ἅπαντα] Mirum si hic nihil est otiose positum, & plane κίβδηλον. Mea quidem sententia scripserat *Lucianus*, δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο, mediaque illa, ἅπαντα δέδια, pro spuriis habeo, quae mala manus temere ex praecedentibus repetierit. *J. J.*

Δέδια τοίνυν ἅπαντα] Δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο, vel, si mavis, τι τοιοῦτο, ejectis, quae sensum inutiliter onerant, legendum esse *J. Jensio* prorsus adsentior. Ἀποματόεσθαι notat *H. Stephan.* in Thes. T. II. p. 769. *aliquando capi pro simplici μαίνεσθαι, & significare*, furere, insanire, *vel*, vehementer insanire, vehementi furore esse percitum: quemadmodum in hoc *Luciani* loco ἐκμανεῖσα, *furore percita*, ὠμανεῖσα. Secutus est eam rationem *Guyetus*; & merito quidem: argutius enim dicit Venus; *metuo equidem, ne plane in furorem versa Rhea, aut magis etiam sui compos sanaque mente restituta, te discerpi jubeat a Corybantibus*, quam si contra orationis ordinem invertat. Ἐν αὐτῇ scribas, an ἐν αὐτῇ vel ἑαυτῇ, nihil interest; haec enim frequentissime commutantur. Praeterea languidum illud & male conglutinatum, ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὁρῶσα, vix fero: quanto rotundius & Venere, ni fallor, dignius exibit, ταῦτα νῦ Δία, κινδυνεύοντά σε ὁρῶ. *T. H.*

83. Ἀποματοῦσα] Id est, μανεῖσα. *F. G.*

84. Ἐν αὐτῇ] Ἐν αὐτῇ, id est, ἐν ἑαυτῇ, *sana*. *F. G.*

85. Κελεύσῃ τοὺς Κορύβαντας &c.] Queritur hic Venus cum Cupidine suo, quod ille non modo pro lubitu agat cum hominibus, sed & cum Deis; quin quod ipsam quoque Rheam vetulam fecerit παιδᾶσθαι, & amore insanientem cum insanientibus Corybantibus discurrere. Propterea ait se vereri, ne Rhea, ubi tamdem mentem a furore collegerit; vel potius dum in eo furore persistat, immittat in eum Corybantes, a quibus discerpatur. Hunc praecedentium, eorumque, quae posui, verborum sensum esse puto; atque adeo videri possit excidisse τὸ, μανίᾳ, ut sit, ἴστι ἐν αὐτῇ μανίᾳ ὄντα. At ubi diligentius verba considero, est elegans ellipsis τῇ, μανίᾳ, quae vox ex cognato verbo praecedente λελωμανεῖσα relinquitur subaudienda; plane uti in Toxaride cap. 10. Καὶ ὀκτίρεος ἂν ἐν τούτοις ἡμετῇ, καὶ ἀμείνους ἐθέλοιτε τοὺς φίλους, ἀν-

pulcrorum : eorum ergo ne me infimuletis : hoccine vis, mater, ut non amplius ames neque ipsa Martem, nec ille te? VEN. Quam mirificus es & superior omnibus! sed erit, quum recordabere dicta mea.

καλῶν· μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιᾶσθε τούτων. ΑΦΡ. Θέλεις σὺ, ὦ μῆτερ, αὐτὴ μηκέτι ἐρᾶν, μήτε σὲ ὁ Ἄρεως, μήτ' ἐκεῖνον σέ; ΑΦΡΟ. Ἰὼς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς ἁπάντων. ἀλλὰ μέμνησο μου ποτὲ τῶν λόγων.

XIII.

JOVIS, ÆSCULAPII, ET HERCULIS.

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

JUP.

1. CEssate, Æsculapi & Hercules, rixantes inter vos quasi homines: indecora enim hæc, & aliena convivio Deorum. HERC. Et tu velis, o Jupiter, istum veneficum supra me accumbere? ÆSC. Sic sane decet: etenim melior sum. HERC. Quo in genere, attonite: ideone, quod te

ΖΕΤΣ.

Παύσασθε, ὦ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡράκλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι. καὶ πρέπει γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τῶν συμποσίων τῶν θεῶν. ΗΡΑ. ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τοῦτόν τὸν φαρμακέα προκαλακλίνεσθαί μου. ΑΣΚ. νὴ Δία, καὶ ἀμείνων γάρ εἰμι. ΗΡΑ. καὶ τί, ὦ ἐμβρόντητε; ἢ διότι σε

a Ἡ] ἢ L.

αὐτός τε νικηκὼς ἦσαι καὶ τὸν αὐτοῦ ἀναφήνῃ, κάλλιστον ἀγῶνα & σεμνότατον ἀγωνισάμενον. Et hic subaudiendum *vicit*. quasi esset, αὐτός τε νικηκὼς ἦσαι καὶ τὸν αὐτοῦ νίκην ἀναφήνῃ. *Ac quicunque in iis superior sit, ac meliores exhibuerit amicos, ipse victor erit pariter, ac suam praedicabit palam victoriam, pulcherrimo & gravissimo creto certamine.* Pari ratione vox ὄνομα eleganter supprimitur apud *Euripidem* in Phœnissis vs. 11.

Καλοῦσι δ' Ἰοκάστην μοι τῦτο πατὴρ ἔθετο.

h. e. τοῦτο τὸ ὄνομα πατὴρ ἔθετο. *Id enim nominis pater imposuit.* Ita apud *Lucianum* in Vera Historia lib. I. cap. 36. & c. 10. in Gallo, τοῦτο ἐκαλεῖτο. h. e. *hoc nomine appellabatur.* ita & *Theocriti Scholiastes* ad Eid. 13. loquens de Argo navi, ait, τοῦτο δὲ ἡ ναῦς ὀνομάζεται. h. e. ὄνομα. Deprehendo apud Latinos ipsum *Livium* eadem hac ellipsi utentem, dum de Gallograecis ita facit quempiam loqui XXXVIII, 17. *Hi jam degeneres sunt; mixti, & Gallograeci vere, quod appellantur.* alii forte aliter, at ego quidem id exposuerim, *quod nomen*, h. e. *quantum ad quod nomen.* Sed ellipsis haec est multo, quam plena oratio, mollior. *J.J.*

93. Αὐτὴ . . . . ἰκανή] V. *Liv.* I. 19, 58. II, 28. III, 10. ubi his similia invenies. *M. du S.*

94. Ὅλη] Tota, ut: *totus in armis, totus venisti.* Petron. *J.B.*

95. Ἐν τῇ Ἄττῃ] Ἄττι *Flor.* supra tamen Ἄττῃ satis apparet Ἄττι esse natum ex vitio scripti Codicis, unde haec Editio fuit expressa. An Ἄττι usquam reperiatur, ignoro: nam ab Ἄττις frequentissime solent Ἄττιδος, Ἄττιδι nunquam aliter in Oratione quinta *Juliani. Phot.* Ep. 49. Τῇ Ἄττιδι μὲν σε ἀναφέρουσι, Γάλλον καλοῦντες οἱ παρ' Ἕλλησι σοφισταί. Ἄττης non minus usitatum: de Dea Syr. §. 15. *Festus Diaconi* in *Italia. Nicand.* Alexiph. v. 8. — ἐργασήριον Ἄττεω ubi vide *Schol. Plutarch.* Ἐρωτ. p. 756. C. Ἄττεω καὶ Ἀδωνιδος. neque aliter *Pausan.* VII. p. 566. ad quem Sylburgius de varia vocis scriptura nonnihil notat, *Damasc.* apud *Phot.* p. 561. Laconibus eam formam *Hesychius* ut propriam videtur adsignare. Adde *J. Scaligerum* ad *Catulli Atyn* vel *Attinem*, *H. Stephan.* Ind. Thes. in Ἄττης, *Salmas.* ad *Solin.* p. 37. Quod sequitur statim, ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῶν καλῶν, meo sensu non optime concordat cum adjuncto, μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιᾶσθε τούτων. Parvo isti veteratori, si modo rationes recte colligere censeatur, sic fuerat argumentandum: *At quid ego mali committo, si ostendam pulchra, qualia sunt? ceterum vosmet ipsae utique desiderio tenemini pulcrorum: ne me ergo reum peragatis illius criminis.* Mens ea levissima mutatione *Luciano* restitui potest: ὑμεῖς δὲ μὲν, sive potius, ὑμεῖς γε μὲν ἐφίεσθε τῶν καλῶν. *T.H.*

7. Φαρμακέα] Interpretatus sum ad Petron. *Pharmace responde:* sic Θ. Κρ. c. 10. *J.B.*

Ibid. Προκατακλίνεσθαί μου] Interpres habet, *priorem accumbere*, quasi ad tempus referatur. Malim de loco intelligere & vertere, *supra me accumbere.* Postea idem Interpres vertit, *priore loco accumbere:* dicendum fuit, *superiore. J.C.*

9. Ὦ ἐμβρόντητε] Acumen habet duplex vocabuli potestas involuta: vide quae notavimus ad Tim. §. 1. AEsculapius naturae leges violavit, atque adeo fecit ἃ μὴ θέμις, quando mortuos in vitam revocabat. Ingens beneficium in quos fuerit collatum, nam alii veterum alios ediderunt, refert *Apollod.* III. p. 213.

ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν, ἃ μὴ θέμις ποιῆντα, νῦν δὲ κατ' ἔλεον αὖθις ἀθανασίας μετέλαβες; ΑΣΚ. Ὑπελέλησαι γὰρ ἐν σὺ, ὦ Ἡράκλες, ἐν τῇ Οἴτῃ καλαφλεγείς, ὅτι μοι ὀνειδίζεις τὸ πῦρ; ΗΡΑ. Ἴσχυε ἴσα γὰ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν· ὃς Διὸς μὲν υἱός εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα, ἐκκαθαίρων τὸν βίον, θηρία καλαγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπους ὑβρίζοντας τιμωρούμενος. σὺ δὲ ῥιζοτόμος εἶ, καὶ ἀγύρτης, νοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος ὑπηρετῆσαι τοῖς φαρμάκοις, ἀνδρώδες δὲ οὐδὲν ὑπεδείγμενος.

Jupiter fulmine percuſſit, quæ fas non erat, facientem? nunc autem per miſericordiam iterum immortalitatem participaſti. ÆSC. Scilicet oblitus es, Hercules, in Oeta te conflagraſſe, qui mihi exprobres ignem. HERC. Nequaquam pari ſimilique ratione vita nobis eſt exacta, ut qui Jovis ſum filius, tantosque labores ſuſcepi expurgando hominum æratem, feris debellandis, & in homines injurioſos animadvertendo: tu vero præfectas herbarum radices colligis, & circulatores, ægrotis ut maxime hominibus utilis ad imponenda medicamenta, qui virile tamen nihil præſtiteris.

ΑΣΚ. Εὖ λέγεις, ὅτι σε τὰ ἐγκαύματα

2. ÆSC. Recte narras: nam inuſta tibi flammæ

18. Καὶ ἀγύρτης] * Ἐπαίτης, φιλοκερδής. *V.*

* Ἐπαίτης] *Etymol.* p. 14. Ἀγύρται, λοποδύται, ἐπαῖται, φιλοκερδεῖς. Uberius *Suidas*: Ἀγύρτης, οἰωνοσκόπος, ὀχλαγωγός· ἐπαίτης φιλοκερδής, ἢ συρφετώδης. Priora ſumſit a *Schol. Sophocl.* ad Oedip. Tyr. v. 395. tum diſtinctione ſeparanda ſunt ἐπαίτας & φιλοκερδῆς, quemadmodum in noſtro *Schol.* contra quod apud eum præcedit, cujus, quia nullum ſenſum elicere poterat, verſionem prætermiſit *Kuſterus*, demta diſtinguendi nota ſanum eſt ac facillimum: ὁμιλίαν, ὅταν ἐπὶ τῷ ἰδιώτῃ, ἀγυρτείαν τινὰ ϑρασυνομένην· nam valde abhorret, ut ὁμιλία putetur ad exponendam ἀγυρτείαν pertinere. Ceterum iſtius in AEſculapium jacti ab Hercule convicii rationem non percepit Graecus Commentator: ἀγύρται inter alia ſunt circulatores viliſſimum medicorum genus, verisque medicis expoſum: jungit *Hippocrat.* περὶ Ιητρ. νομ. in initio μάγους τε καὶ κακοδαίμονας καὶ ἀγύρτας καὶ ἀλαζόνας iſto probroſo nomine AEſculapium infamat Hercules. *T. H.*

& *Schol. Euripid.* ad Alc. v. 2. ex quo maculas aliquot eruditis viris vel ignoratas, vel contemtas eluere non ab re fuerit: apud eum ergo ſcribe ἀνίσητε, pro ἀνίεσθε, τὰς Φινεΐδας pro τὰς Φινίσας, aut, quod prave repoſuit *Barneſius*, τὰς Φοινίσσας τὰς Πρόϊτου Συγκυνίρας pro τὰς Κρόισου θ· quas emendationes facile praeſtabunt *Sext. Empir.* adv. Gramm. I. p. 271. & *Schol. Pindar.* ad Π. Γ, 96. Inter hos Tyndareus adnumeratur, auctore *Panyaſi*: quod quum *Schottum* praeteriret, male verſatus fuit in explicando *Zenobio* C. I. n. 47. Vide *Suidam* in Ἀνακιῶναι & Αἴσωπος. AEſculapii munere noviſſimus Hippolytus in Dianæ gratiam revixit: quod temerarium facinus tam indigne tulit Jupiter, Deorum honores ſtupendae artis miraculo labefactatum iri metuens, ut fulmine vindicaret: neque tamen non haud diu poſt placatus, Apollinique deprecanti iram donans nepotem, ringente licet Momo, ſi Luciano credimus, in coeleſtium ordinem recepit, inque aſtris, quanquam hoc quidem inter Aſtronomos non plane conſtet, Ophiuchum vel Anguitenentem eſſe juſſit. *Eratoſth.* Cataſt. c. VI. quem locum videtur deſignaſſe *Hygin.* in Poet. Aſtr. II. c. 14. Verum ſive Heraclitus aliquis, ſive quispiam alius de Incredib. c. 26. fabuloſum illud fulmen Jovis, quo conflagravit AEſculapius, febriculam interpretatur, quam ſcilicet tantus medicus depellere non potuerit: ἰατρικὴν νικήσας & ὑψώσας αὐτὸς ὑπὸ πυρετοῦ φλιχθεὶς ἔλυτο. Quid ſpectaverit *Allatius* illud ἰατρικὴν νικήσας vertens *celebrem in medicina*, neutiquam adſequor: mihi dubium non eſt, quin ſcribi debeat ἰατρικὴν ἀσκήσας, ut in *Apollod.* Bibl. III. p. 213. τὴν τέχνην ἀσκήσας ἐπὶ πολύ. p. 227. Oenone ἰατρικὴν & μαντικὴν (forte μαντικὸν) ἤσκει. Mox ἀκοῦν *Graevii* ſi fuerat a vetuſtis membranis aut Editionibus traditum, nihil aliud utique deſideraſſemus: nunc ἔκουν cur ab hac ſede, quam dudum obtinet, expellatur, nulla eſt cauſa. *T. H.*

10. Ἃ μὴ θέμις. . .] Quia ſcilicet mortuum ſuſcitaverat Hippolytum, a Jove fulmine percuſſus. V. Ὀρχ. c. 45. & *Virgil.* Æn. VII. 761.... Tangit iterum *Noſter*, Περ. c. 4. *M. du S.*

14. Οὔκουν] Videtur ſcribendum: οὐκ ἄν ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν; *Ergone aequalia & ſimilia ſunt, quae a nobis geſta ſunt in vita?* *J. G. G.*

Οὔκουν] Sic ſupra. Infra Dialogo ſequenti. *M. du S.*

16. Ἐκκαθαίρων τὸν βίον] Sic Vit. Auct. c. 18. quo loci Cynicæ ſectæ Deus præſes Hercules. *J. B.*

19. Ῥιζοτόμος] Hujus nominis tragœdiam fecit *Sophocles*, ex qua verſus citat Interp. *Apollon.* Convicium eſt in medicos, qui etiam, ut hic Æſculapius, Agyrtæ dicuntur. *J. B.*

22. Ἐγκαύματα] Vide Notas ad D. M. XI. *T. H.*

24. Διεφθαρμένος τὸ σῶμα] Apud *Thomam Magiſtrum* legitur διεφθορὼς τὸ σῶμα. Cujus lectionis pars poſterior τὸ σῶμα, perplacet; & omnino confirmatur a L. Cod. De priori dubito adhuc. Vide B. Περ. c. 12. & Θ. Δ. XVIII. ubi translate *mollem* ſignificat. Hoc nihil ad rem, inquies. Vide ergo Παρασ. c. 8. ubi hæc verba reperies: τὰς μὲ ξωντριβίντας, τὰς δὲ τῷ πάμπαν διαφθαρίντας. Aut peccaſſe dices *Lucianum*, aut hallucinatum bonum *Thomam Magiſtrum*. *M. du S.*

Διεφθαρμένος τῷ σώματι] Credo veram eſſe Thomae lectionem in Διέφθορεν. Etiamſi *Lucianus* carpat illum uſum τῷ διέφθορα paſſivum in Soloec. §. 3. ipſe tamen non veretur ſaepe diſcedere ab ſtrictis Atticismi regulis, quas eo in libello, ut alium quendam irrideret, Sophiſtas & Grammaticos ſecutus fixerat. Τὸ σῶμα

mæ vestigia fanavi, quando nuper huc adscendisti semustus, ab utrisque corrupto corpore, tum tunica, tum deinde igne. Ego vero si nihil aliud, neque servivi, quemadmodum tu, neque carminavi lanam in Lydia purpuream vestem indutus, ictusque ab Omphale aureo sandalio: sed neque atra bile percitus interfeci liberos & uxorem. HERC. Nisi desieris conviciari mihi, confestim scies, quam tibi non multum profutura sit immortalitas: etenim sublatum te projiciam præcipitem in caput e cœlo, ut ne Pæan quidem ipse mederi tibi possit,

τα ἰασάμην, ὅτε πρώην ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος ὑπ' ἀμφοῖν [a] διεφθαρμένῳ τὸ σῶμα δι' ἰσχιτῶνος, καὶ μὴ τοῦτο, καὶ πυρός. ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ὅτε ἐδύλθυσα ὥσπερ σὺ, ὅτε ἔξαινον ἔρια ἐν Λυδίᾳ, πορφυρίδα ἐνδεδυκὼς, καὶ παιόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ, ἀλλ' οὐδὲ μελαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα. HPA. εἰ μὴ παύσῃ λοιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὡς σὺ πολύ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία. ἐπεὶ κρεμάμνυός σε, ῥίψω κατὰ κεφαλὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε μηδὲ τὸν Παιήονα ἰάσασθαί σε, τὸ-

[a] Διεφθαρμένῳ τῷ σώματι] *Tham. Mag.* Διεφθορὸς τὸ σῶμα. Posterius etiam L.

30. Τὰ τέκνα καὶ †τὴν γυναῖκα] ‡Μεγάραν· τέκνα τῶν Ἡρακλείους, Ὀνίτης, Θηρίμαχος, Καρμανίδης & Κρεσφόντης. *V.*

† Τὴν γυναῖκα] Μεγάραν] Haec ita distinxi, ut nomen uxoris Scholium sit. *M. du S.*

‡ Μεγάραν] Ut edidimus, ita distinguendum esse viderat etiam *Matth. Sladus*: in *V.* male praeterea Κρεοντιάδης & Μεγάραν, quorum illud correxit, hoc retinuit E. A. Megaram cum tribus liberis scelere furentis Herculis interiisse scripsit *Euripides* in Tragoedia cognomine, itidemque *Seneca*, quanquam alias ordine rerum & scenae multum diversus: vid. *Hygin.* F. XXXI. XXXII. CCXLI. Alii consultius se facturos arbitrati sunt, si Megaram uxorem tanto parricidio non subducerent tantum, sed in aliud etiam matrimonium darent: ita sane *Diodor. Siculus*, cujus, utpote historici, fidem in fabulis vide an potius amplectendam existimes, IV. p. 153. B. 164. D. ubi Hercules τελέσας τοὺς ἄθλους τὸν μὲν ἑαυτοῦ γνήσιον Μεγάραν συνοίκησιν Ἰόλαῳ, διὰ τὸν φυσικὸν τοῦ τέκνα συμφορὰν ὑποστησάμενον τὴν ἐξ ἐκείνης παιδοποιΐαν. Sed profecto res tota est lubrica: nam Thebani ἐπιδυκνύουσι Ἡρακλέους τῶν παίδων τῶν ἐκ Μεγάρας μνῆμα, ἐδίν τι ὁμοίως τοῦ ἐς τὸν θάνατον λέγοντες, ἃ Χτησίχορος ὁ Ἰμεραῖος καὶ Παιήονα ἐν τοῖς Ἐπεσι ἐτοίμασεν, teste *Pausan.* IX. c. 11. qui tamen, non pro sua sedulitate, quid istorum poëtarum in hoc genere Musae cecinerint, celatos nos voluit: is idem vero de Megara dimissa ad *Diodorum* accedit X. p. 870. ταύτην γυναῖκα ἴσχυε Ἡρακλῆς τὴν Μεγάραν, καὶ ἀπαιτημάτων αὐτὴν χρόνου, ὅτε παίδων τε ἐγεγαμήκει τῶν ἐξ αὐτῆς, καὶ αὐτὴν ἠγάμησε (malim ἀγάμητος) ἐκ τοῦ ἀμείνονι τῷ Ἰολάῳ. Numerus liberorum, quos ex Creontis filia suscepit Hercules, haud sane magis constat: quatuor recenset *Scholiastes Noster*; uno minus *Euripid.* Herc. Fur. v. 474. nomine tamen nullum signans, quod nec *Seneca* fecit: ergo citandus est *Apollodor.* II. p. 107. qui nos doceat: ἐξ ἧς (Μεγάρας) αὐτῷ παῖδες ἐγένοντο τρεῖς, Θηρίμαχος, Κρεοντιάδης, Δεικόων· hoc bene feceris, si restituas in Commentatore nostro pro Δημοκόων. *Hygimus* praeter Therimachum & Ophiten nullos commemorat. Jam si Pindarum Thebanum adeamus, quem utique res patrias optime tenuisse credibile est, respondebit scilicet — χαλκοκάρδιοι ὀκτὰ Σπαρτῶν, Τοὺς Μεγάρα τέκεν οἱ Κρεοντίᾳ υἱεῖς· ibi insignis est Scholiastae veteris nota prolatis auctoritatibus graves scriptorum dissidium affirmantis: inter alios *Aeneas* Argivus quatuor proponit, cum quo prorsus consentit *Apollod.* II. p. 151. ἐκ Μεγάρας δὲ τῆς Κρέοντος, Θηρίμαχος, Δεικόων, Κρεοντιάδης, Δύσων· sic tamen, inquis, ipse secum pugnat, qui modo Deionis oblitus tres tantum ediderit: sciendum est hoc *Apollodoro* saepius accidere, proinde atque diversos scriptores, quos sequatur, in manus sumserit. Sed nimirum error aliquis facile subrepere potuit in tam numerosa heroum fortissimi prole, quam si colligas in unum, non familiam, sed exercitum confeceris: itaque suspicari licet Megarae filiis additum fuisse unum & alterum, qui ex alia uxore fuerant procreati. *Pherecydes* apud *Scholiasten Pindari* Glenum nominat: is Glenus Deianirae fuit filius: *Schol. Sophocl.* ad Trachin. v. 54. ἔσαν γὰρ αὐτῷ παῖδες ἐξ Ἡρακλέους, Τλλος, Κτήσιππος, Γλῆνος, Ὀλίτης· non aegre feret Olites, si sic scribatur, prorsus ignotus atque intestabilis, suum sibi nomen restitui, idque sponsore *Diodoro* IV. p. 168. D. ἐτέκνωσε δὲ καὶ ἐκ τῆς Δηϊανείρας τοιούτους τοὺς Τλλον υἱοὺς δύο Γυνέα καὶ Ὀδίτην· observant in aliis exemplaribus legi Γληνέα, quod omnino rectum est; nam Γυνέα dum quis investiget, multum erit laboris insumendum. Ceterum unius literulae discrimen apud me tanti non habetur, quin Ophiten, Oditen, & nostri Scholiastae Onyten eundem statuam: hac occasione juvandus est *Apollodor.* II. p. 151. cujus inquinatissimo loco nemo, quod sciam, hactenus opem tulit; ἐκ Δηϊανείρας τοὺς Οἰνέως Τλλον, Κτήσιππος, Γλαυκοπίτης· quos duos in unum mirifico facinore librarii conflarant, sejungere nescivit Interpres: expediam illigatos: Γλαῦκος vel Γλαῦκος, Ὀνίτας, nisi forte, me non invito, cum nostro Commentatore praeferas Ὀνίτην. *T. H.*

μως vero a male sedulis correctoribus non raro migrare jussum in τοῦ σώματος· ista labes mentem corrupit sententiae Pythagoreae in *Jamblichi* Protr. c. II. p. 4. sic ibi legendum est ope Codicis Reinesiani: βλαβερὸν μάλιστα τροφῆς μὲ ἀφθονίας τοῦ τὸ σῶμα, κτήσεως δὲ τοῦ τὴν ψυχὴν ἀφανεστάτου κακοῦ. *Arcerium* hic nihil vidisse satis patet: propius accesserat, quippe ingenio longe praestantior, Anonymus. *T. H.*

Ibid. Τῷ χιτῶνος] *Ovid.* Met. IX. 152. 213. & 130. *M. du S.*

26. Ἐδυλλυσα] V. *Clem. Alex.* p. 15. B. *M. du S.*

28. Παιώνιον] *Ovid.* IX. Heroid. *M. du S.*

Παιώνιον ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης] Meminit hujus loci *Cresollius* Th. Rhet. V. c. 6. ubi tum de verbo ῥαπίζειν minus bene commentatur, tum Plutarchi locum, qui a *Casaubono* egregie fuerat illustratus ad *Sueton.* August. c. 82. male tractat. *T. H.*

29. Μελαγχ.] *Eurip.* & *Seneca* Herc. fur. *M. du S.*

34. Μηδὲ τὸν Παιήονα &c.] Quo spectaverit *Lucianus*, indicat forma vocis poëtica: nimirum ad *Homeri* Il. E, 401. 899. Dicitur autem quasi proverbio: *Apollon.* Arg. IV, 1511. ille serpens, a quo percussus interiit Mopsus, quemcumque dentibus modo tetigerit, eum exspirare necesse est, Οὐδ' ἂν Παιήων, εἰ μοι θέμις ἀμφ-

τὸ κρανίον συντριβέντα. ΖΕΥΣ. παύσασθε, φημί, ἢ μὴ διαταράττετε ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τῆς συμποσίου· καίτοι εὔγνωμον, ὦ Ἡράκλες, προκαλλιεῖσθαί σου τὸν Ἀσκληπιὸν, ἅτε καὶ πρότερον ἀποθανόντα.

cranio contrito. JUP. Finem, inquam, altercandi facite, & non conturbate nobis consuetudinis jucunditatem: sin, ambos ego ablegabo vos foras a convivio. Enimvero æquum est, Hercules, priorem decumbere Æsculapium, ut qui prior etiam obierit.

XIV.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

MERCURII ET APOLLINIS.

ΕΡΜ. Τί σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἀπολλον; ΑΠ. ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς. ΕΡ. ἄξιον μὲν λύπης τὸ τοιοῦτον· σὺ δὲ τί δυστυχεῖς; ἢ τὸ κατὰ Δάφνιν σε λυπεῖ ἔτι; ΑΠ. οὐδαμῶς· ἀλλ' ἐρῶ-

MER C. 1. QUid contracto vultu es, Apollo? AP. Quia enim, Mercuri, parum ex sententia mihi procedunt res amatoriæ. MERC. Dignum certe mœrore tale negotium: tu vero qua parte infortunatus es? num casus Daphnes te pungit adhuc? AP. Nequaquam; sed delicias

36. Τὴν ξυνουσίαν] Τὴν * εὐσχίαν. *V.*

ρ Ἐυσχίαν] *Matth. Sladus & M. du Soul* εὐσχίαν. *T.H.*

φαδὸν ὑπνῶ, Φαρμάκου — quem locum commode protulit *L. Bos* Obs. Crit. p. 44. Vid. *Phalar.* Ep. I. *T.H.*

46. Τὸν Οἰβάλου] V. *Philostr.* Imag. p. 798. Vetustiores Edd. Οἰβάδου, quod in recentioribus recte mutatum. L. etiam recte Οἰβάλου. Neque solus *Lucianus* Oebali filium facit. Idem enim tradunt *Philostratus* junior p. 885. & *Hyginus*. *Ovidius* etiam *Oebalidem* vocat X. 196. V. & XIII. 396. 588. Alii Amycli filium tradunt; V. *Nicandri* Scholia a *Meursio* emendata & *Joh. Tzetzis* Var. Hist. I. 11. & *Apollod.* III. p. 87. B. Nec audiendus *Apollodorus*, qui Veneris & Adonidis natum facit. AG. V. 2222. *M. du S.*

Τὸν Οἰβάλου] Quas turbas dederit vitiata primarum Edd. scriptura, cognoscere licet ex *Regio* ad *Ovid.* Metam. X, 196. *Hyacinthus Oebali filius*, *Hygin.* F. 271. ubi vide *Munckerum*, & *J. Meursii* Regn. Lacon. c. II. Ad Mercurium autem non sine ratione dolorem amissi Hyacinthi conqueritur Apollo: nam is ipse simili plane casu Crocum, delicias suas, extinctum luxerat, versum etiam in odoratum sui nominis frutticem. Vid. *Galen.* περὶ συνθ. φαρμ. τ. κατὰ τόπους lib. IX. ubi *Philonis* epigramma, quo medicamenti ἀναδύνου, sive dolorem sedantis, compositionem descripsit, interpretatur: meminit etiam *Auson.* Ecl. VI, 11. *Ovid.* Metam. IV, 283. ubi Commentatores. Perquam eleganter *Martialis* XIV. Ep. 173. *Flevit ab invisa morientia lumina Oebalius Phœbi culpa dolorque puer. Cortinipotentis delicias* vocat *Lucilius* apud *Nonium* in *Contendere* p. 258. *Hunccine ego unquam* (*inquam* malebat *D. Heinsius*; quod non probo) *Hyacintho hominem cortinipotentis Deliciis contendi?* — Satis apparet sermonem fuisse de homine quodam deformi, quem vel *Lucilius*, vel is, quem loquentem induxit, jocose negat unquam se cum Hyacintho comparasse. *T.H.*

54. Λόγου] Sola Ed. *J.* hic τρόπου habet. Reliquæ & ipsa *Coll.* λόγου, quod ut non infrequens servavimus. *M. du S.*

56. Ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολούμενος Ζέφυρος &c.] Patet in his verbis esse ἀναπόλουθον, quod plane tolli potest, si, ut est in edit. Basil. ponas punctum post vocem ὑπερφυΐας. *Atque ego cum illo ludebam disco. Perditissimus vero omnium ventorum Zephyrus & ipse jam dudum amabat, sed neglectus, neque ferens istud fastidium. Ego vero sursum jaci, ut solebamus, sed ille spirans ab Taygeto, discum illum in caput pueri impegit.* At Cl. *Graevius* ex MS. post eamdem hanc vocem locat ἐβούλετο, *insidiatus est*: & certe id videtur requiri; sed puto vitio typothetae secus id pro ἐπιβούλευσε excusum esse. *J.J.*

58. Ἀμελούμενος δὲ ὁ μὲν φέρων] Vides pendere sensum, & nihil esse ad quod referatur ἀμελούμενος δὲ ὁ μὲν φέρων. Sed omissa est vox, ex Mss. restituenda: ἦν μὲ ἐκ πολλοῦ ὁ αὐτὸς, ἀμελούμενος ὁ ὁ μὲν φέρων τὸν ὑπερφυΐαν ἐβούλετο, ἐγὼ μὲ &c. *jamdudum etiam & ipse amabat, sed neglectus & non ferens fastidium insidias struxit.* *J.G.G.*

Ibid. Τὸν ὑπερφυΐαν] Lenire voluit asperitatem oratio-

cias lugeo Laconem illum Oebali filium. MERC. Interiitne, dic, quæso, mihi, Hyacinthus? AP. Maxime. MERC. A quo, Apollo? & quis adeo amoris expers erat, ut occiderit formosulum illum juvenem? AP. Meum ipsius hoc est facinus. MERC. Num ergo te furor agitavit, Apollo? AP. Haut sane: sed infortunium quoddam involuntarium accidit. MERC. Quo tandem pacto? nam volo rem audire.

2. AP. Discum tractare discebat, egoque una cum eo disco exercebar: tum, qui pessime ventorum pereat, Zephyrus amabat jamdudum & ipse, sed neglectus, neque ferens istud fastidium, dum projicio, ut solebamus, discum in altum, Zephyrus, inquam, a Taygeto deorsum spirans in caput puero impegit, quam poterat vehementissime, discum illum, sic ut ex vulnere sanguis manaret multus, & puer

μενον· στενάζω τὸν Λάκωνα τὸν [a] Οἰβάλου. ΕΡ. τέθνηκε γὰ, εἰπέ μοι, ὁ Ὑάκινθος; ΑΠ. ἐγὼ μάλα. ΕΡ. πρὸς τίνος, ὦ Ἄπολλον; ἢ τίς οὕτως ἀνέραστος ἦν, ὡς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκεῖνο μειράκιον; ΑΠ. αὐτῷ ἐμοὶ τὸ ἔργον. ΕΡ. ὑπὸ μάνης, ὦ Ἄπολλον; ΑΠ. οὐκ, ἀλλὰ δυστύχημά τι ἀκούσιον ἐγένετο. ΕΡ. πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι [b] τὸν λόγον.

ΑΠ. Δισκεύειν ἐμάνθανε, κἀγὼ συνεδίσκουν αὐτῷ· ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολλύμενος Ζέφυρος, ἦρα μή ἐν πολλῷ καὶ αὐτὸς, ἀμελούμενος δὲ, καὶ μὴ φέρων τὴν [c] ὑπεροψίαν, ἐγὼ μὲν ἀνέρριπτα, ὅσον εἰώθαμεν, τὸν δίσκον εἰς τὸ ἄνω· ὁ δὲ ἀπὸ [d] τοῦ Ταϋγέτου καταπνεύσας ὑπὸ κεφαλὴν τῷ παιδὶ ἐνέσεισε φέρων αὐτὸν, ὥστε ἀπὸ τῆς πληγῆς αἱμά τε ῥυῆναι πολὺ, καὶ τὸ παῖδα εὐ-

a Οἰβάλου] Sic recte L. P. S. A. Marg. AIW. Reliquae Edd. Οἰβάδου. b Τὸν λόγον] τὸν τρόπον. F. c Ὑπεροψίαν] Post ὑπεροψίαν inserit G. ἐβούλετο. d Τῦ Ταϋγέτου] Sic invenitur in L. F. B1. 2. S. A. Marg. AIW. Ceterae Edd. τὸ Ταΰγετον.

54. Τὸν λόγον] Τὸν τρόπον. G.

58. Ἀμελούμενος δὲ . . . ἐγὼ. . .] Οὐχ ὕστως ἐποίησεν προθύμως γὰ εὐθείας τὴν γενικὴν ἐπέφερε· ὕστως † Ὁμηρος B. σκόπελος ὁ μὲ ἐραυὸν εὐρὺν ἱκάνει. Ἢ οὐ ὑπερβατῷ ὕστω τοιοῦτον τὴν σύνταξιν ἀμελούμενος δὲ ἀπὸ τὸ Ταϋγέτου καταπνεύσας. Ἀλλὰ ἐ τῦτο πάλιν ζητεῖται, ἀφ᾽ τί σοι. ἔστι, ἀπὸ τῦ Ταϋγέτου καταπνεύσας, ἀλλ᾽ ἀπὸ τοῦ καὶ φα-

μὲν, ὅτι Ἀττικὴ συνήθεια τῦτο, ἀντὶ γενικῆς εἰς εὐθεῖαν παραλαμβάνειν. G.

60. Ὁ δὲ ‡ ἀπὸ τ Ταϋγέτου] Ἀντὶ ἀπὸ τῦ Ταυγέτου Ἀττικὴ γὰ συνήθεια τῦτο, ἀντὶ γενικῆς εἰς εὐθεῖαν παραλαμβάνειν. V.

62. Ἐνέσεισε] Ἐνεσείσας ἐφόνευσεν αὐτόν. G.

† Ὁμηρος B.] Imo Od. M, 73. quod passim in Scholiis hîce laudatur. M. du S.

‡ Ἀπὸ τὸν Ταΰγετον] Legendum τὸ Ταΰγετον. Dicitur enim etiam ὁ Ταΰγετος, ut docet Stephanus in Ethnicis: & observandum hodie in Codicibus nostris legi ἀπὸ τὸ Ταυγέτου. Verum mihi non constat an Attici solerent cum praepositione ἀπὸ nominativum conjungere. Certe Grammatici magno consensu notant unicum casum, Genitivum nempe ei conjungi. F. C.

Ἀπὸ τὸν Ταΰγετον] Scholiastes in depravato haud dubio codice pro vulgato ἀπὸ τῦ Ταυγέτου legit ἀπὸ τὸν Ταΰγετον, eamque ait Atticam esse consuetudinem, ut pro Genitivo rectus casus sumatur. Sed potius Graeca ejus, ut edita sunt ponamus: Ο ΔΕ ΑΠΟ &c Quae verba oscitantem scriptorem declarant. Is calus, sive illa πτῶσις non εὐθεῖα, sed αἰτιατικὴ foret. At vero quis apud ullum Graece scribentem invenit ἀπὸ alii, quam secundo, casui junctum? in hoc certe Luciani loco constantissima est omnium editionum, eaque recta lectio, ἀπὸ τῦ Ταϋγέτου. F. F.

Ἀπὸ τὸν T.] Tὸ. C. M. τὸ & τῦ. M. du S.

tionis, ut videbatur, male cohaerentis, qui in Codice Graeviano interpositus ἐβούλετο, sive potius ἐπεβούλευσεν sed Luciano multum vereor, ut approbetur haec nimis officiosa diligentia, quae Apollinis indignantis impetum narrandi molesto tractu retardat. Sunt certe Veterum in scriptis ejusmodi ἀνακολουθίαι satis frequentes, nonnunquam per incogitantiam oblatae, saepe studio quaesitae; quando ad animandam orationem ars consuetas structurae leges contemnere non reformidat. Hoc duplex genus quomodo dignoscatur, exemplis alibi docebimus. T. H.

59. Ἐγὼ μὲ . . . . .] Locum huic similem vis? adi *Dial. Apoll. & Bacchi* seu Θ. Δ. XXIII. & XV. & apud *Xenoph.* Cyrop. IV. Ed. St. p. 66, 27. M. du S.

60. Δίσκον] Δίσκος quid sit vide Γυμν. c. 27. A. V.

Ibid. Ἀπὸ τῦ Ταυγέτου καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ, ἐνέσεισε] Non debuerat hæc distinctio ex editione *Benedicti* in hanc propagari, quum priores melius καταπνεύσας, ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ ἐνέσεισε, eamque sequatur in interpretatione Benedictus. F. G.

Τῦ Ταϋγέτου] Sic saniores Edd. F. B2. S. A. & ipse Cod. L. & Coll. Reliquae τὸ Ταΰγετον, & ipse Scholiastes,

εὐθὺς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τ̓ μὲν Ζέφυρον αὐτίκα ἠμυνάμην καλατοξεύσας, φεύγοντι65 ὁπισπόμενος ἄχρι ἐς ὄρους· τῷ παιδὶ δὲ ἐς τάφον ἐχωσάμην ὃν Ἀμύκλαις, ὅπου ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβαλε. καὶ ἀπὸ ἐς αἵματος ἄνθος ἀναδῦναι τ̓ γῆν ἐποίησα, ἥδιστον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ εὐανθέστατον ἀνθέων ἁπάντων, ἔτι70 καὶ γράμματα ἔχον, [a] ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. ἆρά σοι ἀλόγως λελυπῆσθαι δοκῶ; EP. ναί, ὦ Ἄπολλον· ἤδεις γὰρ θνητὸν ποθούμενον τὸν ἐρώμενον· ὥστε μὴ ἄχθου ἀποθανόντος.

statim emoreretur. At ego Zephyrum e vestigio ultus sum sagittis immissis, fugientem persecutus usque ad montem; puero vero sepulcrum exaggeravi Amyclis, ubi discus illum dejecit; atque a sanguine florem submittere terram feci suavissimum, Mercuri, & floridissimum omnium florum, qui præterea literas habet luctum super mortuo testantes. Num tibi sine ratione tristitia videor adfectus? MERC. Utique, Apollo: noras enim, qui mortalis esset, te tibi nactum fuisse amatum: quare ne graviter feras eo mortuo.

XV. MER-

[a] Ἐπαιάζοντα] ἐπαιανίζοντα C.

66. * Ἐπισπόμενος] Ἐπισπώμενος ἀντὶ τῦ ἑλκόμενος ἢ μίγα, ἀπὸ τῦ ἐπισπάομαι· ἐπισπόμενον δ' ἀντὶ τῦ ἑπόμενον ἧς δὲ ποιητικὸν ‡ ἐντάσσεται ὃ γενικῆ. V.

71. Ἐπαιανίζοντα] § Ἐπιθρήνουντα, ἐπιτραγῳδοῦντα. G.

* Ἐπισπόμενος] Ἀντὶ τῦ ἑλκόμενον μίγα] Sic vitiose A. & mox ἐπισπόμενον δ'· recte mutavit *M. du Soul.* *T. H.*

† Μικρὸν] Deest litera O, etiam in Cod. M. *M. du S.*

‡ Ἐντάσσεται] L. συντάσσεται, ut ad initium Nigrini: de-ficere, qui ridicule ad Atticissmum confugit. V. Ἰχαρ. c. 11. *M. du S.*

67. Ἀμύκλαις] Unde Oriundus Hyacinthus, vide *Ovid.* l. c. *M. du S.*

71. Γράμματα ἔπ.] Literæ Αἰ, Αἰ. quæ cui flori inscriptæ conspiciantur, nescio. Non certe in nostris hyacinthis; nisi forsan nomen antiquum novo tributum sit flori. Neque enim de nihilo hæc & Ajacis fabula putanda est. Certe florem in sylvis purpureum vidisse me memini, cujus puncta facile a Poëtis literas, quas volebant, exhibere apta putata sint. *Ovidius* & *Moschus* idem narrant. *M. du S.*

Ibid. Ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ] *Salmasius*, quia notae utriusque a Veteribus descriptae parum consentiunt, poetas alium ac suum habuisse hyacinthum, suum aliumque medicos & naturalis historiae indagatores statuit: illum esse *xyrin.*, *iridem agrestem*, vel *gladiolum* Latinorum: vide *Plin.* Exerc. p. 860, 861. & *Hyl.* Jatr. c. XXII. Quicquid fere veterum est poetarum literis funestis & ἐπαιαζούσαις τῷ νεκρῷ hunc insignem fuisse florem testantur; qua de re non vulgaria promsit *N. Heins.* ad *Ovid.* Metam. X, 215. *Pausan.* II. p. 195. Hermionenses refert annuum egisse festum coronatos: πλέκονται δὲ οἱ στέφανοι σφίσιν ἐκ τῦ ἄνθους, ὃ καλοῦσιν οἱ ταύτῃ κορωνάριλλον, ὑάκινθον ἐμοὶ δοκεῖν ὄντα καὶ μυγίβιν ἐς χροιάν· ἔστι δὲ οἱ ἐς τὰ ἐπὶ τῷ θρήνῳ γράμματα. Scribi debere κορωνοσάνδαλον patet ex *Clearchi* verbis apud *Athen.* XV. p. 681. C. ἆρα τὰς κορωνοσάνδαλον ἀντὶ σφαλας Δακεδαιμονίους, οἱ τ̓ παλαιόταλον τ̓ πολιτικῆς ΚΟΣΜΟΝ συμπατήσαντες ἐξετραχηλίσθησαν expedita quidem structura, sed mens scriptoris mihi quidem intricatior, cujus intellectum nihil adjuvit *J. Meurs.* Misc. Lac. II, 17. non aliter variis in locis Comicorum p. 685. & *Poll.* VI, 106. *Ruellius* etiam *cosmosandalum* posuit in Hist. Stirp. Ceterum, ut *Plinius* observat, duplex hyacinthum fabula comitatur: cum Luciano multi conspirant: *Lutat.* ad *Stat.* Theb. IV, 223. bene a *Barthio* restitutus: *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. III, 106. hoc insuper addens; *Est autem quasi lilium rubrum designans primam Hyacinthi literam:* ex quibus patet, unde nata sint in *Ovidii* libris antiquis illa versiculi, quem modo indicavi, lectionum, ut ait *Heinsius*, monstra. *Prudent.* περὶ Στεφ. H. X, 191. *Mox flevit impuratus occisum gravi Disco, & dicavit florulentum subcubam. Philostr.* Ep. LXI. Οὐκ οἶδας ὃν Ὑάκινθον; ὃν ἐγκαθεύδων τῷ τραύματι; quorum versione novissima vix est, ut quicquam ineptius fingi possit: *& annon eum amoris vulnere coronam meruisse putas?* longe aliud spectabat *Philostrati* sophisticum acumen: *Non tu vidisti ergo Hyacinthum? nec capiti corollas aptasti ex eo flore, qui de vulnere prodiit & sanguine Hyacinthi?* Haud pauciores ab Ajacis cruore in ensem Hectoreum incumbentis ortum esse confirmant: testis luculentus, pro aliis etiam, *Euphorion* versibus egregiis, quos *Theocriti Scholiastae* referimus acceptos ad Eid. X, 28. Ποφυρίη ὑάκινθε, σὲ μὲν μία φάτις ἀοιδῶν Ῥοιτείῃς ἀμάθοισι διδυπότος Αἰακιδάο Εἴαρος ἀντέλλειν γεγραμμένα κικύουσαν· hunc in modum e membranis corrupta verba Praestantissimus *Casaubonus* expolivit Lect. Theocr. c. XI. a cujus emendatione quare diversus abierit *Salmasius* Exerc. Plin. p. 733. B. nihil excogitare possum aliud extra syllabam primam in φάτις productam: ratio parum idonea: nam si vel maxime nusquam non corriperetur, in proclivi erat

XV.

MERCURII ET APOLLINIS. ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

MERC.

1. ET quale tandem, claudum istum Vulcanum, & artis opificem illiberalis, Apollo, pulcerrimas in matrimonio habere Venerem & Gratiam! AP. Fati quædam felicitas, o Mercuri: neque tamen id non demiror, quî pati possint consuetudinem ejus, maxime quando vident sudore manantem, in fornacem pronum atque intentum, multam fuliginem in facie habentem: attamen talem amplectuntur, osculantur & una

ΕΡΜ.

75 Τὸ δὲ ἐν χωλὸν [b] αὐτὸν ὄντα Ἥφαιστον, καὶ τέχνην ἔχοντα βάναυσον, ὦ Ἄπολλον, τὰς καλλίστας γεγαμηκέναι, τήν τε Ἀφροδίτην, καὶ [*] Χάριν; ΑΠ. εὐποτμία τις, ὦ Ἑρμῆ· πλὴν ἔγωγέ γε ἐγὼ θαυμάζω, τὸ ἀνέχεσθαι συνόντας αὐτῷ, καὶ μάλιστα ὅταν ὁρῶσιν ἱδρῶτι ῥεόμενον, εἰς τὴν κάμινον ὑπικεκυφότα, πολλὴν αἰθάλην ἐπὶ τῷ προσώπῳ ἔχοντα. καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσί τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκα-

[b] Αὐτὸν ὄντα] ὄντα τὸν *J.*

78. [*] Εὐποτμία] Εὐτυχία. *V.*

[*] Ἀπ.] ἀτυχία] Pravo usus est Codice; utrobique enim erratur. Εὐπ. ὠτ. scribendum fuit, & ita in Exc. legitur. *M. du S.*

reponere φῆμις, cujus vicem subierit adscriptum interpretandi causa φάτις. Verum enim vero rarior utrique unius voculae intellectus obstitit, ne sensum Euphorionis haberent exploratum; quod *Casaubonus* distinguendo, *Salmasius* certioribus etiam argumentis patefecit ad *Solin.* p. 880. F. etenim εἶαρ hic non *ver*, quemadmodum illi sunt arbitrati, sed *sanguinem* indicat: Cypriae dialecto vox propria: vid. *Hesych.* in Ἔαρ, Εἶαρ, Ἦαρ, Ἠροπότης, Ἴαμα, Ἰαροπότης, & Fragm. *Callimachi* Bentl. n. CCI. CCXLVII. *Oppian.* Halicut. II, 618. & Schol. quae tamen potestas ceteroquin *Salmasium* ipsum non fugiebat Plin. Exerc. p. 906. ubi *Scaliger* immerito castigatur. Jam sententia, ni fallor, versuum est planissima: illud eximium & vere poëtici coloris, *γιγραμμένα κωκύουσαν, ipsis literarum notis luctum gemitumque prodentem.* Porro fabulam utramque quum reperiret *Ovidius*, ingeniose conjunxit Metam. X, 208. XIII, 397. deinde secuti sunt eum *Servius*, aliique Grammatici. *T. H.*

75. Τὸ δὲ ἐν χωλὸν &c.] Initium dialogi tam abruptum, & ab illa Lucianea sermonis ordiendi expedita facilitate abhorrens, ut parum absit, quin intercidisse nonnulla statuam: nam aliud quidem colloquium utriusque numinis reperio nullum, cum quo commode connecti posse videatur. Ἥφαιστον adposuisse aliquem suspicor in margine, ut, de quo sermo haberetur, indicaret: postmodum illa vox, quemadmodum saepe fieri solet, in contextum migravit. Si quis ab exemplo Dial. II. & XXIV. quanquam eorum diversa est ratio, defensionem paret, tum certe parvula mutatione lectionem vulgarem adjutam malim: Τὸν δὲ ἐν χωλὸν ὄντα τὸν Ἥφαιστον &c. *T. H.*

Ibid. Ὄντα τὸν] Edd. plerique αὐτὸν ὄντα, absque τόν. Optime, mea quidem sententia, *J.* quam expressissimus. *M. du S.*

78. Τὴν Χάριν] Hoc est, maximam natu trium Charitum, seu Gratiarum, quam poëtae collocarunt Vulcano propter opera ejus *χαρίεντα, elegantia.* *J. C.*

83. Καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσί τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκαθεύδουσι] Patet, postremum verbum συγκαθεύδουσι ita contexi cum verbis praecedentibus, quae accusativum & poscunt & habent, quasi & ipsum gauderet eodem casu; quod tamen re ipsa ita sese non habere, manifestum est. Sed ita scilicet aliquando solet unus casus poni, ad quem verba sequentia, diversum licet casum postulantia, sint referenda: inque eo iterum cum Graecis conveniunt Latini. Ita apud *Livium* XXXIX. cap. XI. *Si quid ad eas* (leges) *addi, demi, mutarive vellet, rursus ab Senatu ei postulandum fore.* Hic unum *addi* potest proprie ad τὰς, *ad eas* referri: apud eumdem XXXV, c. 19. *Odi odioque sum Romanis.* Apud *Ciceronem* quoque in Verrina, c. 54. dicitur Timarchides, Verrinae nequitiae satelles, in Sicilia *omnium adversarios, omnium inimicos diligenter cognoscere, colloqui, attentare.* Certe τὸ *colloqui*, quod hic cum eodem, quo *cognoscere* & *attentare*, casu construitur, proprie aliter construendum foret, ut notum est. *J. F.*

καθεύδωσι. ΕΡ. τῦτο χ̀ αὐτὸς ἀγαναχτῶ, χ̀ τῷ Ἡφαίστῳ φθονῶ· σὺ δὲ κόμα, ὦ Ἄπολλον, χ̀ κιθάριζε, χ̀ μέγα ὄβρι τῷ καλλει φρόνει, κἀγὼ ὅτι τῇ [a] εὐεξίᾳ, χ̀ τῇ λύρᾳ· εἶτα, ἐπειδὰν κοιμᾶσθαι δέοι, μόνοι καθευδήσομεν.

ΑΠ. Ἐγὼ δὲ χ̀ ἄλλως ἀναφρόδιτός εἰμι εἰς τὰ ἐρωτικά, καὶ δύο γῦν, ὓς μάλιστα ὑπερηγάπησα, τ̀ Δάφνην, χ̀ τ̀ Ὑάκινθον, ἡ μὲν ἀποδιδράσκει με, καὶ μισεῖ, ὥστε εἴλεο ξύλον γενέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐμοὶ συνεῖναι· ὁ δὲ ὑπὸ δίσκε ἀπώλετο, καὶ νδν ἀντ' ἐκείνων στεφάνες ἔχω. ΕΡ. ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τ̀ Ἀφροδίτῃ· ἀλλ' ὃ χρὴ αὐχεῖν. ΑΠ. οἶδα, χ̀ τ̀ Ἑρμαφρόδιτον ἐκ σοῦ λέγε τετοκέναι· πλὴν ἐκεῖνό μοι εἰπτὲ, εἴ τι οἶσθα, πῶς ὁ ζηλότυπει ἡ Ἀφροδίτη τ̀ Χάριν, ἢ Χάρις ταύτῃ;

ΕΡ. Ὅτι, ὦ Ἄπολλον, ἐκείνη μὲν αὐτῷ ἐν τῇ Λήμνῳ σύνεστιν, ἡ δ' Ἀφροδίτη ἐν τῷ οὐρανῷ· ἄλλως τε, πρὸς τὸν Ἄρη ἔχει τα πολλὰ, κἀκείνε ἐρᾷ, ὥστε ὀλίγον αὐτῆ γε χαλκέως τῦτο μέλει. ΑΠ. καὶ ταῦτα οἴει τ̀ Ἥφαιστον εἰδέναι; ΕΡ. οἶδεν· ἀλλὰ τί ἂν

cubant. MERC. Illud & ipſe indignor, Vulcanoque invideo. Jam tu capillos come, Apollo, & citharam pulſa, & ſuperbius ob pulcritudinem effer te, atque ego ob palæſtricum corporis habitum, & artem lyræ temperandæ; tum ubi cubitum erit eundum, ſoli ſcilicet dormiemus.

2. AP. Ego quidem & alias invenuſtus ſum in rebus amatoriis: duorum ergo, quos maxime ſupra ceteros dilexi Daphnen & Hyacinthum, hæc aufugit me & odio habet usque eo, ut præoptarit arbor fieri, quam mecum eſſe; ille autem diſci jactu interiit: & nunc illorum vicem coronas habeo. MERC. At ego jam aliquando Venerem: ſed non oportet gloriari. AP. Scio: Hermaphroditum etiam ex te dicitur peperiſſe. Verum illud mihi, ſi forte ſcis, expone, quo pacto non æmulatur Venus Charitem, aut Charis illam?

3. MERC. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipſo degit, Venus in cœlo: quæ præterea circa Martem eſt occupata plurimum, eumque amat; ideoque parum ipſam fabri iſtius ferrarii cura tangit. AP. Hæc tu putas Vulcanum ſcire? MERC. Sane: ſed quid effi-

a Εὐεξίᾳ] Εὐγλωττίᾳ L.

91. Ἀναφρόδιτος] Ἀφθὴς χ̀ ἀνεπίχαρις. V.

88. Τῇ λύρᾳ] Lyræ quidem, uti ſupra viſum (Dial. VII.) inventor Mercurius. Sed Muſicen inter præcipuas ejus dotes, coram Apolline, numerari, minime Lucianeum eſt. Vid. tamen Dial. VII. & *Horat.* Carm. I. Od. X. *M. du S.*

91. Ἀναφρόδιτος] *H. Stephan.* Gr. L. Theſ. T. I. p. 613. poſtquam monuerat *ἀναφρόδιτον* eſſe *a Venere alienum, invenuſtum*, poſitis etiam his *Luciani* verbis addit: *quod quidam exponunt*, adverſa Venere natus. Non aliter *invenuſtum* capit venuſtiſſimus *Muretus* in *Terent.* Andr. A. I. Sc. V, 10. *rebus amatoriis infortunatum & infelicem, quod Graeci dicunt ἀναφρόδιτον. Graecus ille Samoſatenſis*: ἐγὼ δὲ & ἄλλως ἀναφρόδιτος &c. & venuſtas *interdum eſt* ἡ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς εὐδαιμονία. Terent. Quis me eſt fortunatior, venuſtatisque adeo plenior? *Ubi tamen* Nonius *legit* vetuſtatis: *ſed falſo, ut puto.* Haec *Muretus.* *T. H.*

4. Ἐν τῇ Λήμνῳ σύνεστιν] De Charite praeter Venerem Vulcano junctа res eſt nota: Aglaiam ὁπλοτάτῃ Χαρίτων vocat *Heſiod.* Theog. v. 945. Thaliam nonnulli, teſte *Euſtath.* ad Il. Σ. p. 1148. *Homerus* nihil aliud, quam Χάριν λιπαροκρήδεμνον, Καλὴν, τὴν ἄστοιν ἀδεκλυτὸς ἀμφιγυήεις Il. Σ, 382. quod *Pauſanias* obſervat IX. p. 781. ubi de Gratiis egregia multa. Vid. *Cornut.* de N. D. c. 15. p. 163. c. 19. p. 183. Verum Vulcano, Deorum haud ſane formoſiſſimo, quis tam ſollicite proſpectum voluerit (*Lucianus* enim non ingenium hic ſuum, ſed alios auctores videtur ſecutus) ut, partito munere conjugali, ſive in coelo verſaretur, ſeu Lemnum viſeret, optatos tamen pulcerrimae conjugis infuſus gremio amplexus inire poſſet, mihi non ſuccurrit. Charitem etiam in Lemno ponere videtur *Schol. Homer.* ad Il. Ξ, 230. ibi quaeſitum eſt apud Veteres, ut in nectendis ex Homero nodis mirifica quadam ſunt induſtria, cur Juno Somnum conventura Lemnum a principe poëtarum adire fuerit juſſa: huic molliendae difficultati inter alia plura & forte deteriora tale remedium adhibetur: dominum eſſe Lemni Vulcanum, uxorem ejus Charitem; cujus germanam Paſitheam, quae ſororis in contubernio vivebat, quum Somnus efflictim amaret, ideo ſcilicet, ut propius ab optatiſſimae virginis adſpectu ab-

efficere poſſit, quum ſtrenuum videt juvenem, eumque militem: quare quieſcit, ſibique temperat; niſi quod minatur, vincula ſe quædam machinaturum adverſus illos, & oppreſſurum irretitos in lecto. AP. Neſcio: at equidem optaverim is eſſe, qui ſit capiendus.

φάσαι δύναιτο, γενναῖον ὁρῶν τεχνίτην, καὶ στρατιώτην αὐτόν· ὥστε μὴ ἡσυχίαν ἄγει· πάλιν ἀπειλεῖ γε δεσμά τινα ἐπιμηχανήσασθαι αὐτοῖς, καὶ συλλήψεσθαι, σαγηνεύσας ὅπη ἔ εὐνῆς. ΑΠ. Οὐκ οἶδα, εὐξαίμην δ' ἂν αὐτὸς ὁ ξυλληφθησόμενος εἶναι.

XVI.

JUNONIS ET LATONÆ. ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΛΗΤΟΥΣ.

JUN. ΗΡΑ.

1. PUlcros enim vero, Latona, & tui liberos peperiſti Jovi. LAT. Non omnes, Juno, tales parere poſſumus, qualis eſt Vulcanus. JUN. Sed hic claudus tamen utilis eſt, quippe artifex optimus, & adornavit nobis coelum, & Venerem duxit, ab eaque obſervatur. De tuis autem liberis, illorum hæc virilis ultra modum & montana; ac denique in Scythiam profecta nemo neſcit quales cibos capiat hoſpitibus interfectis, atque imitata Scythas

Καλὰ μὲν γὰ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ τέκνα ἔτεκες τῷ Διΐ. ΛΗ. οὐ πᾶσαι, ὦ Ἥρα, τοιούτους τίκτειν δυνάμεθα, οἷος ὁ Ἥφαιστός ἐστιν. ΗΡΑ. ἀλλ' ἔτι μὲν ὁ χωλὸς, ὅμως χρήσιμός γε ἐστὶ, τεχνίτης ὢν ἄριστος, καὶ καλλιεκόσμηκεν ἡμῖν τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν Ἀφροδίτην ἔγημε, καὶ στυφελίζεται πρὸς αὐτῆς· οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ὁ μὲν αὐτῷ ἀρρενικὴν πέρα τοῦ μέτρου, καὶ ὀρεινὸν, καὶ τὸ τελευταῖον, εἰς τὴν Σκυθίαν ἀπελθὼν, πάντες ἴσασιν οἷα ἐσθίει ξενοκλονῶν, καὶ μιμούμενος τοὺς Σκύθας αὐ-

abeſſet, in Lemno deſediſſe. At *Homerus* & Charitem, & ipſam Vulcani officinam in coelo collocavit, neſcio quam probantibus Diis: nam fieri quidem vix potuiſſe credas, quin tantus ferramentorum malleorumque ingeminatorum ſtrepitus coeleſtium aures vehementem in modum obtuderit: quam ob rem poſteriorum in eos poëtarum non vulgare conſtat beneficium, qui deſtructa Homeri taberna fabrili Olympum nitidius expoliverunt, Vulcanumque, ſi quid operis moliretur, migrare juſſerunt ad inſulam aliquam AEoliam aut Lemnum, datis inſuper (nam *Homerus* plane ſolum ad fornacem atque incudem deſtituerat) aerumnoſi laboris adminiſtris Cyclopibus. Ita *Callimach.* H. in Dian. *Apollon. Rh.* Arg. III. *Virgil.* AEn. VIII. Apud eosdem vero cum Vulcano Venus in Olympo habitat; neque ſecus, quod magis mireris, in *Homeri* Od. Θ. Illam quidem *Anacreon*, vel alius Melicorum aliquis, ad Lemnios caminos devocavit; ſed diverſo conſilio, ut operam ſociatam ad Amoris tela fabricanda conferret. Mox diſplicet αὐτὸν malkem καὶ στρατιώτην ἄν. etſi non me fugiat uſus aliquis τῷ αὐτὸς haud valde diſpar, de quo alibi dicam. *T.H.*

11. Ἐπιμηχανήσασθαι] Perſpicuum eſt, legendum ἐπιμηχανήσεσθαι. *J.J.*

Ἐπιμηχανήσασθαι] Cl. *Jenſii* emendatio eſt. In libris noſtris omnibus ἐ—σασθαι legebatur. *M. du S.*

13. Οὐκ οἶδα] Non ſolus *Lucianus* hæc dicentem inducit Apollinem. Graviſſimus poëta *Homerus* Odyſſ. Θ, 336. eadem ferme habet; eoque credo factum, ut *Lucianus*, qui eum perpetuo ſuggillat, Dialogum XVII. ſcripſerit. Jocoſior *Ovidius* & a quo talia expectes l. c. & II. *de Arte Am.* 561. *M. du S.*

20. Καλλικεκόσμη. . . .] Vide Θυσ. c. 8. & *Ovid.* Met. II. init. *M. du S.*

21. Στρυφ. πρὸς αὐτῆς] Qua fronte *Lucianus* Junonem hic inducit aſſerentem, Vulcanum a Venere diligi aut coli? Similem phraſin vide Dial. XXII. *M. du S.*

Στρυφελίζεται πρὸς αὐτῆς] Locutionem illuſtrat *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 120. Διὰ χρήματα ἐστρυφελίσθω ὑφ' ὑμῶν. *Dion Chryſ.* Or. XXXVIII. Modo vide, an mecum malis, χρησιμός τε. *T.H.*

25. Οἷα ἐσθίει] Hoc eſt, quibus ſacrificiis delectetur: nam ſacrificia eſſe putabant convivia Deorum. Vide quae monuimus ad Prometh. §. 17. *J.C.*

Ibid. Ξενοκτονοῦσα] Sic Dialog. Apoll. & Bacch. *Ovid.* 3. de Ponto, *Achill. Tat.* lib. 8. *J.B.*

αὐτὺς, ἀνθρωποφάγυς ὄντας· ὁ δ' Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ κιθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι, καὶ καλαγωγὰμβυος ἐργαστήρια τῆς μαντικῆς, τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς, τόδ' ἐν Κλάρῳ, καὶ ἐν Διδύμοις, ἐξαπατᾷ τὺς χρωμένυς αὐτῷ, λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἑκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα. καὶ πολλοὶ μὲν ἀπὸ τοιύτυ πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόητοι, καὶ παρέχοντες αὐτὺς καλαγωγούμενους· πλὴν οὐκ ἀγνοοῦσί γε ὑπὸ τῶν συνετωτέρων, τὰ πολλὰ τεραλευόμενοι· αὐτὸς γὰρ ὁ μάντις ἠγνόει, ὅτι [a] φονεύσει μὲν τὴν ἐρώμενον τῷ δίσκῳ, ἐμπροσμανεύσαιτο δὲ, ὡς φεύξεται αὐτὸν ἡ Δάφνη, καὶ ταῦτα, ὕτω καλὸν καὶ κομήτην ὄντα. ὥστε οὐχ ὁρᾷ καθότι καλλίονα τῆς Νιόβης ἔδοξας.

ipsos, qui hominibus vescuntur: Apollo autem præ se fert cuncta se scire, & jaculari, & cithara ludere, & medicum agere, & vaticinari: tum constitutis officinis artis divinandi Delphis, Clari & Didymis frustratur consulentes, obliqua & ambigua in utramque interrogationis partem respondens, ne periculum sit, ut arguatur error. Inde quidem ditescit, plures enim sunt stulti, quique se praebent fascinandos; nec tamen praeterit prudentiores, plerumque præstigias ipsum offundere. Ergo vates ignorabat se occisurum esse delicias suas discо; nec prædivinavit fore, ut fugeret ipsum Daphne, idque tam pulcrum & bellule comatum. Itaque non video, qua parte prolis laude Nioben præstare videaris.

ΛΗ. Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα, ἡ ξενοκτόνος, καὶ ὁ ψευδόμαντις, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε, ὁρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπαινῆται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κιθαρίζῃ ἐν τῷ συμποσίῳ θαυμαζόμενος ὑφ' ἁπάντων. ΗΡΑ. ἐγέλασα, ὦ Λητοῖ· ἐπεῖν θαυμαστὸς, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰς δίκαια αἱ Μοῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέδειρεν ἂν, αὐτὸς κρατήσας τῇ μουσικῇ; νῦν δὲ κατασοφισθεὶς ἄθλιος ἀπόλωλεν, ἀδίκως ἀλούς· ἡ δὲ καλὴ σου παρθένος ὕτω καλή ἐστιν, ὥστε ἐπεὶ ἔμαθεν ὀφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀκταίωνος, ἀπέδραμε καὶ μυδιόμενον. V.

2. LAT. Isti quidem liberi, hospitum interfectrix & mendax vates non me fugit, quem tibi dolorem adferant conspecti inter Deos; tum maxime, quando hæc laudatur ob formam, ille, dum cithara ludit in convivio, admirationi est omnibus. JUN. Ridere libet, Latona: illene dignus admiratione, cui Marsyas, si quidem justum Musae judicium ferre voluissent, pellem detraxisset ipse victor arte musica? nunc dolo captus miser interiit iniqua sententia damnatus: illa autem pulcra tua virgo tam est pulcra, ut, postquam comperit se visam esse ab Actæone, veri-

[a] Φονεύσει] χωνεύσει Marg. *Alw.* quod ego, quale sit, non intelligo.

36. Καταγωγεύσεσθαι] Ἀπατᾶσθαι. *V.*

38. Τερπνόμβυος] Ψευδολογούμενος, ἢ θαυμαστὸς ὢν δοξάζεται. *V.*

Μυθνόμενος] Lege μυθνόμενος. *J. C.*

Μαντευόμενος] In Ed. *A.* & *C. M.* legebatur μυθνόμενος. Ego certa conjectura ductus mutavi. *M. du S.*

Mihi placuit μυθνόμενος idque omnino retinendum videbatur. *T. H.*

27. Πάντα εἰδέναι] *Callimach.* Hym. Apoll.

Τέχνῃ δ' ἀμφιλαφὴς ὅ τις τόσσον ὅσσον Ἀπόλλων.

31. Κλάρῳ] Vide Ἀλεξ. c. 8. & *Clem. Alex.* p. 9, Κλάριον, Πύθιον, Διδυμεία, Ἀμφιάρεω, Ἀπόλλω, Ἀμφίλοχον. V. *Schol. Apoll.* Rh. p. 128. *M. du S.*

Apul. Florid. 1. *Aristoph.* in Plut. *Orpheus*, *Homer.* Hymn. εἰς Ἀπολλ. *J. B.*

Ibid. Διδύμοις] *Origen. Celf.* I. p. 55, 1. *M. du S.*

32. Δοξάζεται] Momus in Apollinem Δικαστῇ. Sic in Alc-

verita ne juvenis evulgaret turpitudinem ſuam, immiſerit in eum canes: mitto dicere, neque parturientibus obſtetricaturam fuiſſe, virgo ſi modo foret. LAT. Arroganter, o Juno, te effers, quia conjux es Jovis, cumque eo regnum tenes: propterea contumeliam facis perlicenter: at videbo te poſt paulo iterum lacrimantem, quum te Jupiter relicta in terram deſcenderit, tauri cygnive ſumta ſpecie.

Φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὸ αἶσχος αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τὰς κύνας· ἐᾷ γὰρ λέγειν ὅτι οὐδὲ τὰς τεκούσας ἐμαιώτο, παρθένος γε οὖσα. ΑΗ. μέγα, ὦ Ἥρα, φρονεῖς, ὅτι ξύνει τῷ Διΐ, καὶ συμβασιλεύεις αὐτῷ, καὶ ἅμα τοῦτο ὑβρίζεις ἀδίκως· πλὴν ἀλλ' ὀψόμαί σε μετ' ὀλίγον αὖθις δακρύουσαν, ὁπόταν σε καταλίπῃ ἐς τὴν γῆν κατιών, ταῦρος ἢ κύκνος γενόμενος.

XVII.

APOLLINIS ET MERCURII. ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

APOL.

1. QUid rides, Mercuri? MERC. Quia ſcilicet maxime ridicula, Apollo, vidi. AP. Quin narra, ut & ipſe re audita una tecum poſſim ridere. MERC. Venus concumbens cum Marte conſtricta eſt, & Vulcanus vinxit eos captos. AP. Quo tandem modo? nam facetum quiddam dicturus videris. MERC. Jampridem, opinor, iſta quum ſciret, venabatur eos; circaque lectum vinculis, quæ oculos fugerent, circumpoſitis, poſtquam abierat ad caminum, operi ſcilicet erat intentus. Tum Mars intrat clam, ut arbitrabatur: verum conſpicit eum Sol, & indicium defert ad Vulcanum. Ubi autem adſcenderunt lectum, intraque caſſes recepti in opere erant, ibi circumquaque implicantur ipſis vincula,

ΑΠΟΛ.

Τί γελᾷς, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡ. ὅτι γελοιότατα, ὦ Ἄπολλον, εἶδον. ΑΠ. εἰπὲ δή, ὡς καὶ αὐτὸς ἀκούσας ἔχω ξυγγελᾶν. ΕΡ. ἡ Ἀφροδίτη ξυοῦσα τῷ Ἄρει καλείληπται, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἔδησεν αὐτὼ ξυλλαβών. ΑΠ. πῶς; ἡδὺ γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας. ΕΡ. ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς ἐθήρευεν αὐτώ· καὶ δὴ τὴν εὐνὴν ἀφανῆ δεσμὰ περιθεὶς, εἰργάζετο ἀπελθὼν ἐπὶ τὸ κάμινον. εἶτα ὁ μὲν Ἄρης εἰσέρχεται λαθών, ὡς ᾤετο· καθορᾷ δὲ αὐτὸν ὁ Ἥλιος, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἥφαιστον. ἐπεὶ δὲ ἐπέβησαν ἃ λέχους, καὶ ἦσαν ἔργῳ, καὶ ἐντὸς [b] ἐγεγένηντο τοῦ ἀρχυοῦν, περιπλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμὰ, ἐφί-

b Ἐγεγένητο] ἐγένηντο *F.* In ſequentibus Edd. recte emendatum.

72. Παρὰ] Γρ. περὶ τὸν υἱόν. *G.*

Alexand. ſic in Jove Tragœd. & paſſim. Λοξίας Apollinis cognomentum. *J. B.*

50. Μαρσύας] *Apul.* loc. cit. *Julian.* Imp. Epiſt. ad *Jambl.* *J. B.*

51. Αἱ Μοῦσαι] Vid. *P. Burmann.* ad *Ovid.* Metam. VI, 400. *T. H.*

53. Ἄλλος] Addi ſolet articulus. niſi forte legendum ἄλλως, ſed Edd. vetant, nec ſequens patitur ἀδίκως. *M. du S.*

59. Καὶ αὐτὴ ἴσα] Tantum abeſt, ut ornet ſententiam vocabulum αὐτὴ, ut onerare potius mihi videatur. Longe diſpar erit ratio, ſi legas ἀγνὴ· quod percommodum hoc in loco. Scilicet *Homerum*, ut ſolet libenter *Lucianus*, tetigit: Ἄρτεμις ἀγνὴ in Odyſſea ſatis frequens. Dianam virginem intactam, quæ puerperis adſideat & opem invocata præſtet, æque ac Noſter, rident patres Eccleſiaſtici, nec ad rem pertinere quicquam credunt, quod a veterum Theologis adfertur, eandem eſſe & Lunam; quæ quum ſit τῆς γενέσεως ἀρχὴ, iſto munere jure merito fungatur. *T. H.*

ἐφίσταται δὲ αὐτοῖς ὁ Ἥφαιστος. ἐκείνη μὲν οὖν, ἅτε γυμνὴ οὖσα, οὐκ εἶχεν ὅπως ἐγκαλύψαιτο αἰδουμένη· ὁ δὲ Ἄρης τὰ μὲν πρῶτα ἀφυγεῖν ἐπειρᾶτο, καὶ ἤλπιζε ῥήξειν τὰ δεσμά· ἔπειτα δὲ συνεὶς ὡς ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἱκέτευε.

& supervenit repente Vulcanus. Illa vero, etenim erat nuda, non habebat quemadmodum obtegeret ſeſe pudibunda: Mars primum effugere conabatur, ſperabatque ſe rupturum vincula; dein, ut ſenſit, tam arcte ſe teneri, ut inde ſpes evadendi ſit nulla, ſupplicabat.

ΑΠ. Τί οὖν; ἀπέλυσεν αὐτοὺς ὁ Ἥφαιστος; ΕΡ. οὐδέπω, ἀλλὰ ξυγκαλέσας τοὺς θεοὺς, ἐπιδείκνυ τὴν μοιχείαν αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ ἀμφότεροι κάτω νενευκότες, ξυνδεδεμένοι ἐρυθριῶσι, καὶ τὸ θέαμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον. ΑΠ. ὁ δὲ χαλκεὺς ἐκεῖνος οὐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τὴν αἰσχύνην τῆς γάμου; ΕΡ. μὰ Δί', ὅς γε καὶ ἐπιγελᾷ αὐτοῖς ἔφεστώς. ἐγὼ μέν τοι, εἰ χρὴ τἀληθῆ εἰπεῖν, ἐφθόνουν τῷ Ἄρει, μὴ μόνον μοιχεύσαντι τὴν καλλίστην θεὸν, ἀλλὰ καὶ δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς. ΑΠ. ὑγιῆ καὶ [a] δεδέσθαι

2. AP. Quid ergo? abſolvit eos Vulcanus? MERC. Nondum; ſed convocatis Diis ſpectandum præbet adulterium. Hi autem nudi ambo, colligatique demiſſo vultu rubore ſuffunduntur; ſpectaculumque ſane jucundiſſimum mihi fuit viſum tantum non patratum opus ipſum. AP. Fabrum autem iſtum non pudet ipſum oculis exponere dedecus matrimonii? MERC. Nequaquam; ut qui etiam juxta adſtans irrideat eos. Equidem, ſi verum eſt dicendum, invidebam Marti non ſolum adulteranti formoſiſſimam Deam, ſed & adligato cum ea. AP. Tune ergo vinciri te pa-

a Διδῶσθαι] Διδῶσθαι omnes Edd. exceptis *F.* & *Va.*

84. Ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον] Talia deſcribit Vulcani vincula *Homerus* Od. Θ, 275. — κάτοθι δὲ δεσμοὺς Ἀῤῥήκτους, ἀλύτους, ὄφρ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν & v. 299. Καὶ τότε δὴ γνώσεσθον, ὅτ' οὐκέτι φύκτα πέλονται. Ideo δεσμὰ Ἡφαίστεια proverbio dicuntur, quibus expedire ſe nulla vi licet: ἐπὶ τῶν ἀφύκτων, inquit *Suidas*, adjecto *Eunapii*, hujus enim eſſe recte cenſuit *H. Valeſius*, inſigni loco, qui imitationis Homericae veſtigia clare praefert: ὁ δὲ τρίσιν ἅμα συγκαλειλημμένῳ πάθεσιν αὖτερ Ἡφαιστείοις δεσμοῖς ἀῤῥήκτοις, ἀλύτοις, ἔμενέ γε ἐν αὐτοῖς ἔμπεδον. Arbazacium deſignat, ut manifeſtum eſt ex iis, quae copioſius indidem proferuntur in Ἀρβαζάκιον. Hujus autem ſubtiliſſimi retis nexus tam tenues, ut omnem oculorum aciem fugerent, & ab *Homero* cum araneae tela comparentur: ἄφαντοι δεσμοὶ paulo ante *Noſter*, & *AElian.* de Anim. II. c. 30. δεσμοὶ ἀφανεῖ ὑπὲρ τὰ Ἡφαίστου τὰ Ὁμήρεια. *T.H.*

90. Τὸ θέαμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον] h. e. illud vero jucundiſſimum ſpectaculum mihi prope ipſum opus Venereum viſum eſt; ſcilicet ferme ita hoc ſpectaculo delectatus fui, quam ſi ipſe iisdem fruerer gaudiis. Sic enim hunc locum intelligendum puto, ut Mercurius verba illa [μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον] ad ſe referat, non autem ad Venerem & Martem, quos jam ante dixerat εἰς ἔργα ἰέναι. Nihil hic videtur intellexiſſe vulgatus interpres. Quae deinceps ait Mercurius, ſe nempe invidiſſe Marti iſtum cum Venere luſum, & ſibi iſta vincula, quibus cum Venere conjunctus comprehenderetur, optaſſe, plane conveniunt iis, quae in eodem hoc jocoſo argumento habet *Ovidius* Metamorph. IV. vſ. 185.

Lemnius extemplo valvas patefecit eburnas;
Admiſitque Deos. Illi jacuere ligati
Turpiter. Atque aliquis de Dîs non triſtibus optat
Sic fieri turpis. *J.J.*

91. Μονονουχὶ αὐτὸ γ. τὸ ἔργον] Poterat ſcribi, μονονουχὶ εἰς αὐτῷ γιγνομένων τῶν ἔργων modo, καὶ εἰς ἔργα ἰέναι· nihil tamen eſt, cur a lectione recepta diſcedamus: quem ſenſum probarem, vertendo patefeci. Ἔργον & ἐνεργεῖν in re Venerea pervulgati ſunt uſus. Vid. *Barth.* ad *Claudian.* Epith. Pall. & Celer. v. 130. *Keuchen.* ad *Seren. Samon.* v. 610. Commentatores ad *Petron.* p. 404. *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 413. *T.H.*

Ibid. Γιγνόμενον τὸ ἔργον] Id eſt, *coitus*. *F.G.*

96. Ἐφθόνουν τῷ Ἄρει] Totus hic quidem dialogus ex *Homero* deformatus; ſed iſtorum lepor vix eſt, ut ſatis intelligi poſſit, niſi poëtam ipſum legeris Od. Θ,

335.

patereris ea mercede? MERC. Tu nolles, Apollo? propius accede tantum & vide: magnus eris mihi Apollo, nisi, quum videris, idem optabis.

ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ; ΕΡ. σὺ δ' οὐκ ἰὰν, ὦ Ἄπολλον; ἰδὲ μόνον ἐπελθὼν, ἐπαινέσομαι γάρ σε, ἢν μὴ τὰ ὅμοια ᾖ αὐτὸς εὔξῃ ἰδών.

XVIII.

JUNONIS ET JOVIS.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

JUNO.

ΗΡΑ.

1. ME quidem puderet, Jupiter, talis filii, tam feminei & corrupti ebrietate; qui mitra revinctam gerat comam, plurimum cum furibundis mulieribus versetur, mollior iis ipsis, ad tympana tibiasque & cymbala choreas agens, atque omnino cuivis similior, quam tibi patri. JUP. Atqui hicce mitra feminea redimitus, mollior mulieribus, non solum,

ΕΓὼ μὲν ἠχυνόμην ἄν, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι τοιοῦτος ἦν υἱὸς, θῆλυς οὕτω καὶ διεφθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης· μίτρᾳ μὲν ἀναδεδεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ δὲ μαινομέναις γυναιξὶ συνὼν, ἁβρότερος αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων· καὶ ὅλως [b] παντὶ μᾶλλον ἐοικὼς, ἢ σοὶ τῷ πατρί. ΖΕΥΣ. καὶ μὴν οὗτός γε ὁ θηλυμίτρης, ὁ ἁβρότερος τῶν γυναικῶν, εἰ μόνον, ὦ

[b] Παντὶ] πάνυ C. quod vitiose scriptum pro ea lectione, quam reperit Schol. *V.* Πανί.

10. Πάνυ μᾶλλον] * Πανὶ *V.* Γρ. παντί. *G.*

* Πανί] Sic videtur legisse pro παντί. Vid. Not. *M. du S.* Quum in nonnullis Codd. extiterit πάνυ μᾶλλον pro παντί, illud praefixi: nihil enim est ad fidem propius, quam Scholiasten notare voluisse viae τῷ πάνυ alibi reperiti Πανὶ. Ed. *A.* Τῷ παντί] Πανὶ. *T. M.*

335. Apollinem Deorum postremum ponit v. 323. qui ad jucundissimum spectaculum advolarint: inde *Noster* Mercurium fecit haec a se jam visa Apollini narrare. Idem exemplar placuit *Paulo Silentiario*, nisi, quod potius existimo, vetustioris sit, Anthol. VII. Epigr. 54. In Amoribus, ἐντυχέσατο θεῶν ὁ Δημητρίου θεὸς Ἄρης. *Lucianus* ξυνδεδημένοι, δεδημένω, δεδῆσθαι· quae forma *Thomae* videtur elegantior, quam δεθῆς, δεθῆναι. *T. H.*

98. Οὐκοῦν καὶ δεδῆσθαι ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ] *Num ergo & vinciri te sic patereris?* ocyus emenda δεῖσθαι vel δεδῆσθαι. Quid enim sibi vult δεδῆσθαι? *J. J.*

Δεδῆσθαι] Ex Ed. *J.* est, cui suffragatur L. reliquae omnes δεδῆσθαι mendose. *M. du S.*

4. Ἐγὼ μέν] Repetit omnia hujus Dialogi in Bacch. *Eurip. Nonn. Ovid.* alii. *J. B.*

6. Μίτρᾳ] Mitram gestasse viris turpe & molle censebatur, ut apud nostrum *Lucianum* alibi apparet. Quin & θηλυμίτρης per probrum hic Bacchus vocatur. *G. C.*

10. Παντὶ] In veteribus Codd. πάνυ & Πανὶ fuisse testantur *Scholia*; quod ego olim amplectebar. Nunc genuinam esse scripturam παντὶ censeo, quia *cuivis similem potius quam sibi* melius videtur quam *Pani similem*. *M. du S.*

11. Θηλυμίτρης] Dicemus ad Bacch. c. 4. ubi de expeditionibus ejus plura. Bellicam Bacchi virtutem enumerando victorias Jupiter adstruit: & merito quidem; nam *choreis aptior & jocis Ludoque dictus, non sat idoneus Pugnae ferebatur*, *Horatio* teste II. Od. 19. v. 25. quos tamen rumusculos parum secundos jam bello Giganteo, ubi Bacchi specie leonina tecti opera fuit fortis ac minime poenitenda, discusserat. *T. H.*

16. Στρά-

ὦ Ἥρα, τὴν Λυδίαν ἐχειρώσαλο, καὶ τὺς καλαχθέντας τὴν Τμῶλον ἔλαβε, καὶ τὺς Θρᾴκας ὑπηγάγελο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδὺς ἐλάσας τῷ γυναικείῳ τύτῳ [a] στραλιωλικῷ, τὺς τε ἐλέφανλας εἶλε, καὶ τὴν χώρας ἐκράτησε, καὶ τὸν βασιλέα πρὸς ὀλίγον ἀνλιστῆναι τολμήσανλα αἰχμάλωλον ἀπήγαγε· καὶ ταῦτα ἅπανλα ἔπραξεν, ὀρχύμενος ἅμα, καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιττίνοις, μεθύων, ὡς φὴς, καὶ ἐνθεάζων. εἰ δέ τις [b] ἐπεχείρησε λοιδορήσασθαι αὐτῷ, ὑβρίσας ἐς τὴν τελετὴν, καὶ τῦτον ἐτιμωρήσαλο, ἢ καλαδήσας τοῖς κλήμασιν, ἢ ἀγασπασθῆναι ποιήσας ὑπὸ τὴν μήτρὸς ὥσπερ νεβρόν. ὁρᾷς ὡς ἀνδρεῖα ταῦτα, καὶ οὐκ ἀνάξια τοῦ πατρός; εἰ δὲ παιδιὰ καὶ τρυφὴ πρόσεστιν αὐτοῖς, εὐδεὶς φθόνος· καὶ μάλιστα εἰ λογίσαιτό τις οἷος ἂν ὑφων ἦτος ἦν, ὅπως ταῦτα μεθύων ποιεῖ.

Juno, Lydiam subegit, incolentesque Tmolum cepit, & Thracas sibi subjecit; sed & adversus Indos rapto muliebri isto exercitu elephantos in potestatem redegit, & regione tota potitus est, regemque paululum resistere ausum captivum abduxit: & ista quidem omnia perfecit saltans simul & choreas ducens, thyrsis usus hederaceis, ebrius, ut ais, & furore concitus. Tum si quis in animum induxit male dicere ipsi, contumeliis in sacrorum initia jactis, ab eo quoque pœnas expetiit, vel ligatum obstringens palmitibus, vel ut discerperetur efficiens a matre tanquam hinnulus. Viden' ut virilia sint ista, atque haud indigna patre? Si vero lusus & lascivia simul adsint, nihil est ea in re, quod invidiam faciat; in primis si quis reputet, qualis sobrius hicce foret, ubi isthæc facit ebrius.

ΗΡΑ. Σύ μοι δοκεῖς [c] ἐπαινέσεσθαι καὶ τὸ εὕρεμα αὐτῦ, τὴν ἄμπελον καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦτα, ὁρῶν οἷα οἱ μεθυσθέντες ποιῦσι σφάλλόμενοι, καὶ πρὸς ὕβριν [d] τραπόμενοι, καὶ ὅλως

2. JUN. Tu mihi videris laudaturus etiam inventum ejus vitem & vinum; idque tametsi videas, qualia perpetrent inebriati titubantes atque ad injuriam versi, & plane fu-

a Στρατιωτικῷ] στράτῳ C. & Schol. *V.* b Ἐπιχείρησε] F. ceteraeque Edd. excepta sola P. ἐπιχείρισε. c Ἐπαινέσεσθαι] Ita F. quod merito reduxit S. quum priores vel vitiose ἐπαινεῖσθαι vel male ἐπαινεῖσθαι exhiberent. Mox εὕρημα sola P. Ceterae omnes damnatum a *Thoma* scribendi modum tuentur. d Τραπόμβροι] τραπόμβοι al. Marg. *AIW.*

16. * Στρατιωτικῷ] Γράφεται στρατῷ. *V.*

* Στρατηγικῷ] Et hic aliter legit, quam hodie in Codd. nostris. *M. du S.*

22. Ἐνθεάζων] Ἐνθουσιῶν. *G.*

Vix dubito, quin vitio scriptum sit pro στρατιωτικῷ. *T. H.*

16. Στράτῳ] Sch. & Coll. *M. du S.*

Στρατιωτικῷ] Nulla fuit causa, cur mutarem: τὸ στρατιωτικὸν pro militibus aut exercitu apud *Thucydidem*, *Diodorum*, *Pausaniam* p. 423. *Herodianum* satis familiare, ut τὸ ἱππικὸν, τὸ ναυτικὸν, τὸ Ἑλληνικόν. *T. H.*

24. Καλαδήσας] Vid. *Ovid.* Met. III. Fab. VIII. *M. du S.*

28. Οὐδεὶς φθόνος] Nolim vertere, *non est quod invideas:* non enim invidebat Juno Baccho, sed eum reprehendebat. Vertorim potius: *non debet hoc ei creare invidiam*, hoc est, *odium*. Solent invidia & odium esse conjuncta; ideoque eorum affectuum nomina interdum miscentur. *J. C.*

35. Ἰκάριον . . .] *Hygin.* fab. 130. *M. du S.*

Ἰκάριον] Icarum saepe Latini, Graeci vix aliter quam Icarium appellant: notavit *H. Grotius* ad *Germanici* Phaenom. vide *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. 130. Addam *AEliani* locum de Anim. VII. c. 28. ut eum interpolitae negantis particulae foliusque distinctionis ope a pravis tum versione tum emendatione vindicem: Ὅτι τὸν Ἰκάριον ἀπέκτειναν οἱ προσήκοντες τοῖς πρώτοις ποιῆσιν οἶνον, καὶ εἰς ὕπνον ἐμπεσοῦσιν, οὐκ εἰδότες πω τὸ θάνατον εἶναι τὸ παρχθὲν, ἀλλ' αὐτῶν κάρον, νενόμικαν οἱ κατὰ τὴν Ἀττικὴν, ἐμοὶ δοκεῖν, τῷ Διονύσου τιμωρεῖντος τῷ πρώτῳ γεωργῷ τὸν αὐτῦ φυτῶν καὶ πρεσβυτάτῳ. Jam nihil, ut puto, in istis est, quod ulla parte lectorem impedire possit. Quantum in hac fabula narranda veteres dissideant, commemorare non videtur operae pretium. *T. H.*

44. Ἐπιζηλοτυπεῖν] Habet *Stephanus*, sed auctoritate nulla firmatum. Ex hoc loco compositum illud in Lexica perveniisse credibile est: si quis pro spurio expellendum sentiat, eum nihil morabor: nam hic quidem sine dubio legi debet ἔτι ζηλοτυπεῖν saepius ista particula vitiata verbis sequentibus adhaesit: vide Hermot. §. 13. neque aliter stafuisse videtur *Brodaeus* ad Anthol. I. c. 13. Ep. 2. proferens: ζηλοτυπεῖν ἔοικας, ὦ Ἥρα. Εἶγε omnium Edd. non videbatur mutan-

furentes à potu. Icarium ergo, cui primo donavit palmitem, ipsi compotatores interemerunt concisum ligonibus. JUP. Nihil hoc ad rem, quod dicis: non enim vinum ista, neque Bacchus facit; sed potus immoderate sumtus, & ultra quam deceat ingurgitari mero: qui vero bibendi modum servat, hilarior & suavior existit; neque ejusmodi, quale Icario contigit, quicquam designaverit in ullum compotatorem. At tu adhuc æmulari videris, Juno, & Semeles meminisse, ut quæ crimineris Bacchi pulcerrimas dotes.

35 μεμνῆσθαι ὑπὸ τοῦ πότου † τὸν Ἰκάριον, ᾧ πρώτῳ ἔδωκε τὸ κλῆμα, οἱ ξυμπόται αὐτοὶ διέφθειραν, σκαίοντες ταῖς δικέλλαις. ΖΕΥΣ. οὐδὲν τοῦτο φῄς· ἡ γὰρ οἶνος ταῦτα, οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ, τὸ δὲ ἄμέτρου καὶ πόσεως, 40 ὅτι πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀκράτου. ὃς δ' ἂν ἐμμέτρως πίνῃ, ἱλαρώτερος μὲν, καὶ ἡδίων γένοιτ' ἄν· οἷον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν, οὐδὲν ἂν ἐργάσαιτο οὐδένα τοῦ συμποτοῦ· ἀλλὰ σὺ ὀπιζηλότυπεῖν ἔοικας, ὦ 45 Ἥρα, καὶ τὴν Σεμέλης μνημονεύειν, εἰ γε ἀγαβάλλεις τοῦ Διονύσου τὰ κάλλιστα.

XIX.

VENERIS ET CUPIDINIS.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

V E N.

1. QUid est enimvero, Cupido, quod alios quidem Deos debellaris omnes, Jovem, Neptunum, Apollinem, Rheam, me

Α Φ Ρ Ο.

Τί δήποτε, ὦ Ἔρως, τοὺς μὲν ἄλλους θεοὺς καθηγωνίσω ἅπαντας, τὸν Δία, τὸν Ποσειδῶ, τὸν Ἀπόλλω, τὴν [f] Ῥέαν, ἐμὲ

e Εἰ γε] ἦγε L. Marg. *Ald.* ἤτε P. f Ῥέαν] Ἥραν plerasque Edd. Ῥέαν P. L. *f. Vr.* Marg. *Ald.*

35. Τὸν γοῦν Ἰκάριον] Ἔκτεινεν ἐς φαρμακίαν ἐνόμισαν δὲ † μεθυσθέντες ὅτι ἐφαρμακεύθησαν ὑπ' ἐκείνου. *V.*

† Μεθυσθέντες] Lege μεθυσθέντες. De Icario vide *Hygini* Fab. CXXX. & Poet. Astronom. lib. II. c. 4. *J. J.* Idem observaverat *Matth. Sladus.* *T. H.*

tandum: quamvis in *Ald.* ἦγε itidem notatum reperiam. *T. H.*

45. Ἥγε] Sic L. ἤτε P. Impressi εἴ γε. *M. du S.*

47. Τί] Hujus dialogi argumentum festivissime in Cupidine suo tractavit *Georg. Sabinus*, qui ad hujus videtur imitationem confictus, nec minus est elegans. *G. C.*

49. Τὴν Ῥέαν] Insignis hæc *Juntina Ed.* emendatio; quam confirmant insuper P. & L. reliquæ enim omnes Ἥραν. At Junonis amores quis novit? Adonidem solum amasse dicitur. V. *Clem. Alex.* p. 15. A. *M. du S.*

Τὴν Ἥραν] Nullum est in fabulis Junonis a Cupidine vulneratae vestigium: neque satis erat decorum, ut, quae virtutis castitatisque custos habebatur ac praeses, telis tam noxiis pateret. Nam quod ab Eurymedonte Titane, antequam Jovi traderetur, virginem fuisse vitiatam ferunt, ex eoque furtivo congressu Prometheum extitisse, vix uno alterove teste, atque in tam gravi crimine parum idoneo, probari potest. Si quid ejus generis habuisset Jupiter, quod ulla veri specie conjugi objiceret, hoc scilicet ille, non parum alioquin iracundus, tacuisset, neque in hisce dialogis violati matrimonii tam saepe reus Junonem in amores suos importunius invectam flagitii similis exprobratione repulisset? De Adonide quod commemoratur, in *Clemente* reperiri non equidem recordor; & nescio, an hunc errorem festinatio pepererit: nam Protr. p. 21. B. legitur τὸν Ἥρας Ἀδωνιδα, nimirum Ἀφροδίτης illud Ἥρας literis iisdem constans, quibus Ἥρας, minus attentum fallere videtur potuisse: quin in ipsum Jovem amati Adonidis suspicio meliore jure cadat; is enim a se impetrare non potuit, ut possessionem formosissimi juvenis Veneri Proserpinaeque relinqueret incontroversam, si vera sunt, quae notat *Schol. Theocr.* ad Eid. XV. v. 86. Apud *Lucianum* igitur pro Junone amplectenda fuit Ῥέα, cui jam vetulae atque emeritae Cupido pudendum in modum in-

ἢ μητέρα· μόνης δὲ ἀπέχῃ τ' Ἀθηνᾶς, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μέν σοι ἡ δᾷς, κενὴ δ' ἀϊσσῶν ἡ φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ, καὶ ἄσχολος; EP. δέδια, ὦ μῆτερ, αὐτήν· φοβερὰ γάρ ἐστι, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρεική. ὁπόταν οὖν ἐντεινάμενος τὸ τόξον ἴω ἐπ' αὐτὴν, ὀρθείσα τ' λόφον ἐκπλήττει με, καὶ ὑπότρομος γίνομαι, καὶ ἐκπίπτει μοι τὰ τοξεύματα ἐκ τ' χειρῶν. ΑΦ. ὁ Ἄρης γὰρ οὐ φοβερώτερος ἦν; καὶ ὅμως ἀφώπλισας αὐτὸν, καὶ ἐνίκησας. EP. ἀλλ' ἐκεῖνος ἑκὼν προσίεταί με, καὶ προσκαλεῖται· ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ὑφορᾶται ἀεὶ, καὶ πολὺ ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτλω, πλησίον ἔχων τ' λαμπάδα· ἡ δὲ, εἴ μοι πρόσει, φησὶ, νὴ τ' πατέρα, τῷ δορατίῳ σε διαπείρασα, ἢ τῷ ποδὸς λαβομένη, καὶ ἐς τὸν Τάρταρον ἐμβαλοῦσα, ἢ αὐτὴ διασπασαμένη, διαφθερῶ. πολλὰ τοιαῦτα ἠπείλησε· καὶ ὁρᾷ δὲ δριμὺ, καὶ ὅπῃ τῷ τρόπος ἔχει πρόσωπόν τι φοβερὸν, ἐχίδναις κατάκομον, ὅτῳ ἐγὼ μάλιστα δέ-

quoque matrem; a ſola vero abſtineas Minerva, & in illa igne careat tibi fax, vacua ſit ſagittis pharetra, tuque ipſe quaſi tractandi arcus, & collineandi ſis imperitus. CUP. Metuo, mater, eam: nam formidabilis eſt & torva, atque admodum virilis: quando igitur intento arcu aggredior ad eam, quaſſata criſta perterrefacit me, & contremiſco, defluuntque tela meis de manibus. VEN. At Mars nonne terribilior erat? & tamen exarmaſti ipſum, ac viciſti. CUP. At iſte ultro admittit me, atque invitat: Minerva contra ſemper ſuſpicioſa torve me intuetur; factumque jam adeo, ut ego ſic prætervolarem, propius admota face; illa confeſtim, ſi ad me accedis, inquit, per patrem juro, haſta te transfixum, aut pede correptum in Tartarum injiciam, aut ipſa dilaceratum peſſumdabo. Multa ejusmodi eſt interminata: tum porro acerbum videt habetque ad pectus faciem quandam formidoloſam, ſerpentibus comatam, quam ego maxime metuo:

a Αὐτὴ] αὐτὴ C.

64. Τῷ δορατίῳ σε διαπείρασα] Προσυπακουσίον τὸ * διαφθερῶ ἠθικῶς εἰρημένον καὶ ἀφελῶς. V.

* Διαπείρω] F. διαφθείρω. ſic & V. M. du S.

ſultavit, ut ipſe gloriatur Dial. XII. *Philoſtr.* Ep. XXXIX. ὅταν δ' ὁ Ἀπόλλων ποιμένων ἄρᾳ, καὶ Ἀφροδίτη βουκόλων, καὶ Ῥέα ἀγροίκων, καὶ Δημήτηρ τ' τὰς ὥρας σὺν αἰδοῖ ibi pro Ῥέᾳ ſcribitur in Cod. Pal. ſecundo Ἥρᾳ. Contra in *Plutarcho* de Fluv. c. 18. p. 59. καὶ πατ' ἄγνοιαν τῇ Ῥέᾳ συγκοιμώμενον τ' Δία θνατὰ μιγνύμενον reponendum eſt τῇ Ἥρᾳ, ut ex iis manifeſto patet, quae traduntur p. 64. Mox ſi probes ἐπ' ἐκείνης capiendum erit, *quod ad illam attinet*: ſin malis, ἐπ' ἐκείνῃ vel ἐπ' ἐκείνῳ, *adverſus illam*; idque convenire magis videtur. Qualem vero ſe pater peperierit, ab Amoris ictibus tutam, audi, quemadmodum ipſamet praedicet in *Apollon. Rh.* Argon. III, 32. Ἥρη, νήιδα μέν με πατὴρ τέκε τοῖο βολάων, Οὐδὲ τινα χρειὼ θελκτήριον οἶδα πόθοιο. T.H.

54. Χαροπὴ] *Heſych.* Χαροπὸς, γλαυκὸς, ξανθὸς, φοβερὸς &c. F.G.

56. Ἐκπλήττει] Pariſienſis mutavit in ἐκπ—. prave. M. du S.

62. Ὑφορῶται] Eleganter *Erasmus*, *adductis ſupercilliis obſervat*, utraque verbi poteſtate conjuncta: melius ab eo non diſceſſiſſet *Benedictus*, qui dedit, *torve ſemper adſpicit*: hoc eſt δριμὺ ὁρᾷ, quod paulo poſt ſequitur. Hic autem ὑφορᾶσθαι *ſuſpectum habere*, & *diligenter ne noceat obſervare*: *Ariſtotel.* περὶ Z. I. c. 44. de leone: ἴσι δὲ τὸ ἦθος οὐχ ὑπόπτης ἀδικος, οὐδ' ὑφορώμενος οὐδὲν contra Mars Cupidinem dicitur προσιέσθαι & προσκαλεῖσθαι, tantum abeſt, ut ab eo cavendum ſibi putet. De verbo ὑφορᾶν plura *Stephanus* in Theſ. & nimis quidem, ut ſaepe ſolet, tenuiter. T.H.

69. Πρόσωπόν τι] Id eſt, τὴν αἰγίδα σὺν τῇ τ' Γοργόνος προσώπῳ. F.G.

75. Αἱ δὲ Μοῦσαι &c.] Bene factum, quod *Lucianus* Muſarum caſtitatem ipſius Cupidinis teſtimonio adjuverit, quo perſuaſiſſimum fiat παρθένους ἀειθαλεῖς & ἀειπαρθένους, ut vocantur, revera eſſe. Non diffitemur, vix ullam in novenario numero reperiri, ex qua non aliquis concubitu furtivo ſuſceptus legatur: recenſuit agmen hoc vaniſſimus *Tzetz.* ad *Heſiod* E. καὶ H. p. 7. ex veterum Grammaticorum corruptis exemplaribus; quae alio loco dabimus emendatiora: neque difficile foret hunc indicem augere. Verum, ſi us-

tuo : territat enim me, &, quum eo oculos converto in fugam propellor.

2. VEN. At expaveſcis Minervam, ut ais, & Gorgonem ; idque tu, qui non formidaris fulmen Jovis. Muſae vero cur tibi ſunt invulneratæ, & extra teli jactum poſitæ ? an & illæ criſtas concutiunt, & Gorgonas oſtendunt ? CUP. Revereor illas, mater ; nam venerandæ ſunt, & ſemper quiddam commeditantur, & cantu diſtinentur : atque ipſe adſto ſæpius illis delinitus carmine. VEN. Age, mitte & iſtas, quia verendæ : at Dianam quid eſt, cur non vulneres ? CUP. In ſumma, ne conſequi quidem illam licet fugientem ſemper per montes : tum etiam ſibi proprium quendam amorem jam amat. VEN. Cujus, fili ? CUP. Venationis & cervorum, hinnulorumque, ut capiat perſecuta, & ſagittis configat ; tota denique huic rei eſt intenta : ceteroquin fratrem ejus arcitenentem & ipſum, ac longe jaculantem. VEN. Scio, nate, quid velis : frequenter ipſum arcu fixiſti.

διά· μορμολύτλῃ γάρ με, ϗ φεύγω ὅταν ἴδω αὐτό.

ΑΦ. Ἀλλὰ ἡ μὲν Ἀθηνᾶν δέδιας, ὡς φῂς, ϗ τὴ Γοργόνα· ϗ ταῦτα, μὴ φοβηθεὶς τὸ κεραυνὸν τοῦ Διός. αἱ δὲ Μῦσαι ἁβρὰ τί σοι ἄτρωτοι, ϗ ἔξω βελῶν εἰσιν; ἢ καὶ κεῖναι λόφους ὑπασείουσι, καὶ Γοργόνας προφαίνουσιν; ΕΡ. αἰδοῦμαι αὐτὰς, ὦ μῆτερ· σεμναὶ γάρ εἰσι, καὶ ἀεί τι φροντίζουσι, καὶ ᾠδὴν ἔχουσι, καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέλους. ΑΦ. ἔα καὶ ταύτας, ὅτι σεμναί· ἡ δὲ Ἄρτεμιν τίνα ἕνεκα οὐ τιτρώσκεις; ΕΡ. τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ καταλαβεῖν αὐτὴν οἷόντε, φεύγουσαν ἀεὶ διὰ τῶν ὀρῶν· εἶτα καὶ ἴδιόν τινα ἔρωτα [b] ἤδη ἐρᾷ. ΑΦ. τίνος, ὦ τέκνον; ΕΡ. θήρας, καὶ ἐλάφων, ϗ νεβρῶν, αἱρεῖν τε διώκουσα, ϗ καταλοχεύειν, ϗ ὅλως πρὸς τοῦτο ὀξύ ἐστιν. ἐπεὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς, καίτοι τοξότην καὶ αὐτὸν ὄντα, ϗ ἐκηβόλον. ΑΦ. οἶδα, ὦ τέκνον, πολλὰ σκεῖνον ἐτόξευσας.

Θεῶν

[b] Ἤδη] Deeſt in *J. V2.* [c] Καὶ] Omiſſa vocula in *B2. P.*

75 82 89

usquam alias in fabulis antiquis, hic certe advocandum eſt, cujus cunei ope duriſſima quaeque levi negotio perrumpas, explicationis allegoricae remedium, ut tantum dedecus a choro dilectiſſimarum virginum amoveamus ; quas utinam eorum nulli, qui ſe colere videri volunt, proſtituere conarentur. Venuſtum eſt neſcio cujus *Muſicii* (ab aliis auctor *Plato* habitus) Epigramma Anthol. I. c. 7. & ad *Luciani* mentem accommodatum : Ἁ Κύπρις Μούσαισι, κορέσσατε τὰν Ἀφροδίταν Τιμᾶτ', ἢ τ' Ἔρον ὕμμιν ἰφοπλίσομαι· Χ' αἱ Μοῦσαι πατὶ Κύπριν, Ἄρει τὰ γωμύλα ταῦτα. Ἡμῖν δ' ἁ πίστα τῦτο τὸ παιδάριον. Ibi vide *Brodaeum*. *T. H.*

76. Ἔξω βελῶν] Alludit ad proverbium ἔξω βελῶν, id eſt, extra telorum jactum, pro eo quod eſt, in tuto citraque periculum. Hoc proverbium frequens eſt apud *Lucianum* in Votis, in Baccho, & in Dial. Cyclopis & Neptuni. *G. C.*

82. Τὴν δὲ Ἄρτεμιν &c.] Perpetuae virginitatis decus petenti, Minerva ſuggerente, Dianae Jupiter conceſſerat. *Callimach.* H. in Dian. v. 6. ubi hac de re multa notat *Ez. Spanhemius*. *T. H.*

89. Ἐπεὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς] Scribendum forte : ἐπεὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς αἰδοῦμαι τοξότην. *F. G.*

Ἐπεὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς] Non metuo, ne quis abripi ſe patiatur prava *Guyeti* correctione : nihil hoc loco alienius. Saepius homini, ceteroquin ingenioſo ac docto, contigit, ut inter ſubitam legendi feſtinationem, re minus penſiculate conſiderata, emendationes plane abſonas projecerit ; quas ego quidem utilius exiſtimarem in lituris perire, quam luci donari. *T. H.*

XX.

Θεῶν Κρίσις.

Dearum Judicium.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΗΡΑ, ΑΘΗΝΑ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ, ΠΑΡΙΣ ἢ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

JUPITER, MERCURIUS, JUNO, MINERVA, VENUS, PARIS, aut ALEXANDER.

ΖΕΥΣ.

ΕΡμῆ, λαβὼν τουτὶ τὸ μῆλον, ἄπιθι ἐς τὴν Φρυγίαν πρὸς τὸν Πριάμου παῖδα

JUP.

1. ACcepto, Mercuri, isto pomo abi in Phrygiam ad Priami filium boum

Θεῶν Κρίσις] Ἡ κρίσις τῶν τριῶν θεαινῶν, Ἥρας, Ἀθηνᾶς καὶ Ἀφροδίτης. O.

92. Λαβὼν τουτὶ τὸ μῆλον] Ἄπιθι τοῦτον τὸν Θεαῖς πρὸς τὸν Πάριν. G.

* Καλὸν τὸ μῆλον τῆς Διὸς χειρὸς δίχομαι.

* Καλὸν &c.] Veteris esse poëtae non memini: ab eruditi lectoris ingenio profecti fuerint hi jambi. T. H.

Θεῶν Κρ.] In Ox. aliter habet Titulus: ἡ κρίσις τῶν τριῶν Θεαινῶν, Ἥρας, Ἀθηνᾶς, καὶ Ἀφροδίτης. *M. de S.*

94. Τῆς Ἴδης ἐν τῷ Γαργάρῳ] Idae montis tres numerant vertices, qui in totidem promontoria desinunt, Lectum, Gargarum vel Gargara & Phalacram: *Schol. Homer.* ad Il. Θ, 48. Ξ, 284. *Eustathius* p. 697. Sigeum addit *Schol. Nicandri* ad Alexiph. v. 40. Ἴδης ἐν κημωῖσι Φαλακραίῃς ἐπὶ βήσσῃς pro quo nescio quam recte suppositurit Pergamum sive *Tzetzes*, sive vetustior aliquis commentator ad *Lycophr.* v. 24. Gargarum omnium est, *Homero* teste, celsissimum: Γάργαρον ἄκρον Ἴδης ὑψηλῆς — Il. Ξ, 292. idque recte observat *Macrob.* Saturn. V. c. 20. Isto autem genere post *Homerum* Graeci τὸ Γάργαρον, & *Epicharmus*, Γάργαρ' ἀγώνιφα· nam urbs antiqua, quam Leleges in eo cacumine condiderant, ἡ Γάργαρος, ut ex *Alcmane* probat *Stephanus*: vide *Etymol.* p. 221. verum postea, quum immodico frigore compulsi cives novam urbem in subjectam monti planitiem deduxissent, genere numeroque mutato τὰ Γάργαρα dixerunt. Ita Γάργαρον & τὰ νῦν Γάργαρα πόλιν Αἰολικὴν distinguit *Strabo* XIII. p. 874. C. 903. C. *Hesychius* quidem: Γάργαρον, ἀκρωτήριον ὄρους Ἴδης, καὶ πόλις Τροίας πλησίον Ἀντάνδου· sed valde verendum est, ne, quemadmodum in plerisque, hic etiam mutilatum acceperimus. Latini post *Virgilium* Gargara cacumen Idae non minus, quam ipsam urbem appellarunt: *Stat.* Theb. I, 549. *Gargara desidunt surgenti* — ubi quae notat *Lactantius*, Servio debentur ad AEn. IX, 86. *Plin.* H. N. V, 30. at *Vibius Sequester*: *Gargarus in Phrygia Idae montis cacumen*: sed hujus auctoritatem si parvi pendamus, nihil tamen habebit, quod queratur. Idam plerique nominant, ubi Paris judex sederit Deabus: ideo *Mela* I, 18. *Ipse mons vetere Divarum certamine & judicio Paridis, memoratus*: neque aliter fere *Euripides*, qui saepius ejus rei meminit: Troad. v. 976. ἦλθον τριὰς θεαὶ κάλλους πέρι Ἰδαῖον εἰς κυνηθμῶνα. Hel. v. 23. Ὅτ' Ἰδαῖαν εἰς πάγαν ἦλθ' ὁ Τῆς Μαίας τε & Διὸς γόνος. Androm. v. 274. & mox: Ταὶ σὶ' ἐπὶ ὑλοκόμου πάγου ἦλθον· tum Ἰδαῖον λείπας ridentem vero loci fontibus irrigui amoenitatem describit Iphig. in Aul. v. 1294. unde poëtarum ingeniosissimus: *Est locus in medio nemorosis vallibus Idae. Callim.* Hymn. in Lav. Pall. v. 18. Οὐδ' ὅκα τὼν Ἴδα Φρυξὶ ἰδίκαζεν ἔρις, ut vir summus egregie restituit. Vid. *Sil. Italic.* VII, 437. *Noster*, qui paulo accuratius fabulae scenam in Gargaro ponit, sine dubio, quos sequeretur, vetustos habuit auctores. *Strabo* scribit, in recessu sinus Adramytteni, qui proprie sic appellatus ab una parte Gargara urbem, ab altera promontorium ostendit Pyrrham, sitam esse Antandrum ὑπερκείμενον ἔχουσαν ὄρος, ὃ καλοῦσιν Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου τὰς θεὰς κριθῆναί φασιν ὑπὸ τοῦ Πάριδος· quae repetit *Eustath.* ad Il. Ξ. p. 986. idem apud *Stephanum* ex *Timosthene* in Ἀλεξάνδρεια· satis apparet situm hujus loci a Gargaro parum discrepare. Neque de nihilo est quod §. 5. antri mentionem *Lucianus* facit: praeterquam enim quod *Euripidis* Ἰδαῖος κόλπων & cetera, quae protulimus, commode respondeant, antrum aliquod venerabile atque augustum ad Idam fere mediam extitisse constat, ubi, credentibus accolis, Dearum litem Paris disceptaverit. *Diodor. Sic.* XVI. p. 565. C. μέγιστον ὄρος ὑπάρχον (mons Ida) τῆς κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἔχει κατὰ τὸ μέσον ἄντρον θαυμαστὸν, ἐν ᾧ φασὶ κριθῆναι τὰς θεὰς ὑπὸ Ἀλεξάνδρου is quidem locus alius esse non potest, quam memorata *Straboni* Alexandria. Paululum hinc diversus abiit *Colluthus* in Ἑλένης ἁρπαγῇ, carmine corruptissimo simul & mutilo, v. 14. αὐταὶ γὰρ ἐθήσαντο μολοῦσαι (tres Deas; nam ita videtur scribendum, non μολοῦσαι) Ἰδαίης δικάσσονι ἐπὶ πτηῶνι Φαλάκρης· ex eo

boum paſtorem (paſcit autem Idæ montis in Gargaro) ipſique dic: Te, Pari, jubet Jupiter, quandoquidem formoſus ipſe es, & ſapiens in rebus amatoriis, ſententia Deabus lata pronunciare, quæ illarum pulcerrima ſit: certaminis autem præmium victrix recipiat pomum. Jamque commodum eſt, ut ipſæmet abeatis ad judicem:

† βοκόλον, (νέμει δὲ ὁ Ἴδης ἐν τῷ Γαργάρῳ,) καὶ λέγε πρὸς αὐτὸν, ὅτι σε, ὦ Πάρι, κελεύει ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ καλός τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικὰ, δικάσαι ταῖς θεαῖς, ἥ τις αὐτῶν ἡ καλλίστη ἐστί· ἡ δὲ ἀγωνοθετοῦσα τὸ ἆθλον ἡ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆλον. ἄρα δὲ ἤδη καὶ ὑμῖν αὐταῖς ἀπιέναι πρὸς τὴν δικαστήν· ἐγὼ

† Τῆς Ἴδης ἐν τῷ Γαργάρῳ] Deficit in O.

eo cacumine caeſae narrantur arbores, ex quibus claſſis eſt contexta, qua vectus Spartam petiit Alexander: propterea Φαλεκραίας κόμας argute vocavit *Lycophron*: verum qui ſedem ibi judicii collocaverit, alius occurrit nemo. Ceterum obſervat *Macrobius* Saturn. V, 16. *nullam commemorationem de judicio Paridis Homerum admittere*: quae ſi fidem inveniant, tum vero ſuppoſititios haberi oportet verſus eos, qui leguntur Il. Ω, 29. itaque cenſuiſſe veterum quosdam docuit *Fulv. Urſinus* in Virg. cum Gr. Scr. coll. p. 196. nec ſane mihi probabile videtur, ab Homero eſſe profectos: ſi enim jam tum fabula fuiſſet nota, quis credat principem vatem in materia tam benigna, ubi facultatis poëticae virtus nitidiſſime poterat explicari, fore deſidem, ſic ut nusquam ſuis luminibus ornatam interſereret tam bellam graviſſimi belli cauſam? Neque deſunt, quas nunc quidem promere non eſt opportunum, plures rationes, quibus moveor, ut poſt Homerum celeberrimi judicii commentum prodiiſſe demum credam. Extitit inter alia multiplicis coelaturae argumenta in illa Cypſeli vel Cypſelidarum arca, cujus in Junonis Eleae templo dedicatae meminit *Dion Chryſ.* Or. X. p. 163. B. ſollicitam deſcriptionem expoſuit *Pauſan.* V. p. 419. cum tali epigrammate p. 425. Ἑρμείας δ' Ἀλεξάνδρῳ δείκνυσι, διαιτᾷν τῷ εἴδους, Ἥραν τε καὶ Ἀθηνᾶν θ' Ἀφροδίταν· quod ſi Eumelum Corinthium habeat auctorem, ut ſane ſuſpicatur *Pauſanias*, vetuſtiſſimum eſſe oportet. Fabulae vero non injucundae mentem aliter atque aliter acceperunt recentiores. Qui nomine *Daretis Phrygii* celatur c. VII. de fabula ſomnium facit, quod Paridi revera fuerit oblatum: nec ſecus *Devonius* de Bell. Troj. II, 228. in multis peſſime corruptus. *Dion Chryſoſtomus*, ut philoſophus, morem Socraticum, mutandis in omnes diſciplinae moralis formas pro re nata fabellis, ſequitur: Orat. XX. p. 266. 267. Paridem inducit animo vacuum & inertis otii plenum, qui, dum nihil habet melius, quod agat, ejusmodi cogitationibus indulget, quae libidinem irritent, ac tandem in juvene nobili & potente prorumpant: eandem rem longe diverſa via tractat in Orat. Troïca atque alibi. At ſi *Cedrenus*, *Suidas* in Πάριος, *Malela* p. 114. teſtes habeantur ſatis idonei, jam Paris erit inter antiquiſſimos ſcriptores adnumerandus; quippe qui encomium Veneris Junoni Minervaeque praelatae compoſuerit; itidem hymnum titulo Κύπριδι praeſcriptum: a talibus incunabulis exortam eſſe fabulam, his, ſi lubet, auctoribus crede. Ceterum Paridem ad litem Dearum finiendam lectum hi δικαστὴν vel κριτὴν, ἀφιστῆτα alii vocant: utrumque *Noſter*: *Lycophron* v. 93. κάλλους τὸν (niſi quis malit ταῖς) θναρίτᾳ τριπλαῖς· translatae locutionis expediendae viam niſi veteres oſtendiſſent, minus equidem mirarer in ea declaranda Commentatores eruditiſſimos non laborare tantum, ſed labi. Θναρὸς eſt primum menſa ſacra & miniſteriis divinis apta, ut *Feſtus* ait in *Anclabris*; quam in Chriſtianorum etiam templis θυαρὸν *Nicetas* aliique dixerunt: deinde menſa communis & amica: τὴν φιλικὴν τράπεζαν exponit *Schol. Callim.* ad H. in Dian. v. 134. ubi vide Viri Illuſtris Obſervationes; hinc in *Heſychio* Θναρίσασθαι, ὁμιλῆσαι. Tum porro ſimiliter ac τράπεζα menſariorum eſt, & τραπεζίτης idem qui ἀργυρογνώμων, ſic θναρίτᾳ ut uſurparet, licere ſibi voluit *Lycophron*: *Heſychii* conturbata hunc in modum repone: Θναρίτης, τραπεζίτης· καὶ τοὺς ἱερεῖς ἐν μυρσύναις ἔστεφον· ſcilicet καλοῦσι. Θναρὸν, τράπεζαν, τὴν τὰ θύη φυλάττουσαν. Latine dixeris *formarum pulcritudinisque ſpectatorem*: ſicuti *pecuniae ſpectatores* dici, qui nummos probarent, notavit *Donatus* ad *Terentii* Eun. A. III. Sc. V. tribusque modis debitum pecuniarium ſolvi, penſione, ſpectatione, quando dicitur, *lectum eſt*, & numero, ad Phorm. A. I. Sc. 2. & *ſpectator veteris monetae Symmacho* III. Ep. 11. ἀργυρογνώμων παλαιοῦ κάμματος· rem illuſtrat egregius non Theocriti quidem, ſed ſuaviſſimi tamen Jonis poëtae locus Eid. XII, 36. Λύδη ἴσον ἔχεις πέτρῃ τόμα, χρυσὸν ἐποίᾳ Πειθόντεται μὴ φαῦλον, ἰτήτυμον, ἀργυραμοιβόν. *Etymologi* emendationem a *Pottero* prolatam *Sylburgius* occupavit: ego nihil mutandum arbitror, niſi ἀπὸ τ' ἄλλης (τραπέζης) ὅτι ἔκρινεν τὰς θεάς· *nunc autem translatio ducta eſt ab alia menſa*, nimirum nummularia: ὦ Ἀνυσίφρον autem revocari debet ad ſuperiora ſubjungendum voci τριπλαῖς, vel κριτὴν locum deſcripſit *Phavorinus*. Quae vero in hac fabula Lucianeis vel ſimillima, vel parumper diſcrepantia reperiuntur apud alios ſcriptores, operae non videtur ſtudioſius adnotare. *T. H.*

Ibid. Τᾷ Γάργ.] *Suidas* & *Stephanus* Γάργαρα vocant. At *Noſter* iterum c. 3. τὸ Γ— & Καλλ. c. 7. Vide Dial. IV. & *Hom.* Il. Θ, 48. *M. du S.*

97. Σοφὸς τὰ ἐρωτικά] Talem ſe ferebat Socrates; eoque ipſo titulo propterea donatur a ſectae ſuae philoſophis, & *Luciano* in Β. Πρ. c. 15. Quod illi de Socrate praedicabant, ad Alexandrum dubito an malitioſe traduxerit *Lucianus*. *T. H.*

ἐγὼ δὲ ἀπωθοῦμαι † δίαιταν, ὅπως τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, κ᾽ εἴ γε οἷόν τε ἦν, ἡδέως ἂν πάσας [a] νενικηκυίας εἶδον· ἄλλως τε κ᾽ ἀνάγκη, μιᾷ τὸ καλλιστεῖον δοῦναι, πάντως ἀπεχθάνεσθαι ταῖς πλείοσι. διὰ ταῦτα μὲν αὐτὸς οὐκ ὀπτῆρ ὑμῖν δικαστής. ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ Φρὺξ, ἐφ᾽ ὃν ἄπιμεν, βασιλικὸς μέν ἐστι, κ᾽ Γανυμήδης [b] τούτου ξυγγενής, τἆλλα δὲ ἀφελής, κ᾽ ὄρειος, κοὐκ ἄν τις αὐτὸν ἀπαξιώσειε τοιαύτης θέας.

ΑΦΡΟ. Ἐγὼ μέν, ὦ Ζεῦ, εἰ κ᾽ τὸν Μῶμον αὐτὸν ὀπτῆσαι ἡμῖν δικαστὴν, θαῤῥοῦσα βαδίσομαι πρὸς τὴν ὄψιν. τί γὰρ ἂν κ᾽ μωμήσαιτό μου; χρὴ δὲ κ᾽ ταύταις ἀρέσκειν τὸν ἄνθρωπον. [c] ΗΡ. οὐ δῆτα ἡμεῖς, ὦ Ἀφροδίτη, δεδίαμεν, οὐδ᾽ ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς ὀπτραπῇ † δικαίαν, ἀλλὰ δεχόμεθα κ᾽ τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ, † Πάριν. ΖΕΥΣ. ἦ κ᾽ σοὶ ταῦτα, ὦ θύγατερ, συνδοκεῖ; τί φῄς; ἀποστρέφῃ, κ᾽ ἐρυθριᾷς; ἔστι γὰρ ἴδιον, τὸ αἰδεῖσθαί γε τὰ τοιαῦτα, ὑμῖν † παρθένοις· [d] ὀπυίεις δὲ ὅμως· ἄπιθι οὖν, κ᾽ ὅπως μὴ χαλεπήνῃ τῷ δικαστῇ αἱ νενικημέναι, μηδὲ [e] κακὸν ἐντρίψῃ τῷ νεανίσκῳ. εὖ γὰρ οἷόν τε ἐπίσης εἶναι καλὰς πάσας.

ΕΡ. Προΐωμεν εὐθὺ † Φρυγίας, ἐγὼ μὲν ἡγήσομαι, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ μοι· κ᾽ θαῤῥεῖτε, οἶδα ἐγὼ † Πάριν, νεανίας ὄντι καλὸς, κ᾽ τἆλλα ἐρωτικὸς, κ᾽ τὰ

equidem plane repudio munus arbitri, ut qui ex æquo vos amem, &, si fieri posset, libenter cunctas victisse videam: hoc porro, ut alia ne dicam, necesse, uni si formæ præmium tribuas, pluribus esse in odio. Propterea ipse quidem haud idoneus vobis sim judex: juvenis autem hicce Phryx, ad quem adibitis, regiæ stirpis est, & Ganymedis istius cognatus; ceterum simplex & montanus: neque illum quis indignum censuerit ejusmodi spectaculo.

2. VEN. Equidem, o Jupiter, etiamsi vel Momum ipsum imponas nobis judicem, confidenter accedam ad formæ ostentationem: quid enim ille mei reprehenderit? attamen oportet illis quoque placere hominem. JUN. Nec nos, Venus, reformidamus, ne Marti quidem tuo si permissum fuerit arbitrium; sed accipimus istum, quicumque sit, Parin. JUP. Tibone, nata, eadem placent? quid ais? faciemne avertis & erubescis? est hoc quidem proprium, ut verecundiores sitis in talibus, vobis virginibus: attamen annuis: abite ergo: at ne quid acerbius indignemini judici, quæ victæ eritis, nec malum inferatis juveni: fieri quippe non potest, ut æque sitis pulcræ omnes.

3. MERC. Proficiscamur recta in Phrygiam, ego viæ dux, vos autem non lente sequimini me: bonoque estote animo; novi Parin, juvenis est formosus, præterea amori deditus, & ad ta-

a Νενικηκυίας] Ita O. *V2. S. A.* In ceteris Edd. prave νενικυίας. b Τούτου] τουτουΐ L. c ΗΡ.] κ᾽ Ἀθ. Q. d Ὀπυίεις] ἐπυιεύσεις *J.* e Κακὸν] κακὸν ἔργον ἐντρ. *J.*

23. Καὶ ὅπως] Σκοπεῖτε. *V.*

2. Ἐπίσης τε ὑμᾶς] Incommodum illud τε, quod servari non potest, nisi sequentia his adnexa sic constituas: ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, κ᾽, εἴγε οἷόν τε ἦν, ἡδέως ἂν πάσας νενικηκυίας ἰδών. Malo tamen, & mollior est medicina, τε mutare in γε, probata distinctione vulgari. Mox ὁ δὲ νεανίας ἐστὶν pro αὐτός. *T. H.*

23. Ὅπως] Sub. *videte.* *F. G.*

33. Πρὸς ἐμὲ λέγεις] Attica locutio: *Aristoph.* Vesp. v. 645. Τὴν γὰρ ἐμὴν ὀργὴν πεπά— Καὶ καλεπὸν μὴ πρὸς ἐμὲ λέγοντ᾽. *Schol.* minus accurate: ἀντὶ τοῦ μὴ ὑπὲρ ἐμοῦ μὴ ἀφίστασο μοι λέγοντι. *Plato* in Hipp. p. 1248. A. Συγχωρῶ ταῦτα· δοκεῖς γὰρ τὸν λόγον πρὸς ἐμὲ λέγειν. *T. H.*

36. Οὐ πᾶν. ἄγαμαι. . .] Οὐρανὴ Κυβέρνῃ τῷ πολυμηχάνῳ θυγάτηρ, quam, ut rem minuat Mercurius, ἔγημε Paris. Vide *Apollod.* III. 10. §. 6. (p. m. 93. C.) *E. L.*

38. Σωφρονεῖν] Utitur hoc loco *Muretus* Var. Lect. VI. c. 7. *T. H.*

Ibid. Ἱκανὴ μέν] Supra *Graevius* ad Dial. VI. vertit: *commoda quidem, sed rustica*, interprete castigato, qui

talia dijudicanda inprimis idoneus; is sane non male jus dixerit. VEN. Hoc quidem omne bonum atque e re mea narras, nimirum justum nobis esse judicem: utrum vero innuptus est, an uxor aliqua cum eo vivit? MERC. Haud omnino innuptus est, o Venus. VEN. Quid ais? MERC. Est cum eo, ut arbitror, Idæa quædam mulier, commoda quidem facie, at rustica, & valde montana: sed non admodum curare illam videtur: quid est autem, cur ista roges? VEN. Nullo consilio certe rogabam.

4. MIN. Heus tu, iniquum agis legatum privatim cum ea sermones communicans. MERC. Nihil, o Minerva, quod metuas, nec quod vobis obsit: scilicet rogabat me, innuptusne esset Paris? MIN. Quid ita tandem hoc curiose scisscitata? MERC. Nescio: ait autem se, quod casu in mentem venerat, non de industria rogasse me. MIN. Quid ergo? cælebs est? MERC. Haud putem. MIN. Quid porro? bellicarumne rerum studio tenetur, & gloriæ cupidus est, an totus bubulcus? MERC. Ea de re quid verum sit, haud facile dixerim: nisi quod conjicere licet juvenem expetere, horum ut sibi facultas fiat, & velle sane se primum esse in præliis. VEN. Viden? nihil ego criminor, neque insimulo te, quod cum ea privatim loquaris: earum enim, quæ ad querelas sunt proclives, non Veneris hoc est. MERC. Hæc Minerva eadem fere me rogavit: quare nihil est quod

τοιαῦτα κρίνειν ἱκανώτατος. Οὐκ ἂν ἔγωγέ σε δικάσειε κακῶς. ΑΦΡ. τοῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ [f] πρὸς ἐμοῦ λέγεις, τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶναι τὴν δικαστήν· [g] πότερα δὲ ἄγαμός ἐστιν ὁ, ἢ καὶ γυνή τις αὐτῷ σύνεστιν; ΕΡ. ὁ πανδελῶς ἄγαμός ἐστιν, ὦ Ἀφροδίτη. ΑΦΡ. πῶς λέγεις; ΕΡ. δοκεῖ τις αὐτῷ συνοικεῖν Ἰδαία γυνὴ, ἱκανὴ μὲν, ἄγροικος δὲ, καὶ δεινῶς ὄρειος· ἀλλ' ὁ σφόδρα προσέχειν αὐτῇ ἔοικε. τίνος δ' ἂν ἕνεκα ταῦτα ἐρωτᾷς; ΑΦΡ. ἄλλως [h] ἠρόμην.

ΑΘΗ. Παραπρεσβεύεις, ὦ οὗτος, ἰδίᾳ ταύτῃ [i] κοινολογούμενος. ΕΡ. οὐδὲν, ὦ Ἀθηνᾶ, δεινὸν, οὐδὲ καθ' ὑμῶν· ἀλλ' [k] εἴρετό με, εἰ ἄγαμός ἐστιν ὁ Πάρις; ΑΘΗ. ὡς δὴ τί τοῦτο πολυπραγμονοῦσα; ΕΡ. οὐκ οἶδα. Φησὶ δ' ἂν ὅτι ἄλλως ἐπελθὸν, οὐκ ἐξεπίτηδες, ἤρετό με. ΑΘΗ. τί οὖν ἄγαμός ἐστιν; ΕΡ. ὁ δοκεῖ. ΑΘΗ. τί δὲ τὸ πολεμικῶν ἐστιν αὐτῷ ἐπιθυμία, καὶ φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος; ΕΡ. τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔχω λέγειν, εἰκάζειν δὲ χρὴ νέον ὄντα καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν, καὶ βούλεσθαι ἂν πρῶτον αὐτὸν εἶναι τὰς μάχας. ΑΦΡ. ὁρᾷς; οὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, οὐδὲ προσεγκαλῶ σοι τὸ πρὸς ταύτην ἰδίᾳ λαλεῖν. μεμψιμοίρων γάρ, [m] καὶ οὐκ Ἀφροδίτης τὰ τοιαῦτα. ΕΡ. καὶ αὕτη χεδὸν τὰ αὐτά με ἤρετο· διὸ μὴ χα-

[f] Πρὸς ἐμοῦ] πρὸ O. P. *f.* [g] Πότερα] πότερον O. [h] Ἠρόμην] ἠρώμην *H1.* [i] Κοινολογούμενος] κοινωλ. Edd. primae: in *B2.* & posterioribus bene correctum. [k] Εἴρετο] ἤρετο O. Poëticam formam omnes Edd. servant. [l] Τί δὴ] τὶ δαὶ O. satis commode. [m] Καὶ] Abest ab O.

qui dederat, *sat quidem formosa.* Non audio: saepius enim ἱκανὸς & ἀγαθὸς praestantiam atque excellentiam notant in ea re, de qua sermo habetur: hic autem satis est apertum, formae fieri debere mentionem: ne dicam minus congruere *commodam* & *rusticam*: formosam vero eandem esse & rusticam, nihil vetat. Oenones pulcritudinem poëtae laudant: historiam totam enarravit *Parthen.* Erot. c. IV. *T.H.*

41. Ἄλλως ἠρόμην] Mox vim istius ἄλλως *Lucianus* ipse declarat: ἄλλως ἐπελθὸν, οὐκ ἐξεπίτηδες ἤρετό με. *nullo certo consilio neque de industria.* Parum recte videtur intellexisse *D. Heinsius* ad *Hesiod.* E. καὶ H. v. 344. melius *Stephanus* in Thes. T. I. p. 343. *T.H.*

42. Παραπρεσβεύεις] Id est, *praevaricaris.* *F.G.*

43. Κοινολ—.] Sic Nigr. c. 14. & Ἀλ. c. 25. πρὸς ὅς τινα —. *M. du S.*

44. Ἤρετο] Ox. In editis εἴρετο. *M. du S.*

53. Καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν] Haec profert *Thom. Mag.* in Βούλομαι. *T.H.*

62. Ἀλ-

χαλεπῶς ἔχε, μηδ᾽ οἴου μειονεκτεῖν, εἴ τι ἐγὼ ταύτῃ κατὰ τὸ ἁπλοῦν ἀπεκρινάμην.

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων, καὶ σχεδόν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἐσμέν. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν Ἴδην ὁρῶ, καὶ τὸ Γάργαρον ὅλον ἀκριβῶς, εἰ δὲ μὴ ἐξαπατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν τὸν δικαστὴν τὸν Πάριν. ΗΡΑ. [a] ποῦ δέ ἐστιν; οὐ γὰρ κἀμοὶ φαίνεται. ΕΡ. ταύτῃ, ὦ Ἥρα, πρὸς τὰ λαιὰ σκόπει, μὴ πρὸς ἄκρῳ τῷ ὄρει, παρὰ δὲ τὴν πλευρὰν, οὗ τὸ ἄντρον καὶ τὴν ἀγέλην ὁρᾷς. ΗΡΑ. ἀλλ᾽ οὐχ ὁρῶ τὴν ἀγέλην. ΕΡ. τί φής; οὐχ ὁρᾷς βοΐδια κατὰ τὸν ἐμὸν [b] οὑτωσὶ δάκτυλον ἐκ μέσων τῶν πετρῶν προερχόμενα, καί τινα ἐκ τοῦ σκοπέλου καταθέοντα, [c] καλαύροπα ἔχοντα, καὶ ἀνείργοντα μὴ πρόσω

ægre feras, aut putes deteriore te esse loco, si quid etiam ipsi ita simpliciter respondi.

5. Sed interea, dum sermones cædimus, jam multum progressi longius discessimus a stellis, & circiter ex adverso Phrygiæ sumus: quin etiam Idam video, Gargarumque totum accurate; &, ni fallor, ipsum vestrum judicem Paridem. JUN. Ubi vero est? necdum enim mihi apparet. MERC. Illac, Juno, ad sinistrum respice; non ad summum montem; sed juxta latus, ubi antrum & gregem vides. JUN. Atqui non video gregem. MERC. Quid ais? non tu vides vacculas ad hocce fere digiti mei indicium ex mediis rupibus prodeuntes, & quendam ex scopulo decurrentem, qui pedum habeat, & repellat, ne protenus dissi-

a Ποῦ] Sic in O. L. Edd. omnes habuerunt ὅπου. b Οὑτωσὶ] οὑτοσί O. c Καλαύροπα] καλάβρ. O. P.

74. Καλαύροπα] * Καλάβροψ ἐστὶ ποιμενικὴ ῥάβδος, μικρὸν ἑκατέρωθεν ὑπόσκαμβος, ἣν ἀφιᾶσιν ἐπὶ τὰς τῆς ἀγέλης ἀποσκιρτῶντας. V.

* Καλάβροψ] Καλαύροψ. καλάβροψ autem, ut Εὖρος pro Ἔβρος &c. sunt recentioris Graeciae β & υ inter se commutantium. Haec *Matth. Sladus.* T. H.

62. Ἀλλὰ μεταξὺ &c.] *Sed inter colloquendum multum progressi jam a stellis recessimus*, sive, ut non male interpres, *stellas emensi sumus*. Sic loquitur etiam in Icaromenippo παμπολὺ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, ubi *Erasmus*, *cum plurimum nubium essem emensus*. Sed *Budaeus* & *Stephanus* hunc locum suspectum habent & aliter scripsisse *Lucianum* putant. Et rursus in dialogo Doridis & Thetidos: ἐπειδὴ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀπεσπάσαντο, ἀφιᾶσι ἐς τὴν θάλασσαν. *postquam longe a terra provecti in altum erant*. Vides hoc loquendi genus familiare fuisse *Luciano*. *Hesych.* Ἀπεσπάσαντο, ἀπέστησαν. leg. ἀπεσπάσαντο. *J.G.G.*

63. Ἀπεσπάσαμεν] An scribendum? ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη προϊόντες πολὺ ἀπεσπάσθημεν τῶν ἀστέρων. *F.G.*

Ἀπεσπάσαμεν] Subintellige ἑαυτούς· quasi dixisset, ἀπεσπάσαμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ τῶν ἀστέρων, *nos procul ab astris subduximus.* *J.C.*

Ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων] Injuria *Budaeus* & *Stephanus* Thes. T. III. p. 918. G. hoc verbum in Icaromenippo suspectum habuerunt. Ubi significandi rationem aperuero, res erit manifesta. Ἀποσπᾶν, *avellere*, *distrahere*, *avocare*: ἀποσπᾶσθαι vel ἀποσπασθῆναι eos dicunt, qui ab amicissimorum amplexu vix divelli possunt ac discedere: ita capiendum esse A. A. XXI, 1. praecedentia satis confirmant: neque audiendos puto, qui *Grotio* obloquuntur. Deinde ad eos pertinet, qui quadam agendi contentione ac vehementi studio alicunde digrediuntur, atque avocari se patiuntur, raro commodi causa, ut in *Xenoph.* K. A. II. p. 164. v. 11. *AElian.* de Anim. VII. c. 6. saepius inconsiderate, sic ut periculum aliquod aut damnum gravius consequatur: Excerpta *Nicolai Damasc.* p. 426. ὅσον ἄγριον διώκων ἐπιπλεῖστον ἀποσπᾶται τοῦ ἑαυτοῦ. *Polyaen.* VI. c. 16. §. 4. ὡς δὲ μακρὰν ἀπεσπάσθησαν ἄχρι πελάγους διώκοντες· exemplis, quorum apud historicos abundat copia, cumulandis parco. Haec in Atticis castigatissimisque scriptoribus satis sunt usitata: verum quando ἀποσπασθῆναι simpliciter pro χωρισθῆναι, *recedere*, *digredi* ponitur, illud jam communi, quam vocant, & minus accuratae Graece loquendi formae proprium est: ita *Lucas* in Euang. XXII, 41. Καὶ αὐτὸς ἀπεσπάσθη ἀπ᾽ αὐτῶν ὡσεὶ λίθου βολήν· veteres exponunt ἀπέστη, ἀπεχωρίσθη· neque aliud est, quam interpretamentum C. Cant. lectio ἀπεστάθη. Eandem vim obtinuit ἀποσπάσαι, ubi tum intelligendum est ἑαυτὸν quod a Macedonica vel Alexandrina dialecto videtur tractum: nam apud vetustiores vix equidem reperiri putem. 2 Maccab. XII, 10. pro eo, quod vulgatur; Ἐκεῖθεν δὲ ἀποσπασθέντων σταδίους ἐννέα, ego legendum arbitror secutus C. Alex. & Ed. Compl. Ἐκεῖθεν δὲ ἀποσπάσαντες σταδίους ἐννέα, ποιουμένων τὴν πορείαν ἐπὶ τὸν Τιμόθεον προσέβαλον Ἄραβες αὐτῷ. *Inde quum progressi essent stadia novem, Judam adversus Timotheum proficiscentem adorti sunt Arabes*: pariter v. 17. ἐκεῖθεν δὲ ἀποσπάσαντες, unde, quae Scriptori forma verbi placuerit, animadverti potest: fefellerat, ut saepe, li-

bra-

dissipetur armentum? JUN. Video nunc, siquidem is est. MERC. Is adeo ipse. Quoniam vero prope sumus, in terra, si videtur, positis vestigiis incedamus, ne conturbemus eum desuper ex improviso devolantes. JUN. Commode dicis; atque ita faciamus. Quandoquidem autem degressi sumus, tui jam muneris, Venus, præire teque ducem præbere nobis viæ: etenim te par est peritam esse loci, quæ sæpe, ut fama fert, descenderis ad Anchisen. VEN. Non admodum, Juno, istis commoveor cavillationibus tuis.

6. MERC. Atque ego adeo vobis viam monstrabo: etenim ipse non raro commoratus sum in Ida, quando Jupiter amabat adolescentulum Phrygem: tum sæpiuscule huc veni ab eo demissus ad invisendum

ἀφροκόμαν τ' ἀγέλην; HPA. ὁρῶ νύν, εἴ γε ἐκεῖνός ἐστιν. EP. [d] ἀλλ' ἐκεῖνος. ἐπειδὴ δὲ πλησίον ἐσμὲν ὅτι τῆς γῆς, εἰ δοκεῖ, καταστάντες βαδίζωμεν, ἵνα μὴ ἀφταράξωμεν αὐτὸν ἄνωθεν ἐξ ἀφανοῦς καθιπτάμενοι. HPA. εὖ λέγεις, καὶ οὕτω ποιῶμεν. ἐπεὶ δὲ [e] καταβεβήκαμεν, ὥρα σοι, ὦ Ἀφροδίτη, προϊέναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῖν τῆς ὁδοῦ· σὺ γὰρ ὡς τὸ εἰκὸς, ἔμπειρος εἶ καὶ χωρίου, πολλάκις, ὡς λόγος, καταλελθοῦσα πρὸς Ἀγχίσην. ΑΦΡ. εὐσφόδρα, ὦ Ἥρα, τούτοις ἄχθομαι τοῖς σκώμμασιν.

EP. [f] Ἀλλ' οὖν ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδιέτριψα τῇ Ἰδῃ, ὁπότε ὁ Ζεὺς ἤρα τοῦ μειρακίου τοῦ Φρυγὸς, καὶ πολλάκις δεῦρο ἠλθον ὑπ' ἐκείνου καταπεμφθεὶς εἰς ἐπισκοπὴν

d Ἀλλ' ἐκεῖ] Ἐκεῖνος ἀλλ' ἐπ. πλ. γῆς ἐσμέν G. L. e Καταβεβήκαμεν] Priores Edd. καταβεβ. f Ἀλλ' οὖν] Omittunt O. P. *f.* Ego cum ceteris Edd. retineo.

brarios imperitos absoluti nominativi usus. *Ælian.* de Anim. X, 48. ὁ δὲ μιλτιάδιππον &c. τὸ μὲ συνθηματῶν ἀπόστα πολύ. *Synes.* Ep. 108. μύσιν γὰρ ἔφασαν, καὶ ἰδίλιον μαθεῖν οἵ τινες ὄντες ἡμερῶν τοσούτων ὁδὸν ἀποστάσαι τῆ χώρας ἐτολμήσαμεν. *Noster* de Domo: πολὺ λάω τῆς γῆς ἀποστάσαι, *procul a terra in altum provehi.* Itane capiendum sit, an propria virtute in Necyom. §. 21. vix liquet: ὁ δὲ δὴ μὲ ἀπαγαγὼν ἐς πολὺ τῶν ἄκρων ἀποστάσας. Ad Icaromenippum *Graevius* eorum, quae hic adnotaverat, oblitus fuit: multo tamen absurdius ibi *Jac. Gronovius* argutatur. In hoc autem loco πολὺ, secus atque Interpretes fecerunt, jungendum est cum ἀποστάσαμεν. *T. H.*

64. Τὸ Γάργ—.] *Rob. Stephanus* in Thes. habet *Gargarus* masc. & vulgaris Grammatica *altus Gargarus. Farnabius* tamen ait *Gargarus* in masculino genere nusquam legi; & sane, nisi apud eos, quorum memini, auctores, ego nusquam reperio. Γάργαρον autem in feminino genere agnoscit *Eustathius*; agnoscit & *Etym. Magn.* Sed ea πόλις, hoc ἀκρωτήριον. *E. L.*

67. Πῦ] Sic Ox. & L. At reliqui ὅπου. *M. du S.*

74. Καλαύροπα] Mss. Ox. καλάβροπα, prave; sed ea permutatio frequens in scriptis, imo & in nummis. V. *Spanhem.* 120, 128. *M. du S.*

Καλαύροπα] Paridi tribuit etiam *Coluthus* v. 107. Ποιμενικὴ δ' ὑπείκυλο βοῶν ἱλάτειρα καλάβροψ. idem scribendi modus in *Apollon. Rhod.* IV, 974. ut observavit *Fr. Nansius* ad *Nonni* Paraphr. E. *Joh.* XXI, 110. quem se probasse *Scholiastes* ostendit hanc notationem adferens, οἱονεὶ καλὴν ῥάβδον· libro tamen Argon. II, 33. καλαύροπά τε τρηχεῖαν. atque ita plerumque solet, & quidem emendatius. In Antonini quoque Pii nummo apud *Morell.* Spec. Rei Numm. T. XI. Alexander exhibetur καλαύροπα vel *pedum* manu gestans exactissima figura; ubi videre licet ῥόπον illam vel καμπὴν, cujus meminit *Etymol.* eam ob causam Grammatici exponunt ῥοπαλὸν ἐπικαμπὲς, perinde ac *pedum Festus* & *Servius.* Glossae veteres: *Pedum*, καλαύροψ, ποιμενικὴ ῥάβδος λαγωβόλον. Vid. *Poll.* X, 131. *T. H.*

77. Ἀλλ' ἐκεῖ] Rectius in Mss. scribitur Ἐπ. ἐκεῖ· ἀλλ' ἐπειδὴ πλησίον γῆς ἐσμέν. *J. G. G.*

Ἀλλ' ἐκεῖ] Scriptae lectioni, quam *Graevius* ponit, vulgatam longe praetulero. Ἀλλὰ eleganter positum: *Imo is ipse*: tum ἐπὶ τῆς γῆς jungenda cum καταστάντες· *quandoquidem vero prope ad Paridem advenimus, in terra, si videtur, positis pedibus incedamus*: ne scilicet juvenis animo conturbetur, & plane stupefiat, si nos desuper advolantes viderit. Quae de usu nautico verbi καθίστασθαι monentur, nihil huc faciunt. *T. H.*

79. Καταστάντες] Pro καταβάντες corrupte scriptum arbitror. Monet tamen *Ed. Leedes* vocem esse nauticam apud *Homerum*; νῆα καταστῆσαι Od. M, 185. quam adeo non incongruam putat Deabus, *qua aethera tranabant pennis.* Verum *alato* quidem *Mercurio* tribuitur a Nostro ὠκυτὴς τῶν πτερῶν, & Dii Deaeque alii *labi* sine alis, Cupidine excepto, constanter traduntur. De hac voce consule *Thucyd.* I. 59. *M. du S.*

82. Καλαύ—.] Ox. Ms. ut *Jensius* legendum monuerat. Prave alii καλαύ—. *M. du S.*

87. Ἀλλ' ἐγὼ] Sic sine ἔν Ox. P. & *J.* Ed. *M. du S.*

ζ παιδός. ἡ ὁπότε ἤδη σὺ τῷ ἀετῷ ἦν, συναρπαττάμην αὐτῷ, ἡ συνεκφέρομαι τὴν καλόν. ἡ εἰ γε μέμνημαι, ἀπὸ ταυτησὶ τῆς πέτρας αὐτὸν ἁνήρπασεν. ὁ μὲν γὰρ τότε ἔτυχε συρίζων πρὸς τὸ ποίμνιον· καλαπτάμενος δὲ ὄπισθεν [a]αὐτῷ ὁ Ζεὺς, κέρως μάλα τοῖς ὄνυξι περιβαλών, ἡ τῷ στόματι τὴν κεφαλὴν τιάραν [b]ἔχων, ἀνέφερε τὸ παῖδα ταραττόμενον, ἡ τῷ τραχήλῳ ἐπεστραμμένῳ ἐς αὐτὸν ἐπεβλέπουσα. τότε ἐγὼ τὴν σύριγγα ἔλαθον· [c]ἐπιβλέπει γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ δέους. ἀλλὰ γὰρ ὁ δαίτητὴς ἔτοιμος πλησίον, ὥστε προσείπωμεν αὐτόν.

Χαῖρε, ὦ βουκόλε. ΠΑ. καὶ σύ γε, ὦ νεανίσκε· τίς δὲ ὧν δεῦρο ἀφῖξαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναῖκας; οὐ γὰρ [d]ἐπιτήδειαι [e]ὀρεοπολεῖν, εἴτω γε ἔσαι καλαί. ΕΡ. ἀλλ' οὐ γυναῖκες εἰσίν. Ἥραν δὲ, ὦ Πάρι, ἡ Ἀθηνᾶν, ἡ Ἀφροδίτην ὁρᾷς, καμὲ τὸν Ἑρμῆν ἀπέστειλεν ὁ Ζεύς. ἀλλὰ τί τρέμεις, ἡ ὠχριᾷς; ἡ μὴ δείδιθι· χαλεπὸν γὰρ οὐδέν· κελεύει δέ σε δικαστὴν γενέσθαι τοῦ κάλλους αὐτῶν. ἐπειδὴ γάρ, φησι, καλός τε αὐτὸς εἶ καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικὰ, σοὶ τὴν γνῶσιν ἐπιτρέπω· τοῦ δ' ἀγῶνος [f]τὸ ἆθλον εἴσῃ ἀναγνοὺς τὸ μῆλον. ΠΑ. φέρ', ἴδω τί

puerum: quumque jam ab aquila veheretur, juxta simul volabam, allevabamque pulcellum: quin, si quidem memini, ab ista rupe illum subripuit: hic tum forte fistula ludebat ad gregem; devolans autem pone eum Jupiter valde leviter unguibus amplexus, & oris, quam in capite gerebat, tiaram morsu prehendens tollebat puerum turbatum, cervicemque reflexa in ipsum respicientem: tunc ego fistulam tuli; abjecerat eam præ timore. Ateniam arbiter hicce prope adest: quare adloquamur eum.

7. Salve, boum pastor. PAR. Et tu sane, juvenis: quis autem huc advenisti ad nos? aut quas istas ducis mulieres? haud enim ita factæ, ut montes frequentent, quæ tam egregia sint forma. MERC. Multum abest, ut sint mulieres. Junonem, Pari, Minervam & Venerem intueris, meque Mercurium misit Jupiter. At quid trepidas & palles? quin tu omnem metum pone; incommodi nihil est. Jubet autem te Jupiter, judicem fieri harum pulcritudinis: quandoquidem enim, inquit, & ipse formosus es, & doctus rebus amatoriis, tibi notionem permitto: certaminis autem præmium scies, ubi legeris hoc pomum. PAR. Cedo, videam, quid tan-

a Αὐτῷ] αὐτὸς O. P. L. Marg. *AIW.* Placet vulgata. b Δακὼν] ἔχων O. P. L. Marg. *AIW.* c Ἀποβλέπει] ἀπεβλ. P. d Ἐπιτήδειαι] ἐπιτηδειαι *F.* in ceteris emendatum. e Ὀρεοπολεῖν] ὀρειπ. O. f Τὸ ἆθλον] τὴν ἆθλον omnes Edd. priores: τὸ O. L. *J.*

3. Ὁ δαίτητης] Χωρὶς δικαστηρίου κριτής. *G.*

91. Ὁπότε ἤδη σὺ τῷ ἀετῷ ἦν] Dubites, utrum de Jove haec intelligenda sint, an de Ganymede: posterius in versione fere sum secutus. Prius si quis antefezendum putet, sensus erit talis: *Et quum jam mutatus in aquila lateret, ad latus ejus una volabam, adjutabamque in allevando Ganymede*: series orationis favet; ὁπότε ὁ Ζεὺς ἦρε . . . . . ἡ ὁπότε ἤδη ἐν τῷ ἀετῷ ἦν. Sic dixerit εἶναι ἐν τῷ ἀετῷ, quod Latinis est *latere in aquila*, *aquilae forma celari*: idque eo probabilius, quia Ganymeden non aquila vectum veteres fecerunt, sed apprehensa coma de unguibus alitis pendentem: vide *Abbill. Tat.* II. p. 145. & *Salmasium*. In Luciano cautius paululum delicias suas Jupiter attrectat. *T. H.*

Ibid. Ἐν τῷ ἀετῷ] Hoc est, *in forma aquilae*, ὡς ἐν μιμήσει ἀετοῦ. *J. C.*

96. Περιβαλὼν] An περιβαλών; *F. G.*

97. Τιάραν] Pileum ex nummis intelligit *Spanhem.* 451. *M. du S.*

2. Ἀποβλέπει] Solus P. hanc scripturam agnoscit. Reliqui libri ἐπεβ—. quod tuetur *Ed. Leedes*, nosque ad *Henr. Stephanum* Append. de Dial. Att. p. 147. amandat. *M. du S.*

Ἀποβλέπει] Neglectum hujus temporis augmentum, ut *Jungermannus* notavit ad *Long.* p. 214. hoc ipsum in *Dion. Cass.* p. 779. B. *Liban.* T. II. p. 12. *Xenoph.* K. II. VIII. p. 131. v. 10. ἐδιδιαπήκεσαν ἡ ἀφ-

tandem velit: FORMA PRÆSTANS, ait, ACCIPIAT. At quomodo, domine Mercuri, possim ego mortalis omnino, & rusticus, judicem agere admirandi spectaculi, majorisque, quam ut bubulco conveniat? hæc enim talia dijudicare delicatulorum potius & urbanorum hominum: de me autem, quæ capella capellam forma præstet, item juvenca juvencam aliam, id quidem forte judicaverim ex arte.

8. Hæ vero omnes perinde pulcræ, & sane nescio, quo pacto ab una quis ad alteram traducat visum abstractum; non enim vult absistere facile; sed ubi se defixerit primum, in eo hæret, illudque præsens probat: quod si ad aliud transierit, id æque pulcrum videt, atque immoratur, & a proximis abripitur: atque adeo, ne longum faciam, circumfusa mihi est forma earum, totumque me occupavit: indignor equidem, quod[f], quemadmodum Argus, toto videre nequeam corpore. Videar ergo mihi recte judicaturus, omnibus si tribuam pomum. Huc porro accedit, hæc ut sit Jovis soror & conjux, illæ filiæ: quî ergo non ardua sit hoc etiam nomine pronunciatio? MERC. Haud scio: attamen fieri non potest, ut subterfugias a Jove jussus.

ἡ βούλει; Η ΚΑΛΗ, φησί, ΛΑΒΕΤΩ. οὕτως ἂν ἔν, ὦ δέσποτα Ἑρμῆ, δικαστὴς γενοίμην ἐγὼ θνητὸς αὐτὸς, καὶ ἄγροικος ὤν, θαυμασίου θεάματος, καὶ μείζονος ἢ κατὰ βουκόλου; τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν, τῶν ἁβρῶν μᾶλλον, καὶ ἀστικῶν τὸ δὲ ἐμὸν, αἴγα μὲν αἰγὸς ὁποτέρα καλλίων, καὶ βοῦν δάμαλιν ἄλλης δαμάλεως, τάχ' ἂν δικάσαιμι κατὰ τέχνην.

Αὗται δὲ πᾶσαί τε ὁμοίως καλαὶ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως ἄν τις ἀπὸ τῆς ἑτέρας ἐπὶ τὴν ἑτέραν μεταγάγοι τὴν ὄψιν ἀποσπάσας· καὶ γὰρ ἐθέλουσι ἀφίστασθαι ῥᾳδίως, ἀλλ' ἔνθα ἂν ἀπερείσηται τὸ πρῶτον, τούτῳ ἔχεται, καὶ τὸ παρὸν ἐπαινεῖ κἂν ἐπ' ἄλλο μεταθῇ, κἀκεῖνο καλὸν ὁρᾷ, καὶ θαμβεῖ, καὶ ὑπὸ τοῦ πλησίον θαλαμβάνεται· καὶ ὅλως περιέχυταί μοι τὸ κάλλος αὐτῶν, καὶ ὅλον με εἰλήφε, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ αὐτὸς, ὥσπερ ὁ Ἄργος, ὅλῳ βλέπειν δύναμαι τῷ σώματι. δοκῶ δ' ἄν μοι καλῶς δικάσαι, πᾶσαις ἀποδοὺς τὸ μῆλον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε, ταύτῃ μὲ εἶναι συμβέβηκε τοῦ Διὸς ἀδελφὴν, καὶ γυναῖκα· ταύτας δὲ, θυγατέρας· πῶς οὖν ἡ χαλεπὴ καὶ ἔτως ἡ κρίσις; ΕΡ. οὐκ οἶδα· πλὴν οὐκ οἷόν τε ἀναδῦναι πρὸς τοῦ Διὸς κεκελευσμένον.

ΠΑ.

f Ἀδύνατον] Priores Edd. ἀδύνατος. Ἀδύνατον O. & Marg. *Mill.* *g* Δάμαλιν] Priores Edd. δάμαλις. Δάμαλιν O. & Marg. *Mill.* *h* Ἐπ' ἄλλο] Priores Edd. ἐπ' ἄλλῳ.

2. Διαπτόμενοι. In Codicibus haec variare solent. Vid. *J. Perizon.* ad AElian. V. H. III, 19. *Duker.* ad *Thucydid.* p. 474. n. 23. Nulla erat causa, cur *Goldastus* emendaret in *Dositheo* p. 875. *T. H.*

17. Τὸν ἆθλον] Scribe τῷ δὲ ἀγῶνι τὸ ἆθλον ἴσον, *praemium certaminis erit*, non τὸν ἆθλον ut recte in initio hujus dialogi scriptum est. Vide quae notavi ad Soloecistam. *J. G. G.*

Τὸ ἆθλον] L. & Ox. Mss. & Ed. *J.* *M. du S.*

Τὸν ἆθλον ἴσον] Festinando *Graevius* in errorem incidit scribens ἴσῃ, & incogitanter interpretatus. *T. H.*

18. Μῆλον] De quo in *Dial. Gal. & Pan.* seu Ex. Δ. V. *M. du S.*

24. Ἀγκῶν] Ἀγκῶν. *F. G.*

26. Δάμαλις] Ox. δ—ν. Sed nihil opus est: quin sic ut edi curavimus elegantius videtur. *M. du S.*

Δάμαλις] Δάμαλιν adscivi ex Cod. Ox. quem casum structurae ratio plane postulat: δάμαλις retineri non potest, nisi αἶγα simul mutaveris in αἴξ. *T. H.*

33. Ἐπ' ἄκρῳ] Ἐπ' ἄκρο. *F. G.*

Ἐπ' ἄκρο] Conjecturam hanc B. Ed. secuti sumus. Reliquae ἄλλῳ, nisi quod in *J.* punctum sub ω deest. *M. du S.*

Ἐπ' ἄλλῳ] Quanquam defendi possit, non ita tamen solet *Noster*: ἐπ' ἐκεῖνον μεταθῇσι ἡ ψυχὴ, & saepius: quare verum est ἐπ' ἄλλο. Mox θαλαμβάνει] si sanum est, tum vero fieri non potest, quin aliquid interciderit: hoc enim, *& a proximis excipitur*, tolerari nequit, nisi pluribus adjectis sensum fulcias. *Micyllus*: *& semper ab iis, quae propiora sunt, seu per successionem excipitur*: eum deseruit *Benedictus*: *semperque a propioribus capitur*: neutrum *Luciani* mentem quicquam juvat. Cogitavi: θαμβάζεται, vel, θελάμπει· utrumvis certe vulgato melius: sed qui mihimet ipse nullam in partem hic satisfacio, sperandum non est, ut aliis possim. *T. H.*

41. Θυγατέρας] De Minerva notius est; Venus e Dione suscepta. *M. du S.*

ΠΑ. [d]Ἐν τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, [a]πεῖσαι αὐ- τὰς, μὴ χαλεπῶς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς νενικημένας, ἀλλὰ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν ἡγεῖσθαι τὴν ἁμαρτίαν. ΕΡ. [b]οὕτω φασὶ ποιήσειν· ὥρα δέ σοι ἤδη περαίνειν τὴν κρίσιν. ΠΑ. πειρασόμεθα· τί γὰρ ἂν τις πάθοι τις; ἐκεῖνο δὲ πρῶτον εἰδέναι βούλομαι, πότερα ἀρκέσει σκοπεῖν αὐτὰς ὡς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δήσει πρὸς τὸ ἀκριβὲς καὶ ἐξετάσεως; ΕΡ. τοῦτο μὲν σὸν ἂν εἴη γε δικαστοῦ καὶ προστατῆσαι ὅπη καὶ θέλεις. ΠΑ. ὅπη καὶ θέλω; γυμνὰς ἰδεῖν βούλομαι. ΕΡ. ἀπόδυσαι, ὦ αὗται· σὺ δ' ἀπίσκοπει· ἐγὼ δ' [c]ἀπεστράφην.

ΑΦ. Καλῶς, ὦ Πάρι· καὶ πρώτη γε

9. PAR. Unicum illud, Mercuri, fac sibi persuadeant, ut ne infensæ sint in me, quæ inferiores discesserint ambæ, sed solum oculorum hunc esse putent errorem. MERC. Ita ajunt se facturas: curandum tibi nunc, ut peragas judicium. PAR. Conabimur quidem: quid enim quis faciat? Illud autem primum scire volo, utrum satis erit spectare illas, sicut sunt, an insuper exuere oportebit, ut explorate examen habeatur? MERC. Id quidem erit tua judicis in manu: impera, qua fieri velis. PAR. Qua velim? nudas intueri volo. MERC. Vos, exuite vestes: tu inspice: ecce me aversum.

10. VEN. Optime, Pari: equidem prima ve-

a Πεῖσαι] πεῖσον O. L. b Οὕτω] ὃ O. J. c Ἀπεστράφην] ἀπεστράφη O. P. J. Marg. AIW.

45. Πεῖσον] Ox. & L. In reliquis πεῖσαι. M. du S.

Πεῖσαι] Πεῖσον non admisero, antequam majore librorum scriptorum copia firmetur: vulgatae lectionis haec videri potest explicatio; nam positum est, ut Grammatici loquuntur, ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ. Eam scribendi consuetudinem adfectabant, qui supra modum Atticismo erant dediti, ut patet e Lexiphane: σὺ δὲ, ὦ παῖ . . . ναυσιᾶν . . . καὶ νομίζειν· iterum: ἀλλ' ἴσθι . . . ἰδίσθαι καὶ τὸν παῖδα τοῦ πάππου. De hoc usu infinitivi plura dabunt *H. Stephanus*, quanquam in hac parte, quod extemporaneae facilitati saepe debet, parum accuratus, Anim. in lib. de Dial. p. 46. 47. *AEm. Portus* Lex. Dor. & Jon. in Ἀπαρέμφατα, *Jac. Gronovius*, qui merito ex Codd. *Arriano* restituit V. p. 210. In *Dosithei* sententiis Hadriani §. 10. ubi a *Stephano* fuerat, Ἀδριανὸς εἶπεν, πεῖσαι κριτὰς, *Goldastus* edidit, πεῖσον τοὺς κριτὰς· qui, quum insuper adnotat, *persuaderi judicibus*, *Mſ. lectio* ἀλληθίζει, quid sibi velit, haud plane perspicio. Optativi locum tenet etiam Infinitivus: *Suidas*: Ἁμαρτῶν εἶπεν τὸ ἁμάρτοιμι Κρατῖνος Δραπετίσι. Παιδικοὺς ὑμᾶς νῦν φάσκων, ὦ μειράκιε, σὸν ἂν ἁμαρτῶν καὶ ὅλως συμβῆς αὐτοῖς τὰ τοιαῦτα. Versus integer Aristophaneus: pro αὐτοῖς, nisi e Grammatico decerptum credas, ubi referri poterat ad praecedentia, malim Ἀττικοῖς vel αὐτοῖς, *Comicis*, quia *Cratini* meminerat. T. H.

48. Οὕτω φασὶ π.] Genuina haec lectio Ed. J. Reliquae ὅτω. Vide Ἀπερ. c. 21. Τοξ. c. 49. & Φιλοψ. 12. M. du S.

Οὕτω φασὶ π.] Non est, ut multis rationem reddam, cur E. J. lectionem posthabuerim. T. H.

54. Σὸν ἂν εἴη τῇ δικαστοῦ] Talis locutio apud *Cicer. Phil.* II. *tuum hominis simplicis pectus vidimus*. Vide *Voss. contr.* p. 127. & 138. ubi plura ejusmodi exempla. E. L.

57. Ἀπεστράφην] Ex Mſſ. Ox. & P. & Ed. J. reposuimus, pro ἀπεστράφη, quòd in reliquis legitur. M. du S.

58. ΗΡΑ. Καλῶς] Ita digerunt *Fl. Ald. H1. J. B2. Fr.* (Mſ. Ox. vero post ὦ Πάρι) Recentiores mutarunt & *Venerem* haec loquentem fecerunt. Et omnino fatendum, si sepositа Mſſ. Codd. auctoritate, textum pro lubitu interpolare liceat, stare posse eorum rationem. Veneri enim haec optime conveniunt; & speciem habet amorum Dea, non nimis casta, nudam sese videri cupiens, & Virgini Minervae, castaeque matronae Junoni, gratiam obsequii hac in parte praeripiens. Quin & his jam scriptis, video Veneri haec in P. & L. tribui. Ego tamen, quibus inductus rationibus *Junoni* haec vindicem, aperiam. Junonem a Judice impositam conditionem arripere voluit *Lucianus*, non solum ne detrectando judicem vel tantillum offenderet, quem nudas videndi percupidum sentiebat; sed praecipue ut occurreret suspicioni, quam suboriri ex eo verebatur, quod ab *oculis* tantum & *lacertis* a poetis laudari se sciebat. Haec enim duo epitheta λευκώλενος & βοῶπις, ad quae alludit *Lucianus*, *Junoni* apud *Homerum* saepissime tribui nemo, qui vel leviter hunc poetam delibaverit, ignorat. Jam vero si *Venerem* loquentem facias, perit jocus urbanissimus; aut, si partim asservatur, *Junonem* solam petit Venus, cum in *Minervam* cadere non possit βοῶπις, quod Junoni, ut & λαμπώλιδι, proprium est. Si ea mens *Luciano* fuisset, γλαυκῶπις scripsisset, quod Minervae proprium epithetum est. M. du S.

Ibid. ΑΦΡ. καλῶς, ὦ Πάρι] Impetrare a me non potui, ut personarum ordinem, qui in postremis Edd. apparet, temere mutarem. Haec commode Veneri videntur adscribi, quae jam supra joco acerbiore a Junone tacta, opportunam ulciscendae injuriae occasionem non praetermittit, atque adeo rivalem ea in re pungit, ex qua maxime videbatur dolitura. *Homerus*

ae-

veſtes ponam, ut diſcas, me non ſolas habere ulnas candidas, neque eo, quod grandes mihi ſint oculi, efferri: namque æqualiter ſum tota, & ſimilem in modum pulcra. MIN. Ne prius illa ſe exuerit, o Pari, quam ceſtum depoſuerit (eſt enim venefica) ne te faſcinet ejus ope: quin etiam haud oportebat ita exornatam adeſſe, neque tot fucatam pigmentis, quaſi revera meretricem quandam, ſed nudam formam exhibere. PAR. Recte monent de ceſto: atque ergo depone. VEN. Quid igitur nec tu, Minerva, galea detracta nudum caput oſtendis, ſed quatis criſtas, ac judi-

ἀποδύσομαι, ὅπως μάθῃς ὅτι μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλένας λευκὰς, μηδὲ [d] τῷ βοῶπις εἶναι μέγα φρονῶ, ὄμματα δὲ εἰμι πᾶσα καὶ ὁμοίως καλή. ΑΘΗ. [e] μὴ πρότερον αὐτὴν [f] ἀπόδυσαι, ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸν κεστὸν ἀπόθηται (φαρμακὶς γάρ ἐστι) μή σε καταγοητεύσῃ δι' αὑτοῦ· καίτοι γε ἐχρῆν μηδ' ἔτω κεκαλλωπισμένην παρεῖναι, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἑταίρά τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ἐπιδεικνύειν. [g] ΠΑ. εὖ λέγουσι τὸ περὶ ᾧ κεστοῦ καὶ ἀπόθου. ΑΦΡ. τί οὖν οὐχὶ καὶ σὺ Ἀθηνᾶ τὸ κόρυν ἀφελοῦσα, ψιλὴν τὴν κεφαλὴν ἐπιδεικνύεις, ἀλλ' ἐπισείεις τὸν λόφον, καὶ τὴν δικα-

d Τῷ] τὸ F. e Καλή] Poſt hanc vocem interſerit Ed. J. ſola: Πα. ἀπόδυθι καὶ σὺ ὦ Ἀφροδίτη. f Ἀπόδυσαι] ἀποδύσῃ P. J. g ΠΑ] Ἑρ. Marg. ΛΙΝ.

autem ut Junonem λευκώλενον ſolum ac βοῶπιν, ſic Venerem frequentiſſime vocat καλὴν & χρυσῆν· hoc ergo principe poëtarum teſte vincere poterat, ſe totam eſſe ἴσην καὶ ὁμοίως καλὴν, quum Juno tantum ab una alteraque corporis parte laudetur: idcirco tantopere feſtinat, ut ſe nudam formae ſpectatori praebeat conſpiciendam, minus etiam, quam comites haud paulo caſtiores, pudori ſerviens. Deinde, ſi jam hic omnem veſtitum Juno depoſuiſſet, quid erat cauſae, cur mox Minervae Venerisque rixas interrumpens diceret, ἀλλ' ἀποδυσώμεθα; Quare vix dubito, quin illud Ed. Juntinae, ἀπόδυθι σὺ, ὦ Ἀφροδίτη, minime ſit genuinum, ideo nimirum inſertum, quia, ſi praecedentia Junoni tribuas, ut ſane factum in vetuſtis Edd. ſubſequens Minervae ſermo nihil habebat, quo pertinere poſſet. Porro receptae lectioni cur praeponi debeat ἀποστραφείην, non video: hoc ait Mercurius: *ecce autem, ego me jam, ne oculos meos emiſſitios verentur, averti.* T. H.

59. Μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλένας λευκὰς] Ut ſc. Juno; quae *Homero* ſemper dicitur λευκώλενος & βοῶπις. J. G. G.

60. Τὰς ὠλένας λευκὰς &c.] Reſpicit facete ad epitheta perpetua, quibus *Homerus* utitur, cum de Junone aut Minerva loquitur. Vocatur enim Juno λευκώλενος Ἥρη, & βοῶπις πότνια Ἥρη. Sic poſtea Minervae objicit τὸ γλαυκὼν τῶν ὀμμάτων, quia γλαυκῶπις ab *Homero* perpetuo vocatur. Tales Homericis temporibus pingebantur hae Deae. J. C.

61. Ὁμοίως καλὴ. ΑΦρ. Μὴ πρότερον &c.] Locus hic peſſime a librariis interpolatus eſt. Sic autem recte habebit: καὶ ὁμοίως καλή. Παρ. Καὶ σύγε ἀπόδυθι Ἀφροδίτη. Αθη. Μὴ πρότερον. Exciderant nomina perſonarum Paridis ac Minervae, & illud Paridis verbum Καὶ σύγε. Th. M.

62. ΑΘΗ. Μὴ πρότερον αὐτὴν ἀπόδυσῃ ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸν κεστὸν ἀπόθηται] Hic aliqua excidiſſe autumat *Th. Marcilius*, nempe reſponſum Paridis ante verba Palladis, quibus juberet & Venerem exui, Καὶ σύγε ἀπόδυθι Ἀφροδίτη. At ſincera ſine his *Luciani* verba; immo haec inculcata turbarent ſenſum. Primo enim jam dixerat Venus, καὶ πρώτη γε ἀποδύσομαι. Deinde non potuit Paris Veneri dixiſſe, καὶ σύγε ἀπόδυθι, niſi jam alia, vel Pallas, vel Juno, fuiſſet exuta; quod clarum eſt. J. J.

Πα. ἀπόδ. σὺ ὦ Ἀφροδίτη] Verba haec, uti *Marcilio* neſcio quo pacto ſuboluerat, in Ed. J. reperiuntur in reliquis omiſſa. Ut ut ſit, genuina ſunt & vere Lucianea. Jam enim exerunt vires ſuas illecebrae Veneris, & impetu quodam ad nudam videndam fertur juvenis. Ceſſabat autem odioſe Venus, ægre, ut videtur, ceſtum dimiſſura. *Homerum* qui non verſarit, neque in hiſce ſalibus & jocis, neque fere in plerisque hujus ſcriptoris opuſculis, centeſimam quamque leporum partem intelliget. Vide quae ille de ceſtus potentia canat Il. Ξ, 214. At ſi non niſi monitus hujusmodi ailuſiones perſpicias, iterum dico, pereunt tibi praecipuae *Luciani* gratiae. M. du S.

Ibid. Αὐτὴν ἀπόδυσῃ] *Micyllus* & *Benedictus*: *ne prius ipſam exueris*: quae verſio ſtare non poteſt, niſi probaveris Ed. J. ἀπόδυσῃς· nam ἀποδύσομαι ne ponatur pro ἀπόδυσω, vetat ratio linguae Graecae. Legendum omnino vel, *αὐτὴν ἀπόδυσῃ, ne prius ipſa ſe exuas*; vel, *αὐτὴν ἀποδύσῃς, ne tu prius illam veſtes ponere jubeas*: alterutrum certiſſimum eſt: prius etſi malim, ceſſi tamen auctoritati P. & J. T. H.

63. Κεστὸν] Vide *Euſtath. ad Il.* Ξ. 214. M. du S.

ςὴν φοβεῖς ; ἢ δέδιας μή σοι ἐλέγχῃ τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνθος τῷ φοβερῷ βλεπόμενον ΑΘΗ. ἰδοὺ σοι ἡ κόρυς αὕτη ἀφήρηται. ΑΦΡ. ἰδοὺ σοι καὶ ὁ κεστός. ΗΡ. ἀλλ' ἀποδυσώμεθα.

ΠΑ. Ὦ Ζεῦ τεράστιε τῆς θέας, καὶ κάλλους, καὶ ἡδονῆς ; οἵα μὲν ἡ παρθένος ; ὡς δὲ βασιλικὴν [a] αὐτὴ καὶ σεμνὴν ἀπολάμπει, καὶ ἀληθῶς ἄξιον καὶ Διός ; [b] ὡς δὲ ὁρᾷ ἥδεως ; καὶ γλαφυρόν τι καὶ προσαγωγὸν ἐμειδίασεν· ἀλλ' ἤδη μοι ἄλις ἔχω τῆς εὐδαιμονίας· εἰ δοκεῖ δὲ, καὶ ἰδίᾳ καθ' ἑκάστην ἐπιδεῖν βούλομαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβολός εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα πρὸς ὅ, τι καὶ ἀποβλέψω, πάντη τὰς ὄψεις περισπώμενος. ΑΦΡ. ἴτω ποιῶμεν. ΠΑ. ἄπιτε οὖν αἱ δύο. σὺ δὲ, ὦ Ἥρα, περίμενε. ΗΡ. [d] περιμένω. καὶπειδάν με ἀκριβῶς ἴδῃς, ὥρα σοι καὶ τἆλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά [e] σοι καὶ τὰ δῶρα τῆς ψήφου τῆς ἐμῆς. ἢν γάρ με, ὦ Πάρι, δικάσῃς εἶναι καλὴν, ἁπάσης ἔσῃ τῆς Ἀσίας δεσπότης. ΠΑ. οὐκ ἐπὶ δώροις

cem territas : num metus eſt ; ne tibi arguatur nihilque ad formam conferat cæſium illud oculorum, ſi abſque illo galeæ terrore ſpectetur? MIN. Ecce tibi, caſſis hæc eſt demta. VEN. Ecce tibi, ceſtus quoque. JUN. At exuamur.

11. PAR. Jupiter prodigialis! quod ſpectaculum, quæ forma, quanta voluptas! qualis hæc virgo! quam regium iſta & verendum reſplendet, vereque dignum Jove! hæc autem ut ſuaviter intuetur! imo etiam feſtivum quiddam, atque illecebroſum ſubriſit. Jamque ego quod ſatis eſt habeo felicitatis. At, ſi placet, ſeorſim ſingulas etiam inſpicere volo ; nam nunc quidem ambiguus hæreo, nec ſcio, quo potiſſimum oculos convertam quaquaverſum viſu diſtracto. VEN. Ita faciamus. PAR. Recedite ergo vos ambæ : tu, Juno, reſta. JUN. Reſto : verum poſtquam me diligenter inſpexeris, hoc aliud etiam tibi atque etiam eſt conſiderandum, an placeant tibi dona, quæ præmium tribuam calculi pro me lati. Siquidem me, Pari, judicaveris eſſe forma præſtantem, univerſæ eris Aſiæ dominus. PAR. Non donorum ſpe no-

a Ἀποδυσώμεθα] ἀποδυσάμεθα Marg. *AIW.* b Αὐτὴ] αὕτη Marg. *AIW.* c Ὡς δὲ ὁρᾷ ἥδη ἡδέως] ὡς δὲ ὁρᾷς ἥδη ἡδέως *F.* sed in *V2.* plane ſcriptum eſt ὁρᾷ. d Περιμένω] περιμενῶ Marg. *AIW.* e Σοὶ καὶ τὰ δῶρα τῆς ψήφου τῆς ἐμῆς] Priores Edd. σοὶ τὰ δῶρα τῆς νίκης τῆς ἐμῆς. Quod repoſui, eſt totum in O. & G. niſi quod hic aberat τὰ ante δῶρα.

73. Ἢ δέδιας μή σοι ἐλέγχῃ τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνθος τῷ φοβερῷ βλεπόμενον] Vertunt: *An vereris ne tibi objiciat coeruleum illum oculorum colorem, qui nihil metuendi prae ſe ferendo adſpicitur.* Davus ſum non Oedipus ; aenigma Latinae verſionis non expedio: ſed ſim licet Davus, ſcio tamen nec Oedipum id explicaturum. Hoc autem dicit Venus: *Non metuis ne in te reprehendat caeruleos illos oculos, ſi ſine illo, quo metum incutis, videantur* : τὸ φοβερὸν vocat κόρυθα, qua φοβεῖν δύναται illam velle Venus ait. Putabant autem τὸ γλαυκὸν τῶν ὀφθαλμῶν gratius reddi galea ; ſuperius in dialogo Vulcani & Jovis; γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κορυθῶπις οὐκ ἔστιν ἡ κόρυς ſine illa caeſios oculos Minervam dedecere. *J.G.G.*

Ibid. Τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμ.] Ad Dial. VIII. pluribus explicui. Attulit hunc locum *Brodaeus* ad Anth. II. c. 9. Ep. 2. Jure quidem *Graevius* Interpretes caſtigavit ; ſed in verbo ἐλέγχῃ & hic & illi male rem geſſerunt. Intelligendum eſt : *num metuis, ne tibi arguatur & deforme appareat coeruleum illud oculorum demta caſſide inſpectum* ? Saepe tamen Pallas ultro nativae formae fiducia galeam poſuit, quando a bello vacans laetioribus epulis intererat : talem ad Pelei nuptias milit *Coluthus* aliique. Vid. *Sil. Italic.* VII, 460. *T.H.*

80. Αὐτὴ] Sic lego, non ut in Libris eſt αὕτη. *M. du S.*

81. Ὡς δὲ ὁρᾷ ἥδη ἡδέως] Sic hunc locum, foediſſime in vulgatis Edd. corruptum, reſtituimus. Quid enim eſt, quaeſo, quod omnes inſidet, ὁρᾷ δὲ ἡδέως, ſine ἥδη quod *F.* ſuppeditat? In eo *F.* non ſum ſecutus, quod ὁρᾷς pro ὁρᾷ habet. Plaudent, ſat ſcio, quibus elegantiae placent : neque monendi unamquamque trium Dearum ab aliquo ſibi proprio laudari : aut quomodo feſtinantes aut oſcitantes librarii voces, quarum ſonus cum praecedentis verbi ſono convenit, flagitioſa negligentia ſoleant omittere. De ἡδέως ὁρᾶν, vide *Eurip. Iph. in Aul.* p. 183. C. Interpres Gal-

noſtra conſtant: jamque recede: fient in hac ſede finienda, quæ videbuntur.

12. Accede tu, Minerva. MIN. Adſum tibi: at hoc, quæſo; ſi me, Pari, pronunciaris formoſam, nunquam inferior abibis ex pugna, ſed perpetuo victor: bellatorem enim te, & victorias reportantem reddam. PAR. Nihil, Minerva, opus mihi eſt bello ac pugna; nam pax, uti vides, nunc quidem obtinet Phrygiam & Lydiam, belloque nullo infeſtatur patris imperium. At bono eſto animo: nequaquam jus tuum imminuetur, etiamſi donorum ſpes nos judices minime commoveat. Sed indue jam veſtes, atque impone galeam; ſatis enim vidi. Venerem adeſſe tempus.

13. VEN. En adſum prope: quin tu ſpecta ſingulas partes curate, nihil prætercurrens, verum immoratus unicuique membrorum. Si lubet autem, formoſe, & iſthæc ex me audi. Ego ſane jam dudum, quum te viderem juvenem & pulcrum, qualem haud ſcio an alium Phrygia nutriat, beatum te prædico ob formæ decus; id autem incuſo, quod non, relictis ſcopulis iſtisque rupibus, in urbe vivas, ſed

95 ἡμέτερα· πλὴν ἀλλ' ἄπιθι, σπεύδουσι γὰρ ἄφρ' ἂν δοκῇ.

Σὺ δὲ πρόσιθι Ἀθηνᾶ. ΑΘΗ. παρέσκευά σοι. κατὰ νῶ με, ὦ Πάρι, δικάσας καλὴν, ὅπόλε ἥττων ἄπει ἐκ μάχης, ἀλλ' ἀεὶ κρατῶν· πολεμιστὴν γάρ σε, καὶ νικηφόρον ἀπεργάσομαι. ΠΑ. οὐδέν, Ἀθηνᾶ, δεῖ μοι πολέμου καὶ μάχης· εἰρήνη γάρ, ὡς ὁρᾷς, τανῦν ἐπέχει τὴν Φρυγίαν τε καὶ Λυδίαν, καὶ ἀπολέμητον ἡμῖν ἡ τοῦ πατρὸς ἀρχὴ. θάρρει δὲ, καὶ μειονεκτήσεις γε, κἂν μὴ ὅτι δώροις δικάζωμεν· ἀλλ' ἔνδυθι ἤδη, καὶ ἐς τὸ κόρυν, ἱκανῶς γὰρ εἶδον τὴν Ἀφροδίτην παρεῖναι καιρός.

10 ΑΦΡ. Αὐτή σοι ἐγὼ πλησίον, καὶ σκόπει καθ' ἓν ἀκριβῶς, μηδὲν παραπτερέχων· ἀλλ' ἐνδιαλαμβάνων ἑκάστῳ τῶν μελῶν. εἰ δὲ θέλεις, ὦ καλὲ, καὶ τάδε μοι ἄκουσον· ἐγὼ γάρ σε πάλαι ὁρῶσά σε νέον ὄντα, καὶ καλὸν, 15 σπάνιον οἶμαι εἰδέναι τινὰ ἕτερον ἡ Φρυγία τρέφει, μακαρίζω μὲν τὴν κάλλους, αἰτιῶμαι δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα τὰς σκοπέλους, καὶ ταυτασὶ τὰς πέτρας, κατ' ἄστυ ζῆν, ἀλλὰ

24. Ἀφ-

f Ἀθηνᾶ] ὦ Ἀθ. O. *g* Ἐπίδου] ἐπίβης O. *h* Μελῶν] μαρῶν O. Nihil eſt frequentius in Codd. horum vocabulorum confuſione.

Gallicus ita emendandum eſſe acute vidit. *M. du S.*

Ὁρᾷ δὲ ἡδέως] Jampridem ante viſam Ed. *J.* ſcripturam conjectavi ὁρᾷ δὲ ἥδε ἡδίας· neque enim dubitandum videbatur, quin haec ad Venerem ſpectarent, cujus proprium eſt μειδιᾶν· Φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη. Nolui tamen refragari lectioni productae, quae tum eodem redit, tum ſcripto Codice forte nititur. *T. H.*

90. Ὥρα σοι καὶ τἄλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά σοι δῶρα τὴν νίκης ἐμῆς] Mſ. Ὁρᾶ σοι καὶ τἄλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά σοι καὶ δῶρα τὸ ψήφου τὸ ἐμῆς. non eſt reſpuenda haec ſcriptura. *vide an non pulchra etiam tibi ſint praemia ſuffragii mei*, quod ſcilicet pro me tuleris. *J. G. G.*

Ὥρα σοι ἓ τἄλλα] Eruditius eſt, quod duo Codd. largiuntur, quam ut a librariis interpolatoribus proficiſci potuiſſe credas: quamobrem tanquam Luciano dignum reponere non dubitavi. Ψῆφος ἐμὴ, *ſuffragium mihi ſecundum & favens*: quemadmodum enim Latinis *mens*, *tuus*, ſic apud Graecos aliquando ἐμὸς, σὸς uſurpantur. Qui ſenſum viderat, haud abſurde νίκῃ expoſuit: nam id agebat ſane Juno, ut ſibi propoſito praemio ſuffragium Paridis emeret, cauſaque ſuperior abiret: haec interpretatio, quippe facilior intellectu, pulſa lectione vera, ſed paulo abſtruſiore, locum ejus occupavit. *Graevius* adſtipulatur, in eo tantum lapſus, quod ὥρα non improbaverit: prorſus obſtat huic lectioni legitima ſtructurae norma; neque hoc, ſi diligentius attendiſſet, Virum Magnum fugere potuerat. Εἰ καλά σοι ἐστ, *an utilia tibi ſint, rebusque tuis conveniant*, quod Interpretes fefellit. Eadem a Deabus oblata Paridi praemia commemorantur etiam ab *Euripide* Troad. v. 925. *T. H.*

10. Αὐτή σοι ἐγὼ] Αὐτὴ ſcribatur an αὕτη, parum refert: in multis enim αὐτὸς & ὅτος commutantur. Saepe tamen ſolent, ὅτος σοὶ ἐγώ, vel, ὅτός τοι ἐγὼ, quam loquendi proprietatem adnotavit, hoc etiam loco non neglecto, *Jac. Gronovius* ad *Arrian.* H. Ind. p. 350. n. 53. apud eum inprimis formula familiariſſima: inter alia c. 35. ἡμεῖς δὲ ὅτοι ἀγγελοι τῆς σωτηρίας αὐτῶν ἥκομεν· ibi *Gronovius* e Mſſ. profert αὐτοί. *T. H.*

ἀφθείρειν τὸ κάλλος ἐν ἐρημίᾳ· τί μὴ γὰρ σὺ ἀπολαύσειας τῶν ὀρῶν; τί δ' ἂν ἀπήναινο σοι καὶ σὺ κάλλος αἱ βόες; ἔπρεπε δὲ ἤδη σοι γεγαμηκέναι, μὴ μέν τοι ἄγροικόν τινα καὶ χωρίτιν, οἵαι τῶν ἐν Ἰδίῃ αἱ γυναῖκες, ἀλλά τινα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἢ [a] Ἀργόθεν, ἢ ἐκ Κορίνθου, ἢ Λάκαιναν, οἵα περ ἡ Ἑλένη ἐστὶ, νέα, καλὴ, καὶ κατ' ὀδὲν ἐλάττων ἐμοῦ, καὶ τὸ δὴ μέγιστον, ἐρωτική. ἐκείνη γὰρ εἰ καὶ μόνον θεάσαιτό σε, [b] εὖ οἶδ' ἐγὼ, πάντα ἀπολιποῦσα, καὶ προδαχοῦσα ἑαυτὴν ἔκδοτον, ἕψεται, καὶ συνοικήσει. πάντως δὲ καὶ σὺ ἀκήκοάς τι περὶ αὐτῆς. ΠΑ. ὀδὲν, ὦ Ἀφροδίτη, νῦν δὲ ἡδέως ἂν ἀκούσαιμί σου, τὰ πάντα διηγουμένης.

ΑΦΡ. Αὕτη θυγάτηρ μέν ἐστι Λήδας, ἐκείνης τῆς καλῆς, ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέπτη κύκνος γενόμενος. ΠΑ. ποία δέ τις ἡ ὄψις; ΑΦΡ. λευκὴ μὲν, οἵαν εἰκὸς ἐκ κύκνου γεγενημένην· ἁπαλὴ δὲ, ὡς ἐν ᾠῷ τραφεῖσα, καὶ γυμνὰς τὰ πολλὰ, καὶ παλαιστικὴ· καὶ

corrumpas formam in ſolitudine: quem enim tu fructum capias ex montibus? quidve juvet honeſta ſpecies tua boves? par fuerat jam te nuptias iniiſſe, non quidem agreſtis alicujus ac ruſticæ, quales per Idam ſunt mulieres, ſed cujusdam ex Græcia, aut Argis, aut Corintho, vel Lacænæ, qualis Helene, ætate integra, pulcra, nullaque parte inferior me, quodque maximum eſt, amatoriæ nequitiæ perita. Hæc, ſi te tantummodo adſpexerit, omnibus relictis, ſeque in tuam poteſtatem dedita, ſequetur, & una tecum habitabit. Omnino autem fieri non poteſt, quin inaudiveris aliquid de ea. PAR. Nihil quicquam, o Venus: at nunc perlibenter audiverim ex te cuncta denarrante.

14. VEN. Eſt filia Ledæ, illius formoſæ, ad quam Jupiter devolavit in cycnum mutatus. PAR. Qualinam facie? VEN. Candida, qualem decet eſſe ex cycno natam: tum mollis, ut in ovo nutrita: nuda plerumque luctæ & palæſtræ dedita: quin tan-

a Ἀργόθεν] Cunctae priores Edd. Ἀργῶθεν. Ἀργόθεν in O. b Εὖ] Addidi, quod in omnibus Edd. defuit, ex O. c Γυμνὰς] γυμνὴ O.

24. Ἀργῶθεν] Ἀργόθεν. Idem *Menagius* notaverat. *F.G.*

Ἀργῶθεν] Perperam legitur in omnibus editionibus ἢ Ἀργῶθεν, pro Ἀργόθεν. recte ſic ſcribitur ἐν Ἐπιδαυρῶσι. *J.G.G.*

Ἀργόθεν] Sic recte O. In reliquis Ἀργῶθεν. *M. du S.*

28. Εὖ] O. ſolus habet illud εὖ. *M. du S.*

36. Γενόμενος, ποία δέ τις τὴν ὄψιν] Excidit Paridis perſonae notatio: ſcilicet fuiſſe, γενόμενος; Πα. ποία δέ τις. *Th. M.*

Ibid. Παρ. ποία δέ τις] Haec in vetuſtis Edd. ordine continuo legebantur: primus *Bourdelotius*, vel ab ſe, vel monitorem *Marcilium* ſecutus diſtinxit, atque iſta, ποία δέ τις τὴν ὄψιν, Paridi adſignavit: probo factum cum *Benedicto*. Exclamationi quidem Veneris Helenae formam laudantis locus hic eſt nullus: tum ſcribi potius debuerat, οἵα δέ τις τὴν ὄψιν. *T.H.*

39. Γυμνὰς τὰ πολλὰ ἐν παλαιστικὴ] *Lucianus* alludit hic ad inſtituta Lacedaemoniorum, apud quos puellae nudae cum adoleſcentibus exercebantur. Sed cum hoc a Lycurgo demum inſtitutum ſit diu poſt Troica tempora, anachroniſmus hic cenſeri poteſt inter ea, quae in *Luciano* merito carpi poſſint. Trecenti anni fuerunt minimum inter judicium Paridis & Lycurgum. *J.C.*

Ibid. Παλαιστικὴ] Vid. *Ovid.* XVI. 150. 250. *M. du S.*

Παλαιστικὴ] Attulit hunc locum *Thom. Mag.* in Παλαιστικὸς, hoc, quanquam *Alexis* uſurparit, reſpuendum, illud probandum docens: *Phrynichus* praecivit p. 38. Nihil quidem obſtat, quo minus a παλαίστρα formetur παλαιστρικὸς· nec tamen non maluerunt veteres a παλαιστὴς fingere παλαιστικὸς· *Diogen. L.* VI, 4. παλαιστικὴ τέχνη. *Pauſan.* I. p. 94. *Marc. Antonin.* VII. §. 61. Latini contra, quippe quibus in uſu fuit *palaeſtra*, nunquam *palaeſta* vel *palaeſtes*: praeter *Plautum*, *Ciceronem* atque alios *Prudent.* περὶ Στεφ. H. X, 188. *palaeſtricus ephebus* Hyacinthus Lacon, *quem*, inquit, *veſter Deus Effeminavit gymnadis licentia*. De Helenes ſtudio palaeſtrae meminit etiam *Propert.* III. El. XII, 19. *T.H.*

40. Οὕτω δή τι . . .] Quid illud τι ad ſententiam conferat haud ſatis aſſequor. *M. du S.*

Οὕτω δή τι περισπούδαστος] *Qui deripitur*, inquit, *J. Fr. Gronovius* ad *Senec.* de Ira III. c. 23. περισπούδαστος, ponitque deinceps hunc ipſum *Luciani* locum: id quidem recte; Helenae tamen, ut virginibus, con-

ve-

tanto ſtudio expetita, ut bellum etiam propter eam extiterit, Theſeo immaturam adhuc rapiente. Enimvero poſtquam ad florem ætatis pervenit, omnes Achivorum principes ad illam ſibi deſpondendam convenerunt: prælatus eſt Menelaus ex Pelopidarum gente. Si tu velis, ego tibi perficiam has nuptias. PAR. Quid ais? nuptias jam nuptæ? VEN. Scilicet juvenis es rudis & ruſticus: ego quippe novi, ut conveniat iſta facere. PAR. At quomodo? etenim velim & ipſe ſcire.

15. VEN. Tu quidem peregrinaberis ad luſtrandam nimirum Græciam: tum ubi perveneris Lacedæmonem, videbit te Helena: exinde jam mearum fuerit partium curare, ut amore capta te ſectetur. PAR. Id ipſum incredibile eſſe mihi videtur, ut, deſerto marito, animum inducat, cum homine barbaro & peregrino navigationi ſe dare. VEN. Bonum animum habe iſtius quidem rei cauſa: nati mihi ſunt duo, pulcerrima forma, Himerus & Eros

40 οὕτω δή τι περισπούδαστος, ὥστε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, καὶ Θησέως ἄωρον ἔτι ἁρπάσαι. ἐπεὶ μὴν ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν ἀπήντησαν, προεκρίθη δὲ Μενέλαος ὁ Πελοπιδῶν γένους. εἰ δὲ θέλεις, ἐγώ σοι καταπράξομαι τὸν γάμον. ΠΑΡ. πῶς φῄς; τὴν δὲ γεγαμημένην; ΑΦΡ. νέος εἶ σύ, καὶ ἄγροικος, ἐγὼ δὲ οἶδα ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα δρᾶν. ΠΑΡ. πῶς; ἐθέλω γὰρ καὶ αὐτὸς εἰδέναι.

ΑΦΡ. Σὺ μὲν ἀποδημήσεις ὡς ἐπὶ θέαν δὴ τὴν Ἑλλάδος, καταπεισθὰν ἀφίξῃ εἰς Λακεδαίμονα, ὄψεταί σε ἡ Ἑλένη· τὰ ἐντεῦθεν δὲ ἐμὸν ἂν εἴη τὸ ἔργον, ὅπως ἐρασθήσεταί σου, καὶ ἀκολουθήσει. ΠΑΡ. τοῦτ' αὐτὸ καὶ ἄπιστον εἶναί μοι δοκεῖ, τὸ, ἀπολιποῦσαν τὸν ἄνδρα, ἐθελῆσαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ συνεκπλεῦσαι. ΑΦΡ. θαῤῥεῖ τοῦτό γε ἕνεκα. παῖδε γάς μοι ἐσὸν δύω καλὼ, Ἵμερος καὶ Ἔρως

a Δὶ] δὴ P. e Ὡς] Nullae Edd. habuerunt: ſequendam putavi auctoritatem O. f Δύω] δὸ Hr.

venit, quae περισπούδαστος, quando multi proci eas ambitioſe petunt. Homericum eſt, ἀμφ' αὐτῇ Il. Γ, 157. Τοῖσδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. In ὅτω δή τι parum ad ſententiam confert illud τι, ſed Atticae tamen elegantiae nonnihil habet; pleonaſmum iſtius voculae in ſimilibus probat *H. Stephan.* App. de D. A. p. 81. *Arrian.* H. Ind. c. 37. ἀνάπαλιν ὅτω τι καθιερά. *T. H.*

41. Ὀρθρεύειν. *Ariſtan.* ἄωρα τὰ ὄρθρου καιροῦ γινόμενα. Περὶ *Ariſtoph.* Acharn. dixi alibi. Habes hanc hiſtoriam Dialog. Mort. & lib. Ver. Hiſt. *J. B.*

57. Βαρβάρῳ] Phrygi: notum. Iidem Barbaricarii & Phrygiones l. 7. Cod. *De palat. ſacr. largit.* *J. B.*

59. Παιδὶ] Miniſtros ſemper hos Veneri præſto fuiſſe tradit *Heſiodus* Theog. 201.

Τῷδ' Ἔρος ἀμφάρτησι καὶ Ἵμερος ἕσπετο καλὸς.

& in raptu Helenæ utrumque ſibi adfuiſſe affirmat Paris in ſuo cum ea ſermone apud *Homerum* Il. Γ. 442. *E. L.*

Ibid. Δύω καλώ] Male antea δύο καλῶ. *J. B.*

Tbid. Ἵμερος καὶ Ἔρως] Dixi ad illud *Petron. tu deſiderium, tu voluptas.* Sequens Dialogus totus Homericus eſt. *J. B.*

Ἵμερος καὶ Ἔρως] *Eratine*, inquit *Mart. Capella* IX. p. 306. (nam minus placet utriusque Leid. Codicis *Erotime*,) *Cypridis filia, & Himeros Cupidinis adſecutor* (Graecorum παιδὸς interpretatur) *item Terpſis e famulitio Dianae concinentes gratiſſime intravere primum: ſed puer monauliter ſonabat. Poſt hos pſallentes. Pitho, Voluptas & Gratiae admixtis lyrae vocibus.* Ibi *Lucianum* hujus Dei meminiſſe notat *Grotius*. Megaris in templo Veneris praeter ipſius Deae ſimulacrum, Πειθὼ καὶ ἑτέρα θεὸς, ἣν Παρήγορον ὀνομάζουσι. Ἔργα Πραξιτέλους Σάτυρα δὲ Ἔρωτος καὶ Ἵμερος καὶ Πόθος &c. apud *Pauſan.* I. p. 105. *Pothi* a Scopa facti meminit etiam *Plin.* H. N. XXXVI. 5. p. 634. teſtatus eum cum Venere & Phaëthonte Samothraciae ſanctiſſimis religionibus coli. Ceterum quod *Barneſius* ad *Eugenii* Epigr. in Anacreontem p. 367. παῖδε exponendum eſſe contendit non *filios* ſed *famulos*, nihil eſt: vide modo *Cornut.* de N. D. cap. 24. 25. De Himero ad Epithalamium Anacreonticum LXII. quod Anacreonti, qui recte ſapit, nemo tribuat, idem *Barneſius*. Anonymus ille, ex quo carmen hoc protulerunt *H. Stephanus* & *Andr. Schottus* Obſ. Hum. II, 61. *Theodorus* eſt *Prodromus* in Amaranto p. 465. *T. H.*

Ἔρως· τούτω σοι παραδώσω ἡγεμόνε τῆς ὁδοῦ. ΕΡ. Ἔρως: utrosque tibi tradam duces viæ futuros. Et Cupido quidem se totum insinuabit in eam, cogetque mulierem amare: Himerus autem tibimet ipsi circumfusus, quod scilicet ipse est, desiderabilem te faciet atque amabilem. Egomet etiam una γενησομένω. ὁ μὲν Ἔρως, [a] ὅλως παραλθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει γυναῖκα ἐρᾶν· ὁ δ' Ἵμερος αὐτῷ σοι περιχυθεὶς, τοῦτ' ἔστιν, ἱμερτόν τε ποιήσει, καὶ ἐράσμιον· καὶ αὐτὸς δὲ συμπαρῶσα δήσομαι καὶ τὰς Χάριτας [b] ἀκολουθεῖν· καὶ οὕτως ἅπαντες αὐτὴν [c] ἀναπείσομεν. ΠΑΡ. ὅπως μὲν [d] ταῦτα χωρήσει, ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη· πλὴν ἐρῶ γε ἤδη τῆς Ἑλένης, καὶ δοκῶ οἶδ' ὅπως καὶ ὁρᾶν αὐτὴν οἴομαι, καὶ πλέω εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τὴν Σπάρτην ὀπίσω, καὶ ἐπάνειμι ἔχων τὴν γυναῖκα, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα ἤδη ποιῶ.

ΑΦΡ. Μὴ πρότερον ἐραθῇς, ὦ Πάρι, πρὶν ἐμὲ τὴν προμνήστριαν, καὶ νυμφαγωγὸν, ἀμείψασθαι τῇ κρίσει· [e] πρέπει γὰρ κἀμὲ [f] νικηφόρον ὑμῖν συμπαρεῖναι, καὶ ἑορτάζειν ἅμα καὶ τοὺς γάμους καὶ τὰ ἐπινίκια. πάντα γὰρ ἔνεστί σοι, τὴν ἔρωτα, τὸ κάλλος, τὸν γάμον [g] τούτου δὲ μήτε πρίασθαι. ΠΑΡ. δέδοικα μή μοι [h] ἀμελήσεις μετὰ τὴν κρίσιν. ΑΦΡ. [i] βούλει ἐπομόσωμαι; ΠΑΡ. μηδαμῶς, ἀλλ' ὑπόσχου πάλιν. ΑΦΡ. ὑπισχνοῦμαι δή σοι τὴν Ἑλένην παραδώσειν γυναῖκα, Himerus autem tibimet ipsi circumfusus, quod scilicet ipse est, desiderabilem te faciet atque amabilem. Egomet etiam una ducam, ac rogabo Gratias, ut nos comitentur: atque ita omnes certe Helenam permovebimus. PAR. Quorsum ista evadent, non liquet, Venus: attamen amo jam Helenam, & nescio quo pacto videre illam mihi videor, & navigo recta in Græciam, redeoque compos mulieris, idque me male habet, quod nondum hæc omnia facio.

16. VEN. At tu ne prius ames, Pari, quam mihi conciliatrici & pronubæ gratiam retuleris sententia secundum me data: decet enim me victricem vobis una adesse, ac festum agere simul nuptiarum & victoriæ meæ: omnia quippe licet tibi, amorem, formam & nuptias pro isto pomo comparare. PAR. Metuo, ne me negligas post judicium. VEN. Vin' jusjurandum interponam? PAR. Neutiquam: sed promitte denuo. VEN. Recipio enimvero tibi Helenam me tradituram esse uxorem, eam-

a Ὅλως] ὅλῳ O. b Ἀκολουθεῖν] συνακολουθεῖν O. c Ἀναπείσομεν] ὧδε πείσομεν. P. Marg. *AIW.* d Ταῦτα] Priores Edd. τάχα. Ταῦτα itidem in Marg. *AIW.* e Πρέπει γὰρ] πρέποι γὰρ ἂν P. πρέπει γὰρ ἂν *F. Va.* f Νικηφόρον] καινηφόρα εἶναι ὑμῖν π——. G. P. κικηφόρον vitiose *F.* g Τούτου] τουτοῦ O. h Ἀμελήσεις] ἀφελήσῃς O. quod magis usitatum. i Βούλει] βούλει ἂν *F. Va.* βούλει τά σε. O.

75. Καὶμὲ νικηφόρον] * Φιλόχορος δὲ ἐν Β' Ἀτθίδος φησιν, ὡς, Ἐριχθονίου βασιλεύοντος, πρῶτον νικήσαντα αἱ ἐν ἀξιώμασι παρθένοι φέρειν τὰ κανᾶ τῇ Θεᾷ, ἐφ' οἷς ἐπῄνεσε τὰ πρὸς τὴν θυσίαν τοῖς τε Παναθηναίοις καὶ ταῖς ἄλλαις πομπαῖς. *V.*

* Φιλόχορος δὲ ἐν Β' Ἀτθίδος] Exc. G. β' Ἀτθίδι fatetur tamen se reperisse in Cod. Mss. in ἀρτέμιδι, C. M. ἐν Ἀτθίδι. *M. du S.* Place itidem verbis extant in *Harpocrat.* & *Suid.* *V.* Καινηφόρα. *T. H.*

66. Καὶ ὅτως ἅπαντες] Καὶ ὅτως ex O. assumpsimus; in Impr. enim non comparet. *M. du S.*

67. Ὅπως μὲν τάχα χωρήσει, ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη] Ut olim legendum conjeceram, inveni postea, ut non pauca alia, in Mss. Ὅπως μὲ ταῦτα χωρήσει ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη, quamodo hæc successura sint obscurum est, Venus. *F. G. G.*

Ibid. Ταῦτα] Ex Ed. *F.* & Mss. Gr. P. L. & Ox. pro τάχα, quod in reliquis vitiose legitur. *M. du S.*

74. Προμν. & νυμφ.] Vox altera declarat alteram. Alias νυμφαγωγὸς est vir ille, qui secundas contrahenti nuptias, quo ipsi pertingere nefas, e patris ædibus ducit sponsam. Sin autem tunc primum contrahit, ipsi sponso licet inde petere, sed amico sibi, in eo obeundo munere, assumpto, qui ideo παράνυμφος aut πάροχος dicebatur. Vide de hac re *H. Steph. Suidam*, & alios. *E. L.*

75. Πρέποι γὰρ ἂν . . .] Καινήφοροι virgines nubiles — *Hartung.* p. 678. πρέποι, pro πρέπει ex P. Cod. *M. du S.*

Πρέπει γὰρ] Vulgatam non movi: neque tamen damnandum, πρέποι γὰρ ἂν καιρὸν ut in *Platonis* Alc. I. p. 432. C. πρέποι γὰρ ἂν που καὶ σοὶ τὸ καλῶς λέγεσθαι Καινήφοροι habuit etiam *Scholiastes*: quæ nulla est causa, cur Veneri νικηφόρος præferenda videatur: huic opti-

eamque porro te secuturam esse, atque Ilium ad vos profecturam: ipsa ego adero, & adjutrix ero ad hæc omnia. PAR. Etiam Amorem & Himerum & Gratias adduces? VEN. Ne dubita: Pothum & Hymenæum insuper adsumam. PAR. Quin ergo ea conditione ut trado tibi pomum, sic tu accipe.

ἢ ἀκολουθήσουσί γε ἐπ' αὐτήν, ἢ ἀφίξεσθαι παρ' ὑμᾶς εἰς Ἴλιον· ἢ αὐτὴ παρέσομαι, καὶ συμπράξω τὰ πάντα. ΠΑΡ. ἢ καὶ Ἔρωτα, ἢ καὶ Ἵμερον, ἢ τὰς Χάριτας [k] ἄξεις; ΑΦΡ. Θάρρει, ἢ καὶ [l] Πόθον ἢ καὶ [m] Ὑμέναιον πρὸς τούτοις παραλήψομαι. ΠΑΡ. ὑπὸ τούτοις [n] δίδωμι τὸ μῆλον, ὑπὸ τούτοις λάμβανε.

XXI.

MARTIS ET MERCURII.

ΑΡΕΩΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

MARS.

1. AUdistin', o Mercuri, qualia minitatus sit nobis Jupiter, quam superba & absurda? Si voluero, inquit, ego ex cœlo catenam demittam; vos inde suspensi si detrahere me magna vi conenderitis, frustra laborabitis; non enim profecto detraxeritis. Ego contra si voluero sursum attrahere; non vos solum, sed & terram simul ac mare adducta in sublime tollam: & cetera, quæcumque ipsemet audivisti. Ego autem, si singulos

ΑΡΗΣ.

ΗΚουσας, ὦ Ἑρμῆ, οἷα ἠπείλησεν ἡμῖν ὁ Ζεύς, ὡς ὑπερφίαλα καὶ ἀπίθανα; ἢν ἐθελήσω, φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν καθήσω, ὑμεῖς δ' ἢν ἐπιπραμαδέντες καλαισπᾶν βιάζησθέ με, μάτην πονήσετε· οὐ γὰρ δὴ καθελκύσετε. εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι ἀνελκύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα, καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσας μετεωριῶ. καὶ τἆλλα ὅσα γε σοὶ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ, ὅτι μὲν καθ' ἓν ἀπάν-

k Ἄξεις] ἄξεις O. l Πόθον] Ποθὸν Ald W. m Πρὸς] ἔτι πρὸς O. n Δίδωμι τὸ μῆλον] δίδωμι σοι τὸ μ. J. V2. Quod sequitur ἐπὶ τούτοις λαμβ. deest in O. o Βιάζησθέ με] Ita J. & V2. Reliquae βιάζησθε minus recte.

ptime respondet ἐφοπλίζειν τὰ ἱστία. Hartungus Dec. I. c. VIII. §. 37. nihil aliud adfert, quam *Scholiastae Theocriti* locum ad Eid. II, 66. ubi docetur virgines vel nubiles vel potius nupturas τῇ Ἀρτέμιδι καταφορὰν ἐπὶ ἀφροσίοις τῶν παρθενίας, ἵνα μὴ νεροσπόρους ὦσι. Hoc quid valeat ad καταφόρους firmandam, non video. Etsi pompam nuptialem καταφόρους, vel etiam plures, quod sane fieri potuit, καταφόρους prosequerentur, cur hoc sibi munus praecipuum Venus deposcere voluisset, quae tandem ratio commoda proferetur? At multum ad ejus honorem referebat, si hisce nuptiis, quas ipsa Paridi se conciliaturam esse promittit, victis formae rivalibus, interesset νικηφόρος. Gr. Cod. lectionem ita possis refingere: πρ. δ' ὦ. νικηφόρον, οἶμαι, ὑμῖν παρεῖναι. *T. H.*

76. Νικηφόρον] In Mf. scribitur πρίτερα δ' καὶ καταφόρον εἶναι ὑμῶν παρεῖναι· sed vulgatam non damno. *J. G. G.*

79. Τουτουί] Mf. Ox. pro τούτοις. *M. du S.*

81. Βούλει ἓν σοι] Mf. Ox. habet τί σοι. *J. ὧν.* Desiunt in *Fl. H.* & *Wech.* Ego hanc inde concinnavi scripturam. *M. du S.*

81. Ἐπομόσωμαι] Conspirant Edd. cunctae: nihilominus legendum ἐπομόσωμαι propter ἵνα, quod intelligitur: πάνυ δὲ ἀμαθὴς εἶ τὰ μέλλοντα ἵνα, ἢ ἵνα, ἢ ἄν, ἢ ὅταν γένηται, monente *Thoma Magistro*. Diat. M. X. §. 8. βούλει μικρὸν ἀφίλωμαι ἐκ τῆς ὀφρύος. *Aristoph.* Ran. v. 420. Equit. v. 52. Βούλει ὦ δεξιῶ σοι δῶτον; Idem in Timone vitium correximus §. 37. n. 18. *T. H.*

84. Ἐπ' αὐτὴν] Hoc a *Luciano* profectum esse non credo: an ἐπικτήν; ut *Long.* III. p. 81. γυναῖκων ἱκετικὸν ἐξ ἕξεως· imo potius ἐπὶ αὐτήν. *T. H.*

88. Πόθου] Hunc Deum haud temere alibi reperias. Consule *Eust.* Od. A. *M. du S.*

93. Ἐκ τῆ ἱερῆ σειρῆ κ.] Haec mutuatur ex *Homero* Il. Θ, 17. & sequ. *J. C.*

99. Συναρτήσας] Mallem fere συναρτάσας nisi expresserit illum *Homeri* versum Il. Θ, 25. Σειρὴν μὲν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο Δησαίμην· nam συναρτᾶν est συνάπτειν, ut veteres exponunt. *T. H.*

ἁπάντων ἀμείνων ἢ ἰσχυρότερός ἐστιν, οὐκ ἂν ἐγνωθείην· ἐμοὶ δὲ τοσούτων ὑπερφέρειν ὡς μὴ καλαβαρήσειν αὐτὸν, κἂν τὴν γῆν κἂν τὴν θάλασσαν προσλάβωμεν, οὐκ ἂν πεισθείην.

compares, omnibus fortiorem esse & validiorem, inficias non iverim: sed una junctis tot Diis superiorem esse, ut pondere nostro ne deducere quidem eum valeamus, etsi terram & pontum adsumserimus, haud sane mihi persuaserim.

ΕΡ. Εὐφήμει, ὦ Ἄρες. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καί τι κακὸν ἐπαλαύσωμεν τῆς φλυαρίας. ΑΡ. οἶει γάρ με πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν, οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σέ, ὃν ἐχεμυθεῖν ἐπιστάμην; ὃ γοῦν μάλιστα γελοῖον ἔδοξέ μοι ἀκούσαντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, οὐκ ἂν δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς σέ. μέμνημαι γὰρ οὐ πρὸ πολλοῦ, ὁπότε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστάντες, ἐπεβούλευσαν ξυνδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς πάντοτε ἦν δεδιώς, καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντας· καὶ εἰ μή γε ἡ Θέτις κατελθοῦσα ἐκάλεσεν αὐτῷ σύμμαχον Βριάρεων ἑκατόγχειρα ὄντα, κἂν ἐδέδετο αὐτῷ κεραυνῷ, καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένῳ ἐπῆλθέ μοι γελᾶν ὅτι τῇ καλλιεπιμοσύνῃ αὐτοῦ. ΕΡ. σιώπα εὐφήμει. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς ἔστε σοὶ λέγειν, ἔστε ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

2. MERC. Bona verba, Mars: non enim tutum eloqui talia, ne quid etiam mali redundet ad nos ab ista garrulitate. MARS. Num tu putas ad omnes me promiscue hæc dicturum, non tibi soli, quem linguæ temperare posse noveram? Quod igitur ridiculum maxime visum fuit mihi audienti inter illas minas, non possim reticere ad te: memini equidem non ita diu, quando Neptunus, & Juno, & Minerva seditione mota structisque insidiis voluerunt eum vincire comprehensum, quam varios in colores fuerit mutatus præ metu, idque trium tantummodo: quod ni Thetis misserata vocasset ipsi auxiliatorem Briareum centimanum, vinculis constrictus foret cum ipso fulmine ac tonitru. Ista mecum perpendens teneri non poteram, quin riderem magniloquentiam ejus. MERC. Tace; fave linguæ: nam tutum haud est nec tibi loqui, nec mihi audire talia.

XXII. PA-

a. Καλαβαρήσειν] καλαπονήσειν *J.* b. Ἐπεβούλευσαν] ἐπεβούλευον *J.*

5. Κἂν τὴν θ.] Pone tantum κἄν. diversus est usus, quando iterantur hæ particulæ, neque huc congruit. *T. H.*

7. Εὐφήμει] *Apul.* Milet. I: *Parce, inquit, in feminam divinam, ne quam tibi lingua intemperante noxam contrahas:* ibi *Pricaeus* p. 25. & hoc ipsum & plura similia notavit. *T. H.*

15. Ὁ Ποσειδῶν &c.] Narrat Neptunum, Junonem & Minervam conspirasse in Jovem, eumque constituisse in vincula conjicere, utque metu hujus coitionis Jupiter perculsus in varias se formas verterit. Respicit ad *Homeri* locum, in Iliad. A. v. 398.

Ὁππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
Ἥρή τ' ἠδὲ Ποσειδάων, καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.

Cum ipsum vincire dii alii voluerunt
Juno & Neptunus & Minerva. *J. G. G.*

16. Ἐπεβούλευσαν] Ed. *J.* pro ἐπεβούλευσαν quod in reliquis est. *M. du S.*

Ἐπεβούλευσαν ξυνδῆσαι] Opinabar olim supplendum ξυνδῆσαι αὐτὸν βουλόμενοι fruſtra: verbi ἐπιβουλεύειν haec structura satis est familiaris. *Aristoph.* Plut. v. 1112 — ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν Ἡμᾶς — *Demosth.* in Lacr. p. 952. D. ἐπεβούλευσεν μηδὲν ὑγιὲς ποιεῖν. *Aristoteles* apud *Schol. Theocr.* ad Eid. XV, 64. τὸ Διὰ μυθολογεῖ ἐπιβουλεύειν τῇ Ἥρᾳ μιγῆναι. perperam editur μιγῆναι. Plura suppeditabit *H. Stephanus.* *T. H.*

44. Δάκνων τὸ δάκτυλον] Hoc est, *quid unguem mordes?* Multi solent unguem admordere, cum quidpiam animo quaerunt, quod non possunt illico invenire. *Horatius* de poëta versus non facile faciente I. Sat. 10. — *in versu faciendo Saepe caput scaberet, vivos & roderet ungues.* *J. C.*

45. Τὴν Ἰκ. λ. Πηνελόπῃ] Hujus mulieris filium etiam *Hyginus* facit CCXXIV. Cujus Icarii filia fuerit non reperio. Spartana erat. *M. du S.*

Τὴν Ἰκαρίου λέγω Π.] Hinc poëtis *Icariotis* *Propertio Icariotis*, *Quaeque terunt fastus, Icarioti, tuos*, III El. 11: *Icarum* dicas, *Icarium* an *Icarionem*, nihil est horum, quod veterum auctoritate destituatur: maxime tamen *Homero* duce vulgatum *Icarius*. Generis origo nobilissima, quaeque vel ab Aeolo, vel altius

XXII.

PANIS ET MERCURII.

ΠΑΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

P A N.

Salve, pater Mercuri. MERC. Imo & tu quoque: sed quomodo sim ego tuus pater? PAN. Non tu Cyllenius es Mercurius? MERC. Ita sane: at quo pacto filius meus es? PAN. Per adulterium sum ex amore tibi natus. MERC. Profecto hirco prius aliquo adulterante capram: meus enim qui fieri potest ut sis cum cornibus, & naso tali, & barba hirsuta, cruribusque bifidis ac hircinis, & cauda super nates. PAN. Quicquid in me ridiculi dixeris, tuum ipsius filium, o pater, probris ac dedecore affitis: quin potius temet ipsum, qui tales gignis & procreas; ego vero culpa vaco. MERC. At quam tu tandem dicis matrem tuam? numquid imprudens in capra stuprum commisi? PAN. Non capram quidem stuprasti; sed fac, ut in memoriam redeas, si forte in Arcadia puellae ingenuae vim intulisti: quid commorso digito quaeris, multumque haesitas? Icarii filiam inquam, Penelopen.

Π A N.

Χαῖρε, ὦ πάτερ Ἑρμῆ. ΕΡΜ. νὴ καὶ σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατήρ; ΠΑΝ. οὐχ ὁ Κυλλήνιος Ἑρμῆς ὢν τυγχάνεις; ΕΡΜ. καὶ μάλα. πῶς οὖν υἱός ἐμός εἰ; ΠΑΝ. μοιχίδιός εἰμι, [c] ἐξ ἔρωτός σοι γενόμενος. ΕΡΜ. νὴ Δία, τράγου ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἶγα. ἐμὸς γὰρ πῶς, κέρατα ἔχων, καὶ ῥῖνα τοιαύτην, καὶ πώγωνα λάσιον, καὶ σκέλη δίχηλα, καὶ τραγικὰ, καὶ οὐρὰν ὑπὲρ τὰς πυγάς; ΠΑΝ. [d] ὅσα δὲ ἀποσκώψῃς εἰς ἐμὲ, τὸ σεαυτοῦ υἱὸν, ὦ πάτερ, ἐπονείδιστον [e] ἀποφαίνῃ· μᾶλλον δὲ σεαυτὸν, ὃς τοιαῦτα γεννᾷς, καὶ παιδοποιεῖς· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος. ΕΡΜ. τίνα δὲ καὶ φῂς σὺ μητέρα; [f] ἦπου ἔλαθον αἶγα μοιχεύσας ἔγωγε; ΠΑΝ. οὐκ αἶγα ἐμοίχευσας, ἀλλ' ἀνάμνησον σεαυτὸν, εἴποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέραν ἐβιάσω. τί δακὼν τὸν δάκτυλον ζητεῖς, καὶ ὀπόλλυσαι; τὴν Ἰκαρίου λέγω Πηνελόπην.

ΕΡΜ.

c. Ἐξ ἔρωτος] ἐξαίφνης *J.* notaturque in margine *AIW.* d. Ὅσα] ὁπόσα P. *J. V2. AIW.* e. Ἀποφαίνῃ] ἀπεφαίνεις P. *J. V2. AIW.* f. Ἦπου] μήπου C.

tius ab Atlante, aut, si mavis, ipso Jove repeti potest. Prius exponit *Apollodor.* I. p. 27. inter AEoli & Enaretes filios Perierem recensens. Ex isto Periere, qui Messenem obtinuit, & Gorgophona Persei filia natus est Icarius cum fratribus Aphareo, Leucippo & Tyndareo p. 43. notat ibi, multos non AEoli facere filium Perierem, sed Cynortae; διάφορα, inquit, τὰ περὶ τὸν Περίηρους ἐκγόνων τὸ τοῦ Ἀτλαντίνης γένος δηλοῦσαν. Praestitit fidem lib. III. p. 211. totamque gentis seriem ab Atlante, vel Taygete Atlantis filia & Jove deduxit. Verum ab iis, quae p. 215. scribuntur, Εἰσὶ δὲ οἱ λέγοντες Ἀφαρέα μὲν καὶ Λεύκιππον ἐκ Περιήρους γενέσθαι τοῦ Αἰόλου. Κυνόρτου δὲ Περιήρη τοῦδε, Οἰβαλον. Οἰβάλου δὲ ἐκ Νηίδος νύμφης Βατείας Τυνδάρεων, Ἱπποκόωντα, Ἰκαρίωνα, quanquam neminem illa suspicio tetigerit, ne *Meursium* quidem in Regn. Laconn. c. III. ab iis, inquam, recidenda sunt, nisi plane fallor, Περιήρην, τοῦδε inseruit aliquis, quem diligentia parum felix decepit, ex praecedentibus, ubi sane Κυνόρτου δὲ Περιήρης sed meminisse debuerat, diversam aliorum in hoc loco commemorari sententiam, qui Aphareum & Leucippum Periere natos esse AEoli filio referebant: his certe auctoribus Cynortae non Perieres, sed OEbalus fuit filius; itaque *Pausan.* III. p. 203. 204. neque mirum; quippe qui simul tradant, eandem utrosque Gorgophonen habuisse uxorem, teste *Pausan.* IV. p. 283. unde jam planius intelligitur, quod ait p. 204. εἶναί τε Ἀφάρεα τὸν Περιήρους ἀδελφὸν Τυνδάρεω πρὸς μητρός. Hac de re scriptorumque dissidio componendo quae poterant observari multo plura, lubens praetermitto. Icarius ergo seu Perieris sive OEbali filius in matrimonio habuit vel nominibus diversis unam, vel plures uxores: Dorodochen Orsilochi, aut, ex Phereclyde, Asterodiam,

ΕΡΜ. εἶτα τί παθοῦσα ἐκείνη ἀντ' ἐμοῦ τράγῳ σε ὅμοιον ἔτεκεν;

ΠΑΝ. Αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἐρῶ· ὅτε γάρ με ἐξέπεμπεν ὅπη τὴν Ἀρκαδίαν, ὦ παῖ, μήτηρ μέν σου, ἔφη, ἐγώ εἰμι, Πηνελόπη ἡ Σπαρτιάτις· τὸν πατέρα δὲ γίνωσκε θεὸν ἔχων Ἑρμῆν τὸν Μαίας καὶ Διός. εἰ δὲ κεφασφόρος καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυπεῖτο σε· ὁπότε γάρ μοι [a] συνῆν ὁ πατήρ ὁ σός, τράγῳ ἑαυτὸν ἀπείκασεν, ὡς λάθοι· καὶ διὰ τοῦτο ὅμοιος ἀπέβης τῷ τράγῳ. ΕΡΜ. νὴ Δία, μέμνημαι ποιήσας τι τοιοῦτον. ἐγὼ οὖν ὁ ἐπὶ

MERC. Et quid tandem eſt rei, quod, quum illa mihi deberet, hirco te ſimilem peperit?

2. PAN. Ea ipſa quæ dixit, enarrabo tibi. Quando me ablegabat in Arcadiam, Fili, mater quidem tua, inquit, ego ſum Penelope Spartana: at patrem ſcito deum habere te Mercurium Majæ & Jovis filium: quod autem cornutus, hircinisque pediibus es, id tibi ne dolori ſit: quando enim mecum congrediebatur pater tuus, hircum ſe adſimulavit, ut lateret: ea eſt cauſa, cur ſimilis evaſeris hirco. MERC. Sane commemini feciſſe me tale quiddam. Ergo ego, qui for-

a Συνῆν] συνεῖν F.

Eurypyli filiam ipſi jungit *Schol. Homer.* ad Od. O. 16. Periboeam, νύμφῃ Νηΐδι (nihil erat iſta aetate nympharum connubiis familiarius) *Apollodorus*, ex ea natos enumerans quinque maſculos, unam feminei ſexus Penelopen: ſororem ejus Iphthimen, Eumelo nuptam colligunt ex Od. Δ. 797. neſcio quam recte; mihi quidem ratio conſtat, cur olim in *Homero* ſcriptum fuiſſe ſtatuam; Εἴδωλον ποιῆσαι, Μάδυ δ' ὤικτο γυναικὶ Ἰφθίμῃ, κούρῃ μεγαλήτορος Ἰκαρίοιο. Ulyſſes vero, qui inter Helenae procos nomen fuerat profeſſus, Tyndareo rairum in modum fluctuanti pollicetur, ſi nuptias Penelopes ſibi conciliet, tale ſe conſilium adlaturum, quod metum ejus omnem ac dubitationem expediat: rem totam perſequitur *Apollodor.* III. p. 217. T. H.

54. Τράγῳ ἑαυτὸν ἀπείκασεν] Ita *Philargyr.* ad *Virgil.* Ecl. II, 32. *Hic autem natus eſt Mercurio in ariete converſo, & Penelope uxore Ulyſſis*, *Schol. Theocr.* ad Eid. VII, 109. & *Serv.* ad AEn. II, 44. Sed quia non immerito paulo quis acutior miretur, quamodo pulcerrima eademque caſtiſſima Penelope adduci potuerit, ut hirco ſe ſubmitteret, admodum ſolerter tantae difficultati vel *Nonnus* vel *Maximus* mederi conatus eſt in Συναγ. Ἰε. ad *Gregorii Nazianz.* Stel. I. p. 141. καὶ ἐκπώσας αὐτὴν μωγείᾳ εἰς ἔρωτα αὐτοῦ ἐκίνησε, καὶ ἐχωθὲν ὑπὸ τῷ τράγου nonnihil ſane Penelopes honori conſultum vides, quae culpam praeſtare non tenetur, quam faſcinata magicis artibus ac mentis non compos admiſit. Pater Mercurius, ne neſcias, tertius eſt, tertio quoque Jove natus & Maja, ut monet *Cicer.* de N. D. III. §. 56. filius Pan, quem hic Lucianus inducit, omnium Panum ultimus: nam venerandae vetuſtatis multo plures extiterunt, aliisque orti parentibus: vide modo *Schol. Theocr.* ad Eid. I, 3. 125. Scriptorem Arg. I. ad Pythion. *Pindari*, quorum alter ad alterum emendandum juvat, *Apollodor.* I. p. 13. *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 772 Noſter hicce cum Hercule Alcmenes filio Deorum apud Graecos agmen clauſerunt, quod credere licet adfirmanti *Herodoto* II, 145. quum contra AEgyptiorum antiquiſſimus eſſet Pan, καὶ τὸ ὄκτω τῶν πρώτων λεγομένων θεῶν & *Herodotus* quidem, qui ſtudio vetuſtatis barbaris adverſus Graecos ſaepe faviſſe deprehenditur, quanti Deorum hancce noviſſimum fecerit, haud obſcure declarat c. 146. καὶ Πανὸς γε πέρι οὐκ ἔχουσιν εἰπεῖν (οἱ Ἕλληνες) ὅστις ἐστὶ ὁ γενόμενος mirandum ſane fabulam alias excogitandi quidvis foecundiſſimam hac in parte claudicare: Athenienſes tamen, dummodo ſit iſte Pan idem, qui noſter, quod dubitare nonnullos ſcio, quis eſſet quamque ſalutaris apud Marathonem adjutor haud ingrati didicerunt. At grande mortis ejus arcanum patuit demum ſub Imperatore Tiberio: quum enim ex inſula Paxis audita vox eſſet, magnum Panem obiiſſe, eaque res Romam relata cunctorum animos ipſiusque Tiberii advertiſſet, philologi, momento graviſſimae quaeſtionis expenſo, conjectarunt, hunc eſſe Mercurii & Penelopes filium; ut refert *Plutarch.* de Orac. Defect. p. 419. Nolo ſagaciſſimis hominibus adverſari, tametſi qua fortuna, quove conſilio in Paxos, Arcadia relicta, devenerit moribundus Pan, ignorare me fatear; niſi quod deſertis locis, atque inſulis etiam eum valde delectatum fuiſſe ferant: vide *AEſchyl.* Perſ. v. 447. & Schol. Cur autem κεμασφόρος fuerit & τραγοσκελὴς, commoda plane cauſa eſt, & probabilis, quam a matre acceptam Mercurio patri exponit: haec figura AEgyptio juncta & noſtro Pani communis; utrumque enim γράφουσί τε δὴ & γλύφουσι αἰγοπρόσωπον & τραγοσκελῆ, teſte *Herodoto* II, 46. talemque carmine depinxit *Sil. Ital.* XIII, 326. Hinc Pan δικέρως Theſpidi Tragicorum vetuſtiſſimo apud *Clem. Alex.* Strom. V. p. 370. D. at tu Theſpidem obſerva quadraginta vel quinquaginta minimum annis pugnam Marathoniam praeceſſiſſe, poſt quam primum cognitus, & in civitatem familiamque Deorum numeroſiſſimam ab Athenienſibus adſcitus fuit Pan: vel Theſpis igitur ritus in Arcadia ſolennes deſcripſit,

vel

forma ſpiritus facit, adhuc imberbis ipſe, tuus pater dicar, & ludibrium debebo omnibus ob elegantiam prolis?

χάλλει μέγα φρονῶν, ὅτι ἀγένειος αὐτὸς ὤν, σὸς πατὴρ καλήσομαι, καὶ γελάσεται ὁ λήθοσω [b] τῶν ἐμῶν τράγων ἐπὶ τῇ εὐπαιδίᾳ;

3. PAN. Atqui pudori nec probro ero tibi, pater: muſices enim peritus ſum, & fiſtula ludo valde argutum quiddam; Bacchusque nihil me ſine facere poteſt: imo ſodalem & thiaſi ſocium conſtituit me, duxque ipſi ſum chori. Quod ſi greges meos ſpectes, quotcumque circa Tegeam & per Parthenium habeo, multum lætabere. Nuper etiam auxilio Athenienſibus lato tam ſtrenue rem geſſi Ma-

ΠΑΝ. Καὶ μὴν οὐ καλαρχιῶ σε, ὦ πάτερ· μουσικός τε γάρ εἰμι, καὶ συρίζω πάνυ καπυρόν· καὶ ὁ Διόνυσος οὐδὲν ἐμοῦ ἄνευ ποιεῖν δύναται, ἀλλὰ ἑταῖρον καὶ θιασώτην ἐποιήσατο με· καὶ ἡγοῦμαι αὐτῷ ἐν χορῷ. καὶ τὰ ποίμνια δὲ εἰ θεάσαιό μου, ὁπόσα περὶ Τέγεαν καὶ ἀνὰ τὸ Παρθένιον ἔχω, πάνυ ἡδήσῃ. ἄρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἁπάσης. πρώην δὲ καὶ Ἀθηναίοις συμμαχήσας, ἔτους ἱππεύοντος ἐν Μα-

ὁ Πανὸς] πατὴρ Ατ. Hr.

vel fabulae ipſi tributae falſum nomen mentiebantur, quod voluit Vir Maximus. Καροβάτου vocabulum ad caput Panis an ad pedes pertineat, quamque virtutem habeat propriam, valde diſſentiunt Grammatici, quos lege ad *Ariſtoph.* Ran. v. 232. ego *cornipedem* reddere non verear: excidit Etymologo, quem vix eſt, ut intelligas, niſi repoſueris p. 504. v. 2. Καροβάτης, ὁ τὰ ἀκροτήρια τῶν ὀρέων βαίνων &c. καρώνιξ pari ratione *Dionyſio* Perieg. v. 995. ubi itidem neſcio quid *Scholiaſtes* & *Euſtathius* tricantur. *Plato* ſuperne glabellum fecit, qualis, inferiore ſaltem corporis parte obtecta, vel Penelopae placere potuiſſet, in Crat. p. 280. E. Πὰν αἰπόλος, δίφυης Ἑρμοῦ υἱός, τὰ μὲν ἄνωθεν λιῶ, τὰ δὲ κάτωθεν τραχὺς, καὶ τραγοειδής. Porro, ſi *Lucianum* audis, Ulyſſi nullam injuriam fecit Penelope, quippe in Arcadia virgo compreſſa, antequam nuberet: imo in Lyceo templum eſſe Panos, in quo natus aſſeratur, ſcripſit *Lactant.* ad Stat. Theb. II, 206. ſecus *Herodotus* ſenſit: nam ſi Παὶ τῷ ἐκ Πηνελόπης ἐλάσαι ἔτεα ἐστὶ τῶν Τρωϊκῶν, ut ait II, 145. eum oportet in lucem prodiiſſe finito bello Trojano, dum longinquis erroribus jactatus Ulyſſes domo aberat: in eadem illi opinione fuerunt verſati, quorum abſurdam interpretationem *Virgilii* Georg. I, 16. profert *Servius*, cujus adnotatio, ut intelligi poſſit, levi manu parumper adjuvari debet: *Nemus linquens patrium*] *Pindarus Panα ex Penelope Ulyſſis filium dicit*: (hoc, ne credas inauditum, commemorat etiam *Schol. Theocriti*) *unde multi patrium pro paternum accipiunt, eo quod Pan non Arcas ſit, ſed Ithaceſius; ut a patre, non a patria vox haec videatur deſorta. Vel, quia in Arcadia genitus*: adde *Serv. Daniel.* ad AEn. II, 44. Jam praeterea ſi quis forte paulo ſeverior Luciano, quod hunc Penelopes filium Bacchi ſodalem ac conſortem faciat, minus obſervatae temporum rationis dicam ſcribat, excuſationem ſibi paratam habebit ex aliorum, quos ſane multos laudare poteſt, errore ſimili: re enim vera Bacchi in Indiam expeditio, cui Pan interfuit furentium copiarum dux, centenis aliquot annis hujus Panis nati aetatem antevertit. Sed in his ſcilicet fabuloſis intra veniam peccare cenſentur, qui, dum ordinem temporis ac limites refigunt, crimen illud ingenio & lepore compenſant. *T.H.*

62. Μουσικὸς γάρ εἰμι] Sic in Bacch. & Διαστρ. Copioſe *Nonn.* Dionyſ. Interpret. *Theocriti*, & *Virgil.* *J.B.*

Ibid. Πάνυ καπυρόν] Λαμπρὸν, ἡδύ, ut in Schol. *Theocr.* Idyll. 7. καπυρὸν σῶμα, λαμπρὸν, ἡδύ, μεταφορικῶς. τὰ γὰρ ἐξοπτὰ τῶν ἰδιωμάτων ἡδύνει τὴν γεῦσιν. Tangit aliam interpretationem, & haec verba *Micyll.* interp. In quibusdam libris legitur λιγυρὸν· ſed καπυρὸν verbum ruſticum, ut in *Longi* ποίμεν. ſύφημος autem ἐκάλεσεν καπυρὸν τὸ τραχὺ καὶ τὸ ἄγροικον τῆς συρίγματος, ὃ ἂν γένοιτο οἷον ἐκ καραμύου σκεύους διατεθρυμμένου. *teſtarum ſonitus.* Qua de re viri Clariſſimi *Iſaac. Caſaub.* ad *Suet. Theod. Marcil.* ad *Perſ.* *J.B.*

Καπυρόν] *Dulce.* *F.G.*

II. Καπυρόν] *Theocrit.* Idyll. VII. *Virgil.* Ecl. II. & IV. *M. du S.*

Πάνυ καπυρόν] Πάνυ καπυρὸν γελάσας *Longus* habet II. p. 34. ibi *Jungermannum* & *Mollium* hic *Luciani* locus non fugit: quod adfertur ex Epigrammate, *Noſſidis* eſt Anth. III. c. 6. Ep. 16. Καὶ καπυρὸν γελάσας ὠλόμισεν. Fluctuare Viros Eruditos in conſtituenda vocis poteſtate minime miror, quippe quam adſequi non licet, niſi primam ejus vim atque originem habeas exploratam: eo ne *Salmaſius* quidem pervenire videtur potuiſſe ad *AEl. Spartian.* p. 45. Nobis hic longioribus eſſe non libet. *T.H.*

68. Ἀλ. συμμ.] Quod ait *Gilb. Cognatus*, *Pana majore, quam humana ſtatura exercitui Graecorum praeiiſſe* (Vide *Homer. hymn. in Pana*) nusquam alibi reperio. Lapſus fortaſſe memoriae eſt; nam id dicitur de Pane in bello Giganteo. *E.L.*

68. συμμ.] Vide *Pauſ.* Att. *M. du S.*

70. Ἀμ-

ξαθῶσι, ὅστε καὶ ἀριστεῖον [a] ἡρέθη μοι, τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. ἢν γοῦν ἐς Ἀθήνας ἔλθῃς, εἴσῃ ὅσον ἐκεῖ γε Πανὸς ὄνομα.

rathone, ut virtutis præmium attributa sit mihi, quæ sub arce est, spelunca: si ergo Athenas veneris, intelliges quantum ibi Panis sit nomen.

ΕΡΜ. Εἰπὲ δέ μοι, γεγάμηκας, ὦ Πάν, ἤδη; τοῦτο γάρ, οἶμαι, καλοῦσί σε. ΠΑΝ. εὐδαμῶς, ὦ πάτερ· ἐρωτικὸς γάρ εἰμι, καὶ οὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι συνὼν μιᾷ. ΕΡΜ. [b] ταῖς αἰξὶ δηλαδὴ [c] ἐπιβαίνεις. ΠΑΝ. σὺ μὲν σκώπτεις· ἐγὼ δὲ τῇ τε Ἠχοῖ καὶ τῇ [d] Πίτυϊ σύνειμι, καὶ ἀπάσαις ταῖς τοῦ Διονύσου Μαινάσι, καὶ πάνυ σπουδάζομαι πρὸς αὐτῆς. ΕΡΜ. οἶδα ἔγωγε, τί χαρίσῃ, ὦ τέκνον, ταπρῶτα αἰτοῦντί μοι; ΠΑΝ. πρόσταττε, ὦ πάτερ, [e] ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα. ΕΡΜ. καὶ πρόσιθί μοι, καὶ φιλοφρονοῦ πατέρα δὲ ἆρα μὴ καλέσῃς με, ἀκούοντός γε τινός.

4. MERC. At, quæso, dic mihi, duxistin' jam uxorem, o Pan? hoc enim, opinor, nomine te compellant. PAN. Neutiquam, Pater: sum enim lascivior aliquantulum; nec contentus sim una, quacum rem habeam. MERC. Capras videlicet inis. PAN. Tu quidem irrides: ego vero & Echo & Pityn ineo, & cunctas Bacchi Mænadas, ac valde color ab ipsis atque observor. MERC. Scin' igitur, quid mihi gratificabere, fili, jam primum petenti a te? PAN. Impera, pater: nos autem viderimus ista. MERC. Et accede ad me, & comitate blanda complectere: patrem vero vide ne appellaris me, audiente saltem aliquo.

XXIII. APOL-

a Ἡρέθη] ἡρέθη F. ἡρέθη A1. f. V2. b Ταῖς] ταῖς ὦν f. V2. c Ἐπιβαίνεις] ἐπιχειρεῖς A. P. f. Marg. A1W. d Πίτυϊ] Πυθοῖ A. P. L. f. e Ἡμεῖς] Hic praefigebatur in margine A1W. Ερ. ea persona mox deleta: tum ἰδῶμεν. In P. idem.

70. Ἀριστεῖον] Extat ea de re *Simonidis* epigramma quod statuae illi inscriptum fuisse videtur:

Τὸν τραγόποδ' ἰμὶ Πᾶνα, τὸ Ἀρκάδι, τὸ κατὰ Μήδων
Τὸν μετ' Ἀθηναίων ἑσταλὸ Μιλτιάδης.

Pott. 306. f. & 390. f. V. & A. G. IV. 871. Innotuisse tum primum Athenienſibus docent *Clem. Alex.* p. 18. C. & *Noster* Δικ. c. 9. Μακραὶ dicebatur spelunca; vide omnino *Eurip.* Ἰω. p. 697. B. *M. du S.*

74. Τοῦτο] Id est, Πᾶνα. *F. G.*

75. Ἐρωτικὸς γάρ εἰμι] Sic Pan dictus Φιλοπαρθένῳ, *Achill. Tat.* lib. 8. & ἐρωτικὸς. *Long.* lib. 2. *J. B.*

77. Ἐπιχειρεῖς] Ex A. P. & Ed. *f.* nisi quod in hac mendose legitur ἐπιχορεῖς. In reliquis est ἐπιβαίνεις. Vide Dial. seq. finem & *Epist. Div. ad Saturnum.* Echo cur fingatur Pana amasse, vide *Polyaen. Strat.* I. p. 10. Meminit & *Moschus* apud *Stob.* in Grot. *Flor.* 247. *M. du S.*

Ἐπιβαίνεις] Probissimam lectionem nullus equidem mutavero cum ἐπιχειρεῖς. De Pane non aliter jocatur Mercurius, quam si totus foret hircus. In hac re propria sunt βαίνειν & ἐπιβαίνειν *Poll.* V, 92. *Long.* III. p. 79. οἱ ἀρτοὶ ἔβαινον ἄλλος ἄλλην, & ἐπαναβαίνειν Athen. XIII. p. 605. F. *Pausan.* V. p. 448. solet quidem *Aristoteles* ἐπιβαίνειν ἐπὶ τὴν ἵππον· sed apud alios saepius invenias ἐπιβαίνειν τὴν ἵππον vel τῇ ἵππῳ utrumque in Hippiatricis: p. 57. ἰὸν κακογενὲς ὀχεῖον ἐπιβῆ· *inscendere* Rei Veterinariae Scriptores. Hinc βάτης & ἀναβάτης idem qui ὀχεύτης· nam ἐπιβάτης vix usitatum credo. *T. H.*

78. Τῇ τε Ἠχοῖ καὶ τῇ Πίτυϊ] Hinc Pan ὁμιλητὴς πώεσις Ἀχοῦς Anthol. IV. p. 476. a *Theaeteto* dictus; ubi *Brodaeus* hujus loci meminit, & praecedentium. Pinus amatae & in arborem versae fabula nihil est notius. Quod praeter Ed. *f.* nonnulli Codd. pro Πίτυϊ praebent Πυθοῖ, id quidem quale sit, non percipio: recte jamdudum monuit *Jungermann.* ad *Long.* p. 215. hunc *Luciani* locum proferens: *ubi male quidam cusi* Πυθοῖ. Eundem vide p. 207. At si unius literae mutatione vitiosam scripturam expoliveris Πιτθοῖ, praeferenda videri potest receptae, atque ab ipso *Luciano* profecta: Pitho sane in comitatu Magnae Deae, cujus μεγάλας θεᾶς πόμα παιλοδιπάτα Panem vocavit *Pindarus* apud *Aristotel.* Rhet. II. p. 111. ideoque junguntur in re sacra faciunda; *Demosth* Πρ. Δημ. LXIII. ἐθύσαμεν δὲ καὶ τῇ Πιτθοῖ & τῇ Μητρὶ τῶν Θεῶν & τοῦ Ἀπόλλωνι. *Hermesianactis* Gratiarum una Pitho, teste *Pausania* IX. p. 781. Pan vero σεμνῶν Χαρίτων μίλημα τέρπνον, quod ex *Pindaro* profert *Scholiastes* ejus ad Π. Γ, 139. Imo, ne de nuptiis hisce vel minimum dubitetur, Iynx Panis & Pithûs filia: *Schol. Lycophr.* ad v. 309. Ἡ Ἴυγξ γυνὴ ἦν πρότερον, θυγάτηρ Πιτθοῦς ἢ Ἠχοῦς καὶ Πανός· plures adnotavit testes *Kusterus* ad *Suid.* in Ἴυγξ. Echo, quae sibi jus matris itidem vindicet, nihil hic moramur. Jam suspicari non absurdum est, librarios solenni facinore Πιτθοῖ ignotius immutasse in Πίτυϊ. Quae paulo post leguntur, ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα,

XXIII.

APOLLINIS ET BACCHI.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΝΥΣΟΥ.

A P O L.

1. QUid autem dicamus? eademne matre natos, Bacche, fratres esse Cupidinem, Hermaphroditum & Priapum, dissimiles plane forma, & vitæ instituto? etenim hic quidem undiquaque pulcer arcum tractat, & potentia non mediocri circumdatus omnibus imperat: iste muliebris, semivir, & ambigua facie; haud plane dignoscas, ephebus sit an virgo: ille vero etiam ultra decorum virilis, Priapus inquam. B A C. Nihil est, quod mireris, Apollo: neque enim Venus hujus discriminis causa, sed patres inter se dispares: ubi

Α Π Ο Λ.

ΤΙ ἂν; λέγοιμεν ὁμομητρίους, ὦ Διόνυσε, ἀδελφοὺς εἶναι Ἔρωτα, καὶ Ἑρμαφρόδιτον, καὶ Πρίαπον, ἀνομοίους ὄντας τὰς μορφὰς, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα; ὁ μὲν γὰρ πάγκαλος, καὶ τοξότης, καὶ δύναμιν ἔχει μικρὰν παρεζευγμένην, ἁπάντων ἄρχων· ὁ δὲ θῆλυς, καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἀμφίβολος τὴν ὄψιν. ἴσως δὲν [f] διακρίναις εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος· ὁ δὲ καὶ πέρα τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρικὸς ὁ Πρίαπος. ΔΙΟ. μηδὲν θαυμάσῃς, ὦ Ἄπολλον· οὐ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη αἰτία τούτου, ἀλλὰ οἱ πατέρες διάφοροι γεγενημένοι· ὅπου γε καὶ

[f] Διαφοῦσις] διακρίνοις C. Atticorum more: διακρίνας F.

89. Καὶ Πρίαπον] Ὁ Πρίαπος ὑστερμύγεθις εἶχεν αἰδοῖον ὑπὲρ ἡμιόλιον τοῦ λοιποῦ σώματος ὄν. Τινὲς φασὶ τὸν Πρίαπον εἶναι * τὸν Διόνυσον, ἐπιθέτως αὐτοῦ τούτου δηθὲν Πριάπου καλουμένου. Ἄλλοι δὲ Διονύσου μὲν υἱὸν, † μητρὸς δὲ ἢ Ἀφροδίτης ἢ Διώνης. Μυασίας δὲ ὁ Παταρεὺς ἑρμαφρόδιτον τὸν Πρίαπον λέγει. Ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης υἱὸν, ἣν ἔρριψεν αὐτὸν ὡς ‡ λειμῶνας ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τοῦ μηδὲν αἰδοῖ ἐχομένη. εἶχε γὰρ, φασὶ, γλῶσσαν μεγάλην, καὶ γαστέρα καὶ αἰδοῖον· λεχθῆναι δὲ ἐπὶ αὐτῷ, ὅτι σημαίνει τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατῶν γλώσσης καὶ γαστρὸς καὶ μίξεως ἄμεμπτον ἕξει τὸν βίον. *V.*

Τὸ δὲ αἰδοῖον αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμιόλιον τοῦ λοιποῦ σώματος γενέσθαι φασί. C. M.

* Τὸν Διόνυσον] τῷ Διονύσῳ. *V.* *M. du S.*
Male mutarunt in Ed. *A.* supplendum fuerat ex Scholio ad Jov. Trag. §. 6. τὸν αὐτὸν τῷ Διονύσῳ. *T. H.*

† Μητρὸς ἢ Ἀφρ. ἢ Διώνης] Διώνης correxerat etiam *Matth. Sladus*: δὲ pro ἢ *M. du Soul.* Ego secutus sum lectionem Scholii ad Jov. Trag. Ceterum de Dione verumne sit, dubitari potest: *Schol. Theocr.* ad Eid. I, 21. Τὸν Πρίαπον νύμφης Ναΐδος ἢ Χιόνης καὶ Διονύσου φασὶν υἱόν. Quid si rectius in hoc nostro Scholio pro Διώνης legatur Χιόνης; Corruptus sine dubio *Strabo* XIII. p. 879. A. εἴτε τῷ λέγεσθαι Διονύσου καὶ Νύμφης τῶν Νυσάδων, ὁμωνύμων ἐστὶ τὸ τιμᾶν αὐτὸν τῶν ἀνθρώπων illa τῶν Νυσάδων, quantumcunque interpretando mollire conetur *G. Cuper.* ad Marm. Ant. p. 300. orationem viriant: nescio an melius sit futurum restituto Νύμφης τῆς Χιόνης· scabritiem verborum certe sustuleris. Venere tamen ortum esse Priapum plures ferunt; ipsique Lampsaceni, tanti numinis cultores praecipui, persuasissimum habebant teste *Pausan.* IX. p. 771. *T. H.*

‡ Λειμῶνας] Λιμένας prima manus: mox factum λειμένας, & hinc λειμῶνας, quod in *V.* est. *J. G.*
Sed vide Schol. ad Δ. Tp. ubi recte λειμῶνας. *M. du S.*

ta, mihi sane non placent, neque adeo videntur integra. *T. H.*

79. Πίτυϊ] *Suid.* in Pitys: *Nonn.* Dionys. lib. 2. *Propert.* lib. 1. Male in quibusdam Πυτοῖ. In Anglic. Πυθοῖ. *J. B.*

Πίτυϊ] Pityn ajunt puellam fuisse a Pane simul & Borea adamatam, quæ quoniam Pani magis favebat, a Borea illisa in scopulum mortem obibat: at ne tota periret Tellus ex eo quod reliquum erat arborem produxit, quam Latini appellant *pinum*, cujus ramos coronatus pastorum Deus gestare amat. *E. L.*

Πυθοῖ] Angl. P. L. & Ed. *J.* Reliqui Πίτυϊ. *M. du S.*

87. Τί ἂν λέγοιμεν ὁμ.] Non aptissime cohaerent: distinctione separanda censeo, τί ἂν λέγοιμεν; ὁμομητρίους ἀδελφοὺς εἶναι. Alioqui non absurde scribi poterat, Τίς ἂν λέγοι ὁμομ. &c. De his fratribus dissimillimis vide *P. Burmann.* ad *Ovid.* Metam. IV, 288. ubi *Luciani* meminit: de Hermaphrodito *Diodor. Sic.* IV. p. 150. B. *T. H.*

95. Πέρα τοῦ εὐπρεποῦς] Διὰ τὸ ὑστερμύγεθις τοῦ αἰδοίου Dixi alibi: vocant ἀκροπόδια· de qua dictione alibi. *J. B.*

καὶ ὁμοπάτριοι πολλάκις ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲν ἄρσην, ἡ δὲ θήλεια, ὥσπερ ὑμεῖς, γίνονται. ΑΠ. ναί· ἀλλ' ἡμεῖς ὅμοιοι ἐσμεν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύομεν· τοξόται γὰρ ἄμφω. ΔΙΟ. μέχρι μὲν τόξου τὰ αὐτὰ, ὦ Ἄπολλον· ἐκεῖνα δὲ οὐχ ὅμοια, ὅτι ἡ μὲν Ἄρτεμις [a] ξενοκλονεῖ ἐν Σκύθαις· σὺ δὲ μαντεύῃ, καὶ ἰᾷ τοὺς κάμνοντας. ΑΠ. οἴει γὰρ τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις, ἤγε καὶ παρεσκευάσθαι, ἤν τις Ἕλλην ἀφίκηται πώποτε ἐς τὴν Ταυρικὴν, συνεκπλεῦσαι μετ' αὐτῆς, μυσαττομένη τὰς σφαγάς; ΔΙΟ. εὖγε ἐκείνη ποιοῦσα.

Ὁ μὲν γάρ τοι Πρίαπος, γελοῖον γάρ τι σοι διηγήσομαι, πρώην ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος, ἐγὼ μὲν παρῆειν τὴν πόλιν, ὁ δὲ ὑποδεξάμενός με, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῷ, ἐπειδὴ ἀνεπαυσάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι, κατ' αὐτάς πως [b] μέσας νύκτας ἐπαναστὰς ὁ γενναῖος· αἰδοῦμαι δὲ λέγειν. ΑΠ. ἐπείρα σέ; ΔΙΟ. τοιοῦτόν ἐστι. ΑΠ. σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα; ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα; ΑΠ. εὖγε, τὸ μὴ χαλεπῶς, μηδὲ ἀγρίως· συγγνωστὸς γάρ, εἰ καλόν σε ὄντα ἐπείρα. ΔΙΟ. τούτου μὲν οὖν ἕνεκα καὶ ὅπου σε ἂν, ὦ Ἄπολλον, ἀγάγοι τὴ

sane eodem geniti patre sæpius ex uno utero hic masculus, illa femina, quemadmodum vos, nascuntur. A P. Profecto: sed nos tamen similes, & eadem studia tractamus, quippe ambo arcus usu periti. B A C. Usque ad arcum, eadem utique, Apollo: sed ista jam dissident, quod Diana hospites mactet apud Scythas: tu autem vaticineris, & sanes ægrotos. A P. Putanne sororem delectari Scythis, quæ ita se jam compararit, ut, si quis Græcus pervenerit aliquando in Tauricam, abitura sit simul cum eo navi, aversata cædes. B A C. Jure quidem illa merito.

2. Verum ad Priapum ut redeam, ridiculum enim quiddam tibi narrabo, qui nuper Lampsaci fuerim: igitur præteribam urbem; hic autem quum hospitio me excepisset, postquam requievimus, in convivio satis vino rigati, tum nocte admodum media insurgens bonus ille: sed pudor vetat dicere. A P. Tentabat te. B A C. Rem tenes. A P. Tu autem quid ad hæc? B A C. Quid aliud quam risi. A P. Laudo, quod nihil iracunde tu, nec ferociter: nam venia dignus est, si te tam pulcrum tentavit. B A C. Istius quidem rei causa vel tui tentandi, Apollo, faciat peri-

[a] Ξενοκλονεῖ] Ita recte *Vr. S. A.* In *F. A. J. P.* fuit ξενοκλωνεῖ. [b] Μέσας νύκτας] μέσας τὰς νύκτας. *J. Vr.*

8. Ἦν τις Ἑ. .] Orestis fabulam tangit, cum quo aufugit *Eur.* *M. du S.*

17. Ὑποβεβρεγμένοι] Sic in Gall. βαθείας ἤδη ἐστώσας ὑποβεβρεγμένους. *Heliod* lib. 1. & 2. *Casaubon.* ad *Athen. Herald* ad *Mart.* *J. B.*

Ὑποβεβρεγμένοι] Inter cognatae significationis verba primo loco ponit *Poll.* VI, 25. ὑποβέβρεχθαι, ἀμβεβρωμένοις εἶναι, σεσωρεῦσθαι μεθ', μεθύειν. *Long* II. p. 60. γέροντες ὑποβεβρεγμένοι· ibi plura *Jungermann* p. 213. *Luciani*, in quo saepius occurrit, bene memor: *Mollius* inverecunde, quem plane descripsit *ex Heraldum* ad *Martial.* I. Ep. 71. nec satis intellectum, ne nominare quidem fuit dignatus. *Heliodoro* Ἀμβεβρεγμένοι ἤδη καὶ πρὸς τὸ ὑβριστικώτερον ἀναφερόμενοι, qui jam ulterius provecti vino permaduerunt V. p. 255. Eleganter *Alexis* loquendi modum parumper inflexit, Θαυτίοις δὲ Λεσβίοις οἰναρίοις τὴν ἡμέραν τὸ λοιπὸν ὑποβρέχειν μέρος apud Athen. II. p. 47. D. *Thasiis Lesbiisque vinulis quod diei reliquum est commadefacere*, sive, *quod superest diei Thasiis vinulis largiter hauriendis ducere.* Quae autem paulo ante praecedunt, πρώην ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος, ad Bacchum retulerunt Interpretes, quos sum secutus: de Priapo si quis malit intelligere, non valde refragabor; neque etiam si porro vertendum existimet, *nuper Lampsaci natus*: revera enim ea in urbe hi natum, nutritum alii Priapum tradiderunt. Vid. *Schol. Apollon. Rhod.* ad I, 932. *Etymol* in Ἀβαρνίδα· *Serv.* & *Philargyr.* ad *Virgil.* Georg. IV, 111. Idem est, qui Bacchus, ex quorundam sententia: Bacchi filium ex Venere sunt qui faciant, cujus gravidae ventrem quum manu venenata Juno tetigisset, hunc scilicet improbae naturae puerum edidit; quem tamen utcumque πέφα τὸ εὐπρεποῦς ἀνδρικὸν verecundae Nymphae nunquam reformidarunt. Alias matres tribuit *Schol. Theocriti* ad Eid. I, 21. de patre res non minus est incerta: in hoc quidem dialogo nusquam Bacchus hunc sibi honorem vindicat. *T. H.*

20. Τί γὰρ ἄλλο ἢ ἐγέλασα;] V. *Clem. Alex.* 16. C. *M. du S.*

21. Εὖ-

periculum: tu enim formoſus & comatus; ut vel ſobrius te Priapus adoriatur. AP. At cavebit, Bacche, ne ſollicitet: habeo enim cum coma etiam arcum.

25 πειραν· καλὸς γὰρ σὺ, ᾧ κομήτης, ὡς [c] ἂν νήφοντα ἄν σοι τ Πρίαπον ἐπιχειρῆσαι. ΑΠ. ἀλλ' οὐκ ἐπιχειρήσει γε, ὦ Διόνυσε· ἔχω γὰρ μεθ' τ κόμης καὶ τόξα.

XXIV.

MERCURII ET MAJÆ.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΜΑΙΑΣ.

M E R C.

1. ESTne enim aliquis, mater, in cœlo deus miſerior me? MAJ. Ne dixeris, Mercuri, tale quicquam. MERC. Ne dixerim, qui tot negotia ſuſtineo ſolus, laſſitudine confectus, inque tot miniſteria diſtractus? mane quidem mox atque ſurrexi, everrere ſympoſium oportet, & poſtquam inſtravi concionem, tum ordine diſpoſui ſingula, apparere Jovi, & perferre quoquo verſus nuncios ab eo ſurſum deorſum indies ingens ſpatium emetientem: quumque rediero adhuc pulverulentus, apponenda eſt ambroſia: prius vero quam recens emtus ille pincerna veniret, ego etiam nectar infundebam. Quod autem omnium eſt moleſtiſſimum, ne nocte quidem dor-

E P M.

ΕΣτι γάρ τις, ὦ μῆτερ, ὑπ' οὐρανῷ θεὸς ἀθλιώτερος ἐμοῦ; ΜΑΙ. μὴ λέγε, ὦ Ἑρμῆ, τοιοῦτον [d] μηδέν. ΕΡΜ. τί μὴ λέγω, ὃς τοσαῦτα πράγματα ἔχω, μόνος κάμνων, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος; ἕωθεν μὲν γὰρ ἐξαναστάντα σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ καὶ διαστρώσαντα τ ἐκκλησίαν, εἶτα εὐθετήσαντα ἕκαστα, παρεστάναι τῷ Διΐ, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρομοῦντα· καὶ ἐπανελθόντα ἔτι κεκονιμένον ἀμβροσίαν τ ἀμβροσίαν. πρὶν δὲ τ νεόνητον τοῦτον οἰνοχόον ἥκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον. τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲ νυκτὸς καθεύδω

c Καὶ νήφοντά σοι] νήφοντά σοι ἴσως τ Πρ. *F.* νήφ· σοι ἂν τ Πρ. *V2.* d Μηδέν] μηδὲ ἔν τι *F.* pejus ἔν τι *V2.*

21. Εὖγε, τὸ μὴ] Scribendum eſt, εὖγε, ὅτι μὴ καλεπῶς. *T.H.*

25. Καὶ νήφοντα] Sic Thraſo apud Ter. *Ego iſtum Eunuchum vel ſobrius.* *A.V.*

27. Ἐπιχειρήσει] Sic bis antea dixit ἐπιέναι. Sic *Euſtath.* lib. 5. Iſm. & Iſm. καί τι δρᾶν ἐπεχείρουν ἐρωτικώτερον. *Heliod.* lib. 1. ἐπειρᾶτο τινος τ ἀθεμίτων. Sic Latinis *tentare.* ſic Dial. XXII. ταῖς αἰξὶν ἐπιβαίνεις. Cod. doctiſſimi *Golmani* ἐπιχειρεῖς. *F.B.*

29. Ἐστὶ] Hic Dialogus omnino turbatus in MSS. *F.B.*

38. Ἡμεροδρομοῦντα] Significat Mercurius ſe non meliore eſſe conditione, quam ſint Graecorum ἡμεροδρόμοι· qualis notiſſimus ille Phidippides, vel Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας, cujus etiam *Noſter* meminit in libello ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ προσαγ. κ.τ.λ. c. 3. Δρομοκήρυκας *Harpocration* interpretatur ἡμεροδρόμους, jure merito propterea reprehenſus ab *Henr. Valeſio*; eſt enim ſine dubio diverſum genus, quod *Lambinum* etiam fugit ad *Corn. Nepot.* Miltiad. c. IV. Ne *Livius* quidem ſatis accurate, cenſente *Valeſio*, lib. XXXI. c. 24. *ſpeculator, hemerodromos vocant Graeci, ingens die uno curſu emetientes ſpatium.* Summi ſcriptoris verba fere uſurpavi, ut Luciani mentem, quod ſatis erat difficile, vertendo aliquatenus adſequerer. *T.H.*

40. Νεόνητον] Jure vocat Ganymedem, cujus rapti pretium dederat Jupiter vel equos immortales, ut cum *Homer.* Il. E. 265. & *Apollod.* II. p. 123. plerique tradunt; vel vitium auream, ut ex Cycli poetis refert *Schol. Euripid.* ad Oreſt. v. 1392. *T.H.*

41. Νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον] *Alcaeus* & *Sappho* huic muneri Mercurium inter Deos praefecerant, ut *Athenaeus* docet I. p. 39. A. X. p. 425. D. quae ab *Euſtathio* ſunt deſcripta ad Il. Υ. p. 1205. Od. I. p. 1633. Si ab hoc miniſterio Mercurius abiit poſt Ganymedem in coelos ſublatum, ſibi non conſentit *Lucianus*, quando in initio Charontis dicentem facit; γέλωτα παρέχοιμι κἀγὼ οἰνοχοῶν· multo ſerius haec ſcena eſt acta. *T.H.*

δω μόνος τ̃ ἄλλων, ἀλλὰ δεῖ με κ̀ τότε τῷ Πλούτωνι ψυχαγωγεῖν, κ̀ νεκροπομπὸν εἶναι, κ̀ παρεῖναι τῷ δικαστηρίῳ. ὑμῖν γὰ̀ ἱκανά μοι τὰ τ̃ ἡμέρας ἔργα, ὁ παλαίστραις εἶναι, κἀν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν, κ̀ ῥήτορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ἔτι κ̀ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον.

mio ſolus Deorum; ſed oportet me tunc quoque Plutoni umbras deducere, defunctosque proſequi, & adeſſe ad tribunal. Mihi ſcilicet non ſatis ſunt, quæ de die facio, quum in palæſtris verſor, in concionibus præconem ago, rhetoras edoceo, ſed præterea quæ ad mortuos ſpectant adminiſtranda ſunt mihi in tot partes obeundas diviſo.

Καίτοι τὰ μὲν τ̃ Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν ἑκάτερος ὁ ὐρανῷ κ̀ ὁ ἅδου εἰσίν. ἐμοὶ δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν κ̀ ταῦτα καὶ κεῖνα ποιεῖν ἀναγκαῖον. κ̀ [a] οἱ μὲν Ἀλκμήνης κ̀ Σεμέλης υἱοὶ, ὁκ γυναικῶν δυστήνων γενόμενοι, εὐωχοῦνται ἀφρόντιδες· ὁ δὲ Μαῖας τ̃ Ἄτλαντος ὑπηρετοῦμαι αὐτοῖς. κ̀ νῦν ἄρτι ἥκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τ̃ Κάδμου θυγατρὸς, ἐφ' ἣν πέπομφέ με ὀψόμενον ὅ, τι πράττει ἡ παῖς, μηδὲ ἀναπνεύσαντα, πέπομφεν αὖθις ἐς τὸ Ἄργος ἐπισκεψόμενον τὴν Δα-

2. Atqui Ledæ liberi alternis uterque in cœlo & apud inferos degunt: mihi autem ſingulis diebus & hæc & iſta ſunt facienda. Alcmenæ & Semelæ filii, ex mulieribus miſellis procreati, epulantur curarum expertes: ego Maja Atlantis filia natus miniſtro illis. Quin imo jam modo venientem me Sidone a Cadmi filia, ad quam me miſerat viſurum, quid agat puella, antequam reſpiraſſem, legavit iterum Argos, ut viſitarem Da-

a Οἱ μὲν . . . υἱοὶ] Ita B2. reliquae omnes ὁ μὲν Α. κ̀ Σ. υἱός. Ferri poterat, κ̀ ὁ μὲν Ἀλκ. υἱὸς ὁ Σ.

44. Ψυχαγωγεῖν] Hinc Mercurius ψυχαγωγὸς, νεκρόπομπος, ψυχόπομπος, πομπαῖος, πομπεύς. quod facere credebatur virtute virgæ, de qua D. Deor. VII. Mort. XXIII. *Julian.* Imp. paſſim. Eadem virtus Plutonianæ virgæ, *Pindar.* Od. 9. Olympion. Eadem Horarum virtus: *Theocr.* Idyll. 15. *J. B.*

47. Κηρύττειν] Unde id munus Mercurio aſſignavit tot in locis *Lucianus*. *M. du S.*

50. Τὰ μὲν τ̃ Λήδας τέκνα, παρ' ἡμέραν ἑκάτερος ὁ ὐρανῷ καὶ ὁ ἅδου εἰσίν] Non ſarisfacit *Benedictus: Ledæ filii alternis vicibus apud ſuperos atque inferos verſantur*, vel, ut alii, *alternis inter ipſos vicibus agitant.* Etſi enim vera iſta, tamen non ad *Lucianum*, qui exprimere deſtinata tempora voluit, nempe *alternis diebus.* Quod niſi conſtaret, ac ſic definite loqueretur, non poſſet infra Diogenes Polluci dicere σὸν γάρ ἐστιν οἶμαι τὸ ἀναβιῶναι αὖριον, velut dubitans de certo tempore, ſed certe ſcire ſe dixiſſet aliquando reverſurum in vitam: non Mercurius Apollini, ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν ξυγγενόμενος, ἐκεῖνος Κάσαρ ἦν. Mox peſſime in hac editione repetitum ex prava Salmurienſi κ̀ ὁ μὲν Ἀλκμήνης κ̀ Σεμέλης υἱὸς, quum ſequatur γενόμενοι εὐωχοῦνται ἀφρόντιδες, & recte habeant priores οἱ υἱοί. *J. G.*

53. Οἱ . . . υἱοὶ] B2. οἱ . . . . υἱοὶ. quod a Cl. *Gronovio* monitum. In reliquis ὁ . . . υἱός. Parvi refert utro modo legas. *M. du S.*

Οἱ μὲν Α. ὁ Σ. υἱοὶ] Si in poeta quopiam dithyrambico verſaremur, aut ex ejusmodi carmine verba forent deſumta, tolerari poſſet Alcmanicum ſchema: nunc nihil eſt expeditius, quam ut eam lectionem amplectamur, quam lex orationis proſae flagitat. *T. H.*

56. Καὶ νῦν ἄρτι ἥκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τ̃ Κάδμου θυγατρὸς ἐφ' ἣν πέπομφέ με, ὀψόμενον ὅ, τι πράττει ἡ παῖς] Haec non quilibet intelligat. Eſt enim fabula, quam tangit, non ex protritis, & pervulgatis. Narrant & Jovem cum ex femore Dionyſum peperiſſet, ſublatum juſſiſſe ad Inonem Cadmi filiam, Semeles ſororem, perferri, & εἰς κόρας, *pro puella* ibi educari: vid. *Apollod.* III. Biblioth. Itaque dicit Mercurius ſe nunc eo miſſum eſſe a Jove viſum, quid ageret illa puella, nimirum Dionyſus. *J. G. G.*

57. Ἀπὸ Σιδῶνος] Fabulam illam, quam voluit *Graevius*, ſi tetigerit *Noſter*, nihil eſt, quod prius credamus, quam illum intelligi noluiſſe: quae enim acies quantumvis perſpicax per hanc ſatis planam orationem ad illud arcanum pervadat? Imo vero facile poteſt probari, nihil *Luciano* fuiſſe minus in mente, quum haec ſcriberet: apud *Apollod.* III. p. 171. Jupiter enixus Bacchum Mercurio tradit, ὁ δὲ κομίζει πρὸς Ἰνὼ ὁ Ἀθάμαντα, κ̀ πείθει τρέφειν ὡς κόρην· atqui Athamas & Ino procul aberant Sidone, ut ex *Pauſania* atque aliis eſt manifeſtum. Vel haec eſſe valde corrupta oportet, vel, quod potius credo, *Lucianum* memoriae vitio, dum his ludicris animum relaxat, parum attentum pro ſorore Cadmi filiam poſuiſſe. *T. H.*

Ibid. Τῆς Κάδμου θυγατρὸς] Ἀδελφῆς forte: id eſt, τ̃ Εὐρώπης τ̃ Ἀγήνορος. *F. G.*

62. Ἄντιόπ.] Vide 192. C. & Not. Lyci Thebarum regis uxor fuit Æſopi filia, vel, ut alii volunt, Nyctei.

Danaën : tum inde in Bœotiam, inquit, profectus in transitu Antiopam viſe. Jamque plane confectus animum deſpondi: atque adeo, ſi mihi facultas foret, perlibenter equidem poſtulaverim vendi, ut in terris ſolent, qui malam ſervitutem ſerviunt. MA. Mitte iſta, fili: oportet enim cuncta morigerari patri te juvenem. Nunc igitur, ut miſſus es, propera, quantum potes, Argos: deinde in Bœotiam, ne plagas etiam tardior accipias: nam in iram & bilem proclives ſunt qui amant.

Δανάην· εἶτ' ἐκεῖθεν ἐς Βοιωτίαν, φησὶν, ἐλθὼν, ἐν παρόδῳ τὴν Ἀντιόπην ἰδέ. κἀ ὅλως ἀπηγόρθικα ἤδη. εἰ γοῦν μοι δυνατὸν ἦν, ἡδέως ἂν ἠξίωσα πεπρᾶσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν γῇ κακῶς δουλεύοντες. MAI. ἔα ταῦτα, ὦ τέκνον. χρὴ γὰρ πάντα ὑπηρετεῖν τῷ πατρὶ, νεανίαν ὄντα. κἀ νῦν ὥσπερ ἐπέμφθης, σόβει ἐς Ἄργος, εἶτα ἐς Βοιωτίαν, μὴ καὶ πληγὰς βραδύνων λάβοις· ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἐρῶντες.

XXV.

JOVIS ET SOLIS.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

J U P.

Z E T Σ.

1. QUalia patraſti, Titanum peſſime! perdidiſti quæ in terris ſunt omnia,

Οἷα πεποίηκας, ὦ Τιτάνων κάκιστε; ἀπολώλεκας τὰ ἐν τῇ γῇ ἅπαντα, μει-

ctei. Hanc Jupiter in Satyrum converſus gravidam fecit, quæ Zethum & Amphionem ex eo compreſſu peperit. *E.L.*

63. Ἀπηγόρθικα] *Eraſmus*, *Benedictus*, alii, quod mireris, *ſe pariturum negare*, *recuſare* Latine reddiderunt; quae ſignificatio ne unquam apud Graecos in hoc verbo haereat, magnopere vereor. Alibi melius in ipſo *Luciano* res eſt geſta: notiſſima virtus verborum ἀπαγορεύειν, ἀπειπεῖν, ἀπειρηκέναι, ἀπαυδᾶν, quando quis labores ac pericula ſuſtinere nequit, eorumque gravitate fatigatus & victus ſuccumbit, animumque deſpondet. Praeter Lexicographos cumulum exemplorum collegit *Petr. Faber* Agon. I. c. 8. *T.H.*

Ibid. Ἤδιον ἂν ἠξ. πεπρᾶσθαι] Ut ſervi ob nimiam dominorum aſperitatem poſſint petere, ut vendantur, Antoninus Pius conſtituit §. 1. Inſt. L. 2. D. *de his qui ſui vel alien. jur. s.* Quod antea quoque Athenis obtinuiſſe docet *Grot.* Flor. Sparſ. ad d. §. 2. *A.S.*

64. Ἠξ— πεπράσθαι] Athenis ſervo juſta de cauſa πρᾶσιν αἰτεῖν licebat, & dominos iniquos ut ſe venderent adigere. *M. du S.*

Ἠξίωσα πεπρᾶσθαι] Servis apud Athenienſes, ſi nimis immiti dominorum atque intolerabili ſaevitia premerentur, conceſſum fuit poſtulata venditione dominum mutare. Hoc erat πρᾶσιν αἰτεῖν vel αἰτεῖσθαι, teſte *Poll.* VII, 13. qui quando monet, ὃ δὲ ΟΙ ΝΥΝ φασὶ τὰς αἰκίας πρᾶσιν αἰτεῖν &c. oſtendere videtur, formulam loquendi veterem poſt Antonini Pii Reſcriptum in communem uſum rediiſſe. Cur autem *Plutarch.* περὶ Δεισιδ. p. 166. D. ſcribat, ἔστι δ' δούλοις νόμῳ ἐλευθερίαν ἀπαγορεῦσι πρᾶσιν αἰτεῖσθαι, καὶ διαπόντιον μεταβάλλειν ἐπιεικέστερον, mihi quidem non ſatis expeditum, qui parum videam, quid eo pertinere poſſit conſequendae libertatis deſperatio; niſi forte δούλους τὴν ἐλευθερίαν ἀπαγορεύοντας ampliore paulo ſenſu capiamus ſervos crudelitate dominorum atque injuriis eo redactos, ut de libertate omnino deſperent, atque ob intolerabilem ſaevitiam vendi cupiant. Inter leges Atticas ex hoc ſolo loco *S. Petitus* p. 178. repoſuit; praetermiſit, ſtudione an temere, *J. Meurſius* in Themide: *Plutarchus* certe non aliter loquitur, quam de re ſui temporis & nota & uſitata, parique modo *Philo* Jud. de Vit. Contempl. p. 892. C. Therapeutae, ut quiete fruantur, non mutant urbes, ὥσπερ οἱ πρᾶσιν αἰτούμενοι τῶν ἐκ πενιῶν ἀτυχιῶν ἢ κακοδουλοι, (*Noſter* appellat κακῶς δουλεύοντας. *Eunap.* in AEdes. p. 81.) διαπορῶν ἀπαλλαγὴν οὐκ ἐλευθερίαν ἑαυτοῖς ἐκπορίζοντες ad accuratius examen iſta revocare nunc quidem non lubet. *Luciani* meminit ad *Pollucem* Eruditiſſ. *Kuhnius*, & *Th. Marcilius* ad §. 1. Inſtit. *de his qui ſui vel al. j. ſ.* ipſius rei *Iſ. Caſaubon.* ad *Sueton.* Jul. Caeſ. c. 2. *Fabrottus* ad *Theophil.* *T.H.*

69. Ὀξύχολοι οἱ ἐρῶντες] Sic in Contemp. c. 1. Cætera hujus Dialogi pete Catapl. c. 1. *J.B.*

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.] Binos, qui ſequuntur, dialogos, quos longe hinc in volumen ſecundum primae Edd. dimoverant, recte poſteriores in hanc commodam ſedem revocarunt: ordo ſcriptorum *Luciani* in vetuſtis Codd. ab edito multum diverſus. Si quis nec Bavium odit & Maevium amat, illum legere jubeo

μειρακίῳ ἀνοήτῳ πιστεύσας τὸ ἅρμα, ὃς τὰ μὲν κατέφλεξε, πρόσγειον ἐνεχθείς, τὰ δὲ ὑπὸ κρύους διαφθαρῆναι ἐποίησε, πολὺ αὐτῶν ἀποσπάσας τὸ πῦρ· καὶ ὅλως οὐδὲν ὅ, τι οὐ ξυνετάραξε, καὶ ξυνέχεε. καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεὶς τὸ γιγνόμενον, κατέβαλον αὐτὸν τοῦ κεραυνῷ, οὐδὲ λείψανον ἀνθρώπων ἐπέμεινεν ἂν, τοιοῦτον ἡμῖν τὸ καλὸν ἡνίοχον καὶ διφρηλάτην ἐκπέπομφας. ΗΛ. ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ· ἀλλὰ μὴ χαλέπαινε, εἰ ἐπείσθην υἱῷ πολλὰ ἱκετεύοντι· πόθεν γὰρ ἂν καὶ ἠλπίσα τηλικοῦτον γενήσεσθαι κακόν; ΖΕΥΣ. οὐκ ᾔδεις, ὅσης ἐδεῖτο ἀκριβείας τὸ πρᾶγμα, καὶ ὡς, εἰ βραχύ τις ἐκβαίη τῆς ὁδοῦ, οἴχεται πάντα; ἠγνόεις δὲ καὶ τῶν ἵππων τὸν θυμὸν, ὡς δεῖ συνέχειν ἀνάγκῃ τοῦ χαλινοῦ; εἰ γὰρ ὑφεῖσά τις, ἀφηνιάζουσιν εὐθύς· ὥστε ἀμέλει καὶ τοῦτον ἐξήνεγκαν, ἄρτι μὲν ὑπὲρ τὰ λαιὰ, μετ' ὀλίγον δὲ ὑπὲρ τὰ δεξιὰ, καὶ ἐς τὸ ἐναντίον τῆς ὁδρόμου ἐνίοτε, καὶ ἄνω καὶ κάτω ὅλως ἔνθα ἐβούλοντο αὐτοί· ὁ δὲ οὐκ εἶχεν ὅ, τι χρήσαιτο αὐτοῖς.

ΗΛ. Ταῦτα μὲν πάντα ἠπιστάμην, καὶ διὰ τοῦτο ἀντεῖχον ὑπερβολὴν, καὶ οὐκ

adoleſcentulo inſipienti concredito curru; qui hæc exuſſit, prope terram latus, illa frigore corrumpi fecit, multum inde abducto igne: utque paucis dicam, nihil eſt, quod non conturbarit, & confuderit: ac niſi animadverſa re dejeciſſem illum fulmine, ne reliquiæ quidem hominum reſtarent: talem nobis optimum illum aurigam, & currus agitatorem emiſiſti. SOL. Peccavi, Jupiter: ſed ne acerbius feras, ſi morem geſſi filio multum ſupplicanti: unde enim ſperare potui tantum fore mali? JUP. Non tu ſciebas, quanta indigeret accuratione hæc res, &, ſi quis tantillum evagetur a via, actum eſſe de omnibus? ignorabasne porro equorum animos, utque deceat continere ſumma vi fræna? ſi quis enim relaxet, habenas aſpernantur ſtatim: quemadmodum videlicet iſtum quoque diſtulerunt nunc ad ſiniſtra, poſt paulo ad dextra, interdum etiam in contrariam, quam quo curſus ferebat, partem; tum ſurſum & deorſum, ac plane quo vellent ipſi: hic interea nihil habebat, quod equis faceret.

2. SOL. Iſthæc equidem omnia noram, ac propterea renitebar diu, nec com-

88. Ἀφνιάζουσιν εὐθύς] Τοὺς χαλινοὺς ἀποῤῥίπτουσι. *V.*

deſcriptam Phaëtontis fabulam apud *Nonnum* Dionyſ. lib. XXXVIII. utiliius opera *Manilio* dabitur I, 733. taceo *Lucretium* V, 298. ubi *Lambinus* adeatur, & ingenium *Ovidii* hac in parte plus etiam ſolito luxurians. Tragici tam diligenter in hoc fuerunt argumento verſati, ut ab iis fabulae notitiam eſſe petendam moneat *Schol. Homer.* ad Od. P, 208. ubi vide *Barneſium*. *Proclus* ad Tim. *Plat.* p. 33. 34. fabulam, ſive, ut ait, hiſtoriam Phaëtontis φυσικῶς & φιλοσόφως explanavit. *T. H.*

98. Ἀναβιβασάμενον] *Scheffer.* de Re Vehic. I, 17. p. 232. poſito *Luciani* loco hunc in modum pergit: *Micyllus ita vertit:* In currum impoſitum ſubmonui, quo pacto oporteret inſiſtere viae. *Verum* ἀναβιβασάμενον *non eſt* impoſitum; *nec ad Phaëtontem refertur, ſed ad Solem. Quare mallim:* tollens vero ipſum in currum &c. *Philoſtratus pro eo uſurpavit* ἀναβάμενον. Non miror cenſuram iniquam hominis quidem docti, & de re literaria bene meriti, ſed qui Graeci praeſertim ſermonis indolem habebat minime perſpectam. Alia quædam hujus dialogi tangit p. 221. 212. 224. Ἐς ἅρμα ἐσβιβάσαι *Herodot.* I, 60. ἀναβιβάσασθαι τοὺς παῖδας ἐπὶ ἵππους. c. 63. Plato Πολ. V. p. 662. ἀναβιβάσαντες ἐπὶ τὰς ἀπήνας τέκνα καὶ γυναῖκας *Apollod.* III. p. 197. ἀναβιβάζειν ἐπὶ τὸ τρόχον τοὺς ἀπογραφύτας. *Andocid.* de Myſter. p. 6. ſed horum exempla ſunt obvia. Illud in Interpretibus, opinor, juſtius reprehendere licet, quod βεβηκέναι dederint *viae inſiſtere*, quum ſit, *firmo certoque gradu nixum conſiſtere, illum corporis ſtatum componere, qui ab equis animoſis & fraena mordentibus non facile turbetur:* ἑστηκέναι βεβαίως *Ariſtidi* T. III. p. 427. A. Ita non tantum τὸ βεβηκέναι a Graecis, verum & βεβηκέναι per ſe ſumitur, hinc σὺν γόνασι βεβηκὼς, *genubus innixus:* ἀνὴρ βαρὺς vel ἱδρεῖ καὶ βεβηκὼς, στωμυκτρεπὴς τὴν ἀγχέλειαν καὶ βεβηκὼς, μόνιμος καὶ βεβηκυῖα μάχη, σύνθεσις ἀξιωματικὴ & αὐστηρὰ & σεμνὰ & βεβηκυῖα· ἡ κεφαλὴ ἐστῶσα ἐπ' αὐχένος, ejusque generis apud optimos ſcriptores multo plura, quorum poteſtas genuina ſaepe in verſionibus obſcurata deliteſcit. *T. H.*

6. Τοσούτου] Par. mendoſe τοσοῦτον. *M. du S.*

13. Αὐτὸς εἶχέ τε ἀντυγος] *Micyllus, jugum curruſ:* hoc ferre non potuit *Benedictus*, ſubſtituens, *gyrum rotae.* Credo Phaëtontem metu occaecatum, &c

committebam ipsi mei currus agitationem. Postquam tandem instando expugnavit & lacrimis, & mater Clymene una cum eo, permisi currum ut conscenderet, & monendo docui, quomodo oporteret firmo gradu consistere, quousque sursum immissis habenis in sublime ferri, tum deorsum rursus vergere, quoque pacto compotem esse habenarum, ac minimum concedere animis equorum. Addidi porro, quantum esset discrimen, nisi per rectam viam ageret. Hic vero, quippe puer, quum conscenderat tantum ignem, & prospexerat in profundum immense patens, stupore perculsus fuit, ut par est: equi autem, ubi senserunt non adesse me, qui currum insistens regerem, contemto adolescentulo, præcipites extra viam ruerunt, & gravia ista fecerunt: at Phaethon, habenis e manu dimissis, opinor metuens, ne excuteretur, ipse arreptam tenebat antygem. Sed & ille jam, quam meruit, habet pœnam, & mihi, Jupiter, satis est supplicii luctus.

3. JUP. Satis esse ais, talia qui fueris ausus? nunc tamen ignosco tibi: in posterum vero si quid simile deliqueris, aut talem aliquem successorem tibi emiseris, confestim experiere, quantum igne tuo fulmen

ὄπισθον αὐτῷ τ' ἔλασιν· ἐπεὶ δὲ καλε-
λιπάρησε δακρύων, ἐγὼ ἡ μήτηρ Κλυμήνη
μετ' αὐτοῦ, ἀναβιβασάμην ὅπι τὸ ἅρ-
μα ὑπεθέμην, ὅπως μὲν χρὴ βεβηκέναι
ἑαυτόν, ἐφ' ὁπόσον δὲ ἐς τὸ ἄνω ἀφέντα
ὑπερενεχθῆναι, εἶτα ἐς τὸ κατάντες αὖθις
ὑπινεύειν, ἐγὼ ὡς ἐγκρατῆ εἶναι τ' ἡνιῶν, ἐγὼ
μὴ ἐφιέναι τῷ θυμῷ τοὺς ἵππους. εἶπον
δὲ ἐγὼ καὶ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ ὀρθὴν ἐλαύ-
νοι· ὁ δὲ (παῖς γὰρ ἦν) ὑπιδὰς τοσοῦτ
πυρὸς, ἐγὼ ὑπικύψας ἐς βάθος ἀχανὲς,
ἐξεπλάγη, ὡς τὸ εἰκός. οἱ δὲ ἵπποι, ὡς
ἠσθοντο οὐκ ὄντα ἐμὲ τ' ὑπιβεβηκότα, κα-
ταφρονήσαντες ἐγὼ μειρακίου, ἐξετράποντο τ'
ὁδοῦ, ἐγὼ τὰ δεινὰ ταῦτα ἐποίησαν. ὁ δὲ
τὰς ἡνίας ἀφεὶς, οἶμαι δεδιὼς μὴ ἐκπέσῃ,
αὐτὸς εἶχέτο τ' ἄντυγος. ἀλλὰ ἐκεῖνός
τε ἤδη ἔχει τ' δίκην, κἀμοὶ, ὦ Ζεῦ, ἱκα-
νὸν τὸ πένθος.

ΖΕΥΣ. Ἱκανὸν λέγεις, τοιαῦτα τολ-
μήσας; νῦν μὲν ἐν συγγώμῃ ἔπονέμω σοι· ἐς
δὲ τὸ λοιπὸν, ἤν τι ὅμοιον πάθῃ νομήσῃς, ἢ
τινὰ τοιοῦτον σεαυτοῦ ἀγγέλον πέμψῃς,
αὐτίκα εἴσῃ, ὁπόσον ἐγὼ σοῦ πυρὸς ὁ κεραυνὸς

πυρω-

& quid ageret in miserrimo casu nescium eo manus admovisse, unde vitae periculum erat manifestum. Quid ἄντυξ esset, ignorarunt: exponit *Schol. Homer.* ad Il. E, 262. — ἐξ ἄντυγος ἡνίας τεύων] Ἐξάρας (lege ἐξάψας) τὰς ἡνίας τ τοῦ ἅρματος περιφερείας· λέγει δὲ τὸν κύκλον τοῦ ἁρπεπηγότος εἰ τοῦ ἅρματος πρὸς τὸ ἀνατεύξειν (nihil haetenus succurrit melius, quam πρὸς τὸ ἡνία τεύξειν, quod ab *Homero* sumtum) τοῦ ἐπιβάτου v. 728. ubi poëta magnifice describit coelestem Junonis currum — δισσαὶ δὲ περίδρομοι ἄντυγες εἰσί, quae scilicet τ δίφρου vel sellam curulem superne ambiant: *Schol.* αἱ περιφέρειαι τοῦ ἅρματος αἱ παραπεπηγυῖαι τὰ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἡμικύκλια, ὅθεν καὶ τὰ ἡνία ἐξάπτονται· αἱ περιφέρειαι τοῦ ἁρματείου δίφρου. Eadem ἐπιδιφριὰς, ad quam Rhesi equos *Homerus* adligavit Il. K, 475. ibi quoque e *Scholiis* eximendum est leve vitium *Etymologo* duce. Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης] Ἐκ τοῦ ἑκάτου μέρους τοῦ ἁρματείου δίφρου τ περιφερείας, ἢ (scilicet περιφέρεια· prave legitur ὁ, quasi pertineret ad μέρος) ἐγὼ ἄντυξ ἡ ἐπιδιφριὰς καλεῖται. Est ergo ἄντυξ orbiculus summae curuli sellae additus eamque cingens; sed proprie tamen ejus cacumen aliquod eminentius ex anteriore parte, vel, geminum ad utrumque latus, cui, si consistere currum oporteret, habenae circumligari possent. *Euripid.* Hippol. v. 1188. Μάρπτει δὲ χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἄντυγος vid. Schol. χιτὼν ἄντυγα vocat in Rhes. v. 1373. Hinc jam patet, non aliam Phaëtonti fuisse causam, cur ἄντυγα missis habenis apprehenderet quam ne excuteretur: διδίως, inquit *Lucianus*, μὴ ἐκπέσῃ. Pius una vice vocabulum occurrit apud *Nonnum* in ejusdem casus enarratione: sed istius quidem hominis auctoritati nihil tributum volo, qui non tantum voces inauditas & ridiculas ipse fingit ac componit, sed veteres etiam perlicenter in aliam longe, quam olim fuerint usurpatae, significandi ditionem migrare jubet. De ἄντυγι perquam jejune *J. Scheffer.* R. V. I. c. 7. p. 74. Porro in *Luciano*, quanquam sententia sit perspicua, orationem onerare mihi videntur οἶμαι & αὐτός. Multa similia *Diodor. Sic.* IV. p. 210. A. & verbis propemodum iisdem: τ μὲ Φαέθοντα ἐλαύνοντα τὸ τέθριππον μὴ δύνασθαι κρατεῖν τ ἡνιῶν, τοὺς δὲ ἵππους καταφρονήσαντας τὸ παιδὸς ἐξενεχθῆναι τοῦ συνήθους δρόμου. Ejus generis, si hoc ageremus, aut eorum usus aliquis appareret, magna proferri poterat copia. *T. H.*

24. Ἐπὶ

πυρωδέστερον. ὃς ἐκεῖνον μὲν αἱ ἀδελφαὶ θαπτέτωσαν ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ, ἵνα ὥρ ἔπεσεν ἐκδιφρεθείς, ἠλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δακρύουσαι, καὶ αἴγειροι γιγνέσθωσαν ἐπὶ τῷ πάθει· σὺ δὲ συμπηξάμενον τὸ ἅρμα (κατέαγε γὰρ καὶ ὁ ῥυμὸς αὐτῷ, καὶ ἄτερον τῶν τροχῶν συντέτριπται) ἔλαυνε, ὑπαγαγὼν τοὺς ἵππους· ἀλλὰ μέμνησο τούτων ἁπάντων.

sit magis ignitum. Illum ergo sorores sepeliant ad Eridanum, ubi cecidit quadrigis excussus, electri super eo lacrimas effundentes, & populi fiant ob huncce casum. At tu refecto curru (infractus enim est temo ejus, alteraque rotarum contrita) cursum redordire subjunctis equis. Ut tamen memor sis horum omnium.

XXVI.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ. APOLLINIS ET MERCURII.

Α Π.

ΕΧεις μοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμῆ, πότερον ὁ Κάστωρ ἐστὶ τούτων, ἢ πότερος ὁ Πο-

Α Ρ.

1. POtin ut mihi dicas, Mercuri, uter Castor sit horum, aut Pollux?

a Γὰρ καὶ] δὲ F.

24. Ἐπὶ τῷ πάθει] Doderant Interpretes, *prae dolore*: parum accurate. Πάθος est ipsius Phaëtontis fulmine ictu praecipitatique casus: *Pausan.* I. p. 10. ἡ σφίσι (Γαλάταις) ἀφῖχθαι τὴν χώραν φασὶ ποταμὸν Ἠριδανὸν, ἐφ' ᾧ τὰς θυγατέρας τοῦ Ἡλίου ἀδύρεσθαι νομίζουσι τὸ περὶ τὸν Φαέθοντα τὸν ἀδελφὸν πάθος. Rem describit Apollon. Rh. IV, 507. Ἔνθα που αἰθαλόεντι τυπεὶς πρὸς ἕσπερα κεραυνῷ Ἠριδανὸς Φαέθων πίεσεν &c. hunc si conferas, statim apparebit, unde fuerit translatus *Varronis Atacini* versus, quem *Quinctilianus* servavit. J. O. I. c. 5. p. 56. *Quum te flagranti dejectum fulmine Phaeton.* Plura *Noster* περὶ τοῦ Ἡλίου. ubi nonnulla dicemus. *T. H.*

ΑΠΟΛ. ΚΑΙ ΕΡ.] Hic Dial. ex *Theocrito*, ut & seq. totus fere est in his Dialogis *Theocritus*. *J. B.*

35. Ὅτι ὅτος μὲν . . . .] Pollucem intelligit; sic enim *Homerus* canit Il. Γ, 237.

Κάστορά θ' ἱππόδαμον, καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα.

Adde *Plut.* 863. & Od. Λ. 229 & *Nostrum* Ἔρωτ. 16. ἀτριμήρους vocat *Hom.* Od. Λ. 302. *M. du S.*

36. Τὰ ἴχνη τῶν τραυμάτων] *Caestuum cicatrices Tertullianus* dixit de Spectac. c. 23. & propius *caestuum vestigia*, de quibus ad lib. de Pall. notavit *Salmas.* p. 306. nam *caestuum vulnera* egregie *Plinio* restituta H. N. XXI. c. 19. a *J. Fr. Gronovio*, sunt recentia, quae cicatricem nondum duxerunt: ibi hunc ipsum Luciani locum Vir summus, quanquam haud plane commodum, protulit. Sunt autem ἴχνη & *vestigia* vulnerum aut flagellorum vel aperta & adhuc cruore manantia, ut in *Livio* II, 23. *ostentare tergum foedum recentibus vestigiis verberum*; vel jam sanata & cicatricibus obducta: quemadmodum Alexander apud Macedonas gloriatur: οὐδὲ ὅπλον τί ἐστιν ἢ σὰ χεῖρος ἢ τῶν ἀφιεμένων ὑπὸ σοῦ ἴχνη ἐν ἐμαυτῷ φέρω *Arrian.* A. A. VII. p. 286. Eleganter *Augustin.* Ep. XLVIII. *Quasi vero si quisquam vir fortis pro patria dimicans multa adversa vulnera exciperet, & peritissimo medico, qui haec ita curare valeret, ut cicatrices nullae apparerent, ipse potius diceret, sic se velle sanari, ut magis essent in corpore suo vestigia vulnerum, tanquam tituli gloriarum.* Utrovis modo sumere licet in *Poll.* VIII, 79. Ἔχων ἐπὶ τῷ προσώπου τὰ ἴχνη τῶν πληγῶν, τὰ σημεῖα τῶν ὕβρεως, τὰ διάγραμματα &c. *Aeschin.* in Ctesiph. p. 84. v. 22. de Demosthene: τὰ τῶν κονδύλων ἴχνη τοῦ τὸν Μειδίου ἔχειν ἔτι φανερά. Saepius etiam de verberum flagellorumque notis, quae mancipiis haerent inustae: *Plato* in Gorg. p. 357. C. μαστιγίας αὖ εἴ τις ἦν, καὶ ἴχνη εἶχε τῶν πληγῶν ἔλας ἐν τῷ σώματι ἢ ὑπὸ μαστίγων ἢ ἄλλων τραυμάτων *Petron.* c. 126. p. 600. *matronae quae flagellorum vestigia osculantur.* Venuste Zeno apud *Diogen.* L. VII, 23. τῶν γνωρίμων τινος παιδάριον μεμωλωπισμένον θεασάμενος, πρὸς αὐτὸν, Ὁρῶ, ἔφη, σου τῷ θυμῷ τὰ ἴχνη· sic ἴχνη τινὰ ἐ μώλωπες, junguntur ab *Arriano* Epict. II, 18. p. 224. Noster quoque in Catapl. §. 24. ἴχνη ἐ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων στίγματα praecesserunt. Haec tamen non impediunt, quo minus juxta cum Eruditissimis Viris *Cujacio* & *Schultingio Ulpianum* in Fragm. Tit. I. §. 11. corruptum existimem, loquendique modum, *quibus vestigia scripta fuerunt*, tolerari non posse. Castoris & Pollucis similitudinem formae celebrarunt veteres: ideo *Devonius* etiam de Bell. Troj. II, 177. *noverat alter Cum Polluce error* —. In tabulis tales & statuis fingebantur. *Aelian.* apud *Suid.* in Διόσκουροι ταινίαι μεγάλοι, γυμ-

νοὶ

lux? nam equidem ut diſcernam eos, non eſt. MERC. Heri qui nobiſcum fuit verſatus, is Caſtor erat: hic, Pollux. AP. Quo pacto dignoſcis? ſimiles enim. MERC. Eo quod hic, Apollo, habet in facie veſtigia vulnerum, quæ accepit ab adverſariis pugilatu certans; ea maxime, quibus eſt a Bebryce Amyco vulneratus, quando Jaſoni ſocius navigabat: alter autem nihil tale præfert, ſed purus eſt atque integra facie. AP. Gratum inprimis feciſti, qui me docueris hæc indicia: ceteroquin alia cuncta ſunt paria, ovi dimidium ſegmentum, eique addita ſuperne

λυδεύκης; ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν ἀκριβῶς αὐτούς. ΕΡΜ. ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν ξυγγενόμενος, Κάστωρ ἦν, οὗτος δὲ Πολυδεύκης. ΑΠ. πῶς ἀναγιγνώσκεις; ὅμοιοι γάρ. ΕΡ. ὅτι οὗτος μέν, ὦ Ἀπόλλον, ἔχει ἐπὶ τῷ προσώπῳ τὰ ἴχνη τῶν τραυμάτων, ἃ ἔλαβε παρὰ τῶν ἀνταγωνιστῶν πυκτεύων, ἡνίκα, ὁπόσα ὑπὸ τοῦ Βέβρυκος Ἄμυκος ἐτρώθη, τῷ Ἰάσονι συμπλέων· ἄτερος δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἐμφαίνει, ἀλλὰ καθαρός ἐστι, καὶ ἀπαθὴς τὸ πρόσωπον. ΑΠ. ὤνησας, [b] διδάξας τὰ γνωρίσματα· ἐπεὶ τάγε ἄλλα πάντα ἴσα ἐστίν· ὧν τὸ ἡμίτομον, καὶ ἀστὴρ ὑπεράνω, καὶ ἀκόντιον

[b] Διδάξας] διίξας F. quod niſi Mſſ. auctoribus mutandum non fuerat.

νοὶ τὰς παρειὰς ἑκάτεροι, ὅμοιοι τὸ εἶδος· ubi γυμνοὶ τὰς παρειάς, quibus nulla genas lanugo veſtit. T. H.

38. Ὑπὸ τοῦ Βεβρ. Α. . .] Quidam Caſtorem a Lynceo occiſum tradidere. V. *Theocr.* Idyll. XXVII. vel XXII. Cogn. 23. *Val. Flacc. Argon.* IV. *Stratum Bebryciis Amycum ſuſpexit arenis.* M. du S.

42. Τὸ ὠὸν τὸ ἡμιτ.] De pileo intellige. M. du S. Τῶν ὠῶν τὸ ἡμιτ.] Quum ſingularem in enumerandis Dioſcurorum inſignibus ac miniſteriis curam *Lucianus* adhibuerit, alienum non videbitur, ſi nos ejus exemplo invitati, quaedam paulo ſaltem reconditiora promamus: nam Meurſianae diligentiae ſectatori juſti voluminis materia ſuppeteret. Pileos intelligi τῶν ὠῶν τὸ ἡμίτομον, quod primo loco ponit *Lucianus*, quibus Caſtores utebantur, in aperto eſt poſitum, indeque *Catullum* appellaſſe *pileatos fratres*: figura ſane pileorum diſſectum per medium ovi putamen referebat. Hinc remedium eſt *Apuleio* petendum Metam. X. p. 254. *Caſtor & Pollux, quorum capita caſſides obtatae ſtellarum apicibus inſignes contegebant*: tu ſi ſcripſeris *ovatae*, quemadmodum *ovata ſpecies Plinio* H. N. XV, 21. & XXXV, 1. *ut ovatus eſſet Numidicus*, ſuam manum agnoſcet Afer, & lubens ſuis auctoribus donabit membranarum, *orbatae*; vetuſtarum Edd. *aeratae; Brantii, jubatae:* ingerebat C. Fl. ipſam veritatem, quam tamen unius ſolum literae ſolenni mutatione obſcuratam, *Elmenhorſtius*, neſcio quo pacto ad *obbam* delatus, expedire non potuit: atque hæc tam plana videtur emendatio, ut, quin aliis itidem in mentem venerit, vix dubitem. Caſtores autem Spartani jure pileos inſigne patrium geſtabant: ovi ſimilitudinem quid credibilius eſt, quam ab eorum fabuloſis natalibus, quos *Homerus* quidem ignorat, certe nusquam commemorat, fuiſſe derivatam? vide *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 506. Ὦν ὀστράκου τροπὶς ἐντίμημ' Κόρσῃ σκεπάσει — qui locus vetat, ne cum Eruditiſſ. *Pottero* in verſu 89. Κελυφάνῳ τροπείλου (ita legendum puto) ὠστρακωμένῃ, interpretando de cochlea cogitemus; ὄστρακα poetis, ut Grammatici veteres docent, vel ova, vel ovorum teſtae: *Heſych.* Ὀστράκων· Ἀττικῶς, τυτθόν, ἄρτι γυμνοῦ ὀστράκου· ἀντὶ τοῦ ὠοῦ, τινὲς δὲ κελύφων· eo modo conſtituendus eſt hic *Æſchyli*, quod ex *Photii* Lexico didicimus, locus, neque aliter exiſtimaſſe *Salmaſium* pateret, ſi genuinam ſummi Viri manum operi ſuſcepto longe impar *Schrevelius* fuiſſet adſecutus. Haec etiam cauſa, cur ova per ſe Dioſcuros, ut notum, indicarent. *Tertull.* de Spect. c. 8. in Hippodromo Conſtantinopolitano locus τοῖς τοῦ Διὸς ἀναπειμένοις κούροις, ἔνθα καὶ νῦν οἱ καμπτῆρες (καμπτοὶ ediderat *Douza*) δηλοῦσι τὰ τῶν ἐφήβων γνωρίσματα ἀφ' ὧν ἐπικεκλημένων ὠῶν τοῖς χαλκοῖς ὀβελίσκοις teſte *Codino* in Orig. Conſt. p. 6. B. Imo, ne miraculi fides apud poſteros ullam in partem laboraret, in Leucippidum templo Spartae ovum erat a lacunari ſuſpenſum, taeniis, quippe res ſacerrima, velatum: εἶναι δέ φασιν ὠὸν ἐκεῖνο, ὃ τεκεῖν Λήδαν ἔχει λόγος· nimirum ad aetatem usque *Pauſaniae* perduraverat vivaciſſimus ille cortex, III. p. 247. Veruntamen eam ab ovo ſumtam rationem invertit prorſus *Iſ. Voſſius* ad *Catull.* p. 91. fabellam natalium exinde videri confictam ſtatuens, quod toti ex ovo diſſecto, id eſt, ex pileolis, quae geſtant, prodire videantur. Sane ſubtiliſſimum eum fuiſſe fabularum conſarcinatorem oportet, qui ab initio tam tenui proceſſerit ad commentum originis mirificae penitus ſingulare. Jam quod ibidem adfirmat, apud Spartanos pileum non libertatis tantum, uti apud Romanos & Macedonas, ſed & nobilitatis fuiſſe indicium, id quidem leve, at minus tamen accuratum: fefellerunt Virum Magnum Excerpta *Sorani* de Vit. *Hippocr.* qui pileatum in multis ſimulacris Hippocratem ideo conſpici teſtatur, quia pileus ſit σύμβολον εὐγενείας, non ſecus quam in Ulyſſe: atqui Spartanorum haec εὐγένεια omnium erat communis atque eadem, non familiae cujusdam aut gentis propria: pileo diſtinguebantur ab Hilotibus,

τιον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἵππον ἑκατέρᾳ stella, jaculum in manu, & equus utrique al-

quos κωμῶν geſtare volverant: ſimiliter *Schol. Ariſtot.* ad Rhet. I. jungit ἀλήθειαν & εὐγένειαν· ἐν Λακεδαίμονι τὸ κομᾶν, inquit, σημεῖον ἐλευθερίας καὶ εὐγενείας. Pileis Caſtorum ovatis impoſitus ἀστὴρ ὑπερφανὴς talem ornatum pulcre nummi praeferunt, quos ex ditiſſima Soceri mei *Jac. Wildii* nomiſmatotheca jam olim depromtos iterari juſſit ad *Sext. Empir.* p. 558. Vir praeclarus *J. Alb. Fabricius.* Si cauſam quaeras, ipſa rationum, quae reddi poſſint, copia rem primo adſpectu liquidam obfuſcant. Stellulas, quae in graviſſimo tempeſtatis furore tranſtra navium & antennas perſultant, proſperi curſus ſalutares praenuncias, Caſtorumque numini ſacratas Διοσκούρους appellarunt: *Heſych.* Διόσκουροι, ἀστέρες οἱ τοῖς ναυτιλλομένοις φαινόμενοι· feruntur quoque in Lyſandri navi conſpectae, quum ad pugnam illam memorabilem, vel potius victoriam, qua res Athenienſium attritae conciderunt, prodiret: *Plutarch.* T. I. p. 439. ὅσαν δὲ τοῦτοι, οἱ τοὺς Διοσκούρους ἐπὶ Λυσάνδρου νεὼς ἱκατέφθαι, ὅτε τῶν λιμένος ἐξέπλει πρῶτον ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ἄστρα τοῖς οἰακοῖν ἐπιλάμψαι λέγοντες· quod adeo non ſprevit, virtutive ſuae adverſum cenſuit Lyſander, ut in rei bene geſtae memoriam Delphis dedicaret χρυσοῦς ἀστέρας τῶν Διοσκούρων, qui omine ſiniſtro paulo ante Leuctricam cladem diffugerunt, eodem teſte *Plutarcho* T. I. p. 443. T. II. p. 397. F. Hinc *fratres Helenae lucida ſidera; gemina Ledae ſidera; Λακεδαιμόνιοι ἀστέρες Callimacho* Λ. Π. v. 25. &, quod inuſitatius, *ſtella* pro Tyndaridis apud *Ovid.* in Ib. v. 514. modo locus iſte vitio careat. Neutiquam abhorret, ut praecipui muneris inſigne capitibus impoſitum oſtentarint. Nec tamen non ſtella videri poteſt ſignum ἀποθέωσεως honorumque divinorum, quos, ſi *Apollodoro* conſtat fides apud *Clem.* Strom. I. p. 322. B. adepti ſunt anno tertio & quinquageſimo, poſtquam in Deorum ordinem adſcriptus fuit Hercules. Referat aliquis, nec minore juris ſpecie, ad originem a Jove ductam, quom ſunt, qui tradiderint adſumta ſtellae forma Ledam vitiaſſe: obviam raro fabulam diſcimus ab auctore *Homil. Clem.* V. §. 13. Jupiter ἀστὴρ γενόμενος Κάστορα & Πολυδεύκην ἔκύησεν· ne vero teſtem in tanto miraculo ſolitarium graveris, *Tzetzen* adjungam, ſive magis *Scholiaſten Lycophronis* antiquum ad v. 88. 511. ὁμοῦ τῇ Λήδᾳ ἐγκυμονήσαντα Κάστορα μόνον & Πολυδεύκην, οὐ ἀστέρες μορφῇ μιγέντος αὐτῇ Διός· quid jam propius, quam ut parentem ſtella deſignet? Verum aliò ducunt, & arcanum nobis abſtruſius recludunt ipſi veteres: dignus eſt, quem audiamus *Sext. Empir.* IX. §. 37. ut Hercules, inquit, Thebanus in priorum Herculum, ſic Tyndaridae ſeſe in priſcorum nomen & titulos Dioſcurorum inſeruerunt: καὶ τοὺς Τυνδαρίδας δὲ φασι τὴν τῶν Διοσκούρων δόξαν ὑπολαβεῖν πάλαι νομιζομένων εἶναι θεῶν· hic, quae ſaepe ſibi viciſſim nocent, voculae ſunt commutatae; legendum enim πάλαι. Deinde vetuſti ſapientes ſupernum hujus univerſi infernumque hemiſphaerium dixere Διοσκούρους· idque adeo poëtam, in cujus adyto ſapientiae, quicquid ipſi fuerint commenti, nullo negotio reperiunt, ſubindicaſſe, quum eos ἐτησιπάτορας vocat Od. Λ, 302. cum his ferme conſpirat *Philo Jud.* de Decal. p. 752. B. καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων ἐκάστου τὰς ἐπωνυμίας μυθογράφοι παρέδοσαν (perporam ediderunt μυθογράφους· ſic autem vocat poëtas, praeſertim Orphicos) οἱ πρὸς ἀκρίβειαν ἀκοῆς ὧν τελεσμένοι πλάσμασιν συμφώνοις ἔδοξαν περὶ τὴν τῶν ὁμοίων θέσιν κεκομψεύσθαι, τότε ἡμῶν εἰς ἡμισφαίριον τῷ λόγῳ διχῇ διαιρεμένων, τὸ μὲν ὑπὲρ γῆς, τὸ δ' ὑπὸ γῆς Διοσκούρους ἐπάλεσαν, τὸ περὶ τὴν ἑτησιφορίας αὐτῶν προστεταδτόμενον διήγημα· eum in modum ex C. MS. poſtrema cum *D. Hoeſchelio* ſunt legenda ad *Phrynich.* p. 111. neque alio ſpectat *Euripidis Scholiaſtae* locus ad Oreſt. v. 465. ubi poſtquam expoſuerat, quomodo Pollucis precibus inductus Jupiter Caſtori quoque tribuerit immortalitatem, eosque παρ' ἡμέραν ζῶν ἀμφοτέρους, addit, ὡς & ἀλληχορεῖσθαι εἰς ἡμέραν & νύκτα. Verum eſt, priſcos ſeu Theologos, ſive philoſophos juſtorum coeli motuum, quod eorum pace dixerim, haud quaquam peritos, in hemiſphaeria diviſiſſe mundum bina, quae alii fixa & ſtabilia, Jovis Plutonisque regno diſcreta, in quibus orbes ſuos ſidera conficiant, alii rotatione volubili circumacta crediderunt: utrovis pacto nihil admodum obſtat, dummodo per utrumque axis verticem diſſecta ponas, quo minus Dioſcurorum, quos ſapientes illi vocarunt, ἑτησιφορίαν alternasque vices animo informes. *Julianus* tamen Orat. IV. p. 147. cujus locus *Euſtathium* non fugit ad *Homer.* p. 410. 1686. nihil hanc rationem eo valere contendit, opinionemque illam exagitat tanquam inanem atque ex Theologis perverſe intellectis hauſtam: in ejus explicanda mente, quam intricatiorem & maculis aliquot pravae lectionis inſuper obſcuratam *Petavius* certe non percepit, operam haud abutemur: nunc ſatis eſt ad rem noſtram, ſi hoc quoque teſte *Empirici* fides adfirmetur. Ab Orphicorum autem haec emanaſſe ſcriptis eo minus eſt dubitandum, quod illi mundi figuram eſſe ſtatuerunt ovatam, ὠοειδῆ, ut praeter alios *Achill. Tatius* docet in Iſag. p. 127. B. 130. C. quomodo hemiſphaerium ingentis illius ovi erit ἡμίτομον· nam primigenium iſtud ovum, rerum omnium originem, quod eadem ſacerrimorum hominum ſecta venditavit, quamvis huc pertineat, prudens omitto: illud potius obſervandum videtur, *Alexidis* venuſtiſſimi jocum in *Athen.* lib. II. p. 60. A. B. minus patere, niſi eorum, quae modo tradidimus, adjumento aditus aperiatur. Sextus porro, ut eo redeamus, πάλαι, ait, τ' ἐπιτιθέασιν αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τούτοις ἀστέρας, αὐτοσεμνοῦντες τὸν ἡμισφαίριον καλεῖσθαι. Ergo Ledae filiorum in pileis cur ſtellae micuerint fruſtra quaerimus, ſi haec jam olim inſignia Dioſcurorum veterum ſibi vel ipſi vindicarint, vel liberali poëtarum dono acceperint. Et ſane alios ante Tyndaridas extitiſſe Dioſcuros ex *Cicerone* manifeſtum eſt de N. D. III. §. 53. quem locum dubito an hunc in modum diſtingui oporteat & legi: *Primi tres, qui appellantur Anaces Athenis, ex Jove Rege antiquiſſimo & Proſerpina nati, Tritopatres* (vel *Tritopatores*) *Zagreus, Eubuleus, Dionyſus. Tritopatreus,* quod

albus : quo factum eſt, ut ſæpe hunc ap- ἀληθὸς· ὃς τι πολλάκις ἐγὼ † μὲν προσῆ-
πον

quod vulgatur, unius fuiſſe nomen induci non poſſum, ut credam: de Tritopatoribus autem, quos reſtituendos eſſe auguror, quique Athenis eximia religione culti, quam diverſæ fuerint ſententiæ, demonſtrat inſignis *Suidae* locus in Τριτοπάτορες· ſimilia plane, ſed paulo brevius, in *Etymologo:* emendationi vero ſtabiliendæ quæ faciunt plura nunc prætereo. Eosdem fuiſſe Tritopatoras, qui θεοὶ μεγάλοι, Samothraces, Corybantes, Cabiri, ut liquido adfirmare non ſuſtineo, ita ſuſpicari licet: ἀνάκτων vel ἀνάκτων commune nomen: refert *Pauſan.* X. p. 896. Amphiſſenſes ἄγουσι τελετὴν Ἀνάκτων καλουμένων παίδων· quinam hi ſint, parum ait conſtare, dum nonnulli Dioſcuros, alii Curetas, alii, qui ſupra cetero: ſapere ſibi videantur, Cabiros putant: horum orgia qui celebrant ſacerdotes, eximie nominari Ἀνακτοτελέστας, oſtendit *Clem.* Protr. p. 12. C. Ea res utcumque definiatur, hoc tamen eſt ſatis exploratum, θεοὺς μεγάλους Samothracum, ſive Cabiros, jam diu ante quam Tyndaridæ naſcerentur, & dictos fuiſſe Διοσκούρους, & exiſtimatos. Notus in publicum *Philonis Byblii*, quem *Euſebius* ſervavit, locus Praep. Euang. p. 36. A. 37. D. 39. C. ibi naſcuntur ἐν τῷ Σύδυκ (Σάδυκον vel Σάδυκ appellat *Damaſcius* apud *Phot.* p. 573. Σανδήκον *Apollodor.* III. p. 239.) Διόσκουροι, ἢ Κάβειροι, ἢ Κορύβαντες, ἢ Σαμοθράκες· eosdem in honore fuiſſe non vulgari apud Atticæ regionis incolas, multis indiciis deprehendi poteſt; nam Κιφαλῆσιν, ut docet *Pauſan.* I. p. 77. οἱ Διόσκουροι νομίζονται μάλιστα μεγάλους γὰρ σφᾶς οἱ ταύτῃ θεοὺς ὀνομάζουσι· jam vero per pagos quæ colebantur numina, fuiſſe vetuſtiſſima nobis compertum eſt. Idem illud antiquitatis Græcæ penu Methapum teſtatur Athenienſem τὸ Θησείοις τὸ Καβείρων τὴν τελετὴν καθαγίσασθαι V. p. 281. Apud *Gruter.* p. 319. Inſc. 2. Gaji mentio reperitur Acharnenſis ἱερέως γενομένου θεῶν μεγάλων Διοσκόρων Καβείρων. Unde autem hic cultus Cabirorum ad Atticos pervenerit, facile poteſt inveſtigari, ſi vera ſunt, ut equidem arbitror, quæ ſcribit *Herodot.* II, 51. Pelaſgos, Ἀθηναίοισι συνοίκους γενομένους ἐν τῇ χώρῃ, initia Deorum Samothracum inſtituiſſe primos: fieri ſane vix potuit, quin Athenienſibus, cum quibus tanto tempore vixerunt, eadem impertiverint ſacra, quæ poſtea neſcio quis error traduxit ad Tyndaridas; eorum profecto in Hymnis Orphicis, qui vetuſtioris Theologiæ diſciplinam continent, ratio habetur nulla: nam quod in Εὐχῇ v. 21. legitur, Καὶ μεγάλους σωτῆρας ὁμοῦ, Διὸς ἄφθιτα τέκνα, falluntur, qui ad Caſtoras trahunt: quales σωτῆρες intelligendi ſint, declarat Hymnus in Curetas XXXVII. ubi —— κόσμου σωτῆρες ἀγαυοὶ, Οἵ τε Σαμοθράκῃσιν ἐφ' ὑψηλῇσι Κυδώνοις θνητῶν ἀπερύκεῖε πολυπλανήτων· illaque inprimis obſervanda. Κουρῆτες, Κορύβαντες ἀνάκτορες, εὐδύνατοί τε, Ἐν Σαμοθράκῃ ἄνακτες, ὁμοῦ Ζηνὸς κόροι αὐτοί. Πνοιαὶ ἀέναοι, ψυχοτρόφοι, ἀερσιδίαι, Οἵ τε κῆ ἐράνιοι Δίδυμοι κληζεσθ' ὑπ' Ὀλύμπου. Verum ne Samothraciæ quidem, quam optimo titulo videbantur tenere, poſſeſſionem Cabiris integram Tyndaridæ reliquerunt; opinione ſaltem vulgi, quam velut compertam ſecutus eſt *Ovid.* I. Triſt. X, 45. *Vos quoque Tyndaridae, quos haec colit inſula, fratres, Mite, precor, duplici numen adeſte viae:* forte etiam *Plutarch.* in AEmil. p. 267. F. Perſeus Macedoniae rex victus διπλάσιον εἰς Σαμοθράκην, καὶ καταφεύγων ἐπὶ τοὺς Διοσκούρους ἱκέτευεν· quanquam in hac hiſtoria ſub initium lib. XLV. *Livius* nullum Samothracum Deorum nomen, ſive rem incertam tutius in medio relinqui cenſens, ſive religione deterritus, commemoret; niſi quis in eam ſuſpicionem veniat, Dioſcuros c. 6. librariorum opera in Deos abiiſſe: *fortunam Dioſcurosque, quorum in templo erant, nulla ope ſupplicem juvantes, accuſans.* Attamen iſtam vulgi perſuaſionem merito repudiat *Varro* de L. L. IV. p. 17. *Nam neque, quas Ambracia* (nondum cur ſcriptura vetus mutari debeat, rationem invenio) *ante portas ſtatuit duas virilis ſpecies aheneas, dei magni; neque, ut volgus putat, hi Samothraces Dii, qui Caſtor & Pollux.* Non ſolos autem Cabiros, ſed Caſtores etiam Magnos Deos Inſcriptiones praebent, & ſæpius uſu venit, ut vix, utri ſint intelligendi, diſcernere queas; quemadmodum apud Clitorios quod fanum eſſe memoratur Διοσκούρων, καλουμένων δὲ θεῶν μεγάλων a *Pauſan.* VIII. p. 639. Sed Cabiris ne in coelo quidem per Tyndaridas eſſe licuit quietis, nihilque propius eſt factum, quam ut de ſigno Geminorum coloni veteres proturbati plane dejicerentur: adfuerunt injuſtae cauſae auctores ſane graves, *Eratoſth.* Cataſt. c. X. quem *Hyginus* paene interpretatur Poët. Aſtron. II. c. 22. & *Caeſar Germanicus*, ut *Tertullianum*, *Iſidorum* & alios momenti minoris præteream. Qui pro Diis Samothracibus propugnent, illi longe quidem pauciores, at, ſi pondus teſtium non numerum aeſtimes, minime ſpernendi, *Onomacritus*, ſive quis alius Orphicorum Hymnorum ſcriptor placeat, & *Nigidius*, Aſtronomiae veteris conſultiſſimus, apud *Schol. German.* quibus *Ampelium* adjungo lib. Mem. c. III. ſed ut in transitu vix digno beneficium tamen demtae maculae conferam: *Gemini, qui Samothraces nominantur eſſe* (haec ejus ætati in barbariem vergenti condonanda eſt Latinitas) *quorum argumentum nefas eſt pronunciare praeter eos* (*aliis praeter eos*; niſi malis *praeter eis*, hoc eſt, præterquam iis, quomodo non raro ſolent Latini recentiores) *qui initiis praeſto ſunt:* juvit nos *Schol. Germanici*, ex quo fere deſcriptum illud *Ampelii* caput corrigi pluribus in locis poteſt. Nos hac vice cum Tyndaridis actione legitima non experiemur, pro tempore contenti, ſi ſatis fuerit probatum, nullam in ſe temeritatis culpam ſuſcepiſſe *Sextum Emp.* qui dicere non veritus ſit raptos ab iis honores alienos. Nunc ad inſignia *Luciano* commemorata revertimur. Spicula praeferunt itidem nummi & monumenta lapidum: de equis albis notatum eſt a *J. Davisio*, viro doctiſſimo, ad *Cicer.* de N. D. II, 2. p. 105. hujus etiam loci non oblito. Equos iis a Mercurio diſtributos *Steſichorum* docere prodit *Tertull.* de Spect. c. 9. plenius ex eodem vate & nominibus quatuor equorum additis *Etymol.* &

του Κάστορα, Πολυδεύκην ὄντα· τὸν δὲ τῷ pellarim Caſtora, qui Pollux erat; illum, Pol-

Suidas in Κύλλαρος, qui ſibi collati mutuam operam praeſtant: in illo pro Ἥραν δ' Ἐξάλιβον, quo nomine nullum equum noverit antiquitas tota, repone δὲ Ξάνθον, ſponſore *Philargyrio*, qui pro Grammatico ſatis arroganter ſcribit ad Georg. III, 89. *poëtas Graeculos fabulari*, Xanthum & Cyllarum equos Neptunum Junoni dediſſe, illam Caſtori & Polluci. Verba *Polyaeni*, quia vitio carere non videntur, producam: is Ariſtomenem cum facinoris ſocio, ut Lacedaemonios mentita ſpecie falleret, ſumſiſſe Caſtorum habitus refert II. c. 31. §. 4. λώκας ἵππων ἐπίδησαν ἀμφω, καὶ ταῖς κεφαλαῖς περιθηκάτην χρυσοῦς ἀστέρας· perſpicuum eſt deficere vocabulum aliud, cui convenire proxime debeat περιτιθέναι· nam κεφαλαῖς περιτιθέναι ἀστέρας, quamvis ξίφος περιζώσθαι me non fugiat, plane durum eſt: jam ſi πίλους interjungas, ταῖς κεφαλαῖς πίλους περιθηκάτην καὶ χρ. ἀ. res erit in vado; ſicut *Homer.* Il. M, 320. — ἔδυσι τε πίονα μῆλα οἶνον τ' ἐξαίτον — de quo genere plura docet *Euſtath.* p. 907. confirmat ſimilis *Pauſaniae* locus, ubi, quod hic Ariſtomeni ejusque amico, Meſſeniis Gonippo & Panormo tribuitur lib. IV. p. 344. *Philo Jud.* L. ad C. p. 1003. πίλους ἐπὶ τὰ κεφαλῆς ἐλάμβανε, ὁπότε ἀσκοῖτο εἰς Διοσκούρους· neque ſolet aliter *Polyaenus*, πίλιον κεφαλῇ περιθέμενος VI. c. 12. Porro ſalutaris eorum, quam navigantibus praeſtiterunt, cura, ut eſt quidem illa, praeſertim apud poëtas, cognitiſſima, ſic tamen unde ad eos quamve ob cauſam defluxerit, parum conſtat. Initio ſciendum eſt, eandem obiiſſe Deos Samothracas provinciam: praeter Hymnum Orphëum, cujus ſupra meminimus, *Apollonium Rh.* I, 918. ejusque *Schol.* plena teſtatur tot tabulis votivis Samothracia, quas Diagoras ille Melius, homo ſapiens, irridebat, aſpernatus tam futile divinae providentiae documentum. Quid ergo? an denuo Caſtoras imminuti Cabirorum juris reos tenemus? Hac quidem in parte ſuccurrit aliquantum *Diodor. Sic.* IV. p. 172. A. & tanti criminis invidiam deprecatur: operae pretium eſt rem memoratu dignam cognoſcere. Quum orta tempeſtate Argonautae ſummo verſarentur in diſcrimine, Orpheus dicitur ſolus initiatus ποιήσασθαι τοῖς Σαμοθρᾳξὶ τὰς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας εὐχάς· εὐθὺς δὲ τῷ πνεύματι ἐνδοῦναι, καὶ δυοῖν ἀστέρων ἐπὶ τὰς τῶν Διοσκούρων κεφαλὰς ἐπιπεσόντων omnes ſtupore defixos divinitus exiſtimaſſe praeſentiſſimum periculum eſſe depulſum: διὸ καὶ τοῖς ἐπιγινομένοις παραδόσιμον γενομένην τὴν εὐσεβείας ἀεὶ τοὺς χειμαζομένους τῶν πλοίων εὐχὰς μετὰ τιθέναι τοῖς Σαμοθρᾳξὶ, τὴν δὲ τῶν ἀστέρων παρουσίαν ἀναπέμπειν εἰς τὴν τῶν Διοσκούρων ἐπιφάνειαν· id quidem a poſteris non adeo fuit obſervatum, quin plerique obliterata velut Samothracum Deorum memoria, ad Dioſcuros preces ac vota ſolos allegarent. Narrationem vero, quam ſine dubio *Diodorus* ex vetuſto quodam expeditionis Argonauticae ſcriptore hauſit, amplectitur etiam *Valer. Flacc.* I, 570. is enim, quandoquidem prior *Varro Atacinus Apollonium* paene de verbo ad verbum verterat, ut non ex *Quinctiliano* tantum, *alieni operis interpretem* eum appellante, ſed pluribus etiam indiciis, iisque certiſſimis, exploratum habemus, alios ſibi, quorum imitatio celebri argumento novitatis gratiam conciliare poterat, auctores delegit. *Strabo* diſcrepat I. p. 83. ideoque τοὺς Διοσκούρους ἐπιμελητὰς τῆς θαλάσσης λεχθῆναι, καὶ σωτῆρας τῶν πλοίων ſtatuit, quod primi longas navigationes inſtituiſſent: addit inſuper *Ampelius*, *eos principes mare tutum a praedonibus praeſtitiſſe*: nimirum uterque ſecutus eſt illorum auctoritatem, qui, quum merito poſt fabulas latere rerum veteri memoria geſtarum ordinem putarent, non una rate Argonautas, ſed claſſe inſtructiſſima maria prius inacceſſa perluſtraſſe arbitrabantur: ab his pelagi tentandi rudimentis auſos fuiſſe Graecos nobilem illam in Trojam expeditionem ſuſcipere. *Hygini* fides ſi potior eſt, Neptuno debent Dioſcuri honeſtiſſimae curae beneficium: nam *equos quibus utuntur donavit, & dedit poteſtatem naufragis ſaluti eſſe:* quod ſane non poteſt non veriſimillimum videri; quis enim credat invito vel inconſulto Neptuno tantum in mare ac tempeſtates cuiquam potuiſſe juris concedi? Paulo tamen aliter *Serv.* ad Georg. I, 12. *Caſtor & Pollux, quia eorum velociſſimae ſtellae ſunt, equos in tutela habere dicuntur.* Verum *Iſocrates*, ut quaeſitiſſimis Helenam ſuam encomiis excoleret, ſorori Tyndaridas acceptum referre voluit, non ſolum quod Deorum in numerum ſint adſcripti; ſed hujus etiam adminiſtrandae provinciae decus p. 218. B. Helena jam divinos honores adepta πρῶτον μὲν τοὺς ἀδελφοὺς ἤδη καλουμένους ὑπὸ τῶν πεπραμένης εἰς θεοὺς ἀνήγαγε· βουλομένη δὲ πιστὴν ποιῆσαι τὴν μεταβολὴν, ἅτε αὐτοῖς τὰς τιμὰς ἐναργεῖς ἔδωκεν, ὡς ὁρωμένους ὑπὸ τῶν ἐν τῇ θαλάττῃ κινδυνεύοντων σώζειν, εἴτινες ἂν εὐσεβῶς αὐτοὺς ἐπικαλέσωνται. Hæc ille; poëtis tamen, quorum fingendi licentiam ferme ſuperavit, iratis, *Euripide* certe, in cujus Hel. v. 1680. Caſtores, quam ipſi a Jove jam fuerant conſecuti, ſorori promittunt immortalitatem: neque ſecus in Oreſt. v. 1637. & 1690. Helenam in coelum ſubvehit Apollo Κάστορί τε Πολυδεύκει τ' ἐν αἰθέρι πτυχαῖς Σύνθακον ἑσομένῳ ναυτίλοις σωτῆριον, &, Σὺν Τυνδαρίδαις τοῖς Διὸς υἱοῖς Ναύταις μεθίουσαν θαλάσσης. A reliquis *Euripidem* diſſidere notat *Scholiaſtes*: Ὅτι ἡ Ἑλένη τοῖς χειμαζομένοις κατὰ θάλατταν ἐπῆκται ἐξὶ κατὰ Εὐριπίδην σεσημείωται· ὁ μέντοι Σωσίθεος ἔμπαλιν εἴρηται διὰ τὴν εὐμένειαν αὐτὴν ἐπιφαίνεσθαι. Equidem haud ſane commemini, an quiſquam praeterea Helenam in hac cura fratribus adſociarit: quin contra dirum ejus ſidus, quando ſolitarium apparet, navigantibus eſſe perniciosiſſimum ſcribit *Solin.* c. 1. nec niſi menſtruo cruore ſolo averti poſſe: prius a *Plinio* confirmatur H. N. II, 37. alterum non dixerim an ab ullo alio. *Stat.* Theb. VII, 791. *Non aliter caeco nocturni turbine Cori Scit peritura ratis, quum jam damnata ſororis Igne Therapnaei fugerunt carbaſa fratres:* merentur adſcribi, quae *Lutatius* obſervat: *Quia nautae, cum ſtellam Helenae viderint (quae Urania dicitur, cujus tanta eſt vis incendii, ut malum cavet, & navis ima pertundat, ut etiamſi aes ſit, hoc calore ſolvatur) ergo ſi haec ſtella navi inſederit,*

Pollucis nomine. Verum dic mihi etiam Πολυδεύκους ὀνόματος· ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε,

rit, ſciunt ſe nautae ſine dubio perituros: contra Caſtorum ſidera ſunt navigantibus ſalutaria. Ad eum *Papinii* locum *Barthio Euripidis* emendandi conatus male ſucceſſit. Ergo minime dubitandum, quin navis in mari deprenſa Dioſcurorum tutius quam Helenae præſidio committatur: credere fas eſt oculato teſti, & philoſopho quidem *Maximo Tyrio* ad finem Dial. XXVII. εἶδον δὲ κὴ Διοσκούρους ἐπὶ νεὼς, ἀστέρας λαμπρὸς, ἰθύνοντας τὴν ναῦν χειμαζομένην. Tragicus autem, fabulae in quamcunque formam vertendae libertatem ſibi vindicans, ut ſcenae ſerviret, Helenae munus tribuere non fuit veritus, cujus alibi ne verbo quidem usquam fecerat mentionem; quum de ſolis tamen Tyndaridis ſæpiſſime teſtetur: vide Electr. v. 1241. egregie Chorus v. 992. — βροτῶν σὺ ἀλὸς ῥοθίοις Τιμὰς σωτῆρας ἔχουσι, exquiſita loquendi formula, quae aliud quiddam indicat, quam vulgatum illud τιμὰς ἰσοθέους ἔχειν· ut enim Sacas Xenophonteus K. Π. I. p. 6. τιμὴν ἔχει προσάγειν τοὺς διωμότους Ἀσυάγους, ſic & Dii τιμὰς ἔχειν dicuntur, *munus aliquod obire ad hominum utilitates comparatum*, quo diligenter adminiſtrato cultum eorum demereantur: non aliter in *Iſocrate*, τιμὰς ἐναργεῖς διδόναι, *Ariſtotele* Polit. VII. c. 16. θεῶν ἀποθεράπεια τὴ εἰληχότων τὴν περὶ τὰ γενέσεως τιμήν. Multum ab hac elegantia capienda Interpretes abfuerunt. Quam itaque noſter irriſor vocat ἀγαθὴν κὴ σωτήριον τέχνην, illae ſunt Scenico philoſopho τιμαὶ σωτῆρες βροτῶν· σωτῆρες autem τιμαὶ ſimiliter, atque χθόνα σωτῆρα κακῶν in Med. v. 360. νυμφαὶ σωτῆρες *Sophocl.* Phil. v. 1467. λωβητῆρες Ἐρινύες Antig. v. 1086. ubi vide *Schol.* Ceres μαστὴρ *Carcin.* apud *Diodor. Sic.* V. p. 201. A. in *Alexandri Aetoli* verſu apud *Macrob.* Saturn. V. c. 22. Ὄπιν βλητῆρα οἰστῶν malim prae eo, quod *Salmaſius* dedit βλήτειραν οἰστῶν, etſi mollius hoc ad aures accidat: addenda eſt praeclara *Joſ. Scaligeri* obſervatio ad *Manil.* V, 632. cujus veſtigia preſſit dicam an ſuppreſſit *Salmaſ.* ad Ov. *Simm.* p. 246. A procuratione navigantium tam utili σωτῆρες eximie dicti ſunt Caſtores, ut jam pridem eſt obſervatum: *Sext. Empir.* IX. §. 86. τοὺς Διοσκούρους ἀγαθούς τινας εἶναι διὰ τὸ σώζειν ἐν θαλάσσῃ πλέοντας· ubi, qui quidem obtuſo non ſit ſenſu, & parum exercitato, vetuſti poëtae verba facile quis odorabitur. Neque hic ſolum, ſed ſaepius alibi, quando de Dioſcuris fit ſermo, loca vatum antiquorum adhiberi deprehendes, quae, quantumcunque eos, qui ſuperſunt, excuſſeris, fruſtra quaeras: velut in *Plutarch.* T. II. p. 1103. C. μήτε τοὺς Διοσκούρους αὐτοὺς ἀφίξεσθαι ἱπερχόμενον τε μαλάξοντας βίαιον πόντον, ἀκείας τε ἀνέμων ῥιπάς· in *Ariſtide* T. I. p. 83. ubi Aſclepiadas celebrat, quorum de genere humano merita conſtent non minora, quam Caſtorum, Διοσκούροις ἰσομοίρους, οἱ πολλὰς μὲ ἤδη τρικυμίας κατεπαύσαντε, πολλοὺς δὲ κὴ χειμῶνας λαμπτῆρας ὤν τε νήσοις κὲ κατ' ἤπειρον ἀνῆψαν· utrobique veſtigia ſe produnt orationis ligatae, & ſupra ſermonem pedeſtrem ſurgentis. Quin etiam Grammatici, homines in nugis acuti, Graecum Pollucis nomen eo trahunt: id enim continere πολὺ δῆθεν, multam dulcedinem ſuavitatemque beneficiorum, quae ab iis & viventibus & dein coeleſtium ordini adſcriptis ad mortales permanarint: iſta memorantem *Apollonii Scholiaſten* ad I, 1037. *Etymologus* excerpſit in Ἀδόκητος. Verum ne quis ita exiſtimet, nullo delectu quibusvis hominibus, modo implorarentur, adjutores praeſto fuiſſe Caſtoras; imo probis, ut par erat, juſtisque ſolis operam navabant: *Schol. Pindar.* ad N. I, 103. δοκοῦσι γὰρ ἐπιφανόμοι κατὰ τὸ πέλαγος σώζειν τοὺς δικαίους· quod ſi cui levior hujus Grammatici videatur auctoritas, audiat ipſos Dioſcuros, *Euripide* interprete, in Electr. v. 1350. Διὰ δ' αἰθερίας τειχοσὶ πλακὸς Τοῖς μὲ μυσαροῖς οὐκ ἐπαρήγομεν· Οἵοις δ' ὅσιον ἐς τὸ δίκαιον Φίλον σὺ βίοτον, τούτους καλεπῶν Ἐκλύοντες μόχθων σώζομεν. Neque porro nimium erant faciles, nec virium ſuarum in quotidianis periculis inconſulto prodigi; ſed ad incitas plane redactos oportebat, & merſa paene navi fundum petentes, qui ſalutarem eorum opem eſſent experturi: quapropter vocat eos Ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἰόντων *Theocrit.* Eid. XXII, 6. & 17. Ἀλλ' ἔμπης ὑμεῖς τε κὴ οἱ βυθοῦ ἔλκετε πᾶας Αὐτοῖσι ναύταισιν ὀϊομένοις θανέεσθαι· quod omnino videtur *Horatius* imitari voluiſſe IV. Od. VIII, 31. *Clarum Tyndaridae ſidus ab infimis Quaſſas eripiunt aequoribus rates.* Propius etiam ipſum ſacrificii genus, quod in mare porrici moris erat ad auxilium eorum implorandum, deſcripſit Homeridarum aliquis Hymn. XXXII. Hinc ducta figura hiſtoriae veritatem *Libanius* obumbravit in Paneg. Jul. p. 176. B. ὅτε δὴ τὴ θαλάσσης ἀναταραχθείσης ὑπ' ἀνέμων συκοφαντικῶν, κὴ σκάφους τῦ μὲ καθαδυτῦ, τῦ δὲ ἀφαικλυζομένου, κὴ τῦ κύματος ὑπὲρ τὴ τοίχων αἰρομένου (Interpres mirifice: *fluctu jam muros ſuperante*: lege ὑπὲρ τὴ τοίχου, *fluctu jam latus navis ſuperante*) Διοσκούρους ἄνωθεν ὑπὸ κοινοῦ βουλευτηρίου πέμψαντες ἐξήρπασαν τῦ κλυδωνίου τὸ πλοῖον· quae ex rerum geſtarum monumentis illuſtrare tempus nos vetat: alterum potius addam *Libanii* locum p. 624. B. qui, antequam intelligi poſſit, ſanandus eſt hunc in modum: Ἴσμεν δὴ κὲ τοὺς Διοσκόρους, οἷς ἂν ὦσιν εὐμενεῖς, μέχρι λιμένων ἀποπέμποντας αὐτούς τε κὴ τὸν γόμον· ἀλλ' ὁ τῦ μὲ ῥύονται κλυδωνίου, τῷ δὲ προΐενται· interpres, qui ſententiam errorum paucis virtutibus excuſare nequit, non verſionem hic, ſed monſtrum peperit; ſententia *Libanii* talis: *novimus etenim & Caſtoras, quibus ſint propitii, ad portus usque proſequi & ipſos & navim mercibus oneratam; non autem eos ſolent ex hoc fluctu liberare, iſti mergendos permittere.* Inde cauſa nobis eſt comperta, cur abſceſſus, quas medici παρωτίδας appellant, quum ſub ipſis auribus poſt graves morbos oriuntur, ſalutis praenuncios, Διοσκούρους etiam dixerint; nam qui rationem a numero repetunt, & *gemellos* interpretantur, longe aberrare certum eſt. *Galen.* Op. Ιατρ. Παρωτίδες εἰσὶ τοῖς ὦσιν ἐπηγμάτα· ταῦτα ἔνιοι Διοσκούρους ἐκάλεσαν· ἐπὶ πυρετοῖς γινόμεναι τὰ πολλὰ τὴ πυρετῶν ἀπαλλάττουσι. Hoc eſt βιβλίον illud ἰατρικὸν, unde uſum illum vocis Διόσκουροι medicum adnotavit *Euſtath.* ad Il. Γ. p. 410. non *Caſſius*, ut viſum fuit *Joh. Meurſio* Miſc. Lacon. I. p. 21.

δὲ, τί δήποτε οὐκ ἄμφω ξύνεσον ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας ἄρτι μὲν νεκρὸς, ἄρτι δὲ θεός ἐστιν ἕτερος αὐτῆς.

illud, quid tandem sit causæ, cur ambo simul nobiscum non sint, sed partitis vicibus nunc mortuus, nunc Deus est alter eorum.

ΕΡΜ. Ὑπὸ φιλαδελφίας τοῦτο ποιοῦσιν· ἐπεὶ γὰρ ἔδει ἕνα μὲν τεθνάναι τῶν Λήδας υἱέων, ἕνα δὲ ἀθάνατον εἶναι, ἐνείμαντο ἑτέρῳ αὐτοὶ τὴν ἀθανασίαν. ΑΠ. οὐ ξυνετὸν, ὦ Ἑρμῆ, τὸ νομὸν, εἴτε οὖν ὄψονται ἑτέρῳ ἀλλήλους, ὅσῳ ἐπόθουν, οἶμαι, μάλιστα· πῶς γὰρ ὁ μὲν παρὰ θεοῖς, ὁ δὲ παρὰ τοῖς φθιτοῖς ὤν; πλὴν ἀλλὰ, ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι, ὁ μὲν Ἀσκληπιὸς ἰᾶται, σὺ δὲ παρ-

2. MERC. Fraternus amor suasit, ut hoc facerent: quoniam enim oportebat unum oppetere mortem Ledæ filiorum, alterum immortalem esse, inter se diviserunt eo pacto ipsi immortalitatem. A P. Haud prudenti, Mercuri, partitione; siquidem ne videbunt quidem sese, quod desiderabant, ut puto, maxime: quî enim hoc fieri possit, quum hic apud Deos, iste apud defunctos per vices sit. Attamen, sicuti ego vaticinor, Æsculapius medetur, tu luctari do-

Prorsus autem perverse Dioscuris additum fuisse nomen παρωτίδων sibi persuasit *Is. Vossius* ad *Catull.* p. 289. quanquam hoc quidem leve est peccatum atque ignoscibile prae eo, quod commisit G. *Cuperus* in Harpocr. p. 148. haec scribens: *Quin & παρώτιδες, i. e. anguli oculorum, qui aures spectant, vel forte tegmen, quo aures muniebant pugiles. quod ex auctoribus & statuis eleganter illustrat Eruditissimus Fabrettus, quia Pollux pugilatu & caestibus spectatus fuit. Διόσκουροι vocantur:* in quibus ea, quae monui, nihil inesse sani satis demonstrant. Illud insuper non videtur praetereundum, fieri non raro, ut, quum stellae Castorum ab antiquis commemorantur, Grammatici vix expediant, utrum, quae per transtra navium & antennas adhaerent sint intelligendae, an Gemini: sic fluctuare videas commentatores *Horatii* veteres ad I. Od. III, & XII. lib. III. Od. XXIX, 64. Pro geminis facit *Germanicus: Sunt Gemini, quos nulla dies sub Tartara misit, Sed coelo semper nautis laetissima signa Ledaeos statuit juvenes pater ipse Deorum.* Denique nonnihil Achilli debent Castores, qui particulam occupatissimae curae in se derivari fuerit passus: eos saltem, qui prope insulam Achilleam tempestate jactati laborabant, in fidem suam recepit, iisdemque, quibus illi, signis numen praesens indicare non fuit dedignatus. Audiamus *Arrianum* testem gravissimum Per. P. E. p. 14. qui, dum in Achillis insulae descriptione liberalissime versatur, haec inter alia instituto nostro minime aliena prodit: οἱ δὲ ἐν ὕπαρ λέγουσι φανῆναι σφίσιν ἐπὶ τῷ ἴσῳ, ἢ ἐπ' ἄκρῳ τῷ κέρως τὸν Ἀχιλλέα, καθάπερ τοὺς Διοσκούρους· τόσον δὲ μόνον τῶν Διοσκούρων μεῖον ἔχειν τὸν Ἀχιλλέα, ὅσον οἱ μὲν Διόσκουροι τοῖς πυγμαχοῦ πλαισιοῦσιν ἐναργεῖς φαίνονται, καὶ φανέντες σωτῆρες γίνονται· ὁ δὲ τοῖς πλαίουσι ἤδη τῇ νηῒ. Non dissimilis extat *Maximi Tyrii* locus Diss. XXVII. cum quo si *Philostratum* contuleris Her. c. XVI. operae non poenitebit: *Arriani* ad *Maximum* jam meminerat *D. Heinsius*. Ceterum de stellulis istis salutaribus, quae Castorum apud Graecos, postmodum apud Pontificios Sanctorum nominibus insigniri meruerunt, naturalibusque earum causis multa subministrat *Fromond.* Meteorol. II. c. 2. Haec paulo uberius tradere visum fuit, ut curas juveniles expolirem: nec fraudi mihi fore spero, si in eâdem denuo palaestra desudarim, in qua jam ante Viri literarum laude praestantes, *L. Bisciola* Hor. Subs. IV, 16. *G. Joh. Vossius* de Orig. & Progr. Idol. *Raph. Fabrett.* ad Column. Traj. *Ex. Spanhem.* ad *Callimach.* aliique plures exerceri voluerant. *T. H.*

49. Ἐξ ἡμισείας] Hic Fl. distinguit, quasi jungi deberent a sequentibus separata σὺν ἄμφω, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας parum commode. Notissimus est *Homeri* locus Od. A, 302. sed in cujus intellectu veteres discrepant: sunt qui diebus alternis stationem coeli inferorumque inter se mutasse Castorem ac Pollucem arbitrantur; atque ita fere Latini poëtae *Virgil.* AEn. VI, 121. *Ovid.* Fast. V, 717. *Quod mihi das uni, coelum partive duobus:* mox: *Dixit, & alterna fratrem statione redemit:* signate *Silius Ital.* XIII, 804. de Scipione, quem veteres heroas spectatum ad inferos miserat: *Victuram hinc cernit Ledaei Castoris umbram; Alternam lucem peragebat in aethere Pollux:* ubi vide Doctiss. *Drakenborch.* idem paene voluit IX, 295. sed, quo vitio nonnunquam laborat, molesto atque intricato dicendi genere mentem vix expediens: *Alternusque animae mutato Castore Pollux:* ingenio *Minucius Felix* indulsit breviter, ut solet, compacta sententia: *Castores alternis moriuntur, ut vivant:* meminit hujus opinionis *Eustathius*, eamque tanquam minus probabilem repudiat; ἕτεροι, inquit, ὑ πάνυ πιθανῶς νοοῦντες. Alii utrosque simul Castores per dierum vices alternasse statuunt vitae mortisque conditionem: hi magno se auctore tueri possunt *Pindaro* N. I, 103. quanquam alio ducat, sed perperam, *Benedicti* Paraphrasis: observat ibi *Scholiastes* Lyricorum principem ἀσυστατοῦντα τοῖς ὑπὸ τῆς Νεκυομαντείας λεγομένοις περὶ τῶν Διοσκούρων & prolatis poëtae versibus, ὡς κατὰ μὲν τὸ ΔΙΕΣΚΕΥΑΚΟΤΑ παρ' Ὁμήρῳ παρ' ἡμέραν αὐτοὺς ἐκθεσπίσειν &c. quae nunc quidem, tametsi nodos habeant vindice non indignos, aliorum indu-

doces exercitator in hoc genere optimus, Diana obſtetricatur, ceterorumque Deorum ſinguli habent artem quandam aut Diis aut hominibus utilem, quid hi nobis operis facient? an inertes epulabuntur tam grandi naeu? MERC. Neutiquam, illis hæc eſt mandata provincia, ut miniſtrent Neptuno; & obequitare decet pelagus, & ſicubi nautas hieme vexatos viderint, conſidere in ea navi, illaque vectos ſervare. AP. Bonam, Mercuri, & ſalutarem narras artem.

60 λαίειν διδάσκεις, παιδοτρίβης ἄρις ὢν, ἡ δὲ Ἄρτεμις μαιεύσεται, καὶ τἆλλα ἕκαστος ἔχει τίνα τέχνην, ἢ θεοῖς ἢ ἀνθρώποις χρησίμην, οὗτοι δὲ τί ποιήσουσιν ἡμῖν; ἢ δεῖπνοι εὐωχήσονται, τηλικοῦτοι ὄντες; ΕΡ. εὐδαμῶς, 65 ἀλλὰ πρόσταξιν αὐτοῖν ὑπηρετεῖν τῷ Ποσειδῶνι, καὶ καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγος, καὶ ἄν που ναύτας χειμαζομένους ἴδωσιν, ἐπικαθίσαντας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τοὺς ἐμπλέοντας. ΑΠ. ἀγαθὴν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σωτήριον λέγεις τὴν τέχνην. 70

dustriae commissa diligentius perscrutari non juvat: accedit *Apollod.* III. p. 219. Ζεὺς ἀμφοτέρους παρ' ἡμέραν καὶ οὐ θεοὺς εἶναι καὶ οὐ θνητοὺς ἔδοξε. Parvus Homeri Commentator judicium suum non interponens utriusvis explicationis lectori potestatem fecit: Ἐναμέρους] παρ' ἡμέραν ἀμφοτέρους, ἢ μίαν θεὸν μίαν ἡμέραν ζῶντες; modo tamen has partes fuerat secutus: οὔτε παρ' ἡμέραν ἀμφοτέρους ὅτι μὲν οὐ Ὁλόμπιον διατρίβειν, ὅτε δὲ ἐν Αἰθιοπίᾳ. Fuere Viri Docti, quos dissidium illud antiquorum non perspectum in errorem impulit. Subscribere priori sententiae Samosatensis Noster idcirco debuit, ne sub Apollinis persona irridendae partitionis acumen amitteret. Similiter ac *Lucianus* ἐκείνου τὴν ἀδυναμίαν, *Schol. Homeri* νεύματος πρὸς τὴν ἀδελφὴν τὴν ἀφθαρσίαν. Fraternam illam animorum conjunctionem Castoris ac Pollucis multi celebrarunt: *Pindarum* & *Ovidium* inter se si compares, hic quem fuerit imitatus, non amplius ambiguum erit: ita versatur in eadem re *Philo* περὶ Ἀρ. καὶ Πρ. p. 1004. A. ut Judaeum haud ferme agnoscas. Alio spectat elegans Alcibiadis dictum apud *AElian.* V. H. XIII, 38. *T. H.*

63. *Οὗτοι δὲ τί π. ἡμῖν*] Invectum videtur illud δὲ ab iis, qui non intelligebant, haec ordine orationis perpetuo superioribus esse adnectenda; pendent enim ab isto initio, πλὴν ἀλλὰ, ὥσπερ ἐγὼ &c. οὗτοι τί ποιήσουσιν ἡμῖν; ubi patet vacare prorsus δὲ. malit tamen aliquis δὴ, quod, quia commode ponitur, neque ego repudio. Munus Dianae virginis obstetricium haud sane jocis, & asperioribus quidem, caruit. *Noster* pro amore, quo numina Gentilium prosequebatur, singulari Junonem ipsam fecit hoc in negotio falsi ridentem D. XVI. neque patres Ecclesiastici praeterire potuerunt, quin officium intactae puellae parum, ut videbatur, decorum perstringerent. Attamen modo nata nihil egit prius, quam hoc ipsum, quasi salutarem artem in utero fuisset commeditata. *Apollodorum* audi I. p. 13. Latona γενομένη πρώτον Ἄρτεμιν, ὕστερον δὲ μαιωθεῖσα ὕστερον Ἀπόλλωνα ἐγέννησε. quantum eo nomine sorori debuerit Apollo, accurate *Libanius* exposuit T. II. p. 662. A. verbo quidem lectissimo, προπαιτρόχιος μὲν Ἄρτεμις τοῦ Ἀπόλλωνος, ac ejus, quae puerperis opem esset latura, difficilem fuisse partum credas: non dissentit *Servius* tum aliis in locis, tum ad Ecl. *Virgilii* IV, 10. ubi Lucinam accipit Dianam, advocato *Terentio*, cujus est in Andr. A. III. Sc. I. *Juno Lucina fer opem*: in Comoedia Graeca *Menandri* ibi posuerat Ἄρτεμιν, testibus *Donato* & *Eugraphio*. Haec adeo visum fuit observare, ut, si forte, succurram *Tatiano* istis in verbis §. 12. p. 31. quae ad Lucianea valde congruunt: Ἀφροδίτη δὲ γάμου πλοκαῖς ἥδεται· μιᾷ δὲ ἐστὶν Ἄρτεμις· θεραπεύει ὁ Ἀπόλλων· Dianam magam fando quis audivit? Hecaten si scripsisset, nihil erat, quod nos moraretur: quamvis enim pro eadem utramque Theologi veteres habeant, multum tamen abest, ut munia longe disparata poetae aliique scriptores confundant: simili modo Dianam etsi Lunam interpretentur, fuitne tamen unquam repertus, qui Dianam Endymionis amore captam dixerit? Non me fugit quorsum tendat *Gisb. Cuperus* in Inscr. & Marmor. Illustr. p. 270. sed ego, ut quidem mihi videor, meliorem a *Tatiano* gratiam inibo, si suum Dianae munus reddam, proque maga secundis totius antiquitatis suffragiis obstetricem esse jubeam: μαῖα δ' ἐστὶν Ἄρτεμις causa corruptelae proxima recentioribus literarum γ & ι pronunciatio, quo mendi genere vix dici potest, quot adhuc veterum loca laborent; ut in *Hesychio*, Παῶν, ἀσφαλὴς, βέβαιος· pro Παίγνιος· Λεῶς, ὀλέθριος· pro Λοίγιος· ἦγε & ἦιε, ἀγὼν & αἰὼν in membranis saepe commutata: ἴργωλας nullius pretii vocabulum in Apollon. Rh. I, 1132. pro ἰριώλας, quod usurpat ipse IV, 1778. Sed exemplis parco. *T. H.*

Eva-

Ἐνάλιοι Διάλογοι. Dialogi Marini.

I.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ. DORIDIS ET GALATEÆ.

Δ Ω Ρ. D O R.

Καλὸν ἐραστὴν, ὦ Γαλάτεια, φασὶ τὸν Σικελὸν τοῦτον ποιμένα ὑπομεμηνέναι σοί. ΓΑ. μὴ σκῶπτε, Δωρί· Ποσειδῶνος γὰρ υἱός ἐστιν, ὁποῖός ἂν ᾖ. ΔΩ. τί οὖν, εἰ καὶ τοῦ Διὸς αὐτὸς παῖς ὢν ἄγριός ἐστω καὶ λάσιος ἐφαίνετο, καὶ, τὸ πάντων ἀμορφότατον, μονόφθαλμος, οἴει τὸ γένος ὀνῆσαι ἄν τι αὐτὸν πρὸς τὴν μορφήν; ΓΑ. οὐδὲ τὸ λάσιον αὐτοῦ, καί, ὡς φῂς, ἄγριον ἄμορφόν ἐστιν· ἀνδρῶδες γάρ· ὅ, τε ὀφθαλμὸς ὑπιπρέπει τῷ μετώπῳ, οὐδὲν ἐνδεέστερον ὁρῶν, ἢ εἰ δύ' ἦσαν. ΔΩ. ἔοικας, ὦ Γαλάτεια, οὐκ ἐραστὴν, ἀλλ' ἐρώμενον ἔχειν τὸν Πολύφημον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν.

1. PUlcrum amatorem, o Galatea, ajunt, Siculum istum pastorem, insanire in te. GAL. Ne cavillare, Dori: Neptuni enim filius est, qualiscumque sit. DOR. Quid ergo? si vel Jovis ipsius filius ferus adeo & hirtus videretur, quodque omnium est maxime deforme, unoculus, censenne genus ipsi profuturum esse ad formam? GAL. Neque hirtum illud ejus, &, ut ais, ferum omni plane pulcritudine destituitur, est enim virile: & oculus decorat frontem, nihil deterius cernens, quam si duo essent. DOR. Videre, Galatea, non amatorem, sed amatum habere Polyphemum, prout quidem laudas eum.

2. GAL.

Ἐνάλιοι Διάλογοι ιέ, ἐν οἷς τὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ μυθευόμενα διαπαίζει. G.

2. Ἐπιμεμηνέναι σοι] Commode *Lucianus* eam locutionem adhibuit, quae gravissimi amoris, furorique proximi vim contineat: nam vetustus ille Polyphemus, ut testis est *Theocrit.* Eid. XI, 10. qui hoc in genere auctoritatis est inprimis luculentae, quum Galateam amaret, Ἤρατο ὅτι ῥόδως, ὑ μάλοις, ὑδὲ κιχλίοις (tueri lectionem illam ut possis, blanditur tamen *D. Heinsii* σελίνοις, quae & praecedentibus aptius conveniunt, & personae Cyclopis) Ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις — Ergo recte quadrat ἐπιμεμηνέναι τῇ Γαλατείᾳ. Usus verbi frequentissimus & *Homero* notus Il. Z, 160. perinde ac ἀεικιμαίεσθαί τινὰ vel τινί, ἰμμαίνειν, ἀεικμανῆς, ἐπιμανῆς, ἰμμανῆς ἔχειν. *Luciano* Doris una Nereidum, in quo sequitur *Homerum* Il. Σ, 45. aliis eodem nomine Oceani filia, Galateae mater: *At mihi, cui pater est Nereus, quam caerula Doris Enixa est* — *Ovid.* Metam. XIII, 742. consentiens cum *Hesiodo*. Fabulae, cujus in *Homero* & *Euripidis* Cyclope nullum extat vestigium, auctorem Philoxenum tradidit *Duris* (Θοῦρις editur) apud *Schol. Theocr.* ad Eid. VI, 7. Polyphemus Διὰ τὴν εὐφυΐαν τῶν ἰδιωμάτων καὶ τὸ γάλακτος πολυκληθείαν Galateae fanum ad AEtnam dedicarat: rationem ejus rei quum Philoxenus Cytherius in Siciliam delatus ad Dionysium exputare non posset, finxit Polyphemum ἱρὸν τῆς Γαλατείας certe Galateam istius poëtae drama, sive Cyclopem veteres laudant, quod unum fuerit opus, an duplex ac diversum, disquirendi locus non est: vide Athen. I. p. 6. 7. ubi narratiunculam invenies haud inficetam de Philoxeno ad mullum in mensa appositum in aurem loquente. Porro, quemadmodum *Euripides* & *Noster*, sic cujuscumque ordinis scriptores Polyphemum ad AEtnam collocare solent: hoc ab *Homero* prorsus abhorret, si *Cluverium* audimus, qui multis contendit in opposito Siciliae latere sub Eryce monte Cyclopas consedisse: eum vid. Sic. Ant. II. c. 15. T. H.

3. Δωρί] Nymphae nomen, filiae Oceani, & uxoris Nerei. *Hesiod.* in Theog. Interdum pro ipso mari accipitur. *Virgil.* Ecl. X. *Doris amara suam non intermisceat undam.* G. C.

17. Ἀπὸ τῆς σκοπῆς] Mss. L. & Ox. & Ed. *f.* rectius quam quod in reliquis σκοπιᾶς. M. du S.

Ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς] Σκοπὴ & σκοπιὰ tam pari sunt atque eadem prope potestate, ut ubi membranae dissentiunt, quod in his vocibus fieri saepius animadverti, utra fuerit a Scriptoribus profecta, discernere non liceat. Σκοπὴ & ipse prospectus apud *Nostrum* in Ἐπισκ. & specula, unde acies oculorum quaquaversum emitti possit: τὰς ἐξυδρακούντων ἀπὸ τινὸς σκοπῆς. *Strab.* VI. p. 409. C. ἀπὸ σκοπῆς θεωρεῖν, κατιδεῖν *Plutar-*

2. GAL. Haud certe amatum: verum illam nimiam obprobandi libidinem veſtram non fero: quin mihi videmini ex invidia illud facere, quia paſcens aliquando, quum a ſpecula ludentes nos videret in littore, ad imos pedes Ætnæ, qua parte inter montem & mare longe litus protenditur, vos ne adſpexit quidem; ego contra ex omnibus ipſi pulcerrima ſum viſa: ideoque ſoli etiam mihi adjecit oculum: illa vos pungunt; indicio enim ſunt, me forma meliorem eſſe, & amore dignam: at vos deſpectæ fuiſtis. DOR. Tu ſi paſtori & lumine defecto pulcra fuiſti viſa, ideo te talem putas, cui invideamus? atqui quid aliud in te laudare potuit, quam candorem tantummodo? hanc, opinor, ob cauſam, quod adſueverit caſeo & lacti: cuncta igitur his ſimilia ducit pulcra.

3. Ceterum ubi volueris diſcere, qualis tibi ſit facies, a rupe quadam, ſi quando

ΓΑ. Οὐκ ἐρώμυον· ἀλλὰ τὸ πάνυ φιλονεικικὸν τοῦτο ἐγὼ φέρω ὑμῶν· καί μοι δοκεῖτε ὑπὸ φθόνου αὐτὸ ποιεῖν, ὅτι ποιμαίνων ποτὲ, ἀπὸ τῆς [a] σκοπιᾶς παίζουσας ἡμᾶς ἰδὼν ὅτι τῆς ἠϊόνος ἐν τοῖς [b] πρόποσι τῆς Αἴτνης, καθὸ μάλιστα ἡ ὄρος ἐς θαλάττης αἰγιαλὸς ἀποκλίνει, ὑμᾶς μὲ οὐδὲ προσέβλεψεν· ἐγὼ δ' ἐξ ἁπασῶν ἡ καλλίστη ἔδοξα· ἥ γε μόνη ἐμοὶ ἐπεῖχε τὸ ὀφθαλμόν· ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾷ· δεῖγμα γὰρ ὡς ἀμείνων εἰμὶ, καὶ ἀξιέρατος· ὑμεῖς δὲ παρώφθητε. ΔΩ. εἰ ποιμένι, καὶ [c] ἐνδεεῖ τὸ ὄψιν καλὴ ἔδοξας, ὀπίφθονος εἶναι γεγονέναι; καίτοι τί ἄλλο σε σοὶ ἐπαινέσαι ἔσχεν, ἢ τὸ λευκὸν μόνον; καὶ τοῦτο, οἶμαι, ὅτι ξυνήθης ἐστὶ τυρῷ καὶ γάλακτι. πάντα οὖν τὰ ὅμοια τούτοις ἡγεῖται καλά.

Ἐπεὶ τάγε ἄλλα ὁπότ' ἂν ἐθελήσῃς μαθεῖν, οἷα τυγχάνεις ἔσα τὸ ὄψιν, ἀπὸ πέ-

a Ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς] σκοπῆς O. L. *f.* b Πρόποσι] ποσὶ O. c Ἐνδεεῖ τὸ ὄψιν, καλὴ] Ita P. Poſt ὄψιν F. καὶ *del.* Priores Edd. ἐνδεεῖ καλὴ τὸν ὄψιν.

tarcho frequens: ita verbum σκοπιωρεῖν in *Ariſtoph.* Veſp. v. 360. *Hermippum* exponere monet *Scholiaſtes*. Neque tamen *Luciano* ignotum, minusve uſitatum σκοπιὰ apud *Platonem* ejusque imitatores ὄσσα λὸς σκοπιᾶς proverbii habitum accepit, de quo commodius alibi dicetur: *Anyta* Anth. VI. c. XXIV. Ep. 6. Φριξοκόμας τόδε Πανὶ καὶ Αὐλίασιν Δῖλο Νύμφαις Δᾶρον ὑπὸ σκοπιᾶς (melius erit ὑπὸ σκοπιᾷ vel σκοπιὰν· niſi forte malis ἐπὶ σκοπιᾷ) Θεόδοτος οἰνόμος. *Theocrit.* Eid. IX, 7. & *Schol.* Propius etiam accedit, quod Eid. I, 69. Αἴτνας σκοπιὰν uſurpet, σκεφραστικῶς, ait *Schol.* ἀντὶ τῆ τὴν ὑψηλὴν Αἴτνην· quomodo *Dionyſius Perieg.* σκοπὸν Ἐρυμάνθου, Ἀρκαδίδου. Haec mihi ratio conſtitit, cur Fl. plurimarumque Edd. ſcripturam non putaverim poſtponendam. Deſcriptio τῆ προπόδων τῆ Αἴτνης protenſique juxta litoris vera locique naturae conveniens: Αἴτνης παφορείας dixit *Philippus Theſſal.* in Epigr. apud *Salmaſ.* ad Solin. p. 73. *T.H.*

18. Ἐν τοῖς πρόποσι] Ut in Tim. ἐν τῇ ὑπωρείᾳ, & alibi. *J.B.*

22. Ἐμοὶ] Abundat. *M. du S.*

23. Ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾷ] *Heliod.* lib. 1. *J.B.*

25. Ἐνδεεῖ τὸν ὄψιν] Voces illas, quia Codd. addicebant, ſedem commutare juſſi. Vel in ordine vulgato ἐνδεεῖ jungendum erat ad τὸν ὄψιν· nam ἐνδεὴς per ſe poſitum nullius hic eſt uſus. Paulo ante, οὐδὲν ἐνδιέτριβον ὁρῶν, ἢ εἰ δὴ ἦσαν. *T.H.*

Ibid. Τὸν ὄψιν] Mſ. Ox. & P. τὸν ὄψιν, non cum καλὴ conjungunt ſed cum præcedenti ἐνδεεῖ· quod probarem, niſi vulgatam tuerentur plurima alia apud noſtrum loca; ut mox & ſupra Θ. κρ. c. 7. & ἐπ. β. c. 36. ſiv. c. 3. & καλλ. c. 10. ex quibus conſtat familiarem hanc Luciano phraſin, quam & ideo hic ſervatam volui. Sic etiam *Polyaenus* Strat. VIII. p. 602. C. τὸν ὄψιν ἀφεῖναι. Juntina καλὴν τὸν ὄψιν. *M. du S.*

29. Καὶ γάλακτι] Τρόπος ἰτυμολογικός. *J.B.*

32. Οἷα τυγχάνεις ἔσα τὸν ὄψιν] Negat quidem *Servius* ex mari effigiem ullo pacto poſſe reddi: ſed *Lucianus* hic aliter ſentit, & in Alcyone, *Nonne vides*, inquit, *ut ſuperiora ſint ſerenitate conſpicua, fluctibus autem ſedatum mare ac tranquillum, ὅμοιον, ὡς ἐπεῖν, κατόπτρῳ*, id eſt, *ſpeculo, ut ſic dicam, conſimile. Theocrit.* in Bucol. Eid. VI.

Καὶ γάρ θην ὐδ' εἰδὸς ἔχω καλὸν, ὡς μοι λέγουσι.
Ἦ γὰρ ὥραν ἐς πόντον ἐσέλπεται, ἢς δὴ γαλάνα.
Καὶ καλὰ μὲν τὰ γύαια, καλὰ δ' ἰμὶν ἀ μία κάμα &c.

Quod eſt hujusmodi:

Nec ſum tam forma turpis, quam dicor: in unda
Nuper enim vidi ipſe meos de littore vultus,
Cum nulli ſtarent tranquilla per aequora venti.

Hinc illud *Maronis* ſumtum eſt: — *nuper me in littore vidi Quum placidum ventis ſtaret mare* —. *G.C.*

πέτρας τινὸς, εἴποτε γαλήνη εἴη, ὀπτεύσασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἴδε σεαυτὴν οἵη ἄλλο ἢ χρόαν λευκὴν ἀκριβῶς· οὐκ ἐπαινεῖται δὲ τοῦτο, ἢν μὴ [a] ὑπιπρέπῃ αὐτῷ καὶ τὸ ἐρύθημα. ΓΑ. καὶ μὴν ἐγὼ μὲ ἡ ἀκράτως λευκὴ ὅμως ἐρᾷ μου, [b] κἂν τοῦτον ἔχω· ὑμῖν δὲ οὐκ ἔστιν ἥν τινα ἢ ποιμὴν, ἢ ναύτης, ἢ ποσθμεὺς ἐπαινεῖ· [c] ὁ δὲ Πολύφημος τάτε ἄλλα καὶ μουσικός ἐστι.

ΔΩ. Σιώπα, ὦ Γαλάτεια· ἠκούσαμεν αὐτοῦ ᾄδοντος, ὁπότε ἐκώμασε πρώην ἐπὶ σέ· Ἀφροδίτη φίλη, ὅσον ἄν τις ὀγκᾶται ἔδοξε. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ πηκτὶς, οἵα! κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν· καὶ τὰ μὲ κέρατα, πήχεις ὡσπερεὶ ἦσαν· ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνάψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοπι προσερρέψας, ἐμελῴδει ἄμουσόν τι, καὶ ἀπῳδὸν, ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο δὲ ἡ λύρα ὑπήχει· ὥστε οὐδὲ κατέχειν τὸ γέλωτα ἐδυνάμεθα ὅτι τῷ ἐρωτικῷ ἐκείνῳ ἄσματι. ἡ μὲν γὰρ Ἠχὼ οὐδ' ὑποκρίνεσθαι αὐτῷ ἤθελεν, οὕτω λάλος οὖσα, [d] βρυχωμένῳ· ἀλλ' ἠχύνετο, εἰ φανείη μιμουμένη τραχεῖαν ᾠδὴν, καὶ καταγέλαστον.

tranquillum fuerit mare; prona in aquam despectans, contemplare temet ipsam, nihil aliud, quam colore candidam exquisite: illud autem non laudatur, nisi enitescat candori immixtus rubor. GAL. Atqui illa ego mere candida tamen amatorem vel istum habeo; at vestrum nulla est, quam seu pastor, sive nauta, seu portitor laudet. Polyphemus autem & aliis rebus excellit, & musicus est.

4. DOR. Tace, Galatea; audivimus illum canentem, quando comessatum ibat nuper ad te: ita mihi Venus sit propitia, ut asinus aliquis rudere fuit visus: tum ipsa lyra qualis! cranium cervi nudum carnibus; cornua quidem quasi manubria erant, quibus quum jugum addidisset, atque alligasset nervos, quos nulla clavicula tetenderat, modulabatur agreste quiddam & absonum, dum aliud ipse vociferaretur, aliud lyra subsonaret. Itaque ne continere quidem risum poteramus in amatorio isto cantico: nam Echo multum aberat, ut respondere ipsi vellet, tam garrula, rugienti; sed pudebat eam, si visa fuisset imitari asperum cantum & ridiculum.

5. Imo

a Ἐπιπρέπῃ] ἐπιπρέπει O. b Κἂν τοῦτον ἔχω] ἔχω τοῦτον. O. Pro κἂν *J.* & Marg. *Aldi.* καὶ. c Ὁ δὲ] ὁ δέ γε O. d Βρυχωμένῳ] Cunctae Edd. βρυχομένῳ male: est enim a βρυχάομαι.

48. Κόλλοπι] Ἥλῳ τῷ κιθάρας. *V.*

33. Εἴποτε γαλήνη εἴη] Apud *Theocrit.* Eid. VI, 35. Cyclops: Ἦ ῥᾳδίως ἐς πόντον ἐσίδοιτον ἅπας δὴ γαλάνα· dubito an *Noster* eo respexerit: modo certe, ubi nihil in Galatea, quod jure laudaret, habuisse Polyphemum adseverat Doris, praeter candorem, tum ipsum Galateae nomen, tum illud *Theocriti* cogitavit Eid. XI, 20. Λώστερα πάντας ποτιδεῖν· quod *Ovidius* ingenio suo magis confisus, quam imitandi successu, paulisper immutavit, *Mollior & cygni plumis & lacte coacto.* Qui Galateae toti, ejus utique lacertis convenit candor: tales pinxisse *Valerium Flaccum* omnino mihi persuadeo I, 135. *Hanc Dynope, Dotoque soror, laetataque fluctu Prosequitur niveis pariter Galatea lacertis:* *Antra petens Siculo revocat de litore Cyclops:* nam quod cum Codicibus Edd. habent, *nudis*, nihil aliud est, quam nudum epitheton, nullaque venustate Galateae lacerto exornans. Tum *Antra petens* ita distinxi, ut copulandum sit cum Cyclope, quod *Pius* satis recte explicuit: miror aliter fuisse visum *N. Heinsio*, Viro sagacissimo. *T H.*

44. Ἀφροδίτη φίλη] Leg. Ἀμφιτρίτη, ut Reviv. c. 47. Cætera ex *Theocr.* Potuisset retineri Ἀφροδίτη sed verius est marinas nymphas aliud dixisse. *J. B.*

45. Οἵα;] Facili medicina, sic interpungendo, credo sanatum locum: cui geminum si requiras adi *Philops.* c. 25. *M. du S.*

Οἵα!] *Graevius* ad Θ. Δ. VII. legendum esse statuit accentu mutato, αὐτὴ δὲ ἡ πηκτὶς οἵα κρανίον ἐλάφου quod interpretatur: *ipsa lyra solummodo erat cranium cervi.* Vellem hinc manum Vir egregius abstinuisset: diu nobis erit expectandum interea dum locutionem esse Graecam probet; ne dicam, parum concinne voculam, quae propria sit poetis, in orationem prosam intrudi. Recte, quod & ipse jam pridem viderat, Doctiss. *M. du Soul* sola distinctione nativum huic loco lumen reddidit. Apud *Theocritum* & *Philostra-*

5. Imo ferebat etiam amabilis iſte in ulnis ludicrum, urſæ catulum, hirſutia ſibi plane ſimilem. Quis non invideat tibi, Galatea, talem amatorem? GAL. Quin ergo, Dori, monſtra nobis tuum, formoſiorem ſcilicet, ac doctius canentem, quique cithara ludere melius ſciat. DOR. At amator quidem nullus eſt mihi; neque me amabilem eſſe arroganter præ me fero: talis autem, qualis eſt Cyclops, fœtidum alarum odorem ſpargens, tanquam hircus, crudivorus, ut ajunt, & cibum capiens, qui eo deferuntur, hoſpites, tibi eveniat, tuque mutuum ames illum.

Ἔφερε δὲ ὁ ἑπέρας ⟨ϑ⟩ ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀθυρμάτιον ἄρκϐε σκύλακα, ᾧ τὸ λάσιον αὐτῷ προσεοικότα. τίς ἂν οὖν φθονήσειέ σοι, ὦ Γαλάτεια, τοιούτῳ ἐρᾶσθαι; ΓΑΛ. ἀλλ' ἔχει σοὶ, Δωρὶ, δεῖξον ἡμῖν τ' σεαυτῆς, καλλίω δηλονότι ὄντα, καὶ ᾠδικώτερον, ᾧ κιθαρίζειν ἄμεινον ὑπερᾴδοντα. ΔΩ. ἀλλ' ἐραστὴς μὲν οὐδεὶς ἔστι μοι, οὐδὲ σεμνύνομαι ἐπέρασος εἶναι. τοιοῦτος δὲ, οἷος ὁ Κύκλωψ ἐστὶ, κινάδρας ἀπόζων ὥσπερ ὁ τράγος, ὠμοφάγος, ὡς φασι, ᾧ σιτούμενος τοὺς ὑποδεχομένους τοὺς ξένους, σοὶ γένοιτο, ᾧ σὺ ἀντερῴης αὐτῷ.

II.

CYCLOPIS ET NEPTUNI.

ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

C Y C.

1. PAter, qualia ſum paſſus ab illo ſcelerato hoſpite, qui, quum inebriaſſet, excaecavit me dormientem aggreſſus. NEP. Quis iſta, Polypheme, eſt

K Τ Κ.

Ὦ Πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ ϑ καλαράτου ξένου· ὃς μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, κοιμωμένῳ ὑποχειρήσας. ΠΟ. τίς δὲ ὁ ταῦτα

ſtratum fiſtula canit Cyclops: *Naſo*, *Sumtaque arundinibus compacta eſt fiſtula centum*: ne ſcilicet ad corporis modulum longus junctarum tot arundinum ordo non reſponderet; quibus tamen ſi vel mediocriter ludere ſcivit Polyphemus, artificem eum habuero non vulgarem. Citharam huic monſtro tradiderat *Philoxenus*, teſte *Schol. Ariſtoph.* ad Pl. v. 290. iſtiusmodi forte, qualem hic irridet *Lucianus*. *T.H.*

48. Κέλλωσι] Id eſt, *clavicula*. *F.G.*

50. Ἄλλο δ' ἢ λύρα ὁ.] V. Anacr. *Od.* I. *M. du S.*

57. Ἀθυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα] Vid. *Paul. Leopard.* Emend. II. c. 6. Ἀθύρματα non tantum catuli Melitaei, atque ejus generis animalia oblectamenti cauſa delicatius habita, ſed & Deorum ἀθύρματα, quibus ſibi conſecratis delectari putabantur. Polyphemi formam urſi decebant, ludicrum venuſtiſſimum; ingenium, quod eos non ſibi, ſed dominae Galateae ſervaret. Apud *Theocrit.* Eid. XI, 41. — τρίφω δέ τοι ὕδατα πίσσας, Πάσσας ἀμπώτιδος, ᾧ σκύμνους τέσσαρας ἄρκτου. In *Ovidii* Metam. XIII, 834. perquam facete: *Inveni geminos, qui tecum ludere poſſint*, (expreſſit ἀθύρματα) *Inter ſe ſimiles vix ut dignoſcere poſſis, Villoſae catulos in ſummis montibus urſae; Inveni, & Dominae, dixi, ſervabimus iſtos.* Unum urſi catulum, quem in ulnis ferret, ſufficere putavit *Lucianus* ſuos ſine dubio ſecutus auctores. Tum καὶ minus opportune poſitum: ſcripſerat *Noſter*, κατὰ τὸ λάσιον &c. Saepe λάσι⟨ϑ⟩ in hoc dialogo Polyphemus; neque diſſitetur ipſe apud *Theocritum*, Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ δοκέω λασιώτερ⟨ϑ⟩ ἦμεν. Illum ego verſiculum ab ea ſede, quam in Edd. mihi ſaltem viſis occupat, retractum immigrare jubeam poſt verſum tertium & trigeſimum, ubi melius ſententiae ſerviat; nam quo loco nunc haeret, viciniam plane conturbat. In *Philoſtrati* Cyclope Icon. II. c. 18. multa ſunt ſimilia. Prope finem dialogi cur non, κινάδρας ἀπόζων, ὥσπερ οἱ τράγοι; *T.H.*

Ibid. Ἄρκτου σκύλακα] Vide omnino *Theocritum* Id. XI, 41. Sed & totum perlege venuſtiſſimum poematium huc apprime faciens. *Ovid.* Met. XIII. 834. *M. du S.*

64. Κινάδρας ἀπόζων] Sic philoſophus Lucianeus κινάδρας ἀναθύμους Dial. M. X. § 8. Sic κινάδρας ἀπόζοντα, Dialog. ἑταιρ. Κινάδρας, δυσωδῶν τ' τράγων. *Heſych.* Interpr. *Ariſtophan.* ad illud Plut. Αἰγῶν τι κιναδρώτερον μέλος, vult etiam κινάδρων eſſe τ' μαχαλῶν δυσωδίαν.

Valle ſub alarum trux habitare caper.

κινάδρας. *Catull.* *J.B.*

68. Ὦ Πάτερ] Hic Dial. ex Homero. *J.B.*

τα τολμήσας, ὦ Πολύφημε; ΚΥ. τὸ μὲν πρῶτον ΟΥτιν ἑαυτὸν ἀπεκάλει· ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη. ΠΟ. οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον· ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, ὅδε πάνυ εὐθαρσὴς ὤν.

ΚΥ. Κατέλαβον αὐτὸν τοῦ ἄντρου, ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας, πολλοὺς τινας, ἐπιβουλεύοντας δηλονότι τοῖς ποιμνίοις· [a] ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα (πέτρα δὲ ἦν μοι παμμεγέθης) καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα, ἐναυσάμενος ὁ ἕφερον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὑτοὺς πειρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινας, ὅσους εἰκὸς ἦν, κατέφαγον λῃστὰς ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πανουργότατος ἐκεῖνος, εἴτε ΟΥτις, εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πιεῖν φάρμακόν τι ἐγχέας, ἡδὺ μέν, καὶ εὔοσμον, [b] ἐπιβουλότατον δὲ, καὶ ταραχωδέστατον· ἅπαντα γὰρ εὐθὺς ἐδόκει μοι περιφέρεσθαι πιόντι, καὶ τὸ σπήλαιον

ausus? CYC. Initio semet Utin appellitabat: at postquam effugit, extraque teli jactum erat, Ulyssem sibi nomen esse dixit. NEP. Novi, quem dicas, Ithacensem illum: ex Ilio domum revehebatur. Quomodo tamen ista patravit, qui haud valde forti sit animo?

2. CYC. Deprehendi in antro a pastu reversus aliquam multos, insidiantes nimirum gregibus: ubi autem opposui januæ operculum (hoc saxum mihi est ingens) ignemque feci succensa, quam ferebam arbore a monte, id agere videbantur, ut absconderent sese. Tum ego correptos eorum quosdam, ut æquum erat, commanducavi, quippe latrones: ibi vaferrimus ille sive Utis, sive Ulysses, dat mihi bibere medicamentum infusum, suave quidem, & odoris boni, sed idem insidiosissimum ac turbulentissimum: etenim cuncta statim videbantur mihi circumagi, hoc potu hausto, ipsaque spelunca sursum deorsum verte-

a Ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα] ἐπεὶ δὲ ἔθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα. Sic priores Edd. b Ἐπιβουλότατον] Ita G. P. J. V2. ἐπιβουλευτότατον priores Edd.

73. Ἔξω ἦν βέλους] *In tuto, citraque periculum.* Hoc proverbium frequens est apud *Lucianum* in Vot. in Baccho, in Dial. Ven. & Cupidinis. G.C.

79. Ἐπεὶ δὲ ἔθηκα] Lege, ut bene Codex antiquus prae se fert, ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα. Dein idem liber procul dubio rectius pro vulgato ἐπιβουλευτότατον, scribit ἐπιβουλότατον sic & apud *Synes.* ἐπιβουλότατα: sed alibi quoque apud *Lucianum* hoc vocabulum occurrit, nusquam, si recte memini, ἐπιβουλευτὸς sed ἐπιβουλὸς non infrequens est Graecis scriptoribus. J.G.G.

Ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα] Restituendam putavi Gr. Cod. lectionem tum alias ob causas, tum propterea maxime, quod illud ἐπιτιθέναι Homericum sit Od. I, 240. Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρὸν μέγαν ὑψόσ' ἀείρας· mox, πέτρῃ ἐπέθηκε θύρετρα. v. 313. Ῥηϊδίως ἀφέλοιεν θυρὸν μέγαν. αὐτὰρ ἔπειτα Ἀψ ἐπέθηκ', ὡς εἴ τε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη. Ἐπιτιθέναι de claudenda janua Graecis usitatum, τιθέναι non item. Τὸ πῶμα (in πτῶμα non ipsas membranas, sed *Graevii* manum aberrasse suspicor) quod ad exitum antri fuit admotum, θυρὸν *Poeta* vocat, qua de voce, quae postmodum in aliam longe significandi ditionem migravit, multa Grammatici. T.H.

88. Ἐπιβουλότατον] Agnoscunt hanc scripturam Ed. J. Mſ. Gr. & P. sic scribitur etiam sub *Tim.* c. 33. In vulgatis ἐπιβουλευτότατον. utrumve apud Xenoph. legitur nempe ἐπιβούλευτον. Cyrop. VIII. p. 130, 37. & 388, 24. δυσπιβ— *M. du S.*

Ἐπιβουλότατον] Quem tibicinem huic voci solum suppositum fuerat *H. Stephanus*, intervertunt libri veteres offerendo ἐπιβουλότατον. Est quidem in compositis ἐπιβάλλω per sane quam familiare: *Xenoph.* K. Π. VIII. p. 130. v. 37. ὡς εὐεπιβουλοτέρας ταύτης οὔσης (τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς) Ἱππ. p. 561. v. 42. δυσεπιβουλότεροι εἰσὶν ἀφανεῖς ὄντες· de Ages. p. 388. v. 24. ubi cumulata videas ejusmodi vocabula: νομίζων τὸ τοῦ τοιούτου τό, τε ἀτρεμὲς καὶ ἀνεπιπλητότατον καὶ ἀθεμβητότατον καὶ ἀναμαρτητότατον καὶ δυσεπιβουλότατον εἶναι. *Synes.* de Regn. p. 13. A. τίς δὲ ἰδιώτης καὶ μικρὰ πράττων ἀδιάστροφός τε καὶ ἀνεπιβουλευτότερος Ἰκαίου βασιλέως &c. Verum extra compositorum hanc formam simplex ἐπιβάλλειν reperire non dabitur; quod in quamplurimis aliis usu venit. Si quis θορυβητὸς, ἀμαρτητὸς, quorum in *Xenophonte* composita vidimus, ostenderit, illi per me licebit in *Lucianum* revocare ἐπιβουλευτότατον. Interim nihil alienum me facturum existimavi, si certissimae fidei verbum scriptori nostro redderem: in Tim. p. 173. v. 39. τὸ κάμιγον τοῦτο ἐπιβουλότατον κτῆμα ὁ πλοῦτος. *Stob.* e *Dione Chrys.* Ἀμφοῖν κακὸν καὶ ἐπιβουλότατον. Idem Or. X. p. 144. D. ὡς ἴχθυσιν ἐπιβουλότατον. T.H.

93. Ἀποξύσας τὴν μοχλὸν] Ex *Budaeo H. Stephan.* in Th. L. Gr. T. II. p. 1134. Ἀποξύω, *extenuo, derado, acuo.*

cebatur; nec amplius omnino apud me eram; denique in ſomnum devolutus ſum. Ibi ille, raſo ad acuendum vecte, & ambuſto inſuper, lumine me privavit dormientem: ex eoque tempore cæcus ſum tibi, Neptune.

3. NEP. Quam tu altum obdormiviſti, fili, qui non exſilueris, dum oculus effodiebatur. Ulyſſes autem quo pacto effugit: nam, ut mihi quidem certo perſuadeo, non potuit amovere petram a janua. CYC. Imo ipſe abſtuli, ut magis eum caperem exeuntem: nam quum conſediſſem juxta januam, venabar manibus expanſis, ſolas prætermittens oves ad paſtum, præcipiensque arieti quæcumque par erat illum facere pro me.

4. NEP. Intelligere mihi videor ſub iſto latentem eum clam egreſſum fuiſſe. Quin tu ceteros Cyclopas quanto poteras clamore advocaſſes adverſum eum. CYC. Convocavi, pater & venerunt: ſciſcitati autem inſidiatoris nomen, ubi ego dicebam Utin eſſe, atra me bile percitum ducentes confe-

αὐτὸ ἀνεῤῥέφειο, χ᾽ ὡς ἔτι ἄλως ὢν ἐμαυτῷ ἤμεω· τέλ@ δὲ ἐς ὕπνον καλεσπάδην. ὁ δὲ, ἀπξύσας τ᾽ μοχλὸν, χ᾽ πυρώσας γε προσέτι, ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα· χ᾽ ἀπ᾽ ἐκείνε τυφλός εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον.

ΠΟ. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὃς οὐκ ἐξέθορες μέλαξὺ τυφλεμένος. ὁδ᾽ ἂν Ὀδυσεὺς πῶς διέφυγεν; ὡ γ᾽ ἂν εὖ οἶδ᾽ ὅτι ἐδυνήθη ἀποκινῆσαι τ᾽ πέτραν ἀπὸ τ᾽ θύρας. ΚΥ. ἀλλ᾽ ἐγὼ ἀφεῖλον, ὡς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιόντα· χ᾽ καθίσας πρὸ τ᾽ θύραν ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνα παρεὶς τὰ πρόβατα ἐς τ᾽ νομὴν, ἐντελάμενός τῷ κριῷ, ἐπόσα ἐχρῆν πράτ]ειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμέ.

ΠΟ. Μανθάνω ὑπ᾽ ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθεν ὑπεξελθών σε· ἀλλὰ τὺς ἄλλυς γε Κύκλωπας ἔδει βοηθῆσαι ἐπ᾽ αὐτόν. ΚΥ. συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, χ᾽ ἦλον. ἐπεὶ δὲ ἤροντο τ᾽ ὀπιθεν εύοντ@ τὸ ὄνομα, κἀγὼ ἔφην ὅτι ΟΥΤΙΣ ἐστὶ, μελαγχολᾶν οἰηθέν-

c Γε] Deeſt in P. d Καθίσας] καθήσας F. cujusmodi typorum peccata in ea Ed. occurrunt plura, ut in initio hujus dialogi μισθήσας pro μισθύσας, non digna ſane, quae commemorentur.

97. Ἐξέθορες] Ἐξεπήδησας G.

acuo. Lucianus, ὁ δὲ ἀπξύσας τ᾽ μοχλὸν & πυρώσας γε προσέτι, κατετύφλωσε μι καθεύδοντα. Quibus addit de ſuo, *ſed videndum eſt an* ἀπξύω *poſſit etiam pro* ἀποξύω *accipi, id eſt, acuo*: quidni? modo poteſtate ſecundaria, *deradendo*, quemadmodum in lignis fieri debet, *exacuo*. Vereor tamen, quanquam lectioni vulgatae controverſiam non moveo, ne *Lucianus* reliquerit ἀποξύσας ab *Homero* ſumtum Od. I, 326. — ἀποξύνας δ᾽ ἐκέλευσα· mox: — ἐγὼ δ᾽ ἐθέσπισα ὡδέ]ειας Ἄκρον, ἄφαρ δὲ λαβὼν ἐπυράκτιον ἐν πυρὶ κηλίῳ· *Euripid.* Cycl. v. 455. Ὃν φασγάνῳ τῷ δ᾽ ἐξαποξύσας ἄκρον Εἰς πῦρ καθίσω — Illud *Homeri* ἐθέσπισα *Scholiaſtes* interpretatur: ἀποξύνας· tum ἐπυράκτιον, ἐπύρωσας εἰς τὸ δυλὸν ποιῆσαι. Diſtinctionem, quae perperam in nonnullis Edd. poſita *Benedictum* deceperat, recte collocavit *Budaeus*: ceterum unde promſerit κατετύφλωσε, quod in earum Edd. quas tractamus, nulla comparet, equidem ignoro: *Stephanus* certe verbum iſtud compoſitum, tametſi probae notae, in Theſauro nusquam recenſuit. *T. H.*

Ibid. Μοχλὸν] *Palo, Virgil.* AEn. III. — & *telo lumen terebramus acuto.* *G. C.*

Ibid. Πυρώσας γε, προσέτι ἐτύφλ.] Καὶ πυρώσας γε προσέτι, ἐτύφλ. *Exacuto vecte & praeterea igne ſuccenſo.* Sic eſt interpungendum & vertendum. *J. C.*

2. Καὶ καθίσας] Uſque ad μόνα aberant a Mſ. *J. B.*

6. *Μανθάνω ὑπ᾽ ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθεν*] Sic inepte diſtinguit haec editio ex Salmurienſi; at debebat μανθάνω, ὑπ᾽ ἐκείνοις ὅτι γε ἔλ. *J. G.*

Μανθάνω ὑπ᾽ ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλ.] Haec interpunctio, qua Fl. caret, a poſterioribus eſt profecta: ſi quid eſſet in ea momenti, debuerat ſcribi: *μανθάνω ἐκ᾽ ἐκείνων, ex iis, quae narras, intelligo.* Ut *Gronovius* voluit, ita plane V2. & ferri poteſt, ὑπ᾽ ἐκείνοις, ſcilicet προβάτοις· ſed potius habuero, ὑπ᾽ ἐκείνου, nimirum κριῷ, ut *Homero*, cujus paene verba Lucianus expreſſit, ſit conſentaneum: vid. Od. I, 444. *Nonnus* ſive *Maximus* Σοφ. Ις. ad *Gregor. Nazianz.* Stel. II. p. 172. διέθρασε δὲ μισθύσας τ᾽ Κύκλωπα, χ᾽ τυφλώσας αὐτὸν, χ᾽ ὑπὸ τὸ ἴριον ἑὸς κριῦ κατακρεμάσας ἑαυτὸν, χ᾽ ἐξελθὼν σὺν τῷ κριῷ ὕστις ἀπέφα. *T. H.*

οἰηθέντες με, ὤχοντο ἀπιόντες. ἕτω κατεσοφίσατό με ὁ κατάρατος τῷ ὀνόματι. καὶ ὃ μάλιστα ἠνίασέ με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, [a] οὐδ' ὁ πατὴρ, φησὶν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεταί σε. ΠΟ. θάρσει, ὦ τέκνον, ἀμυνῶμαι γὰρ αὐτὸν, ὡς μάθῃ ὅτι, εἰ καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδύνατον, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων, τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, ἐπ' ἐμοὶ πρόσεστι· πλεῖ δὲ ἔτι.

stim abierunt: sic me circumventum detestabilis ille decepit nomine: quodque maximo mihi fuit dolori, etiam exprobrato mihi oculi damno, ne pater quidem, inquit, Neptunus sanabit te. NEP. Bonum animum habe, fili; ulciscar ipsum, ut discat, quamvis cæcitati oculorum mederi non possim, fortunam tamen navigantium, ut servem eos aut perdam, in mea esse potestate: navigat autem adhuc.

III. AL-

[a] Οὐδ' ὁ πατήρ] Od. I, 525. Ὡς οὐκ ὀφθαλμὸν γ' ἰήσεται οὐδ' Ἐνοσίχθων.

19. Τὸ σ. αὐτ. κ. ἀπολλύναι] Haec male cohaerent, & subaeratum quiddam tinniunt; neque adeo dubito, quin primum in margine a studioso lectore adpicta deinde perrepserint in contextum orationis. Laborant itidem ἐπ' ἐμοὶ πρόσεστι si scriptum foret, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ ἐστι, *mea in manu ac potestate fortuna navigantium est*, nihil ultra desideraremus. Ἐμοὶ πρόσεστι, abjecto ἐπὶ, satis quidem Graecum, verum ad sententiam hujus loci neutiquam opportunum: nec fieri tamen potuisse non credas, ut ex utraque lectione varia vulgaris illa fuerit conflata. Nihil tamen expeditius arbitror, quam ut πρὸς ortum putetur ex πάντως, cujus in vetustis libris tale est scripturae compendium πᾶτως. Ergo vel genuinum erit, vel *Luciano* saltem non indignum: τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ πάντως ἐστι· horum sensum ut explanaret, addidit aliquis, τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, quae nunc dilucide patet quam sint nullius pretii, si quadratae orationi interjiciantur. *T. H.*

21. Τί τοῦτο &c.] Hic secutus est poëtarum fabulas, qui Arethusam venatricem Dianae comitem fuisse tradunt, ab Alpheo adamatam; cui quum ille vim adhibere pararet, eaque effugere non posset, Dianae miseratione in fontem sui nominis esse conversam', occultissimisque meatibus & per subterraneos cuniculos, ne amatoris undis pollueretur, in Siciliam usque fugisse, tandemque in ea parte Syracusanae urbis, quae Ortygia dicitur, magna aquarum vi erupisse, Alpheumque amatae Nymphae desiderio eodem esse insecutum. *Virgil.* III. AEn.

— Alpheum fama est huc Elidis amnem
Occultas egisse vias subter mare, qui nunc
Ore Arethusa tuo Siculis confunditur undis.

Verum haec fabulosa esse constat, quum Alphei aquae nusquam absorbeantur, ut docet *Strabo* lib. VI. ejusque ostium manifeste videatur inter Ichthyn promontorium & Haliartum oppidum. Caeterum fabulam Alphei & Arethusae refert *Ovid.* Metam. V. & *Lucanus* ejus meminit in III.

— — Populisque per aequora mittens
Sicaniis Alpheus aquas — —

Silius Ital. lib. XIII.

Hic Arethusa suum piscoso fonte receptat
Alpheon, sacrae portantem signa coronae.

Sed longe venustissime *Papinius* in Epith. Stell. & Viol. v. 203.

— — Tumida sic transfuga Pisa
Amnis in externos longe flammatus amores
Flumina demerso trahit intemerata canali.
Donec Sicanios tandem perlatus anhelo
Ore bibat fontes. Miratur dulcia Naïs
Oscula, nec credit pelago venisse maritum. G. C.

Τί τοῦτο] Mirum est quod de Alpheo flumine narrat *Achill. Tat.* lib. I. ὅταν δὲ ἡ τῶν Ὀλυμπίων ἑορτὴ, πολλοὶ μὲν εἰς τὰς δίνας τοῦ ποταμοῦ καθιᾶσιν ἄλλα καὶ ἄλλα δῶρα, ὁ δὲ εὐθὺς πρὸς τὴν ἱερομηνίαν κομίζει, καὶ ταῦτά ἐστιν ἤδη ποταμοῦ. *J. B.*

Τί τοῦτο, ὦ Ἀλφειέ;] Multa notari poterant, quae diligentiam aliorum effugerunt; sed contenti erimus indicio *Ph. Cluverii*, qui Sic. Ant. p. 156. 157. quicquid fere ad hanc fabulam a veteribus est traditum, pro solita sedulitate studiose collegit. Quae plurimis est Arethusa, Dianam nonnulli dixerunt: insignem enimvero temeritatem fluvii cum maximis minime comparandi, qui tam nobiles nuptias & supra sortem suam sperare fuerit ausus! Vide *Schol. Pindar.* ad N. A, 1. quod si habuisset in promtu *Fulv. Ursinus* in Virg. cum Gr. Scr. C. p. 275. cavisset sibi, ne Telesillae versum apud *Hephaest.* p. 36. Ἄ δ' Ἄρτεμις, ὦ κόραι, Φύγοισα τὸν Ἀλφέον, mutatum iret in Ἄ δ' Ἀρέθουσ', ὦ κόραι. Ἀλφειάς vel Ἀλφειᾶτα Dianae cognomen, de quo *Is. Casaubon.* Anim. ad *Athen.* VIII. c. 7. *T. H.*

Ibid. Ἀλφειὸ] Alpheus fluvius in Elide Peloponnesi regione, per quam funditur, quem *Pausanias* lib. V. tradit occultis meatibus subter mare labi, & in Arethusam Siciliae fontem desinere. *Suidas* multo luculentius ejusdem fluminis naturam, cursum & αὔξησιν describit. *G. C.*

22. Οὔτε ἀναμίγνυσαι.] V. *Philostr. Imag.* p. 812. & *Pausan.* Ἠλιακ. oraculum Apollinis in eam rem af-

fe-

III.

ALPHEI ET NEPTUNI.

ΑΛΦΕΙΟΥ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

N E P.

1. QUid hoc est rei, Alphee? solus aliorum illapsus in pelagus nec commiscueris salo, ut quidem mos est fluviis omnibus, nec requiescis te diffusus; sed per mare concretus, ac dulci servato liquore, non permixtus præterea purusque properas, nescio quo pacto in profundum te demergens, ut gaviæ solent & ardeæ: & videris emersurus alicubi, teque denuo in lucem prolaturus. A L P. Amatorium hoc quiddam est, o Neptune: quare ne arguas: amore captus enim & tu fuisti sæpius.

Π Ο Σ.

Τί τοῦτο, ὦ Ἀλφειὲ, μόνῳ τ' ἄλλων ἐμπεσὼν εἰς τὸ πέλαγος ὅτε ἀναμίγνυσαι τῇ ἅλμῃ, ὡς ἔθος πολλοῖς ἅπασιν, ὅτε ἀναπαύεις σεαυτὸν ἀφχυθείς, ἀλλὰ ἀφ' ἁλὸς θαλάττης ξυνεστὼς, καὶ γλυκὺ φυλάττων τὸ ῥεῖθρον, ἀμιγὴς ἔτι καὶ καθαρὸς ἐπείγῃ, οὐκ οἶδ' [b] ὅπου βύθιος ὑποδὺς, καθάπερ οἱ λάροι καὶ ἐρωδιοὶ; καὶ ἔοικας ἀνακύψειν ποθ', καὶ αὖθις ἀναφαίνειν σεαυτόν. Α Λ. ἐρωτικόν τι τὸ πρᾶγμά ἐστιν, ὦ Πόσειδον, ὥστε μὴ ἔλεγχε. ἠράθης δὲ καὶ αὐτὸς πολλάκις. ΠΟ.

[b] Ὅπου] ὅποι *J. V2.*

ferentem. p. 153. *M. du S.*

24. Οὔτε ἀναπ.] Ex Ed. Salm. male distinctum puto ἤτι ἀναπαύεις, σεαυτὸν ἀφχυθείς, quum rectius non distinguatur ab *Bourdelotio*. Neque sane id potest notare *neque diffusis aquis te ipsum cohibes*; nam qui se diffundit, quomodo is se cohibet? sed *diffusus te reficis*. Ludit enim in notione & Græci verbi ἀφχυθῆναι & Latini *diffundere*, nempe pro exhilarare. Quæ tota est elegantia hujus loci. *J. G.*

Ἀναπαύεις σεαυτὸν ἀφχυθείς] *Gronovio* remittimus acumen illud quæsitum in ἀφχεῖσθαι, quod si *Luciano* potuisset in mentem venire, multo minus elimata forent, quam nunc sunt, ejus scripta. Non alia τῷ ἀφχεῖσθαι est potestas, quam quæ Geographis, ubi de fluminibus in mare labentibus habetur sermo, familiarissima: *Strab.* VI. p. 416. B. de hoc ipso Alpheo: τό, τε ἀφ' τοσοῦτον πόρου συμμένειν τὸ ῥεῦμα τῷ ποταμῷ μὴ ἀφχεόμενον τῇ θαλάττῃ &c. παυσιλεῶς μυθῶδες. V. p. 325. C. Padus ἀφχεόμενος εἰς πολλὰ μέρη κατὰ τὰς ἐκβολάς. Tum συμμένειν in *Strabone*, quod *Luciano* ξυνεστηκέναι ἀμιγὴς itidem, quum de Alpheo loquuntur, frequens: ἐντεῦθεν δύπτειν κατὰ γῆς ῥεῖθρον μέχρι τ' Σικελίας ἀμιγὴς τῇ θαλάττῃ ἀφχῶζον τὸ πότιμον ὕδωρ. *Strabo. Liban.* T. I. p. 4. A. φυλάττων ἀμιγὴς ἐν θαλάττῃ τὸ ῥεῖθρον. perquam elegantem orationis figuram hinc traxit T. II. p. 345. A. qui Ionen in Syria condiderunt Argivi μετ' εὐδαιμονίας ἁπάσης ᾤκουν ἐν μέσῃ τῇ βαρβάρῳ πόλει Ἑλλάδα, παρεχόμενοι δὲ τηρήσασιν τὸ ἦθος καθαρὸν ἐν τοσαύτῃ νόσῳ τῇ κύκλῳ, κατὰ τ' ἐπ' Ἀλφειῷ γενηθέντα μῦθον, ὃς ἐκ Πελοποννήσου πρὸς Σικελίαν ἄγει τ' ποταμὸν ἀφ' θαλάσσης μέσης ἀπομιγῆ πρὸς τὴν θάλατταν. *T. H.*

27. Οὐκ οἶδ' ὅπου] Hoc Neptunum præterire non poterat maris universi dominum: quapropter malim, οὐκ οἶδ' ὅπως. Ἀναφαίνειν retinui: multis enim doceri potest exemplis, quæ alibi proferentur, juncta per copulam καὶ verba non semper temporibus concordare. Mox suspectum mihi est ἐλεγχε· nihil in Neptuni verbis, quod criminationem ullam redoleat: tale quiddam potius requiritur, quale ad finem est hujus dialogi, ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον· id enim aegre videtur ferre Alpheus, Neptunum molesto colloquio sua gaudia morari: tu me properantem, ait, certe debebat, ne interpelles; nosti mores amantium & festinationem, ut qui saepe jam eodem igne contabueris. *T. H.*

28. Οἱ λάροι] *Larum Gaza* vertit *gaviam*, cujus mentionem facit *Plinius* inter maritimas & aquaticas halcyonem & mergum X. c. 32. Idem c. 74. ejusdem libri, *aquaticae anates & gaviae*. Λάροι latine quidem commode reddi non posse dicit in *Lexico Rhetorum Eruscum*. *G. C.*

Ibid. Ἐρωδιοὶ] Aves, quarum tria genera ponuntur ab *Aristot.* Haec avis urinatur, sicut & λάρος. *G. C.*

29. Ἀναφαίνειν σεαυτόν.] Filum orationis persuadet omnino Lucianum scripsisse ἀναφανεῖν. *Nescio ubi, sicut gaviae & ardeae, demersus in profundum, alicubi videris emersurus, teque ipsum rursus exserturus.* *J. J.*

Ἀναφανεῖν] Cl. *Jensii* emendationem in textum recipere visum est. *M. du S.*

ΠΟ. γυναικὸς, ὦ Ἀλφειὲ, ἢ νύμφης ἐρᾷς, ἢ καὶ τῶν Νηρηίδων αὐτῶν μιᾶς; ΑΛ. οὐκ· ἀλλὰ πηγῆς, ὦ Πόσειδον. ΠΟ. ἡ δὲ, ᾧ σοι γῆς αὕτη ῥεῖ. ΑΛ. νησιῶτίς ἐστι Σικελὶς καὶ Ἀρέθουσαν αὐτὴν καλοῦσιν.

ΠΟ. Οἶδα οὐκ ἄμορφον, ὦ Ἀλφειὲ, τὴν Ἀρέθουσαν, ἀλλὰ λιμνώδης τέ ἐστι, καὶ λιμνὴ καθαρῷ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕδωρ ὑπιπτέπει ταῖς ψηφῖσιν, ὅλον ὑπὲρ [a] αὐτῶν φαινόμενον

NEP. Mulierem, Alphee, an nympham amas? anne magis Nereïdum ipsarum unam? ALP. Nequaquam; sed fontem, Neptune. NEP. Hic tamen ubi terrarum tibi fluit? ALP. Insularis est Siculus: Arethusam vocitant.

2. NEP. Novi sane non invenustam, Alphee, Arethusam: imo enim est pellucida, puroque solo scaturit, & aqua lapillis illudens nitet, totaque super eos appa-

ret

a Αὐτῶν] αὐτὰς *J. V2.* Marg. *AIW.* quod praetulero.

34. Ἡ δὲ ᾧ σοι γῆς αὕτη (πηγὴ) ῥεῖ;] Manifestum est, quandoquidem ἡ δὲ idem significat, quod αὕτη, postremum illud redundare, orationemque satis potuisse subsistere hoc modo, ἡ δὲ, ᾧ σοι γῆς ῥεῖ; Longe tamen abest, ut hic aliquid resecandum, quamlibet redundans, arbitremur; quin istiusmodi pleonasmus & elegans & frequens est. Sic infra in Cataplo, ubi Megapenthes, ab assentatoribus suis venenato poculo interemptus, & Clotho apud inferos colloquuntur, Clotho ait, τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθὲν, ἐκεῖνο δηλαδὴ κατέκειμψέ σε. Patet τὸ ἐκεῖνο redundare; nam sine hoc sensus est plenissimus, *Ultimum enim tibi datum poculum te huc demisit.* In de Saltatione: Τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς (ὀρχήσεως) καὶ τὸ τελεώτατον καρπὸν ἀσπερ νῦν μάλιστα εἰς τὸ ἀκροτελεῖον ἀποτετέλεσται, τοῦτο νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται. Et hic τοῦτο abundat; sufficit namque si ita intelligas, *Saltationis vero florem, & fructum absolutissimum, qui nunc cum maxime ad summam perfectionem venit, oratio nostra nunc persequitur.* In de Dea Syria, Ἄλλοι δὲ, Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τὰ δὲ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστὶ, ταύτην καὶ τόδε τὸ ἱρὸν ἱδρύσασθαι νομίζουσι. Hic quoque redundat ταύτην· hac enim ratione constat oratio, *Alii vero Babyloniam Semiramidem, cujus sane multa opera in Asia sunt, hoc etiam templum sacrasse existimant.* Sic in Cynico: Ὑμεῖς δὲ, τῇ δὲ ἁπλησίαν τὴ, καὶ ἀμφασίαν ἁρπάζοντι πάντα, τούτῳ μάλιστα ἔοικατε. Omnino & hic non requiritur τὸ τούτῳ ad sensum, qui sine illo satis foret concinnus, *Vos autem maxime similes estis homini, per inexplebilem cupiditatem & intemperantiam omnia diripienti.* Quid plura ex Nostro loca adscribam? AElianus quoque non raro eamdem amat redundantiam. Sic lib. XII. Ποικιλ. 19. Τὴν ποιότητα Σαπφὼ τὴν Σκαμανδρονύμου θυγατέρα, ταύτην καὶ Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος σοφὴν ἀναγράφει. Planum est, omisso τῆν, ταύτην, nihil de sensu detrahi. Sic lib. XIII. cap. 1. de Atalanta, φυγεῖν ἐθέλουσαν, ἀλλ' ἐνταῦθα μέ τοι οὐκ ἂν τις αὐτὴν κατέλαβε. Si & hic simpliciter dicamus τὸ, αὐτὴν redundare, nihil necesse erit cum Viris doctis vel aliam lectionem circumspicere; vel id exponere, quasi φυγεῖν ἐθέλουσαν esset Attice pro φυγεῖν ἐθελούσης. Eodem plane modo sequitur illic non multo post, τὸ δὲ ὑπέρογκον τοῦ σώματος, οὐδὲ τοῦτο εἶχε. Sic cap. 15. καὶ Κόρριθον δὲ, καὶ Μαλιτιάδην ἐκείνους αὐτόπτους φασίν.

Quemadmodum Latini in usurpando per pleonasmum pronomine faciant cum Graecis, erudite ad *Livii* XXV, 27. docet *ὁ πάνυ J. Fr. Gronovius.* Cujus exemplis ex *Catone, Livio, Plauto, Caesare, Suetonio, Plinio, Arnobio*, adductis, haec addas licet ex aureo purae Latinitatis flumine, *Cicerone.* Apud hunc in II. de Oratore 63. legas, *Nummium divisorem, ut Neoptolemum ad Trojam, sic illum in campo Martio nomen inveniisse.* cap. 77. *Reliquae duae, sicuti sanguis in corporibus, sic illae in perpetuis orationibus fusae esse debebunt*; duae nimirum illae res, *conciliare*, & *permovere*, ut praecesserat. Manifesto in duobus his exemplis, in altero *illum*, in altero *illae*, una cum τῷ, *sic*, sine ullo sensus intertrimento abesse possint. Clarissime quoque τὸ, *haec* supervacuum est in his apud eumdem, I. de Oratore 23. *Sin autem ea, quae observata sunt in usu, ac ratione dicendi, haec ab hominibus callidis, ac peritis animadversa, ac notata, verbis designata, generibus illustrata, partibus distributa sunt, (id quod fieri potuisse video) non intelligo, quamobrem,* &c. Sic redundat τὸ, *ea* in his lib. III. cap. 13. *Tantaque insolentia ac turba verborum, ut oratio, quae lumen adhibere rebus debet, ea obscuritatem & tenebras afferat.* Ita & scriptor ad Herennium IV, 9. superfluum ponit τὸ, *ii*, dum ita scribit: *Nam rerum imperiti, qui uniuscujusque rei de rebus ante gestis exempla petere non possunt, ii per imprudentiam facillime deducuntur in fraudem.* Iterum Cicero bis in una periodo hac loquendi ratione utitur IV. in Verrem 52. *At jam illa omitto, quae dispersa a me multis locis dicentur, ac dicta sunt: forum Syracusanorum, quod introitu Marcelli purum a caede servatum est, ID adventu Verris Siculorum innocentium sanguine redundasse: portum Syracusanorum qui tum & nostris classibus, & Carthaginiensium clausus fuisset, EUM, isto praetore, Cilicum myoparoni, praedonibusque patuisse.* Eodem modo & *ibi* redundat apud eumdem lib. I. in Verrem 22. *Cum quidem viderent* socii *in foro populi R. quo in loco antea, qui sociis injurias fecerant, accusari & condemnari solebant, ibi esse palam posita ea, quae ab sociis per scelus ablata, ereptaque essent.* Nam profecto sine τῷ *ibi* constare haec possit oratio. Hic locus omnino est geminus ejus Liviani, ad quem notabat ea, quae dixi, Vir Magnus. *J. J.*

ibid.

ret argentea. ALP. Ut tu vere noſti fontem Arethuſam, Neptune: ad illam ipſam ergo me confero. NEP. At abi, & eſto felix in amore. Imo iſtud etiam mihi expone; ubi Arethuſam vidiſti tu, qui Arcas es, quum illa ſit Syracuſis? ALP. Feſtinantem me detines, o Neptune, quæ nihil ad rem faciunt ſciſcitando. NEP. Bene mones: quin tu perge ad dilectam; quumque emerſeris a mari, mutua conſpiratione miſcetor fonti, & unam in aquam coite.

ἀργυροειδές. ΑΛ. ὡς ἀληθῶς οἶδα ἣ πηγήν, ὦ Πόσειδον· παρ' [b] ἐκείνην ἐν ἀπέρχομαι. ΠΟ. ἀλλ' ἄπιθι μὲν, καὶ εὐτύχει ἐν τῷ ἔρωτι. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, ποῦ ἣ Ἀρέθουσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν Ἀρκὰς ὤν, ἡ δὲ ἐν Συρακούσαις ἐστίν; ΑΛ. ἐπεγόμβρον με κατέχεις, ὦ Πόσειδον, περίεργα ἐρωτῶν. ΠΟ. εὖ λέγεις· χώρει νυν ἐπὶ τὴν ἀγαπωμένην, καὶ ἀναδὺς ἀπὸ τῆς θαλάττης [c] ξυναυλίᾳ μίγνυσο τῇ πηγῇ, καὶ ἓν ὕδωρ γίνεσθε.

ME-

[b] Παρ' ἐκείνην] ἐκείνου *F. Vr. Aldi.* Reliquae Edd. vitioſe ἐκείνης. [c] Ξυναυλίᾳ μίγνυσο] ξυναμμίγνυσο. *C. P.*

Ἠδὴ ποῦ . . . αὕτη ῥ.] Ut hanc ſcripturam vindicaret multa Cl. *Jenſius*; ſed non ſatis ſimilia. Accedit propius quod legitur ſupra, & *Dial. Ven. & Cup.* αὐτὴ μὲ ἦλθε ἡ Ῥέα, πότε ἂν ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμοὶ, ὅλη ἅμα οὖσα τῷ Ἄττῃ; ſed nondum ſic acquieſco. Suſpicor autem pro αὐτὴ, πηγὴ legendum. Adde *Max.* c. 15. τοὺς Αἰγυπτίων αὐτοὺς, qui locus mihi etiam ſuſpectus, ut in nota videbis. *M. du S.*

Ἡ δὴ, ποῦ σοι γῆς αὕτη ῥεῖ;] Ἡ δὴ non eſt idem plane, quod αὕτη· ſic enim ſcribendum fuerat, ἦ δὴ ποῦ σοι &c. Cape quaſi poſuiſſet *Lucianus*, ἡ δὴ Ἀρέθουσα· ſequi ſolet ἔστω in hoc ſtructurae genere creberrime: *Liban.* in Dian. p. 670. A. ὁ δ' ἐπιτέθραμμένῳ τὰς τῶν φαιτητῶν ἐσόδους ἔστω εἰσιὼν πως τότε. *Noſter* πῶς δῆ· Ἰσ. συγγρ. c. 5. τὸ δὴ (πρῶγμα) οἶδά που καὶ αὐτὸς, ὃ ἴταλοι, ὡς ἡ τῶν σύμπτυχιῶν τέτ' ἐστί. de Luct. οἱ δὴ τῶ μέσου βίου πολλοὶ ὄντες ἦσαν. Itaque nullus eſt ſuſpicioni de vitio locus. *T. H.*

38. Διαυγὴς τί ἐστι &c.] Non poterat accuratius, ſi ſpectator adfuiſſet, quod minime negavero, *Lucianus*. Addam *Senecae* locum egregium ex Conſol. ad Marc. c. 17. *Videbis celebratiſſimum carminibus fontem Arethuſam, nitidiſſimi ac perlucidi ad imum ſtagni, gelidiſſimas aquas profundentem; ſive illas ibi primum naſcentes invenit, ſive immerſum terris flumen integrum ſubter tot maria, & a confuſione pejoris undae ſervatum reddidit.* Haec quin corrupta ſint, nemo dubitat: ad veſtigia priſcae lectionis, neque minus tamen, quam magnus *J. Fr. Gronovius*, timide, conjicio: *ſive illas ibi primum naſcens invenit, ſive in ipſum penetrans flumen* &c. nam & Qu. Nat. VI. c. 8. ſimiliter fere dixit; *Alpheum, celebratum poëtis, in Achaia mergi, & in Sicilia rurſus transjecto mari effundere amoeniſſimum fontem Arethuſam.* Brevius etiam de fontis amoenitate teſtatur oraculum: Ἀνδρας δ' οἱ πίνουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης. *Nonnus* Σωαγ. Ιϛ. ad *Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 152. τὸ δὲ ὕδωρ τῆς Ἀρεθούσης ἀκραιφνές τε καὶ καθαρὸν καὶ γλυκύ. Ergo merito vitii poſtulatur *Athenaei* locus II. p. 42. C. μόνον δ' ἀσιφαμενον τῆς ἀλυπῶν τὸ τῆς Ἀρεθούσης· de quo vide *Caſaubonum* in Anim. *T. H.*

39. Ἀναβλύζει] Inde ἀναβλύσις πηγαί. ἀναπηδᾷ, ἀναβρύει, *Heſych.* verb. ἀναπηδᾷ. *J. B.*

42. Παρ' ἐκείνης] Ἐκείνῳ forte. *F. G.*

Παρ' ἐκείνης ἓν ἀπέρχομαι] Vult haud dubie Alpheus, ſe ad Arethuſam contendere; at verba dicunt contrarium. Apertum itaque mendum, legendumque una litera mutata, ἐκείνῳ. Παρά τινος ἀπέρχεσθαι eſt *venire ab aliquo*, ut ſupra pag. 141. Παρὰ τὴν Ἀμφιτρύωνος γυναῖκος, ſcil. ἀπιεμένης. At παρά τινα ἀπέρχεσθαι eſt *ire ad aliquem*, ut paullo poſt in eodem hoc Alphei & Neptuni dialogo, Χάρει νυν ἐπὶ τὴν ἀγαπωμένην. & paſſim; ſic in Timone: Ἀλλ' ἴσως οὖν ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. ὁπόταν ἀπίω παρά τινα πεμφθείς ὑπὸ τοῦ Διός. In his iisdem Deorum dialogis. Ἐγὼ δὲ ἐπὶ τὴν σελήνην ἀπελθών. Κόρης ὅτου καλῆς φοιτώσης ἀσημοίραι παρά σε. Et ſexcenties alibi. *J. J.*

Ἐκείνῳ] Sic reſtituimus, ſecuti Ed. *J.* quae ſola recte hanc vocem habet; reliquae enim ἐκείνης, contrario prorſus & abſurdo ſenſu. *M. du S.*

49. Ξυναυλίᾳ μίγνυσο] Quod Codex unus & item alter praebent συναναμίγνυσο, vix crediderim lectionem eſſe variam, ſed potius vulgatae lectionis interpretamentum: ξυναυλίᾳ μίγνυσο quin rectiſſimum ſit nullus dubito, quippe eruditius quam ut a *Luciano* non ſit profectum. Ξυναυλίαν vocant *tibiarum concentum*, τὴν ὑπὸ δύο ἐπιτελουμένην αὐλήσιν· ὅταν ἢ δύο αὐλῶσι, ξυναυλία λέγεται, ut ſcribit *Heſych.* hinc apud *Long.* II. p. 62. αὐλῶν τις ἂν φήθη συναυλούντων ἀκούειν. Ejuſmodi συναυλίαν, ſive συμφωνίαν τινα τῶν αὐλητῶν τὸ Πανθηναϊκοῖς συναυλίνταν commemorat *Poll.* IV, 83. Strictius alioquin uſurpari ſolet, quando Choro cantanti tibiae modos adtemperat choraulus, qui quidem mos apud veteres obtinebat; nam poſtmodum chori praecinentem tibicinem voce ſubſequebantur: *Athen.* XIV. p. 617. C. itaque eſt intelligendum, quod adjungitur a *Polluce*: οἱ δὲ τὴν συναυλίαν καὶ προσαυλήσεως εἴρηται, ὡς τὴν αὐλῳδίαν· & Segm. 107. vide *Henr. Valeſ.* ad Exc. ex *Diodoro Sic.* p. 51. Paulo etiam diſcrepat *Semus*, qui τὴν συναυλίαν τι πρὸς ἦχὸν ἐμφαίνεσθαι hunc in modum, teſte *Athen.* XIV. p. 618. A. ἀγὼν συμφωνίας ἀμοιβαίου αὐλοῦ καὶ ῥυθμοῦ χωρὶς λόγου τῷ προσαιλοῦντι· niſi deſcripſerit ibi, quod verius opinor, certum aliquod συναυλίας genus in ſacris De-

IV.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΩΣ. MENELAI ET PROTEI

ΜΕΝ. MEN.

Ἀλλὰ ὕδωρ μέν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτεῦ, οὐκ ἀπίθανον, ἐνάλιόν γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι φορητόν· καὶ ἐς λέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως οἶδα τοῦτο ἔξω πίστεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. ΠΡ. μὴ θαυμάσῃς, ὦ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ. ΜΕ. εἶδον κἀγὼ αὐτός. ἀλλά μοι δοκεῖς, εἰρήσεσθαί γε πρὸς σὲ, γοήτειαν τινὰ προσάγειν τῷ πράγματι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾶν τοὺς ὁρῶντας, αὐτὸς οἶδεν τοῦτο γιγνόμενος.

1. AT aquam te fieri, o Proteu, haud improbabile, quippe marinum; & arborem, id quoque ferri poteſt: quin in leonem quando mutaris, ne id quidem plane extra fidem eſt: verum, ſi & ignis fieri poſſit, qui in mari habitet, id valde admiror, ac minime credo. PRO. Ne mireris, Menelae: nam ita res eſt, fio. MEN. Vidi ipſe equidem: ſed videre mihi, quod pace tua dictum velim, præſtigias quasdam admovere huic rei, oculosque fallere ſpectantium, dum ipſe nihil tale fis.

2. PRO.

---

lis adhibitum; nam quae proferuntur, ex ejus Deliade ſunt depromta: ſed quae illis in verbis uberiore luce indigent, nunc ne attingere quidem animus eſt. *Schol.* ad *Gregor. Nazianz.* Stel. II. p. 106. Συναυλία λέγεται, ὅταν δύο ἢ καὶ πλείους αὐλήτραι συναυλοῦσιν ἅμα, εἴτε ὁμοίων, εἴτε ἀλλοφύλων, ὁ μὲν καλάμῳ, ὁ δὲ πήκτει, ὁ δὲ σὺν χαλκῷ ἐναύλῳ. Λέγομεν δὲ συναυλίαν καὶ κιθάρας ἅμα συγκρουομένης αὐλῷ καὶ συμφθεγγομένης haudquaquam abſurde, ut eum bono duci obſecutum fuiſſe facile appareat: de cithara quod monet, certum eſt; erant enim & νόμοι κιθαριστικοί, οἷς καὶ προσῴδουν, meminitque *Athenaeus* τὸν Τ αὐλὸν πρὸς λύραν κοινωνίας. Hinc pronus ad figuratam orationis formam patet aditus, quum duo pluresve in eandem rem conſentiunt, ac mutuis animorum ſtudiis conſpirant: quoniam vero tibiae funebres, ideo factum, ut in communi luctu & deploratione praecipue συναυλία ponatur. *Philoſtr.* Icon. I. c. 11. p. 781. λέγεται γὰρ ξυναυλίαν τοῦ θρήνου σοῖς πόνοις ὁμολογῆσαι (Ζέφυρος) *Libanius* de Nicomedia terrae motu ſubverſa p. 207. B. νῦν ἴδοι τις κἀκείνας δίκαιον, καὶ ὅρνιν τῶν οἷς συναυλίαν τοῦ πάθους. *Syneſ.* Ep. IV. p. 159. D. νῦν πρὸς ἡμᾶς ἀκοὴ συναυλίαν ἐληφότα. Praiverat iis *Ariſtoph.* Equit. v. 9. — δεῦρό νυν πρόσελθ', ἵνα ξυναυλίαν πλεύσωμεν Ὀλύμπου νόμον. ubi vide *Schol.* Diverſa in re *Ariſtid.* T. III. p. 708. B. ὡς' ἐλαιῶν τὸ χρῶμα τῇ συναυλίᾳ εἶναι τῇ τε ὑφῃτοῦ καὶ τῇ ὑπάτου praeceſſerat, καὶ δίκαια ἂν εἴη τὸν ὁ μουσικὸς τὸν κιτρίνον τοῦ χροῦ. *Heſychius* adfirmat ξυναυλίαν dici πᾶν πρᾶγμα διαπόν· quod ita capiendum, ſi concinant inter ſe duae res ac congruant. *Lyncous* apud *Athen.* III. p. 109. E. τοιοῦτόν (ὁ ἰχθὺς) ἐνθυνεβρυκᾶσθαι ἔχει πρὸς τὸ γλαῦκον συναυλίαν. *Luciani* quae fuerit mens, vertendo declaravi: nam quod priores Interpretes dederunt, *eodem plane cum flatu ille muſicam*

ris, aegre, quorſum ſpectet, perviderim. Aliunde ductum συναυλία, quum *cohabitationem* & *conſortium* ſignificat: veluti de matrimonio *Ariſtot.* Pol. VII. p. 212. ὁρίσωμεν χαιρεῖν τὸν συναυλίαν ποιεῖσθαι τοιάνδε *Lambinum* in συνουσίαν mutantem repudiamus: tales συναυλίαι γεροῦσιαι, quas bene reſtituit *Anaxandridae Caſaubonus* in *Athen.* II. p. 48. A. Finitimum eſt ἁρμαυλία & ὁμαυλία. *T. H.*

M. κ. Π.] Quare Menelaum hic cum Proteo colloquentem inducat facile vident qui *Odyſſ.* librum IV. legerunt. *M. du S.*

ΠΡΩΤΕΩΣ] Proteus Deus marinus, Oceani & Tethyos filius. Iliaci belli tempore, quum AEgyptus rege careret, in regem adſumtus eſt, quem AEgyptii Cetea appellabant. Hunc artium peritum fuiſſe tradunt, *v. mer* Od. IV. & *Virgilius* item IV. Georg. & in varias ſe formas vertere ſolitum; ut nunc animal, quandoque arbor aut ignis, aut aqua, aut quid aliud videretur. Quod figmentum *Diodorus* lib. II. ſecutus *Herodotum*, ad AEgyptiorum regum morem refert, quibus familiare fuit leonis aut tauri vel draconis priorem partem in capite geſtare, nec non arborem, quin iguem quoque principatus inſignia. Idem *Lucianus* in Comm. de Saltat. Protea illum in varias ſe demutantem rerum facies non fere alium intelligit, quam ſaltatorem eximium, ad effingendum quicquid omnino collibuiſſet, veluti Empuſa, docilem. *Heraclitus Ponticus* diverſam his colligit allegoriam. A Proteo natum eſt adagium hoc, Πρωτέως ποικιλότερος, id eſt, *Proteo mutabilior*; quod in vafrum & verſipellem competit. *Plato* in Ione: ἀλλὰ ἀνωφελῶς ἄνωθεν ὁ Πρωτεὺς ποικιλώτατος γίγνῃ, id eſt, *ſed prorſus Protei in morem in omnem ſpeciem verteris, ſurſum ac deorſum te ipſum diſtorqueas.* *G. C.*

38. Ει-

2. PRO. Et quæ tandem fallacia in rebus tam manifestis resideat? non tu apertis oculis es contuitus, quas in formas memet ipse conversum fecerim? sin fidem non habes, idque negotium falsum esse videtur, inanis scilicet quædam species ante oculos consistens, tum tu, ubi ignis factus fuero, admove mihi, vir fortissime, manum: probe scies, videarne solum talis, an facultas etiam urendi tunc mihi adsit. MEN. Non tutum est hoc experimentum, o Proteu. PRO. Tu quidem mihi, Menelaë, videris polypum vidisse nunquam, quæque hujus piscis sit natura, ignorare. MEN. Imo polypum vidi: at naturam ejus libenter didicerim a te.

3. PRO. Ad quamcumque petram accesserit, aptaveritque acetabula, & adglutinatis hæserit cirris, illi similem se reddit,

ΠΡ. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ὄθι τ' ἔστως ἐναργὴς γένοιτο; οὐκ ἀναγκάσεις τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν, ἐς ὅσα μεταποίησα ἐμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, ἢ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἱσταμένη, ἐπειδὰν πῦρ γένωμαι, [a] προσένεγκέ μοι, ὦ γενναιότατε, τὴν χεῖρα· εἴσῃ γὰρ, εἰ ὁρῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ [b] κάειν τότε δοκεῖ. ΜΕ. Οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πεῖρα, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡ. σὺ δέ μοι, Μενέλαε, δοκεῖς εἰδέναι πολύπουν ἑωρακέναι ποτὲ, εἰδέναι δὲ ὁποῖός τις ὁ ἰχθὺς ἔστιν εἰδέναι. ΜΕ. ἀλλὰ τὸν μὲν πολύπουν εἶδον. ἀ πάχει δὲ, ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ.

ΠΡ. Ὁποία δὲ πέτρα προσελθὼν ἁρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ προσφὺς ἔχῃ τὰς πλεκτάνας, ἐκείνῃ ὅμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτὸν,

a Προσένεγκέ μοι] προσένεγκέ μου. *Ald. J. Va. S.* b Κάειν] Ita vetustæ Edd. eaque reperitur in *Xenophontis* scribendi ratio: vid. *H. Stephan.* Thes. T. II. p. 174. *P.* male καιν. *S.* κάιν.

58. Εἶδον] Non videt tamen apud *Homerum Od.* Δ. 456. & seqq. Sed v. 418. prædixerat futurum. *M. du S.*

65. Εἰ δὲ ἀπιστεῖς] Videtur scribendum esse, εἰ δὲ ἀπιστεῖς, ἢ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἱσταμένη. *Quod si non credis, & hæc res tibi videtur falsa quædam species, quæ oculis objicitur.* In vulgatis male legitur πρᾶγμα ψεῦδος. *J. G. G.*

Ibid. Ψευδὲς εἶναι] Poterat etiam legi ψεῦδος, cujus ἐναργὴς, φαντασία τις &c. Sed nihil est causæ, cur commoda verba & aperti sensus sollicitemus. *Hesych.* Φαντασία, τὸ μὴ ὂν ἀληθὲς, ἀλλὰ φάντασμά τι. De Proteo, ejusque multiplici in omnes formas conversione particulam vide Pollucem declamationis, quam *Philostratus* excerpsit de V. S. II. c. 12. ubi sophisticis coloribus miraculum illud Homeri pingitur. *T. H.*

72. Πλεκτάνων] De polypi vario ingenio meminit *Plinius* IX. c. 29. Præterea *Plutarch.* in libello περὶ πολυφιλίας, ex *Theognide*.

Πουλύποδ' οὐκ ἔχει πλεκτάνας, ἐν ποσὶ πίσσῃ,
Τῇ προσομιλήσῃ, τοῖον ἰδοῦ ἑτάρου.

Id est,

Non habet polypi vafri, qui proximus illa,
Se quibus admoris, fama colore refert.

Idem *Lucianus* in eo, qui περὶ Ὀρχήσεως inscribitur, ex *Pindaro* opinor: ποτνίου δηρὸν πατρίου τόνου ἴχνος *G. C.*

76. Ὁποίᾳ ἂν πέτρᾳ] *Ælian. V. H.* prin. *Plin.* IX, 19. XXX, 9. *M. du S.*

77. Κατὰ τὰς πλεκτάνας] Differunt, si accuratius loquaris, κοτυλαι, κοτυληδόνες, *acetabula*, *calculi* polyporum, & πλεκτάναι, πλόκαμοι, σκέλη, τρίχες, recentioribus Græcis κεφάλια vel *clavi*, *crines*, *cirri*, *pedes*, *brachia*, *flagella*, ut adversus *Hermotimum* egregius ille *Pintianus* observavit ad *Plin.* H. N. IX. c. 29. quod prodesse potuerat *N. Heinsio* minus in hac re circumspecto ad *Ovid.* Met. IV, 267. Atramen, ubi mentio κοτυλῶν vel κοτυληδόνων obvenerit, sæpe Grammatici solent interpretari πλεκτάνας. *Schol. Homer.* ad Od. E, 433. *Luciani* ad *M. Æg. Oppiani* ad Hal. II, 233. 282. 312. *Hesych.* opportune *Eustath.* ad Od. E. p. 1541. Κοτυληδόνες, αἱ τῶν πολύποδων πλεκτάναι διὰ μέσου. τουτέστιν, διὰ τὸ βραχυνόντων κοτυληδόνων, αἱ σημεῖα τῶν πλεκτάνων ὑπάρχουσι) ὅμοιαι ἔσται κοτυληδόνι πυελῷ, ἀφ' ὧν ἡ παροιμία) apud eum quas de polypo præcedant, eandem suppeditavit *Athen.* VII. p. 316. 317. ex ejusdem libro XI. p. 479. B. emendandum, quod habet ad Il. X. p. 1182. v. 45. κοτυληδόνες αἱ ἐν ταῖς πλεκτάναις αὐτῶν ἐπιφύσεις· male vulgatur ἐπιχύσεις. Ex ista vero Grammaticorum interpretandi fere perpetua consuetudine suspicio mihi fuit oborta, fieri potuisse, ut κατὰ τὰς πλεκτάνας a margine tandem delatum fuerit in ipsa *Luciani* verba: accedebat vel maxime, quod hæc voces nec sensu nec structura satis viderentur cohærere: cur enim post ἁρμόσῃ τὰς κοτύλας καὶ προσφὺς ἔχοιτο otius illud orationis limpidæ supervacuum adderetur κατὰ τὰς πλεκτάνας? aut, si addi omnino voluisset *Lucianus*, cur non

τὸν, ἢ μεταβάλλει τ χρόαν, μιμούμενος τ πέτραν, ὡς ἂν λάθῃ τὺς ἁλιέας, μὴ διαλ-80 λάττων, μηδὲ φανερὸς ὢν ὃ ἐστὶ τοῦτο, ἀλλ' ἐοικὼς τῷ λίθῳ. ΜΕ. Φασὶ ταῦτα· τὸ δὲ σὸν πολλῷ πιθανώτερον, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡ. οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε, τίνι ἂν ἄλλῳ πιστεύσειας, τοῖς σαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; ΜΕ. 85 ἰδὼν εἶδον· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τερατῶδες, τ αὐτὸν πῦρ ἢ ὕδωρ γίγνεσθαι.

muratoque colore ſcopulum imitatur, ut fallat piſcatores nihil diverſus, propterea-que nec conſpicuus, ſed plane ſimilis iſti lapidi. MEN. Iſta narrant: tuum autem illud multo eſt incredibilius, Proteu. PRO. Neſcio profecto, Menelae, cui ſis alteri fidem habiturus, quam tuis ipſius oculis denegas. MEN. Videndo ſane vidi: ſed res eſt portentoſa, idem ut ignis & aqua fiat.

V.

ΠΑΝΟΠΗΣ ΚΑΙ ΓΑΛΗΝΗΣ.

PANOPES ET GALENES.

ΠΑΝ.

ΕΙδες, ὦ Γαλήνη, χθὲς, οἷα ἐποίησεν ἡ Ἔρις ἐν τῷ δείπνῳ ἐν Θετταλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη ἐς τὸ συμπόσιον; Γ.90 ἐγὼ ξυνειστιώμην ὑμῖν ἔγωγε· ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος. τί δ' ἂν ἐποίησεν ἡ Ἔρις μὴ παροῦσα; ΠΑ. ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπεληλύθεισαν ἐς τ θάλαμον, ὑπὸ τ Ἀμ-95 φιτρίτης καὶ τ Ποσειδῶνος πεμφθέντες. ἡ Ἔρις δ' ἐν τοσούτῳ λαθοῦσα πάντας, ἐδυνήθη

PAN.

1. VIdiſtin', Galene, heri, qualia deſignarit Eris inter coenam in Theſſalia, quod non & ipſa fuerit vocata ad convivium? GAL. Equidem haud una vobiſcum fui: Neptunus enim juſſit me, Panope, nullis fluctibus agitatum ac tranquillum interea ſervare pelagus. Quid ergo fecit Eris, quæ non aderat? PAN. Thetis & Peleus abierant in thalamum ab Amphitrite & Neptuno deducti. Eris interim clam omnibus (poterat autem facillime, dum

non potius ſtructura liquidiore ταῖς πλωτούσαις extuliſſet? Quare, niſi quis eruditior moretur, equidem haud intercedo, quin eo abeant, unde malum pedem intulerunt. De polypo autem qui cognoſcere cupit, illi legendos ſuadeo *Geſnerum*, *Aldrovandum*, *Rob. Conſtantinum* in Suppl. Ling. Latin. *Leon. Allatium*, ad *Euſtathii* Hexaëm. p. 100. atque alios. Ad *Lucianum* proxime convenit *Ovidius* Hal. v. 30. *At contra ſcopulis crinali corpore ſegnis Polypus haeret, & hoc eludit retia fraude, Et ſub lege loci ſumit mutatque colorem, Semper ei ſimilis, quem contigit* — ut magis etiam conveniat, parvula mutatione confici poteſt: *Ut ſub lege loci ſumat, mutetque colorem*: nimirum, *hac fraude, ut ſumat* &c. *T. H.*

86. Ἰδὼν, εἶδον] An ſcribendum, εἶδον, εἶδον; *F. G.* Ἰδὼν εἶδον] *Intuitus vidi*, hoc eſt, cum ſemel vidiſſem iterum vidi. Suſpecta tamen mihi eſt haec lectio, & vera fortaſſe ſit εἶδον, εἶδον, *vidi, vidi*. *J. C.* Ἰδὼν εἶδον] Agitatus inter eos, qui de ſtylo N. F. ſcripſerunt, fuit hic locus. Ut Graecorum illud Interpretum Exod. III, 7. εἶδον εἶδον τὴν κάκωσιν τοῦ λαοῦ μου, repetitum a Stephano A. A. VII, 34. pure Graecum probaret *Pfochenius* Diſtr. §. 52. teſtem excitavit *Lucianum*, illum quidem in hac cauſa minime contemnendum. *Gatakerus* eo, quem ſibi adverſarium delegerat, eruditione longe major Diſſ. de N. Inſtr. Styl. c. IX. ita verſatur in repellendo iſto Luciani loco, ut facile per multas ambages circumeundo declaret, expeditum ſibi non fuiſſe, quod recta via reſponderet. Quanquam eorum, qui orationem N. F. Graecam eſſe caſtigatiſſimam contendunt, opinio perquam mihi ſemper ridicula fuit viſa, haec tamen loquendi formula, etſi rariſſima, quin pauculis quibusdam veterum exemplis, quae ex *Xenophonte* & *Polybio* diligentiſſimus *Raphelius* adnotavit, poſſit confirmari, nequaquam inficiamur: nam quod in accuratiſſima praefatione *Sylburgius* ex *Pauſania* protulit εἶδον εἶδον, eſt illud ab hoc genere ſane diverſum: ceterum prudenter ſcriptum judico, quod adjecit: *cujusmodi phraſes occurrunt etiam in Sacris Literis ex Hebraica conſuetudine petitae*: nam ſaepenumero contingit, ut locutio quaedam native Graeca a LXX. Interpretibus & N. F. Scriptoribus, mutata paululum poteſtate, ad Hebraeam apte exprimendam adhibeatur: quo

dum hi quidem biberent, illi saltarent, alii vel Apollini citharam pulsanti, vel Musis canentibus adhiberent animum) impulit in convivium malum quam pulcerrimum, aureum totum, Galene: erat inscriptum: PULCRA ACCIPIAT: id autem provolutum quasi de industria pervenit ubi Juno, Venus & Minerva decumbebant.

2. Tum eo Mercurius sublato postquam perlegit inscripta, nos quidem Nereïdes conticuimus: quid enim oportebat facere, Deabus præsentibus? at hæ sibi quæque vindicabant, suumque esse malum contendebant: quin etiam, nisi Jupiter diremisset eas, ad manus res perveniſſet. Ille tamen, ipse quidem, inquit, judicium non interponam ea de re (quanquam hoc ut faceret, istæ magno opere laborarent) abite vero in Idam ad Priami filium, qui certe noverit dignoscere pulcriorem formarum elegans spectator; neque is profecto judicaverit male. GAL. Quid ergo Deæ, Panope? PAN. Hodie, puto, petunt Idam; & aliquis adfuturus erit mox, qui nunciet nobis victricem. GAL. Jam nunc tibi dico, non alia vincet, Venere quidem certante, nisi valde sit arbiter hebeti oculorum acie.

δὲ ῥᾳδίως, τῶν μὲν πινόντων, ἐνίων δὲ κροτούντων, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι κιθαρίζοντι, ἢ ταῖς Μούσαις ᾀδούσαις προσεχόντων τὸν νοῦν, ἐνέβαλεν εἰς τὸ συμπόσιον μῆλόν τι πάγκαλον, χρυσοῦν ὅλον, ὦ Γαλήνη· ἐπεγέγραπτο δὲ, Η ΚΑΛΗ ΛΑΒΕΤΩ. Κυλινδούμενον δὲ τοῦτο, ὥσπερ ἐξεπίτηδες, ἦκε ἔνθα Ἥρα τε, καὶ Ἀφροδίτη, καὶ Ἀθηνᾶ καλλεκλίνοντο.

Καὶ πειδὴ ὁ Ἑρμῆς ἀνελόμενος ἐπελέξατο τὰ γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηρηίδες ἡμεῖς ἀπεσιωπήσαμεν· τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, ἐκείνων παρουσῶν; αἱ δὲ ἀντεποιοῦντο ἑκάστη, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἠξίουν. καὶ εἰ μή γε ὁ Ζεὺς διέγνω αὐτὸς, καὶ ἄχρι χειρῶν προὐχώρησε τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ἐκεῖνος, αὐτὸς μὲν ἐγὼ κρινῶ, φησὶ, καὶ τάχα (καίτοι ἐκείναι αὐτὸν δικάσαι ἠξίουν) ἄπιμεν δὲ ἐς τὴν Ἴδην παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα· ὃς οἶδέ τε διαγινώσκειν τὸ καλλίονα, φιλόκαλος ὤν, καὶ οὐκ ἂν ἐκεῖνος κρίναι κακῶς. ΓΑ. τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη; ΠΑ. τήμερον, οἶμαι, ἀπίασι πρὸς τὴν Ἴδην. ΓΑ. καί τις ἦξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν; ΠΑ. ἤδη σοι φημὶ, οὐκ ἄλλη κρατήσει, ἢ Ἀφροδίτης ἀγωνιζομένης, ἢν μή τι πάνυ ὁ Ἀφροδίτης ἀμβλυώττῃ.

ΤΡΙ-

quo quidem pacto aliam utique formam induit: *Luciano* quidem sartum tectum relinquimus suum illud ἴδιον εἶδος. *T. H.*

7. Ἐπιλίξαλο] Hunc *Luciani* locum *Budaeus* notavit in Comm. L. G. p. 660. Ab Ionibus ea potestate verbum ἐπιλήγομαι celebratur, adeoque in *Herodoto* frequens, ut *Suidas* in Ἐπιλέξατο. VIII, 128. Τοῖσι δὲ στρατηγοῖσι ἐπιλεξαμένοισι τὸ βιβλίον. Eum qui libenter imitatur, *Pausanias* saepius itidem habet IX. p. 762. de quo loco adsentior *Sylburgio*: nec non pari significatione ἐκλίξασθαι & ἐπιλίξασθαι. Ἀναγινώσκειν & ἐπιλέγεσθαι inter se commutat *Dion. Cass.* LX. p. 665. Idem est ἀναλέγομαι. *Eunap.* in Liban. p. 174. καὶ ὁ τῶν ἴσχυν ἀναλεγόμενος ἕκαστον αὐτῶν ἰδίᾳ, *singula scriptorum ejus qui legerit peritus judicandi, venustatem orationis animadvertet*: aberrat Interpres laudatissimus. *Callimach.* Epigr. XXIV. — Πλάτωνος Ἓν τὸ πρὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος. *T. H.*

11. Διέγνω αὐτὸς] Commodius αὐτὸς scribi puto, quam lectionem agnovisse videtur *Benedictus*: *ac nisi Jupiter ipsas diremisset.* Paulo post κρίναι legas an κρίνει nihil prorsus interest. Tum personas esse male collocatas, eoque modo, quem Doctiss. *Jensius* approbavit, ordinandas censeo. Quid si porro formulam Atticam scriptori nostro reddamus, τήμερον εἶμαι pro τήμερον οἶμαι; εἶμαι dubitationem aliquam habet, quae videtur hinc removenda, praesertim quia sequitur; καί τις ἥξει μετὰ μικρόν. *T. H.*

17. Κρίναι] Mallem κρίνει, ut Θ. κρ. c. 2. de eadem re, οὐκ ἂν ἐκεῖνος δικάσειε καλῶς. *M. du S.*

18. Τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη &c.] Ita personis haec vulgo leguntur distincta. Ego vero nullus dubito, quin ab τήμερον usque ad ἤδη σοι φημὶ, sint omnia Panopes verba; sequentia autem Galenes esse putem, sine interrogatione. Hoc modo ergo concinnanda: Γα. Τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη; Πα. τήμερον οἶμαι ἀπίασι πρὸς τὴν Ἴδην. καί τις ἥξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν. Γα. ἤδη σοι φημὶ οὐκ ἄλλη κρατήσει; τὴ Ἀφρ. ἀγ. *Quid igitur Deae, dic Panope?* Pa. *hodie, opinor, discedunt ad Idam; ac veniet quis paullo post, nuncians nobis victricem.* Ga. *Immo jam affirmo tibi; nulla alia superior erit, certante Venere*, quam ipsa Venus. Attentus lector existimet. Vitiosa personarum notatio haud dubie inde contigit, quod librarii inter Γ, quae litera Galenen, & Γ (sic enim antiqui pingebant Π) quae Panopen designabat, non rite distinxerint. *J. J.*

VI.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ, ΑΜΥΜΩΝΗΣ, ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

TRITONIS, AMYMONES, ET NEPTUNI.

ΤΡΙ.

Ἐπὶ Λέρναν, ὦ Πόσειδον, παρθένος ἀγλαΐη καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὑδρευσομένη παγκαλόν τι χρῆμα· οὐκ οἶδα ἔγωγε καλλίω παῖδα ἰδών. ΠΟ. ἐλθέραν τινὰ, ὦ Τρίτων, λέγεις, ἢ θεράπαινά τις ὑδροφόρος ἐστίν; ΤΡ. οὐδαμῶς· ἀλλὰ τοῦ Δαναοῦ ἐκείνου θυγάτηρ, μία τῶν πεντήκοντα καὶ αὐτὴ, Ἀμυμώνη τὸ ὄνομα· ἐπυθόμην γὰρ, ὅστις καλοῖτο, καὶ τὸ γένος. ὁ Δαναὸς δὲ σκληρα-

TRI.

1. AD Lernam, Neptune, accedit quotidie aquatum virgo, res plane pulcerrima: haud equidem scio formosiorem me puellam vidisse. NEP. Ingenuamne dicis, o Triton, an famula quædam est ad aquam ferendam? TRI. Nequaquam: sed Danai istius filia, una quinquagenarum & ipsa, Amymone nomine: sciscitatus enim sum & quomodo vocetur, & genus. Danaus autem durius habet filias, &

32. Ὁ Δαναὸς δὲ] Τούτων τῶν πεντήκοντα πατήρ. V.

25. Ὑδρευσομένη] Sic solebant antiquissimi Graeci, ut constat ex *Homero*, puellas sub vesperam ad fontem mittere; quem morem apud Orientales etiam obtinuisse, intelligimus ex Genes. XXIV, 11. ubi vide, quae adnotavimus. Quod cum ita sit, sine ratione habet postea *Lucianus* de Danao: Συλλαγωγεῖ τὰς θυγατέρας ἐπ' αὐτουργῷ διδύσκει, καὶ πομπεύει ὕδωρ ἀρουραίους. Atqui is omnium mos erat antiquissimis temporibus. *J.C.*

33. Καὶ αὐτουργῷ διδύσκει] Leg. *Sueton.* August. *J.B.*

Αὐτουργῷ] *Antoninus* I. §. 5. ἔδωκε τῇ τροφῷ accepisse se scribit τὸ φορίσιον, καὶ ὀλιγοδίης, καὶ αὐτουργικόν ibi *Gatakerus* hunc *Luciani* locum profert, deque re ipsa plura commentatur. Jungi solent αὐτουργοὶ & αὐτοδάκτυοι, αὐτουργία & αὐτοδαπανία, quas virtutes Christianis commendat *Clem. Alex.* Paedag. III. c. 4. Alias αὐτουργοὶ, qui opus rusticum ob paupertatem ipsi faciunt. Mox commodius videtur, καὶ πέμπει ὕδωρ γε ἀρουραίους pro τε. Quod *Graevius* monet jungi debere, ἀόκνους πρὸς τὰ ἄλλα, Interpretes non praeteriit. *T. H.*

34. Ὕδωρ] V. *Apollod.* XIV. *M. du S.*

36. Μακρὰ ὕ. τὴν ὁδ. ἐς Ἄ. ἐς Λ.] Ad *Statii* Theb. I, 360. ubi operosa vehementis est procellae descriptio; *Barthius* notat, dicere *Papinium*, *tempestatem hanc fuisse maximam, & multum regionis inundasse, quae Argos & Lernam simul tetigerit loca non exiguis inter se spatiis distantia.* Nihil est, ne fallaris, in *Statio*, quod spatium illud haud exiguum ulla ratione designet: hunc tamen addit, quasi probandi causa, *Luciani* locum, & sum porro: *Sed pro regia puella aquatum euntem via longa non ideo sit pro tempestate*: id quidem haud absurde, quod utique pro regia puella, aquam petitura, longior aliquanto via censeri possit; quanquam id satis excusatur ea cautione, quam a moribus atque instituto Danai desumtam *Lucianus* adhibet. Alioqui non tantum erat hoc intervallum, quin Antisthenes, quippe vir & philosophus, majus etiam quotidie Socratis audiendi gratia, stadia nimirum XL. ex Piraeeo in Asty conficeret: propius autem Argis aberat Lerna: nam, ut ait *Pausan.* II. p. 197. ἀπέχει δὲ Ἄργους ἐς πόλιος τειχισμάτων καὶ ἡ πόλις σταδίους ἑπτὰ καὶ δέκα Λέρνη θαλάσσης quam intercapedinem, spatium inter Piraeeum & Asty interjectum aequantem, occupare longis murris ad mare ductis instituerant Argivi belli adversus Lacedaemonios, testibus *Thucydide* V. c. 82. 83. & *Diodor. Sic.* XII. p. 327. C. in quo vitiose legitur Ἀγνῶς χωρίου pro Ὑσιῶν. Paulum vero a mari distabant ab ea parte, quae spectat in Laconicam, Lerne, ab altera Temenium: idcirco memorat *Pausanias* τὸν θάλασσαν τὸν μεταξὺ Τημενίου καὶ Λέρνης p. 198. Temenium autem, finiente *Strabone* VIII. p. 566. B. ἀπέχει τῶν Ἄργους ἑξήκοντα σταδίους ὑπὲρ θαλάσσης. Huic intervallo quod scribit *Plin.* H. N. IV, 5. fere consentaneum est: *Amnes, Inachus, Erasinus, inter quos Argos Hippium cognominatum: supra lacum Lernae a mari* CIↃCIↃ *pass.* Ita si legas, satis huic loco consultum arbitror: nam *Is. Vossius* ad *Pomp. Mel* p. 205. mea quidem sententia labitur, & *Straboneno* parum concinne cum *Plinio* confert: illud autem *eorum* optimi, quem laudat, libri sui, etsi foedatum, plane, quod dedimus, exhibet CIↃCIↃ P. qui faciunt stadia XVI. haec si addideris ad stadia XXVI. quae itidem inter

Ar-

& ad opus ſuis manibus faciundum inſtituit, atque etiam mittit aquam hauſturas: ad cetera porro miniſteria condocefacit, ut impigrè ſint.

γαγεῖ τὰς θυγατέρας, ἢ αὐτουργεῖν διδάσκει, ἢ πέμπει ὕδωρ τε ἀρυσομένας, ἢ πρὸς τὰ ἄλλα παιδεύει ἀόκνους εἶναι αὐτάς.

NEP. Solane conficit tam longum iter Argis ad Lernam? TRI. Sola: valde autem ſiticuloſum eſt Argos, ut noſti: atque adeo neceſſe eſt ſemper aquam eo ferre. NEP. Non tu, Triton, mediocriter me conturbaſti, quum perſecutus es, quæ ſpectant ad puellam: quare adeamus ad eam. TRI. Eamus: jam enim tempus eſt aquationis; & fere, ni fallor, in media verſatur via petens Lernam. NEP. Itaque junge currum: aut illud quidem longam habet moram, ſubdere equos jugo, & currum apparare: quin tu potius delphinum mihi aliquem ex velocioribus adducito: equitans enim in eo provehar celerrime. TRI. Ecce

ΠΟ. Μόνη δὲ σὺ διαγίνει μαχρὰν ὕτω τὴν ὁδὸν ἐξ Ἄργους ἐς Λέρναν; ΤΡ. μόνη. τολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος, ὡς οἶδα· ὥστε ἀνάγκη ἀεὶ ὑδροφορεῖν. ΠΟ. ὦ Τρίτων, ἢ μέλρίως με διετάραξας εἰπὼν τὰ περὶ τὴν παιδὸς ὥστε ἴωμεν ἐπ' αὐτήν. ΤΡ. ἴωμεν· ἤδη γὰρ καιρὸς τῆς ὑδροφορίας. ἢ σχεδόν τι μέσην τὴν ὁδὸν ἔστιν ἰοῦσα ἐς τὴν Λέρναν. ΠΟ. ἀλλὰ ζεῦξον τὸ ἅρμα· ἢ τοῦτο μὲν πολλὴν ἔχει τὴν ἀναστροφήν, ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῷ ζεύγλῃ, ἢ τὸ ἅρμα παρασκευάζειν· σὺ δὲ ἄλλα δελφινά μοι τινὰ τῶν ἀκέων πρόσαγαγε· ἐφιππάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τάχιστα. ΤΡ. ἰδοὺ σοι

Argos intererant & Temenium; proxime prodeunt illa XL. ſtadia, quibus a mari vel ſinu Argolico remotum erat Argos. Lerne vero & fons, & fluvius, & palus, vid. *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. 169. p. 241. & notum, ut *Pomponius* ait, oppidum: *Schol. Pindar.* ad O. 7, 60. ἡ δὲ Λέρνη κατὰ μέν τινας πόλις κατὰ δέ τινας λοχμώδες χωρίον, ἐν ᾗ μυθεύουσι τὴν Ὕδραν καθιδρῦσθαι φασὶ τὴν Ἀμυμώνην πρὸς αὐτῇ εἶναι ἴσταρ δὲ καὶ πόλιν φασίν. Quae ſeparavit, quaſi diverſas variorum de Lerne ſententias, fuerant conjungenda; nihil enim eorum non eſt verum. Quam vocat Ἀμυμώνην χρήνην, illa λίμνη ἐν Ἄργει ὕπτιος καλουμένη dicitur *Heſychio:* quod ſi nomen hujus paludis cum iis compares, quae de Ἀλκυονίᾳ λίμνῃ refert *Pauſan.* p. 200. eandem eſſe liquido conſtabit; nam ſitus accurate reſpondet. Porro Lerne oppidum haud ignobile, in quod indictum fuerit aliquando concilium Achaeorum. v. *Plutarch.* in Ag. & Cleom. p. 811. C. βουλομένων δὲ τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ ταύτας ἀγαγεῖν τὰς ἀμφιλογίας, ἢ τὴν Κλεομένη παλαίστραν εἰς Λέρνην, ἵνα τὸν ἐκκλησίαν ἔμελλον ἔχειν. De virginibus Argivis ὑδροφόροις Vir Illuſtris *Ez. Spanheim.* ad *Callimachi* H. de Pall. Lav. v. 45. ubi *Luciani* loca non praetermiſit: virgines olim hoc opus in primis faciebant: Apelles pictor παρθένον ἔγραψε τὴν Λαΐδα θυραύλῳ καὶ τὴν Πυθίωνος ὑδροφοροῦσαν apud *Athen.* XIII. p. 588. C. illa junior eſt Laïs ſive filia, ut ratio temporum oſtendit. *T. H.*

37. Ἐξ Ἄργους εἰς Λέρνην] Longum ſane iter, quod, uti ex *Pauſania* conſtat, (p. 79, 21.) XL. milliarium erat; quod hic ridet *Lucianus.* De πολυδ. Α. videant quibus hae res cordi ſunt, doctiſſimum *Ez. Spanheimium ad Callim.* p. 577. & ſeqq. *M. du S.*

Ibid. Πολυδίψιον Ἄργος] Homericum. *J. B.*

Πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος] *Homerus Iliad.* δ. v. 171. Vide ibi ſcholia, quae *Didymo* tribuuntur, qui oſtendit Argos non eſſe ſiticuloſum, & aliter hoc vocabulum eſſe accipiendum, cujus varias ſignificationes notat, uti & *Strabo* lib. VIII. unde videtur ille *Scholiaſtes* ſua hauſiſſe. *J.G.G.*

43. Οἷσιν ζεῦξον τὸ ἅρμα &c.] Male hic locus habitus eſt & a librariis, & ab interpretibus, qui ſic eum tranſtulerunt. *Proinde currum junge: vel an hoc longiorem rebus moram injiciet, ſubmittere equos jugo, & currum apparare? Tu vero potius delphinum mihi aliquem ex velocibus illis huc iſte, inequitando enim illi quam celerrime provehar.* Sed dele interrogationis notam. Adfirmat enim Neptunus hoc moram injicere, ſi currus jungatur. Deinde σὺ δὲ ἀλλὰ, eſt *ſaltem*, ut apud *Ariſtoph.* Nubil.

— σὺ δ' ἀλλὰ τούτων Αἰθέρ τι τὴν ταχίστην.

Sic autem verte: *Junge itaque currum, aut ſi hoc longiorem moram affert, equis imponere jugum, & currum apparare, ſaltem delphinum mihi aliquem ex velocibus illis adducito, in quo equitans celerrime provehar.* *J.G.G.*

46. Σὺ δὲ ἀλλά] Priorum interpretatione praeſtat *Gravii* verſio: neque tamen ita placuit, quin emendanda videretur. Quod monuit de σὺ δὲ ἀλλὰ, ſumtum a *Devario*; quod ut forte locum habeat, nam aliter etiam capi poteſt in *Ariſtoph.* Neb. v. 1372. hic certe non fuit admittendum. Hortandi vis atque incitandi in ἀλλὰ, quando Imperativis praeponitur, perquam eſt familiaris, & in Noſtro frequens. *T. H.*

Ibid. Δελφινά] *Philoſtratus* de eadem re aliter p. 774. ἐπαῖδα δ' ἐπιτάττει τὸ ἅρμα ὑφυδρα τοῖς ἵπποις, καὶ ἡδυπνοὰ, ἢ γλαυκὰ, ἢ τὰ δύο ἅττα δελφῖνα. *M. du S.*

49. Ἐπ-

σοι ὗτοσὶ ὁ δελφίνων ὠκύτατος. ΠΟ. εὖγε· ἀπελαύνωμεν· σὺ δὲ παραπλήχιε, ὦ Τρίτων, καὶ πειδὴ πάρεσμεν ἐς τὴν Λέρναν, ἐγὼ μὲν λοχήσω ἐνταῦθά πως, σὺδ' ἀποσκόπει ὁπότ' ἂν αἴσθῃ παρόντα αὐτήν. ΤΡ. αὕτη σοι πλησίον.

tibi istum delphinorum ocyssimum. NEP. Bene: avehamur; tu vero juxta adnata, Triton. Postquam pervenerimus ad Lernam, ego insidiabor isto fere loco; tu prospecta; quumque senseris adventantem illam. TRI. Hæc ipsa tibi prope adest.

ΠΟ. Καλὴ, ὦ Τρίτων, καὶ ὡραία παρθένος· ἀλλὰ συλληπτέα ἡμῖν ἐστιν. ΑΜ. ἄνθρωπε, τοῖ με ξυναρπάσας ἄγεις; ἀνδραποδιστὴς εἶ, καὶ ἔοικας ἡμῖν ἀπ' Αἰγύπτου τοῦ θείου ἐπιπεμφθῆναι· ὥστε βοήσομαι τὸν πατέρα. ΤΡ. σιώπησον, ὦ Ἀμυμώνη, Ποσειδῶν ἐστί. ΑΜ. τί Ποσειδῶν λέγεις; τί βιάζῃ με, ὦ ἄνθρωπε, καὶ ἐς τὴν θάλατταν καθέλκεις; ἐγὼ δὲ ἀποπνιγήσομαι ἢ ἀθλία καταδῦσα. ΠΟ. θάρρει, οὐδὲν δεινὸν [a] πάθῃς· ἀλλὰ καὶ πηγὴν ἐπώνυμόν σοι ἀναδοθῆναι ἐάσω ἐνταῦ-

3. NEP. Pulcra, Triton, & florens virgo: omnino comprehendenda nobis est. AMY. Mi homo, quo me correptam ducis? plagiarius es, & videris in nos ab AEgypto patruo immissus esse: quare invocabo patrem. TRI. Tace, Amymone: Neptunus hic est. AMY. Quid mihi Neptunum dicis? quid vim adfers mihi, homo, inque mare detrahis? misera suffocabor demersa. NEP. Bonum animum habe: nullum incommodum patieris: imo etiam fontem tui nominis emicare faciam ibi,

[a] Πάθῃς] μὴ πάθῃς. F.

49. Εὖγε ἀπελαύνωμεν] Distingue. εὖγε. ἀπελαύνωμεν. *bene. abeamus.* Sic superius perperam distinguitur καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, παιδνῶσι ἀόκνους εἶναι αὐτὰς delendum enim comma: sententia enim est, ἀόκνους πρὸς τὰ ἄλλα. Leve hoc quidem, sed tamen in omnibus editionibus depravate legitur. *J.G.G.*

52. Σὺ δ' ἀποσκόπει, ὁπότ' ἂν &c.] Male sunt conglutinata & structura renitente, ἀποσκόπει ὁπότ' ἂν αἴσθῃ tu disjunge: ἀποσκόπει· ὁπότ' ἂν &c. vel etiam potius interfere ἢ· ἀποσκόπει, καὶ ὁπότ' ἂν αἴσθῃ &c. posterius membrum ne integrum efferret Neptunus, in causa fuit Triton interpellans: hoc scilicet ille voluerat: *tu vero speculator & observa; atque ubi senseris illam adventare, ne me statim monere intermittas:* interea videt Triton Amymonen jam prope adesse, ac mox, fine non expectato, Neptuni sermonem intercipit. Hoc saepius in istis dialogis est factum, & rationem imitatur eorum, qui familiarius inter se colloquuntur; ut Dial. XIV. ἐπὶ δ' ἀφικέσθαι ἐς τὸν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν eo in loco imperfecta verba Tritonis interrumpit Iphianassa. Ἀποσκοπῶ *e longinquo prospectare observandi causa:* Nost. N. Δ. XXVII. ἀπολιπεῖν χρὴ καὶ ἀποσκοπῶ πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. *Polyaen.* IV, 6. §. 9. διέτριβεν ἀποσκοπῶν τὴν τῶ πολέμου κίνησιν etiam, *manum ad frontem obtendere*, ut acutius in longinquum prospicias, nec multo lumine offundaris, quem *visum umbratum* eleganter dixit *Sil. Ital.* XIII, 342. Vide *Jos. Scaligerum* ad Priap. p. 195. & iisdem veterum locis, nec pluribus, adductis ingratum ejus reprehensorem *Salmasium* ad *Flav. Vopisc.* p. 500. *T.H.*

58. Αἰγύπτου τοῦ Δ.] Danaus fratrem fugiens in Græciam appulerat navi, quæ prima ibi conspecta est. *Hygin.* 277. *Plin.* VII, 46. Ratibus enim antea solis utebantur. Vide Marm. Ox. p. 157. & *Basil.* p. 11. *M. du S.*

64. Οὐδὲν δεινὸν πάθῃς] Vix me continui, quin ex Fl. revocarem μή· sic enim solent, etiam *Noster* in Ἀναχ. §. 16. θαῤῥεῖτε· οὐδὲν ὑμᾶς μὴ γένηται ἄδικον· unde simul liquet minime opus esse isto πάθοις. Ἀναδῦναι, ἀνεῖναι πηγὴν, ὕδατα, quae itidem dicuntur ἀναδοθῆναι, ut, ὡς Σικελίᾳ φασὶν ἀναδοθῆναι τὰ Ἡρακλεῖ τὰ θερμὰ λοῦτρα, usus sunt tritissimi: *Lucian.* Δ. Θ. XIV. λάκκῳ τῷ αἵματος ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἐποίησεν· quem locum si ad hunc, qui prae manibus est, componas, fieri non potest, quin suspectum sit ἐάσω· longe certe commodius erit ποιήσω, praesertim quia sequitur, παταξας τῇ τριαίνῃ τὴν πέτραν· ἐᾷν saepius apud *Nostrum*, sed diversa virtute: ἐκόντα ἐάσαι ῥίψαι ἑαυτὸν· ἐκεῖνον ζῆν ἔασον ἔασον μὴ ἔχειν &c. De Amymone multa tradidit Et. *Spanhem.* ad *Callim.* H. de Pall. Lav. v. 48. vide *Hygin.* Fab. CLXIX. & *Th. Muncker.* *T.H.*

Ibid. Πάθοις] Ita lego. Vulgatæ Edd. πάθῃς. *Fl.* μὴ πάθῃς. *M. du S.*

65. Πηγὴν ἐπώνυμον] Est Amymone fons juxta Lernam, ab Amymone Danai filia nomen habens, cujus meminerunt *Plin.* IV. c. 5. & *Strab.* lib. VIII. *G.C.*

Πηγὴν ἐπώνυμ.] Vid. *Strab.* VIII, 371. *Plin* IV, 5. & *Pausan. Cor.* 79, 34. *M. du S.*

Ibid. Ἀναδοθῆναι] Fuit cum mihi videretur scripsisse

ibi, percussa tridente hac petra, prope maris æstum: tu vero felix eris, sororumque sola non feres aquam mortua.

θα, καταξας τῇ τριαίνῃ τ' πέτραν πλησίον τ' κλύσματος· ᾗ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ, ᾗ μόνη τ' ἀδελφῶν οὐχ ὑδροφορήσεις ἀπεθανοῦσα.

VII.

NOTI ET ZEPHYRI.

ΝΟΤΟΥ ΚΑΙ ΖΕΦΥΡΟΥ.

N O T.

1. ILlam ergo, Zephyre, juvencam, quam per pelagus in AEgyptum Mercurius ducit, Jupiter vitiavit amore captus? ZEP. Ita est, Note: neque tunc tamen erat juvenca, sed filia fluvii Inachi: nunc Juno talem fecit eam, æmulatione fervida, quod vehementer videret amare Jovem. NO. Igitur etiam nunc amat illam vaccam? ZE.

N O T.

ΤΑύτιν, ὦ Ζέφυρε, τ' δάμαλιν, ἣν δι' ἁλὸς τ' πελάγους ἐς Αἴγυπτον ὁ Ἑρμῆς ἄγει, ἐ Ζεὺς διεκόρησεν ἀλὺς ἔρωτι; ΖΕ. ναὶ, ὦ Νότε· ᾗ δάμαλις δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς ἦν τ' πόλαμῦ Ἰνάχυ· νῦν δὲ ἡ Ἥρα τοιαύτην ἐποίησεν αὐτὴν ζηλοτυπήσασα, ὅτι ᾗ πάνυ ἐράᾳ τ' Διός. ᵇ NO. νῦν ἔν ἔτι ἐρᾷ τ' βοός; ΖΕ.

ᵇ NO.] In *F. A1. J. Z1.* ea persona mox omissa: errorem manifestum sequentes Edd. correxerunt.

68. Οὐχ ὑδροφορήσεις] Κατεκρίθησαν γὰρ αἱ Δαναΐδ θυγατέρες, ὡς ὁ μυθ. φησὶ, τὸ ἄδυ ὑδροφορεῖν εἰς τετρημένον πίθον, ἀντ' ὧν τοὺς Αἰγύπτου παῖδας ὁμολέκτρους ὄντας * διεχρήσαντο τὸν ὁ δίκη. *V.*

71. Διεκόρησεν] Ἐξεπαρθένευσεν, οἱονεὶ διέτρησε. *G.*

* Διεχθήσαντο] Quid sit διεχθ. ingenue fateor, nescio. At certissime legendum διεχρήσαντο, *interfecerunt.* Ideo nimirum quod interfecerant maritos suos, apud inferos aquam in pertusum ingerere dolium debuerunt Danaïdes: fabula notissima. Sed & antea legendum haud dubie ὑδρ. εἰς τετρυπημένον στάμνον, non τετρημένον. Talis enim fertur Danaïdum ille πίθος, *pertusus, perforatus:* eademque haec vox τετρυπημένος vulgo de hoc dolio usurpatur; ut ab ipso *Luciano* in Dial. Mort. XI. αἱ τῶ Δαναῦ παρθένοι εἰς τὸν τετρυπημένον πίθον ἀνατλῶσαι. *J. J.*

In MS. erat διεχθήσαντο, quod, monente Clar. *Jensio*, sic mutavimus. Pro τετρημένον f. τετρυπημένον. *C.* τετράμενον. *M. du S.*

Etsi διεχθήσαντο Graecum sit a verbo διεχθάνομαι, nihilominus verissimum est *Jensii* διεχρήσαντο. Vid. *Poll.* IX. 153. & Notas. Τετρημένον, quod rescripsi, propius accedit, quam τετρυπημένον Danaïdum πίθος τετρημένος vulgatissimus apud veteres *Plat.* in Gorg. p. 336. D. *Aristot.* Polit. VI. p. 176. Oecon. I. p. 234. *Zenob.* C. II. n. 6. Prov. App. Vatic. C. III. n. 31. ubi vide *Schottum.* Alii saepe πίθοι τετρυπημένοι dicunt, *Schol. Euripid.* ad Hec. v. 886. sed illud, si *Thomae Magistro* credis, Ἀττικώτερον est atque elegantius. Par ratio in ἵπποις τετρημένοις & τετρυπημένοις. *T. H.*

se ἀναδῦναι. Sic *Dion Chrys.* 69. A. πηγῆς ἐγγὺς ἀναδιδούσης. *M. du S.*

66. Παταξας τῇ τριαίνῃ] *Callim.* Hym. Jovis

Πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ, &c. *J. B.*

Παταξας τῇ τρ.] Similia finxit *Callimachus* H. in Jovem, ubi Rhea in sticulosa tunc temporis, ut ait, Arcadia, sed laticibus foeta Πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ τὸ δ' οἱ δίχα πουλὺ διέτμη, Ἐκ δ' ἔχεεν μέγα χεῦμα — *Percussit montem sceptro: at ille ei multum divisus est, & effudit magnum fluxum.* Sic est vertendum, non ut vulgo, *duobus locis multum discessit*: nam δίχα διέτμη est, *divisus est in duas partes*, non *in duobus locis.* Miror hoc non fuisse in Editione Ultrajectina emendatum. *J. C.*

68. Μόνη . . .] Scripsitne hoc praeter *Lucianum* alius quisquam? Nauplium ex eo concubitu peperit. *Apollod.* II. p. 34. & *Pausan.* p. 80, 24. cujus filium fuisse Palamedem quidam tradidere, quos ἀναχρονισμοῦ arguit *Strabo* VIII. p. 368. D. *M. du S.*

69. Δάμαλιν] Vide supra 9. Δ. III. *M. du S.*

71. Διεκόρησεν] Sic Dial. XIII. & f. Διεκορήσω τὴν κόρην, διαφθείρω: διακόρισαι, διαπαρθενεῦσαι. defloraverunt, devirginare, dehonestare, ut alibi dicemus. *J. B.*

Διεκόρησεν] *Luciani* nomen omisit haec verba proferens *H. Stephan.* in Th. L. G. T. II. p. 375. Vid. *Suid.* in Διακεκορῆσθαι & Διακορῆσαι. ubi est *Scholiastae* Ἀριστοφ. *T. H.*

73. Ἥρα] Aliter, ut supra monui, *Ovidius.* *M. du S.*

ΖΕ. ἡ μάλα· ἡ δῆτα τοῦτο ἐς Αἴγυπτον αὐτὴν ἔπεμψε ἡ ἡμῖν προσέταξε μὴ κυμαίνειν ἢ θάλασσαν ἕως ἂν ἀφορμήσηται, ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, κύει δὲ ἤδη, θεὸς γένοιτο ἡ αὐτὴ, ἡ τὸ τεχθέν.

ΝΟ. Ἡ δάμαλις θεός; ΖΕ. ἡ μάλα, ὦ Νότε· ἄρξει τε, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, ἡ ἡμῶν ἔσται δέσποινα, ὅν τινα ἂν ἡμῶν ἐθέλῃ ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι βλαπτεῖν. ΝΟ. θεραπευτέα τοιγαροῦν, ὦ Ζέφυρε, ἤδη δέσποινά γε οὖσα· νὴ Δία εὐνοϊκωτέρα γοῦν ἡμῖν γένοιτο. ΖΕ. ἀλλ' ἤδη γε διεπέρασε, ἡ ἐξέκυσεν ἐς τὴν γῆν. ὁρᾷς ὅπως οὐκέτι μὲν τετραποδιστὶ βαδίζει, ἀνορθώσας δ' αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς γυναῖκα πανκάλην αὖθις ἐποίησε; ΝΟ. θαυμάζω γῆν [a] ταῦτα, ὦ Ζέφυρε· οὐκ ἔτι τὰ κέρατα, οὐδὲ ὁπλαὶ, ἡ δίχηλα τὰ

ΖΕΡ. Plane: ideoque in AEgyptum eam misit, ac nobis præcepit, ne fluctibus agitaremus mare, donec transnarit, ut partum ibi enixa (uterus enim jam tumet) Dea fiat tum ipsa, tum quod natum erit.

2. ΝΟΤ. Hæc juvenca ut Dea fiat? ΖΕΡ. Omnino, Note: & præerit, ut Mercurius narravit, navigantibus, nosque erimus in ejus potestate, ut quemcumque nostrûm voluerit emittat, aut prohibeat flare. ΝΟ. Colenda igitur, o Zephyre, jam quippe domina. ΖΕΡ. Profecto: magis enim benevola nobis ita reddatur. At ecce jam trajecit, atque evasit in terram: viden' ut non amplius quadrupedis more incedat, sed eam erectam Mercurius mulierem pulcerrimam iterum effecerit? ΝΟΤ. Mirabilia sane sunt ista, Zephyre: abierunt cornua, cauda, bifidi pedes: contra ama-

[a] Ταῦτα] ὁρᾷ ταῦτα. P.

79. Ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ] Prava distinctione laborat hic locus: deletis punctis scribe, ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, κύει ἤδη, θεὰς γίνηται ἐ αὐτὴ ἡ τὸ τεχθέν. *ut ibi enixa, gravida enim jam est, dea fiat & ipsa, & quod natum erit*: nimirum Epaphus. Dein distingue: ἄρξει δὲ, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, ἡ ἡμῶν ἔσται δέσποινα, *Praeeritque, Mercurius dixit, navigantibus, & nostra erit domina.* Vide & superius dialogum Jovis & Mercurii. *F.G.G.*

Ibid. Θεὰς γένοιτο ἐ αὐτὴ] In conjugis loco habita fertur ab Osiride AEgyptiorum rege, & post mortem culta pro Dea nomine Isidis; quam singulari superstitione coluit & Germania ante receptam Christianam religionem. Hujus sacra ex AEgypto Romam sunt translata, ejusque templum in campo Martio fuit. Isidis capillos Memphitae pro miraculo ostendunt. Idem *Lucianus* adv. Indoct. *G.C.*

82. Ἄρξει τε, ὁ Ἑ. ἔφη] Quam voluit *Graevius*, secuti sunt jam olim Interpretes distinctionem: in ejus notis pro τε positum video δὲ, studione an errore calami non patet: illud certe vertendo expressit. Pro ὁ Ἑρμῆς forte malis, ὡς Ἑρμῆς· sed parum interest. *T.H.*

86. Νὴ Δία, εὐνοϊκωτέρα] Praeponendum est ex eo, ubi mox occurrit, loco retractum Zephyri nomen: haec enim ad ejus personam quin pertineant, nemo paulum attentior dubitabit. De particulis ἀλλὰ γὲ & ἀλλὰ ἡ, quae saepe commutantur, dicemus ad initium Περὶ τῶ ἐπὶ μισθῶ συνόντων. *H. Stephan.* Th. L.G. T. II. p. 1052. omisit γὲ· ἀλλ' ἤδη διεπέρασε. *T.H.*

87. Καὶ ἐξένυσεν ἐς τὴν γῆν] An sic nunc voluit loqui *Lucianus*, qui in dialogo sequente, ἡ νῦν τὸ ἀναλῶσαι ἐξενίξαι ἐς Ταύτην. In mercede conductis, πεῤῥήξαντες τὸ δύστηνον σκαφίδιον, ἄβλιοι κακῶς ἐξενίξαντο. *F.G.*

Ἐξένυσεν] Ergo per *Gronovium Luciano*, quia dixerit semel iterumque ἐξενίζω, ἐξενίξαιμι, usurpare vix licebit ἐξένυσα; id saltem non improbandum, quod hic solennem confidentiam dubitandi modestia molliverit. Rectissimum est νέω, νεύσω, νένευκα· quaeque hinc manant multa, pari forma scribuntur. *Plat.* de Rep. V. p. 653. A. Οὐκοῦν ἐ ἡμῶ νευστέον· *Hesych.* Νεῦσιν, πλεῦσιν. Νευσόμεθα, πλεόμεθα. Νευτὴρ (vel potius νευστὴρ) κολυμβητής. Νεῦσιν habet *Aristot.* Z. I. V. c. 6. τὴν δὲ νεῦσιν ἡ μὲν ἐπὶ τὸ ὄπισθεν, ἡ δ' ἐπὶ τὸ σῶμα ποιεῖται· & τὰ νευστικὰ I. c. 1. & VIII. c. 3. ὁ καλάμβυξ κέρας &c. φαγαινόπους δ' ἡ νευστικὰς· quae plane firmant *Philostrati* νευστικοὶ Ic. I. c. 8. Hinc & ἑλμαὶ νευσταὶ in Lexiph. §. 13. quae alias ἀλμυδάδες vel κολυμβάδες ibidem §. 3. ridiculus vocabulorum Atticorum constipator habet ἀφανεῦσαι τὸ τοῦ ὕδατι. *Themistius* eleganter: τὸ μὲ δὴ ἀφανισθῆναι σοφισὴν μόλις πως ἄρα διανενύκαμεν. Or. XXIII. p. 297. B. *Suid.* Διανενύκαμεν, ἀντὶ τῦ ἐπεράσθημεν. in *Hesychio* restituendum, Διανεῦσαι, διαπλεῦσαι, pro Διαναῦσαι. Προσένυσαν reperies apud *Thucydid.* III. p. 235. v. 37. *Schol.* προσέπαυσαν· cujus lectionis labes alios in errorem deduxit; corrigendum enim, nisi totum recidere cum Cod. Cass. malis, προσέπλευσαν, ut supra πλεῦσις ex *Hesych.* quod est ex usu recentiorum Graecorum, *adnatarunt.* Imo ipsum illud ἐξένυσα est in *Euripidis* Cycl. v. 573. Ὡς ἐξένυσα μόγις, grandem scilicet istum calicem, quem, Ulysse praebente, Bacchi nectare plenum Cyclops eduxerat. Hippol. v. 470. — πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκοῖς; ubi vide *Barnesium*. *Hesychius*: Ἐκνένυσας, ὑπεκολυμβήσας.

Ha-

amabilis est virgo. Atqui Mercurius quid est, quod semet mutarit, & pro juvene caninam faciem sumserit? ZEP. Ne curiosius inquiramus; quandoquidem melius ille sciverit, quid sit faciundum.

σκέλη; ἀλλ' ἑπέρας ὁ χόρη. ὁ μέν τοι Ἑρμῆς τί παθὼν μεταβέβληκεν ἑαυτὸν, ἢ ἀντὶ 95νεανίου κυνοπρόσωπος γεγένηται; ΖΕ. μὴ πολυπραγμονῶμεν, ὅτε ἄμεινον σκοπεῖν ὅδε τὰ πρακτέα.

VIII.

NEPTUNI ET DELPHINUM.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

N E P.

1. REcte vero, Delphines, quod semper amantes sitis hominum; etenim olim Inûs filium ad Isthmum detulistis exceptum, quum a Scironiis saxis cum

Π Ο Σ.

Εὖγε, ὦ Δελφῖνες, ὅτι ἀεὶ φιλάνθρωποί ἐστε· ἢ πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰνοῦς παιδίον ὀπὶ τ Ἰσθμὸν ἐκομίσατε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μ τ μη-

Παρνίων τῷ σκάφει occurrit in sequ. Dial. *T. H.*

88. Τἰραποδιτί] Hoc cur apud *Suidam Kusterus* malit, quam *Τἰραποδητί*, ubi locus extat pessime versus, causa est nulla: utrumque est aeque prohum: posterius autem eadem forma, qua, quod saepius apud Nostrum occurrit, *ἀκραποδητί*. Dicitur etiam *τἰραποδηδόν*. *Aristoph.* in Pac. v. 896. quae *Suidas* habet in eo vocabulo & Σκιπόδις, depromta sunt e *Comici* Schol. ad Av. v. 1552. Vetus *Sophoclis* Commentator ad Philoct. v. 704. *νήπιος. παῖς ἄνευ τιθήνης τετραποδηδὸν βαδίζων.* Apud *Etymol.* in Στάδιον. p. 743. 45. est *τἰραποδιστὶ τὸ πάλαι ἀκροκατάντης.* *T. H.*

95. *Κυνοπρόσωπος*] *Anubis latrator.* Ov. *Met.* IX. 689. *M. du S.*

96. *Ὅτε . . . .*] Sic omnes libri. *M. du S.*

99. Τὸ τ Ἰνοῦς π.] Melicertam. *Ovid. Met.* IV. 520. *M. du S.*

2. Ἀπὸ τ Σκιρωνίδων] *Hygin.* F. XXXVIII. *Scironis petrae:* ubi vide *Muncherum*, qui *forsan* in *Hygino restituendum* monens, *Scironides petrae*, prudenter addit, *quanquam non valde est necesse*: nam *Marcellinus* etiam lib. XIV. p. 10. *Scironis praerupta letalia*, aliique plures. *Ex istis rupibus Ino se cum Palaemone filio in profunda praecipitem jaculata auxit maris numina*, ut *Solinus* scribit c. VII. Sex passuum millibus hi scopuli porrecti & Geraneam contingebant, & Oneos montes, & rupem Molurium vel Moluridem: quare nihil est mirum haec parum diversa commemorari loca, ex quibus Ino se praecipitarit. *Stephan.* Γεράνεια ὄρος μεταξὺ Μεγάρων καὶ Κορινθου, ἀφ' ἧς ἥλατο Ἰνὼ φεύγουσα τ Ἀθάμαντα. Scriptor Argumenti tertii ad Isthmionicas *Pindari*: Ino ἀπὸ Γερανείας τῦ ὄρους τῦ Μεγαρικοῦ φυγοῦσα, καὶ σῶσα ἐπὶ τ καλουμένης Μελουρίδος πέτρας ἥλατο σὺν τῷ βρέφει εἰς τὸν ὑποκειμένου θάλασσαν rectius apud *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 229. ἀπὸ τ Μελουρίδος πέτρας ἔρριψεν ἑαυτὴν &c. *Simonidis* epigramma protulit *Holstenius* ad *Stephan.* εἰς τινα ναυαγὸν ἐν Γερανίᾳ καὶ τοῖς Σκιρωνίσι πέτραις ναυαγήσαντα· ejus in versu quarto legendum mihi persuasi, Ἄγκεα νιφόμενα ἀμφὶ Μελουριάδος· quid enim sive νῆσος Μέθουρις, sive Μοθουριάδες νῆσοι, quanquam in propinquo sitae, huc faciant, non video; quum contra Moluris opportunissime vicinae Geraneae Scironisque rupibus adhaereat. Nec Moluris solum, aut Molurias scribitur, sed etiam *Μολούριον* sic enim *Zenob.* C. IV. n. 38. μ δὲ Μελικέρτου ἡ Ἰνὼ ἔρριψεν ἑαυτὴν εἰς τὴν πρὸς τ Μολούριον θάλασσαν. *Etymologus* Leucotheam esse dictam tradidit, ὅτι ἐμμανὴς γενομένη ἀφ' τῦ λευκοῦ πεδίου θέουσα, ὅ ἐστι περὶ τὴν Μεγαρίδα, ἑαυτὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἔρριψεν. Quod autem dialogo sequenti *Lucianus* ἀπ' ἄκρου τῦ Κιθαιρῶνος, καθάπερ καθῆκεν εἰς τὴν θάλασσαν, Ino praecipitem dejecit, intelligendum est paulo laxius: nam ipse, quem proprie vocabant, Cithaeron ad mare non pertinebat, sed orti ab eo montes Onei ad Scironidas usque rupes protendebantur: *Strab.* VIII. p. 382. C. ὑπέρκεινται δὲ τούτων ἀπάντων τὰ καλούμενα Ὄνεια ὄρη, ἀφτείνοντα μέχρι Βοιωτίας ἐ Κιθαιρῶνος ἀπὸ τ Σκιρωνίδων πετρῶν, ἀπὸ τ ὧν δὴ ταύτας ἐσθῦ πρὸς τὴν Ἀττικήν. IX. p. 602. C. τὰ καλούμενα Ὄνεια ὄρη, φάσκις τὶς μυκυομένη μ ἀπὸ τ Σκιρωνίδων πετρῶν ἐπὶ τὴν Βοιωτίαν καὶ τ Κιθαιρῶνα &c. & p. 622. B. ubi ἀπὸ τ ἑσπέρας ὁ Κιθαιρὼν λοξὸς ἐμπίπτει μικρὸν ὑπὲρ τ Κρισαίας θαλάττης, ἔχων τὴν ἀρχὴν συνεχῆ τοῖς Μεγαρικοῖς ἐ τοῖς Ἀττικοῖς ὄρεσιν εἶτ' ἐπιστρέφων εἰς τὰ πεδία, παυόμενος δὲ περὶ τὴν Θηβαΐδα. Similis locus p. 631. B. Minus ergo caute *Ortelius* in Thes. Geogr. *In mare usque porrigi videtur ex* Luciani *dialogo Neptuni & Nereidum.* Praetereo, quae de Ino *Burmannus* occupavit ad *Ovid.* Metam. IV. 525. Vid. *Philostr.* Ic. II. c. 16. cujus locum, in quo se mirifice nuperrimus Editor implicuit, unius literulae dispendio expedire juvat: ἡ Ἰνὼ τ γῆς ἐκπεσοῦσα, τὸ μ ἑαυτῆς, Λευκοθέα τι καὶ τῦ τ Νηρηίδων κύκλου· τὸ δὲ τῦ

μηλεὸς ἐμπεσόν· ἢ νῦν σὺ τὸ κιθαρῳδὸν τοῦτον τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκευῇ, καὶ κιθάρᾳ· οὐδὲ παρεῖδες κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενον. ΔΕΛ. μὴ θαυμάσῃς, ὦ Πόσειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώπους εὖ ποιοῦμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γενόμενοι. [a] ΠΟ. καὶ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς καλαναυμαχήσας μετέβαλε, δέον χειρώσασθαι μόνον, ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπηγάγετο. [b] πῶς δ' ἂν τὰ κατὰ τὸν Ἀρίονα τοῦτον ἐγένετο, ὦ Δελφίν;

matre incideret in mare; tuque nunc citharoedum illum ex Methymna postquam dorso sublevasses cum ipso habitu citharoedico & cithara, enatasti ad Tænarum, neque neglexisti male nautarum scelere pereuntem. DEL. Ne mireris, Neptune, si hominibus benefacimus, ex hominibus quippe ipsi in pisces versi. NEP. Imo equidem accuso Bacchum, qui vobis prælio navali victis formam mutavit, quum decuisset in potestatem redigere tantum, quo pacto alios sibi subjecit. At quomodo, quæ ad Arionem istum spectant, sunt facta, Delphin?

ΔΕΛ. Ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ὅτι τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλουτήσας ἐπεθύμησε, πλεύσας οἴκαδε ἐς τὴν Μήθυμναν,

2. DEL. Periander, opinor, delectabatur eo, & sæpius arcessebat ob artis excellentiam: hunc autem nactum a tyranno divitias desiderium cepit domum redeundi Methymnam

a ΠΟ. καὶ μέμφομ.] Haec, omisso Neptuni nomine, praecedentibus adnectuntur in P. ideoque mox in eodem: ὅτι ὑμᾶς καλαν. b Πῶς δ' ἄν] Πο. πῶς δ' ἄν P. L. Pariter C. sed neglecto Πο. quod secuti sumus: priores Edd. ὅπως γάν.

πεισθεὶς, ἢ γῆ παλαίμοσι τῷ βρόφοι χρήσεται. Λευκοθέα positum inter ἑαυτῆς & τῷ τὸ Νηρηίδων κ. librarii praetermittere non potuerunt, quin eundem in casum transferrent: errorem illum ornatius excoluit *Olearius*, *regi hunc genitivum a sequente mox verbo χρήσεται adfirmans*: illud alienum prorsus quasi nondum sufficeret, addit insuper: *phrasin autem χρήσεται Λευκοθέας vix vertas convenientius, quam*, Leucotheae fruetur persona. *T. H.*

3. Κιθαρῳδὸν] Nomen, si non succurrat, mox editurus est. *M. du S.*

5. Αὐτῇ σκευῇ καὶ κιθάρᾳ] Vel haec suo loco sunt mota, retrahique debent ad ἀναλαβὼν, vel post Ταίναρον excidit φέρων, quo potius animus inclinat: in ultimo dialogo: ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον *AElian.* de Anim. VIII. c. 3. in simili casu Coerani Parii: καὶ ἔνθα ἐξενήξατο ἐχοῦντες αὐτόν. Ab *Herodoto*, cum quo plerique veterum conspirant, in Arionis historia dissentit Noster, alios sine dubio secutus auctores. Vid. *Jos. Scaligeri* Anim. in *Euseb.* p. 84. hymnus Arionis ipsius, quem proponit Vir Maximus, ab *AEliano* servatus est de Anim. XII, 45. Apud *Philostratum* vero Ic. I. c. 19. p. 794. Ἀρίων ὁ ἐπὶ τῷ Ταινάρῳ statua est poëtae celeberrimi aenea, quam in sempiternam rei mirandae memoriam ibi collocaverant: δηλοῖ, inquit, τοὺς δελφῖνας ἑταίρους τε εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, καὶ φύσει φίλους, καὶ οἷόν τε ἀγαπᾶσθαι πρὸς λυρικὰς ὠδὰς ἀνθρώπων ἐν μουσικῇ· ut φιλομουσίαν eorum laudat Neptunus in hoc dialogo, sic φιλόμουσοι saepe ab *AEliano* atque aliis dicuntur. Recte autem de delphino Arionem in dorsum suscipiente ac sustentante ἀναλαβεῖν usurpatur vel ὑπολαβεῖν infra: utrumvis verbum restitui placet *Platoni* de Rep. V. p. 653. A. Οὐκοῦν ἐὰν ὑμῖν πιστὸν, καὶ πειρατέον σώζεσθαι ἐπὶ τῷ λόγῳ, ἢ τοι διαφυᾶ τὸν ἐλπίζοντας ὑμᾶς ὑπολαβεῖν ἄν, ἢ τινα ἄλλον ἄπορον σωτηρίαν quam nunc vulgatur ἀναλαβεῖν, est illud omnino hujus potestatis expers: formavit, ut facile liquet, ex Arionis historia dictum proverbiale *Plato*. Porro σκευὴν proprie dixit *Lucianus*, *ornatum*, vel, ut *Suetonius* ait in Ner. c. 24. *habitum citharoedicum*: *Herodot.* I, 24. ἐν τῇ σκευῇ πάσῃ &c. ἀείσας mox: ἐνδύντα τε πᾶσαν τὴν σκευὴν, καὶ λαβόντα τὴν κιθάρην. de Nerone *Dio Cass.* LXI. p. 699. A. ἔστη τε ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὁ Καῖσαρ τὴν κιθαρῳδικὴν σκευὴν ἐνδεδυκώς· ita *Pollux* ἐπιπόρπαμα exponit κιθαρῳδῶν σκευὴν X, 190. *T. H.*

12. Πῶς δ' ἄν] Coll. P. & L. In reliquis ὅπως γάν, minus commode. Observandum etiam praecedentia in P. *Neptuno* non tribui, adeoque pro ὑμᾶς legi ἡμᾶς & hic praeponi ΠΟ. *M. du S.*

Ὅπως γοῦν] Lectio, quam P. & L. praebent, primum originem monstrat, unde vulgata fluxerit: quum enim scriptum fuerat. ο. πῶς δ' ἄν, omissa, quod saepenumero fieri solet in membranis, majore litera Π, ο tandem voculae sequenti junctum adhaesit: quamvis autem ὅπως interdum ita positum occurrat, ut vicem τῷ πῶς obire videatur, hic tamen longe alius est orationis contextus, quam qui eum usum recipere possit. Deinde suspicionem injicit aliter olim haec fuisse distincta, eum in modum scilicet, ut, quae praecedunt πῶς δ' ἄν &c. cuncta non Neptuno, sed Delphini fuerint tributa; quod satis commode potuisse fieri, nullus equidem negavero, modo illud

ὑμᾶς

nam ad oſtentandas opes. Quare conſcenſa vectoria navicula maleficorum hominum, ut præ ſe tulit multum ferre ſe auri & argenti, ubi medium AEgæum tetigerunt, inſidiantur ipſi nautæ. Tum ille (auſcultabam enim omnia adnatans navigio) quandoquidem id vobis conſtitutum eſt, inquit, at ornatu ſumto, decantatoque leſſo ſponte ſinite me projicere memet ipſum: mox citharoedi habitum indutus cecinit admodum argute, ceciditque in mare, quaſi ſtatim plane periturus. Ego autem ſuſceptum impoſitumque dorſo ferens enatavi ad Tænarum. N E P. Equidem laudo te ob ſtudium illud muſices; dignam enim mercedem reddidiſti ipſi auditæ cantionis.

ὀπιδείξαις τ πλῆτον· ἡ ὀπιδὰς πορθμεῖον τινὸς κακούργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσὸν, ἡ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον [c] ἐγένοντο, ὀπιβουλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ (ἠκροώμην γὰρ ἅπαντα συνόντων τῷ σκάφει) ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τ σκευὴν ἀναλαβόντά με, ἡ ἅσαντα θρηνόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόντα ἐάσατε ῥῖψαι ἐμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται, ἡ ἀνέλαβε τ σκευὴν, ἡ ἦσε πάνυ λιγυρῶς· ἡ ἔπεσεν εἰς τ θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀπολούμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, ἡ ἀναθέμενός αὐτὸν, ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον. ΠΟΣ. ἐπαινῶ τ [d] φιλομουσίας· ἄξιον γὰρ τ μισθὸν ἀπέδωκας αὐτῷ τ ἀκροάσεως.

ΠΟ-

c Ἐγένοντο] Ἐγένοντο F. J. V2. In ceteris Edd. ἐγένετο F. notatumque in margine AIW. d Φιλομουσίας] φιλοτιμίας illud praeferendum duxi.

ὑμᾶς refingas in ὅτι ὑμᾶς καταναυμαχήσας &c. Conqueri non abſurde videatur Delphinus de ſua ſuorumque fortuna, in quos Bacchus victoriae modum non ſtatuerit: nam ceteros hoſtes ſuae poteſtati ſubjeciſſe contentus ſaevius in hosce miſerrimos animadvertit, eosque figuram humanam exuere coëgit: plura garriturus erat, quippe delphin, & apud Deum ſibi valde familiarem, quae nihil ad rem & Arionis hiſtoriam pertinerent, niſi Neptunus interpellaſſet: πῶς δ' ἂν &c. at tu prius, miſſis iſtis, quae minime curo, narra mihi, quae Arioni contigerint. Haec ut ut probabili ſpecie blandiantur, editae tamen diſtinctioni litem non moveo. *T. H.*

20. Ἔλιξε πολὺν ἄγων χρ.] Memini, qui mallet, ἔδοξε πολὺν ἄγειν χρ. Cavendum eſt, ne vilius hoc praeiſto lectiore cuiquam placeat: *Demoſth.* περὶ Παραπρ. p. 320. D. ἵνα ὅσα ὑμῶν ἐκεχόμηκε ἀρχόμενος τῶ λόγου, δείξω πικοιμὰς περὶ τῶ Στεφ. p. 509. D. παῖδας δ' γνησίους ἐφ' ὑμῶν ποιησαντες σωφρονίσης πίστι περὶ ὑμῶν ἔχοντες ἔδειξαν. Multa ſunt ejus generis, quae in uſu frequenti tritis ne tirones quidem fruſtrantur, in rarioribus etiam exercitatos nonnunquam fallunt: *Alexandr.* apud *Athen.* XIII. p. 570. E. — ἦν τότε καὶ Θεολύτη μαλ' εὐπρόσωπος, ἡ καλὴ Ὑπέφαιν' ἐσομένη — *ſe bellulam aliquando fore non obſcuris indiciis patefaciebat: Dalecampius* inde, quaſi ὑφαίνειν pro ὑποφαίνειν legiſſet, aut legendum putaſſet, textricem Theolytam nobis concinnavit. Arion autem, imprudenter ille quidem, ut eventus docuit, ſed opes tamen partas cupidius oſtentabat, ceterosque fortunae tam lautae ignaros eſſe non patiebatur; eo ſpectat illud ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσόν· ita factum fuit, ut homines nequiſſimi ad facinus ſceleſtiſſimum illicerentur. *T. H.*

28. Ἔπεσεν] *Cecidit*: aptius dixiſſet εἰσεπήδησεν, *inſiliit.* *J. C.*

32. Ἐπαινῶ τ φιλομουσίας] Ἐπαινῶ σὲ τ φ. vix in iſtiusmodi locutionibus accuſativum omiſſum invenias. Quod F. dedit, φιλοτιμίας, commodam interpretationem neutiquam aſpernatur: *Laudo tuam illam ſtudii diligentiam in Arione ſervando collocati: dignam enim ipſi mercedem rependiſti audiſae cantionis ſuaviſſimae.* Delphini tamen φιλομουσίαν hinc non removerim, niſi plures accedant vetuſti Codices. *T. H.*

IX.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ [a] ΝΗΡΗΙΔΩΝ. NEPTUNI ET NEREIDUM.

ΠΟΣ. NEP.

Τὸ μὲν στενὸν τοῦτο, ἐς ὃ ἡ παῖς καλὴ ἐνέχθη, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς καλεῖται. 1. FRetum illud angustum, quo puella delapsa est, Hellespontus ab ea vo-

[a] ΝΗΡΗΙΔΩΝ] Νηρηΐδων omnes Edd. excepta *F.* ubi Ἀμφιτρίτης repositum hoc etiam in *AIW.*

ΑΜΦΙΤΡΙΤΗΣ] Sic titulum optime fecit Ed. *F.* Reliquae ΝΗΡΗΙΔΩΝ, cum tamen Amphitrite sola loquatur. *M. du S.*

ΝΗΡΗΙΔΩΝ] Nereïdes hunc locum jure tueri possunt: has primum Neptunus alloquitur, tum earum praecipuam suam uxorem Amphitriten, quae scilicet ceterarum nomine respondendi vices suscepit. Ita Dial. XIV. Triton Nereïdas, deinde ex earum numero Iphianassam compellat: in fine Doris insuper intervenit. Non aliter in extremo Timone. p. 175. v. 76. Blepsias ceterorum omnium personam sustinet: neque ibi Doctiss. *M. du Soul* obtemperandum putavimus. *T. H.*

34. Ἡ παῖς] Helle Athamantis regis Thebarum & Nepheles filia, quae una cum Phryxo fratre, novercales insidias metuens, cum accepto a patre ariete aureo pontum vellet trajicere, magnitudine periculi conterrita in mare decidit, eique nomen fecit: quod etiam hodie ab ejus nomine Hellespontum vocant eruditi. Fretum est angustum inter Propontidem & mare AEgaeum, Asiam ab Europa septem non amplius stadiorum intervallo disterminans. *Ovid.* II. Metam.

Angustum circa pontum Nepheleïdos Helles
Laomedonteis Latonius adstitit arvis.

Idem XIII. Metamorph.

Longus in angustum qua clauditur Hellespontus. G. C.

39. Τῷ ἐπωνύμῳ πελάγει] Ἐπώνυμος praeditum duplici potestate, eo magis observanda, quod saepe deluserit eruditos Interpretes, vel, *qui nomen ab alio trahit*, vel, *qui suum alteri tribuit.* Utriusque virtutis exemplum praebet *AElianus*; prioris H. V. XII, 44. ubi de lautumiis agit sive lapicidinis Syracusanis: τὸ κάλλιστον τῶν ἐκεῖ σπηλαίων ἐπώνυμον ἦν Φιλοξένου τοῦ ποιητοῦ· *pulcherrima earum, quae istic erant, spelunca, nomen acceperat a Philoxeno poëta*; vocata nimirum Φιλοξένειον alterius H. V. II, 32. Agrigentini τὸν ἐπώνυμον τῆς πόλεως ποταμὸν παιδὶ ἀφαίῳ εἰκάσαντες Διόνυσον male vertunt, ipse quoque *Cluverius* in Sicil. p. 205. *cognominem urbi fluvium*, quum debuissent, *fluvium, qui urbi juxta conditae nomen dedit*, ut jamdudum recte notatum est a *Stanleo* ad *AEschyl.* VII. contra Theb. v. 138. nam ab Acragante flumine, perinde ac tot aliae urbes in Sicilia, oppidum Acragas vel Agrigentum fuit denominatum: ita ὁ Σάμος ὁ ἐπώνυμος τῶν πελάγους apud *Aristid.* T. III. p. 340. C. neque alia ratione Hellen nominare licet ἐπώνυμον τῆς θαλάσσης vel τοῦ πόντου, quae suum cum mari, in quo mersa periit, nomen communicavit. Simili modo heroes erant decem Athenis ἐπώνυμοι τῶν φυλῶν, de quibus *Poll.* VIII, 110. *Harpocr.* & *Etymol.* in V. ipsaque Minerva ἐπώνυμος *Ulpiano* ad Demosth. Midianam p. 691. E. non *cognominis*, ut *Wolfius*, neque hac appellatione propria publice culta, ut *Joh. Meursius* existimavit A. L. IV, 5. sed quasi dicas *auctorem nominis Athenarum*, quae suum urbi nomen impertire non fuit dedignata; unde & Athenienses contra ἐπώνυμοι τοῦ Θησέως *Aristidi* T. I. p. 22. C. Non secus Archontes Athenis ἐπώνυμοι vel ἐπώνυμοι τοῦ ἐνιαυτοῦ *Poll.* VIII, 85. 89. eorumque ἀρχὴ ἐπώνυμος, aut simpliciter ἡ ἐπώνυμος quam formulam loquendi peropportune Graeci scriptores ad res Romanas transtulerunt: quoniam enim Consules etiam, ut *Lucanus* ait II, 645. *Latios signabant nomine fastos*, vel, ut *Salvian.* de Gub. Dei VI. p. 122. *annis nomina tribuebant*, eorum itidem ἀρχὴ jure merito dicta fuit ἐπώνυμος. *Herodian.* I. c. 16. ἀρχαί τε ἐπώνυμοι, *Consules*: errorem in hac parte gravem *Olearii* jam rederguit literarum nostrarum decus *P. Wesselingius* Obs. II, 24. Ita Salamis εὐτυχήματος μεγάλου τοῖς Ἕλλησιν ἐπώνυμος ἐσομένη in *Plutarchi* Themist. p. 116. E. quid autem Salaminia victoria veterum in monumentis celebratius? In his recte capiendis & separandis lapsus est non *Budaeus* tantum C. L. G. p. 153. sed & hunc secutus *H. Stephanus* in Thes. *Nostro* τὸ ἐπώνυμον πέλαγος non, ut priores dederant Interpretes, *cognomine*, sed *quod nomen ab Helle duxit.* Longum erat faciendum, si vertendi vitia colligere foret animus: uno defungar *Philonis Judaei* loco in Flacc. p. 976. D. τοὺς ἄρχοντας, τὴν γερουσίαν, οἱ δ' ὑφ' ἡμῶν τιμῆς αὖθις ἐπώνυμοι. *Gelenius*: *magistratus senatoresque honoratos vel ipsis appellationibus*; quibus suam mentem satis liquido, non, quod debuerat, sui auctoris explanavit: cujus acumen eo certe tendebat, ipso τῆς γερουσίας vocabulo, quod manaverit ἀπὸ τοῦ γέρως, & reverentiam quandam dignitatis excitet, oportuisse Flaccum deterreri, ne viros honestissimos servilibus flagris conscinderet, iisque modis indigne vexaret, quibus ne vilissimos quidem abjectissimosque homines tractari fas sit. *T. H.*

41. Τῆς μητρυιᾶς] Ino, quae Cadmi & Harmoniae filia,

vocetur : cadaver autem vos, Nereïdes, acceptum ad Troadem deferte, ut ſepeliatur a regionis incolis. NER. Neutiquam, Neptune ; verum hoc ipſo in pelago, cui nomen dedit, ſepeliatur : miſeret enim nos ejus, quæ miſeranda fuit a noverca paſſa. NEP. Id quidem, Amphitrite, fas non eſt ; neque porro decorum iſthic alicubi jacere eam ſub arena : ſed, quod dixi, in Troade aut Cherſoneſo mox ſepulturæ man-

λείθω. τ δὲ νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ Νηρεΐδες, παραλαβοῦσαι τῇ Τρῳάδι προσενέγκαιτε, ὡς ταφείη ὑπὸ τ ἐπιχωρίων. ΝΗ. μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα. ἐν τῷ ἐπωνύμῳ πελάγει τεθάφθω· ἐλεῆμεν γὰρ αὐτὴν οἰκτίστα ὑπὸ τ μητρυιᾶς πεπονθυῖαν. ΠΟ. τοῦτο μέν, ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐ θέμις. οὐδ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά που κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτὴν, ἀλλ' ὅσῳ [b] ἔφην ἐν τῇ [c] Τρῳάδι ἢ ἐν τῇ Χερ-

[b] Ἔφην] Ita G. P. *F. Vz. S. A.* Marg. *AIW.* In ceteris Edd. ἴφης. [c] Τρῳάδι ἐν τῇ Χερ.] Ita priores Edd. verum Τρῳάδι ἢ ἐν τῇ X. G. P.

filia, & Liberi patris ex Semele Jovis filii nutrix, & ideo a Junone afflicta, cum qua Athamas Thebanorum rex ſecundas contraxit nuptias, poſtquam Nephele (ex qua jam ille Phryxum & Hellen ſuſceperat) Liberi patris furore agitata in ſylvas ſe contulerat. Haec, ut erat, ita revera ſe novercam geſſit, privignosque identidem apud patrem accuſans eo compulit, ut conſcenſo aureo ariete fuga ſibi conſulerent. Quam rem aegre ferens Juno Athamanti Furias immiſit, quae in tantam eum adegerunt rabiem, ut cum Ino ad ſe accedentem aſpiceret, hanc quidem leaenam, filios autem ſuos ejusdem catulos eſſe arbitraretur, atque raptum Learchum alterum ex filiis ſaxo illiſerit, idem in uxore exemplum editurus, niſi illa, arrepto Melicerta altero filio, una cum illo in mare ſe abjeciſſet; ubi Deorum miſeratione in Deam marinam eſt transformata, quam Graeci quidem Λευκόθεαν, Latini autem Matutam appellant. *Cicer.* Tuſcul. I. & lib. III. de Nat. Deor. *Ino Cadmi filia nonne Λευκόθεα nominata a Graecis, Matuta habetur a noſtris?* Melicertes autem in Palaemonem, quem nos *Portunum* nominamus. Hanc hiſtoriam fabuloſe tractat *Ovid.* VI. Faſt. & IV. Metam. *Pauſanias* in Atticis, *Hyginus* in Mythologiis ſuis cap. 1. 2. 3. & 4. *Lucianus* in Epigrammate quodam. *G.C.*

44. Ἔφην] Sic omnino legendum ex Mſ. Gr. P. Ed. *F.S.* & *A.* Sic etiam *Stephanus.* Edd. reliquae ἴφης, vitioſe. Mox ex Gr. Mſ. & P. addidimus ἢ, quod in lib. deeſt. V. *Schn.* c. 12. Ἔστιν Θύωσιν ἐν Ἰλίῳ, ἢ Πρ. καταλιχὴν ἐν Χερρονήσῳ. *M. du S.*

Ibid. Ἐν τῇ Τρῳάδι ἐν τῇ Χερρονήσῳ] Mſ. jubet legi ἀλλ' ὅπερ ἴφην ἐν τῇ τρῳάδι ἢ ἐν τῇ χερρονήσῳ τεθάψεται. *Sed, ut dixi, in Troade, aut* in *Cherſoneſo mox ſepelietur :* ſcilicet Thracica : male ἢ in editis omiſſum. *F.G.G.*

Τρῳάδι ἢ ἐν τῇ X.] Si vel nullus adfuiſſet Codex, ſeparandae fuerant hic, particula ſaltem, regiones toto Helleſponto diviſae: Helleſpontus enim, ut *Heſychius* ait, ἡ μεταξὺ Τροίας καὶ Χερρονήσου θάλασσα· atque ideo ſaepius, ubi Trojae facta fuit mentio, commemorari videas τὴν ἀντιπέραν Χερρόνησον τ Θρᾴκης. Auctor Arg. Hecubae Euripideae: ἐν Χερρόνησῳ τῇ καθαντικρὺς Ἀβύδου *Xenophon* non procul initio libri primi K. A. Inſula primum, poſtea faucibus anguſtis Thraciae continenti adfixa Cherſoneſi nomen habuit : *Schol. Apollon. Rh.* ad Arg. I, 925. deſcriptionem ſi quis deſideret, exactiſſimam dabit *Procop.* de AEdif. Juſtinian. lib. IV. p. 43. 44. Helle ubi praeceps ceciderit, ſatis accurate delignat *Apollodor.* I. p. 39. ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τὴν μεταξὺ κειμένην θάλασσαν Σηγείου καὶ Χερρονήσου, ὥλισθεν εἰς τ βυθὸν ἡ Ἕλλη· κἀκεῖ θανούσης αὐτῆς ἀπ' ἐκείνης Ἑλλήσποντος ἐκλήθη τὸ πέλαγος. Cadaver ejus in Troade ſepultum an quisquam tradiderit, quod ſane videtur colligendum e *Luciani* verbis, mihi non conſtat: verum Cherſoneſus habuit Ἕλλης τάφον, paulo tamen longius ab eo loco ubi merſa interiit, ad ipſam peninſulae radicem dextro latere verſus Propontidem, ut ex *Herodoto* certum eſt VII, 58. nam Perſarum exercitus ex Aſia trajectus in Europam ἐποιέετο τὴν ὁδὸν ἀπὸ τ Χερσονήσου, ἐν δεξιῇ μὲν ἔχων τ Ἕλλης τάφον τ Ἀθαμαντος, ἐν ἀριστερῇ δὲ Καρδίην πόλιν· erat autem ſita Cardia interius ad Melanem ſinum. Illud autem monumentum fuerit κενοτάφιον aut κενήριον neceſſe eſt, ſi fabula fidem meretur, quae mediis Hellen ſervavit in undis, Neptunoque amore capto pellicem tradidit: *Eratoſthenes*, quem vocant, Cataſt. c. XIX. Ποσειδῶν δὲ σώσας τὴν Ἕλλω, ἣ μιχθεὶς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς παῖδα ὀνόματι Πάϊονα· nuptiae foecundae, ut Deorum eſſe ſolent, plures liberos ediderunt: *Hygin.* Poët. Aſtr. II. c. 20. *Sed Hellen decidiſſe in Hell ſpontum, & a Neptuno compreſſam Paeona procreaſſe complures, nonnulli Hedonum dixerunt. Schol. Germanici: Helle autem, ut aiunt, a Neptuno ſalvata eſt, & ex ea puerum Paeonem genuit.* Almopem gigantem τ Ποσειδῶνος καὶ Ἕλλης τ Ἀθάμαντος ſuppeditat *Stephan.* in Ἄλμωπία. Tres minimum filios Helle prognatos habemus cognomines populis, qui in Thracia vicinaque Macedonia incoluerunt. Neſcio an remedium hinc *Ariſtidi* ſit petendum. T. I. p. 47. ubi Neptunum refert amore captum Leucotheam habuiſſe ſecum, ὃν τρόπον (ἐμαθόμεν λέγω;) καὶ Τυροῦς τ Σαλμωνίας, καὶ Ἀμυθάονης, καὶ ἄλλης τινὸς καλῆς, καὶ κρύψαι γε καὶ ταύτῃ ὑπὸ τ κύματος· offenſus in exactiſſimo ſcriptore tractu orationis indecoro tentabam, καὶ Ἕλλης τ καλῆς· cui emendationi ſi quis vulgatam tamen antepoſuerit, non equidem intercedo, quin judicio ſuo fruatur. Antequam vero Helleſpon-

Χερρονήσῳ τεθάψει). ἐκεῖνο δὲ [a] παραμύθιον ἔσται μικρὸν ἔσαι αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνὼ πείσεται), καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τῆς Ἀθάμαντος διωκομένη εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἄκρου τοῦ Κιθαιρῶνος, καθόσον καθήκει ἐς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν ὅπλα τὸν ἀγκάλης. ΝΗ. ἀλλὰ καὶκείνην σῶσαι δέησει, [b] χαρισαμένους τῷ Διονύσῳ· τροφὸς γὰρ αὐτῷ καὶ τίτθη ἡ Ἰνώ.

ΠΟ. Οὐκ ἐχρῆν οὕτω πονηρὰν ὄσαν ἀλλὰ τοῦ Διονύσου ἀχαριστεῖν, ὦ Ἀμφίλιτη,

45 dabitur : id autem ſolatium erit ipſi non mediocre, quod poſt paulo eadem & Ino patietur, præcepsque cadet ab Athamante fugata in pelagus ex ſummo Cithærone, qua parte protenditur ad mare, gerens præterea filium in ulnis. N E R. Sed illam 50 quoque ſervare nos oportebit gratificantes Baccho ; nam nutrix præbuit illi mammas Ino.

2. N E P. Haud oportebat tam malam ; ſed Baccho gratiam illam negare, Amphitrite,

a Παραμύθιον ἔσαι] παρ. ὃ μικρὸν ἔσαι G. P. ſuggerunt: quod non negligendum videbatur. b Χαρισαμένους] χαρισαμενους G. P. L. Marg. *Alt.* quod reddidi pro χαριστάμβους priorum Edd.

leſponti nomen his maris anguſtiis inditum increbuiſſet, vetuſtius extitiſſe *Boryſthenis* ſcribit *Stephanus*; unde liquet, cur *Heſychius* interpretur, Βορυσθένης, ὁ Ἑλλήσποντος. Ab Helles autem caſu fluxerit appellatio, quod ſumma conſpiratione veteres amplectuntur, an hoc pro ſomnio ſit explodendum praelata *Salmaſii* ſententia *Pontum Hellenicum*, aut *mare Graecum* exponentis, diſputare nunc non lubet. *T. H.*

45. Παραμύθιον] Mſ. codex addit, ἐκεῖνο ὃ παραμύθιον ὃ μικρὸν ἔσαι αὐτῇ. *hoc vero ſolatium non parvum ei erit.* *J. G. G.*

48. Ἀθάμαντος] Hujus imaginem Calliſtratus exhibet, omnium poſtremam. p. 906. Tangit Noſter ἐρχ. c. 42. *M. du S.*

49. Τῆς Κιθαιρῶνος] Apud Calliſtratum Σκίρων dicitur in vulgatis ; poſtrema editio mutavit in Σκίρων, jubetque adire *Paſ.* Att. p. 43. *M. du S.*

50. Τὸν υἱὸν] Melicertam, (vide ἐρχ. c. 42.) qui, deus factus, *Palaemon* dictus eſt: mater autem *Leucothoe.* *M. du S.*

51. Χαρισάμβου] Χαρισάμβους ſcribe. *F. G.*

Χαρισάμβου τοῦ Διονύσου] Dudum mihi fuit ſuſpectus hic locus, & mihi perſuaſeram legendum eſſe χαρισάμβους ſc. σὲ. Sed in Mſ. poſtea reperi bene ſcribi χαρισαμβους, ſc. ἡμᾶς nos, te nimirum Neptunum, & nos Nereidas. Cum poſtea dicit illam non mereri hanc gratiam, οὐκ ἔχρη οὕτω πονηρὰν ὄσαν, notat illius novercalem malitiam in Nepheles filios, Phryxum & Hellen. *J. G. G.*

Χαρισάμβου] Legerim χαρισαμβους *ſed & illam nos oportebit ſervare gratificaturas Baccho.* Nimirum nomine Nereidum loquitur Amphitrite. *J. C.*

Χαρισαμβους] Omnes Edd. χαρισάμβου, niſi quod St. χαρισαμβους. Nos ſecuti ſumus Mſ. Gr. L. & P. *M. du S.*

Χαρισάμβου] Hujus omnium Edd. lectionis ſtructura claudicat, cui malo mederi voluit *H. Stephanus* exprimens χαρισαμένας nimium arrogaſſent ſibi Nereides, praeſente Neptuno : quare maluiſſem χαρισάμενον, te ſcilicet Neptunum. Sed optimum eſt, quod Codicibus obſecutus dedi; utrosque complectitur Neptunum & Nereidas, genere tamen, ut fieri ſolet, ad potiorem relato : Dial. XIV. *Perſeum noſtis, opinor,* τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μὴ τῆς μητρὸς &c. ἰσόταλὶς αὐτίμασαι ΑΥΤΟΥΣ. Ino prima *teneri nutrix, eadem mastertera, Bacchi*, cui & Athamanti marito Mercurius eum tradit de femore Jovis prodeuntem, καὶ πείθει τρέφειν ἐς κόρῳ· tam ſollicite cavendum erat, ne furtivae prolis indicium aliquod ad Junonem permanaret. Poſtquam Ino in furorem acta mare ſubiiſſet, alio dolo fuit opus, quo miſellus ille Bacchus novercalibus odiis eriperetur : Διόνυσον δὲ Ζεὺς εἰς ἅρπην ἀναλάξας τῆς Ἥρας θυμὸν ἔκλεψε καὶ λαθὼν αὐτὸν Ἑρμῆς πρὸς Νύμφας ἐκόμισεν εἰς Νύσαν τὴν Ἀσίας καλουμένας. Haec *Apollodoro* narranti III. p. 171. plane conſentit *Ovid.* Metam. III, 313. *Pherecydes* ſcripſit non Mercurium, ſed Nymphas Dodonidas (non aliae ſunt, quam Nyſeïdes) *ad Thebas Liberum perlatum Inoni tradidiſſe*, teſte *Hygin.* Poët. Aſtr. II, 21. *Inoni* inquam, cum membranis meis & Ed. *Micylli* ; nam Munckeriana perperam *Junoni*. Hinc *Orpheo* non Leucothea tantum Θρέπτειρα ἰὼ σεφάνου Διονύσου Hymn. LXXIII. ſed & Palaemon σύντροφος Βακχεχόρου Διονύσου H. LXXIV. alibi alias edit, quae operam Baccho nutriciam praeſtiterint, de quibus nunc quidem exponere commodum non eſt. Verum nymphis Dodoniſin gratia minime vulgaris fuit relata: nam quum ſenio jam paene dilaberentur, eas., exorante Baccho, Medea recoctas in priſtinum aetatis florem revocavit. Tractatum fuit hoc miraculum ab *AEſchylo* in Fabula, niſi plane fallor, Satyrica, ταῖς Διονύσου Τροφαῖς, ut docet *Schol.* in Argum. *Euripidis* Medeae, quae totidem fere verbis leguntur apud *Schol. Ariſtoph.* ad Equ. v. 1318. brevius aliquando Τροφοὶ in *AEſchyli* dramatum indiculo, *Heſychio*, & *Photii* Lex. Mſ. V. Ἐψιοῦσαι male *J. Meurſius* & *Stanleius* duas inde tragoedias concinnarunt. *T. H.*

58. Καὶ δύναται] Codex εἰκότως. πανίας γὰρ ἐ δύναται ἀντίσχειν πρὸς τὸν φοβον. in vulgatis καὶ δύναται. Non longe ab his repone ex eodem codice: ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ δάμβῳ ἅμα συσχεθεῖσα ἐ ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτώσεως. *Percuſſa, & pavore ſimul correpta, & vertigine ad volatum celerrimum:* non enim natarunt Phryxus & Helle, ſed per aerem ſunt lati. Vid. *Apollod.*

trite, non æquum eſt. NER. Helle vero, quî factum eſt, ut deciderit ab ariete, quum frater ejus Phryxus abſque periculo vehatur? NEP. Et merito quidem: nam juvenis eſt, ac poteſt ſuſtinere ſe adverſus motûs celeritatem: illa autem præ inſolentia, quum inſcendiſſet vehiculum prorſus inuſitatum, & proſpectaſſet in profundum immenſe patens, obſtupefacta, æſtuque ſimul aëris correpta, & vertigine ex violentia volatus, e manibus amiſit arietis cornua, quæ hactenus prehenſa tenuerat, &

550 οὐκ ἄξιον. ΝΗ. αὕτη δὲ ἄρα τί παθοῦσα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ κριοῦ; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρίξος ἀσφαλῶς ὀχεῖται; ΠΟ. εἰκότως· νεανίας γάρ, καὶ [c] δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν Φοράν· ἡ δὲ ὑπὸ ἀηθείας ὀπισθᾶσα ὀχήμα-
560 τος ἀθρόως ἐκδόξου, καὶ ἀπιδοῦσα ἐς βάθος ἀχανὲς, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ [d] θάλπει ἅμα ἀχθεῖσα, καὶ ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, ὧν τέως [e] ἐπειλημμένη, καὶ κατέπεσεν ἐς

c Δύνανται] δυνατός G. P. L. d Θάλπει ἅμα ἀχθεῖσα] Θάλπει G. tum συχθεῖσα G. P. *AIW.* e Ἐπειλημμένη] Priores Edd. ἀπειλημμένη. ἐπειλ. P. notaturque in marg. *AIW.*

lod. Bibliothec. lib. 1. In Mſ. tamen pro θάμβει, ſcribitur etiam θάλπει, quod non probo, quamvis poſſemus explicare: ſed συχθεῖσα, pro vulgato ἀχθεῖσα, tunctis, ſat ſcio, bellis hominibus arridebit. *J.G.G.*

Δύνατον] G. P. & L. Tangit eandem fabulam dialogo ſuperiori. *M.du S.*

Δύνανται] Hoc teneas an δυνατὸς minimum refert: contra ἡ Ἕλλη μὴ δυναμένη ἀντίσχειν κατέπεσεν εἰς τὸ ὑπερκείμενον πέλαγος. *Schol. Homer.* ad Il. H, 86. *T.H.*

59. Ὀχήμ. ἐκδόξου] Erat enim *caper volans*; vide ἀστρ. c. 14. & *Apollod.* I. p. 16. B. *M.du S.*

61. Τῷ θάλπει ἅμα χθεῖσα] Scio recte dici θάλπειν vel ἐκπλήττειν ἔχεσθαι, ut μανίαις ἔχεσθαι apud *Platon.* p. 940. D. ἔχεσθαι χαλεπωτέρᾳ δαίμονι *Anton. Liber.* c. XXX. vel σωίσχεσθαι, quemadmodum ἐπιθυμίαις, ὀργῇ συνέχεσθαι *Adamant.* in Phyſiogn. illud etiam, recte jungi θάλπος & ἔκπληξιν, & frequentiſſime quidem a recentioribus: *Eunap.* περὶ Πρισκ. ἐκπλήξει καὶ θάλπει συνδεθέντες. *Damaſc.* apud *Phot.* p. 556. v. 17. ἵδρωσα μὲ ὑπὸ θάλπους καὶ ἐκπλήξεως· ſed quorſum in hac lectione pertineat ἅμα, expedire nequeo: iſta ſane particula diverſum quiddam poſtulat ab ἐκπλήξει, quod ſimul cum ſtupore tenellam virginem corripuerit, praecipitemque labi fecerit in mare. Quocirca, quod repudiavit *Gruevius*, patrocinium iſtius ſcripturae τῷ θάλπει non ſubterfugio: non quin melius aliquid extundere forte queat ingenium acutius; ſed quod vulgatae ſaltem lectioni praeferenda videatur: θάλπος enim interpretari licet *fervorem aëris*, qui ſpiritum delicatulae virginis intercepit eo facilius, quod aries impetu volatus altioris celerrimo proveheretur: nihil autem vetat, quo minus *Luciano* licuerit hanc etiam cauſam plane veriſimilem interponere delabentis Helles. Ut aëri aeſtu Solis calefacto θάλπος, ſic & alia pari poteſtate vocabula tribuuntur, φλέγμα, καῦμα, πνῖγος, hoc quidem ex eo dictum, quod ſuffocet, & animae meatum impediat: opportunum ergo πνίγει, θάλπει συνίσχει. Ita commodum erit & ΤΩ θάλπει, & ἅμα ſuum locum jure tuebitur. Similia quaedam Δ. Θ. XXV. de Phaëtonte, quae comparari operae ſit pretium: in primis illud, ἐπικύψας εἰς βάθος ἀχανὲς ἐξεπλάγη· hoc βάθος ἀχανὲς ſublimius evectam indicat, ubi radiis ſolaribus aërem accendi facillime veteres putabant: & quod paulo ante praecedit ἐγκρατὴ εἶναι τῶν ἡνιῶν· hic contra, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων, quae vertigine correpta & ſpiritu ſuppreſſo manu retinere non poterat. *Iſocrat.* Panath. p. 252. C. θρασύτερόν τε ἀφικνούμενον ἢ κατ' ἐμαυτὸν, ἀκρατῆ τε γιγνόμενον ἡνιῶν· illud extremum tam languens ut ab *Iſocrate* fuerit profectum! quanto plenius atque etiam venuſtius exibit ἡνιῶν; abreptum ſe rerum adfluentium aeſtu refrenare orationem non potuiſſe dicit, neque ei moderari ἐμμένουσα τῇ πραότητι τῇ περὶ τὸν λόγον, ἣν εἶχεν. Porro ſunt in *Luciano* copulanda ὑπὸ ἀηθείας ἐκπλαγεῖσα &c. *Platone* Theaet. p. 128. E. ἰλιγγιῶν τε ἅμα (ὁ σμικρὸς οἰκεῖος τὴν ψυχὴν ἢ δριμὺς ἢ δικανικὸς) ἀπὸ ὑψηλοῦ κρεμασθείς, καὶ βλέπων μετέωρος ἀνωθεν, ὑπὸ ἀηθείας ἀδημονῶν τε καὶ ἀπορῶν. *T.H.*

62. Ἰλιγγιάσασα] Σκοδινοῦσα. vox Syracuſana, ὅταν δὲ περὶ τὴν καρδίαν γρόφος γένηται, ἐπακολουθεῖ σκότος, καὶ τοῦτο τὸ πάθος καλοῦσιν ἰλιγγον. Interp. *Ariſtophan.* Acharn. Ἰλιγγιᾶν τὸ ἰσκοτῶσθαι (leg. σκοτοῦσθαι) καὶ δοκεῖν στροφεῖσθαι, κύκλῳ συστρέφεσθαι. *Heſych.* *J.B.*

64. Ἀπειλημμένη] An ἐπειλημμένη. *F.G.*

Ἐπειλημμένη] P. optime, uti reſcribere jubebat Clariſſ. Hemſterhuſius, p. 83. *M.du S.*

Ἐπειλημμένη] Rejeci vulgatum ἀπειλημμένη, quia cum ratione & uſu linguae Graecae pugnabat: nusquam enim ἀπολαμβάνεσθαι eum in modum accipitur, aut per linguae genium accipi poteſt. *Stephanus* itaque Th. T. II. p. 565. A. quum ad eam apprehendendi ſignificationem ſtabiliendam hunc attuliſſet ſolum *Luciani* locum, caute addit: *Sed fortaſſe pro ἀπειλημμένη legendum eſt ἐπειλημένη: nam verbum ἐπιλαμβάνομαι paſſive etiam* (potius dixiſſet *medie*, vel, *verbi medii virtute*) *uſurpatur pro apprehendo.* Nihil eſt illo uſu frequentius, quem ſatis firmant exempla ab *H. Stephano* producta: *Noſter* in Εὐχ. §. 4. τῶν κεφαλαίων ἐπειλημμένος. *Maxim. Tyr.* Diſſ. V. ἐπιδάκτης ἐκείνης οἷος καλῶδίου ἐπιλαβέσθαι. *Artapanus* apud *Euſeb.* Προπ. Εὐ. IX. Τὸν δὲ Μῶσον &c. ἐπιλαβόμενον τῆς ὕρας. Plures ſcribunt Herculem in nobili certamine Acheloi τῷ κέρατος vel

ἐς τὸ πέλαγος. ΝΗ. ἐχὲν ἐχρῆν ἢ μητέρα ἢ Νεφέλιον βοηθεῖν πιπτούσῃ; ΠΟ. ἐχρῆν· ἀλλ' ἡ Μοῖρα πολλῷ ἡ Νεφέλης δυναλωτέρα.

defluxit in mare. NER. Non oportebat matrem Nephelen auxilium ferre cadenti? NEP. Oportebat: ſed fatum multo Nephele potentius.

X.

ΙΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

IRIDIS ET NEPTUNI.

ΙΡΙΣ.

IRIS.

Τὴν νῆσον ἢ πλανωμένην, ὦ Πόσειδον, [a] ἀποσπασθεῖσαν ἡ Σικελίας, ὕφαλον ἐπιήχεως συμβέβηκε. ταύτῃ, φησὶν ὁ Ζεὺς, στῆσον ἤδη, καὶ ἀνάφηνον, καὶ ποίησον ἤδη δῆλον ὂν τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ βεβαίως μένειν, στηρίξας πάνυ ἀσφαλῶς· δεῖται γάρ τι αὐτῆς. ΠΟ. πεπράξεται τοῦτο, ὦ Ἶρι. τίνα δὲ ὅμως παρέξει αὐτῷ ἡ χρείαν ἀναφανεῖσα,

1. INſula iſta errans, Neptune, avulſa a Sicilia, tecta fluctu adhuc natat: eam ipſam, ait Jupiter, e veſtigio conſtitue, inque lucem profer, & fac jam ut conſpicua in AEgæo medio ſtabilisque maneat, firmata immotis radicibus: non enim nullus erit ejus uſus. NEP. Jamjam factum erit, Iri: veruntamen quem præbebit ipſi uſum in lucem educta, neque amplius innata-

a Ἀποσπασθεῖσαν] τὴν ἀποσπ. G.

Θατέρου ἡ κράτιστον ἐπιλαβόμενον illud defregiſſe. *Heſych.* Ἐπιλημμένη, κρατοῦσα· ad hanc formam emendari debet bis in eo vitioſe ſcriptum, ſemel Ἀπιλημμένη, κρατήσασα, iterum Ὑπιλημμένη, ἀντιλημμένη· cujus erroris culpa, quanquam mendoſos codices forte poſſet excuſare, in ipſius tamen *Heſychii* caput recidit. Idem poſt Ἐπιλήπτης, vel potius, quod reſtituendum eſt, Ἐπιλήμπτης· Ἐπιλημμένος, κατέχων, τετυχηκώς. T.H.

66. Νεφέλιον] Scribe Νεφέλην, Nephelen, cum in vulgatis non edatur tanquam proprium. J.G.G.

69. Τὴν νῆσον τὴν πλ.] Delon maris AEgaei, Cycladum omnium clariſſimam, in qua Latona Apollinem ac Dianam dicitur enixa: de qua *Cicer.* III. in Verr. & *Virgil.* III. Georg. Dicta autem putatur Δῆλος ἀπὸ τοῦ δηλοῦν, quod, cum antea mari tecta eſſet, Latonae locum ad pariendum quaerenti repente ſe oſtenderit. G.C.

Τὴν νῆσον &c.] Bene liber ſcriptus: τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην, ὦ Πόσειδον, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. J.G.G.

Τὴν . . . . .] Locus mutilus aut corruptus. Pro τὴν, quod habet Gr. Mſ. ante ἀποσπασθεῖσαν, legendum cenſeo ἣν. M. du S.

Τὴν νῆσον τὴν πλ.] Mutilum eſſe hunc *Luciani* locum non concedo: ne quid corrupti inſideat, valde vereor. Primum ex C. Gr. τὴν ἀποσπ. libenter adſcivero; apte congruunt τὴν πλανωμένην, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. Deinde avulſam a Sicilia fuiſſe Delum quis alius tradiderit, non recordor: de Cilicia neſcio quid animo obverſatur, quanquam locus ſcriptoris haud ſuccurrat. Et ſane multo facilior erat curſus a Cilicia eam in ſedem, ubi fundata fuit Delos, quam ſi demta Siciliae eodem ferri itinere impeditiore debuiſſet: conſiderandum itaque, an dederit *Lucianus*, τὴν ἀποσπασθεῖσαν ἡ Κιλικίας. Hoc ſcilicet tum factum, quum — τὰ πρότερα μύγας θεὸς ἔρια θεῶν Ἄφορι τριγλαύχιν — Νήσους αἰωνλίας εἰργάζετο — Delum vero οὐκ ἴθλιψεν ἀνάγκη, Ἀλλ' ἄφετος πιλάγεσσιν ἐπέπλει — ut poëtica fide canit *Callimach.* H. in Del. v. 30. qui idem mox inſtabiles inſulae errores, antequam firma radice niteretur, ſed in AEgaeo mari ſolum ad ſinum Saronicum & Euripum, commemorat. Porro diſſidere mihi tantum videntur ὕφαλον ἐπιήχεως, ut commode jungi non poſſint: eſt enim ἐπιήχεως, *in ſummo mari erraticam innatare*, ὕφαλος autem *mari merſus*, vel ſaltem *ſalo fluctibusque tectus*: unde ὕφαλος πέτρα. Callimacho quidem licuit Delum dicere ἐπιπλεῖν. v. 36. 53. 212. ut qui, quamvis ſedibus continuo mutatis vagantem, conſpicuam tamen fecit: Luciano non item; nam Delos apud eum mari merſa deliteſcit, donec in lucem prodeat, atque inſularum in ordinem defixa cogatur: ideo ἀνάφηνον & ἀναφανεῖσα, & a Neptuno jubetur ἀναδῦναι οὐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρεσθαι. Hoc incommodum amoveri poteſt ſcribendo, ὕφαλον ἔτι ἠχεῖς συμβέβηκε· neque illud ἔτι opportune poni quisquam diffitebitur; mox, καὶ μηκέτι πλέουσα· id autem idem vitii genus ſaepius e Luciano nobis eluendum erit. De exortu Deli repentino, prolatis Luciani verbis,

natans? IR. Latonam in ea insula oportet partum deponere: jam nunc enim male a doloribus habet. NEP. Quid ergo? non idoneum est cœlum, in quo pariat? hoc si minus, at tota saltem terra nonne excipere possit Latonæ partus? IR. Minime, Neptune: nam Juno jurejurando gravi obstrinxit terram, ne præberet Latonæ commodam pariendo sedem; jam isthæc insula jurata non est, quippe nondum conspicua.

2. NEP. Rem teneo. Consiste, insula, atque emerge iterum ex profundo, nec porro sub undis ferare; sed fixa mane, ac suscipe, fortunatissima, fratris liberos binos, pulcerrimos Deorum. Vos, Tritones, transvehite Latonam eo; cunctaque stent tranquilla. Draconem vero, qui nunc velut œstro exagitat illam territans, infantes, mox atque nati fuerint, ulciscentur, ac pœnas expetent pro matre. Tu renun-

ᾗ μηκέτι πλέουσα; ΙΡ. Τ' Λητὼ ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀποκυῆσαι· ἤδη γὰρ ὠδίνων ἔχει. ΠΟ. τί ἂν; οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς ἐντεῦθεν; εἰ δὲ μὴ ὅτῳ, ἀλλά γε πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἂν ὑποδέξαιτο δύναιτο τὰς αὐτῆς γονάς; ΙΡ. Οὐκ, ὦ Πόσειδον· ἡ Ἥρα γὰρ ὅρκῳ μεγάλῳ κατέλαβε τ' γῆν, μὴ παρέχειν τῇ Λητοῖ τ' ὠδίνων ὑποδοχήν. ἡ τοίνυν νῆσος αὐτὴ ἀνώμοτός ἐστιν· ἀφανὴς γὰρ ἦν.

ΠΟ. Συνίημι. σῆθι, ὦ νῆσε, ᾗ [b] ἀνάδυθι αὖθις ἐκ τ' βυθοῦ, ᾗ μηκέτι ὑποφέρου, ἀλλὰ βεβαίως μένε, ᾗ ὑπόδεξαι, ὦ εὐδαιμονεστάτη, τ' ἀδελφοῖν τὰ τέκνα δύο, τὼ καλλίστω τ' θεῶν. ᾗ ὑμεῖς, ὦ Τρίτωνες, παραπορθμεύσατε τ' Λητὼ ἐς αὐτήν· ᾗ γαληνὰ ἅπαντα ἔστω. τ' δράκοντα δὲ, ὃς νῦν ἐξοιστρεῖ αὐτὴν φοβῶν, τὰ νεογνὰ, ἐπειδὰν τεχθῇ, [c] αὐτίκα μέτεισι, ᾗ τιμωρήσει τῇ μητρί· σὺ δὲ

[b] Ἀνάδυθι] ἄνιθι P. [c] Αὐτίκα μέτεισι] αὐθίως μετελεύσεται. B.

bis, agunt *Brod.* ad Anthol. I. c. 58. *Barth.* ad *Stat.* Theb. I, 702. Adversus XLIX. c. 5. Verbum vero inprimis opportunum ἀναφαίνειν & ἀναφαῆναι, ex quo alterum etiam Deli nomen extitisse Ἀνάφλα, ἐπειδὴ ἀναφανῆναι δῆλη ἐγένετο, ἀδηλουμένη ἐ ἀφανὴς ἦσα τὸ πάλαι, prodidit *Philo* περὶ Ἄφθ. Κόσμου p. 960. A. sed Judaei hominis errorem, qui Anaphen ut nomine, sic situ dissociatam cum Delo confudit, merito castigarunt *L. Holsten.* ad *Stephan.* in Ἀνάφη, & *Ez. Spanhem.* ad *Callimach.* H. in Del. v. 53. Rhodum quoque, cujus & *Philo* eandem ob causam meminerat, olim infra fluctus depressam ὑπὸ ὕστερον ἐκφανθῆναι Heraclides ait. *T. H.*

73. Δῆλον] Et inde nomen Insulae, *Delos. M. du S.*

85. Ἀνώμοτ@] *Thom. Mag.* in Ἀπόμοτ@ utitur hoc loco. *T. H.*

90. Ὦ Τρίτωνες] Tritones plures. *Virgil.* V. AEn.

Tritonesque citi, Phorcique exercitus omnis.

Idem X. AEn. v. 210.

Hunc vehit immanis Triton, & carula concha
Exterrens freta; cui laterum tenus hispida nanti
Frons hominem praefert; in Pristin desinit alvus.

Sunt qui triremis nomen volunt esse a Tritone in ea depicta belua marina: nam & nunc quoque suum cuique navigio nomen inditum est. Sic Scyllam, sic Pegasum nomina navium fuisse putat *Palaephatus* περὶ Ἀπίστ. non monstra, ut poëtae fabulati sunt. Tritonem *Lycophron* Νηρέως γόνον vocat, alii, Neptuni & Amphitritae; superiori quidem corporis parte umbilico tenus humanam effigiem referentem, sed posteriori usque ad caudam esse delphinem; revera nihil aliud, quam ἰχθυοκένταυρον. *Lycophronis* enarrator citat Acesandrum quendam authorem, Eurypylum & Tritonem Neptuni & Celaenûs liberos esse. Alii Tritonem Oceani & Tethyos faciunt, patris & Neptuni tibicinem; pro tuba concha uti, quam *buccinam* vocitatam volunt. Quidam in literas retulerunt, Tiberio Caesari quendam nunciasse Tritonem in specu quodam visum, auditumque concha canentem. Eadem persuasio irrepsit de Nereidibus, quae squamis in hispido corpore vestitae humanam effigiem habeant. Hujusmodi Tritones pisces velocissimos pro Diis cultos inveniri *Plin.* lib. IX. c. 5. gravissimis testimoniis probat; hodieque visuntur Romae imagines pleraeque. Tritonem ejusque buccinam describit *Ovid.* I. Metam. & II. *G. C.*

94. Αὐτίκα μέτεισι ἐ τιμωρήσει] Mf. αὐθίως μετελεύσεται ἐ τιμω. Sequens Dialog. ex *Homer.* Il. v. *Philostr.* *J. B.*

Μέτεισι ἐ τιμωρήσει] Quod Angl. Cod. praefert, vulgatae lectionis est interpretamentum. Vid. Clariss. *Dukerum* ad *Thucyd.* II, 44. n. 99. & quae monui p. 9. n. 7. *T. H.*

δὲ ἀπάγγελε τῷ Διὶ πάντα εἶναι [a] εὐτρεπῆ. ἔστηκεν ἡ Δῆλος· ἡκέτω [b] ἡ Λητὼ καὶ τικτέτω.

cia Jovi, omnia esse parata: constitit Delus; veniat Latona & pariat.

XI.

ΞΑΝΘΟΥ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

XANTHI ET MARIS.

Ξ Α Ν.

ΔΕξαι με, ὦ Θάλασσα, δεινὰ πεπονθότα· κατάσβεσόν μου τὰ τραύματα. ΘΑ. τί τοῦτο, ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν; ΞΑ. Ἥφαιστος. ἀλλ' ἀπηνθράκωμαι ὅλως ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω. ΘΑ. Ἀλλά σοι ἐνέ-

X A N.

1. RECIPE me, Mare, gravia passum; restingue mea vulnera. MAR. Quid hoc est rei, Xanthe? quis te exussit? XAN. Vulcanus: imo torrefactus sum plane ego miser, & ferveo. MAR. Quam ve-

a Εὐτρεπῆ] εὐπρεπῆ priores Edd. praeter *B2.* quae recte εὐτρεπῆ, quemadmodum in G. L. b Ἡ Λητὼ] ἡ Λήτω ἤδη καὶ. P.

95. Εὐπρεπῆ] Scribe, ut olim conjeci, & postea Mſ. firmari didici: πάντα εἶναι εὐπρεπῆ, *omnia esse parata*: vulgo legitur πάντα εἶναι εὐπρεπῆ, & vertitur, *praeclare omnia se habere*: inepte. *J.G.G.*

Εὐπρεπῆ] Verte: *omnia, ut decet, parata esse*, non, *praeclare omnia se habere*. *J.C.*

Εὐτρεπῆ] Ita præter Mſ. Gr. etiam L. & *St.* & *B2.* Reliquæ Edd. mendose εὐπρεπῆ. *M. du S.*

Εὐτρεπῆ] Reponere vel sine membranis non fuissem veritus, quum potestatem ejus vocabuli locus omnino flagitet: significat enim Neptunus expedita esse omnia, quae Jupiter fieri jussisset, ac parata. *Xenoph.* Ephes. IV. p. 58. Ἦν δὲ πάντα εὐτρεπῆ, καμηλοί τε πολλαί &c. *Euripid.* Cycl. v. 593. — ὡς σοὶ τάνθάδ' ἐστὶν εὐτρεπῆ. *Antiphan.* apud *Athen.* VI. p. 238. B. Ἂν ᾖ τὸ σιτάρχημα δεῖπνον εὐτρεπές. *AEschines* in illa multo facetissima Ep. X. καὶ ὁ λόχος ἐξ ἡμέρας ἐπὶ τὴν Καλλιρρόην εὐτρεπὴς. *Demosth.* Phil. I. p. 49. F. εἰδὼς, εὐτρεπεῖς ὄντας ὑμᾶς. *Noster* in primo Cataplo: τὸ μὲ σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπές. Idem vitium in OEcumenio sanatum a *Billio* Sacr. Obs. I. c. 21. a *Jungermanno* foedius etiam corruptum in *Poll.* X, 76. ab aliis alibi: neque tamen eo minus locis pluribus neglectum hactenus inhaeret. Mirifice lusit in utrisque conturbandis vocibus incertus librariorum error. Pro eo, quod bene vulgatur apud *Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 70. ἔχω τὸ θέατρον εὐτρεπὲς, pejus alii Codd. εὐπρεπές. In *Onosandri* Strat. c. VI. ἀλλ' ἅμα δὲ εἰς πορείαν ὦσιν ἐπιδιξίοι, καὶ εἰς μάχλω εὐτρεπεῖς, rectius *Fed. Morelli* liber εὐτρεπεῖς. *Schol. Aristoph.* ad Equ. v. 908. ἴδιόν φησι τὴν τριήρη πάντα ἔχειν πρὸς τὸ πόλεμον εὐτρεπῆ· at tutius sequimur auctorem *Suidam*, qui praebet εὐτρεπῆ in Τριηραρχικῶν. Laudo *Barnesium*, qui *Euripidi* reddidit Iphig. in Taur. v. 245. — καὶ καταργμαῖα. Οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῆ ποιουμένη· sicut Herc. Fur. v. 497. Σὺ μὲ τὰ πρόθεν εὐτρεπῆ ποιοῦ, γύναι· & *Long.* Pastor. IV. p. 129. Διεσκεύαζέ μοι μόνον εὐτρεπῆ τὰ γναθμία. Jam verba conferamus *Athenionis* Comici apud *Athen.* XIV. p. 661. D. Τά τ' ἔνδον εὐπρεπῆ ποιεῖ λαβών, & *Nicostrati* XV. p. 685. C. — καὶ σὺ μὲ Τὴν δεύτεραν τράπεζαν εὐπρεπῆ ποιεῖ, num dubitabis, quin utrobique refingi oporteat εὐτρεπῆ; tametsi posteriore loco subdatur, Κόσμησον αὐτὴν παυλοδαποῖς τραγήμασι. Est tamen interdum, ubi vix decernas, utrum praeponi conveniat: *AEschyl.* Sept. contra Theb. v. 90. Βοᾷ ὑπὲρ τειχέων Ὁ λευκασπὶς ὄρνυται λαός εὐπρεπὴς· ita *Scholiastes* unus explicans, εὐπρεπὴς ἤτοι τοῖς ὅπλοις κεκοσμημένος, ἐπὶ τὴν πόλιν τρέχων· (male πρέπων editur) alter habet εὐτρεπής. Par dubitandi ratio in Supplic. *Euripid.* v. 392. Στρατὸς δὲ θάσσει, καίξετάζει παρὼν Καλλίχορον ἀμφὶ σημῶν εὐπρεπὴς ὁδός. Verum apud *Athen.* VI. p. 268. F. & *Poll.* VI, 59. praetulerim equidem in *Pherecrate*, Καὶ μὴν παρὴν τεμάχη μὲ ἐξαπτημένα, Καλαχυσματίοισι παυλοδαποῖσιν εὐπρεπῆ· nusquam enim ad εὐτρεπὴς, quantum nunc quidem memini, dativus accedit. *T.H.*

ΞΑΝΘΟΣ] Qui & Scamander. Hujus imaginem exhibet *Philostratus* omnium primam p. 764. *M. du S.*

99. Ξάνθε] Xanthus Lyciae amnis in campis Trojanis, qui & Scamander dicitur, a colore aquae flavo dictus, qui color in Tyberi conspicitur: unde *Horatius: Vidimus flavum Tyberim.* Xanthum δινήεντα nuncupat *Homerus* Il. Ε. & Θ. his verbis:

Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς.
Νόσφι πεσὼν ἀγαγὼν στοναμῷ ἐνὶ δινήεντι,
Ἐν καθαρῷ. — —

Hujus meminit *Eustathius* circa finem Il. B. & *Strabo* lib. XIV. *G.C.*

1. Ἀπ. ὁλ.] Lego ἀπηνθράκωμαι ὅλος. Vide initium Περ. *M. du S.*

Ὅλως

vero ob cauſam tibi injecit ignem. XAN. Ob filium Thetidis: quum enim occidentem Phrygas ſupplex adirem, atque ille tamen iram non remitteret, quin etiam cadaveribus obſtrueret mihi flumen, miſeratus infelices irrui tanquam undis merſurus, quo territus abſtineret ſe a virorum cæde.

2. Ibi tum Vulcanus (forte enim propius aderat) quantum, credo, habebat ignis, & quodcumque in AEtna, & ſicubi uspiam collecto, impetum in me fecit, incenditque ulmos ac myricas; tum quoque aſſavit infeliciſſimos piſces & anguillas: ipſum vero me quum effervefeciſſet, parum abeſt, quin totum aridum reddiderit. Vides igitur, quomodo ſim adfectus ab

βαλε τὸ πῦρ; ΞΑ. Διὰ τὸν υἱὸν τὸν Θέτιδος· ἐπεὶ γὰρ φονεύοντα τοὺς Φρύγας ἱκέτευσα, οὐδ' ὣς ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφραττέ μοι τὸν ῥοῦν, ἐλέησας τοὺς ἀθλίως ἐπῆλθον, ὑποκλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεὶς ἀπάσχοιτο τῶν ἀνδρῶν.

Ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιστος, ἔτυχε γὰρ πλησίον πως ὢν, πᾶν ὅσον, οἶμαι, πῦρ εἶχε, καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ εἴποθι ἄλλοθι, φέρων ἐπῆλθέ μοι· καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας, καὶ μυρίκας· ὤπτησε δὲ καὶ τοὺς κακοδαίμονας ἰχθῦς, καὶ τὰς ἐγχέλυας· αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερθερμάναι ποιήσας μικρῷ δεῖν ὅλον ξηρὸν εἰργάσατο. ὁρᾷς δ' ἔν, ὅπως λέλεμμαι ὑπὸ τοῦ σκαυ-

Ὅλως] Quin ſcribere potuerit *Noſter* ὁλῶ, minime dubium eſt: ita ſcripſiſſe, quis pro certo adfirmabit? Vulgatam lectionem tuetur obſervatio *J. Jenſii* ad Hermotimi initium. Hoc eorum in numero repono, de quibus quid Auctori placuerit liquido conſtare non poteſt; veluti mox ἀπέφραττέ μοι τὸν ῥοῦν nihilo foret deterius, ſi μοῦ legeretur. Modo ante pro τραύματα cui, paulo quidem attentiori, non veniant in mentem καύματα; tum quia praecedit κατάσβεσον, cum quo haec vox aptiſſime congruit; tum quod ſequatur, τίς σε κατέκαυσεν; quae cogitationem *Luciani* eo in vocabulo defigere fere debuiſſe dicas: hic certe multo probabilius illam conjecturam adhibere licet, quam fecit *Cuperus* in Timone p. 101. v. 23. Neque tamen eo facile deſcendero, ut a Noſtro τραύματα proficiſci non potuiſſe contendam: ad Timonem ea notavimus, quae ab hac lectione defendenda haud prorſus abhorrent. *T. H.*

3. Τῆς Θέτιδος] Parum commode *Thetis* & *mare* diverſae fiunt. Certe *Virgilius* Thetidi mare tribuit:

Thetis emat omnibus undis. *M. du S.*

13. Μυρίκας] Lege ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας καὶ μυρίκας. Ex *Homero* hauſit, qui Iliad. Φ. v. 350.

Καίοντο πτελέαι τε καὶ ἰτέαι ἠδὲ μυρίκαι, &c.
Τίφουτ' ἐγχέλυες τε καὶ ἰχθύες. *J. G. G.*

16. Ὑπὸ τῶν σκαυμάτων] Herculis ἐγκαύματα, quae uſtulatus ab OEta monte detulerat in coelum, ſanaſſe ſe gloriatur AEſculapius Θ. Δ. XIII. §. 2. Utram ſcribendi rationem ſequaris, non ita multum refert: quanquam ἐγκαύματα proprie vocentur ἀπὸ τῆς ἐγκαύσεως notae velut igne ſignatae atque inuſtae, ut literatis ſervis ſolet. *Noſter* in Catapl. c. 24. καί τοι τί τοῦτο; ἴχνη μὲν καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων· σὺν οἷδα δ' ὅπως ἐξαλήλιπται, μᾶλλον δὲ σκέπασται. *Τρυσίππειον Etymologus* exponit ἐγκαυμα ἵππου γιγναικότος ἐπὶ τῶν γάβου, quale *Anacreonti*, vel qui perſonam ejus mentitur, πυρὸς χάραγμα nominatur Od. LV. *Plato* in Tim. p. 1045. F. ὥσπερ οἷον ἐγκαύματά μοι ἀνεκπλύτου γραφῆς ἔμμονά μοι γέγονε· *Chalcidius* mentem philoſophi reddidiſſe contentus verba non adnumeravit: *Forſque etiam quod ſtudioſa ſenis & aſſidua relatio meracam quandam, & inobſoletam impreſſerit animo notam*: cui lectioni non malae quidem neſcio tamen an anteferenda ſit, quam ſuppeditat Cod. Bodl. *inabolitam infecerit*, eo uſu verbi, qui ab inficiendis lanis, unde & *lanarum infectores Plinio*, ductus eſt: certe videtur *Plato* loquendi formulam ab illo pingendi modo, qui ceram inurit, derivaſſe; κηρογραφίαν & ἐγκαυστικὴν vel κηρόχυτον γραφὴν vocant, de qua *Henr. Valeſ.* ad *Euſeb.* de V. C. I. c. 3. hinc ἐγκαύματα ἀναθεματικὰ, quibus aedes ornatiſſime fuiſſe excultas Tanagrae *Dicaearchus* tradit B. E. p. 12. & ἔγκαυσις τῶν θυρῶν in Inſcript. apud *Sponium*, quod *Auſonio* dicitur *ceris inurere januarum limina* Ep. XXVI. v. 9. Verum & medici ἐγκαύματα puſtulas appellitant, ſeu veſiculas vi frigoris aut ignis (utrique rei communia ſunt *urendi*, *adurendi*, τῷ καίειν & ἀποκαίειν verba) excitatas: *Scholiaſtes* ad iſta Lucianei Lexiphanis, καὶ ὅτι καύματα ἦν, notat: ἔοικε τὰ ἀπὸ τῆς κρύους γενόμενα ἐγκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. Φῶδας *Ariſtophanis* in Plut. v. 535. ex Apollodoro *Schol.* interpretatur τὰ ἐπικαύματα τὰ ἐν πυρὸς, *Etymologus* τὰ ἐν τοῖς σκέλεσι γινόμενα ἐγκαύματα ἀπὸ τοῦ πυρός. Non aliter Interpreti vetuſto *Nicandri* ad Ther. v. 682. χιμίτλα ſunt τὰ ἀπὸ κνυμοῦ γινόμενα τῶν ποδῶν ἐγκαύματα, quorum vice *Suidas* ἀποκαύματα ſcripſit: reperiuntur etiam ἐκκαύματα in *Ariſtoph. Schol.* ad Pac. v. 540. ſed depravata, & *Suida* duce vertenda in ὀγκώματα. Ex his conſtat, utroque *Luciani* loco nihil obſtare, quominus, ſecus atque olim arbitrabamur, priſca ſcriptura ſervetur. Sunt alioquin ἐκκαύματα *cremia*, *coëlilia*, *arida ſarmenta*, quae igni admota flammam cito concipiunt: membranis auctoribus illa vox eſt reddita *Polluci* VII, 110. X, 110. quum prius ἐγκαύματα legerentur: neque intercedo, quin horum in locum itidem iſta ſubjiciantur VI, 91. & apud *Heſych.*

ἐκκαυμάτῳ. ΘΑ. [a]θολερὸς, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰκός· τὸ αἷμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν· ἡ θέρμη δὲ, ὡς [b]φῂς, ἀπὸ τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως, ὦ Ξάνθε, ὃς ὀπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν ὤρμησας, οὐκ αἰδεσθεὶς ὅτι Νηρηίδος υἱὸς ἦν. ΞΑ. οὐκ ἔδει οὖν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τοὺς Φρύγας; ΘΑ. τὸν Ἥφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλλέα;

istis incendii notis. MAR. Turbidus, & Xanthe, atque æstuans, ut par erat: sanguis a cadaveribus; æstus, ut ais, ab igne. Neque id immerito, Xanthe, qui in meum nepotem irruisti, non veritus nec cogitans Nereïdis esse filium. XAN. Non decebat ergo misericordia tangi vicinorum meorum Phrygum? MAR. Et Vulcanum non decebat misericordia tangi Achillis, qui Thetidis esset filius?

XII.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΕΤΙΔΟΣ. DORIDIS ET THETIDIS.

Δ Ω Ρ.

D O R.

Τί δακρύεις, ὦ Θέτι; ΘΕ. καλλίστην, ὦ Δωρὶ, κόρην εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτήν τε, καὶ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον· ἐκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ τοὺς ναύτας, ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὰν

QUid lacrimare, Theti? THE. Formosissimam, Dori, vidi puellam in cistam a patre conjectam, tum ipsam, tum infantem ejus modo natum: jussit autem pater nautas sublatam arcam, ubi

a Θολερὸς] θολερῶς P. L. *J. Vz. AiW.* in qua mox pro θέρμη notatur θέρη, quod quid sibi velit ignoro: θέρη tamen itidem in L. b Φῂς] ἔφης P.

sych. in Εὔσανα. In *Theophrasti* libro de Igne dicitur ἡλίου φῶς τῷ ἀθροισμῷ ϵ τῇ λεπτότητι ἀϕδυόμϵνον εἰς τὸ ἔκκαυμα· & saepius ὑπεκκαύματα, *fomites* igni nutriendo ac suscitando apti: quomodo *Xenophonti* K. Π. VII. p. 113. v. 29. Babyloniorum fores φοινικοῦς πεποιημένας, ἀσφάλτῳ δὲ ὑπεκκαύματι κεχρισμένας. Taceo Physicorum ὑπέκκαυμα aëri contiguum & gignendis ignibus accommodatum, de quo *Philopon.* ad c. I. Genes. p. 11. 55. 186. Hinc tralatarum locutionum magna copia tum apud alios, tum apud *Philonem Judaeum* in primis: τὰ δ' ἐχθρᾶς ὑπεκκαύματα ζωπυρήσαντες. p. 905. B. *T.H.*

17. Θολερὸς . . .] Ed. *J.* θολερῶς, quod magis arridet; & confirmant P. & L. sed mox eadem sibi non satis constans θερμὸς. In P. ὦ Ξ. καὶ θ. non inveniri testantur *Excerpta.* *M. du S.*

Θολερὸς] Nihil prius in mentem veniat, quam θολερῶς & θερμῶς, scilicet ἀϕαίρεσιν· quia praecessit, ὑπὸ τῶν ἀϕαιρεθέντων. Eo factum, ut, quum θολερὸς mutare instituissent in θολερῶς, desierint in θερμὸς, absterriti scripturae constantia: neque ulla lex orationis impediebat Lucianum, ne structuram variaret: θολερὸς δ', ὦ Ξάνθε, καὶ θερμός. Mox ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν stare non potest: quas enim manifesto discrevit Θάλασσαν & Θέτιν, cujus incogitantiae foret, hic easdem commiscere? Nihil occurrit melius, quam *Cognati* νἱωνὸν nam Mare Aethere & Die genita jure merito cunctarum Nereïdum mater, inter quas Thetis principatum paene tenet: ideo τῇ Θέτι ϵ τῷδε Νηρηΐδι θυούσας *Herodot.* VII, 191. *T.H.*

20. Τὸν ἐμὸν υἱὸν] Achillem ex Peleo Thetidis Nerei filiae filium: ipse vero Nereus Oceani filius fuit. Fortassis legendum pro υἱὸν υἱωνὸν, id est, nepotem. *G.C.*

Υἱὸν] Si *mare* mater *Thetidis* ponatur, υἱωνὸν cum viro Docto legamus necesse est, qui id margini codicis sui adscripserat; aut memoria lapsum *Lucianum* statuamus. In libris nostris certe nihil subsidii. *M. du S.*

30. Ἀποστάσωσιν] Subintellige τὴν ναῦν: *postquam multum a terra provecti essent.* *J.C.*

34. Ἔτι ἔμοιγε] Sic ex fide Mss. haec omnis clausula scribenda: τύ δ', ὦ ἀδελφὴ, εἶπε, ἔτι ἔμοιγε ἀκριβῶς ἔπαιδα. *J.B.*

Ἔτι] Paene malim εἶπεν· nondum enim scire potuit Doris, rem totam Thetidi fuisse compertam: neque etiam credere non licet, ex utraque lectione conjuncta extitisse scripturam Cl. *Bourdel.* εἶπε, vel potius, εἶπεν, ἔτι. *T.H.*

35. Ἐκεῖ-

ubi longe a terra processerint, demittere in mare, ut intereat misera & ipsa & infans. DOR. Quam ob causam, soror, quandoquidem didicisse accurate videris omnia? THE. Acrisius pater ejus forma præstantem servabat virginem, ideoque in æreum thalamum incluserat: Tum porro quid revera sit factum, dicere non habeo: ajunt tamen Jovem in aurum mutatum fluxisse per tectum ad eam; quæ, recepto in sinum defluente Deo, gravida sit facta. Hoc quum sensisset pater, ferus aliquis & æmulatione fervidus senex, ægerrime tulit; & ab aliquo adulteratam suspicatus immittit in arcam partu modo edito.

2. DOR. Illa vero quid faciebat, Theti, quando demittebatur? THE. Pro se quidem tacebat, Dori, æquo animo ferens sententiam: at infantem deprecabatur, ne interiret, multis cum lacrimis avo ostendens illum pulcerrima specie: is autem ignarus malorum etiam arridebat ad mare.

πολὺ ἀπὸ τ γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφεῖναι εἰς τ θάλασσαν, ὡς ἀπόλοιτο ἡ ἀθλία, ϗ αὐτὴ ϗ τὸ βρέφος. ΔΩ. τίνος δ' ἕνεκα, ὦ ἀδελφὴ, [c] ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα; ΘΕ. Ἀκρίσιος ὁ πατὴρ αὐτῆς καλλίστην οὖσαν ἐπαρθένευεν, εἰς χαλκῆν τινα θάλαμον ἐμβαλών. εἶτα τὸ μὲ ἀληθὲς οὐκ ἔχω εἰπεῖν· φασὶ δ' ἦν τ Δία, χρυσὸν γενόμενον, ῥυῆναι διὰ τ ὀρόφου ἐπ' αὐτήν· δεξαμένην δ' ἐκείνην εἰς τ κόλπον καταῤῥέοντα τ θεὸν, ἐγκύμονα γενέσθαι. τοῦτο αἰσθόμενος ὁ πατὴρ, ἄγριός τις ϗ ζηλότυπος γέρων, ἠγανάκτησε· ϗ ὑπό τινος μεμοιχεῦσθαι οἰηθεὶς αὐτὴν ἐμβάλλει εἰς τ κιβωτὸν ἄρτι τέλοκυῖαν.

ΔΩ. Ἡ δέ τί ἔπραττεν, ὦ Θέτι, ὁπότε καθίετο; ΘΕ. ὑπὲρ αὐτῆς μὲ ἐσίγα, ὦ Δωρὶ, ϗ ἔφερε τ καταδίκην· τὸ βρέφος δὲ παρητεῖτο μὴ ἀποθανεῖν, δακρύουσα ϗ τῷ πάππῳ δεικνύουσα αὐτὸ, κάλλιστον ὄν· τὸ δὲ ὑπ' ἀγνοίας τ κακῶν ϗ [e] ἐμειδία πρὸς τ θάλασσαν.

c Ἐπεὶ] εἶπε, ἐπεὶ B. d Καθίετο] Priores Edd. καθίκετο. e Ἐμειδία] ὑπεμειδία G. P. ἐπεμ. L.

35. Ἐπαρθένευεν εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον] Ἐν παρθενῶνι ἐφύλαττεν. V.

35. Ἐπαρθένευεν] *In virginitate educabat: virginem servabat.* Veteres Glossae: Παρθενεύω, *virgino:* quae vox est, ut puto, ficta, ut uno verbo Latino Graecum exprimeretur, non ex usu desumta. *J. C.*

45. Καθίκετο] Interpres: *Quid agebat illa quando ingrediebatur?* si Graeca sana essent, vertenda erant, *quid agebat illa, quando attingebat* sc. cistam. Sed refingendum ex Codice vetusto, *ὁπότε καθίετο, quando immittebatur in cistam.* *J. G. G.*

Ὁπότε καθίκετο] *Micyllus* apud Basileenses & *Bourdelotium, quando abripiebatur.* Quod nimium: & quum haec vox vim denotat illatam, quod saepe fit in *Luciano*, additur secundus casus: & plane id huc non convenit. *Benedictus, quando ingrediebatur.* Nec sic loquitur *Lucianus*, etsi propius sit. Pater adscripsit, *descendebat* vel *demittebatur.* Abundat igitur litera, & lege καθίετο. *J. G.*

Καθίετο] *Grævii* Emendationem amplector: quamvis succurrat & alia longe praestantior, si per Codices liceret; nempe καθίζητο, ut *ipse* c. 16. *M. du S.*

Καθίετο] Lubens accepi, quod egregie suppeditabat Cod. *Graev.* Καθίζητο temporis incommodo premitur, quod huic narrationi non convenit: quamvis utrumque verbum in hac fabula *Schol. Pindari* usurpavit ad Π. I, 72. λαθραίως τότε ἐνιέρξας αὐτὴν εἰς τὴν κιβωτὸν μ τ παιδὸς καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος. *Schol. C. German. intra arcam includens praecipitavit in mare.* Rem persequitur ipsis propemodum *Pherecydis* verbis *Schol. Apollon. Rh.* ad IV, 1091. ubi, εἰς λάρνακα αὐτὴν ἐμβιβάζει μ τ παιδὸς, ϗ κλείσας κατέπεμψεν. Vid. *Hygin.* F. LXIII. & *Th. Muncker.* Graeci arcam matre filioque foetam ad Seriphum appulerunt omnes: Latinis, ne generis illustrissimi apud se nulla forent vestigia, eandem in Italiam deducere visum fuit, Danaenque regi nescio cui in matrimonium dare; qui conjuges Ardeam condiderint. *Virgil.* AEn. VII, 372. & *Servius*: quanquam de Ardeae primis initiis longe diversa tradat *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 57. Similem plane fabulam de Rhoeo Staphyli & Chrysothemidis filia, cui vitium Apollo fecerat, praeter alios *Diodorus* enarravit V. p. 229. C. *T. H.*

45. Ἐμειδία] Idem codex scribit ὑπεμειδία πρὸς τὴν θάλασσαν. *subridebat conspecto mari*, seu *alludebat ad mare.* *J. G. G.*

Ὑπεμειδία] G. & P. In L. vero ἐπεμειδία. In impressis ἐμειδία. *M. du S.*

71. Προσ-

λασαν. ὑποπίμπλαμαι αὖθις τὺς ὀφθαλμὺς δακρύων, μνημονεύουσα αὐτῆς. ΔΩ. κἀμὲ δακρύσαι ἐποίησας. ἀλλ' ἤδη τεθνᾶσιν; ΘΕ. ὐδαμῶς· νήχεται γοῦν ἔτι ἡ κιβωτὸς ἀμφὶ τὴν Σέριφον, ζῶντας αὐτοὺς φυλάττουσα. ΔΩ. τί οὖν οὐχὶ σώζομεν αὐτήν, τοῖς ἁλιεῦσι τούτοις ἐμβαλόντες εἰς τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίοις; οἱ δὲ ἀνασπάσαντες σώσουσι δηλονότι. ΘΕ. εὖ λέγεις, οὕτω ποιῶμεν. μὴ γὰρ ἀπολέσθω μήτε αὐτὴ, μήτε τὸ παιδίον ὅτως ὂν καλόν.

Complentur iterum oculi lacrimis ista repetenti. DOR. Et me ad lacrimas provocasti. Verum num mortui jam sunt? THE. Neutiquam: natat enim hactenus arca circa Seriphum, vivosque eos custodit. DOR. Quid itaque non servamus eam, & piscatoribus injicimus in retia Seriphiis istis: hi nimirum extractam servabunt. THE. Recte mones: ita faciamus: ne enim intereat nec ipsa, nec infans tam formosus.

XIII.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΝΙΠΕΩΣ.

NEPTUNI ET ENIPEI.

ΕΝΙ.

ENI.

Οὐ καλὰ ταῦτα, ὦ Πόσειδον· εἰρήσεται γὰρ τἀληθές· ὑπελθὼν μου τὴν ἐρωμένην, εἰκασθεὶς ἐμοὶ, διεκόρησας τὴν παῖδα· ἡ δὲ ᾤετο ὑπ' ἐμοῦ ταῦτα πεπονθέναι, καὶ διὰ τοῦτο παρεῖχεν ἑαυτήν. ΠΟ. σὺ γὰρ, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑποπλιχὸς ἦθα, καὶ βραδύς, ὃς κόρης οὕτω καλῆς φοιτώσης ὁσημέραι πρὸς σὲ, ἀπολλυμένης ὑπὸ σοῦ ἔρωτος, ὑπεώρας, καὶ ἔχαιρες λυπῶν αὐτήν· ἡ δὲ πρὸς τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ

NOn bella sunt ista, Neptune: dicetur enim veritas. Per fraudem obrepens amicæ meæ, meam formam mentitus, vitiasti puellam: at illa putabat a me hæc se fuisse passam; ideoque præbebat sese. NEP. Etenim, Enipeu, fastosus eras & tardus, qui puellam tam pulcram ventitantem quotidie ad te, pereuntem amore despiceres, atque etiam lætareris ægre faciendo. Illa interim ad ripas tuas mœsta oberrabat, atque ingressa imo

&

73. Προαρπάσαι τὴν ἱρωΐαν] Sic leg. cum editiones ostentent, διὰ τοῦτο ἐχρῆν σε προσαρπάσαι. *Quid enim? num te propterea praeripere meum amorem*, sive puellam, quam amabam, *decebat*. *J. G. G.*

Προσαρπάσαι] Sensus sponte deduxit Interpretes ad προαρπάσαι, quod suo in codice *Graevius* repererit, an ingenio fuerit adsecutus, non satis liquido declarat: ego manifesta ratione nixum reponere non dubitavi. Vide *J. Gronov.* ad p. 220. n. 68. Ceterum ista, *sive puellam, quam amabam*, mallem omisisset praestantissimus *Graevius*; nihil enim huc conferunt. Apud *Homerum* Tyro Od. Λ, 235. ubi Ulyxi casus suos exponit, haud sane multum conqueritur de injuria sibi a Neptuno facta, videturque pudibunda virgo non nimis indigne tulisse personae mutatae fraudem: Noster Enipeo rationem eripere noluit, cur justius doleret, & cum Neptuno expostularet. Vide *Apollodor.* I. p. 43. ubi, quemadmodum supra φοιτώσης ὁσημέραι πρὸς σε, similiter, καὶ σωιχῶς ἐπὶ τὰ τούτου ῥεῖθρα φοιτῶσα, τούτοις ἐπαιδήρατο· quod ultimum, etsi sagaciter cogitaverit *Tan. Faber*, cum eo non tentandum: sic & p. 27. de Iphimedia Neptuni ipsius amore capta, καὶ σωιχῶς φοιτῶσα ἐπὶ τὴν θάλασσαν. *Poëta* dixerat: Καὶ ῥ' ἐπ' Ἐνιπῆος παλίσκιτο καλὰ ῥέεθρα vim verbi Homerici explanatius dilatavit *Lucianus*, πρὸς τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λουομένη ἴσως· nam vocula postrema, quam prava cunctarum Edd. distinctione decepti Interpretes ad εὔχετο retulerunt, cum verbo λουομένη sine controversia connecti debet: voluit *Lucianus* Tyro ad ripas externata mente oberrasse, imo praeterea fluvium ingressam fuisse: quin etiam aliquando, positis vestibus, se lavisse. Torpentem profecto, & lentum amatorem Enipeum, qui occasionem tantam, tamque optatam amiserit! non ita Neptunus, acrior in bellas, nec, qui Scamandrum simulabat, Cimon apud *Aeschinem* Ep. X. Vid. *Aristid.* Isthm. p. 47. *T. H.*

79. Οὐμενοῦν; ἔφης γὰρ ἀπιὼν] Delenda interrogatio, & interpretandum. *Nequaquam. dixisti enim abiens.* Vertunt insscite: *Nihil ne? dixisti enim abiens.* Mox

ὅτ

& ſe lavans aliquando, optabat te potiri: tu vero faſtiodioſum te gerebas erga illam.

2. ENI. Quid ergo? propterean oportebat te præripere meum amorem, & ſimulare Enipei perſonam pro Neptuno, doloque circumvenire Tyro ſimplicem puellam? NEP. Sero nunc æmulatione tangeris, Enipeu, qui prius ſuperbe ſpreviſti: nihil autem Tyro mali contigit, quum putabat virginitatem ſuam a te imminui. ENI. Haud ita ſane: dixiſti enim, quum abires, te Neptunum eſſe; quod & maximum in modum illam pupugit: ea quoque in me injuria redundavit, quod tu vicem meam gaudia tunc ferres; & circumjecto purpureo fluctu, qui vos contegebat una, rem haberes cum puella pro me. NEP. Quippe tu nolebas, Enipeu.

ὀλυομένη ἐνίοτε, εὔχετό σοι ἐντυχεῖν· σύ δ' ἐθρύπτε πρὸς αὐτήν.

ΕΝ. Τί οὖν; ἆρα τοῦτο ἐχρῆν σε προαρπάσαι τὰ ἐρωτικά, καὶ καθυποκρίνεσθαι Ἐνιπέα ἀντὶ Ποσειδῶνος εἶναι, καὶ καλασοφίσασθαι τὴν Τυρὼ, ἀφελῆ κόρην οὖσαν. ΠΟ. ὀλὲ ζηλοτυπεῖς, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπερόπτης πρότερον ὤν. ἡ Τυρὼ, δὲ ἤδεν δεινὸν πεπονθεν, οἰομένη ὑπὸ σοῦ ἀφαιρεθῆναι. ΕΝ. ἤμβλυνε· ἔφης γὰρ ἀπιὼν ὅτι Ποσειδῶν εἶ· ὃ καὶ μάλιστα ἐλύπησεν αὐτήν· καὶ ἐγὼ τοῦτο ἠδίκημαι, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότε, καὶ περιστήσας πορφύρεόν τι κῦμα, ὅθ' ὑμᾶς συνέκρυπτε ἅμα, συνῆσθα τῇ παιδὶ ἀντ' ἐμοῦ. ΠΟ. σὺ γὰρ οὐκ ἤθελες, ὦ Ἐνιπεῦ.

XIV.

TRITONIS ET NEREIDUM.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

TRI.

1. CEtus ille veſter Nereïdes, quem in Cephei filiam Andromedam

ΤΡΙ.

ΤΟ κῆτος ὑμῖν, ὦ Νηρηΐδες, ὃ ἐπὶ τῇ Κηφέως θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέδαν ἐπέμ-

a Προαρπάσαι] Ita G. Priores Edd. προσαρπάσαι. b Σὺ γὰρ] ναὶ, σύ γάρ C.

ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότε eſt, *quod tu meam vicem, ſeu, meo loco tum voluptatem cepiſti:* ſexcenties τὰ ἐμὰ ſic accipitur apud *Lucianum*. *J. G. G.*

82. Περιστήσας πορφύρεόν τι κῦμα] *Homeri* paene verba ipſa ſervavit Od. Λ, 242. Πορφύρεον δὴ ἄρα κῦμα ἐπῆλθε, κύρτωθεν· κρύψεν τε θεὸν, θνητήν τε γυναῖκα. ubi veteres Grammatici ſimpliciter, ut aliis in locis, πορφύρεον exponunt μέλαν, *nigrum ex altitudine*, quemadmodum *Servius* ait ad *Virgil.* Georg. IV, 373. paulo aliter accepit *Philoſtratus*, & ad lecti genialis ornamentum pertinere credidit fluctus colore purpureo tincti florem: vide Icon. II. c. 8. I. c. 8. p. 775. & *Olearium*, cui, ut eſt acumine plane ſingulari, alludere viſus fuit ad *Luciani* locum *Philoſtratus*: ſed ne graviora quidem, quae ibi commiſit, tangere nunc eſt animus. Ἅμα in cunctis Edd. adnexum τῷ συνῆσθα, quod iſto adjumento minime indigebat, reduxi ad συνέκρυπτε. *T. H.*

Ibid. Πορφύρεον] *Caeruleum:* nam purpureus color ſaepe cum hyacinthino miſcetur; cujus rei plura, eaque certiſſima argumenta protulit *Sam. Bochart.* Hieroz. P. II. lib. V. c. 10. *J. C.*

86. Νηρηΐδες] *Thomas Mag.* utramque ſcribendi formam Νηρηΐς & Νηρεὶς uſu comprobari monens, pro illa citat *Ariſtidem* ἐν τῷ εἰς (πρὸς) Ἀχιλλέα πρεσβευτικῷ, quem locum invenies p. 32. pro altera *Lucianum* dat auctorem, τὸ κῦτος ὑμῶν ὦ Νηρηΐδες. Κῦτος, ut facile patet, vitioſum eſt pro κῆτος, quae voces crebro ſibi mutuis inſidiis invicem nocent. In Νηρηΐδες nihil offerunt variationis ſeu ſcripti libri, ſive editi: tamen Pro Imagin. c. VII. καίτοι Νηρεῖσιν ἐκείνη (Caſſiopeia) ἀντεξετάζετο. Ex commentario *Bacchylidis* Lyrici diſcrimen adfert *Euſtath.* ad Ω. p. 1954. Νηρεΐδων & Νηρέως θυγατέρων has, quae Doride prognatae; illas appellari, quae ex aliis etiam mulieribus ſint ſuſceptae: quibus obſervatis, καὶ ὅρα, inquit, εἰ τούτοις τὸ νηρεΐδας κοινὸν ὂν ἡ Ἀττικὸν· τὸ γὰρ Νηρηΐδας ἰωνικώτερον ἐκ τοῦ Νηρέως Ἰώνων γενικῆς. Corripiunt ergo ſyllabam iſtam interdum optimo jure Latini poëtae: *Nereidesque Deae, Nereidumque pater;* — *& viridis Nereidum comas.* *T. H.*

ἐπέμψατε, ὅτε τὴν παῖδα ἠδίκησεν, ὡς οἴεσθε, ἢ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε. NH. ὑπὸ τίνος, ὦ Τρίτων; ἢ ὁ Κηφεύς, παθάπερ δέλεαρ προθεὶς τὴν κόρην, ἀπέκτεινεν ἐνεδρεύσας, λοχήσας μετὰ πολλῆς δυνάμεως; ΤΡ. οὐκ ἀλλ' ἴστε, οἶμαι, ὦ Ἰφιάνασσα, τὸν Περσέα, τὸν Δανάης παῖδα, ὃν μετὰ μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῷ ἐμβληθὲν εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ πάππου ἐσώσατε, οἰκτείρασαι αὐτούς. ΙΦ. οἶδα ὃν λέγεις. εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ μάλα γενναῖόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν. ΤΡ. οὗτος ἀπέκλεινε τὸ κῆτος. ΙΦ. διατί, ὦ Τρίτων; ἦ γὰρ δὴ σῶτρα ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνειν αὐτὸν ἐχρῆν.

ΤΡ. Ἐγὼ ὑμῖν φράσω τὸ πᾶν, ὡς ἐγένετο. ἐστάλη μὲν οὗτος ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἆθλόν τινα [a] τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, [b] ἔνθα ἦσαν. ΙΦ. πῶς, ὦ Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ ἄλλους συμμάχους ἦγεν; ἄλλως γὰρ δύσπορος ἡ ὁδός. ΤΡ. ἀλλὰ διὰ τοῦ ἀέρος· ὑπόπτερον γὰρ αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ ἐθηκεν. ἐπεὶ δ' ἦν ἧκεν, ὅπου διητῶντο, αἱ μὲν ἐκάθευδον, οἶμαι, ἡ δὲ ἀποτεμοῦσα τὴν Μεδούσης κεφαλὴν ᾤχετ' ἀποπτάμενος. ΙΦ. πῶς ἰδών; ἀθέατοι γάρ εἰσιν· ἢ ὃς ἂν ἴδῃ, immisistis, nec puellam læsit; ut arbitramini, & ipse jam interiit. NER. A quo, Triton? an Cepheus, tanquam esca proposita virgine, interemit adortus, inque insidiis locatus cum multa manu? TRI. Non: at novistis, opinor, Iphianassa, Perseum Danaës filium, quem cum matre in cista projectum in mare ab avo materno servastis eorum misertæ. IPH. Novi, quem dicas: credibile est eum jam juvenem esse, ac valde strenuum, pulcrumque adspectu. TRI. Hic interfecit cetum. IPH. Quam ob causam, Triton? haud enim sane salutis præmia nobis talia exsolvere ipsum decebat.

2. TRI. Ego vobis indicabo rem omnem, ut facta fuit. Iter hic ingressus est adversus Gorgonas, certamen istud regi peracturus: postquam autem pervenit in Libyam, ubi erant. IPH. Quomodo, Triton, solus? an & alios secum socios duxit? ceteroquin enim difficilis est via. TRI. Per aërem; nam alis eum Minerva instruxit. Postquam ergo venit, ubi degebant, illæ dormiebant, ut puto; hic, abscisso Medusæ capite, volando aufugit. IPH. Quo tandem pacto conspiciens? eas enim intueri nefas est: sin, quicumque viderit,

a Τοῦτον τῷ βασιλεῖ] τοῦτον deest in P. b Ἔνθα ἦσαν] Ex G. P. Desunt in prioribus Edd. Iidem Codd. mox ἢ καί τινας ἄλλους.

4. Ἆθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν] Rex ille est Polydectes, rex Seriphi de quo *Ovid.* & *Apollodorus* lib. 2. Statim plenius vetus liber: ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν λιβύην, ἔνθα ἦσαν. *postquam profectus est in Libyam, ubi erant.* Dein idem liber addit τίνας· πῶς ὦ τρίτων μόνος, ἢ καί τινας ἄλλους συμμάχους ἦγεν. *J. G. G.*

Ibid. Τῷ βασιλεῖ] Polydectæ Seriphi regi. *M. du S.*

5. Εἰς τὴν Λιβύην ἔνθα ἦσαν] In P. etiam reperiuntur hæc verba post Λιβύην. *M. du S.*

Ibid. Ἔνθα ἦσαν] Facilius omitti potuit a *Luciano* expressum, quam liberalitate descriptorum addi. Interrumpit Iphianassa Tritonem plura dicturum, qui mox usus formula solenni narrationem institutam redorditur, ἐπεὶ δ' ἦν ἧκεν, ὅπου διητῶντο· quod ipsum videtur postulare ἔνθα ἦσαν· nam quum laxius aliquantum incepisset, ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν, nunc ipsas earum, ubi morabantur, sedes designat, ὅπου διητῶντο. *Gorgoneas tetigisse domos — Ovid.* Met. IV, 778. Iphianassa vero non inepte scisitatur, solusne venerit Perseus, an alios etiam laboris socios secum traxerit; quod quidem ab obscuris historicae veritatis vestigiis minus distat: etenim, remoto fabulae velo, memorabilis haec fuit adversus Gorgonas, femineam gentem & cum vetustissimis Amazonibus comparandam, expeditio, magnisque copiis ductu & auspiciis Persei susceptа: vide *Diodor. Sic.* III. p. 131. C. D. *T. H.*

6. Ἄλλους] P. etiam agnoscit illud τινας. *M. du S.*

12. Ἀθέατοι] Sic ἀθέατος pro eo quod videre nefas, *Plutarch.* 642. f. *Livius* XXIX, 19, 1. *Intactos thesauros* dicit, *violatos quidem, sed non impune.* Sic *Noster* supra, & iterum Ἀλεξ. & οὐχ. c. 44. V. *Apollod.* II. p. 38. B. *M. du S.*

Ibid. Ἢ ὃς ἂν ἴδῃ σὺν ἐγὼ ἄλλο μὴ ταῦτα ἴδοι;] Interrogationis nota tollenda, & substituendum punctum. *J. G. G.*

16. Ἡ Ἀθηνᾶ δὴ &c.] Inservit haec particula repetendae, quae fuerat abrupta, orationi; ut in *Iocr.* Panath. p. 255. C. τοὺς δὴ τοιούτους· scilicet τοὺς δὴ φαυλοτέρους, quos aliquot ante versibus nominaverat: tum-

derit ; nihil aliud amplius poſtea videat. TRI. Minerva clypeum prætendens, nam talia enarrantem eum audivi Andromedæ, & Cepheo poſtmodum, Minerva, inquam, in clypeo reſplendente, velut in ſpeculo, exhibuit ipſi videndam imaginem Meduſæ: tum Perſeus, correpta læva manu coma, inſpectans in imaginem, dextraque harpen tenens deſecuit ejus caput, & ante quam expergefierent ſorores evolavit.

3. Ubi vero ad hanc mari prætenſam Æthiopiam acceſſit, jam prope terram volans Andromedam conſpicatur expoſitam in petra quadam prominente clavis adfixam, pulcerrimam Dii! demiſſis capillis, ſeminudam multum infra mammas: ille primum, miſeratus fortunam ejus, ſciſcitabatur cauſam ſupplicii; tum ſenſim amore captus (oportebat enim ſervari puellam) opem ferre conſtituit. Ubi vero cetus irruebat valde terribilis, quaſi devoraturus Andromedam, ſuperne pendens juvenis, capuloque promtam habens harpen, hac manu ictus demittit, illa, Gorgone monſtrata, in lapidem vertebat: inde cetus igi-

οὐκ ἔτ' ἄλλο μὴ ταῦτα ἴδοι. ΤΡ. ἡ Ἀθηνᾶ τὴν ἀσπίδα προφαίνουσα ταῦτα γὰρ ἤκουσα διηγουμένου αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὸν Κηφέα ὕστερον· ἡ Ἀθηνᾶ δὴ ἐπὶ τὴν ἀσπίδα ὑποστιλβούσης, ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρου, παρέχει αὐτῷ ἰδεῖν τὴν εἰκόνα τῆς Μεδούσης· εἶτα λαβόμενος τῆς λαιᾶς τῆς κόμης, ὁρῶν δὲ τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἅρπην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν ἀνέγρεσθαι τὰς ἀδελφὰς ἀνέπτατο.

Ἐπεὶ δὲ ἐγγὺς τοῦ Θρᾴκιον [d] ταύτῃ Αἰθιοπίαν ἐγένετο, ἤδη πρόσγειος φερόμενος, ὁρᾷ τὴν Ἀνδρομέδαν προκειμένην ἐπί τινος πέτρας προβλῆτος, προσπεπατταλευμένην, καλλίστην, ὦ θεοί, καθειμένην τὰς κόμας, ἡμίγυμνον πολὺ ἔνερθε τῶν μαστῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, οἰκτείρας τὴν τύχην αὐτῆς, ἀνηρώτα τὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης· ἐπὶ μικρὸν δὲ ἄλλης ἔρωτι, ἐχρῆν γὰρ σεσῶσθαι τὴν παῖδα, βοηθεῖν διέγνω. καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπήει μάλα φοβερόν, ὡς καταπιόμενον τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑπεραιωρηθεὶς ὁ νεανίσκος, πρόκωπον ἔχων τὴν ἅρπην, τῇ μὲν καθικνεῖται· τῇ δὲ προδείκνυς τὴν Γοργόνα λίθον ἐποίει αὐτό. τὸ δὲ τέθνη-

κε

c Ἰδεῖν] ἰδεῖν εἰς P. Pro ἰδεῖν *J.* εἰς· ſed verbum ἰδεῖν incuria credo praetermiſſum. d Ταύτῃ Αἰθιοπίαν] τὴν Αἰθιοπίας P.

34. Πρόκωπον ἔχων τὴν ἅρπην] Κόπτειν προκειμένου, * ἑτοίμου. *V.*

* Ἑτοίμου] Deſunt in Ed. A. haec vox addita a *M. du Soul. T. H.*

eundem uſum habet ἴσ, γοῦν. Dial. Mort. XXVI. ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ . . . . . ἐπιπλήττω γοῦν αὐτῶν. Saepius autem tali modo dicendorum interciſa ſeries ἀνακολουθίαν orationis efficit, ſed decoram, & qualem a ſuis ſcriptis caſtigatiſſimi auctores abeſſe nolint: peperit hujus rei ignorantia non raro pravas correctiones. Sequitur ἐπὶ τὴν ἀσπίδα ὑποστιλβούσης· quod verbum ut nonnusquam reperiatur, ſignificare tamen non poteſt, niſi vel, paululum modo ſplendere, vel, inter obſtantia plura radiis emicare: neutrum huic loco congruit; litera minus eſt, ne integrum videatur; legendum enim ἀποστιλβούσης *Noſtro* ſatis frequens: in Ἐπισκ. c. XI. ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς, τὸ λαμπρὸν, ὁ ἀποστίλβει. Ζεῦξ. c. X. τοὺς ὀδόντας ἀποστίλβοντας ἐπισημότερον. Nec mirum, imaginem Meduſae reddidiſſe ſplendore fulgentem clypeum, qui fuerit ἀσπὶς χαλκῆ, ut teſtantur *Apollodor.* II. p. 93. quique eum deſcripſit *Zenob.* C. I, 41. *Ovid.* Metam. IV, 781. *Se tamen horrendae clypei; quod laeva gerebat; AEre repercuſſo formam adſpexiſſe Meduſae.* Speculum quoniam eundem uſum praeſtabat, multi nihil alienum ſe facturos exiſtimarunt, ſi clypeo ſubſtituerent: ita *Pherecydes*, auctor in hac fabulari materia in primis magni momenti, apud *Schol. Apollon.* Rhod. ad IV, 1515. *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 838. & alii: prudenter *Lucianus* addidit, ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρου. *T. H.*

18. Ἰδεῖν] Ed. *J.* pro ἰδεῖν habet εἰς. Unde puto legendum ἰδεῖν εἰς τ. ἐ. & omnino in P. ἐ. εἰς. *M. du S.*

32. Τὸ κῆτος ἐπήει] Dignus eſt *Noſter*, qui ſecum conferatur περὶ τῆς Οἰκ. c. XXII. *T. H.*

35. Τὴν ἅρπην] Explicat in Pſeudom. c. XI. *Heſych.* Ἅρπη, εἶδος ὀργάνου, καὶ δρέπανον, καὶ ἄνεμος lego: εἶδος ὀργάνου, καὶ δρεπάνου ἢ ὀργάνου. De harpe organo *Caſaubon.* ad *Perſ.* *J. B.*

Ibid. Καθικνεῖται] Προκαταλαμβάνει, καθάπτεται, καταβαίνει. *J. B.*

κε γῆν, ᾗ πέπηγεν αὐτῇ τὰ πολλὰ, ὅσα εἶδε ἡ Μέδουσαν. ὁ δὲ λύσας τὰ δεσμὰ τῆ παρθένῳ, ὑποσχὼν τὴν χεῖρα, ὑπεδέξαλο ἀκροποδητὶ κατιοῦσαν ἐκ τῆς πέτρας, ὀλισθηρᾶς οὔσης. ᾗ νῦν γαμεῖ ἐν τοῖς Κηφέως. ᾗ ἀπάξει αὐτὴν ἐς Ἄργος· ὥστε ἀντὶ θανάτου γάμον ἀ τυχόντα εὕρελο.

[a] NH. Ἐγὼ μὲν οὐ πάνυ τῷ γεγονότι ἄχθομαι· τί γὰρ ἡ παῖς ἡδίκει ἡμᾶς, εἴ τι ἡ μήτηρ ἐμεγαλαύχει τότε, ᾗ ἠξίου καλλίων εἶναι; [b] ΔΩ. ὅτι οὕτως ἂν ἤλγησεν ὅτι τῇ θυγατρὶ μήτηρ γε οὖσα. NH. μηκέτι μεμνήμεθα, ὦ Δωρὶ, ἐκείνων, εἴ τι βάρβαρος γυνὴ ὑπὲρ τὴν ἀξίαν ἐλάλησεν· ἱκανὴν γὰρ ἡμῖν τιμωρίαν ἔδωκε, φοβηθεῖσα ὅτι τῇ παιδί. χαίρωμεν οὖν τῷ γάμῳ.

tur interiit, & obriguerunt ejus pleræque partes, quæ quidem viderant Meduſam. Perſeus autem, ſolutis vinculis virginis, porrecta manu ſuſtentavit ſuſpenſo pede degredientem ex rupe lubrica; & nunc nuptias celebrat in Cephei ædibus, abducetque illam Argos: adeo ut pro morte Andromeda connubium non vulgare invenerit.

4. NER. Equidem non admodum, quod factum eſt, graviter fero: nam quid puella nocebat nobis, ſi quid mater ſuperbius aliquando loquebatur, viderique volebat forma nos anteire? DOR. Imo ſic doluiſſet ob filiam amiſſam, quippe mater. NER. Ne ultra meminerimus, o Dori, iſtorum, ſi quid barbara mulier ſupra ſortem ſuam effutierit: ſatis enim nobis pœnarum dedit filiæ periculo conſternata. Lætemur ergo nuptiis.

XV. ZE-

[a] NH] ΙΦΙ. L. [b] ΔΩ.] Ante fuit in Edd. TP. ſed P. habuit, omiſſa perſona, πλὴν ὅτι ὕστως quod ferri poſſet.

46. Ἐμεγαλαύχει τότε] Videtur pro τότε ſcribendum πότε. *Qua enim puella injuria nos affecit, ſi mater olim fuit ſuperba, & pulchriorem ſe exiſtimavit?* *J.G.G.*

47. ΔΩ.] Nomen *Tritonis*, quod hic omnes Edd. habent, neceſſario in *Doris* mutavi, cujus hæc eſſe verba patet ex ſequentibus. *M.du S.*

Ibid. Ὅτι ὕστως &c.] Sententia ſatis eſt aperta: Caſſiopeia, ſi devoratam a monſtro marino filiam vidiſſet, tanto dolore, quippe mater, tabefacta graves pœnas ſuperbae temeritatis luiſſet. Moleſte Doris nondum placata fert ſpretae formae contumeliam, & Perſeo paene ſuccenſet, qui Andromedam vindictae ſubduxerit. Itaque non eſt illa quidem accurata reſponſio, quae praecedentibus exacte conveniat, ſed cogitationi ſupplendum aliquid relinquit. Nimis ſcholaſtice *Cognatus.* *T. H.*

48. Μητὴρ γε οὖσα] Caſſiopea Cephei regis AEthiopum uxor & Andromedes mater. Hic ἡ πρόνοια diſſimulatur: integrum eſſet, εἰ εἶδε προσπεπαίλαδμένην, ἤλγησεν ἄν *ſi vidiſſet affixam, doluiſſet.* Sed continetur prior pars in dictione ὕστως· & altera accedit πρόνοια participio enunciata, εἰ γε μήτηρ ὡς ἀληθῶς ἦν, ἤλγησεν ἄν. *G.C.*

57. Οἱ πέμποντες] Πέμπειν, vel potius, πέμπειν πομπὴν idem eſt, quod πομπεύειν, ut docuit *C. A. Dukerus* ad *Thucydid.* VI, 56. n. 63. plura dicemus ad Jov. Tragoed. c. XXII. Mox ἐργαζόμενα repudiare quidem non audim; neque tamen omnis mihi vitii ſuſpicio eſt exemta. Tum porro malim, ἐπέτυδσεν δέ τοι ἐν μιᾷ τῶν Ἰνδικῆς alioqui ſcribendum foret, ut ſine legitur, & nihilo deterius, in P. ἐπ. δὲ ἐν μιᾷ τῶν Ἰνδ. *T. H.*

60. Καὶ μέρος τι] Ita P. In aliis alibi poſitum erat τι, nempe τι καὶ μέρος τῆ Τ. *M.du S.*

63. Εἶδες] Hic ad oram Florentini exemplaris, quo uſus ſum, notavit vir quidam eruditus οἶδας pro εἶδες. Judicet lector, utrum ſit concinnius; mihi non diſplicet repoſita illa lectio. Idem vir eruditus in eodem hoc dialogo, ubi legitur, ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβουλεύσας ἁρματοδρόμῳ, παροχεύμενός τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγηθώς, pro παροχεύμενός τε adſcripſit παροχευμένην, ut ad Amphitriten referatur. *J.J.*

Ibid. Τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα] Europa Agenoris regis Phœnicum filia a Jove ſub tauri ſpecie rapta, & in Cretam avecta dicitur: atque ex ea poſtea Jovi nati feruntur Minos, Rhadamanthus & Sarpedon. *Ovid.* in fine 2. libri Metamorph. eandem fabulam exponit, & *Herodotus* libro primo ſtatim ab initio. Ab ea tertiam mundi partem denominatam ferunt. *Theocritus* in Europa ſive Eid. XX. ſuo more hanc fabulam depingit; a quo *Ovidius* quaedam ſumſiſſe videtur. *Herodot.* lib. 4. ait neſciri, nec proditum eſſe a quoquam, unde dicta ſit Europa, niſi quod ab Europa Tyria dictam referant. *G.C.*

72. Ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν] Si dixerimus fabulam hanc eſſe Phoeniciam, nihil mirum erit, cum Europa filia fuerit Agenoris Sidoniorum regis. Sed mirum erit, quod ſubjiciemus; nempe totam fabellae τερατολογίαν ex ambiguitate narrationis Phoeniciae eſſe natam. Narratio concepta fuit hiſce aut ſimilibus verbis: והנה השור גנב את תוראפה quae poſſunt verti Graece, ὁ Ζεὺς ὁ Ταῦρος ἥρπασεν Εὐρώπην, *Jupiter Taurus rapuit Europam.* Nimirum Agenoris filia fuit, cui nomen erat תוראפה, *alba facie*, quam ſtuprator pudori ejus inſidiatus rapuit, atque in inſulam Cretam ave-

XV.

ZEPHYRI ET NOTI.

ZEPH. NOT.

1. NUnquam equidem pompam magnificentiorem vidi in mari, ex quo ſum & flo: tu autem nonne vidiſti, Note? NOT. Quam tu iſtam dicis, Zephyre, pompam? aut quinam erant, qui ducerent? ZEP. Jucundiſſimo ſpectaculo caruiſti, quale nullum videas in poſterum. NOT. Scilicet ad Rubrum mare operam navabam: imo etiam flando percurri partem Indiæ, quanta mari contingitur ejus regionis: nihil ergo eorum novi, quæ dicis. ZEP. At tu Sidonium Agenorem vidiſti? NOT. Sane; Europæ patrem: quid tum poſtea? ZEP. De illa ipſa narrabo tibi. NOT. Num hoc, Jovem eſſe amatorem jamdudum puellæ? iſtuc equidem olim compertum habebam. ZEP. Igitur amorem noſti: quæ vero ſunt conſecuta jam nunc audi.

2. Europa deſcenderat ad litus ludibunda, æqualibus adſumtis comitibus: ibi Jupiter, tauro quum ſe adſimilaſſet, una luxuriat. Ceterae fabulae circumſtantiae ſunt tantum mendacii, aut malae interpretationis antiquiſſimae hiſtoriae inania ornamenta. *Zanni* pro nomine proprio ſumtum eſt: *Haſſchor* vero pro tauro, cum praeterea *inſidiatorem* ſonaret. Ceterum hunc dialogum expreſſit *Lucianus* ex *Moſchi* Eid. II. quod Europa inſcribitur, ideoque ferme poetice in hac deſcriptione *J. C.*

ΖΕΦΥΡΟΥ ΚΑΙ ΝΟΤΟΥ.

ΖΕΦ. ΝΟ.

Ο Υ πώποτε πομπὴν ἐγὼ μεγαλοπρεπεστέραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ' ἧς εἰμι, καὶ πνέω. σὺ δὲ οὐκ εἶδες, ὦ Νότε; ΝΟ. τίνα ταύτην λέγεις, ὦ Ζέφυρε, τὴν πομπήν; ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν; ΖΕ. ἡδίστῳ θεάματι ἀπελείφθης, οἷον οὐκ ἄλλο ἴδοις ἔτι. ΝΟ. ἦ γὰρ τὴν Ἐρυθρὰν ἐπλάεον εἰργαζόμην· ἐπέπνευσα δέ τι καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς, ὅσα παράλια τῆς χώρας· οὐδὲν οὖν οἶδα, ὧν λέγεις. ΖΕ. ἀλλὰ τὸν Σιδώνιον Ἀγήνορα εἶδες; ΝΟ. ναί· τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μήν; ΖΕ. ἦλθε αὐτῆς ἐκείνης διηγήσομαί σοι. ΝΟ. μῶν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρᾷ τὴν παιδός; τοῦτο γὰρ καὶ πάλαι ἠπιστάμην. ΖΕ. ἐκεῖνα μὲν ἔρωτα οἶδα· τὰ μὴ ταῦτα δὲ ἤδη ἄκουσον.

Ἡ μὲν Εὐρώπη καλὴ ἐλήλυθε, καὶ τὴν ἡϊόνα παίζουσα, τὰς ἡλικιώτιδας παραλαβοῦσα· ὁ Ζεὺς δὲ, ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν, συνέπαιζεν

1. Ζ. Τι δὲ μέρος] δὲ καὶ μέρος τι P. d Εἶδες] οἶδας. *Aldi.*

56. Ὦ Ζέφυρε τὴν πομπήν] Πομπὴ ἡ πρόπεμψις, καὶ ἡ πέμψις * παρὰ Θουκυδίδῃ. V.

* Παρὰ Θουκυδίδῃ] IV. c. 108. ξύλων τε καὶ πηγνυμένων πομπῆ· ubi *Joſ. Waſſe* notat *Suidam* in Πομπὴν interpretari σύμψιν, ἀποστολήν. pro σύμψις in *V.* prave legitur μάμψις, ut monet *M. du Soul.* *T. H.*

Ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν] Plerique non diſſentiunt, & ſumta tauri figura latuiſſe Jovem fatentur: Κρύψε θεὸν, καὶ τρόπε δίνας, καὶ γίγνετο ταῦρος, argutia fere ſophiſtica *Moſchus* Eid. II, 79. Alios auctores ſecutus eſt *Nigidius*, teſte *Germanici Scholiaſta*, eumque taurum tradidit *Jovem a Neptuno fratre per gratiam abduxiſſe, qui in figura tauri ſenſum humanum haberet; quem Jovis Sidonem miſit, ut Europam Agenoris filiam ad ſe portaret:* fontem vides, unde ſua derivavit *Ampelius* c. II. *Luciano* color albus in hoc tauro placuit, *Ovidio* probante: apud *Moſchum* illius eſt δῖμας ξανθόχρως. Κύκλος δ' ἀργύφεος μούνῳ μάρμαιρε μετώπῳ neque intercedo, quin quem quisque poëta in vero maxime miratur, eundem huic tauro colorem tribuat. In ceteris ipſaque geniali pompa ſi contuleris cum ſcriptore noſtro *Moſchum*, concordiam utriusque non ſine voluptate deprehendes. Illud autem τὰ κήρατα σὺν καρπῷ tuetur Heinſianam emendationem in *Ovidio* Metam.

ζεν αὐταῖς, κάλλις & φαινόμενος· λευκός τε γὰρ ἦν ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπὴς, καὶ τὸ βλέμμα ἥμερον. ἐσκίρτα οὖν καὶ αὐτὸς ὅτι ἐπὶ θῆλυν, καὶ ἐμυκᾶτο ἥδιστον, ὥστε τὴν Εὐρώπην τολμῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτοῦ. ὡς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, δρομαῖος μὲν ὁ Ζεὺς ὥρμησεν ὅτι ἐπὶ τὴν θάλατταν φέρων αὐτὴν, καὶ ἐνήχετο ἐμπεσών· ἡ δὲ πάνυ ἐκπλαγεῖσα τῷ πράγματι, τῇ μὲν λαιᾷ μὲν εἶχετο τοῦ κέρατος, ὡς μὴ ἀποπλεύσειεν· τῇ ἑτέρᾳ δὲ ἠμφιάζετο τὸ πέπλον ξυνεῖχε.

debat pulcerrimusque videbatur: etenim albus erat perfecte, cornibusque scite intortis, & vultu placido: lascivius ergo subsultabat in litore, mugiebarque suavissime, sic ut Europa auderet etiam inscendere taurum. Quod ubi factum est, tum cursu citatissimo Jupiter ad mare festinavit ferens illam; jamque natabat illapsus. Europa vero mirifice perculsa eo negotio lævâ apprehenderat cornu, ne deflueret; alterâ vento agitatum peplum continebat.

ΝΟ. Ἠδὺ τοῦτο θέαμα, ὦ Ζέφυρε, εἶδες καὶ ἐρωτικὸν, νηχόμενον τὸν Δία, φέρουσα τὴν ἀγαπωμένην. ΖΕ. καὶ μὴν τὰ μετὰ ταῦτα ἡδίω πολλῷ, ὦ Νότε· ἥ τε γὰρ θάλαττα εὐθὺς ἀκύμων ἐγένετο, καὶ τὴν γαλήνην ὑποπασαμένη λείαν παρεῖχεν ἑαυτήν. ἡμεῖς δὲ πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες, οὐδὲν ἄλλο ἢ θεαταὶ μόνον τῶν γιγνομένων, παρηκολουθοῦμεν· ἔρωτες δὲ ὑποπετόμενοι μικρὸν ὑπὲρ τὴν θάλατταν, ὡς ἐνίοτε ἄκροις τοῖς ποσὶν ὑποψαύειν τοῦ ὕδατος, ἡμμένας τὰς δᾷδας φέροντες, ἦδον

3. NOT. Jucundum illud spectaculum, Zephyre, vidisti, & amatorium, nantem Jovem, portantemque dilectam. ZEP. Imo quæ postea consequuntur jucundiora multo, Note: nam pelagus statim fluctibus vacavit, flustroque ad se attracto læve sedatumque se præbuit: nos autem omnes quietem agentes, nihil aliud quam spectatores solum eorum, quæ fiebant, adfectabamur. Amores porro juxta volantes paululum supra mare, sic ut nonnunquam summis pedibus delibarent aquam, accensas faces ferentes canebant simul hyme-

82. Ἠνιμωμένων] Ἀνίμων πεπληρωμένων. G.

tam. II, 855. *Cornua vara quidem; sed quae contendere possis Facta manu:* quam iisdem illis particulis, quas excludere *cornua vara* censuit *Burmannus*, certissime confirmari arbitror. Ad Fast. V, 607. *Neapolis* ad *Nasonis* locum *Luciani* verba comparavit; quae vestigia premere nobis non lubet. *T. H.*

82. Ἀπολιθάνοι] Quanquam omnes editiones servent, neque huic verbo lex formandi adversetur, usus tamen poscit ἀποληθαίνοι. *T. H.*

91. Ἔρωτες δὲ παραπετόμενοι] Haec talem in modum tamque graphice describuntur a *Luciano*, ut, quin artificem pictoris alicujus, qui fabulam Europae coloribus expresserat, manum animo fuerit secutus, vix dubitari possit. Magno autem consensu Edd. ὑποπετόμενοι· quae quidem scribendi ratio apud alios etiam rarius invenitur, sed nunquam fere, quin vel exarati manu libri, vel vulgati discrepent; nam longe est usitatius πετόμενος quam πετώμενος, πέτεσθαι quam πετᾶσθαι. *T. H.*

95. Αἱ Νηρ. ... ἐπὶ τὸ ἀλφ.] V. *Spanh.* 229. *M. du S.*

97. Τῶν τριτώνων γύας] Describit Pausanias in *Boeot.* *M. du S.*

1. Παροχουμένω ..] P. & L. In aliis παροχώμενος. Sed melius ad Amphitriten refertur. *M. du S.*

8. Ὁ μὲν ταῦρος ἐκεῖνος ἐφαίνετο] R. *Bentleius* ad *Horat.* III. Od. XXVII, 48. Bellum autem amatorem Jovem, qui ominis, ut videtur, causa Europae vitium adtulerit eodem in antro Dictaeo, ubi fuerat natus: quin & platanum ostentabant οὐ τῇ Γορτυναίᾳ πρὸς πηγῇ τινι, ἣ ὑ φυλλοβολεῖ· μυθολογοῦσι δὲ, ὡς ἐπὶ (mutandum in ὑπὸ) ταύτῃ ἐμιγη τῇ Εὐρώπῃ ὁ Ζεύς. *Theophr.* H. P. I. c. 15. Fabulae condonamus, quando regionum terminos liberius nonnunquam refigit: in Gortynia certe sita non erat Dicte, neque adeo Dictaeum antrum: & tamen Europae cultu Gortynii praecipue gloriabantur; sic ut ipsa urbs primum Ἑλλωτὶς fuerit appellata eo nomine, quo Cretes Europam vocabant: *Stephan.* in Γόρτυν, ubi vide *Berkelium*. Si quis cupiat, multo plura suppeditabit *Joh. Meursius* in Creta. Vix est, ut operae pretium ferat, qui *Nonni* Dionys. librum primum ejusdem fabulae gratia legerit. Ἐφ' ὅ, τι & ἐφ' ὅτῳ ex iis sunt, quorum utrum scripserit *Lucianus*, adseverari liquido nequit. *T. H.*

15. Γρύπας] Ludit, ut puto, *Lucianus*, quia, ut vero simile est, in tabulis Geographicis monstra haec pingi cum reliquis solebant. Vide *Plut.* B. p. 1. Alibi cer-

menæum : Nereïdes vero emerſæ adequitabant in delphinis adplaudentes, ſeminudæ pleræque : tum etiam Tritonum genus, & ſi quod aliud non terrificum viſu marinorum, cuncta choreas ducebant circa puellam. Neptunus quidem conſcenſo curru, adſidentem lateri Amphitriten habens præcedebat hilaris, viamque faciebat natanti fratri. Denique Venerem duo Tritones ferebant in concha decumbentem, flores omnigenos inſpargentem ſponſæ.

4. Hæc a Phœnicia usque ad Cretam ſunt facta. Poſtquam vero pedem in inſula poſuit, taurus non amplius extabat, ſed prehenſa manu Jupiter abduxit Europam in Dictæum antrum rubore ſuffuſam dejectisque oculis, jam enim haud ignorabat, cujus rei gratia duceretur : tum nos impetu facto alius aliam pelagi partem concitabamus. N O T. Te beatum, Zephyre, ſpectaculo : at ego gryphas interea, & elephantos & nigros homines videbam.

95 ἅμα τ᾽ ὑμέναιον. αἱ Νηρηίδες δὲ ἀναδῦσαι παρίππευον ἐπὶ τ᾽ δελφίνων, ἐπικροτῆσαι, ἡμίγυμνοι [a] αἱ πολλαί. τό, τε τ᾽ Τριτώνων γένος, καὶ εἴ τι ἄλλο μὴ φοβερὸν ἰδεῖν τ᾽ θαλαττίων, ἅπαντα περιεχόρευε τ᾽ παῖδα· ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἅρματος, [b] παροχουμένην τε καὶ τ᾽ Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγηθὼς, προοδοιπορῶν νηχομένῳ τῷ ἀδελφῷ. ἐπὶ πᾶσι δὲ τ᾽ Ἀφροδίτην δύο Τρίτωνες ἔφερον, ἐπὶ κόγχης καλαπεμένην, ἀνθη παντοῖα ἐπιπάτ]ουσαν τῇ νύμφῃ.

Ταῦτα ἐκ Φοινίκης ἄχρι τ᾽ Κρήτης ἐγένετο. ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἔτι ἐφαίνετο· ἐπιλαβόμενος δὲ τ᾽ χειρὸς ὁ Ζεὺς ἀπῆγε τ᾽ Εὐρώπην ἐς τὸ Δίκταιον ἄντρον, ἐρυθριῶσαν, καὶ κάτω ὁρῶσαν· ἠπίστατο γὰρ ἤδη, [c] ἐφ᾽ ὅ, τι ἄγοιτο. ἡμεῖς δ᾽ ἐμπεσόντες, ἄλλος ἄλλο ἕτερον πελάγους μέρος διεκυμαίνομεν. N O. ὦ μακάριε Ζέφυρε τ᾽ θέας. ἐγὼ δὲ γρύπας, καὶ ἐλέφαντας, καὶ μέλανας ἀνθρώπους ἑώρων.

a Αἱ πολλαί] τὰ πολλὰ. P. L. b Παροχουμένην] παροχουμένων. P. L. quod probavi. Priores Edd. παροχούμενός τε. c Ἐφ᾽ ὅ, τι] ἐφ᾽ ὅτῳ L. Schol. V.

10. Δικταῖον] Στάλαιον ἐν Κρήτῃ ὅπου καλοῦνται. V.

16. * Μίλανας ἀνθρώπους] Ὁ γὰρ νότος λευκὸς τ᾽ Λιβύης πνεῖ, ἔνθα οἰκοῦσιν οἱ Αἰθίοπες. V.

* Ἤδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο] Haec verba, quae proxime praecedentia ſequuntur in Mſ. non leguntur in hoc Dialogo, nec mihi, unde petita ſint, liquet. J. C.

Μίλανας ἀνθρώπους] Hoc Scholium in V. ad ἤδη ἐφ᾽ ὅτῳ ἄγοιτο referebatur, pro quo in A. Ed. prave ſcriptum eſt, ἤδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο. Unde conqueritur Clar. Editor, ſe ea verba in hoc Dialogo non reperire. Reperiuntur tamen paucis ante verſibus, niſi quod in Impr. noſtris non quidem ἐπὶ νότῳ, quod nullibi quidem reperias, ſed ἐφ᾽ ὅ, τι pro Scholiorum ἐφ᾽ ὅτῳ eſt. Nos veram, quam exponit, vocem reſtituimus. M. du S.

certe a nullo viſos pronuntiat. εὐχ. c. 44. Vide tamen *Camertem* ad *Solinum* 143. l. 50. & *Spanh.* 270. & ſeqq. *Johnſtonus* p. 151. reperiri teſtatur & imaginem exhibet. Cteſias agnoſcit in *Ind.* c. XII. Quosdam etiam naſci in Hyperboreis montibus tradit Servius ad *Virg. Ecl.* VIII. v. 27. De quibus *Herod.* III. c. 116. IV. c. 143. & *Pauſ.* I, 43. intelligendos cenſet *Spanh.* Conſule *Plin.* VIII, 21. & X, 49. XI, 31. & Ælian. *de anim.* II, 4. IV, 27. Orig. *c. Celſ.* 116. A. *Heſych.* καταβὰς. Plaut. *Aul.* IV. 8. v. 1. V. 448. C. *Philoſtr.* p. 229. ubi laudantur Nearchus & Megaſthenes apud *Strabonem* XV. p. 706. & Arrian. *Indic.* p. 537. *Mela* III. c. 7. Clem. Alex. *Paedag.* II. p. 207. M. du S.

Nexu-

I.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ.

DIOGENIS ET POLLUCIS.

Δ Ι Ο.

Ὦ Πολύδευκες, ἐντέλλομαί σοι, ἐπειδὰν τάχιστα ἀνέλθῃς (σὸν γάρ ἐστιν, οἶμαι,

D I O.

II. O Pollux, mando tibi, ſimulatque ad ſuperos eſcenderis (tuum enim

Νεκρικοὶ Διάλογοι] Ἐν τούτοις τοῖς Λουκιανείοις διαπαίζει βούλεται τὰ ᾠδὰ τὰ Ἑλλήνων περὶ τῶν ἀδύνατα λεγόμενα· καὶ διὰ τοῦτο Νεκροὺς εἰσάγει πρὸς ἀλλήλους διαλεγομένους, οὓς ἐν Νεκρικοὺς αὐτοὺς ὀνόμασε. (1) *** Πολυδεύκει] σωιζόντων τὰ μὲν Κάστορα, ὡς ὑπὸ ἀνθρώπου ὄντα, εἶναι θνητόν· τὰ δὲ Πολυδεύκεα, ὡς ἐκ Διὸς, ἀθάνατον. Ὅτε οὖν ἐτελεύτησεν ὁ Κάστωρ, (2) ἐλυπήθη ὁ Πολυδεύκης· καὶ ὁ Ζεὺς ἰλεήσας αὐτὸν, ὡς λέγουσιν, ἐποίησεν ὥστε τοὺς δύο ζῆν (3) μίαν ᾠδὴν μίαν ἡμέραν. Πολυδεύκης] Ἄμφω μὲν ἦσαν υἱοὶ Διὸς δίδυμοι ἐκ Λήδας τῆς Λακαίνης, θνητότητα δὲ ἀθανασίαν

(4) τῷ . . . . . κεκλημωμένοι· ὑπερβολῇ δὲ φιλοσοφίας μὴ ἂν ἐκτὸς ἀλλήλων διάγειν προῃρημένοι· μὴ δὲ . . . . . ιῶσι, τὰ δὲ τοῖς ἀθανάτοις συμπαρεδρεύειν, ἀντεμερίσαντο σφίσιν αὐτοῖς τὸ τοῦ γένους . . . . . ὑπερήμεροι, ὁ μὲν τὰ θνητῶν, ὁ δὲ τὰ τῶν ζώντων ἀπελαύοι. ἄλλως τε δὲ σν . . . . . ἀνθρώποις, ὡς ὁ μῦθος φησὶ, καθαλλαχωρισμένοι. Ἐπὶ δὲ ταῦτά ἐστι, διὰ τοῦτο ἐνταῦθα πρὸς Πολυδεύκην λο . . . . . ὡς δῆθεν αὐτῷ τὸ τηνικάδε λαχόντι τὸν ὑπὲρ γῆς τόπον ἀβιοτεῖν. *V.*

(1) *** Πολ.] Hic lacuna erat in *M*. ſed in qua multa deeſſe non videntur. *J. C.*

Imo in *V.* ſpatium eſt quatuor verſuum, & poſt eos ſcribitur Πολυδεύκην . . . . . συνίβη τὸν μὲν κα. . . . . ὡς ὑπὸ. *J. G.*

Satis apparet priorem Caſtorum fabulae partem interiiſſe totam. Quae ab illo principio, ἄμφω μὲν ἦσαν &c. ſequuntur; quin ad hujus dialogi σὸν γάρ ἐστιν, οἶμαι, τὸ ἀναβιῶναι αὖριόν referenda ſint, extra dubium eſt. Ceterum oriri poterat ſuſpicio, quae praecedunt, in alienum eſſe locum, quod ſaepius in his ſcholiis contigiſſe memini, translata, & pertinuiſſe primum ad Δ. Θ. XXVI. ibi enim, quae a *Luciano* tractantur, hic itidem explicari patet. Pro ὑπὸ ἀνθρώπου *M. Sladus* ἀπ' vel ἀπὸ, quod neceſſarium non eſt. *T. H.*

(2) Ἐλύπησεν] Lacuna in *V.* ιλυ . . . . . *M. du S.*

In Ed. *A.* parum dextre lacunam hanc explevit ſive *Clericus*, ſeu Scholiorum deſcriptor per ἐλύπησεν activae poteſtatis: ἐλυπήθη, quod rei & ingenio Linguae congruebat, reſtituere non ſum veritus. *T. H.*

(3) Μίαν] Lacuna in *V.* . . . . . *M. du S.*

Recte fuit ſanata: Schol. ad *Homeri* Od. Λ, 303. exponit ὑπερήμεροι, μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν ζῶντες. *T. H.*

(4) Τῷ . . . . . κεκλημ.] Oratio crebris hiatibus deformis: neque tamen admodum eſt laborioſum haec vulnera leni manu conducere, atque redintegrare, ſic ut in ſenſu certe deſiderari nihil omnino videatur: τῷ τὰ γίνες ἀνομοίως κεκλημωμένοι· dein, μηδὲ τὸν μὲν τοῖς τεθνηῶσι, τὸν δὲ &c. tum, τὸ τὰ γίνες ἀνόμοιον, ὡς ὑπερήμεροι vel ὑπερήμερον &c. poſtea, ἄλλως τε συμπράττων vel συνεργῶν τοῖς πλέουσιν aut κινδυνεύοντι ἀνθρώποις· denique, πρὸς Πολυδεύκην λόγῳ· ἐστὶ τῷ Διογένης, ὡς δῆθεν &c. Porro quod in Ed. A. fuit προῃρημένοι, mutavi in προῃρημένοι. *T. H.*

Νεκρικοὶ Διάλογοι] Mortuorum hi Dialogi praeter novitatem venuſtatemque, quae eis cum praecedentibus communis, hoc ſibi habent proprium, quod ad mores magis ſpectant. Quocirca inſigniores utplurimum in Hiſtoria aut fabulis viros in iis loquentes facit: aliquando tamen fictitios prorſus & larvatos homines, praeſertim cum Romanorum artes carpit, quibus

Cruſtis & pomis viduos venentur avaros,
Excipiantque ſenes, quos in vivaria mittant.

Mortuorum Dialogos, noſtra aetate, vir clariſſimus *Fontanellus*, Lucianum imitatus, Gallice edidit elegantiſſimos, qui omnium manibus merito teruntur. *M. du S.*

3. Ἀναβιῶναι αὖριον] Pollux Jovis ex Leda filius, & Caſtoris frater; qui, cum immortalis eſſet, utpote eodem ovo cum Helena prognatus, a Jove fertur petiiſſe, ut ſibi cum fratre vita functo immortalitatem ſuam partiri liceret: qua re impetrata alternis mori traduntur & reviviſcere, de quibus *Virgil.* VI. AEn. *G. C.*

Ibid. Μένιππον] Clarus ante *Lucianum* jam ſuis Satyris hic Menippus. V. A. Gell. II. 18. *Nobilem Canem* vocat *Ter. Varro.* Cur autem tanti hunc Cynicum fecerit, (videbis enim in his ſummi herois partes agere) duo fingi poſſunt: quod popularis Luciani (uterque enim e Syria oriundus, quanquam ille quidem ἀπὸ καθοῦ ἦν Φοίνιξ. i. e. longe tantum petito genere,) & quod vix quisquam atrocius in omnes omnium ordinum homines, Philoſophos potiſſimum, tum dictis tum ſcriptis deſaeviiſſet. vide ἁλ. c. 33. Quod autem Socrati, viro ſummo, accidit, ut ſine ſcriptis apud poſteros ſumma ingenii laude, per *Xenophontem* & *Platonem* dictis ejus memoriae proditis, floruerit, id propemodum & huic Menippo per *Lucianum* accidit. Is enim, quae ipſe ſcripſerat deperditis, in hisce Luciani longe, ut videtur, melius & ſapit & floret.

nim eſt, opinor, in vitam redire cras) ſicubi videris Menippum canem (inveneris autem illum Corinthi ad Craneum, aut in Lyceo altercantes inter ſe philoſophos deridentem) ut dicas ad eum, Te, Menippe, jubet Diogenes, ſi tibi ſatis, quæ ſuper terram geruntur, ſunt deriſa, venire huc multo plura irriſurum: illic etenim in ambiguo tibi riſus erat, illudque in ore multum, Quis enim omnino novit, quæ poſt vitam ſint conſecutura: hic vero non de-

τὸ ἀναβιῶναι αὔριον) ἢν πῃ ἴδῃς Μένιππον τὸν κύνα (εὑρεῖς δ' ἂν αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κράνειον, [a] ἢ ἐν Λυκείῳ, τοὺς ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων καταγελῶντα) εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης, εἰ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασται, ἥκειν ἐνθάδε πολλῷ πλείω ὀψόμενον γελασόμενον· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν, ἐπὶ πολὺ [b] τὸ, τίς γὰρ ἄλλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ ἐν παύσῃ

a Ἢ ἐν Λυκείῳ] εἰλληθερῶντα P. γρ. quam acceſſionem, ſi plures Codd. confirment, non adſperner. b Τὸ] P. obſ. in quibusdam Codd. deeſſe.

floret. Menippi fuere duo Cynici; antiquior hic celeberrimus; de quo *Diog. Laërt.* VI. c. 99. Junior, de quo *Philoſtratus* p. 164. *Eunapius* in proœm. p. 11. C. quem perſtringi hic & in reliquis hisce dialogis, putat doctiſſimus *Philoſtrati* interpres. Sed errat; vide ipſum *Lucianum* Menippum *veterem* diſerto a ſeſe adſcitum, ſub Dialogi perſona, aſſerentem Δικ. c. 33. & res ipſa clamat *Diogenis* fuiſſe diſcipulum. *M. du S.*

4. Ἐν Κορ. κατὰ τὸ Κρ. ἢ ἐν Λ.] Quae ipſe loca maxime coluerat Diogenes, in iis ſectatorem Menippum quaeri jubet: cum Perſarum enim rege ſuam fortunam comparans, haud ſecus atque ille hyemem Suſis, Ecbatanis aeſtatem ageret, ſe quoque mutatis ad anni tempeſtates ſedibus nunc Corinthi, Athenis alias degere dictitabat, ut oſtendit *Dio Chryſoſt.* Or. VI. Cranium autem ignotius, ideoque additum ἐν Κορίνθῳ, quod non ita capiendum, quaſi urbis ambitu contineretur; nam ſubjectus erat, ut *Pauſanias* docet, moenibus cypreſſorum lucus; ſed ea poteſtate, qua ſaepius ἐν propinquitatem ſitus deſignat. Recte *Dion* Or. IX. p. 138. D. Corinthii Diogenem πολλάκις ἐώρων ἐν τῇ πόλει ἐπὶ περὶ τὸ Κράνιον· & p. 131. A. Antiſthene mortuo μετῆλθε εἰς Κόρινθον, κἀκεῖ διῆγεν ὥστε οἰκίαν μισθωσάμενος, ὥστε ὥσπερ ξένῳ τινὶ καταγώμενος, ἀλλ' ἐν τῷ Κρανίῳ θυραυλῶν· alia dicemus ad initium libri de modo conſcribendae hiſtoriae. Lyceum vero nobiliſſimum Athenas etiam non nominatas ſatis indicat: eo in gymnaſio non juventus tantum militaribus ac palaeſtricis laboribus imbuebatur, quod ex Anacharſide *Luciani* conſtat, ſed philoſophi quoque & ſophiſtae docendi diſputandique cauſa conſidebant: *Æſchines* Socrat. apud *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 111. qui locus nuperos Editores effugit: Ἐκαθήμεθα μὲν ἐπὶ τῷ θάκῳ ἐν Λυκείῳ, ἃ οἱ ἀθλοθέται τὸν ἀγῶνα διατιθέασι. Quanquam eo jam ventitare ſolitus fuerat Socrates, cujus τὰς ἐν Λυκείῳ διατριβὰς *Plato* commemorat in primo Euthyphrone, Chryſippus tamen πρῶτον ἐθάρρησε σχολὴν ἔχειν ὑπαίθριον ἐν Λυκείῳ, teſte *Diogene L.* VII, 185. eam ob rem *Iſocrati* in Panath. p. 236. D. ἐν τῷ Λυκείῳ συγκαθεζόμενοι τρεῖς ἢ τέτταρες τῶν ἀγελαίων σοφιστῶν, καὶ πάντα φασκόντων εἰδέναι· & p. 239. D. τοὺς ἐν τῷ Λυκείῳ ῥαψῳδοῦντας &c. ut mirum minime ſit, adeundum fuiſſe Polluci Lyceum, quo Menippum inveniret ridendis philoſophorum altercationibus vacantem. Nullum autem, ne quis ſe fruſtretur, Corinthi Lyceum; ne apud *Libanium* quidem Or. VII. pro Ariſtophane Corinthio p. 219. A. quibus verbis in errorem induci poterat aliquis incautior. *T. H.*

5. Κράνιον] Ubi Diogenes ipſe fere verſabatur, atque e vivis tandem exceſſit. *Diog. Laert.* p. 158. C. ἐτύγχανε μὲν γὰρ διάγων ἐν Κρανείῳ τῷ πρὸ τοῦ Κορίνθου γυμνασίῳ. & vide etiam noſtrum συγχρ. c. 3. & *Pauſan.* Corinth. κυπαρίσσων ἄλσος. Apud utrumque ita ſcribitur, non Κράνιον, ut in Impr. ſcribitur συγχρ. c. 3. & 63. Sed & illic W. Κράνειον habet. An Corinthi etiam *Lyceum* fuerit quaerant alii. Mihi ſatis eſt Menippum Athenis degentem antequam captus venderetur, Lycaeum frequentaſſe. Vide *Arrian.* in *Epict.* 337. B. *M. du S.*

11. Τίς γὰρ ὅλως οἶδε &c.] Cynicorum ſecta, quid homine poſt mortem futurum eſſet, non valde curabat. Imo qui a Socrate ſunt profecti, ipſeque *Plato*, tametſi oratione magnifica ſtatum, qui hanc vitam ſit excepturus, ampliſſime praedicent, eo ſaepe recidunt, ut totum illud nihil eſſe praeter conjecturam, & illam ſuam ſolennem μαντείαν ultro fateantur: veruntamen, iisdem auctoribus, ea venturae conditionis ignoratio & obſcuritas prudenti numinis conſilio mortalium animis eſt impreſſa, ne ſcilicet, ſi certam gererent excellentiſſimae beatitatis perſuaſionem, morari in hac vita, non expectata naturae lege, recuſarent, & ſponte de ſtatione ſua laeti decederent; nam, quod *Heraclitum* dixiſſe ferunt, τὴν γε πιθανὴν ψυχὴν, ὅσα ἀνθρώπους θεωμένη τελευτήσαντας, οὐδὲν ἂν κατάσχοι. Ἀδηλότητα δὲ ἀπιστίαν τοῦ μὴ τὴν τελεύτην vocat *Themiſtius* apud *Stob.* p. 606. *Euripidis* in eam ſententiam dicta ſunt non pauca; quale eſt illud: Οὕτως ἔρως βρότοισιν ἔγκειται βίου. Τὸ ζῆν γὰρ ἴσμεν· τῷ θανεῖν δ' ἀπειρίᾳ Πᾶς τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν τόδ' ἡλίου. *T. H.*

σῃ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν· καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ὁρᾷς τοὺς πλουσίους, καὶ σατράπας, καὶ τυράννους οὕτω ταπεινοὺς καὶ ἀσήμους, ἐκ μόνης οἰμωγῆς διαγινωσκομένους· καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγεννεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω. ταῦτα λέγε αὐτῷ· καὶ προσέτι ἐμπλησάμε-

sines bona fide ridere, veluti ego nunc: & maxime quidem ubi videris divites istos, & satrapas, & tyrannos tam humiles, nulloque insigni distinctos, ex solo ejulatu dignoscendos, eosque esse molles & ignavos, quando recordantur rerum superarum. Ista dic ipsi, atque insuper, ut im-

19. Καὶ ἐν τῷ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον] Narrat Interp. *Aristoph.* in Plut. Κράνιον ἐν τῷ Κορίνθῳ, Λύκειον γυμνάσιον παρ' Ἀθήναις ἐν προαστίῳ. *J. B.*

20. Ἑκάτης δεῖπνον] Mos erat divitibus, ut singulis mensibus Hecatae sacrificando in triviis panes atque alia quaedam ponerent, quae postea a pauperibus auferebantur ac devorabantur: hanc *Hecates coenam* dicebant. *Suidas* & *Athenaeus* lib. VII. Athenienses autem & theatra & conciones & caeteros conventus hominum lustrare solebant, adhibitis parvis & vilibus quibusdam hostiis, ut *Suidas* tradit: eo videtur hic alludere. Hujus rei etiam meminit *Aristoph.* in Plut. & ejus Interpres: item *Theocriti* Glossematarius. *G. C.*

Ἑκ. δεῖπ.] V. καθαρ. c. 7. & *Plutarch.* 1161, 2. *M. du S.*

Ἑκάτης δεῖπνον] Declaravit hunc locum *Brodaeus* Misc. I. c. 24. 25. expilatus a *Cognato*. Utrorumque Ἑκάτης δείπνου & ὧν ἐν καθαρσίου iterum est mentio in Catapl. c. VII. prioris etiam D. M. XXII. quae Viros Eruditos non fugerunt *Erasmum* Chil. in *Hecatae coena*, *Turnebum* Adv. XXVI, 7. *Wouwerium* ad *Petron.* p. 637. *Erhardum* p. 647. *Def. Heraldum* ad *Martial.* VII. Ep. 53. & denique *Ez. Spanhemium* ad *Aristoph.* Plut. v. 596. Omnes, ut fieri vulgo solet, loca quaedam veterum indicasse contenti propius investigare, quid inde colligi deberet, atque ad moris antiqui rationem explicandam conferri, neglexerunt: nos omissae curae partem aliquam explere conabimur. Superstitio sacrificulorum fraudibus incitata ut ingentem rerum impurarum numerum excogitavit, quibus pollui homines atque impiari credebantur, sic non minus fuit in lustrationibus inveniendis ingeniosa, quarum ope tanti mali labes depelli posset: lustramina vero sive purgamenta sibi persuadebant haurire penitus & combibere quicquid erat contagionis, cujus expiandae causa circumferrentur: quocirca ne contractae labis vitium ad hominem ullum permanaret, sub terra defodi, in mare, montes, loca vasta deportari, saepius in triviis abjici τὰ καθάρσια sacrorum legibus fuit constitutum. Pessimas vaferrimae religionis artes sapienter irridet ac refellit *Hippocrat.* initio libelli περὶ ἱ. Ν. Hecatae vero quia velut propria debebant τὰ καθάρματα, ideo vel omne purgamentorum genus, vel aliquod saltem certis in lustrationibus usurpatum (neque enim id facile definiveris) Ἑκαταῖα dicebantur; quae si quis sciens attrectasset, cibive loco sumsisset, ille foedissimus atque aversabilis piaculum commisisse putabatur nullo piaculo luendum. Locus est *Demosthenis* insignis Orat. adv. Conon. p. 1114. D. sed insigni descriptorum flagitio mutilatus, in quo testiculis avulsis nescio quas aves importune subdiderunt: Aristo (is enim actor Cononem in jus vocaverat) audire se refert Bacchium quendam (Bacchium inquam, auctoritatem optimi Cod. Augustus secutus; nam Κάκχιον nullum in Graecia nomen reperitur) & Aristocratem ipsumque illum Cononem ἑταίρους ὄντας μειράκια ὄντες, καὶ Τριβαλλοὺς ἐπιτυμβίου ἔχειν, τούτους τά τε Ἑκαταῖα κατεσθίειν, καὶ τὰς ὄρνεις τὰς ἐκ τῶν χορῶν, αἷς καθαίρουσιν, ὅταν εἰσιέναι μέλλωσιν. *Wolfius*, qui, ut institutam versionem quomodocunque impleret, *aviculas lustrales e coetibus* dedit, ingenue fassus nihil horum sibi placere, veniam meretur: reponendum est sine dubio, καὶ τοὺς ὄρχεις τοὺς ἐκ τῶν χοιρῶν, οἷς καθαίρουσι· cui quidem emendationi haud vereor, ne quis rerum Atticarum peritus non subscribat: ostendit *Harpocrat.* in Καθάρσιον, & *Pollux* VIII, 104. solitos fuisse Περιεισέρχους, antequam populi concio haberetur, καθαίρειν χοιριδίοις μικροῖς τὴν ἐκκλησίαν ἢ τὸ θέατρον. *Etymologus* quando interpretatur Ὀξυθύμια τὰ καθάρματα τῶν ἱερῶν, quae, modo vitio careant, intelligo lustrationes placandorum manium causa factas, subjicit, ἃ δὴ καὶ Ἑκαταῖα λέγονται· nec secus apud *Harpocr.* in eadem v. *Didymus*; qui locus nonnihil intricatus mutato verborum ordine multo fiet planior, τὰ ἐν ταῖς τριόδοις, φησὶν, ὅπου τὰ καθάρσια ἔφερον, ἃ τινες Ἑκαταῖα, ὀξυθύμια καλεῖται· nam *Hesychius* etiam, Ἑκάταια, τὰ πρὸ τῶν θυρῶν Ἑκάτης ἀγάλματα· τινὲς δὲ τὰ ἐν τριόδοις. Ἑκαταῖον autem non solum purgamentum, sed & Ἑκάταιον Hecates signum aut statua, itidemque Ἑκατήσιον & Ἑκατεῖον, de qua diversa scribendi forma notat *Schol.* Aristoph. ad Vesp. v. 800. Jam porro idemne, quod τὰ Ἑκαταῖα, fuerit Ἑκάτης δεῖπνον, an aliud ac separatum, in controversiam venire potest. Sub initium cujusque mensis Hecatae coenam a ditioribus instructam, propositamque fuisse in triviis, ut ab infimae sortis hominibus diriperetur, dilucide non magis *Schol. Aristoph.* ad Pl. v. 594. quam ipse Comicus eo in loco testatur: hoc tamen non dubito quin factum fuerit lustrata domo; quam religionem singulis fere mensibus, velut intervallo temporis legitimo, qui quidem erant paulo superstitiosiores, obire consueverant: ea re *Theophrastus* quoque in descriptione δεισιδαίμονος adnumerat πρὸς τοὺς Ὀρφεοτελεστὰς κατὰ μῆνα παρίεσθαι. Praeterea τριακάδες fuerunt Hecatae, Diis inferis & manibus, qui tum propitiabantur, sacrae: Append. Prov. Vatic. C. IV. n. 16. cujus loci comparatio persuadebit, opinor, feliciter nos exemisse difficile mendum *Harpocrationi* in Τριακάς, τοῖς τῖλελδτηκόσι ἤγετο ἡ τριακὰς ἡμέρα, ἀφ' ὧν Ἑκάτῳ, pro eo, quod inepte

impleta lupinis multis pera veniat, & si quam repererit in trivio Hecates cœnam jacentem, aut ovum lustrale, aut tale quiddam.

2. POL. At ista renunciabo, Diogenes: ut autem noverim accuratissime, qua-

ἦν τ' πήραν ἥκειν θέρμων τε πολλῶν, καὶ εἴ πῃ εὕροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον κείμενον, ἢ ὠὸν ἐκ καθαρσίου, ἤ τι τοιοῦτο.

ΠΟΛ. Ἀλλ' [a] ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγενες· ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὁπόσος τίς

651

a Ἀπαγγιλῶ] *in.* B2. vitiose.

20. Ἑκάτης δεῖπνον] Τῇ Ἑκάτῃ δεῖπνα ἐτίθετο ὑπὲρ τῶν παλαιῶν ἐπὶ τῶν τριόδων, καθάρσια * τυχὸν τῶν ζώντων. τινὲς δὲ ὁμοῦ ἐκ ἀκατασκεύαστα. Τῷ μὲν λόγῳ τῇ δαίμονι ταῦτα † ἀνῄτο, ἔργῳ δὲ τῶν ἀπορίπτων εἰς ‡ εὐπορίαν. τί γὰρ ἂν ἐκ δαίμων ἐκ τούτων ὠτιῶτο; Ἐκεῖ τοίνυν ἀπὸ τῶν δεῖπναν τούτων Μενίππου ὁμοῦ φαγὼν ὁ § τέθνηκεν ἀπεπτήσας τούτῳ, ἀξιοκαμφδεῖ αὐτόν. *V.*

* Τυχὸν] Placuit ex C. M. adnotatum a *M. du S.* ante fuit editum τυχεῖν. *T. H.*

† Ἀνῄτο] C. M. ἀνεῖτο. *V.* ἀνεῖτο. *M. du S.*

Inscitia formationis Grammaticae, qua sape labuntur, quos minime oportebat, peperit absurdam illam E. A. lectionem. Merito probavit scripturam C. M. *Mos. du Soul.* *T. H.*

‡ Ἀπορίαν] Εὐπορίαν *V.* & mox, τί γὰρ ἂν . . . ὠτιῶτο. *M. du S.*

§ Τέθνηκεν ἀπεψία τούτων] C. abb. ἀπεπτήσας ἐτελεύτα. *V.* ἀπεμπτήσας τούτῳ. Fallitur Schol. non enim interfecit Menippum horum ciborum cruditas; sed his vescebatur vulgo. Mortuus est autem, ut videbis nota ad B. *πρ.* c. 10. *M. du S.*

Prius elegit, quod reponeret *M. du S.* Ego nullam esse rationem censui, cur negligerem *V.* lectionem minima mutatione adjutam: τούτῳ, *to quod ova cruda voraverat.* *T. H.*

te vulgatur ἀξιοθανάτου. *Athenaeus* autem diserte VII. p. 325. A. ἐν ταῖς τριακάσι δὲ αὐτῇ (Ἑκάτῃ) δεῖπνον φέρουσι. Videntur ergo a lustratione aedium non purgamenta solum in trivia fuisse deportata, sed adjectum insuper aliud aliquid ciborum, quod inopem turbam juvaret. Alioquin ex *Plutarcho* Ἑκάτης δεῖπνον de lustraminibus ipsis foras projectis dici manifestum est T. II. p. 290. D. canis χθονίας δεῖπνον Ἑκάτῃ πεμπόμενος εἰς τριόδους ἀποτροπαίων ἕνεκα καθαρσίων ἐπέχει μοῖραν idcirco canes Ἑκάτης ἀγάλματα· τὰς κύνας, inquit *Hesychius*, οὕτω φασὶ ἀξιοῦν τὸ ἐκφέρειν Ἑκάτῃ κύνας· similique modo in Ἄγαλμα Ἑκάτης. Quamvis *Eustathius* ad Od. Γ. p. 1467. scribat, Ἑκάτης ἀγάλματα, αἱ κύνες· ταύτῃ γὰρ, φασὶ, θύονται, idque verum sit, accuratior tamen in *Hesychio* & propria loquendi formula ἐκφέρειν, *peractis lustrandi cerimoniis efferri, inque triviis abjici: Plutarch.* Quaest. Rom. p. 280. B. ἐν τῇ Ἑκάτῃ σκυλάκια μετὰ τῶν ἄλλων καθαρσίων ἐκφέρουσι· ut enim sacra fuerunt οὐκ ἐκφορά, quorum nullam partem domo exire fas erat, teste, ne alios hic appellem, *Aristoph. Schol.* ad Plut. v. 1139. sic contra δεῖπνον illud Ἑκάτης totum foras exportandum, ut nihil inde, qui ferebant, praeter nidorem caperent: *Plutarch.* Symp. VII. c. 6. p. 708. F. ὥστε πάσχειν τοὺς δειπνίζοντας, ἃ πάσχουσιν οἱ τῇ Ἑκάτῃ ἐν τοῖς ἀποτροπαίοις ἐκφέρουσι τὰ δεῖπνα, μὴ γευσαμένους αὐτοὺς μηδὲ τοὺς οἴκοι, πλὴν καπνοῦ καὶ θορύβου μετειληφότας. *Aristophanis* est δεῖπνον κατὰ μῆνα προπέμπειν, vel, quemadmodum melius habet *Suidas*, κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν. Huc pertinere mihi visa sunt, quae *Pollux* servavit VI, 83. X, 81. *Sophoclis* verba, sive legas, Τὰς Ἑκαταίας μαγίδας δόρπων, seu malis, quod nunc alteri praeponendum censeo, Τᾶς Ἑκαταίας μαγίδων δόρπον, *Hecataeae mensae coena.* Junguntur a *Luciano* ὠὰ ἐκ καθαρσίων, quorum usus scilicet in expiando familiarissimus: neque adeo mirum est, de triviis pro cibo tolli consuevisse, quandoquidem in lustratione confringi non solebant, sed integra εἰς τὰς τριόδους ἐκφέρουσι, ut clare colligere licet ex *Clem. Alex.* VII. p. 713. B. ὁρᾶν γοῦν ἐστι τὰ ὠὰ λύπῃ τῶν ἀκαθάρτων, εἰ θαλφθείη, ζωογονήματα· οὐκ ἂν δὲ τοῦτο ἐγίνετο, εἰ ἀπελάμβανεν τὰ τῷ ἀκαθαρσίῳ κακά. Propter eandem rationem haec fercula non aversabantur nec Cynici, anilium fabellarum irrisores, nec quos paupertas superstitionem dedocuerat. *T. H.*

21. Ὠὸν ἐκ καθαρσίου] Καθάρσιον Graecis videtur purificatio quaedam dici. Morem quippe Athenis fuisse produnt conciones expurgandi atque theatra, & omnino quemlibet populi conventum. Id vero minutis fiebat porcellis, quos nominabant καθάρσια. Ejusmodi obibant munus, qui dicebantur a collustratione Peristiarchi. Ova lustrationibus apta monstrat *Juvenalis* illud VI, 516. — *nisi se centum lustraverit ovis:* sed & in Arte II, 329. *Ovidius* ova haec lustralia indicat illis versibus: *Et veniat, quae lustret anus lectumque locumque, Praeferat & tremula sulphur & ova manu.* Sed nil tam necessarium quam sulphur. *Homer.* Od. X, 481. Οἶσε θεῖον, γρηῦ, κακῶν ἀκος. *Plinius* XXXV. c. 15. *Habet & in religionibus locum* sulphur *ad expiandas suffitu domos.* *G. C.*

Ὠὸν ἐκ καθαρσίου] De ovis lustratoriis dico alibi: καθάρσια. ἔθος ἦν Ἀθήνησι καθαίρειν ἐκκλησίαν, καὶ τὰ θέατρα, καὶ ὅλως τὰς τοῦ δήμου συνόδους μικροῖς πάνυ χοιριδίοις, ἅπερ ὀνόμαζον καθάρσια. *Suid. Scholiast. Aristoph. Caelius* c. 20. lib. 3. *Hesych.* verbo κάθαρμα. τοῦτο δ' ἐποίουν οἱ λεγόμενοι περιστιάρχοι, ὀνομαζόμενοι ὅτως ἢ ἀπὸ τοῦ περιέχειν, ἢ ἀπὸ τῆς ἱστίας. *Suid. Hesych.* ultimam tangit originationem. Ex his Peristiarchis καθάρσια dicta περίστια. *Scholiast. Aristoph.* ad Concion. tangit alibi *Lucian.* *J. B.*

ἐστὶ τὴν ὄψιν; ΔΙΟ. γέρων, φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἅπανθι ἀνέμῳ ἀναπεπλαμμένον, καὶ ταῖς ἐπιπλοκαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον· γελᾷ δ' ἀεὶ, καὶ τὰ πολλὰ τοὺς ἀλαζόνας τούτους φιλοσόφους ἐπισκώπτει. ΠΟΛ. ῥᾴδιον εὑρεῖν ἀπό γε τούτων. ΔΙΟ. βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντείλωμαί τι τοὺς φιλοσόφους; ΠΟΛ. λέγε· οὐ βαρὺ γὰρ οὐδὲ τοῦτο. ΔΙΟ. τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα ληρεῖν, καὶ περὶ τῶν ὅλων ἐρίζειν, καὶ κέρατα φύειν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιεῖν, καὶ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾶν διδάσκειν τοὺς νέους. ΠΟΛ. ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον εἶναι φήσουσι, καθηγορεῖντα τῶν σοφῶν. ΔΙΟ. γέρων, φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἅπανθι ἀνέμῳ ἀναπεπλαμμένον, καὶ ταῖς ἐπιπλοκαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον· γελᾷ δ' ἀεὶ, καὶ τὰ πολλὰ τοὺς ἀλαζόνας τούτους φιλοσόφους ἐπισκώπτει. ΠΟΛ. ῥᾴδιον εὑρεῖν ἀπό γε τούτων. ΔΙΟ. βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντείλωμαί τι τοὺς φιλοσόφους; ΠΟΛ. λέγε· οὐ βαρὺ γὰρ οὐδὲ τοῦτο. ΔΙΟ. τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα ληρεῖν, καὶ περὶ τῶν ὅλων ἐρίζειν, καὶ κέρατα φύειν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιεῖν, καὶ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾶν διδάσκειν τοὺς νέους. ΠΟΛ. ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον εἶναι φήσουσι, καθηγορεῖντα τῶν σο-

lis est facie? DIO. Senex, calvus, pallium habens multifore, omni vento apertum, & adplicatis pannorum adsumentis varium: ridet autem semper, & ut plurimum illos arroganter mendaces philosophos illudit. POL. Facile est eum invenire ab istis quidem indiciis. DIO. Vinne vero, ad ipsos illos mandem quiddam philosophos? POL. Licet: neque hoc quidem grave mihi fuerit. DIO. Ergo in summa ferio ipsis denuncia, ut desinant nugari, de rebus universis rixari, cornua generare sibi mutuo, & ejusmodi perplexas interrogatiunculas docere juvenes. POL. Sed me indoctum & disciplinæ expertem esse dicent, qui audeam incusare sapientiam eorum.

25. Τριβώνιον ἔχων πολύθυρον] Utitur hoc loco Oct. Ferrar. de R. V. P. II. lib. IV. c. 14. & J. Pricaeus ad *Apul.* Metam. I. p. 4. ubi, *scissili palliastro semimictus.* Tale τριβώνιον erat Carionis in *Aristoph.* Plut. v. 715. qui quum se vidisse narraret, quae ab AEsculapio gererentur, *Atqui, scelus,* inquit hera, *quomodo potuisti. qui te palliolo dixeris involutum:* tum Carion: ἀλλὰ τῷ τριβωνίου. Ὅπως γὰρ εἶχεν σὺν ὀλίγας, μὰ τὸν Δία. *Schol.* Ὅπως δὲ τὰς τρώγλας· commode; nam in Apophthegm. *Macarii* σιχάριον λινοῦν τριγλωτὸν est *stichorium lineum ac lacerum:* qualia, quae Telepho mendicanti dederat Euripides, ῥάκη διοπλα καὶ κάτοπλα παντοχῆ in Acharn. v. 434. id est, ut Schol. ait, πολύτρηλα. *T.H.*

27. Ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων] Dico ad *Heliodor.* lib. 6. *J.B.*

29. Ταπολλά] *L. Bos* de Ell. Gr. p. 142. Interprete castigato, qui τὰ πολλὰ reddiderit *plerumque*, hanc versionem expressit: *ac philosophos illos arrogantes multa perstringit.* Verum dixisset, si legeretur in *Luciano* πολλὰ ἐπισκώπτει· ut πολλὰ λοιδορεῖσθαι, καταρᾶσθαι· nunc nullam Interpres notam commeruit: idem est τὰ πολλὰ, quod ὡς ἐπιπολὺ, ὡς ἐπιπολὺ, quibus utitur *Schol. Thucydidis* ad illud explicandum. Saepe *Noster*: περὶ τὴν Ἀρὴν ἔχει τὰ πολλὰ· τὰ πολλὰ τεράτα δύομεν· λαμπρὰ τὰ πολλὰ· γιλὼν τὰ πολλὰ· ῥῆμα ἐπιπλεγμένον γε τὰ πολλὰ· non aliter capiendum in Nigr. p. 32. v. 22. vel invito Clariss. *L. Bos.* *T.H.*

35. Κέρατα] Per κέρατα captiosos syllogismos ad hunc modum conflatos intelligit Chrysippus: εἴ τι ἔχ ἀπιῶσαις, τοῦτ' ἔχεις· κέρατα δ' οὐκ ἀπέβαλες· κέρατα ἄρα ἔχεις. *Quod non perdidisti, habes: Cornua non perdidisti: Cornua ergo habes.* *G.C.*

Κέρατα φύουσιν] Διὰ τὸ κερατίνων λόγων, καὶ τὸ κροκοδειλείων. De quibus in Vitar. auct. *J.B.*

Κέρατα] *Ceratina & Crocodilina quaestiones & ambiguitates: Quintil.* I. *A.V.*

Κέρατα φ.] Philosophos omnes, praesertim Stoicos, hic carpit, quibus sophisticatio illa in ore frequens; *Quod non amisisti, habes: Cornua non amisisti: Ergo Cornua habes.* Vide Ἑρμ. c. 81. Unde primus, ni fallor, conjicio factum, ut postea *cornua maritis fierb* ab adulteris uxoribus diceretur; quod Artemidori jam aetate in proverbium abiisse observavit Vir eruditissimus & Amplissimus *Ez. Spanhem.* Diss. VII. p. 402. quem vide. Locus autem *Artemidori* quem laudat, extat in *Oniroscrit.* l. II. c. 11. Ὅτι ἡ γυνή σου πορνεύσει, καὶ ΤΟ ΛΕΓΟΜΕΝΟΝ, ΚΕΡΑΤΑ αὐτῷ ΠΟΙΗΣΕΙ. Haeret etiam hic Cl. *Menagius* in Lex. Etym. v. *Corne.* Vetus haec Sophisticatio. *Diog. Laert.* p. 147. A. De phrasi confer Ἑρμ. c. 81. Ἀλ. c. 11. & Ἐκκλ. c. 10. B. πρ. c. 22. *M. du S.*

Ibid. Κροκοδείλους] Κροκόδειλος sophisma ex fabula mulieris AEgyptiae hujusmodi nomen habet, cujus mentionem facit *Lucianus* in Vitarum Auctione subfinem. *Quintilianus* lib. I. c. 10. *ceratinas* & *crocodilinas ambiguitates* appellat. Fabulam crocodili tractavimus in nostris Narrationibus lib. I. *G.C.*

Κροκοδ.] Respicit hic aliud argumentandi genus, quod a Crocodilo nomen habet. *Crocodilus*, inquiebant, *raptum puerum redditurum se spondet verum respondenti: statimque rogat, redditurusne sit puerum, an non.* Haec & ejusmodi ἄπορα Philosophis illa aetate, juventutis exercendae causa, aut quo illiteratos homines illaquearent, proponere solemne erat. V. Ἑρμ. c. 81. & β. πρ. c. 22. *Diog. Laert.* p. 60. & *Aldobr.* Not. p. 88. Idem *Diogenes* plura ejusmodi ἀπόρους λόγους nominat 174. E. 183. F. *M. du S.*

36. Ἐρωτᾶν διδάσκ. τὸ νοῦν] Venerat olim in mentem ἐρώτησις, dictio scilicet consentanea τῷ νῷ, cui parum accurate jungitur ἐρωτᾶν. Verum minime repudiandum est ἐρωτᾶν, de philosophorum mutuis interrogationum laqueis, quibus sese invicem irretire conabantur, verbum paene proprium: nam & Noster ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκαθάδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους commemorat D. M. X. & *Plato* simili structura,

Πάν-

rum. DIO. Tum tu plorare illos a me jube. POL. Et hæc ipſa, Diogenes, referam.

3. DIO. Divitibus autem, ſuaviſſime Pollucule, nuncia iſthæc a nobis. Quid, o vani, aurum cuſtoditis? quid autem vosmet ipſi cruciatis, rationem ineuntes uſurarum, & talenta ſuper talentis componentes, quos oportet uno obolo inſtructos huc venire paulo poſt? POL. Et illa dicentur ad eos. DIO. Imo etiam formoſulis illis ac robuſtis dicito, Megillo Corinthio & Damoxeno luctatori, apud nos nec flavam comam, nec grate torvos & nigricantes oculos, nec florem in facie amplius

φίας αὐτοῖς. ΔΙΟ. σὺ δὲ οἰμώζειν αὐτοὺς ποιῆσαι ἐμοῦ λέγε. ΠΟΛ. ἦ ταῦτα, ὦ Διόγενες, ἀπαγγελῶ.

ΔΙΟ. Τοῖς πλουσίοις δὲ, ὦ φίλτατον Πολυδεύκιον, ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν· τί, ὦ μάταιοι, τὸ χρυσὸν φυλάττεσθε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τάλαντα ὅτι ταλάντοις συντιθέντες, οὓς χρὴ ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν μετ' ὀλίγον; ΠΟΛ. εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους. ΔΙΟ. ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Μεγίλλῳ τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῖν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροπὰ, [a] ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα

[a] Ἢ] εἴσι. P. In enotando erratum ſuſpicor, & hoc pertinere ad φασὶ, quod paulo poſt ſequitur.

47. Ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν] Ἐτίθεσαν γὰρ Ἕλληνες εἰς τὰ σώματα τῶν τεθνηκότων ὀβολὸν, τὸ ναῦλον δῆθεν τῷ Χαρίτος. V.

Πάντα τοιαῦτα ἡμεῖς ἐρωτῶμεν ἄφυκλα, in Euthyd. p. 193. C. Eadem ratione dicitur ἐρωτᾶν λόγους, primum, *captioſas interrogationes nectere*, ex quibus conceſſis concluſiunculae deducantur; deinde, *argumentari*: *Diogen. L.* VI, 69. 71. de Cane cognomine: τοιούτους τινὰς ἠρώτα λόγους. *Sext. Empir.* P. H. I. §. 20. ἐὰν δὲ ὁ ἀντικρυς κατὰ τῶν φαινομένων ἐρωτῶμεν λόγους· ad quae *Stephanus*, ut ſaepe ſolet, tricatur: paulo melius *Creſoll.* Th. Rhet. II. c. 6. Igitur, quum retineri conveniat ἐρωτᾶν, nihil eſt magis appoſitum, imo nihil certius, quam *Guyeti* conjectura, τοὺς νέους· nam revera juvenum ingenia tales interrogatiunculas anguſtas ac fallaces docendo corrumpebant. *T. H.*

37. Τὸν νοῦν] Τοὺς νέους ſcribe. *F. G.*

Τὸν νοῦν] *Voſſius* τοὺς νέους. *Menagius* τὸν νέον, malunt. In libris nihil eſt ſubſidii. Sed ecce *Baſilium* Ep. I. ſic fere etiam loquentem, καὶ αἱ νύκτες τὰς μιθημερινὰς φροντίδας ἀφαλοῦσαι οὐ ταῖς αὐταῖς φαντασίαις ἐξαπατῶσι τὸν νοῦν. Vide tamen Dialogum ultimum, ubi poſtrema verba ſunt: ὁρᾷ δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾶν τὰ ὅμοια διδάξῃς. *M. du S.*

39. Οἰμώζειν] Ita Graecos loqui ſolitos, ut plorare juberent eos, quos a ſe contumelioſe dimitterent, notum eſt. Hac etiam voce uſus eſt in Tragopodagra, & in ſequenti dialogo contra Menippum bis, pluribusque aliis locis. *Horat.* II. Sat. V, 69. — *inveniet que Nilubi legatum praeter plorare* — Idem in extrema Satyra lib. I. v. 91. — *Demetri, teque, Tigelli, Diſcipulorum inter jubeo plorare cathedras. Cicero* in Ep. ad Quint. Fratr. ἀλλ' οἰμωζέτω· *nos modo valeamus. G. C.*

Οἰμώζειν] Τὸ εἰδος Ἀττικὸν ἀρχαῖον τὸ συνθέσεως. leg. *Scholiaſt. Ariſtoph.* ad illud Ἱππ. v. 431. κλάειν σε μακρὰ κελεύων. Dictio in uſu frequentiſſimo apud *Lucian.* *J. B.*

47. Ἕνα ὀβολὸν] Atqui alii teſtantur mortuis duos obolos viatici loco dari ſolitos fuiſſe. Vide *Suid.* v. ὀβολοῦ, & v. φεῦ. *L. K.*

49. Μεγίλλῳ] *Horat. Dicat Opuntiae frater Megillae.* *F. G.*

Μεγίλλῳ τε τῷ Κορ.] Vide *Plat. de Leg.* III. *Noſter* de eodem καθαπλ. c. 22. *M. du S.*

50. Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ] Damoxenum Syracuſanum, ſed pugilem, novit *Pauſan.* VIII. p. 682. quamvis fortitudine virium excellens Nemeis ludis certaverit, atque adeo nihil obſtet, quominus vicinae Corinthi potuerit morari, haud tamen adfirmavero eumdem eſſe, quem memorat *Lucianus*. Tzetzes Chil. II. v. 602. Τῷ Δαμαξένου παλαιστῇ Λουκιανὸς ὁ Σύρος Μίμνησιν λέγων ἄριστον οὐ παλαισταῖς τυγχάνειν, Οὐδὲν ἧττον τῷ Μίλωνι, καὶ παλαιστῶν τῶν ἄλλων. Prave Δαμαξένου pejus *Damaxenis* Interpres: hunc locum alibi nusquam apud *Noſtrum*, ſi recte memini, occurrit Damoxenus. *T. H.*

52. Χαροπὰ] Χαρίεντα, ξανθὰ, γλαυκὰ, θεχαρῆ. *Heſych.* Φοῦσκα ſimpliciter interpretatur *Schol. Ariſtoph.* male. *J. B.*

Ibid. Ἢ μέλανα ὄμματα] Dixi ad *Petron.* *J. B.*

Ibid. Ἢ ἐρύθημα] Ἐρύθημα, βάμμια κόκκινον ἢ πυῤῥὸν ἢ μέλαν. ἐρύθημα, ἡ ῥίζα ἡ λεγομένη ἐρυθρόδανον. *Heſych.* verbo Ἐρυθαίνει, a quo *Suid.* qui adjungit: ἡ ῥοδάνη, ἧς ἡ ῥίζα ἐρυθρὰ, ᾗ ἐρυθραίνουσι τὰ πρόσωπα αἱ γυναῖκες, ἄγχουσα λεγεται. Sed Erythrodanum ab Anchuſa diſtinguunt *Plin. Ruell Fuſch* Erythrodanum Rubiam Latinis, Gallis *Garenſe*, in uſu eſſe fucandis fœminis non alibi legi; Anchuſa utuntur maxime, quam *orchanete* vocant Galli. Iſta ſpecie non colore differunt, ut alibi docendum erit. *J. B.*

μα ὅτι τῦ προσώπου ἔτι ἐστὶν, ἢ νεῦρα εὔτονα, ἢ ὦμοι καρτεροί· ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, [a] φασὶ, κρανία γυμνὰ τῦ κάλλους. ΠΟΛ. Ὦ χαλεπὸν ὑδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς κ᾽ ἰσχυρούς.

adesse, aut nervos intentos, humerosve validos; sed omnia, quod ajunt, una Myconus, crania nuda pulcritudine. POL. Ne ista quidem molestum erit exponere apud pulcros & robustos.

ΔΙΟ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὦ Λάκων, (πολλοὶ δ᾽ εἰσὶ, κ᾽ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, κ᾽ οἰκτειρόντες τ᾽ ἀπορίαν) λέγε μήτε δακρύειν, μήτ᾽ οἰμώζειν, διηγησάμενος τ᾽ ἐνταῦθα ἰσοτιμίαν· κ᾽ ὅτι ὄψονται τοὺς σκῶ

4. DIO. Porro pauperibus, o Lacon, nam sunt sane multi, & graviter ferentes illam rem, miserequeque deplorantes inopiam, dic, ne lacrimas neque ejulatum edant, enarrata, quæ hic obtinet, conditionum æqualitate; idque etiam eos esse visuros, qui

[a] Φασὶ] εἰσὶ L.

54. *Μία ἡμῶν κόνις*] Alludit ad defunctorum cineres, inter quos nihil apparet discriminis. *G.C.*

Πάντα μία ἡμῶν κόνις, φασί] Ubi sermo fit de mortuis, quorum corpora vel rogo tradita in cinerem, vel naturae lege soluta in pulverem rediguntur, frequenter adhiberi solet *κόνις*: apud *Nostrum* D.M.XVI. Herculis *σῶμα ὑπὸ Οἴτῃ κόνις ἤδη γενόμενον* & XX. qui locus valde videri potest opportunus ad hunc fulciendum; Homeri *τ᾽ ῥαψῳδῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔῤῥιπ᾽ ἄψυχα κ᾽ ἄμορφα, κόνις πάντα ὁ λῆρ᾽ ὅλος.* *Aristid.* T. I. p. 138. B. *κεφαλὴ δὲ ἡ πρότερον χαριεστάτη, νῦν ἐν κόνει* ejus generis ex Anthologia sola proferri possent plurima. Nihil ergo videtur dubitandum, quin ad res inferorum accuratissime pertineat hoc dictum, & a vitii suspicione vel minima procul absit. *Erasmus* sane, non raro proverbiorum, quae veteribus ignota fuerant, architectus, hoc emblemate Chiliadas suas instruxit, *Omnia idem pulvis*, nullo tamen praeter *Lucianum* alio fidejussore dato: nec minus in Stromateo Magnus *Scaliger*, *Πάντα μία κόνις ἐσί*. At si, quibus incommodis haec verba premantur, consideratius examinaris, alia longe facies apparebit, multoque deformior, quam ut elegantiae Lucianeae respondeat. Primum *φασὶ* notum proverbium communique usu receptum demonstrat; cujus quis dixerit ullum inveniri vestigium in *Πάντα μία ἡμῶν κόνις*; non juvat illud incerti poetae Anthol. I. c. XIII. Ep. 14. *Πάντα γέλως, κ᾽ πάντα κόνις, κ᾽ πάντα τὸ μηδὲν*, nisi quis simul eundem in censum referenda putet *Πάντα γέλως*, & *Πάντα τὸ μηδὲν*, quae ut proverbialem formam induere posse concedam, proverbia tamen esse vehementer nego: quod autem pro *φασὶ* ex C. Long. profertur *εἰσὶ*, nihil esse aliud arbitror, quam conjecturam sentientis, vulgatae lectioni nequaquam conveniro *φασί*. Deinde quorsum illud *ἡμῖν* tam inepte interjectum? quod si quis objiciat familiarem ejusmodi dativorum, qui ornandae orationi serviant, usum, atque etiam exemplorum copia pugnet, humaniter, quaeso, ferat, nihil eum nos morari. Addam, quod an aliis sim facile persuasurus, haud scio, mihi non videri inter se congruere copulata *μία κόνις*· satis erat, *κόνις πάντα*· quam autem longe dissentiant, neque in idem hoc orationis membrum coire possint *μία κόνις*, & *κρανία γυμνὰ τῦ κάλλους*, nemo erit attentior paulo, quin statim animadvertat. Nunc si difficultates eas simul omnes levem, vetusque adagium huic loco percommodum mutatione facillima reducam, nonnullam certe a *Luciano*, ejusque venustatis studiosis gratiam inibo. Scribendum itaque, *πάντα μία Μύκων*, *φασὶ*, *κρανία γυμνὰ τῦ κάλλους*, in quibus nihil est, quod ullam in partem offendat. Proverbii potestas explorata complectitur eas res, quae diversi generis atque ordinis sine ullo discrimine eundem in locum & conditionem coguntur: *Plutarch.* Symp. I. p. 616. B. *περὶ δὲ τὰς καλουμένας παροψήσεις τὰς διαφόρους, εὐθὺς ὑπ᾽ ἀρχῆς τὴν λεγομένην μίαν Μύκωνον ἀποφαίνας τὸ συμπόσιον* quum scilicet promiscue convivae nullo dignitatis servato gradu ad mensam accumbere jubentur. Similiter *Clemens* posuit in re multum dissita Str. I. p. 355. C. *ὃ γὰρ δὴ μία Μύκωνος* (ita scriptum est per ω, ut aliis in locis saepenumero) *ἡ πᾶσα πρὸς νόησιν γραφὴ*. Eruditissimi Patrum mens est talis, Sacrarum literarum explicationem & sensus non omnibus esse pari modo accommodatos, velut aliquem confusae mixturae cinnum; sed alios Christianis infantibus & lacte sustentandis, alios convenire viris ac robustiore cibo firmatis; quare hominis esse perfecti *τὰ τοιαῦτα διακρίνειν τε κ᾽ ἐκλέγειν*, quod pro vulgato *λέγειν* reponendum duco. *Themistius* Or. XXI. p. 250. C. *ἀκούετε ὧν τῦ νομοθέτου διοριζομένου τὰ μαθήματα* (*Platonis*, cujus verba protulerat) *ὧν ἔφασκε χρεὼν εἶναι τοὺς φιλοσόφους, κ᾽ μὴ ξυγχωροῦντ᾽ συγχεῖν μηδὲ ξυμφέρειν ἁπανταχοῦ ὥσπερ εἰς Μύκωνον μίαν* non poterat clarius exhiberi paroemiae nativa virtus, quam sane non percepit *Pierius* ad *Virgil.* AEn. III, 76. De origine multum abest, ut res aeque sit comperta: nam aliud *Zenobius* tradit C. V. n. 17. ubi quae *Schottus* notat ab *Erasmo* jamdudum fuerant occupata in *Omnia sub unam Myconum*; aliud *Stephanus* in *Μύκων*, vel potius, quem descripsit, *Strabo* X. p. 746. A. ejus in verbis, quae profecto non sunt satis expianata, *ἐπὶ τ᾽ ὑπὸ μίαν γραφὴν ἀγόντων τὰ διηρτημένα τῇ φύσει*, praeferam ex Codd. antiquis *ἐπιγραφὴν*, ut dicere volucrit, *sub unam inscriptionem*, seu *titulum*,

quae

qui istic in vita sunt divites, nihilo meliores se. Et Lacedæmoniis tuis ista, si videtur, meo nomine exprobra, dicitoque moribus solutis eos a pristina severitate desciviisse. POL. Cave, Diogenes, de Lacedæmoniis quicquam dixeris; equidem non patiar: quæ vero ad alios mandasti, renunciabo. DIO. Mittamus istos, quoniam ita tibi videtur: at tu, quibus ante dixi, perfer mandata mea.

πλεοίης ἐδὲν ἀμείνης αὐτῶν. ἡ Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμοῦ ἐπιτίμησον, λέγων ὀκλελύσθαι αὐτούς. ΠΟΛ. μηδὲν, ὦ Διόγενες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· ἐγὼ μὲν ἀνέξομαί γε· ἃ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔφησθα, ἀπαγγελῶ. ΔΙΟ. ἐάσωμεν τούτους, ἐπεὶ σοι δοκεῖ. σὺ δὲ οἷς προεῖπον [b] ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τοὺς λόγους.

ΠΛΟΥ-

b Ἀπένεγκαι] ἀπένεγκε. O. Nihil interest, utrum probes. Similis variatio p. 299. v. 67.

quae dispari sunt natura, redigere: διηρημένα quoque non mutavero, quanquam *Stephanus* habeat, probantibus duumviris eruditissimis *Casaubano* & *Holstenio*, διημαρτημένα. Sed *Eustathio* quid fiet ad *Dionys.* Perieg. v. 525. qui, cujus vestigiis tanquam certissimi ducis sic insistit, ut a verbis ejus latum unguem vix discedat, deseruisse *Strabonem* videtur: ὅθεν ἐπὶ τῶν σὺν οὐ πάνυ τινὰ ψῆφον, ἤγουν ἐπὶ τῶν μηδὲν διὰ καλλιλογίαν τινῶν λέγεται τὸ Πάνυ' ἐπὸ μίαν Μύκονον, ἤγουν, πάντα ὁμοῦ ἐπὸ μίαν βλακῶν ἢ καλλιλόγων. Haec quidem unde sint derivata, aut etiam derivari potuerint, ignoro, nec talem usum in priscis scriptoribus deprehendisse me memini: quid ergo? an, quum inveniret in *Strabone* ἐπὸ μίαν γραφὴν ἄγειν, potestate vocis γραφὴ forensi deceptus ex formula loquendi perperam intellecta mirificam illam proverbii interpretationem construxit? haud equidem ab hac suspicione sim alienus. Ad *Lucianum* ut redeam, is aptissime collocavit μίαν Μύκονον, ut apud inferos significaret nullum esse nec formae nec virium discrimen, aequatoque jure cunctos inter se similes ac pares. Nescio tamen, an aliquid insuper argutius occultetur: mentionem certe fecerat ξανθῆς κόμης, quae, tametsi in vivis pars pulcritudinis praecipua, nulla poterat amplius in nudo cranio residere extirpatis cum omni carne capillis. Jam vero calvities popularis morbus capita Myconiorum infamabat; adeo ut communi dicto Μυκόνιοι vocarentur calvi: notum est illud *Lucilii* apud *Donat.* ad *Terent.* Hec. A. III. Sc. IV. — *Myconi calva omnis juventus.* Sed hoc subtilius forte, quam verius. *T. H.*

55. Εἰσὶ] L. solus. Alii φασὶ. *M. du S.*

63. Λαα. . . . . ὀκλελύσθ. .] Hinc argumentum petit Cl. *Olearius*, quo probet de vetere Menippo non agi, quia juniori haec tempora conveniant; ad *Philostr.* p. 164. Sed nihil est, cur de ætate Senioris mortem proxime sequuta, qualis hic fingitur, non possit intelligi. *M. du S.*

65. Ἐκλελῦσθαι αὐτοὺς] Jam tum, quando vetustior Menippus erat in vivis, Lacedaemoniorum mores Diogeni, quippe sectae durioris philosopho, jure videri poterant effeminati, a severisque Lycurgi institutis longe discedentes: nam post Athenas devictas, quum voluptatum desiderium & divitiae luxuriam atque avaritiam invexissent, labare paulatim coepit pristina disciplina, & vitiis indies crescentibus locum cedere: qua de re docet *Plutarch.* in V. Ag. & Cleom. p. 796. C. 797. C. Exinde praeceps ivit Spartanae nobilitatis decus, neque unquam, quicquid subinde pauci majorum virtutis capaces fuerint conati, priorem in gradum restitui potuit. *Clearchus* Solensis, Aristotelis discipulus, apud *Athen.* XV. p. 681 C. memorat Λακεδαιμονίους, οἱ τὰ παλαιότατόν τε πολιτικῆς κόσμου συμπατήσαντες ἐξετραχηλίσθησαν. Haec est causa, cur & hujus & inferioris aetatis scriptores τὴν πόλιν τὴν παλαιὰν eum in modum saepe laudent, ut mutatae ac perditae opponant: *Clem. Alex.* Paedag. II. p. 199. C. Ἄγαμαι τῶν Λακεδαιμονίων τὴν πόλιν τὴν παλαιάν. Quod si ad tempus serius descendas, nihil est his ipsis Lacedaemoniis, maxima saltem eorum parte, inquinatius: vide *Philostr.* V. A. T. IV. c. 27. Arguti sensus est *Apollonii Tyanensis* epistola LXIII. ad Ephoros, qua missos ad se viros ostendit ab habitu corporis & vestitu mollissimo pro Lacedaemoniis habiturum se non fuisse, nisi traditae literae Lacedaemonios declarassent. Patet igitur, quanti sit facienda *Olearii* suspicio ad *Philostr.* p. 164. n. 5. *juniorem Menippum esse, qui passim a Luciano perstringitur in Mortuorum Dialogis, idque prodere videri initium primi eorum dialogorum. Praeterea*, inquit, *sub finem Dialogi illius Diogenes Polluci injungit, ut Menippo praecipiat, Lacedaemonios ob corruptos mores ut reprehendat, quod his temporibus convenientius forte, quam Menippi antiquioris.* Vix tibi persuadeas, accurate Dialogos istos eum perlegisse, qui Menippum ibi passim a Luciano perstringi statuit. *T. H.*

II.

ΠΛΟΥΤΩΝ, Η ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

PLUTO, SEU CONTRA MENIPPUM.

ΚΡΟΙ.

Οὐ φέρομεν, ὦ Πλούτων, Μένιππον τουτονὶ τὸν κύνα παροικοῦντα· ὥστε ἢ ἐκεῖνόν σοι κατάστησον, ἢ ἡμεῖς [b] μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον. ΠΛΟΥ. τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται ὁμόνεκρος ὤν; ΚΡΟΙ. ἐπειδὰν ἡμεῖς οἰμώζομεν, καὶ στένομεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδας μὲν ὑτοσὶ, καὶ χρυσίον, Σαρδανάπαλος δὲ, καὶ πολλὴ τρυφή, [c] ἐγὼ δὲ, τῶν θησαυρῶν, ὀπιγελᾷ, καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ ᾄδων ὀπιταράττει ἡμῶν τὰς [d] οἰμωγάς· καὶ ὅλως, λυπηρός ἐστι. ΠΛΟΥ. Ἱτί ταῦτα φασὶν, ὦ Μένιππε; ΜΕ. ἀληθῆ, ὦ Πλούτων. μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγεννεῖς, καὶ ὀλεθρίους ὄντας· οἷς οὐκ ἀπέχρησε

CROE.

1. NOn ferimus, o Pluto, Menippum istum canem juxta nos habitantem: quare aut illum aliquo abire coge; aut nos migrabimus in alium locum. PLUT. Quid autem vobis mali facit, qui perinde ac vos sit mortuus? CROE. Quando nos ploramus & gemimus, istorum reminiscentes, quæ supra adfuerunt, Midas hicce auri, Sardanapalus iste multæ luxuriæ, ego vero thesaurorum, irridet, & conviciatur mancipia nos & purgamenta piacularia vocitans: interdum etiam cantando obturbat nostros gemitus: in summa, molestus est. PLUT. Quid ista dicunt, Menippe? MEN. Vera, Pluto: odi enim eos, quippe ignavos & perditissimos, quibus non satis fuit vivere male, sed & mortui re-

a ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ] καὶ Μένιππον. C. Πλούτωνος ὁ Κροίσου. O. b Μετοικήσομεν] Ita O. B2. W. St. Edd. reliquae μετοικήσωμεν. c Ἐγὼ δὲ] Κροῖσος addit O. & Schol. d Οἰμωγάς] συμφοράς. O. Male: vide Necyom. §. 18.

80. Ἐγὼ δὲ Κροῖσος] Λυδὸς ὁ Κροῖσος Φρὺξ ὁ Μίδας Ἀσσύριος ὁ Σαρδανάπαλος. V.

74. Μετοικήσωμεν] *Aliò migremus*: μετοικήσομεν mendosam lectionem sequutus est Interp. *J. B.*

Μετοικήσομεν] Mss. Ox. Ed. B2. W. St. & Hemst. melius quam quod in reliquis est μετοικίσωμεν. *M. du S.*

Μετοικήσομεν] Non est fastidienda plane lectio plurimarum Edd. μετοικίσωμεν, ac si dicant, *pace tua liceat nobis alio migrare:* nam & modo rogaverant Plutonem, ἢ ἐκεῖνόν σοι κατάστησον. Non multum refert, utrum praetuleris: malui tamen, quod Interprete rejecto mendosum pronunciat *Bourdelotius*, μετοικήσομεν· haec enim quasi comminatio mutandarum sedium expressius offendit, quanto opere Menippo nullum se vexandi genus abstinenti succensuerint: Necyom. §. 19. καὶ ἀπασκίπτισθαι μετοικεῖν ὑπὸ φίλοντας τὸν Διογένους· ibi Diogenes idem negotium gerit, quod hic Menippus. *T. H.*

90. Λυπῶνται γὰρ ὑπὸ μικρῶν ς.] Adsimilis est *Platonis* sententia de senibus, qui non sine magno dolore delectabiles juvenilis aetatis fructus memoria repetunt, de Rep. I. p. 572. E. Οἱ ἐν πλοῖοις ἡμῶν ὀλοφύρονται ξυνιόντες, τὰς σὺν τῇ νεότητι ἡδονὰς ποθοῦντες καὶ ἀναμιμνησκόμενοι, περί τε τἀφροδίσια, καὶ περὶ πότους καὶ εὐωχίας καὶ ἅπαντα, ἃ τῶν τοιούτων ἔχεται· καὶ ἀγανακτοῦσιν ὡς μεγάλων τινῶν ἀπεστερημένοι· καὶ τότε μὲν οὐ ζῶντες, τὸν δὲ ὡδὲ ζῶντες. *T. H.*

95. Οὐδὲ παυσομένου] Videbatur olim ad orationis integritatem deesse πω, ὡς ὡδέ πω παυσομένου μου, cui particulae nocuerit similitudo syllabae sequentis: nunc nihil esse puto, cur eam desideremus, & recte monenti *Berglero*, Graecae proprietatis peritissimo, adsentior ad *Alciphr.* I. Ep. 32. p. 132. Modo pro Ἀσσυρίων mallem Lucianus posuisset Σύρων, quod vocabulum, pariter ac Λυδοὶ & Φρύγες, non gentis solum, sed vilissimorum etiam mancipiorum habet potestatem: eam elegantiam *Xenophon* non est adspernatus Παρ. p. 538. v. 7. ubi scribit melius fore cives μετ' ἀλλή-

recordantur, ac mordicus retinere cupiunt res ſuperas: gaudeo propterea, dum dolore eos adficio. PLUT. At non oportet: dolent enim non parvis rebus privati. MEN. Tune etiam deliras, Pluto, qui calculum adjicias eorum ſuſpiriis? PLUT. Neutiquam: ſed nolim equidem ſeditionem vos movere.

2. MEN. Atqui, peſſimi Lydorum & Phrygum & Aſſyriorum, ita vobiſcum ſtatuite, me nullo pacto eſſe deſiturum: quocumque enim iveritis, perſequar ægre vobis faciens, occinens ac deridens. CROE. Iſtæc nonne contumelia eſt? MEN. Non eſt: ſed iſta, quæ vos faciebatis, dignos, qui adoraremini, vos gerentes, liberis hominibus inſultantes, mortisque omnino immemores. Ideo ergo plorate omnibus iſtis ſpoliati. CROE. Multis, Dii, magnisque poſſeſſionibus. MID. Quanto quidem ego auro! SARD. Et ego quanta luxuria! MEN. Euge, ita inſtituite: lamentamini quidem vos: ego vero illud, NOSCE TE IPSUM, ſæpius ingeminans occinam vobis; belle enim deceat iſtiusmodi gemitibus adcantatum.

βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀπεθανόντες ἔτι μέμνησθαι, καὶ περιέχονται τῶν ἄνω. χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτούς. ΠΛΟΥ. ἀλλ' εἰ χρή, ὀλυπεῖν· καὶ εἰ μικρῶν στερήσομαι. ΜΕ. καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλοῦτων, ὁμόψηφος ὢν τοῖς τοιούτοις στασιάζειν; ΠΛΟΥ. εἰκαμῶς. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐθελήσαιμι στασιάζειν ὑμᾶς.

ΜΕ. Καὶ μήν, ὦ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γινώσκετε, ὡς εἰδὲ παυσομένου μου ἔνθα γ' ἂν ἦτε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν, καὶ κατᾴδων, καὶ καλαγελῶν. ΚΡΟΙ. ταῦτα οὐχ ὕβρις; ΜΕΝ. οὐκ· ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνεῖσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐντρυφῶντες, καὶ τῷ θανάτῳ τὸ πρέπον οὐ μνημονεύοντες. τοιγαροῦν οἰμώζετε, πάντων ἐκείνων ἀφῃρημένοι. ΚΡΟΙ. πολλῶν γε, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων κτημάτων. ΜΙΔ. ὅσα μὲν ἐγὼ χρυσοῦ. ΣΑΡ. ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς. ΜΕ. εἶεν οὕτω ποιεῖτε· ὀδύρεσθε μὲν ὑμεῖς. ἐγὼ δὲ, τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ πολλάκις συμβέβηκεν, ἐπάσομαι ὑμῖν. πρέπει γὰρ ἐν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπᾴδεσθαι.

ME-

88. Περιέχονται] Ἀντέχονται. G.

ἀλλήλων στρατεύεσθαι, ἢ εἰ συντάττοιτο αὐτοῖς Λυδὸς ἢ Φρύγιος ἢ Σύρος καὶ ἄλλος παντοδαπὸς βάρβαρος. Euripid. Alc. v. 675. Πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα. . . . ἀργυρώνητον στέγει; memorat Philoſtratus ἀνδράποδα Ποντικὰ ἢ Λύδια ἢ ὁπόσα Φρυγῶν, quorum toti greges Romam advehantur. T. H.

98. Ταῦτα οὐχ ὕβρις;] Attica loquendi formula gravem indignationem continens. Sophocl. Oed. in Col. v. 877. Ἆρ' οὐχ ὕβρις τάδ' ἦν; Ariſtoph. Ran. v. 21. Εἶτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ κἀπολλὴ τρυφή; vide ejusdem Comici Plut. v. 887. Nub. v. 1302. Lyſiſtr. v. 659. Demoſth. in Ariſtog. p. 831. B. ὕβρις γὰρ τοῦτό γε. de Mal. Legat. p. 323. D. ὕβριν τὸ πρᾶγμα ἔφασαν. Hos imitatus eſt Dionyſ. Halic. A. R. IV. p. 237. καὶ ἐδόκει τοῖς πλείοσιν ὕβρις εἶναι τὸ πρᾶγμα. Terentius expreſſit: quid eſt, ſi hoc non contumeliaſt? Andr. A. I. Sc. V. Nam iſtaec quidem contumelia eſt: Heautont. A. III. Sc. III. T. H.

III.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ᵃ ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ.

MENIPPI, AMPHILOCHI ET TROPHONII.

ΜΕΝ.

Σφὼ μέντοι, ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες, οὐκ οἶδ' ὅπως παῖων πατρῴων ἐξώθητε, καὶ μάντεις δοκεῖτε· καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων θεοὺς ὑμᾶς ὑπειλήφασιν εἶναι. ΤΡΟ. τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας

M E N.

1. VOs autem, Trophoni & Amphiloche, mortui quum sitis, nescio quo pacto templis estis honorati, vatesque videmini, & vani mortales Deos esse vos arbitrantur. A M P H. Quid ergo? nosne in causa sumus, si præ dementia isti ta-

ᵃ ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ] Deest in O. F.

11. Ὦ Τροφώνιε] Τροφώνιος οὗτος, ἐρωτᾷ τὸν παρ' Ἕλλησι νομιζόμενον θεὸς, σπήλαιόν τι ζοφώδες ὑποπεσόντα λιμοῦ ἕνεκα διεφθάρη, καὶ τὴν ζωὴν ἀθλίως κατέστρεψεν. Οἱ δὲ εἰς τὸ τοιοῦτον σπήλαιον μαντείας χάριν ἰόντες *ἐξήρχοντο ἀπαγριωμένοις τὰς ὄψεις, καὶ †ἀμειδεῖς διετέλουν ἐν ἀχρᾷ ἐν δύσκολαι τὸ ἀπαθὲς τῆς ζωῆς ‡χρόνον ἅπαν· ἐπιπράττουσι δὲ παροιμία κατὰ τῶν τραχὺ τὸ ἦθος ἐχόντων καὶ δυστυχούντων καὶ δυσπροσίτων, ἐκ Τροφωνίου μεμαντεῦσθαι. V.

Τροφώνιος ἦν παῖς φιλόδοξος ποιήσας ἐν εὐ Λεβαδείᾳ τὸ Βοιωτίας ὑπόγειον οἴκημα, εἰσελθὼν ἐμαντεύετο· καὶ λεμουχοπηδὰς ἀπέβαινεν· ὑγκαλοκιπᾶται δὲ δαιμόνιόν τι τὰς μαντείας ἐτίλει. Εἰσῄρχοντο δὲ ὑπὸ τὰς αἰ χρησόμενοι, ἔχοντες ἐν ταῖν χεροῖν πόπανα, ἵνα τοῖς ἐκεῖ ἐμφιλοχωροῦσιν ὄφεσι διδόντες, μηδὲν ὑπ' αὐτῶν δυχερὲς πάσχωσιν. G.

Τροφώνιος ὁ Ἀμφίλοχος ἥρωες ὄντες ἐμαντεύοντο λέγουσι δὲ ὅτι οἱ τέκοι, ἐν οἷς ἐτάφησαν, ἐπέρασαν μαντευόμενοι. G.

* Εἰσήρχοντο ἀπαγριώμενοι] Res ipsa, quod dudum conjectavi, postulat ἐξήρχοντο. Tum *V.* ἀπαγρ. emendandi viam Grammaticae leges monstrabant. *T. H.*

† Ἀμειδεῖς] Ἀμηδεῖς. *V.* *M. du S.*
Hinc, quam reddidi, veram lectionem eruere fuit in proclivi. *Alciphr.* III. Ep. 3. 64. τὸν αἰσχρὸν καὶ ἀμειδῆ. *T. H.*

‡ Τρόπον] Χρόνον, ut jam olim esse corrigendum videram Not. ad *Luciani* Dial. restituit *M. du Soul*, & mox ὁ ante ἀπαρεμία ex *V.* De Trophonio non dissimilia tradidit *Nonnus* Συναγ. Ἰσορ. in principio. *T. H.*

11. Ἀμφιλ— . . . .] Trophonii antrum notius est quam ut de eo dicendum sit. Amphilochi vero templum non adeo notum cum sit, monendi sunt saltem juniores *Malli* extitisse. V. Ἀλεξ. c. 29. *Oropi* etiam Atticæ *vates Amphilochus pro Deo colitur*, verba sunt Livii XLV. 27. *templumque vetustum est fontibus rivisque circa amoenum.* De eodem Amphilocho alibi plura dicturus nunc desino. *M. du S.*

15. ΤΡΟ. τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι] Amphilochum in Dialogi capite omittunt O. & Ed. Fl. Error exinde natus, quod in hoc toto Colloquio mutam agere personam videatur: quare nihil erat causae, cur nomen ejus, qui nullum verbum faceret, in fronte ponerent. Jure tamen errorem dixi, quoniam hoc in loco sine controversia pro Trophonio substituendus est Amphilochus: ut alienissima sunt, quae hic dicuntur, a persona Trophonii, quem, dum se heroëm esse contendit, & oracula vere consulentibus edere, falsè Menippus irridet, sic contra nihil obest, quo minus Amphilocho quantumvis vati a Luciano potuerit adscribi iste sermo, qui omnem illam divinitatis persuasionem sapori hominum ac dementiae tribuit. Quin etiam mox Amphilocho Trophonius indignatur tanquam causae communis desertori, Ἀμφίλοχος μὲ οὗτος οὐ σιδηῆ &c. neque is, quasi sua parum referret, disputationi sese amplius immiscet. Τί οὖν hic quidem interrogandi nota melius a sequentibus disjungetur, ut Dial. XXII. τί οὖν; ἰχθὺν ἆρ' οὐ τοῦτο μὴ λάσθανεν; Amphiarao Trophonium & Amphilochum addit *Aristid.* T. I. p. 82. A. Ἀμφιάραος μὲ γὰρ ὁ Τροφώνιος ὁ Βοιωτίᾳ, καὶ Ἀμφίλοχος ὁ Αἰτωλίας χρησμῳδοῦσί τε καὶ φαίνονται· οὗτοι δὲ (Ἀσκληπιάδαι, quos supra istorum honores extollit) παιᾶσι τὸ γῆς διάπλουσι, ὥσπερ ἀστέρες περίπολοι· ita legendum est διάπλουσι pro vulgato ἀφιστᾶσι, quia manifesto respicit ad ἀστέρας, qui διάστοντες appellantur; neque hoc *Cantero* latuisse versio prodit. Viden vero, quantum *Luciano* distet *Aristides*, homo superstitioni addictissimus: fama tamen tenuit, nusquam praesentiores apparere Deos, quam, quo Christianos omnium minime credulos ablegabat Celsus, εἰς Τροφωνίου, καὶ εἰς Ἀμφιάρεω, καὶ εἰς Μόψου ἔνθα φησὶν ἀνθρωποειδεῖς θεωρεῖσθαι θεὸς, καὶ ὡς λέγει ὁ Κέλσος, ὑ ψευδομένους, ἀλλὰ ἐναργεῖς. *Origen.* in Celsi. VII. p. 355. *T. H.*

23. Κατέλ-

talia de mortuis opinentur? MEN. At non opinarentur, nisi & vivi vos tales præstigias præ vobis tulissetis, quasi futura præsciretis, & prædicere possetis rogantibus. TROPH. Menippe, Amphilochus hicce sciverit, quid sibi respondendum sit pro se. Ego vero heros sum, & oracula reddo, si quis descenderit ad me: haud sane videris unquam invisisse Lebadiam: non enim fidem negares istis.

2. MEN. Quid ais? ergo, nisi Lebadiam adiero, ornatusque linteis ridicule, offam manibus tenens irrepsero, per os

ἐκεῖνοι, τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν; ΜΕ. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες ὑμεῖς τοιαῦτα ἐτερατεύεσθε, ὡς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρωμένοις. ΤΡΟ. ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν ἔστω ἂν εἰδείη, ὅ, τι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτοῦ· ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, ἤν τις [b] κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ δ' ἔοικας οὐκ ἐπιδεδημηκέναι Λεβαδείᾳ παραπαν· εἰ γὰρ ἐπῆσθα, οὐκ ἂν ἔλαθες.

ΜΕΝ. Τί φῄς; εἰ μὴ εἰς Λεβάδειαν ἦλθον παρελθὼν, καὶ ἐσταλμένος ταῖς ὀθόναις γελοίως, μάζαν δὴ ταῖν χεροῖν ἔχων εἰσερπύσαιμι

[b] Κατέλθοι] κατέλθῃ O.

24. Λεβαδείᾳ] Τῷ Διὶ, ὃν ἐν ἐμαντεύοντο Τροφωνίῳ. G.

27. Ταῖς ὀθόναις] Τοιούτῳ δὲ ἐχρῶντο τρόπῳ οἱ μαντευόμενοι εἰς Τροφωνίου. G.

23. Κατέλθοι παρ' ἐμέ] Vulgatissima sunt μαντεύεσθαι ἐν vel εἰς Τροφωνίου χρηστήριον εἰσιέναι ἐν Βοιωτοῖς ἐν Τροφωνίου, *AElian.* V. H. III. c. 45. ubi *Perizonius* rationem illius verbi εἰσιέναι nullus intellexit: καταβαίνειν εἰς Τροφωνίου, ἐκ Τροφωνίου προφήτας ἀναβεβηκέναι, *Diodor. Sic.* XV. p. 485. D. Ἐξιέναι ἐκ Τροφωνίου φησὶν, *Eurip.* Ion. v. 405. qui ἔκστασις & θαλάμους eadem in fabula sacrum illud antrum appellat v. 300. 393. Rarius invenies καταβαίνειν vel καταβῆναι ἐκ Τροφωνίου, quod & *Herodotus* habet VIII. c. 134. & *Pausan.* IX. p. 791. ὅσοι ἐκ Τροφωνίου μάντεων ἤρξαντο: mox: ἐπειδὰν δὲ ἀνὴρ ἤρξηται ἐκ Τροφωνίου. p. 792. ἐκ Τροφωνίου εἰς Λεβάδειαν ἰλαδὸν ἔρχονται ἐκ Τροφωνίου καταβάντες τὸ ἄρμα· ibidem: ἐκ δὲ ἀναβάντα πάρεστι τὰ Τροφωνίου. *T. H.*

27. Ἐσταλμένος ταῖς ὀθόναις] Exsequitur hanc totam historiam *Scholiast. Aristophan.* ad Nub. Vide *Philostr.* & *Lucian.* Necyom. c. 22. *J. B.*

Ἐσταλ. ταῖς ὀθόναις] *Pausanias* habitum consultorum describit in *Boeot.* p. 313. antrumque & reliqua. *Philostratus* etiam de ea re satis multa habet p. 362. *M. du S.*

Ἐσταλμένος ταῖς ὀθόναις] Tam parum a *Luciano* discedit iisdem propemodum verbis expressus *Maximi Tyrii* locus Διαλ. XXVI. p. 261. ut praetermitti nullo modo debeat: Ἐκ Τροφωνίου γε μὴν (ᾧ γὰρ τοῦτο μαντεῖον ἐστιν ἐν Βοιωτίᾳ ἱερὸν Τροφωνίου περὶ Λεβάδειαν πόλιν) ἐκ δεδύκασι συγγενέσθαι τῷ δαιμονίῳ, ἐσκευασμένοι ὀθόνῃ στολῇ (*Pausanias*: χιτῶνα ἐνδύνουσι λινοῦν, καὶ ταινίαις τὸν χιτῶνα ἐπιζώσασθαι) καὶ φοινικίδι, μάζας τε (μεμαγμένας μέλιτι *Pausan.* μελιττούσας, ὅ ἐστι, μάζας μελιτι διδομένας *Suid.* in Τροφωνίου) ἐν χερσὶν ἔχοντι, εἰσδύντας ὀπτῇ κατὰ φωλεὸν στενὸν καὶ τὰ μὲν ἰδεῖν, τὰ δὲ ἀκοῦσαι ἄνωθεν εὐθὺς ὑποφήτην αὐτοῦ γίγνεσθαι. Oraculum autem Trophonii religiosa vaferrimarum praestigiarum pompa instructissimum tanta celebritate floruit, ut *Dicaearchus* Peripateticus, testibus *Athenaeo* atque aliis, περὶ τῆς εἰς Τροφωνίου καταβάσεως scribere non sit dedignatus; singularine libro, an, quod existimari non absurde potest, parte saltem majoris operis περὶ τῆς βίου τῆς Ἑλλάδος, haud temere decerno: idcirco miror equidem in Ἀνωγραφῇ τῆς Ἑλλάδος jambica, quae huic philosopho tribui solet, post Lebadiam recensesi — ἱερὸν Τροφωνίου, Ὅστις τὸ μαντεῖον λέγουσι γεγενῆσθαι. Hoc illum ut dixisse tibi persuadeas, qui descriptionem sacri totius accuratissimam ipse fuerat persecutus? Neque tamen *Dicaearchi* cura *Plutarchum* deterruit, quominus eodem in argumento versaretur, ut concinnatus a Lampria filio librorum ejus index ostendit: qui labor si ad nostram aetatem perdurasset, ut erat sane *Plutarchus* omnis antiquitatis, & praesertim religionum vetustarum curiosissimus, haberemus certe enarrationem non sacri tantum mirabilis, sed & sensus allegorici ac sublimioris exactissimam. Nunc, quanquam ex aliis multa poterant, & parum hactenus comperta in medium adferri, contentos esse nos oportet diligentia *Pausaniae* eo minus spernenda, quod sacerrimarum fallaciarum tot miraculis praesens spectator interfuerit Boeotic. c. 39. Meminit etiam, & satis graphice, *Philostr.* de V. A. T. VIII. c. 19. cujus tamen ibi locus unus ab *Olearii* temeritate & prave mutantis, & pessime vertentis obiter est vindicandus. Ad Trophonium, cujus personam astu non inferior agere potuisset, descendere constituerat Apollonius: renituntur antistites, apud alios ita dictitantes, se sacri cerimonias praestigiatori mago arguendas objecturos non esse; πρὸς δὲ τὸ ἄνδρα πλαττόμοι ἀπρεπῆ & ὦ καθαρὰς χεῖρας hic καθαρὰς ut reponeret

σω δῆτ' ἔγωγε τομίᾳ, ταπεινῷ ὄντι, ἐς τὸ σπήλαιον, ἢν ἀν ἐθελήσω εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητείᾳ διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς τὸ μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ. ΤΡΟ. ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεοῦ σύνθετον. ΜΕΝ. ὁ μήτε ἄνθρωπός ἐστιν, ὡς φῂς, μήτε θεός· καὶ συναμφότερόν ἐστι. νῦν ἔνα τοῦ [a] σου τὸ θεῖον ἐκεῖνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε; ΤΡΟ. χρᾷ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ. ΜΕΝ. οὐκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι καὶ λέγεις· ὅτι μέντοι [b] ὅλον εἶ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὁρῶ.

depressum, in specum; nequeam scire te mortuum esse, quemadmodum nos, sola præstigiarum fraude diversum? Verum, per artem divinandi, quid autem heros est? ignoro enim. TROPH. Ex homine quiddam & deo compositum. MEN. Quod neque homo sit, ut ais, neque Deus; sed simul utrumque. Nunc igitur quo tua ista Dei dimidia pars abiit? TROPH. Oracula edit, Menippe, in Bœotia. MIN. Non capio, Trophoni, quid tandem dicas: at te quidem totum esse mortuum, accurate video.

IV. MER-

a Σῦ τὸ θεῖ] Σοὶ τὸ θεῖον. O. Tolerari potest, si refingas, σοὶ τὸ θεῖον ἐκεῖνο ἡμι. b ὅλον] ὅλως. O. Haec saepenumero in Codd. confunduntur, ut dijudicari fere nequeat, utrum auctor dederit.

30. Νεκρὸς εἶ] Παρὰ ὑπόνοιαν. * ὈΦελον δὲ λέγειν, ὅτι μαντεύει, εἶπεν, νεκρὸς εἶ. G.

* ὈΦελον] Scribebatur ωφίλον. T. H.

sensum suasisse notat, itaque Latine interpretatur: *ipsi autem Apollonio* (dicerent) *homines nefarios tantum & impuros oraculum consulere*: hos sacerdotes non tu jam modo mente captos a Trophonio redisse statues, qui tantum dedecus ultro fateantur? Ne longum faciam, voluit *Philostratus*: *ad Apollonium autem, quominus virum admitterent, causam interponebant dies nefastos & non puros ad oraculum consulendum.* Ceterum istæ μάζαι vel liba subacta melle, quae manibus erat necesse praeferre Trophonium adituros, proprio nomine μαγίδες *Hesychius* hunc in modum emendandus: Μαγίδες, αἷς (nisi, quod ad *Pollucem* fui suspicatus X, 81. n. 84. abest vocabulum, quocum οἷς convenerit) ἀπεμάττουσι καθαίρουσι τὴν μάζαν, ἃς καταφέρουσιν οἱ εἰς Τροφωνίου κατιόντες a quibus *Etymologus* non dissentit: neque aliae desunt haud scio iisdem, an diversa figura vel confectione praeditis appellationes: *Poll.* VI, 76. μελιττοῦντα μέντοι Τροφωνίῳ, καὶ ἀφεψῆσαι ὑγιείαν ὁμοίως. Modo βοῦν placentae genus cornutum descripserat, offerri solitum Apollini, Dianae, Hecatae & Lunae: id quidem, *Etymologo* teste, Trophonio non minus fuit consecratum. Ἐπὶ βοῦς, inquit p. 204. τὴν εἶδος πλακοῦντος διδομένου τοῖς εἰς Τροφωνίου καταβαίνουσι· rationem vocis, quam pro suo acumine, quippe Grammaticus, subtiliter enucleat, audire non erit molestum: διότι οἱ καταβαίνοντες εἰς τὰ ἄδυτα μυκήματα ἀϊδῆ ἀκούουσι· quid? an ad terribiles mugitus compescendos quasi arte magica paratam prodesse voluit talem placentam? longe alium usum μελιττούταις certe *Philostratus* adsignat: μελιτ[illegible]ούτας ἐπάγουσιν ἐν ταῖν χερσὶν μειλιγμάτα ἱρατικῶν, ἃ τοῖς καταιοῦσιν ἐγχρίμπτειν cui suffragantur *Suidas*, *Nonnus* ad *Gregor. Nazianz.* & *Scholiastes* noster. Plura de Trophonio, si lubet, dabunt Illustris *Ez. Spanhemius* ad *Aristoph.* Nub. v. 507. ubi & *Scholiasten* lege, *Jac. Perizoni* ad *AElian.* V. H. III, 45. *Fr. Oudendorp.* ad *Jul. Obsequ.* c. CX. *T. H.*

43. Ὦρ' ὄφει] O. P. L. In *J.* vero & *W.* ὁρᾷσι, quod in reliquis prave scribitur ὁρᾶσι. *M. du S.*

48. Τραπεζῶμα] *Joh. Schefferus* de Mil. Nav. II. c. 2. p. 139. ubi repererit hoc loco πρατεστῶμα, quod emendari jubet, equidem ignoro: neque rem ipsam satis explanate tradidit. Vid. *Poll.* I, 87. ad cujus locum *Jungermannus Luciani* non fuit oblitus. *T. H.*

Ibid. Τίθει] Prorsus in re pari verbis iisdem usus est *Lucianus* Δ. Ἑταιρ. XIV. Proprietatem τῷ τιθέναι pro λογίζεσθαι, *ponere, referre in rationes If. Casaubonus* observavit ad *Theophr.* Char. c. 23. p. 163. idque adeo apud bonos scriptores satis est usitatum: *Crates* in Ephem. Τίθει μναγείρῳ μνᾶς δύο, ἰατρῷ δραχμὰς &c. cujus extat in *Diogen. L.* VI, 86. locus lepidissimus. *Dionys. Halic.* περὶ τῆς Ἀρχ. Ῥωμ. Ὑπομν. p. 146. ex *Lysia*: τὴν θήκην εἰς δύο παῖδας &c. χιλίας δραχμὰς ἑκάστου ἐνιαυτοῦ. *Eriphus* Comicus apud *Athen.* III. p. 84. C. — τούτων δὲ ὀβολὸν ἓ πολὺ τίθημι, λογιοῦμαι γάρ — ideo *Barnabas* Ep. §. 13. ἐτέθη εἰς δικαιοσύνην scripsit pro eo, quod Graeci Interpretes & Apostolus Paulus habent, ἐλογίσθη. Alias item ut saepe Latinis *ponere*, τιθέναι est, *numerare praesentem, repraesentare pecuniam*, καταβάλλειν sic τιθέναι & θεῖναι μισθὸν ἵππων, *Diogen. L.* IV, 14. *Harpocr.* in Μισθώσιον. *Eupolis* in *Poll.* IX, 59. θὲς ἑκατὸν δραχμάς· θὲς ἑτέρας μνᾶς. *T. H.*

49. Καὶ ἀκέραν ὑπὲρ τοῦ ἰσίου πώτε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον] Vertunt: *& pro acu ad reparandum velum quinque obolos exolvi.* Καταβάλλειν est frequenter *pendere, exolvere.* Sed καταβάλλειν ὀβολὸν ἀκέραν, *pendere obolum pro acu* Graecis insolens est loquendi genus, qui dicunt ὑπὲρ ἀκέρας καταβάλλειν ὀβολόν. Olim itaque existimavi locum hunc esse mendosum, & *Lucianum* scripsisse πώτε ὀβολοῦς ἐγὼ κατέλαβον, aut πέν-

τε

IV.

MERCURII ET CHARONTIS.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

M E R C.

1. RAtiones ineamus, Portitor, ſi videtur, quantum mihi jam debeas, ne quid denuo litigemus ſuper iſtis. CHAR. Ineamus ſane, Mercuri: melius enim certi quid eſſe definitum ea de re, minusque habet moleſtiæ. MERC. Anchoram tibi mandanti attuli comparatam quinque drachmis. CHAR. Magno dicis. MERC. Per Plutonem ipſis quinque drachmis emi; & ſtrophum adligando remo binis obolis. CHAR. Pone quinque drachmas & binos obolos. MERC. Et acum ad velum ſarciendum: quinque

ΕΡΜ.

Λογισώμεθα, ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὁπόσα μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὖθις ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν. ΧΑ. λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῆ· ἄμεινον γάρ· ἀρίθμει δὲ αὐτῶν, ἵνα ἀπραγμονέστερον. ΕΡ. ἄγκυραν ἐντειλαμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν. ΧΑ. πολλοῦ λέγεις. ΕΡ. νὴ τὸν Ἀίδωνέα, τῶν πέντε ὠνησάμην, καὶ τροπωτῆρα δύο ὀβολῶν. ΧΑ. τίθει πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολοὺς δύο. ΕΡ. καὶ κάλεστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου· πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ

c Ὡρίσθαι] In hoc reponendo ſecutus ſum conſenſum O. P. L. idemque notatum reperi in margine *AIW.* Accedit priſcarum Edd. una litera deficiens ὁρίσαι, quod *S.* mutaverat in ὁρίσαι. d Πέντε] *s. E.* hic tantummodo.

48. Τροπωτῆρα] * Τροπωτὴρ ὁ κατέχων τὴν κώπην διορμοῦ. *V.*

49. Καὶ ἀκίστραν] Ἀκίστρα ἡ βελόνη ἡ μείζων, † ἣν νῦν σακκοράφιον καλοῦσι, παρὰ τὸ ἀκίσθαι ἤτοι συῤῥάπτειν τὰ διῤῥωγότα τῆς ὀθόνης· τοῦτο δὲ καὶ ἡπήτριον φασὶν, ἐπεὶ καὶ ἡπήτρια καὶ ἠπῆτες, καὶ ἀκίστρια καὶ ἀκιστῆς, ἃς νῦν ῥάπτας καλοῦσι. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὡς οἱ παλαιοὶ γυναῖξὶν ἐχρῶντο αἷς ταύτας τὰς ἐργασίας. *V.*

* Τροπωτήρ] Verbis totidem extant in Gloſſ. meis Mſſ. nec diſcrepat *Heſych.* in Τρόποι, οἱ κατέχοντες τὰς κώπας διορμοῦ διαμένοντος. *T. H.*

† Ἣν νῦν] Iſta, ἣν νῦν σακκοράφιον (φασι) καλοῦσι *M. du Soul* interpoſuit, quod, quoniam in *Etymologo* quoque legitur, eo minus videbatur repudiandum. Utrumque vocabulum σακκοράφιον & σακκοράφη recentioris aevi adnotavit *Car. du Freſne* in Gl. M. & I. Gr. *T. H.*

‡ Ἡπήτρια καὶ ἠπητὶς] Exc. G. & C. ἠπ. καὶ ἠπ. In margine tamen aliter, ἠπήτριον καὶ ἠπήτρια καὶ ἠπητὶς καὶ ἀκίστρα καὶ ἀκιστρίς. *M. du S.*

§ Ῥάπτας] C. M. ῥάπτες. Reliqua pars Scholii, quae de feminis, in eo Cod. non legitur Graece, ſed Latine in margine: *Antiqui mulieribus utebantur ad hujusmodi ἐργασίαν.* Lege ἐργασίας. *M. du S.*

Pro ἀκιστῆς Ed. A. repoſuit etiam *M. du Soul* ἀκιστῆρ, conjecturam ſecutus an membranas, ignoro. Hujus Scholii pars quaedam eſt admodum depravata: ſed facile medicinam petere licet ab *Etymologo*, in quo totidem paene verbis hinc deſcriptum legitur p. 46. Ἀκίστρα, ἡ βελόνη ἡ μείζων, ἣν νῦν σακκοράφιον καλοῦσιν· ἀκίστρα δὲ παρὰ τὸ ἀκίσθαι ἤτοι συῤῥάπτειν τὰ διῤῥωγότα τῆς ὀθόνης· τοῦτο δὲ καὶ ἡπήτριον φασὶν, ἐπεὶ καὶ ἡπήτρια καὶ ἠπῆτες, καὶ ἀκίστρια καὶ ἀκιστῆς, ἃς νῦν ῥάπτας καλοῦσι. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὡς οἱ παλαιοὶ γυναιξὶν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας, καθὰ καὶ νῦν Σκύθαι. Eam ad formam hic quoque reponendum eſt, τοῦτο δὲ καὶ ἡπήτριον φασὶν, vel forte paulo plenius, τοῦτο γὰρ ἀκίστραν φασὶ καὶ ἡπήτριον, ἐπεὶ καὶ ἡπήτρια καὶ ἠπῆτες, καὶ ἀκίστρια καὶ ἀκιστῆς, ἃς νῦν ῥάπτας καλοῦσι. Ἡπήτριον autem, quod & *Suidas* habet in Ἡπήτρια, ῥάπτρια, dicitur, & ἠπητήριον ab *Euſtath.* ad Od. K. p. 1647. ubi de verbis ἀκίσασθαι & ἠπήσασθαι plura notat. Ῥάπτες recentioribus uſitatum retulit in ſuum Gl. M. & I. Gr. *Car. du Freſne* ex Lex. Mſ. Cod. Reg. proferens: Ἀκιστὰ, ἃς νῦν ῥάπτας καλοῦσι· eundem vide in Ῥαΐγαι & Ῥάβδος. *Thom. Mag.* in Ἀκίστης poſt allatum *Homeri* locum ex Βατραχομυομ. v. 183. addit, τὸ δὲ ῥάπτης, κοινόν· quod male omiſſum in Ed. Franequ. veteres habent: hinc ῥάπτρια apud *Heſych.* in Ἡπίτρις, & *Euſtath.* ad Od. Ξ. p. 1764. v. 60. *T. H.*

τι ὀβολῶν· *quinque drachmis emi acum.* Λαμβάνειν & καλαμβάνειν Graecis, inprimis *Ariſtophani*, ſaepe eſt *emere*, *comparare*, ut apud Latinos *ſumere*. *Cicer.* VII. ad Fam. ep. 23. *Tu autem ignarus inſtituti mei, quanti ego genus omnino ſignorum omnium non aeſtimo, tanti iſta quatuor aut quinque ſumſiſti.* Ibidem. *Eſt mihi gratiſſimum tanti a te aeſtimatam conſuetudinem vitae victusque noſtri, primum ut eam domum ſumeres. Horat. Quae parvo ſumi nequeunt obſonia captas.* Si quis tamen contendat a libris antiquis non eſſe recedendum, non valde repugnabo, ſi ſic diſtinguas: ἀκίστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου, πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον, *acum ad ve-*

ἐγὼ κατέβαλον. ΧΑ. ἦ τύτῳ προστίθει. ΕΡ. ἦ κηρὸν ὡς ὑπόπλασαι τὰ ἀνεωγότα, ἦ [a] ἧλυς δὲ, ἦ καλώδιον, ἀφ' ᾧ τ' ὑπέραν ἐποίησας, δυοῖν δραχμοῖν ἅπαντα. ΧΑ. εὖγε, ἄξια ταῦτα [b] ὠνήσω. ΕΡ. ταῦτά ἐστιν, εἰ μή τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' ἦν ταῦτ' ἀποδώσων φῄς; ΧΑ. νῦν μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ἀδύνατον. ἢν δὲ λοιμός τις, ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀθρόους τινὰς, ἐκεῖσε τότε ἀπενεχθέναι ἐν τῷ πλήθει ὠφελιμώτερον τὰ πορθμεῖα.

ΕΡ. Νῦν ἂν ἐγὼ καθεδοῦμαι τὰ πάντα εὐχόμενος γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύσαιμι. ΧΑ. ἐκ ἔστιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῆ. νῦν δ' ὀλίγοι, ὡς ὁρᾷς, ἀφικνοῦνται ἡμῖν· εἰρήνη γάρ. ΕΡ. ἄμεινον ἔτως, εἰ καὶ ἡμῖν ὀφειλόμενόν ὑπὸ σοῦ τὸ [c] ὄφλημα. πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ, ὦ Χάρων, οἷδα οἵοι παρεγίνοντο,

obolos omnino perſolvi. CHAR. Et hos adſcribe. MERC. Tum ceram, qua oblinantur navigii patentes rimæ, & clavos itidem, & funem, unde hyperam confeciſti; duabus drachmis hæc cuncta. CHAR. Euge, vili iſta quidem pretio ſumſiſti. MERC. Hæc ſunt; niſi quid aliud nos præteriit in computatione: quando igitur iſta te redditurum ais? CHAR. Nunc quidem id, Mercuri, fieri non poteſt: quod ſi peſtis aliqua, aut bellum huc demiſerit confertos, licebit tunc lucri quiddam inde capere in majore turba fraudantem portoria.

2. MERC. Ergo nunc ego confidebo, peſſima quæque precatus evenire, ut fructum ex iis percipiam. CHAR. Aliter non datur, Mercuri: nunc autem pauci, ut vides, adveniunt nobis: eſt enim pax. MERC. Præſtat ita ſe rem habere, etiamſi nobis protendatur a te debitum. Veteres tamen illi, o Charon, noſti

a Ἧλυς] Vitioſe F. ἧλ⊙. b Ὠνήσω] Ita O. B2. W. P. S. Veteres Edd. depravate ὀνήσω. c Ὄφλημα] Ὀφείλημα O.

54. Τὴν ὑπέραν] Ὑπέρα τὸ τῶ κέρως τῶ ἰσοῦ σχοινίον, ᾧ ἀνίεται ὁ λιμενάρχης· γίγνεται δὲ ὁ διὰ τούτων παροιμία ἐπὶ τῶ ἃ δεῖ ἔχειν ἀφέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων. V.

60. Ἀθρόους] Ἀθρόων τινῶν καταβάντων. V.

* Ὁ ἀνίεται] L. ᾧ ἀνῆται. M. du S. Scripſi ἀνίεται ſecutus Suid. & Etymol. p. 778. Ὑπέρα τὸ ἐξαρτημένον τῶ κέρατι τῶ ἰσῶ σχοινίον, ᾧ ἀνίεται καὶ τείνεται· abjiciendum eſt, quod additur, τὸ σχοινίον. Euſtath. ad Od. E. p. 1534. Οἱ δὲ παλαιοὶ τὴν ὑπέραν σχοινίον ἐμπήγνυσαν λίθῳ κέρατι κατὰ τὴν ἰσὴν, ᾧ ἀίονται καὶ διατείνεται, φορεῖται καὶ παροιμίαι ἐπὶ τῶν ἃ μὲν δεῖ ἔχειν ἀφέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων, τὸ, ἀφέντα τὴν ὑπέραν, τὸν σκάφα δοκεῖν &c. Per negligentiam deſcriptoris proverbium hoc in Scholio deſideratur. In E. A. vitioſe τῶ κέρως· poſt γίγνεται δὲ abfuit καὶ, & δὲ inter ὃ μὴ. T. H.

velum ſc. ἀπησάμην, emi, quod ἀπὸ κοινοῦ repetendum, quinque obolos ego pependi. Ceterum in antiquo codice ad vocem ἀκίστρων tanquam explicatio adſcripta eſt haec vox τοκκαβάριον. Sic poſteriorum temporum ſcriptores vocarunt ἀκίστρον: ut notavit Etymologici magni auctor, quem vide in ἀκίστρα. J. G. G.

Καὶ ἀκίστρας ὑπὲρ τῶ ἰσίου] Haec Thom. Magiſter protulit in Ἀπεπής. Benedictus ita vertit, Et pro actu ad reſarciendum velum (nam Micyllus tantum dederat, & pro reſarciendo velo) quinque obolos exolvi; quaſi legi voluiſſet, καὶ ὑπὲρ ἀκίστρας τὸ ἰσίου πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον. Nihil aliud ad hunc locum juvandum requiras, quam diſtinctionem mutatam, quae ſeparet male conjuncta, ut tandem, nequicquam tentata correctione, Graevius animadvertit: ἀκίστρων perinde pendet ab ἀπόμισθα, vel ὠνησάμην, ac mox κηρὸν ἢ ἧλυς &c. Quare Mercurius iſta, πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον, paulum incitatior adjecit adſirmandi cauſa, ut Charon omittat de fide ſua, quaſi lucrum pretia mentiendo captet, quiequam ſecius ſuſpicari. T. H.

52. Κηρὸν ὡς ἐπιπλ. τῶ σκ. τὰ ἀνεωγότα] Ceram pice temperatam, quae navibus inducebatur, quum illuſtrant Joh. Brodaeus Miſc. IV. c. 13. J. Fr. Gronov. ad Liv. XXVIII. c. 45. hujus etiam loci meminerunt. Μάλθη, de qua Feſtus in Maltha, vocat Hipponax apud Harpocr. in V. Ἔπειτα μάλθῃ τὴν πρύτιν παραχρίσας. Vid. Scheffer. de M. N. p. 42. 43. Thom. Magiſter in Ἀνίσγει his Luciani verbis utitur. T. H.

54. Τὴν ὑπέραν] Omnes fere Grammatici ſimilem in modum, & recte interpretantur. Quos funes, qui antennas ad malos deſtinabant, Caeſar vocat de B. G. III. c. 14. Graecus haud inepte ὑπέρας vertit. Opiferos funes Stewechium ad Vegetium aliosque viros eruditos appellare video inductos Iſidori loco Orig. XIX. c. 4. Opifera funes, quae cornibus antemnae dextra ſini-

ſti quales advenirent, ſtrenui omnes, ſanguinis pleni & ſaucii plerique: nunc autem vel veneno quis a filio ſublatus, aut ab uxore, aut ex luxu tumefactus ventre & cruribus: pallidi quippe omnes & ignavi, neque ſimiles iſtis: eorum autem plurimi propter opes veniunt inſidiati ſibi invicem, ut quidem videntur. CHAR. Valde ſcilicet expetendæ ſunt. MERC. Proinde neque ego videri poſſim peccare, qui paulo acerbius flagitem debita a te.

ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος [d] ἀνάπλεω, καὶ τραυματίαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἢ φαρμάκῳ τις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀπολωλώς, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδηκὼς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη· ὠχροὶ γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγεννεῖς, καὶ οὐδὲν ὅμοιοι ἐκείνοις. οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν ἀφ' ὑποκρημάτων πλουσίων ἐπιβουλεύοντες ἀλλήλοις, ὡς ἔοικασι. ΧΑ. πάνυ γὰρ ἀξιοπόθητά ἐστι ταῦτα. ΕΡ. ἀλλ' ἐγὼ δέομαι ἐπὶ ἁμαρτάνειν σμικρῶν ἀπαιτοῦντος τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ.

V.

PLUTONIS ET MERCURII. ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

PLUT.

1. SEnem noſti, illum inquam valde provectum ætate, divitem Eucra-

ΠΛΟΥ.

Τὸν γέροντα οἶδα, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτη,

d Ἀνάπλεω] Ἀνάπλεοι P. Vr. *f.* Margo *Ald.* quod mitius Atticum. Ἀνάπλεῳ *F. A. H.* ut ſæpe ſcribitur in Codd.

ſiniſtraque tenduntur retroverſo. Caute *J. Scheffer.* de M. N. p. 145. *Latinis ſunt* opiferae, *ſi Iſidoro credimus.* Mihi hyperae videntur in hoc vocabulo eſſe veſtigia tam manifeſta, ut, quin ita reponi debeat, minime dubitem. Nihil admodum hic juvat egregius *Iſidori* Codex Groningamus, in quo, *Opis fera funis &c.* Lege: *Hypera*, vel pro more ejus ætatis, *Hyfera*, *funis qui a c. a. d. ſ. tenditur retroverſo.* Ὑπέρας & proverbii inde ducti meminit etiam *Moſchopul.* περὶ Σχεδῶν p. 138. *T. H.*

55. Ἄξια ταῦτα ὀπίσω] *Jungerm.* ad *Poll.* VII, 10. n. 58. ἄξιον hic eſſe ὤνιον, & præterea de vitio priſcarum Edd. monet, in quibus erat ὀπίσω. *Ledorlinus* ibidem caſtigatae *Benedicti* verſioni ſubſtituit: *Recte fane, haec vili pretio emiſti.* Illa duplex & contraria poteſtas in ἄξιος, quae τὸ πολυτελὲς & τὸ εὐωνον complectitur, ex *Stephano* vulgaribusque Lexicographis ſatis nota. *T. H.*

63. Τὰ κάκιστα εὐχόμενος γ.] *Apud veteres etiam* (εὐχεσθαι) *pro imprecari coeptum erat ſumi.* Suidas: Βούλομαί σοι τάδε, ἀντὶ τοῦ κακῶς ποιῆσαι παρὰ Ἀριστοφάνει. Lucianus *epiſt.* XLVI. τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι. Haec ſcribit *Goldaſtus* ad *Doſith.* §. 15. n. 120. *T. H.*

66. Εἰρήνη γὰρ] Niſi alia aliter ſuaderent, hinc putarem hoſce Dialogos non niſi imperante Commodo ſcriptos; usque adeo me movet quod de pace hic, & mox de parentibus a filiis veneno necatis. Sed vide quæ in argumento aliam in partem a me dicta ſunt. *M. du S.*

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ] Hic & ſequentes non pauci dialogi, de hæreditatum captatoribus, cum tot ſint numero, quibusdam emunctæ naris hominibus viſus eſt in his nimius fuiſſe *Lucianus.* Adeo ut vel acutiſſimus ejus imitator *Fontenellus* id ei ſub ſpecie laudantis vitio videatur vertere. Cui hoc unum eſt quod reponam; *Luciano* veniam deberi, quod totics in hunc morem ſit invectus, qui non turpiſſimus tantum per ſe, ſed ejus ætate uſitatiſſimus. Nihil enim Romæ iis temporibus frequentius fuiſſe probant Poëtarum, Hiſtoricorum, omnisque generis ſcriptorum illius ætatis perpetuæ ea de re querelæ. *Lactantium* unum, ne te morer, audi, qui dum Ethnicorum ſui temporis enumerat vitia, hæc habet: *Et ut quae levia ſunt atque uſitata dicamus, qui hereditates captent, teſtamenta ſupponant, juſtos haredes vel auferant vel excludant; qui corpora ſua libidinibus proſtituant; qui denique immemores quid nati ſint, cum foeminis patientiae certent* &c. V. 9. *M. du S.*

82. Εὐκράτει] Hujus meminit idem *Lucianus* in Somnio ſive Gallo ſub finem. Eſt apud *Ariſtophanem* in Equit. Eucrates, qui quum molitor eſſet, & dives, tamen remp. adminiſtrabat. *G. C.*

Eu-

ὦ παῖδες ἢ οὐκ εἰσὶν, οἱ τ' κλῆρον δὲ θηρῶντες, πεντακισμύρια; ΕΡ. ναὶ, τ' Σικυώνιον φής. τί δῆτ; ΠΛ. ἐκεῖνον μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ζῆν ἔασον ὅτι τοῖς ὀγδοήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ὑπεμετρήσας ἀλλὰ τοσαῦτα, εἴγε οἷόντε ἦν, καὶ ἔτι πλείω. τοὺς δέ γε κόλακας αὐτοῦ, Χαρῖνον τ' νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους, κατὰ πάσαν ἐφεξῆς ἄπαγλας. ΕΡ. ἄτοπον δὴ δόξειε τὸ τοιοῦτον. ΠΛ. [a] ἥμενον, ἀλλὰ δικαιότατον. τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες εὔχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον; ἢ τοῦ χρημάτem, cui liberi quidem non ſunt, hæreditatem vero qui venentur quinquaginta mille. MERC. Sane: Sicyonium illum nempe dicis: quid autem? PLUT. Eum, Mercuri, vivere ſine, ad nonaginta annos, quos vixit, admenſus totidem alios, ſiquidem fieri poſſit, & plures etiam. Verum adulatores ejus, Charinum juvenem, Damonem & ceteros detrahe per ordinem omnes. MERC. Alienum plane videri queat hoc tale. PLUT. Neutiquam; ſed juſtiſſimum: quam enim illi tandem ob cauſam optant obire eum, aut bonis ejus ſibi vindicandis inhiant nulla ge-

a Οὔμιναν] Οὐμινῶν F.

Εὐκράτην] Fictum proxſus (ut multa in ſequentibus, ad Dialogum usque X.) videtur nomen. Sed Romæ, ea potiſſimum ætate, non decrant veri homines, quorum hic Eucrates perſonam gerit, quamvis *Lucianus* Græcis omnes nominibus inſigniat. *M. du S.*

84. Πεντακισμύριοι] Numerus infinitus pro finito, hoc eſt, ſeptem. *G. C.*

Πεντακισμυριοι] *Benedictus quinquageſies mille.* Quanto rectius Micyllus *quinquaginta millia?* *J. G.*

87. Ἐπιμετρήσας] *Julian.* Caeſar. p. 326. C. ἐπιμετρούντων ὑμῶν (τ' θεῶν) τ' βασιλείας μοι τ' χρόνου. De Hiskiae vita quindecim annis cumulata idem verbum apud Patres Eccleſiaſticos uſurpari ſolet. *T. H.*

6. Πολλὰ κἀκεῖνον αὖ μάλα ἀβροσυνολεῖ αὐτοὺς ἐ ἐπελπίζει] Vertunt: *ille etiam ſaepe admodum ſcite ipſos lactat & ſpe inani paſcit.* Sed ἐπελπίζειν qui uſurpet, aut qui in hac notione uſurpet, novi neminem. Perſuaſi itaque mihi legendum eſſe ἀπελπίζει, *ad deſperationem eos redigit*: ἀπελπίζειν enim eſt deſperare, & cum caſu quarto, ad deſperationem redigere. De Iolao qui reviruit vide *Hyginum* Fab. 103. *J. G. G.*

Ibid. Διαβουκολεῖ] *Lactat, blandit.* *J. B.*

7. Ἐπελπίζει] Liceat mihi hic diſſentire ab Viro Clariſſimo, notante ad hunc locum, ſe, qui ἐπελπίζειν uſurpet, aut qui in hac notione uſurpet, noviſſe neminem; itaque ſe ſibi perſuaſiſſe legendum ἀπελπίζει. Noſter utique ἐπελπίζειν habet in Timone, Ἐμοὶ δ' οἱ ἐπελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ περιόντες κεχηνότες. Fateor, non in eadem, qua hic, ibi ponitur notione τὸ, ἐπελπίζειν. In eadem tamen, qua hic, notione id verbi agnoſcit *Suidas*, & ex auctore, quem non nominat, probat: Ἐπελπίζων, εἰς ἐλπίδας ἄγων. Τὸ δὲ αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποσχέσεσι· τὰ δὲ ὑποσπείρων αὐτοῖς ἐλπίδα κίβδηλα. Caeterum non videntur bene quadratura, Διαβουκολεῖ ἐ ἀπελπίζει, quemadmodum legi vult V. Cl. quum e contrario optime, etiam huic loco, conveniat, *ſcite lactat & ſpe alit*, Eucrates nempe adulatores ſuos, eosque ἐπ' ἐλπίδ' αὖ ἴχει (ut loquitur *Noſter* in de Mercede Cond. c. VII. dum grandaevus exiguum tempus videtur fore ſuperſtes. Sic *Noſter* in Tragopodagra vſ. 29.

Ἐλπίδι ματαίᾳ μωρὰ βουκολούμενοι.
Vana ſpe ſtulte lactati.

Euripides quoque in Phoeniſſis vſ. 399.

Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος.
Spes vero lactat profugos, ut ajunt.

At, ne quid diſſimulem; *Thomas Magiſter* hoc in *Luciani* loco non ἐπελπίζει, ſed ἐλπίζει legit; ut liquet primo apud eum in voce Βουκολεῖν, deinde in ipſa voce Ἐλπίζων ubi de hoc verbo ita; ΕΛΠΙΖΩ ὁ μόνον τὸ προσδοκῶ, ἀλλὰ ἐ τὸ εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλω. Λουκιανὸς ἐν τοῖς Νεκρικοῖς· Εὖ μάλα ἀβροσυνολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐλπίζει. Θουκυδίδης ἐν τῇ ἑπτάτῃ· Ὅπόσοι τότε αὐτοὺς διαπαντὸς ἐπήλπισαν, ὡς λήψονται Σικελίαν. Haec *Thomas*; qui ex ultimo tamen *Thucydidis* loco videtur vel τὸ, ἐπελπίζειν idem judicaſſe quod τὸ, ἐλπίζειν vel in *Luciano* revera legiſſe ἐπελπίζει, & ab editoribus corruptus eſſe; quod ſicut fieri quidem potuit, ita parum ad ſenſum refert, utrum in *Luciani* hoc loco ἐπελπίζει, an ἐλπίζει, vere legendum ſit, quum & ipſum ἐλπίζω, ſive Poëticum ἔλπω pro *ſpem facio, injicio, ad ſpem adduco*, uſurparint Veteres. Sic certe *Homerus* Odyſſ. B. vſ. 91.

Πάντας μὲν ῥ' ἔλπει ἐ ὑπέχεσθαι ἀνδρὶ ἑκάστῳ

Quod ἔλπει *Heſychius* ἐλπιδοποιεῖ *Scholiaſtes* vetus, & *Euſtathius* εἰς ἐλπίδας ἄγει exponunt. Pro ἐλπίζω, ut modo dixi, Poëtae ἔλπω, unde ἀέλπων *deſperans, non ſperans*; quae vox inſtauranda apud *Heſychium*: nam ubi legitur Ἀελπίοντες, μὴ ἐλπὲ ζοντες· ne dubita genuinum eſſe Ἀέλπτοις idque, ut innumera alia, ſum-

generis propinquitate conjuncti? Quod autem omnium est flagitiosissimum, talia quum optent, tamen eum observant in propatulo quidem; & quando ægrotat, quæ consilia agitent, omnibus sunt manifesta: neque tamen eo minus se hostia facturos esse pollicentur, si melius habuerit: & plane varia quædam est & versuta hominum istorum adulatio. Propterea hic quidem esto immortalis, illi vero ante eum abeant frustrata inhiatione decepti.

95 τῶν ἀντιποιῆται ἰδὲν προσήκοντες; ὁ δὲ πάντων ἐστὶ μαρώταλον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι ὅμως θεραπεύουσιν, ἔνιοτε τοῦ φανεροῦ· καὶ νοσοῦντος, ἃ μὲν βουλεύονται, πᾶσι πρόδηλα· θύσειν δὲ ὅμως ὑπισχνοῦνται, ἢν ῥαίσῃ· καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἡ κολακεία τῶν ἀνδρῶν. Ἀλλὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔστω ἀθάνατος· οἱ δὲ προαπίτωσαν αὐτοῦ μάτιον ἐπιχανόντες.

2. MERC. Ridicula patientur, male subdoli qui sunt: multum & ille perbelle deludit eos, & spe vana lactat: imo etiam semper moribundo similis valetudine

5 EP. Γελοῖα πείσονται, πανοῦργοι ὄντες· πολλὰ καὶκεῖνος εὖ μάλα ἀφυβρολεῖ αὐτούς, καὶ ἐπελπίζει καὶ ὅλως, ἀεὶ θανάτῳ ἐοικὼς

3. Προαπίτωσαν] *Προαπέρχονται. V.*

7. Ἐπελπίζει] Ἀπατᾷ ἐς εἰς ἐλπίδας ἄγει, ἢ ἐμβάλλει. *G.*

sumsit *Hesychius* ex *Homero*, apud quem Il. Ν. vs. 310. legitur:

Καί ῥ' ἔγων ποτὶ ἄκυν, ἀέλπτοῖς σίον ὄσαι.

Habet quidem, fateor, *Suidas* ἀελπίων· sed sine auctoritate; nec dubito, quin legendum sit ἀελπτίων, quod ab ἄελπτος dixerunt Graeci, ut docet auctor Etymologici Magni. Nec num ἐλπω dixerint, certo sciri potest eo, quod *Hesychius* adfert ἔλπων. *J. J.*

Ἐπελπίζει] V. *Jens.* Lect. Luc. V. *Hemsterh.* p. 7. *Thom. Mag.* ἐλπ— legisse videtur. Sic *Thucyd.* VIII, 1. Θεμιστοκλῆς ἐπήλπισεν ὡς λήψον] Σικελίαν. & *Od.* B. 91. N. 380. *M. du S.*

Ἐπελπίζει] Ἐλπίζει *Thomas Mag.* habet in Βουκολιῶ & Ἐλπίζω, utrum vitioso codice deceptus, an ipse male multatus a librariis, haud omnino mihi exploratum est. Si quis *Thomae* patrocinari velit, non inepte putet eum scripsisse, Ἐπελπίζω ἐ μόνον τὸ προσδοκῶ, quod rectum esse mox patebit, & in *Luciani* verbis, καὶ ἐπελπίζει, quia subjectus *Thucydidis* locus, ubi literis expressis ἐπήλπισαν, prioribus, nisi ita refinxeris, convenire non videtur; quanquam obstare nonnihil fateor iteratum illud ἐλπίζει in Βουκολιῶ nec de menda quicquam subodoratus fuit *Nicol Loens.* Epiphyl. II. c. 23. Hoc utcumque fuerit existimatum, in *Luciano* certe ἐλπίζει nullo modo tolerari potest: licet enim in Homero simplici verbo ἔλπω addita sit virtus activa εἰς ἐλπίδας ἄγω, oratio tamen prosa illum usum τῷ ἐλπίζειν constantissime repudiavit: recte sive *Ammonius*, seu *Herennius Philo* & prorsus accommodate: Ἤλπισαν δ' Ἐπήλπισαν ἀλλοφρόνως· Ἤλπισαν μὲν οὖν αὐτοί τινας ἐλπίδας ἴσχουσι περὶ τινῶν. Ἐπήλπισαν δὲ ἕτεροι ἑτέρους, εἰς ἐλπίδα ἤγαγον. Quamobrem vulgatae bonitatem lectionis optime contra *Gravium* adseruit Doctiss. *Jensius*: alienum est ἀπελπίζει, atque abhorret a *Luciani* proposito: neque eum errorem non facile vitasset Vir magnus, nisi mentis acies vel contentione fatigata, vel alibi fuisset occupata. Ipsum hoc ἐπελπίζειν, *spem facere*, *spe proposita laetare & frustrari*, jam *Stephanus* adnotaverat Th. T. I. p. 1199. *Thucydidis*, *Luciani* & *Suidae* auctoritate munitum: ad *Thucydidis* locum, qui sub initium est libri VIII. *Scholiastes* interpretatur, εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλων. In Grammaticis & *Suida* saepius occurrit explicandis proximae potestatis verbis appositum: Ἔψυχαγώγησε, ἐπήλπισε &c. *Bato* apud eundem in Πυθαγόρας Ἐφέσιος, αὐτοὺς ἐπελπίζων τοῖς ὑποχίοις· quam partem in Ἐπελπίζων omisso scriptoris nomine proponit. *Dion Cass.* p. 893. C. καὶ τῷ πολέμῳ, ᾧ μάλιστα θαρρήσῃ, ἀπαλλάξειν ἐπελπίσας. *Appian.* de B. P. p. 66. D. καὶ ἐπήλπισεν (Φαρμάκης) περὶ πλειόνων· de B. Mithr. p. 216. πολλὰ περὶ Ἀσίας αὐτῷ ἐς τὸ ἐγγὺς ἐθνῶν ἐπελπίζοντες· ubi legendum αὐτὸν, ut apud *Joseph.* A. J. XIII. c. 12. §. 2. XV. c. 7. §. 1. alioqui sensus foret; *multum in eo spei de Asia finitimisque gentibus habentes repositum*; quod a sequentibus & Appiani mente longe discrepat: nam *Gelenius* quidem Interpres plane aberrat: de B. Ann. p. 341. C. καὶ τοὺς ἔνδον ἐπελπίζων. Non aliter Graeci Ps. CXVIII, 49. Μνήσθητι τοῦ λόγου σου τῷ δούλῳ σου, ἐπ' ᾧ ἐπήλπισάς μοι· illud paulo plus abit IV Reg. XVIII, 30. Καὶ μὴ ἐπελπιζέτω ὑμᾶς Ἐζεκίας πρὸς (vel ἐπὶ) Κύριον *& ne vos frustretur Ezekias spes vestras ad Dominum convertendo.* Structura mutata diversam huic verbo significandi formam induit, ἐπελπίζειν τινί, *spem in aliquo collocare & repositam habere*: *Heliodor.* VII. p. 356. τὸ μηδὲν ἑαυτῷ συνειδότα φαῦλον εὐμενείᾳ τῇ παρὰ τοῦ κρείττονος ἐπελπίζειν· plenius *Socrates* H. E. VIII. c. 16. τοὺς ἐπελπικότας ἐπὶ τῷ ἐκφοβῆσαι. Fit autem aliquando, nihil ut a simplici ἐλπίζειν fere differat ἐπελπίζειν *Pausan.* IV. p. 342. καὶ ὁ μὲν ἐπήλπιζεν, Ἀθηναίων δυνησόμενον ταλαιπωρεῖν, καθεῖδον ἔσεσθαι σφίσιν ἐς Ναύπακτον finitimum est *Nostri* ἐπελπίσαντες in Tim. p. 132. v.

ἐοικὼς ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τοῦ νέου. ἀ δὲ ἤδη τὸ κλῆρον ἐν σφίσι διημιλλῶνται βόσκειν, ζωὴν μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τιθέντες. ΠΛ. Ἰόντων ἐκεῖν' ἀ μὲν δὴ ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὥσπερ Ἰόλεως, ἀνηβησάτω· οἱ δ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων, τῆς ἀνειραπαλιβέλα πλεῖστα ἀπολιπόντες, ἀπέτωσαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες. ΕΡ. ἀμέλησον, ὦ Πλοῦτον· μελεύσομαί γάρ σοι ἤδη αὐτοὺς καθ' ἕνα ἑξῆς ἑπτὰ δὲ, οἶμαί, εἰσι. ΠΛ. κατάσπα· ὁ δὲ ἀναπέμψει ἕκαστον, ἀντὶ γέροντος αὖθις ἀρτιθήλης γενόμενος.

est multo quam juvenes firmiore; hi vero jam forte inter se divisa fecuri pascuntur vitam beatam sibi adscribentes. PLUT. Ergo igitur hic exuto senio, tanquam Iolaus, repubescat: illi autem a media spe, somniatis opibus relictis, detrusi jam veniant mali male mortui. MERC. At tu securo sis animo, Pluto: arcessam enim jam tibi eos singulos ordine: septem, opinor, sunt. PLUT. Detrahe: ille autem singulos prosequetur, pro sene denuo primæ pubertatis juvenis factus.

VI.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

TERPSIONIS ET PLUTONIS.

ΤΕΡΨ.

Τοῦτο, ὦ Πλοῦτον, δίκαιον, ἐμὲ μὲν τεθνάναι τριάκοντα ἔτη γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐννενήκοντα γέροντα Θουρίων ζῆν

TER P.

201. ISTane res, o Pluto, justa, ut ego vita discedam triginta natus annos, ubi, qui nonaginta superavit, senex Thuri-

a Ἀρτιθήλης] ἀρτιθήλη post E. aliæ quædam Edd. Recte J. Va. W. S. &.

12. Ἰόλεως] Ὁ τῆς Αἴαντος πατὴρ τοῦ Λοκροῦ, ὃς ἀφαιρεῖται ὑπήχηκε τιλοῦτόν τι. G.

15. Ἀμέλησον, ὦ Πλοῦτον] Τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἀπόμεινον. V.

a Ἴοντος] L. Αἴαντος sed Scholiastes confundit hunc cum Aiace & mox ὑπήχηκε. M. du S.

67. & *Scholiastæ Pindari* ad I. Z. 50. ἔχοντα ἐπελπίζοντες. Haec certe fidem conciliant egregio Codici *Cass.* qui solus habet exquisitius, τὸ ἅμα ἐπελπίζειν ὡς ἐπὶ μακαριωτάτοις, in *Thucyd.* VIII, 54. nihil oberat, quominus *Pausaniae* placere potuisset, ὡς κάλλιστον ἔστιν ἀφίστασθαι. T. H.

9. Τὸν καλ. οὐ σφόδρα δ' βόσκου] Si consideratius attendas, videtur istud orationis membrum nonnulla parte laborare. Memini, quum placeret, τὸν κλῆρον ἔλαχον ἀμφιμίσους βόσκου· nam & praecedit ἐπελπίζειν, & paulo post ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων sequitur. *Cicero* pro Cluent. §. 72. *Hic ille planus improbissimus, quaestus judiciario pastus, qui illi pecuniae, quam conciderat, spe jam atque animo incubaret.* Tum ἐλπίς praedium est tali dote, quae ad utrumque verbum ἀμφιμίσους & βόσκεσθαι apte congruat: proverbium non ignotum. Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενεὸς βροτούς, notavit *Schol. Euripid.* ad Phoen. v. 399. Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος· eodem spectat illud *Sophoclis*, Ἐλπὶς γὰρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν· quae fuerunt *Heraclito* observata de All. Hom. p. 453. τὰς ἀκτιμίους ἐλπίδας, (ita legendum pro σωτηρίους ἐλπ.) αἱ βόσκουσι τὸν βίον ἡμῶν· hinc eleganter Παμβώτις τύχη, ἐλπὶς παιδοτρόφος apud *Hesychium* ex veteri Tragico: atque ut βόσκειν & βόσκεσθαι, sic & βουκολεῖν & βουκολεῖσθαι χρησαῖς, ἀγαθαῖς, vel κεναῖς, ἀπατηλαῖς, ψευδέσιν ἐλπίσι passim frequentantur. Quod si quis tamen vulgatum mordicus tenere malit, hoc pacto sensum capiet: *Hi vero jam forte inter se divisa pecudum risu securi pascuntur, vitam beatam sibi attribuentes, rationibus suis adscribentes, ea τῶ τέλους* potestate, quam ad Dialogum superiorem exposuimus: βόσκειν vero de hominibus etiam usurpari, sed saepe cum contemtu quodam & contumelia, ut significetur eos pecoribus similes & abjectissimos esse, docet *C. A. Dukerus* ad *Thucydid.* p. 476. n. 37. Praeterea paulo inferius ἐκέκραγον, etsi non ignorem usum ejus verbi, in his etiam dialogis, de iis, qui vita juncti ad inferos descendunt, si scriberetur ἐλαύνουσιν, haud equidem adspernarer: ad eam nos conjectu-

critus vivit adhuc? PLUT. Juſtiſſima quippe, Terpſion, ſiquidem hic vivat neminem optans emori amicorum: tu contra per omne tempus inſidiabaris ipſi, avide expectans haereditatem. TERP. Non enim oportebat, qui ſenex eſſet, neque amplius uti divitiis ipſe poſſit, abire vita, locumque cedere junioribus? PLUT. Tu quidem, o Terpſion, novae legis es auctor, ut is, qui amplius divitiis uti nequeat ad voluptatem, moriatur: hoc autem ſecus a Fato & Natura conſtitutum eſt.

2. TERP. Quin illam igitur incuſo iniquae conſtitutionis: nam conveniebat hanc rem ordine quodammodo fieri, ſenior ut prius abiret, & deinceps qui aetate proximus eſſet, nullo autem pacto rationem in contrarium verti, neque in vita remanere decrepitum, cui dentes tres admodum ſint reſidui, vix videntem, ſervulis quatuor corpore curvato innixum, qui pituita naſum, gramiis oculos habeat oppletos, nihil amplius ſuave ſentiat, animatum quoddam ſepulchrum, ab adoleſcen-

ἔτι; ΠΛ. δικαιότατον μὲν ἴσως, ὦ Τερψίων, εἴγε ὁ μὲν ζῆν μηδένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῶν φίλων· σὺ δὲ πρὸς πάντα τὸν χρόνον ἐπεβούλευες αὐτῷ, προσμένων τὴν κλῆρον. TEP. ἐπεὶ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι τοῦ πλούτου αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν τοῦ βίου, καὶ χωρήσαντα τοῖς νέοις; ΠΛ. καινὰ, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τοῦ πλούτου χρήσασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν ἀποθνήσκειν· τὸ δὲ ἄλλως ἡ Μοῖρα καὶ ἡ Φύσις διέταξεν.

TEP. Οὐκοῦν ταύτην αἰτιῶμαι τὴν ἀδιατάξιαν. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξ ἧς τάξεως γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον πρότερον, καὶ μὴ τοῦτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν· ἀναστρέφεσθαι δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν ἔτι τὸν ὑπέργηρων, ὀδόντας τρεῖς ἔτι λοιποὺς ἔχοντα, μόγις ὁρῶντα, οἰκέταις τέτρασιν ὀκλαδὸν κεκυφότα, κορύζης μὲν καὶ ῥῖνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστὸν ὄντα, ἡδὺ δὲ ἔτι πνεῦν εἰδότα, ἔμψυχόν τινα τάφον, ὑπὸ τῆς νέας

---

curam vocabuli violentioris, quod commode jungatur cum λαὸν μέσον τε ἐλαύνων, invitat ipſe Pluto, qui ſcilicet jam ante dixerit, καταύσασον ἐφεξῆς ἅπαντας, & mox καταύσω. Non videbantur aequo animo & ſponte ſua deſcenſuri, quos tanta ſomniatae felicitatis ſpes repente deſtitueret, ſed trahi eos obtortoque collo rapi oportebat: debuit ſane Mercurius aliquando per vim aſperius protrudere renitentes, ut perquam facete Noſter, quo nemo melius res inferorum ad unguem calluit, narrat Dial. XXVII. & Καταπ. c. 9. ἕλκετε αὐτὸν, & c. 11. σύρετ' αὐτὸν ἔξω τῆς πυλῆς. Quod autem mox τὸν ὑπερπολυθέντα πλοῦτον, id plane ſimiliter dixit ſcriptor aliquis (*AElianum* auctorem ſtylus indicat) apud *Suidam* in Κορυσσῶν· μηδὲ μὴν ὑπερπολοῦντες τὴν οὐ κλήρου διαδοχήν. *T. H.*

11. Ὥσπερ Ἰόλεως] Hic cum ad decrepitam aetatem perveniſſet, Herculis precibus juventuti reſtitutus eſt, ut *Ovidius* fabulatur Metam. IX, 398.

— *dubiaque tegens lanugine malas*
Ora reformatus primos Iolaus in annos. *G. C.*

Ἰόλαως] V. *Ovid. Met.* IX. *Heſiod. ἀσπ.* initio. & *Hygin.* 103. *Scholiaſtes* hic turpiter erravit. *M. du S.*

14. Καλοὶ κἀγαθοὶ] Sic idem paſſim: *Ariſtoph.* in Plut. *Ariſtaen. Heliod.* *J. B.*

19. Πραυτέρους] Vox *Homero* familiaris, quam hic mendoſe pleraeque exhibent Edd. Sed recte eadem Συμπ. c. 35. V. Il. I. 445. *M. du S.*

40. Οἰκέταις τέτρασιν ὀκλαδὸν κεκυφότα] *In quatuor famulos incurvatus.* Idem Nigrino. *J. B.*

41. Κορύζης μὲν καὶ ῥῖνα, λήμης δὲ &c.] Hae vel praecipuae ſunt earum vocum, quarum uſu frequenti tam proprio quam figurato inſignis eſt *Lucianus* & notabilis: vix enim ullum alium re erias ſcriptorem, ubi toties recurrant. Multa *Stephanus* collegit Ind. Theſ. in Κόρυζα· alia *Gatakerus* ad *M. Antonin.* IX. §. 29. neutri tam ſedula fuit diligentia, ut *Luciani* penum exhaurire potuerit. Dicemus opportuniore loco. *T. H.*

43. Ἔμψυχόν τινα τάφον] Terpſion Thucritum ſenem decreptum *vivum ſepulchrum*, ſive *cadaver* appellat, qua proverbiali figura utitur *Sophocles* in Antigone. Huc pertinet etiam illud Mimi *Laberii* apud *Gellium*: *ſimilis ſepulchris nil niſi nomen retineo.* *G. C.*

Ἔμψυχόν τινα τάφον] Ex *Eraſmi* Chiliadibus deſcripta in *Vivum cadaver*: *Vivum ſepulchrum.* Pleraque *Gilb. Cognatus*, quae quidem paulo ſunt doctiora, aliis debet; quibus ſollicite demonſtrandis operam navare non eſt animus. Vultures *Gorgias* ingenii vitio tumide dixerat ἐμψύχους τάφους, damnatus propterea non ſolum, ſed irriſus etiam a ſevérioribus arbitris: vide *Longin.* περὶ Ὕψ. p. 18. & Comment. Quamvis ſublimiorem figuram, ſi commode, flexu

νέων καλαγελώμενον, ἀποθνήσκειν δὲ καλλίστους, καὶ ἐρρωμενεστάτους νεανίσκους· ἄνω ποταμοῦ τοῦτό γε. ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἐχρῆν, πότε καὶ τεθνήξεται τὸν γεραίτατον ἕκαστον, ἵνα μὴ μάτην ἀν' ἑνὸς ἑκάστου

tibus derisum, dum interea moriuntur formosissimi robustissimique juvenes: hoc utique perinde est, quasi in caput flumina recurrant. Saltem denique sciendum erat, quando quisque senum esset obiturus, ne frustra quosdam observarent: nunc autem quod

45. Ἄνω ποταμῶν τοῦτό γε] Παροιμία ἐστὶ λεγομένη, ὅτε τὰ ἐναντία τοῖς ἀφιλόκαλον γίνεται. Ἄνω ποταμῶν χωροῦσι πηγαί· ἐπὶ δὲ τῶν πηγῶν ἐλάττους ἄνω, αὖτον δὲ μᾶλλον * χωροῦσι. V.

* Χωροῦσι] Supple τὰ ὕδατα. M. du S.

totius orationis adjuvante, ponatur, & ratione defendi & exemplis posse existimem, facile tamen dedero castigatius usurpasse *Lucianum* de *silicernio*, vel *sene capulari*, qualem, quum debilitatis animi corporisque viribus sepulcro quam vita longiore dignior est, non tantum τυμβογέροντα Graeci, praesertim Comici, sed & σορὸν & σοριάλλειν per convicium appellitare solent. T. H.

45. Ἄνω ποταμῶν] Ἄνω ποταμῶν χωροῦσιν αἱ πηγαί. Proverb. in ea quae accidunt ἐναντία τοῖς ἀφιλοκάλοις. Repetit de Merced. cond. Utitur *Æschyl. Eurip. Aristoph.* J. B.

Ἄνω ποταμῶν] Mutilus videri possit hic locus; sed in ejusmodi proverbialibus locutionibus saepius invenias aliqua sui parte truncata afferri verba. *Euripidis*, ad quos alludit, versus scholium exhibet ex *Med.* 410. Proverbium, de quo fuse Paroemiographi, & ad eos *Andreas Schottus*, *Menag.* ad *Diog. Laert.* p. 193. p. 239. E. *Hesychius* observat *Æschylum* eo proverbio usum esse. V. *Hemsterh.* p. 31. παροιμία δὲ τῦτο (inquit *Scholiastes Euripidis* ad hunc locum) ἐπὶ τῶν εἰς τὸ ἐναντίον ἐκ παρὰ τὸ προσῆκον μεταβαλλομένων πραγμάτων. M. du S.

49. Ἡ ἅμαξα τοῦ βοῦν] Leg. *Erasm.* J. B.

Ἡ ἅμαξα τοῦ βοῦν πολλάκις ἐκφέρει] *Erasmus* prolato *Luciani* loco haec addit: *Id est, Nunc id evenit, quod vulgo dici solet, Plaustrum saepenumero bovem ipsum aufert. Translata metaphora a plaustris per declive retro labentibus, unaque secum bovem auferentibus.* Labitur, ut saepius, quam a quoquam hactenus animadversum fuit, in adagiis explicandis, ingens patriae nostrae decus, cujus errores magnis virtutibus compensatos illa literarum tum primum renascentium rudimenta satis excusant. Ἐκφέρειν ea, qua voluit, potestate sumtum mihi quidem non approbabit: hic certe, si rectum foret, vertendum erat, *plaustrum bovem saepe effert, ejusque funus ducit.* Tum neque illud satis commode, nec ad ingenium linguae Graecae, quod paroemiam hunc in modum integram reddat, ἡ ἅμαξα τοῦ βοῦν ἐλαύνει sequi debuerat Grammaticos praeeuntes, qui ἔλκει vel adjiciunt, vel supplendum esse monent: *Mich. Apostol.* C. IX. n. 66. Ἡ ἅμαξα τοῦ βοῦν] Λείπει τὸ ἕλκει· ἐπὶ τῶν ἀνατετραμμένων τι τοιούτων *Diogenian.* C. III. n. 30. nec Graeci tantum, sed & nostrates hoc ipso simili ve proverbio rerum ordinem inversum praeposterumque significare solent. Non alia *Luciani* mens, qui sane nihil hîc diferepans indicare voluit ab istis praecedentibus, ἀναρίθμως δὲ μηδαμῶς, & ἄνω ποταμῶν τοῦτό γε. Jam si hanc sententiam nostri Scriptoris, uti decet, pro explorata teneas, locum tueri nequit supervacuum illud, quin imo putidum, πολλάκις ἐκφέρει· quis unquam iis verbis aut additis, aut ad integrandam paroemiam est usus? Quocirca, ut dicam, quod res est, vehementer suspicor, adsumentum hocce ab indole proverbii tam alienum deberi incauto lectori, qui, ubi funerum ducendorum mentionem fieri videbat, istiusmodi verbum nimis liberaliter adtexuit: resecueris inutilem caudam, quanto rotundius atque ornatius exibit oratio? Νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἅμαξα τοῦ βοῦν. Confer initium Dial. VIII. T. H.

53. Ἐπιχαίρετε] Melius ἐπιχαίνετε. J. B.

Ἐπιχαίρετε] *Bourdelotius* recte vidit legendum esse ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε, *alienis inhiatis*: & firmant excerpta Mss. vulgatum ἐπιχαίρετε est ab hoc loco alienissimum. J. G. G.

Ἐπιχαίρετε] Genuina haec lectio reperitur in Mss. Gr. P. L. & Ed. J. Usurpat etiam *Demosth.* p. m. 278. A. In reliquis corrupte ἐπιχαίρετε eodem vocabulo usus est sub finem *Dial. praced.* οἱ δὲ προαπίτωσαν αὐτῷ μᾶλλον ἐπιχαίνοντες. M. du S.

Ἐπιχαίνετε] Pro vulgato ἐπιχαίρετε tam promta emendatio, ut ne *Bourdelotium* quidem effugerit: suam ipse locutionem facile defendet *Lucian.* Dial. superiore, μάτην ἐπιχαίνοντες & in Tim. ἐπισχήνοντες μόνον τῷ χρυσίῳ. alterum vix Graecum; dicendum fuerat, ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐπιχαίρετε, quemadmodum in *Jamblichi* Protr. Μόνη δὲ αὕτη ἐπίσημον ἔχειν τὴν ἐπιλυπεῖται ἀγαθοῖς ἀλλοτρίοις, ὅτι ἐπιχαίρει κακοῖς τοῖς φίλοις unde pessimum hominum genus ἐπιχαιρέκακοι sunt dicti. Ceterum est ad haeredipetarum materiam ita conveniens *Libanii* locus T. I. p. 947. A. ut describendi laborem subterfugiendum mihi non putem: Ἦν δέ τις ἀνὴρ ἐν Αἰγύπτῳ φιλοχρήματος· ὗτος ἐποιεῖτο φίλους, οἷς παῖδες οὐκ ἦσαν, ὅπως αὐτοῖς αὐτὸς εἴη παῖς· γενόμενος δὲ ἐξ ἀπόρου πλούσιος εἰς τὰ τῶν τελαύτων ἤθιεν, ἤχθετο τοῖς ἔτι ζῶσι τουτοισὶ τῶν πατέρων. Μακαρίζοντος δέ ποτε αὐτὸν ἀνδρὸς ἑτέρου τὰ αὐτὰ νοσοῦντος τύχης, δι' ἣν αὐτῷ πλοῦτος εἰς μέγας ἐκ πολλῶν ἀθροισθείη, μάτην γ', ἔφη, μὴ μακαρίσῃς μου κακῶν πρὶν ἂν τῇ οἰκίᾳ ἐπέλθωσιν εἰσιόντες, ἐν οἷς τὰς ἐσταις EKEXHNEI. *Philo Jud.* de Decal. p. 763. ὁ γὰρ τοῖς ἀλλοτρίοις ἐπικε-

quod proverbio vulgatur, Currus bovem ſæpe effert.

3. PLUT. Illa quidem, Terpſion, multo ſapientius gubernantur, quam tu putas. Quæ, malum, cauſa vos impellit, ut alienis inhietis, & orbis ſenibus vosmet adoptandos omnibus obſequiis ingeratis?

ραπευον. νῦν δὲ τὶ ἡ παροιμίας, Ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν πολλάκις ἐκφέρει.

ΠΑ. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ σωφρονέστερα γίνεται, ἢ σοὶ δοκεῖ. ἢ ὑμεῖς δέ τί παθόντες ἀλλοτρίοις [a] ἐπιχαίρετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτούς;

[a] Ἐπιχαίρετε] Ita G. P. L. & F. Reliquae Edd. ἐπιχαίρετε.

χρῆς. T. H.

54. *Εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτούς*] Εἰσποιεῖν Graecis eſt, adoptandum aliquem tradere in gentem aliam ac familiam; quo pacto ſenſu parum diſtat ab ἐκποιεῖν, niſi quod illud ad familiam ſit referendum, in quam quis transire jubetur, hoc ad eam, unde in alienam poteſtatem exit: hic fori Attici uſus; ſæpe tamen liberior & amplior quaedam illi verbo virtus accedit. *Iſaeus* pro Euphil. apud *Dionyſ. Halic.* T. II. p. 176. εἶπερ ἦσαν ὄντα τοῦτον εἰσποιοῦμεν ἀδελφὸν ἡμῶν αὐτοῖς. *Pauſan.* IV, p. 314. Μεσσήνιοι γὰρ οὐκ εἰσποιοῦσιν Ἀριστομένει Ἡρακλεῖ παῖδα ἢ Διΐ. *Heliodor.* IX. p. 449. τῷ βασιλεύοντι παῖδας ἑαυτοὺς εἰσποιοῦσι. *Lucian.* Deor. Conc. §. 4. *Bacchus*, inquit Momus non mediocriter indignans, ὅλην φρατρίαν εἰσποίησεν ἡμῖν, *totum gregem in noſtrum Deorum ordinem intulit atque inſeruit.* Εἰσποιούμενος vero non pater tantum dicitur filium adſciſcens atque adoptans, ſed & judex talem adoptionem, ſi forte venerit in controverſiam, ſententia ſua confirmans: utrumque reperire licet apud *Iſaeum* tum in Actione pro Euphileto, cujus partem conſervavit *Dionyſ. Halic.* T. II. p. 175. tum in ceteris orationibus, quae ſuperſunt, & omnes in haereditatum judiciis ac jure verſantur. Hinc intelligi poteſt, quid ſit τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖν ἑαυτόν. Verum praeterea ſingularis eſt ſignificandi vis in participio *φέρων*, quam orationis partem *Budaeus* ornatus magis cauſa, quam ſignificationis poni cenſet C. L. G. p. 393. haud multum diſſentiente *Stephano* in App. p. 78. Ad *AElian.* V. H. VIII, 14. agnoſcunt παρέλκειν illud Atticum *Faber* & *Kuhnius*; hic tamen, ut erat Graeci ſermonis callentiſſimus, inſuper obſervans *ſaepius ſignificare* ſua ſponte, data opera, *& ubique orationi pro rei ſubſtratae indole emphaſin addere: Perizonius*, hac quidem in eruditionis parte *Kuhnio* multum inferior, notat *abundare tali in conſtructione hoc participium, vel potius declarare impetum quendam aut certum conſilium agendi id, quod agitur.* Nihil eſt horum, quod non ſuis in locis aptam ſedem inveniat: haud raro ita collocatum offendes, ut illibato ſenſu abeſſe poſſe videatur: *Manetho*, quem ceteroquin elegantiae Graecae arbitrum non capiam V, 22. Μύθοις ἡρωϊκοῖς φέρει παρέβυσε χειλοῦς. *Sopater* apud *Stob.* p. 312. Homero ſatis non fuit principem vocare patrem, ἀλλὰ καὶ τὸν ἥπιον φέρων ἐπέθηκε τῷ πατρί. *Demoſth.* de Pace p. 61. C. argentum, ſi in alteram librae lancem impoſueris, οἴχεται φέρων, καὶ παρελκύσει τὸν λόγισμον ἐφ' αὑτό· niſi transpoſita legi malis, οἴχεται, καὶ παρελκύσει φέρων quem uſum, ſed rarius, ineſſe quoque memini participiis ἄγων & ἄγας. Aliquando verbis junctum, quae vehementiorem motum continent, vim incitandi ac propellendi adjuvat: velut in iſtis, *φέρουσα ἐνέβαλε Herodot.* VIII. c. 87. *φέρεσθαι ἐμβάλλειν, ὠσθῆναι ἑαυτὸν, ἐκτραχηλίσαι φέρων, φέρων ἑαυτὸν ἀφῆκεν, ὦθησεν ἑαυτὸν φέρων* cujusmodi ex ſcriptore noſtro multa ſubminiſtrabit Index. Sed quam diverſa praeterea verborum genera complectatur, depromtis ex uno *AEſchine* exemplis oſtendere lubet: in Timarch. p. 25. v. 4. Ἀπαγαγὼν δὲ αὐτοὺς (ita de judicibus loquentem Demoſthenem facit) λέγει τὸν περὶ Τίμαρχον αἰτίαν ἐπέσπασα φέρων ἐπὶ τὸν κατήγορον· in Cteſiph. p. 65. v. 25. καὶ εἰς τοῦτο φέρων ἀπέστησε τὰ πράγματα, ὥσθ' &c. cum quo convenit illud *Libanii* T. I. p. 707. A. τοιγαροῦν εἰς τοῦτο μετέβησαν τὰ πράγματα φέρων. p. 66. v. 25. Callias Chalcidenſis ἀδικήσας Φίλιππον κακείθεν ἀποδρὰς ὑπέσπασεν ἑαυτὸν φέρων Θηβαίοις quomodo *Plutarch.* T. II. p. 4. B. plerique parentes in quodcumque inciderint pravum mancipium τούτῳ φέροντες ὑποβάλλουσι τοὺς υἱούς. P. 74. v. 6. Demoſthenes τὴν κατὰ γῆν (ἡγεμονίαν) ἄρδην φέρων ἀνέθηκε Θηβαίοις. v. 23. προσέμιξε φέρων τὸν κίνδυνον ἀπαρασκεύῳ τῇ πόλει· in quorum ſane nonnullis tantundem fere valet, atque *ultro* & *dedita opera*. Sunt etiam locutiones, ubi propenſionem animi, agendique ſtudium apertius declarat: ſicut in illo *Longini* p. 198. Ὁ πᾶς αὐτοῖς (Homero, Platoni, Demoſtheni) αἰὼν ἐς βίον φέρων ἀπέδωκε τὰ νικητήρια· & *Clementis* Strom. VII p. 727. D. qui athletarum aliquem ita fuiſſe precatum refert: Jupiter, ſi mihi cuncta ſunt diligenter ad obeundum certamen praeparata, ἀπόδος φέρων δικαίως τὴν νίκην ἐμοί. *Achill. Tat.* I. p. 25. αὐθὺς ἐχαρίσατο φέρων αὐτῷ τὸν ἵππον parum diſcedit apud *Plutarch.* T. I. p. 633. B. quum piratae τοὺς μὲν ἄλλους διέφθειρον ἡγεμόνας, Πομπήϊον δὲ φέροντες αὐτοὺς μετὰ τέκνων καὶ γυναικῶν ἐχειρίζοντο & *AElian.* H. V. VI. c. 1. Hinc jam porro ejusmodi verbis adnectitur, ut inſinuandi ſeſe applicandique ad aliquem & commendandi ſpeciem praeferat: *Maxim. Tyr.* Diſſ. XXXI. p. 315. καὶ τινι φέροντες ἑαυτοὺς ἐπιτρέψουσι; *Plutarch.* T. I. p. 155. D. Οὕτω δὲ φέρων ὁ Περικλῆς τῷ δήμῳ προσέσειμεν ἑαυτόν. *Julian.* Or. VII. p. 231. B. Ἀλλά σοι μὲν, ὦ θεῶν πάτερ, ἐμαυτὸν φέρων ἀναθήσω· frequenter autem ad eos pertinet, qui in doctorum ſe fidem ac diſciplinam tradunt: eo loquendi more delectatus *Eunapius*: de Porphyrio p. 14. προσέθετο φέρων ἑαυτὸν Plotino: p. 34. AEdeſius ἄλλους ἐπαιδοὺς ἑαυτὸν ἀνέθηκε φέρων εἰς τὴν ἐπὶ λεπ-

τὴς; τοιγαρῆν γέλωτα ἀφλισκάνετε, πρὸς ἐκείνων καλοριττόμενοι· ἡ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἥδιστα γίνεται. ὅσῳ γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀποθανεῖν εὔχεσθε, τοσούτῳ ἅπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτοῖς. καινήν γάρ τινα ταύτην τέχνην ἐπινενοήκατε, γραῶν ἡ γερόντων ἐρᾶστε· ἡ μάλιστα εἰ ἄτεκνοι εἶεν. οἱ δὲ ἔντεκνοι ὑμῖν ἀνέρασται. καίτοι πολλοὶ ἤδη τῶν

propterea merito risum debetis ob iis defossi; resque illa plerisque jucundissima accidit: nam quantum illos obire optatis, tantum omnibus est gratum, si vos ante moriamini. Novam profecto illam artem excogitastis, vetularum & senum amorem, tum maxime, si prole careant; nam quibus liberi sunt, illi amore vestro vacant. Quanquam multi jam eorum, qui non aman-

πομπίλου παιδιάν. p. 49. ἐπίδυσιν ἑαυτὸν φέρων τῇ χώρᾳ ἢ ὁδῷ· *Damasc.* apud *Suid.* in Σεβαμμὼς τῷ Πρόκλῳ φέρων ἑαυτὸν ἐπιδύσας· atque eum in modum est fere capiendum, quod *Porphyrius* apud Euseb. H. E. VI. c. 19. de Origene scripsit; πρὸς τὸ βάθος αὐτῶν ἐξικνεῖσθαι τόλμημα, ᾧ δὴ φέρων αὐτόν τι ἐ τῶν ἐν τοῖς λόγοις ἄγαν ἐκπλήττει· quorum, quia summus *Valesius* aberravit, vertendo sensum explanabimus: *ad barbaram Christianorum & audacem disciplinam velut in scopulum impactus adhaesit, cui agglutinatus seque turpiter vendidit, suamque in philosophiae cultu solertiam.* Poteramus, si liberet, in pluribus exemplis lapsus eruditorum hominum patefacere. Nunc quando haec potestas ad vultures haeredipetas transit, significantur scilicet irrepere blando lenocinio, seseque ingerere, ut *Petronius* ait loco percommodo c. 140. *Philumene, quae multas saepe haereditates officio aetatis extorserat, tum anus & floris extincti, filium filiamque ingerebat orbis senibus: Cicero* pro Caecin. §. 13. *atque etiam se ipse inferebat & intrudebat:* ubi nescio quam recte aliis *ingerebat*, aut *inferebat* placuit. Saepius ita *Noster: πρὸς Ἀπαιδ.* c. 19. *εἰ μὴ σαυτὸν φέρων ταῖς σῇ γέροντι ἐκείνου ἀγαθήκαις παρεισγράψας* quae huic loco sunt simillima. In Lapith. paulo aliter c. 22. (ταῖς πολὺ σῇ πλουσιωτέροις) *ἐδὴ πόθεν φέρων ἐμαυτὸν ἐπέδυκα.* Ex his liquido apparere arbitror, quam elegans sit & apposita *Luciani* verborum sententia: *Vos autem, malum! quid est causae, cur alienis inhietis, ac subdole irrepentes vos orbis senibus adoptandos ingeratis.* Nolim tamen ita quis existimet, quasi variatas illas significandi figuras in participio φέρων solo residere censerem: hoc dixi, ab uno motus incitatoris capite, prout diversis orationum formis ac verbis aliis aptatur, prodire diversos, structura diducente, potestatis eleganter immutatae rivulos, quorum cursum ac virtutem consequi non licet, nisi circumscriptione quadam utaris ad interiores sententiae recessus excutiendos. *T. H.*

62. Τῶν ἐμῶν] Tacent libri scripti editique: quibus etiam invitis, si *Luciani* mentem, & instituta orationis ordinem sequaris, particula negans videbitur inserenda, τὸ οὐκ ἐμῶν potior est Codicibus ipsa sententiae vis perpensa: *Rem quandam & artem,* inquit, *excogitastis novam, vetularum ac senum amorem, tum quidem maxime si prole careant: nam quibus liberi sunt, eos non curatis, neque amore prosequimini. Atque adeo jam multi eorum, qui non amantur, comperta vestri amoris versutia, etiamsi liberos habeant, odisse se tamen illos fingunt, ut & ipsi amatores nanciscantur.* Liquet, credo, quos dixerat ἀνεράστους, οὐκ ἐμοὺς mox appellari: tum ἐς ἐ αἰνεῖ ἐμοὺς ἔχων consistere nequit, nisi legeris οὐκ ἐμοὺς νέον. Σωίνους an συνίους scribatur, parum refert: hoc tamen librorum in gratiam praetuli. *T. H.*

63. Σωίντες ὑμῶν τὴν παιουργίαν] Scribendum Mf. suadente, συνίοντες ὑμῶν τὴν παιουργίαν. *quod intelligunt vestras artes* aut *astutiam.* *J. G. G.*

Σωίντες] Σωίν— G. P. & Coll. Sed vide finem Dialogi sequentis. *M. du S.*

67. Δωροφορήσαντες] Sic legit Interpres; sic reposuimus, cum male antea δωροφορήσαντες. *J. B.*

Δωροφ—.] Antiquam hanc & genuinam, ut putamus, lectionem reposuimus. Extat autem in G. P. L. Fl. Ald. J. H. B. & Fr. Mutarunt P. S. & A. & fecerunt δωροφορῆ— V. Nigr. c. 14. *M. du S.*

Δωροφορήσαντες] Haud ineptum erat, quod Interpretibus & *Bourdelotio* arrisit, δωροφορήσαντες, & probae notae verbum, *Aelian.* de Anim. VIII, 11. τὸ πρόσωπον τῶν ἐρημένων καθικέσιον, ᾗ δωροφορῶν αὐτῷ δωρῶν πάμπολλα, & huic rei apprime conveniens, ut Polystratus ostendit Dial. IX. παντοῖα μοι δῶρα προσήγετο ἀπανταχόθεν ἐ γῆς κάλλιστα. Cur tamen lectionem priscam moveremus, causa fuit nulla; praesertim quum membranae veteres nihil innovarent: δωροφορήσαντες ergo qui divitem spe tabularum honorifice semper fuerant prosecuti, & perpetuo quasi satellitio stipaverant. Verum exemplum prodidit *Plinius* VIII. Ep. 18. Domitii Tulli, qui, *quum se captandum praebuisset, reliquit filiam haeredem, frustratus improbas spes hominum, quos sic decipere, pro moribus temporum, prudentia est.* *T. H.*

70. Ἀποσμυγέντες] In cod. Mf. εἰ δὲ ὑπερόνυσι τοὺς ὀδόντας καταγιλαθέντες, *illi vero derisi frendent dentibus*, quod multo magis mihi probatur quam, quod in editis extat, ὀδοσμυγέντες, *dolore ardentes:* est enim valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum. *J. G. G.*

Ἀποσμυγέντες] Glossema est quod in Mf. Gr. P. & L. legitur καθαγιλαθέντες. Genuina haec quam omnes impressi agnoscunt. Aliud paulo est quod legitur in Er. Δ. VII. σὺ δὲ ἐκεῖθεν μὲ ἀπεμύκτισας, sed eodem fere redit. Certe ἀπομύττω *emungere* est, (vide Iv. 2. c. 24.) quod in utraque lingua eleganter admodum ad eos transfertur, qui cum pecuniam variis artibus ab aliquo expresserunt in sinu rident, & sibi plaudunt. Sed tum legendum foret ἀπομύγντες, nisi forte hic figma,

amantur, intellecta vestri amoris callidi-
te, etsi liberos habeant, illos odisse se fin-
gunt, ut & ipsi amatores nanciscantur:
verumtamen in testamentis excludi solent,
qui jam olim satellitum more fuerant sec-
tati; liberi autem & natura, sicuti justum
est, potiuntur omnibus: isti vero infren-
dunt dentibus emuncti.

ἐρωμένων [a] συνιέντες ὑμῶν τ̀ παιπεργίαν τ̃ ἔρωτ⊙, ἢν ἐ τύχωσι παῖδας ἔχοντες, μι-
σοῦν αὐτὲς πλάττον⊃, ὡς ἐ αὐτοὶ ἐραςὰς ἔχωσιν. εἶτα ὀ ταῖς διαθήκαις ἀποκλει-
ὄμενοι μ̀ οἱ πάλαι [b] δορυφορήσαντες· ὁ δὲ παῖς, ἐ ἡ φύσις, ὥσπερ ἔςι δίκαιον, κρα-
τεῖ πάντων· οἱ δὲ ὑποπρίουσι τὺς ὀδόντας
70[c] διασμυχόμενοι.

TEP.

[a] Συνιόντες] Ita G. C. P. ἀνιόντες F. Reliquae Edd. συνιόντες. [b] Δορυφορήσαντες] Δορυφορήσαντες P. S. L.
[c] Διασμυχόμενοι] Καταγελαστότες G. P. L.

70. Διασμυχόμενοι] Καταγελαστότες. V.

figma, ut in quibusdam fit, insertum dicas. Si haec non placet, aliam addam conjecturam: ὑποσμύχομαι uti ex *Suida* & *Hesychio* videre est, metaphorice *urere* est. Apud *Simonidem* σμύχω *de tempore* dicitur, quod omnia absumit. *Grot.* 143. & apud *Theocrit. de Amore Flor.* 269. Vid. *Od.* Γ. 195. Δ. 672. ἐπισμυγερῶς. Si itaque levi mutatione velis ὑποσμυγόντες pro ἀσ- substituere, optime sic etiam sensus se habebit, aut saltem satis commode. Si quis nunc, quid sentiam, roget; dicam. Primo καταγελαστότες merum glossema mihi videtur, in textum ab iis illatum qui verbum *Luciani* qualecunque tandem fuerit, ut sibi incognitum repudiabant. Secundo, *emungendi* mihi sonus, quod & glossema admittit, perplacet; atque adeo, aut διασμυγόντες, ut legitur; aut, si per Grammaticos non liceat, διαμυγόντες omnino legendum putem. *M. du S.*

[a] Διασμυγόντες] Pluribus in libris extat hujus vice καταγελαστότες, certissimum genuinae vocis, qualiscumque a *Luciano* fuerit profecta, interpretamentum; qua de re dubitationem omnem tollit *Scholiastes Vossianus*. Nisi animum alibi Praestantissimus *Graevius* habuisset occupatum, qua erat ingenii perspicacia, pro Junone nebulam amplecti refugisset. Quando autem valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum pronunciat, id eo quidem magis est considerandum, quia in Luciano certe nusquam, si excoperis hunc locum, occurrit. *H. Stephanum* nulla vitii tetigit suspicio, ut qui explicationem, eamque non unam, tentarit Thes. T. III. p. 891. Ejus sententia, hoc in genere momenti non mediocris, in medium proferri meretur: Διασμύχω, Deuro, igni absumo. *Metaphorice utitur* Lucian. *in dial. Terps. & Plut.* ὑποτρίωσι τὺς ὀδόντας διασμυγόντες, cum stridore dentium infrendent, & prae dolore ardescunt, *seu* exardescunt. *Nisi malis* Extabescentes, Macerati & confecti dolore: *nam* σμύχω *significat non solum uro, verum etiam macero.* Haec ille: sed antequam exploratî quid constitui possit, enodanda venit paulo diligentius natura verbi & propria significandi ratio. Illam veteres posuerunt non in igne luculento, qui late flammam conspicuam spargat, sed in eo, qui caecis intra viscera corporum alimentis nutritus sensim serpit proxima corripiens, fumoque se tantum prodit. Idem paene verbum & pronunciandi modo, & significatione Belgae servamus. Licet *Homerus* aliquantulum, utpote poëta, legem eam migraverit Il. I, 649. — κατὰ τε σμύξας πυρὶ πῆας, vim tamen nativam recte *Scholiastes* declarat, ex eoque *Eustath.* p. 781. Ἐςὶ δὲ σμύξαι τὸ καῦσαι, ἢ καπνὸν ἐκ πυρὸς ἀναδῦναι, ὃ ἐ τύφειν λέγεται· ἐξ αὐτῆ δὲ ἐ τὸ χόλον ὑποσμύχειν ἢ φθόνον εἰληπται· ἐκπίπτει δὲ ἐ τὸ σμυγερὸν, ἤτοι ἐκπόνον &c. Conferunt autem τὸ τύφειν, quemadmodum & fecit *Schol. Sophocl.* ad Antig. v. 1021. exponens τὸ ἡρίσαι ὑποσμύχειν non equidem intercedo, quamquam & nonnihil diversa sit utriusque virtus, & per diversas orationis figuratae semitas propagata. Radix vero significandi prima in compositio διασμύχειν admodum graphice depingitur a *Gregor. Nyss.* T. I. p. 826. D. Εἰ τῶν ἀχύροις ὑποκρυφθείη τίνες μ̀ ἐνδυθεὶς διασμύχοι τῇ καύσει τὰ ἐγκείμενα, φλὸξ δὲ κατὰ τὸ φαινόμενον σὐκ ἐκδίδοι, ἀλλ' ἀριμύς τις καπνὸς βιαίως ἐνδυθεὶς σωβλιόμενον διεξέρχει· paulo dilutius a *Phil. Jud.* de V. M. p. 662. B. restant, inquit, eversae Sodomae documenta, ἢ καπνὸς, ἢ ἔτι ἀναδιδομένη φλὸξ ἀμαυρὰ, καθάπερ διασμυχομένου πυρός. Hinc clare conficitur, parvam in *Artemidoro* labem insidere II. c. 10. ubi primum οἶκοι καιόμενοι καθαρῷ πυρὶ ἐ μὴ συμπίπτουσις fausta portendunt: tum contra οἱ δὲ σμυχόμενοι καθαρῷ πυρὶ, ἢ καιόμενοι ἐ συμπίπτουσις &c. πᾶσι πονηροί non convenit οἴκοις σμυχομένοις καθαρὸν πῦρ· quapropter fulgor illo puri ignis addita negatione reprimendus est, ac propemodum extinguendus, ὡ καθαρῷ πυρί. Medici traducunt ad febres sive πυρετὺς, quorum alii sunt θερμοὶ ἐ διαφανεῖς, alii μαλακότεροί τε ἐ οἷον σμυχόμενοι apud *Galen.* lib. I. τ̀ πρὸς Γλαυκ. Θεραπ. *Heliodorus* semel significatione propria II. p. 79. καλάμους, εἶτα τινας ἔτι σμυχομένους ἐκείλιφθησαν, ἀψάλμους, translata saepius usurpavit: de animi doloribus & interno cruciatu I. p. 33. ὡς παλαί γε σμυχόμενος ἐμαυτῷ, ἢ τὸ πρᾶγμα· δὴ ὑποψίας ἔχων ἀσφαλὲς τ̀ ἐλέγχων ἠσύχαζον· ubi

TER. Ἀληθῆ ταῦτα φής. ἐμοὶ γὰρ φύ-

4. TER. Vera ſunt, quæ dicis: ecce enim

ubi nemo diffitebitur aptius accedere particulam σμυχόμενον ἐν ἑαυτῷ iram & æmulationem, ſed pectore preſſam atque intus reductam notat VIII. p. 374. ὁ δὲ ἐν φύσει μὲν τὸν ὑπὸ ὀργῆς ζηλοτυπίαν νοσῶν, σμυχόμενον δὲ καὶ πάλαι κατὰ τῆς Θεαγόνους. Verum dignus eſt, quem priſtino nitori reddamus, locus lib. X. p. 484. ἡ ταῦτα εἰποῦσα ὁ μὲν ἐπέβαλε τῇ Χαριτλείᾳ τὰς χεῖρας, ἄγχειν μὲν ἐπὶ τοὺς βωμοὺς ἐκ τῶν ἐκ' αὐτῶν πυρκαϊᾶς ὑποδικυόμενον, πλείονι δὲ αὐτὸς πυρὶ τῷ πάθει τὴν καρδίαν σμυχόμενον posteriora ne verterent, Interpretes deterruiſſe credo difficultatem, quam tamen tollere Vat. Cod. ope pronum eſt, modo πυρὶ, quod is præbet, pro πυρὶ adſciscamus: poſſes τῷ πάθει quaſi per ἐπεξήγησιν appoſitum ſervare; ſed rejectum liberabit orationem ingrato tractu, & ſententiae vim atque acumen argutius adſtruet: *ipſe majore, quam in aris ardebat, ſolicitudinis æſtu confectus.* Denique locutio rarior inſolentius eſt formata VII. p. 342. ἡ δὲ Χαρίκλεια στυγνός τι ἐκ καλυπτομένου ὑποβλέψασα, *Chariclea vero ringens, & torvius, ut tectam indignationem facile proderet, in illam intuita.* Extat illud καταπυρούμενον de amoris æſtu, quo animus contabeſcit apud *Theocrit.* Eid. III, 17. de maerore VIII, 90. Ὡς δὲ καλὸς μύχθη, τὸ ἀνιτρέπτοιο φρένα λύπα· & in *Phalaridis* Ep. 144. ἀλλ' ὅτι ἐκ τῆς ἐκείνης (uxoris defunctae) δακρύουσα, εἴπερ αἴσθοιτό σε ὕπνου καλυπτομένου, ἀνιῶσά μὲ ἂν εἶπε, αὐτὴν δὲ (vel αὐτήν τε) τὴν πλαγὰν μᾶλλον ἐρεθίσειε τὸ ἄνδρα &c. eum in modum ſi verba nulli Interpretum intellecta levi manu refingantur, & diſtinguendo legitimum ordinem accipiant, ſenſum habebunt expeditum. *Heſychius* quem Lexicographi ſolent morem, ad vim linguae pandendam parum accommodatum, ſecutus exponit Σμύξαι & Καλασμύξαι, μαρᾶναι, καῦσαι, ἐμπρῆσαι· neque tamen non eſt commodum illud μαρᾶναι, quod in virtute verbi declaranda veteres aliquando ſolent adhibere: continetur enim in τῷ σμύχειν ille quidem caecus ſub cineribusque latens ignis, ſed ita ſimul comparatus, ut carpat, conſumat lentoque morſu tabefaciat; quam poteſtatem figuratae loquendi formae maxime ſpectandam praebent. *Apollon. Rh.* III, 446. ubi Medea limis Jaſonem adſpectat amore capta Κὴρ ἀχνῷ σμύχουσα — adjuvandus eſt, auctore *Suida* in Σμυχόμενον, binarum literarum acceſſione *Scholiaſtes*: τῇ λύπῃ τὴν ψυχὴν καιομένη ἐξαλίσκουσα· nam ἁλίσκουσα, quod vulgatur, ab explicando verbo σμύχειν prorſus alienum: v. 761. — ἔνθεν ἀεὶ Τεῖρ' ὀδύνῃ σμύχουσα — eximie *Virgilius*, ut, quem fuit imitatus, ſuperaſſe videatur: *Vulnus alit venis & caeco carpitur igni.* In compoſitis, & Ἀφασμύχειν, *Gregor. Nyſſ.* T. II. p. 196. τῷ πίνθους οἱονεὶ πυρὸς τὸν ἔνδοθεν αὐτῶν τὰς ψυχὰς διασμύχοντος. *Suid.* Διασμύχων, Ἀφύξων, Ἀφαιρῶν· ſed ibi, *Heſychio* duce, reficiendum eſt Ἀφύξων & Ἐκσμύχειν, *Agath.* Anth. VII. Ep. 76. Ἧς μὲ ἐκσμύχουσι μιλαδόνες· ſed maxime ſolet ὑποσμύχειν frequentari: *Gregor. Nyſſ.* T. I. p. 828. C. καλασθενύειν ἔνδοθεν τὴν ὑποσμύχουσαν ἐν τῇ καρδίᾳ μνησικακίαν· *Georg. Metrop. Nicom.* in S. Deip. Ingr. in Templ. p. 1116. B. ὑπὸ τῆς ἀφανοῦς ἔνδον ὑποσμυχούσης φλογὸς πυρπολούμενον. *Euſterum* laudo, qui *Eunapio* reſtituit; ejus enim eſſe, quae *Suidas* promit in Θλαδίας, nullus ambigo: ἣν γὰρ βαρὺς ὁ γαλμὸς τῷ ὑποχθονίῳ χρυσίῳ ὑποσμύχων αὐτῶν τὰ ἔντοσθεν legebatur ὑποσμύχων. Eadem labes *Baſilii Seleucienſis* Interpretem *Pantinum* mirifice decepit de Mirac. Thecl. II. p. 206. ὅπερ (ἔλαιον) ἡ αἰτήσας ἔτι ἐκπαλιψάμενον ἐκ τὸ πάθος ὑποσμυχὲς τῷ μὲν ἰάσεως ἔτυχε, τῷ δὲ ἀσεβείας σὺν ἀπελλόγῳ *cujus ille copiam ſibi fieri poſtulans, ſeſeque eo inungens (quo etiam aegritudinem ſuam una abſterſit) ſanitatem nactus:* ex illa verſione cognoſce, quantum errorem ſaepe unius literae vitium pariat; reddideris ὑπὸ μύχοις, ſtatim extat nativus orationis color: *Quod oleum quum ille poſtulaſſet, eoque in loco immixiſſet, ubi malum ipſum urebat. Heſychio* ſimul opem feramus: Ὑποσμύχει, (melius ὑποσμύχει) θλίβει, ἀνιᾷ, καλαπονεῖ, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τραυμάτων· ubi quamvis olim exiſtimarim haud inepte περὶ τραυμάτων poſſe legi, ut de vulneribus Scriptor neſcio quis verbum illud uſurparit, nunc tamen antepono ἐκ μεταφορᾶς τῶν καυμάτων ſequitur in Eodem; Ὑποσμύχουσα, ἔνδον ἰριθίζουσα· *Suidas* amplius: ἐνδιατρίβουσα, ὑποκαίουσα, θλίβουσα, καταπονοῦσα· totidem vocabulis *Etymologus*, niſi quod διριθίζουσα· nimirum veteres Gloſſographi, unde haec fuerunt deſcripta, dederant hic διριθίζουσα, alter ἔνδον ἰριθίζουσα, quod in *Suida* leviter corruptum. Quae adduximus exempla manifeſte monent, eorum in cenſum τὸ σμύχω cum ſuo comitatu referri oportere, quae ligatae orationis terminis apud antiquos fere concluſa recentiores, quorum artis erat rariſſima quaeque, etiam repugnante ſevera ſcribendi norma, conſectari, in uſum communem revocarunt: vix enim in omni Scriptorum turba, quae Chriſti aetatem anteceſſit, totidem hujus verbi veſtigia deprehendas, quot ex inferioribus modo a me parce, nam longe plura ſunt ad manum, fuerunt prolata. His itaque conſideratis arduum non eſt definire *Luciani* verborum ſenſum aliquem haud plane abſurdum: *Hi autem dentibus infrendent interno ac caeco dolore macerati:* verum quantumlibet congruere videatur, non deſunt argumenta, quae huic lectioni ſtatus controverſiam optimo jure moveant. Omitto uſum Aoriſti ſecundi, nusquam certe alibi, niſi memoria fallat, mihi obſervatum. Primum indoli τῷ σμύχειν non ita videtur convenire ἔνδον, ut in unum vocabulum commode coaleſcat: utique ſcripſiſſet potius ὑποσμογίντες creberrimae conſuetudinis auctoritate munitum: eadem ratione inductus malo in *Zoſimo* IV. p. 264. ὡς δὲ πλέον ἐσμύχετο τῇ τῆς νόσου ἐπιθυμίᾳ Theodotius pro ἐσμύχετο. Deinde cur non ὑποσμυχόμενοι; aptius ſane multoque magis ad hunc locum appoſitum, ut fatebuntur, qui legitimum orationis Graecae curſum aure docta callent. Tandem magnum eſt corruptelae latentis documentum interpretatio καταγελασθέντες, quam qui vocabulo, quodcumque in *Luciano* repererat, appoſuit, hoc quidem vulgatum ἐνσμογίντες reperiſſe nequaquam

enim Thucritus a me profecta quot dona χριτῶ τόσα κατέφαγεν, ἀεὶ τεθηλέσθαι δο-

quam credi poteſt; tanto enim intervallo utraque diſſident, ut ad quandam communis ſignificatus adfinitatem nulla machina conciliari queant. Criticen ergo reſtat ut advocemus, ſi quid auxilii ſolvendo nodo conferre poſſit: blanditur enimvero mirifice perpulcra Eruditiſſimi Viri *L. Kuſteri* conjectura, qui reſcribendum monuit unius literulae detrimento ἀπομυγίττες fateor equidem in eo verbo florem eſſe Comicum, ab iisque poetis decerptum, quos ſtudioſe *Noſtrum* lectitaſſe conſtat. Quanquam nunc rarius inveniatur, tot Scenae antiquae monumentis abſumtis, *Polluci* tamen nihil eſt cauſae, cur fidem denegemus adfirmanti II, 78. ἤδη δέ τινες τῶν κωμικῶν τὸ ἐπὶ κέρδει ἐξαπατᾶν ἀπομύττειν εἶπον accuratius proprietatem ſignavit, quam Grammatici: *Heſych.* Ἀπομύττειν, ἐξαπατᾶν, γοητεύειν quod poſterius ſine dubio pertinuit ad illuſtrandum aliquem Comici locum, ubi miris praeſtigiis deluſus ſenex auro emungebatur: *Euſtath.* ad Od. Π. p. 1761. Ἀπομύξαι τινα τὸ ἐξαπατῆσαι. Neque aliter intellexerunt κρομύοσιν in *Hippocrat.* Παραγγ. p. 26. Κρίσσον δὲ συζομώσιον ὀνειδίζειν, ἢ ἀλεθρίους ἔχοντας κρομύοσιν, modo ne vitio ſit ſcriptum pro ἀπομύοσιν quamvis ibi quominus pro *ludibrio habere*, *ludificari* accipias, nihil obſtet. Congruit Latinorum *emungere*, quod eſt *per dolum & aſtutis technis defraudare*: ut de Comoedia ſumtum ſcias, notiſſima ſunt *Plauti Terentiique* loca: idem *Horatii* ſenſus de A. P. v. 238 — *audax Pythias emuncto lucrata Simone talentum. Lucil.* apud *Nonium* p. 36. *Quovis poſſe me emungi bolo.* Veteres aemulatus *Apollin. Sidon.* VII. Ep. 2. *Non parvo etiam corollario facilitatem credulitatemque munificentiae ſocrualis emungens.* IX. Ep. 7. *Quidam* &c. *ſcribam tuum ſeu bibliopolam copioſiſſimo velis nolis declamationum tuarum ſchedio emunxit:* ut *Hieronymum*, imitatorem antiquitatis non ſegnem, praeteream. Atque adeo haud ſcio, an in *Caecilii* verſu apud *Ciceronem* de Amic. §. 99. quandoquidem Pal. primus, *atque unxeris*, ſuppeditat, legendum ſit, *Hodie me ante omnes Comicos ſtultos ſenes Verſaris atque emunxeris lautiſſime.* Hinc ſimul patet, quanti ſit facienda *J. Gebhardi* obſervatio Ant. Lect. II. c. 23. in *Terentio Nonioque* p. 103. *Emulſi* & *emulgere* Pal. Cod. fide reponentis. Quamobrem eleganter ἀπομυγίττες, *ab eo, qui teſtamento nequiſſimos vultures excluſerat, deluſi atque emuncti:* quod ſane dici merito poterant, quibus nec opinantibus ereptus eſſet haereditatis bolus, quam improba ſpe jamdudum creviſſent. Verum hoc pacto necdum apparet, quid *Scholiaſten* deduxerit ad ſuum illud καλαγιλαεδίττες quam enim explicuimus poteſtas ab iſta non parum diſſidet. Igitur ἀπομυγίττες vel alia virtute, *illudendi* nimirum *ſubſannandique*, accepit, vel in exemplari ſuo legiſſe cenſendus eſt ἐπιμυγίττες. Prius licet auctoritate veterum fere deſtituatur, nihil tamen habet, quod genio linguae ſit contrarium; praeſertim ſi interpreteris *adducto naſo*, vel etiam, *excuſſo per nares ſpiritu irridere*: ad confirmandum facit ſimile verbum ἀπομυκάαν, atque ille *Clementis* ἀπομυκτισμὸς Paed. II. c. 6. *Qui ſermones*, inquit, *impudicos ac turpes non refugiunt, ſevere ſunt compeſcendi:* τοὺς χρωμένους αἰσχρολογίᾳ ἐπισκωπτέον ἐν ὕψει ὀφρύος τε καὶ προσώπου ἀπηρεφῆ, καὶ τῷ ἀπομυκτισμῷ καλουμένῳ πολλάκις δὲ ἐν λόγῳ τραχυτέρῳ ubi *ſubſannationis* explicatio adeo placuit, ut *Potterus* etiam ἀπομυκτηρισμὸν reponi potius voluerit: ego non diſceſſerim a vulgato, quod a μυκτὴς ſive ἀπόμυκτὴς prono curſu derivatur. *Timoni* in Silis, teſte *Diogen. L.* II, 19. dictus fuit Socrates Μυκτὴρ, ῥητορομυκτὴς, ἀκτινὸς εἰρωνευτὴς hac enim medicina iſte locus indiget. Quin *Lucianus*, quo minus dubitemus, offert ipſum illud verbum ἀπομυκτίζων Ἐτ. Δ. VII. Neque tamen diffiteor non aberraturum forte, qui voci inuſitatae *faſtidiendi* virtutem, *corrugatisque naribus*, ut ſordida ſolemus, *averſandi* tribuerit; quae ſane tum *Luciani*, tum *Clementis* inſtituto ad amuſſim quadrat: ita veteres in *Horatii* formula loquendi, *naſo ſuſpendere adunco*, vel irriſionem & faſtidium junxerunt, vel utrum melius conveniret, dubitarunt: neſcio autem, an ex *Clemente* remedium ferri poſſit corruptis *Suidae* verbis, quae merito *Kuſterus* habuit ſuſpecta, Ἀπομυρίζω, ἀπορεμίζω, legendo Ἀπομυκτίζω, ἐπισκωμίζω. Sed alterum ἐπιμυγίττες ut *Scholiaſtes* invenerit, probabilius exiſtimo: valet enim ἐπιμύοσιν, Grammaticis monſtrantibus, *irridere*, *ſubductoque naſo & excuſſo illudere*: *Suid.* Ἐπίμυξεν, ἐξεμυκτήρισεν, ἔχει δὲ ἡ ῥινὸν ἐποίησεν *Heſych.* in quo quidem utrum ordine continuo, Ἐπίμυξεν, ἐπεμυκτήρισεν, ἐπεμύχθισεν, ἐξεφαύλισεν, an ſeparatim ſit ſcribendum, Ἐπίμυξεν, ἐπεμυκτήρισεν. Ἐπεμύχθισεν, ἐξεφαύλισεν non ſatis exploratum habeo: ad *Homerum* certe reſpexit Il. Δ, 20. Θ, 457. — αἰδὼ ἐπίμυξεν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη ubi quemadmodum intelligi deberet iſtud verbum, antiqui diſſenſerunt: hos, quibus *muſſitandi compreſſisque labiis ingemendi* poteſtas arriſit, ſecutus eſt *Scholiaſtes* parvus: *Heſych.* Ἐπεμύξατο, ἐπεσήναξεν, ἐπεγόγγυσεν illos, qui *deludere, cum acerbo riſu atque indignatione inſuper habere* reddiderunt, *Heſychius*: neutris ſuae opinionis tuendae ratio defuit, quandoquidem illud ἐπίμυξεν vel a μύζειν repeti poterat, vel a μύττειν, quae, tametſi ab eadem radice μύειν propagata, diſtare notandi proprietate jam admonuit accuratiſſimus *Sylburgius* ad *Clenard.* p. 519. Similem obſervare licet in ſolo μυχθίζειν ſignificandi diſcrepantiam: apud *Aeſchylum* utique Pr. V. v. 742. Σὺ δ' αὖ πίπνοιγας κἀπαμυχθίζῃ quin ſit, *ducto per nares ſpiritu ingemiſcere*, *atque indignationem teſtari*, vix in dubium voces: eo ſpectat *Heſychii* Μυχθισμὸς, στεναγμὸς nec alio fonte manantia μυττάζειν & μυτίζεσθαι. Idem tamen *irridere*, & *adunco naſo ſubſannare* deſignat: *Heſych.* Μυχθίζουσι, μυκτηρίζουσι, χλευάζουσι neque aliter *Suidas* explicuit *Meleagrum* Anth. VII. Ep. 107. Φλέγω καί τί μάταια γελᾷς, καὶ σιγὰ σεσηπὼς Μυχθίζεις; τάχα πού σαρδόνιον γελάσεις. In *Theocriti* Eid. XX. pro μυχθίζοισα utrum v. 11. an 13. ſupponi debeat μυχθίζοισα, parumper haeſito; quamvis animum inclinent ad poſteriorem locum producta *Meleagri* verba. Clare *Orſ-*

δοκῶν; ἢ ὁπότε ἐσίοιμι, ὑποστένων, ἢ μύχιόν τι, καθάπερ ἐξ ὠοῦ νεοττὸς ἀτελὴς, ὑποκρώζων, ὡς ἔγωγε, ὅσον αὐτίκα οἰόμενος ὄπτήσειν αὐτὸν τῇ σορῷ, ἐπημπόν τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερβάλλοιντό με οἱ ἀντεραστὴ τῇ μεγαλοδωρεᾷ· ἢ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντίδων ἄγρυπνος ἐκείμην, ἀριθμῶν ἕκαστα, ἢ διατάττων. ταῦτα γὰρ μοι ἢ τὸ ἀποθανεῖν αἴτια γεγένηται, ἀγρυπνία, ἢ φροντίδες· ὁ δὲ, τοσοῦτόν μοι δέλεαρ καλαπιὼν, ἐφειστήκει δαπλομβῶ πρώην ὀπτηγελῶν.

consumsit semper mox moriturο similis; & , quando intrarem , altum gemens, ex imoque pectore , quasi ex ovo pullus imperfectus , crocitando suspirans. Ego autem , qui non dubitarem, quin jamjam inscensurus esset sandapilam , mittebam multa , ne me superarent æmuli amatores magnitudine munerum ; ac plerumque ex curis insomnis jacebam dinumerans singula, disponensque : imo hæc ipsa mihi mortis extitit causa , insomnia inquam , & curæ : hic vero , tanta mihi esca deglutita , adstabat, quum terræ mandarer pridie, multo cum risu.

ΠΛ. Εὖγε, ὦ Θουκρίτη, ζώης ὀπτιμώτατος, πλουτῶν ἅμα, ἢ τοιούτων καλαγελῶν· μηδὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας. ΤΕΡ. τοῦτο μέν, ὦ Πλοῦτον, ἢ ἐμοὶ ἥδιστον ἤδη, εἰ ἢ Χαριάδης προαποθνήξεται Θουκρίτου. ΠΛ. θάρρει, ὦ Τερψίων· ἢ Φαίδων γε, ἢ Μέλαντος, ἢ ὅλως ἅπαντες προελεύσονται αὐτοῦ ὑπὸ ταῖς

5. PLUT. Euge , Thucrite , vitam producas quam longissime , divitiis simul abundans, & tales deridens ; neque ante tu quidem moriaris , quam fueris prosecutus omnes istos adulatores. TERP. Id quidem , o Pluto , & mihi jam gratissimum erit , si etiam Chariades ante Thucritum sit moriturus. PLUT. Bono sis animo , Terpsion ; etenim & Phidon , & Melantus, & plane cuncti eum prævertent sub iisdem curis

genes in Cels. IV. p. 187. ἀλλ' οὐκ εὔηκροον, ἀκοῦσαι δὲ μὴ γελᾶν ὡς μῦθον, ἀλλὰ θαυμάζειν ὡς σὸ μῦθον φιλοσοφούμενον· ταῦτα δὲ μόνῃ τῇ λέξει τὴν διάνοιαν ἐκπεφευγότα μυχθίζειν· ubi sententiae nexus qualem vim postulet , haudquaquam obscurum est. Verum minime negligendus est impressae maculae similitudine notabilis *Hesychii* locus , Ἐπιμαστὸν , ἐπιμυλληρισμόν. Quamcumque in partem versaveris ἐπισμύχειν , nunquam inde extundes potestatem τῷ ἐπιμυλλίζειν idcirco nihil occurrit expeditius, quam ut vitiato codice deceptus *Hesychius* dederit ἐπισμαστὸν , quod scribendum fuerat ἐπιμυγμόν nisi tamen quis , me non invito, propius ad literas corruptae vocis , poëticam formam praeferat ἐπιμυκτὸν , cujusmodi multa praesertim ab Ionibus frequentantur, ἀλητὺς, λοιδορητὺς in *Hesychio*, ἄρμοσδος, ἀσκασὺς, γινητὺς, ἰδητὺς, κλισὺς & λιτὺς *Herodoto*, μαστὺς, ὀρχηστὺς. Nunc si *Scholiasten* secutus probaveris in *Luciano* ἐπιμυγίντες, sensus orietur a priore nonnihil diversus : neque enim ad testatorem amplius , a quo fuerint egregie ludificati , sed ad alios istos pertinebit, de quibus modo Noster, τοῖς πολλοῖς ἥδιστον γέλωτα , quorum plenis cachinnis pessimi captatores excipiuntur : *Hi vero dentes prae dolore edunt a cunctis ab destitutam haereditatis per insidias adpetitae spem irrisi ac ludibrio habiti.* Porro , me quidem arbitrum si capias , mutandum erit quoque ἐπισπίσουσι in ἐπισπίσουσι illud insolens, atque etiam a *Stephano* neglectum praepositionem habet indoli verbi simplicis minus apte respondentem : hoc & usu crebro & ratione nititur. *Hesych.* Ἐπισπίσαι , τὰς ὀδόντας τρίζειν· pari modo *Tymnes* III. Anth. c. V. Ep. 31.— ὀδόντα Ὀξὺν ἐπισυρίχουσα. *T. H.*

85. Ζώης ἐπιμώτατος] In plurimis hujus formae vel jungendis vel separandis varia librariorum est atque incerta ratio ; neque utrum praeferas quicquam refert. Quod editur in *Thucydid.* I. c. 1. ἐπὶ μακρότατον σκοποῦντι μοι *Dionysius* habet ἐπιμακρότατον de Comp. Verb. p. 42. Hic nihil Edd. mutant ; alibi secus: ut in Macrob. §. 1. ἐπιμώτατον ὑμῶν βιῶναι. §. 2. ἐπιμώτατον δύνασθαι βιῶναι. *Aristaen.* II. Ep. 21. Ἀλλ' ὦ Διλφίδιον, ἐμοὶ πρόπολον ἀγαθὸν, ζώοις ἐπιμώτατον, ὦ ζώοις. *Philostr.* Her. c. 9. ἢ δικαίους ἐποίει , βιῶναί τι ἐπιμώτατον. *Jos. Wassius* Add. praefationi Clariss. *Dukeri* ad *Thucydidem* insertis solutum scribendi morem in similibus probat, quem sane membranae quo vetustiores, eo accuratius observare solent. *T. H.*

87. Ἡ προπέμψις] Certissimus , ut mihi quidem videtur, est nævus in voce προπέμψις , pro quo legi posset προπέμψας· at verum *Luciani* arbitror προπέμψῃς. Neque alium , quam hunc , verborum horum sensum intelligo; *Euge , o Thucrite , vivas diutissime, dives simul & tales deridens ; neque certe prius moriare , quam ubi praemiseris omnes adulatores.* *J. J.*

Προπέμψις] De hoc & similibus supra affatim dictum puto ad *Tim.* c. 19. Neque est cur scripturam optimam sollicitemus. *M. du S.*

Προ-

ris huc deducti. TER. Ista laudo: vitam producas quam longissime, Thucrite.

αὐταῖς φροντίσιν. ΤΕΡ. ἐπαινῶ ταῦτα. ζώης ὅτι μακροτάτου, ὦ Θούκριτε.

VII.

ZENOPHANTÆ ET CALLIDEMIDÆ.

ZEN.

1. TU autem, o Callidemide, quomodo mortem oppetiisti? me quidem, quum parasitus essem Diniæ, & plus quam satis erat ingurgitassem, fuisse suffocatum nosti: aderas enim mihi morienti. CAL. Aderam, Zenophantes: de me vero, prorsus quiddam præter opinionem evenit. Nec tu credo non nosti Ptœodorum senem. ZEN. Orbum illum, ac divitem, quocum te plerumque noveram una esse. CAL. Illum ipsum semper observabam promittentem, me relicto hære-

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ.

ΖΗΝ.

95 ΣΥ δὲ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι παρῆσιτο ὑπὲρ Δινίτ, πλέον ἢ ἐχανῶ ἐμφαγὼν, ἀπεπνίγην, οἶσθα· παρὴς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι. ΚΑΛ. παρῆν, ὦ Ζηνόφαντες. τὸ δ' ἐμὸν παρὰ δόξαν τι ἐγένετο· οἶσθα γὰρ καὶ σύ που Πτοιόδωρον τὸν γέροντα. ΖΗΝ. [a] τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ᾧ σε τὰ πολλὰ ἥδειν συνόντα; ΚΑΛ. ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον, [b] ὑπισχνούμενόν [c] ἐμοὶ τεθνήξεσθαι.

a Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον] Τὸν γέροντα, τὸν α. τὸν πλούσιον. Zn. ὦ σε &c. P. b Ὑπισχνούμενον] Ὑπισχνούμενον P. c Ἐμοὶ] Ἐμοὶ κληρονόμῳ. J.

Προπίμψεις] Eruditiss. *Dukerus* ad *Thucyd.* p. 486. n. 4. prolato hoc loco adjungit: *quod fortassis alii usitatius dicerent* προπέμψῃς· atque id ipsum rescribi voluit *Jensius*. Sed merito lectioni vulgatae suppetias venit politissimus *Wopkensius* Lect. Tull. III. c. 13. T.H.

92. Ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντίσιν] Vereor, ut Interpretes elegantiam praepositionis habuerint perspectam. Capiendum est, quasi dixisset: omnes omnino ante eum huc advenient earumdem curarum auspiciis; iisdem illos curis comitantibus ac deducentibus. Illustrant similes loquendi formulae, ὑπὸ μάστιγων, ὑπὸ κέρνος πεπαίσασθαι, ὁ ἰατρὸς ὑπὸ κέρνος, πρεσβεύειν ὑπὸ φωνῇ πολλῇ, ὑπὸ δείσει vel λαμπάσιν ἡμέραις apud *Heliodor.* IV. p. 192. VII. p. 314. X. p. 519. ὑπ' αὐλοῖς ὀρχεῖσθαι, ὑπ' αὐλῷ δὲ συμπαίσαι ὑμέναιον βαίνειν *Lucian.* Δ. Θ. II. χορὸς ὑπὸ τῷ μέλει τούτῳ συμβαλεῖν παίδων δὲ παρθένων *Dion Chrys.* p. 407. A. venuste *Nesser* in Tim. p. 160. ἐλεγεῖα ἄσῃ ὑπὸ ταύτῃ τῇ διαύλῳ quod aliis ignoratum *Tanaquillo Fabro* non latuit. Sic Latine licet efferre non tantum *ad tibias*, sed & *sub tibiis* Graecorum imitatione: *Auctor Copae: Crispum sub crotalo docta movere latus*: neque aliter *Propert.* II. El. XXXI, 35. *Deficiunt magico torti sub carmine rhombi.* Ex his simul mens patebit *Apollonii Rhodii* III, 3. Μαδήσις ὑπ' ἔρωτι, *Medeae amoris auspiciis ac ductu*; & v. 971. ὑπὸ πυκιῇσιν ἔρωτος. Nisi genitivum in hac phrasi saepius adjungerent Graeci, ὑπ' αὐλητῶν, ὑπὸ φορμίγγων, mallem fere apud *Dion. Chrys.* p. 286. C. διδάσκεσθαι ὑπ' ἀνδρὸς Δίνωνος, ἢ ὑπὸ κιθαριστῇ ἢ βροντῇ γυμνάζεσθαι, pro ὑπὸ κιθαριστοῦ ἢ βροντῆς. T.H.

97. Δινίου] Vide de Dinia in Toxaride. G.C.

5. Ὑπισχνούμενόν μοι τεθνήξ.] Videtur verbum excidisse in his, ὑπισχνούμενόν μοι τεθνήξεσθαι, quae sic transtulerunt, *id mihi fore pollicens*, ut *meo bono quamprimum moreretur*. Sed *Lucianus* reliquerat, puto, ὑπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ τεθνήξεσθαι, *me haerede instituto brevi moriturum*. J.G.G.

Ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ] Acute conjecerat Cl. *Gravius* reponendam hic vocem κληρονόμῳ, quae in vulgatis deest. Reperitur autem in praestantissima Ed. J. Librariorum negligentiae imputandum existimo, quod in viri eximii nota, ὑπ' ἐμοὶ pro ὑπ' ἐμοὶ legitur. Nullam etiam video causam cur hac in parte a scriptura recepta, nulla addita ratione, discedere voluerit. Necessario autem leg. ὑπισχνούμενον, uti in P. recte scriptum est. M.duS.

Ὑπισχνούμενόν μοι ὑπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι] Quod a *Luciano* relictum putat *Gravius*, totidem literis exhibet Juntina: neque negari potest, probam esse locutionem: *Artemidor.* I. c. 81. τοῦτον ἰδόντες οἱ ναυβάται ἐπὶ-

ξεσθαι. ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μήκιστον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρων ἔζη, ἐπιτομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸ κλῆρον ἐξεύρον πριάμενος γὰρ φάρμακον ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὰν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν (πίνει δ' ἐπιεικῶς) ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἕτοιμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ἐπιδοῦναι αὐτῷ· εἰ δὲ τοῦτο ποιήσει, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν. ΖΗΝ. τί οὖν ἐγένετο; πάνυ γάρ τι ὡς παράδοξον ἐρεῖν ἔοικας.

de, se moriturum. Quum autem illa res in longissimum protraheretur, Tithonumque senex annis excederet, compendiosam quandam viam ad hæreditatem excogitavi: emto nimirum veneno induxi servum a poculis, simulatque Ptœodorus petiisset bibere (bibit autem copiose) largius infusum in calicem paratum, ut illud haberet, porrigeretque ipsi: hoc si fecerit, adjuravi me ipsum manumissurum. ZEN. Quid ergo factum? aliquid enim valde inopinatum narraturus videris.

ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοίνυν λελούμεθα, ἤκομεν, δύο ἤδη ὁ μειρακίσκος κύλικας ἑτοίμους ἔχων, ἡ μὲν τῷ Πτοιοδώρῳ, ἡ ἔχουσα τὸ φάρμακον, ἡ δ' ἑτέρα ἐμοὶ, σφαλεὶς ὅπ οἶδ'

2. CAL. Postquam ergo loti adsumus, duos jam puer calices in promtu habens, alterum pro Ptœodoro veneno infectum, pro me alterum, errore deceptus nescio quo pacto

11. Ἐπιεικῶς] Πάνυ. G.

ἀπίθανον ἐπὶ κληρονόμοις ταῖς ξυγατράσι· ita legendum est. V. c. 35. ἀπίθανον ἡ ἀδελφὴ ἐπὶ κληρονόμῳ τῷ ἰδίῳ τὸ ὄνειρον. Fateor, eum in modum si *Lucianus* scripsit, optime constare sententiam, dummodo refingas ὑπισχνούμην *illum ipsum semper observabam, promittentem se moriturum esse me scripto relictoque haerede:* nam ὑπισχνεῖσθαι pro *sibi polliceri, spesque certa rem quandam praecipere* durius videtur, & ab usu Graecorum abhorrens. Verum, quia nulli Codices, quorum nobis est copia, accedunt, verisimile fit, illam laciniam ingenio deberi *Antonii Francini*, qui Juntinae Editionis curator pluribus in locis effecit, ut magis in eo fidem, quam acumen desideremus. *Bergleros*, peritus Graecae proprietatis judex, aliter huic difficultati obviam ire instituit: operae pretium erit interpretationem ejus, quam lectione vulgata contentus adtulit, audire. Quum ergo ad *Alciphr.* I. Ep. 3. ubi est, καὶ ταῦτα ἐπὶ παισὶν ὄντας, monuisset in similibus exemplis a se productis *ἐπὶ non facile reddi aequivalente praepositione Latina*, Lucianus, inquit, *in dialogo Zenophantis & Callidemidae, ubi alter istorum qui senis cujusdam haereditatem ambierat, dicit,* ἐμοῦν αὐτὸν ἀεὶ ὑπερέπαδον ὑπισχνούμην ἐπ' ἐμοὶ τιθεὶς, i. e. illum ipsum senem semper colebam, id mihi pollicens fore, ut me vivo moriatur, *sive* superstite me: *non ut interpres* meo bono, *quod Graeca secum non ferunt.* Phrasis est sane valde familiaris non tantum ἀπολείφθαι vel ὑπολείφθαι ἐπὶ παισὶν, ut *Paus.* III. p. 259. Πολυξὼ ὑπολειπομένη ἐπὶ ὀρφανῷ παιδί, *Damascius* apud *Suid.* in Αἰδησία· τὴν Ἐμμίου τελευτήσαντος ἐπὶ παισὶν ὀρφανοῖς ἀπολειφθεῖσαν· sed etiam τελευτᾶν ἐπὶ παισὶν, *relictis, superstitibus filiis obire:* Argum. *Demosthenis* orationum, I in Aphob. & pro Phorm. *Lollius* III. Anth. VI. Ep. 46. Ὀρφανικῷ δ' ἐπὶ παιδὶ λιπὼν βίον — Castigavit *Kuhnius* ad *AElian.* V. H. XIII, 24. lapsum in hac vertenda loquendi formula *Junium*; cujus errorem ideo miror, quia bene rem gesserat in *Eunapii* AEdes. p. 70. ἐτελεύτα δὲ ἐπὶ τοῖς τρισὶ παισὶ reddens, *diem obiit ternis relictis liberis. Euripides*, quanquam oratione variata, non dissimili virtute, Διωλύκτραν πλοῦτον Ὡς ἔχοιμ' ἐγὼ τάχιστ' ἐπ' Ἑτέραις ἐπὶ τέκνοις Ion. v. 480. Leve vitium *Achilli Tatio* demamus; nam lib. I. p. 13. pro ἐπὶ πατρὶ γάρ μοι τίθησιν reponendum est ἐπὶ. *Plutarch.* in Demetr. p. 889. D. ἐπὶ πατρὶ δὲ αὐτῷ παντάπασι τῷ πατρὸς τελευτήσαντος. Jam nihil obstare videtur, quin locutum esse brevius existimemus *Lucianum* ὑπισχνούμην ἐπ' ἐμοὶ τιθείς, pollicentem mihi, ut obsequii cultusque gratiam referret, se, tanquam filio superstite me relicto, atque adeo, quod ipsa res intelligi jubet, scripto haerede decessurum esse: argute autem τιθείς, quod & captator sperabat, & ab homine sene non injuria dicitur. Ceterum Vir Amplissimus *C. van Bynkershoek* de Capt. Instit. p. 309. proposuit hoc *exemplum captatae haereditatis, & simul mortis, ut ut ea res captatori infeliciter cesserit.* T. H.

7. Ἐπεγίνετο] Placuit aliquando ἐπετείνετο vel ἐπετείνετο, sicut in Hermot. εἰς μέσας νύκτας ἐπετείνετο τὰς φάσεις, τὸ συνεχὲς itaque saepius ἐπιτείνειν & ἐπιτείνων de tempore in longum producto usurpantur, quemadmodum *Horatius: Vivet extento Proculeius aevo.* Nunc tamen nihil movere latius puto: *Thucydid.* I. c. 126. Χρόνου δὲ ἐπιγιγνομένου οἱ Ἀθηναῖοι τῷ προσοδείῳ ἀπῆλθον οἱ πολλοί. ubi quod ex tribus Codd. adfertur ἐγγιγνομένου, minime spernendum est, similiter enim *Demosth.* adv. Pantaen. p. 987. C. χρόνων ἐγγεγενημένων, *quum jam multum temporis intercesserit*: & *Diodor. Sic.* V. p. 236. D. χρόνων ἐγγινομένων ἀξιοῦν τὸν ὁμωνυμίαν δόξαι τὸν αὐτὸν εἶναι· ipse *Thucydid.* VIII, 9. ἀφιστάσεως ἐγγιγνομένης, ubi vide *Duker.* Long.

pacto mihi venenatam, Ptœodoro veneni puram potionem tradidit. Tum hic quidem hausit; ego e vestigio porrectus jacebam supposititium illius vice cadaver. Quid autem? riden, o Zenophantes? atqui non decebat sodalem virum irridere. ZEN. Quippe festivum hoc, Callidemide, tibi contigit. Senex vero quid ad ista. CAL. Primum quidem nonnihil est conturbatus ad casum repentinum: tum, re, ut puto, cognita, & ipse ridebat ob ea, quæ servus a poculis patrasset. ZEN. Enimvero neque tu ad compendiariam istam debueras te convertere: veniisset enim tibi hæreditas via regia tutius, etsi paulo tardius.

ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν· εἶτα ὁ μὲν ἔπιεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός· τί τοῦτο; γελᾷς, ὦ Ξενόφαντες; ἠ μὴν οὐκ ἔδει γε ἑταίρῳ ἀνδρὶ χλευάζειν. ΖΗΝ. ἀστεῖα γὰ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας. ὁ γέρων δὲ τί πρὸς ταῦτα; ΚΑΛ. πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον· εἶτα συνείς, οἶμαι, τὸ γεγενημένον, ἐγέλα κἀκεῖνος, οἷά γε ὁ οἰνοχόος εἰργασται. ΖΗΝ. πλὴν ἀλλ' ἔδει σὲ τὸ ἄπιτομον ἐχρῆν τραπέσθαι. ἦκε γὰρ ἂν σοι καὶ ἡ λεωφόρος ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ἀλίγῳ βραδύτερον ἦν.

ΚΝΗ-

a Εἰ καὶ] καὶ deest in G.

Long. I. p. 15. Χρόνος ὀλίγος ἀφεγγύετται. Paulo diversum est in Amatorio, quem *Demosthenis* titulus adscribit p. 250. E. ἴσως ἂν ἄκαιρον μῆκος ἡμῖν ἐπιγένοιτο τῷ λόγῳ. *T.H.*

Ibid. Ὑπὲρ τὸ Τίθωνον] *Erasm.* Adag. in *Tithoni senecta*, *Andr. Schott.* ad *Zenob.* C. VI. n. 18. Prov. Vatic. C. III. n. 89. *T.H.*

10. Ἐπειδὴ τάχιστα] Prava distinctio imposuit interpretibus, qui ista verba ἐπειδὴ τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αὐτῷ κιρνᾷ, πάνυ δ' ἐπιεικῶς, ζωρότερον ἐμβαλόντα εἰς κύλικα, ἕτοιμον ἔχειν αὐτό, verterunt: *ut celerrime simul atque Ptocodorus potum posceret*, (*bibit autem abunde*) *præsentius in calicem injectum in promptu haberet.* Addit *Bourdelotius* ζωρότερον *celerius* hoc loco notare, ut ex *Homero* interpretatur *Plutarchus* Symposiacôn decad. 5. Sed interpungendum est, ἐπειδὴ τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αὐτῷ κιρνᾷ, πάνυ δ' ἐπιεικῶς, ζωρότερον, ἐμβαλόντα εἰς κύλικα ἕτοιμον ἔχειν αὐτό. *ut celerrime simul atque Ptocodorus posceret, bibit enim copiose, meracius, immittere ut possit in calicem, paratum habeat illud*, venenum nimirum: haec jungenda, αὐτῷ κιρνᾷ ζωρότερον, cum merum poscet. *J.G.G.*

11. Ζωρότερον] *Celerius:* sic hoc loco hæc dictio sumenda, ut ex *Homero* Il. 9. interpretatur *Plutarch.* Symposiac. dec. 5. *J.B.*

Ζωρότερον ἐμβαλόντα εἰς κύλικα] Nec cur *Benedicto* placuerit *præsentius*, nec cur *Bourdelotio celerius*, causa patet ulla, quum ex proxima parenthesi palam sit notare vel plenius vel meracius; quorum prius hic commodissimum, ut in magno poculo latere aliquid & alia occurrentis inde mali causa fingi posset, prorsus ut supra in Timone de Thrasycle: ὁ παῖς μεγάλῳ κύλικα ὑφεῖναι αὐτῷ, τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα. *J.G.*

Ζωρότερον] Consule *Plutarch.* 1204. & *Hom. Schol.* & *Casaub.* ad *Theophr.* Ch. 144. *Aristot. de Poet.* c. 26. *Merum* Nostro haud dubie significat, uti ex Τιμ. c. 32. etiam patet. *M. du S.*

Ζωρότερον ἐμβαλόντα] Non ausculto *Graevio* copulanti αὐτῷ κιρνᾷ ζωρότερον si jungi voluisset *Lucianus*, non interposuisset, opinor, πάνυ δ' ἐπιεικῶς. Locutionem praeter *Athen.* X. p. 423. & *Casaubonum* illustrat *Brodaeus* ad II. Anth. c. 47. Ep. 10. Recte vero ζωρότερον ἐμβαλεῖν τὸ φάρμακον, *largius infundere venenum*; quod scilicet Callidemidae jam longa spe lassati, & compendium ingratae morae quaerentis aviditati conveniebat, ut tanto citius eo hausto Ptocodorus interiret: ita cepisse ζωρότερον apud *Homerum* quosdam veterum Criticorum constat. Cogitet aliquis ἕτοιμον ἐγχεῖν αὐτὸ pro ἔχειν· ut Πιεῖν τις ἡμῖν ἐγχείτω *Philem.* apud *Athen.* p. 663. F. ὁ παῖς ἐγχείτω μοι τὸν μεγάλον φιάλην *Xenoph.* Symp. p. 512. v. 26. & τούτου τὸ φάρμακον ἐγχαίλιος in *Plutarchi* Alex. p. 707. A. sed nihil est necesse; nam & mox, δύο κύλικας ἑτοίμους ἔχων. *T.H.*

20. Σφαλεῖς] Tale σφάλμα apud *Heliodor.* lib. 7. *J.B.*

23. Ἐκτάδην] Sic D: XIV. ἐκτάδην κείμενον. *J.B.*

Ἐκτάδην ἐκείμην] Comparavit *Berglerus* ad *Alciphronis* locum III. Ep. 22. p. 326. Πλαγγὼν δὲ τὸ Μελιταῖον κυνίδιον &c. κεῖται σοι τρίτην ταύτην ἡμέραν ἐκτάδην νεκρόν. Idem usurpat p. 394. & 450. ἢ ὁ μὲ ἐκτάδην κεῖται πρὸς τὴν ἐκφορὰν τ εἶκει ὠδηκαζομένων. Ἐκτανύειν, *extendere pedes, mori.* *T.H.*

32. Ἦκε γὰρ ἂν σοι] Ἦκε γὰρ ἂν σοι καὶ ἡ λεωφόρος ἀσφαλέστερον, εἰ ὀλίγῳ βραδύτερον ἦν. sic MS. *venisset enim ad te*, sc. κλῆρος *hereditas*, *communi illa via, licet paullo tardius.* sic & apud Latinos *hereditas* dicitur *venire*, quae ab heredibus cernitur. *Florus* II, 20. *Insuetata & incognita quadam felicitate, relictae regiis hereditatibus opes, & tota insimul regna veniebant.* Sic & *Cicero*, aliique. *J.G.G.*

Ἦκε γὰρ ἂν σοι] Quid si, rejecta, quam forte male

VIII.

ΚΝΗΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ. CNEMONIS ET DAMNIPPI.

ΚΝΗ. CNE.

Τοῦτο ἐκεῖνο τὸ τ῀ παροιμίας, Ὁ νεβρὸς τ῀ λέοντα. ΔΑΜ. τί ἀγανακτεῖς, ὦ Κνήμων; ΚΝΗ. συνθάπτω, τι ἀγανακτῶ; κληρονόμων [a] ἀκούσιος καὶ ἀλέλοιπα καὶ ἀσοφισθεὶς [b] ὁ ἄθλιος, οὓς ἐβουλόμην ἂν μάλιστα ἔχειν τἀμὰ ἁπάντων. ΔΑΜ. πῶς τοῦτ' ἐγένετο; ΚΝΗ. Ἑρμόλαον τ῀ πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄντα ἐθεράπευον ὡς ἐπὶ θανάτῳ κἀκεῖνος οὐκ ἀηδῶς τ῀ θεραπείαν προσίετο. ἔδοξε δή μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, τὴν διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καλλέλοιπα τἀμὰ πάντα, ὡς κἀκεῖνος ζηλώσειε, καὶ τὰ αὐτὰ πράξειε. ΔΑΜ. τί

CNE. C N E.

HOc illud est, quod proverbio dicitur, Hinnulus leonem. DAM. Quid indignaris, o Cnemon? CNE. Tu quid indigner rogas? hæredem invitus reliqui, arte circumventus miser, iis, quos volebam maxime mea possidere, præteritis. DAM. Quînam illud accidit? CNE. Hermolaum illum valde divitem colebam spe mortis: neque ille illibenter obsequium admittebat. Illud insuper videbatur mihi callidum esse, si proferrem testamentum in publicum, quo illum scripseram hæredem bonorum meorum omnium, ut ille vicissim me æmularetur, idemque faceret. DAM. Quid

a Ἀκούσιος] ἀκουτίας L. ἀκούσιον F. & P. Ceterae ἀκούσιος, quas secutus sum. b Ὁ ἄθλιος] ἀθλίως G. L. quod non spernendum.

sedula manus adfinxit, vocula postrema ordinem continues: ἴσα γὰρ ἂν σοι λέγ᾽ τ῀ λασῴου ἀσφαλέστερον, εἰ ἐν ὀλίγῳ βραδύτερος nimirum ὁ κλῆρος nisi malis βραδύτερον. Perfimilis *Aristophanis* locus in *Plut.* v. 1243. Ἦκεν γὰρ ἂν σοι νυκτὸς εἰ πεπερυσμένος, ad quem de illa potestate verborum ἦκεν & ἥκειν plura dicemus. Vide Praestantiss. *Cur. And. Dukerum* ad *Flor.* II, 20. p. 470. *T.H.*

35. Ὁ νεβρὸς τ῀ λέοντα] Proverb. ἐπὶ τ῀ μὴ προσηκόντων. *Aristoph.* alii. *J.B.*

Ὁ νεβρὸς . . .] Vide quid supra ad aliud, itidem decurtatum, proverbium annotaveris D. VI. *M. du S.*

Ὁ νεβρὸς τ῀ λέοντα] Est in eo proverbio inexpectati eventus atque ante non provisi significatio; quippe aliud adagium dehortabatur, tanquam a re periculi plenissima & vix tentanda, κατὰ τοῦ λέοντος νεβρὸν ἐλθόντα μοῖραν αἱρεῖσθαι κρεῶν, ut est in Charmide *Platonis* p. 463. E. hoc ex qua fabula derivetur obscurum non est: illa tamen, ni fallor, ab *Archilocho* sumserat *Plato*. Explicat *Luciani* locum *Erasm.* Chil. in *Hinnulus leonem.* *T.H.*

38. Καλλασοφισθεὶς] Mss. καλλασοφισθεὶς ἀθλίως, *misere deceptus.* Vulgatus: καλλασοφισθεὶς ὁ ἄθλιος. *J.G.G.*

44. Θέσθαι διαθήκας εἰς τὸ φανερόν.] Institutionem hanc esse puram, atque adeo perperam referri ad eas institutiones, quas Lex vocat *captatorias*, docet Ampliss. *Bynkershoekius* de Captat. Inst. c. V. p. 319. Lex certe de animi secreto non judicat: verum Noster hoc quoque genus institutionis hamo subtiliter obvoluto instructum, etsi directe non incurreret in leges, ad speciem captatoriam retulit, sententiam probissimorum suae aetatis hominum secutus. Sic mutuae conjugum institutiones quamvis jure publico non improbabantur, poterant enim veris adfectionibus videri provocatae, quia tamen, si mores seculi maculosos spectares, plerumque in suspicionem incidebant insidiatoriae malitiae, gravem bonorum honestorumque hominum vituperationem subierunt. *Ammian. Marcellin.* XXVIII, 4. p. 581. *Parto alia uxor, ut proverbium loquitur vetus, eandem incudem diu noctuque tundendo, maritum testari compellit, hocque idem ut facias uxor, urget maritus instanter:* ibi *Valesius* hunc *Luciani* locum protulit interpretatus θέσθαι τὰς διαθήκας εἰς τὸ φανερὸν, *testamentum ei offendere*: praefero sensum paulo ampliorem, *in publicum proferre, cum pluribus communicare*, quorum ope indicium ad captatum permanet: ceteroquin non ignoro illud *Horatii* II. Serm. V, 51. *Qui testamentum tradet tibi eumque legendum.* Quod autem praecessit ἡ πράξασα ἐπὶ θανάτῳ non est, quod voluerunt Interpretes, *imminente morte*, sed *spe mortis*, quam simulac Hermolaus obtiisset, resignatis tabulis mutuum ultimae voluntatis beneficium experturus erat. Hae sunt, quas *Longinus* vocat p. 240. ἀλλοτρίων ἐπὶ θανάτῳ ἐλπίδων

Quid igitur ille? CNE. Quid ſuis quidem in teſtamenti tabulis ſcripſerit, ignoro: Ego ſane repente ſum mortuus, tecto mihi in caput incidente. Et nunc Hermolaus habet mea, quaſi lupus quidam marinus hamo ſimul cum eſca deorſum abrepto. DAM. Neque hoc tantum; ſed & ipſo te piſcatore. Itaque dolos adverſum te inſtruxiſti. CNE. Ita quidem videor, propterea que gemo.

ἐν τῇ ἐκείνῳ; ΚΝΗ. ὅ, τι μὲν οὖν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέθανον, τοῦ τέγους μοι ἐπιπεσόντος. καὶ νῦν Ἑρμόλαος ἔχει τἀμά, ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκαταπάσας. ΔΑΜ. οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἁλιέα· ὥστε σόφισμά τι σαυτῷ συνετέθεικας. ΚΝΗ. ἔοικα· οἰμώζω τοιγαροῦν.

IX.

SIMYLI ET POLYSTRATI.

ΣΙΜΥΛΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΥ.

S I M.

1. ADvenis aliquando tandem, Polyſtrate, tu quoque ad nos, cujus ætas, opinor, prope ab annis centum abfuit. POL. Octo annos ſupra nonaginta vixi, Simyle. SIM. Quemadmodum autem iſtos poſt me triginta annos tradu-

Σ Ι Μ.

ΗΚεις ποτὲ, ὦ Πολύστρατε, καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη οἶμαι οὐ πολὺ ἀποδέοντα τῶν ἑκατὸν βεβιωκώς. ΠΟΛ. ἐκτὼ ἐπὶ τοῖς ἐννενήκοντα, ὦ Σίμυλε. ΣΙΜ. πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' ἐξῆς τριά-

c Ἄγκιστρον] ἄγκιστρω veteres Edd. prout ſaepe in membranis haec vox exaratur.

ἄγρα ἄγκιστρον nam θηρᾶν & *venari* non minus dicuntur quam *capere*: Horat. — *viduas venentur avaras.* Hieron. Epit. Nepot. *Alii matronarum opes venentur obſequiis.* T. H.

48. Ὅτι μὲν οὖν] Perperam in ſequioribus editionibus ὅτι conjungitur, quum ὅ, τι ſcribendum ſit, ut recte dedit *Aldus*, jamque recte in verſione poſuit Interpres, *Quid ille ſuo in teſtamento ſcripſerit, id quidem ignoro.* J. J.

52. Τὸ ἄγκιστρον τοῦ δελέατι συγκ.] Hami eſcaeque circumpoſitae, retium & piſcationis frequens, ubi de haeredipetis agitur, fit mentio: ſed praeterea ſolent ad quaecumque lucra, quae per fraudem ac dolos captantur, iſtae loquendi formulae traduci. Quaedam notavit *Hadr. Junius* in adagio, *Eſcam hamo circumponere. Phile Jud.* de Jud. p. 720. C. ἵνα τὸν ὑπ' ἀλήθους πάνυ δέλεαρ καθὼς ἀγκιστρεύσῃ τὸν ὑποῖόν τε ἀπιστίαν. *Zeno Veron.* de Avar. *Hinc unus pecuniam ſuam tanquam hamum proponit, ut facultates ad ſe attrahat alienas:* opportune diverſa in re *Petron.* p. 15. 664. *Solon* in Troch. apud *Plutarch.* T. I. p. 86. A. Περιβαλὼν δ' ἄγκιστρον ἀγριδίτης ὑπὸ ἀνίσπαστον μίγα Δίκτυον, θυμοῦ γ' ἁμαρτὼν ἐ φρενῶν ἀποφθαλεῖς sic enim mihi videtur non inſcite B. Martinus emendaſſe V. L. III, 20. Ideo, qui captus & ineſcatus tenetur, καλαπιᾶται τὸ δέλεαρ vel τὸ ἄγκιστρον dici conſuevit: de Juliano *Symeon Metaphr.* Vit. Athanaſ. §. 16. Αὐτός τε τὸ δέλεαρ τῶν πλούτου καλαπιὼν εἵλκετο τοῦ ἀγκίστρου πειθόμενος de iis, quos praemiis & honoribus irretitos Julianus a fide Chriſti abſtraxerat *Aſterius* Hom. in Avar. p. 43. πάντα δὲ τὸ τῶν ἀξιωμάτων δέλεαρ ὑπεδέξαμενοι μετ' ἐκείνου κατέπτυτον τὸ τῶν θεοβάστους ἄγκιστρον. *Gregor. Nyſſ.* T. II. p. 227. B. Foenerator ἀσεβέστατον, τὸ δίκτυον τοῦς πτηνομένοις τῶν θήρας δέλεαρ, ὑφ' ἑαυτὸν (ἑαυτῷ) λαβὼν τὸν χρείαν ἀφεκτήναβλις συγκαλαπίσαι τῷ τόκῳ τὸ ἄγκιστρον. Hinc eleganter φιλάργυρος, qui ad oſtentatam undecumque lucelli eſcam avidus adnatat, ἀγκιστροφάγος, teſtibus *Heſychio* & *Etymologo*. His adſimilia ſunt in *Luciano* permulta; ſed inprimis vide περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. c. III. Verum alia longe eſt ratio, quam poſtulat hic locus, quando qui hamo praeroſo captatorem deceptum circumvenit, dicitur καλαπιᾶν & καλαστᾶν τὸ ἄγκιστρον perquam appoſite *Horat.* II. Serm. V, 24. — *captes aſtutus ubique Teſtamenta ſenum; neu, ſi vaſer unus & alter Inſidiatorem praeroſo fugerit hamo* &c. Sunt ibi multo plura, quae cum deſcriptis ab Auctore noſtro captatoriis artibus conferre non poenitebit. *Ariſtaen.* I. Ep. 17. συγχύσεως ἐν τὸ δέλεαρ τοῦτῳ προσαπτέον· καὶ αὖθις τὸ ἄγκιστρον κατατιτῇ, πάλιν ἀσπαλιεύειν. *Eraſmus* in *Verare hamum* parum accurate. T. H.

Eg. Οὐκ

τριάκοντα; ἐγὼ γὰρ, ἀμφὶ τὰ ἑβδομήκοντά σου ὄντος, ἀπέθανον. ΠΟΛ. ὑπερήδιστα, εἰ καί σοι παράδοξον τοῦτο δόξει. ΣΙΜ. παράδοξον, εἰ γέρων τε, καὶ ἀσθενὴς, ἄτεκνός τε προσέτι, ἥδεσθαι τοῖς ἐν τῷ βίῳ ἐδύνασο.

xisti? nam ego, quum tu admodum septuagenarius esses, obii. POL. Supra quam dici potest suavissime, quanquam hoc tibi plane mirum videbitur. SIM. Mirum enimvero, si tu vetulus & imbecillus, & præterea liberis carens delectari fructu vitæ potuisti.

ΠΟΛ. Τὸ μὲν πρῶτον ἅπαντα ἐδυνάμην· ἔτι καὶ παῖδες ὡραῖοι ἦσαν πολλοὶ, καὶ γυναῖκες ἁβρόταται, καὶ μύρα, καὶ οἶνος ἀνθοσμίας, καὶ τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ. ΣΙΜ. καινὰ ταῦτα· ἐγὼ γάρ σε πάνυ φειδόμενον ἠπιστάμην. ΠΟΛ. ἀλλ' ἐπέρρει μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τἀγαθά· καὶ ἕωθεν μὲν εὐθὺς ὅτι θύρας ἐφοίτων μάλα πολλοί· μετὰ δὲ, παιδιά μοι δῶρα προσήγετο ἀπανταχόθεν τῆς γῆς κάλλιστα. ΣΙΜ. ἐτυράννησας, ὦ Πολύστρατε, μετ' ἐμέ; ΠΟΛ. οὐκ· ἀλλ' ἑταίρας εἶχον μυρίας. ΣΙΜ. ἐγέλασα· ἑταίρας σὺ τηλικοῦτος ὢν, ὀδόντας τέτταρας

Primum omnia poteram: deinde aderant etiam pueri formosuli sane multi, & mulieres tenerrimæ, & unguenta, & vinum fragrans, & mensæ vel Siculis delicatiores. SIM. Nova narras: equidem te valde parcum cognoveram. POL. At adfluebant mihi, vir optime, ab aliis hæc commoda. Summo mane statim ad januas salutatum ventitabant frequentes: tum postea omnis generis dona adferebantur, ex quocumque terrarum angulo præstantissima. SIM. An regnasti, Polystrate, post meum obitum? POL. Neutiquam: verum amatores habebam ingenti numero. SIM. Ridere libet: amatores tu ea ætate, dentes quatuor habens;

a Ἐπίῤῥει] Ex G. L. Cunctae Edd. ὑπίῤῥει.

69. Οἴνου ἀνθοσμίας] Ἡδὺς, εὔοσμος, περίοσμος, ἀνθηρὸς, εὐώδης. Sic ἀνθοσμίαν saepissime interpretantur Grammatici Graeci: leg. *Achill. Tat.* lib. 1. *J.B.*

70. Τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ] Ea semel de Siculorum deliciis in animos hominum impressa opinio perpetuo invaluit, quibus olim nihil inquinatius nec mollius. *Plato* hanc dictionem usurpavit Πολιτ. Γ. *Athenaeus* lib. XII. copiose de illis. *Macrob.* Saturn. lib. VII. c. 5. *Modum vero servat, qui sui potens est, & in mensa Sicula vel Asiana.* Hac pro lautis & opiparis leguntur. *Lucianus* in Demosth. Encom. vocavit Syracusanas immodice lautas & opiparas: Syracusani enim opibus adfluentes conviviorum luxui nimium indulgebant. *G.C.*

Τράπ. . . . Σικ.] *Sicula dapes*, quarum *Plato* etiam meminit *de Rep* [illegible]. *M.du S.*

Τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ] Proverbio fuerunt notatae Siculorum Syracusanorumque mensae delicatae non secus ac Sybaritarum: quare *Lysis* Ep. ad Hipparch. meminit Σικελικῆς πολυτελείας, qua degustata Hipparchus vel Archippus a severitate Pythagoreae disciplinae deduci se fuerit passus. *Luciani* locum *Brodaeus* attulit Miscell. V, 33. & iisdem fere veterum exemplis usus *Cluver.* Sic. Ant. I. p. 6. Operae pretium erit consimilem adscribere *Theodoreti* sententiam, ubi pari modo vinum fragrans & Siculae deliciae junguntur ex Serm. IX. περὶ Προν. Ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ ταλαίπωρε καὶ χαμαιζήλε, τῇ γαστρὶ καὶ τῇ γνάθῳ δὲ ταῖς ὀφρύσι τὴν εὐδαιμονίαν μετρεῖς, καὶ ὅρον εὐπραξίας οἴνου ποιμίζεις ζοῦγον ὑψηλὸν &c. καὶ ἀπαύραλα δὲ οἴνους ἀνθοσμίας, καὶ παντοδαπὰς Σικελικάν τε καὶ Συβαριτικὰς, καὶ ἄλλα ὅσα σοι τὸ ὑγρὸν καὶ ἀνειμένον καὶ ἀβρόβιστον ἐπιτηδεύουσι τὸν βίον. *Themist.* p. 238. καὶ τράπεζαν ὠνήσεσθαι Σικελικὴν πάνυ τε ἀβλαβῆ καὶ εὐσχήμονα κἄπειτα τὸν Κορωνίας ἢ παιδὸς Ἰωνικοῦ διακονουμένων Protr. ad Nicom. p. 301. B. Συρακουσίαν αὖθις τράπεζαν ἢ Σικελικήν τινα προτιθέντες. *Gregor. Nyss.* T. II. p. 244. B. οἱ τὴν ἀβροδίαιτον καὶ Συβαριτικὴν παρατιθέμενοι τράπεζαν. *Liban.* Antioch. p. 380. C. Nihil est in re facili, cur plura coacervem. *T.H.*

Ibid. Ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ] Τράπεζαι Σικελικαὶ. *Isaac. Pontan.* ad *Macrob. Theod. Marcil.* ad *Horat.* *J.B.*

Ibid. Ὑπίῤῥει] Emendatius in membranis exaratur: ἀλλ' ὑπίῤῥει μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τἀγαθά. *Mihi, o optime, ab aliis bona adfluebant:* vulgo ὑπίῤῥει. *J.G.G.*

Ἐπίῤῥει] Sic omnino legendum, suadente Mss. Gr. & L. alia enim illa lectio ὑπίῤῥει, quae omnes insidet Edd. sententiam obscurat; haec illustrat. Dicitur enim ἐπιῤῥεῖν de abundanti scaturigine, qua, ni moles objiciantur, campi ipsi inundentur. Hinc proverbium apud hunc nostrum Ἐρμ. c. 61. ἐπιῤῥεῖ γάρ, κατὰ τὴν παροιμίαν, τὸ πρᾶγμα ἐξαντλούμενον εἰς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τῆς Δαναΐδου πίθος. & in *Gallo* c. 12. τὸ μὲν χρυσίον ἐς τὸ

bens? POL. Ita me Jupiter amet, primarios quidem civitatis: illi me vetulum, &, uti vides, calvum, lippum præterea, & senili muco fluentem mirifica voluptate colebant; isque eorum erat beatus, quemcumque solum adspicerem. SIM. Num & tu, ut Phaonem ferunt, Venerem ex Chio transvexisti, quæ tum tibi optanti dederit esse juvenem & pulcrum denuo, atque amabilem? POL. Haudquaquam; sed vel talis summe desiderabar. SIM. AEnigmata loqueris.

3. POL. Atqui manifestus est amor hicce tam frequens, qui orbis senibus & locupletibus insidiatur. SIM. Nunc intelligo tuam illam, vir admirande, pulcritudinem, ab aurea scilicet Venere profectam. POL. Verum, o Simyle, non paucos ab amatoribus fructus cepi, tantum non adoratus ab iis. Quin sæpe superbius adspernabar, & excludebam eorum nonnullos ali-

80 ὄχων; ΠΟΛ. νὴ Δία τὺς χρίστους γε τ' ὦ τῇ πόλει. καὶ γέροντά με, καὶ φαλακρὸν, ὡς ὁρᾷς, ὄντα, καὶ λημῶντα προσέτι, καὶ κορυζῶντα ὑπερήδονῶ θεραπεύοντες, καὶ μακάριον ἦν αὐτῶν ὅν τινα ἂν καὶ μόνον προσέβλε-
85 ψα. ΣΙΜ. μῶν καὶ σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων τ' Ἀφροδίτῃ ἐκ Χίου διεπόρθμευσας, εἶτά σοι εὐξαμένῳ ἔδωκε νέον εἶναι, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς, καὶ ἀξιέραστον; ΠΟΛ. οὐκ· ἀλλὰ τοιοῦτον ὢν, ὡς ἐπόθουν ἦν. ΣΙΜ. αἰνί-
90 γματα λέγεις.

ΠΟΛ. Καὶ μὴν πρόδηλός γε ὁ ἔρως οὗτος τοῖς πολὺς ὢν, ὁ περὶ τοὺς ἀτέκνους καὶ πλουσίους γέροντας. ΣΙΜ. νῦν μανθάνω σου τὸ κάλλος, ὦ θαυμάσιε, ὅτι πρὸς τ' χρυ-
95 σῆς Ἀφροδίτης ἦν. ΠΟΛ. ἀτὰρ, ὦ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα τῆς ἐραστῶν ἀπολέλαυκα, μονονυχὶ προσκυνούμενος ὑπ' αὐτῆς· καὶ ἐθρυπτόμην δὲ πολλάκις, καὶ ἀπέκλειον αὐτῆς τι-

85. Ὥσπερ ὁ Φάων] Ὁ Φάων, ὡς λέγουσι, γέρων ὢν διεπόρθμευσε τὴν Ἀφροδίτῃ καὶ ἡ Ἀφροδίτη ἐρασθεῖσα αὐτῷ, ἐποίησεν αὐτὸν ἐκ γέρων νέον. P.

τὸ ἀργύριον ἐξαντλεῖν σκάφαις τισὶ μεγάλαις ἀϊνάον τι ὃ πολὺ ἐπιῤῥέον. Sic denique translata apud *Xenoph. Cyrop.* VII. de frequentissimo hominum concursu. Adde *Philostr.* in *Herode*, ὁ μητρῶος αὐτῷ πλοῦτος ἐ πολὺ τοῦτου ἐπιῤῥύη p. 548. & *Homerum* ipsum. *M. du S.*

Ὑπίῤῥει] Sine controversia verum est ἐπίῤῥεε ὑποῤῥεῖν *sensim ac lente fluere* nimis est dilutum, quam ut Polystrati cogitationi satisfaciat. Praeterea suam ipse manum tuebitur *Lucianus* Imag. c. 21. ἐπιπλεῖον ἐπιῤῥεῖν τἀγαθά. Gall. c. 12. τὸ χρυσίον ὃ τὸ ἀργύριον ἀϊνάον τι ὃ πολὺ ἐπιῤῥέον. Denique nihil est similibus veterum exemplis frequentius: *Euripid.* Med. v. 1229. Ὄλβου δ' ἐπιῤῥύντος· *Xenoph.* Socr. Apol. p. 411. v. 23. ἀγαθῶν ἐπιῤῥεόντων· *Liban.* Declam. X. p. 367. C. ἄλλοις μὲ αὐτομάτως ἐπιῤῥεῖ τὰ τῦ πλούτου καλά. *Longus* IV. p. 144. ἐμοὶ δὲ πλοῦτος ἐπιῤῥεῖ καθ' ἑκάστην ἡμέραν· *Aristaen.* II. Ep. 12. Οὐδὲις γὰρ ἐξαρκεῖ πλοῦτος αὐτῇ, ἐφ' ὃν ἂν ἐκ πολλῶν ἐπιῤῥέῃ. *Influentis dona fortunae* dixit *Seneca* Thyest. v. 536. Hinc ἐπιῤῥοὴ pro *copia & affluentia*: σβεννύναι τὴν αὐξὴν τε ὃ ἐπιῤῥοὴν apud *Plat.* de LL. VI. p. 875. & πλούτου ἐπιῤῥοιαὶ *Eustathio Antiocheno*. Si pro vulgata lectione firmanda minor etiam exemplorum numerus fuerit adductus, quin pristinas in sedes revertatur, nihil intercedo. *T. H.*

83. Μακάριος ἦν] *Amm. Marcellin.* XXVIII, 4. p. 574. *Ex his quidam* &c. *adulatoribus offerunt genua*

suavianda vel manus, id illis sufficere ad beate vivendum existimantes. *T. H.*

85. Μῶν ὃ σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων] Mallem abesset *tinta* oratione hunc in modum divisa: Μῶν ὃ σὺ, ὥσπερ ὁ Φάων, τὴν Ἀφροδίτῃ &c. *num & tu, similiter ac Phaon, Venerem ex Chio trajecisti?* videtur huic lectioni suffragari, quod a *Luciano* mox scriptum πρὸς τ' χρυσῆς Ἀφροδίτης· nunc animadverto non ab ea Venere formam tuam esse profectam, quae te senem navicularium praemio juventae fuerit remunerata, sed ab illa aurea, quam domi conditam in arca servas. Alioqui exciderit θεὸν vel θεᾶν, quod si revocari placet, orationem ita constitues: μῶν ὃ σὺ θεῶν τινα, ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτῃ, ἐκ Χίου διεπόρθμευσας. De Phaone Etymol. M. Φάων ἐπὶ τ' ἐρασμίων ὃ ὑπερηφάνων τῦ ἡ Φάωνος πολλοὺς ἐρασθῆναι· plenius *Suidas*; nam *Hesychius* ea in voce misere mutilatus est. Vid. *AElian.* V. H. XII, 18. & Comment. *Brod.* ad Anth. III. c. 25. Ep. 64. Hoc Phaonis titulo fabulas inscriptas Antiphanes & Plato Comici ediderunt: ut posterior eo in argumento luserit, colligi quodammodo potest ex *Athen.* X. p. 445. F. *T. H.*

Ibid. Φάων] Vide *AElian. Var. Hist.* XII. 18. & *Palaphat.* π. ἀπιστ. c. 49. Juvenis Lesbius quem Sappho amavit. *Scholiastes* ab aliis discrepat qui tradunt a Venere juvenem & formosum redditum, quia *nulla mercede transvexerat.* *M. du S.*

τινὰς ἐνίοτε· οἱ δὲ ἠμιλλῶντο, ἢ ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ πρὸς ἐμὲ φιλοτιμίᾳ. ΣΙΜ. τέλος δ' ἐν πῶς ἐδιαθήκευσε τὰ χρήματα; ΠΟΛ. ἐς τὸ φανερὸν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρονόμον ἀπολιπεῖν ἔφασκον· ὁ δ' ὑπέρευέ τε, καὶ κολακευτικώτερα παρεσκεύαζεν ἑαυτόν· ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθήκας ἐκείνας εἶχεν κατέλιπεν, ἐμοῦ ζῆν ἅπασι φράσας.

ΣΙΜ. Τίνα δ' αἱ τελευταῖαι τὸν κληρονόμον ἔσχον; ἦπου τινὰ τῶν ἀπὸ τοῦ γένους; ΠΟΛ. οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ νεωνητόν τινα τῶν μειρακίων τῶν ὡραίων Φρύγα. ΣΙΜ. ἀμφὶ πόσα ἔτη, ὦ Πολύστρατε; ΠΟΛ. ἐκκαίδεκα ἀμφὶ τὰ εἴκοσι. ΣΙΜ. ἤδη μανθάνω ἅττα σοι ἐκεῖνος ἐχαρίζετο. ΠΟΛ. πλὴν ἀλλὰ πολὺ ἐκείνου ἀξιώτερος κληρονομεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν, καὶ ὄλεθρος, ὃν ἤδη καὶ αὐτοὶ οἱ ἄριστοι θεραπεύουσιν. ἐκεῖνος τοίνυν ἐκληρονόμησέ μου καὶ νῦν ἐν τοῖς εὐπατρίδαις ἀριθμεῖται, ὑπεξυρημένος τὸ γένειον, καὶ βαρβαρίζων· Κόδρου δὲ εὐγενέστερος,

quando: hi vero contendebant inter se, & alius alium præcedere conabantur ſtudio & obſequiis erga me. SIM. Ergo tandem quod conſilium de tuis poſſeſſionibus iniiſti? POL. Palam ſingulos illorum hæredes me relicturum eſſe dictitabam: credebant ſcilicet, eoque magis ad adulationem ſe comparabant: at alias iſtas veras teſtamenti tabulas mecum ſervans reliqui, plorare juſſis omnibus.

4. SIM. Quem ultimæ ſcriptum hæredem habuerunt? numquid aliquem genere propinquum? POL. Nullo modo; ſed recens emtum quendam adoleſcentulorum forma commendabilium Phrygem. SIM. Quid ætatis circiter, Polyſtrate? POL. Annos admodum viginti natum. SIM. Jam teneo, quæ tibi ille gratificaretur. POL. Vel ſic tamen multum illis dignior, qui hæreditatem cerneret, quantumvis barbarus, & nequam; quem ipſi jam optimates adſectantur. Is igitur hæres meus fuit, & nunc ſummo loco natis adnumeratur ille mento raſo delicatulus, & barbare loquens, qui tamen Codro nobilior, Ni-

a Αὐτοί] Αὐτῶν P.

21. Κόδρου] * Κλεινθ. Πύλ. ὃν λέγ. Πύλου (τῆς δὲ αὐτῆς τ. Πελοποννήσου) εἰς Ἀθήνας ἐλθὸν πολέμου καθαλαβόντος, καὶ μονομάχησε Σκύθῃ τῷ βασιλεῖ τῶν Ἀθηναίων καὶ νικήσας ἔσωσε τὸ ἄστυ. Τούτου δὲ υἱὸς ὁ Κόδρος. G.

* Κλειν.] Lege Μιλτ., ut ex iis liquet, quae J. Meurſius collegit de Reg. Ath. III. c. 10. Tum ἐμονομάχησε pro καὶ μονομ. praeterea ferri poteſt ὑπὲρ Ἀθηνῶν, quanquam mallem ὑπὲρ Ἀθηναίων. T. H.

99. Ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ πρὸς ἐμὲ φ.] Convenit illud Periplectomenae Plautini Mil. Glor. A. III. Sc. I, 119. *Ille miſerrimum ſe retur, minimum quid miſit mihi: Illi inter ſe certant donis: ego haec meum muſſito, Bona mea inhiant; certatim dona mittunt & munera:* nec plura legiſſe poenitebit. Quamvis autem in hac locutione poterat omitti ἐν, ſicut in *Platonis* Phaedr. p. 1213. A. Φοβούμενοι τοὺς μὲ ὑσίοις κεχλημένους, μὴ χήμασιν αὐτοὺς ὑπερβάλωσι), ſervanda tamen eſt ſine dubio; de quo notavit accuratiſſimus *Dukerus* ad Thucydid. V. p. 348. n. 36. T. H.

7. Οἰμώζειν] *Horatius: Nil ſibi relictum praeter plorare.* M. du S.

15. Ἐχαρίζετο] Notum quid in obſcoenis ſit χαρίζεσθαι, ἀφροδισίζειν. J. B.

17. Βάρβαρος ἦν καὶ ὄλεθρος] *Lobam. Apol. p. 592.* De βαρβάροις ἀνθρώποις, ὀλέθρους τινὰς οἰκούντας. *Demoſthenis* debent, qui haec eadem de Philippo rege Macedonum, tanquam viliſſimo mancipio, dicere fuit auſus p. 90. B. ὑπὲρ Φιλίππου &c. ὃ μόνον οὐχ Ἕλλην ὢν τυγχάνει, οὐδὲ προσήκοντος οὐδὲν τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλ' οὐδὲ βαρβάρου ὁτουοῦν, ὅθεν καλὸν οἰκεῖν· ἀλλ' ὀλέθρου Μακεδόνος, ὅθεν οὐδ' ἀνδράποδον στοιοῦσιν οὐδὲν ὂν πρότερον χρήσιμον. Idem AEſchinem adverſarium vocavit ὄλεθρον γραμματέα pro Cor. p. 494. B. quod *Ulpianus* interpretatur, ἢ ὀλέθρου ἄξιον, ἢ ὁ πολλοῖς προξενήσας ὄλεθρον τῷ μεθαβάλλειν τὰ γράμματα· ἐν τῷ ἀναγιγνώσκειν· adeo ſaepe fluctuant in explicanda patriae linguae indole Grammatici: quod priore loco poſuit, tenendum eſt; uſurparique ſolet de perditiſſimo mancipiorum genere illud vocabulum, quales erant in primis Phryges: *Diogen. L.* in Ariſtippo II, 75. Σάμου ποτὲ τὸν Διονυσίου παιδίον πολυτελῶς αἰτοῦντος αὐτῷ ἐ διοσκόρους διακόσιοι, ὃν δὲ Φρὺξ ἐ ὄλεθρος, ἀναχαμψιάμβους προσέπεμψε τῷ ἐρῶντι.

Nireo formoſior, Ulyxe prudentior eſſe perhibetur. SIM. Nihil hoc ad me: vel Imperator ſit Græciæ, dummodo ne iſti hæreditatem capiant.

Νιρέως καλλίων, ἢ Ὀδυσσέως συνετώτερος λεγόμενος εἶναι. ΣΙΜ. Ἔ μοι μέλει, ἢ στραλῃγησάτω τῆς Ἑλλάδος, εἰ δοκεῖ· ἐκεῖνοι δὲ, μὴ κληρονομείτωσαν μόνον.

X.

CHARONTIS ET MERCURII, & Mortuorum diverſorum.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ, [b] ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ.

INTERLOCUTORES, CHARON, MERCURIUS, MORTUI, MENIPPUS, CHARMOLEUS, LAMPICHUS, DAMASIAS, PHILOSOPHUS, RHETOR.

CHAR. 1. AUſcultate, quo ſtatu noſtræ ſint res: parvula vobis, ut videtis, eſt ſcaphula, & nonnihil vetuſtate labefacta, rimisque crebris perfluit: ſi inclinaverit in alterutram partem, peſſum ibit everſa: vos autem tot ſimul advenitis multis onuſti ſarcinis ſinguli. Cum iſtis itaque rebus ſi ingreſſi fueritis, metuo ne poſt-

ΧΑΡ. Ἀκούσατε, ὡς ἔχει [d] ἡμῖν τὰ πράγματα. μικρὸν μὲν ὑμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον ἢ ὑπόσαθρόν ἐστι, ἢ διαῤῥεῖ τὰ πολλὰ, ἢ ἢν τραπῇ ποτὲ θάτερα, οἰχήσεται ἀνατραπέν· ὑμεῖς δὲ τοσοῦτοι ἅμα ἥκετε, πολλὰ ἑκάστους φέροντες. ἢν οὖν μὴ τούτων ἐμβῆτε, δέδια μὴ ὕστερον μεταγνόντες

[b] ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦ.] Hae voces, ut res poſtulabat, ex G. ſunt deſumtae. [c] ΧΑΡ.] Ἑρμῆς O. [d] Ἡμῖν] Extat in O. omnes Edd. ὑμῖν.

ὄψει. *Herodian.* I, 12. §. 8. Καίτοιγε τις ἦν τὸ μὲν γένος Φρὺξ τῇ δημοσίᾳ ἐπιθέτων ὑπὸ κόρυδι πεπράσκεσθαι. Ideo flagris ac verberibus, quo meliores evaderent, officioque ſervili promtius fungerentur, admonendos fuiſſe docet proverbium apud *Suidam*: Φρὺξ ἀνὴρ πλαγγὶς ἀμείνων ἢ βλακεύσῃ quem *Epicharmi* verſum eſſe trochaicum mihi perſuadeo: eidemque lubens adſcripſerim, niſi quis de Sophrone potius cogitet, quod apud *Schol. Ariſtoph.* legitur ad Av. v. 1283. Ἡ πλαγγὶς (vel παιδεὶς nam vulgatum παίσει nullius eſt pretii) βάκτρῳ καλεῖ τὸ σκύταλα Φρὺξ ἀνήρ. Σκύταλα certe pro cervice vox Sicula, teſte *Heſychio*, quem una litera corruptum emendabis, Σκύταλον, τράχηλον, Σικελοί. *T. H.*

20. Ὑπεξυρ——] Vide Notam ad Τιμ. c. 22. *M. du S.*

Ὑπεξυρημένῳ τὸ γένειον] Mollis adhuc & delicatulus, qualem novacula reddiderat, quum obſequium domino fuerat praeſtandum: ſimillimus in Tim. locus §. 22. adſtipulatur additis ejusmodi ſignis, quae puerum infami miniſterio dilectum patefaciant, καλλιπύγων οἰκέτης, ὃν παιδικῶν τίμιον, ὑπεξυρημένον ἔτι τὸν γένειον· neque enim hoc eo ſpectare putem, quod *ſervi, dum manumitterentur, capite raſi fuerint, imo & mento raſo*, ideoque *Lucianum* hoc tribuere *ſervo, cui libertas teſtamento data*, quod *Wouwerius* exiſtimat ad *Petron.* p. 480. particula ἔτι huic opinioni adverſatur. Archilochus exponens qualem imperatorem optet, Οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον, οὐδ' ὑπεξυρημένον placere ſibi ſcripſit apud *Dion.* Tarſ. I. p. 399. Ita Nanarus Babylonius (deteriorem ſcripturam Nanybrus in verſione *Valeſius* amplexus eſt, quum tamen Nannarum *Suidas* habeat, ab eoque non diverſus ſit Ἀνναρᾶς *Cteſiae* memoratus *Athenaei* lib. XII. p. 530. D.) in Exc. *Nicolai Damaſc.* p. 426. 429. ὁ καλλιχορημένος τε καὶ καθεστικὸς τὰ ὀφθαλμά. Alibi jam indicavi, perditos aetatis ſuae mores, praeſertim captatorias fraudes, quibus bellum indixit, in tempus multo vetuſtius conferre *Lucianum*. *T. H.*

K. N. Δ.] Haec ex Mſ. G. addere viſum eſt titulo hujus dialogi. *M. du S.*

26. Ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ πρ.] Mox iteratur ὑμῖν alterutro certe loco eſt in ἡμῖν mutandum; utro dubites: me Cod. O. momentum impulit, ut hic mallem. *T. H.*

σέλε· ᾗ μάλιστα ὑπόσοι νεῖν οὐκ ἐπίστασθε.
[a] NEK. πῶς ἂν ποιήσαιμεν [b] εὐπλοήσομεν; ΧΑΡ. ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρὴ, τὰ σκευάρια ταῦτα πάντα ἐπὶ τὸ πλοῖον καταλιπόντας. μόλις γὰρ ἂν ᾗ οὕτω [c] δέξαιτο ὑμᾶς τὸ σκαφίδιον. σοὶ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδένα σκαδέχεσθαι αὐτῶν, ὃς ἂν μὴ φίλος ᾖ, ᾗ τὰ ἐπίπλα, ὥσπερ ἔφην, ἐπιβαλών. σκαφὴν δὲ τὴν [d] ἐπιβάθραν ἐς ὃσον διαγίνωσκε αὐτοὺς, ᾗ ἀναλάμβανε, γυμνοὺς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων. ΕΡ. εὖ λέγεις· ᾗ οὕτω ποιήσομεν.

modum pœniteat; vos maxime, qui nare non noviſtis. MORT. Quid ergo facto opus eſt, ut proſpera navigatione utamur? CHAR. Equidem dicam: nudos ingredi oportet, ſupervacuis iſtis omnibus in litore relictis: vix enim vel ſic ceperit vos navicula hæc vectoria. Tibi autem, Mercuri, curæ erit, exinde neminem eorum out admittas, qui non fuerit onere vacuus, & ſupellectilem, ut dixi, depoſuerit. Ad ſcalam itaque navalem adſtans diſpice eos, ac recipe, nudosque ſcapham conſcendere cogito. MERC. Recte mones; eoque modo faciamus.

Οὐτοσὶ τὶς ὁ πρῶτος ὢν; ΜΕΝ. Μένιππος ἔγωγε. ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πήρα μοι, ὦ

2. Hicce primus quis eſt? MEN. Menippus ego: ecce vero pera mihi, Mercuri,

a ΝΕΚ.] Ἑρ. O. b Εὐπλοήσομεν] Εὐπλοήσωμεν. O. c Δέξαιτο] Δέξοιτο O. d Ἀποβάθραν] Ἐπιβάθραν C. L.

41. Ἐπίπλα] * Τὰ ἐξ ἐπιπολῆς σκεύη, οἷον ἐπιπόλαιος κτῆσις, ᾗ † ὅση ὑδατὴν πλοΐζεσθαι, ἀλλ' οὐκ ἐγγείους. V. Τὰ ἱλαφρότατα τῶν κτημάτων ὡς πρὸς τὸ ἐπιπολάζειν. G.

* Τὰ ἐξ ἐπιπολῆς &c.] Deſcripta ſunt ex *Etymologo* & *Suida*, ubi totidem verbis leguntur: iſdem habent ἔσω *Poll.* X, 10. hunc in modum emendandus: ἐπίπλα οἷονεὶ vel οἷον ἃ κυρὶ κτήσις, τὰ ἐπιπολῆς ὄντα τῶν κλημάτων. *T. H. M. du S.*

† Ὅσα] Ὅση Exc. G. C. & *V.*

35. Γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρή] Hujus dialogi itidemque Catapli *Lucianus* argumentum concepit ex *Platonis* Gorg. p. 356. 357. ubi ſi lecta fuerit Socratis, graviſſimi fabulatoris, narratio, horum omnium venuſtas elegantiſſima dilucidius apparebit. Quod autem ſequitur ἐπὶ τὸ ἠόνος, ſi *Thomam Mag.* audias, caſtigatius ſcriptum foret ἠόνος· quamvis *Moſchopulus* adſentiatur p. 7. 202. nihil eſt, quod horum Grammaticulorum auctoritas magno opere nos moveat: utraque ſcribendi ratio, ſi non uſitatior illa, quae pravo judicio premitur, perinde ſaltem uſitata: ſimiliter urbs Thraciae Ἠών & Ἡιών. Vocem reſtitue *Libanio* Demoſth. Apol. p. 452. B. ὥσπερ οἱ πολλὰ ἰωμακότες ναυάγια τῶν σκαπλεόντων εἰς τὰς μοναὶς ἐκβεβρυσμένων legeris ἠόνας vel ἠιόνας, ſcrupulus omnis erit ſublatus: pro more ſuo mirificus eſt in his vertendis Interpres. *T. H.*

40. Τὰ ἔπιπλα] Τὰ ἱλαφρότατα τῶν κτημάτων, ὡς πρὸς τὸ ἐπιπολάζειν. *J. B.*

47. Ἀποῤῥίφθων] Sana lectio, quam varie inutiliter tentant. *J. B.*

Ἀποῤῥίφθων] *Benedictus: projeci*: verte, *projiciantur.* *F. G.*

Ἀποῤῥίφθων] Pro ἀπορριφθήτωσαν Attice, *projiciuntor*, non, *projeci*, ut habet Interpres, quaſi eſſet ἀπερρίφθαν. *J. C.*

Ἀποῤῥίφθων] Quale monſtrum illud ἀπορρίφθων? *Bourdelotius* tamen ſanam lectionem affirmat. Quidni addidit quare & quomodo? Ingenue fateor me non intelligere. Video requiri ἀπέῤῥιφθον in duali. Sic paulo poſt ait Lampichus, Ἰδοὺ σοὶ ὁ πλοῦτος ἀπέῤῥιπται. Caeterum notandum eſt, Menippum hic dicere, ſibi peram & baculum abjecta eſſe ante, quam ingreſſus ſit cymbam; quum tamen infra jam apud inferos Dial. XX. rogetur ab Pythagora, quid in pera habeat; & Dial. XXII. jam dudum ſoluto navigio, fingatur baculo ſuo Charonti intentare verba; atque §. 3. pateat, etiam tum habere eum peram. *J. J.*

Ἀπεῤῥίφθων] Ex Mſ. O. haec ſcriptura. Atticum eſt pro ἀπερρίφθησαν. Hujus temporis exempla videſis Ἐπισκ. c. 26. & Ἐτ. Δ. XI. deſinente. In impreſſis ἀποῤῥίφθων. *M. du S.*

Ἀποῤῥίφθων] Viden, levicula menda quas turbas dederit, dum docti viri linguae Graecae rudimentis minus attendunt. Mirari libet errantis *Bourdelotii* ſupercilium. Recte vero Doctiſſ. *Jenſius* literis ad me ſcriptis monuit, non ἀπεῤῥίφθον dicere ſe debuiſſe, ſed ἀπερρίφθων. Illud autem duali numero, qui convenit hic loci, an plurali Atticorum more pro ἀπερρίφθησαν accipias, nihil refert: eſt enimvero, Grammaticis dictantibus, Atticis admodum familiare, ut χρισθων, μαχίσθων ponant pro χρίσθησαν, μαχίσθησαν ſic ἀξιώσθων, ἴζησθων, ἐῤῥώσθων apud *Philoſtr.* p. 605. 620. 807. κεκαλύφθων & plura in *Clementis* Paedag. p. 171. ſed non ita proprium, quin aliis eadem quoque forma placuerit. Vide modo Foed. Hierapytn.

ri, baculusque in paludem sunto abjecta: pallium autem recte feci, qui mecum ne tulerim quidem. MERC. Inscende, Menippe, virorum optime, primamque sedem habe juxta gubernatorem in alto, ut inspicias omnes.

3. Pulcer hicce quis est? CHAR. Charmolaus Megaris, amabilis ille, cujus osculum binis talentis æstimabatur. MERC. At enim exue formam, & labia cum ipsis osculis, & comam promissam, ruborisque florem genis insidentem, cutemque totam. Recte habet: accinctus es: jam ingredere.

4. Tu vero cum purpureâ veste & diademate, vultu truculentus, quis tandem

Ἑρμῆ, καὶ τὸ βάκλρον ἐς τὴν λίμνην [e] ἀπερρίφθων. τὸ τρίβωνα δὲ εὖ ἐκόμισα, οὐ ποιῶν. ΕΡ. ἔμβαινε, ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ πρωεδρίαν ἔχε πλησὶ τοῦ κυβερνήτου ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς ἐπισκοπῇς ἅπαντας.

Ὁ καλὸς δ' οὗτος, τίς ἐστι; ΧΑΡ. Χαρμόλεως ὁ Μεγαρικὸς, ἐπέρασ· οὗ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν. ΕΡ. Ἀπόδυθι τοιγαροῦν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χείλη αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῆς παρειᾶς ἐρύθημα, καὶ τὸ δέρμα ὅλον. ἔχει καλῶς, εὔζωνος εἶ· ἐπίβαινε ἤδη.

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσὶ, καὶ τὸ διάδημα, [f] ὁ βλοσυρὸς, τίς ἂν τυγχάνεις; ΛΑΜ.

[e] Ἀπερρίφθων] Ex O. C. P. & W. Idem notatum in *AiW*. Priores ἀπορρίφθων. [f] Ὁ βλοσυρὸς] Ἀλουργὸς G. L. Βλοσυρὸς pleraeque Edd. recte *S.* alterum σ detraxit.

60. Ὁ βλοσυρὸς] Καλαπληκτικός. *G.*

pytn. & Prianf. p. 120. Marm. Oxon. *T. H.*

52. Χαρμόλεως] De hoc apud veteres nihil adhuc invenio: verum tamen esse nomen puto. *M. du S.*

53. Ἐπέρασος] Excidit articulus, ὁ ἐπέρασος. *T. H.* *Ibid.* Οὗ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν] Recte hunc locum sumus interpretati. Quid ibi esset φίλημα, alibi docuimus. *J. B.*

59. Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσὶ, καὶ τὸ διάδημα] Fuit quum hunc locum putarem mutilum, legendumque, ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσὶ ἐμπεπορπημένος, καὶ τὸ διάδημα διαδεδημένος, &c. ut Dial. XIII. Καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι, ἐλαύνοντα, διαδεδημένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον. Sed adsuetudine *Luciani* mei meliora doctus, intelligo elegantem istiusmodi verborum, quae desiderari opinabar, ellipsin. Ita namque in Deorum concilio c. 9 Ἀλλ' ὁ Ἄτλις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορυβας, καὶ ὁ Σαβάζιος, πόθεν ὑμῖν ἐπεισεκλήθησαν οὗτοι; ἢ ὁ Μίδας ἐκεῖνος ὁ Μιδου, ὁ τὰ κάνδυν, καὶ τὴν τιάραν; Certissime hic in ultima parte subauditur διαδεδημένους, vel simile. Pari ratione, ac in Contemplantib. c. 14. Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐφεστρίδα ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ διάδημα, ὃν τὸ δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι, &c. & hic post διάδημα intelligitur διαδεδημένος nec certe cum *Brodaeo* in Miscell. IX. cap. 10. legendum ᾧ τὸ διάδημα. Ita & aliis in casibus simili modo verbum aliquod supprimitur; velut in iisdem Contemplantib. c. 9. Ἐκεῖσε λοιπὸν ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος. iterum ibidem c. 23. Ἡ Καβυλῶν δὲ σοι, ἐκείνη ἐστὶν, ἡ σύντυργος, ἡ τὸ μέγαν περίβολον. post vocem τεῖχος, & dein post περίβολον aliquid intelligitur, quod *cincta* valeat. Simili ellipsi in Cataplo c. 13. Πῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον; ubi recte Interpres, *Ubi ille est, qui fustem gerit.* Pari locutionis ratione apud Nostrum c. 14. in Gallo dicitur Σίμων ὁ τὰ πιναρὰ. & Pan in Bis accusato c. 9. ὁ τὴν σύριγγα. & celebris illa Athenis porticus, ἡ τὰ ποικίλα. & Orpheus in Fugitivis c. 29. ὁ τὴν κιθάραν. *J. J.*

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα] Similem phrasin vide Δικ. c. 19. Adde & Καλαπλ. c. 4. & 13. ὁ τὸ ξύλον & Δικ. c. 9. ὁ τὴν σύριγγα. *M. du S.*

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσί] Primum ὁ βλοσυρὸς tam accurate convenit Lampicho tyranno, & quibus insignitur, notis, ut sine membranarum omnium consensu loco moveri non deceat: *Suidas*: Βλοσυρὸς, ἀξιωματικὸς, καλαπληκτικὸς, φοβερὸς, σεμνός. Potius quam hoc expellerem, mallem alterum vocabulum adoptare: ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσὶ, καὶ τὸ διάδημα ἀλουργὸς, ὁ βλοσυρός. Sed deinde non est eripienda Luciano ellipseos, qua valde delectatur, venustas: accedant exemplis a Doctiss. *Jensio* collatis ex Tim. §. 7. ὁ πλούτου, ὁ τὰς ὅλας ἑκατόμβας· ex Catapl. §. 4. ὁ γενναιότατος ἅπαντας, ὁ τὸ ξύλον. Similem in modum *AElian.* Ep. II. τὴν οὖν τὴν τὰ μαλακὰ ἔρια. Lampichum Geloorum tyrannum non aliunde protulit, quam ex hoc solo *Luciani* loco Illustr. *Maffei* in Galliae Antiqu. Sel. Ep. I. *T. H.*

60. Ὁ βλοσυρὸς] *Minax.* *J. B.*

Ὁ βλοσυρὸς] In Charontis, Mercurii, & diversorum mortuorum dialogo, nam recte in inscriptione hujus dialogi additur in codice vetusto, καὶ νεκρῶν διαφόρων, ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσὶ & τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ἂν τυγχάνεις; vertitur: *Hic vero purpuratus & diademate vinctus, facie truculentus. Quis es tu?*

ΛΑΜ. Λάμπιχος, Γελώων τύραννος. ΕΡ. τί οὖν, ὦ Λάμπιχε, τοσαῦτα ἔχων πάρει; ΛΑΜ. τί οὖν; ἐχρῆν, ὦ Ἑρμῆ, γυμνὸν ἥκειν τύραννον ἄνδρα; ΕΡ. τύραννον μὲν οὐδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα· ὥστε ἀπόθου ταῦτα. ΛΑΜ. ἰδού σοι ὁ πλοῦτος ἀπέρριπται. ΕΡ. καὶ τὴν τύφον ἀπόρριψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροψίαν· βαρήσει γὰρ τὸ σορθμεῖον συμπεσόντα. ΛΑΜ. ἐκεῖνα ἀλλὰ τὸ διάδημα ἐάσόν με ἔχειν, καὶ τὴν ἐφεστρίδα. ΕΡ. οὐδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑΜ. εἶεν. τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὁρᾷς. ΕΡ. καὶ τὴν ὠμότητα, καὶ τὴν ἄνοιαν, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργήν, καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑΜ. ἰδού σοι ψιλὸς εἰμι. ΕΡ. ἐμβαινε ἤδη.

Σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ; ΔΑΜ. Δαμασίας ὁ ἀθλητής. ΕΡ. καὶ ἔοικας, οἶδα γάρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδών. ΔΑΜ. ναὶ, ὦ Ἑρμῆ· ἀλλὰ δέδεξαί με γυμνὸν ὄντα. ΕΡ. εὖ γυμνόν, ὦ βέλτιστε, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένον· ὥστε ἀπόδυθι αὐτὰς, ἐπεὶ καλαδύσεις τὸ σκάφος, ἢν ἕτερον πόδα ὑπερθεὶς μόνον· ἀλ-

es? LAMP. Lampichus Geloorum tyrannus. MERC. Quid ergo, Lampiche, tot rebus instructus ades? LAMP. Quid autem? decebatne, Mercuri, nudum venire virum tyrannum? MERC. Haud quidem tyrannum, sed mortuum omnino: quare depone ista. LAMP. En tibi divitiæ sunt abjectæ. MERC. Præterea fastum abjice, Lampiche, & despectionem aliorum: onerabunt enim naviculam, si tecum simul inciderint. LAMP. At saltem diadema sine me retinere, amiculumque purpureum. MERC. Neutiquam: verum & ista mitte. LAMP. Fiat: quid porro? nam, uti vides, cuncta dimisi. MERC. Etiam crudelitatem, & amentiam, & contumeliam, & iram, ista, inquam, omnia dimitte. LAMP. Ecce me tibi plane nudum. MERC. Ingredere nunc scapham.

5. Tu autem obesus, carnium mole gravis, quis es? DAM. Damasias athleta. MERC. Ita sane videris: novi enim, ut qui te sæpe viderim in palæstris. DAM. Sic est, Mercuri: at tu me recipe nudum. MERC. Haudquaquam nudum, vir optime, qui tot carnibus obtegaris: quam ob rem istas exue, ceteroquí demersurus scapham vel altero tantum pede impositio. Imo

a Τύφον] Πλοῦτον. O. male.

71. Ἐφεστρίδα] Τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἤτοι * μανδὺς καὶ χλαμύδα ἢ πῶρον καλύμμον. G.

* Μανδὺς] L. μανδύη. M. du S.

Etymol. Ἐφεστρὶς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἢν μανδύαν καὶ χλαμύδα καὶ πορπὴν καλοῦσι ex quibus horum corrigendorum ratio patet. Moeris Attic. Ἐφεστρὶς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἢν καὶ μανδύαν καὶ χλαμύδα, καὶ σπυρὶν καλοῦσι, καὶ στολὴν καὶ ἀστράβην καὶ κολόβιον. Repone κολόβιον deinde pro σπυρὶν βλίτον vel βλίτιον, quo ducit Artemidor. II. p. 85. de bitro multa Salmas. ad Tertullian. Pall. & H. A. Script. Haec me movent, ut suspectam habeam Etymologi πορπὴν· fibulis adstringebantur ἐφεστρίδες sive lacernae: verum ut unquam μανδὺν vel ἐφεστρὶς dicta fuerit πορπὴ, id quidem me plane fugit: quare multo malim βλίτον erroris propagati gradus spectare licet in Moeridis σπυρίν. T. H.

Sed Mſ. pro ὁ βλοσυρὸς habet ἀλουργὸς. hic vero qui & veste & diademate purpureus est. Quis es tu? J. G. G.

61. Λάμπιχος] Neque hic mihi notus est. M. du S.

63. Τί οὖν ἐχρῆν] Optime modo jungebantur τί οὖν πάρει; hic secus: quamobrem separanda duxi, τί οὖν; ἐχρῆν &c. Hoc saepe factum; saepius fieri debuit; vide p. 192. v. 46. p. 321. v. 72. p. 338. v. 15. D. M. XXII. τι οὖν, ἐχρῶν ἀλλὰ τοῦτο μὴ λανθανεῖν; In Ἐπισκοπ. c. VIII. fraudi fuit Interpretibus prava distinctio hunc in modum reformanda: τί οὖν; οἰηθῆμεν ἄρα ἐλπίζειν αὐτὸν ἢ τεθνήξειν πάλι; Haec semel monuisse sufficerit. T. H.

78. Δαμασίας] Amphipolitanus, stadio victor Ol. CXV. AG. IV, 1252. E. Vide etiam Nostrum Lexiph. c. 11. ubi statua ejus memoratur. Alter Damasius Ol. CCI. LLoyd. M. du S.

91. Κράτων] Sicyonius: vide c. 11. M. du S.

92. Τὰ ἐντάφια] Inepte vertitur epitaphia, cum sint vestimenta funebria. J. G. G.

Μηδὲ τὰ ἐντάφια] Inepte interpres, neque epitaphia: ἐντάφια, ut notum est, pro vestibus sepulcralibus. J. G.

95. Ἀνεμύρυξεν] Post hanc vocem in Impressis omnibus legebatur, ἀνεγέλασε δηλονότι quod merum scho-

Imo etiam coronas istas abjice, & præconia. DAM. Ecce me tibi vere nudum, ut vides, ceterisque mortuis æqualem pondere. MERC. Sic præstat esse levem: itaque naviculam conscende.

85 ἀλλὰ καὶ τὰς στεφάνους ταύτας ἀπόρριψον, καὶ τὰ κηρύγματα. ΔΑΜ. ἰδοὺ σοι γυμνὸς, ὡς ὁρᾷς, [b] ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. ΕΡ. ἔστω ἄμεινον ἀβαρῆ εἶναι, ὅστε ἔμβαινε.

6. Tu quoque divitiis positis, o Crato, & mollitie insuper, ac luxuria, nec tecum porta tegumenta funebria, nec majorum dignitates: relinque vero & genus & gloriam, & si quando civitas publico te præconio decoravit bene meritum, & statuarum inscriptiones: nec quod magnum momentum tui honoris causa exaggerarint dicito; gravant enim ista vel commemorata. CHAR. Invitus equidem, abjiciam tamen: nam quid faciam?

90 Καὶ σὺ δὲ τὸ πλοῦτον ἀποθέμενος, ὦ Κράτων, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τρυφὴν, μηδὲ τὰ σύσσιτα κόμιζε, μηδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα· κατάλιπε δὲ καὶ γένος, καὶ δόξαν, καὶ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις 95 ἀνεκήρυξεν [c] εὐεργέτιν δηλονότι, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς, μηδὲ, ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ ἔχουσαν, λέγε· βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονευόμενα. ΧΑΡ. οὐκ ἐκὼν μέν, ἀποῤῥίψω δέ· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι;

7. MERC. Papæ: tu autem in armis totus quid tibi vis? aut quo tropæum illud geris? STRAT. Quia vici, Mercuri, belloque res præclaras gessi, & præmiis me civitas honoravit. MERC. Mitte humi tropæum: in orco pax, nihilque armis opus erit.

1 ΕΡ. [d] Βαβαί· σὺ δὲ ὁ ἔνοπλος, τί βούλει; ἢ τί τὸ τρόπαιον τοῦτο φέρεις, [e] ΣΤΡΑΤ. ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἠρίστευσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. ΕΡ. ἄφες 5 [f] ἐν γῇ τὸ τρόπαιον· ἐν ᾅδου γὰρ εἰρήνη, καὶ οὐδὲν ὅπλων δέησει.

8. Ille vero severus, de habitu quidem; fastumque præferens, supercilliis arrectis,

Ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος ἀπό γε τοῦ σχήματος, καὶ βρενθυόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκὼς, ὁ ὅτι

b Ἀληθῶς] Deest in O. c Εὐεργέτιν δηλονότι] Scholii loco habent C. d Βαβαί] Defuit in O. e ΣΤΡΑΤ.] Ita F. V2. Νικηρὸς G. P. f Ἐν γῇ] Ἐπὶ γῆς P.

94. Πόλις ἀνεκήρυξεν] Ὡς εὐεργέτιν δηλονότι, G.

1. Ὁ ἔνοπλος] Ὅτι στρατηγός. G.

Scholium est, & in Coll. Gal. reapse loco scholii habetur. Bene factum: ad pristinas ergo sedes redeat. *M. du S.*

Ἀνεκήρυξεν εὐεργέτιν δηλονότι] Ultima vox si abesset, nihil erat, quod in hoc loco desiderares: nam *ἀνακηρύττειν εὐεργέτιν* legitima loquendi formula, perinde ac, quod in Nostro frequenter occurrit, *ἀναγράφειν εὐεργέτιν* in marmoreis etiam psephismatum monumentis, quae honori virorum bene de rep. meritorum sunt constituta, nihil crebrius invenias, quam aliquem *εὐεργέτιν* celebrari; quae *Firmus* imitatus Ep. XVII. scripsit, *ταινίαις ὑμᾶς ἀναδοῦμεν ὡς εὐεργέτας.* Nunc tamen voculae vicinae *δηλονότι* contagione violari *εὐεργέτιν* fateor; quippe nequit excogitari, quo tandem pacto venerit in *Luciani* contextum, nisi lectorem peritum statuas, ut clarius explicaret *ἀνεκήρυξεν*, in marginem adscripsisse *εὐεργέτιν δηλονότι.* Quam ob rem expungere non fuissem veritus, si vel unus certae fidei Codex addixisset, eamque dubitationem sustulisset, an non forte *Lucianus* scripserit *ἀνεκήρυξεν εὐεργέτιν.* *T. H.*

96. *Ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς*] De quib. dico ad Catapl. *J. B.*

Ibid. Μέγαν τάφον] Et hunc locum, & quaedam non dissimilia notavit *Def. Herald.* ad *Martial.* VIII, 75. *T. H.*

3. *Στράτων*] Sic optime Ed. *J.* non enim jam Crato loquitur, uti volunt vulgatae Edd. sed miles quidam tropaeum ferens. MS. Gr. & P. *Νικηρός* quod nimis vagum. Facilis autem mutatio *Στρα.* in *Κρα.* decepit oscitantem librarium. *M. du S.*

Ibid. Κρα. ὅτι ἐνίκησα] In Mf. pro *Κρα.* est *Νικηρὸς.* Est enim alius quam Crato: nimirum miles, sine nomine. *J. G. G.*

8. *Βρενθυόμενος*] Eorum in classem referendum est hoc verbum, quae raro ab ipsis veteribus usurpata, quippe notae plebeiae, recentioris aevi scriptores frequentius excoluerunt: id enim elegans illi atque

ὅπῃ τῆς φροντίδων, τίς ἐστιν, ὁ τὸ βαθὺν πώγωνα καθειμένος; MEN. φιλόσοφός τις, ὦ Ἑρμῆ· μᾶλλον δὲ γόης, καὶ τερατείας μεστός· ὥστε ἀπόδυσον καὶ τοῦτον. ὄψει γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα. EP. κατάθου σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον· εἶτα καὶ ταυτὶ πάντα. ὦ Ζεῦ, in meditando defixus quis est, iste qui prolixam barbam demisit? MEN. Philosophus aliquis, Mercuri: quin potius incantator, & prodigiorum plenus: idcirco istum quoque exuere se jube: videbis enim multa & ridicula sub pallio abscondita. MERC. Depone tu habitum primum; tum ista omnia. Jupiter! quantam inanem ostentationem

eruditum arbitrabantur, si vocabula in angulo quodam antiquitatis remoto delitescentia & scenae libertati consonata studiosius eruerent, scriptisque suis quasi tesserulas intererent. Veniam merebatur temperata certisque finibus circumscripta haec licentia; Lexiphanum efferaenis libido Luciani virgulam censoriam. Facilius autem in βρενθύεσθαι significandi vim exemplorum ope declares, quam abstrusam originem aperias. Grammatici notationem repetunt a Βρενθίῳ vel Βρενθείῳ unguenti Lydii genere aestimatissimo, quod *Pollux* testatur VI, 104. vetustatem & rei & nominis *Sappho* confirmat ab *Athenaeo* producta XV. p. 690. E. Recte *Hesychius* & *Etymol.* Βρένθιον, μῦρον τι παχίον, ὡς ἡ Βάκχαρις· οἱ δὲ ἀνθινὸν μῦρον. Βάκχαρις enim, ne quis errorem Viri Doctissimi secutus labatur, ut docent *Schol. AEschyl.* ad Pers. v. 41. *Erotianus* & *Galenus* in Gloss. Hipp. Λυδῶν vel Λύδιόν τι μῦρον. Quum vero ab herbis & floribus, eorumve radicibus, unde conficiebantur, nomen unguenta traherent, idem evenisse huic βρενθίῳ nihil est cur dubitemus: βρένθις certe vel βρένθιξ Cypriis erat Θριδαξ aut Θριδακίη auctore *Nicandro* apud *Athen.* II. p. 69. B. & *Hesychio*: idem βρενθινὰ commemorat radices quasdam, quae mulierum genas rubro colore inficiant: *Etymologus* praebet Βρενθία, tanquam si diminuta foret vox a βρένθος, quod ipse suppeditat in Γήτειον p. 230. βρένθος, βρένθιον ἔστι δὲ εἶδος πολυφύλλου μύρου· eamque ob causam notavit antiqua manus ad *Clementis* Paedag. II. p. 177. βρένθιον δὲ τινες ἄνθους εἴδος. Qualis autem fuerit βρένθος, ut Cypriis, sola lactuca, an apud Lydos aliosque diversum herbae florisve genus, mihi quidem definire non est in promtu; multoque minus an Arcadica Βρένθη, cujus ex *Pausania* meminit *Stephanus*, nomen huic germini acceptum retulerit. Porro colligere licet ex eo, quod medici nusquam appellationem hujus unguenti aut parandi modum tradant, usum ejus jampridem interiisse, tametsi *Pherecrates* apud *Athenaeum* βρενθίου velut aetate sua noti fecerit mentionem. Recta est scribendi ratio βρένθινον, βρένθιον & βρένθιον, derivandi normae non minus quam consuetudini respondens; nam quod *Luciani Schol.* habet ad περὶ τοῦ ἐπὶ M. Σ. prope finem βρένθινον, nisi de industria, quo melius ad τὸ βρενθύεσθαι congrueret, ita finxerit, vitio laborare censeo; ideoque magis, quia *Etymologus*, quem & ipsum veteres secutum descripsit, βρένθιον praefert. Jam illum esse fontem verbi βρενθύεσθαι Grammaticis, quibus idem, quod in vernaculo sermone Varroni, justius objici potest, minime concesserо: repugnat tum sincera interpretandi lex, tum contorta & abhorrens significationis explanatio: audi modo, quem colorem illinat *Helladius* apud *Phot.* p. 870. Βρενθύεται δὲ τὸ ἀλαζονεύεται· γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ βρένθιον, ὅ ἐστι μύρον. οἱ γὰρ ἀλαζονευόμενοι τῷ βρενθινόμβρῳ μύρῳ χρῆσθαι εἰώθεισαν· quae quidem inani probabilitatis specie haud scio, an quisquam originum Graecae linguae peritus capi possit. Verum *Helladii* verba plenius exscripsit *Etymol.* p. 212. in Βρενθύεται· non alius enim est Βησαντῖνος (ita legendum non Βισαντῖνος· alibi paulo rectius Βασαντῖνος) quam hic ipse Helladius oriundus urbe Antinoo vel Besantinoo. Mihi videtur in βρένθος primaria fuisse virtus tumoris & ὄγκου, quae quasi materies subjecta se porrigit ad diversos, quibus diffunditur, significandi ductus: poteram, nisi longum, multaque simul alia dilucidare necesse foret, firmare non levibus argumentis: nunc tantum facilem ab hac radice translatae potestatis propagationem considerari velim. Haec tamen est ratio, cur in *Hesychio* τύμβου, quae vox ad illam explanandam bis adhibetur, neque cum *H. Stephano* in τύφον, nec cum *Guyeto* in δημῶν mutari patiar. Βρένθος certe apud *Athen.* XIII. p. 611. E. pro *fastu tumido* & *arrogantia contemtoria* ponitur: *recitabo*, inquit, *ex oratione Lysiae in AEschinem Socraticum, etsi longiora* ἀφ' ὧν τοῦ βρένθους ὑμῶν καὶ τοῦ φρονήματος, ὦ φιλόσοφοι· hoc ille subactus, si quisquam, in libris veterum evolvendis, & idem diligens singularium vocum captator ex latibulo quopiam antiqui scriptoris depromsit. *Eustathii* quoque locus ad Il. Θ. p. 691. procul dubio vel *AElio Dionysio*, vel *Pausaniae* debetur: τὸ βρένθος ἐπὶ ὑπερηφανίας παρὰ τοῖς Κωμικοῖς· ἐξ οὗ τὸ βρένθιον, μῦρόν τι ἰκεῖνο (retinuit, credo, ex vitiato exemplari: praestaret Λυδῶν vel Λύδιον) ἀφεψήσαντες ἐξ ὧν ῥῆμα τὸ βρενθύεσθαι, ὅπερ ἐστὶ καλλωπίζεσθαι ἀλαζονικῶς. Satis placet illud ἐξ ὧν aeque pertinens ad τὸ βρένθος, quam τὸ βρένθιον· at quando auctoritatem Comici profert, clare ostendit alienam se observationem excerpsisse; saltem in *Aristophanis*, quem eo titulo plerumque solet indicare, quae supersunt, quasque solas legit *Eustathius*, fabulis nusquam occurrit βρένθος. Fuerit etiam lectum alicubi ἡ βρενθύς, nisi me fallit in *Hesychio* corrigendo conjectura, Βρενθύς, πνεῦμα, τύμβος, καὶ ὄρνεον, ὃ καὶ βρένθος· me judice deterius est, quod editur Βρενός. Hinc prono alveo defluunt βρενθύεσθαι & βρενθύεσθαι, quam formam is, quem nominavi, Lexicographus itidem habet; non secus atque a πληθύς existunt πληθύειν & πληθύνειν. Jam ut perspicias, quam varie Grammatici verbum hoc exponant, operae pretium est eorum interpretationes in unum

colle-

oſtentationem gerit, quantam inſcitiam, & rixandi libidinem, & vanam gloriam, quæſtiones impeditas, diſputationes ſpinoſas, & ſententias perplexe involutas: imo etiam inutilem laborem valde multum, nugasque non paucas, & quiſquilias, ac minutas diſceptatiunculas: quin & per Jovem nummulos iſtos aureos, & præterea ſuavi-

ὅσῳ μὲν τ[ὴν] [a] ἀλαζονείαν νομίζει, ὅσῳ δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ [b] κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, ἀλλὰ καὶ μαλαιοπορίαν μάλα πολλὴν, καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕθλους, καὶ μικρολογίαν· νὴ Δία καὶ χρυσίον [c] γε τυτὶ, καὶ ἡδυπάθειαν δὲ, καὶ ἀγαι-

[a] Ἀλαζονείαν] Sic *W. P. S.* vetuſtae Edd. ἀλαζονιάν. [b] Κενοδοξίαν] Καινοδ. O. [c] Γε] Abeſt in O.

congerere: μεγαλοφροσύνῃ, ὑπερηφανίᾳ, ἀπαρρησίᾳ, σεμνότητι, θυμοῦσθαι, ὀργίζεσθαι, ἀξιοπιστίᾳ, δυσχεραίνειν, προσποιεῖσθαι, ἀκροᾶσθαι, τρυφᾷν, ἀλαζονείᾳ, λυπεῖσθαι, διὰ θυμὸν μαίνεσθαι, μέγα φρονεῖν ἐφ' ἑαυτῷ, θράττεσθαι· in quibus citius curam, quam copiam deſideres: nullum tamen eſt tot verborum, cujus vis & ratio non facile deducatur ab illa radice, quam propoſui, tumoris & ὄγκου neque diffiteor, quantumvis ſatis magno diſcrimine diſſidere videantur, eam eſſe τῆ βρενθύεσθαι ſtructurae diverſitatem, ut varios illos poteſtatis leviter inflexae colores pro indole ſententiae non adſpernetur. Non una vice *Ariſtophanes* uſurpat: notiſſimus de Socrate locus in Nub. v. 361. Ὅστι βρενθύεται τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὸν ὀφθαλμὸν ὑπεμορμύρεται· *Scholiaſtes* quum ſcribit, ὑπεσεμνύνεται σεαυτὸν ἐν τῷ χήματι, καὶ σαυρηδὸν ὁρᾷς, prius ad βρενθύεσθαι, alterum pertinere cenſendum eſt ad ὑπορρώθασθαι τὸν ὀφθαλμόν. *Diogen.* L. II, 28. antequam eum ipſum Comici verſum ponat, ita praefatur: τοῦτο δ' αὐτῷ τὸ ὑπερφυὲς καὶ μεγαλόφρον ἐμφαίνει καὶ Ἀριστοφάνης λέγων ὕστερον alludunt itidem *Plato* Conv. p. 1206. quem *Athenaeus* expreſſit V. p. 216. A. & *Antoninus* VII. §. 66. quod ab Elegantiſſ. *Menagio* praetermiſſum *Gataker*us adnotare non neglexit. Ut autem dubitare nemo poteſt, quin iſthac deſcriptione Socratem irridere voluerit *Ariſtophanes*, ſic ſpeciem hominis expingi arrogantis, & alios contracto ſupercilio deſpicientis res ipſa loquitur. Paulum alter ſcarabaeus in Pac. v. 26. — ἐκ τοῦ φρονήματος βρενθύεταί τε καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ· μέγα φρονεῖ, inquit *Schol. magnificum ſe facit, multumque ſibi arrogat:* quo pacto *Athen.* XV. p. 669. B. ἵνα μὴ ὁ Οὐλπιανὸς βρενθύηται, ὡς μόνῳ ἀνασπάσαντι τὰ κοττάβια· Lyſiſtr. v. 887. Χ' ἡ δυσκολαίνει πρὸς ἐμὲ καὶ βρενθύεται, de uxore moroſa, quae maritum faſtidio habet, ac ſuperbe tractat. Simili modo *Liban.* Decl. VII. p. 320. B. οἶδα πολλὰ βρενθύεσθαι σωφρόνως αὐτοὺς, *quam ſuperbas iras gerere conſuetum habeant.* Orat. XV. p. 437. C. καὶ οἱ μὲ ἠσίλγαινον, ὁδὲ ἐβρενθύετο. Saepius *irracunde indignari, ipſo vultus & oris habitu indignationem profiteri:* περὶ τ. ἐπὶ Μ. Σ. c. 37. ἅπαντες δ' ἂν ἀπαλλάττοιντο λοιδορούμενοι, ὅτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πολλὰ ἴδυκας. *Athen.* IX. p. 383. F. μὴ καί τις αὐτῶν (μαγειρῶν) τὰ ὀπ. Δυσκόλου Μενανδρίου βρενθύμενος λαμπυγίσῃ τάδε. *AElian.* de Anim. V, 36. avis aſterias, εἴτις ὄφιν καλέσειεν αὐτὸν, ὁδὲ βρενθύεται καὶ ἀγχιναντεῖ. Singularius formulam loquendi concinnavit Noſter in Tim. c. 54. βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, *vultu compoſito ac ſevero meditabundum incedere*, qui locus eſt ad hunc conferendus. Magis eſt vulgatum, ut ἐπὶ adſciſcat: *Athen.* XIV. p. 625. B. niſi potius ipſius Heraclidae Pontici, hominis eruditiſſimi, fint verba: οἱ Ἴωνες ἐπὶ ταῖς τ. σωμάτων εὐεξίαις βρενθύωμοι, καὶ θυμοῦ πλήρεις. *Themiſt.* Or. XXIII. p. 291. A. ἐκύσατε δὲ οὐ τινες τ. ἐμῶν ἐπιτηδείων ὑψηλολογουμένου καὶ βρενθυομένου ἐπὶ τοῖς σωματίοις &c. Orat. XXIX. p. 346. B. ſi labem exiguam elueris, ſenſus, qui *Petavium* fugit, egregie conſtabit: Ἐπὶ γὰρ αὐτοῖς τοῖς ὀλίγοις βρενθύομαι ἴσως καὶ αὐθαδίζομαι· καὶ ἐκτεμόμην ἂν μὴ Σωκράτης, ὡς ἀλάζονα ὄντα· *at ego me forte ob iſta pauca ſuperbus effero, mihique multum tribuo: imo tum Socrates mihi, tanquam jactatori importuno, os obturaret.* Rarioris uſus eſt illud *Plutarchi* pro Nobil. §. 8. ἐξετάζωμεν, πότερον ἐκεῖνος (Ἀριστοτέλης) τοσοῦτον προεπυλάκισε τὴν εὐγένειαν, ὅσον σὺ βρενθύει· & *Zachariae Schol.* initio Dial. de Opif. Mund. Καὶ νῦν βρενθύομαι εἶναι σοφὸς &c. Haec argumento ſunt, quod parce priſci ſcriptores, βρενθύεσθαι a recentioribus uſu creberrimo fuiſſe tritum. Cui placuerit in primis, *Theodoretum* reperio: vide, ne dubites, nam nihil eſt cauſae, cur plura deſcribam, Prol. Ἐκ. θεραπ. p. 463. D. Serm. V. p. 557. D. VI. p. 571. B. X. p. 628. D. I. Αἰρέσεκακομ. c. 2. ut alia praeteream. Apud *Agathiam*, ſcriptorem pro ea aetate nitidum ac purum, multo ſaepius occurrit, quam notatum eſt a *Suida*, qui, quod exemplum primo loco poſuit, *Theophylacto* debet Hiſt. I. c. 3. Ὁ δὲ σοβαρόμενος πομπῷ μᾶλλον καλλωπίζεσθαι, ἢ προπηλακίζοιτο τῷ ἀνεξίκακῷ τοῦ φρονήματος. Idem Ep. 69. βρενθύεται τῷ κάλλει. Finem obſervationi noſtrae *Heſychius* emendatus faciat: Βρεναιάται, δυχεραίνει, προσποιεῖται· expeditum eſt Βρενθύεται· niſi quis religioſius ordini literarum adhaerens praeferat, Βρενδίται, vel Βρενδεῖται· nam infra ſane legitur, Βρυδεῖν, θυμοῦσθαι, ἐρεθίζειν. In eodem malim, Βρενθύνῃ, ἀξιοπιστεῖ, ἐπαίρεται, σεμνύνεται, quam ἀξιοπαθεῖ, βαρεῖται· quanquam de poſteriore non contendero. *T. H.*

16. Ἀλαζονείαν] W. r. In aliis ἀλαζονίαν. *M. du S.*

19. Ἐννοίας πολυπλόκους] Hinc Philoſophorum πλοκαὶ, quas πλεκτάνας vocavit Vit. Auct. c. 22. & alibi. *J. B.*

20. Καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον καὶ ὕθλους καὶ μικρολογίαν νὴ Δία, καὶ χρυσ.] Verterat *Mart. Bolerus* & *curioſitatem.* Id mutaturus *Benedictus* reddidit & *rerum minimarum diſquiſitionem.* At ſane jam ſatis expreſſit hoc

ἀναισχυντίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ τρυφὴν, καὶ μαλακίαν· εἰ [a] λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα σεσκύτιλεις αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπόθου, καὶ τὸ τύφον, καὶ τὸ οἴεσθαι ἀμείνω εἶναι τῶν ἄλλων. ὡς εἴγε πάντα ταῦτα ἔχων [b] ἐμβαίοις, ποῖα πεντηκόντορος δέξαιτο ἄν σε; ΦΙΛ. ἀποτίθεμαι τοίνυν αὐτὰ, ἐπείπερ οὕτω κελεύεις.

ter vivendi voluptatem, impudentiam, iram, luxum & mollitiem; neque enim me fallunt, quantumcumque ſtudioſe prætegas ea. Tum porro mendacium depone, atque inflatam arrogantiam, eamque de te opinionem quaſi melior ſis aliis: etenim ſi cum iſtis omnibus conſcendas, quæ te quinquaginta remorum navis accipiat? PHIL. Depono igitur iſta, quandoquidem ita jubes.

9. MEN.

a Λέληθε] Λέληθας. O. quod minime rejiciendum. b Ἐμβαίοις] Ἐμβαίης O. idque verum puto. Prope accedit F. ἐμβαίης, cujus vice reliquae omnes ἐμβαίοις.

28. Πεντηκόντορος] Ναῦς ὑπὸ πεντήκοντα ἀνδρῶν κατηλατουμένη. V.

hoc philoſophi vitium per tria proxime antecedentia, quæ non ſunt ab hoc poſtremo diverſa. Itaque non miror patrem notaſſe videri nunc intelligere *avaritiam*, ut ſic potius diſtinguatur ἡ ὕβλους· ἡ μικροφιλοτιμίαν τὴν Δίαν, ἡ χρυσίον, & non modo tacite aurum hinc inde ab diſcipulis corraſerit, ſed etiam oſtentet animo inſitam inſignem avaritiam & cupiditatem colligendi amplius, quam apud vivos celatam nuditas mortis nunc aperit. Mox ubi ſequitur ποῖα πεντηκόντορος abſurde vertunt *qua quinqueremis*, quaſi bellicum quid apud inferos, quum ipſe Charon in Contemplantibus teſtetur ſe ſolum διαπεραίνειν ἴλιγγι. *J.G.*

33. Μυῶν] Coll. P. & L. In Impreſſis μυῶν. *M. du S.*

36. Πέλεκυν δὲ παντηγικὸν] Pro πέλεκυν παντηγικὸν eſt illa loquendi forma propria fere Atticorum: *Xenoph.* Symp. p. 521. v. 10. ἐστιφόρει τῇ ἀριστερᾷ τροχὸς δὲ κεραμικὸς. *Theophr.* Char. Eth. c. V. Θεωμαχικὸς δὲ τραγῳδῶν λημῶντας, ἢ βασιλικὰς δὲ σκολιὸν ὁπὶ Λακεδαιμονίων. *Epicharmus* in Scirone: πηλίνων λεκίς. *Ariſtoph.* in Γήρᾳ κοπὶς δὲ μαγειρικῶν. *Alexis*: —Ἀριστογείτονα Τὸν ῥήτορ' εἶδον λάχανα ἡμιφθιεμμένα Τῶν ἀνθρακιῶν — Poſteriora ſubminiſtrat *Pollux* X, 87. 104. 111. *T.H.*

37. Ἐπικόπτω] Sic vocat truncum, ſuper quo aliquid diſſecatur: vox in uſu rariſſimo. *J.B.*

Ἐπικόπτω τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενον] Valde obſcure vertitur ſic, ut verba longe recedant a Graecis: *Menippus iſte ſumta ſecuri qua naves fabricant, eam reſecabit ſcanſorio navis tabulato ſuppoſitam.* Pro ἐπικόπτω in Mſſ. eſt ἐπικόπτου ſed aut legendum eſt ἐπικοπάνῳ, aut ἐπίκοπον pro ἐπικόπανον uſus eſt *Lucianus*, ſicut illo *Menander* in Meſſania, ut auctor eſt *Pollux* Onomaſt. X, 24. Sic autem vocabatur τράπεζα μαγειρική, in qua ſecabant in fruſtra carnes aſſandas, vel coquendas: pro ἐπικόπανον veteres addit dixiſſe ἐλιὸν, ξύλινον, ἐπίξηνον dictam eſſe iſtam menſam coquorum ἐλιὸν, quia ex oleis conficiebatur, auctor eſt *Heſych.* quamvis alios ἐλεὸν ſcribere doceat, & aliunde petere hujus vocis originem: vide in ἐλεών. Apud *Pollucem* ſtultiſſime vertitur ἐλεὼν *olearia cella*: vide & lib. VI. cap. 13. ubi eadem repetit *Pollux*. Ceterum in prius laudato capite pro ἐπικόπανον Mſ. ut hic *Lucianus*, prae ſe fert ἐπίκοπον, ſed non in verbis *Menandri*, quae ſtatim ex ejus Meſſania affert; nec in lib. VI. c. 13. Utrumque veteres videntur uſurpaſſe ἐπίκοπον, & ἐπικόπανον, ſed tamen non vetuſtiſſimi; recentiora enim ſunt vocabula. Sane non niſi apud novae Comoediae ſcriptores ἐπικόπανον reperiri, & quidem *Menandrum Pollux* tradit locis in laudatis. Sed ἐπίκοπον veteres quoque uſos diſcimus ex *Euſtathio* ad Odyſſ. B. v. 237. ubi ἐπίξηνον exponit ἐπίκοπον. Τὸ δὲ παρὰ ἱππώναξ παφλάζει ἀντὶ τοῦ περιεστάλθη. ἢ ὡς οἱ ἐπίξηνα ἤτοι ἐπικόπανα ἤτοι ἐπικορμία θέντες ὕστερον κοπῶσι qui locus admodum facit ad hujus noſtri *Luciani* explicationem. Vide quoque antiqua Scholia ad hunc locum *Homeri*, in quibus male legitur περιστάλθη ὡς ἐπιξένῳ, ἤγουν ἐπικόπῳ, ὅτι κοπῆναι, pro ἐπιξήνῳ. Sic & male legitur apud *Heſych.* ἐπίξυλον pro ἐπίξηνον, τὸ παρ' ἐνίοις ἐπίκοπον. Ἀναβάθρα eſt ſive *ſcala*, qua in navem altiorem, aut *tabula*, qua in lintrem aut ſcapham pervenire commode poſſumus. Utitur hoc vocabulo alibi quoque *Lucianus*. Verte Luciani locum: *Menippus iſte capta ſecuri, qua naupegae utuntur, eam reſecabit, utens pro menſa, ſeu trunco, quo ſecanda imponuntur, tabula, qua ſcapha conſcenditur.* *J.G.G.*

Ἐπικόπῳ] Hujus & loci & vocabuli meminit *H. Stephan.* Theſ. T. II. p. 354. Ἐπίκοπον, inquit, *ſubſtantive, Lignum quod ſupponitur quum quid ſecuri ſecatur, ut* Budaeus *interpretatur apud* Lucian. *in Dial. Char. & Merc.* λαβὲ πέλεκυν &c. *loquitur autem ibi de barba. Poteſt tamen & pro menſa accipi, ſupra quam lanii & coqui carnes concidunt, ut* ἐπικόπανον. *Antiquam autem eam vocem eſſe* Euſtathius *tradit, eique ſynonymum* ἐπίξηνον, *at* ἰδιωτικῶς *vocari* ἐπικόμμιον. Ari-

9. MEN. At barbam iſtam quoque deponat, Mercuri, gravem ſane & hirtam, ut vides: quinque minas pili minimum pendunt. MERC. Recte mones; & iſtam remove. PHIL. Quis autem erit, qui detondeat? MERC. Menippus ille, capta ſecuri nautica, præcidet eam pro codice uſus ſcala navali. MEN. Minime, Mercuri:

MEN. Ἀλλὰ χὴ τὸν πώγωνα τοῦτον ἀποθέσθω, ὦ Ἑρμῆ, βαρύν τε ὄντα, καὶ λάσιον, ὡς ὁρᾷς· πέντε [c] μυᾶν τρίχες εἰσὶ τὰλάχιστον. EP. εὖ λέγεις· ἀπόθου καὶ τοῦτον. ΦΙΛ. καὶ τίς ὁ ἀποκείρων ἔσται; EP. Μένιππος οὑτοσί, λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν, [d] ἀποκόψει αὐτόν, [e] ἐπικόπῳ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος. MEN. Οὐκ, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ

[c] Μυᾶν τρίχες εἰσὶ] Μυᾶς εἰσι τρίχες. C. P. L. μιῶν τριχῶν εἰσι. O. F. Forte fuerit a *Luciano*, πάντε μυαῖ εἰσι τριχῶν· etſi nec repudiandum ſit τρίχες. [d] Ἀποκόψει] Ἐπικόψει. L. [e] Ἐπικόπῳ] Ἐπικόπτῃ G. P. *AIW.* ubi praeterea notatum: Ἐπικόπῳ *forſan legendum.*

Ariſtophanis *autem* Scholiaſtes ἐπίξηνον *eſſe dicit* (ad Acharn. v. 317.) μαγειρικὸν κοπρίον, ἐφ' ᾧ τὰ κρέα συγκόπτουσι. Euſtathius *exponens Homericum illud* Od. B, 237. παρθέμεναι κοφίναις, *ſubjungit*, προτεύσαντες, ἢ ὡς οἱ ἐπιξήνῳ, ἤτοι ἐπικόπῳ, ἤτοι ἐπικορμίῳ φάντες, ὅτι κοπῆναι, *in trunco in quo carnes concidi ſolent. Sed fortaſſe non minus* ἐπίκοπον *ſubſtantive dicitur, quam* ἐπίκοπος *quemadmodum apud* Poll. ἐπίξηνον, *& apud* Scholiaſtem Ariſtophanis ἐπίξηνος. *Praeterea in altero ſubintelligi poſſe videtur* κορμὸς, *aut* τράπεζα, *aut tale quid, in altero* ξύλον, *aut aliquid aliud. Sicut vero tam* ἐπίξηνος *dicitur, quam* ἐπίξηνον, *ita tam* ἐλεὸς, *quam* ἐλαιὸν, *ut* Euſtathius *annotat.* Poſtea de ἐπικοπάνῳ profert, quae *Pollux* ſcripſit V, 90. X, 101. Fundum fere vides eorum, quae a *Graevio* ſunt explicata: paucis quid hoc de vocabulo ſit tenendum declarabo. Ἐλαιὸν apud Homerum, vel ἐλεὸς, hoc enim numero ſolum occurrit Il. I, 215. Od. Ξ, 432. τράπεζαν eſſe μαγειρικὴν ſive *menſam coquinarem* veteres conſentiunt: eorundem auctoritate maſculinum genus accipimus; quamvis alioquin pro neutro faciat ἐλαιὸν *Ariſtophanis* in Equ. v. 152. 169. & ab utrovis aeque repeti poſſit *Poëtae* ἐλεῶς· non aliter *Pollux*; nam & IV, 123. ubi rariorem vocis uſum exponit, Ἐλεὸς δ', ἣν τράπεζα ἀρχαία, ἐφ' ἣν πρὸ θύσεως εἰς τὰς ἀναδέσεις τοῖς χορευταῖς ὀπτερίνοιλο, membranis ſi obtemperemus, Ἔλεων erit revocandum. *Philopono* tamen vel *Cyrillo* ὁ Ἔλεος, τῷ ἐλεῷ, *Eleus fluvius, menſa.* Hinc ἐλεοδύται Delii διὰ τὸ τοῖς ἐλεοῖς ὑποδύεσθαι ἀμφιεννύντας ἐν ταῖς θοίναις teſte Athen. IV. p. 173. A. quem deſcripſit *Euſtath.* ad Il. I. p. 773. v. 43. Dubitat *Harpocration*, an Ἐλεσπόντοι *Lyſiae*, quos alii τοὺς τὰ ἕλη κέκτησθαι, τῷ ε παρεμβεβλημένῳ, interpretabantur, indidem ſint derivandi: μήποθι δὲ ὃ λέγει τὸ ἐλεῖον, ὅπερ ἐστὶν ἐκτὸς ξυλίνου, γέγονεν ἐκ τούτου· ubi quid ſibi velit ἐκτὸς prorſus omiſſum a *Suida*, minime perſpicio; niſi quis reponi probet ἔρι, vel, quod verius exiſtimo, ἅπερ ἐστὶ κόρμος ξύλινος. De ἐλεοῦς plura *Jungermann.* ad *Poll.* X, 101. n. 44. Idem cenſetur ἐπίξηνον ſaepius in *Ariſtophanis* Acharn. v. 317. 354. 364. 365. uſurpatum: neque repugno, modo paulum accuratius, illam eſſe *culinariam*, hanc, ut *Suetonius* ait in Claud. c. 15. *menſam lanioniam* ſtatuas: *AEſchyl.* Agam. v. 1286. βωμοῦ πατρῴου μ' ἀντ' ἐπιξήνου μόνης Θερμῷ πατεῖσης φωτὶ προσφάγμασι· quorum mihi *Stanlei* verſio multo magis, quam infelix emendandi conatus placet. Ξάνιον adjungit *Pollux* origine par, ſed multo minus obvium, & Comoediae novae vocem ἐπικόπανον *Menandri* verba vel integra poſſunt ſervari, ut initium jambi faciant, vel, quod fere malim, ita legi, — ἠγεῖτο μ' ὅλως Ἐπικόπανόν τι — *Codicem me plane lanionium putat, prout creberrimis me contundis plagis*: nam nihil eſt futilius ea explicatione, qua ſibi blanditur ad *Menandri* Reliquias *Philargyrius* ille *Cantabrigienſis*. Ἐπικόπανον autem an ἐπίκοπον dicas, nullum intereſt diſcrimen: plus una vice meminit *Euſtath.* ad illud Od. Γ, 443. — βοῦν ἐπικόψων, ἀντὶ τοῦ ἐπάνω τοῦ τραχήλου πλῆξων· ὅθεν ἡ ἐπίκοπος παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ ἐπίξηνον, ὅπερ ἰδιαίτερον ἐπικόρμιον λέγεται· & ad Od. Λ. p. 1692. ἐπάνω ἰρεοῦ, ὡς νῦν ἐπί τινος ἐπιξήνου, ὅ ἐστιν ἐπικόρμιον· cujus vocabuli infima Graecorum aetate vulgati rationem pandit Ariſtophanis Scholiaſtae κόρμος μαγειρικὸς, quos *lanionum codices* ex ulmis maxime confectos appellat *Juvenalis* antiquus Commentator ad XI, 141. *Etymol.* Ἐπίξηνον, ξύλον ἐφ' ᾧ τὰ κρέα κόπτουσι, τὸ νῦν ἐπίκοπον παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Δημοδόκῃ· de *Ariſtophane* liquet; *Demoſthenis* locum hactenus quaero. Hinc in *Heſychio* reficiendum arbitror, Ἐπίξηνον, ξύλον ἐφ' ᾧ τὰ κρέα τέμνουσι, ὃ νῦν τὸ κρεοκόπιον, vel ἐπίκοπον ξύλον· nihil enim obſtat, quo minus hunc in modum ſuppleatur, ut recte monuit *H. Stephanus*: ſic ἐπίκοπον σανίδιον, *tabella, ſuper quam aliquid inciditur*: *Paulus AEgin.* VI. c. 67. Leonides, ut ὀχίον φακώσει mederetur, ὑπέλυε ἰσχιαλίνης τ' ἀσπάρτου σμίλη κατ' ἐπικόπου σανιδίου ἕως ἡ σκληροῦ δέρματος τὸ ὀστέον ἐξέτεμνε. Porro, quod *Heſychius* habet, Ἐπίξυλον, τὸ ἐπὶ παραφυὰς τῷ ὑφαινομένῳ ἱματίῳ, καὶ τὸ παρ' ἵππους ἐπίκοπον, *Graevio* mutanti nondum adſentior. Idem: Κρίον, ἐπίκοπον, κρεοδόχον λίθινον· veterum expoſitionem tradit Homericae vocis κρείων ſive κρίων duplicem; hi *codicem coqui, lanionisve* accipiebant, alii *lebetem, in quo*

λὰ πρίονά μοι ἀνάδος· γελοιότερον γὰρ τοῦτο. EP. ὁ πέλεκυς ἱκανός. MEN. εὖγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀνατέφηνας, ἀποθέμενος αὐτοῦ τὴν κινάβραν. [a] βούλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τὴν ὀρρύων; EP. μάλιστα· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας [b] ἐπῆρκεν, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ [c] ἀνατείνων ἑαυτόν. τί τοῦτο; καὶ δακρύεις, ὦ κάθαρμα, καὶ πρὸς θάνατον ἀποθειλιᾷς; ἔμβηθι δ' ἐν. MEN. ἓν ἔτι τὸ βαρύτατον ὑπὸ μάλης ἔχει. EP. τί, ὦ Μέ-

verum ſerram mihi porrige; nam hoc quidem magis ridiculum. MERC. Securis eſt ſatis idonea. Euge; homini nunc quidem ſimilior evaſiſti, dejectis ibi ſordibus hircinis. MEN. Vinne paulum etiam demam de ſuperciliis? MERC. Omnino: ſuper ipſam enim frontem ea ſuſtulit, neſcio cujus rei gratia ſeſe tam ſuperbe erigens. Quid hoc? etiam lacrimaris, ſcelerate, & ad mortem expaveſcis? quin ocyus inſcende. MEN. Unum adhuc graviſſimum ſub ala tenet. MERC. Quid-

a Βούλει] Ms. βούλει. P. b Ἐπῆρκεν] Ὑπῆρκεν O. c Ἀνατείνων] Ἀνατείνειν O. prave.

42. Τὴν κινάβραν] Κινάβρα, ἡ τῶν τράγων δυσωδία· λέγει δυσωδίαν * τῶν πάντας σιαίνειν· ἴσως δὲ κινάβραν λέγει τὴν πήραν. V.

* Πάντας σιαίνειν] Τὸ πάντας σιαίνειν Exc. G. τῷ σ. σ. V. De voce σιαίνειν vide Schol. ad Tim. p. 113. M. du S.

Haec vel Scholiorum deſcriptor vel Clericus ita concinnaverat, ut aliquem habere ſenſum viderentur: neque tamen eo magis, quid huc faciant, intelligas. Perſuadeo mihi σιαίνειν verbum recentioris eſſe Graecitatis, quod corruptum ex σιχαίνειν ſignificet *faſtidium creare*, quale ſolet odor ingratus ac teter; at *faſtidire*, *averſari* σιαίνεσθαι. Cyrilli Gl. Σιαίνομαι, *tedo* (*Taedeo*) Σιαντία, *faſtidia*. Σιαντὸς, *tetor*. Iisdem fere vocibus utitur ad σιχαίνεσθαι eiusque derivata explicanda. Fallitur *Cangius* Gl. M. & I. Gr. in Σιάνειν nam *Nicephori* & *Joannis Moſchi* σιαίνεσθαι non aliunde debet, quam ab hoc ipſo σιαίνεσθαι repeti: utrique loco poteſtas adſignata plane convenit: aliena eſt, quam ille dedit, interpretatio, *captata animi aequalitate*. Videndum ergo, an in Schol. noſtro ad Tim. p. 113. reſtitui commode poſſit, ἀπὸ τοῦ Διὰ σιαίνειν, *propter illam* συγχύσεως *nimirum vultusque triſtitiam, qua feſtum illud* Διάσια *celebratur*. Hic autem voluitne dicere? κινάβρα *proprie hircorum fetor: praeterea notat quamvis terram odorem, eo quod omnibus faſtidium excitet*, ſive malis, *omnes faſtidiant*: an potius parva mutatione legi praeſtat? λέγει δυσωδίᾳ αὐτὸν πάντας σιαίνειν, *ait* Lucianus *gravi fetore philoſophum cum omnibus eſſe faſtidio*. Qui porro venit in mentem huic homini, ut κινάβραν forte vocari *peram* ſuſpicaretur? quid dici poterat abſurdius? haec tamen Etymologi verba non multum diſcrepantia recognoſce: Κινάβρα, ἤγουν κυρίως ἡ τῶν τράγων δυσωδία· λέγεται καὶ ἁπλῶς ἡ δυσωδία· ἢ καὶ ἡ πήρα· quibus, aliisque plurimis, inducor fere, ut credam non Etymologum a Scholiaſta, ſed ab Etymologo noſtrum Scholiaſten ſaepe deſcribi: de pera certe vix quisquam, quid ſit κινάβρα declarans, cogitare poſſet, niſi ad hunc locum commentaretur. T. H.

carnes coquantur. Tum etiam, ſi lectioni receptae tuto fidimus, μᾶλλον a Pariis τὸ ἐπικόπιον vocari *Heſychius* oſtendit: illi autem conjecturae, qua ſuſpicatus fui in eodem reſtitui poſſe Ἐπ κοπον, ἐπικόμμιον, Πάφιοι aut Πάριοι, pro Ἐπίκοφον, ἐπίκοπτον, parum tribuo, quia forte probabilius emendes, Ἐπικοφον, ἐπίκαρτον. *Scaligero* ſubſcribo Gloſſas corrigenti, Ἀξία, ἐπικοπὶς, ἐπιγλυφὶς. Ergo Lucianus ad praecidendam tam grandem philoſophi barbam ſcala navali Menippum uti voluit vice codicis aut trunci lanionii, eoque magis, quod ſecuris robuſtum aliquod lignum, non levem rabulam poſtularet. T. H.

40. MEN. Εὖγε, ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀνατέφηνας] Locus & vitio laborat, & prava diſtinctione; quam ob rem ignoſcendum eſt eruditis hominibus, qui nihil hic viderunt. Primum lege ἀνθρωπινότερος, itaque verte; *Euge vero*; *nunc homini ſimilior evaſiſti*, *foetidis ſordibus ibi depoſitis*. Ἀνατέφηνας intellexerunt, quaſi actionem contineret; perverſe: aliud norma Graecae linguae, atque ipſe *Lucianus* ſuadent. Θ. Δ. IV. §. 1. σὺ δ' ἄλλος ἦθι ἀναπέφηνας. Κατάπλ. c. 24. πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφηνας; *Xenoph.* Socr. Apol. p. 411. v. 9. ὅτε θύων τισι καινοῖς δὴ μυσταῖς, οὔτε ὁμοὺς, οὔτε ὁσιωσάζων ἄλλους θεοὺς ἀναπέφηνα. *Suidas*: Ἀναπέφηνα, ἀπέδειχθην, καὶ ἔσχε ἀναπέφηνα. Nihil moror Philopatridis conſarcinatorem. §. 3. ipſe rectius §. 18. Praeterea ἀποθέσθαι in hoc dialogo nunquam dicitur, ut virtus verbi medii poſtulat, niſi is, qui, quae habet ipſe, deponit atque a ſe projicit: modo, τὸ πώγωνα τοῦτον ἀποθέσθαι, &, ἀπόθου τὸ τοῦτον. Ἔρωτ. c. 5. πᾶσαν τὴν ὑποτιμήσεως ἀφορμὴν ὁπόσην ἀποθέμενος. Sic πᾶσαν ἀποθέμενον μανίαν τιμῆσαι μὴ τοὺς αὐτοκράτορας in Paſſ. Tarach Prob. & Andron. p. 248. Hinc ſponte ſequitur, quomodo ſit capiendum αὐτοῦ, tanquam ſi locum, ubi ſordes excuſſae jacebant, digito monſtraret. Deinde Menippo male tribui, quae Mercurii perſonae conveniant, manifeſto, dummodo ſententiam conſideratius perpendas, patebit. Securis loco ſerram Menippus ad deradendam philoſophi barbam riſus cauſa poſcit: verum, inquit Mercurius, Menip-

pi

Quidnam, Menippe? MEN. Adulationem, Mercuri, quæ multum in vita utilitatis ipsi adtulit. PHIL. Quin tu igitur, Menippe, depone mentis & linguæ libertatem, illudque doloris expers & generosum, ac risum: tu nimirum solus reliquorum rides. MERC. Neutiquam: quin potius ista retine, quippe levia, portatuque facilia, & ad hancce navigationem percommoda.

10. Tu vero, Rhetor, pone verborum futilem illam & infinitam adfluentiam, oppi libidinem jocandi petulantem aliquantulum reprimens, securis satis est idonea: tum Menippus dicto audiens utitur securi. Hoc peracto ministerio sermonem continuat Mercurius: *optime sane; nunc tu, philosophe, multo humanior appares, postquam eiterrimam illam spurcitiem deposuisti.* Exinde Menippus iterum: *Vin tu, Mercuri, ut paullulum etiam de superciliis demam?* quae sane leporis Comici sunt plenissima. Sic igitur personas digere: Ep. Ὁ πέλεκυς ἱκανὸς· Εὖγε· ἀνθρωπινώτερος γὰρ νῦν ἀναπέφυκας λοπθίμενος αὐτῷ τὴν κινάβραν. Men. Βούλει μικρόν &c. Egregio sane donatum tonsore philosophum! Similiter p. 225. v. 15. τι τοῦτο; sermo intermissus a Vulcano, postquam caput Jovis securi diviserat, repetitur. *T. H.*

41. Ἀνθρωπινώτερον ἀναπ.] Sic apud *Athen.* ἀνθρωπίνως λαλεῖν p. 383. B. *M. du S.*

42. Αὐτῷ] Id est, αὐτόθι, αὐθις. *F. G.*

Ibid. Τὴν κινάβραν] Alarum aut reliquarum partium excitatur odor ad libidinem incensis. Hinc *Horatius* anum hujusmodi dicit *hircum in alis habere.* Lysimachus apud *Plautum* in Mercat. Jam plenus aetatis, animaque fœtida Senex hircosus—. *G. C.*

43. Ὑπὲρ τὸ μίτωπον ἐπῆρκεν] Inanem fastum philosophorum, qui quidem sapientiam solo vultu simulant, quando veteres irridet, id quod fieri solet saepissime, supercilia potissimum vellicant; usque eo, ut notam illorum ac designationem complectantur istae loquendi formulae *οἱ τὰς ὀφρῦς αἴροντες*, *Menander* apud *Donat.* ad *Terent.* Andr. A. II. Sc. 5. *οἱ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες Euseb.* D. E. p. 106. C. *οἱ σεμνοπροσωποῦντες ἐ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες Artemidor.* Proœm. lib. I. p. 3. De ipso Platone *Amphis* apud *Diogen. L.* III, 28. Ὥσπερ κοχλίας σεμνὰς ἐπῆρκὰς τὰς ὀφρῦς. *Alciphr.* I. Ep. 34. Ἐξ ὧ φιλοσοφῶν ἐπεινήσας σεμνός τις ἐγένου, καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς προτάφους ἐπῆρας· ubi praeter hunc *Luciani* locum commoda notavit *Bergler.* ad *Alciphr.* I. Ep. 25. Quod autem in Ox. libro legitur ὑπῆρκεν, probari nequit, nisi duabus literis interjectis expolias, ὑπερῆρκεν· verum nihil est causae, cur obvium illud ἐπῆρκεν, & Nostro familiare sollicitetur. Si quid mutandum foret, exigi mallem ἑαυτὸν, quamvis enim haud negem recte dici ἀνατείνειν ἑαυτὸν, oratio tamen exit rotundior, si ἀνατείνων referatur ad ταύτας τὰς ὀφρῦς. Ita *Lucian.* in Tim. c. 54. ἐπιτείνας γοῦν τὸ πάχυσμα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας· & *Etymologus* esse contraria monet ὑπεκβαίνειν & ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς. Hoc est illud *Ammiani* de rege Chnodomario XVI. c. 12. *ardua subrigens supercilia*; & p. 143. *elatus in arduum supercilium.* *T. H.*

44. Ἐπῆρκεν] Vide B. πρ. c. 7. ὡς δῆρις τὸ ξύλον. *M. du S.*

48. Ὑπὸ μάλης] Quicquid clam & occulte, non propatulo, vel fit, vel gestatur, sub ala proverbio etiam fieri dicitur: quo usus est *Demosth.* contra Aphob. Ἀλλὰθρωπ. Οὐχ εἷς, οὐδ' οὐ δύο τοῦτ' ἴσασιν, οὐδ' ὑπὸ μάλης ἡ πρόκλησις γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μέσῃ πολλῶν παρόντων· non unus, neque duo ista norunt, neque sub ala, ut aiunt, provocatio facta est; sed in medio foro, multis praesentibus. Ita dicitur alibi ab eodem *Luciano* ὑπὸ πέλεκυ, *sub finis.* *G. C.*

Ὑπὸ μάλης ἔχει] *Erasmus* in Adagio, *Quae sub alis fiunt*, incredibilem hujus phraseos explicationem tantoque viro indignam attulit, jure merito propterea castigatus ab *H. Stephano* in Anim. cujus operae praeclarae non meminerat *H. Valesius*, quum ad *Amm. Marcellin.* XXVI. p. 512. iisdem, quibus *Stephanus*, exemplis usus *Graecos* ὑπὸ μάλης *de re furtiva & occulta solere dicere* observat. Nos alias ad *Thomam Magistrum* plura. *T. H.*

49. Κολακεί' ἂν] Ita Ox. Reliqui κολακεύειν. *M. du S.*

55. Γε] Hoc pro vulgato γὲ ex MS. Ox. reposuimus. *M. du S.*

Quidnam, Menippe? MEN. Adulationem, Mercuri, quæ multum in vita utilitatis ipsi adtulit. PHIL. Quin tu igitur, Menippe, depone mentis & linguæ libertatem, illudque doloris expers & generosum, ac risum: tu nimirum solus reliquorum rides. MERC. Neutiquam: quin potius ista retine, quippe levia, portatuque facilia, & ad hancce navigationem percommoda.

10. Tu vero, Rhetor, pone verborum futilem illam & infinitam adfluentiam, oppi libidinem jocandi petulantem aliquantulum reprimens, securis satis est idonea: tum Menippus dicto audiens utitur securi. Hoc peracto ministerio sermonem continuat Mercurius: *optime sane; nunc tu, philosophe, multo humanior appares, postquam eiterrimam illam spurcitiem deposuisti.* Exinde Menippus iterum: *Vin tu, Mercuri, ut paullulum etiam de superciliis demam?* quae sane leporis Comici sunt plenissima. Sic igitur personas digere: Ep. Ὁ πέλεκυς ἱκανὸς· Εὖγε· ἀνθρωπινώτερος γὰρ νῦν ἀναπέφυκας λοπθίμενος αὐτῷ τὴν κινάβραν. Men. Βούλει μικρόν &c. Egregio sane donatum tonsore philosophum! Similiter p. 225. v. 15. τι τοῦτο; sermo intermissus a Vulcano, postquam caput Jovis securi diviserat, repetitur. *T. H.*

41. Ἀνθρωπινώτερον ἀναπ.] Sic apud *Athen.* ἀνθρωπίνως λαλεῖν p. 383. B. *M. du S.*

42. Αὐτῷ] Id est, αὐτόθι, αὐθις. *F. G.*

Ibid. Τὴν κινάβραν] Alarum aut reliquarum partium excitatur odor ad libidinem incensis. Hinc *Horatius* anum hujusmodi dicit *hircum in alis habere.* Lysimachus apud *Plautum* in Mercat. Jam plenus aetatis, animaque fœtida Senex hircosus—. *G. C.*

43. Ὑπὲρ τὸ μίτωπον ἐπῆρκεν] Inanem fastum philosophorum, qui quidem sapientiam solo vultu simulant, quando veteres irridet, id quod fieri solet saepissime, supercilia potissimum vellicant; usque eo, ut notam illorum ac designationem complectantur istae loquendi formulae *οἱ τὰς ὀφρῦς αἴροντες*, *Menander* apud *Donat.* ad *Terent.* Andr. A. II. Sc. 5. *οἱ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες Euseb.* D. E. p. 106. C. *οἱ σεμνοπροσωποῦντες ἐ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες Artemidor.* Proœm. lib. I. p. 3. De ipso Platone *Amphis* apud *Diogen. L.* III, 28. Ὥσπερ κοχλίας σεμνὰς ἐπῆρκὰς τὰς ὀφρῦς. *Alciphr.* I. Ep. 34. Ἐξ ὧ φιλοσοφῶν ἐπεινήσας σεμνός τις ἐγένου, καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς προτάφους ἐπῆρας· ubi praeter hunc *Luciani* locum commoda notavit *Bergler.* ad *Alciphr.* I. Ep. 25. Quod autem in Ox. libro legitur ὑπῆρκεν, probari nequit, nisi duabus literis interjectis expolias, ὑπερῆρκεν· verum nihil est causae, cur obvium illud ἐπῆρκεν, & Nostro familiare sollicitetur. Si quid mutandum foret, exigi mallem ἑαυτὸν, quamvis enim haud negem recte dici ἀνατείνειν ἑαυτὸν, oratio tamen exit rotundior, si ἀνατείνων referatur ad ταύτας τὰς ὀφρῦς. Ita *Lucian.* in Tim. c. 54. ἐπιτείνας γοῦν τὸ πάχυσμα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας· & *Etymologus* esse contraria monet ὑπεκβαίνειν & ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς. Hoc est illud *Ammiani* de rege Chnodomario XVI. c. 12. *ardua subrigens supercilia*; & p. 143. *elatus in arduum supercilium.* *T. H.*

44. Ἐπῆρκεν] Vide B. πρ. c. 7. ὡς δῆρις τὸ ξύλον. *M. du S.*

48. Ὑπὸ μάλης] Quicquid clam & occulte, non propatulo, vel fit, vel gestatur, sub ala proverbio etiam fieri dicitur: quo usus est *Demosth.* contra Aphob. Ἀλλὰθρωπ. Οὐχ εἷς, οὐδ' οὐ δύο τοῦτ' ἴσασιν, οὐδ' ὑπὸ μάλης ἡ πρόκλησις γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μέσῃ πολλῶν παρόντων· non unus, neque duo ista norunt, neque sub ala, ut aiunt, provocatio facta est; sed in medio foro, multis praesentibus. Ita dicitur alibi ab eodem *Luciano* ὑπὸ πέλεκυ, *sub finis.* *G. C.*

Ὑπὸ μάλης ἔχει] *Erasmus* in Adagio, *Quae sub alis fiunt*, incredibilem hujus phraseos explicationem tantoque viro indignam attulit, jure merito propterea castigatus ab *H. Stephano* in Anim. cujus operae praeclarae non meminerat *H. Valesius*, quum ad *Amm. Marcellin.* XXVI. p. 512. iisdem, quibus *Stephanus*, exemplis usus *Graecos* ὑπὸ μάλης *de re furtiva & occulta solere dicere* observat. Nos alias ad *Thomam Magistrum* plura. *T. H.*

49. Κολακεί' ἂν] Ita Ox. Reliqui κολακεύειν. *M. du S.*

55. Γε] Hoc pro vulgato γὲ ex MS. Ox. reposuimus. *M. du S.*

παρισώσεις, ἢ ἐξιάδας, καὶ βαρβαρισμούς, ἢ τἆλλα βάρη τῶν λόγων. PH. [a] ἦν ἰδὺ, ἀποτίθεμαι. EP. εὖ ἔχει. ὥστε λῦε τὰ ὀπίσθια, τὴν ἄγκυραν [b] ἀνελώμεθα, τὸ ἀγκύριον ἀνασπάσθω· πέτασον τὸ ἱστίον, εὔθυνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον· εὖ πάθωμεν.

Τί οἰμώζετε, ὦ μάταιοι, ἢ μάλιστα ὁ φιλόσοφος σὺ, ὁ ἀρτίως τὴν πώγωνα δεδημένος; ΦΙΛ. ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, ἀθάνατον ᾠόμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν. MEN. ψεύδεται· ἄλλα γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν. EP. τὰ ποῖα; MEN. ὅτι μηκέτι δυπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, μηδὲ νύκτωρ ἐξιὼν, ἅπασιν λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν καλυψάμενος, περιέισιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιλυπεῖα· ἢ ἕωθεν ἐξαπατῶν τοὺς νέους ὑπὸ τῇ σοφίᾳ ἀργύριον λήψεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. ΦΙΛ. σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἄχθῃ ἀποθανών; MEN. πῶς, ὃς ἔσπευσα ὑπὸ τὴν θάνατον, καλέσαντος μηδενός.

posita, paria paribus æquata, comprehensiones sententiarum, barbarismos, ceteraque orationum pondera. RHET. Ecce enimvero, pono. MERC. Bene habet: solve itaque retinacula: scalam nauticam attollamus: anchora subducatur: expande velum: dirige, portitor, clavum. Bene nobis fit.

11. Quid ploratis, inepti, tuque maxime, philosophe, cujus jam modo barba fuit evastata? PHIL. Hoc scilicet, Mercuri, quod immortalem opinabar animam esse. MEN. Mentitur: nam alia sunt, quæ credas eum pungere. MERC. Quolia? MEN. Quod non amplius coenabit apparatas coenas, neque de nocte egressus, clam omnibus, palliolo caput obvolutus, circumibit in orbem lupanaria; nec summo mane decipiens juvenes sapientiæ prætextu argentum accipiet: hæc urunt eum. PHIL. Tu autem, Menippe, non doles te mortuum esse? MEN. Egone, qui festinavi ad mortem citante nemine.

12. Ve-

a Ἦν ἰδὺ] Ἤνιδὺ P. εἶεν, ἰδὺ. B2. quod sine dubio editoris. b Ἀνελώμεθα] Ἐλώμεθα. O. Ortum ex simili praecedentis vocabuli terminatione vitium.

59. Καὶ βαρβαρισμούς] Ἐν γὰρμεῖζι προφερομένων τῶν λόγων χάριτος ἕνεκεν· εἰς τὸ, * οἱ δὲ δύο σκαπτέλαι, ἢ τὰς ἀγκυλήσεις. V.

66. Δαδημένος] Πεπωγωνισμένος. V.

73. Καμαιλυπεῖα] Παρεῖα. V.

* Οἱ δὲ δύο * σκα. . . .] Videtur hic aliquis locus citatus fuisse. J.C.

Ex Homeri Od. M, 73. ut indicavit M. du Soul. Porro προφερόμενον τὸν λόγον habuit E. A. prave: quum V. praeferat τῶν λόγων, huic aptandum fuerat προφερομένων, non contra. Ceterum quomodo pertineat haec adnotatio ad βαρβαρισμούς, nemo facile pervidebit: Eruditiss. itaque Dukerus ad Thucyd. p. 297. n. 63. fortassis loco non suo positam observat, & alio referendam: *Certe melius*, inquit, *conveniebat illis, quae legantur in* Lucian. *Dial. Junonis & Latonae* p. 243. v. 22. hujus Ed. οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἢ μὲν αὐτῶν —— ὁ δ' Ἀπόλλων· cui libens adsentior. Similis orationis figura p. 242. v. 92. Ejusmodi quiddam, adductis etiam iisdem Homeri verbis, tepetes in G. ad p. 239. T.H.

59. Παρισώσεις] *Quare aut paria esse debent posteriora superioribus, extrema primis, aut, quod etiam est melius & jucundius, longiora.* Cicer. de Orat. III, 48. In Orat. c. 25. *paria paribus relata, & similiter conclusa, & immutatione quasi quaesitas venustates* parce adhibendas aut fugiendas esse ait. Ἐξιάδας haec vulgo vocabant: vide *Philostr.* p. 497. Meminit iterum *Nostri* Ἀμαυρ. c. 8. M. du S.

Ibid. Βαρβαρισμούς] Ridicule hoc dictum. Praeterea *A. Gellius* V, 20. negat eam vocem apud ullum idoneum auctorem Graecum inveniri. Sed *Luciani* jam aetate linguae Graecae castitas vix ullibi reperiebatur. Vide in hanc rem plura in Ῥητ. c. 17. B. πρ. c. 10. & 23. M. du S.

60. Ἦν, ἰδὺ] Rhetor ait: ἴσθι, ἰδὺ ἀποτίθεμαι. Sed scribendum ἴσθ' ἰδοὺ, *ecce*: quod alibi quoque saepiuscule apud nostrum occurrit, sed saepius corruptum. Dicitur pro ἴσθι ἰδού. J.G.G.

Ἦν, ἰδὺ] Secutus est Eruditiss. *Gravius H. Stephanum* Th. L. Gr. T. I. p. 1104. Ἦν ἰδύ, inquit, *apud Lucian. eadem significat. initio Anachars. Sed ego tum in hoc loco quum in caeteris scribendum puto ἴσθ' ἰδοὺ posita post ἴσθ' apostrophi nota: nec enim dubito, quin elisum sit ι adverbii ἴσθι, quod ἐκ τῆ Ἀναχάρσιδος τῷ ἰδοὺ perinde ac si diceretur ἴσθι ἰδοὺ.* Ego, quanquam, utrum probes, haud sane multum refert, secus sentio, ut opportuniore loco declarabo. T.H.

62. Τὸν λανθάνοντα ἀποτίθεμαι] *Polyaen.* IV. c. 6. p. 374. ἄλλοι μὲ ἀποστῶσι τὰ πραγματεῖα, ἄλλοι δὲ ἀπιδῶσι τοὺς λανθάνοντας, ἄλλοι δὲ ἀγωνίας ἀπειλῶσιν. Quam hic

λαν-

…ea dum cædimus fermones, …mor aliquis auditur tanquam e terra vociferantium? MERC. Sane, Menippe, neque ab una tantum regione: etenim hi in concionem coëuntes læti rident cuncti ob Lampichi mortem: ejusque uxor comprehensa tenetur a mulieribus, & infantes teneri pariter & ipsi a pueris impetuntur largis lapidibus: alii Diophantum rhetorem laudant Sicyone, qui funebri oratione cohonestat exsequias hujus Cratonis. Atque etiam profecto Damasiæ mater gemitus ciens præit lessum cum feminis in funere Damasiæ: te vero nullus, o Menippe, lacrimis prosequitur, quieteque jaces solus.

13. MEN. Nequaquam; sed audies canes jam jam miserabiliter ululantes mei causa, corvosque flebilem in modum alis concrepantes, quando frequentes sepelient me. MERC. Fortem te præstas, Menippe. Sed quoniam in portum appulimus,

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, ἐὰν κραυγή τις ἀκούεται, ὥσπέρ τινων ἀπὸ γῆς βοώντων; EP. νεὶ, ὦ Μένιππε, ἐκ ἀφ' ἑνὸς γε χώρου· ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες ἅσμενοι γελῶσι πάντες ὅτι τῷ Λαμπίχῳ θανάτῳ, ᾗ ἡ γυνὴ αὐτῶν συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ τὰ παιδία νεογνὰ ὄντα ὁμοίως παίχειν ὑπὸ τῶν παίδων βάλλεται ἀφθόνοις τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα ἐπαινοῦσιν οἱ Σικυῶνι ἐπιτάφιος λόγους διεξιόντα ἐπὶ Κράτωνι τούτῳ. καὶ νὴ Δία γε, ἡ Δαμασίου μήτηρ κωκύσασα ἐξάρχει τῆς θρήνου σὺν γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμασίᾳ· σὲ δὲ οὐδείς, ὦ Μένιππε, δακρύει, καθ' ἡσυχίαν δὲ κεῖσαι μόνος.

MEN. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλίγον ὠρυομένων αὐτίκα ἐπ' ἐμοὶ, καὶ τῶν κοράκων τυπτομένων τοῖς πτεροῖς, ὁπότ' ἂν συνελθόντες θάπτωσί με. EP. γενναῖος εἶ, ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλεύκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον,

c Γυναιξὶν] Ταῖς γυναιξίν. Margo *A1W.* d Ὠρυομένων] Ὠρυομένων. O. F. quasi ab ὠρύομαι.

ἀποθάνῃ, paulo ante dixerat ἀναθάνῃ· idque jam observatum a *Paul. Leopardo* Em. XIV. c. 10. & *C. A. Dukero* ad *Thucydid.* IV. c. 12. n. 41. nec *Stephanum* in Thes. Luciani loca fugerunt. *Pausan.* X. p. 860. διὰ τί ἀποθάνῃς κατιόν *Poll.* VIII, 120. μήτε ἀποθάνῃ, μήτε ἄγχυρον εἰς τὴν γῆν βαλλόμενον. Alia dabit Vir Illustris ad *Callim.* H. in Del. v. 22. *T. H.*

72. Τοῦ ἱματίου τὴν κεφαλὴν καθειλήσας] *Petron.* c. VIII, p. 33. *Tarde, imo jam sero intellexi me in fornicem esse deductum: execratus itaque aniculae insidias operui caput, & per medium lupanar fugere coepi in aliam partem:* ibi vide Commentatores. *T. H.*

73. Περίεισιν] Futurum, uti supra Ep. Δ. X. αὐτίκα μάττισι & τιμωρήσει τῇ μητρι. Saepius hoc fieri videas. *M. du S.*

74. Ἐπὶ τῇ σοφίᾳ] Sequentibus adjunxi ἀργύριον λήψεται ἐπὶ τῇ σοφίᾳ secus atque Interpretes fecerunt. *T. H.*

77. Ἔσπασται] Consule *Diogenem Laertium* p. 162. B. qui Menippum ait laqueo sibi necem conscivisse. *M. du S.*

84. Συνίχεται] *Illius uxor constringitur a mulieribus*, quasi nempe suffocanda. Male hic locus versus est, *illius uxorem mulieres circumstrepunt.* *J. C.*

Συνίχεται] Nisi versionum architecti legerint, aut in animo habuerint συνηχοῦνται, unde petitum sit illorum, *uxorem mulieres circumstrepunt*, exputare non possum. Suspicabar olim συνάγχεται vel ἀπάγχεται melius convenire saevienti in uxorem tyranni feminarum turbae, quomodo *Lambinus* in *Polybio* I. p. 119. pro ὑπὸ τῶν λιμοῦ συναγομένους legebat συναγχομένους, *fame suffocatos* ad *Corn. Nepot.* Ham. n. 35. Nunc satis contentus sum scriptura vulgari; significat enim *comprehensam constrictamque teneri: Porphyr.* in *Euseb.* Chron. p. 60. καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῆς ἰσχνῶν ἐν ταῖς γυμνασίαις διὰ τὴν μισοφωνίαν συνεχόμενος ἀπώλετο. Quod autem de uxore Lampichi liberisque narrat *Lucianus*, eundem exitum a Locrensibus Dionysii junioris habuerunt. *Strabo* VI. p. 398. *AElian.* H. V. IX, 8. *T. H.*

86. Βάλλεται ἀφθόνοις] Sic passim. *J. B.*

87. Διόφαντον] *Cicer.* in Bruto p. m. 215. C. Diophanis meminit Mitylenaei, Graeciae illis temporibus disertissimi. Lacedaemonius antiquus scriptor. LLoyd. *M. du S.*

90. Ἐξάρχει] Narrat eadem *de Luctu.* *J. B.*

Ἐξάρχει τῇ θρήνου] Protulit *Des. Herald.* ad *Martial.* II. Ep. 11. Mox θάπτωσι με unde *Cuperus* expiscatus fuerit de sepultura per ignem esse capiendum, ignorare me fateor: eum vide Obs. lib. I. p. 48. *T. H.*

94. Ὀλίγον] Sic lego, ut Dial. XXIII. pro ὀλίγων. quod in plerisque est. Recte tamen *P.* & *S.* *M. du S.*

ξιον, εὐθεῖαν ἐκείνην προϊόντες· ἐγὼ δὲ καὶ ὁ πορθμεὺς ἄλλως μελήσομεθα. ΜΕΝ. εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῆ, προΐωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί οὖν ἔτι καὶ μέλλεις; [a] πάντως δικασθῆναι δεῖ σε καὶ τὰς χαλδαϊκὰς φασὶν εἶναι βαρείας, τροχὸς, καὶ γύπας, καὶ λίθους. διχθήσῃ δὲ ὁ ἑκάτερος βίος.

vos abite ad tribunal, [illegible] ego vero & portitor [illegible]. MEN. Prospera sit vobis navi[illegible], curi. Nos autem pedem promov[illegible] quid ergo vos amplius cunctamini [illegible] no judicium subire oportebit : [illegible] aiunt esse graves, rotas, vultu[illegible]. Exponetur autem palam uniuscu[illegible]rita.

XI.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ. CRATETIS ET DIOGENIS.

ΚΡΑΤ.

ΜΟιριχον τὸν πλούσιον ἐγίνωσκες, ὦ Διόγενες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὁλκάδας ἔχοντα; ὃν ἀνεψιὸς Ἀριστέας, πλούσιος καὶ αὐτὸς ὤν, τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο εἰώθει ἐπιλέγειν, Ἦ μ' [a] Πάντως] Defuit in Edd. Addidimus ex G. C. P. sententiae plenius instruendae causa.

CRAT.

1. MOerichum opulentum illum noras, Diogenes, illum divitiis adfluentem, domo Corinthium, cui multae erant onerariae naves, cujus consobrinus Aristeas, & ipse dives, Homericum illud solebat dictitare, Aut tu tol-

11. Τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο] Ὅμηρος εἰσάγει πολλαχοῦ τὸν Ὀδυσσέα ἐν Λίεσσι· φησὶν οὖν Λίας πρὸς Ὀδυσσέα, ἢ νοσφίσῃ μοι, * ἢ νοσφίζω σε. Λίεσσι] ἐν ὁ Λουκιανὸς λέγει τῷ ἑξῆς, ὡς τῷ † Ἀριστείου λέγοντος, ἢ νοσφίσῃ μοι, ἢ νοσφίζω σε· τουτέστιν, ἢ προικώσῃ μοι, ἢ προικίζω σε. V.

* Ἢ νοσφίζω] Sic E. A. Κυρίως utrobique & προικώσω scripserat *M. du Soul.* Eo usu posita sunt haec verba, quem in recentiore Graecorum habent lingua. *T. H.*

† Ἀριστείου] L. Ἀριστέως. Sed tamen Ἀριστείου est etiam in C. *M. du S.*

11. Πάντως] G. Coll. & P. ut Dial. XV. In reliquis deest. *M. du S.*

Ibid. Δικασθῆναι δεῖσε] Vocem unam addit Mf. πάντως δικασθῆναι δεῖσε. πάντως vulgo deest. *J. G. G.*

7. Μοιριχον] Ficta credo haec nomina. *M. du S.*

10. Πλούσιος δὲ αὐτὸς ὤν] Perperam in Aldina, Salmurienfi & aliis editionibus, praeterquam in Florentina, post vocalem ὤν ponitur fignum interrogationis Graecum; eoque deceptus fuit Interpres. At non interrogat Crates, ut & nihil respondet Diogenes. Quin fi haec per interrogationem dicta essent, fignum istud in fine orationis foret collocandum. *J. F.*

11. Τὸ Ὁμηρικόν] Legendum ἃς ante τό. Certe medica manu eget locus hic depravatissimus. *M. du S.*

11. Ἦ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγώ σε] Sunt Ajacis verba ad Ulyssem colluctantem Il. Υ. v. 724. *J. G. G.*

20. Οἱ μάντεις εἴτε ἀπὸ τῶν ἄστρων &c.] Si commodum videatur illud εἴτε, cur non tertio quoque loco εἴτε Χαλδαῖοι παῖδες nam ὄσσους nescio an alios, me quidem non mediocriter offendit; quorsum enim spectat, aut quem sensum reddit, impedita structura, quodammodo tolerabilem? Priore loco εἴτε Juntina praefert: hoc ipsum in sequentibus etiam adscitum cursum orationis interruptum expediet, ἢ οἱ μάντεις εἴτε ἀπὸ τῶν ἄ. τ. τὸ μ. εἴτε ἀ. τῶν ὀ. εἴτε Χ. π. ἀλλὰ ἐ ὁ Πύθιος αὐτὸς παρῇχε &c. Mecum facit *H. Valesius* ad ista *Marcellini* XXVIII. p. 581. *Iisdemque subseruntur genitalium extorum interpretes controversi, hinc praefecturas profusius largientes & sepulturas divitum matronarum*, hunc in modum scribens: *Simile est, quod narrat Lucian. in Dial. Mort. cum Moerichus & Aristeas viri ditissimi se mutuo captarent, ac se vicissim heredes instituissent palam scriptis testamentis, vates & Astrologos & somniorum interpretes & Chaldaeos, Apollinem quoque Pythium ab utroque consultum modo huic, modo illi obventuram hereditatem praedixisse*: quae ita sunt comparata, ut facile, qualem animo lectionem fuerit secutus, ostendant. Saepe autem fraudulenti vates, quibus ex spe lucri futurorum praedictio pendebat, insidiis testamentariis interveniebant: egregius est *Plinii* locus I. Ep. 20. *T. H.*

22. Χαλδαῖοι παῖδες] Sic Necyom. c. 6. *Eunap.* Æd.

tolle me, aut ego te. DIOG. Quid ita, Crates? CRAT. Mutuis obsequiis captabant alter alterius hæreditatem ætate æquales: & testamenti quidem tabulas in propatulo proponebant, Aristea Mœrichus, si prius decederet, domino relicto suorum omnium; Mœricho vicissim Aristeas, si ante eum abiret: hæc quidem in testamento erant scripta: illi vero observabant sese invicem antecedere alter alterum adulatione conantes. Vates etiam, sive ab astris conjectarent futura, sive ex somniis, sive Chaldæorum imbuti disciplina, quin & ipse Pythius modo Aristeæ tribuebat victoriam, modo Mœricho; lancesque nunc ad istum, mox ad illum vergebant.

ἀνάειρ', ἢ ἐγώ σε. ΔΙΟ. τίνος ἕνεκα, ὦ Κράτης, ἐθεράπθυον ἀλλήλυς; ΚΡΑ. τῦ κλήρυ ἕνεκα ἑκάτερος, ἡλικιῶται ὄντες· ἐς τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν ἐτίθεντο, Ἀριστέαν μὲ ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσπότιν ἀφιεὶς τῶ ἑαυτῦ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἀριστέας, εἰ προαπέλθοι αὐτῦ. ταῦτα μὲ ἐγέγραπτο. οἱ δὲ ἐθεράπθυον ἀλλήλυς ὑπερβαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ. καὶ οἱ μάντεις, εἴτε ἀπὸ τῶν ἄστρων τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τῶν ὀνείρατων, ὥσπερ Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς, ἄρτι μὲν Ἀριστεῖ παρεῖχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοίριχῳ. καὶ τὰ τάλαντα ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦτον, νῦν δ' ἐπ' ἐκεῖνον ἔρρεπε.

2. DIOG. Quem ergo exitum res habuit, Crates? est enim audire operæ pretium. CRAT. Ambo mortem obierunt eodem die; hæreditates autem ad Eunomium & Thrasyclem inopinato pervene-

ΔΙΟ. Τί οὖν πέρας ἐγένετο, ὦ Κράτης; ἀκοῦσαι γὰρ ἄξιον. ΚΡΑ. ἄμφω τεθνᾶσιν ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας· οἱ δὲ κλῆροι ἐς Εὐνόμου καὶ Θρασυκλέα ἐξῆλθον, ἄμφω συγγε-

b Εἴτε] Οὔτε *J.* οὔτε Margo *AIW.* *c* Ἀριστεῖ] Ἀριστέᾳ G. L. Ed. Steph.

Æd. *J.B.*

24. Ἀριστεῖ] Mirum cur Ἀριστεῖ, cum dixerit Ἀριστέαν. *J.B.*

Ἄρτι δὲ Ἀριστεῖ] Miratur *Bourdelotius* cur Ἀριστεῖ dicat, cum Ἀριστέαν appellarit; & merito miratur. Ms. ostendit hoc vocabulum esse mendose in editis exaratum, cum pro Ἀριστεῖ scribit Ἀριστέᾳ, ut scribendum est. *J.G.G.*

Ἀριστέᾳ] Ex MS. Gr. & L. editionum mendum sustulimus, quæ omnes præter *Stephan.* legunt Ἀριστεῖ. Vide tamen, an non *Lucianus* de *Aristeo* aliquo Corinthio loquatur: plures enim *Aristei* Corinthii apud *Thucydidem* occurrunt, Aristeas nullus. *M. du S.*

Ἀριστεῖ] Ut Ἀριστέᾳ reponatur, quia Ἀριστέας ante dictus fuerit, magno opere contendunt nostri Commentatores, a quorum sententia valde dissidet *Steph. Berglerus*, dignus propter peritiam Graecarum literarum non vulgarem, cujus in hac causa ratio habeatur. Ad *Alciphr.* I. Ep. 1. ubi leguntur οἱ βορεῖς haec notat: *Pro* οἱ βορέαι, *quasi a* βορεὺς *per metaplasmum; ut & Aratus* ἀνέμοιο βορῆος Διοσ. v. 351. *Sic Lucianus in Dial. Crat. & Diog.* Ἀριστεῖ *formavit, eum nominans, qui non* Ἀριστεὺς, *verum* Ἀριστέας *vocabatur, sed hoc non sine allusione ad* ἀριστεύς. Illam allusionem, haud quidem alienam, etsi non praestem, ceteris tamen non invitus accedo: est enim talis nominum, praesertim propriorum, formae mutatio neutiquam insolens, & aliquando temere ab eruditis viris tentata. Quem Μελάνθιον *Homerus* plerumque appellat, idem Μελανθεὺς Od Υ, 255. Φ, 176. Ἀμοιβεὺς & Ἀμοιβέας non differunt, quod posterius in *AElIani* V. H. III, 30. contra *Schefferum* recte defendunt *Kuhnius* ac *Perizonius*, & dudum ante utrumque *J. Fr. Gronovius* Obs. IV. p. 240. Proconnesius Aristeas, peregrinantis, quum vellet, animae miraculo nobilis, Ἀριστεᾶς dicitur a *Strab.* XIII. p. 881. A. *Paus.an.* V. p. 392. *Jamblich.* V. Pyth. §. 138. *Tatiano* p. 136. *Clem. Alex.* Str. I. p. 333. D. refingi volunt *H. Stephan.* ad Maxim. Tyr. Diss. XXVIII. p. 282. *Casaubon.* & *Scherpezeel.* ad *Strab. Hoeschel.* ad *Origen.* contra Cels. p. 113. *Rutgers.* V. L. VI, 14. *Potter.* ad *Clem.* quibus cunctis supervacuae curae gratiam facimus. Quem *Herodotus* nominat Ἀριστέαν τὸν Ἀδειμάντου Κορίνθιον, illum semper Ἀριστέα *Thucydides* & *Plutarch.* T. II. p. 871. A. Non ergo licuerit *Luciano*, si liberet, formam ejus nominis variare? Verum ne quis causetur, quod a diversis scriptoribus factum fuit, uni, idque intra paucos versus, non esse obtrudendum, *Apollodorum* adducam, qui II. p. 97. minore intervallo, quum posuisset Ἀλκαῖος, mox subdit πάλιν ἐξ Ἀλκέως ab Ἀλκεύς. Ceterum hae lances dubiae, & quorsum vergant incertae, secus atque illae Jovis Homericae, unde has adumbravit *Noster*, quae Achillis Hectorisque fata exigebant Il. X, 209. *Theogn.* v. 157. Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιῤῥέπει ἄλλοθ' ἄλλῳ. *T. H.*

25. Καὶ τὰ τάλαντα] *Et hereditas modo ad illum, modo ad hunc vergebat.* *J.B.*

γενεῖς ὄντας, ὐδὲ πώποτε προμαντθομένους ὕτω γενέσθαι ταῦτα. ΔΙΟ. πλεόντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος εἰς Κίρραν, κατὰ μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ προσπεσόντες τῷ Ἰάπυγι, ἀνετράπησαν. ΔΙΟ. εὖ ἐποίησαν.

Ἡμεῖς δὲ, ὁπότε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, οὐδὲν τοιοῦτον ἐνενοοῦμεν περὶ ἀλλήλων· ὅτε ποτε εὐξάμην Ἀντισθένει ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομήσαιμι τὸ βακτηρίας αὐτοῦ (εἶχεν δὲ πάνυ καρτερὰν ἐκ κοτίνου ποιησάμενος) ὅτε, οἶμαι, σὺ, ὦ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ κτήματα, καὶ τὸ πίθον, καὶ τὴν πήραν χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσαν. ΚΡΑ. οὐδὲν γάρ μοι τούτων ἔδει· ἀλλ' οὐδὲ σοὶ, ὦ Διόγενες. ἀλλ' ἐχρῆν, σύ τε Ἀντισθένους ἐκληρονόμησας, καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῷ μείζω καὶ σεμνότερα τῶν Περσῶν ἀρχῆς. ΔΙΟ. τίνα ταῦτα φῄς; ΚΡΑ. σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παῤῥησίαν, ἐλευθερίαν. ΔΙΟ. νὴ Δία, μέμνημαι τοῦτον ἅπαντα

runt, utrosque cognatos, nullo unquam mentis præsagio divinantes hæc ita fore: Mœrichus enim & Aristeas quum Sicyone trajicerent Cirrham, medioque cursu in obliquum Japygem incidissent, eversa navi perierunt. DIOG. Bonum factum.

3. Verum nos, quando in vita eramus, nihil tale cogitabamus de nobis invicem: neque unquam optavi Antisthenem emori, ut hæreditatem nanciscerer ejus baculi: habebat autem admodum robustum, quem ex oleastro ipse confecerat. Neque tu, puto, Crates, cupiebas hæres esse, mortuo me, bonorum, dolii, peræque choenices lupinorum duos habentis. CRAT. Quippe nihil mihi istis erat opus: at nec tibi, Diogenes: quam enim decebat tu ab Antisthene adeptus es hæreditatem, ego a te, multo majorem graviorisque momenti quam Persarum imperium. DIOG. Quæ tu bona dicis? CRAT. Sapientiam, frugalitatem parvo contentam, veritatem, loquendi fiduciam, animi libertatem. DIOG. Memi-

33. Εἰς Κίρραν] Κατ' ἀντικρὺ Κίρρας τῆς Κορινθιακῆς κόλπου ἡ Σικυών. Ἡ δὲ Κίρρα ὀρθῶς ὀξὺ κατὰ τὴν Φωκίδα. V. ἔστου νῦν τὸ χρυσὸν φασί. C. addunt.

34. Τῷ Ἰάπυγι] Ἀνέμῳ. G.

35. Εὖ ἐποίησαν] Ἀντὶ τοῦ ἔπαθον, Ἀτλικῶς. G.

40. Ἐκ κοτίνου] Ἐξ ἀγριελαίου. V.

31. Προμαντδομένους] *Thom. Mag.* in Βούλομαι vitiose προμαντδόμενος & ὕτως. *T.H.*

32. Διαπλέοντες] Subint. Ἀριστέας & Μόριχος. *F.G.*

33. Εἰς Κίρραν] Dico alibi. Hanc Phocidis urbem *Pausanias* ab *Homero* scribit vocari Crissam. *Strabo* & *Ptolem.* diversas faciunt. *J.B.*

Κίρραν] Prope Delphos. *M. du S.*

38. Εὐξάμην] Sic malo, quam ut vulgo εὐξάμην quanquam sæpissime sic reperiri non ignorem. De baculo Antisthenis *Diogen. Laert.* p. 141. A. B. Baculum gestare invidiosum fuit Athenis: vide *Casaubon.* ad *Theophr.* Char. c. V. *M. du S.*

40. Κοτίνου] Ex cujus fronde στέφανος Ὀλυμπιακὸς. *Hesych. Suid.* Interpres *Pindari*, *Pollux*, alii. *J.B.*

55. Ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον] *Alii vero nihil curabant istiusmodi possessiones, nullusque coluit nos, hereditatem nostri sibi spondens: verum omnes argenti studio capiebantur.* Quod hic Græce, εἰς τὸ χρυσίον βλέπειν, id Belgice dicimus op het geld sien. Non hic tantum, verum & alibi βλέπειν vel ὁρᾶν est *affectare*, *petere*, *cupere*, adjuncta præpositione εἰς vel πρὸς, sed & aliquando omissa. In De Gymnasiis c. 10. Ἀλλ' ὦ ἄριστε, σὺν εἰς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν. *Non tenuia nos expetimus dona.* In Charidemo c. 25. Καὶ χρὴν εἴ τις ἐκάστῳ ἐξετάζειν βούλοιτο τὸ τυχὸν, σύρσαι πάσας εἰς τὸ κάλλος ὁράσας, καὶ τούτου τυγχάνειν τῆς πανδήμου τιθεμένας. *Et propemodum, si quis unamquamque artium expendere vult, omnes comperiet ad pulchritudinem spectantes, eamque consequi ante omnia ducentes.* In de Mercede Cond. c. 24. Καιρὸς ἦν πρὸς ἐλευθερίαν ἤδη ὁρᾶν. In Hermotimo c. 4. Ἀλλὰ θαῤῥοῦντα χρὴ, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθὸν, εἰς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ ἐρῶντα, καὶ τὴν ἄνω εὐδαιμονίαν. *Sed fidenti & bono oportet eum esse animo, qui ad via metam pervenire studeat, & ad illam, quæ supra est, beatitatem.* In Demonacte c. 2. οἱ πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες, *Philosophiæ studiosi.* Sed hoc in loco pro ὁρῶντες V. Cl. *Graevius* ὁρμῶντες legi vult; sequi etiam paullo post, πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμήσαν. *AElian.* H. V. I, 28. καὶ Ῥόδῃ φασὶ τὸ μὲν εἰς τοὺς ἰχθῦς ὁρῶντα καὶ θαυμάζοντα αὐτούς.

Sed & sine præpositione βλέπειν & ὁρᾶν simpliciter eo sensu sumptum reperitur. *Noster* in Amoribus c. 24. Τίς ἐρᾶσης ὁμολογεῖ γενέσθαι, προδιδομένων Ἀθηνῶν, καὶ Δικελείας ἐπιτειχιζομένης, καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος; Hic quidem βλέπειν non est omnino *affectare*, *cupere*; sed tamen *spectare*, ut illud verbum sæpe apud Latinos: vertendum autem, *cum vita ad tyrannidem spectares.* Non intellexit id Interpres, jure propterea castigatus jam ab *Jac. Gronovio*, Græcæ phraseos callentissimo. Sed plane pro *affectare*, *petere*, *studere*, su-

mini profecto eas me opes accepisse ab Antisthene, tibique etiam ampliores reliquisse.

4. CRAT. At ceteri non curabant ejusmodi possessiones, nemoque nos adsectabatur talis hæreditatis spe; siquidem auro omnes inhiarent. DIOG. Quippe; neque enim habebant, ubi reconderent accepta a nobis talia bona, diffluentes præ luxu, veluti rupta vetustate marsupia. Proinde si quis vel immitteret in eos sive sapientiam, sive libertatem loquendi, sive veritatem, excidebat protenus & diffluebat, quum fundus ingesta continere nequiret; quale quiddam accidit Danai filiabus istis, quæ in perforatum dolium haustam aquam infundunt: aurum vero dentibus unguibusque & omni machina custodiebant. CRAT. Propterea nos quidem habebimus hic quoque nostras divitias: hi autem obolum scilicet apportabunt, eumque ad portitorem usque tantum.

δεξάμενος τ' πλοῦτον παρ' Ἀντισθένους, ᾗ σοὶ ἔτι πλείω καλαλιπών.

ΚΡΑ. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἠμέλων τ τοιούτων κτημάτων, καὶ οὐδεὶς ἐθεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομήσειν προσδοκῶν. ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον. ΔΙΟ. εἰκότως· οὐ γὰρ εἶχον, ἔνθα δέξαιντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διερρυηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σαθρὰ τῶν βαλαντίων. ὥστε εἴ τις ἢ ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παῤῥησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθύς, ᾗ διέρρει, ὥσπερ ὑπὸ τρώγοντος· ἐγὼ δὲ δυσωπῶ· οἷόν τι πάσχουσιν αἱ τῶν Δαναῶν αὗται παρθένοι, ἐς τ τετρυπημένον πίθον ἐπαντλοῦσαι. τὸ δὲ χρυσίον ὀδοῦσι, καὶ ὄνυξι, ᾗ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. ΚΡΑ. ἐκεῖ ἡμεῖς μὲ ἔξομεν κἀνταῦθα τ πλοῦτον· οἱ δὲ ὀβολὸν ἥξουσι κομίζοντες· ᾗ τοῦτον ἄχρι τῶν πορθμέως.

ΑΛΕ-

62. Στίγειν ὑ δυναμοῦσθαι] Δίχεσθαι, βασάζειν. V.

sumitur ὁρᾶν in Hermotimo c. 22. Οὐ γὰρ ἔστι χρυσίον ἔστι, ὅτι δέξας ὁρῶσιν, ὡς Ἀμφίρεως περὶ αὐτῶν, &c. *Neque enim amplius aurum, neque voluptates, neque gloriam sectantur, ut de iis inter se contendant.* Potest & recte eo sensu per *videre* verti, quum etiam *videre* ita sumatur apud Latinos; ut jam ad *Livii* II. c. 22. docuit optime omnium de illo scriptore meritus, *J. Fr. Gronovius*; qui & eumdem hunc ex Luciani Hermotimo locum ibi adfert; ut & per *intueri*, uti hoc verbo utitur Nepos in Themist. c. 7.

Hunc in modum eleganter potest explicari locus quidam in De Mercede Cond. c. 29. ubi Auctor ait, in Regum Persarum conviviis adesse Eunuchum, qui attendat, num quis in pellicum aliquam oculos conjiciat, dum alius Eunuchus jam dudum tensum arcum tenens, τ ἂν μὴ θέμις ὁρῶντα, inter bibendum spiculo petat, eique malam perrumpat. Ὁ ὁρῶν ἂν μὴ θέμις, vix potest hic esse, qui simpliciter adspiciat (nam cujus, eisdem accumbentis epulis, oculi ita coerceri queant, ut plane non conjiciantur subinde in eos, qui adsunt?) at qui ita oculos in aliquam ex pellicibus defigat, ut facile ex vultu appareat, eum libidinis stimulis agitatum id facere. Forsan ita hunc locum cepit quoque *Brodaeus* IX. Miscell. cap. 13. quia legi vult, εἰς ἂ μὴ θέμις ὁρῶντα. At illud εἰς commodissime subaudiri, patet ex iis, quæ attulimus. Quin iterum ὁρᾶν pro *petere*, *incumbere in aliquid*, reperio positum ab Luciano pro Imaginibus c. 18. Ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐξέστω ὁρᾶ (ὁ Ἔρως) ὅπως ὑπερθαυμάσῃ, ᾗ ζηλωτὸν ἀποφανεῖ τ ἐπαινούμενον. Dixerat, laudationem rem esse liberam, & arbitrio laudantis permissam, neque terminis circumscriptam. *Sed in id in primis*, inquit, *ea incumbit, quomodo nimirum admirationem suam sit maxime extensura, eumque, qui laudatur, admirabilem redditura.* J. J.

62. Τῷ πυθμένι στίγειν ὑ δυναμένου] Non dubites fere, quin hanc *Luciani* cogitationem pepererint *Euripidae* versus apud *Plutarch.* περὶ Ἀδολεσχ. p. 502. C. Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στίγοντα πιμπλάναι Σοφοὺς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους. T. H.

65. Ὀδοῦσι δ' ὄνυξι] Ut solent utentes armis a natura datis ferae bestiae, a quibus origo proverbii manavit. Eo minus in *Tullio*, *Toto corpore atque omnibus ungulis, ut dicitur, contentioni vocis adserviunt* Tusc. Disp. II, 23. mutaverim in *unguiculis*. Uterque locus *Ciceronis* & *Luciani* non fugit *Erasmum* in Chil. T. H.

68. Ἥξουσι] De ἴξουσι cogitabam, cum animadverti stare sic posse, ut & Dial. XXVI. M. du S.

XII.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙΒΟΥ, ΜΙΝΩΟΣ, ΚΑΙ [a] ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ.

LUCIANI SCIPIO.

ALEXANDER, HANNIBAL, MINOS, SCIPIO.

ΑΛΕΞ.

ΕΜὲ δεῖ προκεκρῖθαί σε; ὦ Λίβυ· ἀμείνων γάρ εἰμι. ΑΝ. ἤμενθν, ἀλλ' ἐμέ. ΑΛ. ἰχθὺν ὁ Μίνως δικασάτω. ΜΙΝ. τίνες δ' ἐστέ; ΑΛ. ὅτος μὲν Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος· ἐγὼ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου. ΜΙΝ. νὴ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφότεροι· ἀλλὰ περὶ τίνος ὑμῖν ἡ ἔρις; ΑΛ. περὶ προεδρίας· φησὶ γὰρ ὅτος ἀμείνων γε-

ALEX.

ME par est præponi tibi, Afer: melior enim sum. AN. Neutiquam; verum me. ALEX. Ergo Minos causam disceptet. MIN. Quinam estis? ALEX. Hic Annibal Carthaginiensis: ego Alexander Philippi filius. MIN. Profecto clari utrique: sed qua de re orta vobis lis est? ALEX. De primæ sedis jure: fert enim hicce se præstantiorem exti-

[a] ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ] Sola P. Σκιπ. Pro Μίνως F. Μίνων, ut supra ἐμβαίνης pro ἐμβαίης.

70. Ἐμὲ δεῖ προκεκρῖθαι] De summa Imperatoris laude *Lucianus* hic Hannibalem cum Alexandro contendentem inducit; qui apud *Livium Appianumque* a Scipione rogatus, quem maximum omnium Imperatorum, qui unquam fuissent, crederet, Alexandrum Magnum nominasse traditur; huic proximum Pyrrhum; se tertium, & si Scipionem vicisset, primum se existimaturum fuisse. Vide *Livium* XXXV. c. 14. & *Appian* in Syr. *M. du S.*

Ἐμὲ δεῖ προκεκρῖθαί σου] Ex historia colloquii, quod Ephesi habitum a Scipione Africano & Annibale *Livius* atque *Appianus* & *Plutarch.* T. I. p. 381. referunt, *Lucianum* hujus dialogi sumsisse argumentum observarunt *Fr. Fabric.* ad *Orosii* IV. c. 20. & *A. Schottus* ad *Corn. Nepot.* Vit. Annib. n. 1. Ejus sermonis fidem non parum imminuit, quod rei tam memorabilis mentionem feciſse nullam videatur *Polybius*. *Livio* sane quin suspecta fuerit haec narratio, nemo, qui morem ejus cognoverit, facile dubitabit: nam postquam de Villio tanquam rem exploratam scripsisset XXXV, 14. *eum Ephesum profectum dedisse operam, ut cum Annibale, qui tum ibi forte erat, saepe congrederetur, Claudius*, inquit, *secutus Graecos Acilianos libros, P. Africanum in ea fuisse legatione tradit, eumque Ephesi colloquutum cum Annibale.* Hoc ille, si *Polybium* haberet auctorem, nunquam interposuisset, neque alium sibi in historia pervulgata fidejussorem parasset, tam sollicite demonstratis fontibus, unde fabula manarat: noluit tamen operam suam in ea re literis mandanda desiderari, quae & Romani nominis Imperatori summo singulare virtutis bellicae testimonium, & tantam legentibus adfert voluptatem, ut, si veram esse sibi non persuadeant, libenter saltem optent. In *Juliani* Caesar. p. 320. & sequ. ubi Julium Caesarem & Alexandrum inter se componit, multa reperies ab his non valde dissidentia: *Luciani* in notis ad illud scriptum Gallicis saepe meminit illustris *Spanhemius*, ejusque sententias cum *Juliano* comparavit. Ceterum haec Alexandri lis atque Annibalis disceptata fuit in Beatorum insula, jus dicente Rhadamantho, ut *Noster*, qui ipse judicio testis oculatus interfuit, narrat Ἀλ. Ἱστ. II. §. 8. ibi de Scipione nihil; quippe Romanorum nullos, quum eo delatus fuit *Lucianus*, insula Beatorum habuit. De προεδρίᾳ vero, apud inferos etiam valde honorifica, & variis umbrarum, quae pie sanctaque vitam in superis coluerant, privilegiis opportunior erit alias dicendi locus. *T. Hi*

80. Διενεγκεῖν τὰ πολέμια] Aptius crediderit aliquis τὰ πολεμικὰ eam ob rem, quod frequenter occurrat, & intervallo non mediocri disjungi videantur πολεμίως & πολεμικός. Verum servanda est loquendi formula, cujus veteres secutus est *Lucianus* auctores: *Thucydid.* I. c. 18. εὖ παρασκευάσασθαι τὰ πολέμια· ad quem locum, nequis praecipiti judicio fallatur, operose cavet *H. Stephanus*; cujus adnotatio si fuisset in promtu *Jac. Gronovio*, minus, ut puto, confisus Mediceis membranis non dedisset in *Herodoto* III. c. 4. τὰ πολεμικὰ ἄλκιμος pro τὰ πολέμια· istius codicis auctoritatem facile praegravat, atque imitando lectionem antiquam tuetur *Dionys. Halic.* A. R. II. p. 96. v. 16. ἰθυμῶν μεγάλων τε & τὰ πολέμια ἀλκίμων. p. 101. v. 13. ἀνδρας τὰ πολέμια ἀλκίμους. v. 23. ἀπὸ δραστηρίου & τὰ πολέμια ἔργα Δημοφάντης. p. 544. v. 7. τὰ πολέμια ἄλκιμος. *Thucydid.* IV. c. 126. ἀγαθοῖς γὰρ εἶναι ὑμῖν προσήκει τὰ πολέμια. Utitur autem his *Lucia-*

titisse Imperatorem me. Ego vero, quemadmodum omnes norunt, non illi solum, sed cunctis fere, qui ante me fuerunt, ajo me praestitisse belli peritia. MIN. Ergo per vices uterque dicat: tu prior, Afer, causam tuam age.

2. ANN. Id quidem unum, Minos, me juvat, quod hic loci Graecum etiam sermonem edidicerim, ut ne hac quidem parte præ me quicquam habeat præcipui. Eos autem pono maxime laude dignos esse, quotcumque quum initio nihil essent, tamen ad magnum potentiæ fastigium processerunt, per se opibus comparatis, aptique imperio habiti. Ego itaque cum pauцis transgressus in Hispaniam, quum primum sub fratris auspiciis militassem, summæ rerum præfui, belli peritissimus judicatus. Exinde Celtiberos in potestatem redegi, Gallos occidentales devici, superγενῆσθαι πραλήγος ἐμοῦ. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἅπαντες ἴσασιν, οὐχὶ τούτου μόνον, ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ ἐμοῦ φημὶ διενεγκεῖν τὰ πολέμια. MIN. ἰκανὸν οὖν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω. σὺ δὲ πρῶτος [b] ὁ Λίβυς λέγε.

AN. Ἓν μὲ τοῦτο, ὦ Μίνως, ὠνάμην, ὅτι ἐνταῦθα καὶ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον· ὥστε καὶ δὶς ταύτην πλέον ἔστ[c] ἐνέγκαιτό μου. φημὶ δὲ τούτους μάλιστα ἐπαίνου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες ὅμως ἐπὶ μέγα προεχώρησαν, δι' αὐτῆς δυναμίν τε περιβαλλόμενοι, καὶ ἄξιοι δόξαντες ἀρχῆς· ἐγὼ γοῦν μετ' [d] ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὑπαρχος ὢν τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων ἠξιώθην, ἄριστος κριθείς· καὶ τοὺς γε Κελτίβηρας εἷλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῆς Ἑσπερίων, καὶ τὰ μεγάλα ὄρη περιβὰς, τὰ πρὸ

b Ὁ Λίβυς] Sic omnes Edd. excepta *P.* quae ὦ Λίβυ praefert. *c* Ἐνίγκαιτο] *f.* typorum vitio *ἐνίγκατο*. *d* Ὀλίγων] Depravate *H.* & *P.* ὀλίγου.

eiani verbis Praestantiss. *Dukerus*, existimans similiter accipiendam esse *Thucydidis* phrasin τοὺς πολέμους διάφορον VI. p. 412. n. 14. Non molestе feret Vir humanissimus, si dissentire me profitear, & *Scholiastae Cass.* omniumque Interpretum partibus potius accedam; quas sane, simul atque locus boni scriptoris incontroversus fuerit prolatus, ubi τοὺς πολέμους διαφέρειν idem valere constet, quod *bello strenuum atque egregium esse*, lubens deseram. *T.H.*

81. Ἓν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω] *Julian.* Caesar. p. 318. A. καὶ ὁ μὲ Ἑρμῆς ἐξίου λέγειν ἕκαστον ὡς μέρει περὶ τῆ ἑαυτοῦ. Illud ὡς μέρει vel ὡς τῷ μέρει apud *Nostrum* frequens, ad quod, etsi bene monuerat *G. Budaeus* C. L. G. p. 772. saepe nihilominus Interpretes offenderunt, eleganter illustravit *Jac. Gronov.* ad *Arrian.* A. A. III. c. 26. p. 142. *T.H.*

84. Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξ.] Non necesse erat hoc a *Luciano* fingi: nam Annibal, cum in superis esset, Graece sciebat, cum opuscula Graece scripsisset. *Corn. Nepos* c. XIII. ejus vitae: *Hic tantus vir, tantisque bellis districtus, nonnihil temporis tribuit literis: namque aliquot ejus libri sunt Graeco sermone confecti. In his ad Rhodios, de Cn. Manlii Vulsonis in Asia rebus gestis.* *F.C.*

Ἐνταῦθα καὶ τὴν Ἑλ. φ. ἐξέμαθον] Credemusne *Luciano* innuenti hic Hannibalem tam diu extra patriam bellis gestis, & in exilio Graece nescivisse? Haud sane mihi fit vero simile: *Corn. Nepos* ait, eum *Sosilo* litterarum Graecarum usum esse doctore. *M. du S.*

Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν] Annibalem *Graece etiam locutum lapide ait* Lucianus τῶ Νεκρικῶν *Dial.* XII. ut notat *A. Schott.* ad *Corn. Nepot.* Annib. n. 38. loco, quem adferebat, parum attente considerato. Lucianus autem vix est, ut notam non mereatur, qui Annibalem ad inferos penetrare jussit, ut ibi demum Graecae linguae notitiam hauriret: quid enim est minus credibile, quam virum suae civitatis principem, tot annos exercitus ex diversissimis gentibus conflati ducem versutissimum Graeco sermone caruisse, aut omnino carere potuisse, idque eo tempore, quum usus ejus Carthagine propter commercia Graecorum & bella Sicula esset familiarissimus? Quid porro? quando patria extorris ad Antiochum se contulit, ab eoque maximarum rerum consiliis adhibebatur? is Graece non calluerit, qui Graeculorum aliquando scholis interesse non fuerit dedignatus, eosque se praesente de virtutibus imperatoriis disputantes referit? Sed clara sunt veterum testimonia: *Dion. Coic.* in Exc. *Vales.* p. 593. καὶ παιδιᾷ πολλῇ μὲ Φοινικῇ κατὰ τὸ πάτριον, πολλῇ δὲ Ἑλληνικῇ ἤσκηο. *Zonar.* T. II. p. 74. Annibal τήν τε ἀμφίλεξιν ἀλλοῖα ἄλλην στρεύμενον, ἥδει δὲ πλείους, καὶ τὴν τῶν Λατίνων. Habet ergo, quod de *Luciano* conqueratur, Annibal, qui sibi veris adversus Alexandrum argumentis abundanti in ipso dicendi initio falsum orationis colorem attribuerit. *T.H.*

91. Τῷ ἀδελφῷ] Sororis suae viro, qui successerat socero Hamilcari: ei Asdrubali nomen fuit. Vid. *Polyb.* initio lib. II. *F.C.*

Τῷ ἀδελφῷ] Non *fratri*, sed *sororis viro*. Vide *Liv.* XXI. *M. du S.*

94. Τὰ μεγάλα ὄρη &c.] Deceperat Interpretes vitiosa distinctio, & una litera redundans: neminem

περὶ τ' Ἠριδανὸν [a] ἄπαυλα κατέδραμον, καὶ ἀναστάτους ἐποίησα τοσαύτας πόλεις, καὶ τ' πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην, καὶ μέχρι τ' προαστείων τ' πρωχύστης πόλεως ἦλθον· καὶ τοσοῦτους ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥς τε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις ἀπομετρῆσαι, καὶ τοὺς πόλεμους γεφυρῶσαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, ὅτε Ἄμμωνος υἱὸς ὀνομαζόμην, ὅτε θεὸς εἶναι προσποιούμενος, ἢ ἐνύπνια τ' μητρὸς διεξιὼν, ἀλλ' ἄνθρωπος εἶναι ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς συνετωτάτοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ στρατιώταις τοῖς

ratisque magnis montibus, quæ circa Padum sunt, omnia sum depopulatus, & sedibus emovi tot urbes; campestrem Italiam subjeci; ad suburbia usque primariæ urbis perveni; tot interfeci uno die, ut annulos eorum modiis sim mensus, inque fluviis cadaverum pontes struxerim. Hæc omnia gessi, qui neque Ammonis filius dicebar, neque Deus esse videri volebam, nec somnia matris fabulabar; sed me hominem esse fassus, cumque ducibus prudentissimis comparatus, & cum militibus pu-

a Ἄπαυλα] Priores Edd. ἄπαυλας excepta *W.* In margine *AlW.* τοὺς π. τ' Η. ἄπαυλας notatum reperi.

fore arbitror, qui lectionem jam olim a me repositam improbet. Usitatum est καθαιρέτειν ἄπαυλα, χώραν πολλὴν, τὴν Ἀσίαν ἅπασαν· contra ab indole linguae Graecae abhorret καθαιρέτειν τοὺς τὴν χώραν οἰκοῦντας· longe aliud est καθαιρέτειν, καθοδρομῶν ποιεῖσθαί τινα. Ad *Lucianum* quadrant, quae coram Scipione de se gloriatur Annibal apud *Appian.* Syr. p. 91. D. νῦν γοῦν ἔστι Ἰβηρίας τε ἐκράτησα, καὶ στρατῷ τὰ Ἄλπεια ὄρη μετ' Ἡρακλέα πρῶτος ὑπερῆλθον, ἔς τε τὴν Ἰταλίαν, ὑμῶν ἀδεής πω θαρροῦντος, ἐμβαλὼν πεζοὺς πεντήκοντα μυριάσι μάχῃ &c. Si pro τοσαύτας in *Luciano* numerus eversarum urbium, haud pœnitendus utique, legeretur τριακοσίας vel πεντακοσίας, neutiquam adspernarer: πεντακοσίας πόλεις Ῥωμαίων πορθῆσαι Annibalem adfirmat *Dion Chrys.* Or. LXIV. p. 599. *T. H.*

95. Ἄπαυλα] Omnes libri habent, excepto *Wechelian.* & *Hemsterh.* ἄπαυλας· horum uterque ἄπαυλα reposuit, uti & ego conjeceram: quam emendationem etiam *Vorstio* placuisse video. Potest tamen aliquo modo stare vulgata, si uno halitu legas, τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβὰς τὰ περὶ τ' Ἠριδανόν. Sed indigna haec sunt *Luciano.* *M. du S.*

1. Δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις] Variæ de horum annulorum mensura sententiæ, quorundam sententias profert *Liv.* lib. 23. *explesse tres modios super dimidium.* Sed famam veriorem putat, quæ tradit non fuisse plus modio. Aliter *Flor.* aliter *Plin.* pro quo stant *Valer. Eutrop. Oros.* Multi ne litem hanc suam facerent, modum indefinitum posuerunt: ut *Dio Prus. Tertull. Apol.* & hic *Lucian.* Omnium ratio Livii optima, qui modium putat. Ferrei isti fuere, non aurei, ut voluit *Valer.* quique eum secuti. *J. B.*

Δακτυλίους αὐτῶν &c.] Accommodatius hic, quam superiore loco urbium, numerus medimnorum definitus omittitur. Verae mensurae detraxit aliquantulum *Florus* II. c. 6. referens *modios duos annulorum Carthaginem esse missos*; additque, ne *Florum* non agnoscas, *dignitatem equestrem taxatam mensura.* Cum *Plinio* plerique *annulorum trimodia* memorant: Parum a *Nostro* distat *Tertulliani* dictum Apol. c. XL. *Annibal apud Cannas Romanos annulos caedes suas modio metiebatur:* dura quidem, sed in Afro scriptore forte tolerabilis adpositio; nisi potius inserto *ac caedes suas* mollienda videatur. *Zonaras*, ut satis constat, ex *Dione Cocceiano* retert, numerum inire vulgaris turbae, quae Cannensi praelio absumta fuerit, Annibalem insuper habuisse, περὶ δὲ τ' ἱππέων ἐτ' ἐκ τ' βουλῆς ἀριθμὸν μὲ μὴ γράψαι τοῖς οἴκοι Καρχηδονίοις, ἀλλὰ δὲ τ' δακτυλίων ἐνδιέξασθαι τοῦτον. Χοίνικι γὰρ σφᾶς ἀπομετρήσας ἀπέστειλε. *Dion* autem *Chrysost.* Or. LXIV. p. 599. A. quid quemve fuerit secutus, vix intelligo: Ἐπάρας δὲ (Annibal) τ' χιτῶνα αὐτοῦ τοῖς πολίταις ἔδειξε Ῥωμαϊκῶν σφραγίδων ἀνάπλεων, ὧν ἑκάστῳ εἶχεν ἀπὸ πολεμίων σκύλων ὑφ' αὐτοῦ περιφρυμένων. Commissi erroris si quis *Dionem* insimulet, haud equidem intercedam; quippe non ignarus saepe tales naevos viri doctissimi, dum rebus intentus memoriae nimium fidit, scriptis adhaerere: videtur sane in Annibalem contulisse factum Magonis, qui nuncius victoriae Cannensis Carthaginem a fratre missus, ad fidem tantae cladis annulos effundi in vestibulo curiae jusserat, teste *Livio* XXIII, 12. &, qui hunc sequi solet, *Sil. Ital.* XI, 536. De tunica sublata, annulisque ostensis (nam non vereor, ne quis signa vestis hic, purpureasve notas interpretari velit) nemo alius, si recte memini, quicquam tradidit: praeterea verbis integritatem constare vix ac ne vix quidem persuaderi possum: ne dicam, quod levioris est momenti, σκύλον esse pro σκύλων scribendum, suspicatus aliquando fui post πολίταις excidisse κόλπον, cui commode jungatur ἀνάπλεων· verum aliunde fortitan huic loco felicior salutis adflabit aura. Porro qui hac de re notarunt plures *Luciani* verbis sunt usi, *Fr. Fabric.* ad *Oros.* IV. c. 16. *Freinshem.* ad *Flor. M. Host.* de Mens. Rom. & Gr. p. 52. 78. De *modio* & μεδίμνῳ vide ad Tim. p. 175. *Eutropii modios* in hac eadem historia Graece dedit μεδίμνους *Paeanius*: & scriptor aliquis apud *Suidam*, ut orationem cultius expoliret, τρεῖς με-

pugnaciſſimis congreſſus : non Medos Armeniosque debellans prius aufugientes, quam aliquis inſequatur, & audenti ſtatim cedentes victoriam.

3. Alexander autem, quum paternum imperium ſuſcepiſſet, id auxit & multis partibus ampliavit uſus ſecundo fortunæ impeta : at poſtquam vicit illum nullius pretii Darium, atque ad Iſſum & Arbelis ſuperior fuit, pertæſus patrii moris adorari volebat, atque in Medicam illam & effeminatam vivendi rationem degeneravit :

μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος· ὁ Μήδους καὶ Ἀρμενίους καταγωνιζόμενος ὑποφύγοντας πρὶν διώκειν τινὰ, καὶ τῷ τολμήσαντι παραδιδόντας εὐθὺ τὴν νίκην.

Ἀλέξανδρος δὲ πατρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν ηὔξησε, καὶ παρεπολὺ ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τῆς τύχης ὁρμῇ. ἐπειδὴ δὲ ἐνίκησέ τε, [b] καὶ τὸν ὄλεθρον ἐκεῖνον Δαρεῖον ἐν Ἰσσῷ τε καὶ Ἀρβήλοις ἐκράτησεν, ἀποστὰς τῶν πατρίων προσκυνεῖν ἠξίου, καὶ ἐς δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεταδιήτησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμιαίφονει οὐ

b Καὶ] Per errorem in *J.* & *V2.* expreſſerunt eam figuram, quae *is* deſignat.

12. Πατρώαν ἀρχὴν παραλαβών] Ἀλλὰ καὶ σὺ, Λύδυ, * Ἀμίλκα τὸ Βαρκα πατρὸς τὴν παράδοσιν τοῦ πολέμου λαβών, ἂν καταμεθύσω, ἐργάσω. *V.*

* Ἀλμίκαςον καὶ κάρκα πρὸς τὸν] Videtur Graeculus hic pro Alexandro reſpondens nomina Africanarum aliquot gentium adjeciſſe: ſed ex portentoſis ab imperito librario adjectis vocibus, quaenam eae fuerint, divinabunt ſagaciores. *J. C.*

In *V.* erat ἀμιλκα καὶ καρλα πρ ς. Leg. Ἀμίλκα τὸν καὶ Βάρκαν πατρὸς. *J. G.*

Αλμικα· ον καὶ Καρκα πρς. C. *M. du S.*

Ego in *V.* niſi me fefellerunt oculi, quum illam partem inſpicerem, reperi tantum ἀλμίκας ον καὶ καρλα πρ ς. Veram lectionem, quae fugere non poterat eum, qui in πρὸς deprehendiſſet πατρός, dudum ante conjectura fuerat adſecutus: *Corn. Nepos : Hamilcar, Hannibalis filius cognomine Barcas. Polybius :* Ἀμίλκαν τὸν Βάρκαν ἐπικαλούμενον. *Zonar.* T. II. p. 70. Ἀννίβας παῖς τοῦ Ἀμίλκα τοῦ Βαρχίδα. Vide egregie doctum virum *Fr. Oudendorp.* ad *Frontin.* III. c. 10. §. 9. *T. H.*

μεδίμνους Ἀττικοὺς πλήρεις χρυσῶν δαρεικῶν. *T. H.*

7. Ἀντεξιταζόμενος] Nolui hic ſine Mſſ. aut Impr. Codicum auctoritate mutare : ſed non dubito, quin ſcriptum fuerit ἀντιπαξάμενος. Probabunt, credo, viri elegantes & critici, quibus harum vocum differentia nota eſt: duces enim cum ducibus bella gerentes, milites cum militibus confert ; quod haud paulo vehementius eſt, quam ſi Ducum merita aut artes examini ſubjicias judicis rationes penſitantis: ſic enim res ipſa & eventus, qualis Dux fuerit, docent. Hinc in proxime ſequentibus verbis non ſolum συμπλεκόμενος, quod per ſe ſatis ſuperque emendationem confirmarit, ſed Medorum mentio luxu perditorum, Dariique Imperatoris ignaviae inſimulatio. Videndus denique *Plutarchi* locus in Alex. p. 488. A. *M. du S.*

Ἀντεξιταζόμενος] Mutari vetat *Lucianus* verbi hujus uſu gaudens Δ. Ν. XXIX. §. 1. περὶ τοῦ ἐπὶ Μ. Σ. c. 24. majorem exemplorum copiam praebebit Index. Poterat ſane, ſi libuiſſet, adhibere ἀντιπαξάμενος, ut περὶ τῶν πρωτείων ἡμῶν ἀντιτάξασθαι apud *Demoſth.* p. 38. E. ſed alterum non minus accommodatum eſt, dignumque ab elegantibus viris probari : valet enim, *tanquam parem componi, & cum alio congredi* ; quare de judiciis etiam uſurpatur. *Alciphr.* III. Ep. 54. ῥωμαλέοις συνεξιτάζεσθαι νεανίαις, *cum robuſtis juvenibus contendere & manum conſerere.* Similis poteſtas, quamvis ab Atticis faſtidiatur, in συγκρίνεσθαι· συγκριθῶμεν ἑαυτοῖς, *armis inter nos experiamur* : I Maccab. X, 71. *T. H.*

8. Μήδους καὶ Ἀρμενίους] Quamvis Armenii eſſent in exercitu Darii, attamen hic non illibenter legerim Ἀσσυρίους, qui a temporibus Sardanapali luxu & ignavia infames erant; non Armenii; qui tam beatam regionem non incolebant, adeoque erant duriores & fortiores. *J. C.*

15. Τὸν ὄλεθρον] Cave vertas *miſerum Darium* : ὄλεθρος eſt *exitio dignus.* Hoc autem convicio proſcindit Annibal Darium, quod nulla fortitudine, nullis imperatoriis artibus eſſet ornatus. *J. C.*

16. Ἀποστὰς τῶν πατρίων] Subaudi ἐθισμῶν, *a patriis inſtitutis deſciſcens*, non, *a paterna virtute*, ut habet Interpres. Objectum eſt potiſſimum Alexandro, quod relictis moribus Macedonicis Perſicos induceret. Vid. Dial. Philippi & Alexandri. *J. C.*

17. Καὶ δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεταδιήτησεν ἑαυτόν] Locum integrum quoties ego intueor & contemplor, non video, quin exciderit *is* vel *ſis*, legendumque ſit, καὶ ἐς δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεταδιήτησεν ἑαυτόν. *Alexander vero acceptum a patre imperium auxit, & fortuna quodam impetu uſus multum ampliavit. Qui poſtquam perditum illum Darium ad Iſſum & Arbela devicit, a paterna virtute degenerans, adorari voluit, ſeſeque aſſuefecit mori vivendi apud Medos recepto*, adſumſit Medorum mores; transiit in Medorum mores. Scio inferri poſſe, accuſativos illos δίαιταν τὴν Μηδικὴν poſitos eſſe per ellipſin τὸ κατά. At vereor ne hoc plus æquo hic ſit durum, & ab molliſſima, quam Lucianus tenet, dicendi ratione paullo alienius. *J. J.*

ἐν τοῖς συμποσίοις τὸς φίλους, ᾗ συνελάμβανεν ὅπι θανάτῳ. ἐγὼ δὲ ἦρξα ὑπίσης τ πατρίδ, ᾗ ἐπειδὴ μεπεπέμπελο, τ πολεμίων μεγάλῳ τόλῳ ὑπιπλυσάντων τ Λιβύης, ταχέως ὑπήκυσα, ᾗ ἰδιώτιω ἐμαυτὸν παρέχον, καὶ καλαδικαδδὶς ἤνεγκα εὐγνωμόνως τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἔπραξα βάρβαρ ὢν, ᾗ ἀπαίδυτ παιδείας τ Ἑλληνικῆς· καὶ ὅτε Ὁμηρον, ὥστ ὅτ, ῥαψῳδῶν, ὅτε ὑπ' Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς, μόνῃ δὲ τῇ Φύσει ἀγαθῇ χρησάμενος

tum impie trucidabat inter convivia amicos, comprehendebatque ad mortem ducendos. Ego contra præfui æquo jure patriæ, atque ubi me domum arcessebat, hostibus magna classe adortis Africam, e vestigio parui, meque privatum præbui: condemnatus tuli animo moderato casum. Hæc feci barbarus & expers disciplinæ Græcæ, neque Homeri, prout hicce, carmina recitando decantans, nec sub Aristotele sophista doctrinis imbutus, at sola usus natura

26. Βάρβαρ ὢν . . . ᾗ ὅτε Ὁμηρον. . .] Ἐφρόνει δὲ καὶ Ἀλέξανδρ μέγα ἐπὶ τῷ * ἀπὸ σώματ ἀεὶ προφέρειν τὴν Ἰλιάδα Ὁμήρου. V.

* Ἀπὸ σώμ. προφ.] Καὶ & Ὁμήρ adjecta sunt a M. du Soul. Ego ἐπὶ τῷ scripsi pro eo quod erat in A. E. ἐπὶ τό. T.H.

Ἐς δίαιταν] In omnibus libris deest illud ἐς, quod sententia tamen, ut recte vidit Clariss. *Jensius*, requirit. In Ed. *J.* loco suo motum reperitur; quod haud dubie operarum incuriae imputandum est. Bonis itaque avibus in pristinas redeat sedes; quod jam a Clariss. *Hemsterhusio* factum in sua Dialogorum editione video. *M. du S.*

Ἐς δίαιταν τὴν Μηδ.] Non poenitet interjunctae jam olim particulae: certam linguae rationem, & consensum eruditorum hominum contra MSS. Codices aestimo, praesertim in hac causa *Stephano* praeeunte Thes. T. I. p. 985. Μιαδιαιτῶ, inquit, *quoque voce activa apud* Lucian. *de Alexandro*, δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεδιήτησεν ἑαυτὸν, *id est, suum vitae genus Medico commutavit. Sed non dubito quin mendose omissa sit praepositio* εἰς *ante* δίαιταν. Ejusmodi mutatam vivendi rationem, & in deterius a patriis institutis degenerantem vocat *Plutarch.* τ πατρίων ἐκδιαίτησιν ἐθῶν, rectius ex Grammaticorum praeceptis, quam *Lucianus* ἀπὸς τ πατρώων utriusque vocabuli discrimen, in eoque cautionem Atticistarum expoluit *Graevius* ad Solœc. §. 5. subdubitans, an recte legatur πατρώων, quum potius existimandum sit probatae sibi normae voluisse *Lucianum* obtemperare: verum, quoniam saepe, quos in Solœcista ridendi causa posuerat, ipse fines refixit, & castigatissimi veterum scriptores aliquando πάτρια & πατρῶα promiscue deprehenduntur usurpasse, nihil est causae, cur lectioni vulgatae controversia moveatur. *T.H.*

19. Καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ] In duabus praecedentibus editionibus vertunt, *interficientibusque auxilium tulit*, pro quo *Benedictus*, *& interficientibus opem tulit*. Mira & ridicula. Recte adscripsit pater, *instar lictoris*. Id enim vult, *& ipse corripuit* duxitque *ad mortem*. *J.G.*

Συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ] Haec sic vertuntur vulgo: *& amicorum caede convivia contaminavit, & interficientibus opem tulit.* Equidem non possum non mirari, quomodo phrasin συλλαμβάνειν τινας ἐπὶ θανάτῳ reddere potuerint, *interficientibus opem ferre*. Συλλαμβάνειν quidem cum dativo significat *opem ferre*, sed non cum accusativo, ut hic: nam τὸς φίλους non tantum ad ἐμιαιφόνει pertinet, sed etiam ad συνελάμβανεν. Est autem συλλαμβάνειν τινα, *aliquem capere, comprehendere*. Sed quî illud ἐπὶ θανάτῳ denotare poterit *interficientibus*? hoc inauditum est. Mihi nihil aliud est quam *ad mortem*. Ergo συλλαμβάνειν τινα ἐπὶ θανάτῳ est ad verbum, *aliquem comprehendere ad mortem*, h. e. ut ad mortem ducatur, vel, mortis supplicio afficiatur. Eandem phrasin habet *Diodorus Sic.* lib. XVI. p. 513. Φοβούμ δὲ αὐτὸν ὁ Διονύσι ἔκρινεν ἐκ πολῶν ποιήσασθαι τ ἄνδρα, συλλαβὼν ἐπὶ θανάτῳ. Ceterum τὸ συνελάμβανεν hic est συλλαμβάνειν ἐκέλευε, *comprehendi jubebat*, vel, *comprehendebat per alios*: ut apud *AElian.* V. H. XIV, 49. de Philippo, Ἀφθόνητον ἱμαστίγωσεν, *Aphthonetum flagris cecidit*, nimirum per alium suo jussu. Vid. ibi Cl. *Perizonium*. *L. BOS* Animadv. c. XII. p. 57.

22. Ἐπιπλυσάντων τ Λιβύης] Discedit haec structura a certa scribendi consuetudine: ferri poterat πλυσάντων ἐπὶ τ Λιβύης· si teneas ἐπιπλυσάντων, ut sane retinendum est, omnino refingi decet, τῇ Λιβύῃ *Longus* II. p. 48. ἐπέπλει τοῖς παραθαλαττίοις τ Μιτυληναίων ἀγροῖς· mox iterum: ἐπέπλευσε τοῖς τ Χλοης ἀγροῖς· sic & ἐπιπλεῖν τοῖς πολεμίοις apud *Diodorum*, *Arrianum*, *AElian.* V. H. XII, 61. aliosque frequens; ex *Thucydide* locutionem eandem adnotavit *H. Stephanus*. In *Appiano* de Bell. Mithr. p. 213. C. quamvis haud plane repudiandum sit, ἐπέπλει δ' αὐτὴν (Ἀσίαν) ᾗ λῃστήρια πολύανδρα φανερῶς, malim, αὐτῇ. Diversum est *Xenophontis* Ἑλλ. II. p. 267. v. 18. ᾗ τὴν ἐπὶ Χίον & τὴν Ἔφεσον ἐπέπλεον, neque mutari convenit. Modo ἦρξα ὑπίσης τ πατρίδ mirifice verterant Interpretes, *pariter patriae dominatus sum*; quod & obscurum est, & longe a *Luciani* mente discedit, qui significare scilicet volebat Annibalem, multo secus at-

ra bona. Hæc ſunt, quibus ego Alexandro præſtare me fero: ille autem ſi pulcrior eſt, quia diademate caput habet revinctum, apud Macedonas iſta forte majeſtatem habent; attamen idcirco præferendus non exiſtimetur viro ſtrenuo, atque artibus imperatoriis inſtructo, qui ſolerti prudentia plus, quam fortuna fuerit uſus. MIN. Hic certe dixit maſculam orationem, nec qualem ab Afro expectaſſes, pro ſe: tu, Alexander, quid ad illa reſpondes?

4. Nihil oportebat, Minos, homini tam

ὁμεν. ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρῳ ἀμείνων φημὶ εἶναι. εἰ δ' ἔστι καλλίων οὗτοσί, διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδεται, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνά· ὃ μὴν διὰ τοῦτ' ἀμείνων δόξειεν ἂν γενναίῳ καὶ στρατηγικῷ ἀνδρὸς, τῇ γνώμῃ πλέον ἢ ἐπὶ τῇ τύχῃ κεχρημένου. MIN. ὁ μὲ εἴρηκεν οὐκ ἀγεννῆ τὸν λόγον, εὖ δ' ὡς λίβιττα εἰκὸς ἦν, ὑπὲρ αὐτοῦ. σὺ δὲ, ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα φῄς;

ΑΛ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἀν-

atque Alexandrum, in adminiſtrandis rebus publicis aequo jure fuiſſe contentum, patriaeque legibus ac juſſis libentem paruiſſe: *Socrat.* Ep. I. p. 2. τὰς μὲν πατρίδας ὡς κοινῶν προσῆκε ἐπίσης ὁμοίας (ita lego pro ὁμοίως) ἀκούειν τοῦ ἀεὶ ὄντι τὸ μὴν quae *Leo Allatius* & male ſentat, & non melius interpretatur. *T.H.*

26. Βάρβαρον ὄν] *Valer. Max.* V, 1. Ext. §. 6. poſtquam Annibalis aliquot exempla humanitatis retulerat, addere non dubitavit: *Ergo humanitatis dulcedo etiam in efferata barbarorum ingenia penetrat.* Idem Carthaginienſibus in Atilio Regulo crudeliſſime necando *barbaram feritatem* exprobrat IX, 2. Ext. §. 1. nam Graecis quidem quicquid eruditum erat, atque humanitatis & officii plenum, Ἑλληνικὸν dicebatur; qua de re ſatis arroganter, neque tamen falſo, *Iſocrat.* Panath. p. 51. A. Quod autem, verba *Luciano* miniſtrante, barbarus audire non refugiat Annibal, ejus appellationis convicio Philippum Alexandri patrem proſecutus eſt *Demoſthenes*, idque tam impotenter, ut ne hoc quidem ipſi vix integrum relinquat: ὃ μόνον, inquit p. 90. B. ὐκ Ἕλλην οὐτος οὐδὲ προσήκοιος ἦν τοῖς Ἕλλησιν· ἀλλ' οὐδὲ βάρβαρος ἐντεῦθεν, ὅθεν καλὸν εἰπεῖν. Longe mutata fuit rerum facies, quando Romanis objiciebant Macedones apud *Liv.* XXXI, 29. eos *alienigenas* eſſe & *barbaros*, *cum quibus aeternum omnibus Graecis bellum eſt eritque.* Alexander vero quam ad unguem calluerit *Homeri* carmina, perquam accurate docet *Dion Chryſ.* Or. IV. p. 65. C. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος μάγιστον ἐφρόνει, ὅτι ἠπίστατο μὲν τὸ ἕτερον ποίημα ὅλον τὴν Ἰλιάδα, πολλὰ δὲ τῆς Ὀδυσσείας. Haud mirum Odyſſeam inferiore fuiſſe loco apud regem, qui Martem ac bella ſpirabat: quapropter Iliadem τὴν πολεμικῆς ἀρετῆς ἐφόδιον καὶ νομίζων καὶ ὀνομάζων ἔλαβεν μὲν Ἀριστοτέλους διορθώσαντος, ἣν οἱ τὰ ῥάπτα καλοῦσιν· ἔσχεν δὲ ἀεὶ μετὰ τοῦ ἐγχειριδίου κειμένην ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον, ὡς Ὀνησικράτης ἱστόρηκεν. Haec *Plutarch.* in Alex. p. 668. D. & *Euſtath.* in Proœm. p. 1. *T.H.*

28. Ῥαψῳδῶν] Hanc lectionem in ſola Salm. *Benedictus* expreſſit, quam, licet auctoritate membranarum deſtituatur, decora conſtruendae orationis lex commendat: quapropter eam adoptare non ſum veritus. *F.* & *J.* habent ἐραψῴδουν *A1. H1. V2.* ἐραψῴδουν. *B2. P.* melius ἐῤῥαψῴδουν portentum dedit. *A.* ἐῤῥαψωδῶν. *T.H.*

29. Μάνῃ τῇ φ. ἀγαθῇ] Verum hoc non eſt: nam, ut vidimus ex *Nepote*, literas Graecas didicerat. *Hujus bella multi memoriae prodiderunt*, ait in ſequentibus idem ſcriptor; *ſed ex his duo, qui cum eo in caſtris fuerunt, ſimulque vixerunt, quamdiu fortuna paſſa eſt, Philaenius & Soſilus Lacedaemonius. Atque hoc Soſilo Annibal Graecarum litterarum uſus eſt doctore.* *J.C.*

32. Μακεδόσι] *Diadema* itaque non Perſicum ornamentum, ſed regium apud Graecos inſigne, ut in numiſmatis videre eſt. Cave itaque cum *tiara* confundas, quae Perſarum eſt propria. *M. du S.*

35. Τῇ γνώμῃ] *Ingenio & prudentia.* Frigide Interpres, *qui mentis ſententia magis, quam fortuna eſt uſus:* quamvis enim γνώμη hoc ſaepe ſignificet, id tamen non ſonat, cum opponitur fortunae. Subjiciam locum inſignem *Polybii* e lib. I. p. 50. ubi γνώμη, ut hic, pro ſapiente conſilio in re militari ſumitur: Τὸ παρ' Εὐριπίδῃ πάλαι καλῶς εἰρῆσθαι δοκοῦν, ὡς ἐν σοφὸν βούλεύμασι τὰς πολλὰς χεῖρας νικᾷ, τότε δ' αὐτῶν τὸ ἔργον ἔλαβε τὴν πίστιν ὅτε τῇ ἀνθρωπίνῃ καὶ μίᾳ γνώμῃ τὰ μὴ ἀκίνητα πλήθη καὶ πραγματικὰ καθεῖλε. *J.C.*

Τῇ γνώμῃ πλέον &c.] De Eumenis Pergameni ingenio prorſus ſimile judicium *Polybii* in Exc. *Valeſ.* p. 166. quod quia cum his egregie conſentit, adſcribendum videbatur: Ταῖς μεγίσταις τῶν καθ' αὐτὸν δυνάστειῶν ἐφάμιλλον ἐποίησε τὴν ἰδίαν ἀρχὴν, ὐ τύχῃ τὸ πλεῖον συνεργῇ χρώμενον, ὐδ' ὂν ἐπιτηδειότατος, ἀλλὰ μᾶλλον τῇ ἀγχινοίᾳ καὶ φιλοπονίᾳ, ἔτι δὲ πράξεως τοῦ αὐτοῦ. Annibalis indolem, & admirabilem ejus ἀγχίνοιαν, multisque experimentis exercitam bellandi peritiam deſcribit *Diodor.* in Exc. *Valeſ.* p. 278. illumque talem Imperatorem exiſtimat *Polybius*, in quem propter ſummam prudentiam ac virtutem fortunae minimum licuerit: vide praeterea *Dion. Caſſ.* in iisdem Exc. p. 593. *T.H.*

38. Αὐτῷ] Ita pro αὐτῶ, quod in omnibus Impr. erat, legendum eſt. *M. du S.*

40. Ἐχρῆν μὲ] *Nihil erat reſpondendum.* *J.B.*

ἄνδρα ἔτω θρασύν· ἱκανὴ γὰρ ἡ φήμη διδάξαι σε, οἷος ἐμὲ ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ ἕτος λῃστὴς ἐγένετο· ὅμως δὲ ὅρα, εἰ κατ' ὀλίγον αὐτῷ διήνεγκα· ὃς νέος ὢν ἔτι παρελθὼν ἐπὶ τὰ πράγματα, καὶ τὴν ἀρχὴν ταραττομένην κατέσχον, καὶ τοὺς φονέας τοῦ πατρὸς μετῆλθον, καλαφοβήσας τὴν Ἑλλάδα τὴν Θηβαίων ἀπωλείᾳ, σφαλὴς ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθεὶς, [a] οὐκ ἠξίωσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν, ἣν ἐπέπων ἀγαπᾷν ἄρχειν ὁπόσων ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἀλλὰ πᾶσαν ὑπενόησας τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἡγησάμενος, εἰ μὴ ἁπάντων κρατήσαιμι, ὀλίγους ἄγων ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀσίαν· καὶ ἐπί τε Γρανικῷ ἐκράτησα μεγάλῃ μάχῃ· καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν καὶ Φρυγίαν, καὶ ὅλως τὰ ὑπὸ σοὶ ἀεὶ χειρούμενος ἦλθον ἐπὶ Ἰσσόν, ἔνθα Δαρεῖος ὑπέμεινε μυριάδας πολλὰς σὺν στρατῷ ἄγων.

audaci: satis enim te fama docuerit, qualis ego rex, hic contra qualis fuerit latro: vide tamen, an parvo intervallo illum superarim, qui juvenis adhuc ad rerum administrationem adgressus imperium turbatum continui, & percussores parentis supplicio sum ultus: tum perculsis Thebanorum excidio Græcis, dux eorum suffragiis lectus indignum existimavi, si soli Macedonum regno incubans contentus essem imperio a patre mihi relicto: sed universum mente terrarum orbem complexus, intolerandumque putans, nisi omnium forem dominus, paucis mecum ductis militibus invasi Asiam; ad Granicum magno prælio fui superior; Lydiaque capta, Ionia & Phrygia, in summa proxima quæque subjiciens perveni ad Issum, ubi Darius expectabat cum immensa copiarum multitudine.

Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν νεκροὺς ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας κατέπεμψα. Φησὶ γοῦν ὁ πορθμεὺς μὴ ἀρκέσαι αὐτοῖς τότε τὰ σκάφη, ἀλλὰ σχεδίας ἁρ-

5. Exinde, Minos, vos non præterit, quot vobis mortuos uno die huc demiserim: portitor quidem adfirmat, non sufficisse ipsis tunc cymbam, sed ratibus junctis

[a] Οὐκ ἠξίωσα] Καὶ οὐκ ἠξ. *F.*

50. Ἀγαπᾷν ἄρχειν] * Κατίσχειν ἀρκεῖσθ. *V.*

* Κατίσχειν ἀρκεῖσθαι] F. κατίσχειν ἀρκεῖσθαι. In Exc. G. sic legitur, κατίσχειν ἀρκέσθαι· ita & C. nisi quod ἀρκεῖσθαι. *M. du S.*

Ex *V.* refecerat *M. du Soul* κατίσχειν ἀρκεῖσθαι. Ego certissimam ejus conjecturam praetuli: ἀγαπᾷν exposuit per ἀρκεῖσθαι, ἄρχειν per κατέχειν. *T. H.*

43. Λῃστὴς] Non defuere, qui Alexandrum eodem ignominioso titulo perstrinxerint; qui Romanos *latrones, communisque omnium libertatis raptores* appellarint. Quam Annibali dicit contumeliam, didicisse potuit a *Demosthene*, qui parentem ejus Philippum dignum judicabat, quem pro concione praedonem Graeciae nuncuparet *Philipp.* IV. p. 100. C. ὑπὲρ δὲ τῶν ἐπὶ ταῖς Θύραις ἐγγὺς ἑστηκότων ἐν μοίρᾳ τῇ Ἑλλάδι αἰσχυντηρόν μου λῃστοῦ τῶν Ἑλλήνων. Quod autem eximie se βασιλέα ferat, eoque insigni ab Annibale discerni postulet Alexander, parum ipsius causae prodest; nam & Annibalem βασιλέα Graeci Scriptores agnoscunt: *Dion Chrys.* Or. LXIV. p. 599. A. τί δαὶ ὁ Λιβύων βασιλεύς; eoque nomine Suffetes, quo magistratu fuerat functus, honorari solent, ut *J. Andr. Bojus* ostendit ad *Corn. Nepot.* Annib. c. VII. §. 4. *T. H.*

44. Νέος ὤν] Vigesimum agens annum. *Plutarch.* p. 487. F. *M. du S.*

47. Καλαφοβήσας] Legendum est aut κἀκ καλαφ. aut κατὰ φοβήσας· id enim sequentia necessario postulant. Prius autem magis placet, quia mox in Ed. *J.* loco alieno insertum est κἀ post χειροτονηθείς. *M. du S.*

Καλαφοβήσας] Debilitanda non est hujus verbi potestas detracta praepositione· malim καλαφοβήσας τε, quod ante τὴν facile perierit. Eandem Thebarum funditus eversarum rationem reddunt *Diodor. Sic.* XVII. p. 569. D. τὴν πόλιν καλαστρέψας πολὺν ἐπίσηπτε φόβον τοῖς ἀφ' ἑσπέρας τῶν Ἑλλήνων· & mox, populus Athenienſis ἐπὶ τὴν Θηβαίων ἀπώλειαν ἐκπεπληγμένον τὸ δεινὸν περιφοβον καθεστήκει. *Plutarch.* Alex. p. 670. E. τὸ μὲν ὅλον προσδοκήσαντα αὐτὸν τοὺς Ἕλληνας ἐκπλαγήναι πάθει τηλικούτῳ καὶ πτῶσιν ἀτρεμῆσαι· atque alii. Pronunciare tamen non veretur *Liban.* Or. XII. ad Theodos. p. 391. D. Ἦν δ' ἐν ἐκ Ἀλέξανδρον ὁ Μακεδὼν βελτίων ὁ καλασκάψας Θήβας. Mox pro ἐτιθήσας praetulerim equidem θεμένους, quod accommodatius

tis multos eorum trajeciſſe. Equidem iſta agebam ipſe me ante alios periculis offerens, vulnerarique pulcrum ducens. Et ne tibi quæ Tyri ſunt geſta, quæque Arbelis enarrem, ad Indos usque penetravi, Oceanumque limitem feci imperii, elephantos eorum cepi, Porum ſubegi: Scythas etiam, minime contemnendos viros, transgreſſus Tanaim magna devici equeſtri pugna: amicis benefeci, inimicos ultus ſum. Quod ſi Deus etiam videbar hominibus, veniam illi merentur ob magnitudinem rerum geſtarum tale quiddam de me ſibi perſuadentes.

πεζαμιλλους τους πολλους αυτων διαπλευσαι. και ταυτα δε επρατιον αυτος προκινδυ-
65νευων, η τιμωσκελης αξιων. και ινα σοι μη τα εν Τυρω, μηδε τα εν Αρβηλοις διηγησομαι, αλλα μεχρις Ινδων ηλθον, και τον Ωκεανον ορον επεποιησαμην της αρχης, η τους ελεφαντας αυτων [b] ειλον, η Πωρον εχειρω-
70σαμην· η Σκυθας δε, ουκ ευκαταφρονητους ανδρας, υπερβας τον Ταναϊν, ενικησα μεγαλη ιππομαχια· και τους φιλους ευ εποιησα, η τους εχθρους ημυναμην. ει δε η θεος εδοκουν τοις ανθρωποις, συγγνωστοι εκεινοι, [c] τω δια
75το μεγεθος των πραγματων η τοιουτον τι προσευσανιες περι εμου.

6. Denique ego regnans diem obii: hicce patria extorris apud Pruſiam Bithynum, ut dignum erat, fraudulentiſſimum crudeliſſimumque hominem. Nam quomodo ſuperarit Italos, mitto dicere; non fortitudine ſane, ſed malitia, perfidia & dolis; nihil autem in præliis juſtum atque apertum. Quandoquidem vero mihi exprobravit luxuriam, oblitus mihi videtur,

Το δ' εν τελευταιον, εγω μεν βασιλευων απεθανον, ουτος δε εν φυγη [d] των παρα Παρυσια τω Βιθυνω, καθαπερ αξιον ην πανουργοτατον, η ωμοτατον οντα· ως γε δη κρατησε των
80Ιταλων, εα λεγειν, οτι ουκ ισχυι, αλλα πονηρια, η απιστια, η δολοις· νομιμον δε, η προφανες ουδεν. επει δε μοι ωνειδισε την τρυφην, σκελεθαι μοι δοκει, οια εποιει

b Εἷλον] Εἶχον Schol. c Παρὰ] Πρὸς L. d Ὢν] Deſunt in B2. P.

tius eſt ad πασαν την γην. T.H.

54. Γρανικῷ] Ad Granicum fluvium. *Arrian. Curt.* J.B.

62. Διαπεπεζαμένους] Commodius utique συμπεζαμένους uſurpaſſet ſatis frequens in hac ipſa re: nam διαπεζαι compoſitum rarius, ac *Luciani* ſolius, non indicato tamen hoc loco, auctoritate firmatum a *Stephano*, diverſae virtutis eſt, atque ad hunc locum parum appoſitae; vel *pangendo figendoque diſtinguere*, vel *ita defigere, ut ſtabilitum diu perduret. Eunap.* Proœm. p. 5. Τα εν τ ακοης υπο τ χρονου καταστειομενα η μεταβαλλοντα διαπηξαι η παγιξαι τη γραφη προς το ασιμον η μονιμωτερον. Hic itaque legendum potius videtur, αλλα χειδιας δη πεζαμενους, ut *Herodot.* V, 82. πας τις πεζαμενος. Similiter in *Philoſtrati* Icon. II. p. 853. v. 19. Penelope αναλυει α διυφηνεν, placet α δη υφηνεν. T.H.

74. Τοις ανθρωποις] Non barbaris ſolum, ſed & ipſis Athenienſibus. Vid. *Plutarch.* 1439, 2. M. du S.

78. Εν φυγῃ ων] *Dion Chryſ.* Or. LXIV. p. 599. B. Ατιμως απεθανε μαλιστα πολλα φιλονεικησας προς την τυχην. Illud ipſum ατιμως in fine dialogi adverſus Annibalem a ſe fugatum intorquet Scipio. Duobus vitiis Annibalem in primis inſignem fecerunt Romani Scriptores, avaritia & crudelitate: ut *Valerium Maximum* praeteream, vide *Liv.* XXVI, 38. XXI, 4. prius in dubitationem eo minus venit, quod ipſi Carthaginienſes, quibus popularis ſui mores bene notos fuiſſe credas, huic accuſationi ſubſcribant: alterum ejus ingenio in ſaevitiam per ſe proclivi, an rerum, in quibus varia fortuna fuit verſatus, neceſſitati ſit tribuendum, prudenter diſputat *Polybius* in Exc. *Valeſ.* p. 30. & ſequ. Contra Romanorum Annibalem incuſaſſe crudelitatem *Diodorus* narrat in Exc. Valeſ. p. 281. Των Ρωμαιων ο Αννιβας πολλα κατηγορησας εις ωμοτητα η πονηριαν, η μαλλον υπερηφανειαν &c. mox tamen idem: ενθα δη δικαιως αν τις τω μ Φοινικι εμισησε την ωμοτητα. T.H.

82. Νομιμον δε η πρ. ουδεν] *Legitima acie & aperto Marte nihil perfecit*, ut proxime antecedentia oſtendunt: non vero, *nunquam juſti aut claritudinis alicujus memor*, ut abſurde habet Interpres. Eſt locutio ducta a certaminibus, in quibus victores debebant viciſſe κατα νομον, *ſervata ludorum lege*: ſin minus, praemium non referebant. J.C.

Νόμιμον] Sumſit a *Demoſth.* p. 92. C. T.H.

ἐποίει ὁ Καπύη, [a] ἑταίραις συνὼν, καὶ τὸν πολέμου καιρὸν ὁ θαυμάσιος καθηδυπαθῶν. ἐγὼ δὲ εἰ μὴ, μικρὰ τὰ Ἑσπέρια δόξας, ὑπὲρ τοῦ ἔω μᾶλλον ὥρμησα, τί ἂν μέγα ἔπραξα, Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος; ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἔδοξέ μοι ἐκεῖνα, ὑποπτήσσοντα ἤδη, καὶ δεσπότιν ὁμολογοῦντα. εἴρηκα. σὺ δὲ, ὦ Μίνως, δίκαζε. ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα.

ΣΚΗ. Μὴ πρότερον, ἢν μὴ κἀμοῦ ἀκούσῃς. MIN. τίς γὰρ εἶ, ὦ βέλτιστε; ἢ πόθεν ὢν ἐρεῖς; ΣΚΗ. Ἰταλιώτης Σκηπίων, στρατηγὸς, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις. MIN. τί οὖν καὶ σὺ ἐρεῖς; ΣΚΗ. Ἀλεξάνδρῳ μὲν ἥττων εἶναι, καὶ δ' Ἀννίβᾳ ἀμείνων· ὃς ἐδίωξα νικήσας

qualia fecerit Capuæ, meretriculis adfixus, & belli opportunitates in deliciis disperdens. Ego autem nisi parvifactis orbis occidui rebus in Orientem irruissem, quid grande præstitissem Italia incruente capta, Libyaque, & cunctis ad Gades usque subactis? at illæ partes bello mihi dignæ non videbantur, ut quæ ultro jam metu jugum subirent, ac dominum faterentur. Dixi: tu, Minos, judica: hæc enim ipsa de multis sufficiunt.

7. SCIP. Ne prius tamen, nisi de me quoque audiveris. MIN. At quis tu, virorum optime, aut unde domo dicturus eris? SCIP. Italus Scipio, Imperator, qui fregi Carthaginem, Afrosque devici magnis præliis. MIN. Quid igitur porro tu dices? SCIP. Alexandro quidem me concedere, verum Annibalem anteire, ut qui

a Ἑταίραις] Ἐτέραις solemni labe *J. V2. H. S. A.*

86. Καθηδυπαθῶν] Εἰς ἡδονὰς καλλιπαλίσκων. *V.*

85. Ἑτέραις συνὼν] Pro ἑτέραις συνὼν lege, ut legendum vidit Latinus interpres, *ἑταίραις συνὼν, cum amicis consuescens*, hoc est, *meretricibus*. *J.G.G.*

Ἑταίραις συνὼν] Ita *Flor.* ἑτέραις peccatum est posteriorum Edd. Scribit *Florus* II, 6. §. 21. Annibalem a victoria Cannensi maluisse, *relicta Roma, Campaniam Tarentumque peragrare; ubi mox & ipse, & exercitus ardor elanguit.* Mitto *Tarentum*, quod tamen hactenus fuisse nemini suspectum miror: de Annibale Campanae voluptatis lenociniis implicato tacet *Servius* bonum ducem secutus ad AEn. VI, 846. quum narrat Fabium Maximum, *qui Annibalis impetum ferre non posset, mora eum elusisse, & ad Campaniam traxisse, ubi deliciis Carthaginensium virtus obtorpuit*: taceut plures: nam *ipsum*, ut ad *Annaeum* notat Eruditiss. *Dukerus*, *deliciis his emollitum fuisse* Polybius, Livius *aliique historici quidem non produnt: sed tamen probabile est*; camque in rem *Luciani* nostri verba profert. Verum sunt sane non pauci, qui Annibalem ipsum pestifera luxuriae Campanae contagione delinitum relanguisse scripserunt. Ne *Aurelio Victori* testimonium denunciem, qui solo Imperatoris nomine exercitum indicasse videri potest, quid *Valerii Maximi* verbis est distertius IX, 1. Ext. §. 1. *Invictum enim armis Annibalem illecebris suis complexa vincendum Romano militi tradidit. Illa vigilantissimum ducem, illa exercitum acerrimum dapibus largis, abundanti vino, unguentorum fragrantia, Veneris usu lasciviore ad somnum & delicias evocavit.* Parum utique Venus profecisset, nisi, fractis in mollitiem copiis, eâdem caput ipsum labe adflasset: idcirco Cupidines allocuta, sic ait apud *Sil. Italic.* XI, 402. *Combibat illapsos ductor per viscera luxus, Nec pudeat picto fultum jacuisse cubili, Nec crinem Assyrio perfundere pugnet amomo*: & ne putes intra votum spem Veneris improbam stetisse, cavet *Silius* v. 422. *Ipse etiam adflatus fallente Cupidine ductor Instaurat mensas dapibus, repetitque volentum Hospitia, & patrias paulatim decolor artes Exuit, occulta mentem vitiante sagitta.* At si horum fides sit fortasse levior, historicum dabo, qui amicam ad Annibalem deducet, eumque nobis monstrabit *ἑταίραις συνόντα*. *Appian.* de Bell. Ann. p. 338. C. Ὁ δ' Ἀννίβας, ἐπὶ τῇ πείρᾳ (obsidione liberandae Capuae) ἀπέτυχεν, ἐς λοῦσιν διὰ θαλπῶν ἐχειμάζετο, καὶ ἐπὶ τρυφῇ ἦν ἐ συνήθους, ἐμμένων τε εἴθισται ἀγρίῳ ἀνδρί. Hoc paulo quidem serius, modo ne *Appiani*, qui de Campanis illecebris, si recte memini, mentionem nullam fecit, scriptoris in ordine rerum gestarum digerendo non nimis accurati, industria parumper hic vacillet, accidisse non difficeor: neque tamen eo minus objectum ab Alexandro flagitium confirmat. Est autem elegans loquendi formula τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς καθηδυπαθεῖν, cujus genuinam vim haud equidem scio, an *Budaeus* C. L. G. p. 1079. penitus non fuerit adsecutus, *per luxum & voluptatem conterere*: debuerat potius, *luxu & voluptatibus avocatum belli opportunitates perdere atque e manibus amittere*; *Plutarch.* in Anton. p. 928. A. Ἐπεὶ δὲ μετ-

qui victum illum pepuli, fugamque turpem capeſſere coëgi: quomodo non impudens igitur hicce, qui cum Alexandro contendat, cui ne ego quidem Scipio, qui eum ſuperavi, comparari ſuſtineo. MIN. Ita me Jupiter amet, æquum loquere, Scipio: quare primo quidem loco ponatur Alexander; tu illi ſecundus eſto: poſtea, ſi videtur, Annibal, ne ipſe quidem facile contemnendus.

σας αὐτὸν, καὶ φυγεῖν καλαναγκάσας ἀτίμως. πῶς ἂν οὖν ἀναίσχυντος οὗτος, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἁμιλλᾶται, ᾧ οὐδὲ [b] Σκηπίων ἐγώ, ὁ νενικηκὼς [c] αὐτὸν, παραβάλλεσθαι ἀξιῶ; MIN. νὴ Δί' εὐγνώμονα φῂς, ὦ Σκηπίων· ὥστε πρῶτος μὲν κεκρίσθω Ἀλέξανδρος, μετ' αὐτὸν δὲ, σύ· εἶτα, εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀννίβας, οὐδὲ οὗτος εὐκαταφρόνητος ὤν.

XIII.

DIOGENIS ET ALEXANDRI. ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

DIOG. ΔΙΟΓ.

1. QUid hoc, Alexander? & tu mortuus es perinde atque nos omnes?

Τί τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε; καὶ σὺ τέθνηκας, ὥσπερ [d] καὶ ἡμεῖς ἅπαντες;

A. A.

b Σκηπίων] Hoc ſolo loco Σκιπίων *J. Vs.* *c* Αὐτὸν] Ἐμαυτὸν P. vitioſe. *d* Καὶ] Ex O. In ceteris Codd. atque Edd. deeſt.

ρακιόν σχολὴν ἄγοντος Διατριβαῖς & παιδιαῖς χρώμενον ἀναλῶσκειν & καθηδυπαθεῖν τὸ πολυτελέστατον, ὡς Ἀντιφῶν εἶπεν, ἀνάλωμα τὸν χρόνον. eamque poteſtatem pluribus verbis confert adfixa praepoſitio κατά. Καταπορνεύειν, κατακυβεύειν τὸ πατρῷον, καταπαιδεραστεῖν τὸν οἶκον, καθιπποτροφεῖν, καταδωροδοκεῖν, καταρίζειν, καταγυμνάσασθαι, vide *Heſych.* in Κατεγυμνάσατο, καταπαλεῖν, καταφροντίζειν *Ariſtophani* Nub. v. 855. ad quem legendus eſt *Schol.* Nonnihil hinc diſſidet *Syneſii* ratio de Prov. I. p. 105. B. μείζω συμφορὰν ἐπιστοῆντο τὸ βασιλείας ἐκπεπτωκέναι τὸν ἄνδρα, ἐκείνως ἂν οἰομένη δημοσιεύειν τὴν πολιτείαν ἐπὶ μείζονι ὑποθέσεως, καὶ καθηδυπαθήσειν τὴν ἐξουσίαν· quohiam ſcriptoris ſui mentem omnino perperam accepit *Petavius*, ne alios in errorem trahat, explanare libet: *eo indignius ferebat Typhonis uxor regno maritum excidiſſe, quod ſi potiretur, in majore rerum argumento ſe liberius exiſtimaret ac palam poſſe flagitioſam vivendi conſuetudinem evulgare, & potentiam luxui impendere ac deliciis:* quanquam nervos orationis Graecae multum interpretatione Latina debilitari facile concedam. *Suidas* ex ſcriptore neſcio quo profert: τὸν τῆς ἐξουσίας καιρὸν καθηδυπαθοῦντα ἱκανῶς· notatque genitivum etiam adnecti; cujus ſtructurae quod ponit exemplum, καθηδυπαθῶν τὸν βίον; extat ſane in *Baſilii* Hom. ad Div. p. 60. C. ἀλλ' ὃν μὲν ἴζης χρόνον, καθηδυπαθῶν τὸν βίον & τῇ τρυφῇ διαῤῥέων· ubi miror equidem ex tot Codicibus, ad quos *Baſilium* exegerunt Benedictini, nullam enotari variationem; quum tamen vel invitis membranis ac *Suida* non dubitandum videatur, quin refingi praeſtet τὸν βίον· nam alteram illam lectionem ſi loco cedere prohibeas, utique foret interpretanda, *per luxum ac voluptates immoderatas inſultare vitae:* quod ab eloquentiſſimi patris mente non parum diſcrepat. Vereor autem, quod Alexander gloriatur, ſe μικρὰ τὰ ἱσπέρια δόξαντα ἐπὶ τὴν ἑῴαν μᾶλλον ἐρωῆσαι, ut Romanos, illos rerum dominos, ſuffragatores habeat: multa diſputat in contrariam partem *Livius* IX, 17. in iſto nobili diverticulo, quo quaeſivit, *quinam eventus Romanis rebus, ſi cum Alexandro foret bellatum, futurus fuerit:* ibi non pauca reperies, quae ad hunc Luciani dialogum collata voluptati erunt. Omnino confer *Arrian.* initio lib. VII. *T. H.*

95. Ἢ μὴ] Sic omnes libri noſtri pro ἤ. *M. du S.*

97. Ἰταλιώτης] Incurriſſe videri poteſt Lucianus in regulam a Grammaticis praeſcriptam, quae ut Σικελούς & Σικελιώτας, ſic etiam Ἰταλοὺς atque Ἰταλιώτας diſcernit: hanc enim normam ſi ſequi voluiſſet, Scipio non Ἰταλιώτης, ſed Ἰταλὸς dicendus erat. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 5. Verum eam legem optimi ſcriptores migrare ſaepe ſolent; proque Siculis Σικελιώτας poſuit *Diodor. Sic.* tum XI. p. 279. D. tum alibi non raro; de quo more copioſius alio loco dicemus. *T. H.*

10. Οὗτος] Commodius, mea quidem ſententia, legeretur ἄτος. ſed libri omnes aliter. *M. du S.*

12. Καὶ ἡμεῖς] Καὶ ex MS. Ox. *M. du S.*

ΑΛ. ὁρᾷς, ὦ Διόγενες· ὑ ϖϑόδοξον δὲ, εἰ ἄνϑρωπος ὢν ἀπέθανον. ΔΙΟ. ἔχυν ὁ Ἄμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτῷ σε εἶναι υἱόν· σὺ δὲ Φιλίππυ ἆρα ἦϑα; ΑΛ. Φιλίππυ δηλαδή· ὑ γὼ ἂν ἐτεθνήκειν Ἄμμωνος ὤν. ΔΙΟ. ϗ μὴν ϗ ϖερὶ τ Ὀλυμπιάδος ὅμοια ἐλέγοντο, δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, ϗ [a] βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ· εἶτα ὕτω σε τεχθῆναι· τὸν δὲ Φίλιππον [b] ἐξηπατῆϑαι, οἰόμυνον [c] ϖατέρα σὺ εἶναι. ΑΛ. κἀγὼ ταῦτα ἤκυον, ὥσϖερ σύ· νῦν δὲ ὁρῶ, ὅτι ὐδὲν ὑγιὲς ὔτε ἡ μήτηρ, ὔτε οἱ τ Ἀμμωνίων ϖροφῆται ἔλεγον. ΔΙΟ. ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτ συχ ἄχρηστόν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, ϖρὸς τὰ

ALEX. Res apparet, Diogenes: nec valde mirandum, ſi homo natus mortem obii. DIOG. Igitur Ammon mentiebatur te prædicans ſuum eſſe filium, quum tu interea Philippi fores. ALEX. Quippe Philippi: neque enim Ammone genitus deceſſiſſem. DIOG. Atqui etiam de Olympiade ſimilia quædam ferebantur, draconem cum ea rem habere & conſpici in lecto; tum ita te fuiſſe prognatum, Philippum vero deceptum, qui opinaretur ſe tibi patrem eſſe. ALEX. Et ego non ſecus iſta, quam tu, audiebam: nunc video nihil veri nec matrem, neque Ammoniorum vates dixiſſe. DIOG. Verum mendacium eorum non inutile tibi, Alexander,

a Βλέπεσθαι] Κλέπτεσθαι O. b Ἐξηπατῆϑαι] Ita recte O. Emendandum erat cunctarum Edd. vitium, ut Grammaticae legibus ſatisfieret. c Πατέρα σου] Παρ' ἑαυτοῦ σε εἶναι. O.

18. Ὅμοια] Quorſum pertineat, quove referendum ſit, exputare nequeo: nam quae ſimilia, aut quibus ante narratis, de Olympiade ferebantur? experiamur an minimae mutationis beneficio ſenſus verborum eniteſcere queat: ϗ μὴν ϖερὶ τ Ὀλυμπιάδος ὁποῖα ἐλέγοντο; δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ &c. *at vero de Olympiade qualia ferebantur? draconem cum ea conſuescere:* haec, puto, conveniunt Diogenis admirationem irriſoriam fingentis perſonae. Ὁποῖος, autem, ϖοῖος & οἷος frequenter ſimilem uſum habere notum eſt: Dial. Mort. XXII. ἀγνοεῖς, ὁποῖον ἄνδρα διεϑρύλλησας. Magnis viris apud antiquos & fortitudinis admirandae laude praeſtantiſſimis illa ſingularis honoris praerogativa fuit attributa, ut draconum, atque adeo Deorum (hi enim nullius aeque animalis ſpecie celari gaudebant) filii perhiberentur: ex tali concubitu gens orta Ὀφιογενεῖς, teſte *AEliano* de Anim. XII, 39. De Auguſto quid mandare memoriae ſuſtinuerit Aſclepiades Mendeſius, vel inter AEgyptios homo nugaciſſimus, traditum a *Sueton.* c. 94. Sed exempla, quae magno ſunt numero, congerere nihil attinet. Alexandri ortus quam varie fuerit a ſcriptoribus expoſitus, enarrat *Plutarchus* in initio vitae ejus: quosdam ſane non puduit Philippum inſandi concubitus ſpectatorem agenti rimas januae admovere, idque poſt orbatum oculo male curioſo, qui volutantem cum uxore draconem fuerat conſpicatus. Olympias vero rumorem pudicitiae ſuae noxium averſata dicere ſolebat argute: Οὐ ϖαύσεταί μι Ἀλεξάνδρου ϖρὸς τὴν Ἥραν· quod dictum ut ipſi ſit honorificum, Alexandri certe ſtultitiam parentem draconem non adſpernantis perſtringit: inde *Draconigenam* appellat *Apollin. Sidon.* Paneg. Anthem. v. 80. 121. ubi vide *Savar. Livius* quidem non continuit ſe, quin ſcriberet XXVI, 19. *retulitque famam* (Scipio Africanus) *in Alexandro Magno prius vulgatam, & vanitate & fabula parem, anguis immanis concubitu conceptum, & in cubiculo matris ejus perſaepe viſam prodigii ejus ſpeciem, interventuque hominum evolutam repente, atque ex oculis elapſam.* Equidem, ſi quis me roget, quid ſentiam, nullus intercedo, quo minus anguinae ſtirpis fulgore nobiliſſimi viri ſuperbiant: neque tamen conjectorem acutiſſimum perhibebo, qui divinarit, quodnam genus ad eorum matres draconis pelle tectum in cubicula lectosque ventitarit: haud difficilius dracones, quam alias Deorum formas ſubeundo ſimulabant. Sequuntur binae lectiones Cod. Ox. quarum prior κλέπτεσθαι pro βλέπεσθαι, ut forte probatorem inveniat, haud magni momenti videtur: quamvis enim interpreteris, *occulte verſari in lecto conſpectum aliorum ſubterfugientem*, eratque ſane draconum ejusmodi furtivus acceſſus, & emiſſitiis teſtium oculis minime fidens, quippe qui repente, ut *Livius* ait, hominum interventu evolverentur, ne ſic quidem ſatis erit expeditum: aliud exiſtimarem, ſi praeberet κυλίεσθαι, verbum opportuniſſimum, ex cujus corruptela neſcio profecto, an nata fuerint, ſupponentibus quod quisque menti Scriptoris optime congruere putabat correctoribus, iſta duo minoris pretii βλέπεσθαι & κλέπτεσθαι· altera quidem egregie placet παρ' ἑαυτῇ σε εἶναι Dial. XVI. δύο ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τ μὲν ἐκ τ Ἀμφιτρύωνι, τ δὲ ϖαρὰ τ Διός· sic paulo aliter apud *Cornut.* de Nat. Deor. c. II. Jupiter peperit τ Διόνυσον ἐκ τ ἰδίου μηροῦ ἐπλαμηναῖον ϖαρὰ τ Σεμέλης. *T. H.*

19. Ἐξαπατῆϑαι] Mireris profecto editorum diligentiam. Sed ἐξαπατᾶσθαι, vel ἐξηπατῆσθαι ſcribendum, dicerent γραμματικῶν ϖαῖδες. At hoc in loco ἐξηπατῆϑαι ſuadent praecedentia; veluti & hoc maluit Interpres, reddens, *Atqui de Olympiade ſimilia ferebantur*

der, ad res gerendas fuit: multi enim metu succumbebant, Deum esse te rati.

2. At cedo mihi, cui illud tantum imperium reliquisti? ALEX. Nescio sane, Diogenes: nam nihil antequam morerer mandavi quicquam de eo, nisi hoc solum, quod animam agens Perdiccæ annulum tradidi. Interea tu quid rides, Diogenes? DIOG. Quid scilicet aliud, quam in memoriam revocavi, qualia faceret Græcia, te suscepto jam modo imperio adulati, præfectumque capientes & imperatorem adversum barbaros: nonnulli etiam duodecim Diis adjungebant, templaque & sacra faciebant tanquam serpentis filio.

πράγματα ἐγένετο· πολλοὶ [d] γὰρ ὑπέπτησσον θεὸν εἶναί σε νομίζοντες.

Ἄτας εἶπέ μοι, τίνι τὴν τοσαύτην ἀρχὴν καταλέλοιπας; ΑΛ. οὐκ οἶδα, ὦ Διόγενες· οὐ γὰρ ἔφθασα διαθέσθαι [e] τι περὶ αὐτῆς· ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων Περδίκκᾳ τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ τί γελᾷς, ὦ Διόγενες; ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμιμήσθην, οἷα ἐποίει ἡ Ἑλλὰς, ἄρτι σε παρειληφότα τὴν ἀρχὴν κολακεύοντες, καὶ πρεσβάτιον αἱρεθμοὶ, καὶ τραλλιὸν ὅλοι τοὺς βαρβάρους· ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προσιθέντες, [f] καὶ νεὼς οἰκοδομοῦντες, καὶ θύοντες ὡς δράκοντος υἱῷ.

Ἀλλ'

[d] Γὰρ] Δ' ὑπέπτησσον. O. [e] Τι] Τινι O. quod placet. [f] Καὶ νεὼς οἰκοδομούμενοι] Οἰκοδομοῦντες σοι νεώς. O.

sur, draconem cum ea consuetudine habuisse, & in lecto visum fuisse. deinde te ex hoc concubitu editum in lucem venisse: porro deceptum Philippum, qui se tuum patrem existimaret. *J.F.*

Ἐξηπατῆσθαι] Sic Mss. Ox. recte. Omnes impressi ἐξαπατῆσθαι, quod merito Clariss. *Jensio* displicuit. *M.du S.*

24. Οἱ τὴν Ἀμμωνίων προφῆται] *Incolae nemoris*, ut *Curt.* ait IV. c. 7. §. 20. *quos Hammonios vocant, dispersis tuguriis habitant: medium nemus pro arce habent triplici muro circumdatum. Diodorum* paene de verbo ad verbum vertit XVII. p. 589. A. Sic & *Herodoto* III. c. 26. οἱ ἐπ' Ἀμμωνίους ἀπαλάντες στρατεύσαι, quos Cambyses cum ipso oraculo funditus deleri jusserat: Excerpt. *Diodor.* p. 249. *Ephorus* apud *Plutarch.* T. I. p. 447. F. refert Lysandrum, quum frustra Pythiam ac Dodonidas auro tentasset, εἰς Ἄμμωνα ἀποδῦναι, καὶ διαλέγεσθαι τοῖς πολίταις πολὺ χρυσίον διδόντα. Hi cives Ammonii sunt in arce vel circa vicatim degentes: quamvis enim commemoret *Diodorus* τὰς ἐπικαλουμένας Ἄμμωνος πόλεις p. 588. D. illae tamen ab ipso templo diei admodum itinere aberant. Tota fere gens sacra, &, non secus ac Delphi, cerimoniis fanique religioni vacans: unus tamen prae reliquis aetate atque honore insignis, qui personam Jovis Ammonis gerens oracula reddebat: eum egregie προφήτην vocabant; *Plutarch.* Alex. p. 680. D. *Diodoro* ὁ προφητεύων ἀνὴρ πρεσβύτερος τὴν ἡλικίαν. Formula, quam responsa daturus adhibebat, a *Platone* traditur Alcib. II. p. 458. E. ἄλλο δ' ἐδὲν ἀποκρίνασθαι τὸν προφήτην, ἢ ὃν θεὸν ἂν ἐᾷν δηλονότι, καλέσαντα δὲ αὐτὸν Ἀθηναίους (sic malo quam ut vulgatur) φάναι, τάδε λέγει Ἄμμων· atque ita *Arrian.* A. A. VII. p. 305. aliique plures. Poterat ergo *Noster* forte non deterius scripsisse, ὁ τῶν Ἀμμωνίων προφήτης. Ceterum Etearchi regis Ammoniorum mentio est apud *Herodot.* II, 32. δυναστὰς & τυράννους appellat *Diodorus.* *T.H.*

Ibid. Προφῆται] Narrat *M. Felix* Oct. *J.B.*

26. Οὐκ ἄχρηστόν σοι] Alexander apud *Curt.* VIII, 8, 15. *Obtulit nomen filii mihi* (Ammon) *recipere ipsis rebus, quas agimus, haud alienum fuit.* Ibi *Freinshemius* ad hunc sensum vergentia *Luciani* loca collegit. Paulo post ἔφθασα ἐπισκῆψαι legas, an ἐπισκήψας, τί an τινὶ parum refert: hoc tamen in usu frequenti: *Apollodor.* II. p. 105. Clymenus ἐπισκήπτει τιμωρεῖν Ἐργίνῳ τῷ παιδὶ ἐκδικῆσαι τὸν θάνατον αὐτοῦ. *Chrysipp.* apud *Athen.* IV. p. 159. B. ἐπισκῆψαι τοῖς οἰκείοις. θέσθαι ἄττα utrobique de moribundis positum. Inter testes autem annuli Perdiccae traditi *Lucianus* ab Eruditiss. *Freinshemio* non est omissus ad *Curt.* X, 5, 4. *T.H.*

34. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμιμησθόν] Non concinnus est in responsione Diogenis sensus, nisi legas, Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ὅτι ἀνεμιμησθόν, &c. Ὅτι videtur excidisse; idque consideravit Interpres: *At quid rides, Diogenes?* Diog. *Quid autem aliud rideam, quam quia in mentem venit eorum, quae Graeci fecerunt,* &c. *J.F.*

Ibid. Ἢ ἀνεμιμησθόν] Vid. *Jensium.* *M.du S.*

38. Τοῖς δώδεκα θεοῖς] Sic ipse Alexander Dial. praeced. dixerat, εἰ δὲ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις. *M.du S.*

Τοῖς δώδεκα θεοῖς προσιθέντες] Vide *Kuhnium* ad *Aelian.* V. H. II, 19. V, 12. Elegans dictum Pytheae, quum de Alexandro duodecim Diis adjungendo psephisma Demadis turpissimum in suffragia mitteretur, refert *Plutarch.* Apophth. p. 187. E. Orta ab Athenienses, in quamcumque partem incubuissent, nimium vehementibus adulatio ceteros etiam cito contigit: quare Babylone Graecorum οἱ πρίσβεις αὐτὸν τὸν ἐστεφανωμένον Ἀλεξάνδρῳ προσῆλθον, καὶ ἱστέφανον αὐτὸν στεφάνοις χρυσοῖς, ὡς θεῷ δηθεν εἰς τιμὴν θεῶν ἀφιγμένῳ, teste *Arriano* A. A. VII. p. 305. V. *Diogen. L.* VI, 63. *T.H.*

42. Τρι-

Ἀλλ' εἰπέ μοι, σὺ σε οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν; ΑΛ. ἔτι ἐν Βαβυλῶνι κεῖμαι τρίτῃ ταύτῃ ἡμέραν· ὑπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπιστὴς, ἢν πόλε ἀγάγῃ σχολὴν ἀπὸ τῶν θορύβων τῶν ἐνθάδε, ἐς Αἴγυπτον ἀπαγαγών με θάψειν ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἷς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν. ΔΙΟ. μὴ γελάσω, ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν [a] καὶ ἐν ᾅδου ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα [b] Ἄνουβιν, ἢ Ὄσιριν [c] γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μέν, ὦ θειότατε, μὴ ἐλπίσῃς· οὐ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν τινα τῶν ἅπαξ διαπλευσάντων τὴν λίμνην, καὶ [d] ἐς τὸ εἴσω τοῦ στομίου παρελθόντων· οὐ γὰρ ἀμελὴς ὁ Αἰακὸς, οὐδ' ὁ Κέρβερος εὐκαταφρόνητος.

3. At quæso, ubi te Macedones sepeliverunt? ALEX. Etiamnum Babylone jaceo tertium istum diem: promittit autem Ptolemæus satelles, si quando otium agat a turbis, quæ nunc urgent, se in Ægyptum me delatum humaturum ibi, ut unus fiam Ægyptiorum Deorum. DIOG. Non ego rideam, Alexander, quum te video in Orco quoque desipientem, sperantemque fore, ut Anubis aut Osiris evadas: at tu tamen ista, divinissime, ne speres: fas enim non est, sursum redire quemquam eorum, qui semel trajecerunt hanc paludem, & citra ostium illud sese penetrarunt; neque enim Æacus est negligens, nec talis Cerberus, quem facile contemnas.

Ἐκεῖνα δὲ ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς φέρεις, ὁπότ' ἂν ἐννοήσῃς ὅσην εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν ἀφίξαι, σωματοφύλακας, καὶ ὑπασπιστὰς, καὶ σατράπας, καὶ χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἔθνη προσκυνοῦντα, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα θη-

4. Istud autem perlibenter didicerim a te, quo animo feras, quum cogitando percenses, quanta felicitate in terra relicta huc adveneris; corporis custodes inquam, satellites, satrapas, auri tantum numerum, populos adorantes, Babylonem, Bactra, im-

a Καὶ] Adjungendum videbatur ex O. b Ἄνουβιν] Hunc in modum O. Edd. omnes Ἀνουβίν. c Γενέσθαι] Γενήσεσθαι O. Utrumque probum. Dial. XI. εἰ δὲ ποτε προμαντευομένους ἔτυχε γενέσθαι ταῦτα. d Ἐς τὸ εἴσω] Ita recte O. P. *J. V2.* Margo *A1W.* Reliquae Edd. εἰς τὸ εἴσω.

60. Καὶ τὰ μεγάλα θηρία] Τοὺς ἐλέφαντας λέγει. *V.*

42. Τρίτῃ] Suspecta mihi haec vox: certe ad trigesimum usque diem insepultum jacuisse Alexandrum legimus apud *AElian.* V. H. XII, 64. *M. du S.*

43. Πτολεμαῖος] Vide *Freinshem.* ad *Curt.* X, 10, 20. & doctos Commentat. ad *AElian.* V. H. XII, 64. *T.H.*

45. Ἐς Αἴγυπτον] Quod & factum est: vide *Lucan.* IX, 154. X, 20. In vitrea theca asservatum cadaver Augustus conspexit. *Sueton.* Octav. c. 18. & *Dion Cass.* LI. p. 454. citante *H. Prideaux* Part. II. p. 588. cum olim in aurea conditum fuisset: P. I. p. 451. *M. du S.*

49. Ἄνουβιν] Scribendum Ἄνουβιν, ut recte B. Pr. c. 16. Correpta est prima; *Latrator Anubis* *J. J.*

Ἄνουβιν] Ita recte Ox. in reliquis Ἄννουβιν. Vid. B. Pr. c. 16. *M. du S.*

Ἄνουβιν] Junguntur Ἴσιδι, Ὀσίριδι, Ἀνουβίδι in App. Marm. Oxon. n. 2. Σαράπιδι, Ἴσιδι, Ἀνουβίδι in Op. *Gruteri* p. 84, 3. & apud *Sponium.* Alexander autem in Ægypto, Memphi certe & Alexandriae, pro Deo cultus: *Lucan.* X, 272. *Summus Alexander regum, quos Memphis adorat.* Longe discrepabat a nostri Diogenis sententia *Theocritus*, quippe poëta coelique regionum peritus, qui Eid. XVII, 18. aedem auream Ptolemaeo Philadelpho in Jovis aula construxit — ὡ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἴδως Ἐδριάει Πέρσῃσι βαρὺς θεὸς αἰολομίτρης pro quo posteriore vocabulo αἰολομίτρης posuit *H. Stephan.* Th. T. II. p. 259. G. Eundem honorem, quem numerosissimo bestiarum gregi tribuerant Ægyptii, deinceps regibus suis Alexandri successoribus jure quidem denegare non potuerunt: insaniam eorum superstites nummi testantur. *T.H.*

52. Ἐς τὸ εἴσω τοῦ στομίου] *Neque enim fas est quemquam reverti, qui semel paludem transmiserit, atque intra specus hiatum descenderit.* In verbis εἰς τὸ εἴσω τοῦ στομίου posset quidem intelligi τόπον· at non dubito, quin Lucianus scripserit ἐς τὸ εἴσω τοῦ στομίου, ut Dial. sequ. καθάλλεσθαι εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους. In editionis quoque Florentinae exemplari, in pergamenum impresso, video doctam manum in vocula τὸ extrivisse literam ν. *J. J.*

Τὸ εἴσω] Ita optime Ed. *J.* & St. Mss. Ox. & P. non, ut in reliquis est, τόν. Vid. περὶ Πενθ. c. 5. *M. du S.*

53. Ἀμελὴς] Quia janitor erat Orci. Vid. Dial. XX. initio & fine. *M. du S.*

55. Ἐκεῖ-

immanes belluas, honorem, & gloriam; idque præterea, insignem esse curru vectum, religatum tænia candida caput, purpuream vestem fibula substrictam gerentem: non illa te pungunt mentem subeuntia? Quid lacrimaris, inepte? nonne ista te docuit sapiens Aristoteles non putare certa, quippe fortunæ dona?

5. ALEX. Sapiens omnium iste adulatorum perditissimus? me solum sine ad Aristotelem quæ spectant scire, quam multa petierit a me, quales literas miserit, quam fuerit abusus meo doctrinarum ambitioso studio, dum blande assentatur, laudatque nunc ob pulcritudinem, quasi & illa pars sit boni; nunc ob res gestas & divitias: etenim illud etiam esse bonum ducebat, ut nullo pudore deterritus oblatas a me opes acciperet: præstigiator, Diogenes, plane, & mirus artifex. Illum adeo percepi fructum ex ejus sapientia, ut doleam

ξία, ἢ τιμὴν, ἢ δόξαν· ἢ τὸ [e] Ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα, ἀναδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον· ἢ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μάταιε; οὐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσε μὴ οἴεσθαι [f] βέβαια εἶναι τὰ ἀδηλα τῆς τύχης.

ΑΛ. Σοφὸς ἁπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπιρριπτότατος ὤν; ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα μὲ ἤτησε παρ' ἐμοῦ, οἷα δὲ ἐπέστελλεν, ὡς δὲ καλεχρήτο μου τῇ περὶ παιδείαν φιλοτιμίᾳ θαυμάζων, καὶ ἐπαινῶν ἄρτι μὲ [g] ἐς τὸ κάλλος, ὡς καὶ τοῦτο μέρος ὂν ἀγαθοῦ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸ πλοῦτον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶναι, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων. γόης, ὦ Διόγενες, ἄνθρωπος, καὶ τεχνίτης. [h] πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπολέλαυκα αὐτοῦ τῆς σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὡς ἐπὶ μεγάλοις ἀγαθοῖς, ὁρῶντα ἐκείνους τοσούτους ὄντας τοὺς ἐπαινοῦντας καὶ θαυμάζοντας αὐτόν. ἀλλὰ σὺ μὲν ἀπόπαυσαι δακρύων· ἐγὼ δὲ ἀπελθὼν ἐρῶ τῷ Ἀριστοτέλει, ὅτι ἐπαινεῖται παρὰ τῶν κολάκων.

[e] Ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα] Bene F. & V2. sine distinctionis nota, quam ceterae Edd. adsumserunt. [f] Βέβαια] F. solemni errore βαίβαια. [g] Ἐς] O. πρὸς, & mox ἐπὶ τὰς πράξεις· utrumque male, & contra Graeci sermonis scriptorisque nostri usum. [h] Πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε] O. ἀλλὰ ἓν τοῦτό γε· quod probo.

55. Ἐκεῖνα] Melius *Luciani* consuetudini quadrat ἐκεῖνο. *T.H.*

62. Ταινίᾳ λευκῇ] Sic Dial. sequ. *J.B.*

65. Οὐδὲ ταῦτα &c.] Interpretes ita ceperunt, quasi hac orationis structura fuisset scriptum: οὐδὲ Ἀριστοτέλης ἐπαιδεύσέ σε ταῦτα, τὸ μὴ οἴεσθαι βέβαια εἶναι τὰ ἄδηλα τῆς τύχης· aptius ad hunc sensum τοῦτο convenisset, quam ταῦτα· ut mox, τοῦτό γε τὸ λυπεῖσθαι· nunc ταῦτα fieri non potest, quin idem sit, quod modo, ἢ λυπεῖ ταῦτά σε, illa nimirum, quae recensui, luxuriae & superbiae instrumenta; atque adeo copulari deceat, ταῦτα μὴ οἴεσθαι βέβαια εἶναι. Eam ob rem orta mihi fuit suspicio, num forte τὰ ἄδηλα τῆς τύχης lectoris ingenio debeantur, ut clarius explicaret ταῦτα, margini adfixa: ceteroquin cur ordinem orationis expeditum multoque apertiorem insuper habuisset *Lucianus*? οὐδὲ, vel ἢ οὐχὶ ταῦτά σε τὰ ἄδηλα τῆς τύχης ὁ σ. Ἀρ. &c. *T.H.*

68. Κολάκων ἐπιρριπτότατον] Sic in Tim. Aristotelis φιλοχρηματίαν, θωπείαν, κολακείαν ubique perstringit. *J.B.*

69. Ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀρ. εἰδέναι] Quanquam structurae norma constet, ut p. 344. v. 86. ἐκεῖνον ζῆν ἔασον p. 366. v. 70. ἔασον με ἔχειν, sententia tamen tam languida videtur atque inepta, ut a *Luciano* profectam esse difficulter persuaderi mihi patiar: quid enim est post intortum illud acerbius convicium ἁπάντων ἐκεῖνον κολάκων ἐπιρριπτότατον, aut quomodo tantae vehementiae respondet, *me solum sine quae ad Aristotelem spectant scire?* Quum vitium sentiret *Kuhnius*, succurrere conatus est laboranti loco pro εἰδέναι reponendo δίκαιον ad *Diogen. L.* VIII, 30. *sine modo, ut recenseam aliquid de Aristotele.* Solerter excogitatum; neque tamen ejusmodi, ut repertae veritatis persuasione mentem feriat: aliud latere quiddam credideram, quod olim forte fidelior membrana deteget. Mirum autem non est, Alexandrum hic asperius invehi in Aristotelem, cujus magistri sui jam dudum, antequam ad plures abiret, reverentiam omnem deposuisset: literas ad Antipatrum profert *Plutarch.* p. 696. D. ubi scripserit: τὴν δὲ σοφιστὴν (Callisthenem ab Aristotele commendatum: vid. *Diogen. L.* V, 10.) ἐγὼ κολάσω, καὶ τοὺς ἐκπέμψαντας αὐτὸν &c. ἀντικρὺς ἂν γε τούτοις ἀποκαλυπτόμενος πρὸς Ἀριστοτέλη. & p. 706. A. ad Cassandrum, ταῦτα ἐκεῖνα, inquit Alexander, σοφίσματα τοῦ Ἀριστοτέλους εἰς ἑκάτερον λόγων. Invidiose vero *Athen.* XII. p. 537. F. non est quod miremur, ait, aetate nostra Herculem haberi voluisse Commodum, ejusque Dei insignibus ornari, Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀριστοτελικοῦ τοσούτοις αὐτὸν ἀφομοιοῦντος θεοῖς. *T.H.*

73. Ἄρτι μὲ ἐς τὸ κάλλος &c.] Adduxit *Thom. Magist.* in Ἄρτι, & quod statum sequitur, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων in Ὡς, perverse tamen praemisso titulo dialogi Diogenis & Herculis. *T.H.*

μεγίστοις ἀγαθοῖς [a] ἐκείνοις, ἃ καὶ ηριθμήσω μικρῷ γε ἔμπροσθεν.

ΔΙΟ. Ἀλλ' οἶδα ὃ δράσεις; ἄκος γάρ σοι τῆς λύπης ὑποθήσομαι· ἐπεὶ ἐνταῦθά γε ἐλλέβορος οὐ φύεται, σὺ δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ἐπισπασάμενος πίε· καὶ αὖθις πίε, καὶ πολλάκις. οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἐκεῖνον ὁρῶ, καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐπὶ σὲ [b] ὁρμῶντας, ὡς ἀφοσπάσαιντο, καὶ ἀμύναιντό σε, ὧν ἔδρασας αὐτούς. ὥστε τὴν ἑτέραν σὺ ταύτῃ βάδιζε, καὶ πίνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

amissis, quasi maximis bonis, rebus illis, quas denumerasti paulo ante.

6. DIOG. At scin' tu, quid facias: remedium enim tibi doloris suggeram, quandoquidem hicce loci helleborus non nascitur. Tu ergo Lethes aquam ore patulo ductam bibe, iterumque bibe & sæpius; sic enim desines propter Aristotelis bonorum amissionem dolore cruciari. Verum & Clitum illum video, & Callisthenem aliosque multos in te irruentes, ut discerpant, atque ulciscantur injurias a te illatas. Quare tu alteram illam viam ingredere, & bibe sæpius, ut dixi.

XIV.

[c] ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΟΥ. ALEXANDRI ET PHILIPPI.

Φ Ι Λ. P H I L.

ΝΥΝ μέν, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶ-

1. NUnc sane, Alexander, inficias haud iveris te filium esse meum; ne-

a Ἐκείνοις] Ea voce, quam O. praebuit, *Lucianum* auxi. b Ὁρμῶντας] *f.* ὁρῶντας· quod, nisi typothetarum errori sit adscribendum, *Francini* ὠδιαδιόρθωσις est. c A. K. Φ.] Verso ordine O. Φ. Ϲ A.

87. Καὶ γὰρ Κλεῖτον] Τὸν σωματοφύλακα, ὃν μεταξὺ σοφοῦ, ὡς λέοντι συγκαθειρχθεὶς ὑπ' Ἀλεξάνδρου διεφθάρη. V.

* Καλλισθένη] C. interponunt hic Κλειτοσθένην, mendose; nam ibidem & Καλλισθένη comparet. M. du S.

82. Οἶδα ὃ δράσεις] Ἀττικώτερον est dicere, οἶδ' ὃ δρᾷσον, ut apud *Aristoph.* Equ. v. 1155. ubi vide *Schol.* L.K.

89. Ὁρμῶντας] Ed. *f.* ἰόντας. Sed praestat vulgata, quam firmat etiam Ox. M. du S.

93. Οὐκ ἔξαρνος γένοιο, μὴ οὐκ &c.] Hoc exemplum posuit *Henr. Stephan.* Anim. in Libr. de D. A. p. 32. ut morem Atticorum probaret ad negationem fortius intendendam duas tresve particulas negantes cumulantium: plura dabit *Steph. Bergler.* ad *Alciphr.* p. 215. *Olearius* ob ignoratum vulgatissimae structurae modum merito castigatus a *L. Bos* in Ep. ad Hebr. XII, 19. T H.

98. Ὡς χρήσιμον] Existimet aliquis vel ὡς supervacuum esse, vel οἰόμενον εἶναι, vel denique scribi non absurde posse ὡς χρησιμώτατον. Verum sciendum est eum saepe locum tenere particulam ὡς, quem sine orationis detrimento facile relinquere queat: de Luct. §. 24. τοὺς γονέας τῷ τετελευτηκότος πείθουσι γενέσθαι ὡς οὐκ ἀηδῶς, μᾶλλον δ' ἐδ' αὐτοὺς ἀναγκαζομένους alibi plura dicentur. In opinione divinae stirpis excitanda & fovenda plures astum Alexandri agnoscunt. *Arrian.* A. A. VII. p. 311. Ὅτι δὲ εἰς θεὸν τὴν γένεσιν τὴν αὐτοῦ ἀνέφερεν, ἐδόκει τοῦτο ἐμοὶ δοκεῖν μέγα αὐτῷ τὸ πλημμέλημα, εἰ μὴ ϲ σόφισμα ἦν τυχὸν εἰς τοὺς ὑπηκόους τοῦ σεμνοῦ ἕνεκα. T. H.

8. Γέρρα οἰσύϊνα] *Crates viminea*: quid gerrae, docet *Joseph.* 3. Excid. erant veluti scuta quadrangula, ἰτέαι, de quib. alibi: ἰτέας vocat *Hesych.* quem vide: lege *Lucian.* de Hist. Conscr. c. XXIII. J.B.

Γέρρα οἰσύϊνα] Has ipsas voces ponit *Etymol.* atque explicat p. 619. v. 18. Si *Luciani* verba putes, quod verisimile videtur, solum eo referendum est illud interpretamentum, σκεπαστήρια ταῦτα πολεμικὰ, ἃ κυκλοτερῆ δὲ, ὡς αἱ ἀσπίδες, ἀλλὰ τετράγωνα· cetera minus quadrant. Οἰσύϊναι ἀσπίδες ex *Thucydid.* IV, 9. ad-

nequaquam enim mortuus fores, siquidem Ammonis esses. ALEX. Nec ipse ignorabam, pater, me Philippi Amynta nati filium esse: sed interpretabar in meam partem oraculum, conducibile ratus ad res gerendas. PHIL. Quid ita? conducibile tibi videbatur præbere temet decipiendum a prophetis? ALEX. Non illud dico: sed barbari stupore perculsi me formidabant, nullusque amplius resistebat, arbitrati cum Deo se pugnare.

PHIL. At quos tu devicisti bello vinci dignos viros, qui cum ignavis semper manum conseruisti, qui arcus, peltas minutas, scuta denique viminea præ se projiciunt? Græcos superare labor erat, Bœotos, Phocenses, & Athenienses: tum Arcades gravis armaturæ, Thessalum equitatum, Eleorum jaculatores, Mantinensium cetratos milites, aut Thracas, Illyrios, quin etiam Pæonas subjicere, hoc præclarum: Medos autem, Persas & Chaldæos

ναι· ὁ γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις, Ἄμμωνος γε ὤν. ΑΛ. ὁρᾷς δ' αὐτὸς ἠγνόουν, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου υἱός εἰμι· ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευμα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι. ΦΙΛ. πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι τὸ παρέχειν σεαυτὸν ἐξαπατηθησόμενον ὑπὸ τῶν προφητῶν; ΑΛ. ὁρᾷς τοῦτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι καταπλάγησάν με, καὶ οὐδεὶς ἔτι ἀνθίστατο, οἰόμενοι θεῷ μάχεσθαι· ὥστε ῥᾷον ἐκράτουν αὐτῶν.

ΦΙΛ. Τίνων ἐκράτησας σύ γε ἀξιομάχων ἀνδρῶν, οἳ δειλοῖς ἀεὶ συνηνέχθης, τοξάρια, καὶ [d] πελτάρια, καὶ γέρρα οἰσύινα προβεβληκόσι; Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φωκέων καὶ Ἀθηναίων· καὶ τὸ Ἀρκάδων ὁπλιτικόν, καὶ τὴν [e] Θετταλὴν ἵππον, καὶ τοὺς Ἠλείων ἀκοντιστάς, καὶ τὸ Μαντινέων πελταστικόν, ἢ Θρᾷκας, ἢ Ἰλλυριούς, ἢ καὶ [f] Παίονας χειρώσασθαι, ταῦτα μεγάλα. Μήδων δὲ, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ

χρυ-

d Πελτάρια] *Scholiast.* πελτίδια. *Etymol.* p. 712. v. 18. ἀσπιδάρια μικρὰ πελτάρια λεγόμενα. *e* Θετταλὴν] G. P. L. Θετταλικήν. Alterum amat *Noster*: Θεσσαλάς τινας ᾠδάς Δ. Ε. Ι. *f* Παίονας] Sic pleraeque vetustae: perperam *H. P.* Παίωνας.

7. Σωνηίχθης] Συναναιρέφης. *V.*
Τοξάρια] Ἀκόντια. *V.*
8. Καὶ πελτάρια] Μικρὰ ἀσπιδάρια. *V.* τιτράγωνα. *G.*
Καὶ γέρρα] † Περσικὰ μέν ἐστιν ὅπλα κυρίως τὰ γέρρα· καλαχρηστικῶς δὲ ἅπαν τὸ σκέπασμα, εἴτε δερμάτινον, εἴτε ἄλλης τινὸς ὕλης γέρρον εἰλίγειον. *V.* μικρὰ ἀκόντια. *C.*
Οἰσύινα] Εἰδῶν ἰτέας. *G.*

† Περσικὰ] Haec eadem in Etymologo leguntur. Doctior extat Scholiastae nostri de γέρρα adnotatio ad Toxar. ubi plura nobis dicenda erunt. *T. H.*

adnotavit *Poll.* VII, 176. X, 176. *Luciani* locus utriusque scriptoris Commentatores eruditos non fefellit, uti nec *H. Stephan.* ad *Xenoph.* K. Π. p. 24. v. 13. De gerris autem scuto Persico luculenter agit *Barn. Brisson.* de Regn. Pers. III. p. 290. 291. *T. H.*
Ibid. Οἰσύινα] Vid. Not. ad Ἁλικτρ. c. 21. *M. du S.*
10. Καὶ τὸ Ἀρκάδων ὁπλιτ.] Haec ita distinxerant in prioribus Edd. quasi praecedentibus adhaererent: separavi, ut ad verbum χειρώσασθαι esse referenda liquidius constaret. In his vertendis mirum est aberrare potuisse Interpretes: suas res adversus fortes viros ac bellicosos gestas commemorat Philippus, ut institutа comparatione Alexandri victorias ab imbelli hoste reportatas deprimat. Vicissim Alexander paulo post patrem perstringit, se procul abfuisse testatus a pravis artibus, quibus ille potius quam vera virtute bellica Graecos superarit: ec spectant ista amarulenta: ὅμως δὲ νικήσας αὐτοὺς, οὐδὲ προδοσίαις ὠνούμενος τὰς νίκας &c. nam Philippus revera inter Graecos ob haec facinora male audiebat, nihilque eorum est, quod inprimis a *Demosthene* ipsi non fuerit objectum. *T. H.*
11. Τὴν Θετταλὴν ἵππον] Mf. Θετταλικὴν ἵππον. Scio εἶμος σκύθης & similia: sed *Lucianum* haec obsoleta non amare id quoque scio. *J. G. G.*
Θετταλικήν] Praeter G. etiam P. & L. Alibi tamen Noster Θετταλὴν de equa, Ζεύξ. c. 6. τὴν Θηλείαν δὴ, ἵππου γε τῆς καλλίστης, οἵαι μάλιστα αἱ Θετταλαὶ εἰσιν ἀδμῆτες ἔτι ἐς ἅδατοι. In Amor. c. 45. Θεσσαλοὶ δὲ ἵπποι μείλουσιν αὐτῷ. Forsan, cum de equitatu sermo est, aliter solebant efferre: certe Ζ. τρ. c. 21. ἵππων Θρακικῶν. *M. du S.*

χρυσοφόρων ἀνθρώπων καὶ ἁβρῶν, οὐκ οἶδα, ὡς πρὸ σοῦ μύριοι μὲν Κλεάρχῳ ἀνελθόντες ἐκράτησαν, οὐδ' εἰς χεῖρας ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι φυγόντων.

auro nitentes homines ac molles non meministi ante te a decem illis millibus, qui cum Clearcho in Persidem sunt profecti, esse superatos, quum ne manus quidem gradumque conferre sustinerent, sed antequam telum ad eos perveniret, in fugam se darent.

ΑΛ. Ἀλλ' οἱ Σκύθαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες οὐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον. καὶ ὅμως οὐ * διαστήσας αὐτοὺς, οὐδὲ προδοσίαις ὠνούμενος τὰς νίκας, ἐκράτησα αὐτῶν· οὐδ' ὑπώρκησα πώποτε, ἢ ὑποχόμενος ἐψευσάμην, ἢ ἄπιστον ἔπραξά τι τῆς νικῆν ἕνεκα. καὶ τοὺς Ἕλληνας δὲ, τοὺς μὴ ἀναιμωτὶ παρέλαβον· Θηβαίους δὲ ἴσως ἀκούεις ὅπως μετῆλθον. ΦΙΛ. οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι, ὃν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας μέλαξυ δειπνοῦντα ἐφόνευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε.

3. ALEX. Attamen Scythæ, pater, & Indorum elephanti haud sane contemnendi; quos equidem, non factione mota divisos, nec emta proditione victoria, superavi tamen: neque pejeravi umquam, promissamve fidem fefelli, aut perfidum aliquid designavi vincendi causa. Græcos porro, hos sine sanguine mihi adjunxi; Thebanos autem forte inaudivisti quibus suppliciis sim persecutus. PHIL. Novi isthæc omnia: Clitus enim renunciavit mihi, quem tu spiculo trajectum inter cœnam trucidasti, quia me ad tuas res gestas comparatum laudare instituerit.

Σὺ δὲ καὶ † Μακεδονικὴν χλαμύδα καταβαλὼν, κάνδυν, ὡς φασι, μεμενέδυς, καὶ τιάραν ὀρθὴν ἐπέθου, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ

4. Tu præterea Macedonica chlamyde projecta, mutato, ut aiunt, in candyn Persicam habitu, & tiaram rectam capiti imposuisti, & adorari a Ma-

* Διαστήσας] G. P. & *Scholiast.* Ἀφιστάσας· utrumque aeque commodum, ut quid *Lucianum* auctorem habeat dijudicare sit difficile.

23. Οὐ ἀφιστάσας] Οὐ * ἀφιχίσας· ὁ Φίλιππος χρήματα παρίχων φάσεις ἐνίσταλεν οὐ ταῖς πόλεσιν. *V.*

35. Κάνδυν] Ἱμάτιον. *V.*

* Διαιχίσας] C. *διαστιχίσας*· λέγηλει γὰρ ὅτι Φ. Lege *διαστίσας*, quod & in textum multarum Editionum irrepsit. *M. du S.*

Videtur in hoc corrupto vocabulo duplex lectio confusa διαστήσας & διαστίχισας. *T. H.*

16. Χρυσοφόρων] Dico alibi. *J. B.*

Χρυσοφόρων] Commode: hac enim per contumeliam velut inusta mollitiei nota Persas Medosque victores Graeci significabant: Epigr. apud *Lycurg.* in Leocr. p. 163. Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι Χρυσοφόρων Μήδων ἐστόρεσαν δυναμιν. Simul hinc patet delendum esse καὶ, quod praecedit χρυσοφόρων *T. H.*

17. Μύριοι] Vide *Xenophontis* ea de re libros ab omnibus legi dignos. *M. du S.*

23. Οὐ ἀφιστάσας] Idem codex pro οὐ ἀφιστάσας, αὐτοὺς, scribit, οὐ ἀφιστάσας αὐτοὺς, *eos non divellens*, sive *diducens*: sed in vulgata sententia eadem est. *J. G. G.*

Οὐ ἀφιστάσας] In MS. suo invenit Cl. *Graevius* ἀφιστάσας pro ἀφιστάσας, & ita legit quoque in suo codice *Scholiastes*. Sed recte judicat Vir Cl. in vulgata eamdem esse sententiam. Quin & in hoc usu διστάναι est frequentissimum pro ἀφιστᾶν, χωρίζειν, ἀφιχωρίζειν· quemadmodum passim hoc verbum interpretatur *Hesychius*. *J. J.*

24. Προδοσίαις] Tangit patris cauponium, de quo *Demosth.* alii. *J. B.*

31. Δορατίῳ] Venabulum, hastam, sarissam, lanceam, αἰχμὴν vocant; quibus *Luciani* δοράτιον addidit *Jo. Freinshem.* ad *Curt.* VIII, 1, 52. *T. H.*

32. Ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε] *Luscinius: eo quod nomen meum celebraret & meas res gestas cum tuis conferre auderet.* Admodum lenta. *Benedictus* accuratior: *eo quod me collatis utriusque rebus gestis, laudare ausus fuisset.* Sed cur elegantiam Graecam obscurant & malunt circumire, quam mera & nuda verba auctoris sequi? Quod non aliunde profectum, quam quod auctores earum non cogitarent *Ciceronem* dixisse, *Isocrates majore mihi ingenio videtur, quam ut cum orationibus Lysiae comparetur; Justinum, Lydorum reges fuere variis casibus memorabiles;*

Macedonibus, ab hominibus liberis volebas, quodque omnium erat maxime ridiculum, æmulabare mores devictorum: nam omitto dicere, quæ alia perpetraris, dum in eandem caveam cum leonibus includis eruditos viros, nuptiasque tales celebras, & Hephæstionem ultra modum diligis: id unicum laudavi tantummodo relatum, abstinuisse te a Darii uxore formosa, ejusque matre, & natarum curam habuisse: hæc enim regia sunt.

Μακεδόνων, ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἠξίεις· ἢ, τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμιμεῖτο τὰ τῶν νενικημένων. ἐῶ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔπραξας, λέουσι συγκαθαχλείων πεπαιδευμένους ἄνδρας, καὶ γάμους [b] τοιούτους γαμῶν, καὶ Ἡφαιστίωνα ὑπερηγάπων. ἓν ἐπῄνεσα μόνον ἀκούσας, ὅτι ἀπέσχου τῆς Δαρείου γυναικὸς καλῆς οὔσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθης· βασιλικὰ γὰρ ταῦτα.

5. ALEX. Ad pericula vero subeunda promtum animum, pater, non laudas, nec quod in Oxydracis primus desiluerim intra murum, totque acceperim vulnera? PHIL. Non laudo, Alexander; non quod pulcrum esse non putem etiam vulnerari aliquando regem, & pro exercitu pericula suscipere; sed quod tibi tale inceptum minime conducebat: deus enim quum videbare, si quando vulnerareris, viderentque te portatum prælio efferri, cruore manantem, ingemiscentem vulnere, hæc uti-

ΑΛ. Τὸ φιλοκίνδυνον δὲ, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ ἐν Ὀξυδράκαις πρῶτον καθάλασθαι εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα; ΦΙΛ. οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε· οὐκ ὅτι μὴ καλὸν [c] εἶναι οἶμαι καὶ τιμώσχεσθαι ποτὲ τὸν βασιλέα, καὶ προκινδυνεύειν τῆς στρατιᾶς· ἀλλ' ὅτι σοὶ [d] τοιοῦτο ἧκιστα συνέφερε· θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἰ τοσοῦτος τρωθείης, καὶ [e] βλέποιέν σε φοράδην τοῦ πολέμου ἐκκομιζόμενον, αἵματι ῥεόμενον, οἰμώζοντα ὑπὸ τοῦ τραύματος, ταῦτα

b Τοιούτους] P. τοσούτους. *c* Εἶναι οἶμαι] O. οἶομαι εἶναι. *d* Τοιοῦτο] O. τὸ τοιοῦτο· recte. *e* Βλέποιεν] Sic O. *V2. S. A.* vitiose in ceteris βλέπειεν.

40. Ἄεθλας] Καλλισθένην καὶ † Λύσανδρον. *V.*

† Λύσανδρον] Nota Callisthenis historia: quanquam de ejus poena & morte valde dissentiant: vid. *Freinshem.* ad *Curt.* VIII, 8. n. 21. sed quem Lysandrum, caveae leonum itidem inclusum, indicet, non reperio. *Suidas* in Καλλισθένης Nearchum Tragicum illi adsociavit: an pro eo memoriola vacillans *Scholiastae* nobis Lysandrum suggessit? *T.H.*

47. ‡ Ὀξυδράκαις] Ἐθν. *V.*

‡ Ὀξυδράκαις] Hoc Ed. A. vitium correxit *M. du Soul. T. H.*

les; nullus tamen fortuna Candauli comparandus. Et sic alii. *J.G.*

34. Μακεδονικὴν χλαμύδα] Consule *Spanhem.* de Pr. & U. N. A. p. 457. Mollior enim erat & habebatur Persarum vestis, ut supra in hoc dialogo dixit; & iterum, quamvis de Parthis jam, ex eodem constat; Ἀλεξ. c. 27. Θηλυχίτων ἀνὴρ pro Partho. *M. du S.*

35. Κάρδυν] Χιτῶνα Περσικὸν στρατιωτικὸν lege *Suid. Hesych.* dico ad *Heliod.* lib. 7. de tænia dictum antea. *J.B.*

36. Τιάραν ὀρθήν] Vid. eundem *Spanhem.* p. 466. *M. du S.*

37. Ὑπ' ἐλευθέρων] Admodum displicet illud ὑπ'. Ego delendum censeo. *M. du S.*

40. Λέουσι] Temere vulgari fabulam, qua Lysimachum leoni objectum ab eo scribunt, ait *Curt.* VIII, 1. *Justinus* tamen ei fidem facit XV, 3. *M. du S.*

41. Γάμους τοιούτους] Seponere non possum levem vitii suspicionem in vocabulo secundo: debuisse videtur *Lucianus* designare conditionem nuptiarum, quas improbabat: nemini obtrudo, quod in mentem venit, γάμους ἀθύτους. Quae hic Alexandro nuptiae vitio vertuntur, eas ipse verbis plane similibus laudi sibi ducit in illa elaboratissima oratione apud *Arrian.* VII. c. 10. γάμους δὲ ὑμῖν τοὺς αὐτοὺς ἐγεγάμηκα, καὶ πολλῶν ὑμῶν οἱ παῖδες συγγενεῖς ἔσονται τοῖς παισὶ τοῖς ἐμοῖς. Hac etiam in parte, ut in plerisque aliis, a *Luciano* dissentit *Plutarchus* Alexandri vel in primis admirator περὶ τ. Ἀλ. T. ἢ Ἀ. Or. I. p. 329. E. 330. A. *T.H.*

47. Ἐν Ὀξυδράκαις] Communem historicorum opinionem secutus est Noster, quam refutavit *Arrian.* VI. c. 11. Alexandrum in Mallis audacissimum facinus edidisse docens. Utrosque Mallos & Oxydracas in hac historia conjunxit *Diodor. Sic.* XVII. p. 613. D. & 614. C. καθήλατο μόνος εἰς τὴν πόλιν. Vide *Jo. Freinshem.* ad *Curt.* IX, 4. 26. *T.H.*

τα γέλως ἦν τοῖς ὁρῶσι· καὶ ὁ Ἄμμων γόης καὶ ψευδόμαντις ἠλέγχετο, καὶ οἱ προφῆται κόλακες. ἢ τίς οὐκ ἂν ἐγέλασεν ὁρῶν τὸν Διὸς υἱὸν λειποψυχοῦντα, δεόμενον τῶν ἰατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ, ὁπότε ἤδη τέθνηκας, οὐκ οἶει πολλοὺς εἶναι τοὺς τὴν προσποίησιν ἐκείνην ὑπερβαλλομένους, ὁρῶντας τὸν νεκρὸν τοῦ Θεοῦ ἐκτάδιον κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξωδηκότα κατὰ νόμον σωμάτων ἁπάντων; ἄλλως τε καὶ τὸ χρήσιμον, ὦ ἔφης, Ἀλέξανδρε, τὸ ἀφ' τοῦτο κρατεῖν ῥᾳδίως, πολύ σε τῆς δόξης ἀφῃρεῖτο τῆς καλλιονθυμένων· πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ Θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν.

que ridendi materies erat futura spectantibus, & Ammon impostor, falsusque vates arguebatur; prophetæ vero adulatores. Et quis non risisset, si videret Jovis filium animo deficientem, implorantem medicorum operam? Nunc vero, quum jam mortuus es, non tu censes multos esse, qui simulationem divinitatis istam acerbioribus jocis proscindant, quum vident cadaver Dei porrectum, putrescens jam ac tumidum ex lege corporum omnium. Præterquam quod illa, quam dicebas, Alexander, utilitas, quasi eam ob causam facili victoria potireris, multum tibi detraxit gloriæ rerum egregie gestarum: nihil enim non videbatur minus & infra dignitatem, quod a Deo fieri videretur.

ΑΛ. Οὐ ταῦτα φρονοῦσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ, ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐναμιλλον τιθέασί με. καίτοι τὴν [b] Ἄορνον ἐκείνην, οὗ' ἑτέρου ἐκείνων λαβόντος, ἐγὼ μόνος ἐχειρωσάμην. ΦΙΛ. ὁρᾷς ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἄμμωνος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτόν; καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐδὲ τὸ τύφον ἐπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτόν, καὶ συνῆς ἤδη νεκρὸς ὤν.

6. ALEX. Non ista de me sentiunt homines, sed cum Hercule & Baccho comparant: quin imo Aornum, illam inaccessam avibus rupem, quum neuter illorum ceperit, ego solus subegi. PHIL. Viden' ista te tanquam Ammonis filium dicere, qui Herculi & Baccho æquiparas te ipsum: nonne te pudet, Alexander, nec fastum dedisces, teque ipse cognosces, & jam intelliges te mortuum esse?

ACHIL-

a Τὸ χρήσιμον ὦ] O. τοῦτο ὦ χρήσιμον ἔφης unde *M. du Soul* fingebat, τοῦτο ὦ χρ. ἔφης. b Ἄορνον] G. P. L. Ἄορτιν.

57. Ἄμμων] Οὕτω Ζεὺς παρὰ * Λίψιν πρὸς τοῦτον Ἀλεξάνδρῳ χρησμὸν δυσόρμῳ ἦλθε, καὶ ἔκοινσε, Υἱὸς μοῦ εἶ. G.

64. Μυδῶντα] Ἐκρέοντα, σεσηπότα. V.

* Λίψιν] Debuerat Λιβύσσ· sed quae ex G. Exc. promuntur, plerumque notae sunt non optimae, & nonnunquam vix bene Graecae; quale quod mox sequitur χρησμὸν δυσόρμῳ ἦλθε. T. H.

63. Ἐπιπερτομοῦντες] Jam irrisa fuerat, atque objecta Alexandro vivo praesentique stirpis ementiendae superbia: *Arrianus* eodem hoc usus verbo VII. c. 8. Macedones οὔκουν σιγῇ ἴσχοντες ἀκαρτέρησαν, ἀλλὰ πάντως γὰρ ἀπαλλάττειν τὴν στρατιᾶς (στρατείας) ἐκέλευον, αὐτὸν δὲ μετὰ τῶν πατρὸς στρατεύεσθαι τὸν Ἄμμωνα δὴ τὸν λέγω ἐπιπερτομοῦντες. T. H.

69. Πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς] Mentem *Luciani* non ceperunt interpretes, in his verbis, πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ Θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν, quae sic sunt interpretanda: *Omne enim id videtur minus, quod a Deo creditur geri.* Dixit id multum imminuit gloriam tuam & res gestas, quia venditabas te Deum esse, seu Dei filium. Id enim quod a Deo geri creditur contra homines, quia Deus omnia potest, & longe viribus omnium hominum est potentior, non tanti faciunt homines, nec putant virtuti adscribendum, sed potentiæ divinæ omnibus humanis opibus majore. Vertunt: *Nam etsi hæc a Deo geri viderentur, Diis tamen longe inferiora agere visus es.* Vides quam male. J. G. G.

Πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς &c.] Interpretes merito castigavit *Jo. Freinshem.* ad *Curt.* IV, 7, 30. ubi, pontis *Luciani* verbis monet: *Sensum non ceperunt interpretes; est autem hic:* quicquid enim egisti, id omne, siquidem ut a Deo gestum aestimari debebat, imperfectum longeque infra dignitatem positum censebatur. *Et patet ratio: nam ab homine victas esse nationes, expugnatas urbes, eversa imperia si narres, quilibet profecto censebit, eum hominem inter ceteros excellusse: at si Deo, vel etiam angelo tribuas, nemo certe magno*

pere

XV.

ACHILLIS ET ANTILOCHI.

A N T.

1. QUalia pridie, Achilles, ad Ulyſſem a te ſunt dicta de morte, quam humilis animi minimeque digna utrisque præceptoribus Chirone & Phœnice! auſcultabam enim, quando dictitabas malle te in terra vitam degentem mercenariam operam præſtare cuipiam inopum, cui victus copia non abundet, quam omnibus imperare mortuis: iſta abjectum aliquem ignavumque Phrygem, ultra quam decorum ſit, vitæ cupidum forte fas erat proloqui; at Pelei filium, heroum omnium promtiſſime ſe periculis offerentem tam demiſſa de ſe cogitare pudendum plane, & multimodis diſcrepans a rebus in vita geſtis; ut qui, quum liceret inglorium in Pthiotide diuturnumque regnum poſſidere id mirabitur, *cum omnes ſciant*, nullas eſſe hominum adverſus Deos vires, *ut loquitur Juſtin.* II, 12, 10. *T.H.*

73. Ἄορνον] Ἄορνιν Mſ. non ἄορνον, ſed utroque modo ſcriptum hoc vocabulum inveniri, & in uſu eſſe docuit *Euſtathius* ad *Dionyſium Periegeten*. *J.G.G.*

Ἄορνον] Ἄορνιν etiam P. & L. habent; ſed aliter caeteri tum hic, tum Ἑρμ. c. 4. & Ῥητ. c. 7. *M. du S.*

Τὴν Ἄορνον] *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 704. Vid. ad Ῥητ. Διὸ. §. 7. Multa de hac celeberrima petra contulerunt *Raderus* & *Freinshem.* ad *Curt.* VIII, 11, 2. ubi inter *Aornon* & *Aornin* Codices non minus, quam editi libri fluctuant. Herculi autem Liberoque ſaepe conferri Alexandrum docebit idem *Freinshem.* ad *Curt.* IX, 2, 29. *T.H.*

79. Σωῆς] Fl. nullum ſubſcripſit jota, quod omnes reliquae citius, quam oportebat, arripuerunt: verum addenda fuerat litera per injuriam vicinae ſimilis extrita συνήσῃ, ut γνώσῃ, ὀπωμαθήσῃ. *T.H.*

80. Οἷα πρώην] Dialog. ex his verſib. Odyſſ.

Μὴ δή μοι θάνατόν γε παρώνδα φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητεύειν ἄλλῳ
Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη,
Ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.

Cætera item ex variis locis *Homeri*. *J.B.*

A N T.

80 ΟΙα πρώην, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τ' Ὀδυσέα σοι εἰρῆσθαι περὶ τ θανάτου ὡς ἀγεννῆ καὶ ἀνάξια τοῖν διδασκάλοιν ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοίνικος; ἠκροώμην γὰρ, ὁπότε ἔφης βέλτιον ἐπάρουρον ὄντα θητεύειν τῳ τινὶ τοῦ ἀκλήρου, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη, μᾶλλον ἢ πάντων ἀνάσσειν τοῦ νεκρῶν. ταῦτα μὲν οὖν ἀγεννῆ τινα Φρύγα δειλὸν, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος φιλόζωον ἴσως ἐχρῆν λέγειν· τ' 90 Πηλέως δὲ υἱὸν, τ' φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἁπάντων, ταπεινὰ οὕτω περὶ αὑτοῦ διανοεῖσθαι πολλὴ αἰσχύνη, καὶ σαντιότητος πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ· ὃς, ἐξὸν ἀχιλεῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν,

84. Ἐπάρουρος ὤν] Argumentum hujus dialogi ex *Homero Lucianus* derivavit Od. Λ, 488. utque erat in principem poëtarum paulo iniquior, abſtinere non potuit, quin animadverſionis, tectae quidem atque ingenioſae, maculam ipſi adſpergeret; ſecutus hac in parte *Platonis*, quem tamen ipſum alibi non mollius tractat, judicium: is enim initio lib. III. de Rep. hos verſus in primis aliosque ſimiles, tanquam ad frangendum animi robur idoneos, expungendos eſſe cenſuit. Quod de Pelidae magiſtris modo Noſter, a *Platone* quoque ſumtum p. 612. C. Ἀχιλλεὺς θεᾶς μὲν παῖς καὶ Πηλέως σωφρονιστάτου τε & τρίτου ἀπὸ Διὸς, καὶ ὑπὸ τῷ σοφωτάτῳ Χείρωνι τεθραμμένος &c. Firmat autem vulgatam *Homeri* lectionem ἐπάρουρος, cujus duplicem ſignificatum, ut ex *Euſtathio* & *Heſychio* patet, veteres expoſuerunt, ἐπίγειον ſcilicet, vel κτηνοῦχον ἐπιμίσθιον ſive τ' γῆν ἐργαζόμενον· quum aliis ſcribendum videretur, Βουλοίμην κε παρουρεῖν, id eſt, φύλαξ, εἰς φυλακήν τινα τεταγμένος μισθωτικῶς, teſtibus *Etymol.* p. 353. & *Euſtath.* p. 1695. Eundem *Homeri* locum, ſed alia ratione, *Dion Chryſ.* adhibuit Or. IV. p. 67. B. Facete *Lucilius* apud *Non.* p. 519. *Nunc paucis malim ac ſapientibus eſſe probatum*, Ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν. Mox δειλὸν non equidem improbo; quia hac tamen acceſſione indigere non videtur ἀγεννῆ τινα Φρύγα, conſiderandum eſt, an praeſtet δοῦλον. *T.H.*

λεύειν, ἐκὼν προείλω τ μὴ τ ἀγαθὴν δόξης θάνατον.

re, ultro prætuliſti conjunctam cum pulcra laude mortem.

ΑΧ. Ὦ παῖ Νέστορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἔτι τ ὀνταῦθα ὢν, κ τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον ἦν ἀγνοῶν, τὸ δύσηνον ἐκεῖνο δοξάριον προετίμων κ βίᾳ· νῦν δὲ συνίημι ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲ ἀνωφελὴς, εἰ κ [a] ὅτι μάλιστα οἱ ἄνω ραψῳδήσουσι· μὴ νεκρῶν δὲ ὁμοίμια· κ ὅτε τὸ κάλλος ἐκεῖνο, ὦ Ἀντίλοχε, ὅτε ἡ ἰσχὺς πάρεστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, κ κατ' οὐδὲν ἀλλήλων διαφέροντες· κ ὅτε οἱ τ Τρώων νεκροὶ δεδίασί με, ὅτε οἱ τ Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν· ἰσηγορία δὲ ἀκριβὴς, κ νεκρὸς ὅμοιος, ἠμὲν κακὸς, ἠδὲ κ ἐσθλός. ταῦτά με ἀνιᾷ, κ ἄχθομαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν.

2. ΑCH. Neſtoris fili, tunc equidem inexpertus rerum inferarum, ignarusque utrum ex duobus præſtaret, miſeram iſtam gloriolam anteponebam vitæ: nunc vero jam tandem intelligo, illam eſſe infructuoſam, quicquid etiam ſuperi garriant, inter mortuos autem æqualia honoris jura: neque forma illa, Antiloche, nec robur adeſt; ſed jacemus omnes ſub eadem caligine ſimiles, & nulla parte alter ab altero diverſi: neque Trojanorum umbræ pertimeſcunt me, neque Achivorum obſervant: verum æqualitas juris exacta, mortuique ſimiles, ignavi fuerint an fortes. Iſta me torquent, & graviter fero, qui mercenariam vitam non agam.

ΑΝΤ. Ὅμως τί ἂν ἄν τις πάθοι, ὦ Ἀχιλλεῦ; ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ Φύσει, πάντας ἀποθνήσκειν ἅπαντας. ὥστε χρὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, κ μὴ ἀνιᾶσθαι τοῖς διατεταγμέ-

3. ΑΝΤ. Attamen quid facias, Achilles? hoc enim ita viſum fuit naturæ, ut omnino moriantur omnes. Quamobrem legi obtemperandum eſt, neque oportet gravari

[a] Ὅτι μάλιστα] Ita *W.* ὅτιμάλιστα F. quomodo ſolent ejusmodi voculae in vetuſtis Codd. & antiquis Edd. ſcribi. Reliquae Edd. ὅ, τι μάλιστα.

2. Ἐκείνη] Reſpicit ad vocem δόξα, quam in animo habebat *Lucianus*, non ad δοξάριον, qua uſus erat. *J.C.*

Ibid. Ὅ, τι μάλιστα] Perperam in omnibus libris excuſis, quos vidi, ſcribitur εἰ κ ὅ, τι μάλιστα, οἱ ἄνω ραψῳδήσουσιν, cum ὅτι ſcribendum ſit; ὅτι μάλιστα, ut ὅτι τάχιστα, *maxime, celerrime: licet maximopere celebrarint homines.* *J.G.G.*

Ὅτι μάλιστα] Sola Fl. ὅτιμάλιστα, qui mos eſt ſcribendi vetuſtarum Edd. exinde cunctae corruptius ὅ, τι μάλιστα. Quanquam dixerat τὸ δύσηνον ἐκεῖνο δοξάριον, tamen hic, quaſi δόξαν ſcripſiſſet, ſubjecit ἐκείνη μὲ ἀνωφελὴς· qualia multa veteres uſurpant vel per incogitantiam oblata, vel variandae orationis ergo ſtudio quaeſita: vide *Davis.* ad *Cicer.* de N. D. II. p. 199. *Duker.* ad *Thucydid.* II. p. 127. n. 53. *T.H.*

9. Ἰσηγορία δὲ ἀκριβὴς] Manium, apud quos *Lydus Dulichio non diſtat Croeſus ab Iro*, ut venuſte canit *Propert.* III. El. 3. ἰσηγορίαν & ἰσονομίαν, ſalvo tamen προεδρίας cujusdam jure, ubique Noſter commendat; propterea laudatus a *Barthio* ad ſimilem *Claudiani* locum in *Ruſin.* II, 474. *Senec.* de Ir. III, 43. *Venit ecce mors, quae nos pares facit. Sil. Ital.* XIII, 776. — *Croeſi mox advolat umbra, Dives apud ſuperos, ſed mors aequarat egenis.* Verum propius ad *Luciani* jocos accedit *Plaut.* Trin. A. II. Sc. IV, 92. Ingentem hujusmodi ſententiarum cumulum, qui talibus delectatur, in veterum ſcriptis facile reperiet. *T.H.*

16. Ἄλλως τε, ὁρᾷς] Legitur in editis: Ἄλλως τε, ὁρᾷς τ ἑταίρων ὅσοι περὶ σὲ ἑσμὸν οἰδέ; μὴ μικρὸν δὲ κ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. Φέρει δὲ δαιμονίαν τ ἡ κοινωνία τῶν πραγμάτων. Sed qui hunc locum inſpexerit attentius, animadvertet, ſcribendum & diſtinguendum eum ſic eſſe: Ἄλλως τε ὁρᾷς, τ ἑταίρων ὅσοι περί σε ἑσμὸν ὧδε. μὴ μικρὸν δὲ κ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται, πάντως φέρει δὲ δαιμονίαν κ ἡ κοινωνία τῶν πραγμάτων. *Vides alioquin, quanta turba ſociorum tuorum ſimus hic. Non longe poſt autem huc veniet quoque Ulyſſes. Omnino ſolatium affert ſocietas earumdem rerum.* Nam *ſolamen miſeris ſocios habuiſſe malorum.* In fine dialogi haeret quoque macula, quam ante complures annos eluimus, ſed nunc nobis adſtipulari Mſ. gaudemus: ſic enim in illo legitur: σιωπᾶν γὰρ κ φέρειν δέδοκται ἡμῖν, μὴ κ γίλωτα ὄφλωμεν, ὥστερ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι. *Fixum nobis eſt tacere, ferre, & tolerare, niſi velimus luaïbrio eſſe, ut tu, ſi optaremus talia.* Nam δέδοκται ἡμῖν, quod in editis eſt, reſpuit omnino ſenſus hujus loci. Quis enim illis hoc dedit, & conceſſit? Imo dicit ſibi deliberatum eſſe, & ſibi firmam ſtare ſententiam omnia potius ferre, quam inanibus que-

vari jussa: atque etiam vides, sodalium quot circa te simus; Ulysses autem jam-jam aderit omnino: adfert quippe solatium societas rei malæ, & quod eam non ipse solus perpetiaris. Vides Herculem & Meleagrum, aliosque viros admirandos, qui, puto, non cupiant sursum in vitam redire, si quis eos emiserit mercedem merituros apud inopes pauperculosque homines.

ροις. ἄλλως τε ὁρᾷς, τὸ ἑταίρων ὅσοι σοὶ ἐσμὲν οἵδε· μὴ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσεὺς ἀφίξεται πάντως. Φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους θαυμαστοὺς ἄνδρας, οἳ οὐκ ἂν, οἶμαι, δέξαιντο ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτοὺς ἀναπέμψειε θητεύσοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν;

4. ACH. Qualis sodalem decet est hæc admonitio: me tamen nescio quomodo memoria rerum per vitam actarum angit; ni fallor, & vestrum unumquemque: quod si minus fatemini, tanto pejores estis, qui taciti eodem dolore adficiamini. ANT. Minime, sed meliores, Achilles: nullum enim esse proloquendi fructum videmus: silere igitur, & ferre ac tolerare casum constitutum est nobis, ne risum insuper debeamus, quemadmodum tu, talia optantes.

ΑΧ. Ἑταιρικὴ μὲν ἡ παραίνεσις· ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον ἀνιᾷ· οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον· εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χείρους ἐστέ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες. ΑΝΤ. Οὐκ, ἀλλ' ἀμείνους, ὦ Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ ἀνωφελὲς τοῦ λέγειν ὁρῶμεν. σιωπᾷν γὰρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι [b] δέδοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν, ὥσπερ σὺ, [c] τοιαῦτα εὐχόμενοι.

ΔΙΟ-

[b] Δίδοκται] Ex G. W. neque aliter H. Stephan. edi jussit. Edd. reliquae perperam δίδοται. [c] τοιαῦτα] Sola J. ταῦτα.

querelis risum concitare. J. G. G.

22. Δέξαιντο] *Qui non velint, non cupiant:* quasi dicas, *qui oblatam redeundi in vitam conditionem non accipiant.* Phrynich. Praef. καὶ γὰρ αὐτοῖς εἴ τις αἵρεσιν προθείη &c. δέξαιτ' ἂν ἀντὶ παντὸς. . . . τὸ ἀμείνονα γενέσθαι μοίρας. Δέχεσθαι hac significatione usurpari, his etiam *Luciani* verbis prolatis, monet C. A. *Duker.* ad *Thucydid.* V, 94. T. H.

23. Ἀκλήροις καὶ ἀβίοις] *Philostr.* de V. A. T. II. c. 6. ἄβιοί τε ἐκ ἱππόται τῆς ἀγέλης ταύτης· verti debuit: *inopes, & elephantis equorum loco vecti:* errorem interpretis in ἄβιοι emendavit L. *Bos* Anim. c. VII. haec quoque *Luciani* verba cum *Homero* conferens. Apostolos eorumque instituti sectatores τοὺς ἀβίους τούτους καὶ ἀνεπιτίους, καὶ ἀσπάρκους μικροῦ καὶ ἀναίμονας, vocat *Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 37. Contraria ratione ἄβιος erat *Antiphonti* ὁ πολὺν βίον κεκτημένος, ὁ πλούσιος, ut notant *Harpocr.* & *Hesych.* quod egregie *Polluci* restituit adjutus a membranis *Jungerm.* ad VI, 196. Ibidem S. 197. quamvis omissum in nonnullis Codd. retineri debet commoda vox ἄκληρος. *Xenoph.* K. A. III. p. 179. v. 40. ἔξον αὐτοῖς τοὺς νῦν οἴκοι ἀκλήρους πολιτευομένους ἐνθάδε κομισαμένους πλουσίους οἴκαδε. In fine dialogi quin pro δίδοται legendum sit δέδοκται minime dubitandum videtur. T. H.

27. Εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χείρους ἐστὲ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες] Eximia discordia interpretum, *Ottomaro Luscinio* vertente, *etiamsi non palam confiteamini, nequiores sane in eo, quod tacite hujusceemodi per quietem toleratis; Benedicto, quod ni confiteamini, eo deteriores estis, quod haec toleratis.* Aut vana, aut nimis indecenter accisa omnia. Adscripsit Pater: *eodem modo affecti, sed dissimulantes*, vel, *quod cum eodem modo affecti sitis, dissimuletis.* J. G.

31. Σιωπᾷν γὰρ] Sententia postulat, σιωπᾷν γοῦν, καὶ φέρειν· particulas istas γοῦν & γὰρ jam supra vidimus inter se permutari. T. H.

32. Δέδοκται] G. & St. M. du S.

XVI.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

DIOGENIS ET HERCULIS.

Δ Ι Ο Γ.

Οὐχ Ἡρακλῆς ἑτός ἐστιν; ἔμοιγε ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ [a] λεοντῆ, τὸ μέγεθος, ὅλος Ἡρακλῆς ἐστιν. εἶτα τέθνηκε Διὸς υἱὸς ὤν; Εἰπέ μοι, ὦ Καλλίνικε, νεκρὸς εἶ; ἐγὼ γάρ σοι ἔθυον ὑπὲρ γῆς ὡς θεῷ. ΗΡΑ. καὶ ὀρθῶς ἔθυες. αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ὁ ἀληθινὸς ἐν οὐρανῷ τοῖς θεοῖς σύνεστι, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην· ἐγὼ δ' εἴδωλον εἰμὶ αὐτοῦ. ΔΙΟ. πῶς λέγεις εἴδωλον δὲ θεοῦ; καὶ δυνατὸν ἐξ ἡμισείας μέν τινα θεὸν εἶναι, τεθνάναι δὲ τῷ ἡμίσει; ΗΡΑ. ναί· ὁ γὰρ ἐκεῖνος τέθνηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ.

Δ Ι Ο G.

NOn Hercules eſt hicce? haud ſane alius, me Hercule: arcus, clava, leonina pellis, ſtatura; plane ipſe Hercules eſt. Et diem obiit ſupremum, Jovis filius qui ſit? Quæſo te, pulcerrimis victoriis inclyte, mortuusne es? at ego tibi in terris ſacra faciebam, tanquam Deo. HERC. Merito quidem: etenim ipſe verus Hercules in cœlo cum Diis verſatur, & habet formoſam pedibus Heben: ego autem ejus ſum ſimulacrum. DIOG. Quomodo ais? ſimulacrum Dei? fierine poteſt, ut aliquis dimidia parte ſit Deus, mortuus altero dimidio. HERC. Plane: non enim ille mortuus eſt; ſed ego ejus effigies.

2. DIOG.

[a] Λεοντῆ] Sic *F.* eo tantum peccans, quod ι ſubſcribat. & *H. Stephan.* Accentum reliquae corruperunt λεοντὴ.

35. Οὐχ Ἡρακλῆς ἑτός ἐστιν;] Hic dialogus, itidem ut ſuperior atque aliquot ſequentes, *Homero* exagitando impenditur; cujus, ut horum lepor recte capiatur, omnino legendi ſunt verſus Od. Λ, 601. nam quo minus obſcurum eſſet, quem petat, ne poëtae quidem verbis abſtinuit. In eo autem *Homeri* loco, ne *Lucianum* aut primum aut ſolum putes, jam olim extiterunt, qui valde offenderentur: ἀμβάλλουσι δὲ, inquit *Euſtathius* p. 1702. καὶ τὸ τοιοῦτον τόπον οἱ Ὁμηρομάστιγες· tum motas difficultates pro muneris ſuſcepti ratione diligenter removere conatur? quanquam paulo poſt p. 1703. v. 18. facetis hujus dialogi jocis delectatus ſcribat, ὃ καταπαίζει εὐφυῶς ὁ Λουκιανός. Ut ſummi Poëtae dignitati conſulerent, nodum alii ſecare maluerunt, & violentius quidem expulſis verſibus iſtis binis, Εἴδωλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι Τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην quibus accedere ſe teſtatur *Scholiaſtes* parvus: ego bene ſinceros exiſtimo, qui & a veteribus agnoſcantur, vid. *Pauſan.* II. p. 140. nec magnopere cauſam *Homeri* laedant. Fallimur ſcilicet, qui duabus hominem partibus conſtare cenſemus: quatuor ſunt, quas accurate diſcrevit Epitaphium antiquum:

Bis duo ſunt homines, manes, caro, ſpiritus, umbra:
Quattuor has partes tot loca ſuſcipiunt.
Terra tegit carnem; tumulum circumvolat umbra;
Orcus habet manes; ſpiritus aſtra petit.

Vid. *Barth.* Adv. LII, 1. neque multum abit *Serv.* ad *AEn.* IV, 654. niſi quod tres ſufficere putat, *animam, quae ſuperne eſt, & originem ſuam petit; corpus, quod in terra deficit, & umbram*, quae *quoddam ſimulacrum ad noſtri corporis effigiem factum inferos petit:* porro monet uſus hoc ipſo *Homeri* loco, *ſciendum ſimulachra haec eſſe etiam eorum, qui per apotheoſin dii facti ſunt:* quam doctrinam repetit ad *AEn.* VI, 134. V, 722. nam ſibi videtur quodammodo diſſentire ad *AEn.* II, 772. Tale ergo Deorum in numerum relati Herculis εἴδωλον apud inferos verſatur. Platonici vero tantum aberant a repudiandis illis *Homeri* verſibus, ut arcanae diſciplinae myſterium ibi reſidere non vulgare arbitrarentur: ὁ μὲν γὰρ Ἡρακλῆς ἀφ' τελεστικῆς καθηράμενος τὸ ἀχράντων καρπῶν μεταλαχὼν τελείας ἔτυχε τῆς εἰς θεοὺς ἀποκαταστάσεως, αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τέρπεται ἐν θαλίῃ, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην· longe ſecus atque Achilles, qui πραξικὴν ἔχων ἀρετὴν ἐφίστο τῷ μετὰ σώματος ζωῆς ὑπηρετῶν αὐτοῦ δυναμένου ταῖς πράξεσιν. Haec & plura *Proclus* ad *Plat.* p. 382. omitto *Pindari* εἴδωλον in *Plutarch.* Παραμυθ. p. 120. D. *Lucia-*

2. DIOG. Rem teneo: te vicarium Plutoni tradidit pro se; tuque nunc ejus vice mortuus es. HERC. Sic fere se res habet. DIOG. Quî ergo factum, ut, quantumvis diligentissimam curam adhibeat, Æacus non animadverterit te non esse istum, & receperit suppositum Herculem huc advenientem? HERC. Exacte scilicet similis eram. DIOG. Vera loqueris: exacte quidem, ut ille ipsus esses: cave ergo, ne res contra cadat, tuque sis Herculeſ, illud autem simulacrum duxerit Heben apud Deos.

ΔΙΟ. Μανθάνω. ἄνταν δρόν σε τῷ Πλούτωνι παρέδωκεν ἀνθ' ἑαυτοῦ· ἡ σὺ νῦν ἀντ' ἐκείνου νεκρὸς εἶ. ΗΡΑ. τοιοῦτό τι. ΔΙΟ. πῶς οὖν ἀκριβὴς ὢν ὁ Αἰακὸς οὐκ ἔγνω σε μὴ ὄντα ἐκεῖνον, ἀλλὰ παρεδέξατο ὑποβολιμαῖον Ἡρακλέα παρόντα; ΗΡΑ. ὅτι ἐώκειν ἀκριβῶς. ΔΙΟ. ἀληθῆ λέγεις· ἀκριβῶς γάρ, ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί· σὺ μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸ δὲ εἴδωλον γεγάμηκε τὴν Ἥβην [b] παρὰ τοῖς θεοῖς.

3. HERC. Audaculus es, & loquax: quod si non destiteris cavillari me, jam senties, qualis Dei sim simulacrum. DIOG. Arcus quidem expromtus, & ad manum: sed ego quid te metuam semel mortuus? Verum dic mihi per tuum illum Herculem, quum is vivebat, aderasne ipsi tunc etiam ejus effigies? an potius unus eratis in vita; postquam vero mortem obiistis segrega-

ΗΡΑ. Θρασὺς εἶ, καὶ λάλος· καὶ εἰ μὴ παύσῃ σκώπτων ἐς ἐμέ, εἴσῃ αὐτίκα, οἷός θεῶν εἴδωλόν εἰμι. [c] ΔΙΟ. τὸ μὲν [d] τόξον γυμνόν, καὶ πρόχειρον· ἐγὼ δὲ τί ἂν ἔτι φοβοίμην σε, ἄπαξ [e] τεθνεώς; ἀτὰρ εἰπέ μοι, πρὸς σοῦ Ἡρακλέους, ὁπότε ἐκεῖνος ἔζη, συνῆς αὐτῷ καὶ τότε εἴδωλον ὤν; ἢ εἷς μὲν ἦτε [f] παρὰ τὸν βίον· ἐπεὶ δ' ἀπεθάνετε, διῃρεθέν-

b Παρὰ] *A1. H1.* περὶ vitiose. *c* ΔΙΟ.] *Bourdelotius* in P. personam Diogenis transtulerat ad ἐγὼ δή. Nos ordinem reliquarum Edd. omnium sumus secuti. *d* Τόξον] G. O. ξύλον. *e* Τεθνεώς] O. τεθνηκώς. *f* Παρὰ] Sic O. *F. J. V2.* H. St. Ceterae περί.

cianum advocavit *Gisb. Cuper.* in Apoth. *Homer.* p. 21. Confer, quae dicemus ad Hermot. c. VII. *T.H.*

39. Ὦ Καλλίνικε] Sic erat scribendum. Herculis cognomen est ex Hymno *Archilochi*, qui decantabatur in ludis Olympicis, cujus initium Καλλίνικ' ἄναξ Ἡράκλεις. Sic in Piscat. *J.B.*

43. Καὶ ἔχει καλὸν σφυρὸν Ἥβης] Ex *Homero* hymno Herculis. *J.B.*

Ἔχει] Ἔχειν, sicuti Latinis *habere*, vir eximius *Jo. Schultingius* illustrat ex hoc loco ad *Senec.* Controv. p. 247. addens *ambiguum esse, rectene ceperit interpres. Hesych.* Ἔχειν, ἐγγαμήκει· quod ad *Homerum* pertinet Od. Λ, 269. *Propert.* I. El. XIII, 23. *Nec sic coelestem flagrans amor Herculis Heben Sensit ab OEtaeis gaudia prima jugis.* Ibi vide *J. Bronkhusium.* *T.H.*

49. Ἀνδρόν] Sic Catapl. §. 10. mox dixit ὑποβολιμαῖον· dico alibi. *J.B.*

Ἀνδρόν] Existimabant nimirum Veteres, interdum posse cujuspiam vitam redimi, si quis ejus loco Plutoni veluti traderetur. Liquet hoc ex fabula Admeti & Alcestidis, suntque etiam ejus rei recentiora exempla, de quibus conferendi *Is. Casaubon.* ad Calig. *Suetonii*, & *Cl. Salmasius* ad Adrianum *Spartiani.* *J.C.*

57. Μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί] *Thom. Mag.* in Μὴ εὑρῆσαι δὲ παρὰ τῷ Λουκιανῷ ἄπαξ ἐπὶ ὁριστικοῦ ἐκφωνεῖται ἐν τοῖς Νεκρικοῖς· ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί. Miremur hoc ipsi rarum videri, ac paene inusitatum, quum *Moschopulus* in Ἀ. Ὀ. Ἐκλ. regulam condiderit, ἴσθι δὲ, ὅτι τὸ μὴ, ὅταν κεῖται μὴ τὸ ὅρα, ὑποταχτικῷ συντάσσεται. Quod fieri vetat, scriptores probatissimos non refugisse docet *Budaeus* C. L. G. p. 953. Non adversabor autem, si quis, ut mollius oratio fluat, interponi velit, ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ, καὶ σὺ μὲ εἶ ὁ Ἡρακλῆς. *T.H.*

62. Τὸ μὲ τόξον] Mss. τὸ μὲ ξύλον γυμνὸν καὶ πρόχειρον. Sed nihil mutandum. Allusit ad Odyss. Λ. v. 606.

Γυμνὸν τόξον ἔχων ἐπὶ νευρῇφιν ὀϊστόν.
Nudum arcum habens, & ad nervum sagittas.

Veteres enim thecas habebant, in quibus, ut arma cetera, reconditos quoque circumferebant arcus, ne cœli injuria violarentur. Eos expediebant, cum res exigeret. *J.G.G.*

Ibid. Γυμνὸν] Id est, extra thecam est; promptum est. *F.G.*

Γυμνὸν] Solebant enim veteres arcus integumento domi involutos, ne corrumperentur, asservare. Vid. Od. A, 606. quo haud dubie respicit. *M. du S.*

67. Παρὰ] O. Fl. *J.* & *V.* recte: in reliquis mendose περί. *M. du S.*

θέντες, ὁ μὲν ἐς θεοὺς ἀπέπταλο, σὺ δὲ τὸ εἴδωλον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, εἰς ᾅδου πάρει; HPA. ἐχρῆν μὲν μηδ' ὑποκρινάσθαι πρὸς ἄνδρα [a] ὀπτῆδες ἐρεχθεῖντα· ὅμως δ' ὑπὲρ τοῦτ' ἄκουσον· ὁπόσον μὲν Ἀμφιτρύωνος ἦν τῷ Ἡρακλεῖ ἦν, τοῦτο τέθνηκε, καὶ εἰμὶ ἐγὼ ἐκεῖνο πᾶν· ὃ δὲ ἦν ἔκ Διός, ἐν οὐρανῷ σύνεστι τοῖς θεοῖς.

ΔΙΟ. Σαφῶς νυν μανθάνω· δύο γάρ, φῄς, ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη καὶ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν [b] ὑπ' Ἀμφιτρύωνι, τὸν δὲ ᾧπερ ἔγωγε Διός· ὥστε ἐλελήθειμε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι. HPA. οὐκ, ὦ μάταιε· [c] ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν. ΔΙΟ. Οὐκ ἔστι μαθεῖν τοῦτο ῥᾴδιον, συνθέτους δύ' ὄντας Ἡρακλέας, ἐκτὸς εἰ μὴ ὥσπερ Ἱπποκένταυρός τις ἦτε, εἷς ἐν συμπεφυκότες, ἄνθρωπος καὶ θεός. HPA. εἰ γὰρ καὶ πάντες ὅτῳ σοι δοκοῦσι συγκεῖσθαι ἐκ δυοῖν, [d] ψυχῆς καὶ σώματος; ὥστε τί τὸ κωλύον ἐστί, τὸν μὲν ψυχὴν ἐν οὐρανῷ εἶναι, ἅπερ ἦν

ti, ille ad Deos evolavit, tu ſimulacrum, ut par erat, huc ad inferos adveniſti? HERC. Ne reſpondere quidem oportebat homini de induſtria ludos facienti: hoc tamen accipe: quicquid Amphitryonis in Hercule erat, mortuum eſt, idque omne ſum ego: quod autem Jovis erat, in cœlo inter Deos agit.

4. DIOG. Plane nunc intelligo: duos, inquis, peperit Alcmena ſub idem tempus Hercules, hunc ex Amphitryone conceptum, illum ex Jove: quippe nobis latuerat, geminos eſſe vos eadem matre prognatos. HERC. Neutiquam, inepte: is ipſe ambo eramus. DIOG. Haudquaquam eſt ad intelligendum facile, duos eſſe Hercules eosque in unum conflatos: niſi forte quaſi Hippocentaurus aliquis eratis, in unum coaliti homo & Deus. HERC. Non ergo omnes ſic tibi videntur componi ex binis anima & corpore? quid igitur impedit, quo minus anima ſit in cœlis, quæ erat

a Ἐπιτῆδες] O. P. ἔτως. Jungi poſſent, ἔτως ἐπιτήδες. b Ὑπ'] O. ἐπ'. c Ὁ γὰρ αὐτὸς] O. ὁ γὰρ αὐτοί. F. ὁ γὰρ αὐτός. d Ψυχῆς Θ] O. Ψυχῆς τε καὶ.

71. Ἐρεχθεῦντα] Φιλονεικοῦντα, φλυαροῦντα. *J.B.*

78. Ὑπ' Ἀμφιτρύωνι] O. Codici non auſcultandum eſt ἐπ' praebenti: Homerica loquendi ratio: ὣς Ἄδρηστον τέκε, ὣς Ἀγχίσην Il. B, 714. 820. Ἥ ῥ' ὑπὸ Τυνδαρίῳ κρατερόφρονι γείνατο παιδὶ Od. Λ, 298. Imitatur *Eunap.* AEdeſ. p. 65. παῖδας μὲν ὑπὸ σοὶ τέξομαι τρεῖς. *T.H.*

79. Ὥστε ἐλελήθειτε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι] *Verunius* apud Baſileenſes & *Fourdelotius, ex quo factum eſt, ut gemini unius matris utero latueretis. Benedictus, ita ut eodem in utero gemini latueretis.* Sed non hoc in ſenſu adhibetur iſta locutio apud ſcriptores. Itaque adſcripſit pater locum ex dialogo de Sacrificiis, de Jove, quem ait vulgo credi pluere & tonare, ὁ δὲ ἐλελήθει πάλαι τεθνεώς, ubi *Eraſmus*, & recte, ac ab eo *Benedictus*, *& illud nos latuit eum jam olim fuiſſe defunctum:* & de Saltatione, ἐλελήθεις, ἔφη, ὦ βίλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ὤν, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων, *Benedictus, Neſciebam te unum quidem hoc corpus, ſed plures animas habere.* In Necyomantia: ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανών, &, ἐλελήθειν δὲ ἐμαυτὸν εἰς αὐτὸ τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος. *J.G.*

80. Ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν] Cum hic dixiſſet, quicquid in ſe fuiſſet Amphitruonis obiiſſe; quicquid Jovis, vivere, & apud ſuperos frui ſempiterna beatitate; ille vero repoſuiſſet, duos igitur Hercules eſſe natos ex Alcmena gemellos, alterum Amphitruonis, alterum Jovis filium, reſpondit Hercules, οὐκ, ὦ μάταιε, ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν. Ratio loquendi & ſententiae requirit, ut legas ἦμην, & vertas: *nequaquam fatue. ſolus enim ambo eram.* Ego Hercules ſolus eram ambo, filius Jovis & Amphitruonis. Αὐτὸς eſt ſaepe μόνος. *Ariſtoph.* αὐτοὶ γάρ ἐσμεν, *Soli enim ſumus:* & ſuperius in dialogo Mercurii & Solis, αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν, *ſoli enim nos ſumus.* Αὐτὸς ἥμην ἄμφω eſt, ut apud *Phaedrum*, *Aeſopus cum ſolus eſſet familia. J.G.G.*

97. Ἐν Οἴτῃ] Miror unde prodierit lectio quorundam librorum ἐλύθη, illa quidem ſingularis, nec tamen prorſus incommoda: nam λύεσθαι de corporibus, quae poſt mortem vel igne vel putredine conſumantur, ſatis eſt frequens, nihilque vetat, quominus cadaver Herculis in cineres redactum dici potuerit λυθῆναι· utram prae altera eligam, vix ſane diſpicio. Quid ſi conjungas? τὸ δὲ σῶμα ἐλύθη ἐν Οἴτῃ nam in Hermotimo quoque §. 7. τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ καταλαβόντα θεὸν γενέσθαι. *Euſtathius* certe ἐν Οἴτῃ videtur hic reperiſſe p. 1703. ὡς τῷ μὲν σώματι καυθέντι κατὰ τὴν Τραχινίαν Οἴτην, τὴν δὲ ψυχὴν ἄνω ὥσπερ τῷ δὲ εἰδώλου περὶ τὸν ᾅδην, ἃ καταπαίζει εὐφυῶς ὁ Δουκιανός. *T.H.*

3. Αὐτὸς δὲ ὁ μὰ Δία] Lepidiſſime Diogenes: Αὐτὸς

erat ex Jove, ego autem mortalis illa pars apud mortuos?

5. DIOG. Sed optime Amphitryoniades, per ista commode dixisses, si corpus fores: nunc incorporeum es simulacrum; adeo ut periculum sit, ne triplicem jam conficias Herculem. HERC. Quid ita triplicem? DIOG. Hunc fere in modum: si unus aliquis in cœlo sit, alter tu scilicet, qui nobiscum versaris, illius simulacrum, tum corpus in OEta jam in cineres solutum, tria nimirum ista habentur: atque adeo vide, quem tertium patrem inventurus sis corpori. HERC. Te hominem audacem & sophistam: quis tandem es. DIOG. Diogenis Sinopensis umbra: ipse autem non profecto inter Deos immortales, sed cum manium præstantissimis versor, Homerum tamque frigidas ejus fabulationes deridens.

ἐκ Διός, τὸ δὲ θνητὸν ἐμὲ ᾠδὴ τοῖς νεκροῖς;

ΔΙΟ. Ἀλλ', ὦ βέλτιστε Ἀμφιτρυωνιάδη, καλῶς ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἰ σῶμα ἦσθα· νῦν δὲ ἀσώματον εἴδωλον εἶ· ὥστε κινδυνεύεις τριπλῆν ἤδη ποιῆσαι τὸν Ἡρακλέα. ΗΡΑ. πῶς τριπλῆν; ΔΙΟ. ὧδέ πως· εἰ γὰρ ὁ μέν τις ἐν οὐρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῖν σὺ τὸ εἴδωλον, τὸ δὲ σῶμα [e] ἐν Οἴτῃ κόνις ἤδη γενόμενον, τρία δὴ ταῦτα γίνεται. ἢ σκόπει, ὅν τινα δὴ πατέρα τρίτον ὑπονοήσεις τῷ σώματι. ΗΡΑ. Ἰθρασύς τις εἶ, ἢ σοφιστής· τίς δὲ [f] ἢ ἂν τυγχάνεις; ΔΙΟ. Διογένους γε Σινωπέως εἴδωλον. αὐτὸς δὲ οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν [g] σύνειμι, Ὁμήρῳ, ἢ τ[h] ψυχρολογίας καταγελῶν.

ME-

e Ἐν Οἴτῃ] O. P. ἐλύθη. f Καὶ ἂν] O. ἂν ἢ. g Σύνειμι] O. Συνὼν, & mox καταγελῶ. h Ψυχρολογίας] Hoc pro ψευδολογίας, quod in plerisque Edd. est, reddidi ex G. O. C. P. J. & Va.

6. Ψυχρολογίας] Ἤτοι ψευδολογίας. G.

τὸς δὲ οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνειμι, Ὁμήρου & τ τοσαύτης ψευδολογίας καταγελῶν. Nihil quidem hic est difficultatis; sed venustas tamen hujus loci perspici satis non potest, nisi obversetur memoriæ locus *Homeri*, ad quem allusit. Is est Odyss. Λ. v. 600.

Τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα βίλν ἡρακληείλν
Εἴδωλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τέρπεται ἐν θαλίῃς, ἢ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.

Post hunc vidi Herculem
Simulacrum; ipse vero cum immortalibus diis
Oblectatur conviviis, & habet pulchris pedibus Heben.

Verum pro ψευδολογίας in *Luciano* Mss. habet ψυχρολογίας: *tam frigida sententia*: optime sane: quæ sit ψυχρότης & ψυχρολογία nemo potest ignorare, nisi qui nec *Longinum*, nec alios Rhetores vidit. J. G. G.

6. Ψυχρολογίας] Sic praeter Mss. Gr. P. Ox. Coll. & Ed. J. M. du S.

Ψυχρολογίας] Quanquam ψευδολογία non abhorreat, & *Isocrates* τ λόγων τοὺς τερατείας & ψευδολογίας μισεοὺς sub initium Panath. ac *Polyb.* IV. p. 432. τ τ πολοϊζομένων ψευδολογίας & τερατείας χάριν dixerint, ψυχρολογίαν tamen auctoritate membranarum suffultae negare non potui, quin priftinas in sedes remigraret: scilicet genuinam vocem quod appositum erat interpretandi causa dejecit: *Hesych.* Ψυχρολογία, ψευδολογία. Ψυχρολόγος, μηδὲν χρήσιμον (ἀγαθὸν *Suid.*) λέγων. *Phot.* de Damascio, οὐκ εἰς ἄμουσον ψυχρολογίαν &c. idem saepius apud *Galenum* occurrit. Neque metuendum est, ne pro suo non agnoscat *Lucianus*: in Somn. p. 22. v. 60. ἴωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία. Ἀλ. Ἰσ. II. c. XX. καταγέλαστον ἂν τ ἀμφὶ τ Ἀνιόδοτον & Ἀρίσαρχον γραμματικῶν πολλὴν τὴν ψυχρολογίαν. T. H.

XVII.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΑΝΤΑΛΟΥ. MENIPPI ET TANTALI.

ΜΕΝ.

Τί κλάεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρῃ, ὅτι τῇ λίμνῃ ἐφέστως; ΤΑΝ. ὅτι, ὦ Μένιππε, [a] ἀπόλωλα ὑπὸ τῆς δίψης. ΜΕΝ. ὕτως ἀργὸς εἶ, ὡς μὴ ὀπικύψας πιεῖν, ἢ τῇ γε μὰ Δί' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρί; ΤΑΝ. οὐδὲν ὄφελος, εἰ ὀπικύψαιμι· φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπειδὰν προσιόντα αἴσθηταί με· ἢν δέ ποτε καὶ [b] ἀρύσωμαι, καὶ προσενέγκω τῷ στόματι, καὶ φθάσω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ ἅμα τῆς δακτύλων ἁψαμένη εὐθὺς οἶδ' ὅπως [c] αὖθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου. ΜΕΝ. τερατῶδές τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε. ἀτὰρ εἰπέ μοι, [d] τί γὰρ

ΜΕΝ.

1. QUid ploras, Tantale? quidve temet ipse commiseraris ad lacum adstans? TAN. Quia, Menippe, enecor siti. MEN. Itane piger es, ut ne corpore quidem inclinato bibas, sive magis etiam hauriendo cava manu? TAN. Nihil juvat, si pronus procumbam: fugit enim aqua, ubi accedentem me senserit: quod si quandoque hausero, orique admovero, simul ac rigavi extrema labia, statim per digitos dilapsa nescio quomodo iterum destituit siccam manum meam. MEN. Portentosum quiddam tibi contingit, Tantale. Verum dic mihi, quid tanto opere in-

a Ἀπόλωλα] Ἀπόλλωλα F. b Ἀρύσωμαι] Ἀρύσαιμι P. J. minus commode. c Αὖθις] Deest in O. d Τί γὰρ] Τί δῆ. O.

8. Ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἑστώς] Respicit omnino locum *Homeri* Od. Λ, 582. *Aristarchus* tamen haec ut notha respuebat: vide *Schol. Pindar.* ad Olymp. Od. I. v. 97. *M. du S.*

Ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἑστώς] Ad lacum constituit *Noster*, quem *Homerus* fecit Ἕστηκε δὲ λίμνῃ, ἡ δὲ προσέπλαζε γενείῳ eum fere sequuntur omnes, & apud *Ciceronem* poëta Tragicus, *Mento summam aquam attingens, enectus siti Tantalus.* Ne autem, sibi rem esse cum *Homero* solo, non clare demonstret, imminentis saxi, quo suspenso ad pœnasque ceteras addito posteriores Tantalum expavefecerunt, nihil omnino meminit: alioquin poterat hanc scenam ornasse commentum illud. Vid. *Schol. Pindar.* ad O. A, 97. Ἐπικύψας illustrat *Pric.* ad *Apul.* Mil. I. p. 50. *T. H.*

21. Ἐν Λυδίᾳ που] In Sipylo sepultus; quod ejus monumentum θέας ἄξιον vidit *Pausan.* II. p. 161. Sipylus autem & Lydiae & Phrygiae contribuitur: *Hesych.* Σίπυλον, ὄρος Λυδίας ἢ Φρυγίας. Eversa terrae motu Sipylus fabulae fingendi licentiam dedit: vide *Strabon.* XII. p. 868. C. Ex Tragodumenis *Asclepiadae* sunt depromta, quae scriptit *Schol. Homer.* ad Od. Λ, 581. Jovem ἐκβαλεῖν τὸν Τάνταλον τοῦ οὐρανοῦ διὰ τῆς, καὶ ἐξαρτῆσαι ἐκ' ὄρους ὑψηλοῦ ἐκδεδεμένον τὰς χεῖρας, καὶ τὸν Σίπυλον, ἔνθα ἐκτεκνδεῦσαι, ἀνατρίψαι. Plures, quos, si libet, de Tantali miraculo consulas, suppeditabit ad *Hygin.* F. LXXXII. *Th. Muncker.* *T. H.*

28. Διόδιας μὴ ἰ. τῶ π. ἀ.] Longe quidem ab hac opinandi insania Tantalus abest, si *Dioni Chrys.* credimus Or. VI. p. 97. A. tyranni, inquit, omni terrorum genere circumsessi velut inter cuspides corpori undiquaque imminentes versantur, ὥστε τὸν οὐδὲν Τάνταλον, ὃν φασι κεφαλῆς ὑπερτέλλουσα διψαίνειν πέτρον, πολὺ ῥᾴδιον ἀφέγειν· εἰ γὰρ δή ἐστι φοβεῖται ὁ Τάνταλος μὴ ἀπόθωμαι. *Euripidis* expressit locum in Or. v. 6. Verum *Lucianum* tuetur, nihilque eum temere dixisse probat *Xenophon* ipso fine OEconom. Ὥσπερ ὁ Τάνταλος οὐδὲν λέγεται τὰ αὐτὰ χρόνον ἀφιστάμενα φοβούμενος μὴ δὶς ἀποθάνῃ· unde non obscure colligas, ex veteris cujusdam ingenio poëtae commentum illud emanasse, quod Tantalo secundae mortis metum adfinxit. Fieri vix potest, quin eodem *Lucianus*, etsi suo satis dives, nihilominus antiquorum facetias expolire atque in lucro ponere solitus, mentem retulerit. Clarissimum autem ignorantiae descriptorum est indicium εἰς mutatum in ἢ, quia venustatem dicti Lucianei minime capiebant: post ἄλλον μᾶλλον τοῦτον ἄδην si accedat languidum hocce ἢ ἕτερον τόπον, multum deteritur lepos orationis: contra θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον cumulatam sententiam ac nitidius instructam facit, parum discrepans ab illa μεταβολῇ ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον, quam commemorat infra Δ. N. 26. *Aeschin.* Dial. III. §. 4. ὥσπερ εἰς ἕτερον ζῆν ἀποθανούμενος. *Agatharchidae* locus joci similis aculeum habet apud *Phot.* p. 720. quem eo libentius totum repraesento, quod & *Homerum*

indiges potu? etenim corpus non habes: quin illud in Lydia alicubi humatum eſt, cui & eſuriendi & ſitiendi facultas inerat: tu vero jam anima quo tandem pacto amplius aut ſitias aut bibas? TAN. Ea ipſa re conſtat ſupplicium meum, ut ſiti adficiatur anima mea velut corpus.

2. MEN. Sed id quidem ita eſſe credemus, quandoquidem ais ſitim tibi pœnam eſſe impoſitam: quid tamen hinc tibi moleſti accidet? an metuis, ne inopia potus moriare? equidem non video alium poſt huncce orcum, aut mortem, qua functi hinc alterum in locum migremus. TAN. Recte tu quidem loquere: at illud ipſum eſt pars pœnæ, ut deſiderem bibere nullius potus indigus. MEN. Ineptis, Tantale, & revera potu indigere videris, mero ſcilicet, ita me Jupiter amet, helleboro, qui contraria ratione atque illi, quos rabioſi canes momorderint, adfectus ſis, non aquam ſed ſitim abhorrens. TAN. Ne helleboro quidem, Menippe, renuo

καὶ δέῃ γ' αὐτοῦ πιεῖν; ἐ γὰ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδίᾳ πᾳ τέθαπται, ὅπῃ κ' ἐθέλῃ κ' διψῆν ἐδύνατο. σὺ δὲ ἡ ψυχὴ πῶς ἂν ἔτι ἢ διψώης, ἢ πίνοις; ΤΑΝ. τοῦτ' αὐτὸ ἡ κόλασίς ἐϛι, τὸ διψῆν μὲ τ' ψυχὴν ὡς σῶμα ὄσαν.

ΜΕΝ. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω πιϛεύσομεν, ἐπεὶ φὴς τῷ δίψει κολάζεσθαι. τί δ' ἂν σοι τὸ δεινὸν ἔϛαι; ἢ δέδιας, μὴ ἐνδείᾳ τοῦ ποτοῦ ἀποθάνῃς; ἐχ ὁρῶ γ' ἄλλον μᾶ τοῦτον ἅδην, ἢ θάνατον ἐντεῦθεν ᵉ εἰς ἕτερον τόπον. ΤΑΝ. ὀρθῶς μὲ λέγεις. κ' τοῦτο δ' ἂν μέρος ἡ κόλασίς, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν μηδὲν δεόμενον. ΜΕΝ. ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, κ' ὡς ἀληθῶς ποτοῦ δεῖσθαι δοκεῖς, νὴ Δία, ὅϛις τοὐναντίον τοῖς ὑπὸ τῶν λυττώντων κυνῶν δεδηγμένοις πέπονθας, ἐ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τ' δίψαν πεφοβημένος. ΤΑΝ. οὐδὲ τ' ἐλλέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι πιεῖν, γέ-

ᵉ Εἰς] Ἢ O. P. *f.*

37. Οὐ τὸ ὕδωρ] Ἀπὸ γὰ λυττῶντος κυνὸς δηχθεὶς διυλιῶ τὸ ὕδωρ. *G.*

rum tangat, neque a *Luciano* non videatur fuiſſe cognitus: Τῶν δὲ μείηλλαχότων τ' βίον ἐπὶ χολῆς πρὸς Ὀδυσσέα διεξέρχεσθ' παιδοδάπην ἀδολεχίαν, ὡς τ' ἀμόρφου σκιᾶς τὸ τ' ὄψεως γινώσκοιμι ἰδίωμα, (malim ἐπὶ τ' ἀμ. & ſine dubio γνώσκοντα, nimirum Ulyxem: infelix horum, ut conſuevit, interpres *Schottus*) κ' τοὺς μᾶ αὐτῶν ἀπὸ τοῦ (pro binis poſterioribus voculis foede corruptis eſſe reponendum αἵματος liquet ex inferna ſcena, quam *Homerus* apparavit Od. Λ, 50. 95. 152. 225. 231.) ἐ κοιλίας, ἐ βρόγχους ἔχοντας ἑτέρους δὲ φοβεῖσθαι τ' εἴδηρον ἐκέτι δυναμένους τρωθῆναι τινὰς δὲ πέτρον κυλίειν τ' σωμάτων πάλαι κατακεκαυμένων ἄλλους δὲ δικάζειν ἑτέροις τεθνηκόσι ἀδικήματος ἑδενὸς ὑπάρχοντος· τὸ δὲ ἔσχατον τ' οὐκ ἴσ' ὄντων τοὺς τύπους ὡ πορθμεῖ διαπλεῖν ἔχοντας Χάρωνα ναυκλήρου ϵ κυβερνήτην, ἵνα μὴ καταγραφέντες ἐκφορᾶς ἐπιδέωνται πάλιν. Nonne tibi videntur, quod ad res quidem & fabulas inferorum adtinet, egregie ſententiis inter ſe conſpirare *Agatharchides* ac noſter *Lucianus*? ſane ſic exiſtimo: praeſertim huc ultimum illud convenit de iteranda funeris elatione, ſi forte ſine vectore perito in Acherontem merſi manes moriantur. *T. H.*

30. Εἰς ἕτερον τόπον] Illud εἰς agnoſcunt omnes impreſſi: abeſt ab Ox. & P. uti & ab Ed. *f.* in quibus pro eo legitur ἢ non incommode. Magis tamen arridet εἰς: ſic enim Noſter iterum Dial. XXVI. μετα-βολὴν ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον. *M. du S.*

35. Ἑλλεβόρου] *Cogn.* 50. *M. du S.*

37. Τὸν δίψαν] Dixerat initio Dialogi διὰ λαλιὰν ὑπὸ τοῦ δίψους, ut *Ariſtoph.* Equ. v. 531. δίψη δ' ἀπολωλώς· & τῷ δίψει κολάζεσθαι· nunc mutato genere δίψαν non magis ergo *Noſter* diſtinxit, quam *Pollux* VI, 31. utrumque ponens. Hoc Grammatici vetuſtius, quippe ſolum ab *Homero* uſurpatum ſtatuunt; illud recentioris notae: eo factum eſt, ut in membranis antiquis ſaepe commutentur, prout librarius vel doctior ſuum ſcriptorem ad Atticam loquendi formam, vel rudior ad quotidiani ſermonis uſum redigebat. Sic in *Dione Chryſ.* p. 133. B. pro δίψαν vel δίψαν alii codices δίψος praeferebant: eadem varietas apud *Thucydid.* p. 505. v. 7. ubi plura notavit Eruditiſſ. *Dukerus* his etiam *Luciani* verbis uſus. *T. H.*

38. Τὸν ἐλλέβορον] Adfert *Thom. Mag.* in Ἐλλέβορος, ἐπὶ ἀρσενικοῦ, ἐ τὸ ἐλλέβορον· verum eſt quod obſervat: hoc vergentis & prolapſi ſit, illud veteris eſt Graeciſmi: ſic *Theophraſtus* & *Dioſcorides*; ἐλλέβορος ὁ λευκὸς, ὁ μέλας. Meminit hujus loci *Eraſmus* in *Bibe elleborum*. Θαῤῥεῖ mox nihil aliud, quam ἀμύναι, eoque modo ſaepe ponitur apud *Platonem*, ut alterum in alterius vicem facile poſſit ſuccedere. *T. H.*

40. Θαῤ-

νοιτό μοι μόνον. ΜΕΝ. Θάρρει, ὦ Τάνταλε, ὡς ὅτε σὺ, ὅτε ἄλλος πίεται τῶν νεκρῶν· ἀδύνατον γάρ· καίτοι οὐ πάντες, ὥσπερ σὺ, ἐκ καταδίκης διψῶσι, τὸ ὕδατος αὐτοὺς ὑποφεύγοντος.

bibere: hoc mihi modo contingat. MEN. Bono esto animo, Tantale: nam nec tu, neque alius quisquam bibet mortuorum: hoc enim fieri nequit. Haud omnes sane, quemadmodum tu, ex inflicta pœna sitiunt, aqua eos fugiente.

XVIII.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

MENIPPI ET MERCURII.

ΜΕΝ.

Ποῦ δὲ οἱ καλοί εἰσιν, ἢ αἱ καλαὶ, ὦ Ἑρμῆ; ξενάγησόν με νέηλυν ὄντα. ΕΡΜ. Ἀ σχολὴ [a] μοί, ὦ Μένιππε· πλὴν κατ' ἐκεῖνο [b] αὐτὸ ἀπόβλεψον, ὡς ὅπου τὰ δεξιὰ, ἔνθα Ὑακινθος [c] τέ ἐστι, καὶ ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρεὺς, καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Τυρὼ, καὶ Ἑλένη, καὶ Λήδα, καὶ ὅλως, τὰ ἀρχαῖα κάλλη πάντα. ΜΕΝ. ὀστᾶ μόνον ὁρῶ, καὶ κρανία, τὰ σαρκῶν γυμνὰ, ὅμοια τὰ πολλά. ΕΡΜ. καὶ μὴν ἐκεῖνά ἐστιν, ἃ πάντες οἱ

ΜΕΝ.

UBi autem pulcri sunt & pulcræ, Mercuri? viæ ducem te mihi præbe, quippe hospiti & novo advenæ. MERC. Otium mihi non est, Menippe: attamen eo respice, quasi ad dextram: ibi Hyacinthus est, & Narcissus, & Nireus, & Achilles, & Tyro, & Helena, & Leda; summatim, vetustæ formæ omnes. MEN. Ego ossa tantum video & crania carnibus nudata, similia pleraque. MERC. Atqui illa sunt, quæ omnes poëtæ admiran-

a Μοὶ] Priores Edd. μοῖ. O. μοὶ, quod probavi repetitum in hujus dialogi fine, atque alibi sæpe. b Αὐτὸ] Abest ab O2. & F. c Τέ ἐστι] Κεῖται O 3.

46. Νέηλυν ὄντα] Νέηλυς, ὁ πεφοιτηκὼς εἰλθών. V.

40. Θάρρει] Notandus hic hujus voculæ usus: non enim, quomodo vulgo usurpari solet, *bono animo* jubet esse Tantalum; sed aliud quid vult, quod nondum satis assequor. Nisi forsan legendum sit iterum λυπεῖς. Certe iis, quæ hic Menippus affert, nulla consolatio inest. *M. du S.*

48. Κατ' ἐκεῖνο αὐτὸ] Ut non desiderarem *αὐτὸ*, si abesset, ita nunc, quandoquidem extat in cunctis Edd. excepta Fl. cur repudietur, causam non video. In Θ. Κρ. p. 256. v. 72. κατὰ τὸ ἐμὸν ἀτωσὶ δάκτυλον. *T. H.*

Ibid. Ἐκεῖνο αὐτό] Respuunt illud *αὐτὸ* Ox. & Fl. Agnoscit P. cum reliquis impressis. Facessat ego etiam auctor sim. *M. du S.*

50. Τυρώ] Salmonei filia, ex qua & Neptuno nati Neleus & Pelias. Vide Od. Λ. 235. & seqq. Supra Ἐν. Δ. XIII. *M. du S.*

55. Θαυμάζουσι] Describunt iis versibus, qui eorum formae admirationem in nobis creant. *J. C.*

59. Εἶτα αἱ χίλιαι νῆες] Notae particulae vis atque elegantia praesertim scriptoribus Atticis valde familiaris, quam hoc etiam adhibito loco *Kusterus* illustravit ad *Aristoph.* Plut. v. 79. *Lucianus*, ut verum Atticismi florem, qui nervos orationi & gratiam conciliat, sectabatur contemto vocabulorum fastidioso delectu, saepius usurpat: nec sprevit pater epistolae ad Hebr. XII, 9. ut dudum monuit *H. Stephan.* Diss. de Styl. N. T. & post eum *Raphelius* ex *Arriano*, atque alii. Apud Latinos eadem potestas relidet in *et*, quod qui Graecae particulae loco posuerunt Interpretes, digni non sunt, qui propterea reprehendantur: nos eorum vestigiis insistere non piguit. Ut autem mox Noster πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασι, sic verbis iisdem *Isocr.* in Helen. Laud. p. 216. A. ἀλλ' οἱ μὲν (Trojani) πόλεων καὶ χωρῶν ἀνάστατους γενομένους, καὶ τὴν χώραν πορθουμένην ὥστε μὴ προῖσθαι αὐτὴν (Helenam) τοῖς Ἕλλησιν. *T. H.*

64. Ἀνεμίσητον] Ex *Homeri* Iliad. 3. ἐ Νέμεσις. *Aristaen.* alii. *J. B.*

Ἀνεμίσητον] Nobiles *Homeri* versus exquisitam Helenae laudationem complexi: δημογέροντες enim fatentur, ad conspectum tam inusitatae pulcritudinis se ve-

rantur; ossa, quorum tu contemtum præte ferre videris. MEN. Attamen Helenam mihi monstra: etenim ego quidem non dignoverim. MERC. Istud cranium est Helena.

2. MEN. Et mille navium classis propter illud instructa fuit ex tota Græcia, totque ceciderunt Græci & barbari, urbiumque tantus numerus internecione periit? MERC. At non vidisti, Menippe, mulierem vivam: scilicet ipse dixisses non indignum fuisse nec vitio vertendum, talem ob feminam multum tempus ærumnas pati: enimvero flores arefactos si quis intueatur amisso colore, forma nimirum ipsi carere videbuntur; at quando florent, coloremque nativum habent, pulcerrimi sunt. MEN. Atqui illud, Mercuri, demiror, non intellexisse Achivos de re tam brevis ætatis tamque facile defloreſcente se laborare. MERC. Otium mihi non est, Menippe, philosophari tecum: quare delecto loco, ubicumque velis, jace prostrato corpore: ego vero alios mortuos jam arcessam.

ποιηταὶ θαυμάζουσι, τὰ ὀστᾶ, ὧν σὺ ἔοικας καλαφρονεῖν. MEN. ὅμως τὴν Ἑλένην μοι δεῖξον· εἰ γὰρ ἀγνοίην ἔγωγε. EPM. τουτὶ τὸ κρανίον ἡ Ἑλένη ἐστίν.

MEN. Εἶτα αἱ χίλιαι ναῦς δι' τοῦτο ἐπληρώθησαν ἐξ ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἔπεσον Ἕλληνές τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασιν; EPM. ἀλλ' οὐκ εἶδες, ὦ Μένιππε, ζῶσαν τὴν γυναῖκα· ἔφης γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέσητον εἶναι τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν· ἐπεὶ καὶ τὰ ἄνθη ξηρὰ ὄντα εἴ τις βλέποι ἀποβεβληκότα τὴν βαφὴν, ἄμορφα δηλονότι αὐτῷ δόξει· ὅτε μέντοι ἀνθεῖ, καὶ ἔχει τὴν χροιὰν, κάλλιστά ἐστιν. MEN. οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, θαυμάζω, εἰ μὴ συνίεσαν οἱ Ἀχαιοὶ τὸ πρᾶγμα ὅτως ὀλιγοχρόνιον, καὶ ῥᾳδίως ἀπανθοῦντα πονοῦντες. EPM. σὺ σχολή μοι, ὦ Μένιππε, συμφιλοσοφεῖσθαι· ὥστε ὑπολεξάμενος τόπον, ἔνθα ἂν ἐθέλῃς, κεῖσο καταβαλὼν σεαυτόν. ἐγὼ δὲ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἤδη μεταλεύσομαι.

ΑΙΑΚΟΥ,

64. Καὶ σὺ ἀνεμέσητον εἶναι] Ὁμηρ., Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς

* Τοιῇ δ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. V.

* Τοιῇ δ' ἀμφὶ] Τοῖσι δ' ἀμφὶ γυναιξὶ] Delenda haec: neque enim novum est Scholium, nisi forsan decurtata in ejus Codice verba *Homeri* fuerint. *M. du S.*

velut igne novo concalescere, atque adeo paene dubitare, an belli calamitates Helena conservata pensentur. Expressere multi, atque ad alias tum formas tum res traduxerunt: facete Noster περὶ τὴν ἐπὶ Μ. Σ. c. 16. Vide *Maxim. Tyr.* Δ. XV. p. 150. *Eustath.* de Hysm. Amor. III. p. 93. *Aristaen.* I. Ep. 1. sub finem. Homericum Οὐ νέμεσις habet *Callimach.* H. in Dian. v. 64. *Luciani* ἀνεμέσητον *Synes.* Ep. 101. p. 240. C. ἀνεμέσητον δὴ ἐκπερᾶσαι τὴν Ἑλλάδα. *Quinctilian.* I. O. VIII. c. 4. p. 716. *Non putant indignum Trojani principes Grajos Trojanosque propter Helenae speciem tot mala, tanto temporis spatio, sustinere: quaenam igitur illa forma credenda est?* T. H.

75. Κεῖσο καταβαλὼν σεαυτὸν] Βάλλειν, καταβάλλειν, ῥίπτειν, καταῤῥίπτειν ἑαυτὸν vel τὸ σῶμα ea virtute poni solent a Graecis, ut ad illos proprie pertineant, qui temere ac negligenter, ut *Livius* ait, *se projiciunt*, vel *corpora humi prosternunt* IX. c. 6. idque in magno luctu gravibusque malis, quae decori habitus cogitationem excutiunt: *Xenoph.* Eph. II. p. 22. καταβαλόντες ἑαυτοὺς ἐκλαίειν· p. 50. αὐτὸν ἐπὶ τὴν κόνιν ῥίψας ἔκλαιε· aut si quis duriore cultu & vitae genere commode corpus componere non curet. Philopœmenes apud *Plutarch.* p. 357. E. καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ σκιαδίου τινὸς τοιούτου, ὥσπερ ἐκεῖνος τῶν ἰργατῶν, ἀνεπαύετο. Ideo Lucianeus Alcidamas in Lapith. c. XIV. εἰς τοῦδαφος καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, quippe Cynicus; & c. XLVII. ἐπεὶ ἅπαξ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ τὴν κλίνης πλαγίως ἐκάθευδε paulum aliter in *Arriani* Epict. II, 20. p. 233. εἰ γὰρ ὕστερον ταῦτα ἔχει βαλὼν κάθευδε. *Cicero* de Orat. I. §. 28. *& quod ille* (Socrates in Phaedro *Platonis*) *durissimis pedibus fecit, ut se abjiceret in herbam:* sequitur Crassi responsum, *Imo vero commodius etiam, pulvinosque poposcisse.* Haec si fuissent in promtu *Vul-*

XIX.

ΑΙΑΚΟΥ, ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ, ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΑΡΙΔΟΣ.

ÆACI, PROTESILAI, MENELAI, AC PARIDIS.

ΑΙΑΚ.

Τί ἄγχεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑλένην προπετῶς; ΠΡΩ. ὅτι διὰ ταύτην, ὦ Αἰακέ, ἀπέθανον, ἡμιτελῆ τὸν δόμον καταλιπών, χήραν τε τὴν νεόγαμον γυναῖκα. ΑΙΑ. αἰτιῶ τοίνυν τὸν Μενέλαον, ὅστις ὑμᾶς ὑπὲρ τοιαύτης γυναικὸς ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν. ΠΡΩ. εὖ λέγεις· ἐκεῖνόν μοι αἰτιατέον. ΜΕΝ. οὐκ ἐμέ, ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ δικαιότερον τὸν Πάριν, ὃς ἐμοῦ ξένου τὴν γυναῖκα οὐδὲ πάντα τὰ δίκαια φοβηθεὶς ἁρπάσας. ἔστω γὰρ οὐχ ὑπὸ σοῦ μόνου, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων ἄξιος ἀγχεσθαι, τοσούτοις θανάτοις αἴτιος γεγενημένος. ΠΡΩ. ἄμεινον ἔτω. σὲ τοιγαροῦν,

Æ A C.

1. QUid ſtrangulas, o Proteſilae, Helenam, impetu in eam facto? PROT. Quod propter eam, Æace, interii imperfecta domo relicta, & vidua, quæ modo fuerat nupta, uxore. Æ A C. Incuſa igitur Menelaum, qui vos talis mulieris cauſa in Trojam duxit. P R O T. Bene mones: is ergo mihi reus eſt agendus. MEN. Non ego, vir optime, ſed juſtius Paris, qui mei hoſpitis uxore præter omne jus ac fas rapta ſe proripuit: hic enim non a te ſolo, verum ab omnibus Græcis ac barbaris dignus eſt ſtrangulari, ut qui tot hominibus mortis extiterit cauſa. P R O T. Ita quidem præſtat; atque adeo te, inmi-

deio Fabroque, vix, ut aberrarent, fieri potuiſſet in *Aeliani* loco V. H. VIII, 14. ubi Diogenes moribundus ἐπιτὸν φόρτον μόνον ἐμέσας κατὰ τοῦ γεφυρίου. Sic *ol* ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐμέσαντες *Dioni Chryſ.* p. 659. D. pro mendicis egenisque hominibus, qui ſe in triviis proſtraverunt ſtipis exorandae cauſa. * Recte vero κεῖσθαι hoc enim umbris *Noſter* tribuit: p. 400. v. 5. κείμενοι ἄπαιδες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ἅμοιροι· idcirco non prorſus adſpernanda eſt Cod. O. lectio in hujus dialogi principio, ἴσθι Ὑάκινθος κεῖται &c. Dial. XX. §. 2. χαμαὶ ἐρίπτεται. *T.H.*

79. Ἡμιτελῆ] Ex Ilia. 2. *Philoſtr.* Heroic. ex quib. hic dial. & Dial. XXIII. quem tangit in Conteмpl. c. I. & in Catapl. c. VIII. ubi quædam. *J.B.*

Ἡμιτελῆ] Multa de ea voce ad *Homer. Il.* B, 701. *Euſtathius*, quae in pauca contraxit quisquis is eſt, qui ſub nomine *Didymi* prodit *Scholiaſtes*: ἡμιτελῆ, inquit, ἤτοι ἀτελῆ, ἢ ἀφημισυ τοῦ ἱστοῦ τὸ ὑφαντόν, ἢ ἀτελῶς ἔχοντα ἐκ τῶν ἐν τοῖς φάρεσι θέλγητρα ἐμβαλλόμενα. *E.L.*

Ἡμιτελῆ τὸν δόμον] Alluſionem ad Homeri locum Il. B. 701. notavit magnus *Leopardus* Em. IV. c. 9. Quem Poëta dixerit δόμον ἡμιτελῆ, parum ipſis veteribus apertum eſt, ut parvus *Scholiaſtes* & *Euſtathius* docent. Quid *Valerius Flaccus* voluerit *imperfectam domum* vertens VI, 689. conjectare difficile eſt, etſi *Turnebi* ſententiam Adv. XXI, 15. XXIX, 25. tradi-

tam, & *Gaulmini* ad *Euſtath.* p. 29. non ignorem: aliquanto liquidius *Catullus* ad Manl. *domum inceptam fruſtra*, ubi *Scaligerum* vide: nam *Iſ. Voſſius* p. 193. dum *Homeri* verbis utitur ad ſtabiliendam Mediol. Codicis lectionem, *Poſſet ab innupto vivere conjugio*, quid praecipue ſpectaverit, haud ſatis adſequor: niſi certiores acceſſerint membranae, neſcio equidem, an praeferendum ſit, quod ante vulgabatur, *Poſſet ut abrupto vivere conjugio*; quam ſcripturam verſiculi ſequentis ſenſus paene flagitat. Mihi hactenus illa ἡμιτελοῦς δόμου maxime placuit explicatio, quam *Heſychius* proponit in *V.* cui *Strabo*, vel potius *Poſidonius* ſuffragatur, monens apud eum lib. VII. p. 454. C. τὸν δόμον ἡμιτελῆ τὸν Πρωτεσιλάου, ideo dici ab *Homero*, διότι χῆρος diſſentire *Lucianus* non videtur, ut qui poſt ἡμιτελῆ δόμον velut interpretaturus adjungat χήραν τε τὴν νεόγαμον γυναῖκα· nam haec ſi pro diverſis habuiſſet, ſcripſiſſet potius χήραν δὲ τὴν ν. illud autem τε omnium eſt Editionum ac vetuſtorum Codicum. *Tzetzes* Ch. II. v. 760. hiſtoriam Proteſilai narrans quum *Lucianum* teſtem citat, hunc dialogum cogitabat. *T.H.*

80. Γυναῖκα] Laodamiam, cujus epiſtola ad maritum apud *Ovidium* eſt XIII. *E.L.*

91. Δύσκαρι] Homericum eſt. Apud *Euripidem* αἰόκαρι eodem ſenſu. *E.L.*

Δύσκαρι] In hac Paridis appellatione maritus ab uxo-

minate Pari, non dimittam unquam e manibus. PAR. Injusta feceris, Protesilae, idque in eum, qui artem eandem ac tu colit; nam & ipse sum deditus amori, ab eodemque Deo occupatus: scis autem involuntarium esse quiddam, Deumque aliquem nos agere, quocumque velit, cui non possit resisti.

2. PROT. Vera dicis. Utinam ergo mihi Amorem hic comprehendere detur! ÆAC. At ego apud te causam Amoris etiam agam: dixerit enim, amandi se Paridi fortasse exstitisse causam; mortis vero tibi nominem alium, Protesilae, quam temet ipsum, qui oblitus novae nuptae uxoris, ubi appellebaris ad Troadem, tam audaciter & desperate ante alios exsiluisti gloriae cupiditate ductus, ob quam primus in escensu occubuisti. PROT. Enimvero pro me tibi, Æace, respondebo æquiora: non enim ego istorum causa, sed fatum, fatalisque staminis ab initio vitam hominum temperantis accessitus. ÆAC. Recte: quid igitur istos accusas?

Δύσπαρι, οὐκ ἀφήσω ποτὲ ἀπὸ τ χειρῶν. ΠΑΡ. ἄδικα ποιῶν, ὦ Πρωτεσίλαε, ἐς ταὐτα ὁμότεχνον ὄντα σοι· ἐρᾶστικὸς γὰρ ἐς αὐτός εἰμι, ἐς τῷ αὐτῷ θεῷ κατέχομαι· οἶδα δὲ, ὡς ἀκούσιόν τί ἐστι, καί τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει, ἔνθα ἂν ἐθέλῃ· ἐς ἀδύνατόν ἐστιν ἀντιτάξασθαι αὐτῷ.

ΠΡΩ. Εὖ λέγεις. εἰθε δέ μοι ὁ Ἕρως ἐνταῦθα λαβεῖν δυνατὸν ἦν. ΑΙΑΚ. ἐγώ σοι ἐς τὸν Ἔρωτα ἀπολογήσομαι τὰ δικαία φήσω γὰρ αὐτὸς μὲ ἐς ἐρᾶν τῷ Πάριδι ἴσως γενέσθαι αἴτιον, ἐς θανάτῳ δέ σοι οὐδένα [a] ἄλλον, ὦ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυτόν· ὃς ἐκλαθόμενος τ νεογάμου γυναικὸς, ἐπεὶ προσεφέρεσθε τῇ Τροάδι, ὅτω φιλοκινδύνως ἐς ἀπερισκέπτως προεπήδησας τ ἄλλων, δόξης ἐραθεὶς, δι' ἣν πρῶτος ἐς τὴν ἀποβάσει ἀπέθανες. [b] ΠΡΩ. εὐκῶν ἐς ὑπὲς ἐμαυτῦ σοι, ὦ Αἰακὲ, ἀπολογοῖμαι δικαιότερα. εἰ γὰρ ἐγὼ τούτου αἴτιος, ἀλλ' ἡ Μοῖρα, ἐς τὸ ἐξ ἀρχῆς ὕφασμα ὑφανεῖσα. ΑΙΑΚ. ὀρθῶς. τί οὖν τούτους αἰτιᾷ;

ΜΕ-

a Ἄλλον] Deficit in O. b ΠΡΩ.] Omissa fuerat haec personae notatio in F. & A. verum in cetteris & *AIW.* margine recte restituta.

uxore Laodamia non dissentit: sic enim illa, *Ovidio* verba ministrante Ep. Her. XIII, 43. *Dyspari Priamide, damno formose tuorum*: ubi valde miror doctos homines, & virtutis poëticae non expertes antepositisse languidum illud & enerve, *Dux Pari Priamide*; quum altera lectio nihil habens molestum & eruditione *Nasonis* sit digna, & expetatur ab adjunctis, *damno formose tuorum*. Varie, prout solent, interpretantur Grammatici, quos vide ad Il. Γ, 39. *Hesychius* emendandus: Δύσπαρις, ἐπὶ κακῷ ὠνομασμένος: lege: Πάρις κλεινός. T.H.

12. Ἐπικαλοῦσθαι] Ridet *Homeri* fatalia stamina, eodemque, quo ille solet hac in re, verbo utitur. Multa praeter istum Luciani locum congessit *Gataker.* ad *Antonin.* IV. §. 26. T.H.

XX.

[a] ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ.

MENIPPI ET ÆACI.

M E N.

Πρὸς ζ[b] Πλούτωνα, ὦ Αἰακέ, [c]περιήγησαί μοι τὰ ἐν ᾅδου πάντα. ΑΙΑΚ. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ Μένιππε, ἅπαντα. ὅσα μέν τοι κεφαλαιώδη, μάθοις· οὗτοσὶ μέν ἐστι Κέρβερος ἐκεῖνον, οἶσθα, καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον, ὃς σε διεπέρασε καὶ τὴν λίμνην, καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη ἑώρακας ἐσιών. ΜΕΝ. οἶδα ταῦτα, καὶ

M E N.

1. PEr Plutonem, Æace, quæso comes mihi monstra, quæ in Orco sunt, omnia. Æ A C. Haud pronum est, Menippe, omnia: quæcumque tamen præcipua summatim percurri possunt, disce: hunc esse Cerberum nosti, portitoremque illum, qui te transvexit: & lacum & Pyriphlegethontem jam vidisti, quando hæc loca intrabas. M E N. Scio ista, & te custo-

a ΜΕΝ. ΚΑΙ ΑΙΑΚ.] Additur Πυθαγόρου & Σωκράτους in B2. b Πλούτωνα] Διονύσου C. absurde. c Περιήγησαι] Διήγησαι O. perperam.

14. Πρὸς τὸν Διονύσου] Ἐν ἄλλῃ, Πρὸς Πλούτωνα. G. Ibid. Περιήγησαι] Εἰς λεπτὸν διήγησαι. V.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ] In editione Basileensi adduntur ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΚΑΙ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, quæ si sunt ex Mss. libris prodita, non debebant ab aliis induci, licet non minor sic haberi debuisse videatur ratio Empedoclis. *J. G.*

14. Περιήγησαι μοι] *Eustath.* in Epist. Commentariis ad *Dionysium* praemissa p. 110. Εἴληχε δὲ τὴν περιηγητοῦ κλῆσιν παρὰ τὸ περιηγεῖσθαι, ὅπερ τὴν κατὰ λεπτὸν δηλοῦν ἀφήγησιν βούλεται· καθὸ καὶ ἡ Ῥητόρων τινὶς ὁ μὲν, περιήγησαί μοι τὰ ἐν ᾅδου, φησὶν, ὃ ἐστιν, ἔκθου πρὸς λεπτὸν ἀφηγούμενον· ὁ δὲ περιήγησιν ὑφηγεῖται τὴν ὁμοίαν λέγει ἀφήγησιν· non fugerunt eruditum editorem *Ed. Twaites*, quae ob oculos habuit *Eustathius*, *Hermogenis* & *Luciani* loca. Significat autem περιηγεῖσθαι proprie *officium*, quod peregrinis praestari solet, *per omnes partes circumducendi, quaeque visu digna sint, monstrandi atque enarrandi.* In primo Navigio ὁ περηγούμενος τὸ πλοῖον· quorum interpretationis pravae *Benedictus Jac. Gronovio* poenas dedit. Sub initium Ἔπιπνοκ Charon ad Mercurium: περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὡς τι ἐν ἰδὼν ἐπαινέσομαι· *Schol.* λακωνικῶς εἰπὼν consentiens *Eustathio*: neutrum probo: ea, quae paulo ante Charon dixerat, potestatem hujus verbi eleganter explanant: ξεναγήσεις γὰρ ἐν αὐτῷ ὅτι ξυμπερίεσῃ, καὶ δείξεις ἕκαστα. Inde περιηγηταὶ, qui per urbes Graeciae, plerasque priscarum historiarum monumentis claras, se peregrinis comites applicabant, & ostendendi singula narrandique operam tenui lucello vendebant: tale genus Delphis fabularum veterum foecundissima frequentes, ut videre licet apud *Plutarch.* περὶ τοῦ μὴ χρᾶν ἔμμ. νῦν τὸν Π. p. 395. A. 396. C. 397. D. 400. D. F. 401. E. eosdem, qui saepius ἐξηγηταὶ vocantur a *Pausania*, *Lucianus* intelligit in Philops. c. IV. & ὁ περιηγητὴς τοῦ μύθου, *fabulae pictae interpres & enarrator*, περὶ τοῦ μὴ ῥᾳδ. πιστ. Διαβ. c. V. *Lange* Poemen. I. p. 2. ἀναζητητοῦ μὲν ἐξηγητὴν τοῦ μύθου qualem catus ille *Cebes* non de plebe aliquem, sed doctum sane Pythagoreorumque disciplina probe imbutum hominem adhibuit, qui omnes mirificae picturae regiones mirabundis spectatoribus exponeret. Ab hac origine porro περιηγεῖσθαι est, *accurate singulas rei gestae partes narrando persequi*: quod *AEliano* frequens V. H. III. c. 18. de Anim. XIII, 6. XVI, 23. ideo ἐκφρασιν *Theon* Prog. p. 118. describit λόγον περιηγηματικὸν. *Salmasius* ad *Solin.* p. 68. C. de hoc verbo tractans diversa confudit, nec, quid inter περιηγεῖν & περιηγεῖσθαι interesset, liquido perspectum habuit: dum fluctuat tamen in *Herodoti* φοίνικα περιηγήσει, revolvitur, ut saepe solet, vir summus ad veram rationem: addam insignem *Platonis* locum, qui pictorum illud περιηγεῖν egregie illuminat, de LL. VI. p. 867. D. Οὐ μὴν ἀλλ' ὅσά γε μὴ σμικρὰ, καὶ τὸ ὅλον εἰς δύναμιν σὺν ἀκριβείαις τισὶν καθάπερ τινὶ περιηγεῖ· τοῦτο δὲ δήπου συμπληροῦν τὸ περιηγητήν. *T. H.*

17. Οὗτοσὶ μέν, ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα· ἡ δὲ πορθμὶς τοῦτον] Prava distinctione laborat hic locus, qui ita interpungendus, Οὗτοσὶ μέν, ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα· καὶ ἡ πορθμὶς, &c. *Omnia* exponere, *Menippe*, *haud facile est. Tamen qua praecipua sunt, accipe. Hunc* qui-

ſtodem eſſe portæ infernalis : regem porro vidi & Erinnyas. Verùm homines mihi veteres illos oſtende ; atque in primis eorum insignes. ÆAC. Hic Agamemnon ; ille Achilles ; iſte propius aliquanto Idomeneus : tum Ulyſſes, deinde Ajax, & Diomedes, & præſtantiſſimi Græcorum.

σὲ, ὅτι πυλωρεῖς καὶ τὸν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ἐριννῦς· τοὺς δ' ἀνθρώπους μοι τοὺς παλαι δεῖξον, καὶ μάλιστα τοὺς [d] ἐπισήμους αὐτῶν. ΑΙΑΚ. οὗτος μὲν Ἀγαμέμνων, οὗτος δὲ Ἀχιλλεὺς, οὗτος δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον, ἑξῆς Ὀδυσσεύς. εἶτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων.

2. MEN. Papæ, Homere; qualia tibi eximia carminum tuorum decora humi jacent abjecta, ignota, informia, pulvis cuncta, nugæque magnæ, imbecilla vere capita. Hicce autem, Æace, quis eſt? ÆAC. Cyrus eſt : hic autem Crœſus; atque apud eum Sardanapalus ; qui ſuper iſtos, Midas : ille vero Xerxes. MEN. Et te, purgamentum hominis, horreſcebat

MEN. Βαβαὶ, Ὅμηρε, οἷά σοι τῶν ῥαψῳδιῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται ἄγνωστα, καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. οὗτος δὲ, ὦ Αἰακὲ, τίς ἐστι; ΑΙΑΚ. Κῦρός ἐστιν. οὗτος δὲ Κροῖσος, [e] καὶ παρ' αὐτῷ Σαρδανάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας· ἐκεῖνος δὲ Ξέρξης. MEN. εἶτα σὲ, ὦ κάθαρμα, ἡ Ἑλ-

[d] Ἐπισήμους] Ἐνδόξους O. C. P. Prioris interpretatio. [e] Καὶ παρ' αὐτῷ] Ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὸν *J.* O. (αὐτῶν) Ita notavit *M. du Soul*, & mox pro τούτους ex P. αὐτὸν. Apparet in his aliquid eſſe turbatum.

21. Καὶ τὸν βασιλέα εἶδον] Τὸν Πλούτωνα. *V.*
23. Ἐνδόξους] Ἐπισήμους. *G.*
33. Σαρδανάπαλος] Λέγεται Σαρδανάπαλος κατά τινας μὲν Ἑρμαφρόδιτος, κατά τινας δὲ * τρυφερώτατος. *V.*

* Τρυφερός] Τρυφερά . . *V. M. du S.* Τρυφερώτατος igitur, quod repoſui, ſupplendum fuit. De Sardanapalo hermaphrodito res eſt non prorſus incognita : eodem ſpectat, quod ab *Hellanico* vel *Calliſthene* ſine dubio ſumtum tradit *Schol. Ariſtoph.* ad Av. v. 1022. Ἦν δὲ τῷ βίῳ τρυφερὸς, καὶ τῇ εἴδει ἰατρόπλαθος, καὶ τῷ σχήματι ἀλλόκοτος. *T. H.*

quidem eſſe Cerberum, noviſti. Et portitorem hunc, qui te transvexit, & paludem, & Pyriphlegethontem jam tum, ubi ingrediebaris, vidiſti. Diſtinctione hac noſtra nihil planius, &, ut puto, verius: immo, ut nunc demum video, ſic omnino, & recte, habet Florentina editio. *J. J.*

Οὗτοι μὲν ὅτι Κέρβερος &c.] De diſtinctione mutanda recte monuit Doctiſſ. *Jenſius*: dubites tamen, an copulari conveniat, οὗτοι μὲν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, εἶδες, καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον, ὃς σε διεπέρασε· ut ad ἑώρακας ſola pertineant τὸν λίμνην & τὸν Πυριφλεγέθοντα· nam Charontem ſane non vidiſſe tantum, ſed propius etiam noviſſe debebat Menippus, cum quo familariſſime fuerat confabulatus, in ejusque, Mercurio commendante, gratia poſitus. *T. H.*

21. Πυλωρεῖς] Paſſim hoc muneris AEaco aſſignat *Noſter* : ſupra Dial. XIII. & fine hujus. *Philoſtratus* etiam p. 311. *Apollodorus* claves inferorum ei tradit III. p. 94. C. *M. du S.*

Πυλωρεῖς] Attigit hunc locum *P. Weſſeling.* Obſ. I. c. 3. p. 10. & AEacum ex *Apollodoro* III. p. 229. τὰς κλεῖς τῆ ᾅδου φυλάττοντα. produxit : ideo ſolicitus eſt in fine dial. μὴ & τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ ἀμφιγυήεις & plagas ab eo metuit Charon, ſi quem redire ſiverit in vitam D. XXII. §. 3. περὶ Πένθ. §. 4. Αἰακὸς ἐκ τὸν θυρωρὸν ἐπιστραμμένος. Alioqui Cerberus Ἅιδου πυλωρὸς *Euripidi* in Herc. Fur. v. 1277. & *inmanis janitor aulae Horatio.* Primae dignitatis eſt Minos: proximum gradum tenent AEacus & Rhadamanthus apud *Plat.* in Gorg. p. 397. A. AEacus autem λέγεται παρὰ τῷ Πλούτωνι καὶ Κόρῃ τιμὰς μεγίστας ἔχων παρεδρεύειν ἐκείνοις, teſte *Iſocrate* in Euag. p. 192. A. — *immenſis urnam quatit Æacus umbris : Stat.* II, 1. v. 219. Plurimum hi tres junguntur, etiam in illa proverbiali *Demoſthenis* ſententia pro Cor. p. 494. B. εἰ γὰρ Αἰακὸς ἢ Ῥαδάμανθυς ἢ Μίνως ἦν ὁ καθήμενος, ἀλλὰ μὴ σπερμολόγος &c. Sed judicum infernorum numerum auxit, adjecto nominatim Triptolemo., *Plato* Apol. p. 31. A. ne ſcilicet vetuſtiſſimus Athenienſium legiſlator, haud minus atque illi apud Orci incolas juri dicundo non praeeſſet. *T. H.*

31. Ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα] *Vera imbecilla capita*, non *caduca*, ut interpretes. Ad *Homeri* locum reſpexit in Odyſſ. K. v. 251.

Πολλὰ δὲ γουνάσεαι νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα.
Multum vero precare mortuorum imbecillia capita.
J. G. G.

Ἀμενηνὰ] Illud *Homeri* ſolemne perſtringit — νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα Od. K. & Λ. De ipſa voce, cujus poteſtatem ambiguam fecit Grammaticorum diſſenſus, alibi dicam. *T. H.*

Ἑλλὰς ἐφιεῖσα ζυγγενῆτα Ἑλλήσποντον, ὄφρα δὲ τὰ ὄρεα πλεῖν ἐπιθυμοῦντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσος ἦεν· τὸν Σαρδανάπαλον δὲ, ὦ Αἰακέ, κατάξαι μοι κεφαλῆς ἐπιτρέψον. ΑΙΑΚ. μηδαμῶς· ὀλεθρίως γὰρ αὐτῷ τὸ κρανίον γυναικεῖον ὄν. ΜΕΝ. εἰκῇ· ἀλλὰ προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι.

ΑΙΑΚ. Βάλει σοὶ ἐπιδείξω καὶ τοὺς σοφούς; ΜΕΝ. νὴ Δία γε. ΑΙΑΚ. πρῶτός ἐστί σοι ὁ Πυθαγόρας ἐκεῖνος; ΜΕΝ. χαῖρε, ὦ

Græcia jungentem Helleſpontum, perque montes navigare deſiderantem? Qualis autem & Croſus eſt! at Sardanapalo, Æace, ut aliquam in caput impingam, permitte mihi. ÆAC. Neutiquam: diſſiderges enim cranium ipſius molle ac muliebre. MEN. Etenimvero conſpicuum omnino effeminatum iſtum.

3. ÆAC. Vin tibi demonſtrem etiam ſapientes? MEN. Ita per Jovem. ÆAC. Primus hicce tibi Pythagoras eſt. MEN. Sal-

42. Προσπτύξομαι] Vid. Kαλακλ. c. 12. Ον. c. 56. & Συμπ. c. 33. & Not. Cl. *Hemſterh.* *M. du S.*

Προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι] Cunctarum membranarum atque Edd. lectio nulli eruditorum ſuſpicionem vitii praebuit. Oſtendam primum maculam in eo verbo manifeſtam: tum unius literae mutatione ſinceram veteremque ſcripturam revocare conabor: hactenus enim nihil fuit oblatum, quod a priſtina conjectura diſſidere me cogat. Nego verbum illud Medium προσπτύσσεσθαι vel προσπτύξασθαι ex ingenio linguae Graecae recte Dativo conjungi: id *Budaeo* quidem & *Stephano* fuit perſuaſum, ſed hoc ſolo *Luciani* loco deceptis: genuinam ſtructurae rationem dabit *Noſter* p. 221. v. 72. ἡ Ἀφροδίτης μὲν τὸν περὶ ἔλεφα προσπτυξαμένη αὐτὸν ἐπὶ τῇ στέρνῳ nunquam aliter *Homerus*, *Euripides* ceterique ſcriptores. *Achill. Tat.* V. p. 295. προσπτυξάμενός με πολλὰ ἐφίλει. Non diſſimilis eſt cauſa verbi ἀσπτύξασθαι. Idem p. 303. καὶ τὸν τῆς Κλειτίας ἀσπτύσασθαι· nam quod lib. IV. p. 241. legitur, ἐγὼ ἀσπτυξάμενος αὐτῇ δισμὸς ἐσόμεθα, ita capiendum eſt: *amplexus vinculi modo ipſa adhaerebo*: attendenti copia exemplorum, quibus hoc confirmetur, ubique occurret: ne quis tamen in fraudem incidat, ſi forte repererit ἀσπιδιστόμενον τὸ πικρόθοτι, τῷ πικληγότι τόκῳ apud *Dioſcoridem*; δεῖ μὲν γὰρ ὡς ἐπὶ μάλιστα ἀσπτύσασθαι τὸ λαμβανόμενον τὸ λαμβάνον, *Galen.* de Uſ. Part. Corp. Hum. lib. I. σῦκον ταῖς τῶν βραμμάτων ἀδηλίαις ἀσπιδιστόμενον *Julian.* Ep. XXIV. p. 391. C. ſimilisque modi plura, recordetur haec forma paſſiva proferri, multumque adeo diſtare ab uſu verbi Medii. Ergo *Lucianum* ut liberemus indecenti orationis ſtructura, reficiendum eſt emendatione proclivi προσπτύσομαι, vel, ſi quis faſtidioſior offendatur hoc futuro medio, quamvis eam difficultatem non magni faciam, προσπτύσω μέν γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι. Gravem habet contumeliam, acerbiſſimique notam contemtus plerorumque populorum moribus προσπτύειν τινί, *os alicui conſpuere*, qua de re copioſe *Barth.* ad *Claudian.* Paneg. in IV. Conſ. Honor. v. 404. & Commentatores ad illa *Petronii* c. 75. p. 373. *Si quid perperam feci, in faciem meam inſpue. Sophocl.* Antig. v. 1246. Πτύσας προσώπῳ ubi vide *Schol.* Ex *Hyperide* ponit *Poll.* VIII, 76. inter injuriae per ignominiam illatae vocabula, praeter τὸ κονδυλίζειν, cui finitimum eſt κατάβαλε κατὰ κοιλίης, πρὸς τὸ πρόσωπον προσπτύειν. Junxit *Muſonius* apud *Stob.* p. 169. λοιδορεῖσθαι, καὶ πλήττεσθαι, ἰσοβαρῶς φέρειν τὸ χαλεπαίνειν, inquit, & jure quidem, ut nobis videtur, optima, πλαγὴν quorum ὑβρεως γραφὴν γράψασθαι ſapientem ſuum, plagarum etiam, ſi ita res tulerit, tolerantiſſimum vetat. *Galenus* in Protr. Diogenis Cynici, quem magiſtrum ut Menippus imitetur, nihil abhorret, hiſtoriam referens, qui ad coenam vocatus hoſpiti, quod turpiorem alium ſordidioremve locum non inveniret, in faciem inſpuebat, ſic ſcribit: Ἐγὼμὲν οὖν τοιοῦτόν τι μὴ ἐνεργοῦν αὐτὸν ἀκριβῶς ὑπολαμβάνω, μόνου δ' ἑαυτοῦ παντάπασιν ἀμελοῦντος, ἀφικόμενόν γε εἰς πτύσαι, εἴτ' εἰς κύλικα ἐμπεπτωκότος, εἴτε εἰς ἄλλο τι τῶν ἀτόπων ἔντυχε, αὐτῷ δὲ μόνῳ προσέχοντος τὸν νοῦν τὸ εἰκὸς· hoc *Diogeni Laert.* dicitur εἰς τὴν ὄψιν πτύσαι VI, 32. & προσπτύσαι τῇ ὄψει II, 75. Aſini Scriptor ſub *Luciani* nomine latens c. 56. mulier iſta figura membrorum multo contractiore, quam fueram dudum, me conſpicata, προσπτύσασά μοι, non tu, inquit, *in malam rem hinc a me fatefſes* &c. uriore ſtructura *Noſter* uſurpavit in Sympoſ. c. 33. προσπτύσαι τε τῷ Ζωΐλῳ μοι. Hinc προσπτύειν τινὶ πράγματι, *quamcumque rem abominari, deſpectum longe a ſe deſpernati*, &c, quod Latini dicunt, *conſpuere*. *Mnaſeneetus*, ſive quicumque Epiſtolarum illarum ſunt auctores; non enim omnium unum eſſe cenſeo, II. Ep. 20. καὶ βελτίοσιν ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις ἀσκηθήναι προσπτύουσι ἡδονὰς & *faſtidioſe averſamini ſummo opere ſtudio deſideratas conſputantes voluptates*: quod tractum ab *Epicuro*: ejus enim eſt apud *Stob.* p. 159. Βραδέως τοῦ κατὰ τὸ σωμάτιον ἡδέος ἅψασθαι ἐθέλω ἄνευ χρείας, καὶ προσπτύω ταῖς ἐκ πολυτελείας ἡδοναῖς quae, ſi vel nomen abfuiſſet, non ſententia ſolum, verum ipſis etiam vocabulis philoſophum eum deſignant: nam praeter alias voces inſolentius formatas hujus ſcholae ſunt βραδέως & βραδυσμοί, a doctis interpretibus parum intellectae, ut ex *Plutarcho* liquet T. II. p. 1098. B. 1107. A. & προσπτύειν τοῦ καλοῦ ἐν τοῖς κοινοῖς αὐτὸ διαμαίζουσι, quod *Epicuri* dictum profert *Athen.* XII. p. 547. A. illudque *Metrodori*, πολλάκις προσπτύσαμεν ταῖς τοῦ σώματος ἡδοναῖς, *Plutarch.* T. II. p. 1088. B. Similis uſus in ἀσκτύειν τι, quo *Stephani* poteſt in poſterum locupletari Theſaurus, apud *Ariſtaen.* I, 21. &c.

Salve, Euphorbe, aut Apollo, aut quocunque nomine velis appellari. PYTH. Sane tu quoque Menippe. MEN. Non tibi aureum femur amplius est? PYTH. Non quidem: verum age videam, si quid tibi ad edendum paratum pera habet. MEN. Fabas, optime, quæ quidem edules tibi non sunt. PYTH. Præbe tantum: alia sunt apud mortuos decreta; etenim didici nihil hic esse simile fabis & capitibus parentum.

Εὔφορβε, ἢ Ἄπολλον, ἢ ὅ, τι ἂν ἐθέλῃς. ΠΥΘ. νὴ Δί᾽ σύ γε, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. Οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μηρός ἐστί σοι; ΠΥΘ. οὐ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἴδω εἴτι σοι ἐδώδιμον ἡ πήρα ἔχει. ΜΕΝ. κυάμους, ὦ γαθέ· ἔστι δ᾽ οὐ τοῦτό σοι ἐδώδιμον. ΠΥΘ. ὁδὸς μέντοι ἄλλα κἀκεῖ νεκροῖς δόγματα. ἔμαθον γάρ, ὡς ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ τοκήων ἐνθάδε.

ΑΙΑΚ.

a Ἐθέλῃς] Ἐθέλεις O. b Ἴσον] Εἶσι Q. vitiose.

52. Ὡς ἴδῃ ἴσον κύαμοι] Κυάμους, ψήφους, * αἷς χρώμενοι οἱ παλαιοὶ βουλευταὶ βουλὰς κατεστασίαζον. V.

* Οἷς] E. A. quod mutandum erat. Tum satis inconcinne dixit βουλὰς κατεστασίαζον, *fabarum sortitione senatores creabant.* De κυάμοις lege quae olim cum Praestantiss. *Kuhnio* communicavimus ad *Jamblich.* de V. P. §. 260. *T.H.*

& , qui hoc verbo delectatur in primis , *Simplic.* ad *Epict.* p. 52. 66. 103. 135. 144. 229. 278. Jam si animum attendas ad *Luciani* sales , locique rationem, optime lectionem hanc congruere patebit. Mollissimo mortalium Sardanapalo alapam incutere Menippus parabat : dum capitis ejus fragilitati metuit AEacus, periculosissimum inceptum inhibuit. Menippus autem, ne hominem invisum nullo afficeret dedecore, ut effeminatum illum saltem conspuere liceat, petit: in hac enim contumeliosae despectionis nota nullum erat frangendae calvariae periculum; ubi, si Sardanapalum imprudentius & πωπώτερον fuisset amplexatus , omnem illam forte ossea larvam longo luxu permollitam contrivisset. In Catapl. c. 12. de servulo nequam conquerítur Megapenthes, qui se in funebri lectulo cubantem κατὰ πόρρω ἴσαν· τίλος δὲ πλατὺ χρυσοῦν ἐφόρει , καὶ καλαντίσας μου . . . . ᾤχετο. Si quis autem ita lectioni vulgatae patrocinari aggrediatur , quasi Menippus in amplexum ire Sardanapali tanquam mollis & cinaedi cupiat , is multum vereor, ne ab instituto *Luciani* longe aberret : ne nunc dicam, verbi structuram, quam repudiavimus, prius esse veterum exemplis adfirmandam. *T.H.*

45. Ὦ Εὔφορβε] Lege *Menag.* ad *Diogen. L.* VIII, 5. 11. *Kuhn.* ad *AElian.* V. H. II, 26. uterque Lucianei loci meminit. *T.H.*

46. Ἢ Ἄπολλον] Quia Apollinem eum esse erediderant discipuli. *Diogen. L.* p. 216. D. E. *Porphyrius* & *Jamblichus.* Sed *Nostor* ipse adeundus Ἀλ. c. 16. *M. du S.*

48. Χρυσοῦς ὁ μηρὸς] Passim hoc. *J.B.*

53. Οὐδὲ ἴσον κυάμοι] Diligentiam effugit hic locus eruditissimi *Rittershusii* ad *Porphyr.* Vit. Pythag. p. 66. 67. ubi multa de hoc Pythagoreo praecepto studiose collegit : inde discet in animo fuisse *Nostro*, ut *Clemens* ait , τὸ ἀπόλλιον ἐκεῖνο , in quo τρώγειν & ἔδειν pro τὸ φάγειν , vel φαγεῖν alii praeferunt. *Eustathii* locus a *Casaubono* ad ista *Luciani* declaranda productus extat p. 948. v. 23. Eundem vide ad Il. I. p. 757. v. 42. ubi quae scribit sumta sunt ab *Athen.* II. p. 65. E. *Sext. Empir.* II. V. III. p. 184. ἔνιοι δὲ θᾶττον ἂν τὰς κεφαλὰς φαγεῖν (AEgyptios sacerdotes, eo enim haec pertinere puto) φασὶ τῶν πατέρων ἢ κυάμους· observat *Fabricius* , qui a plerisque *Empedocli* tribuantur, *Orphei* versus adscribi a *Didymo* Geopon. II, 35. quod in pluribus esse factum alias ostendam. Zaratae Chaldaeo grande hoc arcanum Pythagoram debuisse refert *Origenes* , quem vocant , Φιλοσ. c. II. p. 42. portentosum opinionis mirificae documentum prodit : si quis fabam ejusque florem ollae inditum oblitumque in terram defoderit , postque dies paucos retexerit, ἴδοι αὐτὸ αἷμα· ἔχον τὴ μὲ πρῶτον ὡς αἰχμάλωτα γυναικὸς , μῇ δὲ ταῦτα καλαυσούμενα παιδίου κεφαλὴν συμπεφυκυῖαν· quae vel auditu sunt tremenda. Dicetur amplius ad B. Πρ. c. VI. interea lege *Ja. Windet.* de Vita Funct. Statu Sect. V. *T.H.*

Ibid. Κύαμοι] *Eustathius:* Τοῖς παλαιοῖς λόγον φασὶν εἶναι ἱερὸν τοιοῦτον,

Ἴσόν τοι κυάμους τε φαγεῖν κεφαλάς τε τοκήων·
Ἀλλὰ τὸ ψυχῆς αἰζηὸν βάσιν ἔμμεναι, ἠδ᾽ ἀτάθαλον
Ἐξ οἴδιον ὄφιν αἰόλας εἰσαναστῆν.

Empedoclis versus esse ait *Rittershus.* p. 30. ad *Porphyr.* ubi aliter scribuntur. Pythagoricae scholae hoc scitum fuit. *Casaubon.* ad *Athen.* 136, 25. Vide Nostrum B. πρ. c. 6. Laudat etiam *Clem. Alex.* Στρ. III. p. 187. Vide & *Plutarch.* 1129, 1. & *Porphyr.* n. 43. cum Not. *A. Gell.* IV, 11. *M. du S.*

55. Σὺ-

ΑΙΑΚ. Οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου, καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος καὶ οἱ σὺν αὐτοῖς, Πιττακὸς καὶ οἱ ἄλλοι ἑπτά· οἱ δὲ πάντες εἰσὶν ὡς ὁρᾷς. ΜΕΝ. ἄλυποι οὗτοι, ὦ Αἰακὲ, μόνοι καὶ φαιδροὶ τῶν ἄλλων. ὁ δὲ σποδοῦ πλέως, ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρτος, ὁ [a] ταῖς φλυκταίναις ὅλος ἐξηθηκὼς, τίς ἐστιν; ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίφθος ἀπὸ τῆς Αἴτνης παρών. ΜΕΝ. ὦ χαλκόπου βέλτιστε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες; ΕΜΠ. μελαγχολίας τις, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυζα· ταῦτά σε ἀπηνθράκωσεν αὐταῖς χρηπίδι, καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος καὶ οἱ σὺν αὐτοῖς, Πιττακὸς καὶ οἱ ἄλλοι ἑπτά· οἱ δὲ πάντες εἰσὶν ὡς ὁρᾷς. ΜΕΝ. ἄλυποι οὗτοι, ὦ Αἰακὲ, μόνοι καὶ φαιδροὶ τῶν ἄλλων. ὁ δὲ σποδοῦ πλέως, ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρτος, ὁ [a] ταῖς φλυκταίναις ὅλος ἐξηθηκὼς, τίς ἐστιν; ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίφθος ἀπὸ τῆς Αἴτνης παρών. ΜΕΝ. ὦ χαλκόπου βέλτιστε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες; ΕΜΠ. μελαγχολίας τις, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυζα· ταῦτά σε ἀπηνθράκωσεν αὐταῖς χρηπίδι,

Æ A C. Hicce autem Solon Execestidæ filius, & Thales ille, juxtaque eos Pittacus ceterique: septem vero sunt cuncti, uti vides. M E N. Hi tristitiæ immunes, Æace, soli ceterorum; atque hilares. Iste vero cinere plenus velut subcinericius panis, qui pustulis totus efflorvit, quis est? Æ A C. Empedocles, Menippe, qui semicoctus huc advenit. M E N. O optime tu, æreis indute calceis, quid causæ fuit, cur ipse te in Ætnæ crateras immitteres? E M P. Atra quædam bilis, Menippe, M E N. Nullo pacto; sed vana gloria, & superbiæ tumor, & multa stultitia: hæc te scilicet exustularunt cum ipsis

a Ταῖς φλ.] Τὰς φλυκταίνας O. P. Margo *AIW.* quod ferri posset a Codd. probatum: malo tamen vulgatum propter ὅλος.

61. Ἐξηθηκὼς] Ἐκθράσας. *G.*

67. Κόρυζα] Μαρία· τὸ ἡ ἀνοήτων οὐ τὸ ῥῖνα μύξαι τρέχουσι. *G.*

55. Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου] Ceteris de Solonis patre testem addunt *Lucianum J. Meurs.* in Sol. c. 2. *AEg. Menag.* ad *Diogen. L.* I, 45. Κοφρίδης, inquit *Suidas*, ὁ Σόλων ἐκέκλητο πατρωνυμικῶς· *altum hac de re apud reliquos scriptores silentium* esse queritur *Kusterus.* Litera mutata difficultatem omnem expediet Κοφρίδης· hoc enim sanguine nobilissimo Solon erat creatus. *Plutarch.* de patre Execestide: ἦν δὲ Κοφρίδης ἀνέκαθεν. Vide *Suid.* in Πλάτων. *T. H.*

60. Ἐγκρυφίας ἄρτος] Ὁ εὐσποδῶν γενόμενος λέγεται τὸ μὴ εἶναι κλίβανον. *Hesych.* de pane ὑπαφῷ alii dixerunt. *Lucian.* Lexiph. sic post αὐτοπυρίτην. *J. B.*

Ibid. Ὁ ταῖς φλυκταίναις &c.] Φλυκταίναι pustulae sunt & corporis & panis sub cineribus cocti ardore ignis excitatae: in panibus etiam ἀτταφαγοι, quam vocem ingeniosissime restituit *Callimacho* Ep. XLIX. magnus *Bentleius*: plura diximus olim ad *Poll.* VII, 23. Venuste *Noster* tale verbum posuit, quod Empedocli non minus, quam subcineritio pani conveniret, de quo *Gataker.* in Posth. c. XXII. p. 675. Saltus Empedoclis AEtnaeus a *Luciano* saepe priscisque Ecclesiae patribus irrisus quam fidem apud se mereatur, *Strabo*, vir emunctae naris, ostendit VI. p. 423. B. Εἰ δὲ ταῦτ' ἐστὶ πιστὰ, οὐκ ἀπιστητέον ἤδη τοῖς περὶ Ἐμπεδοκλέους μυθολογηθεῖσιν· cujus ego sententiae libenter subscribo. Vide *Salvagn.* ad Ovid. Ib. v. 599. *Menag.* ad *Diogen. L.* VIII, 69. Iis, qui *Ulpianum* L. 6. §. 7. D. *de inj. rupt.* & *irr. test.* ad Empedoclem potissimum respexisse censuerunt, calculum adjecit *P. Faber* Sem. I. c. 10. p. 50. quorum tamen opinionem minime probandam existimo: hos eruditos homines *Luciani* loca non fugerunt. Ut autem Empedoclis κενοδοξίαν Noster exagitat, sic non minus acriter, hac quidem in causa nihil dissentiens, *Gregor. Nazianz.* in Anecd. *Muratorii* Epigr. 84. 85. & Stelit. I. p. 31. Longum foret ceteros ejusdem gregis recensere, quibus hunc in campum exspatiari voluptati fuit. *T. H.*

63. Χαλκόπου] Διὰ τὴν χρηπίδα χαλκῆν. inferius. *F. G.*

69. Ἀνάξιον] Miror inter tot viros doctos neminem repertum, cui mendum vulgatarum Edd. quae hic ἄξιον legunt, suboluerit. Ed. *J.* ἀνάξιον, ut edi curavimus. P. etiam & L. & *Jensius* ipse genuinam esse lectionem demonstrat. Sic *Lucianus* loqui amat: vid. Συγγρ. c. 26. & Ἐτ. Δ. XIV. De Empedoclis interitu variae sunt sententiae: vide *Strab.* VI. p. 274. *Diog. Laert.* p. 230. *Kennet.* & *Cler.* Ar. Crit. p. 221. *Suid.* v. Ἀμύκλαι. Vide Περ. c. 1. ubi magis graviter ista tractantur: Empedoclem enim illic videbis latere voluisse suam mortem; verum, quod ex aliis, discimus, sive vis ignis, seu alius aliquis casus crepidam ejus aeream prodidit, quae rem totam aperuit. Fabulam esse censet *Dacerius* ad *Horat.* Art. Poët. 461. quae etiam *T. Fabri* sententia est, quam in nota ad illum *de Peregrini morte* locum vide, &, si ita videtur, ad examen revoca. *M. du S.*

Οὐκ ἀνάξιον ὄντα] Utrumvis erat, flagitante sententia, recipiendum, vel ἄξιον, vel οὐκ ἀνάξιον ὄντα. *Nonn.* Συναγ. Ἰσ. p. 127. καλκοῦν δὲ αἰς τάλως (Empedocles) ἀξίως τῆς οἰκείας κενοδοξίας. *T. H.*

77. Τῶν σιμῶν λέγω] Sane ludit pervenuste Menippus, easque formae notas, quibus, uti vivum veteres solebant, Socratem AEacus describit, nihil ad eum discernendum valere, sed omnibus aeque mortuis esse communes jocatur. Simus erat Socrates inter superos & calvus, eamque ob causam Sileno comparatur: *Schol. Aristoph.* ad Nub. v. 223. ἐλέγετο δὲ ὁ Σω-

ipsis crepidis haud indignum : attamen nihil te callidum commentum juvit ; patuit enim esse te mortuum ? Socrates vero, Æace, ubi tandem est ? ÆAC. Cum Nestore & Palamede ille nugatur plerumque. MEN. Vellem tamen eum videre, sicubi hic esset. ÆAC. Viden istum calvum ? MEN. Omnes utique sunt calvi : idque adeo omnium fuerit indicium. ÆAC. At simum istum dico. MEN. Hoc etiam perinde simile : cuncti enim simi.

5. SOCR. Mene quæris, Menippe? MEN. Maxime, Socrates. SOCR. Quid agitur Athenis ? MEN. Multi ju-

σιν οὐκ [b] ἀνάξιον ὄντα. πλὴν ἀλλ' οὐδὲν ὅσε τὸ σόφισμα ὤνησεν· ἐφωράθης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δὲ, ὦ Αἰακὲ, ποῦ ποτέ ἐστιν ; AIAK. μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμήδους ἐκεῖνος ληρεῖ τὰ πολλά. MEN. ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἴπου ἐνθάδε ἐστίν. AIAK. ὁρᾷς τὸν Φαλακρόν; MEN. ἅπαντες Φαλακροί εἰσιν· ὥστε πάντων ἂν εἴη τοῦτο τὸ γνώρισμα. AIAK. τὸν σιμὸν λέγω. MEN. καὶ τοῦθ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες.

ΣΩΚ. Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. καὶ μάλα, ὦ Σώκρατες. ΣΩΚ. τί τὰ κατ' Ἀθήνας; ΜΕΝ. πολλοὶ τῶν νέων φιλο-

b Ἀνάξιον] P. L. *f.* Margo *AIW.* In *F.* ceterisque Edd. ἄξιον reclamante sensu.

Σωκράτης τὴν ὄψιν Σειληνῷ παραπλήσιον· σιμός τε γὰρ καὶ φαλακρὸς ἦν nam ibi facetissime Comicus illis uti verbis Socratem facit, quae Sileno tribuerat *Pindarus* cum Olympo colloquenti. Talem depingit illa mirabilis Alcibiadis laudatio in *Plat.* Symp. p. 1202. & p. 1203. A. τὸ σχῆμα αὐτῷ τοῦτο ὑπερσειληνώδες σφόδρα γε ibidemque Σάτυρῳ & Μάρσυᾳ audit. Hoc autem praecipuum suae formae decus, ut erat ἴδιον ad unguem factus, defendit ipse Socrates in *Xenoph.* Symp. p. 519. 520. nam tali eum dicto retigerat Critobulus p. 515. v. 28. τὴν Δίκα, ἢ πάντων Σειληνῶν τε καὶ τῶν Σατυρικοῖς (δράμασιν intelligo ; longe aliter atque *Interpretes*) αἰσχίων ἂν εἴη· additque *Xenophon*, ὁ δὲ Σωκράτης ἐπεὶ ἐτύγχανε προσεμφερὴς τούτοις ὤν. Re tamen vera singulari vultus pulcritudine Socrates nec gloriari poterat, nec profecto cupiebat, qui externam speciem despiceret, internam solam admiraretur : quare Theodorus de Theaeteto adolescente in cognomine *Platonis* dialogo p. 107. C. νῦν δὲ, καὶ μή μοι ἄχθου, σὺν ἴσῃ καλὸς· προσοίσομαι δέ σοι τὴν τε σιμότητα, καὶ τὸ ἔξω τῶν ὀμμάτων. Eo saepissime scriptores antiqui respectant : vide *Athen.* V. p. 219. A. *Max. Tyrium* Διαλ. XXXVI. p. 375. οἱ σιμοὶ & οἱ προγάσεροι. *Julian.* Caes. p. 314. D. *Synes.* Calv. Enc. p. 69. B. Atque adeo non jam suspicor verba *Varronis* apud *Nonium* p. 25. ut olim ad *Poll.* IX, 148. de Sileno, sed paene mihi persuadeo de Socrate esse intelligenda, modo parumper emendata huic homini adcommodentur : *Nonne enim unum* (quod etsi retineri possit, malo tamen, *Nonne enim* vel *eum senem*) *scribunt esse grandibus supercilliis, silonem, quadratum?* fieri certe non potest, quin in Satyra Menippea Γνῶθι σεαυτὸν, unde haec sunt depromta, Socratis *Varro* meminerit. Ex Latinis similes formae philosophorum parentis imagines protulit *Savaro* ad *Apollin. Sidon.* IX. Ep. 9. p. 586. *T.H.*

78. Καὶ τοῦθ' ὅμοιον] *Viden' calvum illum ?* Men. *Omnes calvi sunt ; quare & omnium hoc insigne sit.* Aac. *Simum illum dico.* Men. *Et illud simile : simi enim omnes.* Lucianum scripsisse existimo ὅμοιοι, non ut vulgo, ὅμοιον. Si Lucianus voluisset hunc in modum, uti vulgo legitur, scribere, meo judicio scripsisset ἴσον. At maluit vulgatissimum illum Hellenismum, quo & infra utitur in Revivisc. c. 13. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ τὸ γε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. *Multas similes inter se esse video, quantum & ad habitum, & ad incessum, nec non vestitum :* & sic passim. *J.F.*

81. Πολλοὶ τῶν νέων &c.] Legitur in editionibus : πολλοὶ τῶν νεῶν φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τἄγε σχήματα αὐτὰ καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοὶ· τὰ δ' ἀλλὰ ἑώρακας εἶμαι. Hunc locum foedatum esse dudum vidi ; sed quomodo purgari posset, non videbam. Exciderunt enim voces, quas ubi ex Mss. reposueris, cognosces emaculatum. Sic autem in illo scribitur : πολλοὶ τῶν νεῶν φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τἄγε χρήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί· Σω. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Με. ἀλλ' ἑώρακας, οἶμαι, εἰ ἦκε παρά σοι Ἀριστίππου καὶ Πλάτων. *Multi juniorum se philosophari profitentur. Ac habitum quidem ipsum & incessum si quis adspiciat, summi philosophi videntur, sane quam multi.* Soc. *Valde multos vidi.* Men. *Sed vide qualis ad te venerit Aristippus, & ipse Plato.* De Platonis & Aristippi luxuria vide *Theodoret.* Θεραπευτ. β. ex ipso *Xenophonte* ; vide & *Athen.* XIII. Dipnosoph. de amore Platonis in Archeanassam Colophoniensem. Inde & ab Antisthene Σάθων dicitur, quasi diceres Priapum. *Athen.* lib. XI. Sequitur, paucis verbis interjectis, qui prava laborat interpunctione locus, quem sic restitues : Εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ. τἄγε τοιαῦτα πάντες ἂν σε θαυμάσιοι οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι,

Φιλοσοφεῖν λέγουσι. καὶ [a] τάγε ἀκμαῖα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἴ τις θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι. [b] ΣΩΚ. μάλα πολλοὺς εἴωρακα. ΜΕΝ. ἀλλὰ εἴωρακας, οἶμαι, οἷος ἦκε ποθ' σοὶ Ἀρίστιππος, καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν ἀσπονέων μύρων· ὁ δὲ τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους θεραπεύειν ἐκμαθών. ΣΩΚ. πῶς δὲ ἐμοῦ δέ τί φρονοῦσιν; ΜΕΝ. εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ τάγε τοιαῦτα· πάντες δή σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐπίστασθαι, [c] καὶ ταῦτα

venum philosophari se praedicant: & habitus quidem atque incessus si spectaverit aliquis, summi philosophi. SOCR. Valde multos vidi. MEN. At vidisti, opinor, qualis venerit ad te Aristippus, atque ipse Plato: ille unguentum spirans; hic colere Siculos tyrannos edoctus. SOCR. De me vero quid sentiunt? MEN. Felix, Socrates, es homo ista quidem parte: omnes adeo te admirabilem existimant virum fuisse, & cuncta sciviſſe, idque (est enim, ut

a Τάγε] Τά τε *J.* b ΣΩΚ. μάλα πολλοὺς εἰώρακα. ΜΕΝ. ἀλλὰ εἰώρακας &c.] In prioribus Edd. excepta *J.* ordine continuo: ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί. τὰ δ' ἄλλα εἰώρακας οἶμαι. Restitutam lectionem plane praeferunt O. *J.* & P. nisi quod ἴωρας in eo sit pro εἰώρακας. Plenius etiam G. ἄκροι φιλόσοφοι μάλα πολλοί. Σω. μ. π. εἰώρακα. Ms. ἀλλὰ ἰώρακας. c Καὶ ταῦτα] Priores Edd. πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα.

87. Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους] Διονυσίους λέγει, πρὸς οὓς Πλάτων ἐπορεύετο. *G.*

καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι τἀληθῆ λέγειν, εὐδαίμων εἰδέναι. *Felix homo es, Socrates. In his omnes te virum admirandum fuisse existimant, & omnia ista novisse, cum nihil, verum enim dicendum est, scias.* Hinc Socratem alii fuisse idiotam dicunt, & vere dicunt. *J. G. G.*

84. Ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί.] Supplet hic quaedam MS. Graevii. Possit tamen sine isto supplemento locus hic constare, modo tollatur importunum punctum post *φιλόσοφοι*. *Quomodo se res Athenis habent?* Men. *Multi novitiorum se philosophari praedicant; & quantum ad ipsum habitum, & incessum, si quis eos conspiciat, summi Philosophi sunt quamplurimi: caeterum vidisti, opinor, qualis venerit ad te Aristippus*, &c. Liber vero MS. quo usus est Vir Cl. ita supplet, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω. μάλα πολλοὺς εἰώρακα. Μs. ἀλλ' εἰώρακας οἶμαι, &c. Num quidem credibile est, fingi hic Socratem, qui jam dudum esset mortuus, vidisse νέους illos, jactantes se esse philosophos? *J. J.*

Ibid. Σω. Μάλα πολλοὺς εἰώρακα. Μs. Ἀλλὰ] Ita hunc locum restituimus ex Ed. *J.* confirmaturque ea lectio auctoritate Mſ. Gr. P. & Ox. in quibus eadem leguntur, nisi quod in Ox. pro μάλα vitiose legitur πάλαι. in P. vero ἴωρας. At quod Gr. codex ante haec Socratis verba habet μάλα πολλοί, non probo: est enim ex corruptis exemplaribus, in quibus sine Socratis nomine pro his, quae adscripsi, legitur tantum μάλα πολλοί. Τὰ δ' ἄλλα in omnibus reliquis Edd. Vide tamen Gymn. c. 34. *M. du S.*

Σωκ. Μάλα π. εἰώρακα] Quandoquidem membranarum quarumdam auctoritatem suffragio suo viri eruditi firmare non refugiunt, eorum consensum quia liquidis rationibus refutare non poteram, parvi pendere religioni duxi. Neque tamen diffiteor, subodorari me in hisce restitutis nescio quid improbi & notae minus sincerae: non enim videtur Socratis personae convenire responsum, μάλα πολλοὺς εἰώρακα· tum colorem Lucianeum habent, *si habitum quis & incessum spectet, summi philosophi valde frequentes*: porro τάγε ἀκμαῖα αὐτὰ (vel αὐτῶν) καὶ τὰ βαδίσματα sententiam quandam, nisi fallor, oppositam flagitant, quae nihil eos esse minus, quam veros philosophos, indicet. Ideo mihi probabile fit, post τὰ δ' ἄλλα praetermissum esse jampridem segni librariorum negligentia unum atque alterum versum, in quo ejusmodi fere fuerit, qualem dixi, sensus, cui commode jungantur illa sequentia: εἰώρακας οἶμαι, οἷος ἦκε ποθ' σοὶ (nisi, quod puto, praestiterit παρὰ σοὶ) Ἀρίστιππος &c. Postmodum quam reperiebant lacunam, quisque pro ingenii sui modulo fuit conatus explere: inde orta, quam hic videmus, lectionum illa varietas: alii contra conglutinatis, quae spatio interjecto longius dijungebantur, vocibus omne deficientis orationis vestigium deleverunt. *T. H.*

87. Μίρων] *Diogen. L.* p. 51. F. τις ὁ μιμωρισμένος; de eodem Aristippo. *M. du S.*

Ibid. Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τ.] Vid. *Corn. Nepos* in Dione. *M. du S.*

89. Εὐδαίμων, ὦ Σ. ἄνθ. εἰ τάγε τοιαῦτα· πάντες δή] Εὐδαίμων ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ τάγε τοιαῦτα. πάντες δή σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι τἀληθῆ λέγειν, εὐδαίμων εἰδέναι. Sic locum hunc interpungendum puto, inque eo jam praeiviſſe videtur Interpres. Vulgo priora ita disponuntur, Εὐδαίμων ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ τάγε τοιαῦτα πάντες δή, &c. Sed εὐδαίμων, inquit, ἄνθρωπος εἶ τάγε τοιαῦτα· scilicet quantum ad illa vitia attinet, (qui-

ist puto, veritas dicenda) nihil scientem. SOCR. Equidem adfirmabam hoc ipsum apud eos: illi meram ironiam interpretabantur factum meum.

(δεῖ γὰρ, οἶμαι, τἀληθὲς λέγειν) οὐδὲν εἰδότα. ΣΩΚ. ἐγὼ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς ἑαυτούς· οἱ δὲ εἰρωνείαν ᾠοντο τὸ πρᾶγμα εἶναι.

6. MEN. Quinam hi circa te sunt? SOCR. Charmides, Menippe, & Phædrus, Cliniæque filius. MEN. Bene factum, Socrates, ut qui & hicce colas artem tuam, neque despicis pulcros. SOCR. Nam quid aliud jucundius agam? Verum prope nos recumbe, si videtur. MEN. Nequaquam: ad Crœsum enim & Sarda-

ΜΕΝ. Τίνες δὲ ἔτοί εἰσιν οἱ περὶ σέ; ΣΩΚ. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ τοῦ Κλεινίου. ΜΕΝ. εὖγε, ὦ Σώκρατες, ὅτι καὶ ταῦθα [d] μέτει τὴν σαυτοῦ τέχνην, καὶ οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν. ΣΩΚ. τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατάκεισο, εἰ δοκεῖ. ΜΕΝ. μὰ Δί', ἔστι γὰρ Κροῖσον γὰρ, καὶ Σαρδαναπάλου ἅπειμι, πλη-

[d] *Μέτει*] Μετρίην ἀσκεῖς O. Margo *AIW.*

98. Ὁ τοῦ Κλεινίου] Ἀλκιβιάδης. *V.*

(quibus, ut praecessit, laborabant Aristippus, Plato, alii;) tu, Socrates, homo beatus es: propterea omnes admirabilem te fuisse existimant virum, &c. In prioribus tamen his Cl. *Graevius* vulgatam servat distinctionem, ponens recte deinceps comma post ταῦτα, ubi vulgo habebatur punctum. *J.J.*

90. Τά γε τοιαῦτα] *Graevium* aberrasse miror: eam adhibuit commode distinguendo medicinam *Fensius*, quae cum usu particulae ἄν ordine suo collocandae perpetuo congruit: nam quis ferat Graece sciens ejus structurae scabritiem? τά γε τοιαῦτα πάντες ἄν σε θαυμάσιον οἴονται. Postea καὶ ταῦτα extra dubitationem mihi positum videtur: in corrigendo *Luciano Lucianum* sequi malui, quam scriptis editisque libris, in quibus, cur particula καὶ fuerit elisa, facile potest animadverti, obtemperare: Dial. XIX. §. 1. & XXIX. ἐπεὶ ἐκ ἱκράτησέ σου, καὶ ταῦτα παρὰ Τρωσὶ δικασταῖς. Necyom. §. 4. καὶ ταῦτα εἰδότα σαφῶς. §. 14. alibique saepe. *Alcidam.* p. 185. v. 3. ἄνδρα σύμμαχον. . . . . καὶ ταῦτα πρότερον ἂν ὑμῶν ἐνδεκιμηκότα. *T.H.*

92. Καὶ ταῦτα] Misere antea fine καὶ oratio claudicabat, & in sensum absurdum volentes nolentes rapiebat, in hunc modum: πάντες ἄν σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα· δεῖ γὰρ οἶμαι τἀληθὲς λέγειν ἐόντα εἰδότα· quae vides nunc hac levi mutatione quam elegans & limpida evadat. Omnino legendum καὶ ταῦτα· quod adeo liquere perfecta sententia existimo, ut plura dicere pigeat. *M. du S.*

93. Οὐδὲν εἰδότα] Unum scio, quod nihil scio. *F.G.*

97. Χαρμίδης] Glauconis filius dicitur a *Xenoph.* Ἀπομν. III. 419. & 434. V. *Plat.* in Theag. & Apol. & *Ælian.* V. H. VIII, 1. Critonis filius dicitur *Diog. Laërt.* p. 40. D. *Dion. Halic.* *M. du S.*

99. Μέτει τὴν σαυτοῦ τέχνην] Notabile vitium Cod. O. μετρίην ἀσκεῖς σαυτοῦ τέχνην, dignumque quod observetur ad simile mendarum genus minore negotio detegendum. Primum Τ transeunte in Γ, quomodo creberrime peccatur, natum est ex ΜΕΤΕΙ ΤΗΝ ΜΕΓΙΣΤΗΝ. Deinde, quum facile deprehendi posset orationem labare, nisi addito verbo fulciretur, adoptare consultum duxerunt quam interpretationem τῷ μέτει in margine positam inveniebant ἀσκεῖς. Τέχνην autem Socratis intelligit παιδικὰς ὁμιλίας sive puerorum formosorum amorem; quod crimen admirabili viro saepe quidem, sed falsissime fuit objectum: de Platone res ista majorem habet controversiam: vide *Davis.* ad *Cicer.* T. D. IV, 34. Quod modo Socrates ajebat, καὶ αὐτὸς ἔφασκον &c. ejus specimen illustre reperire licet in *Æschin.* D. III. c. 6. sed cum solita tamen εἰρωνείᾳ conjunctum: vide *Cicer.* Acad. I. c. 5. p. 18. quaeque ibi notat *Davisius.* *T.H.*

1. Οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν] Nondum Socratem ausus incesti arguere, modum in jocis aliquem servat. Ars autem, quam hic nominat, ea est, qua Socrates animorum se obstetricem & dici & haberi cupiebat. De Alcibiade Socratisque in eum amore *Diog. Laert.* p. 38. F. & 40. F. apud *Athenaeum* Aspasia ipseque *Athenaeus*: quin & ipse Alcibiades apud *Plat.* Συμπ. Alibi *Noster* non tam caute de amoribus istis loquitur; ut & Περ. c. 43. Sed vide illic Notas nostras, ad Περ. autem *T. Fabri.* *M. du S.*

3. Μὰ Δί', ἐπεὶ τὸν Κροῖσον γὰρ ἐς Σαρδαναπάλου ἅπειμι] *Benedictus: non per Jovem: Crœsum enim & Sardanapalum adeo.* Non secus ac, si voluisset negationem *Lucianus*, non potuerit nunc quoque dicere, ut mox ante οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κινδυνεύω, καὶ τύφθ- &c. & in Vitarum auctione, οὐ μὰ τὸν μίγιστον ὅρκον τὰ τέτταρα. In Mercede cond. οὐ μὰ Δία τὴν Ἑλένης ἕνεκα, οὐδὲ τὸν Πριάμου πεῤῥάκωσαν. Sed vides, auctorem nunc loqui, ut fecit in dialogo Noti & Zephyri, Θεραπεύσια τοιγαροῦν ἤδη δέσποινά γε ἔσα. νὴ Δία εὐτυχέστερα γὰρ ἔτω γέ-

πλησίον οἰκήσων αὐτῷ. ἔοικα γὰρ οὐ μικρὰ γελάσεσθαι, οἰμωζόντων ἀκούων. ΑΙΑΚ. κἀγὼ ἤδη ἄπειμι, μὴ καί τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ ἀφαφυγών. τὰ πολλὰ δ' ἐσαῦθις ἄψει, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. ἄπιθι· ἐγὼ γὰρ ταυτὶ ἱκανά, ὦ Αἰακέ.

napalum abeo proxime illos habitaturus: videor equidem non parum risurus plorantes eos audiens. ÆAC. Jamque ego abeo, ne quis mortuorum clam nobis effugiat: plura in posterum vises, Menippe. MEN. Abi modo: hæc enim ipsa sunt satis, Æace.

XXI.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΚΕΡΒΕΡΟΥ. MENIPPI ET CERBERI.

ΜΕΝ.

Ω Κέρβερε, συγγενὴς γὰρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐτὸς ὤν, εἰπέ μοι πρὸς τὸν Στυγός, οἷος ἦν ὁ Σωκράτης, ὁπότε κατῄει πρὸς ὑμᾶς· εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι, ὁπότ' ἐθέλοις. ΚΕΡ. πόρρωθεν ἦ, ὦ Μένιππε,

MEN.

1. CErbere, nam cognatus sum tibi, quippe canis & ipse, dic mihi per Stygem, qualis esset Socrates, quando descendebat ad vos: par est te Deum scilicet non latrare solum, sed & humano more loqui, quum velis. CER. E longinquo, Menippe, omnimodis videbatur con-

26. Ὦ Μένιππε . . . .] Γρ. ὦ Μένιππε, ἰδόντι ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ προσιόντι, καὶ ὃ πάνυ διδόντι τὸν θάνατον.

9. Ὄντως] Credo legendum ὄντως: sic ipsa contextus habet. T. H.

γώσατο. Sensus est, *Itane? immo ad Crœsum*, &c. *J. G.*

Μὰ Δί'] Nihil mutandum; passim ita adhibent optimi quique Scriptores Græci. Vide initium lib. VI. Cyrop. *Xenophontis*, quod hisce scatet: neque unquam aliter *Xenophon*, nisi vitiatis forte codicibus. *M. du S.*

14. Θεὸν ὄντα] Cerberus *Luciano* multum debet, a quo titulo tam honorifico, quem vix quisquam alius impertiverit, cohonestetur: neque tamen secus in B. Up. c. XVI. Vid. *Barth.* ad *Stat.* Th. II, 26. IV, 486. Canem hunc dirum intellexit *Callimachus* in Fragm. Bentl. n. CLXI. Ξεῖνος· Ἐχιδναῖον νήπυθ' ἅγων δάκετον. Hercules est ille ξεῖνος· nec dubito, quin ex Αἰτίαις Cyrenaei vatis depromtus sit versus: vide *Quint. Calabr.* VI, 260. *T. H.*

17. Τῷ προσώπῳ] Τῷ in plerisque deerat: reperitur in MS. Ox. Coll. Edd. Fl. & P. Sic *Polyæn.* Strat. VIII. p. 556. *M. du S.*

Ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ] Vultus Socratis semper idem admirationi fuit veteribus, etiam Xanthippe luculenta teste; quam fuisse talem praedicant, quae cujuscumque mariti alterius vultum facile movere potuisset: vide *Cicer.* T. D. III. §. 31. quaeque notant *Gataker.* ad *Antonin.* I. §. 8. *Kuhn.* ad *Ælian.* V. H. IX, 7. Ἀτρέπτῳ suppeditatum a P. si exigas ad ἀτρέπτῳ, ejusmodi est, ut difficulter, utrum a *Luciano* fuerit profectum, statuere liceat: illud ὃ πάνυ διδόντι si spectes, palmam forte dederis huic lectioni; praesertim accedente *Platone*, qui Socratis habitum fatale poculum hausturi graphice depingit in Phaed. p. 86. E. καὶ ὃς λαβὼν ἐμάλα ἵλεως, ὦ ἑταῖρε, ἔφη, οὐδὲν ΤΡΕΣΑΣ, οὐδὲ διαφθείρας ὅτι τῷ χρώματος ὅτι τῷ προσώπου, ἀλλ', ὥσπερ εἰώθει, ταυρηδὸν ὑποβλέψας. Solent autem illa vocabula vulgo a librariis permutari: velut in *Josepho* de B. J. VII, 8. p. 430. pro Φρόνημα πρὸς τοὺς ὑπὲρ τὸ ἀληθὲς θαρσοῦντας ἀτρεπτον duo non spernendi Codd. praeferunt ἄτρεπτον· similis variatio notatur ab eruditis viris apud *Ælian.* V. H. V, 6. XIV, 31. In *Nostro* tamen nihil esse novandum credo, quia sententiae non minus, quam illud alterum, servit ἄτρεπτον προσώπου optime respondens verbis *Platonis* οὐδὲν διαφθείρας οὔτε τῷ χρώματος, οὔτε τῷ προσώπου· iterum in A. I. II. c. 23. Socrates τὸ πρόσωπον ἄτρεπτος· vide Auct. c. 16. Verum paucos fore arbitror, siquidem attenderint, qui non offendantur inconcinna structura ἰδόντι . . . διδόντι exterminata voce postrema expoliri poterit hic locus tali pacto: πανταπασιν ἰδόντι ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ

constanti & imperterrito vultu accedere, neque valde reformidare mortem, idque ipsum significare iis, qui extra ostium stabant, velle. Verum postquam se demisit intra hiatum infernæ domus, & vidit caliginem, atque ego cunctantem adhuc cicutæ morsu correptum detraxi pede, sicut infantes ejulabat, suos liberos deflebat, in omnesque formas mutabatur.

2. MEN. Ergo subdolus erat hic homo sophista, nec revera contemnebat mortem? CER. Minime: sed ubi necessariam animadvertit, audacter sese offerebat, quasi scilicet non invitus subiturus, quod omnino oportebat pati, ut eum admirarentur spectatores. In summa de omnibus quidem ejusmodi dicere possim, Usque ad ostium audaces ac fortes: ubi intus penetratum est, documentum timoris manifestum. MEN. Ego vero quomodo tibi descendisse visus sum? CER. Solus, Me-

[a] παντάπασιν ἐδόκει [b] ἀτρέπτῳ [c] τῷ προσώπῳ [d] προσιέναι, καὶ ὡς πάνυ διδόναι τὸν θάνατον δικῶν καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ στόμιος ἑστῶσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν εἴσω τοῦ χάσματος, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, καγὼ ἔτι ἀφμέλλοντα αὐτὸν δακὼν τῷ κυνείῳ κατέσπασα τοῦ ποδός, ὥστερ τὰ βρέφη ἐκάκυε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παιδία ὠδύρετο, καὶ παντοίως ἐγένετο.

MEN. Οὐκοῦν σοφιστὴς ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ οὐκ ἀληθῶς καὶ φρόνει τοῦ πράγματος; KER. Οὐκ· ἀλλ' ἐπειδὴ ἀναγκαῖον αὐτὸ ἑώρα, καὶ θρασύνετο, ὡς δῆθεν οὐκ ἄκων ποιοῦμενος, ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσωσιν οἱ θεαταί. καὶ ὅλως, τοσοῦτόν γε τοιοῦτον εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τοῦ στομίου τολμηροὶ, καὶ ἀνδρεῖοι· τὰ δ' ἔνδοθεν, ἔλεγχος ἀκριβής. MEN. ἐγὼ δὲ πῶς σοι καλὴ ἠλυθέναι ἔδοξα; KER. μόνος, ὦ Μέμπ-

[a] Παντάπασιν] Deest in O. C. [b] Ἀτρέπτῳ] Ἀτρέπτῳ P. [c] Τῷ προ.] Voculam τῷ habent O. C. & F. P. in ceteris Edd. deficit. [d] Προσιέναι] Προσίεσθαι O. L. omissis, si recte capio Clariss. *M. du Soul* adnotationem, καὶ ὡς πάνυ διδόναι· quod uti spernendum non est, modo nostram emendationem sequaris, sic jamdudum nonnihil a librariis hoc in loco fuisse turbatum non obscure demonstrat.

πῳ προσώπῳ, καὶ ὡς πάνυ διδόναι τὸν θάνατον, καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἑστῶσιν ἐθέλων. De priore video mecum sentire magnum *J. Fr. Gronovium* in Corrig. & Inser. ad Observ. p. 683. pro ἐθέλων vero substituit ἤθελον ad meam partem accessuros spero literarum Graecarum peritos. *T. H.*

22. Διαμέλλοντα] Trajectio vituperanda: quid enim *Luciano* causæ fuit, cur ita discerpta orationis membra temere disseminaret? Cave tamen absque Mss. ope mutassis: mox idem in seq. Dial. iterum, καγὼ τοῦ ξύλου σου παταίξας ἀμελέτητον τὸ κρανίον· & alibi passim. *M. du S.*

Ibid. Δακὼν] Δακὼν forte. *F. G.*

Δακὼν τῷ κυνείῳ] De Cerbero decenter, quippe cane, dicitur, qui non latratu solum umbras territat, sed & morsu petit: majore audacia, sed quae facetissima joci venustate redimitur, de fato tanquam Cerbero locutus est in Hermot. c. VI. Οὐκ οἶδα εἰ σοι πλησίον ἢ τῷ ἄκρῳ γενόμενον τὸ χρεὼν ἐπιὼν καθαστράψει καὶ ὁμόσε τῷ ποδὶ ἐξ ἀτελοῦς τὸ ἰλαρὸν· quamvis alioqui τὸ χρεὼν καθαλαμβάνειν & ἐπιλαμβάνειν τινὰ frequens sit apud *Pausaniam* atque alios, & *rapaces fati manus* memoret *Seneca* Hippol. v. 567. Illud autem καθασπᾶν τῷ σκέλους vel τῷ ποδὸς nescio an ab *Antiphane* Comico sit sumtum; quod is tamen Chaeroni tribuit: locus ejus simillimus extat apud *Stobaeum* p. 608. Τὸν γλιχόμενον δὲ ζῆν καθασπᾷ τῷ σκέλους Ἀκοῦσας ὁ Χαίρων, ἐπὶ τίνι τοῦτον θεῶν τ' ἄγει &c. Eadem fere, si *Luciano* credimus, Socratis fuit causa: verum indignor, viri sapientissimi sinceraeque virtutis, quantam aetas illa capiebat, strenui cultoris memoriam ignominia tali adspergi: pluris est apud me, quam *Luciani* aliorumque, qui ceteroquin ab eo longe diversi huic injuriae subscribunt, inanes argutiae, *Xenophontis* fides ita scribentis in ultima Socratis Apologia: Ἐπεδείξατο δὲ τὸ ψυχῆς τὸν ῥώμην· ἐπεὶ γὰρ ἤγνω τῷ ἔτι ζῆν τὸ τεθνάναι αὐτῷ κρεῖττον εἶναι, οὕτως οὐδὲ πρὸς τοῦτο τἀναγκαῖα προσώπτης ἦν, οὐδὲ πρὸς τὸ θάνατον ἐμαλακίσθη, ἀλλ' ἱλαρῶς καὶ προσεδέχετο αὐτὸν & ἐπιλελοίπασιν commemorataque Socratis σοφία & γενναιότης, quae auditorum ex animis effluere nunquam possint, finem elegantissimae defensioni simul, & cumulum meritis ejus laudibus imponit: εἰ δέ τις τῶν ἀρετῶν ἐφιμᾶσθαι ἀφθλιμωτέρῳ τινὶ Σωκράτους σωτηγένθη, ἐκείνου ἐγὼ τὸν ἄνδρα ἀξιομακαριστότατον νομίζω. *Menander* in Ὀργ. apud Athen. XII. p. 552. Ὁ λιμὸς ὑμῶν τὸν καλὸν τοῦτον ἀπώλεσεν. *T. H.*

νιππε, ἀξίως τ γένους, κ Διογένης πρὸ σοῦ ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσήκειτε, μηδ' ὠθούμενοι, ἀλλ' ἐθελούσιοι, γελῶντες, οἰμώζειν πᾶσι παραγγείλαντες ἅπασιν.

nippe; ut dignum erat genere, ac Diogenes ante te; quia non coacti intrabatis, neque impulsi, sed voluntarii, ridentes, plorare jubentes cunctos.

CHA-

36. Ἀξίως τοῦ γένους, κ Διογένης] *Ut dignum erat genere canino*: ad Cerberum supra dixerat Menippus, συγγένης γὰρ εἰμί σοι. Diogeni tamen Cerberus apud *Auson.* Epitaph. XXXI. non perinde benignus est; nam ad manes abire vetuit, canemque superum iis in sedibus morari noluit canis infernus: *Quonam igitur clari flagrat qua stella Leonis Additus est justae nunc canis Erigonae.* Quod imitatus est *Ausonius*, Graecum epigramma cultu simplici multo mihi nitidius videtur. In alio Epigr. 14. Anth. III. c. 33. Cerbero blanditur Diogenes, eumque adfinitatis proximae commonefacit: Ἀλλὰ νῦν σαίνεις Κέρβερε τ μὲ πάνυ. *T.H.*

Ibid. Διογένης] Quomodo sibi mortem consciverit Diogenes, alibi dicendi locus est ad *R. pr.* c. 10. Vid. Sotadis fragm. apud *Grot.* Flor. p. 397. & 399. *Diog. Laert.* 162. B. ὑπ' ἀθυμίας βρόχῳ τ βίον μεταλλάξαι Menippum dicit: idem tamen in epigrammate, parum sibi constans, negare videtur factum, cum ait, εἰ δ' ἑκὼν Φύσιν κυνὸς, αὐτὸν ἐν ἐκφέρεσιν. *M. du S.*

44. Ὀβολὸν μὴ ἔχων] Unum obolum ori mortuorum immittit *Lucianus*, cujus ab Indice petenda sunt loca. Ceteri fere consentiunt: *Lucill.* Anth. II. c. 50. Ep. 7. Κεἴτε δὲ γ' ἐδὲν ἔχων ὀβολοῦ πλέον — *Antiphan.* apud *Stob.* p. 128. & Anth. II. c. 50. Ep. 3. Τεθνῆκε, πλουτοῦσαν ἀφεὶς μεγάλως Δημήτριλλαν Ἐκ πολλῶν ὀβολῶν μοῦνον ἐνεγκάμενον· ubi vide *Brodaeum*. Diogenes etiam, ut erat amantissimus justitiae, debita Charontem stipe fraudare noluit, porrexitque ipsi ναυτιλίης ὄβολον, sive τ φθιμένους ναυσολέοντα ὀβολον, teste *Antipatro*, vel alio forte quodam poëta Anth. III. c. 33. Ep. 15. 16. doctoris exemplum quo minus apud Menippum valuerit, quamvis cetera Cynicae frugalitatis instrumenta secum portet, egestatem a contemtu divitiarum ortam obstitisse credendum est. Porro τ ὄβολον τ συγκηδεύομον τοῖς τελευτῶσιν *Suidas* habet in Καρκάδοντα, vel quod, monente *Kustero*, *Photius* scriptique Codices praebent, Καρκαδόνα· quam vocem etsi juxta cum aliis ignorem, suspicor tamen ex *Pherecratis* Comici Crapatallis desumtam: *Cuperus* certe in Num. Ant. Expl. p. 235. labitur, quando minus diligenter inspectis Grammatici verbis illud ipsius oboli funebris esse nomen opinabatur: ὀβολὸν μισθὸν τῷ πορθμεῖ idem *Suidas* in Μελιττοῦται, quae derivata sunt ex *Aristoph. Schol.* ad Lysistr. v. 601. 603. neque aliter *Diodor. Sic.* l. p. 61. C. ubi quicquid est de Orci statu & Charonte Graecarum fabularum ab AEgyptiis Orpheum transtulisse contendit: τὸ μ γ Δημοκρίτου τὰ σώματα πλοῖον βάρει καλεῖσθαι, τὸ δ' ἐπίβαθρον νόμισμα τ ὀβολὸν τῷ πορθμεῖ διδόναι καλουμένῳ κατὰ τὴν ἐγχώριον Δημόκριτον Χάρωνι· ubi refingendum puto, τὸ δ' ἐπιβάθρου νόμισμα τ ὀβ. Ναῦλον proprie sic dictum *Hesych.* & *Etymol.* interpretantur, τὸ εἰς τὸ σῶμα τ πεκρῶν ἐμβαλλόμενον νομισμάτιον· atque ita *Schol. Juven.* ad Sat. III, 267. qui *inopem Virgilii turbam* AEn. VI, 325. longe secus ac *Servius*, exponit eam, cui, quod portitori solvat, nummus vel naulum deest: *Strab.* VIII. p. 573. A. δίκην οὖν ὑπέμενον ὑπεύθυνοι (apud Hermionenses) τοῖς νεκροῖς ναῦλον & Charon apud *Aristophan.* v. 372. Ἔκδυθι, δότω τ ναῦλον. Rarius est, quod *Moeris* Atticista protulit; Κωπεῖον τ τῶν νεκρῶν ὀβολόν. Praeterea δανάκη, vel potius ὁ δανάκης a veteribus vulgo nummus hicce mortualis fuerit appellatus, si verum est, quod viris eruditis Grammatici persuaserunt; id enim ex *Hesychio*, *Etymologo* & *Suida* in Δανάκης, Ἀχερουσία jure sibi colligere videbantur. Sed minime dubito, quin a *Callimacho* fluxerit ista glossa, qui auctor novandi vocabulorum usus haud infrequens forte solus antiquorum viaticum illud infernum δανάκην dixit, oboli vice eo nummi Persici genere posito, quod Graecis non ignotum pretio proxime respondebat: quod autem undecumque investigatum *Natalis Comes* scripsit, versus esse ex Hecale depromtos certissimum arbitror; in quibus post limatissimam *Casauboni* curam ad *Strabonem* & Theocr. Lect. c. IV. nihil ultra tentare debuerat *Salmas.* de Usur. p. 427. In eo solum a *Casaubono* dissentio, quod proferri hos versus, *non quin in illis voce* δανάκης *usus sit poëta, sed ad confirmationem moris* existimarit, quum mihi satis apertum videatur tribus, quos egregie refinxit, adjungi debere initium quarti versus Δανάκην — Dixerat *Juvenalis* — *nec habet, quem porrigat ore trientem*; nummulo designato: *Propertius* paulo laxius IV. El. 11, 7. *Vota movent superos: ubi portitor aera recepit Observat herbosos luridа porta rogos*: quae posteriora vereor, ut a quoquam commode possint explicari. *Passeratius umbrosos rogos* unde eruerit, non reperio; certe mirabiliter interpretatur, *unde multae umbrae evolant ils extinctis*; quam vocis inauditam potestatem sermo Latinus, credo, fastidiet. Ego minuendae difficultatis in emendatione sola spem pono: *Observat umbrosas luridа porta domos*: quemadmodum alibi, *Nigrantesque domos animarum intrasse silentum*: sensum nemo melius explanaverit, quam *Theognis*: Κυανέας τε πύλας Ἀΐδαο περήσεται, αἴτε θανόντων ψυχὰς εἰρύσσουσι, καίπερ ἀκαμόμενας· nec facile quicquam, quod prioribus aptius adjungatur, invenies. Hunc vero mortuis imponendae stipis morem, quem inter alios jam obsoletum apud Athenienses sua etiam aetate permansisse notat *Scholiastes Juvenalis*, hodie retinent Tatari Wogulskii, pluresque barbarae gentes, ut perhibent scriptores Itinerariorum. Jam quod duûm obolorum, qui Charonti sint tradendi, mentio fiat in *Aristoph.* Ran. v. 140. 272. joci gratia numerum duplicari, ut τ δικαστικὸν μισθὸν traducat, manifesto liquet ex v. 141. idque bene Scholiastae perspexerunt; quamvis eorum unus, ἅμα Δημ. τὸ λεγόμενον, ὅτι τοῖς νεκροῖς ἐπὶ σῦ

XXII.

CHARONTIS, MENIPPI, ET MERCURII.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

CHAR.

1. REdde, scelerate, portorium.
MEN. Vociferare, si id tibi adlubescit, Charon. CHAR. Redde, inquam, pro eo quod te transvexi. MEN. Haud acceperis ab eo, qui non habet. CHAR. Estne aliquis, qui obolum non habeat? MEN. An alius aliquis, haud scio: de me vero, non habeo. CHAR. Enimvero fauces tibi præcludam, detestande, nisi dederis. MEN. Ego contra baculo tibi percussum dissolvam

ΧΑΡ.

Ἀπόδ⟨ου⟩, ὦ κατάρατε, τὰ [b] τελώνια. ΜΕΝ. βόα, εἰ τοῦτό σοι ἥδιον, ὦ Χάρων. ΧΑΡ. Ἀπόδ⟨ου⟩ φημὶ, ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην. ΜΕΝ. οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντ⟨ος⟩. ΧΑΡ. ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων; ΜΕΝ. εἰ μὴ ἄλλος τις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ δὲ οὐκ ἔχω. ΧΑΡ. ἀλλὰ μὴν ἄγξω σε νὴ τὴν Πλούτωνα, ὦ μιαρὲ, ἢν μὴ ἀποδῷς. ΜΕΝ. καίγω τῷ ξύλῳ [c] σου κατάξας ἀφ-

a ΚΑΙ Μ.] Χ. Μ. ᾗ Ἑρμοῦ P. b Περθμιά] Περθμείας O3. F. c Σου] Σε G. L.

40. Ἀπόδ⟨ου⟩] Ἀπόλυε, *solve*. G.

τῇ σόματ⟨ος⟩ βάλλουσι δύο ὀβόλους &c. scribat, antiquae consuetudinis ignoratione nimis erga portitorem avarum liberalis. Aliud erat, si ad lucem ab inferis remeandum foret; iterumque trajiciendus Acheron: quemadmodum in *Apul.* Metam. VI. p. 180. turris illa loquax & consiliaria Psychae jussu Veneris ad *Orci ferales penates* descensurae praecipit *offas polentae mulso concretas ambabus gestare manibus, ac in ipso ore duas ferre stipes*, quarum altera primam transvectionem, reditum altera mercetur. Sed ita sunt quaedam *Apuleii* verba ad *Lucianum* accommodata, ut comparationis instituendae causa proponi mereantur: *Nec mora, cum ad flumen mortuum venies, cui praefectus Charon protinus expetens portorium, sic ad ripam ulteriorem simili cymba deducit commeantes. Ergo & inter mortuos avaritia vivit? nec Charon ille, Ditis pater* (suspicabar olim, *Ditis portitor*, quod necdum plane displicet; quamvis vulgatam lectionem tueantur, quae notat *Th. Munckerus* ad Hygin. p. 91.) *tantus Deus quicquam gratuito facit: & pauper moriens viaticum debet quaerere, & aes si forte prae manu non fuerit, nemo eum expirare patietur? Huic squalido seni dabis nauli nomine de stipibus, quas fores, alteram, sic tamen ut ipse sua manu de tuo fumat ore.* Pauloque post: *ac deinde avaro navitae data, quam reservaveras, stipe, transitoque ejus fluvio recalcans priora vestigia, ad istum coelestium siderum redibis chorum.* Nonnulla notavit *Pricaeus*, adhibito *Luciano*; cujus aliquot loca neque *Meursii* diligentiam fugerunt de Fun. c. V. *T.H.*

46. Ἄγξω σε] Concinnius ἄγχειν dici, quam πνίγειν monet *Thom. Mag.* ubi *L. Bos*, hoc etiam loco prolato, propriam esse verbi rationem in creditoribus ostendit, qui debitores segnes obtorto collo corripiunt, adque solvendum aes alienum acerbe cogunt. Sic & *Basil.* Hom. in Ps. XIV. p. 109. D. ὁ δανειστὴς ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἄγχει πνίγειν tamen eadem potestate a probatissimis scriptoribus usurpatur. *T.H.*

48. Σου κατάξας δ. τὸ κρανίον] Suavius est, & venustiorem Atticae structurae formam praefert, quod vulgatur, quam *Graevio* probata scripti codicis lectio: solent saepe genitivum ab eo nomine, unde pendet, nonnihil removere: ut *Noster* in Necyom. μου πρὸς τὸ στόμα πτύσας. Δ. Θ. p. 220. v. 52. τούτου γὰρ ἐξείλκυσα λαβὼν τῇ κουλιεῦ τὸ ξίφος. *Lys.* p. 93. v. 17. 20. πάντα μου εἰς τὴν γνώμην ἰούσης· & ταῦτα μου πάντα εἰς τὴν γνώμην ἰούσης. *Long.* p. 71. τούτων ὁρμίσθαι ἐπὶ προφάσει θήρας. *Aristaen.* I. Ep. 9. ἁρπάσηται πεπτωκυίας λαβόμεν⟨ος⟩ τ' δεξιᾶς· ubi multum fallatur, si quis πεπτωκυίαν reponat: *Plato* initio Parmen. μου λαβόμεν⟨ος⟩ τ' χειρὸς· quo in genere, quod innumerum est, tum ornatus orationis spectatur, tum vehementia non nisi a perito judice sentienda; velut in illo Socratis ad Antisthenem, Ὁρᾷ σου ἁβρὰ τῇ τριβωνίῳ⟨ν⟩ τὴν φιλοδοξίαν. Diogeni Cynico minitatur aliquis superstitiosus apud *Diogen. L.* VI, 48. μιᾷ πληγῇ τὴν κεφαλὴν σου ἁβρήξω.

ἀφλύσω τὸ κρανίον. ΧΑΡ. μάτην ἂν ἔσῃ πεπλευκὼς τοσοῦτον πλοῦν. ΜΕΝ. ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω, ὃς με παρέδωκέ σοι.

ΕΡ. Νὴ Δία [a] ἀναίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτίνειν τοῖς νεκρῶν. ΧΑΡ. οὐκ ἀποστήσομαί σου. ΜΕΝ. τούτου γε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον καθέμενε πλοῦν ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις; ΧΑΡ. σὺ δ' οὐκ ἤδεις ὡς κομίζειν δέον; ΜΕΝ. ἤδειν μέν, οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν; ἐχρῆν ἀφ' τούτου μὴ ἀποθανεῖν; ΧΑΡ. μόνῳ οὖν αὐτοῖς πρῶτα πεπλευκέναι; ΜΕΝ. οὐ πρῶτα, ὦ βέλτιστε· καὶ γὰρ ἤντλησα, καὶ ὁ κώπης [b] ἐπελαβόμην, καὶ οὐκ ἔλαττον μόνου τῶν ἄλλων [c] ὠθεατοῦ. ΧΑΡ. οὐδὲν ταῦτα

cranium. CHAR. Fruſtra igitur navigaveris tam longam navigationem. MEN. Mercurius pro me tibi ſolvat, qui me tradidit tibi.

2. MERC. Per Jovem, belle mecum agatur, ſi mortuorum etiam vice ſolvendum mihi ſit. CHAR. Miſſum te non faciam. MEN. Quod ad iſtam quidem rem adtinet, vel ſubducto navigio adſiduus eſto flagitator: attamen quod non habeo, qui tandem accipias? CHAR. Tu neſciebas obolum eſſe tibi apportandum? MEN. Sciebam equidem, nec tamen habebam: quid ergo? propterea oportebat non mori? CHAR. Solus igitur gloriabere gratis te navigaſſe? MEN. Non gratis, vir optime: etenim antliam duxi, & remum, & unus omnium vectorum non plorabam. CHAR. Nihil iſta faciunt ad por-

a Ὀναίμην] Ὠναίμην Oz. ἰοναίμην P. L. ἀνάμην Margo AIW. b Ἐπιλαβόμην] Συνεπιλ. O2. non male. c Ἐπιβατῶν] Ὀδυρομένων addit O2. Non probo onus orationis inutile.

54. Ὑπερεκτίνειν τῶν ν.] Ὑπὲρ τῶν νεκρῶν διδόναι. G.

ξω. Quod ſequitur μάτην ita ceperunt Interpretes, quaſi nihil differret a πρῶτα· neque diffiteor, ſi ſententiam adſpicias, optime convenire; ſed quoniam renititur uſus vocabuli certiſſimus, a *Gruevio* jure caſtigatos exiſtimo, eamque *Luciano* fuiſſe mentem: *ergo tu fruſtra ſuſceperis tam longinquae navigationis inanem moleſtiam, ſiquidem, niſi ratam oboli mercedem expromſeris, in vitam tibi eris redeundum*: confer D. XXIII. §. 3. ideo mox Menippus, ἐχρῆν ἀφ' τούτου μὴ ἀποθανεῖν· nec multum abit *Apuleii* jocus: *aes ſi forte prae manu non fueris, nemo eum expirare patietur?* Ceterum illud μάτην in Epiſcoporum contra Paulum Samoſatenſem epiſtola apud *Euſeb.* H. E. VII. c. 30. p. 361. uſu rariore ponitur: μάτην καρπεύμενος τὴν τῶν πραγμάτων ὀντων ἑτοιμότητα πρὸς τὸ δίδοναι &c. id eſt, *nulla pro pecuniis acceptis opera reddita: fruſtratus eorum ſpem, qui auxilium ejus ad pericula depellenda pretio emerant.* T. H.

49. Μάτην ἂν &c.] Male vertunt haec verba: μάτην ἂν ἔσῃ πεπλεύκως τοσοῦτον πλοῦν, *num ergo tam longo trajectu te gratis exanimavero*, cum illorum haec ſit ſententia: *nihil igitur tibi proderis tam longa navigatio confecta*, cum oboli naulon non tecum attuleris. Sed paullo ante melius Mſ. κἀγὼ τῷ ξύλῳ σε κατάξας ἀφλύσω τὸ κράνιον· male in editis σου κατάξας. J. G. G. *Ibid.* Ἔσῃ] Ἔσομαι forte. F. G.

55. Τούτου γε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον παράμενε] Interpretantur omnes auctore *Eraſmo*; *quin igitur vel hujus gratia, perge, ut facis, navim trahere*, quo nihil aliud, quam oſtendunt ſe nihil percepiſſe. Quid enim id notat? Merito adnotavit pater, *navem ſubductam naulum* vel *portorium exſpectare*. J. G.

60. Μόνῳ . . . πρῶτα] *Etymol. Magn.* V. Δωδώνη docet immunes fuiſſe omnes Averni vicinos, *Strabo* autem Hermionaeos lib. VIII. M. du S.

71. Θέρμους] Profert *Thom. Mag.* in Θέρμῳ. Quod *Barthius* ad *Calpurn.* Ecl. III, 82. ſubdubitanter & velut auctoris oblitus ſcribit, *lupinos in mortuariis veterum coenis exhibitos manibus*, id jam confidentius ac temere pro vero venditat *Keuchen.* ad *Sereu. Samon.* v. 736. nequicquam in hac cauſa *Luciano* teſtimonium denunciatur: longe rectius ex iisdem locis *Gonſal. da Salas* obſervavit ad *Petron.* c. 14. p. 76. *lupinos olim viliſſimum fuiſſe pauperum cibarium*; *Cynicorum vero adeo creberrimum, ut vix unquam a Cynici pera abeſſe lupinos contingeret.* Quum autem addit; *Inde Crates apud Ariſtotelem*, vel errore vel memoria labitur: extat enim ille locus in excerptis *Teletis* apud *Stob.* p. 524. Οὐκ ἀπὸς γὰρ Κράτης, Οὐκ οἶδα, φησί, πήρα δύναμιν ἡλίκην ἔχει, Θέρμων τε χοῖνιξ, καὶ τὸ μηδένος μέλειν τῷ ὄντι γὰρ μόνως ἐξιόλογον μὴ πήρας ἢ θέρμων, καὶ λαχάνων, καὶ ὕδατος μηδένος φροντίζειν, ἀλλ' εἶναι ἀθάνατον ἢ ἀπολαύστου. Duo jambi rotundiſſimi, quorum alterum habet etiam *Diogen. L.* VI, 86. quin ex ephemeride Cratetis ſint decerpti, minime dubito. De διήκειν Κράτης dictum eſt p. 330. T. H.

78. Κύ-

portorium : obolum perſolvere te decet: neque enim fas eſt aliter fieri.

3. MEN. Quin ergo me rurſus abduc in vitam. CHAR. Pulcre ſane ; ut plagas inſuper eapropter ab Æaco accipiam. MEN. Ergo deſiſte negotium faceſſere. CHAR. Oſtende , quid in pera geras. MEN. Lupinos , ſi lubet , & Hecatæ cœnam. CHAR. Unde iſtum nobis, Mercuri , canem adduxiſti ? & qualia fabulabatur inter navigandum , vectores omnes deridens , & jocis inceſſens , ſolus cantans iis gementibus. MERC. Neſcis, Charon, qualem virum transvexeris ? liberum exacte, quique neminem curet. Hicce eſt Menippus. CHAR. At ſi te unquam prehendero. MEN. Si prehenderis , vir optime : bis quidem me non capias.

65 πρὸς τὰ [d] πορθμία· τ' ὀβολὸν ἀποδῦναί σε δεῖ· ὁ γὰρ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

MEN. Οὐκοῦν ἀπάγαγέ με αὖθις ἐς τ' βίον. XAP. χαρίεν λέγεις, ἵνα γ' πληγὰς ὀπὶ τούτῳ πρὸς τ' Αἰακοῦ [e] προσλάβω. 70 MEN. [f] μὴ ἐνόχλει ὦν. XAP. δεῖξον τί σοι τῇ πήρᾳ ἔχεις. MEN. θέρμους, εἰ θέλεις, γ' τ' Ἑκάτης τὸ δεῖπνον. XAP. πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἑρμῆ, τ' κύνα ἤγαγες; οἷα δὲ γ' ἐλάλει πρὸς τ' πλοῦν, τὰς ὀπισθατὰς 75 ἁπάντων καθαγελῶν, γ' ὀπισκώπτων, γ' μόνος ᾄδων, οἰμωζόντων ἐκείνων. EP. ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὁποῖον ἄνδρα διεπόρθμευσας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κἀδενὸς αὐτῷ μέλει. οὗτός ἐστιν ὁ Μένιππος. XAP. γ' μὴν 80 ἄν σε λάβω ποτέ. MEN. ἂν λάβῃς, ὦ βέλτιστε· δὶς δὲ οὐκ ἂν λάβοις.

ΠΛΟΥ-

[d] Πορθμία] Πορθμίου O3. P. Oſtendunt vel πορθμιῶν , vel πρὸς τ' πορθμίου. [e] Προσλάβω] Παραλάβω O2. prave. [f] Μὴ ἐνόχλει ὦν] τ' μετ' ἐτοῖν κεκλημένων μάτην O2. Non abſurde videatur accedere, praeſertim ob ea, quae Charon ſubjicit.

78. Κἀδενὸς αὐτῷ μέλει] Verba illa vertunt ; *nec quicquam ipſi curae eſt*. Mavelim ego , *neminem curat*. Illud ἀδενὸς non ad πρᾶγμα , ſed ad perſonam referri debere videtur. Sic in Euang. *Marci* XII, 14. Phariſaei & Herodiani dicunt Jeſu : Διδάσκαλε, οἴδαμεν ὅτι ἀληθὴς εἶ , γ' οὐ μέλει σοι περὶ ἀδενός· Magiſter, novimus te veracem eſſe , & non curare quemquam. *L. BOS* Animadv. c. XII. p. 55.

Κἀδενὸς αὐτῷ μέλει] Οὐδενὸς pro mutato genere vel rem vel perſonam indicat: poſterius mihi non ſecus atque Clariſſ. *L. Bos* placuit: eum explicandi modum poſtulat ſolius veritatis memor Cynici perſona , cujus dicendi libertatem nulla hominum conditio , nulli dignitatum gradus refraenabant. Cratetem ſine dubio ſic intelloxit *Teles* , quem ſuperiore nota teſtem citavimus , quando poſt μηδενὸς φροντίζειν ſubjicit ἀλλ' εἶναι ἀθεράπευτον & ἀκολάκευτον , nullius hominis reſpectum habere , ſed talem ſe gerere , qui nemini nec verborum lenociniis obrepat , nec adſentetur: longe ab iſta mente aberravit *Interpres Stobaei*. Hoc ſane multo magis in Chriſto verum *Matth.* XXII, 16. *Marc.* XII, 14. ſed a callidis veteratoribus laquei vice cumulatae laudis ſimulatio adhibebatur , quia quaeſtionem erant inſidioſam propoſituri de cenſu Caeſari ſolvendo: quaſi dicerent , ubi veritas agitur, ſcire ſe, adeo nullam perſonarum dignitatis rationem habere Chriſtum , ut ne Caeſaris quidem majeſtate retineri poſſit , quin animi cogitata libere planiſſimeque explicet. Neutrum genus utrobique non tantum vim orationis corrumpet , ſed ſententiam inſuper alienam reddet. *Diogen. L.* II, 34. εἰ δὲ φαῦλοι, ἡμῖν αὐτῶν οὐδὲν μελήσει. Saepius autem accidit , ut commode ponatur: ut apud *Dion. Chryſ.* Or. XXXII. p. 370. D. ὡς τ' γε ἄλλων οὐδενὸς αὐτοῖς μέλει. Eſt alioqui frequens loquendi formula, οὐδὲν αὐτῷ μέλει· *Alexis* apud *Athen.* X. p. 421. D. — τᾷ δ' οὐδὲν μέλει. *Plato* p. 19. D. ὅτι σοι οὐδὲν μεμέληκεν. *Euthyd.* p. 211. A. τ' πολλῶν ἀνθρώπων & τ' σιμιῶν δὴ & δικαίων τι εἶναι οὐδὲν ὑμῖν μέλει· atque adeo *Xenophontem* in Symp. p. 516. v. 31. una litera locupletare mihi liceat , οὐκέτι οὐδὲν μέλει οὐδενὶ, pro οὐδέ. T.H.

XXIII.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ. PLUTONIS ET PROTESILAI.

ΠΡΩΤ.

Ω Δέσποτα, ᾧ βασιλεῦ, ᾧ ἡμέτερε Ζεῦ, ᾧ σὺ, Δήμητρος θύγατερ, μὴ ὑπερίδητε δέησιν ἐρωτικήν. ΠΛΟΥ. σὺ δὲ τίνος δέῃ παρ' ἡμῶν; ἢ τίς ὢν τυγχάνεις; ΠΡ. εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφίκλου, [a] Φυλάκιος, συστρατιώτης τῶν Ἀχαιῶν, ᾧ πρῶτος ἀποβαὰν τῆς ἐπ' Ἰλίῳ. δέομαι δὲ ἀφεθεὶς πρὸς ὀλίγον ἀναβιῶναι πάλιν. ΠΛ. τοῦτον μὲν τὸν ἔρωτα, ὦ Πρωτεσίλαε, πάντες νεκροὶ ἐρῶσι· πλὴν οὐδεὶς ἂν αὐτῶν [b] τύχοι. ΠΡ. ἀλλ' ὅ γε ζῆν, Ἀΐδωνεῦ, ἐρῶ ἔγωγε,

PROT.

1. O Domine, & rex, nosterque Jupiter, & tu Cereris nata, ne spreveritis petitionem amatoriam. PLUT. Quid tibi vis a nobis fieri? aut quis tandem homo es? PROT. Sum Protesilaus Iphicli filius, Phylacius, commilito Achivorum, quique primus eorum, qui ad Ilium venerunt, interii: oro autem ut accepto in breve tempus commeatu, in vitam redire mihi liceat. PLUT. Istum amorem, Protesilae, omnes mortui amant: quo tamen eorum nemo potiatur. PROT. Equidem non vivendi, Pluto, amore teneor,

a Φυλάκιος] Φιτάκιος O. Φυλακήσιος Margo *AIW.* librarii.

b Τύχῃ] Τύχοι O. Hoc genus saepissime variant librarii.

ΠΛΟΥΤΩΝ] Dolendum est adeo caeca ratione procurari editiones, cujus hoc sanequam perspicuum documentum est, non nisi ex editione *Benedicti*, in multis nugatoria, adoptatum, quum recte Basileensis non hanc appellationem praemiserit, sed alteram ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΣ, quod necessario fieri debere quivis videt; nunc tamen admoneri debuit vel in futurum bonum. *J.G.*

82. Ἡμέτερε Ζεῦ] Sic *Homero* Il. I. Ζεὺς κελαινεφὴς. Eodem nomine appellat *Virgil.* IV, 638. *Jupiter Stygius.* *M. du S.*

Ἡμέτερε Ζεῦ] Poëtarum usu Ζεὺς commune quasi trium fratrum nomen Neptuno etiam Plutonique tribuitur, ac velut imperii ac majestatis habet significationem: *Pausan.* II. p. 166. de Neptuno, quod insolentius est, testem laudat *Æschylum*: atque ita Doris *Simmiae* Rhodio πομπεύσαν Ἥρα ἀλλὰν μοῖραν, *praeses & domina*, apud *Hephaest.* p. 43. Eidem eleganter in Suppl. v. 239. Ζεὺς ἀλλος Pluto dicitur, qui de manibus decretoriam pronunciat sententiam: Tragici mentem improba *Stanleii* versio obfuscavit. *Barthius* autem ad *Stat.* Th. II, 49. ubi *nigrum*, *Stygium*, *Tartareum Jovem* illustrat, istorum *Luciani* verborum non fuit oblitus. Egregia vero ex Pythagorae disciplina de duobus hemisphaeriis, quorum superioris imperium sit penes regem Jovem, & reginam Junonem, inferioris penes Ditem Jovem infernum, & Proserpinam Junonem infernam, adnotavit *Lutat.* ad *Stat.* IV, 527. quae de plenis *Servii* commentariis ad *Æn.* VI, 138. esse promta suspicor: si contuleris, quae observavimus ad p. 282. facile constet, unde Socrates hauserit πόλον σφαιροειδῆ, ὃ τὸ μὲν ἕτερον ἡμισφαίριον θεοὶ ἔλαχον οἱ ὑράνιοι, τὸ δὲ ἕτερον οἱ ὑπόγειοι apud *Æschin.* Dial. III. p. 162. Verum *Lucianus*, quum Protesilaum hic dicentem facit ἡμέτερε Ζεῦ, principem poëtarum tetigit, cujus est Il. I, 457. Ζεύ τε κελαινεφὲς αἰθέρι ναίων Περσεφόνεια. *T.H.*

86. Φυλάκιος] A Φυλάκη, Φυλάκιος unde & Φυλακιάδης. Vid. *Stephan.* *F.G.*

Φυλάκιος] A Phylace urbe Phthiotidis non procul a Thebis, quae tamen inter fines Thessaliae; unde nonnunquam apud hunc auctorem *Thessalus* vocatur Protesilaus. *E.L.*

Φυλάκιος] Mss. Ox. Φυάκιος. Sed proba vulgata. V. Il. B, 695. 698. Thessaliae urbs Phylace: hinc inter Thessalica etiam, certe appendicis loco, in Ὀρχ. Protesilaum recenset *Noster* c. 52. & 53. *M. du S.*

Φυλάκιος] Gentile Φυλακήσιος, quemadmodum Ἰθακήσιος, fingit *Stephanus*: vide *Burmanni* Catal. Argon. in *Iphiclus alter*. A Φυλάκιος, vel potius Φυλακιεύς, aut Φυλακιὼς nascitur *Apollonii* Φυλακιὼς Argon. I, 47. Antiquum Phylaces nomen abiisse in Θήβας τὰς Ἀχαϊδας scribit *Dicaearchus*: ᾗ Θήβας τὰς Ἀχαϊδας πρότερον Φυλάκων καλουμένων, ἐθὰν ἦν ὁ Πρωτεσίλαος verum utrasque situ tamen propinquas distinguit *Strabo* IX. p. 661. C. 664. C. Haec est, cujus *Stephanus* meminit, Θήβη τρίτη Θεσσαλίας ἡ Φθιῶτις. Protesilaum autem quum poëtae vocant Phylacidem,

non

neor, sed uxoris, quam novam nuptam adhuc in thalamo dereliqui, conscensaque navi me proripui: deinde miser, dum in littus exponimur, Hectoris manu cecidi. Exinde amor uxoris non mediocriter me contabefacit, domine: velimque vel paululo tempore conspectus ab ea descendere denuo.

2. PLUT. Non tu bibisti, Protesilae, Lethes aquam? PROT. Maxime, domine: sed amor meus vim Lethæi liquoris vehementiæ magnitudine vincebat. PLUT. Quin ergo mane atque expecta: aderit illa aliquando; neque tu, ut ad superos evadas, necesse habebis. PROT. At non fero moram, Pluto: amore nimirum & tu ipse jam captus fuisti, & novisti, quale sit amare. PLUT. Et quid te juvabit unum diem reviviscere, quum post paulo sis eadem lamentaturus. PROT. Puto me persuasurum ipsi, ut comes me

ἡ γυναικὸς δὲ, ἣν νεόγαμον ἔτι οὖσα τῷ θαλάμῳ καλαλιπὼν, ᾠχόμην ἀποπλέων· εἶτα ὁ κακοδαίμων ὀ τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τῷ Ἕκτορος. ὁ ὖν ἔρως ἡ γυναικὸς ὐ μείρίως ἀποκναίει με, ὦ δέσποτα, ϗ βύλομαι καὶν πρὸς ὀλίγον ὀφθεὶς αὐτῇ καλαβῆναι πάλιν.

ΠΛ. Οὐκ ἔπιες, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης ὕδωρ; ΠΡ. ϗ μάλα, ὦ δέσποτα· τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν. ΠΛ. ὑπῖν περίμενον· ἀφίξεται γὰρ ἐκείνη ποτὲ, ϗ οὐδέν σε ἀνελθεῖν δήσει. ΠΡ. ἀλλ' ὐ φέρω τὴν ἀγαπρίδων, ὦ Πλούτων· ἠράσθης δὲ ϗ αὐτὸς ἤδη, ϗ οἶσθα οἷον τὸ ἐρᾶν ἐστιν. ΠΛ. εἶτα τί σε ὀνήσει μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ ὀδυρόμενον; ΠΡΩΤ. οἶμαι πείσειν κἀκείνην ἀκολυθῆν

Περίμενον] Παρέμεινον O. & mox κἀκείνη.

non ab oppido ductam esse hanc appellationem, sed ab avo, praeter formam patronymicam syllabae primae quantitas ab *Homero* signata Il. B, 700. & 705. manifesto demonstrat. Quae huc spectant, multa dabit *N. Heinsius* ad *Ovid.* Ep. Her. XIII, 35. ubi *Phylleides* cupidius admiratione vocabuli rarioris intrusum puto, quam verius; nam nihil aeque opportunum, quam *Conveniunt matres Phyloceides*, ab illa urbe, quam utique Laodamia incolebat *Homero* notam, apud quem nulla usquam Phyllus comparet, tum forte nondum condita: idcirco tutius eam lectionem teneri arbitror, quae a communi vatum fonte fuerit derivata. *Tzetz.* Chil. II. c. 52. postquam Protesilai historiam explicuit, Λευκιανὸς, ait, Φιλόστρατος γράφει τὴν ἱστορίαν, Καί τινες ἄλλοι μέμνηνται· ϗ ποιηταὶ ϗ νῦν, sine dubio dialogum istum indicans: *Philostratum* vide p. 662. cum *Olearii*, & saepius in Heroïc. *Aristid.* T. III. p. 374. C. καθάπερ τὸν Πρωτεσίλαον φασὶ παραλιπεῖν μόνον τοὺς κάτω γιγνομένους μὴ τὸ ζόφου *Propert.* I. El. XIX, 7. & *Broukhus. Minuc. Fel.* c. 11. *Quis unus ab inferis vel Protesilai sorte remeavit, horarum (trium) saltem permisso commeatu, vel ut exemplo crederemus.* Plane verum est, quod monet *Tzetzes*, multos decantatissimi casus fecisse mentionem; neque lubet ab aliis prolatos veterum locos accessione nova cumulare. *T. H.*

91. Αὐτῶν] Mallem, si codex aliquis addiceret, αὐτῇ, scilicet ἔρωτι. *T. H.*

96. Ἕκτορος] *Homerus* Hectorem non nominat, sed Dardanum tantum. *Hyginus* tamen CIII. & *Ovid.* Metam. XII, 67. cum *Luciano* sentiunt. *M. du S.*

3. Τὸ δὲ πρᾶγμα] Id est, amor, desiderium uxoris. *F. G.*

Τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν] Reddiderunt *Micyllus* & *Benedictus: sed haec res praevaluit pondere:* quanquam obscurius, voluisse tamen eos puto; *Sed is in uxorem amor meus omni pondere*, quomodo loquitur Cicero de Off. III. §. 35. *gravior erat, quam ut hausta Lethes aqua potuerit extingui.* Ejusmodi certe sententiam nexus orationis institutae requirit: sed valde vereor, ut Graecae linguae consuetudo potestatem illam in ὑπέρογκος ferat. Quare, nisi quid vitii majoris occultetur, potius flexu significationis levi dedero; *meus amor omnem modum excedebat, molisque grandioris erat, quam ut Lethaeo liquore obrui posset.* Ὑπέρογκα sane dicuntur a Graecis proprie, quae molem magnitudinis enormem habent, atque immoderata sunt: ideo Ὑπέρογκον *Hesychius* exponit non tantum μέγα, ὑψηλὸν, sed & ὑπερμέτρον inde manat, pro tumide magnificis, extraordinariis rebus, quaeque hominum oculos ad se convertunt, eamdem vocem poni, sic tamen, ut in illa potestate semper aliquid vitiosi atque indecori haereat admixtum. Mox pro ἐκεῖνον forte non deterius legeretur, ἐκ γοῦν. *T. H.*

10. Κἀκείνην] Uxori ejus nomen erat Laodamia, quam ferunt desiderium mariti non ferentem sibi necem conscivisse. Vid. *Hygin.* CCXLIII. & CIII. & CIV. Eo itaque hic respicit *Lucianus*. Nomen habet Ὀνομ. c. 53. *M. du S.*

θεῖν παρ' ὑμᾶς· ὥστε ἀνθ' ἑνὸς δύο νεκρὺς [a] λήψῃ μετ' ὀλίγον. ΠΛΟΥ. οὐ θέμις γενέσθαι ταῦτα, οὐδὲ ἐγένετο πώποτε.

ΠΡ. Ἀναμνήσω σε, ὦ Πλούτων· Ὀρφεῖ γὰρ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδίκην παρέδοσε, καὶ τὴν ὁμογενῆ μου Ἄλκηστιν παρεπέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι. ΠΛ. θελήσεις δὲ οὕτω κρανίον γυμνὸν ὂν καὶ ἄμορφον τῇ καλῇ σου ἐκείνῃ νύμφῃ φανῆναι; πῶς δὲ κἀκείνη [b] προσήσεταί σε, οὐδὲ διαγνῶναι δυναμένη; φοβήσεται γάρ, εὖ οἶδα, καὶ φεύξεταί σε· καὶ μάτην ἔσῃ τοσαύτην ὁδὸν ἀνεληλυθώς. ΠΡ. ἀκουέτω, ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τοῦτ' ἴασαι, καὶ τὸν Ἑρμῆν κέλευσον, ἐπειδὰν σὺν τῷ φωτὶ ἤδη ὁ Πρωτεσίλαος ᾖ, καθικόμενον σὺν τῇ ῥάβδῳ, νεανίαν εὐθὺς καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, οἷος ἦν ὅτε

sequatur ad inferos: atque adeo pro uno duos mortuos recipies brevi. PLUT. Ista fieri fas non est; neque facta fuerunt unquam.

3. PROT. At faciam, ut reminiscare, Pluto: nam Orpheo eandem istam ob causam Eurydicen tradidistis, & consanguineæ meæ Alcesti commeatum dedistis Herculi gratificati. PLUT. Tune voles cranium ita nudum & forma destitutum in conspectum formosæ tuæ sponsæ venire? quomodo autem admittet te, quem dignoscere nequeat? imo perterrefiet, sat scio, teque fugiet; & frustra tam longam ad superos viam relegeris. PROS. Quin tu, marite, huic etiam incommodo medere, Mercurioque manda, ut, postquam luci redditus erit Protesilaus, eum potenti virga contactum juvenem statim efficiat pulcrum, qualis erat ex thalamo nuptiali. PLUT.

a Λήψῃ] Λήψει O. quae est Attica forma raro scriptoribus inferioris aetatis, nisi librariis fidem derogemus, usitata pro λήψῃ. b Προσήσεται] Ita O. P. L. In Edd. fuit προσόψεται.

24. Οὐκοῦν . . . . .] * Τῆς Περσεφόνης ὁ λόγος δηλονότι πρὸς τὸν Πρωτεσιλάου. G.

* Τῆς Περσ.] Haec videtur *Schol.* monuisse, quia omissa fuerat ejus in exemplari Proserpinae persona. T.H.

17. Τὴν ὁμογενῆ μου Ἄλκηστιν] Si velis scire, Lector, in quo gradu consanguinitatis fuerint Protesilaus & Alcestis, tibi stemma ex *Apollodoro*, *Didymo*, *Pindari Scholiaste*, *Plutarcho*, *Pausania* & aliis,

AEolus

Cretheus	Deioneus
Pelias	Phylacus
Alcestis	Iphiclus
	Protesilaus.

J.P. a G.

21. Προσήσεται] MSS. Ox. P. & L. pro vulgato προσόψεται. Vid. *Xenoph.* Cyrop. L. VII. p. 103, 21. M. du S.

Προσήσεται] Ferri non poterat admissum in Edd. vulgatas προσόψεται, quippe quod nec cum οὐδὲ διαγνῶναι δυναμένη, nec cum φεύξεται σε satis accurate conveniret. *Moschopul.* Ὀν. Ἀττ. Ἐκλ. Προσίσμαι, τὸ μέλλον προσήσομαι, ὁ ἀόριστος προσηκάμην &c. Ex *Appiano Suidas*: Ταρκύνιον προσήσεσθαι. *Nost.* Phal. I. §. 14. T.H.

27. Καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ] *Mercurium jube, postquam ad lucem pervenerit Protesilaus, contactum virga, mox in adolescentem formosum eum convertere.* Sed quid sibi velit praepositio ἐν, in καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, non intelligo. Καθικέσθαι τῇ ῥάβδῳ satis plene dicitur. *Homerus* Il. Z. vs. 104.

Ὦ Ὀδυσεῦ, μάλα πάς μοι καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ Ἀργαλέῃ.

O *Ulysses*, *valde meum penetrasti animum increpatione gravi.*

Neque vero si in hac locutione intelligatur praepositio, videtur ἐν, sed σὺν subaudiendum. An μὲ pro ἐν legendum? J.J.

Ἐν τῇ ῥάβδῳ] Miratur Clar. *Jensius*, cur σὺν hic praeponatur; & merito miratur: ubinam enim his similia reperias? Servandam tamen, quam omnes Codd. tuentur, lectionem duximus: sic enim iterum *Noster* alibi Συγῆρ. c. 12. σὺν ἀκοντίῳ φερούσῃ (cui similis extat phrasis in Epigrammate, teste *Constant.* Lex. σὺν βέλει πλησεὶς) quanquam ibi MS. G. & L. ἐπὶ legunt *Euripid.* autem El. v. 321. Καὶ σκήπτρῳ σὺν ᾗς Ἕλλησιν ἐρμήλατεν· & Ἰων. v. 593. Has partes virgae Mercurii datas an etiam Scriptores Graeci superstites agnoscant, nescio: haud temere utique a *Luciano* dictum crediderim. M. du S.

Καθι-

PLUT. Quoniam hoc Proſerpinæ quoque placet, duc illum ad ſuperos iterum, Mercuri, & redde ſponſum. Tu, Proteſilae, memineris, unius diei accepiſſe te commeatum.

ΠΛΟΥ. ἐπεὶ Περσεφόνῃ συνδοκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦτον αὖθις ποίησον νυμφίον. σὺ δὲ μέμνησο μίαν λαβὼν ἡμέραν.

XXIV.

DIOGENIS ET MAUSOLI.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΥΣΩΛΟΥ.

DIOG.

1. TU Car, ob quam rem magnum ſpiras, omnibusque nobis præferri poſtulas? MAUS. Primum ob regnum, Sinopenſis, ut qui rex fuerim Cariæ univerſæ, imperaverim etiam Lydorum nonnullis, inſulas quasdam ſubegerim, & Miletum usque progreſſus pleraque Ioniæ debellarim. Deinde quia pulcer eram &

Δ Ι Ο Γ.

Ω Καρ, ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς; ΜΑΥ. καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὦ Σινωπεῦ, ὅς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἁπάσης, ἤρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων, καὶ νήσους δὲ τινὰς ὑπηγαγόμην, καὶ ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος. καὶ καλὸς ἦν καὶ μέ-

29. Παρ' οὗ] Θαλάμου. G.

. Καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ] Quamvis in Symp. §. 16. ſcripſerit *Lucianus*, τάχα δ' ἂν τινος καθικέσθαι τῇ βακτηρίᾳ, nihil tamen ab optimorum ſcriptorum uſu alienum fecit, quum hic interpoſuit ἐν τῇ ῥάβδῳ. Multi haud infimi ordinis ita ſunt locuti non tantum quando ablativus inſtrumenti, ſed & alius quicumque ponendus erat: ideo non raro fit, ut in eodem orationis contextu additum omiſſumque reperiatur. *Ariſtot.* Z. I. IV. p. 111. λαμβάνον) δὲ ϵ λάβρακις. . . . . τριόδοντι . . . εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν δοκεῖ τῷ τοιούτων ληφθῆναι ἐν τῷ τριόδοντι. *Typhon* I. Anth. c. 37. Ep. 14. Οὐκ ἄορι πληγεὶς, οὐδ' ἐν βέλει, ἀλλ' ἐνὶ σύκῳ Χιλίᾳ — *Arriano* Α. Α. III. c. 30. ἐν κλοιῷ δῆσαι, quod apud *Xenophontem* & *Noſtrum* περὶ τὸ ἐπὶ Μ. Σ. c. 24. ſimpliciter eſt κλοιῷ δεθείς. *Ælian.* V. H. XIII, 1. ἐτρίφιλο ἐν αὐτοῖς ἐν ὀρείῳ τῇ τροφῇ· ubi prius ἐν Mſſ. auctoribus eſt delendum. *Philo* Βελοπ. V. ἐν ὑπερῴοις ἀμφιλιμβόμοις ἐν ἀμέργῳ. *Polemo* Phyſiogn. I. p. 170. πτιβόμβος ἐν δάρσις ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ. *Antiphon* de Herod. Caed. p. 136. v. 18. σὺ δέ μοι ἐν ἀφανεῖ λόγῳ ζητεῖς ἀπολέσαι· qualia notavit ex *Herodoto Raphel.* ad 1. Theſſ. IV, 18. *Manetho* I, 239. — ἐν καλοχαῖσι θεῶν πεπιδημῶσι ἀεί. *Quint. Calab.* VIII, 9. — ἧας τ' ἀμαθύνειν Ἐν πυρὶ λάιγμαλέῳ — Neque erat cauſa, cur *Needhamus Hierocli* demeret ad Aur. Carm. p. 206. τὴν λυγρὰν ἔριν φεύγοντων ἐν ἐκουσίῳ φυγῇ· Verum hujus generis exempla numero carent: vide *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. XX. quem *Luciani* locus hicce non effugit. Erat autem virga Mercurii potentiſſimae virtutis, ac paene magicae, qua, ſi vellet, admota formas alias inducebat; ſic *Cadmum ſuo caduceo tactum vertit in ſerpentem*, teſte *Schol. Cruquiano* ad *Horat.* A. P. v. 187. ideo θαυμασιωτὴν δύναμιν dixit Apollo Δ. Θ. VII. *T.H.*

28. Ἀπεργάσασθαι αὐτὸν] *Thom. Mag.* in Βούλομαι p. 31. *T.H.*

31. Μίαν . . .] Satis erat; nam uxor viſo marito ſtatim præ gaudio in amplexibus ejus moriebatur, ut *Servius* habet ad AEn. VI, 447. *Hyginus* aliter narrat hiſtoriam F. CIII. & CIV. *E.L.*

39. Καὶ καλὸς ἦν] Mox tria Diogenes commemorat, quibus umbra Mauſoli efferebatur, τὴν βασίλειαν, τὸ κάλλος & τὸ βάρος τῆς τάφου· eadem in his etiam verbis ut commode diſtincta cognoſcas, una vocula faciet apto loco interpoſita, καὶ ὅτι καλὸς ἦν. Nunc omnia ſunt liquida, & ordine juſto decurrunt: μέγα φρονῶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ . . . καὶ ὅτι καλὸς ἦν . . . . τὸ δὲ μέγιστον ὅτι ἐν Ἁλικαρνασσῷ &c. nam ὑπηγαγόμην & ἐπέβην a ſuperioribus pendent, ὡς ἐβασίλευσα, ἦρξα &c. Verum de Mauſoli rebus geſtis & hoc ipſo loco alibi dicemus accuratius: videntur enim mendo laborare ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην· quanquam ex *Polyaeno* conſtet VI. c. 8. Miletum Ionicarum urbium florentiſſimam a Mauſolo fuiſſe proditione tentatam. Mauſolei autem ſeptem mirandis terrarum orbis ſpectaculis adſcripti qui mentionem fecerint, oſtendent *Leo Allatius* ad *Philon. Byzant. Gisb. Cuper.* Num. Ant. Ill. p. 236. qui *Luciani* quoque verba protulit, itidemque *Daviſ.* ad *Cicer.* T. D. III. c. 31. *Euſtath.* ad Il. Φ. p. 1298. v. 52. Καὶ ὁ μὲ τῆς Μαυσώλου μάλα πολλὸς (πολυτελὴς, θεσπέσιος vel aliud, quod propius accedat, vocabulum reponi debet) τάφος ἄχρις θεωρήσαι, καὶ θαῦμα ϵ ἦν ϵ ἰδεῖν. Mox pro ἀνδρὸς neſcio an melius

μέγας, ἢ οὐ πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι οὐ Ἁλικαρνασσῷ μῆμα παμμέγεθες ἔχω ὑπεράλτου, ἡλίκον οὐκ ἄλλος νεκρὸς, ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐς κάλλος ἐξησκημένον, ἵππων ἢ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμάτων λίθῳ ἢ καλλίστῳ, οἷον οὐδὲ νεὼν εὕροι τις ἂν ῥᾳδίως. ἢ δοκῶ σοι δικαίως ὑπὲρ τούτοις μέγα φρονεῖν;

magnus, belloque strenuus. Tum, quod maximum est, quia Halicarnassi monumentum ingens habeo mihi impositum, quantum mortuus alius nemo; sed neque ita in speciem elegantissimam expolitum, equis virisque exactissime adsimilatis ex lapide pulcerrimo, quale ne templum quidem facile quis invenerit. Non tibi videor jure ob ista superbius efferri?

ΔΙΟ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῂς, ἢ τῷ κάλλει, ἢ τῷ βάρει ἢ τάφῳ; ΜΑΥ. νὴ Δί' ὑπὲρ τούτοις. ΔΙΟ. ἀλλ', ὦ καλὲ Μαύσωλε, οὔτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, οὔτε ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας περὶ, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον προλιμηθείη ἂν ἢ ἐμοῦ· φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, ἢ γυμνά· ἢ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν, ἢ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφῃρήμεθα, ἢ τὰς ῥῖνας ἀποσεσιμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, ἢ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἁλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως εἶεν ἐπιδείκνυσθαι, ἢ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δή τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ὄντι· σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ἀποκλαύσεις αὐτῷ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῂς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος.

2. DIOG. Ob regnum, inquis, & formam, & pondus sepulcri? MAUS. Omnino ob ista. DIOG. Sed, formose Mausole, neque robur illud amplius, nec forma tibi adest. Quare si capiamus judicem de pulcritudine, dicere nequeas, cur tuum cranium anteponendum sit meo: utraque calva & nuda: dentes perinde nobis prominent; oculis fumus spoliati, naresque simas gerimus. De sepulcro autem, pretiosisque istis lapidibus, Halicarnassensibus forte conducant ad ostentandum, & ambitiosius ad peregrinos jactandum, ingens aliquod ædificium esse scilicet penes se. Tu autem, vir optime, non video quo tibi monumentum prosit; nisi hoc dixeris, te majus quam nos gestare pondus tantis lapidibus oppressum.

3. MAUS.

scribatur ἀνδριάντων· nam cur ἀνδρῶν, ubi statuae plures erant, & Deorum? Equos intelligere puto illius quadrigae marmoreae, quam in summo pyramidis cacumine Pythis sive Pytheus exegerat. Quod autem ad sui sepulcri magnificentiam vix templum ullum comparari posse Mausolus jactat, de Rufino dixit *Claudian.* in Rufin. II, 448. *Qui sibi pyramidas, quae non cedentia templis Ornatura suos extruxit culmina manes.* T. H.

41. Παμμέγεθες] Patebat, teste *Plinio*, ab Austro & Septentrione sexagenos ternos pedes. M. du S.

53. Οὐκ ἔχω] Mirum in omnibus qua scriptis, qua vulgatis libris hoc prostare, quum tamen nihil expeditius videatur, quam persona mutata legendum esse, οὐκ ἔχοις εἰπεῖν· *quod si formae arbitrum deligamus, dicere tu nequeas, cur tuum cranium meo sit praeferendum:* plane ut Dial. XXVIII. οὐκ ἔστ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεὺς ἦν &c. T. H.

57. Ἀποσεσιμώμεθα] Hinc *Stephanus* adnotavit in Thes. ἀποσεσιμώμεθα τὴν ῥῖνα. *Paulus AEgin.* VI. p. 213. Τῆς ῥινὸς τὸ μὲν κάτω μέρος χονδρώδες ὂν ἢ κατάγνυται ἐν, ἀλλὰ θλᾶται ἢ σιμοῦται ἢ ἀλλοτρίοται. Egregie *Sulpicius Luperc.* in Catal. *Pith.* p. 23. *Simaque jacens pando foramine nares.* T. H.

59. Ἐᾶν ἐπιδείκνυσθαι] Putaverit aliquis abesse ἐᾶν ἐπαινεῖ, vel οἷοι ἐπιδείκνυσθαι. Nihil abest: amant eam structuram aliquando in verbo αἰνῶ paulo aliter *Lysias* p. 153. v. 27. ἐκείνῳ μὲν γὰρ ἦν τὰ ἑαυτοῦ πράττειν. De Mausoleo *Gregor. Nazianz.* in Anecd. *Murator.* Ep. 147. Μαυσώλου τάφος ἐστὶ πολύφιλος, ἀλλὰ Κάρεσσι Τίρυνθος ἐκεῖ τυμβολίτις πελάμη. T. H.

72. Καὶ ἀδελφῆς] Sororem *Gellius* non dicit: sed apud *Suidam* & *Strab.* XIV. p. m. 452. B. soror etiam traditur. M. du S.

73. Τῷ μὲν σώματος] Interpretes quasi legissent, aut legi voluissent περὶ τοῦ μὲν σώματος, *contra Diogenes ne id quidem suo de corpore novit:* nimirum fraudi fuit optimis viris interpunctio cunctis in Edd. post σώματος posita; qua demta partes orationis ita connectuntur: ὁ Δ. δὲ οὐκ οἶδεν ὅ, τι ἔχει τινὰ τάφον τοῦ σώματος Diogenes enim, ut talem philosophum decebat, existimans mentem esse solam τὸ ὄντως ἄνθρωπον, huic excolendae tantum incubuerat, corpore suo quid fieret post mortem, nihil omnino curans: expressit hanc ejus sententiam, qui epistolis a se confictis Diogenis nomen praescripsit Ep. 25. Vid. *Diogen.* L. VI,

77.

3. MAUS. Infructuoſa igitur iſta mihi fuerint omnia, & pari honore æquabitur Mauſolus ac Diogenes? DIOG. Non pari, vir præſtantiſſime: haudquaquam. Mauſolus etenim lamentabitur, recordatus eorum, quæ in terra præſto fuerunt, in quibus felicitatem eſſe ſitam ducebat: Diogenes contra deridebit ipſum. Et ille monumentum quidem ſuum Halicarnaſſi memorabit ab Artemiſia uxore ſimul & ſorore conſtructum. Diogenes autem corpuſculi ſepulcrum aliquod an habeat, eſt neſcius, ſiquidem nihil eam rem curarit: verum perpetuam ſapientiſſimis viris ſui commemorationem reliquit, quippe qui viri vitam vixerit ſublimiorem tuo, Carum abjectiſſimum mancipium, monumento, inque tutiore loco conditam.

ΜΑΥ. Ἀνόητα ἂν μοι ἐκεῖνα πάντα, ἢ ἰσότιμος ἔσται Μαύσωλος, ἢ Διογένης; ΔΙΟ. οὐκ ἰσότιμος, ὦ γενναιότατε· οὐ γάρ. Μαύσωλος μὲν γὰρ οἰμώξεται, μεμνημένος τῶν ὑπὲρ γῆς, οἷς εὐδαιμονεῖν ᾤετο· Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ. ἢ τάφον ὁ μὲν οὐ Ἁλικαρνασσῷ ἐρεῖ ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διογένης δὲ, ἢν μὲν σώματος εἰ καί τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν· οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου· λόγον δὲ τοῖς σοφοῖς περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβιωκότος ὑψηλότερον, ὦ Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε, ἢ σοῦ μνήματος, ἢ οὗ βεβαιοτέρῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον.

XXV.

NIREI, THERSITÆ, ET MENIPPI.

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

N I R.

1. ECce enim, Menippus hicce judicabit, uter ſit formoſior. Dic, Me-

N I P.

Ἰδοὺ δὴ Μένιππος οὑτοσὶ δικάσει, πότερος [a] εὐμορφότερός ἐστιν. εἰπὲ, ὦ Μένιπ-

[a] Εὐμορφότερος] Ita O. Priores Edd. excepta *W.* εὐμορφότερος. Idem ter in ſequentibus hujus dialogi emendatum eſt vitium.

77. 78. 79. Illud autem aculeatum Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε· praeterquam enim quod philoſophi ἀνδράποδα vocent & ἀνδραποδώδεις eos homines, qui corpori corporisque voluptatibus ſervili nexu ſunt addicti, mancipia corporis, ut ait *Seneca*, voluptatumque, reſpicitur ad Cariae conditionem, ex qua non minus atque ex finitimis regionibus ſervorum greges in Graeciam mittebantur: hinc Καρῶν frequens mancipii nomen, etiam apud Noſtrum: ſimilis elegantia notata ad p. 337. v. 94. *T.H.*

74. Τάφον ἔχει] Habuit ſepulchrum prope Corinthum. Vide *Pauſan.* Corinth. p. 45, 37. *M. du S.*

76. Ἀνδρὸς βίον βεβιωκότος] Adſcripſit pater, forte βεβιωκότος· ſed & prius ferri poteſt. *J.G.*

80. Πότερος εὐμορφότερός ἐστι] Sic quidem ſcribitur. Sed, ut jam plus ſemel in eodem mendo monuimus ſupra, εὐμορφότερος ſcribendum. In hoc unius paginae dialogo quater, quod mirandum, peccatur in hanc ſcripturam. At recte ea obſervata cum paſſim, tum in Hermot. c. 19. πρὸς τὸ εὐμορφότατον. Adde pro Imaginib. c. 6. & 20. E. Eadem ſcripturae macula infuſcavit Achillem *Tatium* lib. VI. initio, ὡς εὐμορφότερον, ἔφη, ἀνδρὸς πολὺ γέγονας τῆς σαυτοῦ. Similiter male apud eumdem ibidem pag. 379. legas, ἵνα αὐτὸν ἴδοις τερπνοτέροις διημοῖς διειλημμένον. pro εὐμορφότερος & τερπνότερος. Apud *Ælianum* quoque IX. Ποικιλ. c. 4. perperam, Ἀνακρέων ἐπήνεσε Σμερδίην θερμώτερον, pro θερμότερον· ut recte apud eumdem Scriptorem II. c. 12. IX. c. 39. X. c. 2. In contrarium peccatum in Iſocratis Panathen. p. 243. B. Καί τοι τίνας ἂν τις κρίνειε ἱκανοτέρους ποιήσασθαι ἢ πιστοτέρους. lege ἱκανωτέρους. ut recte pag. 260. ἐπὶ τὰς ἀρχὰς καθιστάναι τοὺς ἱκανωτάτους τῶν πολιτῶν. Apud eumdem ibid. pag. 289. E. pro φιλοσοφοτέρους ſcribendum φιλοσοφωτέρους. *J.J.*

82. T.-

νιππε, ὃ καλλίων σοι δοκῶ; MEN. τίνες δὲ ἐστὲ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι. NIP. Νιρεὺς, ἐγὼ Θερσίτης. MEN. [a] πότερος οὖν ὁ Νιρεὺς, ἐγὼ πότερος ὁ Θερσίτης; οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον. ΘΕΡ. ἓν μὲν ἤδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὅμοιός εἰμί σοι, καὶ οὐδὲν τηλικοῦτον ἀφέρεις, ἡλίκον σε Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς ἐπῄνεσεν, ἁπάντων εὐμορφοτάτον προσειπών· ἀλλ' ὁ φοξὸς ἐγὼ, καὶ ψεδνὸς, οὐδὲν χείρων ἐφάνην τῇ δικαστῇ. [b] ὅρα σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ὅν τινα ἐμὲ εὐμορφότερον ἡγῇ. NIP. ἐμέ γε τὴν Ἀγλαΐας, ἐκ Χάροπος, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.

nippe, non pulcrior tibi videor? MEN. Quinam eſtis? nam prius, opinor, illud ſcire commodum eſt. NIR. Nireus & Therſites. MEN. Uter ergo Nireus, uter Therſites: nondum enim hoc manifeſtum. THER. Jam unum hoc in rem meam teneo, quod ſimilis ſim tibi, & nihil tanto opere præcellas, quantum te Homerus iſte cæcus laudavit, omnium formoſiſſimum appellans: ſed ille ego, cui caput in acutum deſinens, & rari crines, nihilo inferior viſus ſum judici. Expende vero, Menippe, quemnam formoſiorem ducas? NIR. Me certe filium Aglaiæ & Charopis, qui pulcerrimus homo ſub Ilium veni.

2. MEN.

[a] Πότερος οὖν] Secutus ſum O. In omnibus Edd. οὖν ſecundo πότερος erat ſubjectum. [b] Ὅρα σὺ δὲ] Sic G. P. L. Ante in cunctis Edd. fuit, ὅρα δή σοι.

88. Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς] Ὅμηρος γὰρ τὸν ἐκ * Σιμόεντος Νηΐδα ὑμνήσας ἀφέροντας εἰς κάλλος μετά γε Ἀχιλλέως. *V.*

91. Ψεδνὸς] Μαδαρὸς, ἀραιόθριξ. *V.*

* Σιμόεντος] Σύμις esſe reponendum ex *Homero* patet Il. B, 671. accurate de Syme & rege Nireo *Diodor. Sic.* V., p. 225. C. *T.H.*

82. Τίνες δὲ ἐστὲ;] Vide quam inepte diſtinguatur haec ὦ ἑκάστη· τίνες δὲ ἐστὲ πρότερον οἶμαι; χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι· hanc ineptam diſtinctionem non poterat non inepta ſequi verſio. Sed ſic interpungendum: *τίνες δὲ ἐστέ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι. Quinam vos eſtis? Prius enim, opinor, decet hoc ſcire. F.G.G.*

83. Πρότερον] Lege omnino, πρότερον γὰρ, οἶμαι, χρὴ, non ut in libris eſt, πρότερον οἶμαι χρὴ γάρ. *M. du S.*

Πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ] Priorem illam, quae cunctas Edd. obſederat, diſtinctionem, auctore *Graevio*, jamdudum mutavi. Scriptum fuit in Fl. τίνες δὲ ἐστὲ πρότερον οἶμαι· χρὴ γὰρ .... Ceterae nihil aliud, quam interrogandi notam ſuppoſuerunt: γὰρ nimis, ut videbatur, ab initio remotum hanc interpungendi abſurditatem peperit. Nihil erat, cur iſta particulae ſede offenderentur: ne quis movere velit, pauca de multis exempla facile perficient: *Plato* Charm. p. 464. F. Ἐγὼ ἂν ὀμωμόκα γὰρ αὐτῷ. *Ariſtoph.* Plut. v. 425. Ἀλλ' οὐκ ἔχει γὰρ δᾴδας — v. 1190. Ὁ Ζεὺς ὁ σωτὴρ γὰρ πάρεστιν ἐνθάδε. *Euphron* apud Athen. IX. p. 377. D. — οὐδεὶς εἶχέ σοι Καῖος ὅλως γὰρ ἦταρ — ita recte *Caſaubonus*, qui ſimul adnotat, *conjunctionem* γὰρ *tranſpoſitam eſſe in alienum locum, ut ſaepe. Sophilus* apud eundem XIV. p. 640. D. .... κωμάσαι πρὸς τὴν Ταναγρικὴν δεῖ γάρ .... *Xenoph.* K. Π. VII. p. 113. v. 36. Ὡς οὐ κώμῳ δοκεῖ γὰρ ἡ πόλις πᾶσα εἶναι τῇδε τῇ νυκτί· ibi mire *H. Stephanus* aeſtuat: quod autem variatur in membranis, non aliunde ortum putem, quam quod locum particulae γὰρ commodiorem aſſignare conarentur. Huc referre nolim *Herodoti* verba I, 24. Καὶ τοῖσι ἐσελθεῖν γὰρ ἦν ὕδωρ, ob ſuſpicionem vitii. Sufficere ferme poterat domeſticum exemplum Δ. N. III. §. 3. εἰ μὴ εἰς Λεβάδειαν γὰρ παρῆλθε. Contra in proximis particulam ἂν opportuniore ſede collocari libenter ſum paſſus. *T.H.*

85. Πότερος οὖν ὁ N. καὶ π. ὁ Θ.] Auctore Mſ. Ox. ſic reſtituimus. Οὖν antehac loco ſuo motum ante ὁ Θερσίτης demum legebatur. *M. du S.*

92. Ὅρα δή σοι] Τὸ λέγειν hic deſiderari videtur: vel poſt τὸ ἡγῇ. *F.G.*

Ὅρα δή σοι] *Jam vero tempus eſt, ut pronuncies, o Menippe, utro alterum formoſiorem putes:* ſic interpres. Sed in Graecis non eſt, *ut pronuncies:* haec interſerunt, ut ſententiam eliciant, quae nulla eſt; nec enim haec ſolent ſubaudiri, quae facere tempus praecipit. Reſcribendum ex Mſ. ὅρα σὺ δὴ, ὦ Μένιππε, ὅντινα ἐμὲ εὐμορφότερον ἡγῇ· *Vide tu vero, Menippe, quem pulchriorem ducas. F.G.G.*

Ὅρα σὺ δή] G. P. & L. pro vulgato ὅρα δή σοι· & ita Cl. *Hemſterhuſius* edidit. *M. du S.*

Ὅρα σὺ δὴ] Quod praebent ſcripti Codices, jam olim repudiandum non putavi. Ὅρα δή σοι jure locum tueri poterat, ſi infinitivus aliquis aptus praeſenti ſententiae ſequeretur, ὅρα δή σοι σκοπεῖν, ut p. 260. v. 49. p. 262. v. 90. quo poſteriore loco male membranae *Graevii*, ὅρα. *AElian.* V. H. I, 21. ὅρα σοὶ τὰ ἐκ τῶν νόμου ὁρᾶν· atque ita ſemper Graeci ſolent. Simul atque vetus liber prodierit, qui talem infinitivum ſuppeditet, deſeram ipſe non invitus lectionem reſtitutam. *T.H.*

94. Χάροπος] Non dubitat Clariſſ. *Dukerus* ad *Thucydid.* p. 150. v. 27. *quin perperam edatur* Χάροπος *pro* Χα-

2. MEN. Non quidem ſub terram, ut puto, pulcerrimus veniſti; ſed oſſa ſimilia; cranium autem ea re ſola nimirum diſcernatur a Therſitæ cranio, quod fractu facile ſit tuum: molle enim illud & minime virile geris. NIR. Veruntamen ſciſcitare Homerum, qualis eſſem, quum inter Achivos militabam. MEN. Somnia mihi narras: ego quippe, quæ conſpicor, & nunc habes; iſta, qui tunc vixerunt, noverint. NIR. Non ego hicce ſum formoſior aliis, Menippe? MEN. Nec tu, neque alius eſt formoſus: nam æquo jure in Orco verſantur, & ſimiles omnes. THER. Mihi quidem hoc ſuffecerit.

95 ΜΕΝ. Ἀλλ' οὐχὶ ϗ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλιστος ἦλθες· ἀλλὰ τὰ μὲν ὀστᾶ ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον ταύτῃ μόνον ἄρα ἀφαιρήσεται ἀπὸ τοῦ Θερσίτου κρανίου, ὅτι εὔθρυπτόν τὸ σόν· ἀλαπαδνὸν γὰρ αὐτό, ϗ οὐκ ἀνδρῶδες ἔχεις. ΝΙΡ. ϗ μὴν ἔρου Ὅμηρον, ὁποῖός ἦν, ὁπότε συνεστράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς. ΜΕΝ. ὀνείρατά μοι λέγεις· ἐγὼ δὲ ἃ βλέπω, ϗ νῦν ἔχεις· ἐκεῖνα δὲ οἱ τότε ἴσασιν. ΝΙΡ. ϗκοῦν ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφότερός εἰμι, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος εὔμορφος· ἰσοτιμία γὰρ ἐν ᾅδου, ϗ ὅμοιοι ἅπαντες. ΘΕΡ. ἐμοὶ μὲν ϗ τοῦτο ἱκανόν.

ΜΕ-

c Μὲν ϗ] O. interponit, ἐμοὶ μὲ οὖν ϗ· quod non ſperno.

99. Ἀλκιπαδών] Ἀθωνίς. V.

Χαρόπου nam pater ei erat Χάροπος non Χάρωψ· res certa eſt ex Homer. Il. B. 672. Euſtathio *ad illum locum*, & Hygin. F. XCVII. *Hyginus* quidem utramque formam uſurpavit; nam F. CCLXX. *Nireus Charopis filius*: quanquam ibi merito *Schefferum Charopi* praeferre cenſeat *Munckerus*. Ego nihil, utrum praeferas, intereſſe puto: ſolet enim ejusmodi nominum in aliam ex genitivo declinationem migrantium duplex forma frequentari: ſic μάρτυρ, μάρτυρος· φύλαξ, φύλακος· τρίοαξ, τρίοακος· ἴραξ, ἴρακος· ἄναξ, ἄνακος, unde Ἄνακες & Ἄνακοι Caſtores; quaeque hujus generis alia notantur a Grammaticis: quamobrem perinde valent Θάρυψ & Θάρυπος, Χάροψ & Χάροπος· in *Heſychio*, quod rarius eſt, παίδοξ invenitur pro παιδόκος· ſimili modo recentioribus *brax*, *calix*, *delphix* pro *braca*, *caliga*, *delphica*; non aliter atque τέροψ pro τερόπῃ *Sophocli*, notante *Euſtath.* ad Il. K. p. 786. v. 13. Nirei vero Therſitaeque conditionem formae plane diſſimilem eo colore depinxit *Homerus*, ut in utramque partem proverbio locum dederint: vide *N. Heinſ.* ad *Ovid.* A. A. II, 109. ubi hujus quoque dialogi mentionem fecit. Materia rhetoribus digna fuit viſa, in qua ingenium exercerent, ita par diſſimillimum componendo, ut palmam ſibi cedere poſtulet Therſites: iſtiusmodi declamationis meminit *AEneas* Soph. Ep. XV. Si tamen verum eſt, quod Er Pamphylius, fabulator haud abſurdus, retulit apud *Platon.* de Rep. X. p. 765. C. vidiſſe ſe, quum animus ejus relicto corpore peregrinatus miracula vitae alterius inſpectaret, τὴν τῦ γελοιοποιοῦ Θερσίτου ψυχὴν πίθηκον ἐνδυομένην, cauſa Nirei, vel invito *Luciano*, multum adjuvabitur: ſed nos magnae litis judices non ſedemus. *Platonem* in oculis habuit *AEneas Gaz* in Theophr. p. 15. cujus loci ſententiam, alioqui ſatis expeditam, prava errantis *Barthii* verſio obſcuravit.

Porro quam mox Menippus ſtatuit ἰσοτιμίαν ἐν Ἅιδου, alii quoque Therſitae exemplo, inferorum in civitate principibus viris aequati, confirmarunt. Apud *Suidam* veteris epigrammatis pars in Ἀτιμότερον — ἐν ᾅδᾳ γὰρ Μίνων Θερσίτης ὁδὲν ἀτιμότερος. Pro μίνων olim hujus dialogi argumento ductus reſcribendum arbitrabar Νιρέως· in eandem fere conjecturam inciderat *St. Berglerus* Act. Erud. Lipſ. MDCCXXII. p. 162. ſed aliis quibusdam adjectis, quae probari non poterant. Quanquam veroſimillimum videbatur, facile repudiavi ſimul atque apud *Salmaſium* Ep. de Com. p. 703. reperiſſem Μίνω, non dubitans, quin ab eo ex Anthologia necdum edita forent depromta: accedebat Codex *Suidae* Lugduno-Batavus, in quo pro μίνων quod exaratum eſt μὶν ὁ manifeſtum ſervat germanae lectionis veſtigium. Sed nihil amplius ſuſpicione vel conjectura fuit opus, poſtquam beneficio Viri inſignis *J. P. D'Orvillii* nactus ſum ipſum Theaeteti epigramma, quod, quia *Kuſteri* diligentiam effugit, integrum cum lectore communicabo:

Θεαιτήτου εἰς Φιλίαν τ αὐτάρκεσον ϗ δεκησόφων.

Τὰν γνώμαν ἐδόκει Φιλίας ὁ δεύτερος ἄλλου
Εἶμεν· ὁ δὲ φθονερὸς κλαίετω, εἴς κε θάνῃ·
Ἀλλ' ἔμπας δέξας κεινὰ χάρις ἐν ᾅδᾳ γὰρ
Μείων Θερσίτας ὁδὲν ἀτιμότερος.

Vice ἄλλου aliud exemplar ἄλλων. Dorica dialectus epigrammatis poſcit ἄλλω· tum extremo verſu adſcriptum Μίνω, & Θερσίτης. Ceterum quae poëtae ſit mens, & quomodo cum praeſcripto titulo conveniat, explanabit Praeſtantiſſimus *D'Orvillius*, qui ſibi tanto gratiore munere literarum amantes obſtringet, quo citius Anthologiam omnibus numeris perfectam debere deſierit. T. H.

XXVI.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ. MENIPPI ET CHIRONIS.

ΜΕΝ. Ἤκουσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπεθύμησας ἀποθανεῖν. ΧΕΙΡ. ἀληθῆ ταῦτ' ἤκουσας, ὦ Μένιππε· καὶ τέθνηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. ΜΕΝ. τίς δὲ σὲ ἔρως τοῦ θανάτου ἔσχε, ἀνεράστου τοῖς πολλοῖς πράγματος; ΧΕΙΡ. ἐρῶ πρὸς σὲ οὐκ ἀσύνετον ὄντα. οὐκ ἦν ἔτι ἡδὺ

MEN. Audivi, Chiron, te, quamvis Deus fores, cupiviſſe mori. CHIR. Audiviſti vera, Menippe: & mortem, ut vides, obii, quum immortalis eſſe potuiſſem. MEN. Quid eſt, cur te cupido mortis tenuerit, rei plerisque non amabilis? CHIR. Dicam ad te hominem haud inſipientem: non erat amplius jucundum frui im-

9. Ἤκουσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπεθυμήσας ἀποθανεῖν] Chiron eſt Deus mortuus: vid. *Apollod.* Biblioth. lib. 2. *J.G.G.*

Ibid. θεὸς ὤν] Vid. *Apollod.* II. p. 46. & 53. C. *M. du S.*

θεὸς ὤν] Poſtquam obierat mortem Chiron veneno ſagittae Herculeae contactus, pietas ejus ac ſtudium virtutis permovit Jovem, ut aſtris haud indignum inſereret. Hoc *Eratoſth.* Cataſt. c. XL. paene verſus ab *Hygino* P. A. II. c. 38. aliique plures tradunt: eo pertinere, ut arbitror, non poteſt *Luciani* θεὸς ὤν. A *Pauſania* tamen memoratur Χείρων ἀπηλλαγμένος ἤδη τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀξιωμάτου ἦναι σύνοικος θεοῖς lib. V. p. 426. quod ſane, niſi ad Chironem ſideribus additum referri debeat, parum intelligo. Chiron, dum in terris agebat, quippe Saturno patre prognatus, fuit immortalis: dolore vulneris inſanabilis confectus obeundae mortis ſolatium impetrare non potuit, niſi dato, qui ſuam in immortalitatem ſuccederet, vicario: repertus eſt, qui oprato beneficio Chironem demereretur, Prometheus. *Apollodor.* II. p. 113. καὶ εἰ τελεσθῆναι βουλόμενος, καὶ μὴ δυνάμενος; ἐπείπερ ἀθάνατος ἦν, ἀντιδοὺς τοῦ Διὸς Προμηθέα τὸν ἀπ' αὐτοῦ γενόμενον ἀθάνατον, ἔτως ἀπέθανε ita legendus eſt hic locus; quanquam propius etiam Pal. God. veſtigiis inſiſtere licet, ſi ſtructura non quidem prorſus inuſitata, ſed paulo tamen rariore ponas, ἀντιδόντος Διὶ Προμηθέα. Idem p. 129. Hercules, exſoluto vinculis Prometheo, παρέχει τῷ Διὶ Χείρωνα θνήσκειν ἀθάνατον ἀντ' αὐτοῦ θέλοντα· ubi nihil eſt, cur quicquam mutatum velis, niſi interponendum putes ἀθάνατον ὄντα. Ergo *Lucianus* forte melius ἀθάνατος ὢν ſcripſiſſet, quam θεὸς ὤν, ut mox ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. *T. H.*

13. Τίς δὲ σὲ ἔρως] Hunc locum profert *Thom. Magiſt.* in Ἀείρας verſo duarum vocum ordine: τίς δέ σε τοῦ θανάτου ἔρως ἔσχεν &c. Etſi τίς non videatur plane repudiandum, maluero tamen, τί δέ σε τοῦ θανάτου ἔρως ἔσχεν; *T. H.*

17. Ζῶντα ὁρᾷς τὸ φῶς] Familiarem *Euripidi* ſententiam totidem paene verbis expreſſit: Iphig. in Aul. v. 1218. — ἡδὺ γὰρ τὸ φῶς βλέπειν — v. 1250. Τὸ φῶς τόδ' ἀνθρώποισιν ἡδίστον βλέπειν quod *Stobaeus* etiam deſcripſit c. 118. *Alceſt.* v. 691. Χαίρεις ὁρῶν φῶς; *T. H.*

19. Ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεί] Eſt in hac oratione ἀνακόλουθον: dicturus erat, Ἐγὼ δὲ . . . τροφῆς, ἐπλήσθην αὐτῶν· hanc ſeriem interrumpunt, quae poſt τροφῆς addita leguntur: quamobrem γοῦν idem, quod ſaepe, munus habet, ut priorem ſtructuram repeti patefaciat. Opportunum ſane *Menandri* locum attulit *Clericus*, deinde repoſitum in ejus Comici Fragm. p. 185. ubi perbene fecit, quod omiſerit σαπρότερα, quippe non digna quibus attendatur. Egregiam ſententiam, ſicut emendandam exiſtimo veſtigia fere Viri ſummi ſecutus, apponam: — τοῦτον ἐμψυχίσατον λέγω, Ὅσοις θεωρήσας ἄλυπος, παρμένων, Τὰ σύμπαντα ταῦτ' ἀπῆλθεν, ὄφθη ἦλθεν, ταχὺ, Τὸν ἥλιον τ' κοινὸν, ἀέρ', ὕδωρ, πῦρ, Πῦρ· ταῦτ' ἴσθ' τις κἂν ἑκατὸν βιώσεται, Ὄψει παρόντα, κἂν ἑαυτοῦ σφόδρ' ὀλίγους. Σεμνότερα τούτων ἄττ' ἂν εἴπει ποτέ. Παντάγρως νομισάν τιν' εἶναι τ' χρόνον, Οἱ φασὶ, τοῦτον, κἀπιδημίαν ἄνω· Ὀχλος, ἀγορά, πλάτταὶ, κύκλοι, ἀγορασίαι. quae ſequuntur, curam adhuc, ut puto, diligentiorem poſtulant. Iſta vero ſumſit *Menander* ab *Alexide*, cujus ſimillima quaedam exhibentur ab *Athen.* XI. p. 463. D. Alexis a Pythagora: inſignem philoſophorum principis cum principe Phliaſiorum Leonte ſermonem habitum retulit ex *Heraclide Cicero* T. D. V. c. 3. ubi παντάγρως illa mercaturaque vitae humanae diverſis longe ſtudiis celebratus perquam ſcite depingitur: egregia notat *Davisius*, niſi quod *Syneſii* ὠδαγωγῶμαι εἰς τὸν κόσμον ſollicitare non debuiſſet. Paulum alia ratione Gnoſtici vitam, παντάγρων ἀγοράν appellavit *Clemens* Str. VII. p. 728. P. Nihil autem publico veluti conſenſu frequentius eſt, quam ἐπιδημίας vel παροικίδημίας imagine vitam humanam adumbrari: quare ſententiam illam, παροικίδημία τις ἐστὶν ὁ βίος, τὸ κοινὸν τοῦτο καὶ πρὸς ἅπαντας θρυλλούμενον appellat *Aeſchin.* Dial. III. c. 3. cum quo contuliſſe non pigebit *Hipparchi* locum in *Stobaeo* p. 573.

immortalitate. MEN. Non jucundum erat vivum videre lucem? CHIR. Non, Menippe: etenim jucundi naturam ego quidem varium esse quiddam & non simplex duco: quum autem semper viverem, fruererque rebus iisdem, sole, luce, alimentis; tum & tempestates anni eædem, & quæ fierent cuncta per seriem singula velut alterum alteri adhærens sequerentur, exsatiatus sum iis: non enim in eo, quod semper idem est, sed in perpetua rerum mutatione posita est voluptas. MEN. Vere, Chiron. At quo animo hunc rerum statum, qui est in Orco, fers, ex quo iis prælatis huc advenisti?

2. CHIR. Non illibenter, Menippe:

ἀπολαύων ἢ ἀθανασίας. ΜΕΝ. οὐχ ἡδὺ ἦν, ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς; ΧΕΙΡ. ναί, ὦ Μένιππε· τὸ γὰρ ἡδὺ ἔγωγε ποικίλόν τι ἡγοῦμαι εἶναι καὶ οὐχ ἁπλοῦν· ἐγὼ δὲ ζῶν ὁρῶν, καὶ ἀπολαύων τῆς ὁμοίας, ἡλίου, φωτὸς, τροφῆς· αἱ ὧραι δὲ αἱ αὐταὶ, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἑξῆς ἕκαστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα θατέρου θατέρῳ ἐπιπλήθουσιν αὐτῆς. οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μεταβάλλειν ἄλυσις τὸ τερπνόν ἐστιν. ΜΕΝ. εὖ λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ δὲ ἄνω δὴ πῶς φέρεις, [a] ἀφ' οὗ προελόμενος αὐτὰ ἦλθες;

ΧΕΙΡ. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσο-

[a] Ἀφ' οὗ] In margine *Ald.* notatur: *Legendum forte* ἐφ' ᾧ quod nullius pretii.

573. Haec Pythagorae tamen Platonisque disciplinae figura maxime convenit, quae scilicet revera profitetur animas, relicto aethere patrio, tanquam peregrinabundas in hoc corpus terraeque carcerem immigrare. Ceterum a Chirone nonnihil discedit Epictetus *Arriani* lib. II. p. 216. stulti hominis intempestivum Athenarum arcisque desiderium perstringens: σὺ δ' ἀρκεῖ σοι, ἃ βλέπεις καθ' ἡμέραν; χρεττόν τι ἔχεις ἢ μεῖζον ἰδεῖν τῆ ἡλίου, ἢ σελήνης, ἢ ἄστρων, ἢ γῆς ὅλης, ἢ θαλάσσης; Haec etiam adspectu videbantur gratissima *Praxillae* Adonidi, qui ab inferis rogatus, quid pulcerrimum apud superos reliquisset, ingenue respondit: Κάλλιστον μὲν ἐγὼ λείπω φάος ἠελίοιο, Δεύτερον ἄστρα φαεινὰ, σελήνης τε πρόσωπον· nihil hactenus, quod inficete dictum offendat; sed addito puerilis simplicitatis versu tertio, Ἠδὲ θαλασσαίης στείνους καὶ μᾶλα καὶ ὄχνους, non ipse tantum insulsi notam commeruit, verum ad homines etiam insulsos proverbium a se natum propagavit, ἠλιθιώτερος τῆ Πραξίλλης Ἀδώνιδος. Docentur ista plenius in *Montefalconii* Select. Histor. Bibl. Seguer. p. 609. quam apud *Zenob.* C. IV. n. 21. prorsus enim imperite Praxillae filium Adonidem nobis effinxit *Mich. Apostol.* C. IX. n. 81. Simul ex hisce patet, ἄστρα quam vere fuerint in *Menandro* reposita. Alias tamen & *Epictetus* & *Marcus Antoninus* Chironi libenter concedunt, rerum omnium, quae conspectu quotidiano hauriuntur, satietatem oriri atque adeo fastidium propter τὸ ὁμογνῶς αὐτῶν & ὁμοειδὲς: vide Imperatorem lib. II. τῶν εἰς ἑαυτὸν §. 14. VI. §. 37. 46. τὰ αὐτὰ ἀφ' ὕψους, καὶ τὸ ὁμοειδὲς προσεκτέον τῶν ἄνω πάντων & plura passim, quae cum Menandri Lucianique sententia non solum, sed & verbis saepe congruunt. Egregie *Lucret.* III, 978. *T.H.*

10. Ἀπολαύων ἢ ὁμοίων &c.] Crediderim *Luciani* animo, cum haec scriberet, obversatum examinum lo-

cum *Menandri* ex Hypobolimaeo, quem habet *Stobaeus* Tit. CXXII. — τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω, Ὅστις ἀπῆρεν ἀλύπως, Παρμένων, Τὰ σεμνὰ ταῦτ' ἀπιδών, ὅθεν ἦλθεν, ταχύ. Τὸν ἥλιον ἢ κοινὸν ἀστέρ', ὕδωρ, πῦρ, Πῦρ' ταῦτα (lege τ' αὐτὰ) κἂν ἑκατὸν ἔτη βιώσῃ) Ὄψει παρόντα κἀπίοντ' οὐδὲν ἐλίγους, Σωφρόνως (ita leg. non σεμνότερα, quod est contra rationem oppositionis) τούτων σοι ὄψει πλεῖστα. *Hunc beatissimum aio, quisquis contemplatus, sine moerore, Parmeno, egregia haec abiit ea, unde venerat, celeriter. Solem commune astrum, aquam, nubes, ignem, eadem, quamvis vixerit centum annos, videbit praestantia. Quamvis vero vixerit annos valde paucos, deteriora hisce nunquam videbit.* *T.G.*

21. Αἱ ὧραι] Καὶ ὧραι. mox, post αἱ αὐταὶ, τὸ ἄστρον aut quid simile deesse videtur. *F.G.*

25. Μιλαχῇ] An μιλαβάλλειν; *F.G.*

Ἐν τῷ μιλαχῇ] Ad sensum, qui satis expeditus Interpretes non fugit, minime respondebat hoc verbum: nunquam enim μετίχειν pro *vices mutare*, quantum memini, positum invenies. Olim timide considerandum proposui ἐν τῷ μιλλαλλάττειν, ex contracta ejus verbi scriptione μιλαχῇ haud difficulter nasci potuisse suspicatus. Nunc fere malim μιλασῇσιν quae utraque loci vitaeque mutationem una continent: neque me fefellerat *Gayeti* μιλαβάλλειν sed ista literarum ductibus propiora censebam: alioquin accedit *Euripidae* dictum in Orest. v. 234. — μιλαβολὰ πάντων γλυκύ quod, quamvis, ut monet *Schol.* a Comicis irrisum, *Aristoteles* etiam usurpat Ἠθ. Εὐδ. VIII. p. 186. Fortasse gravius est hujus loci vitium, quam quod opera tam levi & sine librorum veterum adjumento possit sanari. Reticenda non est Viri Doctiss. *Jo. Jac. Wetstenii* conjectura, ἐν τῷ μεταχῇ ἄλλον. *T.H.*

28. Ἥκεις] Confer cum fine Dial. XI. *M. du S.*

ἰσοτιμία πάνυ δημοτικὸν, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ ἄφορον, ἢ φωτὶ εἶναι, ἢ σκότῳ· ἄλλως τε οὐδὲ διψῆν, ὥσπερ ἄνω, οὔτε πεινῆν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδεεῖς τούτων ἁπάντων ἐσμέν. MEN. ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ, καὶ εἰς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περιῇ. XEIP. πῶς τοῦτο φῄς; MEN. ὅτι εἰ τοῖς μὲν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον ἀεὶ καὶ ταὐτὸν ἐγένετό σοι προσκορὲς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα προσκορῆ ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δεήσει μεταβολήν γε ζητεῖν τινα καὶ ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον, ὅπερ οἶμαι ἀδύνατον. XEIP. τί οὖν ἂν πάθοι τις, ὦ Μένιππε; MEN. ὅπερ οἶμαι καὶ φασὶ, συνετὸν ὄντα ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτοῖς ἀφόρητον οἴεσθαι.

est enim æquus & par inter omnes honoris gradus res valde popularis, nihilque tanto opere differt, in luce verseris, an in tenebris: porro nec sitire, quemadmodum supra, nec esurire necesse est; sed istorum omnium haud indigemus. MEN. Vide tamen, Chiron, ne tecummet ipse pugnes, & in orbem tibi sermo redeat. CHAR. Quid ita? MEN. Nimirum si eorum, quæ in vita sunt, par semper & idem status satietatem tibi peperierit, hic etiam, quum sit similis rerum conditio, perinde tibi pariat, oportebitque migrationem quærere aliquam etiam hinc in aliam vitam, quod opinor fieri nequit. CHIR. Quid ergo faciat aliquis, Menippe? MEN. Scilicet quod, puto, vulgo dicunt, ut is, qui sit prudens, acceptis fruatur contentusque sit præsentibus, nihilque eorum tale existimet, quod tolerari nequeat.

DIO-

a Περιῇ] Περιπίπτῃ P. L. Margo *Alw.* Multo praestat vulgata.

30. Καὶ τὸ πρᾶγμα &c.] An? ἡ μὲν ἰσοτιμία, πάνυ δημοτικὸν τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐδὲν ἔχει &c. vix enim dubito, quin corruptela quaedam facilem styli Lucianei cursum impediverit: quam utilitatem habeant in hac disputatione, οὐδὲν . . . σκότῳ, mihi quidem non satis liquet. *T.H.*

33. Ἀνεπιδεεῖς] *Thomas Magister* v. Ἀτίλεως videtur in suo Codice legisse ἀτελεῖς. Sed praestantior est nostrorum librorum lectio. *M. du S.*

Ἀνεπιδεεῖς] Ejus, quam *Thomae Magistri* liber praetulit, lectionis ἀτελεῖς nullum extat in nostris vestigium: ipsa tamen indicio est, quod ante nos suspicari diximus, hunc dialogum male fuisse a descriptoribus habitum. Quum autem interpretatur ἀτελὴς, ὁ ἀμέτοχος, id quidem ut satis est ad hujus loci sententiam conveniens, sic magno opere vereor, ne a consuetudine Graeci sermonis abhorreat: equidem memini non dissimili structura scribi a *Dionys. Hal.* A. R. VIII. p. 506. v. 38. Εἰ δὲ ἀξιωμάτων τὸ πείρας ἀτελὲς τῷ ἔργου ἀναιρήσειν· sed alia est & potestas & significandi ratio. Forte quis existimet, ita defendi posse ἀτελεῖς, si eum in modum intelligatur, ut Latinorum *inmunis*: in *Glossis* alterum alterius explicationi inservit vocabulum. Tum sensus erit, isque minime contemnendus: *sed inmunes sumus rerum istarum omnium: sed oneribus illis ac functionibus sitiendi esuriendique sumus levati.* Qui hanc elegantiam non capiebant, videri possunt mutasse. Nos interea, dum certius fundamentum detegatur, lectione vulgata erimus contenti. *T.H.*

35. Μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ] Non est, *ne tibi contradicas*, ut *Benedictus*; sed, cum multum circumiveris, te veluti fugiens, in te ipse incidas. *F.C.*

Περιπίπτῃς σεαυτῷ] *Budaeus* C. L. G. p. 431. positis *Luciani* verbis addit: *revolvatur & circumagatur*: quod proprie pertinet ad explanandum περιῇ. Modo in *Gregorii Nazianz.* loco, ὅτως ἀάλωτόν ἐστιν ἡ πονηρία, καὶ παλιαγκόλων ἑαυτῇ περιπτωτὰ, reddiderat: *in semet ipsam incurrens, ipsa sibi contraria.* Est autem περιπίπτειν ἑαυτῷ, quando quis iis argumentis & probationibus utitur, quibus in se conversis facile refutetur, eoque pacto in semet ipse incurrens absurdi convincatur: hoc sane ejus est, qui adverso capite pugnantia locutus sibi contradicit: qua in causa Chironem versari Menippus demonstrat. Exempla hujus virtutis plura reperies in *Budaeo* p. 933. *T.H.*

41. Ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον β.] Subint. δέοντι μεταβολὴν ζητεῖν. *F.G.*

Ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον β.] Non intelligenda cum *Guyeto*, sed haec ordine continuo praecedentibus absque distinctionis signo sunt adjungenda. Vide Notas ad Dial. XVII. *T.H.*

43. Ὅπερ, οἶμαι, καὶ φασὶ] *Gataker.* ad *M. Antonin.* IX. §. 6. haec Lucianea protulit adjecta *Benedicti* versione tanquam proba: *Illud nimirum, ut cum sis sapiens, quemadmodum opinor, & vulgo praedicant, praesentibus rebus sis contentus.* Secutus fuerat priores; quos tamen, quia formam orationis Graecae minus attenderant, a Scriptoris nostri mente deerrasse puto, dum ad Chironem referunt, quae sententiae

XXVII.

DIOGENIS, ANTISTHENIS, ET CRATETIS.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

DIOG.

1. ANtisthenes & Crates, ocium agimus: quare quid vetat, quominus abeamus recta ad descensum Averni ambulaturi, visurique eos, qui deorsum veniunt, quales tandem sint, & quid eorum unusquisque faciat? ANT. Eamus eo, Diogenes: etenim spectaculum fuerit jucundum hos eorum lacrimantes videre, illos supplicantes, ut dimittantur, quosdam ægre descendentes, & quamvis in caput proturbet Mercurius, tamen restitantes, & supino corpore renitentes sine ulla proficiendi spe. CRAT. Ego enimvero persequar vobis, quæ vidi, quum descenderem, per viam. DIOG. Narra quæso, Κρά-

ΔΙΟΓ.

ΑΝτίσθενες, καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγομεν· ὥστε τί ἐκ ἄπιμεν εὐθὺ τ καθόδυ περιπατήσοντες, ὀψόμενοι τὺς καταβατίοντας, οἵοί τινές εἰσι, καὶ τί ἕκαστ αὐτῶν ποιεῖ; ΑΝΤ. ἀπίωμεν, ὦ Διόγενες. καὶ γὰρ ἂν τὸ θέαμα ἡδὺ γένοιτο, τὺς μὲν δακρύοντας αὐτῶν ὁρᾶν, τὺς δὲ ἱκετεύοντας ἀφεθῆναι· ἐνίους δὲ μόλις καταβατίοντας, καὶ ὅπ τράχηλον ὠθοῦντ τ Ἑρμῆ ὅμως ἀντιβαίνοντας, καὶ ὑπτίους ἀντερείδοντας, εἰδὲν δέον. ΚΡΑΤ. ἐγὼ γοῦν καὶ διηγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὁπότε κατήειν, κατ τ ὁδόν. ΔΙΟΓ. διήγησαι, ὦ Κρά-

tiae proverbialis more fuerant efferenda. Nihil est apud veteres isto monito ad conciliandam animi tranquillitatem accommodatissimo familiarius, ἀγαπᾶν, εἰρηνεύειν δεῖ τὰ παρόντα· οὐ τίθεσθαι τὰ παρόντα· ἀρκεῖσθαι τοῖς παροῦσι, τῇ παρούσῃ καλαστάσει· sic ut paroemiae communis imaginem saepissime gerat: vide *M. Antonin.* X, 1. Ad illam normam versionem exegi. *T. H.*

44. Σωστὸν] Eximiam hanc sententiam minus apte Menippo suo tribuit *Lucianus*, utpote qui sibi ipse, ut supra visum est Dial. XXI. mortem consciverit. *M. du S.*

48. Ἄπιμεν εὐθὺ τ καθόδυ] Haec jungenda, non περιπατήσοντες εὐθὺ τ καθόδυ. Προϊέναι εὐθὺ τ Φρυγίας, πλεῖν εὐθὺ τ Ἑλλάδ, τείνειν εὐθὺ Βαβυλῶν & plura *Noster* habet. Ita vero scribunt Attici, non ἐπ' εὐθείας vel εὐθύς, quod, monente *Phrynicho* p. 24. sollus temporis significatione gaudet: quanquam posterius pro altero nonnunquam vitiose positum reperiatur. Ex membranis emendavimus in *Poll.* IX, 12. εὐθὺ τ ἀγορᾶν ἀπειθῶν sicuti Segm. 47. εὐθὺ τ ἀμφιάστεων, *recta in forum aromatarium*: quam ob rem merito Codicibus adsentitur Praestantiss. *Dukerus* ad *Thucydid.* VIII. c. 88. neque aliter est scribendum in *AElian.* de Anim. I. c. 2. εὐθὺ τῦ κόρτυο ἄγειν. Hoc de genere *Kuhnius* ad *AElian.* V. H. IX, 18. τὴν ἐτέραν ἦλθον τὴν εὐθὺ τῦ ἄδυ, & in Ind. notavit accuratius *Perizonio*, qui non solum εὐθὺς & εὐθὺ prorsus eadem habuit, sed & εὐθὺ pro *ex adverso*, *e regione*, non distinxit: vide *H. Vales.* ad *Euagr.* H. E. III. c. 28. *Plato* in primo Lysidе: Ἐπορεύομην μ ἐξ Ἀκαδημίας εὐθὺ Λυκείυ mox: Ἐξ Ἀκαδημίας πορεύομαι εὐθὺ Λυκείυ alibique saepe. Haec quum sint satis nota, atque in aperto posita, jure mireris *Olearium* in *Philostr.* V. A. T. VII. p. 280. v. 25. ὁ μ (Διογένης) εὐθὺ Χαιρωνείας ἦκεν, verti voluisse, *statim post pugnam Chaeroneam accedens*, quum sine ulla dubitatione vertendum sit, *recta Chaeroneam tendens*. Omitto *Chaeroneam* pro *Chaeronensi* negligentius scriptum. *T. H.*

56. Ὅμως ἀντιβαίνοντας & ὑπτίους ἀντερείδοντας, εἰδὲν δέον] *Micyllus: reluctari tamen & resupinos obniti nulla necessitate aut commodo suo* Equidem nihil plane nunc agitur de commodo descendentium, & nullus huic voci locus in hac oratione dari potest. Itaque Benedictus eo animadverso postremas tres voces abscidit. Sed nihilo plus huc convenit illa necessitas. Non enim modo ipsis necesse non est obniti, sed contraria necessitas ipsis incumbit quiete & cupide descendendi. Sed nec Graeca quidquam de necessitate. Verte: *resupinos obnitentes, quum id fieri non oporteret, non sic faciendum esset.* Ut de Saltatione: ἐναντίους ἐπιβοῶντα ὀλίγῳ τινι ἀνθρώπῳ εἰς ὠδὴν δέον καλλωπιζόμενον. Hermotimo: διεξιὼν αὐτὰ & ἀκριβολογούμενος εἰδὲν δέον. Et alibi, ubi recte attenderunt. Sic & alii, ut *Demosthenes* Olynthiac. 3. πλέα ἢ χίλια & πεζικὰ τάλαντα ἀναλώσαντα εἰς ὠδὴν δέον. *J. G.*

Κράτης· ἔοικας γάρ τινα παγγέλοια[60] ἐρεῖν.

Crates : nam videre quædam perridicula dicturus.

ΚΡΑΤ. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν· ἐν αὐτοῖς δ' ἦσθημαι, Ἰσμηνόδωρός τε ὁ πλούσιος ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὕπαρχος, καὶ [b] Ὀροίτης ὁ Ἀρμένιος. ὁ μὲν οὖν Ἰσμηνόδωρος, ἐπεφόνευτο γὰρ ὑπὸ λῃστῶν περὶ τὴν Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλευσῖνα, οἶμαι, βαδίζων, ἔστειέ τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χεροῖν εἶχε· καὶ τὰ παιδία τὰ νεογνὰ, ἃ καλελελοίπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τὴν τόλμης, ὃς Κιθαιρῶνα παρέβαλλον, καὶ τὰς περὶ τὰς Ἐλευθερὰς χωρία παντέρημα ὄντα ὑπὸ τῶν πολέμων, διο-

2. CRAT. Et alii quidem multi una nobiscum descendebant, & in iis insignes Ismenodorus ille dives noster, & Arsaces Mediæ præfectus, & Orœtes Armenius. Ismenodorus ergo (nam trucidatus erat a latronibus juxta Cithæronem, Eleusinem, ut puto, iter faciens) gemebat, vulnusque in manibus habebat : tum infantes parvulos, quos reliquerat, voce ciebat, suamque ipsius incusabat audaciam, qui, ubi Cithæron erat superandus, Eleutherisque loca proxima bellis prorsus evastata transeun-

a Ἐρεῖν] Εἰρακέναι C. P. quod recepta lectione non commutaverim. Evanuerant in aliquo Codice literae τοῦ ἐρεῖν· restituit librarius verbum, quod convenire loco putaret. b Ὀροίτης] A. P. L. Margo Αἰλιν. Ἡρώδης. c Ἰσμηνόδωρος] Μητόδωρος P. male : alterum hominem Thebanum decet, quippe Bœotorum proprium ab Ismeno flumine.

70. * Ἀνεκαλεῖτο τὴν τόλμης] Καὶ αὐτὸν ἠτιᾶτο τὴν τόλμης. G.

* Ἀνεκαλεῖτο] Exhibui manum Doctiss. *M. du Soul.* : apparet tamen explicare *Schol.* voluisse ἑαυτὸ ἐπεμέμφετο τῆς τ. *T.H.*

63. Ἰσμηνόδωρος] Thebanus Crates ; ergo & hic Ismenodorus. *M. du S.*

64. Ἀρσάκης] Ficta an vera hæc sint nescio. *M. du S.* Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὕπαρχος] Nominum hujus dialogi propriorum usus apud Graecos non infrequens : neque tamen certos homines, verasque res gestas a *Luciano* denotari censeo. Si quid aliunde ductum, id omne scenae novae comicis crediderim deberi ; cujus documentum aliquod paulo post adferetur. De Arsace moveri poterat dubitatio : quamvis enim fortissimus Parthici regni conditor a *Justino* matura senectute, ab *Ammiano* placida morte decessisse narretur, *Syncellus* tamen, ut ab *H. Valesio* observatum ad *Marcellin.* XXIII. c. 6. diversos auctores secutus occisum esse tradidit : genus autem mortis ita describit *Suidas*, ut a narratione *Luciani* non multum abire videatur : Ἀρσάκης Πάρθων βασιλεὺς, ὃς δόλῳ πληγὴν ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τὴν πλευρὰν λαβὼν ἀπέθανε· quae quidem undecumque deprompta, *Suida* saltem judice, ad primum Arsacen spectare, ex sequentibus est manifestum. Verum ego, qui potuerit appellari Μηδίας ὕπαρχος hic Arsaces, non video : praeterea τὸ ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὴν Καππαδοκίαν συμβολὴν quis ad ullam fecit mentionem ? Quare probabilius existimo, dum certiora promantur, haec esse a Luciano, fabularum artifice perquam idoneo, vel conficta, vel ex comoedia nova derivata. *T.H.*

71. Κιθαιρῶνα] De Cithaerone pauca tetigi ad Δ. Ep. VIII. p. 307. Hic autem Eleutherarum urbis situm accurate definit : nam Thebis per Plataeas iter facienti in regionem Atticam superandus erat Cithaeron, qua parte demissior flexuque leni interruptus viam planiorem ostendebat. *Herodoto* vocantur αἱ ὑπώρειαι αἱ Κιθαιρωνίδες, αἱ ἐπὶ Πλαταιέων φέρουσι, τὰς Βοιωτοὶ μὲν τριῶν κεφαλὰς καλέουσι, Ἀθηναῖοι δὲ Δρυὸς κεφαλὰς IX. c. 27. Apud *Thucydid.* III. c. 24. Plataenses, qui de nocte obsessa urbe eruperant, ut hostes fallerent, viam, quae Thebas ferebat, ingrediuntur, simulque vident τοὺς Πλαταιικοὺς τὴν πρὸς Κιθαιρῶνα ἐς Δρυὸς κεφαλὰς τὴν ἐπ' Ἀθηνῶν φέρουσαν μὲν λαμπάδων διάκοπας. Adeptum Cithaeronis pedem, superatis angustiis, occurrebant Eleutherae, campusque urbi subjectus, Oenoen Atticae pagum, ut ex *Harpocratione* constat in Οἰνόη, contingens : qua de re diligenter, ut solet, *Pausan.* I. p. 93. Ideo memorat *Arrian.* Α. Α. I. p. 18. Thebarum τὰς πύλας τὰς φέρουσας ἐπ' Ἐλευθέρας τε καὶ τὴν Ἀττικήν· cum his consentiunt, quae scribit *Strabo* IX. p. 631. B. 582. C. Soli *Aristophanis Scholiastae* ad Acharn. v. 242. quae ceteris Ἐλευθῆραι, dicuntur unius literae discrimine Ἐλευθέραι, πόλις Βοιωτίας, haud inepte, si quis attendat ad vulgatam nominis originem, quam fluxisse docet *Stephanus* ἀπὸ Ἐλευθῆρος τοῦ Ἀπόλλωνος matrem, si quis scire desideret, Aethusam Neptuni filiam indicabunt *Pausan.* IX. c. 20. & *Schol. Hesiodi* ad Theog. v. 54. Μνημοσύνη γεννᾷ τὰς Ἐλευθῆρας μουσίους· digna est, quam ex Ed. *Tornaesii* Ven. proferamus integriorem, adnotatio : Ὁ δὲ Ἐλευθὼ πόλις ἐστὶ τῆς Βοιωτίας ἀπὸ τινὸς βασιλέως αὐτῆς πό-

eunda, binos tantum servos secum duxerit; idque quum phialas quinque aureas & cymbia quatuor secum haberet.

3. Arsaces autem jam ætate provecta, & sane non illiberali facie, barbaricum in morem indignabatur, ægreque ferebat se pedibus ire, ac postulabat equum sibi adduci: simul enim cum eo equus obierat, dum uno ictu uterque caderent perfossi a Thrace quodam peltasta in congressu cum Cappadoce ad fluvium Araxem. Etenim Arsaces in hostem ferebatur, ut narrabat, longe ante alios provectus: Thrax autem impetum excipiens pelta, submisso corpore,

δύας, δύο μόνους αἰτέτας [d] ἐπήγετο ἢ ταῦτα, φιάλας πέντε χρυσᾶς, ἢ κυμβία τέτταρα μεθ' ἑαυτῦ ἔχων.

Ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἤδη, ἢ νὴ Δί' οὐκ ἀσεμνῶ τῷ ὄψει, ἐς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο, ἢ ἠγανάκτει πεζὸς βαδίζων, ἢ ἠξίου ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι· ἢ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνεξεθήκει, μιᾷ πληγῇ ἀμφότεροι διαπαρέντες ὑπὸ Θρᾳκός τινος πελταστῦ, ὃν τῇ ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὴν Καππαδόκην συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς ἐδυνήσετο, πολὺ τῶν ἄλλων προπεξορμήσας· ὑποδὰς δὲ ὁ Θρᾴξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδὺς, ἀπο-

d Ἐπήγετο] Ὑπήγετο prave MS. *Bourdel.*

81. Ἀμφότεροι διαπαρέντες] Ἀντὶ τῦ, ἀμφότερον διαπαρέντων. *G.*

πάλεως ἔτος ὀνομασθέν, υἱοῦ Ἀπόλλωνος ἢ Αἰθούσης τ Ποσειδῶνος. Ἔστι δὲ ὁ ἥρως, ὡς φασιν, ἐπ' ὀνόματι τῦ ἥρωος. Οὕτω δὲ λέγεται, ὅτι ἐπεὶ ὁ Διόνυσος τ μανίας ἐπαύσατο ὁ ἐλευθερώθη. Inde Bacchus Ἐλευθερίου, *Hesychio* teste, nisi praeferatur Ἐλευθερεύς, & Eleutheris cultus & Athenis: eo enim sacra Dei primum magno Athenienſium malo rejecta, deinde oraculi testimonio commendata Pegasus Eleutheris traduxit: quae ab antiquo Comici Enarratore enucleatius expedita *Pausaniae* non parum lucis adferunt I. p. 7. 93. Merito autem imprudentissimae temeritatis accusandus Iſmenodorus, qui Thebis Eleusinem petens periculosum iter nullo fere comitatu susceperit: erant enim haec loca, quae Cithaeronem adjacebant, idque jam olim ab heroum usque aetate, latronibus infesta: nunc eo magis, quia sub hoc ipsum tempus Attici Boeotique fines continuis bellis fuerant devastati. In *Dicaearchi* Excerptis praecipuam habet commendationem via, quae Oropo ducit Tanagram πάντως καθαρεύουσα τῦ λῃ τ κλοπῶν (ita legendum, non κλοπῶν) φόβου quod scilicet rarum alias illo in tractu. Paulo post, qua Plataeas itur Tanagra, ὁδὸς ἡσυχῆ μὲ ἔρημος ἢ λῃστῶν, ἀναπίπουσα δὲ πρὸς τ Κιθαιρῶνα, ἐ λίαν δὲ ἀσφαλής si non alio quam ad latrocinia possit referri, ut videbatur *H. Stephano*, scriberem potius, λίαν δὲ ἀσ. vel ἐ λίαν δὲ ἀσφαλὴς nunc sensu diverso intelligendum arbitror, quamvis in Cithaeronem erigeretur, praecipitiis tamen non valde fuisse periculosam. Apud *Diogen. L.* II, 136. Menedemus, Alexini uxorem comitatur ὡς Δελφῶν ἴσως Χαλκιδῶν εὐλαβουμένην πλοπήν τινα ἢ τὰς πεζὰς ὁδοὺς λῃστείας· hoc iter praeter adversum Cithaeronis latus erat faciendum. *T. H.*

72. Ἐλευθερεὺς] Athenas Thebis petenti pagus hic, caede Persarum nobilis, in via erat, qui locus, regnante tum Philippo aut Alexandro, latronibus infestior erat. *M. du S.*

74. Ἐπήγετο] Mſ. ἐπήγετο. *J. B.*

75. Φιάλας . . . ἢ κυμβία] Junxit *Demosthen.* in Mid. p. 628. E. Διὸς τ ἀγορᾶς σοβεῖ κυμβίον ἐ ῥυτὰ ἢ φιάλας ὀνομάζων iterumque p. 625. A. Midias ad iter secum portat χλανίδας ἐ κυμβία ἐ κάδους. Vid. *Athen.* XI. p. 482. A. & qui vel illum, vel eosdem, quos ille, Grammaticos exscripsit, Macrob. *Saturn.* V, 21. *T. H.*

Ibid. Κυμβία] Εἶδος σφενδόνης ὀυ, πλοίου, ἢ σκήπτρου. duas ultimas species habet *Hesych.* *J. B.*

77. Ὁ δὲ Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἤδη, ἢ νὴ Δί', οὐκ ἀσεμνῶς τῷ ὄψει εἰς τὸ βαρβαρικὸν, ἤχθετο] Latinus interpres: *Arsaces autem (senior enim jam erat per Jovem pro barbarico illo ritu facie non inhonesta) graviter ferebat.* Abhorret a Graecae linguae genio haec locutio, οὐκ ἀσεμνῶς τῷ ὄψει εἰς τὸ βαρβαρικὸν, ut & ab indole Latinae linguae, *pro barbarico ritu non inhonesta facie est.* Aliter interpungendum est, si velis *Latinum* emendate & humane locutum esse; sic autem distingue, οὐκ ἀσεμνῶς τῷ ὄψει, εἰς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο, *non illiberali facie, barbaro more ferebat aegre, ut solent barbari:* hoc est εἰς βαρβαρικὸν, quod non male verterunt, *barbarico ritu*, sed male conjunxerunt cum facie. Sic εἰς τὸ ξυμμαχικὸν apud *Thucyd.* lib. 6. est *pro societate inita.* Paulo ante κύμβια sunt pocula cymbae forma. Conjungit ea quoque cum phialis *Demosth.* Orat. in Mid. *J. G. G.*

De *Thucydidis* illa phrasi εἰς τὸ ξυμμαχικὸν jure merito dissentit Eruditiss. *Duker*us, quem vide p. 512. n. 9. *T. H.*

79. Ἠγανάκτει πεζὸς βαδίζων] Persis enim nobilioribus vel tantillum sine equis in via conspici infamiae dabatur. V. *Xenoph.* Cyrop. L. IV. & VIII. extremo: quod & apud Medos obtinuisse a vero non abhorret: imo ab iis mutuatus erat Cyrus. V. L. I. *M. du S.*

87. Τὸν

ἀποσείεται τὸν Ἀρσάκην κοντόν· [a] αὐτὸς δὲ ὑποθεὶς τὴν σαρίσσαν αὐτόν τε διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον.

amolitur Arſacæ contum: tum ipſe e veſtigio objecta ſariſſa eum ſimul & equum transfigit.

ΑΝΤ. Πῶς οἷόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ τοῦτο γενέσθαι; ΚΡΑΤ. ῥᾷστα, ὦ Ἀντίσθενες· ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν εἰκοσάπηχύν τινα κοντὸν προβεβληκώς· ὁ Θρᾷξ δὲ, ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τὸν προσβολὴν, καὶ παρῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκὴ, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχεται τῇ σαρίσσῃ τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ στέρνον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφοδρότητος ἑαυτὸν διαπείραντα· διελαύνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὰ βουβῶνα διαμπὰξ ἄχρις ὑπὸ τὴν ῥυγήν. ὁρᾷς οἵου τινὸς ἐγένετο; οὐ γὰρ ἀνδρὸς, ἀλλὰ γε ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον. ἠγανάκτει δὲ ὅμως, ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἠξίου ἱππεὺς κατιέναι.

4. ANT. Quî poteſt, Crates, uno ictu hoc confici? CRAT. Facillime, Antiſthenes; hic enim irruebat, viginti cubitorum conto projecto; Thrax vero, poſtquam pelta demovit ictum, ſic ut cuſpis eum præteriret, tum genu nixus excipit ſariſſa prælata impetum, & vulnerat equum ſub pectus, qui præ ardore, curſusque vehementia ſemet ipſe in telum induebat: eadem Arſaces opera transfoditur per inguen penitus usque ſub ipſas nates. Vides quid, quoque modo acciderit, non viri, ſed equi potius facinus. Attamen moleſte ferebat, pari ſe cum aliis eſſe loco, volebatque eques deſcendere.

Ὁ δέ γε [b] Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τὼ πόδε, καὶ ὑπ' ἐσάντες χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο. πάσχουσι δ' αὐτὶ

5. Orœtes autem privatæ fortunæ homo, pedibusque debilis admodum ne ſtare quidem humi, nedum ingredi poterat: ac-

[a] Αὐτὸς] Adſcivi, quod *Graevius* ex Mſ. notavit. Priores Edd. οὗτος. [b] Ὀροίτης] Ἡρώδης A. L.

96. Τῇ σαρίσσῃ] Λόγχῃ Μακεδονικῇ. G.

99. Ἐς τὰ βουβῶνα] Βουβῶν περὶ τὴν γαστέρα τέτμηται. V.

87. Τὸν Ἀρσ. κοντόν] Eleganter deſcribit congreſſum Parthi equitis & Thracis peltaſtae. Scythae, Parthi, Sarmatae, Alani praelongis ex equo contis pugnabant: ideo κοντοφόροι, pro quo prave ſcribitur ἀκοντοφόροι apud *Dion. Caſſ.* XL. p. 127. C. ut manifeſto liquet ex p. 130. E. eorundem meminerunt in deſcribendo infelici cum Parthis Craſſi praelio *Plutarch.* in Craſſ. p. 558. 559. & *Appian.* de B. Parth. p. 240. 241. ubi reperies iſta Lucianeae phraſi proxima, πόδας διαμπὰξ προστεταλαμένους πρὸς τοῦδαφος· quemadmodum in Philopœm. p. 359. B. διελαύνεται διαμπερὲς ὁμοῦ τοὺς μηροὺς ἑκατέρους σὺν μεσαγκύλῳ confer *Suidam* in Ἐξέχει. *Pondera conti Sarmatici Silius* habet XV, 687. ubi plura ſuppeditabit Eruditiſſ. *Drakenborch.* Talem equitum ornatum pugnandique morem uſu docti adſciverunt poſtea Romani, ut conſtat ex *Arriani* Tacticis. *T. H.*

Ibid. Οὗτος δὲ ὑποθεὶς τὴν σαρίσσαν] Cogitabam olim οὗτος δὲ ὑποθεὶς τὴν σάρισσαν αὐτόν τε διαπείρει ϑ τὸν ἵππον. *ſic vero ſubjecta ſariſſa ipſum & equum perfodit:* ſed nunc conjecturæ prætero lectionem Mſ. αὐτὸς δὲ ὑποθείς. *J. G. G.*

88. Σάρισσαν] *Sariſſam* vocat etiam latino *Livius* XXXVII. 42, 2. & *Sariſſophoros.* *M. du S.*

92. Εἰκοσάπηχυν . . . κοντὸν] Longioribus equites uſos eſſe haſtis non ignoro, quod & nummi Caſtoris & Pollucis oſtendunt, & locus a *Suida* v. Δόλιχον allatus. Verum longe humanam menſuram haec excedit. Apud *Polyaenum* Strat. II. p. 146. C. tamen memorantur ſariſſae XVI. cubitos longae. *M. du S.*

5. Ὀροίτης] Angl. Ἡρώδης. *J. B.*

Ὀρ. ὁ ἰδιώτης] De Oroete ſatrapa, qui Polycratem cruci affixit, *Noſter* in Βιωσ. c. 14. de quo *Herodotum* conſule III. 130. . . Sed quis hic ſit privatus, haud facile expiſcabere. Poſt necem enim Polycratis, cum aliquandiu Oroetes ſatis proſpera uſus eſſet fortuna ſub magis, Dario jam imperante, per proprios ſatellites occiſus eſt. De alio itaque hic *Lucianus.* Sed quo pacto ἰδιώτης, qui ſupra *Armenius* dictus eſt, hoc eſt, Armeniae rex aut ſatrapa? Corruptum locum cenſeo; niſi forſan privatus aliquis Oroetes extiterit mollitie inſignis, de quo mihi non conſtat. *M. du S.*

Ὁ δὲ γε Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης] Fateor ſtructuram eſſe verborum talem, quae mendae ſuſpicionem facile commoveat. Parvula mutatione lenius oratio procedet: ὁ δὲ γε Ὀροίτης ὢν ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἁπαλὸς τὼ πόδε ὑπ' ἐσάντες χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο· quanquam ne ſic quidem illud ἰδιώτης ſatis placet; videtur enim hujusmodi quiddam ſententia poſtulare: ὁ δὲ γε Ὀροίτης

accidit autem hoc ipsum plane Medis omnibus, quum descenderint ab equis; ut qui per spinas incedunt suspensis pedibus, vix progrediuntur. Quare quum prostratus jaceret, nullaque machina surgere vellet, optimus Mercurius in humeros sublatum portavit usque ad Charontis cymbam: ego vero ridebam.

ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες ἀκροποδητὶ μόλις βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ καλαβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, καὶ μηχανὴ οὐδεμιᾶ μηχανῇ ἀνίστατο ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς ἀράμενος αὐτὸν ἐκόμισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγέλων.

6. ANT. At ego, quum descenderem, ne immiscui quidem me ceteris, sed relictis plorantibus illis, ubi adcucurreram ad cymbam, ante alios occupavi locum, quo commode navigarem: in trajectu vero hi quidem lacrimabantur & nauseabant, ego contra valde oblectabar iis.

ΑΝΤ. Κἀγὼ δέ, ὅτε κατήειν, οὐδ' ἀνέμιξα ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις· ἀλλ' ἀφεὶς οἰμώζοντας αὐτούς, προσδραμὼν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέλαβον χώραν, ὡς ἂν ἐπιτηδείως πλεύσαιμι. καὶ τὸ πλεῖν δέ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε καὶ ἐναυτίων· ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερπόμην ἐν αὐτοῖς.

7. DIOG. Tu Crates, tuque Antisthenes istiusmodi nacti fuistis itineris socios: mecum Blepsias danista ex Piræëo, Lampis Acarnan mercenarii militis præfectus, & Damis ille dives Corintho una descenderunt: Damis scilicet per filium venene-

ΔΙΟ. Σὺ μέν, ὦ Κράτης, καὶ Ἀντίσθενες, τοιούτων ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων· ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανειστὴς, ὁ ἐκ Πειραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ Ἀχαρνὰν, ξεναγὸς ὤν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κορίνθου, συγκατῆσαν· ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ Φαρμάκων δηλητηριασθείς·

c Πειραιῶς] Πίσης A. P. L. Margo *AIW.* absurde.

24. Βλεψίας τε ὁ δανειστής] Γρ. Βλεψίας δὲ ὁ δανειστικός. G.

25. Ξεναγός] Ὁ ξένους στρατιώτας ξυνάγων ἐς μισθὸν τοὺς στρατιώτας συνάγει. *C.*

της ἱππεύειν ἰσθῶς ἐ πάνυ ἁπαλὸς &c. alioquin ἰδιώτης addiderit, ut Oroeten privatae conditionis nota distinguat ab Arsace, qui magnae dignitatis ac Mediae praefectus. Quod autem in uno alteroque libro scribatur Ἡρώδης, non alia ratione factum est, quam qua Parthorum rex Orodes, a quibusdam Ὑρώδης, *a Polyaeno* VII, 41. & *Plutarcho* in Anton. p. 930. F. 932. D. Ἡρώδης appellatur. Ceterum Medorum Persarumque morem, quibus, praesertim si liberi locique honestioris essent, in publicum prodire, nisi equo vectis, paene fuit turpe, jam *Brissonius* adnotavit de R. P. lib. III. ex *Xenophonte:* eo parasitus *Libanii* spectavit Decl. VII. p. 317. C. ὅτε καιρὸς ἐπὶ δεῖπνον καλεῖ, τρέχειν ἐπειόησε κατὰ τοὺς Μήδων ἀλάζονας ὁ πάντα ἐθέλοντος, καὶ ἐφ' ἵππου σκιλάζοντας οὕτως ἐπὶ γιὰς παρὰ τὸ κεκλημότα. De Parthis, qui istos vitae cultu imitabantur, *Justin.* XLI, 3. *Equis omni tempore vectantur: illis bella, illis convivia, illis publica ac privata officia obeunt: super illos ire, consistere, mercari, colloqui.* Hac tamen consuetudine labefactati pedes sic debilitabantur, ut firmo stabilique gressu incedere non possent: cujus vitii causas in Scythis, illis praecipue, qui sedibus incertis vagantur, explanavit *Hippocrat.* περὶ A. Y. T. p. 292. 293. Ὑπὸ τ ἱππασίης, inquit, αὐτίκα σκίδμαθι λαμβάνει, ἅτε ἀεὶ κρεμαμένων ἀπὸ τ ἵππων τοῖς μηροῖς· ἔπειτα ἀπιχωλοῦνται, καὶ ἴλκονται τὰ ἰσχία. De Hunnis, quos negat *Zosimus* IV. p. 224. εἰς γῆν πῆξαι τοὺς πόδας οἵους τε εἶναι ἐφαίης, plura docent ad *Amm. Marcellin.* XXXI. c. 2. *H. Valesius*, & *Sirmond.* ad *Apollin. Sidon.* Carm. II. v. 266. Etsi vero Armenium supra dixerit Oroetem, Μήδους πάντας tamen hic commemorat sub eo nomine complexus, quod fieri saepe solet, Persas, Parthos & Armenios moribus vivendique genere non admodum dissimiles. *T.H.*

20. Ἐτερπόμην ἐν αὐτοῖς] Scribi potuisset ἐτερπόμην ἐπ' αὐτοῖς, qua de re notavimus ad Nigr. p. 45. v. 26. sed nec minus commode retineas hoc in loco ἐν αὐτοῖς· illa enim particula nonnunquam ejusmodi verbis adstruitur. *Lucian.* de Gymn. in fine: ἐ πάνυ ἀφισκόμθ ἐν τούτοις. *Julian.* Misop. p. 338. A. ἐφαπτομένους ἐν τοῖς μίλησι. *Micyllus* & *Benedictus* intellexerunt, *inter illos sedens*, omnino perperam. *T.H.*

24. Βλεψίας . . Λάμπις . . Δάμις] Aut obscuri aut ficti homines. *M. du S.*

Ibid. Ἐκ Πειραιῶς] Angl. Πίσης. *J.B.*

θανών· ὁ δὲ Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἑταίρας ἀποσφάξας ἑαυτόν· ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῷ ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, καὶ ἐδήλου ὠχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰδὼς, ἀνέκρινον ὃν τρόπον [a] ἀποθάνοι· εἶτα τῷ μὲν Δάμιδι αἰτιωμένῳ τὸν υἱὸν, οὐκ ἄδικα μέντοι ἔπαθες, ἔφην, ὑπ' αὐτοῦ, ὃς τάλαντα ἔχων ὁμοῦ χίλια, καὶ τρυφῶν αὐτὸς, ἐννενηκονταέτης ὢν, ὀκτωκαιδεκαέτει νεανίσκῳ τέτταρας ὀβολοὺς παρεῖχες. σὺ δὲ, ὦ Ἀχαρνὰν (ἦσθα γὰρ κἀκεῖνος), καὶ καθηράτο τῇ Μυρτίῳ) τί αἰτιᾷ τὸν ἔρωτα, σαυτὸν δὲ οὐκ ὀνειδίζεις ὡς τοὺς μὲν πολεμίους οὐδὲ πώποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ φιλοκινδύνως ἠγωνίζου πρὸ τῶν ἄλλων. ὑπὸ δὲ γυναίου τυχόντος παιδισκαρίου, καὶ δακρύων ὀλίγων καὶ στεναγμῶν ἐάλως ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς ἑαυτῷ καθηνο ſublatus; Lampis ob amorem Myrtii meretricis vi ſibi illata: Blepſias autem fame miſer dicebatur extabuiſſe; idque ſatis indicabat, ut qui pallidus mirum in modum, atque attenuatus exactiſſime conſpiceretur: ego vero, quamquam ſcirem, exquirebam, quo pacto obiiſſet. Tum Damidi accuſanti filium, atqui non injuſta paſſus es, inquam, ab eo tu, qui talenta quum poſſideres admodum mille, inque luxu ipſe viveres nonaginta natus annos, octodecim annorum juveni quatuor obolos præbebas. Tu vero, Acarnan (gemebat enim & iſte, dirisque Myrtium proſequebatur) quid inſimulas amorem, non temet ipſum? qui hoſtes nunquam exhorruiſti, ſed periculi ſecurus prælium inibas ante alios, a vulgari meretricula, lacrimisque fictis & ſuſpiriis captus es vir tam fortis. Nam quod ad Blepſiam adtinet, ſe ipſum accuſabat primus

[a] Ἀποθάνοι] Ἀποθάνοιεν L.

30. Ἀπεσκληκέναι] * Καὶξηρᾶσθαι. *V.*

* Καὶξηρᾶσθαι] Vitium Ed. A. καὶξήρασθαι correxerat etiam *Matth. Sladus.* *T. H.*

28. Ὁ δὲ Λάμπις δι' ἔρωτα Μυρτίου &c.] Scortum nobile hujus nominis in deliciis habuit Ptolemaeus Philadelphus, ut narrat *Athen.* lib. XIII. Sed puto non fuiſſe eandem illam meretricem, quae Lampidi cauſa mortis fuit, ſi rationem temporum habuit hoc loco *Lucianus*; vel dicendum foret, Ptolemaeum vetulis fuiſſe delectatum. Nam commorientem Lampidi illi Diogenem facit *Lucianus*, qui ſimul ad inferos deſcendebant: Diogenes autem, ut ait *Laertius* ex *Demetrio* in Homonymis, eodem tempore mortuus eſt, quo Alexander, hoc eſt, Olympiade 114. Philadelphus vero regnare coepit circa Olympiadem 123. Computa & invenies, non potuiſſe Myrtium illam Lampidis minorem fuiſſe annis 50. regnante Philadelpho. *J. P. a G.*

30. Ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι] Ὁ ἄθλιος eſt ſcribendum, ut paulo poſt ὁ μάταιος, vel ἀθλίως· alterutrum venuſtas orationis Graecae flagitat. Proprie vero λιμῷ ἀπεσκληκέναι· nam fames extenuatum corpus contabefecit; atque adeo *fame miſerum in modum emori*. De formula loquendi, ipſoque hoc loco tractat *H. Stephan.* Th. G. L. T. III. p. 816. *Alciphronis* quae ponit verba ſuppeditaverat *Euſtathius* ad Il. Υ. p. 1295. v. 39. nunc *Bergleri* curae debemus, ut propius inſpiciendi ſit copia: extant ſcilicet lib. III. Ep. IV. ſed paulum aliter, quam fecerat *Euſtathius*, diſtincta: ἐγὼ δὲ ἀπεσκλῆναι κινδυνεύω, τοῦ λιμοῦ κατατήκοντος· ſequitur inferius: ὡς νῦν ἐγὼ σοὶ αὖθις ὑπὸ λιμοῦ καὶ αὐχμηροῦ. Verum Epiſtola priore, quod magis ad *Lucianum* accedat, legitur, μὴ δῆτ' ἂν φθάσωμι λιμῷ καλασκλῆναι· ut vir Graece callentiſſimus egregie reſtituit. Grammatici ſimpliciter exponunt ἀποθανεῖν. *Heſych.* Ἀπέσκλη, ἀπέθανεν· Ἀποσκλαίη (leviter vitiatum in *Suida*, Ἀποσκλαίοι) ἀποξηραίνοι, ἀποθνήσκει· ubi reponendum ἀποξηραίνεσθαι, ne *Stephanum* audiamus, qui tantilla menda deceptus τῷ ἀποσκλῆναι ſignificationem activam tribuere non dubitavit. Ea virtute *Comicus* Veſp. v. 160. mihi Delphis oraculum conſulenti Deus reſpondit, Ὅταν τις ἐκφύγῃ μ' ἀποσκλῆναι τότε. Ratio non diſſimilis eſt in ἀναιθῆναι, ἀφαυανθῆναι. *Ariſtoph.* Eccleſiaz. v. 146. Δίψει γὰρ, ὡς ἔοικεν, ἀφαυανθήσομαι & ἐπαφαυανθῆναι γιλῶντα Ran. v. 1121. *Athen.* VII. p. 290. E. τοὺς ἀκροσαρδίους ἐκείνων ἐπιλανθανομένους τῆς τροφῆς ἀφ' ἧς τὸν ἰδόντα ἀφαυανθῆναι· lib. IX. p. 401. F. ἵν' ἐν μὴ ἐν σὺ ζητῶν τὸ σύμπορον ἀφαυανθῇς· poterat ſcripſiſſe, ἀποσκλαίῃς. Taceo conſignatam a *Scholiaſte* variam lectionem in *Sophoclis* Philoct. v. 951. Ἀλλ' ἀναυῦμαι pro, ἀλλ' αὖ θανεῦμαι. *T. H.*

33. Ἀποθάνοιεν] Ita recte L. In reliquis ἀποθάνοι ſed omnes interrogari ab eo praeſtat. Ne dicam incertum, ad quem referas, ſi unum tantum interrogantem facias. *M. du S.*

36. Ὁμοῦ]

mus multæ dementiæ, quod opes custodiret nulla sibi necessitudine junctis hæredibus, sempiternum se victurum ineptissimus ille putans. Mihi enimvero non vulgarem delectationem præbuerunt tunc gementes.

γόμοι φθάσας πολλὴν τ' ἄνοιαν, ὅτι χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκουσι κληρονόμοις, εἰς ἀεὶ βιώσεσθαι ὁ μάταιος νομίζων. πλὴν ἥμοιγε καὶ τ' τυχοῦσαν τερπωλὴν [b] παρέσχον τότε γένυσες.

8. Sed jam ad Orci ostium sumus: contueri oportet & prospectare e longinquo venientes. Papæ: multi sane diversique, & omnes lacrimarum pleni præter istos recens natos & infantes: quin & valde senes lamentantur. Quid hoc? num quis incantatis veneficiis inductus eos tenet vitæ amor?

Ἀλλ' ἤδη μὲν ὅπῃ τῷ κομίᾳ ἐσμὲν ἀποβλέπειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. βαβαί· πολλοί γε, καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δακρύοντες πλὴν τῶν νεογνῶν τούτων, καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάνυ γεγηραικότες ὀδύρονται. τί τοῦτο; ἆρα τὸ φίλτρον αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου;

9. Illum equidem ætatis provectissimæ hominem interrogare volo. Quid lacrimare id ætatis mortuus? quid indignaris, optime: idque senex quum huc adveneris? an forte rex erat? MEND. Haudquaquam. DIOG. At certe satrapa. MEND.

Τοῦτον δὲ τ' ὑπέργηρων ἔρεσθαι βούλομαι. τί δακρύεις τηλικοῦτος ἀποθανών; τί ἀγανακτεῖς, ὦ βέλτιστε, καὶ ταῦτα γέρων ἀφιγμένος; ἦσθα βασιλεὺς ἴσως; ΠΤΩ. ἔδαμῶς. ΔΙΟ. ἀλλὰ σατράπης; ΠΤΩ. οὐδὲ τοῦ-

6 Παρέσχον τότε] Ita *F.* & *W.* Reliquae pejus παρέσχοντό τε.

36. Ὁμοῦ] Versionem purgavimus Interpretum errore, quibus ὁμοῦ ἔχειν τάλαντα χίλια fuit, *talenta mille habere conservata*. Frequens apud Atticos ὁμοῦ numeris adjunctum, & significans *circiter, admodum*: ut in illo *Demosthenis* loco in Aristog. p. 836. B. quem adnotavit *Harpocr.* in Ὁμοῦ· Εἰσὶν ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι· ubi *Wolfius* a *Valesio* reprehensus, quod *omnino* reddidisset. Habet autem ideo potestatem eam, quia τοπικὸν est Atticis, sive adverbium locale; neque minus, ut solet hoc genus, χρόνου δηλωτικόν. Τὸ ὁμοῦ, inquit *Schol. Aristoph.* ad Equit. v. 245. λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀντὶ τῆ ἐγγύς· quod autem addit, ὡς ἐν τῷ Εἰρήνῃ, Καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν ἤδη, omnino declarat, nunc una vocula plus, quam oporteat, in ea fabula legi v. 512. Καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν, ἡδ' ἐγγύς· ejecto Scholio vel rescribendum est, quod antiquus Enarrator praebet, vel cum Mss. Vatic. ὁμοῦ 'στιν ἤδη. Vide *L. Bos* Obs. Crit. c. IV. p. 14. Non aliter usurpant ὁμοῦ τι, de quo *Is. Casaubon.* ad *Strab.* VI. p. 425. Verum hoc in loco male vulgo verti *Lucianum* jam ante nos observavit *L. Bos* Anim. c. VII. p. 34. *T. H.*

37. Ὀκτωκαιδεκαέτει] *Juveni illi octodecim annos nato.* *J. B.*

43. Ὑπὸ δὴ τῷ τυχόντος παιδισκαρίου] Haec tam prope sententia verbisque absunt a Thrasonidae querela in *Menandri* Μισουμένῳ, ut, quin *Lucianus* fuerit imitatus, dubitari ferme non possit. Comici locum debemus *Arriano* in Epict. III. p. 351. Παιδισκάριόν με καταδεδούλωκε' αὐτιλὶς, Ὃν οὐδὶς πώποτε τ' πολεμίων — Pro αὐτιλὶς oportere legi σὐτιλὶς, quia continuo sequitur, παιδισκαρίου δοῦλος εἰ, καὶ παιδισκαρίου σὐτιλοῦς, ut recte viderunt *Wolfius* & *Berglerus* ad *Alciphr.* II. p. 271. non conjectura est, verum certa fide constat ex *Clem. Alex.* Strom. II. p. 463. τ' δὲ κωμικὸν ἐκεῖνον Θρασωνίδην ἄλλη σκηπτὶ, Παιδισκάριόν μοι, φησὶν, σὐτιλὶς κατεδεδούλωκε. Est etiam παιδισκαρίου σὐτιλὶς in *Alciphr.* III. Ep. 27. pro quo *Noster* τὸ τυχὸν παιδισκάριον. Ut autem ἐπίκλασα δάκρυα, sic in eodem *Menandri* Μισουμένῳ, Ἀπαμφίσι γὰρ τὸ κατάπλασον τοῦτο μοῦ (an σοῦ;) Καὶ λαυθάνειν βουλόμενον ἡ μέθη ποτὲ quae a *Suida* conservata V. Ἀπαμφίσασιν, in Comici Reliquiis *Clericum* fugerunt. *T. H.*

45. Ὁ μὲ βλέψιας αὐτὸς, ἑαυτοῦ κατηγόρει φθάσας, πολλὴν τὴν ἄνοιαν] Dele duo commata, ut loquuntur, post αὐτὸς & φθάσας, quae in omnibus editionibus conspiciuntur, & interpretare: *prior ipse se accusavit multae dementiae.* *J. G. G.*

49. Παρέχοντό τε γένυττες] Amabo, quid hic loci est τῷ τε. Nec id profectum est a *Luciano*, qui scripsit, τερπωλὴν παρέχον τότε γένυτες, *titillerunt mihi voluptatem tunc gementes.* *J. G. G.*

Παρέχον τότε] Sic *W.* Ed. uti & *Graevius* vidit esse legendum, & secutus est deinceps Cl. *Hemsterhusius.* *M. du S.*

56. Ἆρα τὸ φίλτρον] Quamvis Edd. consentiant, non tamen dubito, quin melius sit ἆρα τί φίλτρον. *T. H.*

58. Ὑπέργηρων] Vid. Dial. VI. §. 2. ubi omnes Edd. recte ὑπέργηρων, cum P. B. & Fr. hic peccent: eademque opera elegantissimam decrepiti senis descriptionem habebis. *M. du S.*

τῦτο. ΔΙΟ. ἆρα ὧν ἐπλύτεις, εἶτα ἀπὸ σε τὸ πολλὴν τρυφὴν ἀπολιπόντα [a] τεθνάναι. ΠΤΩ. οὐδὲν τοιῦτον· ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ ἐννενήκοντα· βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλάμυ καὶ ὁρμιᾶς εἶχον, ἐς ὑπόλυσιν πλουτὸς ὢν, ἄτεκνός τε, καὶ πρόσθεν χωλὸς, καὶ ἀμυδρὸν βλέπων. ΔΙΟ. εἶτα τοιῦτος ὢν ζῆν ἤθελες; ΠΤΩ. ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ φῶς· καὶ τὸ τεθνάναι δεινὸν, καὶ φυκτέον. ΔΙΟ. παραπαίεις, ὦ γέρον, καὶ μειρακιεύῃ πρὸς τὸ χρεών· καὶ ταῦτα ἡλικιώτης ὢν γε πορθμέως. τί ἂν οὖν ἄν τις ἔτι [b] λέγοι περὶ τῶν νέων, ὁπότε οἱ τηλικοῦτοι φιλόζωοι εἰσίν; ὃς ἐχρῆν διώκειν τὸ θάνατον, ὡς τῷ ὄντι τῷ γήρᾳ κακῶν φάρμακον. ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καί τις ἡμᾶς ὑπίδηται ὡς ἐπίδρασιν βουλεύοντας, ὁρῶν περὶ τὸ στόμιον εἱλουμένους.

Neque istud. DIOG. Num ergo divitiis adfluebas? idque adeo dolorem tibi creat, quod multo luxu relicto mortem obieris. MEND. Nihil tale: sed annos quidem attigi propemodum nonaginta: vitam vero inopem calamo piscatorio ac linea sustentabam insigniter egenus, prole carens, præterea claudus, hebetique visu. DIOG. Tum tu talis vivere sustinuisti? MEND. Sanequam: jucunda quippe erat lux; mori contra grave ac fugiendum. DIOG. Deliras, senex, & juveniliter atque inepte fato adversaris, quum tamen annis ipsum Charontem æques. Quid jam dicat aliquis de juvenibus, ubi id ætatis homines vitam amplexantur, quos oportebat consectari mortem, tanquam senilium malorum remedium? Verum abeamus, ne quis nos suspectos habeat fugæ cogitatæ, dum videt circa hoc ostium obversantes.

ME-

a Τεθνάναι] Ἰέναι C. b Λέγοι] Omnes Edd. λέγει excepta B2. quam secuti sumus.

64. Ἀπολιπόντα . . . . .] Gr. * Ἀπολιπεῖν ἰέναι. οὐδὲν τοιοῦτον. ἀλλ' ἔτη μὲ ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ ἐννήκοντα. G.

* Ἀπολιπόντα ἰέναι] Corrupti Codicis varia lectio. T. H.

73. Τὸ χρεών] Εἱμαρμένην. V.

66. Βιον ἀπ. ἀπὸ κ. ὁ.] Nota piscatorum paupertas, & proverbio dictus ἁλιέων βίος· ea de re quaedam observans Burmann. ad Ovid. Met. III, 585. hunc etiam Luciani locum adtulit. Dicaearch. de Anthedoniis: ἁλιεῖς ἀπ' ἀγκίστρων & ἰχθύων, ἔτι δὲ καὶ πορφύρας καὶ σπόγγων τὸν βίον ἔχοντες. T. H.

70. Ἡδὺ] Euripidis putem. Vide Iphig. Aul. v. 1250. & 1218. & Hp. M. v. 281. & Fragm. Grot. p. 47. M. du S.

73. Μειρακιεύῃ πρὸς τὸ χρ.] Budaeus C. L. G. p. 934. interpretatur, *Ita mortem horres, ut adolescens.* Non credo ejusmodi poteftatis exemplum aliud certum proferri posse: longe diversum est apud Graecos μειρακιεύεσθαι πρός τινα, atque ex illo genere, quod facilius intelligatur ab homine perito Graecae proprietatis, quam exacte vertendo explanetur. Ibidem aberravit Vir magnus in istis *Plutarchi*, ὥσπερ Ἰσοκράτει καὶ Ἀναξιμένει τοῖς σοφισταῖς ἁβροδιαιτοδόξοις quod non est, *quasi apud Sophistas glorians, & se se jactans adolescentis licentia*; sed, *cum Isocrate atque Anaximene Sophistis juveniliter ac jactabunde contendens concertansque.* Illa vis in compositis ex ἁβρο verbis saepe viros egregie doctos fefellit. T. H.

74. Τί ἂν ἄν τις λέγοι] Una vocula hic auctiores sunt editiones veteres, legentes, τί ἂν ἄν τις ἴτι λέγοι. Caterum quis aures Graecae phrasi adsuetas habens, non illico offendatur audiens, Τί ἂν ἄν τις λέγοι, nec solœcum deprehendat? Non puto ita scripsisse tersissimum scriptorem; qui haud dubie dedit λέγοι. Id genius hujus linguæ postulat. Sensus autem, *Quid igitur quis amplius de juvenibus dicat, ubi id ætatis homines vitæ amantes sunt?* Adjecta particula ἄν, præcipue in interrogationibus, sed & in aliis loquendi formis, vel Præsens Optativi, vel Imperfectum, Aoristumve Indicativi, vel etiam Optativi exigit. Quoties τί ἂν πάθοιμι in hoc scriptore? Sed & ita tim Dial. sequentis initio, Τὰ δ' ἄλλα, σὺν ἴσ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις. *Caterum non jam amplius dicere possis.* & sub finem Dial. XXX. ἃ γὰν δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἄν. & hunc in modum millies alibi. Imperfectum ita habes in Contempl. c. 4. Ἡ τίνα γὰν σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἄν; Aoristum in Necyomantia c. 17. οὐ δῆτα, ὅτι σὺν ἂν ἐπαύσω γελῶν. paullo post, πολλοῦ δ' ἂν εἶναι μᾶλλον ὑγιὰς. Vide quæ supra notavimus. J. J.

Λέγοι] Cl. Jensius & B2. In reliquis prave λέγει. M. du S.

Τί ἂν ἄν τις λέγοι] Gataker. ad Antonin. IV. §. 50. *Luciani* verba proferens posuit λέγοι· certe λέγοι vel λέγῃ scribendum est. T. H.

83. Ὅμοια] Melius Mf. ἅπασι γὰν ὑμῖν ὁμοίως τὰ ὄμματα

XXVIII.

MENIPPI ET TIRESIÆ.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΕΙΡΕΣΙΟΥ.

M E N.

1. TIresia, cæcusne sis, non amplius dignoscere facile: cunctis enim nobis perinde oculi sunt vacui: solum restant oculorum cava loca. Ceterum dicere nequeas, uter Phineus sit, an Lynceus. Jam vatem fuisse, & utrumque te solum, marem ac feminam, ex poëtis audivisse memini. Per Deos itaque te obtestor, expone mihi, utrum expertus fueris suavius vitæ genus, quum mas fores, an femina? TIR. Potior erat magno intervallo, Menippe, vita femininі sexus, quippe magis negotiorum expers: tum dominantur in viros mulieres, neque eas bello vacare necesse est, neque ad murorum pinnas stantes excubare, neque in concionibus altercari, neque in judiciis versari.

2. M E N. Non tu audivisti, Tiresia, Euripidæ Medeam, qualia dixerit deplorans muliebre secus tanquam miseras, atque intolerandum ex puerperiis dolorem sustiMEN.

Ω Τειρεσία, εἰ μὲν ϗ τυφλὸς εἶ, οὐκέτι ἀφαγνῶναι ῥᾴδιον· ἅπασι γὰρ ἡμῖν c ὁμοίως τὰ ὄμματα κενά· μόνον δὲ αἱ χῶραι αὐτῶν. τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' ἂν εἰπεῖν 85 ἔχοις, τίς ὁ Φινεὺς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι μέντοι μάντις ἦσθα, ϗ ὅτι ἀμφότερα ἐγένου μόνος, ἀνὴρ ϗ γυνή, τὸν ποιητὴν ἀκούσας οἶδα. πρὸς τῶν θεῶν τοιγαροῦν εἰπέ μοι, ὁποτέρᾳ ἐπειράθης ἡδίον τὸν βίον, ὁπότε ἀνὴρ 90 ἦσθα, ἢ ὁ γυναικεῖος; d TEIP. ἀμείνων ἦν ὡδαπολύ, ὦ Μένιππε, ὁ γυναικεῖος· ἀπραγμονέστερος γάρ. ϗ δεσπόζουσι τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες· ϗ οὔτε πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς, οὔτε πας' ἔπαλξιν ἑστάναι, οὔτ' ἐν ἐκκλησίᾳ 95 ἀφέρειας, οὔτ' ἐν δικαστηρίοις ἐξετάζεσθαι.

MEN. Οὐ γὰρ ἀκήκοας, ὦ Τειρεσία, τὸν Εὐριπίδου Μηδείας, οἷα εἶπεν οἰκτείρουσα τὸ γυναικεῖον, ὡς ἀθλίας οὔσας, ϗ ἀφόρητόν τινα τὸν ἐκ τῶν ὠδίνων πόνον ὑφισταμένας; ἀτὰρ εἰπέ

c Ὁμοίως] Ita G. P. L. *F.* & Margo *A1W.* Ceterae Edd. ὅμοια. Porro vereor, ut recte notaverit *Bourdelotius* scripti Codicis lectionem: κεναὶ μόναι χῶραι· forte, κενὰ· μόναι δὲ αἱ χ. d TEIP. ἀμείνων ἦν] O. F. ὁ γυναικεῖος. ἀμείνων ἦν. T. ὡδαπολὺ &c. quam lectionem, demta distinctione, non mirabor, si quis praeferendam putet.

ματα κενά. Vulgo, ὅμοια τὰ ὄμματα κενά. *F.G.G.*

Ὁμοίως] Sic omnino scribendum cum Ed. *F.* & Mss. Gr. P. & L. pro vulgato ὅμοια minus concinno; quod & *Vorstium* acute conjecisse video. *M. du S.*

Ὅμοια τὰ ὄμματα κενά] Credi poterat excidisse ϗ propter similitudinem pronunciandi, ϗ κενά· sed praeferri non aegre fero ὁμοίως a Codd. adjutum. *Apollon. Rh.* II, 254. Phinei vocat κενὰς γλήνας, id est interprete *Scholiasta*, τοὺς κενοὺς & τυφλοὺς ὀφθαλμοὺς, ut Œdipi *vacuos orbes Stat.* Theb. I, 53. & *vacua ora leonum* VII, 276. *T. H.*

Ibid. Μόνον δὲ αἱ] MS. κεναὶ μόναι χῶραι. *F. B.*

85. Τίς ὁ Φινεὺς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς;] Phineus fuit vates oculis captus: vid. *Apollod.* Bibliоth. lib. 1. Lynceus ὀξυδερκέστατος. *Eurip.* Med. *F.G.G.*

89. Ὁπότε ἀνήρ.] Uno ductu in Fl. Ed. & Ms. Ox. ὁ ὁ γυν. ἀμείνων ἦν, quod non probo. Scrupulus tamen restat, quod haec duo non eodem modo effert; nam post ὁπότε ἀνὴρ ἦσθα quis non putet dicturum ἢ ὅταν γυνὴ, quo ferme modo Ἀλ. c. 19. Verum Lucianeus stylus est. Vide Προμ. c. 4. τὰς ἀκροάσεις σοφιστικὴν, οἷσθα εἴ σου πανουργότατος ἐν τοῖς λόγοις & alia multa, quae taedium afferrent, quaeque Lectorem monitum semel non latebunt. *M. du S.*

90. Ἢ ὁ γυναικεῖος;] Malim, ἢ ὁπότε γυνή· τὸ ὁ γυναικεῖος ex sequentibus istic repetitum videtur: ἀμείνων &c. ὁ γυναικεῖος. *F.G.*

92. Καὶ δεσπόζουσι] Dixi alibi. *F. B.*

97. Μηδείας] Legendi omnino versus, quos tangit, apud *Euripidem* ipsum in Med. a v. 230. ad 251. quorum hic finis:

— ὡς τρὶς ἂν πας' ἀσπίδα
Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ. *M. du S.*

εἰπέ μοι (ὑπέμνησε γάρ με τὰ τῆ Μηδείας ἰαμβεῖα) ἢ ἔτεκες ποτὲ, ὁπότε γυνὴ ἦσθα, ἢ στεῖρα καὶ ἄγονος διετέλεσας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ; TEIP. τί τοῦτο, ὦ Μένιππε, ἐρωτᾷς; MEN. οὐδὲν χαλεπὸν, ὦ Τειρεσία. πλὴν ἀπόκριναι, εἰ σοι ῥᾴδιον. TEIP. οὐ στεῖρα μὲν ἦμην, οὐκ ἔτεκον δ' [a] ὅμως. MEN. ἱκανὸν τοῦτο· εἰ γὰρ καὶ μήτραν εἶχες, ἐβουλόμην εἰδέναι. TEIP. εἶχον δηλαδή. MEN. χρόνῳ δέ σοι ἡ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ τὸ μόριον τὸ γυναικεῖον ἀπεφράγη, καὶ οἱ μαστοὶ [b] ἀπετάκησαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἀνεφύη, καὶ πώγωνα ἐξήνεγκας; ἢ αὐτίκα ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνεφάνης; TEIP. οὐχ ὁρῶ, τί σοι βούλεται τὸ ἐρώτημα· δοκεῖς δ' ἂν μοι ἀπιστεῖν, εἰ ταῦθ' οὕτως ἐγένετο. MEN. οὐ χρὴ γὰρ ἀπιστεῖν, ὦ Τειρεσία, τοῖς τοιούτοις· ἀλλὰ καθάπερ τινες. Verum dic mihi (nam admonuerunt me isti Medeæ jambi) peperistine aliquando, quum mulier eras, an sterilis & partus expers degisti in illo vitæ statu? TIR. Quid illud, Menippe, rogitas? MEN. Nihil explicatu difficile, Tiresia: quin respondes, si tibi promtum. TIR. Haud sterilis eram, neque tamen peperi. MEN. Satis est: nimirum an matricem habuisses, volebam scire. TIR. Habebam scilicet. MEN. Temporis autem tractu tibi matrix evanuit, pars muliebris obstructa fuit, mammæ emarcuerunt, & virile membrum succrevit, barbamque protulisti, an statim ex femina masculus evasisti? TIR. Non video, quid tibi velit quæstum illud: nisi quod videre mihi non credere hæc ita fuisse facta. MEN. Videlicet, Tiresia, non decet diffidere talibus, sed

a Ὅμως] Ὅλως O. P. L. Causa non est, cur placeat. b Ἀπετάκησαν] Edd. priores ἀπετάθησαν.

6. Ἀπόκριναι] Ἀντὶ τοῦ ἀφχώρισε. V.

5. Οὐδὲν χαλεπὸν ὦ Τειρεσία] Interpres: *nihil acerbi, Tiresia:* imo: *non grave est quod quæro*, seu, *difficile explicatu.* Sic in Βίων πράσει, χαλεπὸν μὲ οὐδὲν, *nil grave est.* *J.G.G.*

11. Καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάθησαν] Potest ferri. Censeo tamen *Lucianum* scripsisse, καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάκησαν, *mammæ marcuerunt: mammæ factæ sunt pannosæ*, ut *Martialis* loquitur. *J.G.G.*

Οἱ μαστοὶ ἀπετάθησαν] Pro ἀπετάθησαν censet Cl. *Graevius* scribendum ἀπετάκησαν, *marcuerunt*, cui sententiæ subscribo. Contrarium enim τῷ, ὑποτείνω hic innuitur. Nam si Tiresias ex femina denuo factus est mas, oportuit quoque mammarum tubera fieri contractiora; quum mammæ potius in feminis sint διατεθεῖσαι, *distentæ*, *extensæ*. Statim D. XXX. διατεθεὶς dicitur is, qui porrectus jacet. Ὁ δὲ τύραννος ὥδε τὸν Τιτυὸν διατεθεὶς, &c. *J.J.*

Ibid. Ἀπετάκησαν] Ita *Graevio* obsequuti pro ἀπετάθησαν scripsimus, quod in omnibus Impr. & Ox. Cod. est. *M. du S.*

Ἀπετάκησαν] Quod ante vulgatum fuit, ferri nullo modo potest. *Graevius* quin felici conjectura ipsam *Luciani* vocem fuerit adsecutus non dubito: quam ob rem, etsi pro corrupto stent libri veteres, congruentis tamen ad sententiam verbi potiorem esse rationem habendam censui. *Corn. Celsi* II. c. 8. *Mulieri gravidae si subito mammae emarcuerunt.* *T.H.*

21. Ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς ὅρια ἐκ γυναικῶν ἐγίνοντό τινες;] Perspicuum est, hic intercidisse ὡς vel ὅτι. requiritur enim, ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς ὡς (vel ὅτι) ὅρια ἐκ γυναικῶν ἐγίνοντό τινες; *Tunc igitur nec alia etiam ita facta fuisse credis, ubi quasdam ex feminis legis factas fuisse audivisti?* Similiter vocula, vel ὡς, vel ὅτι, excidit, mea quidem sententia, ex loco Aeliani in elegantissimo illo libri XII. capite 1. de Aspasia; de qua, invitissimo animo adventitium corporis cultum, quo magis placeret, sumente, ita legitur, Ῥαψῳδοῦσα δὲ πρὸς ἀνάγκην ὑπῆδε, καὶ εἶπε τοῖς ἐπιτάγμασιν, ἀλγοῦσα ὅμως, ὡς παρθενικὴ, ἀλλ' ἑταιρικὰ πράττειν ἠναγκάζετο. Verba haud dubie luxata, quæque vulgatus interpres ad lubitum intorsit. Verum sensum Æliani scribentis fuisse hunc existimo, *Alapis vero percussa, coacta induebatur, & cedebat imperatis, dolens tamen, se talia cogi, qua meretricem, non ingenuam virginem decerent.* Legendum ergo, ἀλγοῦσα ὅμως ὡς ἡ παρθενικὴ, ἀλλ' ἑταιρικὰ πράττειν ἠναγκάζετο. Videtur autem oscitabundus descriptor, ubi scripsisset ὅμως, insuper habuisse ultimam hujus vocis syllabam denuo scribere. Ὡς pro ὅτι passim scriptores; & *Aelianus* aliquoties; ut lib. VIII. cap. 2. ὡς ἦν φιλοχρήματος ὁ Σιμωνίδης, ὑδὶς ἀντιφήσει· & alibi. *Lucianus* quoque innumeris locis; ut in Hermotimo c. 24. Ἔλεγε ὡς ξύμπαντες ξένοι εἶεν adde c. 16. 27. 37. 38. 46. 79. Hunc particulæ ὡς usum notavit quoque *Thomas Magister*, ac post eum *H. Stephanus.* *J.J.*

Ibid. Ὅρια] Ante ὅρια τὸ ὡς forte hic desideratur. *F.G.*

Ὅρια ἐκ γ. ἐγίνοντο] Mihi, quod *Guyeto*, placuerat ὡς

sed velut insulsum, re non explorata fierine possint nec ne, probare.

3. TIR. Tu ergo nec cetera credis ita fuisse facta, quando audis aves ex mulieribus extitisse, aut arbores aut feras; sicuti Aëdona, Daphnen, aut Lycaonis filiam. MEN. Illis si quando forte obviam venero, cognoscam quid dicant: tu autem, vir optime, quum mulier eras, tunc etiam vaticinabare, quemadmodum postea, an simul vir & vates esse didicisti? TIR. Ecce enim ignoras quæ ad me spectant omnia; me scilicet litem Deorum quandam diremisse; tum ut Juno me visu privaverit, Jupiter autem mitigaverit arte vaticinandi donata calamitatem illam. MEN. Adhuc tu, Tiresia, adfixus hæres mendaciis? Verum hoc quidem solemni vatum more facis: soletis enim vates nihil sani & veri proloqui.

να βλάκα μὴ ἐξετάζοιλα, εἴτε δυνατά ἐστιν, εἴτε καὶ μὴ, προδέχεσθαι;

TEIP. Σὺ ἂν οὐδὲ τάλλα πιστεύεις ἅτινα γενέσθαι, ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς ὄρνεα ἐκ γυναικῶν [c] ὅτι ἐγένοντό τινες, ἢ δένδρα, ἢ θῆρία, ἢ τὴν Ἀηδόνα, ἢ τὴν Δάφνιν, ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα; MEN. ἢν πω καὶ εἰναις ἐντύχω, εἴσομαι ὅ, τι καὶ λέγουσι. σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, ὁπότε γυνὴ ἦσθα, καὶ ἐμαντεύου τότε, ὥσπερ καὶ ὕστερον; ἢ ἅμα ἀνὴρ καὶ μάντις ἔμαθες εἶναι; TEIP. ὁρᾷς; ἀγνοεῖς τὰ περὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὡς καὶ διάλυσά τινα ἔριν τῶν θεῶν, καὶ ἡ μὲν Ἥρα ἐπήρωσέ με· ὁ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τῇ μαντικῇ τὴν συμφοράν. MEN. ἔτι ἔχῃ, ὦ Τειρεσία, τῶν ψευσμάτων; ἀλλὰ χρὴ τοὺς μάντεις τοῦτο ποιεῖν· ἔθος γὰρ ὑμῖν μηδὲν ὑγιὲς λέγειν.

AIAN-

c Ὅτι] Ex C. P. Defuit in prioribus Edd.

18. * Βλάκα] Εὐήθη, ἀνόητον εἴρηται ἀπὸ ἰχθύος ὁμοίου σιλούρῳ, ἀχρήστου δὲ ὄντος, ὡς μηδὲ κύνα αὐτῷ χρῆσθαι. V.

* Βλάκα] Totidem verbis apud *Etymol.* & *Suidam* extant. T. H.

ὡς similitudine forte praecedentium literarum oppressum: Halc. p. 179. v. 35. ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναῖκές ποτε ἐγένοντο. Ceterum τὴν Ἀηδόνα, ἢ τὴν Δάφνιν ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα structurae orationis aliena vix putarem esse *Luciani*, nisi succederet Menippi responsum, ἦν πω καὶ εἰναις ἐντύχω, quod ipso nomine fuisse designatas videtur indicare: nunc σύγχυσις quaedam est constructionis statuenda, cujus ordo legitimus foret, ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς τὴν Α. ἢ τὴν Δ. ἢ τὴν τοῦ Δ. Θ. ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ὡς ἐγένοντο, ἢ δένδρα, ἢ θήρια. T. H.

22. Ὅτι] Coll. & P. In reliquis deest. *M. du S.*

23. Τὴν Ἀηδόνα] Ad τὸ πιστεύεις referendum. F. G.

30. Ἔριν] Vid. *Ovid.* Met. III, 316. *M. du S.*

33. Τῶν ψευσμάτων] Id est, divinandi arti adhaeres; eam amplecteris, probas. F. G.

34. Μηδὲν ὑγιὲς λέγειν] Non ita penitus veterum animos obsederat superstitio, quin vatibus mendacii crimen saepe fuerit objectum, praesertim a poëtis scenicis, quibus mira libertate licuit religionem ipsosque Deos vel cothurnatis sententiis castigare, vel comicis salibus irridere. Ideo dicti frequenter ἀλαζόνες, qui se scire, quae prorsus ignorarent, lucri fallendique causa profiterentur: quam opprobrii notam plerisque saltem convenire non negat *Aristot.* Ἠθ. Νικ. IV. c. 7. Aristoxeni Selinuntii versus in *Hephaest.* Ench. p. 25. Τίς ἀλαζονείαν πλείστην παρίσχει τῶν ἀνθρώπων; τοὺς μάντεις. Illum imitatus fuit *Epicharmus*; vide Poll. IX, 82. *Epicharmum Ennius* apud *Cicer.* in fine lib. I. de Divin. De *Luciano* non est quod miremur, si hominum illud genus odio prosequatur. Frequens autem mendaces dici μηδὲν ὑγιὲς λέγειν *Dinarch.* p. 96. v. 18. Οὕτω δημοσθένης τῷ ψεύδεσθαι & μηδὲν ὑγιὲς λέγειν ἐτοίμως χρῆται. T. H.

37. Ἐμὲ

XXIX.

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

AJACIS ET AGAMEMNONIS.

ΑΓΑΜ.

Εἰ σὺ μανεὶς, ὦ Αἶαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, [a] ἐμέλλησας δὲ κἀμὲ ἅπαντας, τί αἰτιᾷ τὸν Ὀδυσσέα; κἀπρώην ὅτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὁπότε ἦκε μαντευσόμενος, ὅτε προσειπεῖν ἠξίωσας ἄνδρα συστρατιώτην κἀταῖρον, ἀλλ' ὑπεροπλιχῶς μεγάλα βαίνων παρῆλθες. ΑΙΑΣ. εἰκότως ὦ Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γάρ μοι ὁ μανίας αἴτιος κατέστη, μόνος ἀντεξεταθεὶς [b] τοῖς ὅπλοις. ΑΓΑΜ. ἠξίους δὲ ἀναίμακτον ἀγῶνα εἶναι, κἀκονιτὶ κρατεῖν ἀπάντων;

AGAM.

1. SI tu furore actus, Ajax, temet ipse interemisti, nosque omnes destinaras, quid incusas Ulyxen? & nuper ne adspexisti quidem eum, quando Tiresiam interrogatum veniebat, neque adloqui dignum habuisti commilitonem & sodalem, sed superbe grandi passu incedens praetereisti. AJAX. Et merito, Agamemnon: is enim mihi furoris causa fuit solus, mecum qui se composuerit in armorum judicio. AGAM. Volebasne adversarium habere nullum, & sine pulvere ac certamine vin-

a Ἐμέλλησας] Ἐμέλησας F. P. S. Vitiosius ἐμέλισας P. A1. V. J. H. Fr. W. Reposui ex Cod. Gr. ἐμέλλησας· neque aliter Margo A1W. b Δὲ] Δὴ B2.

37. Ἐμέλησας] Ἐμέλισας. F.G.

Ἐμέλησας] Pro ἐμέλησας, quod nihili est, & omnes tamen obsidet editiones, scribe ἐμέλισας. *Si tu, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipse interfeceris, nosque omnes concidebas, quid Ulyssem accusas?* μελίζειν est *membratim concidere.* Ajax furore percitus pecudes jugulabat, & cum in illas grassaretur, putabat se Graecorum obtruncare duces. Res nota. Vide *Sophoclis* Ajacem flagelliferum v. 297. & sequ. In Mss. tamen legitur ἐμέλλησας, quod si quis malit, non repugnabo; subaudiendum autem φονεύειν, *nos etiam occisurus eras.* Statim cum Agamemnon dicit Ajacem noluisse apud inferos alloqui Ulyssem, respicit ad *Homerum*, quem vide Ulyss. Λ. v. 543. & 526. sicut & quae inferius de Thetidis arma in medium ponente narrat Agamemnon, ex eodem loco petita sunt, v. 545. Quod addit postea de Trojanis sententiam ferentibus, & quae respondet Ajax, *novi, quae me damnarit*, intelligenda sunt ex versu sequente *Homeri:*

Παῖδες δὲ Τρώων δικάσαν ἐπὶ Πάλλαδι Ἀθήνῃ.

De hac conqueritur etiam apud *Sophoclem* in laudata fabula. J.G.G.

Ἐμέλησας] Pro ἐμέλησας, quod nihil est, & tamen omnes occupavit editiones, conjecit ὁ πάνυ *Graevius* scribendum ἐμέλισας, hoc sensu; *Si tum, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipse interfeceris, nosque omnes concidebas, quid Ulyssem accusas?* Ajax enim furore percitus pecudes jugulabat, &, cum in illas grassaretur, putabat se Graecorum obtruncare duces. Ego tamen praefero lectionem, quam Mstos habere testatur Vir Cl. modo laudatus, sc. ἐμέλλησας, ut subaudiatur φονεύειν ex praecedenti, h. e. *interfecturus eras.* Simili plane modo locuti sunt alii. *Dio Chrysost.* Or. LXIV. de Alexandro: Ἀπέκτεινε δὲ Κλεῖτον τὸν σοφὸν, ... καὶ διδάσκαλον Καλλισθένην, καὶ Ἀριστοτέλην ἐμέλλησε, καὶ Ἀντίπατρον ἐβουλεύσατο. *Julian.* Or. I. p. 33. ἵν' τοὺς μὲ ἀνήρηκε, τοὺς δὲ ἐμέλλησεν· & p. 44. καὶ τιμὰς ἐπ' αὐτοῖς τὰς μὲν ἐχαρίσω, τὰς δὲ ἤδη μέλλεις. In quibus exemplis subintelligendum verbum, quod praecessit; ut Ἀριστοτέλην ἐμέλλησε, pro Ἀριστοτέλην ἀπεκτόνει ἐμέλλησε· & τοὺς δὲ ἐμέλλησεν, pro τοὺς δὲ ἀνελεῖν ἐμέλλησε. *L. BOS* Animadv. c. XII. p. 56.

Ἐμέλισας] Sic P. Ald. J. H. Fr. W. St. Edd. optime. Recentiores omnes ἐμέλησας, vitiose. Ajacis exemplo furens celebris ille Cervantes Quixotus in oves etiam desaevit. M. du S.

Ἐμέλλησας] Aliquantulum olim, utri lectioni primas darem, non secus ac *Graevius*, addubitavi: μελίζειν enim quum sit *membratim discerpere* vel *concidere* apud *Dionys. Halic.* A. R. VII. p. 461. *Apollodor.* Bibl. I. p. 156. *Schol. Apoll. Rh.* IV, 223. Ajaci non absurde tribuatur, qui quamvis in gregem consilio Minervae saeviret, principes tamen Achivorum flagris ferroque dilaniare se putabat. Nunc sine controversia verum arbitror ἐμέλλησας, cui calculum adjecit Eruditiss. *Kuhnius* ad *Diogen.* L. I, 98. *elegantem* esse *Graecismum* observans: nam revera saepius ita ponitur μέλλειν, ut praecedentis verbi repetitus infini-

vincere omnes? AJAX. Sane, hac quidem in parte: nam generis jure ad me pertinebat tota hæc armatura, quippe patruelis. Et vos ceteri multo præstantiores detrectastis certamen, & controversiam mihi præmiorum nullam movistis. Verum Laërtæ filius, quem ego sæpe servavi in periculo versantem, ne concideretur a Phrygibus, meliorem se ferebat & magis idoneum, qui posside-ret arma.

των; ΑΙΑΣ. ναὶ, τάγε τοιαῦτα· οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, ϑ ἀνεψιῶ γε ὄσα. ϗ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι, πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπείπασθε τ ἀγῶνα, ϗ παρεχωρήσατέ μοι τ ἄθλων. ὁ δὲ Λαέρτου, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυνεύοντα καλακεκόφθαι ὑπὸ τ Φρυγῶν, ἀμείνων ἠξίου εἶναι, ϗ ὁπλιτηδειότερον ἔχειν τὰ ὅπλα.

2. AGAM. Accusa itaque, vir fortissime, Thetin, quæ, quum oporteret hæreditatem armorum tibi tradere, quippe cognato, in medium adlata proposuit. AJAX. Minime; sed Ulyxen, qui contra me solus illa sibi vindicavit. AGAM. Venia dignum, o Ajax, si homo cupiditate tactus fuerit gloriæ, gratissimæ rei, cujus causa quisque nostrum pericula subire non refugit: quin vero superavit te, idque Trojanis

ΑΓΑΜ. Αἰτιῶ τοιγαροῦν, ὦ γενναῖε, τ Θέτιν, ἤ, δέον σοι τ κληρονομίαν τ ὅπλων παραδιδόναι συγγενεῖ γε ὄντι, φέρουσα ἐς τὸ κοινὸν κατέθηλο αὐτά. ΑΙΑΣ. οὐκ· ἀλλὰ τ Ὀδυσσέα, ὃς ἀντεποιήθη μόνος. ΑΓΑΜ. συγγνώμη, ὦ Αἶαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ὠρέχθη δόξης, ἡδίστου πράγματος, ὑπὲρ ἣ ϗ ἡμῶν ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπομένει· ἐπεὶ ϗ κρατήσέ σου, ϗ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικα-

ο Ἀπεπάσθε] O. ἀπεπάστε.

nitivus illi adnecti debeat, etiamsi persona, quae loquitur, ut in Tragoediis Comoediisque fieri solet, fuerit mutata. *Aristoph.* Pl. v. 1103. Μὰ Δί', inquit Mercurius, ἀλλ' ἐμελλον, scilicet κόπτειν τὴν θύραν, quod Carion ante dixerat; & in illa frequenti apud *Platonem* formula, τί δ' ἐμέλλουσι; nimirum μισεῖν τε ϗ φεύγειν, Πολ. VIII. p. 726. B. *Dinarch.* in Demosth. p. 96. v. 26. ὅτ' ἐμὲ ἀπέφηνεν ἡ Βουλὴ, ὅτ' ἐμέλλησεν. *Liban.* de Vit. sua p. 41. A. βαρβάρων δὲ τ μὲ ἡττημένων, τ δὲ μελλόντων *Isocr.* Paneg. p. 68. D. τοιγαροῦν τὰ μὲ ἔχει, τὰ δὲ μέλλει, τοῖς δὲ ἐπιβουλεύει. Hel. Enc. p. 213. B. Τὰς μὲ ἐπόρθουν, τὰς δ' ἔμελλον, ταῖς δ' ἐπέλουν τ πόλεων. Panath. p. 254. A. Λακεδαιμόνιοι δὲ ὅτε πάσχοιεν κακὸν οὐδὲν, ὅτε μέλλοιεν, ὅτε βλάπτοιεν. *AEschyl.* Pers. v. 816. Τοὶ γὰρ κακῶς δράσαντες οὐκ ἐλάσσονα Πάσχουσι, τὰ δὲ μέλλουσι — *Thucydid.* III, 55. εἰδὼν ἐκπρεπέστερον τοῦτο ἡμῶν ὅτε ἐπάθετε, ὅτε ἐμελλήσατε. *Demosth.* Ep. IV. p. 202. D. Diis est proprium φλαῦρον μηδὲν μηδέποτε σὺν παντὶ τῷ αἰῶνι μήτε παθεῖν, μήτε μελλῆσαι. Exempla vero plura, ubi πάσχειν praemittatur, ideo potissimum adduxi, ut liquido pateret, quam perverse *Libanium* intellexerit verteritque *Olearius* de Ulc. Jul. Nec. §. 12. Οὐδενὸς τ ἐγγυτάτω ϗ ὑφ' ὧν ἐφρονρεῖτο παθόντος οὐδὲν, ἀλλ' οὐδὲ μελλήσαντος· quod pro μελήσαντος merito probavit, adlatis etiam *Luciani* nostri verbis, Doctiss. *Steinheilius* errante, dum bonum ducem deserit, *Waechtlero:* vide Act. Erud. Lipsi. A. 1721. p. 266. Sic *Aristoph.* in Pl. v. 551. Ἀλλ' οὐχ ὁ ἵμος τοῦτο πέπονθεν βίον· ἐμὲ μὰ Δί', οὐδ' γε μέλλει. Porro quam prona sit in hunc errorem librariorum manus, docuerit *Thucydidis* locus I. c. 134. Καὶ αὐτὸν ἐμέλλησαν μὲ ἐς τ Καινάδαν, ὅπερ τοὺς κακούργους εἰώθασιν ἐμβάλλειν hanc enim receptae Codicum optimorum lectionem anteponendam censeo: ibi non libri tantum quidam inepte ἐμέλισαν, sed & *Scholiastes*, sive potius lector aliquis imperitus exponit εἰς δυο ἴτεμον. *T. H.*

40. Προσεπεῖν ἠξίωσας] Vide *Homeri* Od. XII. *J.C.*

44. Ἐπὶ τοῖς ὅπλοις] *Benedict. pro armis.* Verte, *propter arma.* *F.G.*

45. Ἀναλαγώτεροι] In *Thucydide* IV. p. 293. v. 55. pro ἀναγώτεροι non contemnendae notae libri ἀναλαγώτεροι legunt: *Wassio* probatum, & *Dukero* monenti ἀναλαγώτερος esse etiam apud *Lucianum*, qui *Thucydideis* crebro utitur, *Dial. Mort.* & *Hermot.* *Cyrillo* frequens, cujus unum alterumque locum notavit *Suicerus.* *T.H.*

58. Τὸν Ὀδυσσέα, ὃς ἀντεποιήθη μόνος] *Ut qui solus sese mihi opposuerit.* Sic omnes interpretes, quos vix dicas, an Graecam vocem nunc recte vel ceperint vel expresserint. Sane optime pater notavit subintelligi τ ὅπλων, & verti debere, *solus vindicabat.* Sic in Reviviscentibus Philosophia minatur se contrituram κακὸς κακῶς, ὡς μὴ ἀμυνοισιοῦτο τ ὁμοίως αὐτοὺς ἀλαζόνας ὄντας. *J.G.*

62. Ὑπομένει, ἐπεὶ] Sic interpungendo meliuscule sese habebunt haec; sed nondum sic etiam satis sana. *M. du S.*

63. Παρὰ Τρωσὶ δ'] *Homer.* Od. Λ, 544. Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν ϗ Πάλλας Ἀθήνη. Agamemnon enim ju-

χαστὰς. ΑΙΑΣ. οἶδα ἐγὼ, ἥτις μὲ κα̣λε-
δίκασεν· ἀλλ' ὁ θέμις λέγειν τι περὶ τῶν
θεῶν. τὸν γοῦν Ὀδυσσέα μὴ οὐχὶ μισεῖν οὐκ ἂν
δυναίμην, ὦ Ἀγάμεμνον· εἰ δ' εἰ αὐτή μοι
Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι.

judicibus. AJAX. Equidem ſcio, quænam me condemnaverit: ſed fas non eſt dicere quicquam de Diis. Ulyxen enimvero ut non oderim impetrare a me nequeo, Agamemnon, etſi hoc vel ipſa Minerva præcipiat.

XXX.

ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ. MINOIS ET SOSTRATI.

ΜΙΝ. MIN.

Ὁ μὲν λῃστὴς οὗτος Σώστρατος εἰς τὸ
Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω· ὁ δ' ἱερό-
συλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας διασπαράττω· ὁ
δὲ τύραννος, ὦ Ἑρμῆ, σοὶ τὸν Τιτυὸν
ἐκτεθεὶς, ὑπὸ τῶν γυπῶν κειρέσθω καὶ αὐτὸς
τὸ ἧπαρ· ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ, ἄπιτε κατὰ τά-
χος εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακά-
ρων νήσους κατοικεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε
σοὶ τὸν βίον. ΣΩΣ. ἄκουσον, ὦ Μίνως,
εἴ σοι δίκαια δόξω λέγειν. ΜΙΝ. νῦν ἀκούσω
αὖθις; ὃ γ' ἐξελήλεγξαι, ὦ Σώστρατε, πο-

1. HIc quidem latro Soſtratus in Pyriphlegethontem injiciatur: ille ſacrilegus a Chimæra dilaceretur: iſte tyrannus, Mercuri, juxta Tityum porrectus a vulturibus præcordia tondeatur. At vos probi abite quantocius ad Elyſium campum, Beatorumque inſulas incolite pro eo quod juſta feceritis per vitam. SOST. Audi, Minos, ſi tibi juſta videar dicere. MIN. Nunc audiam iterum? nonne enim tu convictus es, Soſtrate, maleficii totque ho-

judicii invidiam ſubire nolens a captivis Trojanis petiit, uter plus eis nocuiſſet Ajax an Ulyſſes: qui cum continuo, Ulyſſes, reſpondiſſent, arma ſtatim ei adjudicata ſunt. V. *Schol. Homer.* l. c. *M. du S.*

64. Οἶδα] Lege verſum, quem ex Homero in nota præcedenti vides. Quo tamen pacto Minerva una judicaverit, non docent aut poëta aut enarrator ille. *M. du S.*

65. Ἀλλ' ὁ θέμις &c.] Ergo jam experimentis ſapere didicerat. Prudens Minervae monitum ad Ulyxen in Aj. Flag. v. 128. — ὑπέρκοπον μηδὲν ποτ' εἰπεῖν αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος, tractum eſt ab Ajacis impia in Deos ſuperba, cujus in ea fabula paulo ante v. 112. exemplum ediderat roganti Minervae negans. Obſervat *Scholiaſtes* tradi τὸν Αἴαντα τρίτον ἠσεβηκέναι περὶ τοὺς θεούς. πρῶτον μὲν σκῶλον τῇ δίκῃ τὴν Ἀθηνᾶν βουλομένην αὐτῷ συμμαχεῖν· δεύτερον ἀπαλλαττόμενον τὴν γλαῦκα τὴν ἐγγεγραμμένην τῷ ὅπλῳ αὐτοῦ ἐξ ἴσου καλοῦντα· τρίτον ὅτι οὐκ ἐπείθη τῷ πατρὶ συμβουλεύοντι πείθεσθαι τοῖς θεοῖς. Egregie vero *Lucianus* ingenii morem denotat: poſtquam enim dicentem feciſſet, ὁ θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν, mox tamen Ulyxen ſe non poſſe non odiſſe profitetur, ne ſi Minerva quidem ipſa vetet: quo dicto ſimul oſtendit, quem armorum Achillis ſibi abjudicatorum auctorem ſtatuat. *T. H.*

67. Οὐδ' εἰ αὐτή μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι] Illa minus recte vertuntur ab Interpretibus: *etſi ipſa Minerva hoc nolit.* Tu verte: *non ſi ipſa mihi Minerva hoc imperaret.* Sic eleganter poſt negationem ponitur οὐδ' εἰ. *Homer.* Il. E. 644.

Οὐδέ τί σε Τρῶσιν ὀΐομαι ἄλκαρ ἔσεσθαι
Ἐλθόντ' ἐκ Λυκίης, οὐδ' εἰ μάλα καρτερός ἐσσι.

Sic Lat. *non ſi* ſequitur negationem: *Liv.* VII. c. 10. *Injuſſu tuo, Imperator, extra ordinem nunquam pugnaverim, non ſi certam victoriam videam.* Idem lib. XXXVIII. c. 57. *L. BOS* Anim. c. XII. p. 57.

69. Σώστρατος] Vide in Ἀλεξ. c. 4. ubi iterum inter latrones famoſos recenſetur. *Soſtrati* cujusdam *Boeotii* vitam ſcripſerat *Lucianus*, ut in Δημων. ipſe teſtatur, ob vires corporis celebratiſſimi, ut & nomen Herculis conſecutus fuerit. Sed Soſtratus ille alius ab hoc videtur: hic enim latro caedibusque infamis: ille non robore, laboribus, patientia tantum, quæ omnia in latronem etiam cadere poſſunt, clarus, ſed ab operibus laudatur nomini reſpondentibus, a latronibus ſublatis, viarumque & pontium ſtructura difficillima. Ut ut ſit, utriusque fama, ni per *Lucianum* foret, prorſus ex hominum memoria intercidiſſet,

homicidiorum? SOST. Sum ſane convictus: conſidera tamen, an juſte ſupplicio ſim adficiendus. MIN. Omnino; ſiquidem dare meritas pœnas juſtum eſt. SOST. Quin ergo reſponde mihi, Minos: nonnihil enim rogare te volo. MIN. Loquere, dum ne prolixa, ut & de aliis judicium jam reddamus.

2. SOST. Quæcumque egi in vita, utrum ſponte mea egi, an fatali ſtamine deſtinata mihi fuerant a Parca? MIN. A Parca videlicet. SOST. Nempe igitur probi omnes, malique qui videmur nos, illi miniſtrantes hæc facimus. MIN. Prorſus, Clothoni quippe, quæ unicuique nato injunxit, quæ facienda forent. SOST. Si quis ergo occiderit aliquem neceſſitate adactus ab alio, cui contradicere non potuerit vi compulſus, velut carnifex aut ſatelles, ille judici morem gerens, hic tyranno, quem reum ages cædis? MIN. Nimirum judicem aut tyrannum: nihil certe minus, quam ipſum enſem; is enim adminiſter eſt, utpote inſtrumentum libidinis, illi, qui primum intulit cædis cauſam. SOST. Perbene, Minos,

80 πηρὸς ὢν, ἢ τοσούτους ἀπεκτονώς; ΣΩΣ. ἐλήλεγμαι μέν· ἀλλ' ὅρα, εἰ δικαίως κολασθήσομαι. MIN. ἦ πάνυ, εἴγε ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν δίκαιον. ΣΩΣ. ὅμως ἀποκρίναί μοι, ὦ Μίνως· βραχὺ γάρ τι ἐρήσομαί σε. MIN. 85 λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, [a] ὅπως ἢ τὰς ἄλλας ἀφαχρίνωμεν ἤδη.

ΣΩΣ. Ὁπόσα ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἑκὼν ἔπραττον, ἢ ἐπεκέλευστό μοι ὑπὸ τῆς Μοίρας; MIN. ὑπὸ τῆς Μοίρας δηλαδή. ΣΩΣ. ἐκεῖνοι ἢ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, 90 ἢ οἱ πονηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς, ἐκείνῃ ὑπηρετοῦντες, ταῦτα δρῶμεν. MIN. ναὶ, τῇ Κλωθοῖ, ἢ ἑκάστῳ ἐπέταξε γενηθέντι τὰ πρακτέα. ΣΩΣ. εἰ οὖν τις ἀναγκασθεὶς 95 ὑπ' ἄλλου φονεύσειέν τινα, ὁ δυνάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμενος, οἷον δημιος, ἢ δορυφόρος, ὁ μὲν δικαστὴν πειθεὶς, ὁ δὲ τυράννῳ, τίνα αἰτιάσῃ ἢ φόνου; MIN. δῆλον ὡς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τύραννον· ἐπεὶ οὐδὲ 100 τὸ ξίφος αὐτὸ· ὑπηρετεῖ γὰρ τοῦτο, ὄργανον ὂν πρὸς τὸν θυμὸν, [b] τῷ πρώτως παραχόντι τὴν αἰτίαν. ΣΩΣ. εὖγε, ὦ Μίνως, ὅτι ἢ

[a] Ὅπως] Ὡς P. [b] Τῷ πρώτως] Ante haec inſerit P. τὸν θυμὸν δεῖ εἶν τὸ πᾶν ἀναθεῖναι τῷ πρώτῳ παρ.

diſſet: nam quæ de eo *Philoſtratus* in Herodis Vita habet p. 552. quis absque hoc intelligat? Recte vidit Cl. *Hemſterhuſius* ad *Pollucem* Præf. p. 29. Herodis Herculem eſſe Soſtratum illum, de quo ad initium Demonactis fuſius dicendi locus dabitur. Negligentia majorum etiam factum, ut tam utili vita careamus. *M. du S.*

91. Ἐκείνῃ ὑπηρετοῦντες] *Syneſ.* Ep. LVII. p. 193. A. τὸ γὰρ ἢ δεῖ γυναικὶ ὑπηρετῆσαι τῇ χρείᾳ, σὺν αἰτίας ἀπολογίας ἐστί. Fruſtra quoque ad hanc criminis commiſſi defenſionem apud filium Oreſten confugit Clytaemneſtra in *Æſchyli* Choëph. v. 910. dicendo: Ἡ μοῖρα τοῦτον, ὦ τέκνον, παραιτία. *T.H.*

99. Ἐπεὶ δὲ τὸ ξίφος αὐτό] Lepide Noſter videtur his σκαφίοις tangere ritum Athenienſium in feſto Βουφονίοις· cum nempe is, cujus manu eo in feſto cæſus eſſet bos, fugeret; ſecuris autem, qua cædes facta eſſet, quaſi rea in judicium traheretur atque damnaretur. Rem hanc enarratam apud *Meurſium* & *Caſtellanum* de feſtis Græcorum videre licet. *J.J.*

1. Ξίφος] V. *Jenſ.* & *Pott.* 102. & 166. *M. du S.*

2. Δεῖ ἓν τὸ πᾶν ἀναθεῖναι] Haec verba in ſolo P. inveniuntur; & mox τῷ πρώτῳ pro τῷ πρώτως, quod forſan etiam rectius. *M. du S.*

Ibid. Τῷ πρώτως παραχόντι τὴν αἰτίαν] Tanti non ſunt apud me Exc. Cod. Regin. Poli, ut eorum auctoritate ſola munitus augere *Lucianum* ſuſtineam; praeſertim ſi ſuſpicio non levis ſubſit male fidae manus & nimium de ſuo liberalis. Sane iſtis, quae ſuggerit, omiſſis ſententia loci ſatis apte procedit; tametſi non invitus largiar orationem ambitu paulo latiore potuiſſe plenius explicari: ſed haec eum colorem non habent, qui Lucianeis commode reſpondeat. Locutionem ipſam paulo aliter uſurpavit *Maxim. Tyr.* Λογ. λθ. Σωκράτει δὲ τὸ μηδὲν τῷ Ἀπόλλωνι παραχόντα ἁμαρτίας αἰτίαν. *T.H.*

Ibid. Παραχόντι τὴν αἰτίαν] Ut Συγῆρ. c. 1. & Τυραννοκτ. c. 11. 13. Argumentum hoc latius exequitur in Z. Ἔλεγχ. *M. du S.*

ὁ ἐπιδαψιλεύη τῷ παραδείγματι. ἦν δέ qui uberius illuſtres & cumulatius exemplum meum.

4. Ἐπιδαψιλεύη] Interpr. *Bene eſt, Minos, quod haec etiam exemplo, quaſi quodam auctario locupletas.* Qui praecedentia legit, videbit, Soſtratum, qui quaeſtionem propoſuerat, utrum, ſi quis ab alio coactus aliquem occiderit, reus habendus ſit caedis, an is, a quo coactus fuerit, addidiſſe exemplum hoc; Quum carnifex juſſu judicis, aut ſatelles juſſu tyranni aliquem vita privaverit, uter caedis reus agendus eſſet. Ad quae reſpondet Minos, reum agendum eſſe judicem, aut tyrannum, & addit, ſiquidem neque ipſum gladium accuſare poſſumus: ſubſervit enim hic tanquam inſtrumentum explendo animo ejus, qui primus cauſam praebuit. Ad ea jam Soſtratus, Εὖγε ὦ Μίνως &c. h. e. *Bene facis, Minos, quod exemplo etiam corollarium*, ſive *auctarium addis*: i. e. quod exemplo, quo ego uſus ſum de judice &c. tu auctarium addis de gladio. Ita enim intelligenda ſunt verba, & ea vis eſt phraſeos, ἐπιδαψιλεύεσθαί τινι πράγματός, *ſuperaddere quidpiam rei alicui, auctarium rei addere.* Vide *Budaeum* in Comment. L. Gr. p. 854. ubi exemplum e *Syneſio* habet: Δίδωκε, ἐξ ἀληθείας, ἐξ ἐπιδαψιλεύσατο ταῖς ὑποθέσεσι τὴν λαμπρότητος. *Ipſe dedit* (documentum) *nosque cepimus: corollarium etiam addidit his ſceleribus, ob quae abdicatus fuerat. L. BOS* Obſ. Crit. c. IX. p. 49.

Ἐπιδαψιλεύη] *Budaei* explicationem iſtius verbi, *Syneſii* loco nixam, huc contulit Vir Doctiſſ. *L. Bos*, neque injuria caſtigavit Interpretem, qui, quamvis & ipſe *Budaeum* ſecutus, eo tamen modo reddiderat, ac ſi ſcriptum a *Luciano* fuiſſet, ἐπιδαψιλεύη ὡς παράδειγμά τι· haec enim locutio valere poteſt, *alterius dicta locupletare exemplo quodam addito, ampliusque illuſtrare.* Verum quoniam Lexicis, quae perpauca ſuppeditant, haud ſane multa *Suicerus* adſtruxit, agedum rationem & uſum verbi, apud recentiores multum celebrati, paulo dilucidius explanemus. Δαψιλὴς, δαψίλεια, δαψιλεύειν copiam & abundantiam ſignificant, at talem praecipue, quae prolixa largitate ad utilitates aliorum & commoda diffundatur: δαψιλὴς τῆ δωρεῶν δόσει, *Eratoſthen.* apud *Schol. Euripid.* ad Hecub. v. 574. *Spionia dapſilis muſto; dapſili proventu fatigata vitis, Columellae.* Δαψίλεια τῆ ἐδαφίᾳ, quemadmodum τῆ πενίᾳ πλοῦτος, ſaepius eſt contraria: Europam prae ceteris terrarum orbis regionibus excellere ſcribit *Agathem.* II. c. 7. tum pluribus bonis, tum πρὸς φυομένων ποικίλων δαψιλείαν· trita ſunt δαψίλεια τροφῆς, τῆ ἐπιτηδείων ἁπάντων πολλὴν ἔχειν δαψίλειαν *Diodor.* II. p. 80. D. Δαψιλεύεσθαι non tantum *adfluere, abundare*, ut *Philoni Byzantio* de Pyram. AEgypti, ἀγέλαις ἐλεφάντων ἡ Λιβύη δαψιλεύεται, pro quo pejus editur δαψιλεύσεται· ſed & paſſive, ut in Comment. ad *Ariſtot.* Eth. VI. ἐπειδὴ μὴ χρόνος αὐτοῖς ἱκανὸς διδαψιλεύεται πρὸς τὸ πεῖραν εἰληφέναι τῶν καθ' ἕκαστα πράξεων nam quod Scriptor Ἀποκρ. πρὸς τὰς Ὀρθοδ. Reſp. ad Quaeſt. 96. agendi vim addidit, τὲ θεῷ τῷ ἐν ταῖς παρὰ γνώμην καλαῖς τ ἴσαισιν δαψιλευομένῳ, eſt illud, modo vitio vacet, inuſitatius, neque alibi fere, quam in compoſito ἐπιδαψιλεύεσθαι, ſolet reperiri. Pecora ſolent, ſi in ubertate pabuli largiſſima verſentur, ἐνδαψιλεύεσθαι. *Heliodor.* VIII. p. 398. κόλπον πολλὴν πόαν ἐν χείλεσιν ἄφθονον ἐνδαψιλευόμενα κτήνεσι νομὴν ἀπαυτοματίζουσα· ſed apud *Suid.* in Φιλίσκος Κερκυραῖος alia loquendi facie metrum Philicium vel Philiſcium ex eo dicitur appellatum, ἐπεὶ περ αὐτῷ ἐνεδαψιλεύετο, quoniam illo genere perlibenter Philiſcus Corcyraeus ac frequentius aliis utebatur. Indidem hocce noſtrum ἐπιδαψιλεύειν poteſtatis originem traxit per varios veluti rivulos divergentis: nam primum activae formae neutra virtus eſt ſubjecta: *Iſter, Athenaeo* teſte XIV. p. 650. B. Peloponneſum ſcripſit Apiae nomen olim habuiſſe ἀφ' ὃ τὸ ἐπιδαψιλεύειν οἱ αὐτῇ τὸ φυτόν· parique modo apud *Heſych.* in Συβαριτικοὶ λόγοι AEſopus retertur, quum in Italiam veniſſet, tantum ſui ſtudium excitaſſe, ὡς ἐν τὸ τῶν λόγων αὐτοῦ εἶδος ἐπιδαψιλεῦσαι ἐν Συβαρίτιδι προσαγορευθῆναι. Multo rarius eſt, ut forma media hunc in uſum veniat, quomodo *Cyrillus Hieroſol.* Catech. VI. p. 51. B. ἐπιδαψιλεύσατο ἡ πονηρία τ εἰδωλολατρείας· itemque contra valde infrequens, ſi activa ponatur pro *munifice largiri*; quod extra Grammaticos vix alibi reperias: vide *Suid.* in Ἐπικλυσαι & Ἐπικλύσασα. *Heſych.* Ἐπιδαψιλεύσει, μεγαλοψυχήσει· ubi μεγαλοψυχεῖν, perinde atque in Ἐπιδαψιλόθυμος & Δαψιλίσατος, valet *ſplendidum ac liberalem eſſe*: nam μεγαλόψυχος aliquando, ut *magnanimus* Latinis, nihil aliud quam μεγαλοπρεπὴς, *Achill. Tat.* VI. p. 387. χρησός τι ἐν μεγαλόψυχος τοῖς διορύχοις· & μεγαλοψυχία quam, interprete *Thoma Mag.* ἡ ἐν ταῖς μισθοδοσίαις ἔπαινος δαψιλείας· ſicut in *Ariſtide* T. III. p. 513. D. *Liban.* T. I. p. 242. A. & in Inſcript. antiquis, ἀρετῆς ἕνεκα ἐν τ εἰς τὴν πόλιν ἀδιαλείπτου μεγαλοψυχίας. Deinde forma verbi ἐπιδαψιλεύεσθαι media virtute ſibi propria gaudet, *luculentum ac copioſum ſive liberaliter largiendo, ſive quodlibet aliud faciendo ſe praebere.* Ita *Pollux* III, 119. vim ejus adjecto ſimilium verborum numero ſatis declarans. *Dionyſ. Halic.* Art. Rhet. p. 72. v. 27. ἐπὶ μὲν ἂν τ ἐν πολέμοις πιστόν τις καὶ ἐπιδαψιλεύσαιτο τὴν ἐν τούτοις ὁρμὴν, *oratione copioſa luxurietur aliquis, atque ingenio fraena laxet*: paulo dilutius reddidit, *prolixius immorari*, *Sylburgius.* Tum porro ſolemni more, qualem verba media recipiunt, vim activam adipiſcitur, ſtructurae tamen, ut patebit, ductu vario diſparatam; *ſuis ex copiis & facultatibus largiter aliquid erogare, atque aliis tribuere.* Χρήματα ἐπιδαψιλευσόμενος, *Philoſtorg.* apud *Suid.* in Λεόντιος· Εἰ σοὶ δὲ . . . . ὦ παῖ, κλῆρου μείζονες, ὁ πατὴρ ἐγὼ σοὶ τὰ δυνατὰ προσπιδαψιλεύσομαι *Liban.* T. I. p. 788. D. *Philo Jud.* p. 775. C. Εἰ μὲ ὁ ὠξάλμος (οἰκίαν γενόμενος ἀκάθεμα) ἀναπομπὴν ἀναπομπῆς προέλοιτο, ἐπιδαψιλευσάσθω τὸ πέμπτον, *inſuper adjiciat & perſolvat quintam partem.* Sed minime praetereundus, quem & *Suidas* poſuit, egregius *Herodoti* locus V. c. 20. ubi Alexander Amyntae filius ad Perſas legatos jam jam dolis ejus perituros, Nihil eſt, inquit, noſtrarum rerum, quod vobis invideamus, quo minus omnibus ad vos abundantiſſime collatis fruamini: ἐξ δὴ ἐν τόδε τὸ πάντων μέγιστον, τάς τε ἐμοὶ τῶν

μετ-

meum. Si quis porro, mittente domino, ipſe ſtis, ἀποστέλλοντος δὲ δεσπότου, ἦκε αὐτὸς χρυ-

μητέρας καὶ τὰς ἀδελφὰς ἐπιδεψιλεύόμεθα ὑμῖν· in quibus eſt manifeſta per ſe ſignificandi virtus. Hinc alio tranſit, cunctisque rebus, quae luculenter in aliorum utilitatem praeſtantur ac conferuntur, aptari ſolet; quod iterum ad partes vocandus, qui vel in primis hoc verbo delectatur, *Philo Jud.* confirmabit p. 712. C. ἐπιδεψιλεύόμενος δὲ τὸ ἐπιεικὲς πάλιν πλουσίως αὐτῷ καὶ κατακόρως χρῆται· iisdem paene verbis Hebraei legiſlatoris aequitatem laudaverat p. 701. D. contra ne cum Solone quidem comparari dignus eſt AEgyptius, qui fratrum ſororumque naturae adverſa connubia concedens εὐφήμησεν εἰς ἀσέλγειαν ἐπιδεψιλεύόμενος δυσδιεράστου κακὸν σώμασι καὶ ψυχαῖς ἀκρασίαν p. 779. E. & p. 18. D. τὴν ὑπὲρ τὸ ἔντιον φορὰν ὕλης τίκτης γεωργικῆς ἐπιδεψιλεύσασθαι. Simili modo *Themiſtius* p. 223. D. ἐπιδεψιλεύσεταί μοι ὁ μουσηγέτης (Theodoſius) καὶ ἀμείνονος καιρὸν μελῳδίας· quod a *Petavio* verſum, *inſuper occaſionem ſit praebiturus:* malim; *ſed opportunam mihi melioris concentus copiam eſt largiturus. Syneſ.* Ep. LXVII. p. 214. A. καὶ ἄλλα πολλὰ προσεξεῦρεν ἐπιδεψιλεύόμενος αὐτῷ πόρους· ubi veram ſententiae vim idem *Petavius* non perſpexit. *Euſeb.* de V. C. III. p. 608. Ὁ Σωτὴρ . . . . τὴν ἑαυτοῦ ἐπιφάνειαν τῷ Ἀβραὰμ ἐπιδεψιλεύσατο· quae vertentem *Valeſium* ſcripſiſſe credibile videtur, *praeſentiae ſuae copiam Abrahae fecit*, non, quod in editis fertur, *praeſtantiae*. Ad hanc rationem optime quadrat, qui genitivum, ſed hoc in caſu accuſativo parem, adjunxit *Xenophon* K. Π. Il. p. 29. ἡμῖν δὲ πάντως, ἔφη, σὺ τοῖσδε τοῖς φίλοις τούτου τοῦ ὀλίγου ἀξίου γίλωτος ἐπιδεψιλεύσῃ· ubi pro *liberaliter & copioſe fundes* puriſſimum Scriptorem uſurpaſſe bene notat *Budaeus*, atque adeo tantundem eſſe, ac ſi diceret, *praelarge nobis ridendi materiam praebebis.* Pari ſtructura non infrequens *Xenophontis* imitator *Baſilius* Hom. X. p. 85. E. ſi contumelioſis dictis inceſſare, aliorum inſaniam exercendae tuae virtutis occaſionem duces, ὥστε, ἂν ἐμοὶ πίθῃ, καὶ ἐπιδεψιλεύσῃ τὴν ὕβριν· quod quomodo ſit capiendum, non melius diſcere licet, quam ex ſubjectis exemplis; quorum hoc eſt primum: ἀφαιρῇ σε εἶπεν ὃ ἄδικον ὃ μηδέπω μηδαμόθεν, σὺ δὲ γῆν εἶπε ὃ σποδὸν σεαυτόν, ſic ut objectum opprobrium non tantum fatearis, ſed majus etiam cumulatiusque tibi convenire libenter agnoſcas. Singulari modo, cujus tamen intellectus ſit facilis, adhibuit *Origen.* in Celſ. IV. p. 229. non prorſus abhorret, ut phoenicis hiſtoria ſit vera, ἐπιδεψιλευσαμένης τὴν θείας προνοίας καὶ σὺν ταῖς διαφοραῖς τῶν ζώων ἐνδείξασθαι τοῖς ἀνθρώποις τὸ ποικίλον τῆς τοῦ κόσμου κατασκευῆς. Diverſi generis accuſativus adjungitur a *Joſepho* A. J. XIX, 7. §. 5. Agrippa ἐπιδεψιλεύσατο αὐτῶν (theatri, balneorum &c. Beryti) τὴν καθιέρωσιν μεγαλοπρεπῶς· *profuſa liberalitate inſtruxit ornavitque eorum dedicationem:* niſi forte malis locutionem in hanc partem accipere; *magnifica liberalitate ſumtus dedicationis de ſuo ſuppeditavit.* Solet aliquando caſu diſſimulato poni; quemadmodum apud *Noſtrum* ὑπὲρ Εἰκ. c. XIV. tu, Luciane, ceteroquin ad laudes ingerendas nequaquam promtus, nunc σὺν αἰδῖ ὅπως ἀθρόαν ποιήσασθαι τὴν μίσαθολὴν ἐπιδεψιλεύόμενος· niſi ſede mutata, tametſi res eodem redeat, paulo poſt ἀνακίφρνας ſubſequi jubeas καὶ ἐπιδεψιλεύόμενον quod, ubi eo nos operis ordo deduxerit, conſiderandum veniet. *Plutarch.* de Muſ. p. 1146. E. Soterichus ὅσα δὲ πρὸς θεωρίαν . . . . συντείνει διδάσκων ἡμᾶς ἐπιδεψιλεύσαλο. *Philo Jud.* p. 711. C. Moſes προδιαλαβὼν (non προσδιαπ.) ἐπιδεψιλεύεται φάσκων· Interpres: *inſuper addit.* Hic ergo loquendi modus quam fuerit, praeſertim recentioribus, familiaris, jam ſatis ſuperque conſtat: verum rarius occurrit, quem *Noſter* uſurpat, additus huic verbo caſus tertius: quo magis dignum puto, qui animadvertatur, de Andronico homine perditiſſimo. *Syneſii* locum Ep. LXXII. Eum ab eccleſia ſegregaverat Syneſius flagitiis inſignem: mox deinde, vinci ſe paſſus aliorum precibus, hac conditione iterum admiſit, ut datam melioris frugis fidem re ipſa repraeſentaret, peccatorumque labem vera poenitudine vitaque ſanctiore aboleret: ἔδοξε ταῦτα, inquit, καὶ πεῖραν αὐτός τε ἔφη δώσειν καὶ ἡμᾶς λήψεσθαι· δέδωκε δὲ εἰλικρινῆ ἐπιδεψιλεύσαλο ταῖς ὑποθέσεσι τὴν ἀπεκρύξεως. Haec poſtrema quum *Suidas* tacito Scriptoris nomine protuliſſet, neque unde ſumta forent compertum eſſet, fieri non potuit, quin verſio Latina fingeretur prorſus a recto ſenſu diſſidens: ad exponendum autem uſus eſt eadem formula, καθαιρόμενος ἐχρήσαλο, quam iſti verbo ſupra junxiſſe vidimus *Philonem*; quae poteſtas licet pluribus in locis commode reſpondeat, hic tamen verior eſt *Budaei* explicatio, *corollarium etiam & auctarium addidit his ſceleribus, ob quae ejectus fuerat eccleſia:* a qua ratione nec *Petavius* diſcedit: eam quidem *Synejio* fuiſſe mentem exinde clare conficitur, quod ſcelera mox enumeret graviora, quibus quum ante vacaſſet Andronicus nunc ſemet illigaverat: atque adeo paene par eſt illud *Firmi* de propudioſa mulierecula Ep. XLI. ἐδημόσιαν ἐκπέπτωκε μοχθηρίας ὑπερβολὴν εἰς τὸ προσθεῖναι ἁμαρτίας ἐφ' ἁμαρτίαις. Obſcurior eſt non ipſo ſenſu, qui ſatis expeditus, ſed ambigua Grammaticae proprietatis facie loquendi ratio apud *Euſeb.* H. E. III. c. 23. Menander Simonis magi ſucceſſor εἰς ἄκρον τὸ γοητείας ὄγκον ἐλαυνόμενος τῷ διδασκάλῳ προσλαβὼν μείζοσιν ἐπιδεψιλεύσῃ τερατολογίαις magnus *Valeſius* eum in modum Latine convertit, ut vim huic verbo non mediam ſe tribui velle, ſed paſſivam oſtendat: *pluribus adhuc & abſurdioribus figmentis exuberavit*; tanquam ſi recte dici putaſſet ἐπιδεψιλεύσασθαι πλούτῳ, τιμαῖς, *abundare divitiis, honoribus*, ac ſimilia; quale genus ego quidem nullis adhucdum exemplis munitum reperi. Idcirco potius dederim: *ſupra magiſtrum ſe profudit in opiniones portentoſiores:* diverſa nonnihil ratio foret, ſi legeretur, μείζοσιν ἐπιδεψιλεύσαι τερατολογίαις, *magis auget cumulatque impii doctoris abſurda portenta. Gregor. Nyſſen.* T. II. p. 35. B. ἀψευδὴς γὰρ ὁ ἐπαγγελιάμενος, ὥσῤ τὴν αἴτησιν ἐπιδεψιλεώμενος (multum enim abeſt, ut ex ἐπιδεψιλεύμενος, quod depravatum editur, cum *Suicero* verbum plane inuſitatum conſtituam ἐπιδεψιλεῖ)

χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, τίνι τὴν χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐεργέτιν ἀναγραπτέον; MIN. τὴν πέμψαντα, ὦ Σώστρατε· ἀφήκομεν γὰρ ὁ κομίσας ἦν.

veniat aurum argentumve apportans, utri gratiæ habendæ, beneficiumque acceptum erit ferendum? MIN. Mittenti, Soſtrate; quippe miniſter tantum erat, qui portavit.

ΣΩΣ. Οὐκοῦν ὁρᾷς, πῶς ἄδικα [a] ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπηρέτας γενομένους, ὧν ἡ Κλωθὼ προσέταττε, καὶ τούτους τιμᾷν τοὺς ἀφαιρησαμένους ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; ὃ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἂν, ὡς ἀντιλέγειν δυνατὸν ἦν τοῖς μὴ πάσης ἀνάγκης προστεταγμένοις. MIN. ὦ Σώστρατε, πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα οὐ καθ' λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πλὴν ἀλλὰ σὺ τοῦτο ἀπολαύσεις ἐπερωτήσεως, διότι οὐ λῃστὴς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστής τις εἶναι δοκεῖς. ἀπόλυσον αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κολαζέσθω. ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾷν τὰ ὅμοια διδάξῃς.

3. SOST. Non tu jam vides, quam injuſta facias, qui nos ad ſupplicium condemnes miniſtros eorum, quæ Clotho imperabat, illos contra præmiis & honore adficias, qui adminiſtrarunt aliena bona? illud enimvero dicere quis nequeat, reſiſti potuiſſe rebus, quæ ſumma cum neceſſitate imperabantur. MIN. Soſtrate, multa videas alia non ex ratione fieri, ſi rem accurate explores. Verum tu quidem eum propoſitæ quæſtionis fructum feres, ut non latro ſolum, ſed & ſophiſta videare. Solve illum, Mercuri; pœnaque liber eſto. At cave, ne alios quoque mortuos ſimiles interrogatiunculas proponere doceas.

a Ποιεῖς] Ποιεῖν φαυῇ, εἰ κολάσεις μὲ ἡμᾶς ὑ. γ. ὧν ἡ Κ. π. τιμήσεις δὲ τούτους τοὺς δ. B. Quae talia ſunt ut Lucianum auctorem habuiſſe non difficulter credas.

λαῦσθαι) τῇ μεγαλοδωρεᾷ τὸ χαρισμάτων qui promiſit Deus mentiri neſcit, & ſupra quam petas largius exaggerat donorum gratioſe tributorum ubertatem. Ex his intelligi ſatis poteſt, ſive ſententiam *Luciani*, ſeu phraſin ſpectes, parum omnino intereſſe, utrum accipias, *Bene vero factum, Minos, quod exemplo producto largius aliquid adcumules atque admetiaris*; an, *quod in exemplo propoſito uberius illuſtrando impenſius etiam, atque ipſe fecerim, verſeris.* Utrovis modo ingenio Graeci ſermonis aeque fuerit ſatisfactum. *T. H.*

10. Ποιεῖς κολάζων] Longe aliter Mſ. qui ſic habet: ποιῶν φαυῇ εἰ κολάσεις μὲ ἡμᾶς ὑπηρέτας γενομένους ὧν ἡ Κλωθὼ προσέταττε, τιμήσεις δὲ τούτους. Cur potius hanc Parcam quam aliam nominet, ratio eſt, quia *Μοῖραι* alio nomine Κλωθοί. *J. B.*

20. Δοκεῖς] Hoc ſi retineas, ut tempora melius inter ſe congruant, ſcribendum erit ἀπολαύσῃς ſin ἀπολαύσεις placuerit, δοκεῖς itidem migrare juſſerim in futurum δόξεις. *T. H.*

Me-

Menippus, ſive, Oraculum Mortuorum conſultum.

Μένιππος ἢ [a] Νεκυομαντεία.

MENIPPUS ET PHILONIDES.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

M E N.

1. SAlve domus, ædisque veſtibulum meæ: ut te lubens adſpexi luci redditus. PHIL. Nonne hic Menippus eſt ille canis? non hercle alius, niſi hallucinor: plane

M E N.

1 Ὦ χαῖρε μέλαθρον πρόπυλά θ' ἑστίας ἐμῆς·
Ὡς ἄσμενός σ' ἐσεῖδον ἐς φάος μολών.
ΦΙΛ. Οὐ Μένιππος ὅτος ἐστιν ὁ κύων; ἔμεγε ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Με-

[a] Νεκυομαντεία] Sic *Fl.* In reliquis Νεκυομαντία, quas cauſa non erat, cur ſequeremur, licet in *Heſychio* idem ſcribendi vitium reperiatur. Semper apud *Thom. Mag.* Νεκυομαντεία in Ἀκτῆς· Διαδόητος· Κάθοδος.

NEKYOMANTIA] De hoc opuſculo addubito. Certe ſi genuinum ſit, a juniore *Luciano* ſcriptum eſſe multa arguunt critico illo naſo non ſatis digna. Ut enim demus non fugiſſe eum in Dialogis Mortuorum jam ſaepius dicta repetere, cum ad damnatos in inferis ventum eſt, *publicanos* inter eos recenſeri audies, audies *igne torreri* quosdam; *reges ſtipem colligentes*, aut viliſſima quaeque praeſtantes miniſteria; & alia ſcurrae faceto & eleganti *Luciano* non ſatis convenientia. Ab aliquo ſcriptum puto, qui *Lucianum* legerat. Scripſerat Menippus inter alia Νικυίαν *Diogen. Laert.* p. 162. D. Vide an hanc malis *Menippi* quam *Luciani* opus eſſe. Quanquam haec ficta, ſciendum tamen fuiſſe iis temporibus, qui magiae ſerio dabant operam. Vid. *Tacit.* Ann. II, 27. *M. du S.*

1. Ὦ χαῖρε. ...] Ex tragoediae, puto, Euripidis initio: ἐν τῷ Ἡρακλείους δράματι. *G.*

Ὦ χαῖρε] Euripides in Herc. Fur. v. 523. Χαῖρ' ὦ μέλαθρον. *J. Br.*

Χαῖρε] Hoc omne principium ex *Euripide* & *Homero*, ut ipſe ait fine hujus paginae. Jambi ex *Eurip.* Hecuba. *J. B.*

2. Ἐς φάος] *Ad lucem, ad ſuperos.* *J. Br.*

3. Ὁ κύων] Cynicus. *J. Br.*

4. Εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὅλους] Philonidae verba ſunt corruptiſſima: ἦ Μένιππος ὅτος ἐστιν ὁ κύων; οὔμενουν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὅλους. Vertit *Thomas Morus: Num nam hic Menippus eſt, canis ille? Non hercle alius, niſi ego forte ad Menippos omnes hallucinor.* Interpolator autem Salmurienſis: *Nonne hic Menippus canis eſt ille? non hercle alius, niſi hallucinor omnes pro Menippis accipiens.* Sed quis Graece doctus intelligat, quid ſit παραβλέπειν Μενίππους ὅλους, aut qui ſuſtineat affirmare, id ſignificare haec verba, quod volunt interpretes? *Luciani* manus eſt: Οὐ Μένιππος ὅτος ἐστιν ὁ κύων; οὔμενουν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω. Μένιππος ὅλος. *Nonne hic Menippus eſt ille canis? non hercle alius, niſi male video. Menippus ipſe eſt.* Μένιππος ὅλος eſt idiotiſmus Atticus, quo uſus etiam eſt in dialogo Diogenis & Herculis: οὐχ Ἡρακλῆς ὅτός ἐστιν; οὔμενουν ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντη, τὸ μέγεθος ὅλος Ἡρακλῆς ἐστίν· *An non Hercules hic eſt? non alius mehercule. Arcus, clava, leonina, magna ſtatura. Ipſe Hercules eſt.* *J. G. G.*

Παραβλέπω Μεν. ὅλους] Graece dicitur παραβλέπειν Μενίππους ὅλους, ut λημᾷν ὅλας κολοκύνθας, *totas cucurbitas lippire*; eſtque *hallucinari in toto Menippo.* Opponitur ejusmodi hallucinatio viſus in re magna & craſſa errori in re parva, qui facile poteſt irrepere in judicia noſtra. Itaque nihil mutandum; neque ad rem facit exemplum a *Graevio* allatum, quod diſſimile eſt: memorantur enim in eo partes habitus Herculis, clava, leonina, ſtatura: hic vero nulla enumeratio partium. Quin & ornatus Menippi diverſus deſcribitur ab eo, qui ſolebat eſſe. *J. C.*

Παραβλέπω Μεν. ὅλους] *D. Heinſius* ad *Horat.* I. Sat. III, 25. quum recte monuiſſet ibi pro *pervideas* legendum eſſe, *praevideas*, addit: *Praevidere* eſt *praetervidere*, παροραν, ut παραβλέπειν Luciano: ὅλους Μενίππους παραβλέπειν· *cum mala tua praevideas*, id eſt, *in videndis iis coecutias.* Ergo nihil *Heinſio* fuit in vulgata lectione duri: mihi ſecus videtur, qui optimo *Graevio* lubens accedo: nam nihil eſt eo exemplo alienius, quod firmandae loquendi formulae gratia produxit *Clericus.* Non animadverſa fuit in παραβλέπω duplex ſignificandi virtus; una *praevidendi*, *praetervidendi*, quomodo caſum quartum adſciicit; ut in illo poëtae veteris dicto, τ' ἀλλότριον ὀξυδερκεῖν, τὸ ἴδιον παραβλέπειν· atque inde *ſpernendi*; πάντα τ' ὄγκον δυναστείας ἐκείνης ἀντ' ὀδύνος παραβλέποντος *Gregor. Nyſſ.* T. II. p. 314. A. altera *male videndi*, *videndo aberrandi*; quae hujus eſt loci, accuſativique ſtructuram reſpuit: ſic in *Gloſſis Allucinor* & *Hallucinor* eſt παραβλέπω. *T. H.*

5. Μέ-

Μενίππος ὅλος. [a] τί δ' αὐτῷ βούλεται τὸ ἀλλόκοτον τοῦτο σχῆμα τοῦ, πῖλος, καὶ λύρα, καὶ [b] λεοντῆ; προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ. χαῖρε, ὦ Μένιππε, καὶ πόθεν ἡμῖν [c] ἀφῖξαι; πολὺν γὰρ χρόνον οὐ πέφηνας ἐν τῇ πόλει.

MEN. Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σκότου πύλας Λιπών, ἵν' ἀϊδης χωρὶς ὤκισται θεῶν.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανών· κἄτ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;

MEN. Οὐκ, ἀλλ' ἔτ' [d] ἔμπνουν ἀΐδης μ' ἐδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τοῦ καινῆς καὶ ἀδοκήτου δόξης ταύτης ἀποδημίας;

MEN. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος [e] τοῦ νῦν πολέου.

ΦΙΛ. Παῦσαι, μακάριε, τραγῳδῶν, καὶ λέγε ὑτωσί πως ἁπλῶς καταβὰς ἀπὸ τοῦ ἰαμβείου. τίς ἡ στολή; τί σοι τὸ κάτω πορείας ἐδέησεν; ἄλλως γὰρ οὐκ ἡδεῖά τις, οὐδὲ ἀσπάσιος ἡ ὁδός.

Menippus ipse est. Quid autem ipsi vult insolens habitus, pileus, lyra, leonina pellis? quippe adeundum est ad illum. Salve Menippe: & unde tu nobis adveniſti? jam enim multo abhinc tempore non visus es in urbe. MEN. Venio mortuorum recessu, caliginisque infernæ portis relictis, ubi Orcus procul a Diis sedem nactus est. PHIL. Hercules tuam fidem: nobis ignaris mortem Menippus obierat; tumque denuo rediit in vitam? MEN. Non: sed etiam me spirantem inferna regio recepit. PHIL. At quæ causa tibi fuit novæ & fidem superantis hujus peregrinationis? MEN. Juventus me impulit, atque audacia magis quam prudens mentis consilium. PHIL. Desine, vir bone, tragicos numeros recitare, & dic ita simpliciter pedestri sermone, ubi descenderis a jambis, quis ille sit ornatus? quid tibi itinere ad inferos suscipiendo opus fuerit? est enim alioquin haud jucunda, neque expetenda via.

MEN.

a Τί δ' αὐτῷ] Τί ἂν ἀ. P. *J.* & margo *A*1*W*. b Λεοντῆ] Λεοντῇ *F. A*1. *J.* pro more veterum Edd. Eadem alibi variatio. c Ἀφῖξαι] Ἀφίξαι *F.* ἀφῖξε *J.* verum recte ἀφῖξαι *A*1. quod reliquae secutae. d Ἔμπνουν] Ζῶντα P. Margo *A*1*W*. Est interpretatio genuinae vocis. e Τοῦ νῦν] Ita G. P. L. *J. V*2. In ceteris Edd. τοῦ νέου, nisi quod in *P. Bourdelotius* dederit τὸ νέον. Pro θράσος *Stobaeus* habet σθένος.

5. Μενίππους ὅλους] *Omnes Menippos.* *J. Br.*

6. Πῖλος] Perperam vertitur *clava*, cum verti debeat *pileus*: nam quia Ulysses, Hercules & Orpheus ad inferos descenderant, dat Menippo *pileum*, ut Ulyssem, *leonis exuvias*, ut Herculem, & *lyram*, ut Orphea referret: id quod recte observavit *Alb. Rubenius* de Re Vest. lib. II. c. 15. *L. B.*

Πῖλος] Hic & infra ridicule Interpres *clavam* vertit, quod nunquam vox Graeca significavit. Peccasse videtur, quia existimavit ornatum Menippi per omnia Herculeo simílem esse oportere. Atqui hic ornatus desumtus erat a tribus heroïbus, qui in inferos descenderunt. Herculem referebat pellis leonina, Orpheum lyra, Ulyssem vero πῖλος, hoc est, pileus, seu petasus, quali utebantur viatores, & quali proinde usus credebatur Ulysses, qui tot itinera fecerat. Vide infra c. VIII. *J. C.*

Πῖλος] V. c. 8. ubi cur ista gestaret, narrat. *M. du S.*

10. Ἥκω νεκρῶν κευθμ.] *Euripides* in Hecuba v. 1. *J. Br.*

Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα] Hos versus sic transtulit *Ennius*:

Adsum atque advenio Acherunte vix, via alta atque ardua
Per speluncas saxeis structas aspereis pendentibus
Maxumeis, ubi rigida constat caligo inferum.

J. B.

Ἥκω] Hecubae *Euripidis* initium, quod parodia risit *Aristophanes* in Fragm. apud *Athen.* p. 112. E. *Ennii* versionem exhibet *Cicer.* Tuscul. I, 16. *M. du S.*

14. Οὐκ ἀλλ'. . .] Ex *Euripide* iterum; sed locus aut periit, aut me fugit. *M. du S.*

Ibid. Ἀΐδης μ' ἐδέξατο] Ipsius *Euripidis* versiculus: & is quoque, καὶ θράσος τοῦ νέου (τοῦ νεότητος) πλέον. *J. Br.*

Ἀΐδης] Scribendum videtur Ἀΐδωνεὺς, ut stet senarius. *F. G.*

17. Νεότης . . . τοῦ νέου] Et hic senarius est: τὸ νῦν postulat senarius & sententia praeterea. *F. G.*

Νεότης] Fragmentum Andromedae *Euripidis* p. 451. v. 23. *M. du S.*

Ibid. Τοῦ νέου πλέον] Καὶ θράσος τοῦ νέου πλέον. *Th. M.* Τοῦ Νέου] In hoc versu *Tragici*:

Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νέου πλέον.

lege

MEN. Amicorum ſuaviſſime, negotium me neceſſarium deduxit ad Orci domos, umbram ut conſulerem Thebani Tireſiæ. PHIL. At tu plane deliras: aliter enim non ita modulatos verſus occentares hominibus amicis. MEN. Ne mirere, mi ſodalis: nuper enim Euripidem & Homerum quum convenerim, neſcio quo pacto repletus ſum verſibus, & ſponte ſua mihi numeri in os veniunt.

2. Verum dic mihi, ut ſe res in terris habeant, & quid faciant in urbe? PHIL. Nihil quidem novi, ſed perinde atque antehac rapiunt, pejerant, ſordide fœnerantur, uſuras extendunt. MEN. Miſeros atque infelices; ignorant enim, qualia nuper admodum ſancita ſint apud inferos, & qualia ſint perlata cunctis ſuffragiis ſcita adverſus divites, quæ ſane per Cerberum nullis machinis effugere licebit. PHIL. Quid ais? novumne aliquod factum eſt ab inferis decretum de ſuperis, qui hic ſunt. MEN. Per Jovem ſane multa: verum fas non eſt illa efferre ad omnes, neque ar-

MEN. Ὦ φιλότης, χρειώ με κατήγαγεν εἰς ἀίδαο,
Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.

ΦΙΛ. Οὕτω, [f] ἀλλ' ἢ φρενοπαίεις· ἢ γὰρ ἂν ἔτως ἐμμέτρως ἐρραψῴδεις πρὸς ἄνδρας φίλους. MEN. μὴ θαυμάσῃς, ὦ ἑταῖρε· νεωστὶ γὰρ Εὐριπίδῃ τε καὶ Ὁμήρῳ συγγενόμενος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ὑπὸ τὸ στόμα ἔρχεται.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί ποιοῦσιν ἐν τῇ πόλει; ΦΙΛ. Καινὸν οὐδὲν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τοῦ, ἁρπάζουσιν, ὑποροκοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσιν. MEN. Ἄθλιοι, καὶ κακοδαίμονες· οὐ γὰρ ἴσασιν οἷα ἔναγχος κεκύρωται τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτόνηται τὰ ψηφίσματα κατὰ τῶν πλουσίων, ἃ, μὰ τὸν Κέρβερον, οὐδεμίᾳ μηχανῇ ἔστι φυγεῖν αὐτούς. ΦΙΛ. Τί φῄς; δέδοκταί τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῶν ἐνθάδε; MEN. Νὴ Δία καὶ πολλά. ἀλλ' οὐ θέμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, οὐδὲ τὰ ἀπόρ-

[f] Ἀλλ' ἢ] Ἀλλ' ἢ L. J. Margo AIW. ἄλλως P. [g] Τῷ] Τὸ P. Margo AIW. Modo οὐδὲ μιᾷ F. ut fieri ſaepe ſolet in primis Edd.

lege ex Mſ. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τῷ νῷ πλέον.

Novitas rei me incitavit, & audacia animo magis. J.G.G.

Τῷ νῷ] Sic omnino legendum cum Ed. J. & Mſſ. Gr. P. L. Alii omnes Codd. mendoſe aut τῷ νέου, aut τῷ νεοῦ. Repudiavimus autem θράσῳ Mſ. Gr. ut mendoſum manifeſte. Recte legitur apud *Grot.* Flor. 201. AB. *M. du S.*

19. Κατ. λὰξ τ' ἐμβατῶν] Quos in ſcena proferentes hiſtriones altioribus cothurnis incedunt. *J. Br.*

Κἀλαζὰς λὰξ τ' ἐμβατῶν] *Apul.* Metam. I. p. 7. *Oro te, inquam, aulaeum tragicum dimoveto, & ſiparium ſcenicum complicato, & cedo verbis communibus:* ibi *Pricaeus* hunc locum, & plura ſententiae ſimilis adnotavit. Recte vero jubet καταβαίνειν λὰξ τ' ἐμβατῶν, quem ſublimiore velut jamborum curru vectum deſcendere vult ad orationem pedeſtrem, atque adeo tanquam pedibus incedentem familiari more colloqui: verſus autem quaſi vehiculum aliquod orationis ſpectari obſervavimus ad p. 32. Interpunctione, quae cunctis in Edd. poſt ἐμβατῶν invenitur, ſublata jungere licet haud incommode, λέγε ἑτως· πως ἁπλῶς τίς ἡ σολή; *T.H.*

23. Χρειώ μι κ.τ.] *Homerus* Od. Λ, 163. *J. Br.*

Χρειώ] Monuit etiam *Hartung.* Theſ. Crit. T. II. p. 698. *T.H.*

26. Ἀλλ' ἢ] Hoc accentu, qui plerarumque eſt Edd. ſervato ſenſus erit oratione directa, *At tu profecto deliras:* verum ſi cum Juntina circumflectas ἀλλ' ἦ, interrogationem dabit, *Heus tu, num deliras?* In his alibi quoque variatum; ut in principio Gorgiae Platonici, Ἀλλ' ἦ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν; *Suidas* agnoſcit ἀλλ' ἦ, accipitque pro ἀλλ' ἄρα, vel ſimplici ἄρα, ſicuti monuit *H. Stephan.* Th. G. L. T. I. p. 337. F. *T.H.*

35. Ὀβολοστατοῦσι] Hoc eſt, δανείζουσι. Imitatus eſt Auctor Comicum, qui hoc verbo ita uſus eſt in Nub. v. 1154. ubi *Schol.* exponit per δανείζειν, & ὀβολοστάτης per δανειστής. *L.B.*

Scholiaſtes ille *Biſetus* eſt, qui *Suidam* deſcripſit. *T.H.*

Ὀβολοστατοῦσι] Vide *Heſych.* & *Etymol. M.* *A.V.*

37. Παρὰ τοῖς κάτω] *A manibus:* infra eſt in pſephiſmate, δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ. *J. Br.*

ἀπορρήτα ἐξαγορεύειν, μὴ καί τις ἡμᾶς [a] γράψηται γραφὴν ἀσεβείας ὅτι ἐν Ῥαδαμάνθυ.

ΦΙΛ. Μηδαμῶς, ὦ Μένιππε, πρὸς τοῦ Διός, μὴ φθονήσῃς τοῦ λόγων φίλῳ ἀνδρί. πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπᾶν ἐρεῖς· τάτ' ἄλλα καὶ πρὸς [b] μεμυημένον. ΜΕΝ. Χαλεπὸν μὲν ὑπέρ τοῦ ὑπατάξεις τὸ πίταγμα, καὶ εἰ πάντη ἀσφαλές· πλὴν ἀλλὰ σῶζε ἕνεκα ταλμητέον. ἔδοξε δὴ τοὺς πλουσίους τούτους, καὶ πολυχρημάτους, καὶ τὸ χρυσίον κατάκλειστον, ὥσπερ τὸν Δανάλην, φυλάττουσας. ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἴπῃς, ὦ ἀγαθέ, τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἃ μάλιστ' ἂν ἡδέως ἀκούσαιμί σου, ἥτις αἰτία σοι τοῦ καθόδου ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμών· εἶθ' ἑξῆς ἅττα εἶδες, ἅττα ἤκουσας παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ φιλόκαλον ὄντα σε μηδὲν τῶν ἀξίων θέας ἠκοῆς παραλιπεῖν.

ΜΕΝ. Ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὁπότε φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δίειμι τὴν γνώμην τὴν ἐμήν, καὶ ὅθεν [c] ὡρμήθην πρὸς τὴν κατάβασιν. ἐγὼ γάρ, ἄχρι μὲν οὐ παισὶν ἦν, ἀκούων Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου πολέμους, καὶ τάσεις διηκανα evulgare, ne quis etiam nobis dicam scribat impietatis apud Rhadamanthum.

PHIL. Ne tu, Menippe, per Jovem ullo pacto invideas hosce sermones homini amico: ad eum, qui tacere sciat, dixeris; prætereaque ad initiatum. MEN. Difficile quidem mandas mandatum: neque usquaque tutum: attamen tui gratia audendum est. Visum igitur est divites illos, ac pecuniosos, qui aurum occlusum, tanquam Danaën, servant. PHIL. Ne prius dixeris, o bone, quæ decreta sunt, quam ista fueris persecutus, quæ libentissime audiverim ex te; quæ causa tibi descensus constiterit, quisque fuerit itineris dux? tum deinde quæ visu, quæque auditu acceperis apud eos: quippe credibile est te hominem elegantem nihil eorum, quæ videri audirique merebantur, prætermisisse.

3. MEN. Hæc etiam opera tibi navanda est: quid enim aliquis faciat, quando blande vir amicus cogit? Jamque primum tibi enarrabo consilium meum, & unde impetum descendendi ad inferos ceperim. Equidem dum adhuc in pueris eram, audiebamque Homerum & Hesiodum bella &

a Γράψηται] Γράψηται P. *Alii.* b Μεμυημένον] Μεμυημένον vitiose in *Ba.* & *P.* Vide *Lucian. Εὐχ.* c. XI. c Ὡρμήθην] Ὁρμήθη *F.*

44. Γράψῃται γρ. ἀσεβείας] Vid. *Κατάπλ.* c. XVIII. Dabatur autem impietatis actio non tantum ob religionem violatam, sed etiam adversus eos, qui mysteria vulgassent; quae quoniam ad Regis sacrorum curam pertinebant, ideo δίκαι ἀσεβείας πρὸς τὴν Βασιλέα λαγχάνουσαι, ut constat ex *Poll.* VIII, 90. & *Harpocr.* in Ἡγεμονία δικαστήριον. Hic porro ad Areopagitas, quorum erant partes de religione rebusque sacris cognoscere, causam deferebat, positaque corona inter judices ipse adsidebat. De AEschyli periculo, quum variis in fabulis mysteria paulo imprudentius attigisset, egregia notat Enarrator Anonymus Ethic. Nicom. *Aristot.* f. 40. Ὁ κατὰ τῶν φιλοσόφων τὴν τῶν ἀσεβείας γραφὴν ἀπενεγκάμενος *Athen.* XV. p. 696. A. quod in eadem historia dicitur a *Diogen. L.* V, 5. Φευγούσης ποτὲ αὐτῆς (Aspasia) γραφὴν ἀσεβείας *Athen.* XIII. p. 589. E. Ex his liquet, quam personam hic Rhadamanthus sustineat. *T. H.*

47. Μὴ φθονήσῃς] *Arrian.* A. A. VI. p. 272. Μὴ ἂν φθονήσῃς μοι τῶν μυημάτων ibi cum pluribus ista *Luciani Fac. Gronovius* adduxit. Saepe de sermone libenter atque amice communicando solet poni: *Dio Chrys.* p. 558. D. σὺ ἡμῖν σαφῶς εἰπὲ, καὶ μὴ φθονήσῃς. Dicemus ad *B. Πρ.* c. XXI. quo loco simul occurrit solemnis formula, ἀλλ' ἰδεῖς φθόνον. *T. H.*

53. Ὥσπερ τὸν Δανάλην] Similiter, ut *Lucianum* agnoscas, in Tim. §. 13. *T. H.*

57. Ἥτις αἰτία σοι] Aliter legisse *Thomas Magister* videtur V. κάθοδος, τίς ἡ ἐπίνοια σου. *M. du S.*

Ἥτις αἰτία σοι] Non parum distat, quod praebet *Thomas Mag.* in Κάθοδος, τίς ἡ ἐπίνοια σου τῆς καθόδου ἐγένετο quae sane lectio si membranarum testimonio commendaretur, minime videri posset repellenda. *T. H.*

62. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις] Iisdem paene verbis leguntur in Ἔπισκ. c. II. utraque loca per errorem commiscuit *Th. Gataker.* ad *Antonin.* XII. §. 16. Forma nonnihil immutata in Charid. c. IV. *T. H.*

64. Δίειμι] *Commemorabo.* *J. Br.*

66. Ἐν παισὶν ἦν] *Th. Gataker.* ad *Antonin.* I. §. 6. post-

& factiones narrantes non ſolum ſemideorum, ſed ipſorum etiam Deorum, prætereaque eorum adulteria, vim, raptus, judicia, parentum expulſiones, fratrum nuptias, cuncta illa ducebam eſſe honeſta, nec mediocriter ad ea commovebar. Ubi verò virilem ætatem ingredi cœpi, e contrario tum leges audiebam, quæ pugnantia poëtarum præceptis jubebant, non mœchari, neque ſeditiones excitare, nec rapere. In magna igitur verſabar hæſitatione, ignarus quid me facerem: neque enim Deos unquam arbitrabar mœchatos fuiſſe, mutuisve ſeditionibus colliſos, niſi has res honeſtas eſſe judicaſſent; nec rurſus legislatores his contraria præcipere, niſi ea conducere putaſſent.

4. Quoniam itaque incertus hærebam, viſum mihi fuit, ut ad eos, quos vocant philoſophos accederem, meque ipſum traderem, ac rogarem, me quo vellent modo uterentur, & viam aliquam vitæ ſimplicem ac tutam mihi præmonſtrarent: hoc animo adibam eos, minime proſpiciens fore, ut in ipſum, quod aiunt, ignem ex fumo me

γυμένων ὲ μόνον τ̃ ἡμιθέων, ἀλλὰ ϗ αὐτ̃ ἤδη τ̃ θεῶν, ἔτι δὲ ϗ μοιχείας αὐτ̃, ϗ βίας, ϗ ἁρπαγὰς, ϗ δίκας, ϗ πατέρων ἐξελάσεις, ϗ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμην εἶναι καλὰ, ϗ ὲ παρέργως ἐκινούμην πρὸς αὐτά. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, πάλιν αῦ ἐνταῦθα ἤκουον τ̃ νόμων τἀναντία τοῖς ποιηταῖς κελευόντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε φασιάζειν, μήτε ἁρπάζειν. ὸ μεγάλη ἦν [d] καθεστήκειν ἀμφιβολίᾳ, οὐκ εἰδὼς ὅ, τι χρησαίμην ἐμαυτῷ. ὔτε γ̃ τὺς θεὺς ἄν ποτε ἡγούμην μοιχεύσαι ϗ φασιάσαι πρὸς ἀλλήλυς, εἰ μὴ ὡς πρὸς καλῶν τούτων [e] ἐγίνωσκον· ὔτ' ἂν τὺς νομοθέτας τἀναντία τούτοις ποιεῖν, εἰ μὴ λυσιτελεῖν ὑπελάμβανον.

Ἐπεὶ δὲ διηπόρουν, ἔδοξέ μοι ἐλθόντα πρὸς τὺς καλουμένους τούτους φιλοσόφους, ἐγχειρίσαι τε ἐμαυτὸν, ϗ δεηθῆναι αὐτ̃ χρῆσθαί μοι ᾧ, τι βούλοιτο, καί τινα ὁδὸν ἁπλῆν ϗ βεβαίαν [f] ὑποδεῖξαι ζ̃ βίου. ταῦτα μὲν δὴ φρονῶν προσῄειν αὐτοῖς· ἐλελήθειν δ' ἐμαυτὸν εἰς αὐτό φασι τὸ πῦρ ὐκ ζ̃ καπνῶ βιαζό-

d Καθεστήκειν] Καθιστήκειν *J.* & mox ὅτι *F.* e Ἐγίνωσκον] Ἐγίγνωσκον *F.* f Ὑποδεῖξαι] Παραδεῖξαι C.

88. Παραδεῖξαι τῦ βίου] Pr. ὑποδεῖξαι. G. 90. Εἰς αὐτό ....] Παροιμία· * πῦρ ὐκ τῦ καπνοῦ βιαζόμεθα. G.

* Πῦρ ὐκ τῦ κ.] Adſcripſit *M. du Soul:* corrupte. Labes facile tolli poteſt, ſi legas, εἰς τὸ πῦρ ὐκ τῦ καπνῦ βιαζόμενοι· vel forte, quoniam aliquid omiſſum conſtat, plenius, εἰς τὸ πῦρ ὐκ ἐ. τῦ κ. βιαζόμενον ἐμπίπτειν, aut ἐπέλλιθθαι. *T. H.*

poſtquam monuiſſet pro eo, quod apud *Herodianum* ſit ὸ παιδὶ, *a pueritia*, *Lucianum* etiam dixiſſe ὸ παισὶν, adjungit: *quanquam ibi* ὸ παισὶν *eſſe poteſt verti*, inter pueros verſari, e puerorum numero eſſe: quod ea conditione libens concedo, ut puerilis ætas ſimul intelligatur; nam mox ſequitur, ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, *ubi juvenibus adnumerari coepi, atque adeo juvenilem aetatem attigi.* Perinde ſolent ὸκ παιδὸς & ὸκ παιδὸν inter ſe commutari, ut pluribus ipſe docet. *T. H.*

67. Πολέμους] *Baſil.* De leg. Gr. lib. *Grot.* Ed. 87. Πάντων δὲ ἥκιστα περὶ θεῶν τι ἀλληγορήσοις (Poëtis) προσίξομεν, ϗ μάλιστ' ὅταν ὡς περὶ πολλῶν τε αὐτῶν διεξίωσι, ϗ τούτων ὐδὲ ὁμοσούντων· ἀδελφὸς γὸ δὴ παρ' ἐκείνοις ἀφροδισιάζει πρὸς ἀδελφὸν, ϗ γονεὺς πρὸς παῖδας· ϗ τούτοις αῦθις πρὸς τοὺς τεκόντας πόλεμός ἐς.ν ἀκήρυκτος. Μοιχεῖας δὴ θεῶν ὲ ἐρωτὰς ὲ μίξεις ἀναφανδὸν, ϗ ταύτης γε μάλιστα τ̃ κοσμοῦντος πάντων ὲ ὑπάτου Διὸς, ὡς αὐτοὶ λέγουσι, ἃς κἂν περὶ βοσκημάτων τις λέγων ἐρυθριάσειεν, τοῖς ἐπὶ σκηνῆς κελαλεῖσθαι. *Clem. Alex.* p. 14. B. Immo antiquiſſimus Xenophanes Colophonius idem ex inſtituto in iis redarguit, teſte *Diogen. Laërt.* II, 46. cujus operis fragmentum habemus apud *Sextum Empir.* adv. Mathem. I. p. 57. & lib. VIII. 341.

Πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὅμηρος Ἡσίοδός τε
Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνείδεα ὲ ψόγος ἐστίν,
Κλέπτειν, μοιχεύειν τε, ϗ ἀλλήλους ἀπατεύειν.
M. du S.

90. Ἐς αὐτό &c.] Senarius proverbialis eſt, Καπνὸν γὰρ φεύγων εἰς πῦρ ἐμπέπτωκα. *A. V.*

Ἐς αὐτὸ, φασὶ, τὸ πῦρ &c.] Non praeteriit *Erasmum* in Adag. *Fumum fugiens in ignem incidi.* Vide *Diogenian.* C. VIII. n. 45. *T. H.*

ζόμενος. ὡδὶ γὰρ δὴ τούτοις μάλιστα εὕρισκον ἐπισκοποῦσι τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα· ὥστέ μοι τάχιστα χρυσῆν ἀπέδειξαν ἔτοι τὴν τῶν ἰδιωτῶν βίον. ἀμέλει ὁ μὲν αὐτῶν παρήνει τὸ πᾶν ἡδεσθαι, καὶ μόνον τοῦτο διώκειν παντὸς μετιέναι· τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ εὐδαίμον. ὁ δέ τις ἔμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καλαναγκάζειν, ῥυπῶντα, καὶ αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσαρεστοῦντα, καὶ λοιδορούμενον, συνεχὲς ἐπιῤῥαψῳδῶν τὰ πάνδημα ἐκεῖνα ἐξ Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρε-

inferrem : etenim apud hoſce maxime inveniebam, re conſiderata, inſcitiæ dubitationisque plus ; adeo ut cito aurum eſſe perſuaderent idiotarum vitam. Ecce enim hic eorum præcipiebat omnino voluptati indulgere, idque ſolum omni modo perſequi ; nam ea in re ſitam eſſe felicitatem : ille contra, in labore perpetuo verſari, corpusque contundere ſordidum & ſqualentem, cunctis offenſum & convicia ingerentem, dum continuo inculcat illa pervulgata Heſiodi de virtute carmina, ſudoremque,

95. Τὸ πᾶν ἡδεσθαι] Ὁ Ἐπίκουρος. G.

97. Πονεῖν τὰ πάντα] Διογένης. G.

93. Χρυσῆν ἀπέδειξαν &c.] Abſurde haec verſa ſunt: tu verte : *Itaque hi quamprimum effecerunt, ut aurea* (hoc eſt, beata) *mihi videretur ignarorum vita.* Nam ἰδιώτης oppoſitus philoſopho eſt *imperitus*, non *privatus*. Simile peccatum eſt c. XXI. *J. C.*

Χρυσῆν ἀπέδειξαν] Ego cur χρυσὸν eſſe reponendum exiſtimem, rationem dicam. Proverbium apud veteres fertur, quo mala quaecumque, ſi ad longe deteriora, quae ſuccedunt, comparentur, χρυσὸν δόξαι, φανῆναι, *purum putum aurum videri* adfirmant. Χρυσὸν ἀποδεῖξαι τὴν ἔμπροσθεν τυραννίδα dicitur aliquis, qui priorem tyrannidem crudelitate ac flagitiis multum vincit, atque efficit, ut qui peſſimus ante viſus fuerat rerum ſtatus, nunc pro tolerabili & optando expetatur. *Eunapii* Excerpta p. 20. D. Scytharum inopinatus in Thraciam & Macedoniam incurſus tam ſtupendas clades intulit, ὥστε χρυσὸν ἀποδειχθῆναι πρὸς τὰ Θρᾴκια πάθη τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λεύκην· ad quae de hac Graeci ſermonis, ut ait, elegantia, quam minime perſpexerat Interpres *Cantoclarus*, etſi *Valeſius* egregia tradiderit, conabimur tamen eruditiſſimi Viri curam nitidius expolire. Atque *Eunapium* quidem in primis iſto loquendi genere fuiſſe delectatum non ex iis tantum locis, quae *Valeſius* adnotavit, ſed ex pluribus etiam, quae ſuppeditat idem *Suidas*, eſt compertum: nam eorum, quae leguntur in Ἐπίκλυσις, Ἔχετος, Φᾶρος, ſtylus vel ſolus auctorem prodit: quod binis poſterioribus extat, Feſtus in Aſiam proconſulari poteſtate mittitur τὸ ποιητικὸν ἐς μυθῳδῆ Ἔχετον . . . . χρυσὸν ἀποδείξων ἐς πανήγυριν, plane coloris eſt Eunapiani; neque minus, quod in primo vocabulo adfertur, τοσαῦτα ἐς τοιαῦτα ἐπίκλυσις κακὰ, ὥστε χρυσοῦς ἦν αὐτοῖς ἐς λοιμὴ τις ἡμέρα κρατῆσαι τοὺς Βαρβάρους, *ut barbaros victis Romanis rerum potiri aurum iis fuerit & dies albo ſignanda lapillo:* quem ſenſum haud ſcio an Interpres ſatis perviderit. Secutus autem fuit vetuſtiores, a quibus idem proverbium, paulo tamen parcius, uſurpatur: *Plutarch.* Sertor. p. 570. D. Bello finito Cinna & Marius eum in modum libidinem exemplis amariſſimae crudelitatis exſatiarunt, ὥστε χρυσὸν ἀποδεῖξαι Ῥωμαίοις τὰ τοῦ πολέμου κακά. in Timol. p. 241. B. Callippus & Pharax χρυσὸν ἔδειξαν τῇ Σικελίᾳ τὰς ὑπὸ τῇ τυραννίδι συμφοράς· ubi malim ſane propter uſum perpetuum ἀπέδειξαν. Porro quod *Conon* ſcripſit a *Valeſio* non praeteritum Narrat. XIII. AEthillam perſuaſiſſe Trojanis mulieribus captivis, ut incenſis navibus ſuae ſaluti conſulerent, dicendo ὡς, εἰ ἀφίκοιντο σὺν τοῖς Ἕλλησιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, χρυσᾶς ἂν αὐταῖς δόξειε τὰς τῶν Τρωάδων κεφαλὰς, totum eſt ab *Euripide* ſumtum in Troad. v. 432. ubi Caſſandra, Ὡς χρυσᾶς, inquit, αὐτῇ τάμοὶ Φρυγῶν κακὰ δόξει ποτ' εἶναι — Hunc autem loquendi morem quaſi publica forma ſignatum ſi perpendas, vix eſt ut dubitari poſſit, quin apud *Platonem* Ep. VII. p. 1277. C. reſingi deceat, καὶ ὁρῶν δίκαιον τοὺς ἄνδρας ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσοῦν ἀποδείξαντας τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν, pro χρυσῆν· quod, niſi fallor, ſenſum efficit a philoſophi mente prorſus alienum, *priorem reip. adminiſtrationem emendando auream reddere & perfectiſſimam :* facile Platonis lectori paroemiae parum gnaro accidere potuit, quod *Leunclavio*, qui in *Dione Caſſio* p. 336. A. pro ὥστε χρυσὸν τὴν τοῦ Καίσαρος μοναρχίαν φανῆναι reponi juſſit χρυσῆν· male profecto; quanquam favere videatur *Zonaras Dionem* exſcribens, apud quem, ut recte *Valeſius* obſervat, mendoſe legitur, ὥστε χρησιμὸν τὴν τοῦ ἀνηρῳδίου Καίσαρος μοναρχίαν νομίζεσθαι pro χρυσῆν, vel potius χρυσόν· eas utrasque voces nonnunquam per errorem inter ſe permutari nunc uno tantum *Theognis* loco docebo; in cujus Progymn. p. 65. οἷον ἐς ὡδὶ Μενάνδρῳ ἐν τῇ χρησῇ Ἐπικλήρῳ perperam exhiberi perſuaſum habeo pro ἐν τῇ χρυσῇ, *in aurea fabula Epiclero*. Jam ſi *Luciano* reſtituas ad hanc normam χρυσὸν ἀπέδειξαν, optime ſententia procedet: Menippus ad philoſophos ſe contulerat, ut vitae rationem contrariis opinationum fluctibus agitatam in tuto collocaret: res longe ſecus, ac ſperaverat, evenit: ibi omnia multo magis incerta, & inſcitiae tanto pejoris, quod ſapientiae titulo praetexeretur, tenebris involuta reperit, ſic ut tandem liquido perſpiceret, hominum idiotarum vitam adeo praeſtare, ut, ſi ad turbulentas philoſophorum altercationes exigatur, aurum videri poſſit. Aliud eſt Graece χρυσοῦν ἀποδεῖξαι τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον, au-

reatum

que ; & in ſummum verticem adſcenſum : alius deſpicere opes adhortabatur, & indifferentem putare poſſeſſionem earum : at alius iterum in bonis etiam eſſe divitias decernebat : nam de mundo quid attinet dicere? Siquidem ideas, incorporea, individua, ſpatia vacua talemque turbam vocabulorum quotidie ab iis dum audiebam, nauſea mihi oriebatur. At omnium illud absurdiſſimum, quod de rebus plane contrariis quum unusquisque eorum diceret, valde præſtantes probabilesque rationes ſup-

τῆς ἕπη, καὶ τὰ ἱδρῶτα, καὶ τὸ ὄπι τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλος καταφρονεῖν χρημάτων παρεκελεύετο, καὶ [a] ἀδιάφορον οἴεσθαι τὴν κτῆσιν αὐτῶν. ὁ δέ τις αὖ πάλιν, ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸ πλοῦτον αὐτὸν ἀπεφαίνετο. τί μὴ γὰρ καὶ τὸν κόσμον τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅς γε ἰδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ τοιοῦτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ὑσημέραι πας' αὐτῶν ἀκούων [b] ἐναυτίων. καὶ τὸ πάντων δεινῶν [c] ἀποπώταλον, ὅτι δὲ τῶν ἐναντιωτάτων ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα νικῶντας καὶ πι-

[a] Ἀδιάφορον] Διάφορον F. In reliquis Edd. bene correctum. [b] Ἐναυτίων] In cunctis Edd. ἐναντίων. Benedictus praeterea ἀκούων mutaverat in ἤκουον ſtructurae juvandae cauſa. Ego certiſſimam emendationem reposui. [c] Ἀποπώταλον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων] Ἀποπώτατον, περὶ μὲ γὰρ τοι τῶν ἐναντιωτάτων &c. Sic ſola F. Ἐναντίων P. pro ἐναντιωτάτων.

4. Καταφρονεῖν χρ.] Κράτης. G.
6. Ὁ δέ τις αὖ πάλιν . . .] Πλάτων. G.
9. Καὶ * ἀγομένους] Δημόκριτος. G.
* Ἀγομένους] L. Ἀτόμους. M. du S.

ream & beatiſſimam facere vitam idiotarum. T. H.

94. Τῶν ἰδιωτῶν] Ὁ μὲ δὴ πολὺς ὅμιλος, ὃς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσι. Lucian. περὶ Πένθ. c. 2. A. V.

Ibid. Ὁ μὲ αὐτῶν] Epicurei. J. Br.

96. Ἐκ παντὸς] Τρόπου addi non ſolet : *prorſus.* J. Br.

Ἐκ παντὸς μετιέναι] Ait *Noſter* ἐκ παντὸς, *omni modo:* ſubaudi τρόπου. In de Mercede Cond. c. 8. ταύτῃ ἐξ ἅπαντος θεραπεύει. c. 41. ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν, ὅπως &c. in Phalaride c. 7. ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσι. & paſſim. Eſt tamen, ubi additur τρόπου, contra ac ſentit *Brodaeus*, qui IX. Miſcell. cap. 9. id fieri negat. Sed docet id ipſe *Lucianus*, qui iterum in Phalaride c. 2. ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀπολεῖν με ζητοῦντας. Addit quoque *Aelianus* XII. Ποικιλ. cap. 1. ἐκ παντὸς αἰδοιμόν τῷ τρόπου δῆλη ἦν. nec non *Iſocrates* in Panath. pag. 266. D. ἐκ παντὸς τρόπου ἀφελῶσθαι πειρᾶται τὰς ἁμαρτίας. J. J.

97. Ὁ δέ τις] Stoici vel Cynici. J. Br.

98. Τὸ σῶμα καθαναγκάζειν] Idem eſt, quod antiſtiti verae ſalutarisque philoſophiae *Paulo* I. ad Cor. IX, 27. ὑποπιάζειν vel ὑποπιάζειν ſive ὑποπιάζειν (quarum lectionum utra ſit anteferenda, vix conſtituas) τὸ σῶμα & δουλαγωγῶ. Philoſophorum autem multi perinde atque illi, qui ſacris initiabantur, ad animi conſtantiam durari exercerique voluerunt cruciatu & ſuppliciis domando corpori ſponte ſuſceptis, quae non ſolum βασάνους vocare, ſed etiam ἀνάγκας ſolebant : atque inde καθαναγκάζειν τὸ σῶμα, *corpus*, ut ait *Lucretius*, *contundere duris laboribus.* Quaedam a nobis notata ſunt ad Nigrin. p. 67. T. H.

2. Ἐκεῖνα τὰ Ἡσ.] Nota ſunt omnibus Heſiodi carmina. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ &c. J. Br.

Ἡσιόδου] Vid. Ἔρμ. c. 2. ubi locus ille extat. M. du S.

6. Ἀγαθὸν εἶναι] Hoc Peripateticis videtur. J. Br.

8. Ὅς γε] Mallem ὡς γε. M. du S.

11. Ἀκούων ἐναντίων] Hoc ſi mendoſum quiddam tinnire multis probem, diffidere videar acumini lectoris. Scribendum eſt, ut ſua *Luciano* manus conſtet, ἀκούων ἐναυτίων tanta ipſi vocabulorum inanium ſtribligo fuerat ingeſta, ut auditio quotidiana nauſeam excitaret. *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 15. οἵτε ἀκούοντες ναυτιῶσι λέξ τὸ ἀπίθανον. Eam loquendi formulam alibi quoque Noſtro placuiſſe Index commonſtrabit. Neque minus, ut auguror, mihi ſucceſſit haec emendatio, quam *Kuſtero* Praef. ad *Jamblich.* idem reſtituenti verbum in *Phrynicho* p. 32. ἐναυτίασα τοῦτο ἀκούσας τοὔνομα, ubi vulgo legebatur, ἐναντίασα. Ceterum & proxima vitio laborare facile quis credat, ſi lectionem Florentinam attente conſiderarit; quae quidem eo nos ducere videtur, ut exiſtimemus verſum unum & forte alterum periiſſe; nam iſtae particulae περὶ μὲ γὰρ τοι conſiſtere nequeunt, niſi aliud quippiam anteceſſerit, cui innitantur: veterem ſcripturam *Aldus* ex ingenio mutaverit, an ſcripto codice, compertum non habeo; noſtra ſaltem membranarum excerpta nullam omnino variationem offerunt. Praeterea δεινῶν quid in hac oratione valeat, explicatu perquam difficile videtur : legerem potius, Καί τοι πάντων ἐκεῖνο ἀποπάταλον, ὅτι περὶ τῶν ἐν. &c. Sed prius libri veteres in conſilium fuerint adhibendi, quam certi quicquam hoc de loco definiri poſſit. T. H.

πιθανὺς λόγους ἐπορίζετο, ὥστε μήτε τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μήτε τῷ ψυχρὸν, ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα, εἰδότα σαφῶς, ὡς οὐκ ἂν ποτὲ θερμόν τι εἴη καὶ ψυχρὸν ἐν ταυτῷ χρόνῳ. ἀτεχνῶς δὴ ἔπασχον τοῖς νυστάζουσι τότοις ὅμοιον, ἄρτι μὲν ὑπνεύων, ἄρτι δὲ ἀνανεύων ἐμπαλιν.

peditabat; sic ut neque ei, qui calidum esse idem adfirmaret, neque alteri, qui frigidum, contradicere posses; idque licet scires perspicue nunquam rem eamdem & calidam esse & frigidam eodem tempore: prorsus ergo simile quiddam accidebat mihi, atque dormitantibus, nunc ut adnuerem, mox vice versa renuerem.

Ἔτι δὲ πολλῷ τοῦτο ἐκείνων [a] ἀποπώτερον· τοὺς γοῦν αὐτοὺς τούτους εὕρισκον ὑπὲρ τῶν ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ὑπὲρ τῆς ἀδιαφορίας. τοὺς γοῦν καταφρονεῖν δοκοῦντας χρημάτων, ἑώρων ἀπρίξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ περὶ τόκων διαφερομένους, καὶ ὑπὲρ μισθῶν παιδεύοντας, καὶ πάντα ἕνεκα τούτων ὑπο-

5. Præterea vero longe hoc istis erat absurdius: nam illos ipsos inveniebam observando valde contrariam suis sermonibus ac doctrinæ vitæ rationem instituere: eos itaque qui contemnere præcipiunt opes, animadvertebam illum in modum iis adhærere, ut inde divelli non possent, de usuris litigare, pacta mercede docere, nihil non

a Ἀποπώτερον] Γελοιότερον P. L. Margo *A*1*W*.

18. Ἀτεχνῶς] Ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς, παθάπαξ· ὅ ἐστιν, ἐπὶ λόγῳ, ἀδόλως, ἀληθῶς· ἢ ἄνευ τέχνης τοῦτ' ἔστι δόλου. Apud Atticos τέχνη, δόλος· ἀτεχνῶς οἱονεὶ ἀτενῶς, μὴ περιστοῦ τοῦ χ. Ἄλλως· ἄνευ τέχνης, ex metaphora Athletarum, qui non arte sed virtute vincunt: ἀτέχνως δὲ φησὶ τὴν τέχνην δηλοῖ. *G.*

Ἀτεχνῶς] Ut in *Xenoph. Plat. Demosth.* ἀληθὴς τέχνη, ὁ δόλος παρὰ Ἀττικοῖς, τὸ δὲ ἄνευ δόλου ἀληθὲς ἐστιν. Capp. V. VI. & sequ. interpretor ad *Heliod.* lib. 6. tangit in Contempl. capp. XXI. XXII. *J. B.*

19. Τούτοις] Τοῦτο magis placet. *T. H.*

25. Ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν] I. e. *firmiter ac tenaciter adhaerentes illi* (pecuniae) *ita ut ab ea divelli nequirent.* Habet phrasin hanc *Theocrit.* Idyll. XV, 68. sed perperam distinctus & ab Interprete acceptus est ille versus, etiam in nova edit. Oxon.

Πᾶσαι ἅμ' ἰστάμεσθα ἀπρὶξ ἴχνι Εὐνόα ἁμῶν.
Omnes una confertim intremus: adhaereto nobis Eunoë.

Distingue, & verte:

Πᾶσαι ἅμ' ἰστάμεσθα· ἀπρὶξ ἴχνι Εὐνόα ἁμῶν
Omnes simul intremus: firmiter adhaereto nobis Eunoë.

Idem Idyll. XXIV, 54.

Ἦτοι ἅρ', ὡς εἶδον' ἐπιτύδιον Ἡρακλῆα
Θῆρα δύω χείρεσσι πρὶξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα.

Eane ut viderunt Herculem parvulum belluas duas tenaciter manibus teneris prementem. Habet etiam *Ælian.* V. H. I, 3. de rana Ægypt. καλάμου τρόφος ἐκδικὸν πλάγιον φέρει, καὶ ἀπρὶξ ἴχνται. *demordens fruſtum arundinis obliquum fert, & firmiter tenet. Heliodor.* Æthiop. X. c. ult. ἀπρὶξ ἐχόμενος καὶ οἱονεὶ συμπεφυκὼς *firmiter haerens & tanquam congenitus. L. BOS* Animadv. c. XIII. p. 59.

Ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν] Theocritei versus interpunctionem, quam proposuit Clariss. *L. Bos*, & *Scholiastes* habet, neque ignoravit *H. Stephan.* Th. L. G. T. III. p. 554. G. Ipsa phrasis tum apud alios frequens, tum in *Eunapio* p. 90. ἀπρὶξ ἔχεσθαι τῆς ὅλης σοφίας p. 197. τῆς τῶν ἀρχαίων ἀναγνώσεως p. 222. τῆς διδαγμάτων ἐξ ἀρχῆς ἀπρὶξ εἴχοντο. *T. H.*

27. Πάντα ἕνεκα τούτων ὑπομένοντας] Est quasi formula quaedam loquendi solemnis, in malam partem potissimum accipienda de iis, qui nihil habent pensi, modo pravis artibus libidinem explere possint: non dissimile proximae potestatis πάντα ποιῶ τι ἢ πάσχω propterea utrumque *Philo Judaeus* in unum conflavit de Vit. Mos. p. 648. A. τραχηλιζόμενοι δὲ ταῖς ἐπιθυμίαις πάντ' ὑπομένουσι δρᾶν τι ἢ πάσχειν. *Chrysostom.* πρὸς τοὺς Ἐχ. παρθ. τόμ. III. p. 245. B. πάντα αἱροῦνται ὑπομένειν, ἢ τοῦτο παθεῖν ἐκείνην ἀξιόπιστον citius nihil intentatum relinquent, *quam ut illam talia passum non ulciscantur.* Leviter corruptum in *Juliani* Epist. XLII. p. 423. B. εἶναι ὁμολογοῦσιν αἰσχροκερδέστατοι, καὶ δραχμῶν ἁλίσκεσθαι ἕνεκα πάντα ὑπομένειν πάντες Edd. habent: multo gravius, ut quidem puto, in *Cebetis* Tab. p. 83. καὶ πάντ' ἐπιθυμίας πραττόμενον ἕνεκα τούτων, καὶ τὰ ἀσεβήματα δικαιοῦντα εἶναι· ubi si rescribendum esse dixero πανθ' ὑπομένοντας πράττοντα, nemo, nisi fallor, vulgatum ὑπομένειν servare voiet aut interpretatione quaesita tueri; praesertim quando attenderit ad καὶ τὰ ἀσεβήματα δικαιοῦντα εἶναι, & ad istum *Cebetis* locum p. 21. ἀναγκάζῃ ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πάντ' ὑπομένειν, καὶ ἀχθόμενον, καὶ ποιεῖν ἅπερ τούτων ἂν ἐπὶ βλαβερά. Meliorem in partem adhibuit *Sopater* apud *Stob.* p. 311. ὑπομενετέον πάντα ἐπὶ ῥᾳστῳ τῷ δεῖν κακῶς πρὸ τοῦ παθεῖν κακῶς συλλογιστέον *nullum est periculum subterfugiendum illi, qui magis reformidat malo*

non pecuniæ cauſa perpeti : illos porro, qui gloriam abjiciendam putent, gloriæ cauſa cuncta ſuſcipere ; voluptatem denique pæne omnes criminantes, at privatim huic ſoli adfixos.

6. Fruſtratus igitur hac ſpe magis etiam moleſte ferebam, ſenſim tamen me conſolans, quod cum multis, iisque ſapientibus & valde ob prudentiam celebratis demens ſim, & veri hactenus ignarus circumvager. Jam mihi inſomnem aliquando noctem horum cauſa ducenti viſum fuit Babylonem profectum implorare auxilium cujusdam magorum Zoroaſtris diſcipulorum & ſucceſſorum : fama autem cognoveram eos incantationibus & ſacris quibusdam aperire

μένους. τούς τε τῆ δόξαν ἀποβαλλομένους, [b] αὐτῆς ἕνεκα πάντα ποιητέους ἡδονῆς τε αὖ ἀχθὸν ἄπαντας καταγορεύοντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ προσηλωμένους.

Σφαλεὶς οὖν ἐν ταύτης τῆς ἐλπίδος ἔτι μᾶλλον ἐδυσχέραινον, ἤρεμα ὠδυρόμην ἐμαυτόν, ὅτι μὴ πολλῶν, καὶ σοφῶν, καὶ σοφόδρα ὅτι σωφρόνων ἀφεσκομένων, ἀνόητός τε εἰμι, καὶ τἀληθὲς ἔτι ἀγνοῶν περιέρχομαι. καί μοι ποτὲ ἀγρυπνοῦντι τούτων ἕνεκα ἔδοξεν ἐς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναί τινος τῶν μάγων, τῶν Ζωροάστρου μαθητῶν καὶ ἀπογόνων· ἦκουον δ' αὐτοὺς ἐπῳδαῖς τε καὶ τελεταῖς τισιν ἀνοίγειν τε τὰς θύρας τὰς

[b] Αὐτῆς ἕ. π. ἐπ.] Αὐτοῖς F. vitioſe. Major variatio in P. αὐτοῦ ταύτου (τούτου) χάριν τὰ πάντα καὶ πράττοντας καὶ λέγοντας cum quibus fere conſentiunt Excerpta L. αὐτῆς ταύτης χ. τὰ π. καὶ λέγοντας ἢ πράττοντας. Poterant haec *Luciano* non indigna videri, ſi certa vetuſtarum membranarum fide niterentur : formula loquendi ſolemnis πάντα λέγειν ἢ πράττειν, *omnem movere lapidem, nihilque intentatum relinquere.*

male facere, quam malo ab aliis adfici, ut ne quicquam inhoneſti patrare cogatur. T. H.

35. Ἐπὶ σωφρόσι ἀφεσκομένων] Haec profert *Thomas Mag.* in Διαβόητος, quum docuiſſet ἀφεσίνους & ἀφεσκοῆσθαι plurimum in deteriorem partem uſurpari, tamen monens μὴ προδήλως ἐνίοτε ἢ ἀκαιρότερον. Nihil exploratius eſt, quam veterum more in utramque partem dici : ἀφεσκόντως ἐπὶ φιλοσοφίᾳ *Zenob.* C. V. n. 55. ἐπ' εὐταξίᾳ ἢ σωφροσύνῃ ἀφεσκόντως πόλις *Dion Chryſoſt.* p. 408. C. Python ἀφεσκομένως ἐπὶ τῇ τοῦ λόγου δεινότητι *Diodor. Sic.* XVI. p. 554. D. Mirum eſt maculam emendatu facilem eruditiſſimos homines effugiſſe apud *Stephan.* in Εὐκαρπία· Λαΐδα τὴν ἐπὶ κάλλει ἀφεσβολημένην ἑταίραν· quis dubitet, quin litera mutata legi conveniat, ἀφεσβοημένην; ut *Antonin. Liber.* c. XIII. εἴ τις ἀφεσβεῖται παρθένος ἐπὶ κάλλει τοῦ ἰχθυαρίου & c. XXII. ἐπὶ βουκολικοῖς ἄσμασι ἀφεσβῆναι· *Athen.* XIII. p. 588. B. Leontium ἡ ἐπὶ ἑταιρίᾳ ἀφεσβόντως γενομένη. Nequicquam adferas τοὺς ἐπὶ συκοφαντίᾳ, ἐπὶ δωροδοκίᾳ ἀφεσβεσμένους ex *Harpocrat.* in Εὐβίας & Ἡγήμων, atque ex aliis ſimilia. T. H.

41. Τῷ ᾅδου τὰς πύλας] Ubi de Orci portis agit ad *Matth.* XVI, 18. non omiſſus eſt hic *Luciani* locus a maximo *Grotio*, cui pleraque debet *Ja. Windet* de Vit. Funct. Stat. Sect. IV. Diverſa ratione κατάγειν εἰς πύλας ᾅδου ἢ ἀνάγειν Deo tribuitur in Sapient. *Salom.* c. XVI, 13. nihilque eſt aliud, quam quod praeceſſit ζωῆς ἢ θανάτου ἐξουσίαν ἔχειν. Quam apte vero decenterque Menippi Babylonem tendentis & magicum auxilium ſollicitaturi ſcena fuerit inſtructa, nunc quidem accuratius expendere non lubet : illud duntaxat obſervari velim, qui modo vocantur μάγοι οἱ Ζωροάστρου μαθηταὶ ἢ ἀφέδχοι, ſtatim eſſe Χαλδαίους, & ſimul hominis iſtius magi nomen edi Perſicum Mithrobarzanem : non quod exiſtimem Perſarum ſapientes & Chaldaeos nunquam eadem magorum appellatione contineri ; nam & *Heſychius*, ut de aliis taceam, Χαλδαίους interpretatur ſatis magnifice γένος μάγων πάντα γινωσκόντων· ſed quod confundendi non videbantur hoc in loco, quos plerique omnes, qui diligentius ſcribunt, ſedulo diſtinguere ſolent. Sunt enim, ut notum eſt, Ἀσσυρίων οἱ Χαλδαῖοι . . . . . Περσῶν οἱ μάγοι, teſte *Clem. Alex.* Strom. I. p. 305. A. *Pauſan.* IV. p. 360. Ἐγὼ δὲ Χαλδαίους ἢ Ἰνδῶν τοὺς μάγους πρώτους οἶδα ἱκέσθαι, οὓς ἀθανάτους ἴσην ἀνθρώπου ψυχὴν quam in opinionem etſi conſenſerint, in multis tamen valde inter ſe diſſidebant. Zoroaſter vero dux & auctor diſciplinae magorum, quem longa deinceps, & ad Alexandri Magni usque tempora continuata ſeries ſucceſſorum excepit : *Diogen. L.* in Prooem. §. 2. quare non *Plato* tantum Alcib. I. p. 441. D. μαγείαν τὴν Ζωροάστρου τοῦ Ὡρομάζου dixit, ſed & οἱ ἀπὸ Ζωροάστρου μάγοι memorantur a *Plutarch.* T. II. p. 670. D. & apud *Dion. Chryſ.* Or. XXXVI. p. 448. D. Ζωροάστρης ἢ μάγων παῖδις παρ' ἐκείνου μαθόντες. De hoc autem hominis prodigio, ſive potius de pluribus, qui eodem iſto nomine floruerunt inſignes, non pauca ſuppeditabunt *Henr. Valeſ.* ad *Amm. Marcell.* XXIII. c. 6. p. 405. *Marsham.* in Can. Chron. *Stanl.* Phil. Orient. I. Sect. 1. c. 2. 3. *Ja. Toll.* ad Form. Recip. Manich. p. 135. Jam vero neminem fugit, praecipuum quoddam magorum fuiſſe privilegium, ut inferos haberent in poteſtate, easque inprimis artes divinatorias exercerent, in quibus ma-

nium

λας, ϗ κατάγειν, ὃν ἂν βούλωνται, ἀσφαλῶς, ϗ ὀπίσω αὖθις ἀναπέμπειν. ἄριστον οὖν ἡγούμην εἶναι παρά τινα τούτων μαθητεύσαντα καταβῆναι εἰς Ἅιδου, ἐλθόντα παρὰ Τειρεσίαν τὸν Βοιώτιον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἅτε μάντεως ϗ σοφοῦ, τίς ἐστιν ὁ ἄριστος βίος, ϗ ὃν ἄν τις ἕλοιτο εὖ φρονῶν. ϗ δὴ ἀναπηδήσας, ὡς εἶχον τάχους ἕτεινον εὐθὺ Βαβυλῶνος. ἐλθὼν δὲ συγγίνομαί τινι τῶν Χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ, ϗ θεσπεσίῳ τὴν τέχνην, πολιῷ μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα σεμνὸν καθειμένῳ· τοὔνομα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθροβαρζάνης. δεηθεὶς δὲ, ϗ καθικετεύσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ ἐφ' ὅτῳ βούλοιτο μισθῷ καθηγήσασθαί μοι τὴν ὁδόν.

Orci fores, & demittere; quem velint, tuto, iterumque rursus reducere. Optimum igitur factu ducebam, ab eorum aliquo comparata mihi descendendi copia, adire ad Tiresiam Bœotum, ab eoque discere, quippe vate & sapiente, quæ sit optima vita, quamque sibi quis deligat bene prudens. Atque adeo repente exsiliens quam poteram celerrime tendebam recta Babylonem: ibi convenio quendam Chaldæorum virum sapientem, & arte divinum, qui canus erat coma, barbamque plane venerabilem promittebat, nomine Mithrobarzanem: eum multis precibus obtestatus vix exoravi, ut, qua vellet, mercede se mihi ducem præberet viæ.

7. Tum

51. Θεσπεσίῳ] Θείῳ, θαυμαστῷ, πρᾴῳ. G.

nium evocatorum opera requirebatur; idcirco junguntur a *Strabone* XVI. p. 1106. A. ὡσαύτως δὲ τοῖς Πέρσαις οἱ μάγοι, ϗ νεκυομάντεις, ϗ ἔτι οἱ λεγόμενοι λεκανομάντεις ϗ ὑδρομάντεις· ὡσαύτως δὲ τοῖς Ἀσσυρίοις οἱ Χαλδαῖοι· ut minime sit mirandum, magum aliquem a Menippo fuisse expetitum, qui Tiresiae consulendi copiam sibi faceret. Haud aliter sane Clemens Romanus, de quo quae prodita reperies Clem. Homil. I. §. 3. & 5. ad haec omnino digna sunt, quae conferantur: postquam enim a puero de immortalitate animae quid statueret incertus frustra philosophos altercantes adiisset, talem denique consilii rationem inire coepit: Τί οὖν χρὴ ποιεῖν; ἢ τοῦτο; εἰς Αἴγυπτον πορεύσομαι, ϗ τοῖς τῶν ἀδύτων ἱεροφάνταις ϗ προφήταις φιλιωθήσομαι, ϗ μάγον ζητήσας ϗ εὑρὼν χρήμασι πολλοῖς πείσω, ὅπως ψυχῆς ἀναπομπὸν, τὴν λεγομένην νεκρομαντείαν (vel νεκυομαντείαν, ut in Epitome legitur) ποιήσῃ, ἐμοῦ ὡς περὶ πράγματος τινὸς πιστευθησομένου· ἡ δὲ πεῖσις ἔσται περὶ τοῦ μαθεῖν, εἰ ἀθάνατός ἡ ψυχή. Tiresiam autem cur potissimum Menippus adhibere vitae regendae ducem desiderarit, Homerus est in causa, qui posteris persuasit, illum vatem, qua praeditus erat inter vivos admirabili rerum solertia, eamdem apud inferos integram Proserpinae beneficio conservasse. *Strabo* XVI. p. 1105. ubi docet, quanto opere vetusti homines a Deorum nutu pependerint, ita scribit: ϗ διὰ τοῦτο ϗ οἱ μάντεις ἐτιμῶντο, ὅτι ϗ βασιλείας ἀξιοῦσθαι, ὡς τὰ πολλὰ τῶν θείων ἡμῖν ἐκφέροντες διὰ σημείων ϗ ἐπιφοιτήσεων ϗ ζώντες ϗ ἀποθανόντες· καθάπερ ϗ ὁ Τειρεσίας, τῷ ϗ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια Οἷῳ πεπνῦσθαι· τοὶ δὲ σκιαὶ ἀίσσουσι· notissimi sunt poëtae versus Od. K, 494. Vid. *Barth.* ad *Stat.* Th. IV, 443. Nec primus hoc muneris Tiresiae *Lucianus* imposuit: nam apud *Horatium* quoque in illa facetissima libri secundi Sermonum Ecloga quinta Ulyxi quaerenti de opibus omni machina corradendis tam scite respondet, itaque rerum superarum se peritum ostendit, ut consultorem prudentiorem haud facile requiras. De Tiresia vero multa non protrita refert *Eustath.* ad Od. K. p. 1665. *T.H.*

54. Παρ' αὐτοῦ, ἐφ' ὅτῳ] Ex αὐτοῦ secunda mihi syllaba videtur oppressisse τῦ, quod inferendum est: μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ τῦ .... καθηγήσασθαί μοι. Magi non exigua mercede artem suam exercebant: modo vidimus in Hom. Clement. χρήμασι πολλοῖς πείσω. Statim interpunctionem eum in modum constitui, ut res postulabat; nam prava praecedentium Edd. Interpretibus etiam fraudi fuit: copulari sine dubio convenit primum, καταγειν ἐπὶ τὴν Εὐφράτου ἔνθεν· deinde πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥοῦν τινα μακρὸν ἐπιλέγειν. *T.H.*

60. Πρὸς ἀνατέλλοντα] Ita restituit hunc locum *Bz.* & postea *Benedictus* & *A.* Omnes enim reliquae Edd. unico verbo legebant προσιεναι. quo pacto in De Mort. Peregr. c. 39. *Tan. Faber* legere jubet, προσιέναι τὸν ἥλιον· Sed ibi quidem aliquid est, quod huic scripturae faveat; hic nihil. *M. du S.*

63. Καὶ ἀσφαλὴς ἐφθέγξατο] Castigo ἀφανὴς. *J. Br.*

Ἀσφαλὴς] *Def. Herald.* emendat ἀσαφὴς, quod etiam est in uno Cod. Regio. & in Cod. Flor. sed alibi hac de re. *J. B.*

Καὶ ἀσφαλὴς ἐφθ.] Ἐπιτροχόν τι ϗ ἐπισφαλές. *Th. M.*

Ἀσαφὴς] Variant hic Edd. Parisiensis enim οὐκ ἀσφαλὴς habet; aliae, sine οὐκ, ἀσφαλὴς tantum, quod ad genuinam lectionem propius accedit: & sic antiquiores quoque. Ἀσαφὴς autem, praeter ea, quae *Bourdelotius* adfert, in Ed. *J.* invenimus: Salmuriensis Editor etiam admisit. In hac voce frequenter erratum. *M. du S.*

Ἀσα-

7. Tum me adſumtum ille vir primum diés novem & viginti, a luna nova initio facto, lavabat deducens ad Euphratem ſummo mane, & ad orientem ſolem carmen aliquod longum effatus, quod equidem non admodum exaudiebam: ut enim mali, qui ſunt in ludis, præcones, volubile quiddam & inconditum proferebat; niſi quod videretur genios aliquos invocare. At poſt incantationem, quum ter in faciem meam inſpuiſſet, redibam rurſus neminem obviorum intuens. Cibus autem nobis arboreæ nuces; potus lac, mulſum & Choaſpis aqua; lectus ſub divo in herba. Poſtquam vero ſatis erat præparationis, circa mediam

Παραλαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ πρῶτα μὲν ἡμέρας ἐννέα καὶ εἴκοσιν, ἅμα τῇ Σελήνῃ ἀρξάμενος, ἔλυε, κατάγων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἡνίκα ἕωθεν, [a] πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσίν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, [b] ἧς ἐγὼ σφόδρα κατήκουον· ὥσπερ γὰρ οἱ φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ἐπιτροχόν τι καὶ [c] ἀσαφὲς ἐφθέγγετο· πλὴν ἀλλ' ἔοικέ γέ τινας ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ γοῦν τὸ ἐπιφθῆναι τρὶς ἐμοὶ πρὸς τὸ πρόσωπον ἐπτυκότα, ἐπανῄει πάλιν, οὐδένα τῶν [d] ἀπαντώντων προσκλέπτων. καὶ σιτία μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα καὶ μελίκρατον καὶ τὸ τῆς Χοάσπεως ὕδωρ, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ χόας. ἐπεὶ δὲ ἄλις εἶχε τῆς προθυμαιτήσεως, περὶ μέσας νύ-

a Πρὸς ἀνατ.] Secuti ſumus *V2. B2. S.* & *A.* In ceteris Edd. prave προσανατέλλοντα. b Ἧς] Ἧν ſola *F.* c Ἀσαφὲς] Sic legitur in R. *F. J. S.* In reliquis Edd. ἀσφαλὲς, quod margo *AIW.* itidem in ἀσαφὲς mutavit. Peſſime *Bourdelotius* addiderat in *P.* σὺν ἀσφαλεῖ. d Ἀπαντώντων] Hunc in modum recte *J. V2. B2. S.* In *F.* ἀπάντων in pluribus accentu perverſe poſito ἀπαντόντων.

68. Ἀκρόδρυα] * Ἀκρόδρυα λέγουσι τῶν φοινίκων τοὺς καρπούς, καὶ τὰ ἀμυγδάλων, καὶ τὰ ἄλλων. *V.*

* Ἀκρόδρυα] *Democrit.* Geop. X, 74. Plura dabunt *J. Bod. a* Stapel ad *Theophr.* H. P. II. p. 89. 342. *Jac. Duport.* ad *Theophr.* Char. p. 378. *T. H.*

Ἀσαφὲς] Ita pro ἀσφαλὲς legendum eſſe monuit ad *Arnobium Def. Herald.* p. 43. Ἀσφαλὴς & ἀσαφὴς culpa librariorum ſaepius invicem permutantur. Sic apud *Thucydid.* IV. 86. ἐπὶ ἀσαφῆ τὴν ἐλευθερίαν, quod ego probum exiſtimo, in utroque vocabulo fluctuant Codices; neque nuperam eſſe variationem eam, ſatis ex *Scholiaſte* liquet. Hinc peti debere medicinam arbitror *Athenagorae* loco περὶ Ἀν. τ. N. p. 147. 148. cujus haerentem implicatamque ſententiam nullis verborum artificiis expediunt Interpretes: Εὔλογός ἐστι πᾶσα ἀπιστία μὴ προχείρως καὶ κατά τινα δόξαν ἄκριτον ἐγχωρεῖν, ἀλλὰ μετὰ τῆς αἰτίας ἰσχυρᾶς, καὶ τὸ κατὰ τὴν ἀλήθειαν ἀσαφὲς illum in modum ſi commode ſcribi, & primam, quae deficere videtur, vocem adjungi concedas, nulla reſtabit amplius in verbis alioqui perobſcuris difficultas. Similiter ἀφελὴς & ἀσφαλὴς ſaepe alterum alterius ſedem invaſit, ut patebit ad Ἀναβ. c. XII. *T. H.*

66. Ἐπανῄει πάλιν] Vix dubito, quin litera ſit erasa, ſcriptumque fuerit ab auctore ἐπαιῆεν· cur enim hoc de Mithrobarzane ſolo, non de Menippo, cujus in gratiam omnis hic apparatus magicus fuerat inſtitutus, potius dicatur, nulla reddi poteſt cauſa probabilis: pertinebat enim ad ſacri rationem, ut quum magus faſcino depellendo ter in Menippi faciem ſpuiſſet, ipſe demiſſo vultu, neminem obvium intuens, domum rediret: mox etiam, ἐπαναγει εἰς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον ἀναπεδίζουσα. Ortum ab imperito lectore vel librario vitium, qui ad praecedens ἀπτύσας, quod abſolute poni pro ἀπτύσαντος, vel ἐπεὶ δὲ ἀπέπτυσε, non perſpexerat, ſequentis verbi perſonam accommodavit: de pari menda monuimus ad p. 256. n. 63. Poterant autem ritus ſacri magici purgationesque multiplices comparatione ſimilium locorum illuſtrari: ſed quandoquidem in hanc cauſam deſcendere non eſt commodum, ſi quis tamen iſta deſideret, adeat *Sil. Italic.* XIII, 405. & adnotata Virorum Eruditorum ad *Arnob.* I. p. 25. in quibus Menippi Lucianei mentio non eſt omiſſa. Singulare vero, quodque alibi temere non invenias, Choaſpis aquam eximie magicis praeſtigiis adhiberi: id propterea factum credi par eſt, quod limpidiſſimae levitatis liquor dulcedine ſimul excelleret; ob quas dotes ita Perſarum regibus placuit, ut alio fere potu nunquam uterentur: vide *Briſſon.* de R. P. I. p. 59. *T. H.*

69. Τὸ τῆς Χ. ὕδωρ] *Choaſpis fluvii aquam.* *J. Br.*

Τὸ τῆς Χ. ὕδωρ] Πάλαμος Περσικὸς Χοάσπης· τὸ ὕδωρ Χοάσπειον βασιλικὸν ὄν· ἐξ αὐτοῦ γὰρ μόνου ἔπινον οἱ τῶν Περσῶν βασιλεῖς. *Euſtath.* ad *Dionyſ.* Per. v. 1073. *A. V.*

νύκλας ὅπι τ Τίγρητα ποταμὸν ἀγαγὼν ἐκάθηρε τέ με, καὶ ἀπέμαξε, καὶ περίγιστι δαδὶ, καὶ σκίλλῃ, καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τ ἐπῳδὴν ἐκείνην ὑποδονθορύσας· εἶτα ὅλον με περικαλαμαγεύσας καὶ περιελθὼν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τ φασμάτων, ἐπανάγει ἐς τ οἰκίαν, ὡς εἶχον, ἀναποδίζοντα· καὶ ταλοιπὸν ἀμφὶ πλοῦν εἴχομεν.

noctem ad Tigrin fluvium deductum luſtravit me, deterſitque, & circumtulit te-da, ſcilla, aliisque pluribus; ſimul & iſtam incantationem ſubmurmurans: deinde me totum quum arte magica incantaſſet, & circumiiſſet, ne læderer a ſpectris, reducit me domum, ut eram, retrocedentem: tum porro navigationi parandæ intenti eramus.

Αὐτὸς μὲν γὰρ μαγικήν τιν' ἔδυ στολὴν, τὰ πολλὰ ἰκμυῖαν τῇ Μηδικῇ· ἐμὲ δὲ τούτοισι φέρων ἐνοκείσασε τῷ πίλῳ, καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ πρασίτῃ τῇ λύρᾳ· καὶ [a] παρεκελεύσατο, ἤν τις ἐρηταί με τοὔνομα, Μένιππον μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δὲ, ἢ Ὀδυσσέα, ἢ Ὀρφέα.

8. Ipſe quidem magicam quandam induebat ſtolam, perſimilem Medicæ: me vero iſtis omnino inſtruxit, pileo, leonina pelle, itidemque lyra: præcepitque, ſi quis roget me nomen, Menippum ut ne dicerem, ſed Herculem, aut Ulyxem, aut Or-

a Παρεκελεύσατο] Παρεκελεύσατο F. a qua merito omnes reliquae diſceſſerunt.

75. Ὑπερβορέους] Ἐυπόντους λαλήσας, ψιθυρίσας, ἱερὰν γογγύσας. V.

72. Ἐπάδων] De hoc ritu *Caſaubon.* ad Theophr. Char. p. 302. 303. *M. du S.*

73. Ἀπέμαξε] Περιμάττει & περικαθάρει interpretatur *Caſaub.* ad *Theophr.* tangit & ad *Athen.* Legendi Interp. *Ariſtoph. Heſych. Suid. Euſtath.* *J. B.*

74. Σκίλλῃ] Hanc Pythagoras in limine januæ ſuſpenſam malorum medicamentorum introitum pellere tradidit. *J. Br.*

Sumſit a *Plinio* H. N. XX, 9. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* VIII, 47. *T. H.*

Ibid. Ἄρα δὲ τὸ ἐπῳδὸν ἐκεῖνον ἐπανορθόσας] *Ubi vero ſatis ſuperque præparaſſet, media circiter nocte me ad Tigridem fluvium deductum & purgavit, & abſterſit, faceque ac ſcilla aliisque pluribus, magicum illud carmen ſimul ſubmurmurans, luſtravit.* Verbum hoc ἐπανορθόσας *Scholiaſtes* exponit ἐυπόντους λαλήσας, ψιθυρίσας, ἱερὰν γογγύσας. Sed ſcribe γογγύσας. Cæterum occaſione hujus verbi γογγύζω, una & altera macula purgandus *Heſychius*: Γογγύζειν, φθέγγεσθαι τὸ θορύζειν. Addenda eſt, quam excidiſſe planum eſt, una litera, ac legendum, τονθορύζειν. Sic quod paullo ſupra hodie habemus, Γογγύζειν, τὸ θορύζειν τὸ τὰς ὄς φωνῶ, &c. *Heſychius* videtur omnino dediſſe, Γογγύζειν, τονθορύζειν, τὸ τὰς ὄς φωνῶ. Etenim θορύζειν vox eſt plane extra uſum; licet *Etymologici M.* auctor eam memoret; at id ab eo modo fit, ut primam τῦ τονθορύζειν originem perveſtiget. Eodem ſignificatu dixerunt Graeci & τονθορίζειν *Heſychius* iterum, Τονθορύζει, ἀτάκτως λαλεῖ, γογγύζει, ψιθυρίζει, καὶ τονθορίζει τὰ αὐτά. Non audiendi, qui τονθορύζει ſubſtituunt; nam præterquam quod ex ordine horum verborum ſatis patet, τὸ, τονθορίζει omnino profectum eſſe ab *Heſychio*, ut qui per id dicat idem, quod per τονθορύζω, ſignificari; tum uſus eo eſt *Lucianus* in itinerario Deorum Concilii Μικρὸν τονθορίζειν, ὦ Ζεῦ! Agnovit quoque *H. Stephanus* τονθορίζειν ex *Heſychio*. *J. J.*

76. Περιελθὼν] Memini, qui mallet περιθειῶν, *luſtrans ſulphure*, cujus in purgandi cerimoniis uſus erat fere praecipuus: Περιθειῶσαι, περικαθάραι, χαίρειν ἐᾶν *Heſych.* quem itidem vide in Θέειν Θειοῦσθαι. Θειόω, καθαρῶ, quae praecedentis, quod plane removendum, eſt emendatio: apud eundem Θειώματα, τὰ περικαθάρτηρια, non alia ſunt, quam θειώματα. Attamen in *Luciano* nihil oportet mutari: nam ut ab incurſu malorum geniorum prorſus luſtratum defenderent, ultimus erat ſacri magici circuitus, ad quem ſignificandum περιέρχεσθαι ſolet adhiberi. Noſter in Philopſ. §. 12. Θεὸν δὲ δεῖ καθαγίσας τ τόπον περελθεῖν ἑπτὰ τρὶς &c. homo nimirum Babylonius ex Chaldaeorum numero: ideo de cycnis, qui ad aedem Hyperborei Apollinis tempore ſacrorum ſtato convolant, *Aelian.* de Anim. XI. c. 1. καὶ περιελθόντα τ νεὼ, καὶ οἱονεὶ καθάραντες αὐτὸν τῇ πτέρυγι. Hinc περιέρχειν & περιαγεῖν *circumferre* quaſi propria luſtrationibus verba: *Athen.* XIV. p. 626. F. καθαρμὸν τ πόλεως ποιούμενος περιέρχεται κύκλῳ τ χώρας ἀπάσης. *Polyb.* IV. p. 405. καθαρμὸν ἐποιοῦντο, καὶ περιάγειν τ τε πόλεως κύκλῳ, καὶ τ χώρας πάσης. Athenis περιστίχων erant partes περιαγεῖν καθάρσιον περὶ τὴν ἐκκλησίαν, quos *Suidas* ait ἔχεσθαι περιέρχεσθαι χοιροφορούντας. Adde *Herodot.* I, 84. *Hippocrates* autem περὶ I. N. p. 302. v. 35. ubi praeſtigias nequiſſimorum hominum ad plebem naſo ducendam excogitatas graviter perſtrinxit, περικαθαίρειν καὶ μαγγανεύειν habet. *T. H.*

78. Ὡς εἶχον] Emenda, ὡς ἦν ἀναποδίζοντα. *J. Br.*

80. Ἔδυ] Ἐνεδύ orationi proſae melius convenit. *T. H.*

82. Φέρων] Φέρων redundat. *J. Br.* *Ibid.*

Orpheum. PHIL. Quorsum illud, Menippe? neque enim intelligo causam vel habitus, vel nominum. MEN. Atqui perspicuum illud quidem est, nec prorsus arcanum: quandoquidem enim hi ante nos vivi ad inferos descenderunt, existimabat, si me illis adsimilassem, fore ut facile custodiam Æaci fallerem, & sine impedimento transirem, utpote consuetior, tragicecque plane commendatus ab ipso habitu.

9. Jam igitur illucescebat dies, quum descendentes ad fluvium solvendo navigio operam dabamus: comparata enim ipsi fuerant & scapha, & victimæ, & mulsum, & quæcumque alia ad sacri rationem conducebant. Ergo impositis in navim, quæ

ΦΙΛ. ὡς δή τί τοῦτο, ὦ Μένιππε; ἐγὼ γοῦν οὐκ οἶδα αἰτίαν οὔτε τοῦ σχήματος, οὔτε τῶν ὀνομάτων. MEN. ἀλλὰ τοῦτο μὲν προδηλόν γε τοῦτο, καὶ οὐ παγκάλως ἀπόρρητον· ἐπεὶ γοῦν οἱ πρὸ ἡμῶν ζῶντες εἰς ᾅδου καταπεπλεύκασιν, ἡγεῖτο, εἰ μὲ ἀπεικάσειεν αὐτοῖς, ῥᾳδίως ἂν τοῦ Αἰακοῦ φρουρὰν λαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἅτε συνηθέστερον τραγικῶς μάλα προπεμπόμενον ὑπὸ τοῦ σχήματος.

Ἤδη δ' ἦν ὑπέφαινεν ἡμέρα· καὶ καταβάντες ἐπὶ τὸ πλοῖον περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα· παρεσκεύαστο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος, καὶ ἱερεῖα, καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλλα, ὅσα πρὸς τὰ τελετὴν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι δὲ ἅπαντα τὰ πα-

96. Ἀναγωγήν] Ἡ τῶν ἱστίων ἀναγωγὴ λέγεται. *V.*

Ibid. Τῷ πίλῳ] Optime *Rubenius* de R. V. II, 15. *Thomae Mori clavam* rejecit: cui tamen errori ansam forte dederit vel leoninae pellis proxime succedens mentio, vel ῥοπάλῳ lectum pro τῷ πίλῳ quod, etsi minime quadret huic loco, eo facilius cogites, quia πίλος alibi quoque ῥοπάλου sedem occupavit: nam apud *Diodorum* certe XVII. p. 615. B. in illa nobili Corragi Macedonis, atque Athenienſis Dioxippi pugna, ubi hic prodiisse nudus & oleo nitens narratur, pro ἔχων πίλον σύμμετρον sine controversia reponendum est ῥόπαλον quod non tantum ex sequentibus manifesto patet, in primis quando notat Dioxippum praetuliſſe λέξ τὴν περὶ τὸ ῥόπαλον ἰδιότητα πρόσωπον Ἡρακλειωτικόν, verum etiam ex *AElian.* V. H. X, 22. & *Curtio* IX, 7. qui *validum nodosumque stipitem* appellat: abhorret autem, ut, qui coronatus procederet, pileo tegeretur. Utriusque vero pilei & clavae meminit *Philo Jud.* de Cajo, qui cultu vario nunc Deorum hunc, nunc alium imitabatur p. 1093. B. Σκευὴν ἄλλοτε ἄλλοίαν ἐλάμβανε, ποτὲ μὲ λεοντῆν καὶ ῥόπαλον ἀμφότερα ἐπίχρυσα, ἀλλεσμοῦ Ἡρακλέα· ποτὲ δὲ πίλους ἐπὶ τὰ κεφαλῆς, ὁπότε ἀσκοῖτο εἰς Διοσκούρους. De pileis autem Castorum & Ulyssis multa diximus ad A. Θ. XXVI. *T. H.*

86. Ὡς δή τί] Τὰ ὡς δὴ abundare videntur. *F. G.*

Ὡς δή τί τοῦτο] Particularum usus non vulgaris: hunc & alium *Luciani* locum Θ. Κρ. p. 255. v. 46. adnotavit *H. Stephan.* Th. Gr. L. T. IV. p. 817, G. In *Dione Chrys.* p. 127. D. vim earum Interpres minime percepit: ὡς δή τι θαυμαστὸν ὑμῖν πράττειν ταῖς πόλεσιν ὑμεῖς σωφροσύνης φάρμακον; ὅπως ὑμεῖς μὴν τὰ φαυλότερα ταῦτα καὶ ἄκλεια οἰκήματα &c. Haec paulo vitiosius eduntur: quam particulam negativam μὴ (sic enim legitur pro μὲν, quod restituit) expungi voluit *H. Vales.* in Not. *Maussac.* ad *Harpocrat.* melius infra delebitur in istis, μὴ τὸ σφόδρα ἄσπιν &c. *T. H.*

90. Ἡγεῖτο ἢ μὲ ἀπεικάσειεν αὐτοῖς] Ἡγεῖτο εἰ μὲ ἀπεικάσειεν αὐτοῖς. *Th. M.*

Ἡγεῖτο εἰ μὲ ἀπεικ. &c.] In qua editione hanc pravam scripturam invenerit *Marcilius*, equidem ignoro. *T. H.*

98. Μελίκρατα] Cur nunc plurali utatur numero, non video, cum supra c. 7. singulari usus sit. V. Od. A, 27. ad quam perpetuo hic alludit. *M. du S.*

99. Ἐμβαλόμενοι δὲ] In re non dissimili verbis simillimis usus est *Xenoph.* Ephes. I. p. 13. Παρεσκεύάζετο δὲ πάντα αὐτοῖς πρὸς τὴν ἔξοδον, ναῦς τε μιγάλη καὶ ναῦται πρὸς ἀναγωγὴν ἕτοιμοι· καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνεβάλλετο. Ἐμβάλλειν & ἐμβάλλεσθαι idem atque ἐνβῆναι & ἐνβίβασθαι, *navi imponere*, quae promiscue *Xenophon* posuit p. 72. 82. 86. hinc ἐμβολὴ & ἐνβήκη. Error a *Salmasio* certissimus admittitur ad *Vopisc.* p. 386. ubi pro speciebus anabolicis frustra pugnans ἀναβάλλειν perinde significare contendit, atque ἐμβάλλειν, *mercibus* vel *commeatu navim onerare*: cujus potestatis exemplum in Graecis scriptoribus nequicquam quaeras; nam apud *Hesych.* in Κίουρ quin aliter exponi debeat, nemo, qui verba paulo diligentius consideret, in dubium vocabit. Aliquantum diversa ratione peccatur in capiendo *Luca* A. A. XXVIII, 10. καὶ ἀναγομένοις ἐπέθεντο τὰ πρὸς τὸν χρεῖαν. Vir maximus observat, *permisceri locutiones de navigantibus & de navi, ut fieri solet: nam ἀναγομένοις ad navigantes, ἐπέθεντο ad navim pertinere.* Probandum fuerat ἐνεβίβασαν non secus atque ἐνβίβασθαι a Graecis usurpari pro *in navem imponere*; quod aeque difficile putem, ut in ἀναβάλλειν nunc, si lectio constet, historici sacri mens fuerit talis: *nosque jam jam profecturos onerarunt rebus necessariis:* quasi dicat ingestas fuisse cumulate, ac velut renitentibus impositas. Fateor equidem si ἀναγομένων ex Cod. Vienn. non displicet, haud ineleganter potuisse scribi, καὶ ἀναγομένων ἐνέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρείαν &

παρεσκευασμένα ὅτω δὴ καὶ αὐτοὶ βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν χυτὴν δάκρυ χέοντες. καὶ μέχρι μέν τινος ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ· εἶτα δ' ἐσεπλεύσαμεν ἐς τὸ ἕλος, καὶ τὴν λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀφικνούμεθα ἔς τι χωρίον ἔρημον, καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον· ἐς ὃ ἀποβάντες (ἡγεῖτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης) βόθρον τε

fuerant parata, cunctis sic demum & ipsi ingredimur tristes, largasque lacrimas effundentes. Tum ad aliquod tempus deferebamur in flumine: post invecti sumus in paludem & lacum, in quem Euphrates immergitur: eo trajecto devenimus in locum desertum, sylvestrem & sole carentem: quo ubi escensum est (viam autem præibat Mithrobarzanes) foveam effodimus,

quum in eo eramus, ut in altum solveremus, intulerunt in navim res necessarias: ac nescio sane, an ita Lucas reliquerit. Sicut autem *Noster* modo, περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα, non aliter *Philostr.* de V. A. T. IV. c. 13. περί τε ἀναγωγὴν ἡ ναῦς εἶχεν. *T. H.*

2. Κατὰ δάκρυ χέοντες] *Homer.* Odyss. Λ, 5. *J. Br.*

3. Ὑπεφερόμεθα τῷ ποταμῷ] Qui secundo flumine deferebantur, eos recte dixit Scriptor noster ὑποφέρεσθαι τῷ ποταμῷ, neque ad loquendi formulam infra Babylonem fuerit iste lacus, an supra, quicquam refert, modo Euphratis in paludes distracti rivulus aliquis eo permearit. Mihi tamen non facile quis persuadebit, eum hic lacum significari, quem descripsit *Herodot.* I. c. 185. 186. multi lacus erant paludesque non in Babylonia solum, sed prope ipsam Babylonem, in quas crebris alveis ac perfossionibus diductus fluvius illabebatur: eaque opportunitate aquae derivandae, prout ad agrorum foecunditatem commodum erat, ipsi utebantur agricolae Assyrii, teste *Libanio* Or. X. p. 314. A. οἱ δὲ περὶ αὐτὸν γεωργοὶ διώρυχας ἔνθεν κἀνθεν καλαττόμενοι, ὁπόσα Αἰγύπτιοι τῷ Νείλῳ, χρῶνται κἀκεῖσε ἔτοι τῷ ποταμῷ. Illas paludes fuisse navigabiles ostendit Alexander, qui, ubi ab inspecto Palacopa redierat, ἀνέπλει, ut *Arrianus* ait Ἀ. Ἀ. VII. p. 304. αὖθις κατὰ τὰ ἕλη θαρρῶν τῇ ἀριστερᾷ εἶχεν τὴν Βαβυλῶνα· & mox idem docet, vulgo ferri τὸ βασιλέων τῶν Ἀσσυρίων τοὺς τάφους τε καὶ τὰς λίμνας τε εἶναι τοὺς πολλοὺς κἀν τοῖς ἕλεσι διδομηνίους. *Diodorus*, qui tamen alios auctores secutus in hac historia narranda paruimper ab *Arriano* differt, τὴν περὶ τὴν Βαβυλωνίαν λίμνην appellat, nisi potius, me non invito, scribi placeat περὶ τὴν Βαβυλῶνα· quem lacum quum visendi causa intrasset, errore periculoso jactatus Alexander vix quarto demum die salvus evasit: unde non obscure colligitur, in quantum spatium porrecta fuerint haec stagna paludosa, ubi tam grave discrimen ab itineris ignaris adiri poterat. Quod autem Noster λίμνην ponit, εἰς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται, paulo laxius est accipiendum, eumque fere in modum, quo *Plinius* scribit H. N. V, 26. Euphratem *dexteriore alveo Babylonem, quondam Chaldaeae caput, petere, mediamque permeantem, item quam Otrin* (Opin legendum puto) *vocant, distrahi in paludes.* Neque aliter intelligendus est aetate sua non ineptus poëta *Mar. Victor* lib. I. Genes. *Fusstior Euphrates, diti qui gurgite largus Irrigat arentes subjectae Persidis agros Mollibus elicitus rivis, atque omnibus aeque Servit, & humanos totum se praebet in usus: Donec siccus aquis nomen quoque prodigus ipsum Consumat terris, pelagi quod debuit undis:* haud enim arbitror de Palacopa *Victorem* cogitasse, in quem amisso nomine Euphrates receptus desinit ἐπὶ τὰ ἕλη ἐς τὰς λίμνας τὰς πρὸ τῆς Ἀραβίας, ut refert *Strabo* XVI. p. 1076. A. & plenius *Arrianus* illo vexatissimo loco lib. VII. c. 21. Sic etiam in *Dione Xiphilini* LXVIII. p. 784. τὸ ῥεῦμα τὸ τοῦ Εὐφράτου πᾶν ἐς θ' ἕλη ἐκπίπτει, καὶ ἐκεῖθέν πως τῷ Τίγριδι συμμίγνυται. Tigris etenim & Euphrates pluribus alveis arte factis inter se committebantur, per quorum unum aliquem, ut credi par est, Menippum Mithrobarzanes ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν deduxit: nam inter utrumque flumen quod interjectum erat spatium pedibus emensos fuisse fidem non habet. *Arrian.* Ἀ. Ἀ. VII. p. 282. ὁ μὲν Τίγρης . . . . διώρυχάς τε πολλὰς ἐκ τοῦ Εὐφράτου ἐς αὐτὸν δέχεται. *Johann. Malelas* in Julian. p. 19. meminit τοῦ μεγάλης διώρυγος τοῦ Εὐφράτου τοῦ μισγούσης τῷ Τίγρητι ποταμῷ· καὶ εἰσέλθειν εἰς τὸν αὐτὸν Τίγρητα ποταμὸν, ὅπου μίγνυνται οἱ δύο ποταμοὶ, καὶ ἀποτελοῦσι λίμνην μεγάλην· quanquam de hoc alveo in Tigrim pervadente rem diversa paulum ratione *Libanius* & *Marcellinus* exponant: ad *Ammian.* XXIV. c. 6. vide *Henr. Valesium.* Ista, ne Scriptori nostro nulla lux adfunderetur, fuerunt observanda: ceterum in hoc negotio veterum descriptiones non minus, quam ipsi fluviorum nobilissimi circa Babylonem canales divergunt; cujus equidem dissensionis praecipuam esse causam statuo, quod pro temporum ratione regumque vel praefectorum diligentia alii atque alii nunc aperti fuerint alvei, nunc iterum sive de industria sive aggesto temere limo obruti & expleti. Quam ob rem, nisi cursum fluminis per varias aetates mirifice mutatum distinguas, vix in concordiam redigere licebit pugnantes, ut prima quidem fronte videntur, antiquorum opiniones. Interea *Cellarius* est adeundus G. A. III. c. 16. Sect. 1. *T. H.*

4. Λίμνην] De artificioso hoc lacu lege *Herodot.* I. p. 47. Sed observandum errasse hic hujus Dialogi scriptorem, cum lacum hunc infra Babylonem ponit his verbis, ὑπεφερόμεθα τῷ ποταμῷ. Constat enim ex *Herodoto* supra urbem fuisse. *M. du S.*

8. Βόθρον ὀρυξάμεθα] Notus fodiendae scrobis ritus in sacris infernis: sed *Homerum* ipsa phrasi imitatur: vide Od. K, 517. Λ, 25. plura collegit *De la Cerda* ad *Virgil.* AEn. VI, 243. qui per errorem *Eusebio* adversus Hieroclem tribuit, quod *Philostrati* est de V. A.

T. IV.

mus, oves mactavimus, & ſanguinem circa ſcrobem adſperſum libavimus. Magus interea tedam ardentem tenens non jam ſedata voce, ſed quam poterat maxima exclamans, dæmones ſimul omnes invocabat, Pœnas & Furias, & nocturnam Hecaten, & tremendam Proſerpinam admixtis etiam

ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ τὸ αἷμα ἐπὶ τὸ βόθρον ἐσπείσαμεν. ὁ δὲ μάγος ἐν τοσούτῳ δᾳδα καιομένην ἔχων οὐκ ἔτ' ἠρεμαίᾳ τῇ φωνῇ, ἀλλὰ μέγιστα δὲ, ὡς [a] οἷός τε ἦν, ἀνακραγὼν, δαίμονάς τε ὁμοῦ πάντας ἐπεβοᾶτο, καὶ Ποινὰς, καὶ Ἐριννύας, καὶ ψυχίαν Ἑκάτην, καὶ [b] ἐπαινὴν Περσεφόνειαν, ὥσ-

[a] Οἷός τε] Οἷόν τε ſola F. Ceterae omnes obnituntur. [b] Ἐπαινὴν] Καιπεινὴν P. ἐπεινὴν F. quod proxime ad veram lectionem accedit. Αἰπεινὴν A1. Edd. reliquis inhaeſit.

T. IV. c. 16. Ἀλλ' οὐχὶ βόθρον, εἶπεν (Apollonius) Ὀδυσσέως ὀρυξάμενος, οὐδὲ ἀρνῶν αἵματι ψυχαγωγήσας ἐς λόχμην τὴν Ἀχιλλέως ἦλθον. *Lutatius* ad *Statii* Theb. IV, 459. *Tria ſunt in ſacrificiis loca, per quae piationem facimus: ſcrobiculo facto inferis* &c. *Heſychio* teſte conſtat κοτυλίσκον vocari βόθρον εἰς ὃν τὸ αἷμα τῶν τῇ γῇ θυομένων ἐνίεσαλλον quod etſi non plane repudio, fere malim, τῶν ἐν τῇ γῇ. Verum omittendus non eſt *Strabonis* locus, qui docet, quibus cerimoniis Perſae & magi aquae ſacra facerent XV. p. 1065. B. Τῷ δὲ ὕδατι ἐπὶ λίμνην ἢ ποταμὸν ἢ κρήνην ἐλθόντες (θύουσι) βόθρον ὀρύξαντες εἰς τοῦτον σφαγιάζουσι. *T. H.*

9. Τὸ αἷμα π. τ. β.] Idem eodem libro *Homerus*. *J. Br.*

10. Βόθρον] Mos enim erat antiquis, ut *Feſtus* tradit, in effoſſa terra Diis infernalibus ſacra facere. *A. V.*

14. Ποινὰς & Ἐριννύας] Ut ex uſu variari ſolent fabulae, quae diſciplinam moralem celant, ſic Ποιναὶ & Ἐριννύες alias apud antiquos eaedem ſunt, alias diverſae. Noſter iterum jungendo diſtinxit §. 11. quibus uſus eſt *Barthius* ad *Stat.* Theb. VIII, 25. *Arriani* locum proferens in Epictet. II, 20. p. 234. ubi primum, Ὁρίζω ὑπὸ Ἐριννύων ἁλωνόμων, deinde, καλπωτεραὶ αἱ Ἐριννύες & Ποιναί. *Polybius* in Exc. Valeſ. p. 117. τινὰς Ἐριννῦς & Ποινὰς & Προστροπαίους τὸ δὲ ἐκεῖνον ἠτυχηκότων. Pro iisdem habuerit *Æſchin.* in Axioch. c. 21. nec ne, vix diſcernas: ibi ducuntur improbi πρὸς Ἐριννύων ἐπ' Ἐρινῦν & Χάρον, atque in infauſta regione λαμπάσιν ἐπιμόνως πυροφόροι Ποιναὶ aeternum plectuntur. *Heſychius* alterum ad alterius explicationem adhibuit iis verbis, quae quoniam incaſſum tentarunt *Kuhn.* ad *Pauſan.* I. p. 105. & *Markland.* Epiſt. Crit. p. 127. emendata proponam: Ποιναῖς φρικταῖς, Ἐριννύσι τιμωρηλικαῖς. Similis apud Latinos diſcordia in Poenis & Furiis. Sed haec jamdudum, & a multis ſunt obſervata: nos illud, quod omnes hactenus, opinor, fugit, addamus, illas Poenas reddi oportere *Plutarcho* de Fluv. c. 19. ubi pro ὑπὸ Ποινῶν ἁλωνόμων vitioſiſſime fertur, ὑπὸ ποιμένων nihil adferam emendationi probandae, quam ejusdem Scriptoris locum c. 23. ποινηλατούμενον δὲ ὑπὸ Ἐριννύων ἑαυτὸν ἔῤῥιψεν εἰς βαλαμὸν βάκτρου. *T. H.*

Ibid. Καὶ ψυχίαν Ἑκάτην & αἰπεινὴν Περσεφόνειαν] Apparet ſatis deſumptum ex vetuſto carmine, & eſſe hexametrum, quod mutare *Lucianus* non ſolet: idque ut recipiamus, puto legendum, Ἑκάτην καιπεινὴν Π. *J. G.*

15. Αἰπεινὴν] Pro αἰπεινὴν Περσεφόνειαν, lege ἐπαινὴν Περσεφόνειαν, ut oſtendi in lectionibus Heſiodeis ad Theogon. v. 768. *J. G. G.*

Ἐπαινὴν] Secuti ſumus emendationem Clariſſimi *Graevii*, & ante eum *Vorſtii*; de qua controverſia moveri non poteſt. Ed. Fl. ἐπεινὴν, quod prope ad veram accedit: καιπεινὴν P. *M. du S.*

Ἐπαινὴν Περσεφόνειαν] Quum epitheton αἰπεινὴ, quamvis vox ſit bene Graeca, Proſerpinae nullo pacto conveniat, optime *Graevius* tale reſtituit, quod non tantum facili errore in vulgatam lectionem corrumpi poterat, ſed etiam apud *Homerum*, quem ubique *Noſter* imitatur, in frequenti eſt uſu; atque adeo in ipſa νεκυομαντείᾳ Od. Λ, 47. unde jam in ſuperioribus huc multa fuiſſe derivata compertum eſt. Vid. Od. Κ, 491. 534. 564. In ratione vocis explicanda, ut fere vetuſtiſſimae, quarum uſus poſt *Homerum* pedetentim exolevit, plurimum habent difficultatis, Grammaticorum diſſenſum *Scholiaſtes* explicat ad Il. I, 457. Duplicem interpretationem adnotavit *Heſych.* Ἐπαινὴ, ἐπαινετὴ· ἢ θεὸς ἡ Φοίβη· aliam *Euſtath.* p. 1665. v. 7. Ἔστι δὲ ἐπαινὴ Περσεφόνη ἡ αἰώνιος, τουτέστιν, ἡ σκότιος διάγουσα· ἢ μᾶλλον αἰνὴ, ἡ θεινὴ, πλειοναζούσης καὶ νῦν προθέσεως, ὡς ἐν ἄλλοις. Quod ex *Proclo* ad *Heſiod.* Ε. καὶ Η. v. 643. *Graevius* adtulit, ille ſine dubio ſumſerat a *Plutarcho*, cujus commentarios Heſiodeos paene totos ſibi vindicavit: audi *Plutarch.* περὶ Παιδ. Ἀγ. p. 23. A. ὅτῳ δὲ ἡ τὴν ἐπαινὴν Περσεφόνειαν ἔνιοι φασὶν ὡς παραιτησαμένην εἰρῆσθαι. *Marcell. Empir.* c. XV. p. 112. ſi os, aliudve quid haeſerit faucibus, hos verſus dicendos in aurem ejus, qui offocabitur, praecipit: Μὴ μοι Γοργείην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου Ἐξ Ἀΐδου πεμψειεν ἐπαινὴ Περσεφόνεια· ſunt autem plane Homerici, nam praeter alias dotes rariſſimas ad incantationem etiam Poëtae numeri mirifice valebant, ex Od. Λ, 633. hoc ſolum diſcrimen intereſt, quod in editis pro ἐπαινὴ nunc legatur ἀγαυὴ neque dicere habeo, utrum illud temere ſit mutatum, an priſcae lectionis fidem conſervet. Idem ego verbum reponendum puto in Orphei verſu apud *Diacon.* Alleg. Theog. *Heſiodi* p. 268. Εἰνοδίην Ἑκάτην κλήζω, τριοδῖτιν ἐπαινήν· vulgo ſcribitur ἐφαμήν, quod nullius eſt pretii. *T. H.*

τῶν Δημιγνὺς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὀνόματα, καὶ πολυσύλλαβα.

Εὐθὺς οὖν πάντα ἐκεῖνα ἐσαλεύετο, καὶ ὑπὸ τῆς ἐπῳδῆς τεθαρρηκυῖα, καὶ ἡ ὑλακὴ τοῦ Κερβέρου πόρρωθεν ἠκούετο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερκάτηφες ἦν, καὶ σκυθρωπόν. Ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων Ἀϊδωνεύς. καλεφαίνετο γὰρ ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ Πυριφλεγέθων, καὶ τοῦ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. καλελθόντες δ' ὅμως ἀφοβοῦ χάσματος τὸ μὲν Ῥαδάμανθυν εὕρομεν τεθνεῶτα [a] μικρῷ δεῦν ὑπὸ τοῦ δέους. ὁ δὲ Κέρβερος ὐλάκησε μέν [b] τοι, καὶ παρεκίνησε· ταχὺ δέ με κρέσσονος λύρας, πολυχρῆμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τοῦ μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἤλθομεν, μικρῷ μὲν οὐδ' ἐπεραιώθημεν· ἦν γὰρ ἤδη πλῆρες τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεων· τραυματίαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλήν, ὁ δὲ ἄλλό τι συνειλημμένος. barbaris quibusdam ignotisque nominibus, & multarum syllabarum.

10. Statim igitur omnia ibi quassabantur, potentique carmine solum fissum discedebat, latratus Cerberi procul audiebatur, adeo ut res valde formidolosa foret, ac truculenta. Ipse pertimuit in inferna regione rex manium Pluto: apparebant enim jam pleraque, lacus, Pyriphlegethon, Plutonisque regia. Nos tamen ubi descendemus per hiatum, Rhadamanthum invenimus mortuum propemodum præ metu; Cerberus autem latravit ille quidem, ac nonnihil se commovit, verum me cito pulsante lyram illico sopitus est a cantu. Postquam vero ad lacum venimus, prope fuit, ut non trajiceremur: jam enim onusta portitoris erat cymba, ejulatuque plena; quippe saucii omnes in ea navigabant, hic crus, caput ille, iste aliud quiddam contusum ha-

a Μικρῷ] Recte sic habent P. L. Margo *Aiw.* & S. perperam in plerisque Edd. μικρῷ. b Τοι] Τι *J. V2.*

16. Βαρβαρικά] *Nomina . . . ipso pene timenda sono.* *Ovid.* Ep. Her. XIII, 54. & *Noster* Πάθ. c. III. *M. du S.*

18. Ἐκεῖνα] Non placet: potius habuerim: *πάντα τὰ ἐκεῖ ἐσαλεύετο.* *T. H.*

33. Ἔδδεισεν &c.] *Homer.* Il. N. *J. Br.*

Ἔδδεισεν &c.] *Homeri* versus Il. Υ, 61. aemulatus est *Virgil.* AEn. VIII, 243. *T. H.*

26. Μικροῦ δεῖν] *Fere.* *J. Br.*

Μικροῦ δεῖν] Sic legendum cum P. & L. & *S.* non μικρῷ, ut in plerisque legitur. *M. du S.*

35. Πολύμου] Si Lucianeus sit hic Dialogus, scriptum oportuit anno C. 163. *M. du S.*

42. Λειμῶνα μέγιστον] *Homero* manes debent ἀσφοδελὸν λειμῶνα. Od. Λ, 538. 572. Ω, 13. Ægyptiis *Homerus* & Orpheo, si *Diodoro Siculo* fides I. p. 61. A. Exinde veterum in scriptis celeberrimum est hoc pratum amoenissime consitum. Asphodelus per quietem visus mortem aegrotis praenunciat: cujus mirabilis effectus causam manifestam quum *Artemidorus* ignoraret, conjecit tamen verosimile videri, ὅτι νενόμισται τὸ εἰς τὸν Ἅιδην πεδίον ἀσφοδελῶν εἶναι πλῆρες Oneir. III. c. 50. satis quidem caute pro somniorum interprete, cui nihil istarum nugarum incredibile videri debebat. Principem poëtam quantumvis caecum acutissimo tamen auditu ψυχαὶ vel σκιαὶ τίλιγγῶσαι itidem auctorem habent: vide Il. Ψ, 101. Od. Ω. sub initium, ubi facetissime deductas ad inferos procorum umbras cum nexa vespertilionum serie comparat: versu tamen 9. nisi pro τίλιγγῶσαι in quadam editione prisca cujus cumque Grammatici exaratum fuerit κικιγγῶσαι, quo spectaverit *Etymologus* p. 538. in Κρίκος scribens, ὁ δὲ ποιητὴς φησι κικιγγῶσαι, expiscari nequeo: praesertim quum *Hipponactis* scazon, Κριγὴ δὲ νεκρῶν ἀγγελίας τις ἐστὶν ἡχώ, sine dubio fuerit prolatus ad eam lectionem adfirmandam, & κριγὴ propria ratione dicatur, ut observat *Schol. Aristoph.* ad Av. v. 1520. ὁ τῶν λαπαροκλάστων τριγμὸς τοῖς ὀδοῦσι γινόμενος. Hoc autem utcumque fuerit existimatum, scripturam τίλιγγῶσαι in plurimis exemplaribus obtinuisse veteres imitando significant: *Philostrat.* V. A. T. II. c. 4. τὸ φάσμα φυγῇ ὤχετο τίλιγγος, ὥσπερ τὰ εἴδωλα. Icon. I. p. 769. ψυχὴ ἤδη ἄπεισι, μικρὸν δὲ ὕστερον ἐκ τίλιγγος αὐτῆς ἀκούσῃ. *T. H.*

43. Τῷ ἀσφοδέλῳ] Sic in Char. §. 22. Reliqua usque ad cap. XIX. continentur in Dial. mort. *J. B.*

44. Τετριγυῖαι] *Homer.* Odyss. Ω, 13. *J. Br.*

46. Τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον] *Homerus* tantum descripsit Od. Λ, 568. Χρύσεον σκῆπτρον ἔχοντα θεμιστεύοντα νέκυσσιν Ἥμενον — vid. *Plat.* Gorg. p. 358. E. nihil erat proclivius, quam in hoc fundamento Minoi thronum collocare, quem de suo liberales poëtae sublimem erexerunt. *Claudian.* in Rufin. II, 477. — *quaesitor in alto Conspicuus solio portentat crimine Minos, Et justis dirimit fontes* — ibi *Barthius Lucianum* testem advocavit. Vide *Propert.* IV. El. XI, 19. *Stat.* Theb. IV, 530. Sed nulli notior sua domus, quam cunctis tremendum inferorum tribunal & urnam movens arbiter Orci ac quaesitor Minos: praeterire tamen

habens, sic ut mihi viderentur ex bello aliquo advenisse. Veruntamen optimus Charon ut vidit leoninam pellem, opinatus me Herculem esse recepit me, lubensque transvexit, atque etiam egressis demonstravit semitam.

11. Quum autem eramus in caligine, præibat Mithrobarzanes, sequebar ego pone illi adhærens, donec ad pratum ingens pervenimus asphodelo consitum: ibi tum circumvolitabant nos stridulæ mortuorum umbræ. Sensim autem progressi accessimus ad Minois tribunal, qui quidem in solio quodam sublimi sedebat: adstabant autem ipsi Pœnæ, scelerum vindices genii, & Furiæ. Ab alia vero parte adducebantur ordine multi sane longa catena vincti, qui dicerentur esse adulteri, lenones, publicani, adulatores, sycophantæ, talisque turba hominum cuncta permiscentium in vita. Seor-

ἄγγελος, ἐμοὶ δοκεῖν ἔκ τινος πολέμου παρόντες. ὅμως δ' ὖν ὁ βέλτιστος Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεοντῆν, οἰηθείς με τὸν Ἡρακλέα εἶναι, ᶜ ἐσεδέξατό με, καὶ διεπόρθμευσέ τε ἄσμενος, καὶ ὑποβάσι διεσημαίνε τὴν ἀτραπόν.

Ἐπεὶ δὲ ἤμεν ἐν τῷ σκότῳ, προῆει μὲν ὁ Μιθροβαρζάνης, εἱπόμην δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτοῦ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνούμεθα, τῷ ἀσφοδέλῳ κατάφυτον. ἔνθα δὴ περιεπέτοντο ἡμᾶς τέττιγυῖαι τῶν νεκρῶν αἱ σκιαί. κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον· ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνου τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος· παρειστήκεισαν δὲ αὐτῷ Ποιναὶ, καὶ ἀλάστορες, καὶ Ἐριννύες. ἑτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοί τινες ἐφεξῆς ἁλύσει μακρᾷ δεδεμένοι· ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοί, καὶ πορνοβοσκοί, καὶ τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ ταῦτα ὅμιλος πάντα κυκώντων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ

ᶜ Ἐσεδέξατο] *F. ἐνδέξατο*, pro simplici, ut videtur, *δέξατο*.

43. Ἀσφοδέλῳ] Ἀσφόδελος τὸ φυτὸν· ἀσφοδέλους δὲ ὁ τόπος, ἐν ᾧ φύεται· ὡς ἐν * πεδ' Ὁμήρῳ, κατὰ Ἀσφοδέλων λειμῶνα. *V.*

44. Τεττιγυῖαι] Τρίζουσαι. *G.*

56. Τελῶναι] Τελώνης ὁ φορολόγος. *G.*

* Παρ' Ὁμήρῳ] Od. Λ, 538. 572. Ω, 13. Multa licet apud Grammaticos invenire de hoc in ἀσφόδελος per accentum illato significandi discrimine. *T. H.*

men non possum neglectum ab aliis insignem *Philostrati* locum, ut tum difficultatem ejus obscuram, tum errorem *Olearii* non mediocrem amoliar: sic apud eum Apollonius VIII. p. 352. ἐγὼ ἔχειν δὲ οἶδα ὁ Ζεὺς ἀκούειν καὶ ταῦτα τῶν ποιητῶν. . . . . λέγεται γε καὶ ἐν τῇ Ψυχοστασίᾳ, ὅτι Μίνω τὸν ἀδελφὸν τὸν Σαρπηδόνος λαβόντα χρυσῷ μὲν σκήπτρῳ ἐνίκησεν, καὶ διαίζειν ἔταξεν ἐν τῇ τοῦ Ἀϊδωνέως ἀγορᾷ, Μοιρῶν δέ' ἃ παρῄνεσεν. Ψυχοστασίαν *Olearius* vocari putat Odyss. Λ, *qua Ulysses inferos*, *h. e.* animorum *defunctorum* sedes *legitur accessisse*. Ut eo nomine, quanquam perraro, non abnuerim insigniri Odysseam Λ. nam in Heroïc. p. 738. v. 11. δεύτερα ψυχοστασία volumen ultimum fine controversia notans sponte cogitationem excitat πρωτέρας, quae alia quidem esse nequit, quam Λ. tum similis argumenti ergo, tum ob communem ambabus ναυῶν appellationem; huc tamen neutiquam illud adhibendum reor: quippe manifestum est nihil eorum, quae *Philostratus* habet, si sceptrum aureum exceperis, in Odyssea tota, ne dum in undecimo volumine solo reperiri. Intellexit sophista Lemnius tragoediam *Æschyli* Ψυχοστασίαν, in qua Jupiter, ut ante fecerat *Homero* jubente Il. X. 209. libratas Achillis Memnonisque animas aequa lance expendebat, dum utraeque matres adstarent, & pro suo quaeque filio contenderent: vide *Poll.* IV, 130. ubi similiter τὸ Ψυχοστασία, *Æschyli* nomen reticens, scripsit: doctissimorum vero Pollucis Enarratorum opera multum cedit industriae *Stanleii* ad Catal. Fabul. *Æschyli*; ex cujus itidem notatis facile revinci potest incogitantia *Th. Reinesii* V. L. II. p. 124. haesitatione praepostera non satis in Addendis purgata. Jam quis fuerit Minois exemplo, quem etsi Jupiter juri dicundo praefecerit in inferno foro, fato tamen naturaeque debitum solvere voluit, in illa tragoedia locus, paulo quidem peritiori obscurum esse nequit. *T. H.*

48. Ποιναὶ] Supra c. IX. *M. du S.*

Ibid. Ἀλάστορες] Πολεμονικοὶ δαίμονες, vindices scelerum genii, ultores homicidarum. *Mali genii.* *A. V.*

Ἀλάστορες] Aliter enarrat *Plutarchus* 529, 2. sed minus commode. V. *Clem. Alex.* 12, 2. *M. du S.*

56. Τελῶναι] Non solet *Lucianus* in hos invehi. Vide *Gron. Flor.* 179. C. *M. du S.*

59. Το-

οἵ τε πλούσιοι, καὶ τοκογλύφοι προσήεσαν, ὠχροὶ, ἢ προγάστορες, ἢ ποδαγροὶ, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν, ἢ κόρακα διτάλαντον ὑπακείμενον. ἐφεστῶτες οὖν ἡμεῖς ἐωρῶμέν τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν τῶν ἀπολογουμένων. καὶ κατηγόρουν δὲ αὐτῶν καινοί τινες καὶ παράδοξοι ῥήτορες. ΦΙΛ. τίνες οὗτοι, πρὸς Διός; μὴ καὶ τοῦτο εἰπεῖν. ΜΕΝ. οἶσθά που ταύτας τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀπολελυμένας σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων; ΦΙΛ. πάνυ μὲν οὖν. ΜΕΝ. αὗται τοίνυν, ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, καταηγοροῦσί τε καὶ καταμαρτυροῦσι, καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν πρὸς τὸν βίον· καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῶν ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν, ἅτε ἀεὶ συνοῦσαι, καὶ μηδέποτε ἀφιστάμεναι τῶν σωμάτων.

Ὁ δὲ Μίνως ὑπομελῶς ἐξετάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον, δίκην

sim porro divites sordidique fœneratores accedebant pallidi, ventre projecto, podagra capti, boiam singuli canemque, quibina talenta pendat, impositum ferentes. Nos igitur prope stantes videbamus, quæ fierent, audiebamusque causam suam agentes, dum accusarent eos novi quidam atque inopinati oratores. PHIL. Quinam hi, quæso per Jovem? illud enim quoque ne dicere refugias. MEN. Nostin illas ad solem projectas a corporibus umbras? PHIL. Utique. MEN. Hæ igitur ipsæ, postquam mortui sumus, accusant, testimonium adversus nos dicunt, & arguunt quæ a nobis per vitam sunt acta; & valde videntur earum quædam esse fide dignæ, quippe quæ semper adsint, neque unquam absistant a corporibus.

12. Minos ergo cum cura singulos exploratis ablegat ad impiorum sedes pœnas

sub-

59. Τοκογλύφοι] *Alciphr.* I. Ep. 26. Μίγα, ὦ φίλε, κακὸν οἱ κατὰ τὴν πόλιν τοκογλύφοι· plura notat cum hoc ipso *Luciani* loco *Berglerus*. Ut supra *Nostes* c. 2. junxit ὀβολοστατῶν & τοκογλυφῶν, sic ὀβολοστάτων & τοκογλύφων *Philo Jud.* p. 454. C. *Etymol.* p. 613. Ὀβολοστάτης ὁ τὰ μικρὰ δανείζων φίλοις, ἢ ὁ τοκογλύφος λεγόμενος καὶ ὀβολοστατῆσαι, τόκους λαβεῖν. Genus hominum Athenis & ubique invisum: haec bina vocabula vulgo in pejorem partem accipiuntur, quam δανειστής· utraque vetustatem usus ipsa compositione produnt, quippe ab eo usque tempore deducta, quo pendere solebant pecuniam, & literas in tabulis sculpere. *T.H.*

60. Προγάστορες] Non ad fœneratores, qui alibi matilenti, hic pallidi inducuntur, sed ad divites refer. *M. du S.*

61. Κόρακα] Tormenti genus videtur. *F.G.*

Κόρακα] Genus esse supplicii *Budaeus* censuit, teste *H. Stephano* in Thes. sicuti nimirum collaria reorum collis injici poenae aut ignominiae causa *Cujacius* ex l. 7. D *ad Leg. Jul. de vi publ.* notat Obs. XI, 22. quamvis hic loci vincti ad judicem trahantur: neuter, positis duntaxat *Luciani* verbis, ad ipsam vocem illustrandam quicquam amplius expromsit. Mihi quidem adeo videtur insolens hoc in loco, ut parum absit, quin vitio contaminatam putem. Satis constat, κόρακι corvique nomen ad non unum machinarum instrumentorumque genus esse traductum ob aduncam figuram, qua rostra corvorum imitantur, & ad comprehendendum tenendumque valent: ita saepius apud veteres Mechanicos, & in *Heronis* Autom. p. 259. ἑτερητῷ κόρακι, & τῷ κόρακι ἑτεροφθῦτῷ. *Strabo* III. p. 249. B. ex Artemidoro refert Celtiberorum mulieres ἁμαξοπήλιαι σιδηρᾶ φορεῖῳ ἔχουσαι κόρακας καμπυλομένους ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ προσκίπτουσας (malo πρόσ.) πρὸ τοῦ μετώπου πολὺ κατὰ τούτων δὲ τῶν κοράκων, ὅτι βούλονται, καλύπτειν τὸ πάλυμμα, ὥστε ἐμπίπτειν σκιώδιον τῷ προσώπῳ παρέχειν· ubi sane *Casaubonus*, quando *vocari κόρακας instrumenta, quibus mulieres Hispaniae velum adducebant aut reducebant*, censet, minus percepit rationem horum corvorum, qui pone collari ferreo infixi, & super caput ad ipsam frontem reflexi velum adtractum sustinebant. Marculus etiam januae, qui *Homero* κορώνη, posterioribus ῥόπτρου, ἐπίσπαστρον, κρίκος τῆς θύρας, vocatur a Graecis κόραξ & κοράκιον *Gloss. H. Stephani*: *Uncinus*, κόραξ σιδηροῦς. Κόραξ σιδηροῦς θύρας, *uncinus*, *repagulum*. In his similibusque aliis nihil est, quod cum κλοιῷ commode jungatur, & ad vinciendos reos pertineat. Ad uncos si quis confugerit nocentibus impactos, de quibus *P. Faber* Semestr. II, 9. & *Baron.* ad Martyrol. Rom. Jan. 19. addideritque egregium *Propertii*-locum IV. El. I, 141. *Et bene quum fixum mento decusserit uncum, Nil erit hoc; rostro te premet ansa suo*, fatebor equidem, haec non sine quadam veri specie posse proferri, modo compertum foret Graecos scriptores unquam illum in modum κόρακας usurpasse: *Dion* certe *Cassius* ἄγκιστρά τινα μεγάλα appellavit LXI. p. 689. quo pacto *uncum* Onomastikon vetus interpretatur: omitto jam huic explicationi loquendi formam ἐπικείμενος κόρακα vehementer repugnare. Ergo circumspicienti, an quid in locum τῷ κόρακι apte reponi posset, primum offerebatur χοῦς, quae *Hesychio* πίδη, &, Χοίνικες, αἱ βαθεῖαι πύ-

ξοι,

subituros meritas pro facinoribus patratis. Maxime vero acerbius eos tractabat, qui ob divitias & imperia fuerant inflati, & tantum non adorari se postulabant, ostentationem eorum brevissimi temporis inanem, & fastum detestatus; itidemque quod non meminissent se mortales esse, ac bona mortalia sortitos. Hi autem, exutis splendidis istis omnibus, divitiis inquam, genere & imperiis, nudi demisso in terram vultu adstabant, quasi somnium aliquod secum retractantes, quam apud nos habuissent, felicitatem. Quare ego ista quum viderem, impense gaudebam, &, si quem agnoscerem eorum, leniter accedens commonefaciebam, qualis fuisset in vita, & quantos spiritus tunc gessisset, quum multi mane vestibulis adstabant egressum ejus expectantes, impulsi excluſique a vernulis: hicce

ὑφέξοιτα κατ' ἀξίαν τ τέλος μηνίσαντα. ἡ μάλιστα ἐκείνων ἥπτετο, τ ὅτι πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς τετυφωμένων, ἡ μονονυχὶ ἡ προσκυνεῖσθαι ἀξιούντων, τήν τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν, ἡ τ ὑπεροψίαν μυσαττόμενος· ἡ ὅτι μὴ ἐμέμνηντο θνητοί τε ὄντες αὐτοὶ, ἡ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότες. οἱ δὲ, ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα, πλοῦτον λέγω, ἡ γένη, ἡ δυναστείας, γυμνοὶ, κάτω νενευκότες παρειστήκεισαν, ὥσπέρ τινα ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τ παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν· ὥστε ἔγωγε ταῦτ' ὁρῶν ὑπερέχαιρον, ἡ εἴ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν, προσιὼν ἂν ἡσυχῇ πως, ὑπεμίμνησκον οἷος ἦν πρὸς τ βίον, ἡ ἡλίκον [a] ἐφύσα τότε, ἡνίκα πολλοὶ μὲν ἕωθεν ἐπὶ τ [b] πυλῶνα παρειστήκεισαν, τ πρόοδον αὐτοῦ προσμένοντες, ὠθούμενοί τε, ἡ [c] ἀποκλειόμενοι πρὸς τ οἰκετῶν.

a Ἐφύσα τότε] Vitium B2. ἐφύσατο *Bourdelotius* expresserat in P. b Πυλῶνα] P. L. Margo *AIW. F.* προθύρων, quae interpretatio est. c Ἀποκλειόμενοι] Ἀποστειόμενοι P. Marge *AIW.* & *F.* male.

87. Ἀναπεμπαζόμενοι] Ἀριθμουόμενοι, σκεπτόμενοι. *G.*

δαι, quas utrasque copulavit *Aristoph.* in Pl. v. 276. apud *Demosthen.* περὶ Στεφ. p. 494. D. Tromes AEschinis pater Elpiae servivit χοίνικας ψυχείας ἔχων καὶ ξύλον. Sed deinde, quandoquidem χοίνικες tum plurali numero plerumque soleant efferri, tum pedibus implicandis comparatae minus quadrare viderentur verbo προσήεσαν, ad σκύλακα delatus sum huic, ut opinor, loco appositissimum. Quomodo Latini *canem* & *catulum*, ita σκύλακα Graeci vinculum ferreum appellant cervici circumdatum: δεσμὸν σιδηροῦν exponit *Poll.* X, 167. prolatis *Platonis* comici verbis: Λαβὼν μὲν ὖν τ σκύλακα τ τῆ Πραξένου, Καππάδα δῆσον αὐτὸν — ibidem praecedunt κλοιὸς, κλοιὸς & ἅλυσις. *Polyb.* p. 1116. M. Acilius, quum tergiversarentur AEtolorum legati, φέρειν ἅλυσιν ἰκέλην, ἡ σκύλακα σιδηροῦν ἑκάστῳ περιθεῖναι περὶ τ τράχηλον videatur, quem haec ipsa loca non fugerunt, *Theod. Marcilius* ad LL. XII. Tab. c. XVIII. Jam si legeris in *Luciano*, κλοιὸν ἕκαστον αὐτῶν, ἡ σκύλακα, vel, ἢ σκύλακα διτάλαντον ἑκάστῳ, & perquam levis erit mutatio, & nihil amplius restabit, quod ullam in partem offendat. *T. H.*

67. Ἀποστλευμένας συὸς] Hoc docet *Plato* in Gorgia. *J. Br.*

Ἀποστλευμένας] Conjiciat aliquis haud absurde ἀποτιλωμένας ἀπὸ τ σωμάτων, quomodo locutus est *Aristoteles*; vel, si serves ἀποτιλωμένας, ὑπὸ τ σωμάτων necesse tamen non puto, ut quicquam immutetur. *T. H.*

72. Σφόδρα τινὲς αὐτῶν] An scribendum? σφόδρα τε αὖται ἀξ. *F. G.*

78. Πλούτοις] Paulo post iterum plurali numero. Sic in Ἑρμ. c. 7. & passim apud hunc. *M. du S.*

79. Προσκυνεῖσθαι ἀξιοῦντων.] Iisdem verbis utitur in Nigrin. §. 21. ubi multo plura reperies hisce & sequentibus perquam similia. *T. H.*

91. Ἐφύσα τότε] Mutaverant B2. & P. fecerantque ἐφύσατο. Veterem ego eamque genuinam scripturam reposui, quam in reliquis reperio. *M. du S.*

92. Πυλῶνα] Ed. *F.* προθύρων & sic P. & L. Utrum rectius, viderint architecturae periti: nostrum non est id definire. Si liceat tamen, quod sentio, aperire, huic loco convenientiorem existimo vocem προθύρων. Vide, quae hac de re habeat *Lucian.* in Μισθ. c. 21. οἱ μὲ δὴ ἔξω ἄνθρωποι . . . . ζηλοῦσί σε ὁρῶντες τοὺς τ κιγκλίδων ἀλφιτρίζοντα, ἡ ἀκωλύτους αὐτίοντα, ἡ τ πάνυ τινὲς ἤδη γεγενημένον. *M. du S.*

ὁ δὲ μόγις ἂν ὥρᾳ ἀνατείλας αὐτοῖς πορ-
φυρᾶς τις, ἢ χρυσῆς, ἢ ἁλουργοποίκιλος,
εὐδαίμονας ᾤετο καὶ μακαρίους ἀποφαίνειν τοὺς
προσειπόντας, ἢν τὸ στῆθος, ἢ τὴν δεξιὰν
προτείνων δοίη καταφιλεῖν. ἐκεῖνο μὲν οὖν ἡνιῶν-
το ἀκούοντες.

95 vero vix tandem exortus ipsis in veste purpurea, vel auro prætexta, vel vario colore distincta, felices putabat beatosque se redditurum salutatores, si pectus, aut dextram porrectam dederit osculari. Et illi quidem pungebantur his auditis.

Τῷ δὲ Μίνωϊ μία τις καὶ πρὸς χάριν
ἐδικάσθη δίκη· ἦν γάρ τοι Σικελιώτῃ Διο-
νύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπό τε Δίωνος
καταηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς [a] σκιᾶς καταμαρ-
τυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρίστιππος ὁ Κυρη-
ναῖος (ἄγυσι δ' αὐτὸν οὐ τιμῇ, καὶ δύναται
μέγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικρὸν δεῖν τῇ Χι-
μαίρᾳ προσδεθέντα, παρέλυσε τὴν καταδί-
κην, λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῶν πεπαιδευμέ-
νων πρὸς ἀργύριον γενέσθαι δεξιόν.

13. A Minoë vero unum quoddam in gratiam disceptatum est judicium: etenim Siculum Dionysium multorum ac nefariorum a Dione criminum insimulatum, umbræque suæ testimonio pressum, in medium progressus Aristippus Cyrenæus (eum in honore habent, multumque pollet apud inferos) jam jam Chimæræ adligatum exsolvit pœna, dum diceret in multis eruditorum pecunia juvandis eum dextre fuisse versatum.

Ἀποστάντες δὲ ὅμως τοῦ δικαστηρίου πρὸς
τὸ κολαστήριον ἀφικνούμεθα. ἔνθα δή, ὦ φί-

14. Digressi tamen a tribunali ad supplicii locum pervenimus: ibi enimvero, amice

[a] Σκιᾶς] Ineptam cunctarum Edd. lectionem σοφῆς mutavi ex emendatione *J. Fr. Gronovii* certissima.

6. Ἀρίστιππος] Ἀρίστιππος ἦν φιλόσοφος ὁ Κυρήνης * ἑρμώμενος, ἀνὴρ τὰ περὶ γαστέρα τε καὶ τοὺς μαγείρους σοφιστής. παρῆν Διονυσίῳ τῷ πρεσβύτῃ κατὰ τὴν Σικε-

λίαν, αὔξων αὐτοῦ τὴν τρυφήν, καὶ αἰσχύστατα θωπεύων καὶ †κολακεύων πέρα τοῦ μετρίου. *V.*

* Ὁ μεμπτὸς δεῖνος] Ὁμέμενος δεῖνος *V. G.* non agnoscunt ὁμέμενος, sed δεῖνος etiam habent. *M. du S.*

In *V.* vidi ὁ μόμεν hinc pessime dederant in E. A. ὁ μεμπτὸς. Non dubito, quin veram lectionem levi mutatione reduxerim: ἐκ Κυρήνης ἑρμώμενος, *Cyrenis oriundus.* Mox pro αἰσχρόταλα & παρὰ τῦ μ. ex *V.* correxi αἰσχρόταλα & πέρα τῦ μετρίου. Notavit autem ex G. Doctiss. *du Soul* haec Latina mixta Graecis: *Aristippus*] *Cyrenaeus philosophus, durus tu supra*

modum & adulans ultra decorum. Sic πέρα τῦ πιθανῦ, πέρα τῦ καλῶς ἔχοντος, alibi. *J. J.*

† Κολακεύων παρὰ τὴν μετρίαν] Debuit παρὰ τὸ μέτριον vel μέτριον. Sed scripsit haud dubie πέρα τῦ μετρίου, quemadmodum ipse *Lucianus* passim & alii. Sic in Reviviſc. c. 31. Παλλήνην ἀσέβειν πέρα τῦ μετρίου. in quom. conscrib. Hist. c. 7. πέρα τῦ μετρίου καλλιέπτονίες. Adde c. 10. De Saltat. c. 21. 75.

95. Ἀνατείλας] Quasi Sol, quo nomine reges suos parasiti atque adulatores appellabant: Antigonus Hermodoto poëtae, qui se Solis filium in carmine vocaverat, eleganter illusit; ἐ τοιαῦτά μοι ὁ λασανοφόρος ὑπόιδεν. Usus est Luciani loco *Barth.* ad *Stat.* IV. Sylv. I, 3. ad *Claudian.* in Rufin. II, 443. *Brodaeus* ad Anth. III. c. XVI. Ep. 2. ubi *Isidorus* Eumeli aucupio vitam tolerantis fortunam laudans, Οὔποτε δ' ὀθνείην ἔκυσεν χέρα γαστρὸς ἕκητι. *T. H.*

98. Στῆθος] Vide quae supra ad Nigr. c. 11. annotata a me sunt. *M. du S.*

3. Διονύσιον] V. *Corn. Nep.* in Dione. *M. du S.*

4. Ὑπό τε Δίωνος] *Plutarch.* in Dione. *J. Br.*

Ὑπό τε Δίωνος καταηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς σκιᾶς καταμαρτυρηθέντα] Mirum qui ab Stoicis potuerit dici testimonio confixus, quem ipse Aristippus laudandum censuit. Sed alius est accusator apud inferos, & verissimum opinor, quod in mentem venit patri, ὑπὸ τῆς σκιᾶς. Propria ipsius umbra eum convicerat praeter Dionem. Id ipse Menippus, hoc eodem verbo etiam usus, paulo ante adfirmavit: αὗται (σκιαὶ) τοίνυν ἐπιφθόνως λοιδόρουν, καταηγοροῦσί τε καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν ὠφελεῖ τὸν βίον. *J. G.*

5. Σκιᾶς] Cl. *Gronovii* emendationem amplector. *M. du S.*

6. Ἀρ. ὁ Κ.] *Laertius* in ejus vita. *J. Br.*

Ἀρίστιππος] Aristippum Dionysio patronum advocat, quia ejus parasitus fuisse traditur. V. Παρασ. c. 33. *M. du S.*

9. Προσδεθέντα] Lego θωθεθέντα absurde enim Chimaerae alligetur; eleganter traditur excruciandus. Vide N. D. XXX. *M. du S.*

10. Τῶν

ce mi, multa miſerandaque erat audire ac videre; nam ſimul & flagellorum ſonitus exaudiebatur, & ploratus eorum, qui in igne torrebantur, & tormenta, & cippi, & rotæ: Chimæra diſcerpebat, Cerberus laniando vorabat: una autem omnes puniebantur, reges, ſervi, ſatrapæ, pauperes, divites, mendici; cunctosque pœnitebat patratorum: nonnullos agnovimus etiam conſpicati, eorum de numero ſcilicet, qui nuper vitam finierant: illi vero præ pudore vultus tegebant, ſeſeque avertebant: quod ſi forte reſpicerent, valde quidem ſervilem in modum, atque adulatorie, illi ipſi, qui fuerant quam putas graves, & ſuperbi aliorum contemtores in hac vita: at pauperibus pro dimidia parte malorum immunitas erat conceſſa; & quum interquieviſſent, denuo pœnis adficiebantur. Porro illa etiam vidi fabuloſa, Ixionem, Siſyphum, Phrygem Tantalum male ſe

λε, πολλὰ ϗ ἐλεεινὰ ἦν ἀκῦσαί τε, καὶ ἰδεῖν· μαστίγων τε γὰρ ὁμοῦ ψόφος ἠκούετο, ϗ οἰμωγὴ τῶν ὅτι ἐν πυρὸς ὀπλωμένων, καὶ τρίβλαι, ϗ κύφωνες, ϗ τροχοί. ϗ ἡ Χίμαιρα ἐσπάρατλε, ϗ ὁ Κέρβερος ἐδάρδαπλε· ἐκολάζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δοῦλοι, σατράπαι, πένητες, πλούσιοι, πλωχοί· καὶ μετέμελε πᾶσι τῶν τελουμένων. ἐνίους δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὁπόσοι ἦσαν τῶν ἐναγχος τελευτηκότων. οἱ δὲ ἐνεκαλύπτοντο, ϗ ἀπεστρέφοντο· εἰ δὲ προσβλέποιεν, μάλα δουλοπρεπές τι, ϗ κολακυλλικόν· ϗ ταῦτα, πῶς οἴει βαρεῖς ὄντες, ϗ ὑπερόπται τοῦ βίου; τοῖς μέντοι πένησιν ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδέδοτο, ϗ ἀναπαυόμενοι πάλιν ἐκολάζοντο. ϗ μὴν κἀκεῖνα εἶδον τὰ μυθώδη, τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, ϗ τὸν Φρύγα Τάνταλον

b Τι] L. Margo *A1W. f.* in ceteris τι. *c* Ἀναπαυόμενοι] Διαναπαυόμενοι P. *f.* quod minime ſperno. *d* Ἰξίονα] Excepta *S.* quam ſequi ſolet Amſt. omnes Edd. Ἠξίονα.

16. Καὶ τρίβλαι] Στρίβλα τὸ βασανιστήριον ὄργανον, ἀπὸ τῦ τριβλῶ τὸ κάμπτω. *V.*

28. Ἡμιτέλεια τῶν καιρῶν ἐδίδοτο] Τὸ ἥμισυ τῦ τιμωρίας. ὡς ἐπὶ ‡ δεσμοῦ δὲ τοῦτο προσήγαγε δήλωσιν ὑπερβαλοῦσῃ ἡδονῇ τὴν ἀκοήν. *V.*

‡ Δεσμῦ . . . προσήγαγε . . δήλωσιν] Quid reſpexerit, quidve ſibi velit neſcio. C. & V. *δεσμῦ* & mox *προσήγαγε* & *δήλωσιν*. *M. du S.*

Senſus eſt: *ἡμιτέλεια vero quum dixit, quaſi de tributo loqueretur, mirifica voluptate aures* (lectorem) *perfudiſſe.* Indicare voluit elegantiam ejus locutionis, qua pauperibus dimidium quaſi dolorum poenarumque tributum remitti dicitur: *καιρῶν* pro *κακῶν* librarii vitium. *T. H.*

10. Τῶν πεπαιδόμενων] Quo in numero cenſetur Plato. *J. Br.*

16. Ὀπτωμένων] Haud temere ſimilia apud Ethnicos ſcriptores invenias: ſed vide *Noſtrum* ſupra N. Δ. XXX. infra in Ἰσ. Ἀλ. II. c. 29. & Πάνθ. c. 8. *M. du S.*

17. Ἡ Χίμαιρα] Χίμαιρα, τρίμορφον θηρίον, ὃ πρόσθεν μὲν λέων, μέσον δὲ χίμαιρα, ὄπισθεν δὲ δράκων. *Heſych.* Hujus deſcriptionem vide Il. Z. *A. V.*

20. Πλοῦτος, πλ. πλωχοί] *Ariſtophanes* in Pluto v. 552. egregie inter πλωχὸν & πένητα diſtinguit:

Πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἐστιν μηδὲν ἔχοντα.
Τῷ δὲ πένητι, ζῆν φειδόμενον καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα.
Περιγίγνεται δ' αὐτῷ μηδέν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν.

Id eſt, *nihil cum eſt, nihil deſit tamen. Terent.* Eun. A. II. Sc. II. 12. *A. V.*

25. Δουλοπρεπές τι] Eandem lectionem dudum conjectura fueram adſecutus; paulo poſt ſimili ratione, *φοβερόν τι* & *λάκνον διεδρακότων*: hic enim perinde intelligendum eſt, quod ex *προσβλέποιεν* facile repetas, *προσίβλεπον*. Venerat etiam in mentem, *δουλοπρεπῶς τι* & *κολακυλλικοὶ*, quod, ſi ſcriptus aliquis Codex adſpiraſſet, libenter praetuliſſem, quia congruere videtur aptiſſime cum ſequentibus *βαρεῖς ὄντες* &c. Eleganter autem orationis animandae cauſa interponitur *πῶς οἴει*. *Oenom.* apud *Euſeb.* Praep. Euang. v. p. 214. B. Ἐγὼ δ' ἂν ὡς ἤκουσα, πῶς οἴει ἠγωνιάκησα. *Plato* Symp. p. 1203. A. πόσης οἴεσθε γέμειν σωφροσύνης. Pari modo πῶς δοκεῖς *Theophilus* apud *Athen.* XI. p. 472. E. ubi male vertitur. *T. H.*

Ibid. Τι] L. & Ed. *f.* In aliis τι. *M. du S.*

29. Διαναπαυόμενοι] Ex P. & Ed. *f.* Reliquae ἀναπαυόμενοι. *M. du S.*

λον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυόν· Ἡράκλεις ὅσον! ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέχων ἀγροῦ.

habentem, terrigenam Tityum: Hercule, quantus erat! jacebat enim spatium occupans agri.

Διελθόντες δὲ καὶ τούτους, εἰς τὸ πεδίον ἐσβάλλομεν τὸ Ἀχερούσιον; εὑρίσκομέν τε αὐτόθι τοὺς ἡμιθέους τε, καὶ τὰς ἡρωΐνας, καὶ τὸν ἄλλον ὄμιλον τῶν νεκρῶν κατ' ἔθνη καὶ φῦλα διαιτωμένους· τοὺς μὲν παλαιοὺς τινας, καὶ εὐρωτιῶντας, καὶ, ὡς φησιν Ὅμηρος, ἀμενηνούς· τοὺς δὲ νεαλεῖς, καὶ σωζηκότας· καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων αὐτοὺς διὰ τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας. τὸ μέντοι διαγινώσκειν ἕκαστον οὐ πάνυ τι ἦν ῥᾴδιον· ἅπαντες γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται ὅμοιοι, τῶν ὀστέων γεγυμνωμένων· πολὺν μόγις καὶ διὰ πολλῆς ἀναθεωρήσεως αὐτοὺς ἐγινώσκομεν. ἔκειτο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἀμαυροί, καὶ ἄσημοι, καὶ οὐδέν ἔτι τῶν

15. His quoque præteritis in campum nos inferimus Acherusium, invenimusque ibi semideos, & heroïdas, ceteramque mortuorum in populos & tribus dispertitam turbam ibi commorantem; veteres alios situque mucidos, &, ut ait Homerus, roboris expertes; alios recentes & compactos, illosque in primis Ægyptiorum fere insolubiles ob condituræ durabilitatem. Quamobrem unumquemque dignoscere non admodum erat facile: omnes enim plane sibi invicem fiunt similes ossibus nudatis: vix tamen permultum tempus contemplati eos noscitabamus. Jacebant autem acervatim obscuri, ignotique, & nihil eorum, quæ apud nos pulcra videbantur, ser-

32. Χαλεπῶς ἔχοντα] Quam frigida haec, & *Luciano* indigna! Plura sunt in hoc opusculo ejusdem farinae, quae maturum judicium minime sapiunt, & scriptorem arguunt aut a *Luciano* diversum, aut certe *Lucianum* ipsum juniorem & nondum subacti ad has res judicii. *M. du S.*

Χαλεπῶς ἔχοντα] Hoc si ad Tantalum solum pertineat, omnino desiderabit ὑπὸ τῆς δίψους sed literam addi malo, χαλεπῶς ἔχοντας, ut Ixionem & Sisyphum simul complectatur. Illud autem frigus orationis, quod in his Vir Clariss. *M. du Soul* animadvertisse sibi visus est, ego quidem, qui meus est stupor, nullus sentio. *T. H.*

Ibid. Καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυόν. Ἡράκλεις ὅσον] Videtur Τιτυὸν, Ἡράκλεις ὅσον; *J. G.*

Ibid. Γηγενῆ] *Terrae filium.* *J. Br.*

33. Τόσον ἀγροῦ] *Homer.* Odyss. Λ, 575.

Καὶ Τιτυὸν εἶδον γαίης ἐριβώλακος υἱὸν
Κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὁ δ' ὑπ' ὀπιθε κεῖτο πέλεθρα.

J. Br.

39. Εὐρωτιῶντας] Παλαιοὺς & εὐρωτιῶντας junxit itidem *Gregor. Nyss.* ad Psalm. p. 364. B. sed voce nonnihil vitiata: καὶ διὰ τοῦτο παλαιοὺς τοὺς ἐξ ἐρέτου ἐγκεκυμμένους. Ἐρέτου legendum ex hoc *Luciani* loco, ubi eadem illa copulentur, se didicisse monet D. *Hoeschel.* ad *Phot.* p. 293. *T. H.*

40. Ἀμενηνούς] *Homer.* Odyss. Κ, 521. 536. *J. Br.*

42. Αὐτοὺς] In libris omnibus legebatur hic αὐτοὺς, nullo prorsus sensu. Ego vero αὖους scriptum fuisse pro certo habeo. Vide Πάνθ. c. 8. *M. du S.*

Αὐτοὺς] Non diffiteor αὖους ingeniose cogitatum, & primo adspectu blandiri. Attamen re diligentius expensa dubitari fere nequit, quin aliud quidpiam requirat τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας· nam hoc quidem eum in modum ponitur, ut praecedentis cujuscumque vocabuli rationem prodat: jam si forte αὖοι commode dicuntur AEgyptiorum νεκροὶ διὰ τὴν ταρίχευσιν, quia condiendo corpora mortuorum exsiccantur, etiamne pari modo respondebit διὰ τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας; nihil, me judice, minus. Per illa vestigia dum corruptae voci medicinam quaero, incidit ἀλύτους, literarum certe similitudine tam propinquum, ut facilis errandi causa sponte in oculos ingeratur: praeterea quam sit oportuna verbi virtus huic loco, pronum est docere. Λύεσθαι & διαλύεσθαι a Graecis usurpari solent de iis rebus, quae compage soluta dilabuntur ac dissipantur: atque inde ἄλυτα quae vel plane non, vel difficillime solvuntur, disjectisve partibus intereunt. Illa potestas optime patet ex *Aristotel.* Meteor. IV. p. 101. ὅσα δὲ ὑπὸ θερμοῦ ξηροῦ πήγνυται, τὰ μὲν ἄλυτα, τὰ δὲ λύεται ὑγρῷ· mox: οἱ μυελὸς ἄλυτος· νίτρον δὲ καὶ ἅλας λυτὰ ὑγρῷ· paulo post: τὰ μὲν λυτὰ ὑγιᾶ, οἷον νίτρον· τὰ δὲ ἄλυτα, οἷον κέραμος καὶ λίθος· ibidemque saepius occurrit. *Plato* Tim. p. 1054. A, in illa admirabili augustissimi rerum omnium parentis oratione: Θεοὶ θεῶν, ὧν ἐγὼ δημιουργὸς, πατὴρ τε ἔργων, ἃ δ' ἐμοῦ γενόμενα ἄλυτα, ἐμοῦ γε θέλοντος· τὸ μὲν δὴ δεδεμένον πᾶν λυτὸν· τό γε μὴν καλῶς ἁρμοσθὲν καὶ ἔχον εὖ λύειν ἐθέλειν, κακοῦ δ' ἂν ἔργον γιγνώσκεσθαι, διάστασιν μὲν οὖν ἐκ τοῦ ἐνὸς, εὖ δ' ἄλυτον τὸ παράπαν, ὅτι μὴ δή τινος ἐθέλοι γε, λυθησεσθαί γε, καὶ τυγχάνειν θανάτου μοίρας &c. Hinc ἡ τοῦ σώματος λύσις, quando, migrante anima, collapsum tandem in cineres ac pulverem solvitur: *Æschin.* Dial. III. §. 19. & corpus humanum natura λυτὸν, quippe quod post mortem in elementa, unde fuerat conflatum, dissi-

ſervantes. Quinimo, multis eodem in loco ſceletis jacentibus, cunctisque ſimilibus, qui terribile quiddam per vacuos oculorum orbes intuerentur, nudosque dentes oſtenderent, mecum hæſitabam, quo ſigno diſcernerem Therſiten a formoſo Nireo, aut mendicum Irum a Phæacum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Agamemnone: nihil enim amplius priſtinorum indiciorum ipſis adhærebat, ſed conſimilia oſſa erant, incerta nullisque notis inſcripta, ſic ut a nemine amplius diſtingui poſſent.

16. Tum vero iſta videnti videbatur mihi hominum vita pompæ cujusdam longæ ſimilitudinem habere; adminiſtrare vero atque ordinare ſingula fortuna, diverſos ac varios pompam ducentibus habitus adtribuens: hunc enim oblatum regali cultu

ὡς ἐμῖν καλῶν φυλάττουσες. [a] ἀμέλει, πολλῶν ἐν ταὐτῷ σκελετῶν κειμένων, καὶ πάντων [b] ὁμοίων, φοβερόν τι, καὶ ἀγλαόν δεδορκότων, καὶ γυμνοὺς τοὺς ὀδόντας προφαινόντων, ἠπόρουν πρὸς ἐμαυτὸν, ᾧ τινι ἀγχρίναιμι τὸν Θερσίτην ἀπὸ τοῦ καλοῦ Νιρέως, ἢ μελάτρου Ἶρον ἀπὸ τοῦ Φαιάκων βασιλέως, ἢ Πυρρίαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος· οὐδὲν γὰρ ἔτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὀστᾶ ἦν, ἄδηλα, καὶ ἀνεπίγραφα, καὶ ὑπ' οὐδενὸς ἔτι ἀγνοεῖσθαι δυνάμενα.

Τοιγάρτοι ἐνταῦθα ὁρῶντι ἐδόκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος πομπῇ τινι μακρᾷ προσοικέναι, χορηγεῖν δὲ καὶ ἀγατάττειν ἕκαστα ἡ Τύχη, ἄγουσα καὶ ποικίλα τοῖς [c] πομπεύουσι σχήματα προσάπτουσα· τὸν μὲν γὰρ λαβοῦσα

[a] Ἀμέλει] Ὡς P. L. J. Margo AIW. Eſt interpretamentum. [b] Ὁμοίων] Ὁμοίως F. [c] Πομπεύουσι] Πομπεύταις P. L. J. Margo AIW.

50. Σκελετῶν] Ἀπεξεσμένων. G.

diſſipatur: Graeci dicunt λύεσθαι vel ἀναλύεσθαι εἰς τὰ στοιχεῖα. Huic neceſſariae calamitati obſiſtere conabantur conditura & odoribus AEgyptii, ut ne poſt obitum quidem cariſſimorum pignorum conſpectu privarentur: eaque cura quodammodo perficiebant, ut per multa ſecula lineamentis integris cadavera conſtarent, neque, ut apud alias gentes ab his moribus averſas, cito diffluerent. *Plato* Phaed. p. 60. F. συμπίπτειν γὰρ τὸ σῶμα & ταριχεύειν, ὥσπερ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ταριχεύοντες, ὀλίγου ἄλλου μέτεστι ἀμήχανον ὅσον χρόνον· ante dixerat σώματι τάχα ἀγαλύσεως προσήκειν, ψυχῇ δὲ εὖ τὸ θεῖον ἀδιαλύτῳ εἶναι· &, τὸ ὁρατὸν σῶμα .... ὃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, ᾧ προσήκει ἀγαλύσεως & ἀγαπίπτειν καὶ ἀγαπίπτεσθαι. Hinc patere arbitror, cur *Noſter*, poſtquam memoraverat quosdam mortuorum παλαιᾶς καὶ σωιζομένας, qui tamen brevi tempore communem ſortem ſubituri videbantur, addiderit appoſite, καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων ἀλύτους, *indiſſolubiles*: quam vero ob cauſam? quidve tandem hanc ipſis in longiſſimum tempus perdurandi virtutem conciliabat? τὸ πολυωρὲς τῆς ταριχείας. Iſta quum aptiſſime cohaereant, non plane noſtra conjectura videbitur improbabilis, eoque forte nomine alteri praeferenda. *Luciani* locum uſurpavit *Gataker.* ad *Antonin.* IV. §. 48. *T. H.*

44. Οὐ πάνυ τι ἦν ῥᾴδιον] *Gataker.* ad *Antonin.* VI. §. 24. ubi horum multa profert, ſcripſit ὑ πάνυ ἦν τι ῥᾴδιον male factum, ſi de induſtria ſeparavit particulas, quae Attico more conjungi ſolent, ut monuit *H. Stephan.* App. de D. A. p. 74. Saepe *Noſter*: Ἐπικτ. c. XII. *Dion Chryſ.* initio Charidemi: ὑ πάνυ τι αὐτοὺς ἐπιζάμιον. *T. H.*

49. Ἀμέλει] P. L. & Ed. J. ὥς pro ἀμέλει habent. *M. du S.*

Ἀμέλει] Recepta per editiones interpunctio fortaſſe paucos offendet, neque ipſe temere movendam putem: nihilominus, ii res mei ſit arbitrii, hanc partem usque ad προφαινόντων praecedenti membro adjungi malim; tum porro ſubſequentis orationis initium addita particula, quae facile creberrimo vitii genere fugari potuit, locupletaverim: ἀπόρουν ἐν πρὸς ἐμαυτόν· hic ἀμέλει decentiorem locum occupabit, & articuli comprehenſionis integrae juſtiore nexu cohaerebunt. Verum πάντων ὁμοίων legatur, an πάντων ὁμοίως φοβερόν τι & διάκενον διδορκότων, perparum intereſt: ſic tamen Ed. princeps addita poſt ὁμοίως majore diſtinctione: unde ortum videtur, ut poſtmodum ὁμοίως in ὁμοίων mutandum ceaſuerint. *T. H.*

55. Τὸν μιτατίτλῳ Ἶρον] *Homer* Odyſſ. Σ. *J. Br.*

Ibid. Ἀπὸ τοῦ Φ. β.] Ab Alcinoo. Odyſſ. H. *J. Br.*

56. Πυῤῥίαν] Vid. Ὀρχ. c. 19. & Τιμ. c. 22. ubi de eo dictum eſt. Sed quis ille nobilis coquus in hiſtoria? niſi forſan ad Comicorum coquos alludit, de quibus ex *Athenaeo* dixi. *M. du S.*

ἡ Τύχη βασιλικῶς [a] διεσκεύασε, τιάραν τε ἐπιθεῖσα, καὶ δορυφόρους προσθοῦσα, καὶ τὴν κεφαλὴν τέψασα τῷ διαδήματι· τῷ δὲ οἰκέτῃ σχῆμα προσέθηκε· τὴν δέ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε· τὴν δὲ ἄμορφον καὶ γελοῖον παρεσκεύασε· παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι [b] δεῖν γενέσθαι τὴν θέαν. πολλάκις δὲ διὰ μέσης τῆς πομπῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων σχήματα, οὐκ ἐῶσα ἐς τέλος διαπομπεῦσαι, ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφιέσασα τὸν μὲν Κροῖσον ἀναγκάσασα τὴν τοῦ οἰκέτου καὶ αἰσχιμαλώτου σκευὴν ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Μαιάνδριον, τέως ὂν τοῖς οἰκέταις συμπεύσαντα, τὴν Πολυκράτους τυραννίδα [c] μελετήσασε. καὶ μέχρι μέν τινος εἴασε χρῆσθαι τῷ σχήματι· ἐπειδὰν δ' ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τηνικαῦτα ἕκαστον ἀποδὺς τὴν σκευὴν, καὶ ἀποδυσάμενον τὸ σχῆμα μετὰ τοῦ σώματος, ὥσπερ ἦν πρὸ τοῦ, γίγνεσθαι, μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέρων. ἔνιοι δ' ὑπ' ἀγνωμοσύνης, ἐπειδὰν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον ἐπιστᾶσα ἡ Τύχη, ἄχθονταί γε, καὶ ἀγανακτοῦσιν, ὥσπερ

instruxit, tiara impoſita, ſatellitibus additis, & capite diademate coronato: alteri ſervilem ſchemam circumdedit: alium quendam formæ decore ornavit: illum deformem ac ridiculum finxit: ex omnigenis enim, puto, formis decet componi hoc ſpectaculum. Sæpe vero per mediam pompam immutare ſolet nonnullorum habitus, haud ſinens ad finem usque pompæ intereſſe quo collocati fuerant ordine: atque adeo detracto priore veſtitu Crœſum coëgit ſervi captivique ornatum ſuſcipere; Mæandrio contra, qui hactenus in pompa ſervis erat immixtus, Polycratis tyrannidem induit, eoque ad aliquod tempus permiſit uti habitu. Verum ubi pompæ tempus præteriit, tunc unusquisque, reddito ornatu, exutoque habitu cum corpore, qualis erat ante, fit nihil ab alio quolibet diverſus. Sunt autem, qui præ dementia, quando repetit ornatum inſtans ipſis fortuna, graviter ferunt, atque indignantur quaſi

a Διεσκεύασε] Ἐσκεύασε P. Margo *AIW.* b Δεῖν γενέσθαι] Δεῖ P. δεῖν γίνεσθαι Margo *AIW.* c Μελετήσασε] Juxta ſic repoſitum in *BI. 2. P. S. A.* quum in vetuſtis foret μετενέδυσε.

66. Διεσκεύασε] Scenae proprium; qualia ſunt σκηὴ, διασκηὴ, κατασκηὴ, συσκηὴ, & inde ducta verba. *Heliodor.* I. p. 3. μόριον εἶδος ὁ δεῖμων ἐπὶ μικροῦ σῶ χωρίου διεσκεύασεν quam locutionem ne dubites unde fuerit mutuatus, paucis interpoſitis adjicit ταυτὸν τοῦτον θέατρον ἐπιδείξας. *OEnomaus* apud *Euſeb.* Praep. Euang. V. p. 229. B. Εὐριπίδης, ἀνὴρ ἐπὶ τῇ διασκευάσαι αὐτοὺς γενόμενος θεατὴς quorum mentem *Vigerus* minime percepit. *Noſter* περὶ τοῦ Περ. τελ. ſub initium: τῷ πράγματος, vel potius, ut *Faber* voluit, τῷ δράματος διασκευῇ, quemadmodum in *Achill. Tat.* II. p. 125. τὴν συσκευὴν τοῦ δράματος a qua re ipſa diverſa non eſt Cod. Flor. lectio τὴν κατασκευὴν, quam ſibi non diſplicere teſtatur *Salmaſius.* Idem verbum in apparatu pompae, quae choragio ſcenae ſimillima, uſurpari nihil eſt quod miremur: potius autem hic loci compoſitum, quam, uti in aliis Codd. extat, ἐσκεύασε, probaverim. Jam tiaram & diadema, ſive regium inſigne candidae faſciae ob tiaram circumvolutae, ut ſaepe ſolet, diſtinxit *Noſter*, qua de re monuit *Barn. Briſſon.* de R. P. I. p. 32. Simili modo cauſia regum Macedonum diademate fuit cincta; unde καυσία διαδηματοφόρος *Plutarcho* T. I. p. 941. C. quod illuſtrat *Arrian.* A. A. VII. c. 22. *Duris* apud *Athen.* XII. p. 536. A. 537. F. τὴν καυσίαν ἔχουσαι τὸ διάδημα τὸ βασιλικόν. *T. H.*

71. Δεῖ] P. ſolus: in aliis δεῖν. *M. du S.*

74. Διαπομπεῦσαι] *In pompa transvehi, pompatice tranſire H. Stephanus* exponit in Th. L. G. T. III. p. 201. melius Interpretes: *pompam finire cum iisdem inſignibus & ornatu.* *T. H.*

77. Μαιάνδριον] De eodem in Ἔκστασ. c. 14. At apud *Herodotum* III. c. 123. Μαίανδρος dicitur ὁ Μαιανδρίου, ἀνὴρ τῶν ἀστῶν, ὃς οἱ ἦν γραμματιστής. De proditione in illo *Herodoti* loco non aliter liquet, quam quia ſupellectilem Polycratis in templo Junonis ſuſpendiſſe poſt ejus mortem dicitur: ſed ex ſeqq. paginis patet, ſucceſſiſſe eum Polycrati; & ſemel atque iterum legitur ibi ejus nomen Μαιάνδριος, ut de emendatione hic cogitare non ſit opus. *M. du S.*

Μαιάνδριον] Vide *Fac. Perizon.* ad *Ælian.* V. H. XII, 53. ubi Μαιανδρίου τοῦ Σαμίου. Simili diſcrepantia Protagorae pater *Diogeni L.* IX, 50. Μαιάνδριος, *Philoſtrato* Μαιανδρος. *T. H.*

79. Μιλησίδωσι] Scribe μιλησίδωσι. *J. Br.*

Μιλησίδωσι] Antiquiores fere Edd. μιλησίδωσι, quod prima B2. mutavit; merito. De mendo monet etiam *Gatakerus* ad *M. Aurel.* XI, 24. *M. du S.*

87. A

quasi propriis suis rebus orbati, non ea reddentes, quæ ad parvum tempus mutua sumserant. Opinor autem eorum, qui versantur in scena, sæpe te vidisse tragicos actores istos, qui, prout usus fabularum poposcerit, nunc Creontes, alias Priami fiunt, aut Agamemnones: idemque, si forte, qui paulo ante valde magnifice Cecropis aut Erechthei personam sustinuit, confestim servus prodire solet a poëta jussus: at finito jam dramate, quum exuerit eorum quisque auro sparsam illam vestem, personam posuerit, & descenderit a cothurnis, pauper & humilis obambulat, non amplius Agamemnon Atrei filius, neque Creon Menœcei, sed Polus Chariclis Sunienſis nomine nunc suo dictus, aut Satyrus Theogitonis Marathonius. Perinde atque ista hominum res sunt, ut mihi tum videnti apparuit.

ὥσπερ οἰκείων τινῶν στερισκόμενοι, ἃ ὀχ, ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο, ἀποδιδόντες. [d] Οἶμαι δέ σε καὶ τὸ ὅτι τὴ σκηνῆς πολλάκις ἑωρακέναι τοὺς τραγικοὺς ὑποκριτὰς τούτους, πρὸς τὰς χρείας τῶ δραμάτων ἄρτι μὲν Κρέοντας, ἐνίοτε δὲ Πριάμους γιγνομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας· ἢ ὁ αὐτὸς, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς τὸ τῦ Κέκροπος ἢ Ἐρεχθέως σχῆμα μιμησάμενος, μετ' ὀλίγον οἰκέτης προσῆλθεν ὑπὸ τῦ ποιητῦ κεκελευσμένος. ἤδη δὲ πέρας ἔχοντος τῦ δράματος, ἀποδυσάμενος ἕκαστος αὐτῶν τὴ χρυσόπαστον ἐκείνην ἐσθῆτα, ἢ τὸ πρόσωπεῖον ἀποθέμενος, ἢ ἱκαλαβὰς ἀπὸ τῶ ἐμβατῶν, πένης ἢ ταπεινὸς προέρχεται, οὐκ ἔτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρέως, οὐδὲ Κρέων ὁ Μενοικέως, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλέους Σουνιεὺς ὀνομαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεογείτονος Μαραθώνιος. τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματά ἐστιν, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν.

ΦΙΛ.

[d] Οἶμαι δέ σε] Hoc loco ex *Alw.* σε inserui: R. subjectum habebat post ἑωρακέναι.

94. Σεμνῶς] Τὸ σεμνὸν, τὸ ὑπερήφανον, ἢ ἁπλῶς σεμνόν. G.

1. Ἀπὸ τῶ ἐμβατῶν] Ἐμβάται καμπικὰ ὑποδήματα μεγάλα τι καὶ * τὰς κρηπίδας ὑψηλὰς ἐξειργασμένα, τῦ πρὸς μεῖζον ὕψος τὸ χράμβους ἄγειν. V.

* Τὰς κρ. ὑψηλὰς ἐξ.] A recentiore manu haec inserta sensum perturbant: extant tamen in C. nisi quod ὑψηλαι. *M. du S.*

87. [a] Ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο] Abripi se passus fuit Interpretum errore Clariss. *J. Jens.* quando L. L. II. p. 302. haec posita censet pro οὐκ ἀποδιδόντες ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο. [a] Ἃ ἐχρήσαντο nihil aliud quam, *quae mutua sumserant*, vel *acceperant a fortuna*; ut satis est liquidum ex opposito, ὥσπερ οἰκείων τινῶν στερισκόμενοι. Plane similem invenies *Cebetis* sententiam p. 61. 63. *T. H.*

88. Ἐχρήσαντο] *Mutuati sunt.* *F. G.*

Ibid. Οἶμαι δὲ ἐ τὸ &c.] Δὲ mihi visum fuerat mutandum in σε· sed quum illud pronomen utique necessarium paulo inferius ostendat MS. augere licet *Lucianum.* Appositi sunt *Petronii* versus c. 80. p. 400. quos Vir magnus *Ant. Schultingius* ad oram libri adnotarat: neque *Jan. Dousam* Praec. I. c. 19. ubi eosdem explicabat, Scriptoris nostri locus praeteriit. *T. H.*

89. Ἑωρακέναι σε τοὺς] Illud σε ex MS. R. G. in textum recepimus. *M. du S.*

91. Κρέοντας] Confer infra Ἀ. Μισ. c. 5. *L. K.*

95. Προῆλθεν] De usu verborum προέρχεσθαι, παρέρχεσθαι, παριέναι scenico notavimus p. 33. *T. H.*

99. Καὶ καταδὰς ἀπὸ τῶ ἐμβατῶν] Eadem utitur comparatione *Just. Martyr.* Epist. ad Zen. & Ser. *J. B.*

1. Ἀπὸ τῶ ἐμβατῶν] *E tragicis aut comicis sublimioribus calceamentis*, ut veterum heroum corporis proceritas repraesentaretur. *J. Br.*

Ibid. Ἐμβατῶν] Vid. *Ez. Spanhem.* ad *Aristoph.* Plut. v. 759. accuratius alibi de tragicis ἐμβαταῖς. *T. H.*

3. Πῶλος . . . Σάτυρος] De priori videsis *A. Gellium* VII, 5. & *Nostrum* Ἀ. Μισ. c. 5. Z. Tp. c. 3. De utroque Z. Tp. c. 41. *M. du S.*

4. Σουνιεὺς] Sunium Atticae vicus est, ac promontorium. *J. Br.*

Ibid. Σάτυρος ὁ Θ.] Cum aliis Satyris hunc etiam recenset *J. Jonsius* de Script. H. Ph. II. c. 11. p. 169. & ab illo Satyro histrione, qui Demostheni fuit aequalis, distinguit. De utroque Polo & Satyro opportuniore loco dicemus. *T. H.*

5. Μαραθώνιος] E. Marathone vico. *J. Br.*

16. Ἐν

ΦΙΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τὰς πολυτελεῖς ταύτας καὶ ὑψηλὰς τάφους ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ὅπη-10 γράμματα, οὐδὲν τιμιώτεροι πᾶς' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν; ΜΕΝ. Ληρεῖς, ὦ ἑτα῀ῖρε. εἰ [a] γὰρ ἐθεάσω τὸν Μαυσωλὸν αὐτὸν (λέγω δὲ τὸν Κᾶρα, τὸν ὀν. ᾧ τάφος περίκειται) εὖ οἶδα ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν· ἔτω15 [b] ταπεινῶς ἔρριπτο ὁ πολυτίμητος οὗτος, λανθάνων ἐν τῷ λοιπῷ δήμῳ τῶν νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοσοῦτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος, πᾶς' ὅσον ἐβαρύνετο τηλικοῦτον ἄχθος ὀπεικείμενος. ἐπειδὰν γὰρ, ὦ ἑταῖρε, ὁ Αἰακὸς20 διομέτρηση ἑκάστῳ τὸν τόπον (δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον οὐ πλέον πόδος) ἀνάγκη ἀγαπῶντα καλαθεῖν πρὸς τὸ μέτρον σωφρονέστερον. πολλῷ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας, εἰ ἐθεάσω τοὺς πᾶς' ἡμῖν βασιλέας, καὶ σατρά-25 πας πολυχεύοντας πᾶς' αὐτοῖς, καὶ ἤτοι ταριχοπωλοῦντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα

17. PHIL. At dic mihi, quæso, Menippe, qui ſumtuoſa iſta ſepulcrorum & cella monumenta habent in terris, columnas, imagines, atque inſcriptiones, nihilne ſunt honoratiores apud eos, quam plebeii mortui? MEN. Deliras, o bone: quod ſi conſpexiſſes Mauſolum ipſum, Carem illum dico, cujus ex monumento late fama circumfertur, id quidem bene ſcio, te ceſſaturum non fuiſſe a ridendo; tam humiliter abjectus erat in angulo quodam remoto, latens in reliqua mortuorum gente, tantum, opinione mea, fructus capiens ex monumento, quantum gravabatur tam grandi onere preſſus: nam, amice, poſtquam Æacus admenſus eſt ſuum ſingulis locum (tribuit autem ad ſummum non plus pede) eo neceſſe eſt contentos decumbere corpore ad modulum ſpatii contracto. Jam porro multo magis, puto, riſiſſes, ſi ſpectaſſes illos, qui reges apud nos & ſatrapæ fuerant, mendicantes ibi, & vel ſalſamentarios ex inopia, vel elementa prima docen-

a Γὰρ] Γοῦν P. L. Hae particulae in Codd. inter ſe crebro permutantur. b Ταπεινῶς] Ταπεινὸς P. L. Margo *AIW.* quod vulgata lectione non eſt deterius.

16. * Ἐν πολυθρύλῳ που] Ἐν πολυκεκρυμμένῳ, στενοτάτῳ, μικρῷ, ἀφιγγεῖ, πολυκαλυμμένῳ, λάθρα γινομένῳ. *V.*

b 20. Ἔπειτ' ἂν γὰρ . . . ὁ Αἰακός] Τάχα τὸν Αἰακὸν † ἐπίσησιν Ἕλληνες ταῦτα δικάζειν τοῖς Νεκροῖς τὸ τῦ ὀνόματος ‡ ἕτυμον πολυαλθόντες εἰς σωτηρίαν βούλονται· ἐν ᾧ γὰρ παρὰ τὸ αἰάζειν τὸν Αἰακὸν ὀνομάζουσι· ὃ συμβαίνει ἐπὶ τοῖς ἀποιχομένοις, τοῦ τάφου παραδύντας αὐτοὺς πολυθρύλλησι. *V.*

21. Τὸ μέγιστον οὐ πλέον πόδος] Καὶ γὰρ ἐπὶ τοῦ πυρὶ θαπτομένου μόγις ποδιαῖον τόπον ἡ στοδὸς § ἰσχύει. *V.*

26. Καὶ ἤτοι ταριχοπωλοῦντας] Εἰς τοὺς τὰ σώματα ταριχεύοντας αἰνίττεται, καὶ παίζει τοὺς τὰ ἐγγράμματα ἔχοντας ἐπὶ τοῖς τάφοις. *V.*

* Εὐπαραδυσώπου] Εὐπαρακεκριμένου] Haec monſtra vocabulorum in Ed. A. hic antea erant. Ego reſtitui. *M. du S.*
Habent ἐν παρεδρίῳ, quod poſt *Demoſth.* in Timocr. recentiores ſaepius uſurparunt, Lexicographi veteres *Heſych. Suid. Euſtath.* ad Od. Δ. p. 1489. v. 7. *Etymol.* in Παράδυσον, ſed inſtructum explicatione minus, quam noſtri *Scholiaſtae*, luculenta. Ἐν μικρῷ dedit inter alia, propterea quod παράδυσον ſit etiam τόπος μικρὸς, γωνία, angulus, quo aliquid abditum ac detruſum a conſpectu removetur. *T. H.*

† Ἐπίσησαν] *F.* ἐπίσωσαν. & C. *M. du S.*
Intellige, *Æacum praefecerunt, qui jus diceret* &c. *T. H.*

‡ Ἕτυμον παραγόντες] In Ed. A. & *V.* ἴτυμον erat. Ego mutavi. *M. du S.*
Ex G. hanc adnotationem deſcripſit *M. du Soul*: Αἰακὸς, *quia* παρὰ τὸ αἰάζειν *cognominatur. Idque in defunctis evenit, cum ſepulturae corpus traditur. Ideo confingunt Æacum locum aſſignare animabus.* Mox dedi γὰρ ὧν· nam τῶν Ed. A. ab errore typorum videtur ortum. Pro παραδίδωσι lege παραδιδόασι vel παραδίδοσι. *T. H.*

§ Ἔστοχεν] C. ἰσχύει vel πυρίχει. *M. du S.*
Atticam formam ſervant *Scholia* V. Πυρὶ θάπτειν illuſtravit *G. Cuper.* Obſ. I. c. 7. nos alibi plura diximus. *T. H.*

16. Ἐν πολυθρύλῳ που] Παραδύειν, in angulum aliquem infulcire, ut a conſpectu & oculis amoveas: hinc τὸ πολυθρύλλητον, *clam, occulte:* quod plerumque in deteriorem partem accipitur de iis rebus actionibusve, quae conſcientiam aliorum & lucem refugiunt: *Procopio* familiare, ex quo unum alterumque locum *Suidas* protulit. *Demoſthen.* in Timocr. p. 780. F. & *Ulpian.* p. 813. B. quo reſpexit *Harpocrat.* in Παράδυσον· quanquam Grammaticis, qui originem ſignificandi contractiorem ſtatuunt, quam neceſſe ſit, non adſentiar. Σκοτίως δὲ τὸ πολυθρύλλητον junxit *Euagr.* H. E. III. c. 1. Epiſtola, quae *Juſtini Martyris* dicitur, ad Zen. & Seren. p. 391. v. 48. p. 396. v. 39. τὰς τὸ πολυθρύλλητον κοσμικὰς αὐτῶν ἐπιτηδεύσεις. Mox abeſſe poterat παρ', ubi legitur παρ' ὅσον. *T. H.*

22. Οὐ πλέον πόδος] Eadem in Dialog. mort. *Philiſt.* apud

centes, dum a quolibet ex vulgo contumelias, & alapas in caput impactas patiuntur, perinde ac mancipiorum viliſſima. Philippum ergo Macedonem quando contemplabar, plane me continere non poteram: ſcilicet monſtrabatur mihi in angulo quodam mercede reſarciens adtritos calceos. Multos præterea alios videre licebat in triviis ſtipem petentes, Xerxas inquam, Darios & Polycrates.

18. PHIL. Abſurda narras de regibus, & parum abeſt quin incredibilia. Quid autem Socrates agebat & Diogenes, & ſi quis alius ſapientum? MEN. Socrates ibi quoque obambulat redarguens omnes: adſunt autem ipſi Palamedes, Ulyſſes, Neſtor, & ſi quæ alia eſt umbra garrula: adhucdum vero inflata illi erant, atque extumuerant e veneni potu crura. Optimus autem Diogenes habitat juxta Sardanapalum Aſſyrium, Midam Phrygem, & alios quosdam hominum ſplendidorum: eos

διδάσκοντας γράμματα, ἢ ὑπὸ τῦ τυχόντος ὑβριζομένους, ἢ κατὰ πόρρης παιομένους, ὥσπερ τὰ ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμότατα. Φίλιππον γοῦν τὸν Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμην οὐδὲ κρατεῖν ἑαυτῦ δυνατὸς ἦν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ τινὶ μισθῦ ἀκύμονος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. πολλοὺς δὲ ἢ ἄλλους ἦν ἰδεῖν ἐπὶ ταῖς τριόδοις μεταιτοῦντας, Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρείους, καὶ Πολυκράτεις.

ΦΙΛ. Ἄτοπα διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, ἢ μικρῦ δεῖν ἄπιστα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἔπραττε, ἢ Διογένης, ἢ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν; MEN. Ὁ μὲν Σωκράτης καὶκεῖ περιέρχεται διελέγχων ἅπαντας· σύνεισι δ' αὐτῷ Παλαμήδης, ἢ Ὀδυσσεύς, ἢ Νέστωρ, ἢ εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρός. ἔτι μέντοι [a] ἐπιφύσηλο αὐτῷ, καὶ διῳδήκει ἐκ τῦ Φαρμακοπώσας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιστος Διογένης παροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Ἀσσυρίῳ, ἢ Μίδᾳ τῷ Φρυγὶ, ἢ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελῶν.

a Ἐπιφύσητο] Hoc notatum ad oram *AIW.* probavi, quod mihi juxta cum *H. Stephano* rectius videtur, quam ἐπιφύσητο omnium Edd. excepta *J.* & *V2. Ariſtoph.* Pl. v. 699. — ἡ γυνὴ γὰρ ἐπιφύσητό μου.

32. Ἐδείχθη δέ μοι] Ἴσως ἐπὶ τῷ τάφῳ Φιλίππου σκυτεῖον ὕστερον σωθὲν, ἢ τοῦτο παίζει· τὰ δὲ τῶν ἄλλων βασιλέων ὀστᾶ ὑπὸ τῶν τυμβωρυχούντων παρὰ τὰς τρίοδους * ἐσκορβαλισμένα, τοῦτο Ἀριστοφάνης *V.*

* Ἐσκυβαλισμένα] C. & V. ἐσκυβαλισμένα. *M. du S.* Quia σκυβαλίζειν eſt frequentiſſimum, retinui lectionem Ed. *A.* altera verbi facies σκυβαλίσαι, quanquam formandi legibus non adverſatur, necdum mihi fuit oblata. *T. H.*

apud *Stob.* Ser. 330. κἂν μυρίων πηχῶν γῆς κύριος ὑπάρχῃς, θανὼν γενήσῃ τριῶν. ἢ τεσσάρων. Utitur his fere verbis *Lucian.* alibi. Sic in Char. πεδίων λέβητες τόποι ὠνομάσθησαν τῦ Αἰακῦ. Tangit *Marcil.* ad *Horat.* *J. B.*

26. Πτοχεύοντας] Haec & ſequentia omnino puerilia & Luciano indigna. *M. du S.*

27. Τὰ πρῶτα δὲ γρ.] Inter hominum viliſſimos hic recenſeri notat *Deſid. Herald.* Anim. ad *Salmaſ.* Obſ. ad J. A. & R. VII. p. 608. ubi plura de γραμματοδιδασκάλοις & γραμματιστοῖς. *T. H.*

33. Μισθῦ ἀκυμονοῦντος τὰ σαθρὰ τῶν ὑπ.] Protulit haec verba *Thomas Mag.* in Ἀκίνης, ubi ex *Vaſcoſani* ſupplenda eſt Editio noviſſima: Ὀμ. εἰ Βατρ. (v. 183.) ὁ δὲ ἀκίνητος μοὶ ἐπίστη. Τὸ δὲ ῥάπτης κοινόν. Σαθρὸς & σαπρὸς quomodo differant, expoſuit *Kuſterus* ad *Ariſtoph.* Pl. v. 814. adductis praeter hunc pluribus e *Luciano* locis, ubi prius vocabulum occurrat. Temere vero *Noſter* viliſſimum opificium, an certa quadam ratione Philippo tribuerit, compertum non habeo. *Scholiaſtae* conjectura non inepta eſt, neque abhorrens. Quod ſequitur εἰ τοὺς τριόδους adhibuit *Pricaeus* ad Apul. Mileſ. I. p. 4. *ſtipes in trivilis erogare.* *T. H.*

Ibid. Τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων] Sic in Catapl. c. XX. *J. B.*

42. Παλαμήδης] Congerrones Neſtorem & Palamedem Socrati dedit *Lucianus* apud inferos Ἰφ. Ἀλ. II. c. 17. idque jure merito: illum ita deſcripſit *Homerus*, ut in tanta morum ſimilitudine amicitiam utriusque facile conglutinatam credas: hujus caſu acerbo ſe vivus etiamnum Socrates eſt conſolatus: θαμυδεῖται δ' ἔτι μοὶ Παλαμήδης, inquit in *Xenophont.* Apol. p. 411. ὁ θαπλησίως ἐμοὶ τελευτήσας atque adeo mirum non eſt, ſi infra ſapientiſſimi hominis familiaritatem expetiverit. De Ulyſſe res eſt alia: ejus enim facinus in Palamede deſignatum fuerat exſecratus: ſic enim in *Xenophonte* ſequitur: ἔτι γὰρ ἐν νῦν πολὺ κακίους ὕμνους παρίχεται Ὀδυσσέως τῦ ἀδίκως ἀποκτείναντος αὐτόν. De cruribus ex educta cicuta tumefactis vide *Platonis* extremum Phaedonem. *T. H.*

44. Ἐκ τῦ φαρμακοποσίας] *E cicutae potione.* *J. Br.*

Ibid. Φάρμακοποσίας] *Plato* in Phædro. *J. B.*

τελῶν. ἀκούων δὲ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν τύχην [a] ἀναμετρουμένων, γελᾷ τε καὶ τέρπεται, καὶ τὰ πολλὰ ὑπτιος κατακείμενος ᾄδει μάλα τραχεῖα καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ὑποκαλύπτων, ὥστε ἀνιᾶσθαι τοὺς ἄνδρας, καὶ ἀθυμεῖν μετοικεῖν ἐκ Φερσεφόνης τὸν Διογένην.

quum audit plorantes, priſtinamque fortunam animo remetientes ridet ac delectatur; tum plurimum ſupinus recumbens cantat, valde aſpera ac dura voce ejulatus eorum abſcondens; quod illi adeo moleſte patiuntur, ut conſilia volvant migrandi, non ferentes Diogenem.

ΦΙΛ. Ταῦτα μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅπερ οὐ δεχθὲν ἔλεγες κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν πλουσίων; ΜΕΝ. Εὖγε ὑπέμνησας· ἐγὼ γὰρ οἶδ' ὅπως, καὶ τοῦτο λέγειν προθέμενος, πάμπολυ ἀπεπλανήθην τοῦ λόγου. διατρίβοντος γάρ μου παρ' αὐτοῖς, πρύτανεις οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν καὶ τῶν κοινῶν συμφερόντων. ἰδὼν ἐν πολλοῖς σωθέντας, ἀναμίξας ἐμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὐθὺς εἷς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιαζόντων· διῳκήθη μὲν ἐν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ [b] καὶ τῶν πλουσίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κληγόρησε πολ-

19. PHIL. Iſta quidem ſatis: ſed quid erat illud plebiſcitum, quod initio dicebas perlatum eſſe adverſus divites? MEN. Bene vero ſubmonuiſti: neſcio enim quomodo, quum de eo dicere propoſuiſſem, longiſſime aberrarim ab inſtituto ſermone. Ergo dum verſabar apud inferos, edixerunt prytanes comitia de rebus ad communem utilitatem pertinentibus: ego, qui multos viderem concurrentes, immixtus umbris ſtatim unus eram illorum, quibus in concionem veniendi jus erat: tum igitur & alia ſunt adminiſtrata, & denique quod ad divites ſpectabat negotium. Itaque quum criminum accuſati eſſent multorum

a Ἀναμετρουμένων] Ἀναμετρούντων A. P. b Περὶ] F. τοῦ correctum in A1. quam reliquae ſequuntur.

49. Ἀναμετρουμένων] Angl. ἀναμετρούντων. J. B. Ἀναμετρουμένων] Diverſum eſt, neque adeo probandum, quod unus alterque Codex ingerit, ἀναμετρούντων. *Euripid.* Ion. v. 250. Μήπω παλαιὸν ἀναμετρησάμην τινά. Or. v. 14. — τί τ' ἄρρητ' ἀναμετρήσασ' με δεῖ plura dicentur alio loco. T. H.

60. Προὔθεσαν οἱ πρ. ἐκκλησίαν] Formula loquendi ad comitiorum apud Athenienſes conſuetudinem aptiſſime reſpondet. Prytanum erat munus ſenatum aut comitia fixa tabula, quae, quid in deliberationem veniret, continebat, indicere: id *Polluci* eſt VIII, 95. προγράφειν πρὸ τῆς βουλῆς, καὶ πρὸ τῆς ἐκκλησίας, ὑφ' ὧν δεῖ χρηματίζειν. *Ariſtoteles* προγράφειν κυρίαν ἐκκλησίαν dixit apud *Harpocrat.* in Κυρία ἐκκλησία· unde ſua *Pollucem* deſcripſiſſe, quod in pluribus aliis verum eſt, recte *Valeſius* obſervavit: atque ita *Æſchines* de male obita legatione, προγράψαι τοὺς πρυτάνεις ἐκκλησίας δύο κατὰ τοὺς νόμους p. 35. v. 43. p. 36. v. 4. Idem eſt προθῦναι ἐκκλησίας. *Liban.* Decl. XVI. p. 466. B. κλαίω μὲν ὅταν οἱ πρυτάνεις προθῶσιν ἐκκλησίας. Controverſa vis verbi apud veteres in *Demoſthenis* initio Phil. I. Εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινος πράγματος πρυτάνεσι δόξειεν λέγειν· ibi notat *Ulpianus* quosdam accipere ἀντὶ τοῦ προβάλλειν τινὰς δῆ, ἀντὶ τοῦ προγράφειν· ſed quae ſequuntur, clare rem ipſam exponunt: ἐπειδήπερ σαφῶς τινὰς ἐνέγραφον τὸ πρᾶγμα ἔχοντας, περὶ ἃ ἡ σκέψις, καὶ περὶ ἃ συμβουλεύσουσι καὶ προτιθέασι τῇ ἐκκλησίᾳ, ἵνα γνῶσι πάντες, περὶ τίνος ἐστὶν ἡ ἐκκλησία· a quibus parum differt additum ad Or. περὶ Παραπρ. interpretamentum p. 380. B. Πρόγραμμα ἐστὶ τὸ προτιθέμενον τῇ ἐκκλησίας ὑφ' ἃ βουλεύσασθαι ἢ περὶ τοῦ πέμψαι πρέσβεις, ἢ πρέσβεων ἀκόντων μαθεῖν, ὅ, τι λέγουσι· nam Oratoris verba, quibus haec illuſtrandis inſerviunt, ſic ſine dubio, quod nec *Valeſium* praeteriit, ſunt reſtituenda: καὶ τοῦθ', ὅταν ἢ κήρυξι ἢ πρεσβείαις προγεγραμμένον, οὕτω λέγει· idque non *Ulpiano* ſolum auctore, ſed Codicibus etiam melioris notae: quantum vero ab horum mente diſceſſerit *Wolfius*, interpres alioqui minime ſpernendus, facile lector non indiligens per ſe deprehendet. Jam duplex illa τῆς προτιθέναι poteſtas, quae *Demoſthenis* enarratores diſtraxit, eandem etiam aliis in locis parit difficultatem: velut in *Iſocratis* Σαρμαγχ. p. 162. A. ἀποφαινόμενον, ἃ τυγχάνει γιγνώσκων πρῶτος μὲν περὶ ὧν οἱ πρυτάνεις προτιθέασιν. *Thucydid.* III, 38. Θαυμάζω μὲν τὸν προθέντων αὖθις περὶ Μιτυληναίων λέγειν· forte minus erit dubitationis, quando adjungit γνώμας aut ἀφιγνώμας c. 36. Mitylenaei, qui Athenis aderant, παρισκευάσαντο τοὺς ἐκ τέλους ὄντας αὖθις γνώμας προθῦναι. Τοὺς ἐν τέλει *Scholiaſtes* τοὺς στρατηγοὺς exponit, ego τοὺς πρυτάνεις. c. 42. Οὔτε τοὺς προθέντας τὴν ἀφιγνώμιον αὖθις περὶ Μιτυληναίων αἰτιῶμαι. Equidem cum *Ulpiano* ſentio, & has locutiones omnes eſſe profectas arbitror a propoſita prytanum tabella, qua non tantum inlicium vocabant Athenienſes, ſed & qua

rum & gravium, violentiæ, arrogantiæ, ſuperbiæ, injuſtitiæ, tandem ſurgens aliquis populi moderatorum prælegit ſcitum tale.

λὰ καὶ δεινὰ, βία, καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπερφία, ϗ ἀδικία, τέλ⊙ ἀναϛάς τις τ̃ δημαγωγ̃ν ἀνέγνω ψήφισμα τοιῶτον.

PSEPHISMA.

20. Quandoquidem multa & injuſta divites perpetrant in vita rapiendo, vim inferendo, omnibusque modis pauperes deſpicatui habendo, viſum eſt Senatui Populoque, ut, quum obierint, eorum corpora pœnas ſubeant, non ſecus atque aliorum improborum; animas autem ſurſum remiſſas in vitam demergi in aſinos, usque dum in tali ſtatu transegerint bis centum & quinquaginta mille annos, aſini ex aſinis prognati, onera ferentes, atque a pauperibus acti: exinde demum ut liceat ipſis mori. Dixit ſententiam Cranion Sceletionis F. Necyſienſis, tribu Alibantiade.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ἐπειδὴ πολλὰ ϗ ἄδικα οἱ πλούσιοι δρῶσι πρὸς τ̃ βίον ἁρπάζοντες, ϗ βιαζόμενοι, ϗ πάντα τρόπον τ̃ πενήτων καταφρονῦντες, δέδοχθαι τ̃ βουλ̃, ϗ τ̃ δήμῳ, ἐπειδὰν ἀποθάνωσι, τὰ μ̀ σώματα αὐτ̃ν κολάζεσθαι, καθάπερ ϗ τὰ τ̃ ἄλλων πονηρ̃ν· τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναπεμφθείσας ἄνω ἐς τ̀ βίον, [c] καταδύεσθαι ἐς τοὺς ὄνους, ἄχρις ἂν ὁ τ̃ τοιούτῳ ἀριθμ̃ ἀγάγωσι μυριάδας ἑπτ̃ν πέντε ϗ εἴκοσιν, ὄνοι ἐξ ὄνων γιγνόμενοι, ϗ ἀχθοφορο῀ντες, ϗ ὑπὸ τ̃ πενήτων ἐλαυνόμενοι· τοὐντεῦθεν δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. Εἶπε τ̀ γνώμην Κρανίων Σκελετίων⊙ Νεκυσιεὺς, φυλ̃ς [d] Ἀλιβαντίδ⊙.

Hoc lecto pſephiſmate ſuffragia dant ma-

Τούτου ἀναγνωσθέντ⊙ τ̃ ψηφίσματ⊙ ἐπεψήφισαν μ̀ αἱ ἀρχαὶ, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλ̃-

c Καταδύεσθαι] Ex A. *f.* V2. quibus adſentitur Margo *AIW.* Ceterae Edd. F. in qua καταλύεσθαι, ſequuntur. d Ἀλιβαντίδης] A. P. idemque adſcriptum in ora *AIW.* Cunctae Edd. Ἀλιβαντιάδης.

qua de re ſententiae dicendae forent, ac ſuffragia ferenda, definiebant. Nunc liquido patet, unde duxerit *Sophocl.* in Antig. v. 165. Ὅτι σύγκλητοί τινες γερόντων Πρύτανες λόχῳ Κοινῇ κηρύγμασι πείσαντες ſolemne eſt ingenioſiſſimo poëtae phraſes a ſuae gentis moribus derivatas aliorſum apte traducere: cui, praeter illud προβάλλ λοχῳ, hiſce lectis non ſtatim ἐκκλησία σύγκλητ⊙ in memoriam venit? neque obſcurum eſt perito linguae Graecae, quare, quum in ſuperioribus exemplis προβοῦναι conſpiciatur, ipſe Medium uſurparit. Προβούλαι recentioribus eſſe *Imperatorum edicta* ex *Cangii* Gl. M. & I. Gr. conſtare poteſt; quam vocem an perinde atque ἐκβούλαι refutaturi ſint *Phrynichus* & *Thomas Mag.* equidem neſcio. *T.H.*

61. Πρυτάνεις] Qui ſunt vide apud *Etymol. M. A.V.*

66. Ἐπεὶ γάρ] Saepe mutari vidimus ρ̃ & γοῦν idem ne hic contigerit, valde metuo. *T.H.*

Ibid. Κατηγόρητο] Sic ſcribitur paſſim. *M.duS.*

78. Καλαδύεσθαι] Angl. καλαδύεσθαι. *J.B.*

Καταδύεσθαι] Vulgo legitur καταλύεσθαι· quod ferri quidem poſſet, niſi hanc aptiorem & concinniorem ſcripturam ſuppeditarent A. & Ed. *f.* ſic *Plutarch.* 1399. 1. εἰς κίβωτὸν ἐνδύομ⊙. *Plato* p. 32. B. C. εἰς τὰ τ̃ ὄνων γένη ἐνδύεσθαι. *M.duS.*

83. Κρανίων &c.] Ludit in vocibus κράνιον, σκέλετον, νέκυς mortui ἀλιβάντες a poëtis appellantur. *J.Br.*

84. Φυλ̃ς Ἀλιβαντιάδ⊙] Finxit lepide hanc vocem, ut & illas quae praecedunt. Ἀλιβάντες ſunt νεκροὶ. vide *Heſych.* *J.G.G.*

Ibid. Ἀλιβαντιάδ⊙] Angl. Ἀλιβαντίδ⊙. *J.B.*

Ἀλιβαντιάδ⊙] Ἀλίβας ὁ νεκρὸς, τ̃τ' ἐϛι, ζωλικ̃ς λαβὼν, ἤγουν ὑγρότητ⊙ ἄμοιρ⊙ ὤν. Ἀλίβαντες quare mortui dicti, vide *Galenum* περὶ Κράσεων lib. I. Hinc Lucianus Ἀλιβαντικὰς finxit. *A.V.*

Ἀλιβαντίδ⊙] Ἀλίβας eſt *mortuus*; &, ſi *Suidae* fides, nomen fluvii apud inferos, unde tribum finxerit *Noſter*. Malui autem Ἀλιβαντίδ⊙, quod in Angl. & P. legitur, quam quod in vulgatis eſt Ἀλιβαντιάδ⊙. *M.duS.*

Ἀλιβαντίδ⊙] Ferri poterat Ἀλιβαντίας, ut Πελοπίς, Πελοπίας, ejusque generis non pauca: ſed alterum melius imitatur formam tribuum Atticarum, Κεκροπὶς, Ἱπποθωντὶς, Αἰαντὶς, Ἀκαμαντίς. *T.H.*

85. Ἐπεψήφισαν μ̀ αἱ ἀρχαί] Ψηφίζειν ϗ χειροτονε῀ν ſeparant jura civium; notiſſimum ex oratoribus Graec. *J.B.*

Ἐπεψήφισαν] *Approbaverunt* magno conſenſu Interpretes; quos cur improbaverim, intelligi poteſt ex notatis ad Tim. p. 157. v. 32. *T.H.*

πλῆθος, ἐνεβριμήσαλο ἡ Βριμὼ, ἐλάκτησεν ὁ Κέρβερος· οὕτω γὰρ ἐντελῆ γίγνεσθαι, καὶ κύρια τὰ ἀνεγνωσμένα.

gistratus, scivit plebs; infremuit Brimo; & latravit Cerberus: nam eo pacto firma fiunt & rata, quæ lecta fuerunt.

Ταῦτα μὲν δή σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ, ὅτῳ ἀφίγμην ἕνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν ἱκέτευον αὐτὸν, τὰ πάντα διηγησάμενος, εἰπεῖν πρός με, Ποῖόν τινα ἡγεῖται τὸν ἄριστον βίον. ὁ δὲ γελάσας (ἔστι δὲ τυφλόν τι γερόντιον, καὶ ὠχρὸν, καὶ λεπτόφωνον) Ὦ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, καὶ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς· ἀτὰρ καὶ

21. Atque hæc tibi sunt acta in concione. Ego porro, cujus gratia eo veneram, Tiresiam adii, eumque supplex rogavi, re tota narrata, ut exponeret mihi, qualem tandem ducat optimam vitam. Tum ille risu sublato (est autem captus oculis seniculus, pallidus, & tenuissima voce) fili, inquit, causam novi tuæ fluctuationis a sapientibus esse ortam, qui secum ipsi dissident:

a Σου] Σοι P. Margo *dIIV.* Defendi poterat: sed longe melior vulgata.

87. Ἐνεβριμήσαλο] Ἠπείλησεν, ἐφόβησεν. *V.*
91. Ἕνεκα τῷ Τειρεσίᾳ] Φασὶν ὅτι Περσεφόνη χαρίζεται τῷ Ἅιδῃ Τειρεσίᾳ μόνῳ φρονεῖν τὰ ἄλλων ἀκύρων νεκρῶν. *V.*

87. Βριμὼ] Etymol. Βριμὼ, ἡ Περσεφόνη &c. *F.G.* Βριμὼ] V. *Clem. Alex.* 9, f. Hecate, *Apoll. Rh.* III. p. m. 79. *M. du S.*

98. Τὰ αὐτὰ γ. ἑαυτοῖς] Scribendum: ὦ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, ἃ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἐν ἑαυτοῖς. *O fili, causam scio tuæ perplexitatis, a sapientibus istis profectam, qui non eadem inter se sentiunt:* ἐν in omnibus editis desideratur. Aliud est ἃ τὰ αὐτὰ γιγνώσκειν ἑαυτῷ, nimirum *a se ipso dissentire.* *J.G.G.*

Οὐ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς] Vir Cl. *J.G. Graevius* legit γιγνωσκόντων ἐν ἑαυτοῖς, *qui non eadem inter se sentiunt.* Sed videndum, ne retinenda sit vulgata lectio, ac cum eodem Viro Cl. recte interpretanda, *Equidem novi hæsitationis tuæ causam, eam nimirum profectam esse ab his sapientibus, a se ipsis dissentientibus*; qui sibi non constant, nunc hanc, nunc illam de eadem re ferentes sententiam. Eo nempe stolidior erat horum sophorum vanitas, quod non inter se modo, sed ipsi a se dissidebant. Idque jam supra ut ἀτοπώτατόν τι declaraverat in eodem hoc dialogo *Lucianus*: Ἔτι δὲ πολλῷ τοῦτο ἐκείνων (φιλοσόφων) ἀτοπώτερον τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὑρίσκον ἐπιτηδεύοντας, ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας, &c. *Praeterea hoc multo in illis erat absurdius: hos enim ipsos, observata eorum vita, compersi suis ipsorum sermonibus admodum contraria agentes*, &c. Ad hæc videtur respexisse is (Tiresias) qui hoc in loco eum, qui, quæ foret optima vita, rogarat, docere vult verissimam hæsitationis suæ causam. *J.F.*

Τὰ αὐτὰ γ. ἑαυτοῖς] Sic *Isocrates* περὶ Εἰρήνης p. m. 216, f. ὥστε ἀλογίστως ἔχομεν, ὥστε περὶ τῶν αὐτῶν τὰ αὐτὰς ἡμέρας ἃ ταῦτα γνώσκομεν. *M. du S.*

4. Ἀποσπάσας] Attigi locum ad Θ. Κρ. §. 5. p. 257. *T.H.*

5. Ὁ τῶν ἰδιωτῶν] *Privatos* vertunt: non injuria dissentit Vir eximius *J. Alb. Fabricius* B. G. IV. c. 16. p. 498. ubi scriptorum *Luciani* recensionem instituit: *Quod vero Tiresias*, inquit, *Menippo in aurem susurrat, optimam vitam esse* τῶν ἰδιωτῶν, *nolim intelligere de vita* privatorum, *sed* illiteratorum, *qui* philosophis *a Luciano opponuntur, difficiles nugas magno cum fastu tractantibus*: adjectis pluribus nostri scriptoris exemplis, in quibus eadem potestas valere debeat. Sane nihil est frequentius, quam φιλοσόφους & ἰδιώτας inter se opponi: notat *Simplic.* ad *Epictet.* Ench. c. LXXI. p. 315. Τῶν γὰρ ἀνθρώπων οἱ μὲν ἰδιῶται, οἱ δὲ ἐκ παιδείας τούτων φιλόσοφοι, οἱ δὲ ἀφεστῶτες μὲν τῶν ἰδιωτῶν, προσχωροῦντες δὲ τοῖς φιλοσόφοις, ὡς προεκτοπίας καλεῖ. Crates, teste *Diogen. L.* VI, 88. argenti numerum apud mensarium deposuerat ea conditione, ut, si filii ἰδιῶται γενοῖεν, ipsis restitueretur; sin philosophi, publico cederet. Nec philosophis solum, sed & philologis contrarii sunt οἱ ἰδιῶται. *Sext. Empir.* adv. Gramm. I. §. 235. ὡς γὰρ ὁ φιλόλογος (συμβαίνει) γελᾶσθαι πολλάκις τοῖς ἰδιώταις, οὕτως ὁ ἰδιωτικὸς πολλάκις τοῖς φιλολόγοις· atque adeo cujuscumque artis rudes ἰδιῶται sunt, si ad artifices comparentur; quod exemplis firmare putidum foret. Nolim tamen hic privatam vitæ conditionem, quæ procul a philosophorum rixis remota quietem sectatur, & res, quæ usu quotidie veniant, commode atque eleganter dispensat, penitus excludi: haec enim ἀπραγμοσύνη, quæ longe recedit ab operosis philosophorum inanibusque concertationibus, sæpe laudatur: quare *diu quaesitum esse Servius* notat ad Georg. II, 475. *utrum philosophiae, an rusticitatis esset vita felicior. Plato* Πολ. X. p. 765. C. Ulyxis animam narrat μνήμην τοῦ προτέρου πόνου φιλοτιμίας λαλοφρικίας ζητῶν ἀβιώτευσαν χρόνου πολὺν βίον ἀνδρὸς ἰδιώτου ἀπράγμονος· ubi jam sine dubio privati hominis tranquillam vitam significat. *T.H.*

11. Τὸ παρὸν ὦ δαίμων] *Praesentem fortunam boni* con-

fidente: at fas non eſt hæc ad te proloqui; interdictum enim a Rhadamantho. Nullo pacto, inquam, ſuaviſſime pater, quin eloquere, neque me aſperneris, qui te ipſo cæcior oberrem in vita. Ille enimvero, quum me ſeduxiſſet, longeque ab aliis abſtraxiſſet, leniter inclinatus ad aurem, Idiotarum, ait, optima eſt vita, & prudentiſſima. Quare tu, poſita dementia rimandi cœleſtia, & fines ac principia rerum inſpiciendi, deſpues ſolertes illos ſyllogiſmos, & hæc talia pro nugis ducens illud ex omnibus unum modo venabere, ut eo, quod in manibus eſt, ſapienter uſus præter-

Θέμις λέγειν πρὸς σέ ἀπείρητ᾽ ἦν ὑπὸ τῦ Ῥαδαμάνθυ. μηδαμῶς, ἔφην, ὦ πατέριον, ἀλλ᾽ εἰπέ, ἢ μὴ κωλύεις με σῦ τυφλώτερον κυλίνδεσθαι ἐν τῷ βίῳ. ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τ᾽ ἄλλων ἀποσπάσας, ἡρέμα προσκύψας πρὸς τὸ ὦς φησὶν, Ὁ τ᾽ ἰδιωτῶν ἄριστος βίος, καὶ σωφρονέστερος ὢν τ᾽ ἀφροσύνης παυσάμενος μελετολογεῖν, καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ἐπισκοπεῖν, καὶ καταπτύσας τῶν σοφῶν τούτων συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγησάμενος, τοῦτο μόνον ἐξ ἁπάντων θηράσῃ, ὅπως, τὸ παρὸν εὖ θέμενος,

conſulens. Proverbium quo *Plato* in Gorg. utitur p. 302. F. *A. V.*

Τὸ παρὸν εὖ θέμενος] Huic formulae loquendi dignitatem proverbii veteres addiderunt: idcirco παλαιὸν λόγον vocat τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν *Plato* in Gorg. p. 340. E. eumque imitatus *Procopius* Goth. I. p. 187. v. 35. Ἐμοὶ γάρ τις παλαιὸς εἰσήκτο λόγος τὸ παρὸν εὖ τίθεσθαι (neſcio an melius fuiſſet ſcripturus τίθεσθαι vel θέσθ) παλαιόν· utrumvis enim ποιεῖν & θέσθ, illud quidem longe rarius, hoc frequentiſſime in adagio locum tenet: idcirco *Heſychius* etiam in Τὸ παρὸν εὖ τίθεσθαι, quanquam ibi, non ſecus ac tot aliis in locis, cladem fuerit paſſus, ejus paroemiae Philoſophum in Gorgia citat teſtem; quum tamen *Suidas* ποιεῖν ſervaverit. Ad *Antonin.* VI. §. 2. ἀρκεῖ ἐν ἑκάστῃ τούτῃ (τῇ τῦ ἀνθρώπου πράξει) τὸ παρὸν εὖ θέσθ, monuit *Gataker*us Pittacum, teſte *Diogen. L.* I, 77. interroganti, quid optimum eſſet, reſpondiſſe, Τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν, idque dictum poſtea in proverbium abiiſſe: ibidem praeter alia plura Vir Doctiſſimus *Luciani*, qui prae manibus eſt, locum profert. Similem plane Pittaci ſententiam, quae a priore minimum diſcrepet, conſignavit *Diogen.* I. §. 78. σωτηρίαν ἀνδρῶν εἶναι, πρὸν γενέσθ τὰ δυσχερῆ, προνοῆσαι ὅπως μὴ γένηται· ἀνδράσιν δὲ, γενόμενα εὖ θέσθ. Interpretes, ut ſolent in locutionibus non explorate cognitis, mire fluctuant: *Ambroſius* ibi vertit, *quod in praeſentia occurrit, bene agere; aequo animo ferre: Benedictus* noſtrum illud, τὸ παρὸν εὖ θέμενος, *praeſentibus contentus*, parum ipſe ſcilicet contentus verſione *Mori* minime poſtponenda, *praeſentibus bene compoſitis.* Utrumque proverbium *Eraſmus* explicuit, *Praeſentem fortunam boni conſulere, Quod adeſt aequi bonique facere:* tum porro, *Admonet*, inquit, *adagium, ne nos alienarum rerum cupiditate maceremus, ſed quaecumque contigit ſors, eam velut optimam amplectamur.* Nec nihil, neque omnia dixerunt: altior enim quaedam poteſtas eo proverbio continetur, cujus vis & ratio a formula loquendi perſpecta pendet. Εὖ ποιεῖν non aliter hic eſt capiendum, quam in εὖ ποιεῖν τὰ προστεταγμένα· atque adeo τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν ſignificabit, *res praeſentes, & quodcumque fuerit oblatum lucro apponere, inque rem ſuam convertere.* Expende modo *Platonis* locum, ubi non inſulſe *Ficinus, ut eo quod adeſt pro viribus bene utar*, ipſam diſputationis ſeriem huic virtuti ſuffragari comperies. *Athenaeus* XII. p. 544. B. Ariſtippum refert ἐπὶ μόνῳ τὸ ἀγαθὸν κρίνειν τῷ παρόντι, ut qui exiſtimaret, nihil ad ſe pertinere τὸ ἀπολελαυκέναι ἢ τὸ ἀπολαύσειν, τὸ μὲν ὡς οὐκ ἔτ᾽ ὄν, τὸ δὲ ἄπρακτον ἢ ἄδηλον· ἀποῖον ἢ οἱ τρυφῶντες πάσχουσι τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν ἀξιοῦντες· *omnium rerum aliarum ſecuris eſſe gnaviter utendum praeſentibus deliciis ſtatuentes:* nam ex *Dalecampio* nequicquam veram horum ſententiam exquiras. In hac ſchola *Horatius* eruditus monuit: *Quid ſit futurum cras fuge quaerere; & Quem fors dierum cumque dabit lucro Adpone* — neque alia dote magis Ariſtippus Dionyſio placuit, ceterisque fuit praelatus, quam quod ſciret, ut ait *Diog. L.* II, 65. ἁρμόσασθαι ἢ τόπῳ ἢ χρόνῳ ἢ προσώπῳ, καὶ πᾶσαν περίστασιν ἁρμονίως ὑποκρίνασθαι .... ἀεὶ τὸ προσπῖπτον εὖ διατιθέμενος. Deinde εὖ θέσθ τὸ παρὸν ſimilem in modum dicitur, ut in *Heſiodo* Οἶκον τ᾽ εὖ θέσθ, id eſt, interprete *Moſchopulo*, τ᾽ ἰδιωτεῦ οἶκον καλῶς διοικῆσαι in *Platone* Παλ. IV. p. 647. A. τὰ οἰκεῖα εὖ θέμενον, καὶ ἀρξάμενα αὐτὸν ἑαυτοῦ ἢ κοσμήσαντα &c. Sic *Thucydid.* VIII, 84. τ᾽ πόλεμον εὖ θέσθ. IV, 59. τὰ ἴδια ἕκαστοι εὖ βουλεύόμενοι δὴ θέσθ· &, quod rarius eſt notatumque a Schol. omiſſo εὖ I, 25. ἐν ἀπόρῳ εἶχεν θέσθ τὸ παρὸν· unde manifeſtum eſt male ſyllaba minus apud *Procopium* legi Vandal. I. p. 102. οἱ Βανδίλοι ἐν ἀπόρῳ εἶχον θέσθ τὸ παρὸν. Ut autem, quam late locutionis uſus pateat, intelligi poſſit, addam pauca diverſi generis exempla: *Sophocl.* El. v. 1439. Νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενοι. OEd. Tyr. v. 641. — μεθ᾽ ἧς (Ἰοκάστης) Τὸ νῦν παρεστὼς κἀπὸ τῦ θέσθ χρεών. *Dionyſ.* El. apud *Athen* XV. p. 669. E. Συμπόσιον κοσμῶν, καὶ τὸ σὸν εὖ θέμενος, id eſt, *Convivium hilarans, tuisque partibus egregie functus*; quod non fecit Interpres *Dalecampius.* Aeque ſolet uſurpari καλῶς θέσθαι, ut in illo *Sophoclis* apud *Stob.* p. 54. Ταῦτ᾽ ἐστὶν ἄλγος· ἂν παρὸν θέσθαι καλῶς Αὐτός τις αὐτῷ τὴν βλαβὴν προσθῇ φέρων· neque minus in ipſo proverbio: *Cratini* locum ex Pylaea promſit *Suidas*, quem planius atque ab *Eraſmo*, &, qui vo-

μενος, ὡς διαδράμῃς γελᾶν τὰ πολλὰ, καὶ μηδὲν ἐσπουδακώς. ὡς εἰπὼν πάλιν ἅρμο κατ' Ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

Ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἤδη ὀψὲ ἦν, ἄγε δὴ, ὦ Μιθροβαρζάνη, φημὶ, τί ἀμελλομεν, καὶ οὐκ ἄπιμεν αὖθις ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, θάρρει, φησὶν, ὦ Μένιππε· ταχεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπόν· καὶ δὴ ἀπαγαγών με πρός τι χωρίον ὑπ' ἄλλο ζοφερώτερον, δείξας τῇ χειρὶ πόρρωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτὸν ὥσπερ ἀφ' ὀπῆς εἰρέον φῶς, Ἐκεῖνο, ἔφη, ἐστὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου, κἀκεῖθεν κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιωτίας· ταύτῃ ἴθι ἄνιθι, καὶ εὐθὺς ἔσῃ ὅτι τὴν Ἑλλάδα. Ἡδεῖς δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀσπασάμενος, χαλεπῶς μόλα ἀφ' τῆς τρυμιᾶς ἀνερπύσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

curras ridendo pleraque, nec quicquam serio studio consecteris. Hæc ubi dixit, recepit se in asphodelo consitum pratum.

22. Atque ego, etenim jam serum erat, age vero, Mithrobarzanes, inquam, quid ultra moramur, & non abimus iterum in vitam? Ad hæc ille, bono, inquit, esto animo, Menippe: brevem equidem tibi & minime molestum ostendam tramitem: simul abduxit me ad quendam locum reliquis caliginosiorem, ostendensque manu procul obscurum aliquod & tenue tanquam per fenestram influens lumen, illud, ait, est Trophonii fanum, atque inde descendunt Bœoti. Hac igitur enitere, & statim eris in Græcia. Ego vero dictis delectatus, salutatoque mago, quum difficulter admodum per angustum ostium erepsissem, nescio quomodo in Lebadia adsum.

Cha-

20. Πρὸς τὸ χωρίον τῦ ἄλλου] Εἰ τῦ ἄλλου ζοφερώτερον τὸ χωρίον, ὀλέθριε, πῶς βλέπων τῷ δακτύλῳ * ἐδείκνυε; Καὶ τὸ μὲ παιζόμενον τοῦτο. † αἰνίττεται δὴ, οἶμαι, τῇ παιδιᾷ, ὡς τὰ τῦ Τροφωνίου ἀφανίσειέ τι καὶ ἀσαφίσειε τὸ τοῦ ἄλλους μαντείων χρησμῳδουμένων. V.

* Ἐδείκνυε] Ἐδείκνυτο V. & C. M. du S.
† Αἰνίττεται δὴ] Pro δὴ M. du Soul scripsit τι, quod an V. Codici debeatur, ignoro: praetuli vulgatum. In sequentibus aut μαντῶν, aut, quod potius habeo, leges μαντείοις. T. H.

stigia summi popularis pressit, *Gataker* fuit factum, restitui posse arbitror: Ἄνδρας σοφοὺς δὴ (vel γέ utraeque particulae in citandis versibus vulgo solent ab antiquis omitti) χρὴ τὸ παρὸν πρᾶγμα ὡς καλῶς Ἐς δύναμιν θέσθαι — Atticae proprietatis ignoratio in ὡς καλῶς ἐς δύναμιν, ut alio mentem converterent, doctissimos homines induxit. *Achill. Tat.* V. p. 303. Ἀλλ' ἔχε σοι, ἔφη, καὶ τὰ παρόντα θέσθαι καλῶς, καὶ ἐλπίσασα ψυχὴν ἐπί σοι φλεγομένην. Alterum adhibuit *Aristid.* T. III. p. 60. B. gubernator non tota, quam percepit, artis nauticae scientia ratem servat, ἀλλ' οἷς εὖ φέρεται τὸ παρόν. Ergo duplex fere potestas, quam tamen causa nonnunquam variat, in hoc adagio residet; prima, *quod in manibus est, solerter dextreque curare & administrare; sapienter rebus praesentibus utendo commodis suis consulere*: quomodo ponitur etiam τῷ ἀγαθίσασθαι, velut in *Appian.* de B. Mithr. p. 173. E. τὸ σφέτερον τῷ ἀγαθίσασθαι, καὶ τῇ γενησομένῃ καλῶς τεκμαίρεσθαι. *Zosimus* formam verbi mutans, quae venia recentioribus est danda, I. p. 12. Ulpianum describit τὸ παρὸν εὖ ἀγαθοῦσθαι, τὸ μάλιστα εὐτύχως συμβαῖνον δυνατόν· & *Suidas* in Anatolio, προσῆν δὲ αὐτῷ & τὸ μὴ φαίδισθαι χρημάτων τὸ παρὸν ἀγαθοῦσθαι ἐπιτροπεύοντι· altera, *si quid tentatum secus ceciderit, arte corrigere, fortunamque sinistram industria sublevare*; quemadmodum homines prudentes solent aleatores callidos imitati ex praecepto Micionis Terentiani in Adelph. A. IV. Sc. VII, 22. Haec autem similitudo quum non raro a veteribus usurpetur. *Valesio* persuasit, ut rationem proverbii a tesserarum jactu repeteret, compararetque Gallorum, *Se servir bien de sa chance* in Not. *Maussaci* ad *Harpocr.* p. 221. sensu quidem ex aliqua parte opportuno, sed origine nimis in angustum redacta. Ut ergo quin noster ille modus explicandi sit ad Graecae linguae ingenium accommodatior, minime dubito, sic tamen nullus diffiteor, ita proverbium hoc saepe posuisse scriptores antiquos, ut aperte ad tesserarum ludum cogitationem referrent. Exemplo sint *Sophoclis* versus, quos perperam Vir Magnus *Alexidi* tribuit, apud *Stob.* p. 570. v. 46. Στέργειν δὲ τἀμπεσόντα, καὶ θέσθαι πρέπει Σοφὸν κυβεύτην, ἀλλὰ μὴ ζῆν τυχόν· ubi primum restitui placet, κ' εὖ θέσθαι, quam emendationem non vereor, ne quis Critices peritus nostris armis oppugnatum veniat: deinde στέργειν est *aequo animo ferre, aequi bonique facere* diversum ab εὖ θέσθαι. Sententiam egregiam elegantissime vertit Vir Maximus in Florileg. p. 456. *Quod casus offert, ponere ex usu suo, Non gemere fortunam, aleatoris boni est.* Alter autem Tragici versus apud *Hesychium* in Κυβεύειν loco valde mutilato

Charon, ſive Contemplantes.

MERCURIUS ET CHARON.

M E R C.

1. QUid tu rides, Charon? quidve navicula derelicta huc evaſiſti, ad præſentem usque diem non valde ſolitus frequentare res ſuperas. CHAR. Deſideravi, Mercuri, inſpicere qualia ſint, quæ verſantur in vita, quæque ibi agant homines: deinde quibus privati omnes plorent, ubi deorſum venerint ad nos: nullus enim eorum ſine lacrimis trajecit. Quare poſtulata ab Orco, non ſecus ac Theſſalus ille juvenis, ad unum diem linquendæ navis

Χάρων, ἢ Ἐπισκοποῦντες.

ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝ.

Ε Ρ Μ.

1 ΤΙ γελᾷς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ σορθμεῖον ἀπολιπὼν δεῦρο ἀνελήλυθας, ἐς ἣ παρεῦσαν ἡμέραν ὑ πάνυ εἰωθὼς ὀπιχωριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασιν; ΧΑΡ. Ἐπεθύμησα, ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὁποῖά ἐϛι τὰ ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ, ἢ τίνων γερεμιῶνται πάντες οἰμώζοντες κατιόντες παρ' [a] ἡμᾶς· ὑδεὶς γὰρ αὐτῶν ἀδακρυτὶ διέπλευσεν. αἰτησάμενος οὖν παρὰ τοῦ

a Ἡμᾶς] *F.* ὑμᾶς.

9. Παρὰ τοῦ Ἅιδου] Πλούτωνος. *V.*

10. Ὁ Θέτταλος] Ὁ Πρωτεσίλαος. *V.*

to corruptus invenitur; in quo refingendo, quia, unde ſumtus foret, ignorabat, *Salmaſius* operam luſit. Porro quid *Æſchyli* loco clarius, in Agam. v. 32. Τὰ δισπότων γὰρ οὐ πιστὸν θάρσημα Τρὶς ἐξ βαλούσης τῆσδ' ὑμοι φρυαλερίας· audaciſſima figura, quam caſtigata *Sophoclis* majeſtas ſibi nunquam permiſiſſet: in *Scholiaſte* vero legendum εὐβαλοῦσαι pro εὐβοολοῦσαι. Sed metuo, ne quis in re tenui modum excedere me queratur. *T.H.*

14. Κατ' Ἀσφοδιλὸν λ.] *Homer.* Odyſſ. Λ. *J. Br.*

23. Τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου] Vide *Th. Reineſ.* ad Inſcript. Cl. I. n. 243. *T.H.*

24. Κατιόντας] *Ad inferos migrant.* *J. Br.*

29. Λεβαδίας] Lebadia Bœotiæ eſt oppidum, ubi Trophonius dat reſponſa. *J. Br.*

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ] Habes jam elegantiſſimum & omnibus ſuis numeris abſolutiſſimum *Luciani* hoc in genere opus; in quo quod reprehendas nihil eſt: adeo omnia exacta, & cum urbanitate ſumma conjuncta ſeveritas: nulla licentiae vel minimae macula, ſed caſtiſſima omnia; ut hunc ſanctiſſimo cuique adoleſcenti tuto in manus tradas, unde non ingenium modo, ſed & mores absque periculo excolat atque ornet. *M. du S.*

2. Ἐς τὴν παροῦσαν ἡμ.] Miror ita ſcripſiſſe *Lucianum.* *M. du S.*

Ἐς τὴν παροῦσαν ἡμ.] Fidem diſtinctionis cunctis Edd. nixae δεῦρο ἀνελήλυθας εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν, Interpretes violare religioni duxerunt vertentes, *in hanc lucem aſcendiſti*: quali idem hic diceretur, quod paulo poſt, ἀνελήλυθα ἐς τὸ φῶς. Ego junctis εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν ὑ πάνυ εἰωθὼς &c. eum in modum rationi linguae Graecae ſatisfeciſſe me puto, ut nulla amplius ſuperſit cauſa, cur miretur *Solanus*, ita ſcripſiſſe *Lucianum.* *T.H.*

10. Ὁ Θέτ. ὁμ. ναυάρχ.] Proteſilaus, de quo ſupra in Νεκυομαντείᾳ *Lucianus.* *J. Br.*

Ὁ Θέτ. ὁμ. ναυάρχ.] Intelligit Proteſilaum, cujus dialogum vide cum Plutone & Proſerpina. *J.C.*

Ὁ Θ. ὁμ. ναυάρχ.] Proteſilaus. Vide ſupra N. Δ. XXIII. *M. du S.*

12. Λιπόντας] In bonam partem accipitur, impetrato commeatu: alioqui crimen erat λιποτάξιον γίνεσθαι, quod actione λιποταξίου perſequebantur: *Poll.* VI, 154. ubi Cod. Pal. λιποναυτίου VIII, 42. *Heſych.* Λιπόντας, ὁ τὴν ναῦν ἀπολελοιπώς· ita Herculem, qui, ut amiſſum Hylan inveſtigaret, Argo navim ſociosque deſeruerat, — ἥρως ἐκπρόμολον λιποναύταν *Theocrit.* Eid. XIII, 73. *T.H.*

13. Ζη-

σεῖσθαι, ἀπελήλυθα ἐς τὸ φῶς· καί μοι [a] δοκῶ ἐς δέον ἐντετυχηκέναι σοί· ξεναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με ξυμπερινοστῶν, καὶ δείξεις ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα. ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ στορθμεῦ· ἀπέρχομαι γάρ τι ξεναγησόμενος [b] τῷ ἄνω Διὶ τῶν ἀνθρωπικῶν· ὁ δὲ ὀξύθυμός τέ ἐστι, καὶ δέδια μὴ βραδύναντά

venia, efcendi in lucem; mihique videor in te peropportune incidiſſe: non enim dubito, quin hoſpitem amice ducturus ſis mecum obeundo ſingula monſtrandoque, ut qui noris omnia. MERC. Non ſane vacat, Portitor? etenim propero curaturus ſupero Jovi quiddam negotioli humani: hicce vero, quippe facilis iraſci, metuo ne

a Δοκῶ] Δοκεῖ vitioſe *S.* & *A.* b Τῷ] Sola *F.* τῷ male.

15. Ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα] Ὡς ἐπισάμβως σὺ ὁ Ἑρμῆς ἅπαντα. *G.*

13. Ξεναγήσεις] Meminit *Moſchopul.* Ἐκλ. Ἀ. Ὀ. in Ξεναγήσων. Deductus ad limpidum Iliſſi flumen, illamque nobiliſſimae platani umbram Socrates, ἄριστα σοί, inquit, ἐξενάγηται, ὦ φίλε Φαῖδρε· tum Phaedrus: Σὺ δέ γε, ὦ θαυμάσιε, ἀτεχνῶς τις φαίνῃ ἀτιχῶς ἡμῖν, ὁ λέγεις, ξεναγωγήσων τινὶ ἐὸν ἐπιχωρίῳ ἴσως. *Plato* Phaedr. p. 1211. E. *T. H.*

17. Τῷ ἄνω Διΐ] Quia, ut ſupra viſum eſt, & inferis ſuus Jupiter eſt. *M. du S.*

19. Ὅλον ὑμέτερον] *Veſtrum prorſus*: nam Mercurius, *Claudiano* teſte, *commune eſt profundis ac ſuperis numen, ac jus per limen utrumque ſolus habet.* *J. Br.*

25. Ῥίψῃ καμοὶ τεταγούς] Homer. Il. B. *J. Br.*

Ibid. Καμοὶ] An χαμαί; *F. G.*

Ibid. Τεταγών] Sic recte ex *Homero* ipſo emendatum a *Benedicto* eſt: in reliquis enim legebatur τέλαγός. *M. du S.*

Τέλαγὼς] Reliqui, quoniam vetuſtae lectionis indicium videbatur: certe τέλαγὼς participium proniore curſu manat a τίταγα, quam operoſus ille Grammaticorum Aoriſtus ſecundus τέλαγον ab ἴταγον ideo mihi perquam veriſimile fit, ſcripturam tam facilem in membranis quibusdam antiquis extitiſſe. *T. H.*

21. Ἀπὸ τῦ θεσπεσίου βηλοῦ] *Moſellanus*, *e ſummo cœlo: Benedictus*, *e magno cœlo.* Pater, *ſacro limine.* *J. G.*

Ἀπὸ τῦ θεσπεσίου βηλοῦ] Vertit *Benedictus*, *Vereor*, *ne me cunctantem*, *caligini addictum*, *veſtrum ſinat eſſe totum: vel quemadmodum nuper Vulcanum*, *ita & me correpto pede*, *e magno dejiciat cœlo.* Elegantius & verius hæc ultima vertit *J. Fr. Gronovius* (ut ex indicio τὸν υἱὸν τοῦτον Filii diſcimus) *a ſacro limine*, quam vulgati interpretes, *e ſummo cœlo*; *e magno cœlo.* Deſumptus autem hic locus ex *Homero*, apud quem ipſe Vulcanus Il. A. vſ. 590. narrat, quemadmodum ſecum egerit Jupiter:

Ἤδη γάρ μοι ἐπ' ἀστὸν ἀλεξέμεναι μεμαῶτα,
Ῥίψε ποδὸς τέλαγὸν δὲ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

Ubi *Euſtathius*, quid ſit βηλὸς, exponit: Βηλὸς δὲ συνθέσει, ὁ τῆς οἰκίας βατὴρ, ἀφ' οὗ τὸ βαίνεσθαι. ὡς ἐπὶ ὕδους, παρὰ τὸ ὑδεῖσθαι. ὅθεν ἐπὶ τέκνοις ἀδόξοις μὴ, οἱ βατοὶ καὶ τοῖς τυχοῦσι. His non diſſimilia repetit idem commentator ad Il. O. vſ. 23. Cæterum dictionem hanc *Homericam*, qua ille dejectum de cœlo memorat Vulcanum a Jove, acutiſſime tranſtulit *Menagius* in epigramma de *Lanoio*, qui plurimos a Pontificiis pro Divis cultos numquam fuiſſe contenderat:

Τὸν Λανοῖον ὁρᾷς, ὃς συρφετὸν Οὐρανιώνων
Ῥίψε, ποδὸς τέλαγὸν λὰξ βηλοῦ θεσπεσίου.

Vide *Anti-baillet* T. II. pag. 216. *J. F.*

24. Ἄλλως πλανώμενον] *Ariſtoph.* Avib. v. 3. Τί, ὦ πόπαι, ἄνω κάτω πλανύττομεν; Ἀπολούμεθ' ἄλλως τὴν ὁδὸν προφοιτῶντες. *Ariſtid.* T. III. p. 511. B. σφάλλεται δὲ ἄλλως. Bene notat *Etymolog.* p. 68. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀντὶ τοῦ μάτην ἐχρῶντο οἱ Ἀττικοὶ τῷ ἄλλως. Ἄλλως ποιεῖν, id eſt, *μαίνεσθαι*, ut *Schol.* apud *Thucydid.* IV, 36. *Euripid.* Heracl. v. 704. ἄλλως ἔχων πόνος Hel. v. 713. *T. H.*

25. Καὶ ξύμπλους ἐ συνδιάτορος ὤν] Difficile dictu eſt, unde *Palmerius* de *Moſellano* ſic ſuſpicetur, ut audimus, fingens vocem & a terminatione vocabuli editi remoram, & a Græcia alienam. Nec felicior eſt in emendatione ſua proponenda, quidquid ille non dubitare ſe ſic legendum eſſe prodat. Quam facili negotio ſanari omnia poſſunt! Legendum enim καὶ συνδιάκτορος. Ejus vocis primitivum habes in Pſeudomante: Πυθαγόραν πολίμων τε διάκτορον ἠδὲ λοιδόρ. In Dialogo Mercurii & Majæ pro eo dicit συνδιαπράκτην· ἀλλ' ἴσως ἐ τοιαύτη συνδιαπράξεως μεμιμημένος. Imperite mox ſequuta eſt hæc editio diſtinctionem aliorum, ἢ εἴ τινα λάλον νεκρὸν εὕροις ἐκεῖνον, παρ' ἄλλον τῶν πολλῶν ἀφελόντα, quum diſtingui debeat ἢ εἴτινα λάλον νεκρὸν εὕροις, ἐκεῖνον παρ' ἄλλον &c. ut bene verſiones videntur advertiſſe. *J. G.*

Ibid. Συνδιάτορος] Haec vox συνδιάτορος olet mendum: ita autem eam interpretatur *Moſellanus*: *noſtrae reip. ex parte legatus*: & ſic videtur legiſſe συνδιαίτωρ, quae vox etiam alibi forte non invenitur, ſed quae melius a συνδιαιτᾶμαι formatur, quam συνδιάτορος, vel συνδιαίτορος, & idem valeret, quod συνδιαιτητὴς, id eſt, *convictor*, *contubernalis*, vel etiam ar-

ne me ceſſantem veſtræ ditionis eſſe totum ſinat traditum in tenebras: aut, quod Vulcano nuperrime fecit, me quoque projiciat pede correptum de ſacro cœli limine, ut ſubclaudo greſſu riſum & ipſe præbeam vinum miniſtrans. CHAR. Ergo te nulla mei cura tanget temere oberrantis in terra, idque quum ſodalis ſim, tecumque ſimul navigem & umbras transveham. Atqui

με ὅλον ὑμέτερον ἐάσῃ εἶναι, ὥσθ' ὑμᾶς τῷ ὀζόφῳ ἢ, ὅπερ τὸν Ἥφαιστον πρώην ἐποίησε, ῥίψῃ κἀμὲ ς τιταγὼς ζ ποδὸς ἀπὸ ζ θεσπεσίου βηλοῦ, ὡς ὑποσκάζων γέλωτα παρέχοιμι κἀγὼ αὐτὸς οἰνοχοῶν. ΧΑΡ. Περιόψει δῆτα με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, κἀμὲ ταῦτα ἑταίρου, καὶ ξύμπλουν, καὶ συσκιάκορον ὄντα. καὶ

ς Τιταγὼς] *Benedict.* in *S.* ex Homero refinxit τιταγών.

21. Τιλαγὼς] * Ὁ λάτινος ς τινάξας ς ῥίψας. Ἀπὸ τοῦ τάζω τὸ τίνω ς ἔλκω, ὁ μέλλων τάξω. ὁ † παρελκυθεὶς μενος τίταγα· ὁ δύτερος ἀόριστος ἔταγον, καὶ ἡ μετοχὴ, ὁ ταγὼν, καὶ κατὰ ἀναδίπλασιασμὸν τεταγών. *V.*

* Ὁ τινὰς] Exc. G. διατείνας καὶ τανύξας. C. δ. καὶ τιν. *M. du S.*

Prorſus ita in *V.* ſcriptum eſt, ut in Exc. G. *T. H.*

† Παρελκυθεὶς] Hoc modo qui Scholia Voſſiana deſcripſit in uſum Ed. A. expreſſerat iſtam vocis integrae figuram

ς•ϙ. Dedi παραιμιάζω, quod *Etymologus* habet in Τιταγών, ubi haec eadem totidem fere verbis leguntur: in ceteris exemplar Voſſianum accurate ſecutus ſum, quod, etſi in fine τιταγὼν praeferret, in fronte τιταγὸς ſervabat: ibi tamen ex C. τιλαγὼν adnotavit *M. du Soul.* *T. H.*

arbiter ſimul cum alio; nec dubito ſic eſſe legendum, ſcilicet συνδιαίτωρ vel συνδιαιτήτης. *J. P. a G.*

Συνδιάκτορος] Simplex διάκτορος eſt epithetum Mercurii apud *Homerum* frequens, quod Grammatici putant deductum ἀπὸ τοῦ ἀφίγειν τὰς ἀγγελίας, *a nuntiis ferendis*. Vide *Euſtath.* ad *Homer.* Ed. Rom. p. 182. & 1393. Hic ſeſe ei conjungens Charon vocat συνδιάκτορον, non quod eſſet nuntius Deorum, ſed quia ſolebat una cum Mercurio ἄφίγειν τοὺς νεκρούς, *trajicere mortuos*. Quae ad hunc locum habent Eruditi Viri, plane ſunt inania. *J. C.*

Συνδιάκτορος] Sic omnes, quas vidi, Edd. Vir tamen Doctiſſimus (in B3. credo, quam non conſului) cum legiſſet συνδιάτορος, emendare conatus eſt: fruſtra; genuina enim eſt, quam exhibemus. Διάκτορος a munere Mercurii epithetum apud *Homerum* frequens, ut Il. B, 103. Φ, 497. & Od. E, 43. unde hic συνδιάκτορος, *ejusdem familiae ſervus*: erat enim, ut apud *Æſchylum* audit Choëph. v. 163. Κῆρυξ μίγισε τῷδε πάντα τι κἀκεῖ. *Spanhem.* p. 169. *M. du S.*

Συνδιάκτορος] Mercurium *Homerus*, *Heſiodusque* Ἀφέκτορα Ἀργειφόντην vocarunt: ratio nominis utriusque inter Grammaticos, ut ſolet, non explorate conſtat, aliis aliam originem adſignantibus; quam quisque ad ſuam de modo fabularum explicandarum opinionem accommodare maxime conſuevit. Id quidem prorſus ineptum eſt, atque ab analogiae legibus abhorrens, quod διάκτορον dici volunt inſerto τ quaſi διάτορον, οἷον ἀφ' ὑτόρως ς σαφῶς ἀφηγούμενον, vel, διάτορον ς σαφῆ κατὰ τὸ λίγειν, ſicut in *Heſychio* & *Etymologo* ſcribendum eſt: neque hoc omiſit *Cornut.* de N. D. c. 16. διάκτορος κέκληται ἤτοι ἀπὸ τοῦ διάτορος εἶναι καὶ τραχὺς &c. Verum duplex ſententia potiſſimum obtinuit, ab ejusdem verbi fonte, ſed diſpari ductu, vocem illam repetens: prima, quam probandam exiſtimo, διάκτορον interpretatur *nuncium mandata perferentem* ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας· ſic in *Etymologo* refinge, ἀφήγορτι τὰς ἀγγελίας τῶν θεῶν, ἀγγελιαφόρον, ex *Schol. Homer.* ad Il. B, 103. ex illo viciſſim in hoc ἀγγελίας pro ἐφημερίας. *Euſtath.* ad Od. Π. p. 1809. v. 33. ex vetuſtis Poëtae enarratoribus: Ἑρμῆς γάρ φασι πρῶτος, οἷα κῆρυξ ς ἀφήκτορος, καθύρας τὰς ὁδούς. Altera *transvectorem animarum*, propterea quod Mercurius ψυχοπομπὸς umbras deducens Acherontis etiam trajectum procuret: inſignis eſt ad *Heſiod.* E. καὶ Ἡ. v. 84. *Procli* locus, ſed, ni fallor, truncatus, quem pro virili parte redintegrabo: Ἀργειφόντης δ' ἤτοι ὁ ἄργος φόνου, ἢ ὁ ἀργᾶς φαίνων (niſi quis praeferendum cenſeat, ἀναργᾶς φαινῶν) εἰρηνικὸς γὰρ ὁ θεὸς καὶ ἀψοφητὸς· οἱ δὲ νεώτεροι, ὅτι Ἄργον ἐφόνευσε τὸν παιδόπτλον. Διάκτορον δὲ Νίκανδρος ὁ Χῖος (hic tamen aliae vocis ἀφήκτορος proprietates forte deſunt, quibus ultimo demum loco fuerit adjectum, Νίκανδρος δὲ ὁ Χῖος &c.) ἀπὸ τοῦ ἀφήγειν τὰς τῶν τελευτώντων ψυχάς. Dubito, an *Daniel Heinſius* noſtram emendationi ſuae, quamvis eam pro minime dubia putabat, fuiſſet praelaturus: εἰρηνικὸς certe vel in caduceo gratiam, licet ἑρμηνευτικὸς in Tzetza reperiret, mutare non debuerat, nec pacis conciliandae gloriam hic Mercurio eripere: ſed magis obſtat *Schol. Homer.* ad Il. B, 104. Quin ipſum ἀφήκτορος a quibusdam eo fuit relatum; & in *Heſychio* legas Διακτόρῳ, εἰρηνικῷ, ſive potius Διακτόρῃ, εἰρηνικῇ. Neſſi autem Chii, ſic enim quam Νίσος malo, qui rariſſimus apud veteres occurrit, mentionem etiam factam invenies a *Diogen. L.* IX, 58. *Schol. Homer.* MS. apud *Ex. Spanhem.* ad *Julian.* Caeſ. in Prob. Not. p. 74. idem etymon *Etymologus* conſignavit: ἐπὶ τῷ Ἑρμοῦ φασι θεῖναι τὸ κῆρυ τὸ τετελευτηκόσιν κομίζειν ἢ ὁ διάγων τὰς ψυχὰς τῷ τῷ Ἑρμοῦ ἐπίθετον. Διάγειν vero, quod eſt *trajicere*, *transvehere*, de Charonte poſuit *Ariſtoph.* Ran. v. 140. Ἐν πλοιαρίῳ τυτευτοῖ σ' ἀνὴρ γέρων Ναύτης διάξει δ' ὀβολὸν μισθὸν λαβών· & commo-

ἢ μὴν καλῶς εἶχεν, ὦ πατὴρ Μαῖα, ἐκεῖνα γοῦν σε μεμνῆσθαι, ὅτι μηδεπώποτέ σε ἡ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ πρόσκωπον εἶναι· ἀλλὰ σὺ μὲ ῥέγκεις ὅτι τῷ καλαμάτῳ ἐνταθεὶς, ὤμως ἔτω καρίρεις ἔχων· ἢ εἴ τινα [a] λάλον νεκρὸν εὕροις, ἐκείνῳ πᾶς ἄλον ἢ πλεῖν ἀμφιλέγη. ἐγὼ δὲ πρεσβύτης ὢν, ἢ δικαιοπίαν ἕλκων, ἐρέτλω μόνος. ἀλλὰ πρὸς τοῦ πατρὸς, ὦ φίλτατον [b] Ἑρμίδιον, μὴ καταλίπῃς με· διήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὡς τι καὶ ἰδὼν ἐπανέλθωμι· ὡς ἢν μὲ σὺ ἀφῇς, οὐδὲν τῶν τυφλῶν διοίσω· καθάπερ οἱ ἐκεῖνοι σφάλλονται [c] διολισθαίνοντες ἐν τῷ

non indecorum erat, Maiæ filii, eorum quidem ut meminisses, quod nunquam te antliam ducere jussi, nec remis admovi: quin stertis in transtris porrectus tu, qui humeros habes tam validos; nisi si garrulam aliquam umbram inveneris, quacum per totum cursum confabuleris: ego interea vetulus binos remos agens solus remigo. At per patrem te obsecro, suavissime Mercuriole, ne me destituas: imo age per partes, in hominum vita quæ sint, omnia mihi demonstra, ut fructum aliquem ex ea contemplatione referam. Quod si tu me deserueris, nihil inter me & cæcos intererit: quemadmodum enim hi vacillant frustratis per

a Λάλον] Egregie *Brodæo* duce sic Benedictus dedit pro ἄλλον, quod in cunctis Edd. extabat. b Ἑρμίδιον] Ἑρμίδιον priores Edd. Ἑρμάδιον habet margo *Alm.* c Διολισθαίνοντες] F. διολισθάνοντες. In P. & *F.* ἐν διολισθαίνοντι.

28. Πρόσκωπον εἶναι] Ἐπὶ τῇ πρύμνῃ εἶναι. *V.*
Ἀντὶ τῦ ἐρέτλειν, ἤτοι ἐπὶ τῇ πρύμνῃ εἶναι. *V.*
30. Ὤμους] Ὡς παλαιστὴν διακαίζει. *V.*
35. Περιάγγαι] Λεπτομερῶς εἰπέ. *V.*
38. Σφάλλονται] Ἀκοντιχάνουσι. *V.*

de *Schol. Æschyl.* ad Ἐ. ἐπὶ Θ. v. 864. ναυτάλου διωρύδα, quomodo cymbulam inferni portitoris Tragicus appellaverat, exponit τὴν ἀφήγουσαν τοὺς νεκρούς. Hanc postremam interpretationem secutus est, pro tempore saltem, *Lucianus*, ut Mercurium jure Charon non tantum ξύμπλουν, sed etiam ξυνδιάκτορον nuncuparet, quia secum operam in traducendis mortuorum umbris communem exercebat. *T.H.*

26. Καλῶς εἶχεν] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 142. de praeterito imperfecto agens, *quod ut praesenti proximum, ita locum ejus interdum obtinet*, hoc etiam exemplum proposuit: *ubi tamen*, inquit, *dubitari queat, an εἶχε pro ἔχει positum sit. Suam enim significationem retinere videri queat, quatenus Mercurius hoc officium illi praestare jam recusavit: perinde ac si diceret, Non debebas id officii mihi denegare: par enim erat te meminisse &c. Vicissim autem, quatenus illum rogare pergit, tanquam non omnino repulsam passus, videri queat hoc praeteritum imperfectum praesentis significationem habere. Stephano* solemne est in levibus argutari: omissum ἄν, quod saepe fieri consuevit: καὶ νῦν καλῶς εἶχεν ἄν, ὦ πατὴρ Μαῖα, ἐκείνων γοῦν &c. Particula γοῦν eundem hic locum & usum habet, quem §. 7. ὀλίγα γοῦν. Index similia plura suppeditabit. *T.H.*

28. Πρόσκωπον εἶναι] Bene restituerant *Polluci* I, 95. *Thucydidis* exemplo I. c. 12. jungatur hicce *Nostri* locus, & alter §. 7. καὶ ἐ πρόσκωπος ὤν. *T.H.*

29. Ἐπὶ τῷ καλαμ.] Non in Charontis tantum cymba *super transtris*, non *sub transtris*, dormiebant, sed & alibi, uti ex *Eustathio* docet *Casaub.* ad *Theophr. Char.* p. 338. cujus textum etiam hinc emendat. *M. du S.*

Ἐπὶ τῷ καλαμάτῳ] *Is. Casaubonî* notam ad *Theophr.* Char. c. XXII. p. 157. vellicaverat *Theod. Marcilius* Vir, praesertim si cum *Casaubono* comparetur, haud magni sane pretii ad *Pers.* Sat. V, 146. ad eum enim hominem maligne invidum spectat acrior utrobique Viri summi increpatio. *Synesius* de servo nequam in patriam navi deportando Ep. XXXII. πλείστου δὲ διδιμῶντι ἐπὶ τῷ καλαμάτῳ. μὴ γὰρ ὡς πολλοῦ τοῦτο καλαβαίη. *T.H.*

30. Ὤμους] Quia gymnasiorum praeses. *M. du S.*

31. Ἄλλον νεκρὸν] Castiga λάλον, ἐκεῖνον ἀφιλέγῃ. *J. Br.*
Λάλον] Secuti sumus, hoc quidem in loco, non veterum Codd. auctoritatem, sed emendationem *Benedicti* certissimam: in omnibus enim ante ipsum editis vitiose legebatur ἄλλον. Interpres tamen aut emendarat, aut in suo codice recte scriptum invenerat; vertit enim *loquacem*: ut mirer *Bourdelotium*, qui hanc versionem una cum Graeco textu edi curavit, retinuisse tamen ἄλλον. Vide supra *Mer.* c. 18. *M. du S.*

32. Τὴν δικαιοπίαν ἕλκων] Meminerunt hujus loci *Laz. Bayf.* de R. N. p. 609. B. *Scheffer.* de Mil. Nav. p. 67. & Diss. de Variat. Nav. p. 773. F. *Tan. Faber* ad *Aristoph.* Eccles. v. 1083. ubi δικαπολῦ, sed sensu turpiculo translatum, occurrit. Δικαιοπίας ἐρέτλειν habet *Schol. Thucydid.* ad IV. c. 67. modo ne legendum sit δικαπολίας. Δίκαιος σκάφος Charontis in *Euripid.* Alc. v. 252. & ἐλάτας δικώπους v. 444. *T.H.*

33. Δικαιοπίαν] Ob binos, opinor, remos; quod in cymbis videre est, praesertim nautarum singulorum: nam unus tantum remigat duos trahens remos. *G.*

34. Ἑρμίδιον] Imo, invitis libris omnibus, emenda, & meo periculo Ἑρμίδιον lege, ut apud *Aristoph.* Pac.

per lubrica vestigiis in caligine, similiter sane & ego tibi jamdudum acie sum ad lucem hebetata. Verum fac mihi, Cyllenie, semper memori futuro hanc gratiam.

2. MERC. Hocce negotium mihi non sine plagis abibit: jamque video mercedem præstiti officii præsentibus pugnis omnino persolutum iri: neque tamen eo minus opera tibi danda est: quid enim facias, ubi vir amicus blanda vi cogit? Ergo omnia quidem ut videas singulatim & adcurate, nulla arte fieri potest; multorum enim hæc annorum foret mora. Tum me quidem oportuerit præconio citari, tanquam fugitivum, a Jove: te sane ipsum idem inpediverit, ne administres mortuale

σιότερ, ἵνα δὴ καὶγώ σοι πάλιν ἀμβλυώτερον πρὸς τὸ φῶς. ἀλλὰ δός, ὦ Κυλλήνιε, μοι ἐς ἀεὶ μεμνησομένῳ τ' χάριν.

ΕΡΜ. Τυτὶ τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον καλαφήσεταί μοι. ὁρῶ γὰρ ἤδη τ' μισθὸν τ' φιλιγήσεως οὐκ ἀκόνδυλον πανταπασιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπεργητέον δὲ ὅμως· τί γὰρ ἂν ᾗ [d] πάθῃ τις, ὁπότε φίλῳ τις ὢν βιάζοιτο; πάντα μὲν ἂν σε ἰδεῖν καθ' ἕκαστον ἀκριβῶς ἀμήχανόν ἐστιν, ὦ πορθμεῦ. πολλῶν γὰρ ἂν ἐτῶν ἡ ἐμπειρία γένοιτο. εἶτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δέησει, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διός· σὲ δὲ ᾗ αὐτὸν κωλύσει ἐπεργεῖν τὰ

ζ

a Πάθῃ] Πάθοι L. B2. utrumque probum.

44. Οὐκ ἀκόνδυλον] Κόνδυλος ὁ ἐν τῇ σαγηνευτικῇ * γρόνθος. V.

* Γρόνθος.] Quid est γρόνθος? An γρόνθον legendum? quod exponit Hesychius ἀπαράκλητον, ἢ πρώτην μαθόντων αὐλητὰς καὶ ἀθυρτάς. Ita ut per γρόνθωνα exponat Scholiastes κόνδυλον, quia ex ictu sive pugno, qui est κόνδυλος, oriatur in cute tumor, hoc est, ἀναφύσησις. J. J.

Vocabulum rarius & Graecae linguae communis initio Petr. Junius in Ep. Polycarpi §. 2. ἀκονδύλωτος γρόνθον ἐστὶ γρόνθου, fefellerat: postea didicit exemplis oblatis alibi quoque occurrere: Schol. Homer. ad Il. Β, 219. Achilles Thersitem γρόνθῳ παίσας ἀναιρεῖ, plane ut Hercules Cyathum πλήξας κονδύλῳ ἀπέκτεινεν apud Ennatr. Apoll. Rh. ad I, 1212. Χεῖρα πρατικὴν Quintus Calaber ictûs a Scholiaste parvo citatus vocat I, 740. Solemne est Grammaticis πυγμὴν & κόνδυλον exponere γρόνθον. Hesych. in Πυγμὴ, Πύκτης, Πύξ. Etymol. in Πυγμαίους τὸν γρόνθον τῆς χειρός. Tzetz. ad Lycophr. v. 981. 999. Joann. Diacon. ad Hesiod. Ἀσπ. v. 302. κονδυλίζουσι ἀλλήλους, ἤγουν τῷ γρόνθῳ βάλλουσι. Judic. III, 16. Aquila & Symmachus γρόνθῳ σπαθισταῖς dederunt, ubi in Graecis & Theodotione fuit ἐπιθεμένης cujus admonimus fuit ab egregio viro Jo. Jac. Wetstenio. Propius ad originem inferior aetas extito τ accessit: vide Jo. Meurs. Gl. GB. & Du Cangium in Γρόθος. Hesychii γρόνθων ab eodem fonte derivatus invenitur etiam apud Poll. IV, 83. sicuti jamprudem H. Stephanus observavit in Ind. Th. T. H.

Pac. v. 381. 923. Apud *Suidam* etiam corrupte legitur Ἑρμαΐδιον, de quo monuit jam doctissimus Editor *Kusterus*. M. du S.

35. Περιήγησαι] Verbi potestatem explicuimus ad p. 412. Nunc egregius accedat *Basilii* locus Hom. VI. in Hexaëm. p. 50. B. Δεῦρο δὴ ἐν, ὥσπερ οἱ τοὺς ἀέθλους τ' πάλεως τ' χειρὸς λαβόμενοι περιηγοῦνται, ὕτω δὴ & αὐτὸς ἐπὶ τὰ κεκρυμμένα θαύματα ὑμᾶς τ' μεγάλης ταύτης πόλεως ξεναγήσω. T. H.

38. Καὶ διολισθαίνουσι] P. & J. In aliis legitur pro his διολισθαίνοντες. M. du S.

39. Πάλιν] Scribendum est πάλαι, quod in versione secutus sum: nam illud πάλιν quomodo sententiae congruat, nemo facile dixerit: nihil est frequentius isto usu τῦ πάλαι apud *Aristophanem*, πάλαι δῆτα λέγω, πάλαι καληγορῦσα τυγχάνω &c. Aliud exemplum dedimus in *Sexto* p. 282. unde pateat, quam proclivis sit utriusque voculae permutatio. T. H.

44. Ἀκόνδυλον] Κονδυλίζειν, *stricto acutoque articulo percutere*. Petron. A. V.

45. Τί γὰρ ἂν & πάθῃ τις] Sic *Themist.* Or. VIII. p. 103. C. Τί γὰρ ἂν πάθοιμεν πρὸς ἀνθρώπους ὕτω δυσκόλους; A. S.

46. Πάθοι] Haec vox in L. & B2. recte habet; in reliquis pessime πάθῃ nota est, & tritissima phrasis. Vide, si lubet, Dial. Mort. XV. & in Τιμ. c. 39. & passim. M. du S.

49. Εἶτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δέησει, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διός] Insulse *Mosellanus*: *deinde & ipse mihi verendum, ne interim tanquam transfugam Jupiter me abdicet*; quasi legisset ἀποκηρύττεσθαι. Verior igitur *Benedictus*; & adscripsit pater, [*quasi fugitivum per praeconem investiget*. Vide *Petron. Mosch.* A Κύπρις τ' Ἔρωτα.] locum *Petronii* intelligens cap. 58. *At non servus publicus tam languide egit, sed raptam cauponi harundinem subtor lectum mittit, omniaque etiam foramina parietum scrutatur* &c. Alter locus est *Moschi* notus. J. G.

50. Κηρύττεσθαι δ. καθάπερ ἀποδράντα] Mercurius apud *Lucianum* saepe conditionem servilem & agnoscit & indignatur: est aliquando, ut praeconis honoratiores partes gerat; ut in Βίων πράσει. Hic ipse, ne tanquam fugitivus praeconis voci subjiciatur, metuit: nam si servus aufugisset, aut res quaecumque alia foret amissa, ad praeconem ire moris erat, & μήνυτρον commonstranti mancipium reducentive, vel inventori εὑρετρον pronunciare. *Curius Fortunat.* p. 49. *Cujus servus fugerat, libello proposito, vel per praeconem nuncians*

τῆ θανάτῳ ἔργα, ἢ τ' Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιῶν, μὴ νεκραγωγῶντα πολλῷ τῷ χρόνῳ· ἢ ὁ τελώνης Αἰακὸς ἀγαναχτήσει, μηδ' ὀβολὸν ἐμπολῶν. ὡς δὲ τὰ κεφάλαια τ' γιγνομένων ἴδῃς, τῦτ' ἤδη σκεπτέον. ΧΑΡ. Αὐτὸς, ὦ Ἑρμῆ, ὁπτινόει τὸ βέλτιστον· ἐγὼ δὲ οὐδὲν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξένος ὤν. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑφηλῆ τινος ἡμῖν ἔδει χωρίου, ὡς ἀπ' ἐκείνου πάντ' ἴδοις· σὺ δὲ, εἰ μὲ ἐς τ' ὐρανὸν ἀνελθεῖν δυνατὸν ἦν, οὐκ ἂν ἔκαμνον· ἐκ τοιαύτης γὰρ ἂν ἀκριβῶς ἅπαντα κατεῖδες. ἐπεὶ δὲ ὁ θέ-

tuum munus: Plutonis imperio certe damnum adtuleris, si nullos mortuos deducas longo temporis intervallo: & publicanus Æacus indignabitur, ne obolum quidem lucrifaciens. Ut vero summa rerum, quae geruntur, capita spectes, id jam nunc dispiciendum est. CHAR. Ipse tu, Mercuri, quid optimum sit, excogita: quandoquidem ego eorum ignarus sum, quae sunt in terra, quippe hospes. MERC. Ut paucis dicam, Charon, eminente quodam nobis opus erat loco, ut inde cuncta contempleris: quod si in cœlum adscendendi jus tibi foret, non laborarem: ex hac enim specula exacte cuncta despiceres: nunc, quo-

a Σὺ] Σοὶ *Ald.* Ita notatur in ora *AIW.*

cians dixit, daturum se denarios mille ei, qui ad se servum perduxisset. Dion Chrys. Or. VII. p. 123. D. Οὐκοῦν ὑδὶ κύφωνας ἀνῶν, ὑδὶ κλοπῶν ἢ θρασμῶν μόνον προτιθέντας τὸν ὀδοῦς ἐν ἀγορᾷ φθεγγομένους μὴ πολλῆς ἐλευθερίας. Perfacete Stratonicus, ut erat homo jocorum plenus, apud *Athen.* VIII. p. 350. A. quum citharœdum scite proœmium quoddam canentem audivisset, reliqua vero non aeque commode peragentem, ἀναστὰς ἐκήρυξεν, ὃς ἂν καταμηνύσῃ τὸν τὸ προοίμιον φύσαντα κιθαρῳδὸν, λήψεται χιλίας δραχμάς. Exemplum ejusmodi praeconis habes in *Petronii* c. XCVII. ubi, qui hac de re scripserint, multos indicavit *Erhardus.* T. H.

Ibid. Ὑπὸ τῦ Διὸς &c.] Video in membranis Florentinis pro ὑπὸ τῦ Διὸς ab erudito quodam viro notatum ἀπὸ τῦ Διός. Sed id minime opus, quum ὑπὸ τῦ Διὸς ad κρύπτεσθαι, non ad ἀποδράντα, sit referendum. Cæterum aliud quid, ἴμοιγε δοκῶ, hic latet. In anterioribus rogarat Mercurium Charon, ut sibi omnia, quae in vivis essent ac agerentur, ostenderet. Mercurius caussatus, sibi tantum haud superesse otii, quippe cui uno die non amplius liceret agere apud superos, hanc autem rem non unius esse diei; verum se amici caussa multum velle; non tamen se omnia ostensurum; multos enim ad id requiri annos: pergit in verbis Græce positis, *Deinde ab Jove proclamari me oportebit tamquam fugitivum: te quoque ipsum id impediet, quo minus mortis munia exsequaris, & imperium Plutonis damno afficias, longo tempore nullos ducens mortuos: publicanus quoque Aeacus indignabitur, ne obolum quidem lucrans.* At quid hoc? An ista mora & cessatio ab impositio quotidiano munere prohibebit Charontem, Plutonis imperio damnum inferre? Neque enim video, qui aliter haec Græca [σὺ δὲ, εἰ μὲ ἐς τ' ὐρανὸν ἀνελθεῖν δυνατὸν ἦν, οὐκ ἂν ἔκαμνον· ἐκ τοιαύτης γὰρ ἂν ἀκριβῶς ἅπαντα κατεῖδες. ἐπεὶ δὲ ὁ θάνατος οὐδὲν ἐμποδὼν ἔσται τοῖς τῦ θανάτου ἔργοις, οὐδὲ τῷ Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιῶν] possint intelligi. At contrarium profecto erat eventurum: scilicet vel maximum erat Plutonis regno damnum illaturus, qui tam longo tempore nullos ductaros esset mortuos. An excidit particula ὡς, legendumque? σὺ δὲ ἐκ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργῆν τὰ τῦ θανάτου ἔργα, ὡς ἐκ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιῶν; *ut damno etiam affecturus sis Plutonis imperium.* Videtur id maxime vero simile. J. F.

52. Καὶ τὴν Πλ. ἀ. ζημιοῦν] Cl. *Jensius* excidisse putat ὡς, & legendum ὡς κ' &c.. Verum ejusmodi incuriam apud optimos quosque scriptores interdum reperias: neque ea, ut opinor, vitio iis vertenda, si, ut hoc in loco, sensus facilis & apertus lectorem decipi non patiatur. In aliis, ubi errandi periculum est, culpandi. M. du S.

Τὴν Πλ. ἀ. ζημιοῦν] Reticere aliquando in uno orationis membro verbum, quod in altero vel aperte vel impeditius sit expressum, non infrequens est: hoc ergo, quod ad implendam sententiam ex proximo arcessi debet, si potestatis fuerit ejusdem, vix ullam habet difficultatem: sin requiratur diversae, vel etiam contrariae, longe majorem. Hic in prima parte positum κωλύσει repeti non potest in sequenti; sed ex eo formandum est aliud illius membri sententiae conveniens ποιήσει, ἀναγκάσει, aut simile quiddam τῷ κωλύσει contrarium. Eum in modum huic loco recte suppetias tulit Latinarum elegantiarum non mediocriter peritus *Th. Wopken.* Lect. Tull. I. c. 8. p. 48. comparans *Pauli* I. ad Timoth. IV, 3. κωλυόντων γαμεῖν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων, quod intelligi volunt, κωλυόντων γαμεῖν, κελευόντων δὲ ἀπ. βρ. Vide magnum *Grotium*, qui ex *Phaedro* protulit, *Nec veto dimitti, verum cruciari fame* IV, 17. *Liv.* XXXVI, 17. *Rex . . . condidit se intra rupes; ne ante fauces quidem saltus, ut quondam Lacedaemonios fama est, sed intra penitus retractis castris:* ubi in priore parte supplendum esse *positis*; nam *retractis* ibi locum non habere monuit Eruditiss. *Dukerus* ad *Flor.* II, 7. p. 361. quem adire operae est pretium. Alia de hoc genere solertissime per-

quoniam fas non est te, qui cum umbris semper versaris, pedem ponere in regia Jovis, id scilicet agendum nobis, ut montem aliquem altum circumspiciamus.

3. CHAR. Scinne, Mercuri, quæ soleam dicere vobis, quando navigamus? quum enim ventus turbine impulsus in obliquum velum incidit, fluctusque tumidi tolluntur, tum vos præ inperitia jubetis velum contrahere, aut laxare paululum pedem, aut obsecundare vento rapienti: ego vero vos, ut quietem agatis, admoneo; me enim ipsum optime scire, quid facto sit opus. Similem in modum tu, qui

μις εἰδώλοις ἀεὶ ξυνόντα ὑπιβατεύειν τὸ βασιλείων τῶ Διὸς, ὥρα ἡμῖν ὑψηλόν τι ὄρος θεισκοπεῖν.

ΧΑΡ. Οἶδα, ὦ Ἑρμῆ, ἄτε εἰωθὰς λέγειν ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐπειδὰν πλέωμεν· ὁπόταν γὰρ τὸ πνεῦμα καλαιγίσαι πλαγίᾳ τῇ ὁδῷ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἄρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε τὴν ὀθόνην σπεῖλαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τῆς πρῳδοῦς, ἢ συνεκδραμεῖν τῷ πνεύματι· ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἄγειν παρακελεύομαι ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βέλτιω. καὶ ταῦτα δὴ καὶ σὺ πράττε, ὁπό-

ὁ Πνεύματι] Πνέοντι C.

72. Ὀλίγον τῆ πρῳδοῦς] Πεῦς λέγεται τὸ σχοινίον τὸ κατέχον κάτωθεν τὸ ἱστίον. V.

73. *Τῷ πνέοντι] Τῷ πνεύματι. G.

*Τῷ πνέοντι] Nimirum ita scriptum fuerat in vetustis membranis: ὁ πνέων, scilicet ἄνεμος, ut alibi *Noster* τὸν πνέοντα dixit. T. H.

pertractavit *J. Fr. Gronovius* Obs. IV, 2. p. 26. 27. *T.H.*

61. Σὺ δὲ . . . δυνατὸν ἦν] An cuiquam haec placeant, nescio: mihi certe medica manu indigere videntur. Lego itaque σοὶ δὲ, vel, δυνατὸς ἦς· sed prius magis placet; & ita emendasse virum aliquem doctum in margine sui libri video. *M. du S.*

Σὺ δὲ] Nominativum tueri licet, si statuas absolutum: *de te vero*, vel, *ad te quod attinet, si potestas tibi foret in coelum adscendendi.* Usitata Graecis structurae forma, quam nec Attici refugiunt. *Isocr.* Panath. p. 257. Αἱ μὲν ἐν αὐτίκα . . . . διὰ μακροτέρων μὲν αὐτὰς δῆλον, αὗται δ' ἐν ἴσων. *Philostr.* de V. S. II. p. 553. v. 31. ἡ μουσόγιος δὲ . . . . ὑγιαίνει αὐτοῖς ἡ φωνή. *Heliodor.* I. p. 2. Ὁ δὲ αἰγιαλὸς, μικρὰ πάντα σωμάτων ὑποφαγών. *Aelianus*, quippe compositus ad sophisticam normam, nullo alio loquendi more aeque delectatur, quod observant docti Commentatores ad V. H. II, 11. Neque tamen diffiteor, arridere mihi σοὶ δέ. Novit *Plato* non tantum ἄκρον τὴν ὑράνιον ἀψῖδα, & τὸ τῆ ὑρανοῦ νῶτον, sed etiam coeli θεωπὴν, unde prospectus in omnes terras pateat: in Polit. p. 538. C. τότε δὴ τῆ παντὸς ὁ μὲν κυβερνήτης . . . . εἰς τὴν αὐτοῦ θεωπὴν ἀπίξη. Hic ille *summus coeli vertex, quem Jupiter tenet, supra nubila supraque ventos sedens in luce perpetua*, ut ait *Claud. Mamertin.* Genethl. Maximian. c. XIV. sed idem quae scripsit in Grat. Act. pro Consul. c. X. huc tam belle congruunt, ut praetereunda non videantur: *Si quis mortalium in aliquam coelestem speculam nube subvectus, paulo ante vidisset moesta omnia . . . . is si nunc in illud idem editum reponatur, ac despiciat cuncta laetantia* &c. Poëtis nota fuit — *interior coeli qua semita lucet Dis tantum, & cunctas juxta videt ardua terras: Stat.* Th. IX, 641. Est autem θεωπὴ quodvis cacumen & editior locus, etiam montium, unde longe lateque prospici possit: apud *Philostr.* de V. S. II. p. 553. ἐπὶ θεωπῆς τοῦ Παρνάσσου idque ipsum ἐπὶ θεωπῆς proverbii ferme locum tenet: ἐπὶ θεωπῆς ἀποσκοπεῖσθαι *Synes.* p. 42. C. Καλῶ γὰρ ἅπαντας ὥσπερ ἐξ ἀπόπτου τινὸς καὶ μετεωρίτατης θεωπῆς μεγάλῃ ἐπὶ ὑψηλῇ κηρύγματι. *Gregor. Nazianz.* initio Stelit. I. *T.H.*

64. Εἰδώλοις] Εἴδωλα hoc loco pro umbris defunctorum sumuntur. Id *Virgilius* per vocem *imago* expressit Aeneid. IV, 654. *Et nunc magna mei sub terras ibit imago.* *J. P. a G.*

72. Ἐνδοῦναι ὀλίγον τῆ π.] *Virgil.* Aen. V, 830. *Una omnes fecere pedem*: i. e. extenderunt funes veli, ut recte enarrat Interpres. Usurpat iterum eandem aut similem vocem Ἰσ. β. c. 45. & Z. Τρ. c. 47. *M. du S.*

Ibid. Τῆ πρῳδοῦς] *Pedis*, id est, funis, quo tenditur velum. *J. Br.*

Τῆ πρῳδοῦς] *Lapogogia. Una omnes fecere pedem. Maro* &c. Est enim μεταφορικῶς pes ἱστίου, ut σὺν *anchora* dicitur. *Anchora fundabat naves.* G.

Ita descripsit *Solanus*: la Pogogia vocem Italicam credo; de qua tamen nihil mihi constat. *L. Bayfio* non latuit hic locus de R. N. p. 619. B. eundem adhibuit *La Cerda* ad *Virgil.* Aen. V, 830. multos, qui de pedibus veli scripserint, recensens: verior tamen est, quam ejus, *Brodaei* sententia ad Anthol. II. p. 208. Ποδῶται λῖνα *Lycophroni* v. 1015. ubi vide, si tanti est, *Meursium* & *Potterum.* *T.H.*

ἐκβαλὼν καλῶς ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νῦν γε ὤν, ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ὑπηρέταις νόμος, σιωπῇ καθεδοῦμαι, πάντα πειθόμενος κελεύοντί σοι. ΕΡΜ. Ὀρθῶς λέγεις, αὐτὸς γὰρ εἴσομαι τί ποιητέον, καὶ ξυθυρήσω τὴν ἱκανὴν σκοπήν. ἆρ' ἐν ὁ Καύκασος ὑπτιήδης, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ ἀμφοῖν ὁ Ὄλυμπος ἐκείνοσί; καίτοι εὖ φαῦλόν τι ἀνεμνήσθην ἐς τὸν Ὄλυμπον ἀποβλέψας· συναμεῖν δέ τι καὶ ὑπουργῆσαι καὶ σὲ δεῖ. ΧΑΡ. Πρόσταττε· ὑπουργήσω γὰρ ὅσα δυνατά. ΕΡΜ. Ὅμηρος ὁ ποιητής φησι τοὺς Ἀλωέως υἱέας, δύο καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἔτι παῖδας, ἐθελῆσαί ποτε τὴν Ὄσσαν ἐκ βάθρων ἀναστάσαντας ἐπιθεῖναι τῷ Ὀλύμπῳ, εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ, ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔχειν οἰομένους καὶ προσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανόν. ἐκείνω μὲν οὖν τὼ μειρακίω, ἀταθάλω γὰρ ἦστην, δίκας ἐτισάτην. νὼ δὲ, (εἰ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῶν θεῶν ταῦτα βουλεύομεν) τί οὐχὶ οἰκοδομοῦμεν καὶ αὐ-

nunc vicem gubernatoris geris, fac quodcumque putaveris e re esse: ego, ut vectorum est officium, silentio sedebo, per omnia morem gerens imperanti tibi. MERC. Recte mones: nam ipse scivero, quid fieri conveniat, & invenero idoneam speculam. Num igitur Caucasus opportunus? an Parnassus altior, an utrisque Olympus iste? Atenim non inscitum aliquid mihi in mentem venit ad Olympum respicienti: verum te quoque operam mecum laboremque consociare oportet. CHAR. Impera modo: adjuvabo quod in me est. MERC. Homerus poëta Aloëi filios, & ipsos duos, ait adhucdum pueros voluisse aliquando Ossam ex fundamentis revulsam imponere Olympo, tum Pelion Ossæ, illamque se scalam idoneam habituros putasse, & adscensum in cœlos: illi quidem utrique adolescentuli, utpote perditissime improbi, pœnas luerunt: nos autem, quibus in Deorum fraudem hæc consilia non capiuntur, cur non structuram & ipsi similem ador-

a Τί] Τὸ P. f. Pro ποιητέον habet margo *AIW.* ποιητέον neutrum bene. b Νὼ] F. νὼν quod cur mutaretur, nulla erat causa; nisi vetusti Codd. alterum stabiliant. Eadem Ed. τῷ θεῶν.

87. Τοὺς Ἀλωέως υἱέας δύο] Ὄντας Ε Ἐφιάλτην. V.

87. Ἀλωέως υἱέας] *Homer.* Odyss. Λ. *f. Br.*

Τοὺς Ἀλωέως υἱέας] Vide *D. Hoeschel.* ad *Origen.* in Cels. IV. p. 174. qui utitur hoc loco. Celsus ibi perquam ridicule dicitur exitiumasse, Mosem, quum turris ad coelum educendae historiam exponebat, παραφθείρασθαι τὰ περὶ τῶν Ἀλωαδῶν ἱστορούμενα τοιαῦτα περὶ τοῦ πύργου ἀναγεγραφέναι: calumniae depulsio facilis ex temporum ratione: sed quod *Origenes* opinatur neminem τὰ περὶ τῶν Ἀλωέως πρὸ Ὁμήρου εἰρηκέναι, neutiquam probaverim. Ante Celsum autem jam diu homines extitisse impios, & de numero quidem Judaeorum, qui narrationes Mosis de structa turri, Homeri de exaggeratis ad coelum montibus eum in finem inter se compararint, ut pro fabulis utrasque pereaque habendas esse evincerent, ostendit *Philo Jud.* Περὶ Συγχ. Διαλ. p. 320. C. Εἰς μὲν ἂν ἐγὼ (μῦθος) ὁ ἐοικὼς τῷ συντεθῆναι ὑπὸ τῶν Ἀλωαδῶν, ὃς ὁ μάγιστος καὶ δεινότατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος ἀλωνεῦσαί φησι τρία τὰ κατεμφανέστατα τῶν ὀρῶν ὑπερφῆναι καὶ ὑπερβῆναι. Recte quidem ut *Philo* ἀλωνεῦσαι, sic & *Lucianus* ἐθελῆσαι ὑπερθεῖναι: nam qui revera montes eos montibus involvisse scripserunt, ab *Homero* nescio quo jure dissentiunt; siquidem magnus Poëta nihil aliud, quam tam arduae rei & incredibilis aggrediundae consilium voluntatemque indicet: ideo *Themistius* ἄτοπα φαντάσματα καὶ ἀλόγους ὑπολήψεις καὶ ἀνοήτους ὁρμὰς τινὰς ὑποκοσμήσεις καὶ ἀναβάσεις εἰς οὐρανοὺς vocat Orat. II. p. 56. B. satis erat inmanibus pueris pro tenera aetate, quae vix nonum annum attingebat, Martem constrictum in vinculis habuisse. Ἀλωάδαι plurimum appellantur: *Stephanus* Ἀλωΐον urbem esse Thessaliae tradit, ὧν ἔκτισαν οἱ Ἀλωάδαι παῖδες τοὺς Θρᾴκας hic jam fabula remota tenue veteris historiae vestigium apparet, quod si persequi locus pateretur, in latius validissimorum fratrum imperium nos deduceret. Miror *Berkelium* ibi notantem, nusquam Ἀλωάδης fieri ab Ἀλωεύς, nisi apud *Stephanum*: *Holstenius* etiam: *num* Ἀλωεΐδαι; quin plures insolens forma perculit: ad Scriptoris, qui *Aristotelem* mentitur, de Mundo ista verba p. 1. καθάπερ οἱ ἀνόητοί ποτε ἐκείνου Ἀλωάδαι, veriorem esse scripturam *Sylburgius* observat Ἀλωεΐδαι: idque ipsum jamdudum ante *Nansio* fuerat visum ad *Nonni* P. E. J. VIII, 150. idem in *Origene* tentatum: neque diffitemur Ἀλωεΐδας dedisse *Apollodorum* I. p. 29. pro quo non raro Ἀλωΐδαι exarari solent. Utrumque Ἀλωάδαι & Ἀλωεΐδαι *Pindari Scholiastes* habet intra paucos versus ad Il. Δ, 156. *Themist.* p. 36. οἵους ἔδοσαν τοὺς Ἀλωάδας οἱ ποιηταί sed p. 79. ὅτις οὐ μὴ παρῇσι τοὺς Ἀλωι-

adornamus convolutis aliis ſuper alios montibus, ut nanciſcamur ab altiore loco accuratiorem proſpectum.

4. CHAR. Et poterimus, Mercuri, nos duo in altum extollere levatum Pelium aut Oſſam? MERC. Quidni, Charon? an nos ſtatuis ignaviores eſſe puerulis iſtis? idque, ubi Dii ſumus. CHAR. Non quidem: verum res mihi videtur improbabilem quandam habere operis aggrediundi magnitudinem. MERC. Sane; quippe literarum inperitus es, o Charon, minimeque poëtica faculeate præditus: at animoſus ille Homerus binorum verſuum opera ſtatim nobis aditum in cœlos confecit: tam ex facili componebat montes. Equidem miror, ſi iſta tibi eſſe portentoſa videantur, quem Atlas ſcilicet non fugit, qui polum ipſum unus fert, ſuſtinens nos ſimul omnes. Etiam inaudiveris forte de fratre meo Hercule, ut ſucceſſerit aliquando hic in vicem illius Atlantis, eumque recrearit interquieſcentem tantiſper, dum

τοὶ χτὶ τὰ αὐτὰ ἐπιτυλιόντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὡς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρας ἀκριβεστέραν τ σκοπὴν.

ΧΑΡ. Καὶ δυνησόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δύο ὄντες ἀναθέσθαι ἑξάμβοι τὸ Πήλιον, ἢ τ Ὄσσαν; ΕΡΜ. Διατί δ' οὐκ ἂν, ὦ Χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγεννεστέρους εἶναι τοῦ βρεφυλλίου ἐκείνου, καὶ ταῦτα, θεὸς ὑπάρχοντας; ΧΑΡ. Οὐκ· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινα ἢ μεγαλουργίαν ἔχειν. ΕΡΜ. Εἰκότως· ἰδιώτης γὰρ εἶ, ὦ Χάρων, καὶ ἥκιστα ποιητικός. ὁ δὲ γενάδας Ὅμηρος ἀπὸ δυοῖν στίχοιν αὐτίκα ἡμῖν ἀμβατὸν ἐποίησε τ οὐρανὸν, οὕτω ῥᾳδίως συνιθεὶς τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω, εἴ σοι ταῦτα τερατώδη εἶναι δοκεῖ, τ Ἄτλαντα δηλαδὴ εἰδότι, ὃς τ πόλον αὐτὸν, εἷς ὤν, φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. ἀκούεις δὲ ἴσως καὶ τῷ ἐμῷ ἀδελφῷ πέρι, τῷ Ἡρακλεῖ, ὡς ἀναδέξοιτό ποτε αὐτὸν ἐκείνου τ Ἄτλαντα, καὶ ἀναπαύσειε πρὸς ὀλίγον τῷ ἄχθει,

7. Ἥκιστα ποιητικός] Οὐδαμῶς ποιητὴν ἡμιτιμῶ. V.

Ἀλωίδας ὡς λοπολυξίαν. Ego tamen ut in re compertа non vereor adfirmare, multo ſaepius Ἀλωάδας, ſi quis inquirat, in veterum ſcriptis repertum iri, quam Ἀλωίδας adeo ut temeritatis abſolvi nequeat, qui morem ſcribendi receptiſſimum ad formam patronymicorum, quae ab υς deſcendunt, vulgarem redigere conetur. Atque etiam vix me contineo, quin credam Ἀλωίδαι vel Ἀλοάδαι titulum fabulae Sophocleae, de qua *Caſaubon.* ad *Athen.* VII, 4. & *Jo. Meurſius*, ubique corruptum eſſe, refingendumque in Ἀλωάδαι· cui-ſuſpicioni mirifice favent verſus inde ab *Æliano* adducti de Anim. VII, 39. nam ipſa vel cerva, vel Diana in cervam mutata, quae cauſam interitus Aloïdis adtulit, deſignari videtur: drama vero fuiſſe Satyricum, qui fuerit harum rerum intelligens, facile mihi concedet. *T. H.*

90. Εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἑκατὸν ταύτῃ κλίμακα ἔχειν, οἰομένους καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τ οὐρανὸν] Sic male diſtinctus in poſtrema parte hic locus legitur, etiam in Aldina editione. Interpunge autem, εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἑκατὸν ταύτῃ κλίμακα ἔχειν οἰομένους, &c. Nec aliter video diſtingui in Florentina. Plana ſunt omnia: *Homerus Poëta ait, duos Aloei filios, cum pueri etiamdum eſſent, olim ſtatuiſſe radicitus evulſam Oſſam Olympo ſuperimponere; deinde & huic Pelion: ideoneam hanc arbitrantes ſe habituros eſſe ſcalam, etiam ad in eundum adſcendendum.* *J. J.*

94. Νὴ δί] In Cod. Flor. νὴ δί, ἐ γὰ ἐπὶ κακῇ τῇ θεῶν. *J. B.*

99. Δύ' ὄντες] *Hic δύ' ὄντες pro δύ' ὄντε μόνον dictum eſſe manifeſtiſſimum eſt*, inquit *H. Stephan.* App. ad Scr. de D. A. p. 105. additis e *Luciano* pluribus ejuſmodi locis; in quibus equidem quid opus ſit ellipſi, nullus video, atque adeo lubens ſequor exactiſſimum judicium *Dukeri* ad *Thucydid.* p. 292. n. 25. *T. H.*

3. Τοῦ βρεφυλλίου] Otum & Ephialtem intelligit *Lucianus*. Adi citato nuper libro Homerum, ubi & hoc eſt, αὐτὰς ἐπ' Ὄσσῃ Πήλιον εἰνοσίφυλλον. *J. Br.*

7. Ἰδιώτης] *Ignarus literarum*, non *ruſticus*, ut habet Interpres. *J. C.*

10. Οὕτω ſ. συντιθείς] Nihil eſt hic, quod magno opere offendat: neſcio tamen quo pacto magis blanditur: ἀμβατὸν ἐποίησε τ οὐρανὸν οὕτω ῥᾳδίως συνιθεὶς τὰ ὄρη. Illud autem ἀπὸ δυοῖν στίχοιν pro δυοὶ στίχοις non aliter eſt dictum, quam ἀπὸ σμικρᾶς διατάξεως, ἀπὸ τριῶν χιλιάδων ἀνιμᾶσθαι *Theophr.* H. Pl. IV. p. 76. ἀπὸ ῥαδιουργίας ἐλαύνειν *Strabo* XVII. p. 1184. B. Vide *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Equ. v. 535. *Duker.* ad *Thucydid.* p. 558. n. 30. *T. H.*

15. Ὡς ἀναδέξοιτό ποτε αὐτόν] Poſtulare videtur legitimus orationis curſus, ὡς ἀναδέξαιτό ποτε αὐτὸς ἐκεῖνον τ Ἄτλαντα ἀναδέξαιτο ut ἀναπαύσειεν αὐτὸς vero concinnius ad Herculem pertinebit, quam ſi cumulate αὐτὸς ἐκεῖνον τ Ἄτλαντα ſcribatur. *T. H.*

25. Ἐξιμ-

ἄχθος, ὑποθεὶς ἑαυτὸν τῷ φορτίῳ; ΧΑΡ. Ἀκήκοα γὰ ταῦτα· εἰ δὲ ἀληθῆ ὄζει, σὺ ἂν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδῆτε. ΕΡΜ. Ἀληθέστατα, ὦ Χάρων. ἢ τίνος γὰρ ἕνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοιντο ἂν; ὥστε ἀναμοχλεύωμεν τὴν Ὄσσαν πρῶτον, ὥσπερ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος, καὶ ὁ ἀρχιτέκτων Ὅμηρος, Αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ Πήλιον εἰνοσίφυλλον· ὁρᾷς, ὅπως ῥᾳδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς [a] ἐξειργασάμεθα; φέρε ἐν ἀναβὰς ἴδω, εἰ καὶ ταῦτα ἱκανὰ, ἢ ἐπαναδομεῖν ἔτι δέησει.

Παπαὶ, κάτω ἔτι ἐσμὲν τῆς ὑπωρείας τοῦ οὐρανοῦ· ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν ἑῴων μόγις Ἰωνία, καὶ Λυδία φαίνεται· ἀπὸ δὲ τῶν ἑσπέρας οὐ πλέον Ἰταλίας καὶ Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτῴων, τὰ ὑπὲρ τάδε τοῦ Ἴστρου μόνα· καλλείθεν, ἡ Κρήτη οὐ πάνυ σαφῶς· μελανιητέα [b] ἡμῖν, ὦ πορθμεῦ, καὶ ἡ Οἴτη, ὡς ἔοικεν· εἶτα ὁ Παρνασσὸς ὑπὲρ πᾶσιν. ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν. ὅρα μόνον, μὴ λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον ἀπομηκύνοντες πέρα τοῦ πιθανοῦ· εἶτα συγκαταῤῥιφθέντες αὐτῷ πικρᾶς τὰς Ὁμήρου οἰκοδομικῆς πειραθῶμεν, ξυντριβέντες τὰ κρανία. ΕΡΜ. Θάῤῥει· ἀσφαλῶς γὰρ ἔξει ἅπαντα· μέλαθρον τὴν Οἴτην· ὑπερκυλινδήσω [c] καὶ ὁ Παρνασσός. ἰδού, ἐπάνειμι αὖθις· εὖ ἔχει· πάντα ὁρῶ· ἀνάβαινε ἤδη καὶ σύ. ΧΑΡ. Ὄρεξον, ὦ Ἑρμῆ, τὴν χεῖρα. οὐ γὰρ ὑπὲρ μικρᾶς με ταύτης μηχανῆς ἀναβιβάζεις. ΕΡΜ. Εἶγε καὶ ἰδεῖν ἐθέλεις, ὦ Χάρων,

ipse subditis humeris onus cœli gestaret. CHAR. Audivi & ista: sintne vera, tu, Mercuri, poëtæque sciveritis. MERC. Verissima, Charon: nam quam ob rem sapientes viri falsum dicerent? Itaque emoliamur Ossam primum, uti nobis præmonstrat carmen, & architectus Homerus; dein super Ossam tremulum arboribus Pelion. Viden, quam facile simul & poëtice rem perfecerimus? Age igitur adscendam videamque, istane sint satis idonea, an plura insuper accumulare deceat.

5. Papæ! infra sumus adhuc in radicibus Olympi: etenim ab Orientali plaga vix Ionia & Lydia apparet; ab Occidente non plus, quam Italia & Sicilia; a Septentrionali regione, quæ cis Istrum sunt sola: ab ista vero parte Creta non admodum dilucide. Sedibus suis emovenda nobis, portitor, etiam Oeta, sicuti videtur; tum Parnassus super omnes imponendus. CHAR. Ita faciamus: vide modo, ne subtilius elaboremus opus producendo ultra verisimilitudinem; deinde ne cum ipsa mole devoluti amaram nobis Homeri architecturam experiamur, contritis craniis. MERC. Bono sis animo: periculo nobis vacabunt hæc omnia. Transfer Oetam: subvolvatur etiam Parnassus. En iterum escendo: recte habet; cuncta video: jam tu quoque huc subi. CHAR. Porrige, Mercuri, manum: haud enim in parvam istam me machinam elevas. MERC. Siquidem contemplari velis, Charon, omnia: et-

a Ἐξειργασάμεθα] Edd. priscae ἐξειργασόμεθα. Quod reposui praeter B2. S. A. offert etiam margo AIW. b Ἡμῖν] Ὑμῖν vitium Ed. Fl. c Καὶ] Hac particula non plane necessaria caret F.

38. Οἰκοδομικῆς] Οἰκοδομῆς. V.

39. Συντριβέντες τὰ κρανία] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις· τὸ δὲ ποιῶν, συντρίβοντες τὰ κρανία· * τὰ γὰρ πρὸς πᾶσιν ἡ θράσει αἰτιατικῇ συντάσσει, Ἔπαθον τὴν ψυχὴν, Συντέτριψα

* Τὰ γὰρ πρὸς] Amst. Ed. ὁ γὰρ & ἐντρίψα τὴν λ. quod ne sacrum quidem est: utrumque recte legebatur in libro Vossiano, consentiente Thoma Mag. in Ἔπαθον τὴν ψυχήν. T. H.

25. Ἐξειργάσμεθα] Veteres Edd. ἐξειργασόμεθα. B2. & A. ἐξειργασάμεθα. Sed genuinum est, quod reposuimus. M. du S.

τὴν λήκυθον. Οὕτως ἂν & τοῦτο πρὸς αἰτιατικὴν ἴδοι λαμβάνων· ἀλλ' ἐπειδὴ φιλοῦσιν Ἀθηναῖοι τὸ ἐπὶ μέρους, λέγεται ὡς τὸ, ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου, ἔτω καὶ τοῦτο, συντρίβοντες τῶν κρανίων. V.

39. Τῶν κρανίων] An συντρίβοντες τὸ κρανίον? placet. F. G.

46. Εἶγε & ἰδεῖν] Particula saepius eum in modum poni

etenim non licet utrumque & tutum, & ſpectandi cupidum eſſe. At tu tene dextram meam firmiter, & parce pedem in lubrico ponere. Euge, tu etiam huc evaſiſti: quandoquidem vero biceps eſt Parnaſſus, ubi alterum uterque verticem occupaverimus, conſideamus. Tu vero jam mihi in orbem circumſpiciens, contuere omnia.

6. CHAR. Video terram amplam, eamque lacum quendam magnum circumfluentem; tum montes, & fluvios Cocyto ac Pyriphlegethonte majores: deinde homines valde parvos, eorumque quaſi luſtra quædam. MERC. Sunt illæ urbes, quas tu luſtra putas. CHAR. Scin tu, Mercuri, nihil eſſe nobis actum? quin fruſtra Parnaſſum cum ipſo fonte Caſtalio, & Oetam, & alios montes loco emovimus. MERC. Quid ita? CHAR. Nihil equidem accurate diſtinctum ex alto video: volebam enimvero non urbes, nec montes ſolos tantum, velut in picturis, videre; ſed ipſos homines, quæque agant, & qualia loquantur: uti quum mihi primum obviam factus conſpexiſti ridentem; quærebasque, quid riderem: etenim re quadam obiter audita mirificum in modum fui delectatus. MERC. Quid autem illud erat? CHAR. Ad cœnam aliquis, opinor, vocatus a quodam amicorum in poſterum diem, condixit; dumque loquebatur, de tecto in caput tegula delapſa, neſcio quo impellente, eum interemit: quare riſi, quod ad con-

ἄπαντα· ἐκ ἔνι δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῆ, καὶ φιλοθεάμονα εἶναι· ἀλλ' ἔχε μου τὴν δεξιᾶς, καὶ φείδου μὴ κατὰ τοῦ ὀλισθηρᾶ πατεῖν· εὖγε, ἀνελήλυθας καὶ σύ· καὶ ἐπείπερ δικόρυμβος ὁ Παρνασσός ἐστι, μίαν ἑκάτερον ἄκραν ἐπιλαβόμενοι καθεζώμεθα. σὺ δέ μοι ἤδη ὡς κύκλῳ περιβλέπων ἐπίσκοπει ἅπαντα.

ΧΑΡ. Ὁρῶ γῆν πολλὴν, καὶ λίμνην τινὰ μεγάλην περιρρέουσαν, καὶ ὄρη, καὶ πολλοὺς τοῦ Κωκυτοῦ καὶ Πυριφλεγέθοντος μείζονας· καὶ ἀνθρώπους πάνυ σμικροὺς, καί τινας φωλεοὺς αὐτῶν. ΕΡΜ. Πόλεις ἐκεῖναί εἰσιν, οὓς φωλεοὺς εἶναι νομίζεις. ΧΑΡ. Οἶδα, ὦ Ἑρμῆ, ὡς οὐδὲν ἡμῖν πέπραχται; ἀλλὰ μάτην τὸν Παρνασσὸν αὐτῇ Κασταλίᾳ, καὶ τὸν Οἴτην, καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν. ΕΡΜ. Ὅτι τί; ΧΑΡ. [d] Οὐδὲν ἀκριβὲς ἔγωγε ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ὁρῶ· ἐβουλόμην δὲ οὐ πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γραφαῖς, ὁρᾶν, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, καὶ ἃ πράττουσι, καὶ οἷα λέγουσι· ὥσπερ ὅτε με τοπρῶτον ἐντυχὼν εἶδες γελῶντα, καὶ ἤρου με, ὅ, τι γελῴην· ἀκούσας γάρ τινος ἡδονὴν εἰς ὑφολήν. ΕΡΜ. Τί δὲ τοῦτ' ἦν; ΧΑΡ. Ἐπὶ δεῖπνον, οἶμαι, κληθείς ὑπό τινος τῶν φίλων εἰς ὑστεραίαν, μάλιστα ἥξω, ἔφη· καὶ μεταξὺ λέγοντος, ἀπὸ τοῦ τέγους κεραμὶς ὑπεσοῦσα, οὐκ οἶδ' ὅτῳ κινήσαντι, ἀπέκτεινεν αὐτόν. ἐγέλασα οὖν, οὐκ ὀπτελέσαντος

[d] Οὐδὲν] Ὅτι adſcriptum eſt ad oram *AIW*. Hic credo voluiſſe praeponi, ὅτι οὐδὲν· ut in *Platone* ſolet ſequi poſt ὅτι τί.

poni ſolita, ut intelligendum aliquid relinquat: hic non difficulter explebis ſententiam: *conandum eſt aliquid, & cum nonnullo periculo huc aſcendendum, ſiquidem, o Charon, perſpicere velis omnia.* T. H.

47. Οὐκ ἔνι] *Non licet.* J. Br.

49. Φείδου μὴ] *Benedict. Ne pedem in lubrico ponas:* imo: *ne parcas pedem in lubrico ponere.* F. G.

54. Λιμνην] *Mare.* J. Br.

69. Ὅτι γελῴην] Hic iterum ὅτι male conjungitur, ubi legitur, καὶ ἤρου με ὅτι γελῴην· ſcribe ὅ, τι. *Et rogabas me, quid riderem.* Plane ſic in Florentina. Apud *Homerum* quoque Il. A, 64. illud ὅ, τι perperam conjungitur,

Ὅς κ' εἴποι, ὅτι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων.

Sed ſcribe, Ὅς κ' εἴποι ὅ, τι τόσσον, &c. *Qui dicat, quid* (ob quam cauſam) *adeo iratus ſit Apollo.* Ita diſtinctum hunc *Homeri* locum olim lectum fuiſſe, liqueat ex *Heſychio*, non aliter haec verba referente; qui ipſe quoque una literula multatus eſt; Ὅ, τι τόσσον, διότι τοσοῦτον· lege ex *Homero* τόσσον. J. J.

72. Ἐς τὴν ὑστεραίαν] Haec in libris publicatis interpunctio ſequentibus adnectit; nec diſſentiunt Interpretes: ego contra cenſui κληθεὶς εἰς τὴν ὑστεραίαν jungi oportere: huic ergo diſtinctioni verſio quoque reſponder. T. H.

τῷ ‖ ὑπόχεσιν. ἔοικα δὲ ἐγὼ νῦν ὑποκαλαβήσεσθαι, ὡς μᾶλλον βλέπουμι, καὶ ἀκούω.

ΕΡΜ. Ἔχ' [a] ἀτρέμας· καὶ τοῦτο μὲν ἐγὼ ἰάσομαί σοι, καὶ ὀξυδερκέστατον ὅτι βραχεῖ ἐπιφανῶ, σαφῆ Ὁμήρου τινὰ καὶ πρὸς τοῦτο ἐπῳδὴν λαβών· καὶ πειρῶ εἰπεῖν τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα [b] ὁρᾶν. ΧΑΡ. Λέγε μόνον. ΕΡΜ.

Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλον, ἣ πρὶν ἐπῆεν,

Ὄφρ' εὖ [c] γινώσκῃς ἠμὲν θεὸν, ἠδὲ καὶ ἄνδρα.

ΧΑΡ. Τί ἐστιν; ΕΡΜ. Ἤδη ὁρᾷς; ΧΑΡ. Ὑπερφυῶς γε· τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος, ὡς πρὸς ἐμέ. ὥστε σὺ τὸ ὅτι τάχιστα [d] προδίδασκέ με, καὶ ἀποκρίνου ἐρωτῶντι. ἀλλὰ βέλτιον τί Ὁμηρον καλῶ ἐρωμαί σε, ὡς μάθῃς αὐτὸν [e] ἀμελέτητον ὄντα με τοῦ Ὁμήρου; ΕΡΜ. Καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τὰ ἐκείνου εἰδέναι, ναύτης ἀεὶ καὶ [f] πρόσκωπος

stitutum non venerit. Videor autem nunc etiam inferius descensurus, ut magis videam & audiam.

7. MERC. Ne te moveas: equidem & huic malo remedium tibi adferam, teque visu acutissimum brevi reddam ab Homero quadam ad hunc usum incantatione sumta: tu vero, simul ac pronunciavero versus, sic tibi persuade, te non amplius esse hebeti oculorum acie, sed plane cuncta perspicere. CHAR. Dic modo. MERC. Caliginem etiam tibi ab oculis abstuli, quæ prius inhærebat, ut bene dignoscas Deum & hominem. Quid est? jamne liquide vides? CHAR. Mirum in modum, ut nihil supra: cæcus fuerit Lynceus ille præ me. Itaque tu nunc porro doce me, ac responde roganti. Sed vinne ex Homero & ego te rogem, ut discas in Homeri carminibus me quoque non esse non versatum? MERC. Unde vero tibi sit, eorum quicquam ut scias, qui nauta sem-

a Ἀτρέμας] Ἀτρέμα notatur in margine *AtW.* b Ὁρᾷν] Ὁρα P. L. Idem in margine *AtW.* scriptum; sed per errorem, ut auguror, refertur ad ὁρᾷς, quod paulo inferius extat. c Γινώσκῃς] *F.* Γινώσκεις. d Προδίδασκε] Προσδίδασκε P. e Ἀμελέτητον] Sic P. L. *J.* nec non margo *AtW.* In prioribus Edd. fuit ἀμελῆ. f Πρόσκωπος] *F.* πρύμνοπος.

86. Ὄφρ' εὖ γινώσκῃς] *Homer.* Il. E, 127. *J.Br.*

87. ΧΑΡ. Τί ἐστιν;] Vereor ne praeter *Luciani* voluntatem Mercurii sermo sit intercisus: illi, quod nunc incommode Charonti tribuitur, est adsignandum; quid enim aptius, quam ut recitatis *Homeri* versiculis statim quaerat, τί ἐστιν; ἤδη ὁρᾷς. *T.H.*

89. Ὡς πρὸς ἐμέ] *Si mecum componatur.* *J.Br.*

Ibid. Προδίδασκέ με] Quorsum spectet προδιδάσκειν, quidve Charon ante doceri velit non capio; quandoquidem acutissimam aciem repente nactus nihil nunc aliud expetit, quam ut, quae in terris ab hominibus gerantur, sibi Mercurius demonstret, interrogantique singula respondeat. Videtur in πρὸ nescio quid haerere vitii. *T.H.*

92. Ἀμελέτητον] Scriptura optima, quam P. L. & Ed. *J.* exhibent. Reliquae ἀμελῆ, quod servari quidem forsan potuerat, ut Μωφ. c. 25. sed ne MSS. Codd. & Juntinae auctoritatem sequi dubites, vide Ἁλ. c. 18. & Παρασ. c. 60. ex quibus omnibus, quid inter has voces discriminis sit, facile perspicies. *M.du S.*

3. Ὥσπερ τριόνιόν τινα ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν] Quum vertisset *Mosellanus*, *atque tridente velut unco quodam hamo injecto*, contraxit *Benedictus*, & *injecto tridente tanquam quodam hamo*. Quod cui potest placere? unde hamus ille? aut ad quam rem? An hamus facit ad turbandum? An ignorat ullus τριόνιον passim ab Grammaticis exponi κιντήριον τῶν χύτρας, quod & commodissime & facete ab ridiculo *Luciano* & Neptunum traducente in persona Charontis videtur dictum, non secus ac si mare esset ejus olla culinaria. *J.G.*

Ibid. Τριόνιον] *Tudiculam.* *J.Br.*

4. Τὰς Σκύλλας] Sumta sunt ex Od. E, 291. ubi pro — πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀείρας videri poterat legisse *Lucianus*, ὀρόθυνε Σκύλλας· sed memoriter haec, verbis non adnumeratis, citasse *Nostrum* credo: quae etiam est causa, cur ὀρόθυνε augmento suo instructum non repudiem: *Nicetas* Man. Comn. II. p. 109. ὡς ἀχαιοὶς ἀμπάτιδας Ϲ σύρτις, αἱ πῶμα ὀρθὸν ἐπαιωρίζουσιν, αἷς τὰς μάχας ἐπωγκοῦντο Ϲ ὀροθύνουσι. *T.H.*

Ibid. Ὀρόθυνε] Ex *Homero* emendavimus, quod in omnibus legebatur ὀρόθυνα. *M.du S.*

9. Αὐτῇ Σκύλλῃ] Id est, *cum ipsa Scylla & Charybdi* &c. *F.G.*

Αὐτῇ Σκ. καὶ Χ. καὶ Κ.] Charon indicaturus Mercurio, unde & ipse multos memoria comprehensos habeat versus Homericos, facetissime narrat, eo, quo Homerum defunctum trajiceret, tempore incidisse gravem

semper retroque adfixus fueris? CHAR. Ecce autem, quam hoc probrose dicitur in artem: neque tamen eo minus, quando illum trajiciebam fato functum, quum multa canentem audiverim, quorundam adhuc memini. Et tempestas quidem nos non mediocris tunc deprehendit: postquam enim occœpit cantando recitare nescio quam non valde navigantibus auspicatam cantilenam, scilicet Neptunum conduxisse nubes, turbasse pontum, velut tudicula quadam injecto tridente, omnesque procellas concitasse, atque alia multa, dum mare miscet versibus, tanta tempestas subito caligoque ingruit, ut parum abesset, quin navim nobis everteret. Tum ille nausea correptus evomuit rhapsodiarum plerasque cum ipsa Scylla, Charybdi & Cyclope. MERC. Haud arduum igitur erat ex tanto vomitu paucula certe conservare.

8. CHAR. At dic mihi, quæso, quis hicce crassissimus est vir, fortis magnusque, qui eminet super alios homines

ἔσῃ; ΧΑΡ. Ὁρᾷς, ἀνειδιστικὸν τοῦτο ἐς τὴν τέχνην. ἐγὼ δέ, ὁπότε διεπόρθμευον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ῥαψῳδοῦντα καὶ ἀκούσας ἐνίων ἔτι μέμνημαι. καίτοι χειμὼν ἡμᾶς οὐ μικρὸς τότε κατέλαβεν. Ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ᾄδειν ἀπὸ πάνυ αἰσίου τινὰ φωνὴν τοῖς πλέουσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥσπερ τορύνην τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν, καὶ πάσας τὰς θυέλλας ὠρόθυνε, καὶ ἄλλα πολλὰ, κυκῶν τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χειμὼν ἄφνω καὶ γνόφος ἐμπεσὼν ὀλίγου δεῖν περιέτρεψεν ἡμῖν τὸ σκάφος· ὅτε καὶ ναυτιάσας ἐκεῖνος ἀπήμεσε τὰ ῥαψῳδίων τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι. ΕΡΜ. Οὐ χαλεπὸν ἦν ἐκ τοσούτου ἐμέτου ὀλίγα γοῦν διαφυλάττειν.

ΧΑΡ. Εἰπὲ γάρ μοι·
Τίς γὰρ ὅδ' ἐστὶ πάχιστος ἀνὴρ, υἱός τε, μέγας τε,
Ἔξο-

3. *Τορύνην] Εἶδος ξύλου τροχγύλου ἢ τὸ σκαμβὸν ξύλον ᾧ ἐδίπτουν ὀρθόν. *V.*

8. Ἐκεῖνος ἀπήμεσε τὰ ῥαψῳδίων] Ὅτι † Γελάτου ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μὲν Ὅμηρον ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμπεσόντα ἀνομένους. *V.*

* Τορύνην] L. τορύνην· & ita legisse Excerptorem video. *M. du S.*

Non aliter in *V.* sed quid sibi velit *Scholiastes*, parumper obscurum est. Non equidem inprobavero tudiculam explicari εἶδος ξύλου τροχγύλου, quoniam talis in materia lignea figura satis huic instrumento conveniet: verum quo pertinet ἢ τὸ σκαμβὸν &c. quod si τορύνην exponit, scribendum potius fuerat ἢ τι σκαμβὸν ξ. Nunc paroemiae notae verba propemodum integra habes, Τὸ σκαμβὸν ξύλον εὐθύνειν ὀρθὸν, ut apud *Suidam* legitur & *Mich. Apostolium*, vel, ut in App. Vatic. C. III. n. 100. Τὸ σκαλμὸν (eum in modum refingo σκαλινὸν) ξύλον εὐθύνειν ὀρθὸν. Ideone haec addidit, ut in tudicula ligni arte nulla corrigendi, quale proverbio ferebatur, exemplum offenderet? *T. H.*

† Γελάτου] Libuit hic relinquere lectionem MS. Codicis, ut Librarii appareret imperitia, qui non vidit hic esse nomen Pictoris, neve in nos menda, quae tolli non potuere, conjicerentur. Legendum est, ὅτι Γαλάτου, ut liquet ex *Aeliano* V. H. XIII, 22. ex quo lux huic loco haud dubia, qui vicissim *Aelianum* tuebitur adversus eos, qui frustra eum emendare conati sunt. *J. C.*

Cum *Clerico* facio: longe alius est Eladas vel Geladas Argivus, Phidiae praeceptor, de quo *Perizonius* cogitabat. Ceterum haec Scholiastae verba jam fuerant a *Fr. Junio* in lucem prolata Catal. Artif. in *Galato*. Vide Praestantiss. *Fabricii* B. G. l. c. 7. §. 1. *T. H.*

vem tempestatem, Homerumque nauseabundum evomuisse plurima suorum carminum una cum Scylla, Charybdi, & Cyclope. Ita simpliciter hic locus capiendus. Quid enim? Lubetne Interpretem sequi vertentem, *Nauseabundus ille ipsi Scyllae, & Charybdi, & Cyclopi bonam carminum partem evomuit*, & statuere, *Homerum*, ubi ἔνοσον πλοῦν navigaret, *illuc, unde negant redire quemquam*, transvectum esse fretum inter Siciliam & Italiam? Quo quid potest insulsius? Non intellexit bonus Noster, τὸν, ἀπήμεσε τὰ ῥαψῳδίων τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι, eadem esse, ac σὺν αὐτῇ Σκύλλῃ, &c. quam praepositionem saepe subaudiendam relinquunt Graeci. *J. J.*

11. Ἐκ τοσούτου ἐμέτου] Haec imago animo *Luciani* primum non est objecta. Pictori Galatoni eam debuit, de quo sic loquitur *Aelianus* V. H. XIII, 22. Γαλάτου ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μὲν Ὅμηρον αὐτὸν ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμπεσόντα ἀνομένους. Vide Interpretes ad hunc locum. *J. C.*

13. Τίς γὰρ ὅδ'] Versus ex Iliad. 3. *J. B.*

14. Υἱός τε μέγας τε] *Homer.* Il. Γ, 226. *J. Bo.*

ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤμους; EPM. Μίλων ὅτος ὁ Κροτωνιάτης ἀθλητής. ἐπικροτοῦσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταῦρον διάδρομον φέρει ἀπὸ τοῦ σταδίου μέσου. XAP. Καὶ πόσῳ δικαιότερον ἂν ἐμέ, ὦ Ἑρμῆ, ἐπαινοῖεν, ὃς αὐτόν σοι τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγον ξυλλαβὼν ἐνθήσομαι ἐς τὸ σκαφίδιον, ὁπόταν ἥκῃ πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ ἀμαχωτάτου τῶν ἀνταγωνιστῶν καταπαλαισθεὶς καὶ θανάτου, μηδὲ ξυνιεὶς, ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζει; κἄτα οἰμώξει ἡμῖν δηλαδή, μεμνημένος τῶν στεφάνων τούτων, καὶ τοῦ κρότου· νῦν δὲ μέγα φρονεῖ, θαυμαζόμενος ὅτι τῇ τοῦ ταύρου φορᾷ. τί οὖν; οἰηθῶμεν ἄρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξεσθαί ποτε; EPM. Πόθεν ἐκεῖνος θανάτου νοῦν μνημονεύσειεν ἐν οὕτω τοσαύ-

capite, ac latis humeris? MERC. Milon Crotone oriundus, athleta: plausus ipsi dant Græci, quod taurum sublatum ferat per stadium medium. CHAR. Et quanto justius me, Mercuri, laudent, qui ipsum tibi Milonem haud multo post comprehensum imponam in cymbulam, quum veniet ad nos a Morte adversariorum invictissimo dejectus, ne quidem intelligens, quo pacto se supplantatum prosternat: deinde nobis gemitus edet scilicet, recordatus coronarum istarum & plausus: nunc vero magnum spirat, dum omnes eum admirantur ob taurum gestatum. Quid ergo? illumne existimabimus sperare, se quandoque moriturum esse? MERC. Qui fieri potest, mortis ut ille meminerit in tanto roboris

a Μηδὲ] *F. Al.* pluresque μὴ δὲ, prout saepe solet in vetustis Codd. & Edd. distincte scribi.

18. Φέρει ἀπὸ τοῦ σταδίου μέσου] Στάδιον ὁ τόπος τῆς ἀγῶνος, καὶ μέρος τι τοῦ μιλίου * ζ' γὰρ καὶ ς' στάδια ποιοῦσι μίλιον. Μίλωνος τούτου φέρεται € ἄλλα τε κατὰ τὸ σῶμα ἀλκῆς θαύματα· † φασὶ γὰρ αὐτὸν Πυθαγόρειον ὄντα μαθῆσαι μὴ τὸ ὁμιλητὸν σὺν οἰκίᾳ, ἧς ὑποστάρου τινὸς τοῦ τύλου ὄντος, ‡ ὑποβάντα τὸ πίπτοντος τοῦ οἰκίας τὸν τύλον πρότερον παρωσάμενον ἐκείνους τε σῶσαι, καὶ ἑαυτὸν ἀκέραιον ὑπεξαγαγεῖν. Λέγεται καὶ τόδε, ὡς καὶ τοῦ ζῆν αὐτὸν ἀπηλλαξεν, ὡς βαδίζων παρ' ὕλῃ τινὶ ᾠδαγμένῃ § κορμῷ μεγάλῳ, ὃν βιαζόμενος πρὸς τὴν διάσασιν, τοὺς σφῆνας μὲ ἐκπεσεῖν, αὐτὸν δὲ παρειθέντα τῇ συμπτώσει τοῦ μερῶν ¶ ἀφύκτῳ πάγῃ θηρίων ὑπάρξαι θοινᾶν. V.

* Ζ γὰρ καὶ ς στάδια] Erat *Scholiastes*. Octo stadia miliare conficiunt. *M. du S.*

Καὶ ς, quae deleri volebat *M. du Soul*, intelligenda sunt καὶ ἥμισυ· persimilis est ac paene eadem notae forma, qua Graeci dimidium significant. Facile *Scholiasten* erroris absolvent, quae disputavit *Dodwellus* Diss. de Per. Anon. Eux. Mar. §. 4. 5. *T. H.*

† Φασὶ γὰρ &c.] In vicem peccatorum Ed. A. φασὶν αὐτὸν . . . σύλλεν τροπίδιον . . . ἑταίρας τε . . . ὑπιζαγεῖν genuinas *Vossii* membranae lectiones restituimus. Mox impressum fuit ὅτι καὶ τὸ ζῆν &c. quod & a veteri lectione discedit, & structuram legitimam violat. *T. H.*

‡ Ὑποβάντα] *Strabo* VI. p. 263. A. ὑποδύντα. *M. du S.*

§ Κορμῷ μεγάλῳ] Adde ex *Strabone* ἰσχνωμένῳ. *M. du S.*

¶ Ἀφύκτῳ] Vitium *V.* ἀεύκτῳ bene correctum fuit in Ed. A. De casu Milonis breviter & satis commode vetus Interp. ad Ib. *Ovid.* v. 611. Milo Crotoniates fretus viribus suis, quercum hiantem diducere conatus est: sed cuneis exeuntibus in medio conatu subtitit praeda lupis. Propius etiam ad *Scholiastae* nostri narrationem accedit *Gell.* N. A. XV, 16 Verum *Eustathius* ad *Dionys.* Perieg. v. 369. dum concinnae brevitatis sophisticum acumen adfectat, paene ridiculus evasit: ἀνοσιωθεὶς ἀνδρὸς τὰς χεῖρας, ἐν τῇ τῆς οἰκίας ῥαγῖσι σφιγχθῆναι, σεσηκότῳ θανάτῳ τὸν βίον μεταλλάξαι. *T. H.*

24. Μηδὲ ξυνιεὶς] Haec mihi non accommodatissime videntur ad integram, quae praecessit, sententiam respondere: etiamsi mutes tempus ὑποσκελίσει, parum adjumenti, me judice, contuleris. Forte orationis impeditae in ipso *Luciano* haeret culpa: non enim aeque semper stylus, quamvis adtento, ad animi cogitata dilucide exponenda procedit. *T. H.*

28. Τί οὖν;] Vide quae notavimus ad p. 366. n. 63. *T. H.*

33. Ἐμπίδα] Male ἐλπίδα. *J. B.*

Μὴ δὴ ἐμπίδα ἔχ ἅπως ταῦρον ἔτι ἁρπαξ δυνάμενον] Pulchre ἐμπίδα pro vulgato ἐλπίδα reposuit *Bourdelotius*; sed pro ἅπως, quod in editis est, scribendum ἅπας ἔχ ὅπως est *nedum*: usus etiam est in Prometheo & alibi. *J. G. G.*

Ἐμπίδα] In *B2.* quam secutus videtur *Bourdelotius*, mendose legebatur ἐλπίδα· at si alias inspexisset, recte, ut hic vides, legisset. *M. du S.*

41. Ἐλαστέον ἐπὶ Λ.] Ingenio *Luciani* facetissimisque jocis ita delector, ut qui maxime; neque tamen ejus dotes tam inepte admiror, ut, si quid reprehensione dignum admiserit, excusandum putem. Sane mallem, quando historias veteres, quod saepe solet, attingit, examen accuratius majoremque curam adhibuisset, & partam elegantissimae venustatis laudem hoc quoque non vili titulo cumulasset. Nuper admodum Assyrios ait a Cyro devictos, expugnatamque esse Babylonem; nunc porro meditari Cyrum expeditionem in Lydiam, ut Croesum adoriatur, regnoque spoliet. In his ordo rerum gestarum non constat: nam quamlibet in historia Cyri scriptores antiqui discrepent, huc tamen omnes simul

boris vigore? CHAR. Mitte iſtum, qui non longe poſt riſum nobis præbiturus eſt, quando navigio meo vectabitur, quum ne culicem quidem, nedum taurum, ſuſtinere poterit.

9. Tu porro id mihi dic, quis hic alius ſit venerabili forma vir præſtans? non Græcus, ut videtur, quantum e veſtitu quidem apparet. MERC. Cyrus, Charon, Cambyſæ filius, qui imperium, quod Medi dudum tenebant, nunc ad Perſas transtulit: Aſſyrios idem hicce nuper devicit, ſuamque in poteſtatem Babylonem redegit: nunc nihil prius exiſtimes, quam expeditionem eum meditari in Lydiam, ut, Crœſo ſubacto, potiatur omnium. CHAR. Crœſus autem ubi tandem & ille eſt? MERC. Eo reſpice ad magnam illam arcem, triplici muro munitam: Sardes iſtæ ſunt: ipſum-

τη; ΧΑΡ. Ἔα τοῦτον ὐκ εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρέξοντα, ὁπότ' ἂν πλέῃ· μηδὲ [b] ἐμπίδα, ὐχ ὅπως ταῦρον, ἔτι ἄραντ' δυνάμενον.

Σὺ δέ μοι ἐκεῖνο εἰπὲ, τίς τ' ἀρ' ὁδ' ἄλλος ὁ σεμνὸς ἀνήρ; ὐχ Ἕλλην, ὡς ἔοικεν ἀπὸ γῆν τ' ϛολῆς. ΕΡΜ. Κῦρος, ὦ Χάρων, ὁ Καμβύσου, ὅς, τὴν ἀρχὴν πάλαι Μήδων ἐχόντων, νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν εἶναι. καὶ Ἀσσυρίων ἔναγχος τοῦτος ἐκράτησε, καὶ Βαβυλῶνα παρεϛήσατο· καὶ νῦν ἐλασείοντι ἔοικε Λυδίαν, ὡς καθελὼν τὸν Κροῖσον ἄρχοι ἁπάντων. ΧΑΡ. Ὁ Κροῖσος δὲ ποῦ ποτέ ϛιν ἐκεῖνος; ΕΡΜ. Ἐκεῖσε ἀπόβλεψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, καὶ τὸ τριπλοῦν τεῖχος· Σάρδεις ἐκεῖναι, καὶ τὸν Κροῖσον

[b] Ἐμπίδα] Ἐλπίδα B2. mendum manifeſtum, quemadmodum ὅπως ſolius A. Ἐμπίδα, quae ad manus ſunt, vetuſtae Edd. omnes: nihil hic *Bourdelotio* debemus.

45. Τὴν τὸ τριπλοῦν] Ὑπαχουσίαν τὸ ἔχουσαν. V.

mul conſpirant, prius aliquot annis quam Babylon fuerit in poteſtatem redacta, Crœſum Lydosque ſuccubuiſſe. Si Xenophon in hac cauſa teſtis idoneus placet, hoc, quum Cyrus annum aetatis ageret trigeſimum, acciderit; illud tribus admodum annis poſt. Ab ea ratione non parum diſcedit calculus aliorum, qui Sardes captas ponunt in anno aetatis Cyri ſecundo, vel quinto & quinquageſimo, Babylonem in primo & ſexageſimo. Utcumque ea lis fuerit decreta, quod nunc quidem ad nos nihil pertinet, illud certe pro comperto habendum eſt, *Lucianum*, dum haec ſcribebat, ad hiſtoriae veram ſeriem animo fuiſſe minus adtento: potuiſſet alioqui, ſi eam in curam paulo diligentius incubuiſſet, & ingenio ſimul ſervire, & rerum geſtarum fidei. *T. H.*

45. Τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος] Loquendi formulam illuſtravit *J. Jenſius* ad p. 365. n. 59. Αἱ δὲ Σάρδεις, inquit *Strab.* XIII. p. 928. B. πόλις ἐϛὶ μεγάλη, νεωτέρα μὲν τῶν Τρωϊκῶν (quod ut de nomine Straboni forte concedam, de ipſa tamen urbe, vel arce ſaltem, minime dedero) ἀρχαίας δ' ὅμως, ἄκραν εὐερκῆ ἔχουσα. Arx ſane munitiſſimi operis, & prorſus inexpugnabilis futura, niſi Meles ſive Myles portentoſum lenem ex pellice ſibi natum ea ſola parte, quae penitus inacceſſa videbatur, circumferre neglexiſſet: *Herodot.* I, 84. ex quo *Dionis Chryſoſtomi* non intellectum *Caſaubono* locum egregie declaravit *Henr. Valeſius* ad Exc. *Nicol. Damaſc.* p. 68. Adverſus Cimmerios, deinde & Athenienſes diu poſt tuta ſtetit: *Herodot.* I, 15. V, 100. Cujus arte capta fuerit a Cyro tradidit *Herodotus:* ab *Herodoto* tamen nonnihil abit *Xenoph.* K. Π. VII. p. 107. ubi τεῖχος τὸ ἐν Σάρδεσι commemoratur, & τὰς ἀποτομωτάτας δοκοῦντας εἶναι τῶν Σαρδιανῶν ἰρύματα, quam lectionem propter triplicem *Luciani* murum ſervari velim. A *Polyaeno* duplex arcis per fraudem occupatae exponitur narratio ex diverſis ſcriptoribus petita: prior VII. c. 6. §. 3. quem habeat auctorem, ignoro: poſterior §. 13. perinde a *Frontino* deſcripta III, 8. §. 3. a *Cteſia* fluxit, ut oſtendunt ejus Excerpta p. 635. v. 30. Sed Crœſi filiae Nanidis opera, pactis Cyri nuptiis legitimis, arcem eſſe proditam cecinerunt *Licymnius* & *Hermeſianax*, teſte *Parthenio* Erot. c. XXII. quibus Muſarum famulis quatenus habenda ſit fides, lectori jus arbitrandi facio: ita vero *Parthen.* περὶ προδοσίας συνθεμένην τῷ Κύρῳ, εἰ κατὰ νόμους Περσῶν ἔξει γυναῖκα αὐτὴν, κατὰ τὴν ἄκραν, μηδενὸς φυλάσσοντος δι' ὀχυρότητα τοῦ χωρίου, εἰσδέχεσθαι τοὺς πολεμίους. Ideo gazae regiae theſaurisque cuſtodiendis munimentum opportuniſſimum: *Polyaen.* IV. c. 9. §. 4. Σέλευκος τὴν Σαρδίων ἄκραν ἐπόθει (ita legendum judico pro ἐπόρθει) τοὺς ἐν αὐτῇ θησαύρους Θεοδότου φυλάσσοντος τοῦτον θησαυροφύλακα Λυσίμαχος ἔταξε· μὴ δυνάμενος τὴν ἄκραν ἐχυρὰν οὖσαν ἑλεῖν. Neque aliam ob rem captivi nobiles eo detruſi, ut evadendi ſpes omnis praecideretur: eundem vide VI. c. 49. Arx autem urbi adjungebatur per Πρίονα (nomen a figurae ſimilitudine ſumtum autumo) cujus τεῖχος ἀφυλακτούμενον quum Lagoras Cretenſis obſervaſſet, ſolerti conſilio viam ex-

σον αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ὅτι κλίνης χρυσῆς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ ξυλεγόμενον; βούλει ἀκούσωμεν αὐτῶν, ὅ, τι ἂν λέγωσι; ΧΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΡΟΙ. Ὦ ξένε Ἀθηναῖε, εἶδες γάρ μου τὸν πλοῦτον, καὶ τοὺς θησαυροὺς, καὶ ὅσον ἄσημον χρυσός ἐστιν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν, εἰπέ μοι, τίνα ἡγῇ τῶν ἁπάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστατον εἶναι. ΧΑΡ. Τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ; ΕΡΜ. Θάρρει· εὐδὲν ἀγεννές, ὦ Χάρων. ΣΟΛ. Ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν οἱ εὐδαίμονες· ἐγὼ δὲ, ὧν οἶδα, Κλέοβιν καὶ Βίτωνα ἡγοῦμαι εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τοὺς τῆς ἱερείας παῖδας. ΧΑΡ. Τῆς Ἀργόθεν φησὶν ὅτου, τοὺς ἅμα ὥρᾳ ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑποδύντες εἵλκυσαν ὅτι τὴν ἀπήνην ἄχρι πρὸς τὸ ἱερόν. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα ἐκεῖνοι τῆς εὐδαιμονίας

que jam Crœsum conspicis in aureo lecto sedentem, cumque Solone Athenienſi confabulantem: vin' auſcultemus, quidnam dicant? CHAR. Lubentiſſime quidem.

10. CROES. Hoſpes Athenienſis (nam vidiſti divitias meas, & theſauros, quantumque nobis ſit rudis auri, ceterarumque rerum lautiſſimum apparatum) dic mihi, quem ducas omnium hominum feliciſſimum eſſe. CHAR. Quid ergo Solon reſpondebit? MERC. Hac de re ſecurus eſto: nihil, Charon, quod animum magnum dedeceat. SOL. Crœſe, pauci felices: eorum autem, quos ego novi, Cleobin & Bitonem ſtatuo feliciſſimos extitiſſe, illos inquam ſacerdotis filios. CHAR. Argivæ nempe inquit, qui una nuper admodum ſunt mortui, poſtquam matrem jugo ſuccedentes traxiſſent in carpento usque ad templum. CROES. Sit ita: primas illi fe-

expugnandae poſt diuturnam obſidionem urbis invenit: hiſtoriam narrat *Polyb.* VII. p. 705. meminitque τῆς προϋπαρχούσης δόξης περὶ τῆς Σάρδεων ἀχυρότητος. Arcem *Charon Lampſacenus* vocavit τὸ τεῖχος τὸ βασιλικὸν referens Athenienſes Ionibus opitulatos ἐλεῖν τὰ περὶ Σάρδεις ἄπαυλα χωρὶς τοῦ τείχους τοῦ βασιλικοῦ· verba nobis deſcripſit *Plutarch.* Περὶ τῆς Ἡροδ. κακ. p. 861. D. *T.H.*

Ibid. Τὸ τριπλοῦν τεῖχος] Ἔχουσαν ſubaudio. *J. Br.*

46. Τεῖχος] Τὸ προειδεδημένον, aut quid ſimile deſiderari videtur poſt τὸ τεῖχος. *F.G.*

48. Σόλωνι] Ne quis hic forte ficta ſuſpicetur, quae de Solone cum Crœſo habet, adeat *Plutarch.* in Sol. & *Herodot.* I. p. 7. ubi eodem ferme, quo hic, modo diſſerentem cum Crœſo Solonem audies. Meminit & Diogenes Laertius illius colloquii p. 12. *Menagius* tamen addubitat ob rationem temporum. *M. du S.*

56. Οὐδὲν ἀγεννὲς] Quid aliud erat expectandum ab homine liberrimae indolis, libertatisque amantiſſimo, cujus ſumma ferebatur apud Graecos ſapientiae fama? *Herodotum* adumbravit *Noſter*, qui Solonem fecit adulatione omni procul habita οὐδὲν ἐπαθανατίσαντα, ἀλλὰ τῷ ἐόντι χρησάμενον λέγειν &c. Inhumanius eſt, neque Herodoteum, quo ſtatim Solonem inpetit Crœſus, convicium καθάρματος. Verum ordinem eorum, qui beatiſſimi judicio Solonis ſunt pronunciati, Lucianus invertit: Tellum priore, poſteriore loco juvenes Argivos poſuit *Herodotus*, ſive aequum exiſtimans, ut popularis ſui Solon primam rationem haberet, ſive potius aetatis, qua vixerunt, intervallum ſecutus: Charon certe mox, ſimul atque Cleobin & Bitonem audivit nominari, agnoſcit eos τοὺς ἅμα πρώῃ ἀποθανόντας· unde quid aliud colligas, dummodo Luciani fides auctore certo nitatur, quam utrosque vivente Solone, vel paulo ſaltem ante beatam illam mortem obiiſſe. Κλέοβις autem in hodiernis *Herodoti* editionibus impreſſum eſt; neque ullam membranarum veterum ab eruditis viris adnotatam reperio variationem: ceteri tamen omnes, etiam illi, qui teſtem *Herodotum* adhibent, Κλέοβιν appellitant; quem ſcribendi modum neceſſitate metri probat, quod in *Stobaeo* legitur p. 603. Epigramma: Οἷόν Βίτων Κλέοβις τ' ἐπὶ σώμασιν εἰκείοισιν Ζεύγλαν ζαλκάμοισι &c. Matrem Cydippen edunt plerique: Theano fuit ab aliis vocata; ut *Suidas* oſtendit in Κρεῖσσον ἡ μητρὸς αὐτῶν Θεανοῦς ἢ Κυδίππης ἱερωμένης ἐν μαλλούσῃ πομπεύειν τῇ πατρίῳ ἑορτῇ ἐπὶ ἁπήνης μέχρι τεμένους τῆς Ἥρας· haec ab alio fonte ſunt hauſta, itidemque quod *Hyginus* tradit Cydippen, poſtquam duplicis domeſtici funeris exemplo didicerat, nihil eſſe melius mortalibus, quam mori, mortem obiiſſe voluntariam. Illorum vero, a quibus haec hiſtoria, *fabulam notam Cicero* vocat, ſit narrata, indicium petes a Viris Eruditiſſimis *J. A. Fabricio* ad *Sext. Empir.* P. H. III. §. 231. *J. Davisio* ad Cicer. T. D. I. c. 47. *T.H.*

58. Κλέοβιν καὶ Βίτωνα] De his *Herodot.* I, 31. *Plato* etiam in *Axiocho*, vel *de Morte*. *M. du S.*

59. Τοὺς τῆς ἱερείας π.] Lege ΧΑΡ. Τοὺς τῆς Ἰ. π. venuſtius enim eſt haec a Charonte dici, quam a Solone. *M. du S.*

64. Τὰ πρῶτα] *Primas*. *J. Br.*

65. Τίλλου] *Telaus* in quibusdam Diogenis Laertii codicibus ſcribitur. Apud alios *Telus* vel *Tellus*, ut hic omnes impreſſi, exceptis Fl. & *J.* quae. Τίλλου habent: ſed eadem Τίλλου recte exhibent Ἰσ. β. c. 17. *M. du S.*

Τίλ-

ferant felicitatis: at ſecundas quis obtineat? SOL. Tellus Athenienſis, qui & bene vixit, & pro patria mortem oppetiit. CROES. Ego vero, purgamentum hominis, non tibi videor eſſe felix? SOL. Necdum mihi liquet, Crœſe, niſi ad finem perveneris vitæ: mors enim exactiſſimus index ejusmodi rerum, & vitæ ad metam usque feliciter peractæ. CHAR. Pulcerrime, Solon, quod noſtri non oblitus ſis, ſed cymbulam noſtram eſſe cenſeas de talibus bene judicandi normam.

11. Sed quosnam iſtos Crœſus ablegat? aut quid id eſt, quod in humeris ferunt? MERC. Lateres Apollini Pythio aureos conſecrat, mercedem oraculorum, per quæ etiam peſſumibit brevi poſt tempore: eſt autem vatibus vir deditus ſupra modum. CHAR. Illud nimirum ſplendidum eſt aurum, quod refulget ſubpallidum quid-

65 ὁ δεύτερος δέ, τίς ἂν εἴη; ΣΟΛ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὖ τε ἔζησε, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ δὲ, κάθαρμα, σοὶ δοκῶ εὐδαίμων εἶναι; ΣΟΛ. Οὐδέπω [a] οἶδα, Κροῖσε, ἢν μὴ πρὸς τὸ τέ-70λος ἀφίκῃ τοῦ βίου. Ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὴς ἔλεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τὰ ἄχρι πρὸς τὸ τέρμα εὐδαιμόνως διαβιῶναι. ΧΑΡ. Κάλλιστα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν οὐκ ἐπελέλησαι, ἀλλὰ τὸ σταθμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τῶν 75τοιούτων κρίσιν.

Ἀλλὰ τίνας ἐκείνους ὁ Κροῖσος ἐκπέμπει, ἢ τί καὶ ὅτι τῶν ὤμων φέρουσι; ΕΡΜ. Πλίνθους τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς ἀνατίθησι, μισθὸν τῶν χρησμῶν, ὑφ' ὧν καὶ ἁλώσεται 80μικρὸν ὕστερον· φιλόμαυλος δὲ ἀνὴρ ἐκτόπως. ΧΑΡ. Ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποκίλλει; τὸ ὑπωχρον μετ' ἐρυθ-

[a] Οἶδα] οἶδα F. quod quidem in ſequentibus Edd. ſine certa membranarum auctoritate mutari non debuit.

Τέλλος] Ad *Diogen. L.* I, 50. vide *Menagium.* Τέλος ſcribatur, an Τέλλες, parum intereſt: vetuſti Graeci literas geminare vix unquam ſolebant: Σέλλος, Σίλος· Ἕλλες, Ἕλος· Σελλασία, Σελασία· Πελλὸς, Πελὸς nullo diſcrimine ſeparantur. Antiqua ſcriptio deluſit Interpretem *Dionis Chryſ.* p. 593. D. ut pulcre *Caſaubonus* obſervavit. *Themiſt.* Or. XVIII. p. 211. D. Κροῖσον μὲν οὖν ἀπίφησιν ὁ Σόλων ὀλβιώτατον τῶν τότε ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὸν Ἀθηναῖον καὶ τοὺς Ἀργείους παῖδας. ubi, tametſi non ignorem, quomodo defendi poſſit τὸν Ἀθηναῖον, profecto malim Τέλον vel Τέλλον Ἀθηναῖον. *T. H.*

69. Πρὸς τὸ τέλος] Reſpicit Solonis dictum, de quo *Auſon.* *J.B.*

Πρὸς τὸ τ. ἀ. τῆ β.] Sententiam Solonis, quam *Ariſtoteles* argumentis ſanequam levibus impugnat Eth. Nic. I. c. 10. certatim Tragicos imitari monent *B. Martin.* V. L. I. c. 1. verſus *Euripidis* ex Androm. v. 100. qui ſunt ipſius Andromachae, perperam Hecubae tribuens, & *Joſ. Barneſ* ad eum locum & Heracl. v. 865. Quum ergo Deianira Trachinias Sophocleas ſic inciperet, Λόγος μέ ἐσ' ἀρχαίοις ἀνθρώποις φάτις, Ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἀμιάθους (ἀμιάθους) βροτῶν, πρὶν ἂν θάνοι τις, ὅτ' εἰ χρηστὸς, ὅτ' εἰ τἀ κακὸς, notare operae pretium duxit *Scholiaſtes* eſſe μισλαχρωσμὸν μιλτογενέστερον τὸν Σόλωνα ὁ μηδένα μακαρίζων διὰ τὸ τελευτῆς πρὸς Κροῖσον ἀποφθέγμα. Vide *Cicer.* de F. B. & M. II, 27. & *Davis.* p. 164. Similes veterum ſententias plena manu ſuppeditabit *Stob.* Ecl. c. CIII. Porro legendum puto καὶ τῷ ὠχρὸ πρὸς τὸ τ. &c. *Dion Chryſ.* p. 598. C. ὧν τὸν μὲν ὁ θάνατος ἤλεγξεν. *T.H.*

74. Τὸ σταθμεῖον αὐτὸ] Inepte haec vertuntur: *ſed cymbam ipſam harum rerum judicio dignam cenſes*, cum ſit; *ſed cymbam ipſam exiſtimas eſſe, ubi de talibus judicium fieri neceſſe ſit.* *J.G.G.*

78. Μισθὸν τῶν χρησμῶν] Notum eſt oraculum, quod iterum tangit Z. Ἑλ. c. 14. & 20. ubi vide Notas, & c. 43. Latine apud *Ciceronem* ſic extat:

Crœſus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim. *M. du S.*

82. Ὑπωχρον] Infra vocat ὠχρὸν & βαρὺ κτῆμα. Colorem hunc, qui jam non plane pallidus, ſed luteus & flaveſcens intelligi debet, auro Graeci tribuunt: *Baſil. Caeſar.* T. II. p. 66. B. ἀχρότερα τάχα τῆ χρυσοῦ γενέσει οἱ τοῦτον σωρεύοντες. Quos *Sappho* ornate dixerat χρυσείους ἰριδίνθους in Epit. *Athen.* II. p. 54. F. veteres explanarunt τοὺς κατὰ πυξὸν ὠχρούς, teſte *Euſtath* ad Il. N. p. 940. v. 45. Eundem habet uſum χλωρὸς, ſic ut ab ὠχρὸς ſaepe minimum diſcrepet; quod oſtenderunt *Foëſ.* OEcon. Hipp. & *Graevius* ad *Heſiod.* Ἀσπ. v. 231. quam ob rem pari jure auro convenit. *Artemidor.* I. c. 79. p. 67. χλωρὸς μὲν ὁ χρυσὸς & βαρύς, ſcite Diogenes rogatus, Διὰ τί τὸ χρυσίον χλωρόν ἐστιν, ἔφη, Ὅτι πολλοὺς ἴσχει τοὺς ἐπιβουλεύοντας, apud *Diogen. L.* VI, 51. quaſi pallidum foret a timore; quippe notum eſt *Homeri* χλωρὸν δέος. Dictum autem ſapientiſſimi canis in jambos redegit neſcio quis

δήματος; νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκούων ἀεί. ΕΡΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Χάρων, τὸ ἀοίδιμον ὄνομα, καὶ περιμάχητον. ΧΑΡ. Καὶ μὴν οὐχ ὁρῶ, ὅ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ πρόσεστιν, εἰ μὴ ἄρα [a] τοῦτο μόνον, ὅτι βαρύνουσι[b] οἱ φέροντες αὐτό. ΕΡΜ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὅσοι πόλεμοι ἀφ' οὗτο, καὶ ἐπιβουλαί, καὶ λῃστήρια, καὶ ἐπορκίαι, καὶ φόνοι, καὶ δεσμά, καὶ πλοῦς μακρὸς, καὶ [b] ἐμπορίαι, καὶ δουλεῖαι; ΧΑΡ. Διὰ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, τὸ μὴ πολὺ γε χαλκοῦ διαφέρον; οἶδα γὰρ τὸ χαλκοῦν, ὀβολὸν, ὡς οἶσθα, πρὸς τοὺς καταπλέοντας ἑκάστοτε ἐκλέγων. ΕΡΜ. Ναί· ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολύς· ὥστε καὶ πάνυ σπουδάζεται ὑπ' αὐτῶν· τοῦτον δὲ ὀλίγον ἐκ πολλοῦ γε βάθους οἱ μεταλλεύοντες ἀνορύττουσι· πολὺν ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς καὶ οὗτος, ὥσπερ ὁ μόλιβδος, καὶ τἆλλα. ΧΑΡ. Δεινήν τινα λέγεις τῶν ἀνθρώπων

dam rubore tinctum; nunc enim primum vidi, quod semper audio prædicari. MERC. Hoc illud est, Charon, decantatissimum nomen, & magnis omnium contentionibus expetitum. CHAR. Equidem nullus video, quid boni ipsi adsit, nisi forte hoc solum, quod, qui ferant, eo graventur. MERC. Nescis enim, quot propterea bella existant, & insidiæ, latrocinia, perjuria, cædes, vincula, navigatio longinqua, mercaturæ, servitutes denique. CHAR. Ob istud, Mercuri, quod non multum ab ære differt? æs enim novi, ut qui obolum, ut scis, a vectorum unoquoque exigam. MERC. Sane: sed æs quidem abundat; eamque ob rem non valde magno studio expetitur ab ipsis; verum illud aurum ex profundis terræ visceribus metalli fossores eruunt: perinde tamen hoc etiam ex terra oritur itidem, ut plumbum ceteraque metalla. CHAR. Incredibilem quandam narras hominum dementiam,

[a] Τοῦτο μόνον] F. ἴντιμον τι βαρύνουσι. [b] Ἐμπορίαι] F. ἐμπορεῖαι.

84. Ἀοίδιμον] Ὑμνητόν. V.

quis Comicorum: Τί ποτ' ἐστὶ χλωρὸν, ἀντιβολῶ, τὸ χρυσίον; Δίδυκ' ἐπιβουλεύομεν ὑπὸ πάντων ἀεί· extant in *Aristoph. Schol.* ad Pl. v. 204. Latinis itidem *aurum pallidum*: notum est illud *Statii* IV. Sylv. VII, 15. *Pallidus fossor redit, erutoque Concolor auro.* In *Paulino* Epist. Nol. ad Nicet v. 269. legendum, *Pallidos auri legulos in aurum vertis* — pro *callidos.* *T. H.*

84. Ἀοίδιμον ὄνομα ὃ περιμάχητον] Importuna his subjicitur nota *Bourdelotii*, quæ plane hinc relegari debet, quum nihil τὸ περιμάξαι & περικαθᾶραι ad vocem *Luciani*: ne dicam futiliter citari *Casaubonum* ad *Theophilactum*, pro *Theophrasto.* *J. G.*

Ἀοίδιμον ὄνομα] Ex poëta aliquo, *Pindaro* forsan, habere videtur. Ni id sit, credo aut πρᾶγμα scripturum fuisse pro ὄνομα, aut pro ἀοίδιμον πάντιμον, ut Ῥητ. c. 1. Certe Fl. ἴντιμον hic habet. *M. du S.*

Τὸ ἀοίδιμον ὄνομα] Si quid omnino mutandum foret, pro πρᾶγμα maluissem χρῆμα, vel κτῆμα· sed sarta tecta maneat optima lectio. Ἀοίδιμον autem eo minus est sollicitandum, quod in Fl. quoque planissime reperiatur: alius est loci, ut mox videbimus, illud ἴντιμον, & huc per culpam errantis oculi relatum. Περιμάχητον vero quod tam acri studio petitur, ut ejus possessionem mutuis certaminibus & dimicando alter alteri præripere conetur. Proprie Noster in Tim. c. 21. περιμάχητος ταῖς γαλαῖς· & *Strabo* XIV. p. 945. Samos εὐδαίμων, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ περιμάχητον γενέσθαι. Helenae, quae *Luciano* ἔτυ δέ τι περιπεύδεται, ὥστε ἐκ πολέμου ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι. p. 265. πιμπλάντων καὶ περιμάχητον τὴν φύσιν ἐποίησε Jupiter: *Isocrat.* p. 211. C. unde περιμάχητον εἶδος vocatur ab *Agatharchide* apud *Phot.* p. 719. v. 34. Haec ipsa ab Alexandro rapta tripodem aureum, Pelopi donatum a Vulcano nuptiale munus, in mare projecit ἐπιθυμοῦσα ὅτι περιμάχητος εἴη, ut refert *Diogen. L.* I, 32. *Thucydid.* VII, 84. καὶ ἅδεν ἥσσον ἐπίνετο τι (τὸ ὕδωρ Λοκιανέως) ὁμοῦ τῷ πηλῷ χρηματωδόμον, καὶ περιμάχητον ἦν τοῖς πολλοῖς· non male *Schol.* σπουδαιότατον, *desideratissimum. Demades* p. 180. v. 13. Athenae τὸ περιμάχητον καὶ θαυμαζόμενον ὑπὸ πάντων ἄσυ· quod palam *Dionys. Halic.* imitatur A. R. V. p. 326. v. 16. τοῖς περιμαχήτοις καὶ θαυμαζομένοις ὑπὸ τῶν κοινοῦ βίου πραγμάτων. Apud *Xenoph.* Symp. p. 513. v. 30. paupertas πρᾶγμα ἥκιστα περιμάχητον, res, quam pauci vel nemo valde sibi expetendam statuat, aut adipisci laboret. Contra divitiae, atque ipsum illud, quod Charon miratur, aurum: *Æneas Soph.* Ep. V. Χρυσὸς καὶ ἄργυρος καὶ περιφανεῖς ἐσθῆτες τοῖς μὲν πολλοῖς περιμάχητον, ἀοίδιμα δὲ χρήματα, καὶ οὐχ' ἑκάτερος, ἅδε τῷ ἔχοντι ἀληθῶς. *T. H.*

87. Τοῦτο μόνον ὅτι] Dilucide Florentina sola, ἴντιμον τι· ceterae omnes quasi de compacto τοῦτο μόνον ὅτι, quod e membranis fluxerit, nec ne, mihi sane non liquet. Primum dubitabam, an idem sensus aeque eleganter minima lectionis Florentinae mutatione posset obtineri, εἰ μὴ ἄρα ἴν τι μόνον, ὅτι βαρύνουσι &c. Deinde non difficile videbatur ipsam illam lectionem tueri

tiam, qui tanto amore capiantur rei pallidæ ac ponderoſæ. MERC. At Solon quidem ille, Charon, ejus amore duci non videtur, uti vides: deridet enim Crœſum, & jactabundam barbari gloriationem. Verum, ni fallor, ex illo quærere quidpiam vult: auſcultemus ergo.

ἢ ἀβελτηρίαν, οἱ τοσοῦτον ἔρωτα ἐρῶσιν ὠχρῆς χ᾽ βαρέως κτήματος. ΕΡΜ. Ἀλλ᾽ γ᾽ Σόλων γε ἐκεῖνος, ὦ Χάρων, ἐρᾷν αὐτῆς φαίνεται, ὡς ὁρᾷς· καταγελᾷ γ᾽ τῆς Κροίσου, χ᾽ τ᾽ μεγαλαυχίας τ᾽ βαρβάρου· καί, μοι δοκεῖν, ἔρεσθαί τι βούλεται αὐτόν· ἐπακούσωμεν οὖν.

12. SOL. Dic mihi, Crœſe, num-10 nam putas opus habere lateribus iſtis Pythium? CROES. Ita per Jovem: non enim eſt illi Delphis donarium tale ullum dedicatum. SOL. Ergo beatum arbitrare te Apollinem eſſe redditurum, ſi poſſideat in ceteris etiam lateres aureos? CROES. 15 Quidni putem? SOL. Magnam mihi narras, Crœſe, paupertatem in cœlo, quando Dii eo redacti ſunt, ut aurum ipſis e Lydia ſit petendum, ſi deſiderarint. CROES. Ubinam tanta ſit auri copia, quanta apud nos? SOL. Quæſo te, ferrumne etiam naſcitur in Lydia? 20

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Κροῖσε, οἴει γάρ τι δεῖσθαι τ᾽ πλίνθων τούτων τ᾽ Πύθιον; ΚΡΟΙ. Νὴ Δί᾽· οὐ γάρ ἔστιν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα οὐδὲν τοιοῦτον. ΣΟΛ. Οὐκοῦν μακάριον οἴει τ᾽ θεὸν ἀποφαίνειν, εἰ κτήσαιτο ἐν τοῖς ἄλλοις γ᾽ πλίνθους χρυσᾶς; ΚΡΟΙ. Πῶς γ᾽ οὔ; ΣΟΛ. Πολλὴν μοι λέγεις, ὦ Κροῖσε, πενίαν ἐν τῷ οὐρανῷ, εἰ ὑπ᾽ Λυδίας μέλας τ᾽ ἄλλας τὸ χρυσίον δέησει αὐτούς, ἢν ὑπεθυμήσωσι. ΚΡΟΙ. Πῦ γ᾽ τοσοῦτον ἂν γένοιτο χρυσὸς, ὅσον παρ᾽ ἡμῖν; ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ; ΚΡΟΙ.

ε Δοκεῖ] Δοκῇ *f.* & margo *AIW.* male: ſcribendum enim fuiſſet βουλόμενος, vel βούλοιτ᾽.

3. Ἀβελτηρίαν] Μωρίαν, ἄνοιαν. *V.*

tueri & integram conſervare, modo unica tantum litera, cujus ſpatium vacabat, ex reliquis Edd. adderetur, εἰ μὴ ἄρα ἔντιμον, ὅτι βαρύνονται &c. Sententia planiſſima, niſi fallor, & perquam opportuna: *Equidem non video, quid in iſto auro boni inſit, niſi forte honorificum exiſtimetur, honorem aliquem adferre videatur, quod ferentes gravet, ſuoque pondere premat.* Equidem, ſi libri veteres addicant, nihil eſſe cauſae video, cur ſcriptura proba, & intellectu neutiquam obſcura, repudiari debeat. *T.H.*

95. Ἐκλέγων] Uſus eſt verbo proprio in cogendis colligendisque vectigalibus & pentionibus: quare de publicanis eſt frequens ἐκλέγειν φόρους vel τέλη. *Poll.* VIII, 114. IX, 31. *Harpocr.* in Πεντηκοστή. *Æſchin.* in *Timarch.* p. 17. v. 3. μαρτυρίαν τελώνου τῶν ἐπὶ Θρᾴκης Τιμάρχου τοῦτο ἐκλέξαντος τὸ τέλος. Structura minus uſitata fraudem Interpreti fecit apud *Plutarch.* περὶ Πολυπρ. p. 518. E. τοὺς τελώνας βαρυνόμεθα . . . οὐχ ὅταν τὰ ἡμέτερα τ᾽ εἰσαγομένων ἐκλέγωσιν· *publicanis ſuccenſemus, non quando vectigal eorum, quae palam importantur, exigunt.* Hinc ἐκλογεῖς non ſolum apud Athenienſes οἱ ἐκλέγοντες & εἰσπράττοντες τὰ ὀφειλόμενα τῷ δημοσίῳ, ut *Harpocration* ait, quanquam accuratius a *Suida* duplex eorum ordo diſtinguatur, ſed alibi quoque noti. *Ariſtides* de ſe T. I. p. 611. B. ἠρέθην ἐκλογεύς· & Capito φόρων ἐκλογεὺς *Philoni* Πρ. πρὸς Γ. p. 1020. E. qui poſtea de eodem homine rapaciſſimo ſubjungit, ἐξ ὧν τοσοῦτος & περιελέγετο, ποικίλων τινα καὶ πολυν πλοῦτον ἡθροικώς· ſicut a *Demoſthene* dicitur περιελέγειν τὰ κοινά· apud hunc rectene *Gelenius quaeſtorem*, apud illum *Canterus coactorem* verterint, jam non diſquiro: coactoris certe miniſterium Charonti non inepte conveniat, quandoquidem Æacum habuimus τελώνην ſupra c. II. Praeterea οἱ θαύμασι τοὺς χαλκοῦς ἐκλέγειν *Theophr.* Ch. Eth. c. VI. p. 30. ad quae *Caſaubonus* hunc *Luciani* locum adhibuit, ſed per errorem ſcribens χαλκοῦν ὄβολον & p. 32. τοὺς τόκους εἰς τὴν γνάθον ἐκλέγειν, id eſt, τοὺς ἐκλελεγμένους ἐγκάπτειν, ἐμβάλλειν· ubi ſecus olim ad *Poll.* IX, 63. n. 70. exiſtimavi reponendum ἐπιλέγειν quod etſi per me jampridem ipſe animadvertiſſem, eo tamen haud minus gratias habeo monenti Doctiſſimo *Needhamo*: τόκους ἐκλέγων *Pollux* adnotavit III, 85. Μισθὸν οὐκ ἐκλέγων ἐκλέγων *Liban.* T. I. p. 793. C. Ἐκλογὰς χρημάτων dabit *Dion Caſſ.* XLII. p. 208. D. alibique. *T.H.*

11. Τῶν πλίνθων] *Herodoto* ſunt ἡμιπλίνθια, quorum ſtudioſe menſuram exegit I, 50. Πλίνθους χρυσᾶς plurimi vocant: *Euſeb.* Προπ. Εὐ. V. p. 211. D. *Gregor. Nyſſ.* T. III. p. 319. A. τ᾽ πολυπλάστων τῶν Κροίσου πλίνθων. Utrumque jungit *Themiſt.* Or. XIX. p. 226. ubi Apollinem dicere facit, ſe Crœſum utique vilipendiſſe, καίτοι ἐμπλήσαντα τ᾽ σηκὸν πλίνθων χρυσῶν χ᾽ ἡμιπλινθίων. Modo ἐπακούσωμεν οὖν, etſi vix quicquam refert, Charonti libens dedero. *T.H.*

ΚΡΟΙ. Οὐ πάνυ τι. ΣΟΛ. Τῆ βελτίονος ἄρα ἐνδεεῖς ἐστε. ΚΡΟΙ. Πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος χρυσίου; ΣΟΛ. Ἢν ἀποκρίνη μηδὲν ἀγανακτῶν, μάθοις ἄν. ΚΡΟΙ. Ἐρώτα, ὦ Σόλων. ΣΟΛ. Πότερον ἀμείνους οἱ σώζοντες τινὰς, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς αὐτῶν; ΚΡΟΙ. Οἱ σώζοντες δηλαδή. ΣΟΛ. Ἆρ' οὖν, ἢν Κῦρος, ὡς λογοποιοῦσί τινες, ὅτιη Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺν ποίησῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκαῖος τότε; ΚΡΟΙ. Ὁ σίδηρος δηλαδή. ΣΟΛ. Καὶ εἴγε μὴ τοῦτον ὠθήσασθαι, οἴχοιτο ἄν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος. ΚΡΟΙ. Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε. ΣΟΛ. Μὴ γένοιτο μὲν οὖν οὕτω ταῦτα· φαίην δ' ἂν [a] ἀμείνω

CROES. Non sane multum. SOL. Potioris ergo metalli indigetis. CROES. At quomodo præstet ferrum auro? SOL. Si respondeas nihil indignatus, discere licebit. CROES. Roga modo, Solon. SOL. Utrum, qui servant aliquos, meliores, an qui ab iis servantur? CROES. Qui servant videlicet. SOL. Num igitur, si Cyrus, quos rumores nonnulli spargunt, adoriatur Lydos, aureos enses tu confici curabis exercitui, an ferrum tunc videbitur necessarium? CROES. Ferrum utique. SOL. Hoc sane metallum nisi compararis, abeat tibi aurum in Persidem captivum. CROES. Dî meliora, mi homo. SOL. Absit, hæc ut ita contingant: videre tamen

a Ἀμείνω] In F. hunc in modum excusum est: ἀμείνω. Κ. τ σίδηρον ὁμολογῶν. Κροῖ. εἶκον &c. Cogitet aliquis scribi posse, Κρ. τ σίδηρον ὁμολογῶν· εἶκοῦν &c. ac si Crœsus, quod Soloni dicendum restabat, festinanter praeripuisset: sed multo probabilius in librarium culpam depravatae lectionis conferemus.

22. Τῆ βελτίονος] Confer adversus aurum & argentum pro ferro disputantem *Tertullian.* de Cult. Femin. c. IV. Idem fecit *Clemens* in Paedag. aliique Patrum philosophos, praesertim Stoïcos, imitati. *T.H.*

30. Ἐπὶη Λυδοῖς] Haec ita sunt scripta, ut Cyrum priorem arma Lydis intulisse significent: ab omnibus tamen historicis Crœsus auctor belli perhibetur, sive sociis Babyloniis auxilium laturus, sive nimio plus, quam sibi tutum foret, crescere rem Persicam ratus. *T.H.*

35. Εὐφήμει] Hoc est, *utere verbis meliora ominantibus. Favere lingua* dicunt Latini; quo fit, ut Glossae vertant Εὐφημῶ, *faveo*: Εὐφημεῖτε, *favete*. Huic verbo contrarium est, δυσφημῶ. Eaedem Glossae: Δυσφημεῖ, *infausta loquitur*. *J.C.*

Εὐφήμει] Formula quaedam solemnis, quum aliquid infauste dictum vel factum abominantur, & procul a se facessere jubent; in qua ne ipsum quidem illud ἄνθρωπε incassum ponitur. Celebrem Sophoclis sententiam refert *Theon* Progymn. p. 14. is rogatus, vacaretne senex adhuc Venereae voluptati, respondit: Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε· ἀσμενίσας μέντοι αὐτὰς ἀπέφυγον, ὥσπερ λυττῶντά τινα ἢ ἄγριον δεσπότην ἀποδράς· depromta sunt ex *Plat.* de Rep. I. p. 573. A. ubi pro ἀποδρᾶς pejus, ut quidem puto, legitur ἀποφυγών· audi *Ciceronem* interpretem Cat. Maj. §. 47. *Dii meliora: libenter vero istinc, tanquam a domino agresti ac furioso profugi.* In *Arriani* Epict. III, 5. p. 274. *Socrates* καθ' ἡμέραν χαίρει ἀποκαλυθῶν ἑαυτῷ βελτίονι γυμνῷ πρός τι; μή τι πρὸς λέξεδια; ἄνθρωπε εὐφήμει. Apud *Platonem* de LL. III. p. 816. E. Εὐφήμει· *hoc Dii avertant: id ne unquam contigerit:* & in Conv. p. 1201. E. Οὐκ εὐφημήσεις; *Julian.* Caes. p. 330. D. *T.H.*

43. Φωκεῦσι] A quibus multoties spoliatum est templum Delphicum: Βοιωτοῖς, qui cum his pro templo Delphico bella gesserunt. *J.Br.*

Ibid. Βοιωτοῖς] *Justin.* VIII, 1. *M.du S.*

44. Τυράννῳ λῃσῇ] Excidit particula ἤ, quam repones, licet Mss. non praeciperet; in quo tamen legitur: ἅρμασιν ἴσῃ ἀνατεθεικὼς Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυράννῳ ἢ λῃσῇ· vulgo ἤ τινι τυράννῳ λῃσῇ. *J.G.G.*

Ibid. Ἢ λῃσῇ] Illud ἤ, quod in vulgatis deerat, ex Ed. *J.* & MSS. G. P. & L. restituimus. *M.du S.*

45. Χρυσοποιῶν] Corruptam hanc vocem arbitror: nam si χρυσῶν πλίνθων scribere noluerit, debuit aut metalla ipsa, aut χρυσοχόους dicere, quorum ope aurum purgatur. Nisi forsan ut Latini olim aurifices, ita & veteres Graeci χρυσοποιοὺς dixerint. *Cicer.* de Orat. II, 38. *M.du S.*

Χρυσοποιῶν] Qui sint aetate seriore χρυσοποιοὶ, quae τέχνη χρυσοποιϊκὴ, sive χρυσοποιΐα, compertum habemus: verum ut Latini *aurifices*, sic pari potestate Graecos usurpasse χρυσοποιοὺς, mihi nondum liquet: certe *aurifex* in optimis Glossis redditur χρυσοχόος, non, quod propius ad Latinae vocis rationem accederet, χρυσοποιός. *Budaeus* etiam, teste *Stephano*, non alia, quam unius *Luciani*, auctoritate id verbi munire potuit. Idcirco animus inclinat, ut credam scripsisse Nostrum χρυσοχόων. Hoc vocabulum pro fabris aurariis admodum est familiare: *Dioscorid.* V, 173. Εὑρίσκεται δέ τις ἐν τῇ Σαμίᾳ γῇ λίθος, ᾧ οἱ χρυσοχόοι χρῶνται πρὸς τὸ λειαίνειν ἐν σιλλοῦσι. *Clem. Alex.* Paed. II. p. 190. v. 3. λύχνος κεραμέως ἢ χρυσοχόου ἔργον· vide *Hesych.* in Θερμαυστρὶς, *Suid.* in Χαλκεὺς, qui hoc nomen etiam χρυσοχόον complecti observat. Inde aurificum officinae χρυσοχοεῖα, vel, ut saepe scribuntur,

men nunc auro melius esse ferrum fateri. CROES. Quid? num igitur Apollini me jubes ferreos lateres dedicare, aurum vero rursus repetere? SOL. Is ne ferro quidem opus habebit; at tu sive æs, sive aurum consecres, aliis quod in possessionem aliquando, ac prædam facilem cedat dedicaveris, Phocensibus inquam, aut Bœotis, aut ipsis Delphis, aut cuidam tyranno, aut latroni: Pythius certe parum curat tuos aurifices. CROES. Semper tu meis divitiis bellum indicis, & invides.

13. MERC. Non fert Lydus, o Charon, loquendi istam libertatem, verosque sermones: quin res ipsi videtur plane insusitata pauper homo, qui nullo metu se submittat, animique cogitata libere proferat. Verum in memoriam non diu post

νω τ σίδηρον ὁμολογῶν. ΚΡΟΙ. Οὐκοῦν ἡ τῷ θεῷ κελεύεις σιδηρᾶς πλίνθους ἀνατιθέναι με, τ δὲ χρυσὸν ὀπίσω αὖθις ἀναλαλεῖν; ΣΟΛ. Οὐδὲ σιδήρου ἐκεῖνός γε δέησε)· ἀλλ' ἤν τε χαλκὸν, ἤν τε χρυσὸν ἀναθῇς, ἄλλοις μέν τοῦτο κτῆμα, ἡ ἕρμαιον ἔσῃ ἀναλεθεικὼς, Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἤ τινι τυράννῳ, [b] ἢ λῃστῇ· τῷ δὲ θεῷ ὀλίγον μέλει τ σῶν χρυσοποιῶν. ΚΡΟΙ. Ἀεὶ σύ με τῷ πλούτῳ προσπολεμεῖς, ἡ φθονεῖς.

ΕΡΜ. Οὐ φέρει ὁ Λυδὸς, ὦ Χάρων, τ παῤῥησίαν, ἡ τ ἀλήθειαν τ λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπος ἡ ὑποπτήσσων, τὸ δὲ παρισάμενον ἐλευθέρως λέγων. μεμνήσε) δ' οὐ μικρὸν ὕστερον

b [H] Desiderabatur in cunctis Edd. excepta J. cui consentiunt P. L. & margo *Alii*.

42. Καὶ ἕρμαιον] Ἕρμαιον τὸ μὴ ἡρημωμ * προπαροξυτόνως. Τὸ δὲ Ἑρμοῦ κτητικὸν προπερισπᾶται. Ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι τὸ κτητικὸν Ἑρμείου ἐστὶ, καὶ Ἕρμου ἐκβλίψει τοῦ ι, ἀλλ' ὁ Ἑρμαῖος. *V.*

* Προπαροξυτόνως] Ita *V.* non προπερισπάστως, ut Ed. A. De accentu vocis ἕρμαιον vide *Eustath.* ad Od. Π. p. 1809. *T. H.*

tur, χρυσοχόϊα. *Polyb.* apud *Athen.* V. p. 193. D. de Antiocho Epiphane: μάλιστα δὲ πρὸς τοῖς ἀργυροκοπείοις εὐρίσκετο ἐν χρυσοχοείοις εὑρησιλογῶν. eadem a *Libanio* juncta T. II. p. 647. C. ἀργυροκοπεῖα τε ἐν χρυσοχόων ἐργαστήρια. *Zenonis Cittiei* a *Clemente* locus egregius adfertur Paedag. III. p. 297. v. 7. quo modestae virginis imaginem efformavit: ἄπεφε δὲ ἐν ὁ λὰξ τ μυροπωλίων, ἡ χρυσοχοΐων ἡ ἰριοπωλίων ἄλυς. ubi vocem ultimam Interpres dum *caliginem* vertit, ἄχλυς se legisse, vel saltem voluisse legi manifeste significat, sed errore magno lapsus: gravius offendit in eodem vocabulo p. 192. v. 5. & pravam mirificae versionis stribliginem ab Editore novissimo, quod miror, impune tulit. *T. H.*

50. Τὸ δὲ παρισάμενον] *Quicquid ei in mentem venit.* Consule in Cleio *Herodotum*. *J. Br.*

Τὸ δὲ παρισάμενον ἐλευθέρως λέγων] Non bene vertitur, *ea quae urgent libere dicere:* hoc enim voluit *Lucianus: mentis cogitata libere dicere:* παρίσασθαι est *in mentem venire, animo obversari. Plat.* in Phaedone: ὅσα μοι παρίσαται, *ita ut mihi videtur, ut sentio.* *J. G. G.*

Τὸ παρισάμενον] Jure *Graevius* in Interpretes animadvertit; sed quae notat Vir eximius a *Budaeo* sunt derivata, qui dudum illam potestatem verbi παρίσασθαι explanaverat C. L. G. p. 217. 218. Saepe quae ex praesenti rerum statu cogitationes nobis oriuntur, παρίσασθαι τῇ ψυχῇ & simpliciter παρίσασθαι, *obversari animo, menti esse praesto*, dici solent. *Sophocl.* Oed. Tyr. v. 921. — δόξα μοι παρίσθη quod itidem frequenter *Dionysius Halic.* usurpavit. *Aristid.* T. III. p. 507. A. εἰ γὰρ ἐκάστῳ τοῦτ' ἐν τῇ ψυχῇ παρασαίη, καὶ τοῦτο πάντες ἐπίστασθαι. Hinc τὸ ἐκ θέσεως & τὸ παρισάμενον, *quod subito menti occurrit, e re nata cogitatio. Ctesias* in Exc. p. 647. v. 4. Artaxerxes τῇ μητρὶ τὸ παρισάμενον αὐτῇ πρᾶξιν ἐπιτρέπει, *matri quicquid placuerit, ut Apollonide medico faciat, permittit. Dion Chrys.* Or. XII. p. 213. B. πλείστη μὲ ἐν ἐξουσίᾳ ἐν δυνάμει ἀνθρώπῳ περὶ λόγου ἐνδείξασθαι τὸ παρισάν Or. XXXIII. p. 410. B. τελέστατον ὄντων, μοὶ δοκεῖ, τὸ παρισάμενον λέγειν· utrobique peccat Interpres: sic autem ille posteriore loco; *cunctatus, opinor, quicquam ex tempore dicere:* nonnihil vidit; nam ἐκ τοῦ παρισαμένου λέγειν valet, *non meditatam, sed subitam & extemporalem orationem habere: Plutarch.* V. Demosth. p. 850. A, τὸ μὴ ταχέως, μηδὲ περὶ παντὸς ἐκ τοῦ παρισαμένου λέγειν, quam Periclis prudentiam Demosthenes aemulabatur. Parem usum habet ἐκ τοῦ ἐπελθόντος αἰτῶν· ἐπέρχεσθαι enim sive ἐπελθεῖν & παρίσασθαι in hoc negotio tam propinquae sunt virtutis, ut, quia alterum alterius explicationi conducit, illud per injuriam in hujus sedem nonnunquam immigraverit. Editur in *Aristide* T. II. p. 297. ἐπέρχεσθαί μοι δεδόκηται, μὴ πλείω τ ἑκατὸν διελέχθαι δοκῶν· atqui sine controversia legendum esse, παρίσαταί μοι διαρρεῖν τε & δεδόκηται &c. *Thomas Magister* arguit in Παρίσαται· ne dicam oratio-

ρὸν τῦ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δέῃ ἁλόντα ὑπὸ τὴν πυρὰν ὑπὸ τῦ Κύρυ ἀναχθῆναι· ἤκουσα γὰρ τῦ Κλωθῦς πρώην ἀναγινωσκούσης τὰ ἑκάστῳ ὑπακολουθήσαντα· ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγέγραπτο, Κροῖσον μὲν ἁλῶναι ὑπὸ Κύρυ, Κῦρον δὲ αὐτὸν ὑπ' ἐκείνης τὸ Μασσαγετίδος ἀποθανεῖν. ὁρᾷς τὴν Σκυθίδα, τὴν ἐπὶ τῦ ἵππυ τῦ λευκῦ ἐλαύνουσαν; ΧΑΡ. Νὴ Δία. ΕΡΜ. Τόμυρις ἐκείνη ἐστί, ἣ τὴν κεφαλὴν γε ἀποτεμοῦσα τῦ Κύρυ αὕτη ἐς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν νεανίσκον; Καμβύσης ἐκεῖνός ἐστιν. ἔτος βασι-

redibit Solonis, quum tempus aderit, ut captus in rogum Cyri jussu inponatur. Etenim audivi ex Clothone nuper prælegente, quæ cuique forent fato decreta: in quibus & hæc erant consignata, Crœsum captum iri a Cyro, Cyrum autem ipsum ab ista Massagetide occidendum esse: viden' illam mulierem Scythicam, illam equo albo invectam. CHAR. Ita sane. MERC. Illa Tomyris est, quæ caput Cyri præcisum in utrem injiciet plenum sanguinis. Viden' etiam filium Cyri juvenem? iste Cambyses est, regnabitque post patrem: is re-

nem nunc incedere splendidiorem. *Dion Cass.* LXXVII. p. 875. D. de Antonino Caracalla: τῷ παντὶ ὁμοίως τὰ ἐπιθέτα αἱ ἀπειρονίκητος λαλιᾶ· haec *Suidas* V. Ἀντωνῖν p. 234. istum in modum descripsit: τῷ παντὶ ὁμοίως τὰ παρὰ μέρος αἱ &c. Apud *Dionem* rectius legi *Kusterus* pronunciat: mihi, dummodo refingas παρὰ μέρος, secus videtur. Praeterea, quod jam ex uno alteroque exemplo intelligi potuit, observandum est accedere nonnunquam huic locutioni vim quandam ingenuae fiduciae animique libertatis, qua quis nixus, potentiam aliorum atque opes nihil reformidans sensa mentis sine ambage palam profitetur: sic in *Luciano* capiendum est: *Plutarch.* Dion. p. 960. B. τὴν παῤῥησίαν ἐφερεν αὐτοῦ (Dionysius Dionis) μόνον χαίδον ἀδεῶς λέγοντος τὸ παρὰ μέρος. *T. H.*

53. Πυθῶνα] *Herodot.* I, 86. Aliter longe & verius, ut puto, *Xenophon*, quem vide. *M. du S.*

60. Τόμυρις] Tomyrin nobilitavit reportata de Cyro victoria sive vera, sive, quod multo potius credo, conficta. Primae vocalis exarandae discrimen ex *Herodoto* & *Luciano* monstravit *Fr. Fabric.* ad *Oros.* II, 7. In *Herodoto* quamquam publicatae scripturae vetusti Codices accedere videantur, *Suidas* tamen eadem historici verba sub utroquo Τόμυρις & Τόμυρις proposuit; quo indicio patet, hoc aeque atque illud in Lexicis antiquorum inventum fuisse. Quum in *Amm. Marcellino* XXIII, 6. p. 398. *Lindenbrogius* exprimi jussisset *Tomyris*, repudiavit illam lectionem fide membranarum nixus *Henr. Valesius*: idque jure factum arbitror, neque adeo reprehendi debuisse ab *Is. Vossio* ad *Justin.* I, 8. apud quem & alios item Latinos scriptores licet fluctuare libros *Bongarsius* admoneat, *Franciscus* tamen *Oudendorpius*, Vir accuratissima doctrina praeditus, ad *Frontin.* II. c. 5. §. 5. *Tomyrin* inveniri testatur in duobus MSS. *Justini* a se collatis, & plerisque optimis *Frontini*. Βασιλεύουσης Τομύριδος *Eustathii* ad *Dionys. Perieg.* v. 739. sine dubio vitiatum est. *Theon* Progymn. p. 211. Οὐ γὰρ ἡ Τόμυρις ἡ Μασσαγέτις, ἢ Σπαρέδρα ἡ Ἀμύργου τῶν Σακῶν βασιλέως γυνὴ κρείττων ἐγένετο Κύρου . . . . ἀλλὰ συγχωρητέον, ἐν τῷ θήλει τῷ ἄῤῥενι εἶναι ἀνδρειότερον· ab *Herodoto* alteram, alteram a *Ctesia* sumsit; cujus in Excerptis p. 635. Ἀμόργης τῶν Σακῶν μὲν βασιλεὺς, ἀπὸ δὲ Σπαρέδρης quin idem sit, ac *Theonis* Ἀμύργης dubitari non potest; neque repugnabo, si quis hunc emendandum censuerit; eoque minus, quoniam serius etiam sub Dario Sacas invadente commemoratur a *Polyaeno* VII. c. 11. §. 8. inter eorum reges Ὀμύργης, qui ab Amorge, ut perspicuum est, solo literarum ordine discrepat: ceterum haec ipsa quoque *Ctesiae* deberi, mihi non est ambiguum. Tomyridis autem depravatissimum in *Theophilo* nomen ad Autol. III. c. 26. correxit *Simson.* ad A. M. 3476. cui *Fellus* obsecutus bene publicari curavit, Κύρου ἐν βασιλεύσαντος ἔτεσι λθ, ὑπὸ ἀναιρεθέντος ὑπὸ Τομύριδος ἐν Μασσαγετίᾳ, sive potius, quod magis arridet, *Massagetide* nisi tamen deliberandum aliquis putet, quod mihi sane veterem scripturam attendenti contigit, an non a μασσαγγία facilius oriatur μισγαγκία vel μισγαγκεία, siquidem in *Hesychio* quoque Μισαγγία istius Homericae vocis locum occuparit: significat autem *convallem aquosam & palustrem montibus interjectam, quae delatos inde torrentes recipiat.* Jam multum abest, ut ceteri cum *Herodoto* conspirent, qui aperto Marte, & atrocissima pugna Cyrum superatum tradidit: imo, si fides constat illis, quos auctores habuerunt *Trogus* & *Frontinus*, ad notas Massagetis angustias perductus, ibique, positis in montibus insidiis, cum ducentis Persarum millibus trucidatus interiit: quae tam incredibilis clades accidere non potuisset, nisi maximum imperatorem locis iniquissimis deprehensum fuisse statuas. Ergo abhorrere non videtur, ut historicus aliquis Graecus a Theophilo descriptus Cyrum dixerit interfectum ἐν μισγαγκείᾳ hujus autem conjecturae, cui me a me quidem ipso plurimum tribuitur, arbitrium esto penes lectorem. Porro menda non dissimilis in reginae nomine apud *Schol. Dion. Chrysost.* p. 106. τὴν Κύρου ὑπὸ τῆς Μοίριδος τῆς Μασσαγέτιδος σφαγὴν ὁ αὐτὸς Ἡρόδοτος ἀναγράφει. Meminit etiam *Hieronym.* ad *Zachar.* c. I. *Interfecto igitur apud Massagetas Cyro, qui triginta annos regnaverat in Persis, a Tomyri regina Massagetarum.* Saepe vero recentiores historici confundunt duas expeditiones Cyri diversas, primam contra Sacas susceptam, secundam adversus Massage-

tas

rebus undiquaque male geſtis in Libya, & Æthiopia, tandem mente captus interibit, poſtquam occiderit Apin. CHAR. O multam ridendi materiem: at nunc quis eos adſpicere ſuſtineat tanto faſtu elatos? aut quis in animum inducat, paulo poſt hunc fore captivum, illum caput habitu-rum in utre ſanguinis?

14. Verum quis ille eſt, Mercuri, qui purpureum amiculum fibula ſubſtrictum gerit, diademate revinctus, cui annulum coquus porrigit piſce diſſecto, in inſula-

λεύσει μὲν τὸν πατέρα, καὶ μυρία σφαλεὶς ἔτη Λιβύῃ, καὶ Αἰθιοπίᾳ, τὸ τελευταῖον μανεὶς ἀποθανεῖται, ἀποκτείνας τὸν Ἄπιν. ΧΑΡ. Ὦ πολλῆς γέλωτος. ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτοὺς προσβλέψειεν ὕτως ὑπερφρονοῦντας τὰ ἄλλων; ἢ τίς ἂν πιστεύσειεν, ὡς μετ' ὀλίγον οὗτος μιχμάλωτος ἔσται, οὗτος δὲ τὴν κεφαλὴν ἔξει ἐν ἀσκῷ αἵματος;

Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐφεστρίδα ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ διάδημα, ᾧ τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι, τὸν ἰχθὺν ἀναλεμὼν Νήσῳ ἐν [a] ἀμφιρύτῃ βα-

a Ἀμφιρύτῃ] Ita F. & P. Pleraeque ἀμφιῤῥύτῃ.

72. Ἐφεστρίδα] Διπλοΐδα. V.

tas & Tomyrin, quaeque a ſuperioribus de alterutra fuerant memoriae mandata inter ſe permiſcent; ſicut facili negotio licebit animadvertere, ſi quis componat *Strab.* XI. p. 780. *Polyaen.* VIII, 28. *Frontinum*, *Juſtinum*, *Amm. Marcellinum*, atque alios. Illud enimvero vel inprimis admirationem habet non mediocrem, quod mortis genus, quo tantus Rex totque populorum victor obierit, in obſcuro lateat: praecipue quum ejus aetas in iſta inciderit tempora, quibus jam Graeci florentibus ingeniis ſcribendi ſtudium frequentabant, & Aſiae rebus quotidie magis magisque inmiſcebantur. Longe diſcedentes in hoc caſu mirifico veterum narrationes adnotavit *Jo. A. Boſius* ad *Corn. Nepot.* de Reg. c. I. Cur *Noſter Herodoti* fidem potiſſimum fuerit ſecutus, ratio eſt in promtu: nimirum ſingularis illa fortunae viciſſitudo Cyrum etiam multo gravius, quam Croeſum, proſternens ad hanc ingenioſam fragilitatis humanae picturam optime conveniebat: quamvis alioqui de hiſtoriae veritate ſecundum *Xenophontem* dederit *Humphr. Prideaux* ad A. ante Ch. N. 530. ubi egregia Doctiſſ. *Driebergius*. Dicemus ad Macrobios. *T. H.*

61. Ἐς ἀσκὸν] *Juſtin.* I, 8. *M. du S.*

66. Ἀπ. τὸν Ἄπιν] *Juſtin.* I, 9. *M. du S.*

68. Ὑπερφρονοῦντας] Vel *Xenophontis* in gratiam eximendus erat ex hoc numero Cyrus, quem ἀνδρώπων πατέρα fuiſſe dictum ferunt: *Pauſan.* VIII. p. 690. Exemplum boni civilisque non minus quam ſtrenui regis paſſim apud veteres proponitur. *Plato* de LL. III. p. 815. *T. H.*

72. Πορφυρᾶν] Πορφυρᾶν antea ſcriptum erat, ut & Ἀπαιδ. c. 7. *M. du S.*

73. Ἐφεστρίδα] Ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐσθῆτα ἐμπεπορπημένος legendum. *J. G. G.*

Ibid. Ὁ τὸ διάδημα] Scribe, ᾧ τὸ διάδημα. *J. Br.*

74. Δακτύλιον] Notiſſima doctis eſt hiſtoria, quam *Lucianus* hic quaſi in tabella artificioſiſſime pictam proponit. Eam autem in tyronum gratiam, quibus ad manum non eſt *Herodotus*, paucis narrabo. Polycrates in omnibus proſpera uſus fortuna monetur ab Amaſi Ægypti rege, ut fortunam *ſaeva laetam negotio* placet, re tum pretioſiſſima, tum ſibi chariſſima ita a ſeſe ablegata, ut ejus compos nunquam fiat. Is itaque annulum, quo maxime gaudebat, in mare magna cum pompa projicit. At is paucis poſt diebus ab ejus coquo in eximiae magnitudinis piſce, qui Polycrati a piſcatoribus muneri miſſus fuerat, repertus ad ipſum defertur. Quibus ad Amaſim perlatis, male de Polycratis exitu ominari coepit. Haec tu ab *Herodoto* enarrata legito lib. III. p. 113. & 131. *M. du S.*

75. Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ] *In Samo inſula*: eſt autem Homericum hemiſtichium Odyſſ. Δ, 50. Hoc vero, βασιλεύς δὲ τις ἔνχεται εἶναι, ex eo Poetae ſumtum eſt Odyſſ. Δ, 180. Μίντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχεται εἶναι Υἱός· aut Odyſſ. Ε, 450. Ἰκάριός δέ τοι εὔχομαι εἶναι. *J. Br.*

Ibid. Ἀμφιῤῥύτῃ] Sic mendoſe vulgo legitur; cum metri lex, ut jam probe vidit *Graevius*, poſtulet ἀμφιρύτῃ· & ita recte editio Florentina. Recte quoque idem hoc in Philopatride c. IX. Sed & alibi, ubi vel integri verſus, vel hemiſtichia uſurpantur, in metro peccatum eſt. Sic in iisdem his Contemplantib. c. XXII. legendum,

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄτιμος ἀνὴρ, ὅς τ' ἔλαχε τύμβου.

Non ἔλαχε, ut editum. Similiter in Reviviſcentib. c. XLI.

Κεῖται δ', ὡς εἴποισι δύο χρυσοῦ τάλαντα,

Non μίσοισι, ſcribendum. Verſus is eſt *Homeri* Ἰλ. Σ, 500. *J. J.*

βασιλεὺς δὲ τὶς εὐχέλαι εἶναι; ΕΡΜ. Εὖγε παρῳδεῖς, ὦ Χάρων. ἀλλὰ Πολυκράτη ὁρᾷς τὸν Σαμίων τύραννον, πανθυδαίμονα οἰόμενον εἶναι· ἀτὰρ καὶ ἔστιν αὐτὸς, ὑπὸ τοῦ παρεστῶτος οἰκέτου Μαιανδρίου προδοθεὶς Ὀροίτῃ τῷ σατράπῃ, ἀνασκολοπισθήσεται, ἄθλιος ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου. καὶ ταῦτα γὰρ καὶ Κλωθοῦς ἐπήκουσα. ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ Κλωθοῖ, [a] γενικῶς καὶ αὐτοὺς, ὡ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότεμε, καὶ ἀνασκολόπιζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ἐν τοσούτῳ δὲ ἐπαιρέσθων, ὡς ἂν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀλγεινότερον καταπεσούμενοι. ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ, μήτε

circumflua? regem plane videtur præ se ferre. MERC. Belle versum Homeri huc inflectis, Charon. Atenim Polycratem intueris Samiorum tyrannum, qui se omni ex parte felicem esse putat: verum hic ipse ab adstante familiari servo Mæandrio proditus Orœtæ Satrapæ in crucem agetur miser, ejectus fortunis omnibus in puncto temporis: etenim hæc quoque ex Clotho percepi. CHAR. Euge, Clotho, fortiter & ipsos, optima, & capita præcide, atque palo suffige, ut se sciant homines esse: interea in altum tollantur, quippe ab excelsiore fastigio acerbius casuri. Tum ego ridebo singulos agnoscens nudos in cymbula, nec

[a] Γενικῶς] Obtemperamus *J.* In reliquis Edd. γενικῶς. G. & P. γενικὴ quasi voluissent ὦ Κλωθοῖ γενικὴ; sed alterum potius duco.

76. Εὖγε παρῳδεῖς] Καλῶς γε * ἄλλως ᾠδεῖς ᾠδήν. *V.*

* Ἄλλην &c.] *Suidas*: Παρῳδῆσαι, ἄλλην ᾠδὴν ᾠδῆσαι· sed ea potestas inepte quadrat *Luciani* loco. *T.H.*

Ἀμφιτρύτη] Sic scribas simplici ρ cum *Fl.* non duplici, ut in reliquis. *M. du S.*

77. Πολυκράτη] *Herodotus* in Thalia. *J. Br.*

80. Μαιανδρίου] Hic herum prodit; supra tyrannidem ipse occupasse dicitur Mεν. c. 16. *M. du S.*

81. Ὀροίτῃ] *Dion Chrys.* Or. XVII. p. 251. Καὶ μὴν Πολυκράτη φασὶ . . . . ἀλιπλεύσαντα πρὸς Ὀροίτην, ὡς χρήματα λάβοι, μηδὲ ῥᾳδίου γε θανάτου τυχεῖν, ἀλλὰ ἀνασκολοπισθέντα ὑπὸ τοῦ Βαρβάρου ἀλιφθαρῆναι· idem, uti vides, quod *Lucianus*, verbum usurpavit: Satrapae nomen unius literae discrimen habet. Quia *Herodotus* Ὀροίτην vocavit, eam postea *Victorium* ubique restitutam volunt Eruditi Viri: lege notas *Jo. Davisii* ad *Ciceron.* de F. B. & M. V, 31. Ego, qui persuasum habeam a diversis auctoribus non prorsus simili modo Polycratis historiam esse memoriae proditam, utrumque Ὀροίτην & Ὀρόντην retinendum judico, & MSS. duces sequor: *Suidas* neutrum omisit. Ὀρόντου τοῦ σατράπου τῆς Ἀρμενίας meminit *Polyaen.* IV, 8. §. 3. & alterius VII, 13. & 14. De Maeandrio vide ad p. 478. Qui Μαίανδρος erat in priscis *Herodoti* Edd. Μαιάνδριον fecit ex Cod. Med. *Jac. Gronovius.* *T.H.*

84. Εὖγε, ὦ Κλωθοῖ, γενικῶς] Mss. εὖγε κλωθοῖ γενικὴ, vulgo γενικῶς. Quae autem generositas in capitibus hominum truncandis, & palo suffigendis? Sed forte scrib. γενικῶς, *strenue*, *fortiter*. Mox scribe πόσῳ ἐν ἀμφιτρύτῃ ex *Homer.* Odyss. A. v. 40. minuta haec sunt, sed tamen omnes, quas vidi, editiones deturpant. Quae de Maeandrio dominum suum Polycratem prodente scribit, non leguntur apud *Herodotum*, sed ex alio Historico illa hausit. Apud *Herodotum* sponte sua proficiscitur Polycrates ad Orœtem. *J.G.G.*

Εὖγε ὦ Κλωθοῖ, γενικῶς καὶ αὐτοὺς, ὦ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότεμνε] Aut aliter vertendum, quam fecit *Benedictus*, nempe *generose*; aut scribendum γενικᾶς, ut in Tyrannicida: οὐδ' ἐπιχειρεῖν τις ἐτόλμα τῶν γενικῶν. In Vitarum auctione: βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον καὶ γενναῖον. In Pseudomante: πάνυ γενικῶς καθιέρωσας. Nam placuit ea vox auctori. *J.G.*

Ibid. Γενικῶς] Sic, ut emendare jusserant Viri Docti, Ed. *J.* Reliquae vitiose γενικῶς, nisi quod G. & P. γενικὴ, etiam prave. *M. du S.*

Γενικῶς] Quae ad p. 9. observata sunt, adverbium hoc unius literae accessione locupletandum esse satis probant: opera mea supersedere licuisset, si tum ad manum fuissent, quae docte scripsit Vir eximius *Laur. Norrmann.* ad *Thom. Mag.* Laudat. Gregor. Nazianz. p. 167. 168. ubi, postquam de γενικὸς & γενικὸς egit, *ne adverbio* γενικῶς, *hactenus sine certo lare ac patrono oberranti*, ἀπροσωπήτου *fortasse jam impingatur dica, suos illi etiam penates vindicesque reddit.* Ne hic quidem locus ejus diligentiam effugit; quo posito, *Junta*, inquit, γενικῶς· *Aldus*, γενικὴ. *T.H.*

87. Ἐν τοσούτῳ] Errorem Interpretum perstrinxit *L. Bos* Ell. Gr. p. 200. *T.H.*

Ibid. Ἐπαιρέσθων] Ἐπαιρέσθωσαν. *J. Br.*

Ἐπαιρέσθων] Probanda omnino est emendatio *Brodaei*

nec purpuream veſtem, neque tiaram, nec ornatum aureum ſecum ferentes.

15. MERC. Et illorum quidem, quos dixi, talis erit ſors: multitudinem autem, Charon, iſtam vides, navigantes, bellantes, in judiciis verſantes, agros colentes, fœnus exercentes, ſtipem petentes. CHAR. Equidem video variam quandam turbam, plenamque trepidi tumultus vitam; quin & urbes eorum perſimiles alvearibus, in quibus unusquisque proprium quemdam aculeum habet, proximumque pungit; at pauci nonnulli, tanquam veſpæ, agunt feruntque inbecilliores. Quod autem circumvolat eos ex occulto, agmen illud, quinam ſunt? MERC. Spes, Charon, & metus, & amentiæ, voluptates, avari-

πορφυρίδα, μήτε τιάραν, ἢ κλίνην χρυσῆν κομίζοντας.

ΕΡΜ. Καὶ τὰ μὲν τούτων οὕτω ἔχει. τὸ δὲ πληθύν, ὦ Χάρων, ὁρᾷς, τοὺς πλέοντας αὐ-95τῶν, τοὺς πολεμοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας; ΧΑΡ. Ὁρῶ ποικίλην τινὰ τύρβην, καὶ μετὰ ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν ἐοικυίας τοῖς σμήνεσιν, ἐν οἷς Ἅπας μὲν ἴδιόν τι κέντρον ἔχει, καὶ τὸ πλησίον κεντεῖ· ὀλίγοι δέ τινες, ὥσπερ σφῆκες, ἄγουσι, καὶ φέρουσι τὸ ὑποδεέστερον. ὁ δὲ περιπετόμενος αὐτοὺς ἔκ τ' ἀφανοῦς οὗτος ὄχλος τίνες εἰσίν; ΕΡΜ. Ἐλπίδες, ὦ Χάρων, καὶ [b] δείματα, καὶ ἄνοιαι, καὶ ἡδοναὶ, καὶ φιλαργυρίαι,

[b] Δείματα] F. & P. perperam δὲ γμαῖα· eaedem τ' ἀφανοῦς· in ceteris fere τἀφανοῦς. Verum in ſola F. eſt ἄνοιαι.

93. Τὸν δὲ πληθὺν ὦ Χάρων † ὁρᾷ] Τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας. V.

† Ὁρᾷ] Prima haec vox male habet; nec quid voluerit Scholii auctor patet, cum trunca tantum textus verba adferat. M. du S.

daei in Miſcell. IX. c. 10. legentis ἐπαιρίσθωσαν. Præterquam enim quod & in præcedentibus, & ſequentibus non niſi in plurali fit ſermo, non ad duos tantum id, quod hic dicitur, referendum, ſed ad omnes illos impotentes & tumidos terrarum dominos, de quibus Charon & Mercurius ante fuerant loquuti; ad Crœſum nempe, Cyrum, Tomyrin, Cambyſen, Polycratem. Hi ut ad altiſſimum adſcendant faſtigium, precatur Charon Clotho, quo miſerius poſtea, & lapſu graviore ruant. Qui tamen vulgatam lectionem velit defendere, poſſit inferre, *Lucianum* hic ποικίλως uti duali, quo nihil apud *Homerum* frequentius. *J.J.*

Ἐπαιρίσθων] Lectionem optimam hanc, utpote Atticam, fruſtra ſollicitant *Bourdelot.* & Cl. *Jenſius.* Vid. Nexp. Δ. X. §. 2. *M. du S.*

1. Ἰδιόν τι κ. ἴ. καὶ τ' πλ. κ.] Huc faciunt verſus *Lucilii*, quos *Lactantius* habet Inſt. Divin. V. c. 9. quibus mores Romanorum deſcribuntur perquam graphice:

Nunc vero a mane ad noctem, feſto atque profeſto,
Toto itidem pariterque die populusque Patresque
Factare indu foro ſe omnes, decedere nusquam,
Uni ſe atque eidem ſtudio omnes dedere, & arti,
Verba dare ut caute poſſint, pugnare doloſe,
Blanditia certare, bonum ſimulare virum ſe,
Inſidias facere, ut ſi hoſtes ſint omnibus omnes.

Ejusmodi homines egregie deſcribuntur inſtar apum, quae invicem ſe pungunt. *J.C.*

2. Ὥσπερ σφῆκες] Illa veſparum imago aculeis nocentiſſimis armatarum ex *Ariſtophanis* fabula cognomine videtur adumbrata; ubi chorus ſenum veſpas ſimulans in ſcenam procedit. Adeo noxium animalis genus, ut vel per quietem oblatum malos homines ac crudeles ſignificet, interprete *Artemidoro* II, 22. Hinc ſycophantae & veſpis comparantur, & aculeis inſtrui ſolent: *Philoſtr.* de V. A. T. VII. p. 273. v. 27. τοὺς δὲ τοιούτους ἀποδλίτουσιν (editur ἀποδλίτουσιν) οἱ συκοφάνται κέντρα ἐπ' αὐτοὺς ἡρμόσθαι τὴν γλῶτταν. Conferendi ſunt *Platonis* illi κηφῆνες κεκεντρωμένοι & δεινὰ κέντρα ἔχοντες de Rep. VIII. p. 716. C. de quibus ad *Themiſt* Or. XXIII. p. 287. D. *Petavius.* T. II.

6. Ἄγνοιαι] Sic neceſſario legendum, tum quia mox ita nominat ἄγνοιαν, ut qui de ea jam verba fecerit, tum quod cæteris omnibus intermixtam eſſe addit. Fl. ἄνοιαι· reliquae ἄνοιαι. *M. du S.*

Ἄνοιαι] Florentinum ἄνοιαν mutarunt, quia ſingularis unus inter tot plurales ferendus non videbatur. Hoc quidem leve: illud fere certum, utroque loco reponi alterutram vocem oportere: utra vero ſit in poſſeſſionem integram immittenda, ſine Codicibus arbitris decerni nequit; nam ſi veterum philoſophorum auctoritate ſtabimus, ἄνοιαν non minus quam ἄγνοιαν vitam humanam infeſtat. Ἄνοιαν equidem, adſiduam mortalium comitem & peſtem, quamvis me non fugiat *Cebetis* illud poculum πλάνης ἐκ ἀγνοίας, cui ἀφροσύνην alibi jungit, hinc removere nolui: mox autem ideo magis placet, τούτων δὲ ἡ ἄνοια μία, quod ſta-

ξίαι, ϗ ὀργαὶ, ϗ μίσος, ϗ τὰ τοιαῦτα. τούτων δὲ ἡ ἄγνοια μὴ κάτω ξυναναμέμικται αὐτοῖς, ϗ ξυμπολιτεύεταί γε, νὴ Δία, ϗ τὸ μῖσος, ϗ ἡ ὀργὴ, ϗ ζηλοτυπία, ϗ ἀμαθία, ϗ ἀπορία, ϗ φιλαργυρία. ὁ φόβος δὲ, ϗ ἐλπίδες, ὑπὲρ ἅπαν πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπίπλων ἐκπλήττει, ἐνίοτε ϗ ὑποπτήσσειν ποιεῖ· αἱ δ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρούμεναι, ὁπότ' ἂν μάλιστα οἴηταί τις ἐπιλήψεσθαι αὐτῶν, ἀναπτάμεναι οἴχονται, κεχηνότας αὐτοὺς ἀπολιπόντες, [a] ὅπερ ϗ τὸν Τάνταλον κάτω πάσχοντα ὁρᾷς ὑπὸ τοῦ ὕδατος.

Ἢν δ' ἀτενίσῃς, [b] κατόψει ϗ μοίρας ἄνω ἐπικλωθούσας ἑκάστῳ τὸν ἄτρακτον, ἀφ' οὗ ἠρτῆσθαι ξυμβέβηκεν ἅπαντας ἐκ λεπτῶν νημάτων. ὁρᾷς καθάπερ ἀράχνιά τινα καλαβαίνοντα ἐφ' ἕκαστον ἀπὸ τοῦ ἀτράκτου; ΧΑΡ. Ὁρῶ πάνυ λεπτὸν ἑκάστῳ νῆμα [c] ἐπιπεπλεγμένον γε τὰ πολλὰ, τοῦτο μὲν ἐκείνῳ, ἐκεῖνο δὲ ἄλλῳ. ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ πορθμεῦ· εἱμαρται γὰρ ἐκείνῳ μὲν, ὑπὸ τούτου φονευθῆναι· τούτῳ δὲ, ὑπ' ἄλλου ϗ κληρονομῆσαί γε τοῦτον μὲν ἐκείνου, ὅτου ἂν ᾖ μικρότερον τὸ νῆμα· ἐκεῖνον δὲ αὖ τούτου· τοιόνδε γάρ τι ἡ ἐπιπλοκὴ δηλοῖ. ὁρᾷς δ' ὧν ἀπὸ λεπτοῦ κρεμαμένους ἅπαντας; ϗ ἔστι μὲν

tia, iræ, odia, atque ejusmodi plura: ex eo numero amentia quidem infra ipsis adest inmixta, in eademque velut civitate degit, itemque odium, ira, æmulatio, inscitia, perplexa hæsitatio, & avaritia: sed metus & spes superne volitantes, ille quidem incidens mentem excutit, nonnunquam & paventem contrahere se facit; hæ vero capitibus inminentes, ubi maxime quis putat se prehensurum eas, avolant repente, hiantesque destituunt; quod ipsum & Tantalo vides accidere apud inferos ab aqua fugiente.

16. Quod si aciem intenderis, conspicies etiam Parcas stamina singulis versato deducentes fuso, unde nexos pendere contingat omnes ex tenuibus filis: videnne quasi aranearum fila quædam in singulos a fusis demissa? CHAR. Cerno tenuissimum unicuique licium additum inplexumque ut plurimum hoc illi, illud alii. MERC. Et jure quidem, portitor: nam illi fatale est, ab isto ut occidatur; isti, ut ab alio: huic vero, ut hæreditatem adeat ejus, cujus brevius sit filum: isti contra, ut illius: tale enim quiddam mutuus inplexus significat. Perspicis tamen a tenui filo suspensos omnes: is quidem sursum adtractus

a Ὅπερ] F. ὥσπερ prave. b Κατόψει] Hoc verbum exulat a F. c Ἐπιπεπλεγμένον] Ἐπιπλεγμένον P. J.

statim ἀμαθία nihil admodum ab ἀγνοίᾳ differens subsequatur: vide tamen c. XXI. T. H.

13. Ἐκπλήττει] Ἐκπλήττω, inquit *Thom. Magister*, ἃ μόνον τὸ εἰς ἔκπληξιν ἄγω, ἀλλὰ & τὸ ἐκπλήττομαι· ἅπαξ Λουκιανὸς ἐν τῷ Χάρωνι ἢ Ἐπισκοποῦντες· ἐκπλήττειν ἐνίοτε & ὑποπτήσσειν ποιεῖ. Decepit *Thomam* vernaculi sermonis non callentissimum prava, quam suo in codice reperit, *Luciani* verborum lectio: bonum est, & indoli linguae Graecae conveniens, quod in nostris Edd. vulgatur. T. H.

24. Ἐπιπεπλέγμενα] P. & Ed. J. melius quam ἐπιπεπλεγμένον, quod in reliquis est. M. du S.

31. Ἀπὸ λεπτοῦ] Νήματος, μίτου, λίνου subaudiendum. *Erasm.* in Paroemia, *De filo pendet*. J. Br.

38. Κείσεται] Mallem scripsisset πεσεῖται, nisi revera, quod magis credo, sic scriptum reliquerit: postulare videntur sequentia μοῦνος ϗ τ. γ. ἐξακουσθέντος τοῦ πτώματος. T. H.

44. Τῆς βελτίστου θανάτου] Morti personam accommodari notum est: notavit pluribus & ex hoc loco *Barth.* ad *Stat.* Th. IV, 528. Irritatus in Sisyphum Jupiter ἐπιπέμπει αὐτῷ τὸν Θάνατον· sed ut omnium erat post homines natos versutissimus, tam validis constrictam vinculis tenuit, ut elabi nequiret, munusque suum fungi; donec Mars Morti liberatae Sisyphum in potestatem dederet. Rem memorabilem ex *Pherecyde* narrat *Schol. Homer.* ad Il. Z, 153. Cum Hercule quoque impari praelio congressus Orcus Alcestidem remisit, prout docet *Euripides* in illa fabula, ἄκαιλα τὸν μελέμπεπλον νεκρῶν Θάνατον vocans v. 843. & δειμώνων τὸν κοίρανον v. 1140. Non itaque mirum, si Deum fecerint, cui hymnorum postremum cecinit *Orpheus*: *Hesychio* Θάνατος . . . ὁ σωματοειδὴς θεὸς. *Xenoph. Ephes.* III. p. 49. δυοῖν ἀνάκειμαι θεοῖς Ἔρωτι ϗ Θανάτῳ scite *Lucianus* ἀγγέλους illi & ὑπηρέτας valde formidabiles adposuit. In miseriis, quae vitam humanam undiquaque circumstant, expingendis veterum industria figuras non minus multiplices quam elegantissimas adinvenit: quem non capiat *Æschinis* exactrix natura, quae, nisi debitum vitae mature red-

ctus ſublimis apparet; at paulo poſt præcipitatus abrupto lino, quando non amplius oneri ſuſtinendo ſufficiet, magnum edet ſonitum: hic autem paululum modo a terra levatus etiamſi ceciderit, nullo jacebit excitato ſonitu, ſic ut a vicinis vix caſus ejus exaudiatur. CHAR. Sunt illa, Mercuri, omnino ridicula.

17. MERC. Imo vero ne verbis quidem conſequi poſſis, prout dignum eſt, quanto ſint riſu excipienda, Charon: maxime ſi ſpectes eorum contentiſſima ſtudia, & quod inter medias ſpes intereant correpti ab optima Morte. Ejus autem ſunt nuncii miniſtrique valde multi, ut vides, frigora febrium & ardores, tabes, pulmonum adfectus, gladii, latrocinia, cicutæ potiones, judices, tyranni: horum ipſis nihil in mentem plane ſubit, dum felices agunt; ſimulatque offenderint, mox crebrum in ore ottotœ, ah, ah, hei mihi. Quod ſi ſtatim ab initio ſecum cogitaſſent tum ſe eſſe mortales, tum, pauxillum iſtud temporis in vitam quaſi peregrinatione inſtituta, abituros tanquam ex ſomnio, omnibus ſuper terram relictis, vixiſſent ſane ſapientius, minusque doloris morientes cepiſſent: nunc autem perpetuo quum ſe ſperent uſuros eſſe rebus præſentibus, ubi præſto fuerit miniſter, citaveritque & duxerit vinculis inpeditos febris tabisve, indignan-

ἀναςπαθεὶς ἄνω μετέωρός ὅτι, ϗ μὴ μικρὸν καλαπεσὼν, ἀπῤῥαγέντος τοῦ λίνου, ἐπειδὰν μηκέτι ἀντέχῃ πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται. ὅτος δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς αἰωρούμενος, ἢν ϗ πέσῃ, ἀψοφητὶ κείσεται, μόγις ϗ τοῖς γείτοσιν ἐξακουσθέντος τοῦ πτώματος. ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν οὐδ' εἰπεῖν ἔχοις ἂν τῇ ἀξίαν, ὅπως ἐσὶ καλαγέλαςα, ὦ Χάρων· ϗ μάλιςα [d] αἱ ἄγαν σπουδαὶ αὐτῶν, ϗ τὸ μέλαξυ τῆς ἐλπίδων οἴχεσθαι, ἁρπάσας γιγνομένας ὑπὸ τοῦ βελτίςου θανάτου. ἄγγελοι δὲ αὐτοῦ, ϗ ὑπηρέται μάλα πολλοί, ὡς ὁρᾷς, ἠπίαλοι, ϗ πυρετοὶ, ϗ φθόαι, ϗ περιπνευμονίαι, ϗ ξίφη, ϗ λῃςήρια, καὶ κώνεια, ϗ δικασαὶ, ϗ τύραννοι· ϗ τούτων οὐδὲν ὅλως αὐτοῖς εἰσέρχεται, ἐς' ἂν εὖ πράττωσιν· ὅταν δὲ σφαλῶσι, πολὺ τὸ ὀτοτοῖ, ϗ αἴ αἴ, ϗ ὤ μοι μοι. εἰ δ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐνενόουν, ὅτι θνητοί τέ εἰσιν αὐτοὶ, ϗ ὀλίγον τοῦτον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ ὀνείρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔζων τε ἂν σωφρονέςερον, ϗ ἧττον ἠνιῶντο ἀποθανόντες. νῦν δὲ ἐς ἀεὶ ἐλπίσαντες χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν, ἐπειδὰν ἐπιςᾶς ὁ ὑπηρέτης καλῇ, ϗ ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ φθόῃ, ἀγανακτοῦσι πρὸς τὸν ἀγω-

d Αἱ ἄγαν σπουδαὶ] Τὰ ἄγαν σπουδαῖα P. *J.* idemque praefert margo *AIW.*

57. Χρῆσθαι] Χρήσασθαι. *V.*

reddatur, ὡς ὀλοσάτις ἐπισᾶσα ἐπεχυράζει τῷ μὴ ὄψιν &c. Dial. III. c. 9. Paulo aliter Bion ſe velut ex conducto ὅτι τῷ σωματίου ἐξοικίζεσθαι ajebat, ὅταν ἡ μισθάσασα φύσις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφαιρῆται, τὰ ὅλα &c. in illis apud *Stobaeum* reliquiis p. 19. v. 44. quas ego *Teletis* eſſe duco e libro περὶ ἀθανάτων depromtas. Multa non aliena dabit *Hipparchus Pythagoreus* apud Eundem p. 573. quorum partem aliquam adſcribere juvat tum, quia cum Lucianeis & ſententia, & verbis ipſis apte congruunt, tum ut labes ſimul, quibus elegantiſſimus locus eſt infectus, detergam: πολλῶν ἂν τοιούτων ἀποκριμαμένων μήτε ταῖς κατὰ τὸ σῶμα ἰδιαμερίαις ποτίχοντες σημανόμενοι ἐπαιρόμεθα, αἴ τινες, ὀλίγῳ πυρετῷ ἐπιγινομένῳ, ἀνθίων τρόπῳ σωτόμων μαραίνονται· μήτε ταῖς ἐκτὸς νομιζομέναις εὐτυχίαις, αἱ ϗ αὗται πολλάκις τάχιον λήθουσαι ἢ γίνεσθαι πέφυκασι· πάντα γὰρ ταῦτα ἄσαρά τε ϗ ἀβέβαια. Εὑρίπου τρόπον τὸ πολλαῖς ϗ ποικίλαις μεταβολαῖς γινόμενα παρειλήφαμεν, ϗ οὐδὲν αὐτῶν μένον, οὐδὲ ἀκίνητον, οὐδὲ βέβαιον, οὐδὲ ἀσφαλέςερον. Ceterum quod infra *Noſter* habet ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ unde derivatum ſit, diſces ex notis ad p. 434. Ad illos autem ἀγγέλους & ὑπηρέτας Orci accedunt ἀπτῶσαι ϗ δυσκιπσίαι καθάπερ πρόαγγελοι ϗ πρόδρομοι ϗ κήρυκες νόσων apud *Plutarch.* T. II. p. 127. D. & p. 128. F. ὑφ' ὧν ἴσως μέλλεις, ὥσπερ ὑπ' ἀγγέλων ἢ κλητόρων, πυρετοῦ περὶ θύρας ὄντος, ἤδη θορυβούμενοι συσκίλουσιν ἑαυτούς. *Hipponactis* Scazon apud *Etymol.* p. 539. Κρυγὴ δὲ νεκρῶν ἄγγελός τε ϗ κῆρυξ. T. H.

ἀγωγὴν, ἢ πόλε προσδοκήσαντες [a] ἀποσπα-
σθήσεσθαι αὐτῶν. ἢ τί γὰρ οὐκ ἂν ποιήσειεν
ἐκεῖνος ὁ τὴν οἰκίαν σπεύδων οἰκοδομούμενος, καὶ
τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων, εἰ μάθοι, ὅτι ἢ
μὲν ἕξει τέλος αὐτῷ· ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιθεὶς τὸν
ὄροφον, ἀπίοι, τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν
ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς [b] μηδὲ δειπνήσας
ἅθλιος ἐν αὐτῇ; ἐκεῖνος μὲν γὰρ ὁ χαίρων,
ὅτι ἄρρενα παῖδα ἔτεκεν αὐτῷ ἡ γυνὴ, καὶ
φίλους καλεῖ τοῦτο ἑστιῶν, καὶ τέκνωμα μὲν πα-
τρὸς τιθέμενος, εἰ ἐπίσταιτο, ὡς [c] ἑπτέτης
γενόμενος ὁ παῖς τεθνήξεται, ἆρα ἄν σοι δοκεῖ
χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γενομένῳ; ἀλλὰ τὸ αἴ-
τιον, ὅτι τὴν μὲν εὐτυχοῦντα ὁρᾷ τῷ παιδὶ
ἐκεῖνον ὁρᾷ, τὴν δὲ ἀθλητὴν πατέρα μὲν Ὀλύμ-
πια νενικηκότος· τὴν γείτονα δὲ, τὴν ἐκκομί-
ζουσαν τὸ παιδίον, οὐχ ὁρᾷ, οὐδὲ οἶδεν ἀφ'
οἵας αὐτῷ κρόκης ἐκρέμαλο. τοὺς μὲν γὰρ σοὶ
τὸν ὅρον ἀφαφερομένους ὁρᾷς, ὅσοι εἰσὶ, καὶ τοὺς
ξυναγείροντας τὰ χρήματα, εἶτα, πρὶν ἀπο-

60 tur se abduci, ut qui nondum expectaverant fore, ut inde avellerentur. Quid enimvero non faciat iste, qui domum gnaviter ædificat, operariosque urget, si didicerit, hanc quidem esse sibi finiendam, at se, vixdum inposito tecto, decessurum, hæredique relicturum, ut ea domo fruatur, in qua ne semel quidem ipse miser cœnaverit. Ille porro, qui gaudet, quod masculum infantem uxor sibi pepererit, ideoque amicos prolixe accipit nominalia celebrans, si sciret septennem puerum esse obiturum, num tibi videtur lætaturus eo nato? sed hoc nimirum in causa est, quod illum felicem filii forte contempletur, athletæ patrem Olympico certamine victoris; sed vicinum, qui exequias it infanti, non cernit, neque novit, a quo stamine pependerit. Jam de finibus litigantium vides quantus sit numerus; item eorum, qui coacervant pecunias, tum, antequam frui li-

a Ἀποσπασθήσεσθαι] F. ἀποσπασθήσεσθαι. b Μηδὲ] Δὲ ἐδὲ P. & in ora *AiW*. c Ἑπτέτης] *Ald.* ἑπταετης. Hoc notatum invenio ad marginem *AiW*. Ἑπτέτης & ἑπταέτης utraque sunt in usu, nec scribendi modus, quem omnes Edd. habent, est reprehendendus.

65. Ἄπιοι] Melius ad ἕξει conveniat ἄπεισιν nihil tamen muto. Ὁ δὲ pro αὐτὸς δέ. *T. H.*

70. Ἑπτέτης] Perperam in omnibus editionibus legitur ἑπτέτης pro ἑπταέτης. *J. G. G.*

72. Ἀλλὰ τὸ αἴτιον] *Hoc sane in causa est.* *J. Br.*

76. Ἀφ' οἵας αὐτῷ κρ.] An scribendum? ἀφ' οἵας αὐτὸς κρόκης ἐκρέμαται. *F. G.*

77. Αὐτῷ] Ut περὶ Πένθ. §. 15. ἐθ' ὅ, τι πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς ἐδόκει. Legi posset αὐτὸ, scilicet παιδίον, genere ad proxime praecedens nomen inflexo. *Plutarch.* Phoc. p. 755. E. ἐπιφανῆναι τοῖς περὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ Μακεδονίαν ὀλιγαρχοῦσι καὶ παλαιοῦ καὶ σαπροῦ πράγματος ἡγεμόσι· sic Demades Antipatrum senem deliguabat. *T. H.*

86. Τις αὐτῶν] Αὐτοὺς forte. *F. G.*

87. Ἔξω τὸ ὠός.] Observandus omnino hic usus vocis ἔξω a vulgari longe diversus. Sic ἔξω φίσου. Vid. *Tacit.* H. I, 15, 7. *M. du S.*

Ibid. Ὡς φής] Haud minus est, quam quod in Edd. extat, incommodum ὡς φασιν· quorsum enim referas, aut quem sensum congruentem inde extundas? Non dubito, quin verum sit ὡς ἔφην. Ante locutus erat de Crœso, Cyro, Polycrate, quorum exemplis abunde constabat τὸ ἀεὶβαιον ἢ ἀμφιδολον τῆς τύχης. Imo vero suspicionem eam aliquando cepi, ac si omnis haec oratio Mercurii, ἢ γοῦν . . . . . τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη, sedibus suis exturbata huc nescio quo casu pervenisset: inserueris enim c. XV. post ista, καὶ τὰ μὲ τούτων οὐδὲ ἕξει, nemo facile negabit, aptissime dictorum ordinem cohaerere. Attamen videndum est, ne cuncta haec, deleta Mercurii persona, Charonti melius adscribantur: nihil enim in his apparet, quod Charon pro singulari ingenii solertia jam rerum humanarum, quas simul omnes oculis habebat subjectas, non mediocriter peritus, dicere non potuerit: egregie favet totius orationis nexus: sic eadem opera servare licet ὡς φὴς, *ut tu, Mercuri, dicis*; quanquam opportunius existimem, ὃ ἔφης, *quod tu nimirum ante dicebas*, quum magnos reges inopinato fortunae impetu eversos demonstrares. In hanc opinionem poltremam propendere me fateor. *Dion* autem *Chrysostomus* quae scripsit in Charid. p. 302. 303. omnino digna sunt, ut cum *Luciano* componantur. *T. H.*

88. Φασὶν] L. In reliquis φὴς. *M. du S.*

92. Ἐῶ πόθεν] *Praetereo luctus.* *J. Br.*

Ibid. Ἐξ ἰσοτιμίας] Id est, ἐξ ἴσου, ἴσως. *F. G.*

93. Ὅσοι

liceat, citantur ab iis, quos modo dixi imminentibus nunciis & miniſtris.

18. CHAR. Hæc omnia video, & apud animum meum cogito, quid ipſis dulce ſit in curſu vitæ, quidve ſit illud, quo privati indignantur. MERC. Porro ſi quis reges eorum intueatur, qui eſſe feliciſſimi cenſentur, præter inſtabilem eorum atque ancipitem fortunam, multo plura jucundis ingrata inveniet ipſis adeſſe, timores, perturbationes, odia, inſidias, iras, adulationes: in his enim malis omnes verſantur. Mitto luctus, morbos, adfectiones, quæ ſcilicet in eos æquali jure atque in alios quosvis imperium exercent. Nunc ubi regum iſtorum conditio miſera eſt atque ærumnoſa, exputare commodum, qualis privatorum ſit hominum.

19. CHAR. Atenim exponere tibi volo, Mercuri, cuinam rei ſimiles mihi viſi fuerint homines, eorumque univerſa vita. Tu ſane bullas aliquando in aqua ſpectaſti ſub ſcatebra violenter præcipitante

80 λαῦσαι αὐτῷ καλυμβίνης ὑφ' ὧν εἶπον ἐπιόντων ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν.

ΧΑΡ. Ὁρῶ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ, [d] τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς τοῦ βίου, ἢ τί ἐκεῖνό ἐστιν, ὃ στερού-
85 μενοι ἀγανακτοῦσιν. ΕΡΜ. Ἦν γὰρ τὰς βασιλέας ἴδῃ τις αὐτῶν, οἵῳπερ εὐδαιμονέσταλοι εἶναι δοκοῦσιν, ἔξω δ' ἀσεβαίης, καὶ ὡς [e] φῆς ἀμφιβόλου τῆς τύχης, πλείω τὰ ἡδέα τὰ ἀνιαρὰ εὑρήσει προσόντα αὐτοῖς, φόβους,
90 καὶ ταραχὰς, καὶ μίσῃ, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ ὀργὰς, καὶ κολακείας· τούτοις γὰρ ἅπαντες ξύνεισιν. ἐνθένδε πένθη, καὶ νόσοι, καὶ πάθη, ἐξ ἰσοτιμίας δηλαδὴ ἄρχοντα αὐτῶν· ὅπου δὲ τὰ τούτων πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς, οἷα τὰ τῶν
95 ἰδιωτῶν ἂν εἴη.

ΧΑΡ. Ἐθέλω γάρ σοι, ὦ Ἑρμῆ, εἰπεῖν, ᾧ τινι ἐοικέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῶν. ἤδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ κρουνῷ τινι καταῤῥάττοντι ἀνι-

d Τί] F. & *J.* ὅτι. Bonum eſt ὅ, τι, ponique ſolet nonnunquam pro τί. e Φῇς] L. φασι.

81. * Ἀγγέλων] Ἐπιόντων. *V.* ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῶν ἐπιόντων. G.

* Ἀγγέλων] Hic pravum, quo utebatur, codicem ex meliori emendabat. *M. du S.*

Quorſum haec ſpectet adnotatio, non intelligo. Primus enarrator forte ſtructuram expedire voluit; ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῶν ἐπιόντων ἀγγέλων τε καὶ ὑπηρετῶν, ὃς εἶπον quam ſuſpicionem injiciunt Exc. G. poſtmodum illa deſcribendo ſunt corrupta *T. H.*

98. Πομφόλυγας ἐν ὕδατι] Ἄγαι † εὐφυὴς ἀνθρώπινον μῦθον. *V.*

† Εὐφυὴς] In *V.* & A. Ed. ἐμφυὲς quod tanquam alienum in hoc loco ab uſu Graeci ſermonis emendare non dubitavi. *T. H.*

93. Ὅπου δὲ] Ὅπου δὴ forte. *F. G.*

Ὅπου δὲ τὰ τούτων πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς οἷα τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη] Non poſſunt his verbis reſpondere, quæ eis Latina appinxit *Moſellanus*: *usque adeo, ut non minoris fuerit & temporis & negotii, horum hic recenſere mala, quam & privatorum.* Neque enim in his Græcis tale quid agnoſco. Nec melior *Benedictus Moſellanum* circumludens: *quandoquidem horum mala recenſere non minus temporis exigeret, quam quæ ſunt privatorum*; qualis comparatio prorſus non exſtat in Græcis. Verto: *Quum*, vel, *ubi vero hæc ſint regum mala, opportunum*, vel, *præſto eſt colligere, qualia ſint privatorum.* *J. G.*

94. Λογίζεσθαι] *Chryſoſtom.* Hom. ad Pop. Antioch. XVIII. 274, 2. Τοσαῦται δὲ τοῖς βασιλεύουσιν ἀθυμίαι ἀναγκαῖαι, ὅσα τῇ θαλάττῃ τὰ κύματα· εἰ δὲ βασιλεία οὐκ ἔστιν ἄλυπον ἐργάσεται βίον, τί ἕτερον διωκήσει καλεσθῆναι τοῦτο; τί μὲ βιωτικῶν ὀδύνη· τὸ δὲ Παύλου ῥῆμα μόνον τὸ βραχὺ τοῦτο . . . . χαίρειν ἐν Κυρίῳ πάντοτε. *M. du S.*

98. Πομφόλυγας] Ex *Homero* poſtea vocat φύσσα, φυσαλίδας, φύσημα. *J. B.*

Πομφόλυγας] *Homo bulla*: eoque magis ſenex, inquit *Varro* de R. R. I. c. 1. annum agens octogeſimum. *Eraſmus* in iſto adagio & *Luciani* noſtri meminit, & ad deplorandam humanae vitae fragilitatem ingenio fraena laxavit. Πομφόλυξ autem ἡ ἐπιπεσόντος ὕδατος ἐν ὑποκειμένῳ ὕδατι ἐπανάστασις, definiente *Arati* Schol. ad Διοσ. v. 248. Vide *Heſych.* qui praeterea docet ἐπὶ τῆς ἀμηχανίας φυσιωμένων λέγεσθαι τὴν λέξιν. Sententiam valde appoſitam habet *Suidas*: Ὥσπερ πομφόλυξ ῥαγεῖσα ἀφανίζεται, ὅταν μνήμην ὑπερηφάνου ἔλθωμεν μὴ θάπτον. *T. H.*

ἀνιστα,μένας; τὰς Φυσαλλίδας λέγω, ἀφ' ὧν ξυναγείρε) ὁ ἀφρός· ἐκείνων τοίνυν αἱ μέν τινες μικραὶ εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσαι ἀπέσβησαν· αἱ δ' ὅτι πλέον ἀφρυῶσι καὶ προχωρησῶν αὐταῖς τ' ἄλλων αὖται [a] ὑπερ-Φυσώμεναι ἐς μέγιστον ὄγκον αἴρονται· εἶτα μέντοι χαλεπαὶ πάνυ ἐξερράγησαν πολὺ δὴ οἷόν τε ἄλλως γενέσθαι. τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων βίος. ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι, οἱ μὲν μείζους, οἱ δ' ἐλάττους· καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι, καὶ ἀκύμορον τὸ φύσημα· οἱ δὲ ἅμα τῷ ξυστῆναι ἐπαύσαντο. πᾶσι δ' ἓν ἀποῤῥαγῆναι ἀναγκαῖον. ΕΡΜ. Οὐδὲν χεῖρον σὺ τὴν Ὁμήρου εἴκασας, ὦ Χάρων, ὃς φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ.

ΧΑΡ. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾷς οἷα ποιοῦσι, ἔχων περὶ, καὶ τιμῆς, καὶ κτήσεων ἀμιλλώμενοι, ἃ δεῖ ἅπαντα καταλιπόντας αὐτοὺς δήσει, ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἥκειν παρ' ἡμᾶς. βούλει οὖν, ἐπεὶ-περ ἐφ' ὑψηλοῦ ἐσμεν, ἀναβοήσας παμμέγεθες ὑβριστὶ αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι μὲν τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δὲ ἀεὶ τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων, Ὦ μάταιοι, τί ἐσπουδάκατε περὶ ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες· καὶ γὰρ ἐς ἀεὶ βιώσεσθε· οὐδὲν τῶν ἐνταῦθα σεμνῶν [b] ἀίδιόν ἐστιν, οὐδ' ἂν ἀπά-

exiſtentes; bullas iſtas inquam inflatas, unde cogitur ſpuma: earum quædam parvæ, quæ ſtatim diruptæ ſolent extingui; aliæ diutius perdurant, accedentibusque aliis mirifice inflatæ maximum in tumorem excreſcunt: nec tamen & ipſæ non tandem ruptæ dilabuntur; haud enim aliter fieri poteſt. Id ipſum eſt hominum vita: cuncti a ſpiritu quodam intumuerunt, hi majores, illi minores: & nonnulli quidem breviſſimi temporis habent & cito pereuntem inflationem: alii ſimul atque coaluerint deficiunt: veruntamen omnibus bullæ modo ruptis interire neceſſe eſt. MERC. Nulla quidem parte deteriorem, Charon, comparationem inſtituiſti, quam Homerus, qui cum foliis genus hominum confert.

20. CHAR. Ejusmodi quum ſint, Mercuri, vides qualia deſignent, quamque ambitioſa contentione inter ſe de magiſtratibus, honoribus & poſſeſſionibus decertent; quibus tamen omnibus relictis non effugient, quin haud plus uno obolo habentes veniant ad nos. Vinne ergo, quoniam in alto ſumus, quanta potero maxima voce exclamem, adhorterque eos, ut abſtineant ſe a vanis laboribus, eoque modo vivant, ut ſemper mortem ſibi ante oculos habeant poſitam, ſic eos compellans: Inepti, quid ſtudium iſtis in rebus abutimini? deſinite fatigari, non enim in perpe-

a Ὑπερφυσώμεναι] Prave *F.* ὑπερφυσόμεναι. b Ἀίδιον] Mendoſe *F.* & *Al.* ἀεΐδιον adſcriptum eſt in ora libri Weſſelingiani: ἀΐδιον *Ald.*

4. Ἀπέσβησαν] Σβεννύω. Hinc adagium: *Homo bulla eſt.* *J. Br.*

Ἀπέσβησαν] Id eſt, ἀποσβῆναι εἰώθασι. De illo Aoriſti primi uſu frequentiſſimo praecipiens *H. Stephanus* App. de D. A. p. 144. hunc Luciani locum poſuit, atque inſuper obſervari jubet, *quum* Noſter *uſus ſit aoriſto, deinde praeſenti, tandem ad aoriſtum redire in verbis, quae proxime ſequuntur*, ἐξερράγησαν ποτε. Eundem loquendi morem plures explicarunt, *Is. Caſaubon.* ad *Diogen. L.* I, 71. ad *Perſ.* Sat. II, 5. ubi tamen quando *libabit* alteri lectioni *libavit* ideo praefert, *quia non ſic Latini loquuntur, verum Graeci*, Viro magno non adſentior: *Fr. Nanſius* ad *Nonni* P. E. J. XI, 73. *J. G. Graevius* ad *Heſiod.* Ἔ. Κ' Ἡ. v. 185. & denique *P. Horreus* ad *Æſchin.* Dial. I. p. 28. *T. H.*

15. Φύλλοις] *Homer.* Il. Z, 146. Οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοίηδε καὶ ἀνδρῶν· & Φ, 464. — οἵ τε φύλλοισιν ἐοικότες ἄλλοτε μέν τε Ζαφλεγέϊ τελέθουσιν —. *J. Br.*

Φύλλοις] Decantatiſſimum Glauci dictum apud *Homer.* Il. Z, 146. paſſim veteres laudant. *Simonides* dolet ſaluberrimam ſententiam a paucis in animum demitti: apud *Stob.* p. 530. v. 53. Ἐν δὲ τὸ κάλλιστον κεῖθεν ἔειπεν ἀνήρ, Οἵηπερ φύλλων γενεὴ, τοίηδε καὶ ἀνδρῶν, Παῦροι μὲν θνητῶν ὕπαση διζήμενοι Στέργοις ἐγκατέθεντο — Neque hoc fugiebat Aves *Ariſtophanis* v. 686. ubi argutiſſime philoſophantes mortale genus hominum iſtis titulis compellant: Ἄγε δὴ φύσιν ἄνθρωπος ἀμαυρὸν βιοτὸν,

petuum vivetis : nihil eorum, quæ in terris maximi fiunt, ſempiternum eſt : nihil inde ſecum abſtulerit, qui vita fungitur; quandoquidem neceſſe eſt nudum abire; domum vero, agrum, quicquid eſt auri aliorum ex aliis eſſe, & mutare dominos. Hæc atque ejusmodi ſi ſic, ut exaudiri poſſim, ipſis inclamem, non tu cenſes magnos inde redundaturos ad vitam fructus, eosque multo fore prudentiores?

21. MERC. Mi Charon, neſcis quam ipſos ignorantia & fraudulentus error occupatos teneat, ut ne terebra quidem perforari queant aures : tanta ceræ copia eas obſtruxerunt, quemadmodum Ulyſſes fecit ſociis metuens ne Sirenas auſcultarent. Quæ ergo ſpes eſt, illi ut audire poſſint, etiamſi tu clamando dirumparis? Quod enim apud vos Lethe poteſt, idem hic ignorantia perficit. Attamen ſunt eorum pauci, qui ceram in aures non receperunt, veritatis partes ſecuti, acie mentis ad pervidendas cognoſcendasque res humanas plane ſingulari. CHAR. Quin illis igitur inclamo. MERC. Supervacuum fuerit, ad eos ſi dicas, quæ noverunt: viden ut ſeducti a vulgo hominum derident quicquid agitur, nullaque ex parte probant : imo vero non obſcure patefaciunt, ſe aufugere jam conari ad vos ex vita; eo magis quod odio

γοι τις αὐτῷ ἀποθανών· ἀλλ' ἀνάγκη, τὸ μὲν γυμνὸν οἴχεσθαι· τὰ οἰκίαν δὲ, καὶ τὰ ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, ἀεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τοὺς δεσπότας. εἰ ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐξ ἐπηχόου ἐμβοήσαιμι αὐτοῖς, οὐκ ἂν οἴει μέγα ὠφεληθῆναι τὸν βίον, καὶ σωφρονεστέρους ἂν γενέσθαι πολύ.

ΕΡΜ. Ὦ μακάριε, οὐκ οἶδα, ὅπως αὐτοὺς ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη παρατεθείκασιν, ὡς μηδ' ἂν τρυπάνῳ ἔτι παρανοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὦτα. τοσούτῳ κηρῷ ἔβυσαν αὐτὰ, οἷόν ποτε Ὀδυσσεὺς τοὺς ἑταίρους ἔδρασε δέει τῶν Σειρήνων ἀκροάσεως. πόθεν οὖν ἂν ἐκεῖνοι δυνηθεῖεν ἀκοῦσαι, ἢν καὶ σὺ κεκραγὼς παραρραγῇς; ὅπερ γὰρ παρ' ὑμῖν ἡ λήθη δύναται, τοῦτο ἐνταῦθα ἡ ἄγνοια ἐργάζεται. πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι, οἱ παραδεδεγμένοι τὸ κηρὸν ἐς τὰ ὦτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, ὀξὺ διορκότες ἐς τὰ πράγματα, καὶ καταγνωκότες οἷά ἐστιν. ΧΑΡ. Οὐκοῦν ἐκείνοις γοῦν ἐμβοήσαιμεν; ΕΡΜ. Περιττὸν τοῦτο λέγειν πρὸς αὐτούς, ἃ ἴσασιν. ὁρᾷς, ὅπως [d] ἀποσπάσαντες τῶν πολλῶν καταγελῶσι τῶν γιγνομένων, καὶ ἑδαμῇ ἑδαμῶς ἀρέσκονται αὐτοῖς, ἀλλὰ δῆλοί εἰσι δρασμὸν ἤδη βουλεύοντες παρ' [e] ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ βίου; καὶ γὰρ μισοῦνται, ἐλέγχοντες

ε Ὠφεληθῆναι] Ita recte F. & S. In ceteris plerisque ὠφελῆσθαι. d Ἀποσπάσαντες] Sic ſcriptum in P. F. & V2. Reliquae Ed. ἀποστάντες. Paulo deterius ad marginem Δ1W. ἀποστάντες. e Ὑμᾶς] Conſentiunt Ed.l. praeter P. quae ἡμᾶς. *Moſellanus* etiam vertit *ad nos*: improbanda lectio.

βιοι, φύλλων γενεᾷ προσόμοιοι &c. ubi vide *Scholiaſten*, & *Junii* Adag. in *Foliis ſimiles homines*. T. H.

21. Παμμιγεῖς] Ut *Plauto exclamare maximum*; quod notat *Davis.* ad *Cicer.* T. D. II, 23. *Lucian.* p. 469. v. 12. & περὶ Πενθ. c. 19. παμμιγεῖς ἀποκαγχάσαι. Protulit hunc locum *L. Bos* Exerc. Phil. in I. ad Timoth. VI, 7. *Tatian.* p. 64. Διάπειρ, ὦ Ἕλληνες, κεκραγότα ὥσπερ ἀπὸ τῆς μυτεάρου καλακούσατέ μου. T. H.

40. Οἷόν περ Ὀδυσσεύς] *Homer.* Od. M. J. Br.

43. Ἡ Λήθη] *Lethes fluminis aqua.* J. Br.

49. Ἐμβοήσαιμεν] Sic omnino legendum, non ἐμβοησαίμεν, ut in libris eſt. Vid. Notam ad Εὐχ. c. 10. & ſenſum hujus verbi Πενθ. c. 15. M. du S.

50. Ἀποσπάσαντες] P. & Ed. J. pro vulgato ἀποστάντες. M. du S.

Ἀποσπάσαντες] Quid cauſae ſit, quare admiſerim, luculenter patebit ex notis ad p. 256. praeterquam enim quod genus hoc loquendi *Luciano* familiare, vix erit, ut ullus librarius vulgatiſſimum ἀποστάντες mutare aggrediatur : contra cur ἀποσπάσαντες abierit in ἀποστάντες, non una reddi poteſt ratio : ea quidem praecipua, quod interpretamentum genuini verbi ſedem invaſerit. *Ariſtid.* T. III. p. 577. A. πολὺ τὸ ἰσχυρὸν τῆς ἀποσπάσας τῶν πολλῶν. *Poll.* Praef. libri V. εἰ μέλλει καθαιρήσειν τὰ ἀποσπῶντα ἀφ' ἵππου quae *Kuhnius* ab Interprete perperam intellecta recte expoſuit. T. H.

τες αὐτῶν τὰς [a] ἀμαθίας. ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ γεννάδαι· πλὴν πάνυ ὀλίγοί εἰσιν, ὦ Ἑρμῆ. ΕΡΜ. Ἱκανοὶ γὰρ ὅτοι· ἀλλὰ κατίωμεν ἤδη.

ΧΑΡ. Ἓν ἔτι ἐπόθουν εἰδέναι, ὦ Ἑρμῆ, καί μοι δείξας αὐτὸ ἐντελῆ ἔσῃ τῆς ἐξηγήσιος πεποιηκώς, τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα κατορύττωσι, θεάσασθαι. ΕΡΜ. Ἡρία, ὦ Χάρων, καὶ τύμβους, καὶ τάφους καλοῦσι τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκεῖνα τὰ χώματα ὁρᾷς, καὶ τὰς στήλας, καὶ πυραμίδας; ἐκεῖνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σωματοφυλάκια ὄντα. ΧΑΡ. Τί δὴν ἐκεῖνοι στεφα-

sint, dum redarguunt istorum insciti as. CHAR. Euge, generosa pectora: verum valde sunt pauci, Mercuri. MERC. Et hi sufficiunt. Sed jam descendamus.

22. CHAR. Unum est adhuc, quod desiderem scire, Mercuri: id si mihi ostendas, omnibus numeris res mihi humanas demonstrandi beneficium absolveris; scilicet conditoria cadaverum, ubi ea sepeliunt, ut spectem. MERC. Monumenta, Charon, tumulos, & sepulcra vocant, istiusmodi conditoria. Ceterum, qui ante urbes sunt, aggestæ terræ cumulos illos vides, cipposque & pyramides? ista omnia loci sunt mortuis recipiendis, servandisque cadaveribus. CHAR. Quid autem illi co-

[a] Ἀμαθίας] F. J. V2. ἀμαθείας.

55. [a] Ὦ γεννάδα] Ὦ γενναῖε ὦ εὐγενέστατε. V.

[a] Ὦ γεννάδαι] L. Ὦ γενάδαι] ὦ γενναῖοι καὶ εὐγενέστατοι. M. du S.

Sic in ipso *Scholiasta*, ne scilicet ab editis *Luciani* exemplaribus dissentiret, restitutum iverat Vir Doctus: ego variae lectionis vestigium hoc retinere consultius putavi. T. H.

58. Ἓν ἔτι] Scribe ἓν ἔτι. J. Er.

61. Θεάσασθαι] Aut haec vox, aut εἰδέναι abundat. M. du S.

Θεάσασθαι] Cursus orationis paululum impeditus; nec facile dicas, studione an inprudens eum in modum scripserit *Lucianus*: repetendum ex prioribus ἐκόθουν θεάσασθαι· tum cape, quasi hunc ordinem verborum instituisset, τὰς ἀποθήκας, ἵνα τὰ σώματα κατορύττωσι. Quoniam vero τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων Charon, tanquam ignarus, quibus proprius vocabulis insigniantur, commemorat, idcirco non noluit Mercurius varias tumulorum apud Graecos appellationes obiter sodalem optimum docere: qua quidem in re nullum naevum video, qui venustatem hujus libelli imminuat. T. H.

Ibid. Ἡρία] Friget haec vocum enarratio: quasi vero Charon de monumentis apud inferos nihil unquam inaudiisset; & quasi naevus est in tam venusto opusculo. *Suidas* & *Harpocration* docent ἡρία esse sepulcra humilia, & in plano sita. Extra urbes sepeliebant, quod Athenis lege Solonis cautum erat. Confer cum his, quae Ἐκκλ. c. 15. habentur. M. du S.

Ἡρία] *Lucianum* testem citant *Herald.* in *Salmas.* Obs. ad J. A. & R. II. c. 1. §. 15. & *Reines.* ad Inscr. Cl. VII. n. 28. Ἡρία vero & ἱερὰ male nonnunquam permutari *H. Valesius* indicavit Not. ad *Harpocr.* p. 88. Ὅρια similiter & ἱερὰ violatorum ἐτῶν pluribus in locis arcessi posse alias ostendemus. T. H.

63. Πρὸ τῶν πόλεων] Recte: nam *intra muros civitatis corpus sepulturae dari non potest, vel ustrina fieri*, ut *Paulus* ait lib. I. Sent. Rec. T. XXI. §. 3. Ex Solonis axonibus manavit lex XII. Tabb. *Hominem mortuum in urbe ne sepelito, neve urito.* Vide *Th. Marcilii* Interpretam. & quos ad *Ciceron.* de LL. II, 23. indicavit Doctiss. *Davisius.* T. H.

66. Τί δὴν ἐκεῖνοι στ. τοὺς λ.] Multa in hanc sententiam dixere veteres. Vide Comparationem *Menandri* & *Philemonis*, & quae ad eam habet *Dan. Heinsius* in Variis Lectionibus Rutgersianis. J. C.

Ibid. Στεφανοῦσι] Hujus moris meminit iterum Ἀλεξ. c. 30. Ἐκκλ. c. 12. & *Athen.* XV. p. 679. D. eamque coronam dictam fuisse πῶλον. M. du S.

Στεφανοῦσι τοὺς λίθους;] Appositum est Anth. II. c. 47. Epigramma tertium: Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους λιθίναις στήλαισι χαρίζου, Μηδὲ τὸ πῦρ φλέξῃς· εἰς κενὸν ἡ δαπάνη. Ibi *Brodaeus*, homo sua aetate & perdoctus & plurimae lectionis, hunc prae ceteris eximium *Luciani* locum adscripsit. *Strationis* Epigramma septimum parilem habet sententiam: Καὶ στεφάνοις κεφαλὰς συκασώμεθα, καὶ μυρίσωμεν Αὐτούς, πρὶν τύμβοις ταῦτα φέρειν ἑτέρους. Sed hic columnas sepulcrales & tumulos ornandi venerandique mos dudum cura virorum erudit orum est pervulgatus. *Nostri* quoque meminit *Heraldus* ad *Martial.* X, 61. & quis non eorum, qui hanc funebrem antiquitatis partem illustrarunt. *Theophrasti* locum de πῶλῳ productum ab *Athenaeo* repetries Hist. Plant. VI, 7. p. 130. sed deterius editur, ἐν χρῶνται περί τι τάφους, quod auctore *Athenaeo* refingi debet, ᾧ χρῶνται πρὸς τοὺς τάφους. *Plinium*, dum vertit H. N. XXI, 11. p. 706. *qui fere nascitur in tumulis*, talem aliquam invenisse lectionem mihi persuadeo, ὃς ὁρᾶται περὶ τοὺς τάφους, verum minime pro-

coronant lapides, & perungunt unguento? quidam etiam rogo præ tumulis extructo, & ſcrobe quadam effoſſa comburunt ſumtuoſas iſtas cœnas, atque in foveas vinum mulſumque, quantum conjectare licet, invergunt. MERC. Equidem, o portitor, quid iſta faciant ad eos, qui ſunt in Orco, ignoro: hoc tamen illis eſſe perſuaſum ſcio, animas ſurſum emiſſas ab inferis cœnare, qua licet, circumvolitantes nidorem & fumum, atque haurire de ſcrobe mulſum. CHAR. Illi ut adhuc bibant, edantve, quorum crania ſunt aridiſſima?

ιθσι τὺς λίθυς, ἢ χρίυσι μύρῳ; εἰ δὲ ἢ πυρὰν νήσαντες πρὸ τ̃ χωμάτων, ἢ βόθρον τινὰ ὀρύξαντες, καίυσί τε ταυτὶ τὰ πολυτελῆ δεῖπνα, ἢ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον ἢ μελίκρατον, ὡς γῶν εἰκάσαι, ἐγχέυσιν; EPM. Οὐκ οἶδα, ὦ πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τὺς ἐν ᾅδυ· πεπίστευκασι δ' ὧν τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομένας κάτωθεν δειπνεῖν μὲν ὡς οἷόν τε περιπτομένας τ̃ κνίσαν, ἢ τ̃ καπνόν, πίνειν δὲ ἀπὸ τ̃ βόθρυ τὸ μελίκρατον. XAP. Ἐκείνυς ἔτι πίνειν, ἢ ἐσθίειν, ὧν τὰ κρανία ξηρόταλα; καίτοι γελοῖός εἰμί σοι

b Οἷόν τε] P. L. *J. V2.* εἰσιται, quod & in ora *AIW.* Alibi locum habet talis mutatio; hic nullum. *c* Περιπτομένας] Sic recte *B2.* in pluribus extat περιπτομένας· pejus in *V2.* & *P.* περιπτομενας.

probandam. Uſu & ſignificandi poteſtate non multum diſtat Ἔρως, ὁ ςέφανος πρὸς Νικαεῦσιν ἐκ πάντων ἀνθέων τοῖς νίκυσι πωλούμενος, teſte *Etymol.* p. 379. v. 54. vox ultima ſuſpicionem movet vitii; nam durius erit, ſi capias, *ad coronandos mortuos vendi ſolitus*: nihil ſuccurrit, quod æque commodum videatur, ac πλεκόμενος. *T.H.*

69. Καίυσι .... δεῖπνα] Hoc eſt nempe, quod περίδειπνον vocant, Latice *ſilicernium*, & *exequium* & καθαγίσματα. Vide Πάνθ. c. 9. & 19. & Δημων. c. 33. *M. du S.*

Καίυσι] Coenam feralem, quae cum corpore ſimul in rogum ingeſta cremari ſolebat, intelligere videtur propterea, quia mox ait animas ſurſum emiſſas, quatenus liceret, δειπνεῖν τὴν κνίσαν ἢ τ̃ καπνόν. *Cornutus Eliae Vineti* ad *Perſ.* Sat. VI, 5. *Nam in funeribus coenam deliciosam* (δεῖπνον πολυτελὲς) *apparare ſolebant, quae ad rogum allata cum ipſis corporibus cremabatur: quod & Virgilius commemorat dicens* (AEn. VI, 225.) — *congeſta cremantur Turea dona, dapes, fuſo crateres olivo.* Vide *Theod. Marcilium* & *Kirchmann.* de Funer. Rom. IV. c. 4. 5. Diverſum eſt, contra atque alii volunt, opinione mea *ſilicernium*; primum *coena, quae infertur Diis manibus, quod eam ſilentes cernant, id eſt, umbrae poſſideant*, teſte *Donato* ad *Terent.* And. A. IV. Sc. II. ubi *cernere* ſumendum eſt, quod eruditos homines praeteriit, ea polliendi virtute, quae a cernenda haereditate ducitur: hoc uſu parum a χοαῖς differt, illiave libatione vini mulſique, quae in ſcrobem effoſſam invergitur. Deinde ipſa circumpotatio, ſive, ut in Glollis eſt, περιδεῖπνον ex eo autem, quod additur, λύχνους ἢ ἅπτειν ἐν πένδει ὁ δῆμος, *Scaliger* ad *Feſtum* acute detexit, *ſilicernium* auctorem eum dici voluiſſe quaſi *ſelucernium*: nam *Jan. Gulielm. Veriſ.* III, 12. *arbitratus litiurulae mutatione recte rejicitur* λύχνους, mirum errorem committit ἅπτειν exiſtimans idem apud Graecos valere, quod ἅπτεσθ̃ & tamen alios invenit, qui ſibi, tanquam re bene geſta, plauderent. Fateor equidem, aliquando mihi viſum fuiſſe cœnam hanc funebrem a *Luciano* denotari; praeſertim quoniam ipſe ſic ſcribit περὶ τ̃ ἐπὶ Μ. Σ. c. 28. ἔοικας ἢ τότε ςιλὴ ἰώλου τινὸς νεκροῦ ἄγοντ̃ ἐναγίσματα· ἢ ἢ ἐκείνου καταχάντες μύρον, ἢ τ̃ ςέφανον ἐπιθέντες αὐτοὶ πίνουσι ἢ εὐωχοῦνται τὰ παρεσκευασμένα· prorſus ut *Auguſtinus* a *Kirchmanno* citatus: *parare aliquis ſuis caris dicit, quod ipſe devorat; quod praeſtat ventri, imputat pietati. Varro* Meleagris apud *Nonium* p. 48. *Funus exſequiati laute ad ſepulcrum antiquo more ſilicernium confecimus*: quae nec *Heraldum* fugerunt Digreſſ. I. c. 18. Ideo ſuſpectum habebam καίουσι tanquam errore natum ex αἴουσι pro ἄγουσι, de quo vitii genere monuimus p. 287. vel potius ex δαίουσι· non enim tantum δαίειν γάμους, quod *Euripidi* familiare notante *Barneſio* ad Iphig. in Aul. v. 123. & Hel. v. 1455. ſed & δαίειν τάφον dici ſolet: *Menecrates* apud *Dionyſ. Halicarn.* A. R. I. p. 38. ὁμῶς δὲ τάφον αὐτ̃ (Ἀχιλλεῖ) δαίσαντες ἐπολέμιον τ̃ πάσῃ ita legendum, non γ̃ abſurde vertunt, *exſtructo ſepulcro*; quum oportuiſſet, *epulis ipſi funebribus apparatis.* Haec olim: nunc, ſi quis, ſervata lectione vulgari, rationem priorem ſequi maluerit, haud obnitar. *T.H.*

73. Πεπιςεύκασι] Feſto quodam & ſtato die, qui νεκύσια dicebatur, defunctorum manibus parentabant; quos tum, ut audis, ab inferis ſurſum remeare credebant. Hujus loci non meminit *Caſtellanus*, qui hunc morem tamen recte obſervat AG. VII. 682. Alia in eam rem teſtimonia qui volet, *Meurſium* adeat ib. 884. 824. *Euſtath.* ad Od. I. καλακαλεῖν αὐτοὺς εἰς τρις, ἢ διεξ̃ ἀπελθεῖν, ὡς μιτάχοισι ἔθος Bithynorum mos peregre defunctis. *M. du S.*

74. Ὡς οἷόν τε] Ed. *J.* P. & L. ὡς οἶονται pro his habent: ſed cave mutaſis. *M. du S.*

75. Περιπτομένας] In diverſa hic abeunt Edd. Pariſienſis habet περιπεπλομένας reſ. quae περιπτιομενας. Omnes mendoſe: rectum eſt, quod adſcripſimus, quamvis in nullo libro extet. *M. du S.*

79. Κα-

σοι λέγων ταῦτα, ὁσημέραι κατάγοντι αὐτούς. οἶδ' ἂν, εἰ δύναιντ' ἂν ἔτι ἀνελθεῖν ἅπαξ ὑποχθόνιοι γενόμενοι; ἐπεί τοι καὶ παγγέλοια ἂν, ὦ Ἑρμῆ, ἔπαθον, ὁκ ὀλίγα πράγματ' ἔχων, εἰ ἔδει μὴ κατάγειν μόνον αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ αὖθις ἀνάγειν πειρωμένους. ὦ μάταιοι τῆς ἀνοίας, ὁκ εἰδότες ἠλίκοις ὅροις διακέκριται τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ ζώντων πράγματα· καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ὧδε· καὶ ὅτι

Κάθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄτυμβον ἀνὴρ,
ὅστ' [a] ἔλλαχε τύμβου,
Ἐν δ' ἰῇ τιμῇ Ἴρος, κρείων τ' Ἀγαμέμνων.
Θερσίτῃ δ' ἴσον θέτιδος παῖς ἠυκόμοιο.
Πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,

ridiculus enimvero sim, hæc tibi si dicam, qui quotidie deducis eos: tu nimirum optime nosti, possintne remeare, ubi semel terram subierunt. Illud enimvero mihi, qui satis quod agam habeo negotii, plane risu dignum accideret, si oporteret non deducere solum ad inferos, sed insuper eos iterum reducere potaturos. Vah dementiam! inanissimi mortales, qui nescitis, quam longinquo finium intervallo discreta sint mortuorum viventiumque negotia, qualisque rerum sit nostrarum ratio; nec, mortuum esse simili modo & qui tumulo careat, & qui sepulcrum fuerit sortitus; uno eodemque honoris esse gradu Irum, regemque Agamemnonem; Thersitæ parem Thetidis filium pulcra coma conspicuæ: omnes namque perinde umbrarum sunt

a Ἔλλαχε] Sic B2. & P. ex versus norma: in ceteris ἔλαχε corruptius in V2. ὅτ' ἔλαχε.

79. Κατάγον αὐτούς] Legendum κατάγοντι αὐτοὺς. *J. Br.*

89. Κάθαν' ὁμῶς] Parodia ex his *Homeri* Il. I, 319. versibus:

Ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ ἡμὺν κακὸς, ἠδὲ καὶ ἀδλός.
Κάθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἀίργυμβον ἀνὴρ, ὅ, τι πολλὰ ἐοργώς.
J. Br.

Κάθαν' ὁμῶς] *Homer.* Odyss. *J. B.*

Κάθαν' ὁμῶς ὅ τ' ἄτυμβον ἀνὴρ] Hos sex versus Lucianus ex variis Homeri locis παραδούλῳ contexuit. *J. G. G.*

90. Ἔλλαχε] Ex *Homero* hanc vocem emaculavimus. Vid. Il. I, 319. unde potissimum hi centones consarcinati. B2. & P. recte ἔλλαχε, ut edidimus. *M. du S.*

91. Ἐν δ' ἰῇ] Consentiunt Edd. nostrae: in *Homero Barnesius* dedit Ἐν δὲ ἰῇ, quoniam istius voculae syllabam primam poëta nunquam producit. *T. H.*

93. Ἀμενηνὰ κάρηνα] Odyss. K. 521. *J. Br.*

95. Κατ' ἀσφοδελὸν λ.] Odyss. Λ, 538. 572. *J. Br.*

1. Σίγειον] *Duo sunt Troiæ promontoria*, inquit *Servius*, *Rhoeteum & Sigeum.* De hisce vide *Strab.* XIII. *A. V.*

Σίγειον] Rhoeteum & Sigeum parvo intervallo dissita promontoria notissimum est tumulis inclaruisse hoc Achillis, illud Ajacis: neutri cultus honoresque heroïbus tributi defuerunt. *Serv.* ad *Virgil.* AEn. VI, Rhœteo in litore] *Ubi erat asylum Ajacis, sicut in Sigeo Achillis.* Vide *Brodaeum* ad Anth. I. c. 5. Ep. 23. & III. c. 14. Ep. 7. De Achille *Quint. Calaber* tantum III, 738. — ἀμφὶ δὲ τύμβον Ἀργείας, καὶ σῆμα πολύρριον ἀμφεκάλυπτο Ἀκτῇ ἐπ' ἀκροτάτῃ Ἑλλησπόντου signatius de Ajace V, 654. — περὶ δὲ σφίσι γαῖαν Χεῦαν ἀπειρεσίην Ῥοιτηΐῳ ἠχῖ ἐοικὼς ἀκτῆς prorsus ut *Antipater*, Σῆμα παρ' Αἰάντειον ἐπὶ Ῥοιτηΐοιο ἀκταῖς. *Dausqueio* ad posteriorem *Calabri* versum fraudi fuit prava, quae Edd. inhaesit, Plinii interpunctio V. c. 30. sed jampridem a magno *Pintiano* verissime correcta. Miror, cur *Is. Vossius* ad *Melam* I. c. 18. erroris *Plinium* incusare maluerit, quam remedio tam leni uti; nisi quod idem *Salmasio* placuerat Plin. Exerc. p. 610. Videri posset *Seneca* Troad. v. 1122. in scriptorem incidisse, qui tumulum Achillis collocaret in Rhœteo: verum poëta tractum illum ponti sive Rhœteum appellet, sive Sigeum, utrumvis in tanta locorum propinquitate suo jure fecerit. Praeterea nec *Vossium* probo, quum *Salmasii* medicinam in ejusdem regionis descriptione *Straboni* adhibitam p. 611. G. repudiat: exigua transpositio tamque facilis, ut *Dausqueius* etiam sic plane scripserit, ne vitii quidem ulla facta mentione, Achillis autem monumentum Patrocli simul ossa complectebatur: *Philostr.* Her. p. 739. Ajacis longo post tempore violentia maris effractum immanem ossium magnitudinem patefecit, ex qua celsa heroïs vivi statura aestimari poterat: *Pausan.* I. p. 86. *T. H.*

9. Διαψύξαι] Nicias apud *Thucydid.* VII. c. 12. τὰς μὲν γὰρ ναῦς οὐκ ἔφασαν ἀπολεῖσθαι διαψύξαι ibi commode *Luciani* locum adnotavit Praestantiss. *Dukerus.* Mirum, ni *Scholiastes* exponens διακαθῆραι legerit διαψῦξαι, prout ψύχειν & φύχειν non raro commutantur, iis nonnunquam in locis, ubi vix decernas, utrum sit anteponendum; quae tamen dubitatio in *Thucydidis* verba cadere nequit: nam modo laudaverat navium recentium τὴν ξηρότητα, cui contrarium est,

sunt infirmæ calvariæ, nudi aridique per florentem asphodelo campum.

23. MERC. Hercules, quam large nobis Homeri versus ingeris. Sed quandoquidem me commonefeciſti, volo tibi monſtrare Achillis ſepulcrum: viden mari prope adjacens? Sigeum eſt illud Troïcum; e regione autem ſitus eſt Ajax in Rhœteo. CHAR. Non ingentia ſunt, Mercuri, monumenta. Nunc urbes inſignes monſtra mihi, quas infra celebrari audimus, Ninum illam Sardanapali, Babylonem, Mycenas, Cleonas, ipſamque Ilion: multos equidem inde memini me trajeciſſe, adeo ut decem integris annis nec ſubducere, neque ventis exponere licuerit ſcapham. MERC. Ninus jam, Portitor, interiit,

95 Γυμνοί τε, ξηροί τε, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

EPM. Ἡράκλεις, ὡς πολὺν τὸν Ὅμηρον ἐπανῄλεις. ἀλλ' ἐπείπερ ἀνέμνησάς με, θέλω σοι δεῖξαι τὸν τοῦ Ἀχιλλέως τάφον· ὁρᾷς ἐπὶ τῇ θαλάττῃ; Σίγειον μὲν ἐκεῖνο τὸ Τρωϊκόν· ἀντικρὺ δὲ ὁ Αἴας τέθαπ[ται] ἐν τῷ [b] Ῥοιτείῳ. ΧΑΡ. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἑρμῆ, οἱ τάφοι. τὰς πόλεις τὰς ὀφθείσας ἤδη δεῖξόν μοι, ἃς κάτω ἀκούομεν· τὴν Νίνον τὴν Σαρδαναπάλου, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκήνας, καὶ Κλεωνὰς, καὶ τὴν Ἴλιον αὐτήν. πολλοὺς γὰρ μέμνημαι ἀφορθμεύσας ἐκεῖθεν, ὡς δέκα ὅλων ἐτῶν μηδὲ νεωλκῆσαι, μηδὲ ἀφανύσαι τὸ 100 σκαφίδιον. EPM. Ἡ Νίνος μέν, ὦ πορθμεῦ,

[b] Ῥοιτείῳ] *F.* vitioſe Ῥητείῳ.

eſt, ſi aequo diutius θαλασσεύουσαι fierent ἀφόρροχοι, & humore ſalſo infectae vitium contraherent: ideo ſubductae ſiccabantur, quod non tantum ἀφανύσαι, ſed etiam mox deinde ἀναξηράναι dixit *Thucydides*. Apud Graecos ἀναψύχειν & ἀφανύσαι primum ponuntur pro aëri, aurae, ſoli exponere: quae commaduerunt ad ſolares radios flatusque venti oppandere: ſcite *Plutarch.* Themiſt. p. 127. B. τὰς αὐλακας ἀφορρόχους γινομένας (aulaea in flumen devoluta, quae aquam penitus imbiberant) ἐκπιεσάσαντες ἀνέψυχον· hinc Ἀναψύξαι, ἀνεμῶσαι *Heſychio*, & Ἀναψύχουσα, ξηραίνουσα· neque mihi dubium eſt, quin pro Ἀνάψω, ἀναθήσω πρὸς τὴν τοῦ ἀνέμου πνοήν, refingendum veniat Ἀναψύξω, aut, ſi literarum ordinis accuratius habenda ſit ratio, Ἀναψυχάσω, licet uſus verbi ἀναπτεῖν me non praetereat. *AElian.* Ep. I. Διαψύχοντι μοὶ πρὸς τὴν αὐλὴν τοὺς βότρυς· imo quam late pateat haec ſignificandi ſpecies, docuerit *Strabo* XVII. p. 1137. C. Nili naturam exponens: ὃ ἐξέπεσε δὲ ἡμέρας τελέως γυμνοῦται καὶ ἀναψύχεται τὸ πεδίον. De navibus, quae ſubductae ad aërem & ventum ſicceſcunt, utrumque verbum aeque uſurpari ſolet: *Herodot.* VII, 59. ἐς τοῦτο τὸ αἰγιαλὸν καταχθέντες, τὰς νέας ἀνέψυχον ἀνελκύσαντες. *Xenoph.* Ἑλλ. I. p. 259. v. 1. Lyſander ἀνελκύσας τὰς σὺν τῷ Ἐφίσῳ ναῦς . . . ἰσυχίαν ἦγεν ἐπισκευάζων καὶ ἀναψύχων αὐτάς. Itaque Charon decem totis annis quum non potuiſſet νεωλκῆσαι μηδὲ ἀφανύσαι τὸ σκαφίδιον, metus erat, ne cymbula curae neceſſariae expers plane corrumperetur. Deinde haec verba notant *ventilare, in aëre ſuccutere: Heſych.* Ἀναψύχειν, ῥιπίζειν· quod tamen erit forte, qui capiat, *flabello moto, ventulo facto refrigerare. Theophraſt.* apud *Harpocr.* in Κεγχρεών· τὴν σὺν τῷ μεταλλον κόγχον ἀφανύχειν non aliter intelligendum puto in *Xenoph.* K. II. VIII. p. 125. v. 18. de avaris: τὰ δὲ ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες καὶ ἰσάντες καὶ ἀφανύοντες καὶ φυλάττοντες πράγματα ἔχουσι· nam ἀφανύοντες, *pertergentes* ſeu *detergentes*, vel, *pecuniam ſuam fricantes, ut aerugine avertant*, quod poſt *Henr. Stephanum* in Theſ. *Tan. Faber* ad Timonem libenter ſe legere profitetur, mihi quidem multum abeſt, ut approbari poſſit. *T. H.*

10. Ἡ Νῖνος μέν, ὦ πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἤδη καὶ οὐδὲ ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς] *Lucianus* cum fuerit Samoſatenus Euphratis accola, fidem in rebus Aſſyriae videtur mereri, & mirum foret eum ignoraſſe locum, ubi ſita olim Ninus vel Ninive, ſi aliquod ejus veſtigium remanſiſſet. At quid faciemus *Tacito*, qui lib. 12. Annal. de expeditione Meherdatis ſic ait: *ſed capta in tranſitu urbs Ninos, vetuſtiſſima ſedes Aſſyriae.* Sed & *Straboni*, qui ante *Tacitum* vivebat, qui lib. 16. ait: ἡ μὲν δὴ Νῖνος πόλις ἀφανίσθη παραχρῆμα μὴ τὴν τῶν Σύρων καταλυσιν. *Ninus ſtatim poſt everſum Aſſyriorum imperium evanuit*, vel *apparere ceſſavit.* Ergo contra *Strabonem* Amaſenum & *Lucianum* Samoſatenum, Orientales viros & doctos, non mihi videtur *Tacitus* audiendus. Deceptus certe fuit is Romanus quadam nominis ſimilitudine; & eam Ninum, oppidulum forte vel caſtellum, captum ſine obſidione in tranſitu, male accepit pro antiquiſſima & populoſiſſima illa urbe, quae fuit ſuo tempore totius orbis maxima, & usque ad miraculum celebrata; aliter non poſſemus abſolvere *Strabonem* nec *Lucianum* mendacii. At fidem merentur. Sed milites, qui in expeditione cum Meherdate fuerunt, capta, ut dixi, aliqua urbecula, cujus nomen accedebat ad ſonum nominis antiquae illius Ninives, putaverunt, vel gloriabundi finxerunt, ſe antiquam Ninon ſedem Aſſyriae regum cepiſſe, & ita publicantes famae pro vero tradiderunt tale mendacium. Sic Alexandri milites jactabant ſe Tanaim usque perveniſſe, cum ab eo fluvio abeſſent plus

Σπίλαλεν ἤδη, ᾗ ὁδὸν ἴχνος ἔτι λαπτὸν αὐτῆς· οὐδ' ἂν εἴπῃς ὅπου ποτ' ἦν, ἡ Βαβυλὼν δέ σοι ἐκείνη ἐστὶν, ἡ εὐτειχος, ἡ τὸ μέγα περίβολον, ὃ μὴ πολὺ ᾗ αὐτὴ ξηλωσαμένη, ὥσπερ ἡ Νῖνος. Μυκήνας δὲ, ᾗ Κλεωνὰς, αἰσχύνομαί σοι δεῖξαί σοι· ᾗ μάλιστα τὸ Ἴλιον. ἀποπνίξεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι τὸ Ὅμηρον καταστᾶσαν ὑπὸ τῆς μεγαλογορίας τῶν ἐπῶν. πάλαι μὲν ἀλλὰ πάλαι μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν δὲ τεθνήκασι ᾗ αὗται. ἀποθνήσκουσι γὰρ, ὥσπερ ἀριθμοῦ, ᾗ πόλεις, ὥσπερ ἄνθρωποι· ᾗ τὸ μὲν δοκοῦν ὁτοῦν

neque ullum vestigium amplius est ejus reliquum; sic ut dicere nequeas, ubi olim fuerit. Ecce tibi Babylonem turribus ornatam, quæ magno mœnium ambitu est cincta: illa ipsa quoque non diu post quæretur, haud secus ac Ninus. Mycenas Cleonasque pudet me monstrare tibi: offocabis enim, sat scio, Homerum ad Orcum reversus ob magniloquentiam carminum: attamen olim erant felices; nunc vero totæ sunt mortuæ: moriuntur enim, quemadmodum homines, sic & urbes; quodque mi-

19. Τεθνήκασι] Τεθνᾶσι. V.

quam mille milliaria. Sic & hoc tempore multos Hierosolymitanos equites & alios nautas & negotiatores, qui in partibus Hellesponti vel bellum gesserunt vel negotiati sunt, audivi sæpe asseverantes se vidisse antiquæ Trojæ ruinas, nec aliter unquam eis persuadere potui. At Troadis (de qua *Paulus* Apostolus Epist. ad Timotheum 2.) ruinas viderant, non Trojæ, cujus jam tempore *Strabonis* nulla extabant vestigia, ut ait ille lib. 13. ὁδὸν δὲ ἴχνος σώζεται τῆς ἀρχαίας πόλεως, εἰκότως, ἅτε δὲ ἐκπεπορθημένων τῶν κύκλῳ πόλεων, ᾗ τελέως δὲ κατεσκασμένων, ταύτης δὲ καὶ βάθρων ἀνατετραμμένων, αἱ λίθοι πάντες εἰς τὴν ἐκείνων ἀνάληψιν μετηνέχθησαν. Ἀρχαιάνακτα γ' ᾗ φασὶ τὸν Μυτιληναῖον οὐ τῶν ἐκεῖθεν λίθων τὸ Σιγειὸν ἐτειχίσαι, id est, *nullum enim vestigium restat antiquæ urbis, & cum ratione; nam vastatis vicinis urbibus, non vero funditus eversis, ea vero a fundamentis deleta, omnes lapides ad aliarum instaurationem transportati sunt. Itaque Archaenactem ajunt Mitylenensem Sigæum muro circumdedisse ex lapidibus indidem acceptis.* Urbs igitur, cujus nullum vestigium extabat tempore *Strabonis* & Augusti, sub quo *Strabo* florebat, non poterat extare tempore Meherdatis sub Claudio. Plura ad id argumentum adducere possem, & illustrem in litteris virum castigare, qui eo, quod *Ammianus Marcellinus Ninos* nominavit, non dubitavit in eximio opere, notis scilicet ad *Eusebium*, scribere: *Ninive autem adhuc integra stabat ævo Ammiani Marcellini.* Sed superfluum foret, cum id argumentum abunde simul & doctissime tractaverit vir incomparabilis *Samuel Bochartus* in suo Phaleg. lib. 4. c. 20. ad eum te remitto lector, & sileo. *J. P. a G.*

Ἡ Νῖνος . . . Σπίλαλεν ἤδη] Non cogitavit *Lucianus*, se antea finxisse colloquium hoc habitum fuisse tempore Cyri majoris, cujus proavus Cyaxares Ninum ceperat sub finem regni, ut docet *Herodot.* I. 106. A quo si deleta fuisset, quod nusquam legimus, nemo tamen potuisset tempore Cyri dicere, ὁδὸν ἂν εἴπῃς, ὅπου ποτ' ἦν. *dicere nequeas, ubi fuerit*; sed dumtaxat tempore *Luciani*. *J. C.*

Νῖνος] V. *Bochart.* Phaleg. IV. 20. Ninum illam veterem, Nini opus, post Syriacam monarchiam destructam ἀφανισθῆναι, id est, penitus deletam ait etiam *Strabo* l. XVI. p. 737. Sed tamen & *Tacitus* sub Claudii regno Nini meminit A. XII, 13. *Capta in transitu urbs Ninos vetustissima, sedes Assyriae.* & *Ammianus* XXIII, 6. *In Adiabena Ninus est civitas, quae olim Persidis regna possederat* &c. & *Philostratus* p. 23. Restaurata igitur Ninus est, extabatque aliqua Luciani tempore. Sed hic de Croesi ætate sermo est, quo extinctam fuisse etiam *Strabo* testis est luculentus. Haec fere *Olearius* ad *Philostr.* *M. du S.*

11. Οὐδὲν ἴχνος &c.] Ninum & Mycenas ὁμοίως πανωλεθρους testatur *Pausan.* VIII. p. 668. quod integrum caput tertium & trigesimum cum *Luciano* conferendum est. Mycenae inquit *Strabo* VIII. p. 571. D. χρόνοις ὕστερον καθῃρέθησαν ὑπ' Ἀργείων, ὅτι τὸν μετὰ ἰσχυρὸν εὐρόντες τῶν Μυκηναίων πόλεως. Sed Ninus, cujus eversio Nahumi sacrarumque paginarum vaticiniis debebatur, postea si non in ipsis priscae urbis parietinis, in vicinia saltem instaurata parumper resloruit: vide *Th. Ryckium* ad *Tacit.* Ann. XII, 13, 3. De Babylone ad Philopatridem dicendi locus erit. Non fastidiendum Epigramma in Catalectis: *Quisquis Cecropiae, hospes cognoscis Athenas,* Quae veteris famae vix tibi signa dabunt; *Hasce Dei, dices, coelo petiere relicto? Regnaque partitis haec fuit una Deis? Idem, Agamemnonias, dices, quum videris arces, Heu victrix victa vastior urbe jaces! Haec sunt, quas merito quondam est mirata vetustas. Magnarum rerum magna sepulcra vides.* Pro *Regnaque* summo *Scaligero* placuit *Regia:* mihi potius videtur, *Rixane* vel *Rixaque:* de Athenis Neptunus & Minerva mutua lite contenderunt, utrius in ditione urbs futura esset: vix, inquit, credibile videbitur illud Deorum certamen, si gloriae veteris ruinas adspicias: Mycenae quoque victrices pejus quam Ilion desertae. *Sepulcra* commode sunt usurpata: nam, ut Mercurius ait, ἀποθνήσκουσι αἱ πόλεις: de qua totarum urbium morte plura dabunt *P. Faber* Sem. I. c. 8, 9. *Fabrot.* ad *Theophil.* Inst. II. T. IV. neuter *Luciani* mentionem omisit. *Ambros.* Ep. XXXV. *Tot igitur semirutarum urbium cadavera.* exa-

mirabilius, fluvii integri : itaque ne alveus quidem Inachi Argis amplius ſupereſt. CHAR. Papæ, quæ laudes, Homere! qui nominum ſplendor! Ilion ſacra, latisque viis inſignis; Cleonæ nitide conditæ.

24. Sed, quod ſine ſermonis inſtituti fraude fiat, quinam iſti ſunt belligerantes, aut cujus rei cauſa ſeſe invicem obtruncant? MERC. Argivos cernis, Charon, & Lacedæmonios, illumque ſemianimem imperatorem Othryaden, qui inſcribit tropæum ſuo ſanguine. CHAR. Pro qua

ρον, ἡ πάλαι οἶλοι. Ἰνάχου δὲ οὐδὲ τάφρος οὐ Ἄργει ἔτι καλαλείπεται. ΧΑΡ. Παπαὶ τῆς ἐπαίνου, Ὅμηρε, ἡ τῆς ὀνομάτων, Ἴλιον ἱερὴν, ἡ εὐρυάγυιαν, ἡ εὐκτιμένας Κλεωνάς.

Ἀλλὰ μέλαξὺ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολεμοῦντες ἐκεῖνοι, ἢ ὑπὲρ τίνος ἀλλήλους φονεύουσιν; ΕΡΜ. Ἀργείους ὁρᾷς, ὦ Χάρων, ἡ Λακεδαιμονίους, ἡ τὸν ἡμιθνῆτα ἐκεῖνον στρατηγὸν Ὀθρυάδην, τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ αὐτοῦ αἵματι; ΧΑΡ. Ὑπὲρ τίνος

τὸν

α Αὐτοῦ] Sic quidem Edd. ſed mallem αὐτῷ *J. F. R.*

β Αἵματι] Sic in L. omnes Edd. ὀνόματι.

---

narrumque ſub vadem adſpectu ſunera. *T. H.*

12. Ὅπου ποτ' ἦν] *Campus ubi fuit.* *J. B.*

Ibid. Ἡ Βαβυλών] Hoc multis exemplis docet in Arcadicis *Pauſanias.* *J. Br.*

Βαβυλὼν] Nondum Luciani ætate tota perierat Babylon: quamvis enim in hoc opuſculo multa ſint alterius temporis, hic ad ſuam ætatem reſpexiſſe puto. Certe Ἐνύπν. c. 34. Babylonis & Seleuciae, ut diverſarum, diſerte memimit. Adde *Joſephum* Ant. XVIII. ſæpius de Babylone quaſi ſtante tunc temporis verba facientem: Cajo autem imperante, quae ibi narrat, gerebantur: vide praeſertim capitis X. noviſſimae Ed. Oxon. §. 6. & 8. ubi Judaeorum migratio narratur e Babylone ad Seleuciam. Legi tamen merentur, quae a *Bocharto* ex *Plin.* VI, 26. & *Strab.* XVI. proferuntur, quo Seleuciam intelligi probet, cum ea ætate & deinceps Babylon nominatur. Adde *Curt.* V, 1. *Herod.* I, 184. ſed vide etiam *Spanhem.* 463. qui ex *Plin.* VI. & *Pauſan.* VIII. p. 509. nihil praeter moenia ſuperfuiſſe docet. *M. du S.*

13. Ἢ τὸ μέγαν περίβολον] Ἔχουσα ſubaudio. *J. Br.*

Ἢ τὸ μέγαν περίβολον] Τὸ ἔχουσα aut quid ſimile deſiderari videtur. *F. G.*

15. Μυκήνας] V. *Strabonem* VIII. p. 377. B. cujus ætate ne veſtigium quidem ejus extabat. *M. du S.*

20. Ἀκροθίνιόν σοι αἱ πόλεις] *Plutarch.* Romul. Cetera Epitheta Homerica, ut & ſenſus & rationes quibus nititur. *J. B.*

22. Ἰνάχου δὲ οὐδὲ τάφρος] *Anna Fabri*, eruditiſſima femina, ad *Callimachi* Hymnum in Delum vſ. 74. ex hoc loco colligens, Inachum fluvium *Luciani* tempore haud ſuperfuiſſe, addit, Patrem ſuum hoc in loco pro τάφρος reſtituiſſe τάφρος. *J. J.*

Ibid. Τάφρος] Emendationem *Tan. Fabri* amplexus ſum lubentiſſime. *M. du S.*

Τάφρος] Veriſſime *Faber*: ſimili modo legendum in *Etymol.* p. 487. v. 39. Κάμαξ, κυρίως μὲν σημαίνει τὸ ὄρυγμα, ἢ τοὺς εἰς τάφρον πεπηγότας πασσάλους πρὸς τὴν τῶν πολεμίων ἔφοδον *Sylburgium* feſellit, quod vulgatur, τάφον. Ad Argos τὰς περὶ τὸ τεῖχος τάφρους commemorat *Xenoph.* Ἑλλ. IV. p. 312. v. 33. Inachus autem ſemper tenuis fluxit ex quo contra Neptunum Junoni Argorum poſſeſſionem adjudicavit: poenam igitur eſt paſſus, ut aquam non habeat ὅτι μὰ ἐνικησε τῦ Θεοῦ. Φησὶ δὲ καὶ σοφὸν εἶναι τὸν ῥύμβαλα, πλὴν τοῦ λόγου, teſte *Pauſan.* II. p. 145. *T. H.*

25. Ἰλιὸν ἱερὴν εὐρυάγυιαν] Trojam his epithetis ſaepe ornat Poëta. *J. Br.*

Ibid. Εὐρυάγυιαν] Pro vulgata ſcriptura εὐρυάγυιαν legendum cenſeo εὐρυάγυια Μυκήνη. V. Il. Δ. 52. neque enim usquam de Troja uſurpatum invenio: ne dicam jam, Mycenarum etiam antea factam mentionem. *M. du S.*

31. Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι] Caſtigo αἵματι. Hoc alias probavi. *J. Br.*

Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι] *Caſparus Barthius* in Animadverſionibus ad *Statii* Thebaïd. l. 4. verſ. 48. ubi agit de Othryadibus, hunc *Luciani* locum mendi arguit, atque eum ſcripſiſſe τῷ αὐτοῦ αἵματι. *Th. ab Almeloo.*

Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι] *Argivos vides & Lacedaemonios, Charon, atque ſemimortuum imperatorem Othryaden, ſuo ipſius nomine inſcribentem tropaeum.* Sic quidem eſt vulgata ſcriptura vertendum eſt. Sed *Barthius* ad Statium T. II. p. 904. haud dubie rectiſſime pro ὀνόματι reponi jubet αἵματι. Verum ante eum id jam juſſerat *Brodaeus* Miſcell. IX. c. 10. Quin etiam vel ante, vel poſt *Brodaeum* idem emendavit ad oram Florentini exemplaris vir quidam eruditiſſimus. Cæterum video hanc *Barthii* non magis, quam aliorum ante *Barthium*, emendationem Amſtelodamenſi hujus ſcriptoris editioni additam quoque; ſed non putem *Barthium*, ſi videret, agniturum fore, ſe *de Othryadibus*, quod illic dicitur, ad *Statium* egiſſe. Quot fuere Othryadae, ad quos inſcriptio tropaei ſuo ipſorum ſanguine, poſſit referri? Iterum Noſter in Rhetorum praeceptis c. XVIII. de Othryade meminit, ubi tamquam memorabilem & maxime inſignem hiſtoriae partem nominat τὰ Ὀθρυάδου γράμματα. *J. J.*

Ibid. Αἵματι] Solus Longolianus emendationem *Brodaei* & *Barthii* firmat αἵματι ſcribentium pro vulgato ὀνόματι. Vide & P. Δ. c. 18. Inſcriptionem habemus apud *Plutarch.* Paraſl. 345, 2. ΔΙΗ ΤΡΟΠΑΙΟΥΜΕΝΟΣ.

τίνος δὲ αὐτοῖς, ὦ Ἑρμῆ, ὁ πόλεμος; ΕΡΜ. Ὑπὲρ γῆς πεδίου αὐτῆς, ἐν ᾧ μάχονται. ΧΑΡ. Ὦ τῆς ἀνοίας, οἵγε οὐκ ἴασιν, ὅτι καὶ ἅλιν ἢ Πελοπόννησον ἅπασαν αὐτῶν κτήσωνται, μόγις ἂν πεδίαιον λάβοιεν τόπον ὧδε γῆς Αἰακῷ· τὸ δὲ πεδίον τοῦτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολλάκις ἐκ βάθρων τὸ τρόπαιον ἀνασπάσαντες τῷ ἀρότρῳ. ΕΡΜ. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσται. ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἤδη, καὶ τὴν χώραν εὐθετήσαντες αὖθις τὰ ὄρη, ἀπαλλαττώμεθα, ἐγὼ μὲν, καθὰ ἐξάλλω, σὺ δ' ὅπῃ τὸ σορθμεῖον· ἥξω δέ σοι μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὸς νεκροκολῶν. ΧΑΡ. Εἶγε ἐποίησας, ὦ Ἑρμῆ εὐεργέτης ἀεὶ ἀναγεγράψῃ. ὠνάμην δέ τι ἀφ' σὲ ἐκ ταύτης ἀποδημίας. οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα! βασιλεῖς, πλίνθοι χρυσαῖ, ἑκατόμβαι, μάχαι· Χάρωνος δὲ, οὐδεὶς λόγος.

re, Mercuri, bellum inter eos est ortum? MERC. Pro illo ipso campo, in quo pugna conseritur. CHAR. O insignem dementiam! scilicet ignorant se, licet vel totam Peloponnesum eorum quisque possederit, vix tamen unius pedis spatium ab Æaco accepturos esse: campum autem illum alii atque alii usque colent, ac sæpe funditus illud tropæum eruent aratro. MERC. Hæc quidem ita fient: nos vero, ubi jam descenderimus, suisque montes sedibus reposuerimus, discedamus, ego ad ea peragenda, quorum gratia iter ingressus sum, tu ad cymbulam tuam: neque diu erit, quum adventabo tibi mortuos deducens. CHAR. Bene de me meritus es, Mercuri: ego semper non vulgaris beneficii auctorem in tabulas te meas referam; haud enim mediocris per te fructus ex isthac peregrinatione ad me redundavit. At qualia sunt hominum infaustorum negotia! reges, lateres aurei, hecatombæ, prælia: Charontis vero nulla habetur ratio.

DE

47. * Ἀναγεγράψῃ] Φασιρᾶς γεγράψῃ. *V.*

* Ἀναγεγράψῃ] Plane sic scriptum in *V.* Graviter aberrantem librarii manum secuta fuerat Ed. A. *T. H.*

Regio autem, de qua certant, Thyreatis est. *Plutarch.* & *Ovid.* Fast. II, 663. *Flor.* II. 2. 14. *Herodot.* I. 82. *Valer. Max.* III. 2. *M. du S.*

Αἵματι] Haud futilis emendatio doctorum hominum suffragiis ita fulcitur, ut membranarum auctoritatem non deliderent: iis enim quid opus est, ubi res ipsa clamat? *Ampelius* c. XIV. quamvis in historia plane fallatur, non secus ac si *Lucianum* Latinè vertisset: *Othryades vir bellator. . . . tropaeum suo sanguine scripsit.* Plures in illustri facto narrando similem loquendi formulam adhibuerunt: omitto vexatum illud *Flori, licet nihil scripserit sanguine: Valer. Maxim.* III, 2. Ext. §. 4. *sanguine suo scriptis literis, dereptam hostibus victoriam tantum non post fata sua in sinum patriae cruento tropaei titulo retulit. Senecae* Suas. II. p. 21. levi mutatione succurri posse arbitror: *Othryades paene a sepulcro victor digitis vulnera pressit*, (hoc pro *gessit* conjectura fueram adsecutus, antequam a *Schotto* trium Codd. fide niti didicissem) *ut tropaea Laconum* (ferri forte potest, sed multo malim, *tropaeo, Laconum,*) *inscriberet: o dignum Spartano sacramento virum, cujus ne literae quidem fuere sine sanguine.* Argute *Statius* Th. IV, 47. *Et Lacedaemonium Thyre lectura cruorem:* ubi nihil erat, cur *Lutatii*, qui praeter quod mutilatus est, historiam insicite refert, eruditionem *Barthius* laudaret: Graeca tamen hunc in modum instauranda reor: *quibus* (tropaeis) *digito sanguine oblito haec inscripsit: Κατὰ Ἀργείων τροπαῖον Ὀθρυάδου*, vel *Λακώνων* sic a literis minimum deflexeris. *Suidae* in Ὀθρυάδης, fine dubio labes adhaesit: quem enim oratio talis non offendat? *αὐτὸς σκυλεύσας τοὺς Ἀργείων νεκροὺς, καὶ τρόπαιον ἀναστήσας ἀνθρωπείῳ αἵματι, ἐπελεύσεσθαι τοῖς* inferendum est *ἀναστήσας ἐπιγράψας τε* sed cur *ἀνθρωπείῳ αἵματι*; quanto melius erit, *τῷ τῶν τραυμάτων αἵματι*, ut *Theseus* apud *Stob.* p. 92. vel, si lubet, *τραυματικῷ αἵματι.* Restitutam lectionem haec, ut opinor, satis vindicant: operam ludet, qui pro vulgata pugnabit ex *Ovidio* Fast. II, 665. *Nec foret Othryades congestis lectus in armis:* ad quem vide *Nic. Heins.* & *Wass.* ad *Sallust.* B. J. p. 257. *T. H.*

39. Τρόπαιον] Tropæa evertere religio erat, quod a *Broukhusio* recte observatum Miscell. V. c. 29. *M. du S.*

42. Τὰ ὄρη] Montes, de quibus supra. *J. Br.*

46. Εὐεργέτης ἀναγεγράψῃ] *Te pro benefactore habebo:* metaphora ducta ex consuetudine urbium, quae nummis & statuis eorum, a quibus beneficio adfecti fuerant, titulum *εὐεργέτου* adscribere solebant. *J. C.*

Εὐεργέτης ἀναγ.] *Lysias* p. 159. v. 39. Εἰ μέ τῳ ὑμῶν τις ἄλλων ὠφελεῖ ἢ χρήματα δίδωσι, ἢ εὐεργέτας ἀναγραφῆναι ἠξίου Vid.

DE SACRIFICIIS.

ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ.

1. IN Sacrificiis quæ perpetrant inepti homines, in diebus festis, in salutationibus Deorum; quæ *porro* petunt, quæ optant, quæ de illis sentiunt; nescio an ita demissus quisquam aut tristis sit, quin rideat, si quidem eorum quæ fiunt perspicere stoliditatem possit. Verum ante aliquanto quam rideat, cum animo suo exquiret, piosne prædicare illos fas sit, an contra ea hostes Deorum & *ob id ipsum* infelices; qui ita humilem, illiberalem adeo divinam naturam opinentur, ut hominibus indigeat, ut gaudeat adulantibus, negligi se indignetur. Etenim Ætolicos illos casus, & calamitates Calydoniorum,

1. Ἀλλ' ἢν μὲν ὁ ταῖς θυσίαις οἱ μάταιοι πράττωσι, καὶ ταῖς ἑορταῖς, καὶ προσόδοις τῶν θεῶν, καὶ ἃ αἰτῶσι, καὶ ἃ εὔχονται, καὶ ἃ γιγνώσκουσι περὶ αὐτῶν, οὐκ οἶδα, εἴ τις οὕτω καλῆφής ἐστι, καὶ λελυπημένος, ὅστις ἂν γελάσειε τὴν ἀβελτηρίαν ἐπιβλέψας τῶν δρωμένων. καὶ πολύ γε, οἶμαι, πρότερον ἂν γελᾶν πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάσει, πότερον εὐσεβεῖς αὐτοὺς χρὴ καλεῖν, ἢ τοὐναντίον θεοῖς ἐχθρούς, καὶ κακοδαίμονας, οἵτινες οὕτω ταπεινὸν, καὶ ἀγεννὲς τὸ θεῖον ὑπειλήφασιν, ὥστε εἶναι ἀνθρώπων ἐνδεὲς, καὶ κολακθυμίων ἥδεσθαι, καὶ ἀγαναχτεῖν ἀμελεμένων. τὰ γοῦν Αἰτωλικὰ πάθη, καὶ τὰς τῶν Καλυδωνίων συμφορὰς, καὶ τοὺς

ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ] Ὁ σκοπὸς ἐνταῦθα τῷ Λουκιανῷ καταδραμεῖν τῶν Ἑλλήνων θυσίας ποιούντων τὸ μὲν θεῖον ἀ * δίεται θυσιῶν. Οὐκ ἔστι δὲ ἀλόγως ὅλον μὲν τὸν λόγον ἀπὸ ἰδίου προφάσεως προσώπου· ὁ δὲ ἀλόγως πρόσωπα ἔχει ἀλόγου ἁρμοδίως πρὸς ἄλληλα. *V.*

2. Προσόδοις] Πρόσοδος τὸ κέρδος, καὶ ἡ παιήγυρις, πρὸς ἣν οὖν ὀλίγοι ἐδύσουσιν. *G.*

13. Τὰ γοῦν Αἰτωλικὰ πάθη] Αἰτωλίας ἐβασίλευσεν Οἰνεὺς· ἔτι δὲ θύσας τοῖς θεοῖς τὴν Ἄρτεμιν ἐπελάθετο· ἡ δὲ ὀργισθεῖσα ἐπίλυσε κατὰ τῆς Καλυδῶνος κάπρον, ὅστις πολλὰ ἐπῆλθε ὕστερον δὲ, κατ' αὐτοῦ συναχθέντων πολλῶν ἀνῃρέθη. Καλυδὼν δὲ πόλις ἐστὶν Αἰτωλίας. *V.*

* Δίεται] Ita *V.* δύεται magis usitatum. *T. H.*

Vid. ad p. 367. Plura dicemus ad Anach. c. XVII. *T. H.*

49. Βασιλεῦς. . . . μάχαι] Inutilem illam quinque vocabulorum farcinam si quis foras ejiciendam existimarit, eum nihil equidem morabor: in quamcumque partem versus, nec cum proxime præcedentibus in gratiam redigi, neque emendatione commoda reformari possunt. Ego *Lucianum* tam ineptum putabo, ut post τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα, velut dilucidius interpretaturus, adjecerit βασιλεῦς &c. φυσαλίδες dixisset, aliquid intelligerem. Quid autem si τύμβοι, vel ἱρὰ, τύμβοι, pro ἑκατόμβαι ponantur, magnopere proficimus? cur μάχαι postremo loco adhærent? an quia cruentam Argivorum Lacedæmoniorumque de Thyrea disceptationem novissime commemorarat? nempe in eodem hæremus luto, unde difficile fuerit extricari. Optime *Luciano* provisum erit, si conglutinaris: Οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα! Χάρων δὲ ὑδρὶς λόγος· sic venustissimum opus egregia sententia finiverit; in miserrima rerum suarum conditione adeo cæcos ac dementes mortales oberrare, ut de morte Charontisque cymbula ne minimum quidem cogitent. *T. H.*

50. Τύμβοι] De *hecatombis* ne minima quidem in hoc opusculo mentio, nedum ut pars sint adeo conspicua, ut in indice quasi itineris, aut rationario Charontis locum habeant. Agnoscunt tamen omnes libri ἑκατόμβαι male. Lege meo periculo τύμβοι. Verbum neminem hac de re mecum credo commutaturum, qui quidem dialogum perlegerit. In eadem voce iterum mox opusculo sequenti peccatum esse videbis. *M. du S.*

Ibid. Χάρων δὲ] Θανάτου δὲ. *J. Br.*

2. Προσόδοις] Dem. p. m. 159. B. *M. du S.*

5. Καλῆφής] Subtristis. ὁ ἔχων κάτω τὰ φῶτα ἤγουν τοὺς ὀφθαλμούς. *A. V.*

13. Αἰτωλικὰ πάθη] Tzetzes: Αἰτωλοὶ δὲ οἱ Ἀκαρνᾶνες, γείτονες ὄντες ἀπάλοις κακοῖς. διὰ τὸν τοῦ Καλυδωνίου συὸς κεφαλὴν, καὶ τὸ δέρμα πρὸς ἀπάλους πολεμήσαντες καθεστήσαντο. Consule libro primo *Apollodorum*. *J. Br.*

Αἰτωλικὰ πάθη] Hæc & cetera in *Homer*. *J. B.*

Αἰτωλικὰ πάθη] Narrat in sequentibus. V. Ovid. *Met.* VIII. & Hom. *Il.* I. & B. Aetoliae urbs Calydon regia Oenei sedes. V. *Hygin.* f. XIV. *M. du S.*

τὺς τοσούτους φόνους, καὶ τὴν Μελεάγρου ἀφάλυσιν, πάντα ταῦτα ἔργα φασὶν εἶναι τῆς Ἀρτέμιδος μεμψιμοιρούσης, ὅτι μὴ παρελήφθη πρὸς τὴν θυσίαν ὑπὸ τῶν Οἰνέως· ἔτως ἄρα βαθέως καθίκετο αὐτῆς ἡ τῆς [a] ἱερείων διαμαρτία. καί μοι [b] δοκῶ ὁρᾶν αὐτὴν ἐν τῷ ἱερατῷ τότε μόνην, τῶν ἄλλων θεῶν ἐν Οἰνέως παρορμωμένων, δεινὰ ποιοῦσαν, καὶ σχετλιάζουσαν, οἵας ἑορτῆς ἀπολειφθῆναι.

Τοὺς δ' αὖ Αἰθίοπας καὶ μακαρίους καὶ τρισ-

15 & tot cædes, & illam Meleagri tabem, universa hæc opera aiunt esse Dianæ, ægre ferentis, ad sacrificium se non adhibitam. Tam profunde *in animum illius* descendit, quod sacrificialibus epulis excidit! Ac videor mihi illam videre in cœlo solam tunc *relictam*, reliquis diis ad Oeneum profectis, afflictantem se, & conquerentem, quali, *quam pingui*, sacro sibi carendum sit.

2. Ab altera parte Æthiopes beatos ac ter se-

a Ἱερείων] Ἱερῶν P. *Alii*. b Δοκῶ] Priores Edd. δοκεῖ alterum & orationis structura poscit, & præstant G. P. L.

15. * Καὶ τὴν Μελεάγρου ἀφάλυσιν] Ἀλθαία Μελεάγρου μήτηρ ἐγένησε σὺν τῷ Μελεάγρῳ λάμπαν πῦρ· καὶ ἔμαθεν, ὡς τοσοῦτον χρόνον ζήσει Μελέαγρος, ὅσον ἡ λαμπὰς † ἄπτεται. Ὅτε οὖν ἐφονεύθη ὁ κάπρος, ὁ Μελέαγρος τὴν Ἀταλάντης ἀρὰν αὐτῇ τὰ νικητήρια δέδωκεν. Ὀργισθησαι ἐπὶ τούτῳ ‡ οἱ θεοῦ Ϲ οἱ ἀδελφοὶ τῆς Ἀλθαίας, § οἳ σὺν αὐτῷ τὸν κάπρον ἐφόνευσαν, ὅτι γυνὴ πρωτεῖα αὐτῶν, καὶ ἦρχεν πολέμου πρὸς Μελέαγρον. ἀνείλαν δὲ αὐτοὺς ὁ Μελέαγρος· καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἀλθαία διὰ τοὺς ἀδελφοὺς ἔσβεσε τὴν λαμπάδα, καὶ ἀπέθανεν ὁ Μελέαγρος. *V.*

22. Σχετλιάζουσαν] Δυσχεραίνουσαν, ἀγανακτοῦσαν. *V.*

* Καὶ τὴν M.] Ita totidem literis in *V.* repetiuntur: pessime fuerat, omissis pluribus, hic locus in *A. E.* habitus. *T. H.*

† Ἅπτεται] Ἅπτεσθαι spiritu vitiato in E. A. ex *V.* ubi prave itidem Ἀνάπτης. *T. H.*

‡ Οἱ Θεοὶ] Pro Θεοὶ, *Dii*, legendum Διῶν, *avunculi*, fratres Althaeae Thestii filii. *J. C.*

§ Ἔτ' ἀ. τὸν κ. ἐφόνευσαν] Haec nihili sunt: σὺν ex *V.* eff: φονεύσαντες ego pro ἐφόνευσαν restitui. *M. Du B.*

Facilius interseri putavi οἱ ante σὺν, quam ἐφόνευσαν in φονεύσαντες mutari. Praeterea legebatur in *V.* αὐτῷ pro αὐτῶν Ed. A. unde pronum erat fingere αὐτῶν. *T. H.*

15. Τὺς τοσούτους φόνους] *AEtolorum & Acarnanum caedes.* Adde Meleagrum eo nomine cum Philippo & Toxeo dimicasse eosque interfecisse. *J. Br.*

Ibid. Μελεάγρου ἀφάλυσιν] Nam Althaea fatalem stipitem igni imposuit, quo extincto, ipse quoque una Meleager periit. *Ovidius* citato volumine. *J. Br.*

17. Μεμψιμοιρούσης] Fabulam recitat *Ovid.* Metam. VIII. *J. Br.*

Μεμψιμοιρούσης] Vid. in Jove Tragoedo c. 40. & in Convivio c. 25. *A. V.*

20. Καὶ μοι δοκεῖ ὁρᾶν αὐτὴν] Scribendum ex MS. καί μοι δοκῶ ὁρᾶν quamvis & sine MS. ope facile quivis, qui animum attendit, sic scribendum esse videre possit. De Diana vero irata, quod neglecta fuerit in Oenei sacrificio, vide *Homerum* Iliad. 1. v. 530. de epulis autem, quibus duodecim Deos excepérunt Aethiopes Iliad. ω. v. 425. *J. G. G.*

Καὶ μοι δοκεῖ] Pro eo, quum ex MS. id probat, etiam *sine* MSti *ope facile quemvis, qui animum attendat, scribendum esse* καί μοι δοκῶ, *videre posse*, ait verissime Vir summus, *J. G. Graevius.* At unum tamen Amstelædamensem ex eorum, qui id videre per se facile possint, numero excepisset Vir Eruditissimus, si tum palam fuisset, exstare aliquem, Graecae linguae notitiam prae se ferentem, qui de hujus dicti probitate dubitaret. At satis tum, cum moveretur haec, digna scilicet viro Graecis literis docto, controversia, optimae notae auctoribus confirmata elocutio μοι δοκῶ, in qua ἐγὼ posse & addi & omitti, pueri, non viri, docendi erant. Age tamen, probemus ex terssissimo nostro *Luciano* ipsum ἐγὼ, vel ἔγωγέ μοι δοκῶ, totidem verbis & literis. Ecce *Noster* in Herodoto: Ἐγὼ μὲν ἐν τὰ ἄκρα πάντα λελεπτῦσθαί μοι δοκῶ. In Eunucho: Ὡς ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἐπὶ τῇ τοιούτῳ τὸ πλεῖον ἀφαιρήσειν ἂν μοι δοκῶν, &c. In Toxaride: Ὡς ἔγωγε πολὺ ἥδιον ἂν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἐστρωμένῳ. In Parasito: Ἐγὼ γὸ ἂν αὐτῷ μοι δοκῶ τῷ Ἀχιλλεῖ τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτὸν χεῖρα εἶναι. In dialogis meretriciis: Ἐγὼ δὲ Ϲ ἐπιγράψειν μοι δοκῶ. Alia *Luciani* loca plura omitto. *Plutarchus* quoque in Apophthegmate Agesilai (loco ab Cl. *Graevio* ad *Luciani* Demon. c. 3. adducto) Ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τῶν τοιούτων βαδίζειν ἐπάνω εἶναι. *Th. Magister* in voce ΔΟΚΩ ex *Platone* & *Demosthene* ostendit, sicut μοι δοκῶ, ita & μοι δοκοῦμεν, dixisse Graecos etiam in plurali. At sicuti in hoc, ad quem nunc scribimus, *Luciani* loco perperam μοι δοκεῖ legitur, ita & apud *Xenophontem*

felices aliquis dixerit, si gratiam iis habeat Jupiter, quam in *ipso* Homeri poëseos principio ab illo inierunt, duodecim deinceps dierum epulis illum excipientes, idque, cum reliquos etiam Deos, *tanquam umbras* secum adduceret. Adeo eorum quæ faciunt, absque mercede, ut videtur, faciunt nihil, sed vendunt bona hominibus, estque ut emat ab illis hic quidem valetudinem forte bucula, divitias alius bubus quatuor; alius regnum hecatomba; a-

2 δωδεκάμοιρας εἶπόι τις ἂν, ἄγε [c] ἀπομνημονεύσωμεν τὴν χάριν αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ἣν ἐν ἀρχῇ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως πρὸς αὐτὸν ἐπεδείξαντο, δώδεκα ἐξῆς ἡμέρας ἑστιάσαντες, καὶ ταῦτα, ἀπαγόμενον καὶ τοὺς ἄλλους θεούς. ὅτου οὐδὲν ὡς ἔοικεν ἀμισθὶ ποιοῦσιν, οὐ ποιοῦσιν· ἀλλὰ πωλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις τἀγαθὰ, καὶ ἔστι τιμὴ παρ' αὐτοῖς [d] τὸ μὲν ὑγιαίνειν, εἰ τύχοι, βοΐδιον· τὸ δὲ πλουτεῖν, βοῶν τεττάρων· τὸ δὲ βασιλεύειν, ἑκατόμβης· τὸ δὲ σῶον

c) Ἀπομνημονεύσωμεν] Ἀπομνημονεύσωμεν L. d) Τὸ μὲν] In cunctis Edd. fuit τὸ μὲν, & deinde τὸ δὲ quae vel sine libri ullius auctoritate mutari debebant. *M. du S.* Sed vid. notam ad fin. hujus Dialogi.

26. Ἐν ἀρχῇ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως] Ὁ δὲ Ὅμηρός φησιν, ὅτι οὐκ ἦσαν οἱ θεοὶ παρὰ τῷ Διὶ, ἀλλ' ¶ ἐπεδήμησαν εἰς Αἰθιοπίαν, κἀκεῖθεν ἐπανῆλθον ἡμέρας δώδεκα. *C. V.*

¶ Ἐπεδήμησαν] Malim fere ἀπεδήμησαν quanquam infra Scholiastes ad hoc idem scriptum dixerit, ἐπεδήμησαν τὸν ἀνθρώπων εἰς Ὀλυμπίαν. *T. H.*

rem lib. I. Κύρου. ubi cum Cyrus Cyaxari contra Assyrios auxilio esset mittendus, inter alia Cambyses filio suo Cyro præcipit, ut milites in continua teneat exercitatione; ad id respondens Cyrus, sibi quoque eandem de exercendis & in officio continendis militibus, stare sententiam, denique ait; Ἀλλὰ μήν τοι τόγε μελετᾶσθαι ἕκαστα τῶν πολεμικῶν ἔργων, ἀγαθὸν ἄν τινάς μοι δοκεῖ, ὦ πάτερ, προειπὼν ἑκάστοις, καὶ ἄθλα προτιθεὶς, μᾶλλον ἂν ποιεῖν τὰ δεόντως ἕκαστα, ὅτου, ὁπόσου δέοιτο, ἔχειν ἂν παρεσκευασμένους χρῆσθαι. Haud dubie oratio solœca est, μοὶ δοκεῖ προειπὼν, & προτιθεὶς. Sed omnino legendum μοι δοκῶ. *Caterum*, inquit, *quod ad curam singulorum militarium operum attinet, certum est certaminа quædam singulis* (militibus) *indicenda, & præmiis propositis, maxime curare, ut in singulis exerceantur, quo iis, ubi opus fuerit, paratis uti queamus.* Collaudans deinceps consilium filii Cambyses, πάλλιστα λέγεις, inquit, ὦ παῖ· τοῦτο δὲ ποιήσας, σαφ' ἴσθι ἄσπερ χορὸς τὰς τάξεις ἀεὶ τὰ προσήκοντα μελετήσας θεᾶται. *Optime censes, fili mi. Hoc enim ubi feceris, certo scias, videbis ordines instar chororum semper ea, quae oportet, curantes.* Paullo post eadem loquendi ratione utitur Cyrus, τῷ γε μὴ πειθομένους παρέχοιτ' ἂν τοὺς ἐφεστῶτας οὐκ ἀπείρως μοι δοκῶ ἔχειν. *Equidem videor mihi haud imperitus esse efficiendi, ut milites imperatis pareant.* & continuo post, ἐμοὶ μὲν δοκῶ τὸ προτρέπειν πείθεσθαι μᾶλλον οὐ τὸ τὰ μὴ πειθόμενα κολάζειν τε καὶ τιμωρεῖν, τὸ δὲ ἀπειθοῦντα αὐτοφώρως τε καὶ κολάζειν. *Videor mihi intelligere id demum esse, quod obedientiam excitet, si dicto audientem collaudes ac honores; cum vero, qui minus dicto audiens sit, ignominia & pœna mulces.* *J. F.*

Ibid. Δεκὰς] G. P. & L. Reliqui δυοῖν. *M. du S.*

21. Ἐν Οἰνίοις] Sic omnes, quotquot vidi, editiones. Suadet tamen ipsa ratio, legendum εἰς Οἰνίους *aliis Deis ad domum Onei profectis.* Ἐν Οἰνίοις eadem quidem loquendi ratione dicitur, & passim similiter frequentatur, ac εἰς Οἰνίους. Sed hoc hic requiritur. Saepissime *Lucianus* hoc elliptico modo utitur, ut ἐν τινι τῶν γραφείων, *in picturis cujusdam domo*; in Zeuxide c. 3. ἐν Ἀρεοπαγίτου, imitio Lapithrarum: ἐν Φαρμακοπώλου alibi. *Aelianus* quoque ita passim. Sic per εἰς, ut *Noster* in Hermotimo, c. 82. εἰς διδασκάλου. in Apologia, c. 4. Εἰς πλουσίου τινός. Sic *Aelianus*, ἐφοίτα εἰς Λαμπίας, εἰς Παυσανίου, εἰς Ἀρχιλέου. Sic *Plato* in Sympolio, ἰτὶ δῶτον εἰς Ἀγάθωνος. *Aristophanes*, ἐν Πανδρολέοντι. Sed hanc loquendi formam apud Græcos, ut & apud Latinos, usitatam, ante nos dudum observarunt Eruditorum multi. *J. F.*

Ἐν] Vid. *Suid.* (ἐν ἄδου) ubi observat Atticis non infrequens esse ut τῷ ἐν utantur pro εἰς. Apud Aristophanem tamen, p. m. 178. (sive ΝΕΦ. 969.) male legit ἐν παιδοτρίβου, βαδίζουσα. In nostris rectius, καθίζουσα. *M. du S.*

31. Παλαίουσι τοῖς ἀνθρώποις] *Hesiod.* 1. Oper. *Lucian.* passim. *J. B.*

32. Τὸ μὲν . . . . τὸ δὲ] Τὸ Mſ. R. ubique hic habebat. & recte. *A. V.*

Τὸ μὲν οὖν . . . τὸ δὲ πλ.] Lectionem hanc Mſ. R. in textum recepimus, quem codicem nos sane non vidimus, sed laudatum in margine libri quo utebatur Cl. *Ad. Vorsius*, reperimus. *M. du S.*

35. Ταύ-

σῶον ἐπανελθεῖν ἐξ Ἰλίου εἰς Πύλον, ταύρων ἐννέα· καὶ τὸ ὅπλον τὸ Αὐλίδος εἰς Ἴλιον διαπλεῦσαι, παρθένου βασιλικῆς. [a] ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη τὸ μὴ ἀλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐρρίατο τῷ Διὶ τὸν Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα, καὶ πέπλου. εἰκάζειν δὲ χρὴ πολλὰ εἶναι καὶ ἀλεκτρυόνος, καὶ στέφανον, καὶ λιβανωτοῦ μόνου παρ' αὐτοῖς ὤνια.

Ταῦτα δέ, οἶμαι, καὶ Χρύσης ὁπισάμενος, ἅτε ἱερεὺς, καὶ γέρων, καὶ τὰ θεῖα σοφὸς, ἐπειδὴ ἄπρακτος [b] ἀπῆει παρὰ τὸν Ἀγαμέμνονος, ὡς ἂν καὶ προδανείσας τὴν Ἀπόλλωνι τὴν χάριν, διαιολογεῖται, καὶ ἀπαιτεῖ τὴν ἀμοιβὴν, καὶ μόνον οὐκ ὀνειδίζει, λέγων, ὦ βέλτιστε Ἄπολλον, ἐγὼ μέν σου τὸν νεὼν, τέως ἀστεφάνωτον ὄντα, πολλάκις ἐστεφάνωσα· καὶ τοσαυτά σοι μηρία ταύρων καὶ αἰγῶν ἔκαυσα ὁπὶ τῶν βωμῶν· σὺ δ' ἀμελεῖς μου τοιαῦτα πεπονθότος, καὶ παρ' οὐδὲν τίθεσαι τὴν εὐεργέτιν. τοιγαροῦν οὕτω καλεδυσώπησεν αὐτὸν ἐκ τῶν λόγων, ὥστε ἁρπασάμενος τὰ τόξα, καὶ ὑπὲρ τῆς ναυστάθμου καθίσας ἑαυτὸν, κατέτοξευσε τῷ λοιμῷ τοὺς Ἀχαιοὺς αὐτοῖς ἡμιόνοις καὶ κυσίν.

Ἐπεὶ δ' ἅπαξ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐμνήσθην,

lius ut ſalvus ab Ilio Pylum redeat, tauris novem; uti vero ab Aulide ad Ilion liceat trajicere, virgine regia *redimendum eſt*. Non Hecuba quidem, ne tum urbs caperetur bubus duodecim, atque peplo a Minerva redemit. Conjicere autem fas eſt, multa etiam gallo, aut corona, aut ſolo ture *adeo*, apud ipſos eſſe venalia.

3. Puto, etiam Chryſes horum gnarus, qui ſacerdos eſſet, & ſenex & divinarum rerum conſultus, cum infectis rebus rediret ab Agamemnone, expoſtulat cum Apolline, apud quem in fœnore collocaſſet gratiam, & vicem repoſcit, & tantum non conviciatur, dicens, Equidem Apollo optime, ædem tuam, coronarum honore ad eum diem carentem, ſæpe coronavi, totque tibi taurorum caprarumque femora tuis in altaribus adolevi. Tu vero negligis me talia paſſum, nulloque numero habes optime de te meritum. Itaque tantum oratione illa pudorem ei objecit, ut ſagittis correptis inſeſſoque editiore prope navium ſtationem loco, peſtilentiæ telis ipſos cum mulis canibusque Achivos configeret.

4. Cum vero ſemel in Apollinis incidi men-

a Ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη] Inſulſa priorum Edd. lectio: ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη· veriſſimam impertiunt. A. G. R. P. L. *f. Λ1W.* in qua tamen omittitur γὰρ. b Ἀπῆει] Omnes Edd. inſederat vitioſum ἀπίει.

35. Ταύρων ἐννέα] Ὁ γὰρ Νέστωρ λέγει * τὸν Ἰλίου ἐπανελθὼν εἰς Πύλον ἐννέα βοῶν θυσίαν τῷ Ποσειδῶνι ἵδρυσεν, ὡς λέγει αὐτὸς ὁ γὰρ Ὅμηρος εἶπεν ἐννάκις ἐννέα. *V.*

41. Ὤνια] Πράσιμα. *V.*

55. Ὑπὲρ τῆς ναυστάθμου] † Ναύσταθμον, τὸ λιμένα· ἢ ὅτι οἱ ναυβάται στρατὸς ναύσταθμος καλεῖται. *V.*

* Τῆς] Perperam in τῇ mutaverat Ed. A. nec cauſa fuit, cur ibidem ἐννάκις darent, quum in *V.* profter ἐννέας. Eſt autem *Homeri* locus, qui *Scholiaſtae* caſtigandi *Luciani* occaſionem praebuit, Od. Γ, 7. *T.H.*

† Ναύσταθμον] Leguntur apud *Suidam*, in quo neceſſe non eſt, ut cum *Kuſtero* quicquam inmutes. *T.H.*

35. Ταύρων ἐννέα] Od. Γ, pr. & 178. ſeq. *J.M.G.*

36. Καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος] Liquet ex praecedentibus ſcribendum eſſe, τὸν δὲ ἐκ τῆς Αὐλίδος εἰς Ἴλιον διαπλεῦσαι παρθένου βασιλικῆς· non, ut legitur in editionibus, καὶ τό. *Hunc vero ex Aulide in Ilium navigationem virgine regia* emere. Τὸν nimirum Agamemnonem qui Iphigeniae ſacrificio redemit proſperum curſum & ferentes ventos. *J.G.G.*

Ibid. Ἐκ τῆς Αὐλίδος] Vide *Ovid.* Metam. XII. *A.V.*

37. Παρθένου βασιλικῆς] *Iphianaſſae*, quam nonnulli Iphigeniam appellant, Agamemnonis filiae. *J.Br.*

Ibid. Ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη] Rectius Mſ. Anglic. doctiſſimi *Golmani*, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη patet apud *Homer.* Il. 6. *J.B.*

Ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη] Scribendum omnino ex Codice Anglicano, quod monuit *Bourdelotius*, & firmant mei libri excerpta: ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη (vulgo abſurdiſſime ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη) τὸ μὴ ἁλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐρρίατο παρὰ τὸν Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα καὶ πέπλου. Res habetur apud *Homerum* Iliad. γ. *J.G.G.*

Ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη] Quemadmodum rectiſſime & in codice Anglicano, quem pervolvit *Bourdelotius*, & in excerptis Cl. *Graevii*, pro ὁ μὲν γὰρ Ἑκατόμβη legitur, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη, eodem plane modo ad oram Flo-

mentionem, volo etiam reliqua dicere, quae docti de illo homines commemorant, non quam invenuſtus amator fuerit, nec Hyacinthi caedem, neque ut Daphne adſpernata illum fuerit: ſed quod judicio damnatus ob Cyclopas interfectos, teſtarumque ſuffragio de cœlo in terram ejectus, humana conditione atque ſorte uti juſſus eſt. Eſt vero etiam, cum ſervili miniſterio, in Theſſalia apud Admetum, & apud Laomedontem in Phrygia, functus eſt, apud hunc quidem non ipſe ſolus, ſed cum Neptuno lateribus ducendis ambo, & muris ſtruendis operam locantes ob inopiam, & ne integram quidem a Phryge mercedem auferentes, qui de ea deberet illis, ajunt, triginta amplius drachmas Troicas.

5. Num quid enim talia non magnifice narrant de Diis Poëtae, & multum hiſce diviniora, de Vulcano, & Prometheo, & Saturno & Rhea; totaque pene Jovis familia. Et haec faciunt, in vocatis in principio verſuum Muſis cantus adjutricibus, quarum adflatu Deo, ut videtur, pleni canunt, ut Saturnus exſecto ſtatim Cœlo patre in illo imperaverit; ſuosque natos de-

βέλομαι καὶ τἄλλα εἰπεῖν, [c] ἃ περὶ αὐτοῦ οἱ σοφοὶ τῶν ἀνθρώπων λέγουσιν, οὐχ' ὅτα περὶ τὰς ἐρωτας ἐδυςύχησεν, οὐδὲ ὁ Ὑακίνθου τὸν φόνον, οὐδὲ ἡ Δάφνης τὴν ὑποψίαν, ἀλλ' ὅτι καταδικασθεὶς ὑπὸ τῶν τῶν Κυκλώπων θανάτῳ, κἀξοστρακισθεὶς ἀφ' ἑστίας ἐπὶ γῆν, ἀνθρωπίνῃ χρησάμενος τῇ τύχῃ· ὅτε δὲ καὶ ἐθήτευσεν ὁ Θεσσαλίᾳ παρ' Ἀδμήτῳ, καὶ ὁ Φρυγίᾳ παρὰ Λαομέδοντι· παρὰ τούτῳ μέν γε οὐ μόνος, ἀλλὰ μετὰ Ποσειδῶνος, ἀμφότεροι πλινθεύοντες ὑπ' ἀπορίας, καὶ ἐργαζόμενοι εἰς τὸ τεῖχος, καὶ οὐδὲ ἐντελῆ τὸν μισθὸν ἐκομίσαντο παρὰ γε Φρυγὸς, ἀλλὰ προσοφλεῖν αὐτοῖς πλέον ἢ τριάκοντά, φασι, δραχμὰς Τρωϊκάς.

[d] Ἢ γὰρ οὐ ταῦτα σεμνολογοῦσιν οἱ ποιηταὶ περὶ τῶν θεῶν, καὶ πολὺ τούτων ἱερώτερα, περί τε Ἡφαίστου, καὶ Προμηθέως, καὶ Κρόνου, καὶ Ῥέας, καὶ σχεδὸν ὅλης τῆς Διὸς οἰκίας; καὶ ταῦτα παρακαλέσαντες τὰς Μούσας συνῳδοὺς ὁ λεχὴ τῶν ἐπῶν, ὑφ' ὧν δὴ ἔνθεοι γενόμενοι, ὡς τὸ εἰκὸς, ᾄδουσιν, ὡς ὁ μὲν Κρόνος, ἐπειδὴ τάχιστα ἐξέτεμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανὸν, ἐβασίλευσέ τε ὁ αὐτῷ, καὶ τὰ τέκ-

c [a] A] Ἀγὼ L. d [a] Ἢ γὰρ] [b] Ἢ γὰρ *Fl.* ut in his particulis ſaepe ſolet.

64. Κἀξοστρακισθεὶς] Ἐξορισθεὶς. *V.*

rentini, quo uſus ſum, exemplaris, emendavit ignotus mihi vir ille eruditus, dubium ex ingenio, an ex inſpecto ſaniori codice. Id nimirum ait *Noſter*, Hecubam duodecim boum ſacrificio captivitatem, ſive expugnationem Trojae ab Minerva redemiſſe. *J. J.*

Ἢ μὲν δὴ Ἑκάβην] Sic Mſſ. Gr. Angl. P. L. & R. & Ed. *J.* optime ſane. Vulgata ὁ. μ. γ. ἑκατόμβην manifeſto corrupta. *M. du S.*

39. Βοῶν δώδεκα κ. π.] *Homer.* Il. Z. *J. Br.*

40. Ἀλεκτρυόνος] Ab Æſculapio praeſertim, cui moriens Socrates a ſodali ſuo adhuc ſatisfacit. *J. M. G.*

48. Σοὺ τὸν νεὸν] Il. A, 39. *J. Br.*

58. Καὶ δυσωπήσειεν] Hoc eſt, *pudore incuſſo exoraverit*: nam δυσωπία eſt *pudor*, quo fit, ut aegre oculos tollere audeamus. *J. C.*

56. Αὐτοῖς ἡμιόνοις] Eadem rhapſodia A, 50. Οὔπω μὲν πρῶτον &c. *J. Br.*

63. Κυκλώπων θανάτῳ] Apollo enim orbitatem ſuam in ipſum Jovem ulciſci non auſus, Cyclopas, a quibus fabricatum erat quo Æſculapius percuſſus eſt fulmen, interfecit. V. ſupra 9. Δ. XIII. *M. du S.*

64. Κἀξοστρακισθεὶς] Rhetores Graeci Interpr. *Ariſtoph.* paſſim *Heſych. Suid. Pollux.* *J. B.*

Κἀξοστρακισθεὶς] Hygin. fab. 49. ſed aliter Schol. min. ad Il. A, 400. *J. M. G.*

65. Χρησάμενος] Quid ſi legamus χρησόμενος; & mox, ὅτι δὲ καὶ ἐθήτευσε, ut reſpondeat illi, quod praeceſſit, ἀλλ' ὅτι καὶ καταδικασθεὶς κ. τ. λ.. *J. M. G.*

69. Ἀμφότεροι πλινθεύοντες] Haec *M. Felix* Oct. *Serv.* ad *Virgil.* *J. B.*

Ἀμφότεροι πλινθεύοντες] Il. Φ, 442. ſeq. *J. M. G.*

72. Παρὰ τῷ Φρυγὸς] A Laomedonte. Il. Φ. *J. Br.*

82. Ἐν αὐτῷ] Quid hoc ſit aperiant alii. Lucianum non agnoſco. Scripſerat ἐπ' αὐτῷ, ut c. ultimo, aut aliud quid; certe non hoc. *M. du S.*

τέκνα κατήσθιεν, ὥσωρ ὁ Ἀργεῖος Θυέστης. ὕστερον δὲ ὁ Ζεὺς κλαπεὶς ὑπὸ τῆς Ῥέας ὑποβαλλομένης τῷ λίθον, εἰς τὴν Κρήτην ἐκτεθεὶς, ὑπ' αἰγὸς ἀνετράφη, καθάπερ ὁ Τήλεφος ὑπ' ἐλάφου, καὶ ὁ Πέρσης Κῦρος ὁ πρότερον ὑπὸ τοῦ κυνός· εἶτα ἐξελάσας τὸν πατέρα, καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον καταβαλὼν, αὐτὸς ἔσχε τὴν ἀρχήν. ἔγημε δὲ πολλὰς μὲν ἄλλας, ὑστάτην δὲ τὴν Ἥραν τὴν ἀδελφὴν, κατὰ τοὺς Περσῶν τοῦτο καὶ Ἀσσυρίων νόμους. ἐρωτικὸς δὲ ὢν, καὶ εἰς Ἀφροδίσια κεχυμένος, ῥᾳδίως ἐνέπλησε παίδων τὴν οὐρανὸν, τοὺς μὲν ἐξ ὁμοτίμων συνουσιάσμους, ἐνίους δὲ καὶ νόθους καὶ ἡμιθνήτους ἐκ θνητῆς καὶ ἐπιγείου γένους· ἄρτι μὲν ὁ γενάδας γιγνόμενος χρυσίον, ἄρτι δὲ ταῦρος, ἢ κύκνος, ἢ ἀετὸς, καὶ ὅλως ποικιλώτερος αὐτοῦ Πρωτέως. μόνῃ δὲ τῇ Ἀθηνᾷ ἔφυσεν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς, ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τὸν ἐγκέφαλον συλλαβών. τὴν μὲν γὰρ Διόνυσον ἡμίεκτον φασιν ἐκ τῆς μητρὸς ἔτι [a] καομένης, ἁρπάσαντα, ὡς κελεύει ἀδελφὸν ξυνοικεῖν ἄλλον μέν τοι νόμον ἐξηρηκέναι, ὃς διαπίζει τὸν βασιλεύοντα Περσῶν ἐξεῖναι ποιεῖν ὁ ἂν βούληται· καὶ τότε Καμβύσης ἔγημε τὴν ἀδελφήν.

voraverit: ut Argivus Thyeſtes: ut deinde Jupiter, furto ſubjicientis lapidem Rheæ, in Creta expoſitus & a capra nutritus ſit, quemadmodum nempe Telephus a cerva & a cane Cyrus ſuperior: ut deinde expulſo patre, & in carcerem conjecto imperium ipſe tenuerit: ut uxores duxerit ille quidem complures alias, ultimam vero Junonem germanam ſuam ex Perſarum hoc quidem Aſſyriorumque legibus: amator vero maximus ſit, & effuſus ſolutusque in Venerem, facile cœlum liberis ut compleverit; quorum alios ex ſui faſtigii *matribus*, alios vero nothos *atque hybridas* ex mortali ac terreſtri genere creaverit, cum nunc aurum generoſus ille, nunc taurus aut olor, aut aquila fieret, & ipſo Proteo mutabilior; ſolam autem ex ſuo ipſe capite Minervam ut genuerit, intra ipſum plane cerebrum conceptam: Bacchum enim, ajunt, informem adhuc ex matre cum maxime conflagrante ereptum,

a Καομένης] Καιομένης *B2. P. A.* illud ἀτελεστέρως veteres Edd. probant: ι ſaepe ſubſcribi ſolet, nec raro praetermitti.

90. Ἴσασιν δὲ τὸν ἀδελφὸν] * Καμβύσης ὁ Κύρου τῆ † Περσῶν ἰσοθεὸς ‡ ἀδελφῆς Ἀτόσσης § εἴρετο τοὺς βασιλείους διδασκάλους, εἴ τις ἐστὶ νόμος κελεύων τὸν βουλόμενον ἀδελφῇ ξυνοικεῖν. Οἱ δὲ ἀπεκρίναντο, νόμον μηδένα εἶναι, ὃς κελεύει ἀδελφὸν ξυνοικεῖν ἄλλον μέν τοι νόμον ἐξηρηκέναι, ὃς θεσπίζει τῷ βασιλεύοντι Περσῶν ἐξεῖναι ποιεῖν ὁ ἂν βούληται· καὶ τότε Καμβύσης ἔγημε τὴν ἀδελφήν.

* Καμβύσης &c.] In his lineis videtur extare fragmentum ſcriptoris alicujus veteris de connubio Cambyſis & Atoſſae. Non abhorret ab *Herodoti* ſtylo, quamvis nihil ſimile apud Herodotum potuerim invenire, licet bis hujus Atoſſae meminerit. *J. C.*

Herodoti ſunt III, 31. ſed paulo brevius contracta, reciſis iis, quae ad inſtitutum non facere cenſebat *Scholiaſtes*. Atoſſae vero nomen in hac hiſtoria conjecturae debeat, an aliunde cognitum habuerit, non liquet: *Herodotus* certe Cambyſen duas ſorores matrimonio ſibi junxiſſe narrans, quarum natu minor in AEgypto ſit interfecta, neutram nomine deſignavit. Id quidem extra dubium eſt, quae Cambyſi ſuperſtes vixit, Atoſſam vocari; quippe quae poſtea Mago, tum Dario fuerit nupta. *T. H.*

† Περσῶν] C. Περσίων male. *M. du S.*

Περσῶν hic & paulo infra ſcribi juſſit *M. du Soul*: nihil erat, quo minus lectiones *C. V.* ſequerer: in pancis enim *Schol.* ſuo, non *Herodoti*, ore loquitur: ideo retinui ὁ ἂν pro τὰ ἄν apud *Herodotum*, & in fine cum *V.* ἀδελφὸν malui, quam ἀδελφὴν, quod in E. A. Addendum vero, ni fallor, τῷ Περσῶν βασιλέως: niſi ſatis eam vocem intelligi quis putet, aut ſcribi praeferat τῷ Πέρσῃ. *T. H.*

‡ Εἴρετο &c.] Ed. A. ἤρετο τοὺς βασιλικοὺς δ. καλεῖν, κελεύει, quae *Herodoto* conveniunt; niſi quod εἴρετο fuit revocandum, licet *Heſychius* etiam habeat, Ἤρετο, ἠρώτα, ἐπύθετο. Mox ὑπεκρίναντο legitur in Hiſtoricorum principe, vel, quod *Jac. Gronovius* ex Mediceo libro dedit, ὑπεκρίνατο. *T. H.*

§ Ἐξειρηκέναι] V. Ἐξειρηκέναι· hoc verbum plane fuerat omiſſum in E. A. *T. H.*

84. Ζεὺς κλαπείς] *Orpheus*, *Homer. Callimach.* Hymno in Jovem. doctores ſacri, *Tertull. Cypr. M. Faelix.* *J. B.*

87. Ὁ πρότερον] Mutandum putaram. V. *Iſ. B.* c. 9. Sed & ſic ſtare poteſt. *M. du S.*

90. Ἔγημε δὲ] Quos Auctores ſecutus ſit, neſcire me fateor. Scholiaſtes certe Latonam harum uxorum priorum unam facit. Schol. ad Z, il. 34. *M. du S.*

91. Κατὰ τοὺς Π.....νόμους] Paulo aliter rem vulgo narrant. Conſulti juris apud Perſas Antiſtites, liceretne Regi ſororem uxoris loco habere, reſponderunt, vetari hoc quidem legibus, ſed eſſe legem, qua Regi quid-

tum, in suo ipse femore defodit, ac deinde instante partus dolore exsecuit.

6. Similia vero hisce etiam de Junone canunt, sine viri consuetudine eam peperisse filium Vulcanum, quasi aura conceptum, non nimis illum beatum, sed sordidum opificem, fabrum ærarium, igne adustum, in fumo viventem semper faviilla oppletum, qui camino adstet tota vita; & ne recte quidem pedibus valentem, claudum nempe ex casu, cum de cœlo projectus a Jove esset: & nisi (bonum factum!) Lemnii, cum ita præceps ferretur, illum excepissent, perierat nobis Vulcanus, ut ille præcipitatus de turri Astyanax. Quanquam Vulcani ista tolerabilia: Prometheo vero quis ignorat, quæ acciderint ea caussa, quod supra modum homines complecteretur? abductum enim in Scythiam Jupiter Caucaso monti tanquam cruci adfixit, aquila apposita, quæ jecur viri quotidie rostro tunderet.

σας, ὁ τῷ μηρῷ φέρων κατώρυξε, κἄτα ἐξέτεμε, ὁ αὐτίκα ἐνεγάσης.

Ὅμοια δὲ τούτοις ἡ περὶ τῆς Ἥρας φάσις, ἄνευ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα ὁμιλίας, ὑπηέμιον αὐτὴν παῖδα γεννῆσαι τὸν Ἥφαιστον, ὃ μάλα αὐτυχῆ τοῦτον, ἀλλὰ βάναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτην, καὶ δι' καπνοῦ τὸ τῶν βιοντα, καὶ σποδιόφορον ἀναπλεων, οἷα δὴ καμινοῦτην, καὶ οὐδὲ ἄρτιον τὸν πόδε χωλεύοντα γ' αὐτὸν ἀπὸ τῆς πτέσεως, ὁπότε ἐρρίφη ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐξ οὐρανοῦ· καὶ εἴγε μὴ οἱ Λήμνιοι καλῶς ποιοῦντες ἔτι φερόμενον αὐτὸν ὑπεδέξαντο, ἐτεθνήκει ἂν πρῶν ὁ Ἥφαιστος, ὥσπερ ὁ Ἀστυάναξ ἀπὸ τοῦ πύργου καταπεσών. καίτοι τὰ μὲν Ἡφαίστου μέτρια· τὰ δὲ Προμηθέα τίς οὐκ οἶδεν, οἷα ἔπαθε, διότι καθ' ὑπερβολὴν φιλάνθρωπος ἦν; καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτον ἐς τὴν Σκυθίαν ἀγαγὼν ὁ Ζεὺς ἀνεπάρωσεν ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, καὶ τὸν ἀετὸν αὐτῷ προσκαλεσάμενος τὸ ἧπαρ ὁσημέραι κολάπτοντα.

Οὗ-

b Πυρ.τῆρ] Πυρητὴν G. P. πυριήτην vel πυροιτὴν notatur ex L. πυρδιτὴν *J. V2. A1W:* Reliquae Edd. Fl. sequuntur. *c* Ἐρρίφη] Ἐρρίφθη solae *B2.* & *P.* quae contra ceterarum consensum non valent.

7. Ὑπηέμιον] ¶ Ὑπηέμια λέγονται τὰ ὄχα σταυσιάσης ἐκ μοιξίας. *V.*

¶ Ὑπήμια] Haec *Suidas* suppeditavit, apud quem καλοῦται pro λέγονται. *T.M.*

quidquid vult, licet. Muretus (*var. Lect.* VII. 1.) adversus AEmil. Probum, idem apud Græcos licuisse, orationem Andocidis *adversus Alcibiadem* adducit, in qua narratur Cimonem eo nomine exulasse, quod sororem duxisset uxorem. Sed in vulgatis Andocidis codicibus pro *Cimone* legitur *Conon*, quod V. Cl. emendavit. *M. du S.*

Ibid. Πρωτῶν νόμους] Etiam cum matribus: *Catull. M. Fœlix.* *J.B.*

7. Ὑπηέμιον] Quae dicantur *hypenemia ova* alio in loco retuli. *J.Br.*

Ὑπηέμιον] Quasi vento gravida facta fuisset, quod fabulantur de equabus Hispanicis. Nam ὑπηέμιον est ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. *Plinius* id mendacium serio nobis obtrudit H. N. VIII, 42. post alios. Atqui tam verum hoc erat, quam verum fuit Junonem, mulierem Thessalam, sine viri concubitu peperisse. *J.C.*

9. Βάναυσον &c.] Dicitur Juno peperisse Vulcanum βάναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτην. Vertit interpres: *fornacarium, & fabrum ararium, & ignipotentem*: βάναυσος est *arte sordida* seu *sellularia quæstum faciens:* sed πυρίτην Græcis esse *ignipotentem*, qui circa ignem versatur, mihi persuaderi non potest: πυρίτην lapidem & gemmam quis ignorat? πυρίτης ἄρτος dixit *Phrynichus* apud *Pollucem*. In Mf. est πυρητὴν sed hujus vocis exemplum quæro. Forte scripsit *Lucianus* πυρωτὴν, *qui igne utitur in flando, & coquendo ære*, a πυρόω. Habes hanc vocem in hac notione apud Scriptorem libri Esdræ. *J.G.G.*

10. Πυρίτην] Ed. *J.* πυρδιτὴν. viderint alii an commodius. G. & P. πυρητὴν. L. πυριήτην vel πυροιτὴν. *M. du S.*

Ibid. Τὸ ἧπαρ] *Prorsus.* *J.Br.*

13. Ἐρρίφθη] Ita ediderunt *B2.* & *P.* quod in reliquis omnibus scriptum est ἐρρίφη. *M. du S.*

17. Ἀστυάναξ] Hectoris filius, quem Ulysses, ne quis superesset, qui excidium Troiae ulcisci posset, de turri praecipitavit. *A.V.*

Οὕτω μὲν δὴ ἐξετέλεσε τὴν καλαδίκλω. ἡ Ῥέα δὲ (χρὴ γὰρ ἴσως καὶ ταῦτα εἰπεῖν) πῶς οὐκ ἀχθομένη, καὶ δεινὰ [a] ποιεῖ, γραῦς μὲν ἤδη καὶ ἔξωρος οὖσα, καὶ τοσούτων μήτηρ θεῶν, παιδεραστοῦσα δ' ἔτι, καὶ ζηλοτυποῦσα, καὶ τὸν Ἄττιν ὅπῃ τοὺς λεόντων φέρουσα· ἃ ταῦτα μηκέτι χρήσιμον εἶναι δυνάμενον; ὥστε πῶς ἂν ἔτι μέμφοιτό τις ἢ τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅτι μοιχεύει, ἢ τῇ Σελήνῃ πρὸς τὸν Ἐνδυμίωνα κατιούσῃ πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ.

7. Hic pœnas igitur persolvit. Rheam vero, (forte enim ista quoque dicenda sunt) quis neget indecore se gerere, & indigna facere, quæ anus licet, & effœta, & tot Deorum mater, puerorum adhuc amoribus ac zelotypia ardeat, atque Attin suum, juncta leonibus rheda tollat, eumque talem qui jam nec utilis illi esse possit. Quæ cum ita sint, quis jam Veneri succenseat ob adulteria, aut Lunæ de media sæpe via ad suum descendenti Endymionem.

Φέρε δὲ ἤδη τούτων ἀφέμενοι τῶν λόγων εἰς αὐτὸν ἀνέλθωμεν τὸν οὐρανόν, ποιηλικῶς ἀναπτάμενοι κατὰ τὴν αὐτὴν Ὁμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ ὁδόν, καὶ θεασώμεθα, ὅπως ἕκαστον διακεκόσμηται τῶν ἄνω. καὶ ὅτι μὲν χαλκοῦς ἐστι τὰ ἔξω, καὶ πρὸ ἡμῶν τοῦ Ὁμήρου λέγοντος ἠκούσαμεν. εἰσβάντι δὲ καὶ ἀναχάνῃ μικρὸν εἰς τὸ ἄνω, καὶ ἀτεχνῶς ὅπῃ τοῦ νώτου γενομένῳ, φῶς τε λαμπρότερον φαίνεσθαι, καὶ ἥλιον καθαρώτερον, καὶ ἄστρα διαυγέστερα, καὶ τὸ πᾶν ἡμέρα, καὶ χρυσοῦν τὸ δάπεδον. [b] ἐσιόντι δὲ, πρῶτον μὲν οἰκοῦσιν αἱ Ὧραι. πυλωροῦσι γάρ· ἔπειτα δὲ, ἥ τε Ἶρις, καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὄντες ὑπηρέται, καὶ ἀγγελιαφόροι τοῦ Διός· ἔξης δὲ τοῦ Ἡφαίστου τὸ χαλκεῖον

8. Age vero jam his relictis sermonibus in ipsum adscendamus cœlum, poëtarum licentia eadem qua Homerus Hesiodusque via evecti, videamusque quomodo cœlestium unumquodque ornatum instructumque sit. Si quis autem transgressus paullum etiam superiora sublato capite introspexerit, vel plane in dorsum & *terga convexa* evaserit, illi vero & lux candidior fulget, & sol purior, & illustriora sidera, ac dies ubique & solum aureum. Ad primum ingressum Horæ habitant, janitrices nempe; tum Iris & Mercurius, ministri Jovis ac nuntii: deinde æraria Vulcani offici-

[a] Ποιεῖ] Ποεῖ P. [b] Ἐσιόντι] Ἐσιόντων P. idemque notatur in margine *Atw.* Lectio minime contemnenda.

24. Οὕτω μὲν] Aut aliter legendum fuit, aut cum B2. & P. nova sententia inchoanda. *M. du S.*

30. Μηκέτι χρήσιμον] *Sed eviratum.* *J. Br.*

Ibid. Χρήσιμον] Virilia enim ipse sibi absciderat; unde postea Cybeles sacerdotibus mos iste. V. *Lact.* I. 17. qui paulo aliter rem narrat. *M. du S.*

39. Χαλκοῦς ἐστι] Iliad. A, 426. Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ. *J. G. G.*

45. Χρυσοῦν τὸ δάπεδον] *Homer.* Il. Δ, 2. Χρυσῷ ἐν δαπέδῳ. *J. Br.*

47. Πυλωροῦσι] *Homer.* Il. E, 749. Θ, 393. Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι, Τῇς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς, Οὔλυμπός τε. *J. Br.*

54. Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ' Ζηνὶ καθήμενοι] *Homer.* Il. Δ, 1. *J. Br.*

Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ' Ζηνὶ καθήμενοι] Il. Δ, 1. *J. M. G.*

Ibid. Πὰρ' Ζηνὶ καθήμενοι] Passim in *Homero*: ut & illa ἑλισσομένῳ περὶ κάπτῳ. Quæ rursum repetit in Icarom. *J. B.*

58. Ἀναφερομένῳ κύκλοισιν ἑλισσομένῳ περὶ κάπτῳ] Il. Δ. v. 310. *J. G. G.*

Ibid. Ἑλισσομένῳ] Κυκλοτερὲς δ' ὑπαὶ ἕκαστον ἑλισσομένη περὶ κάπτῳ Il. A, 317. *J. Br.*

60. Ἐπικιχνῶτες τῷ κάπτῳ] Horat. Sat. 2, 7, 38. *Nasum nidore supinor.* Vid. Arnob. p. 212. qui classicus prope locus, ubi *cuissas* etiam appellat. *J. M. G.*

61. Ὥσπερ αἱ μυῖαι] Idem Muscæ encom. *Athen.* lib. 1. *Aristoph.* *J. B.*

64. Συνὲ-

ficina omni artis instrumento plena; tum Deorum domus, & ipsa Jovis regia. Pulcherrima ista undique a Vulcano fabricata.

9. Considere Dii (decet enim puto superna illa ingressum magnifice etiam dicere) circa Jovem & in terram despiciunt, ubique oculos cernui circumferentes, si qua videant ignem accensum, aut surgentia nidore volumina fumi. Et si quis sacrificet, epulantur omnes inhiantes fumo, & sanguinem altaribus adfusum, muscarum instar haurientes; domi vero si cœnent, nectar & ambrosia illorum sunt epulæ. Olim quidem homines etiam ad convivium & comessationem illorum adhibebantur, Ixion puta & Tantalus. Cum vero tentatores dearum essent insolentes & loquaces, ipsi quidem pœnas ad hunc diem luunt, cæterum inaccessum fuit ab illo tempore mortalium generi cœlum atque interdictum.

10. Talis Deorum vita est. Homines igitur consonantia his & consequentia circa religiones instituerunt. Primum nemora sacrarunt, & montes dedicarunt, & sacras esse jusserunt aves, & suas unicuique plantas Deo adsignarunt; deinde in gentes descriptos colunt, suosque cives declarant; Delphus quidem Deliusque Apollinem; Mi-

ἀνάμεστον ἁπάσης τέχνης· μὴ δὲ αἱ τῶν θεῶν οἰκίαι, καὶ γὰρ Διὸς τὰ βασίλεια· ταῦτα πάντως ὡς καλλὴ καὶ Ἡφαίστου καλασκευάσαντος.

Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ζηνὶ καθήμενοι, (πρέπει γὰρ, οἶμαι, ἄνω ὄντα μεγαληγορεῖν) ἀποσκοποῦσιν ἐς τὴν γῆν, καὶ πάντη περιβλέπουσιν ὀπιχύπτοντες, εἴποθεν ὀφθείη τοῦ ἀναπτόμενον, ἢ ἀναφερομένην κνίσαν, ἐλισσομένην περὶ καπνῷ. κἂν μή θύη τις, εὐωχοῦνται πάντες, ὀπιτεχνήτες τῷ καπνῷ, καὶ τὸ αἷμα οἱονεὶ τοῖς βωμοῖς προχεόμενον, ὥσπερ αἱ μυῖαι. ἦν δ' οἰκόσιοι ὦσι, νέκταρ καὶ ἀμβροσία τὸ δεῖπνον. πάλαι μὲν ἦν καὶ ἄνθρωποι συνεστιῶντο, καὶ συνέπινον αὐτοῖς, ὁ Ἰξίων, καὶ ὁ Τάνταλος. ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὑβρισταὶ, καὶ λάλοι, ἐκεῖνοι μὲν ἔτι καὶ νῦν κολάζονται, ἄβατον δὲ τῷ [c] θνητῷ γένει καὶ ἀπόρρητον ὁ οὐρανός.

Τοιοῦτος ὁ βίος τῶν θεῶν. τοιγαροῦν καὶ οἱ ἄνθρωποι συνῳδὰ τούτοις, καὶ ἀκόλουθα περὶ τὰς θρησκείας ὀπιτηδεύουσι. καὶ πρῶτον μὲν ὕλας ἀπετέμοντο, καὶ ὄρη ἀνέθεσαν, καὶ ὄρνεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφήμισαν ἑκάστῳ θεῷ. μὴ δὲ νεμάμενοι χῶν ἔθνη σέβουσι, καὶ πολίτας αὐτῶν ἀποφαίνουσιν ὁ μὲν Δελφὸς τὸν Ἀπόλλω, καὶ ὁ Δήλιος· ὁ δ' Ἀθηναῖος

c θνητῶν] θνητῷ P. neque aliter in Fl. eaque sola.

70. Θρησκείας] Λατρείας. Vs.

64. Συνίπτυον αὐτοῖς] Pausan. in Arcad. Οἱ γὰρ δὴ τότε ἄνθρωποι ξένοι ἐς ὁμοτράπεζοι θεοῖς ἦσαν διὰ δικαιοσύνην ἐς εὐσέβειαν. *J. Br.*

65. Λάλοι] V. Eur. Or. 8. *M. du S.*

67. Ἀπόρρητος] Forsan ἀπόμυητος vel ἄπορος, ut Ψ. c. 2. *M. du S.*

71. Ὕλας] Sylvas ac salius: ὀργάδας vocant. *J. Br.*

Ibid. Ἀπετέμοντο] Ad verbum resecuerunt ἀπετέμοντο, nimirum id ipsum est sacrare, ab usu promiscuo separare. *J. M. G.*

Ibid. Ὄρη ἀνέθεσαν.] Res ex omnis generis scriptoribus notissima, praecipue tamen poëtis. Vide, si lubet, Philostrati interpretem, 53. a. 5. *M. du S.*

Ibid. Ὄρνια] Nam pica Baccho sacra est, Jovi aquila, Minervae noctua. *J. Br.*

72. Τὰ φυτὰ] Olea Minervae, vitis Baccho, Jovi quercus. *J. Br.*

73. Νεμάμενοι] Οἱ ἄνθρωποι. *J. Br.*

74. Ὁ μὲν Δήλιος] Cæcil. in *M. Fœl.* qui tangit cætera hujus tractatus, quæ quidem etiam sunt in Dialog. Deor. *J. B.*

ναῖος ☥ Ἀθηναῖον· μαρτυρεῖται γὰρ ☥ [a] οἰκειότητα τῷ ὀνόματι· καὶ ☥ Ἥραν ὁ [b] Ἀργεῖος. καὶ ὁ Μυγδόνιος ☥ Ῥέαν· καὶ ☥ Ἀφροδίτην ὁ Πάφιος. οἱ δ' αὖ Κρῆτες οὐ γενέσθαι σφᾶς αὐτοῖς, οὐδὲ τραφῆναι μόνον ☥ Δία λέγουσι, ἀλλὰ καὶ τάφον αὐτῷ δεικνύουσι. καὶ ἡμεῖς ἄρα τοσοῦτον ἠπατώμεθα χρόνον, οἰόμενοι ☥ Δία βροντᾶντε, καὶ ὕειν, καὶ τἆλλα πάντα ἐπιτελεῖν· ὁ δὲ ἐλελήθει πάλαι τεθνεὼς, ὥσπερ Κρησὶ τεθαμμένος.

nervam vero Atheniensis: (testatur enim ipso suo nomine *Graco* illam conjunctionem;) Junonem porro Argivus, & Mygdonius Rheam, & Venerem Paphius rursum Cretenses non natum modo apud se, neque nutritum modo Jovem prædicant, sed sepulcrum quoque illius ostendunt. Nos igitur longo adeo tempore falsi sumus, qui putaverimus; Jovem tonare & pluere & reliqua omnia perficere: at fugit nos, olim eum esse mortuum, qui apud Cretenses sepultus sit.

Ἔπειτα δὲ ναοὺς ἐγείραντες, [c] ἵν' αὐτοῖς μὴ ἄοικοι, μηδὲ ἀνέστιοι δῆθεν ὦσιν, εἰκόνας [d] αὐτῷ ἀπεικάζουσι, προσκαλέσαντες ἢ Πραξιτέλην, ἢ Πολύκλειτον, ἢ Φειδίαν. οἱ δὲ,

11. Deinde templis excitatis, ne sine domo, sine foco sibi sint Dii, signa illis assimilant, Praxitele aliquo advocato aut Polycleto, aut Phidia. At hi nescio ubi vi-

a Οἰκειότητα] Οἰκιότητα *F.* b Ἀργεῖος] Ἄργος omnes Edd. excepta *V2.* cui epitulantur A. P. L. eandem lectionem ostendit ora *AIW.* c Ἵν' αὐτοῖς] Ἵνα αὐτὰ L. an αὐτοῖ; d Αὐτῷ] Αὐτοῖς P. & margo *AIW.*

77. Ἥραν] Vid. Il. Δ, 8. it. 51. seq. praesertim Spanh. ad Callim. p. 372. seq. *J. M. G.*

Ibid. Ἄργος] Scribe Ἀργεῖος, ut in Angl. Cod. *J. B.*

Ἀργεῖος] P. L. & A. alii Ἄργος. *M. du S.*

78. Μυγδόνιος] Hic pro Phrygio: Poëtarum enim διαλογισμὸς cum tractet, Poëtica etiam ratione utitur. *Pausanias* p. 344, 5. Wech. de Mygdone agens Coraebi patre, καὶ ἀπ' αὐτοῦ inquit φρυγὶ τιθεῖσθαι καθέστηκεν. Vid. Horat. Ode 2, 12, 22. 3, 16, 41. Stat. Theb. 2, 134. *J. M. G.*

81. Τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι] Vide *Callimachi* Hymn. in Jov. ejusque Interpretes. *J. C.*

Τάφον] Vid. supra Τιμ. c. 45. infra Ζ. τρ. c. 45. & *Ex. Spanh.* ad Callim. p. 6. *M. du S.*

90. Γενειήτην ☥ Δία] Haec omnia ex *Homero* mutuati videntur recentiores eo pictores & statuarii; nisi forte & ipse antiquioribus artificibus descriptiones Deorum acceptas tulerit. *J. C.*

91. Παῖδα] Idem voluit quod Callimachus, cum (*Hymn. in Apoll.* v. 36.) ἀεὶ καλὸς ὁ ἀεὶ νέος canit. quidem nempe in antiquis nummis & monumentis passim conspici ait, vir harum, & omnium bonarum artium, indagator sagax Ez. Spanhem. quem vide. *M. du S.*

92. Ὑπηνήτην] Hic anonymus eruditus Florentino suo libro ad vocem ὑπηνήτης adscripsit, se conjicere legendum πτηνόν. Recte quidem quod pro peculiari γνῶρισμα alas Mercurio vult tribui: putem tamen saniissimam esse lectionem vulgatam. Quamvis autem Mercurius proprie non barbatus occurrat, satis tamen commode appellatur ὑπηνήτης, hoc est florens ætate, ὡς ὑπὲρ τὸ ἄθρεψ, ut vocabulum hoc exponit *Pollux.* Immo quum ὑπηνήτης proprie notet, quemadmodum interpretatur *Hesychius*, τὸ ἀπαρχὴν ἔχοντα τοῦ γενείου, apprime convenit Mercurio, semper juveni, id epitheton; quodque ei non *Lucianus* modo, sed & *Homerus* tribuit, ubi Il. Ω. vs. 348. eum similem facit juveni

Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη.
Cui sunt flaventes prima lanugine malae.

Caeterum ex hoc versu Homerico omnino apud *Aelianum*, (ubi lib. X. Ποικιλ. c. 18. legitur, ἡρώδη αὐτοῦ [Δάφνιδος] νύμφη μία, ᾗ ὠμίλησε καλῷ ὄντι καὶ νέῳ, καὶ πρώτῳ ὑπηνήτῃ) emendandum censeo πρῶτον ὑπηνήτην abunde enim liquet, politissimum scriptorem expressisse hoc ex illo, quem adduximus, *Homeri* loco. Non mihi latet, quod ad haec Aeliani attulerunt Eruditi; sed iis nostram hanc ego sententiam arbitrandam permitto. *J. J.*

Ὑπηνήτην] Iis quos Cl. *Jensius* attulit, addatur Philostrat. de imaginibus, ὡς ἀκμαῖῳ τῇ ὑπήνῃ. in med. p. 825. Lanuginem autem designat. Vid. Il. Ω. 348. & Od. K. 279. *M. du S.*

95. Ἐλεφαντίνη] Eburnea enim erat statua Jovis Olympici, ad quam hic respicit. v. *συγγρ.* c. 51. *M. du S.*

96. Τὸν Κρόνου ☥ Ῥέας] Ethnici nimirum passim de statuis Deorum loquuntur, quasi essent ipsi Dii. Vide quae notavimus in Criticae P. 2. S. 1. c. 15. *J. C.*

98. Πανηγύριν ἑορτάσαι] Confecto Olympico certamine. *J. Br.*

99. Διὰ πάντος] Ne cui fraudi sit illud ὅλον, notanda

viderint Deos, fingunt certe barbatum Jovem, perpetuo adolescentem Apollinem, Mercurium primæ lanuginis juvenem, cæruleo capillo Nepetunum, & glaucis Minervam oculis. Tamen qui intrant ædem, non jam Indicum sibi ebur videntur videre, aut quæsitum ex Thraciæ metallis aurum; sed Saturni ipsum ac Rheæ filium, in terram traductum collocatumque a Phidia, & Pisæorum desertis præsidere jussum, ac satis habere, si ipsis quinque interjectis annis, per Olympiorum occasionem obiter aliquis ei sacrificet.

12. Positis vero altaribus & edictis & vasis lustralibus, hostias admovent, aratorem bovem agricola, opilio ovem, capram

οὐκ οἶδ' ὅτῳ ἰδόντες ἀναπλάττουσι γενείτιλω μὲν τὸν Δία, παῖδα δ' ἐς ἀεὶ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπηνήτιλω, καὶ Ποσειδῶνα κυανοχαίτιλω, καὶ γλαυκῶπιν τὴν Ἀθηνᾶν. ὅμως δ' ὅσοι παριόντες ἐς τὸν νεὼν ἤτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα ἔτι οἶον ὁρᾶν, ἤτε τὸ ἐκ τῆς Θρᾴκης μεταλλεῦθεν χρυσίον, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μετῳκισμένον, καὶ τὴν Πισαίων ἐρημίαν ἐπισκοπεῖν κεκελευσμένον, καὶ ἀγαπῶντα, εἰ ἅλις πέντε ὅλων ἐτῶν θύσει τις αὐτῷ πάρεργον Ὀλυμπίων.

Θέμενοι δὲ βωμοὺς, καὶ προῤῥήσεις, καὶ περιῤῥαντήρια, προσάγουσι τὰς θυσίας· βοῦν μὲν ἀροτῆρα ὁ γεωργὸς· ἄρνα δὲ ὁ ποιμὴν, καὶ αἶ-

92. Ὑπηνήτιλω] Ὑπήνη τὸ γένειον, ἀπὸ τοῦ * ὑπαίνω, ὑπανδάνω καὶ ὑπηνήτης ἀνὴρ, ἀμφιταλαίπωρος. *V.*

94. † Οὗτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα] Εἰς ὃν κεῖται τὸ τοῦ Διὸς ἄγαλμα. *V.*

98. Τὴν Πισαίων ἐρημίαν] Ἐν Πίσῃ δὲ ‡ τῆ Ἠλειακῆς γῆς, τὸ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἄγαλμα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος πεποιησάμενος Φειδίας, ὅπου § ὁ ἀγὼν τὰ Ὀλύμπια ἐτελεῖτο. Διὰ δὲ τὸ κατὰ πενταετίαν μόνον ἐπιδημεῖν τοὺς ἀνθρώπους χάριν τῶν Ὀλυμπίων εἰς Ὀλυμπίαν ἵνεκεν τοῦ ἀγῶνος, ἄκλοιδε δὴ § μηδέποτε, διὰ τοῦτο εἶπεν τὴν Πισαίων ἐρημίαν. *V.*

2. Περιῤῥαντήρια] Τὰ ὕδατα, δι' ὧν ¶ προκαθήραντο οἱ θύοντες μύσους. *V.*

* Ὑπῆνα] Lege ὑπαῖνα ex Etymologico Magno. *J. C.*
C. ὑπαῖνα καὶ ὑπαινέσθαι τῷ γενείῳ. *M. du S.*
Sumta sunt ab *Etymologo*. Pro ἀχμαῖος in *V.* ἀχμαῖος. *T. H.*
† Οὔτε τὸν ἐξ Ἰελ.] Hoc in *V.* praefigitur: pertinet tamen, monente *Solano*, explicatio ad τὸν τοῦ. *T. H.*
‡ Τῆς Ἠλειακῆς γῆς] Exc. G. τῆς Ἠλειακῆς γῆς. Coll. *Elidos*: recte. *M. du S.*
§ Quamvis in A. E. conspiciatur, Ἐν Πίσῃ γὰρ τῇ Ἠλειακῇ, cui *Matt. Sladus* adscripserat, Ἠ— *quae est in Elide*, ostendit tamen ne litera quidem minus *C. V.* τῆς Ἠλειακῆς γῆς· in quibus nihil praeter accentum mutari debuerat: κτητικὸν Ἠλειακὸς a *Stephano* consignatum. Idem liber πεντεκαιδεκάτου pro πενταετηρίδος Ed. A. *T. H.*
§ Μηδέποτε] Coll. ποτε· male. *M. du S.*
¶ Προκαθήραντο] Haec uterque *V.* Codicis Scholiastes habet non alio discrimine, quam quod in uno προκαθήροντο, in altero legatur προκαθήραντο. Sunt autem proprie περιῤῥαντήρια non ipsa lustralis aqua, sed vel aquiminalia sive vasa sacra tauribus adposita templorum, aut manu praelata; vel adspergilla de ramo felicis olivae laurive confecta, quibus lustrali lymphae immersis aedem ingressuros irrorabant. Vid. *Jo. Brodaei* Miscell. I. 38. *Hadr. Junii* Anim. III. p. 193. *Theodorit.* H. E. III. 16. Ἐκατέρωθεν δὲ τῶν θυρῶν ἑστήκασιν ἀνδρες περιῤῥαντηρίας τεθεισόντες προκαθαίροντες. *T. H.*

da hujus locutionis naturâ, quae Graecis inprimis familiaris, ut videre est in ἅλις πέντε, ἅλις τεσσάρων, quae Musici norunt ita computari, ut graduum numerus unitate multari debeat. Sic etiam apud Medicos fieri notum, cum de febribus loquuntur. Sic denique apud Arithmeticos, Chronologos, & quos non? διὰ πέντε ergo est, *quinto quoque*; atque adeo spatium intermedium *quatuor*. Eadem phrasi & de re eadem utitur iterum in Ἰναχ. c. 24. Vide apud Lucianum ipsum quatuor annorum determinatum illud spatium in Πρ. c. 20. Haec in tironum gratiam fusius enarranda duximus: nam apud eruditos de his abunde constat. *M. du S.*

2. Προῤῥήσεις καὶ περιῤῥαντήρια] De his vocibus copiose alibi. *J. B.*

Προῤῥήσεις] Non satis apte haec vox voci Θεμένοι jungi videtur. Formularum ad eam rem particulas exhibet noster in Ἀλεξ. c. 38. & Δημον. c. 34. Consule *Meursii* Eleusin, & emenda *Philostratum* vit. Apollon. p. 155. ubi perperam legitur μὴ πρόσρησιν, pro μὴ προῤῥήσιν. quod diligentissimo editori fraudi esse nolim. Quis enim in tanto opere nusquam dormitet? *M. du S.*

Προῤῥήσεις καὶ περιῤῥαντήρια] Accipio illud, quod deinde *Programma* vacat, scripturam in edito propositam, qua arcentur profani, ἐκὸς, ἐκὸς, &c. *J. M. G.*

3. Βοῦν ἀροτῆρα] De quo *Hesiod.* lib. 2. Op. Nefas autem fuit, & capital lege Attica bovem aratorem necare vel mactare. *Varr.* c. 5. lib. 2. de re Rust. dicto ad *Pausan.* *J. B.*

6. Θυ-

αἶγα ὁ αἰπόλος· ὁ δέ τις λιβανωτὸν, ἢ πόπανον· ὁ δὲ πένης ἱλάσαλο τὸν θεὸν φιλήσας μόνον τ' αὐτῦ δεξιάν. ἀλλ' οἶγε θύονλες (ἐπ' ἐκείνυς γὰ ἐπάνειμι) φανώσανλες τὸ ζῶον, ἢ πολύ γε πρότερον ἐξετάσανλες, εἰ ἐντελὲς εἴη, ἵνα μηδὲ τ' ἀχρήςων τι καλασφάτλωσι, προσάγυσι τᾷ βωμῷ, ἢ φονεύυσιν ἐν ὀφθαλμοῖς ᾧ θεῦ, γοερόν τι μυκώμθον, ἢ, ὡς τὸ εἰκὸς, εὐφημῶν, καὶ ἡμίφωνον ἤδη τῇ θυσίᾳ ἐπαυλῶν. τίς ἂν εἰκάσειεν ἥδεσθαι ταῦθ' ὁρῶνλας τὺς θεύς.

Καὶ τὸ μὲ πρόγραμμα φησὶ, μὴ παριέναι εἴσω πειρανλήριων, ὅςις μὴ καθαρὸς ἔςι τὰς χεῖρας· ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἕςηκεν ἡμαγμένος, ἢ, ὥσ ἔρ ὁ Κύκλωψ ἐκεῖνος, ἀνατέμνων, ἢ τὰ ἔγκαλα ἐξαίρων, ἢ καρδιαλκῶν, ἢ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ πειχέων, καὶ τί γὰ ἐκ εὐσεβὲς ἀπίτελῶν; ὅπ πᾶσι δὲ πῦρ ἀνακαύσας ἐπέθηκε φέρων αὐτῇ δορᾷ τ' αἶγα, καὶ αὐτοῖς ἐρίοις τὸ πρόβαλον. ὁ δὲ caprarius, alius quidam tus aut libum; pauper autem placavit Deum adorata solum dextra. Ipsi vero sacrificantes, ad hos enim redeo, vittatum animal, quod quidem diu ante probarunt, si sit integrum (ne quod *impurum aut* parum idoneum mactent) admovent altari, & in oculis Dei mactant lugubre quiddam sonans, quae bona illius verba interpretari licet, & tibias dimidiato jam spiritu ad sacrificium inflatas. Quis non putet delectari; haec cum vident, Deos?

13. Et edicti quidem tabula denunciat, ne ingredi audeat, intra vasa lustralia, si quis manus puras non habeat. Caeterum sacerdos ipse stat cruentatus, & ut Cyclops ille secans, & exta eximens & cor protrahens, & sanguinem adfundens altari, & nihil non pium perficiens: denique vero igni accenso imponit ipsam cum pelle capram, & ovem cum sua sibi lana. Tum ni-

6. Φιλήσας .... δεξιάν] Germanus hic *adorandi* ritus quem hic post alias fusius prosequi non lubet. V. ὀρχ. c. 17. *Apul.* Milesf. IV. & in Apol. & *Salmasium*. *M. du S.*

8. Τὸ ζῶον] *Quam immolavit victimam.* *J. Br.*

9. Ἐντελὲς] Consule *Outramum* p. 102. *Athen.* 674. F. Ἀριστέλης δ' ἐν τῷ Συμποσίῳ φησὶν, ὅτι οὐδὲν κολοβὸν προσφέρομεν πρὸς τὺς θεύς, ἀλλὰ τέλειον ὅλον· τὸ δὲ πλῆρες τέλειόν ἐςι· τὸ δὲ πίφυκε, πλήρωσίν τινα σημαίνει. *M. du S.*

Ἐντελὲς] Certe πέφυκε pro implere etiam *Hom.* Il. A. 470. Κοῦροι μὲ κρητῆρας ἐςεφάνωσαν πότοιο· quo illustratur Virg. 2. G. 528. - *& socii cratera coronant.* quem alii de crateribus corona foliorum circumdatis, minus apte, intellexerunt. Sic *Athen.* I. c. 11. Ἐπιφέρονται δὲ ποτοῖο οἱ κρατῆρες, ἤτοι ὑπερχιλίας οἱ κρατῆρες ποιοῦνται, ὥςε διὰ τῦ πολῦ [leg. ποτοῦ cum clar. S. Clarke ad Hom. l. c.] quod in transitu monitum sit, licet ad Lucian. non adeo pertineat. *J. F. R.*

13. Ἡμίφωνον] Vox mihi suspecta. *M. du S.*

Ἡμίφωνον] Quid si igitur εὔφωνον, vel potius ἠδύφωνον; *J. F. R.*

16. Πρόγραμμα] Vid. *Orig.* c. Celf. 147. 1. *M. du S.*

17. Μὴ καθαρὸς τὰς χεῖρας] *Qui hominem necaverit, sacrilegium perpetravit.* *J. Br.*

19. Ὁ Κύκλωψ] Homericus Polyphemus Odyss. K. *J. Br.*

21. Τῷ βωμῷ π.] Qui mos non gentium solum, sed & Hebraeorum, Dei jussu; Lev. VII. 2. *M. du S.*

26. Διασκιδνάμαι] *Homerica* dictio, ut & versus sequens, qui lib. v. *J. B.*

27. Σκύθης] Res est ex omni genere Scriptorum notissima. Tangit iterum Z. τρ. *M. du S.*

29. Τῇ Ἀρτέμιδι] *Dianae Scythicae.* *J. Br.*

36. Κριοπρόσωπον] Horum omnium imagines in *Pignorii* mensa Isiaca, quibus hae res cordi sunt, videant. Eadem propemodum habent & *Orig.* c. Celf. 121. 1. & *Clem. Al.* 16. C. Vid. *Philostr.* p. 257. Notus, inquit ibi interpres, *Hircus Mendesius* Panis symbolum. *M. du S.*

38. Κροκόδιλον] Colebant enim Ægyptii *Crocodilum.* V. *Stephanum Byz.* in Διόσπολις. & *Clem. Alex.* προτρ. V. *Cyprian.* etiam ad Demetrian. & *Tertull.* adv. Marc. II. 14. quos laudat *Spanh.* 176. Non ab omnibus Aegyptiis tamen cultum docet *Juv.* XV. 2.

Qualia demens
Aegyptus portenta colat? CROCODILON adorat
Pars haec: illa pavet saturam serpentibus IBIN.

& vs. 35. alii itidem Aegyptii odio eosdem Crocodilos summo prosequi dicuntur. Quorum populorum nomina illic exhibet Vir Illustrissimus. *M. du S.*

39. Δαήμμαι &c.] *Homer.* Il. Φ, 487. Εἰ δ' ἐθέλοις πολέμοιο δαήμμαι ὄφρα τὸ εἰδῇς. *J. Br.*

Δαήμμαι] Il. Z, 150. *J. M. G.*

41. Καὶ ἐξυρημένον] Sic de Dea Syr. *J. B.*

Ἐξυρημένον] Solemne hoc in Aegyptiorum plerisque

nidor ille ſanctus adeo ac Deo dignus alta petit, & in ipſum coelum paulatim diffunditur. At Scytha relictis hoſtiis omnibus, quas humiles putat, ipſos homines ad aram Dianae ſiſtit, eoque facto Deae placet.

14. At iſta forte mediocria non minus his, quæ apud Aſſyrios fiunt & Phrygas Lydosque. In Ægyptum quidem ſi veneris, tum ſane, tum videbis magnifica multa & vere digna coelo: arietina facie Jovem, canina praeclarum illum Mercurium, & Pana caprum usque quaque: & aliquem eorum Ibin videbis, crocodilum alium, & ſimiam.

Haec ſi noſſe velis, ut ſint tibi cognita plane, audies ſophiſtas multos & ſcribas, & raſo capite Prophetas, qui tibi enarrent edicto prius, Valvis arcete profanos! qui tibi enarrent, in-

2 σχιόεντα θεσπέσιος, ἡ ἱεροπρεπὴς χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τ' οὐρανὸν ἀμαχσιδὸν ἧρεμα. ὁ μέν γε Σκύθης, καὶ πάσας τὰς θυσίας ἀφεὶς, καὶ ἡγησάμενος ταπεινὰς, αὐτὸς ἀνθρώπους τῇ Ἀρτέμιδι παρίστησι· καὶ ὅτῳ 30 ποιῶν χρέσκει τῇ θεῷ.

Ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια, καὶ τὰ ὑπ' Ἀσσυρίων γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ Φρυγῶν, καὶ Λυδῶν. ἢν δ' ἐς τ' Αἴγυπτον ἔλθῃς, τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ τὰ σεμνὰ, καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια τ' οὐρανοῦ. κριοπρόσωπον μὲν τ' Δία· 35 κυνοπρόσωπον δὲ τ' βέλτιστον Ἑρμῆν, καὶ τ' Πᾶνα ὅλον τράγον, καὶ Ἶβιν τινὰ, καὶ χροκόδειλον ἕτερον, καὶ πίθηκον.

Εἰδ' ἐθέλοις ἡ ταῦτα δαήμεναι ὄφρ' εὖ εἰδῇς, ἀκούσῃ πολλῶν σοφιστῶν, ἡ γραμματέων, καὶ προφητῶν [a] ἐξυρημένων, διηγυμένων, (πρότερον δέ, φησιν ὁ λόγος, Θύρας δ' ἐπίθεσθε [b] βέβηλοι), ὡς ἄρα ὑπὸ τ' πολεμίαν,

a Ἐξυρημένων] Ed. Fl. ſcriptura multum diſcrepat: προφητῶν ἐξηγουμένων πρότερον· δ' φησιν ὁ λόγος &c. ubi ut poſteriora recte ſunt in ſequentibus Edd. emendata, ſic priora dubitatione non vacant. b Βέβηλοι] Βεβήλοις A.

41. * Ἐξυρημένων πρότερον] Διηγουμένων. V.

* Ἐξυρημένων] Pravis hic uſus eſt Codicibus: verba in textu recte habent. *M. du S.*

Clare ſcribitur in V ἐξυρημένων, ſicut in ipſo *Luciano*: Editorem ideo mutaſſe ſuſpicor, ut aliquid daret propius accedens ad διηγυμένων, in qua voce contineri praecedentium explicationem hariolabatur. Quoniam autem haec ipſa ſunt *Luciani* verba, & peſſime quidem diſtincta, interpretationem, quae olim ſingulis addita fuerat, vel literis obſolefactis omiſſam, vel deſcriptoris culpa neglectam excidiſſe augurer. *T. H.*

que ſacris. v. ſeqq. *M. du S.*

42. Θύρας δ' ἐπ. βέβηλοι] Hoc in ſacris praefari moris erat ſacerdotibus: unde *Virgil. procul o, procul eſte prophani. Callim.* εἰς Ἀπολ. ἔκας, ἔκας ὅσις ἀλιτρός. *J. Br.*

Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι] Male Angl. βεβήλοις. Callim. alii Καρδιουλκεῖν, & cætera hujus tractatus alibi expoſui. *J. B.*

Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι] *Fores occlude prophane.* Sic vertunt. Num Prophani occludebant fores? Ejiciebantur voce praeconis, ἔκας, ἔκας ἔστω βέβηλοι· legendum ex Anglicano Codice, Θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις. *fores occludite profanis*, hoc eſt, aſſoribus removete, nec admittatis profanos. Non nego tamen apud alios quoque ſcriptores legi βεβήλοις, qui hunc verſum laudant, ut apud *Sextum Empiricum*. *J. G. G.*

Θύρας δ' . . .] Formulam hanc qui itidem allegant Patres non pauci, Orpheo aſſignant auctori. Sed apud plerosque & Suidam aliter, & ex doctorum ſententia rectius, ἀείσω σιωπῶσι· Θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις, Πᾶσιν ὁμῶς (uti & hic Angl. eod.) quanquam & multi libri habent βεβήλοι & πάντες (v. Not. *G. Worth* ad Tatianum p. 34. & *Clem. Alex.* 28. B. Sed emendare viri docti jubent. Vid. & Chil. *Eraſmi*, *Stob. ſ.* v. p. 59. & *Grot. flor. ſparſ.* 143. A. 161. A. qui teſtatur ſe reperiſſe βεβήλοι, quod contra ſenſum eſſe pronuntiat. Pythagoræ ab eo tribuitur. Ex. *Spanhemius*, Vir multis de cauſis nobiliſſimus, de emendatione primus addubitare viſus eſt, in ſuis ad Callimachum eruditiſſimis obſervationibus, p. 49. allato Galeni loco, cui emendatio non ſatis convenit. Hunc locum, quia inſignis in hanc rem eſt, deſcribere hic non pigebit. Extat autem de uſu part. XII. 6. ὥσπερ ἐν ΤΟΙΣ ΩΣΙΝ ΕΠΙΘΕΣΘΑΙ ΘΥΡΑΣ ΤΟΥΣ ΒΕΒΗΛΟΙΣ κελεύουσιν οἱ τοῖς μυστικοῖς λόγοις, ἔστω καίγὼ νῦν οὐκ ἀνθρωπίνοις νομοθετήμασιν, ἀλλ' αὐτοῖς τοῖς

μίων, ᾗ τ᾽ γιγάντων ἐπαναστάσιν οἱ θεοὶ φοβηθέντες ἦλθον ἐς Αἴγυπτον, ὡς δὴ ἐνταῦθα λησόμενοι τοὺς πολεμίους. εἶθ᾽ ὁ μὲν αὐτῶν ὑπέδυ τράγον· ὁ δὲ κριὸν ὑπὸ Ζηνός· ὁ δὲ θηρίον, ἢ ὄρνεον· διὸ δὴ εἰσέτι καὶ νῦν φυλάττεται τὰς τότε μορφὰς τοῖς θεοῖς. ταῦτα γὰρ ἀμέλει ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειται γραφέντα πρὸ μὲν ἐτῶν μυρίων.

quam, ut ab hostibus & gigantibus seditionem metuentes Dii in Ægyptum venerint, ubi latere se sperarent ab hostibus, deinde unus illorum caprum subierit, arietem prae metu alius, bestiam *quamcunque* alius, aut avem: hancque ob causam illas formas hodie quoque servari Diis. Haec nimirum in penetralibus templorum reposita servantur, scripta ante decies mille amplius annos.

Αἱ δὲ θυσίαι καὶ παρ᾽ ἐκείνοις αἱ αὐταί. πλὴν ὅτι πενθοῦσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κόπτονται πρῳράλλες ἤδη περιθυμιῶντες· οἱ δὲ καὶ θάπτουσι μόνον ἀποσφάξαντες. ὁ μὲν γὰρ Ἄπις, ἐπεὶ

15. Caeterum sacrificia etiam apud illos eadem, nisi quod lugent hostiam, & plangunt circumstantes modo mactatam, alii vero eam sepeliunt, contenti jugulasse. Maximus quidem illorum Apis Deus fi-

55. Ὁ μὲν γὰρ Ἄπις ὁ μέγιστος] Ὁ Ἄπις ἐν τοῖς ἀγάλμασι τῶν Αἰγυπτίων ἱερόκριλλαι βοῦς ἦν, ᾧ ἴχνη τινὰ * ἴδια σημεῖα. Τοῦτο καλοῦσι εὐστροφίας ἐναμίζειν σύμβολον. *V.*

* Ἴδια σημεῖα] AEgyptiorum fide novem & viginti Apidis dignoscendi σημεῖα καὶ γνωρίσματα fuisse tradit *AElian.* de Anim. XI, 10. inter quae unum τὸν ἄνθρακα τὸν τῆ Νείλῳ ἐπενδύτην. Τοῦτο καλοῦσι εὐστροφίας ἐναμίζειν σύμβολον· quare mirum non est εὐστροφίας, quae Nilo maxime debebantur, auspicium ab eo captum. *T. H.*

ἀλληγορέσθω τῶν μυστηρίων θύραι ἐπίκλειστοι κλειόσθω ΤΟΙΣ ΩΣΙ ΤΟΥΣ ἀνοσιωτάτοις μυσάττου βεβήλους. *Uti igitur in sermonibus mysticis imperant* PROPHANIS, *ut sibi* AURES OBSTRUANT, *ita & ego nunc, non humanis legibus, sed verissimis mysteriis initians, eis denuntio,* UT SIBI AURES OBSTRUANT. De emendatione cum ipse Vir Ampliff. tum Galeni commentator eruditus Casp. Hofmannus, quem laudat, ne laborent, adducam simillimum huic ex Platone, a me, antequam haec vidissem, observatum locum, qui extat in *Conv.* p. 334. C. οἱ δὲ εἰσίτωσαν ὡς εἴ τις ἄλλος ἐστὶ βέβηλός τε καὶ ἀγροῖκος, ΠΥΛΑΣ ΠΑΝΥ ΜΕΓΑΛΑΣ ΤΟΙΣ ΩΣΙΝ ΕΠΙΘΕΣΘΕ. *Famuli autem, & si quis alius adsit* PROPHANUS *& agrestis* AURES SIBI JANUIS QUASI MAGNIS CLAUSAS OBSTRUANT. Quibus lectis, si quis adhuc scripturam quam sequimur, sollicitare velit, rationes libenter audiam. *Eurip.* Ἱππ. 882.

— Τὸ δὲ μὴ εἰκότι σώματι σὺ πόλαις
Καβίῳ δυσκατάκλειστον.

Theognis 421.

Πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσσης θύραι οὐκ ἐπίκλειστοι
Ἁρμόδιαι.

De aliis formulis. V. *Callim.* l. c. *Lamprid.* in Alex. Sev. & *Meurs.* *M. du S.*

51. Ἐτῶν μυρίων] Ridet hic Aegyptiorum vanitatem, qui suis fabulis tantam antiquitatem praetexerent, eamque suis hieroglyphicis scriptam testarentur. Solide a viris doctissimis nostra & patrum memoria praestitum est id quod Lucianus pro more suo, risu tantum excepit. V. *M. du S.*

53. Κόπτονται] Τύπτονται passim de hac ipsa re Herodotus, id est pectora palmis percutiunt: nec enim puto flagellis usos, quibus digni erant. *J. M. G.*

57. Κόμωλ] Luctus indicium coma barbaque rasa fuit tam apud Gentiles, quam Dei populum. *A. V.*

Κόμωλ] *Lamprid.* in Commodo IX. *Sacra Isidis coluit, ut & caput raderet & Anubim portares.* V. *Casaub.* not. *Minuc. Fel.* & *Herod. in Euterpe.* οἱ ἱερεῖς τῆς θεοῦ τῆς μὲν ἄλλης κομῶσιν, ὅταν Αἰγύπτου δὲ ἐκπεσῶσι. *Plin.* etiam VIII. *M. du S.*

58. Φιλὸν . . . τὸ πάθος] Dura omnino phrasis. Vide an arrideat *P.* & Edit. *J.* scriptura, ἐνθλὸν legentium. *M. du S.*

60. Ἔτι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεὸς, ἐπὶ τῷ πρότερόν ποτε χρυσοτυπούμενος] *Benedictus: est autem hic Apis Deus ex armento jam antea suffragiis designatus:* quod mutuatus est ab *Erasmo.* Sed ubi talia in Graecis? illud *antea* in quod tempus recidit, & quando exstitit? aut quis intelligit? Immo, *post priorem creatus*, prioris mortui successor & quidem per suffragia sacerdotum quaerentium passim. Adeo plane contraria est *Luciani* sententia, quam affingebant illi. Quod certe debuerunt vidisse, quum toties in hoc auctore ἐπὶ τούτοις, & in Vitarum auctione, ἐπὶ τουτέοισι, etiam in Cataplo. Sed sic tamen aliquoties hic desidero acumen interpretum. Nam libro 2. Verae Histor. ἐπὶ δὲ τῷ θέατρῳ μουσικῇ τε καὶ ᾠδαῖς χαλάζουσιν ubi *Benedictus* in

moriatur, quis tanti facit comam, quin rondeat, & nudum in capite luctum prae se ferat, si vel purpureum Nisi cirrum habeat. Est porro Apis de grege Deus, priori illi suffectus, honestior longe vulgaribus (*privatis*) bubus & augustior. Haec quae ita fiunt, & a vulgo creduntur, reprehensore opus habere mihi non videntur, sed vel Heraclito quodam vel Democrito, quorum alter amentiam illorum rideat, ignorantiam alter deploret.

μέγιστος θεὸς αὐτοῖς, ἂν ἀποβάῃ, τίς ἔστω δὲ πολλῶ ποιεῖται τὴ κόμιν, ὅστις οὐκ ἀπεξύρησε, ἢ [a] φιλὸν ὅπι τ κεφαλῆς τὸ πένθ ἐπεδείξαλο, καὶν τ Νίσα ἔχῃ πλόκαμον τ πορφυρᾶν; ἔστι δὲ ὁ Ἆπις ἐξ ἀγέλης θεὸς, ὅπι τῷ προτέρῳ χειρολονήμεν, πολὺ καλλίων, καὶ σεμνότερ τ ἰδιωτῶν βοῶν. ταῦτα ὅτω γιγνόμενα, ἢ ὑπὸ τ πολλῶν πιστευόμενα, δεῖσθαί μοι δοκεῖ ἢ μὲν ὀπλιμήσονος ἐθνὸς, Ἡρακλείτε δέ τιν, ἢ Δημοκρίτε, ἢ μὲν γελασομένε τ ἄνοιαν αὐτῶν, ἢ δὲ τ ἄγνοιαν [b] ὀδυρομένε.

[a] φιλὸν] Ὑψηλὸν P. *f.* ὑψιλὸν ad oram *Aldi.* scriptum est. [b] Ὀδυρομένε] Revocavi lectionem Ed. Fl. in reliquis est ὀδυρομένου illud poscunt ὀπλιμήσονος & γελασομένου.

59. Καὶν τ Νίσα ἔχῃ πλόκαμον] Βασιλέως Μεγαρέων τρίχα. *V.*

Ibid. Τὸν Νίσου ἔχει πλόκαμον] Ὁ Νίσος βασιλεὺς † ἦν, ἔχων ἐπὶ τ κεφαλῆς μίαν τρίχα πορφυρᾶν, ἧς ἀποτμηθείσης ἀνάγκη ἦν ἀπολέσθαι τὴν πόλιν, ἧς ἐβασίλευε. *V.*

† Ὢν] Vel refinge βασιλεὺς Μεγάρων, vel βασιλεὺς ἦν ἰσχυε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς &c. *T.H.*

in cœna: quæ si vera est versio, quid faciunt ἐπιτάφια paulo ante descripta? immo est *post cœnam.* Sic notabili errore in initio Apologiæ pro mercede conductis illa ὅτι μὲν δὴ οὐκ ἀγελαστὶ διῆξεις αὐτὸ, καὶ πάνυ μοι πρόδηλον· ἃ δὲ μέλλεις ἐν ἅπασιν ἐπὶ σοῦ λέγειν &c. video reddi, *sed quid interim in singula diceres,* quum certe debuissent, *sed quæ interim & post omnia* (nempe lecta) *ab te dicta fuerint. T.G.*

61. Ἐπὶ τῷ πρότερον] Sic locutus est *Galen.* in Hippocr. de sal. dicta. Ἐπιδιορθοῦσθαι λέγεται βιβλίον — ἐπὶ τῷ πρότερον γεγραμμένῳ τὸ δεύτερον γραφὲν, ὅταν &c. *V. Casaub.* ad Athen. 210. 47. *M. du S.*

66. Τῷ μὲν . . . τῷ δὲ] Hic & proxime supra ad τῷ μὲν respondet τῷ δὲ. Ubi vero plurium fit enumeratio, post unum μὲν ter quater sequitur δὲ ut praecedenti c. 14. & c. 2. med. Quae cum typis jam essent descripta, spatium non fuit Lectorem admonere, versionem latinam compositam esse ad Lectionem vulgatam τὸν δὲ, τὸν δὲ, nos vero Clariss. *du Soul* obsecundantes recepisse, τὸ δὲ, τὸ δὲ &c. versionem tamen mutare noluisse, quia in se spectata sensum ab mente Luciani non adeo discrepantem exhibet. Sed forsan videbitur nonnullis stare posse vulgata, quod ἔνι & ἔνεστι, etiam quando fere pro ἔξεστι ponuntur, non semper habeant adjunctum dativum, sed absolute sæpe ponantur, sequente accusativo, ut in fragm. *Menandri*, Luciani dial. adnexis. N. 8. *de vita*, ἀμελοῦντα τοῦ ζῆν ὡς ἔνεστ' εὐχημοσυνῶν. *Lucian.* de Parasito. §. 16. οὐκ ἔστιν εὐφραινόμενον μακάριον. *Demosth.* de coron. p. 341. (quem adduxit clar. *Elsner.* ad Galat. III. 28.) οὐκ ἔνι τοῦτον εὐνοῦν εἶναι τῇ πατρίδι. Quandoquidem & latini verbo *licet* eodem modo utuntur, sequente accusativo personae, ut *Tibull.* I. XI. 43. *Liceat — facta referre* SENEM. *Virg. Ecl.* I. 40. — *neque servitio* ME *exire licebat.* Et *Cic.* VI. ad fam. 21. *utinam liceat aliquando aliquo reip. statu* NOS *frui.* Sed frustra; nam etsi ἔνεστι, τ μὲν πρώτας ferri possit; tamen, quia post ter repetitum τὸν, in omnibus Edd. quarto loco sequitur, ἢ τὸ ὡς τ Αὐλίδ — ἀμπλοῦσαι, præcedens τὸν cum τὸ consistere nequibat, sed necessario mutandum erat. *J.F.R.*

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ.

VITARUM AUCTIO.

ΖΕΤΣ.

JUP.

Σὺ μὲν ἀγορᾶθει τὰ βάθρα, καὶ ὡς ἐσκευάζετο τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις· σὺ δὲ φῆσον ἐξῆς ὠνητὰς τοὺς βίους· ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὡς εὐπρόσωποι φανεῖεν, καὶ ὅτι πλείστους ἐπάξονται. σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ συγκάλει ἀγαθῇ τύχῃ τοὺς ὠνητὰς ἤδη παρεῖναι πρὸς τὸ πωλητήριον. ἀποκηρύξομεν δὲ βίους φιλοσόφους παντοδαπούς,

1 TU scamna dispone, & locum para advenientibus, tu colloca adductas ordine vitas: sed exorna ante, ut formosae videantur, & emtores quam plurimos alliciant. Tu vero, Mercuri, praeconium fac, & jube, quod bene vertat! emtores jam adesse ad lapidem (*forum*). Praeconio autem vendemus vitas Philosophas omnis ge-

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ] Vertunt, *Vitarum auctio.* Verte, Mancipiorum auctio. *Laertius* in Aristippo: κατεγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεύη μὲν ἐν ταῖς ἀγοραστίαις σκοπούντων, τοὺς δὲ βίους οὐκ ἀποκιμαζόντων. *AE.M.*

ΒΙΩΝ ΠΡ.] Dialogus qui Βίων πρᾶσις, *Vitarum auctio*, inscribitur, longe est facetissimus. Auctor hic inducit Jovem ore Mercurii praeconis omnes Philosophorum, sectis distinctorum, vitas venum proclamantem. Vitas autem Philosophorum sumit pro ipsis Philosophis; quare ubi Vita Pythagorica, sive ipse Pythagoras, venum proponitur, Interpres verba haec, τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον non male reddidit; *optimam vitam vendo, & maxime venerandam.* Verum quidem est, posse haec verba reddi, ut fieri debuisse contendit ad hunc locum Vir Eruditissimus, *vita optimum, vita virilem, generosum*, &c. genere loquendi Graecis tritissimo: at hic, puto, intelligitur βίος ἄριστος, scilicet Πυθαγορικὸς, ut praecellit, non ὁ τὸν βίον ἄριστος. alioqui debuisset in anterioribus pro ὅστις ὁ Πυθαγορικὸς κατάδηλος, dixisse Noster, ὅστις ὁ Πυθαγόρας. Sed & inscribitur hic dialogus βίων potius, quam hominum πρᾶσις· quamquam nomine βίων intelliguntur ipsi Philosophi. Passim quoque toto hoc opusculo οἱ βίοι pro ipsis sumuntur Philosophis. Sic c. 26. ait Jupiter, Μὴ διάτριβε, ἄλλον κάλει. Mercurius addit, Τὸν Περιπατητικόν σε φημὶ, τὸν πλούσιον. Manifestissime c. 12. ubi Aristippus proponitur; Ἄγε δὴ πρόσιχε πᾶς. πολυτελὴς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων διόδημον. Βίος ἔστος ἡδύς. Βίος τρισμακάριστος, τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὀπτᾶται τὸν ἀπράγμονα; Respondet emptor, & alloquitur hunc *Bíon*, quasi hominem; Ἐλθὲ σὺ, καὶ λέγε ἄπερ εἰδὼς τυγχάνεις. Cap. quoque 13. Mercurius Heraclitum & Democritum proponens, ait, Τὼ ἀρίστω βίω πωλῶ. τὸν σοφιστάτω πάντων ἀποκηρύττομαι. Caeterum in vulgatis editionibus hic dialogus inscribitur Βίων πρᾶσις. At *Thom. Magister* hunc semper citat nomine Βίων πράσεις. ut videre est in voce Ἀποκηρύττομαι, Διατίθεμαι, & aliis. *J.J.*

ΒΙΩΝ] Quid βίος hic designet pauculis lectis facile colliges, nempe institutum, sive quas *professiones* vulgo hodie dicimus. *M. du S.*

ΒΙΩΝ] *Vitas* interpretari hic & in ipso libello βίους non dubitavi, nec enim adsentior Leopando, qui Emendat. 14. *mancipia* significare dicit, hic & in Aristippi apophtegmate apud *Laert.* II, 78. cui de utroque assentitur ad Laërtium Menagius. Ita autem ille de Aristippo, καὶ γίνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεύη μὲν ἐν ταῖς ἀγοραστίαις σκοπούντων, τοὺς δὲ βίους οὐκ ἀποκιμαζόντων. Hic ne quidem necessarium est servos intelligere: quidni enim amicos, conjuges? Et si aliquid horum, vel omnia, intelligas: retinet tamen significationem propriam ὁ βίος. Vitam, mores, facta, explorari suadet Aristippus hominum, quos adjungere tibi quocunque modo velis. Nec plane apud Lucianum *vitae* sunt *umbrae, simulacra, manes*, mortuorum Philosophorum, ut apud *Virgilium* VI, 292. *tenues sine corpore vitae.* Sed retinet βίος solennem & frequentissimum intellectum, quo vitae rationem, professionemque adeo notat: nisi quod Satyrica prosopopoeia hic vitae & instituta ponuntur ut personae. Βίος nimirum Πυθαγορικὸς, ut hoc utar, est persona omnium, qui se Pythagoricos dicunt. Interim subinde dentes stringit Lucianus in acta & sermones ipsorum veterum Philosophorum. Hoc tota dialogi ratio ingerit, hoc proximus, ἀναβιοῦντες, cogit. *J.M.G.*

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ] Acute sane in hoc opusculo variarum, in quas Philosophi abierunt, Sectarum vanitatem & vitia aperire *Lucianus* videbitur; quarum principes fere Attico sale perstringit. Haec autem & similia apud hunc legentibus in animum inducant, auctor sim, non eo animo scripta esse, ut a studio sapientiae ad supinam boni omnis rectique ignorationem hominum avocentur mentes; sed ut quid in pravis perniciosisque quarundam disciplinarum institutis vitandum; in aliis vero, quae honestum rectumque sequun-

generis, & sectarum diversarum. Si quis vero praesentem pecuniam numerare non possit, fidejussore dato, proximo anno solvet. MERC. Multi conveniunt: nihil cunctandum est, neque illos retinendum. JUP. Vendamus ergo.

2. MERC. Quem vis primum producamus? JUP. Comatum hunce Ionicum, etenim honestus esse videtur. MERC. Heus tu, Pythagorice, descende, perspiciendum te praebe congregatis. JUP. Jam fac praeconium. MERC. Optimam vitam vendo, honestissimam, quis emet? Quis supra ho-

καὶ προαιρέσεων ποικίλων. εἰ δέ τις οὐκ ἔχει τοπαραυτίκα τὰργύριον καλαβαλέσθαι, εἰς νέωλα ἐκτίσει, καλαφήσας ἐγγυητήν. ΕΡΜ. Πολλοὶ συνίασιν· ὥστε χρὴ μὴ ἀμελεῖν, μηδὲ κατέχειν αὐτούς. ΖΕΥΣ. Πωλῶμεν οὖν.

ΕΡΜ. Τίνα θέλεις πρῶτον προαγάγωμεν; ΖΕΥΣ. Τουτονὶ τὸν κομήτην, τὸν Ἰωνικόν, ἐπεὶ καὶ σεμνός τις εἶναι φαίνεται. ΕΡΜ. Οὗτος ὁ Πυθαγορικός, κατάβηθι, καὶ πάρεχε σαυτὸν ἀναθεωρεῖν τοῖς συνειλεγμένοις. ΖΕΥΣ. Κήρυττε δή. ΕΡΜ. Τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον, τίς ὠνήσεται; τίς ὑπὲρ ἄνθρω-

ο Ὁ Πυθαγορικὸς] Πυθαγόρας L.

quuntur, quid tamen minus commode doceatur, animadvertant, ne & ipsi in eosdem aut similes errores, humani aliquid passi, prolabantur. Nos certe Christianos, quos sua luce dignatus est purissima in Filio Deus O. M. operam dare decet, ut neque veterum somniis aut ab ævi nostri Philosophorum nomen præ se ferentibus, a norma illa salutari abduci ne tantillum quidem patiamur; tanto majorem quam illi culpam in nos admissuri, quanto splendidiore ac puriore luce divinus in scripturis Spiritus veram nobis ad sapientiam beatitudinemque viam manifestissime jam ac certissime demonstrat. *M. du S.*

Ipse *Lucian.* causam suam agit, scopumque suum, quod non derideat veros philosophos, satis ostendit toto dialogo proxime seq. inprimis ab c. 15. ad fin. fere. *J. F. R.*

4. Κοσμήσας πρότερον] Mancipia, cum proponerentur, ornari solebant. *Plaut. Martial.* *J. B.*

7. Ἀποκηρύξομεν] Vertunt, *proclamabimus:* sed vis verbi ἀποκηρύττειν sic non satis exprimitur, quod significat *auctionem facere bonorum*, vel, *per praeconem vendere bona. Thom. Mag.* exponit διὰ κηρύγματος πωλεῖν & *Harpocr.* Ἀποκηρύττουσιν, ἀντὶ τοῦ πιπράσκουσιν· inferius in hoc Dial. πόσου τοῦτον ἀποκηρύξεις. *Demosth.* contra Aristocr. Ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ καὶ κομιδῇ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, οὕτω πωλοῦσιν ἐκδωνίζοντες. *L. Bos.*

Ἀποκηρύξομεν] At ubinam est Mercurii præconium? Præconis ipse fungitur officio Jupiter, dignitatis suæ non satis memor, vixque peracto præconio interpellat Mercurius, monetque & quasi imperat ut festinet. *Non bene divisa temporibus isthac sunt tibi o Dave.* Credo mutatas esse personas, & Mercurii præconium incipere ab Ἀγαθῇ τύχῃ. mox pro *Merc.* scribendum *Jup.* & ei omnia concedenda quæ incipiunt a πωλοῦ & in ῶν desinunt. His positis, si pro ἀποκηρύξομεν δὲ legas tantum ἀποκηρύττομεν, sic demum credo locum restitutum iri. Sin hæc satis non placent, aliter saltem præcedentia in hunc ferme modum verte: *Tuum autem erit, Mercuri, praconis munere fungi, & quod bene vertat, jam ad Porsenæ regis bona emenda allicere.* *M. du S.*

10. Καλαβαλέσθαι] Hoc verbum Attice eleganter pro ἐκτίσαι, *solvere* usurpatur. *Noster* in Dial. Meretr. καλαβαλέσθαι ἀργύριον. *Thom. Mag.* Καλαβολή, ἡ ἔκτισις, καὶ καλαβάλλω ῥῆμα· vide, quae ibi diximus. *L. Bos.*

15. Κομήτην] Sic vocatur Pythagoras ὁ ἐν Σάμῳ κομήτης. *Jamblich.* I. p. 31. *E. L.*

Κομήτην] *Diog. Laert.* p. 225. E. *M. du S.*

17. Πυθαγορικὸς] Pythagoram ipsum, simul & omnes Pythagoricos petit. In L. Πυθαγόρας, rectius. *M. du S.*

19. Ἄριστον βίον πωλῶ] Præco nusquam rem venalem prædicabat sine laudatione. *Plaut.* Stich. *Cic.* 3. de Off. *Horat.* Epist. 2. li. 2. l. 37. de dolo malo: hoc passim. Hinc κήρυγμα pro laude: hinc præconium. *J. B.*

Ἄριστον βίον πωλῶ] Interpres, *vitam optimam vendo*; & βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον, καὶ γενικὸν, βίον ἐλεύθερον. *vertunt, vitam virilem vendo, vitam optimam & generosam, vitam liberam:* rectius vertas, *vitam optimum, vitam virilem, generosum, liberum:* hoc est, qui optime vivit, qui viriliter, generose, non effœminate, libere vivit. Est loquendi genus Græcis tritissimum. *J. G. G.*

20. Ὑπὲρ ἀνθρώπου] Pythagoram divino coli honore a nonnullis, credi esse Apollinem, aut quendam e geniis, qui Lunam habitant, & cum Deus revera esset, venisse in humana forma, notum est ex *Jamblicho.* *E. L.*

ἄνθρωπον εἶναι βέλεϛ; τίς εἰδέναι τ᾽ ϛ παντὸς ἁρμονίαν, ϛ ἀναβιῶναι πάλιν; ΑΓΟ. Τὸ μὲν εἰδϛ, οὐκ ἀγεννής. τί δὲ μάλιϛα οἶδεν; ΕΡΜ. Ἀριθμητικὴν, ἀϛρονομίαν, τερατείαν, γεωμέλριαν, μουσικὴν, γοητείαν. μάντιν ἄκρον βλέπεις. ΑΓΟ. Ἔξεϛιν αὐτὸν ἀναχρίνειν; ΕΡΜ. Ἀνάκρινε ἀγαθῇ τύχῃ.

ΑΓΟ. Ποδαπὸς εἶ σύ; ΠΥΘ. Σάμιϛ. ΑΓΟ. Πῦ δὲ ἐπαιδεύθης; ΠΥΘ. Ἐν Αἰγύπτῳ, παρὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς. ΑΓΟ. Φέρε δή, ἢν πρίωμαί σε, τί με διδάξεις; ΠΥΘ. Διδάξω μὲν οὐδέν, ἀναμνήσω δέ. ΑΓΟ. Πῶς ἀναμνήσεις; ΠΥΘ. Καθαρὰν πρότερον ϛ ψυχὴν ἐργασάμενϛ, ϛ τ᾽ ἐπ᾽ αὐτῇ ῥύπον ἐκκλύσας. ΑΓΟ. Καὶ δὴ νόμισον ἤδη κεκαθάρθαι με, τίς ὁ τρόπϛ τ ἀναμνήσεως; ΠΥΘ. Τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχίη μακρὴ, ϛ ἀφωνίη, ϛ πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν. ΑΓΟ. Ὥρα σοι ὦ βέλτιϛε τ Κροίσου παῖδα

minis conditionem extolli vult, quis nosse concordiam universi, & revivisscere? EMTOR. Specie videtur haud illiberali. Quid vero maxime novit? MERC. Arithmeticam, Astronomiam, Praestigias, Geometriam, Musicam, Impostaram. Vatem vides summum. EMT. Licetne interrogare hominem? MERC. Interroga, quod bene eveniat!

3. EMT. Cujas es? PYTH. Samius. EMT. Ubi institutus es? PYTH. In Ægypto apud sapientes, qui ibi sunt. EMT. Age si te emero, quid me docebis? PYTH. Equidem docebo te nihil, sed in memoriam tibi revocabo. EMT. Quomodo istuc? PYTH. Purgando prius animam, & sordes illius eluendo. EMT. Pone nimirum me jam purgatum esse; quis modus reponendi in memoriam? PYTH. Primum quidem longa quies, & silentium, & quinque integris annis nihil quidquam loqui. EMT. Quin tu bone vir Crœsi filium

33. Ἀναμνήσω δὲ] Τῶν παρ᾽ Ἕλλησι μετεμψυχώσεως τὸ δόγμα πρῶτος Πυθαγόρας εἰσήγαγεν. Ἐπεὶ δὲ τὴν ψυχὴν προυπάρχειν διὰ τῦ τὰς μαθήσεις ἀναμνήσεις ὑποτίθεσθαι, αἰνίττεται τοῦτο λαμβὼν τὸ νῦν παρόν ϛ Πυθαγόρου. G.

21. Τῇ π. ἁρμονίᾳ] Pythagoras docuit καθ᾽ ἁρμονίαν συνεστάναι τὰ ὅλα, ut Laërtius affirmat p. 221. A. & Cicer. III. de Nat. Deor. affirmat existimasse, *ad harmoniam mundum canere*. E.L.

Τῇ παντὸς ἁρμ.] Vid. *Jambl.* N. 65. ubi solus musicam sphærarum auditu & intellectu percepisse dicitur. M.du S.

24. Τερατείαν] *Suidas* exponit ψευδολογίαν, παραδοξολογίαν i. e. *mendacium* & *falsiloquium*. Intellige vero aut de iis, quae ipse docuit, scilicet quod saepe erat mutatus; aut de iis, quae de illo dicuntur, susurrando nempe in aurem bovi docuisse eum abstinere a fabis; aquilam ad se vocasse, quae forte, dum de auguriis disserebat, transvolarat, & postquam manu demulsisset, iterum dimisisse: de quibus vide *Jamblich.* in V. P. I. c. 18. E.L.

25. Μουσικὴν] Summum in his fuisse Pythagoram notavit in vita ejus *Jamblichus* c. 5. & 25. E.L.

Μουσικὴν] Tonorum proportiones primus Pythagoras invenit, vide *Jamblich.* M.du S.

Ibid. Γοητείαν] Dial. Mort. XX. §. 3. Negat *Jamblichus* c. 31. E.L.

Γοητείαν] Vid. *Chrysost.* Hom. I. Joh. laud. a *Rietershus.* in Porphyr. p. 29. b. M.du S.

30. Ἐν Αἰγύπτῳ] Sic alibi *Diog. Laert. Apul. J.B.*

33. Ἀναμνήσω] Deriderur eorum sententia, qui μάθησιν tantum ἀνάμνησιν esse putant, earum scilicet rerum quas, quemadmodum sensit Pythagoras, dum in alio vixit corpore, edocta fuit anima. Vide *Jamblich.* c. 14. E.L.

39. Ἀφωνίᾳ] Vid. *Rietershus.* ad Porphyr. N. 19. M.du S.

Ibid. Πέντε ὅλων] Vid. *Gell.* I. 9. *Diog. Laërt.* p. 216. D. & not. *Men.* p. 208. M.du S.

50. Ἃ σὺ δοκεῖς τετρᾶρα] *Quatuor* cum praecedentibus numeris 3. 2. 1. faciunt decem. (δ′. γ′. β′. α′. ὕτω μὲν ὦν ἡ δ′ δεκὰς) τρίγωνον δὲ ὕτω. Arithmetici ζηλοῦντες Geometras in figuras & ipsi constituerunt numeros, τρίγωνα, τετράγωνα, ϛ ἑξῆς. Καὶ ἀπὸ τοιχείου τοίνυν ἀρξάμενοι τ μονάδ, ἣν δυνάμει βούλει εἶναι πάντα τὰ πολύγωνα, ἀποτελοῦσι τὰ ἑπτάγωνα πολύγωνα, τρίγωνα, ϛ τετράγωνα, ϛ πεντάγωνα, ϛ ἑξῆς τ μὲν ἀπὸ μονάδ, δυνάμει ἴσης τρίγωνα, πλευ-

filium instituis. Ego quidem loquax esse volo, non statua. Sed tamen, quid post silentium, quid post quinquennium fiet? PYTH. In Musicis exercebere & Geometricis. EMT. Lepide narras, si prius fieri citharœdum oportet, tum deinde sapientem.

4. PYTH. Post haec deinde numerare. EMT. Novi jam nunc numerare. PYTH. Quomodo igitur numeras? EMT. Unum, duo, tria, quatuor. PYTH. Vides, quae tu putas quatuor, ea decem sunt, & trigonum perfectum & nostrum Jusjurandum. EMT. Ita me quaternio, maximum illud jusjurandum, ut non unquam diviniores nec sacros magis sermones audivi. PYTH. Post ea vero, hospes, scies de terra, & aëre, & aqua, & igne, quis motus illorum naturalis sit, qua sint forma, & quomodo moveantur? EMT. Formam igitur habet ignis, aut aër, aut aqua? PYTH. Et maxime quidem manifestam: alioquin, *Qui possent habitumque & forma cassa moveri?* Ad haec intelliges

παιδείαν· ἐγὼ γὰρ λάλος, οὐκ ἀσθμὰς εἶναι βούλομαι. τί δὲ μετὰ τὴν σιωπὴν, ὅμως καὶ τὴν πενταετίαν; ΠΥΘ. [a] Μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἀσκήσεται. ΑΓΟ. Χαρίεν λέγεις, εἰ πρότερον κιθαρῳδὸν γενόμενον, κατὰ εἶτα σοφὸν χρή.

ΠΥΘ. Εἶτ' ἤδη τετέοσιν, ἀριθμέειν. ΑΓΟ. Οἶδα γὰρ ἤδη ἀριθμεῖν. ΠΥΘ. Πῶς ἀριθμέεις; ΑΓΟ. Ἕν, δύο, τρία, τέτταρα. ΠΥΘ. Ὁρᾷς, ἃ σὺ δοκέεις τέτταρα, ταῦτα δέκα εἰσὶ, καὶ τρίγωνον ἐντελὲς, καὶ ἡμέτερον ὅρκιον; ΑΓΟ. Οὔ μὰ τὸ μέγιστον τοίνυν ὅρκον τὰ τέτταρα, εἴ τινα θειοτέρους λόγους ἤκουσα, οὐδὲ μᾶλλον ἱεράς. ΠΥΘ. Μετὰ δὲ τοῦτον ξεῖνε, εἴσεαι γῆς τε πέρι, καὶ ἠέρος, καὶ ὕδατος, καὶ πυρὸς, ὅττις αὐτέοισιν ἡ Φορὴ καὶ οἷα ἐόντα μορφὴν, καὶ ὅκως κινέονται. ΑΓΟ. Μορφὴν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἢ ἀὴρ, ἢ ὕδωρ; ΠΥΘ. Καὶ μάλα ἐμφανέα. εἰ γὰρ οἷά τε ἀμορφίᾳ καὶ ἀσχημοσύνῃ κινεῖσθαι καὶ ἤδη τετέοσι.

[a] *Μουσ. & γεωμ.*] Ex Coll. G. haec enotavit *M. du Soul. Μουσικὴν & γεωμετρίαν*] γρ. αἱ μουσουργικὴν καὶ γεωμετρίᾳ ἀσκήσεται. Si varia sit lectio vetusti Codicis, ibi scriptum fuisse oportet, *Μουσικὴν & γεωμετρίαν ἀσκήσεται* sed potius credo ordinem inversum, & verbis, quae nunc habentur appositum interpretandi gratia, *μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἀσκήσῃ.*

πλευρὰς μονάς· τῶ δὲ ἰσοργίᾳ πρώτου Δ. (τῶ Γ.) πλάγιαι δυάς· τῶ δὲ δευτέρου (τῶ ΙΒ) τριάς· τῶ δὲ γ'. τριγώνου τετρὰς ἡ πλαγία. Ἐντελὲς δὲ τρίγωνον τὸ δέκα, ὡς τῷ τριγώνῳ & τετραγώνῳ στοιχειούμενον τὸν πρώτοις τῶ εὐθυγράμμων σχημάτων, τῷ μὲν τριγώνῳ διὰ τὸ ὅλον σχῆμα. τρίγωνον γὰρ τῷ τετραγώνῳ δὲ διὰ τὴν πλαγίαν· ὁ γὰρ τέσσαρα τούτου πλαγία, ὃς ἐστιν ἀρχὴ τῶ τετραπλεύρων. Οὕτω μὲν ὦν, ὡς ὁ παρεκβάσει ἐρῶν, τρίγωνον ἐντελὲς ὁ ι'. Ὅρκιον δὲ, ὅτι αὐτὸ οἱ Πυθαγόρειοι ὅρκον ἐκαλοῦντο τὸ δ'. ἔτως·

Ναὶ μὰ τὰν ἀμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν,
Πάσας ἀενάου φύσεως.

Hoc ex aureis carminibus Pythagorae. G.

In praecedentibus pro Δ. notavit *M. du Soul*, *Lege* τριγώνου hoc idem illa figura significat. Quae autem porro traduntur de numeris figuras Geometricas referentibus enucleate sunt explicata a *Theone Smyrn.* *Jamblicho* ad *Nicomach.* Arithm. *Proclo* ad *Euclidem*. T.H.

51. *Τρίγωνον ἐντελὲς*] Quod vocat hoc loco τρίγωνον ἐντελὲς, *triangulum perfectum*, nihil aliud est quam Triangulum æquilaterum: nam numerorum trigonismus sic procedit ab unitate 1 2 3 4 5 6 7, & sic ad infinitum hoc modo.

. .. Decem numerus sic positus

.... efficit triangulum æquilaterum arithmetice, cujus latera sunt quatuor. *J. P. a G.*

52. *Ὅρκιον*] Quibus inducti rationibus, si discere lubet, adi *Plut.* de Plac. Phil. l. 3. 1616. 1. At in Isid. & Osir. 679. idem rursus omnia quae illic dicta erant, subvertere videtur, cum numerum hunc XXXVI. facit. Vid. etiam *Πτα.* c. 5. & *Brod.* Miss. II. 6. & nostrum iterum *φιλοσ.* c. 12. *Ritterh.* ad Porph. p. 26. & ipsum *Porphyr.* cum notis N. 20. versus ipsos &c. *Jambl.* N. 150. Empedoclis. Vid. *τὰ θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς*, p. 20. m. *M. du S.*

Ὅρκιον] Ita dedi, ut in nott. Mss. *M. du Soul* inveni; sed videtur in postremis notae verbis aliquid ad sensum deesse. *J. F. R.*

σι δὲ, γνώσεαι τ' θεὸν ἀριθμὸν ἐόντα, καὶ ἁρμονίην. ΑΓΟ. Θαυμάσια λέγεις.

ΠΥΘ. Πρὸς δὲ τοῖσδεσι τοῖσιν εἰρημένοισι, καὶ σεαυτὸν ἕνα δοκέοντα, καὶ ἄλλον ὁρεόμενον, καὶ ἄλλον ἐόντα εἴσεαι. ΑΓΟ. Τί φής; ἄλλος εἰμὶ, καὶ οὐχ οὗτος, ὥσπερ νῦν πρὸς σὲ ἀμφιλέγομαι; ΠΥΘ. Νῦν μὲν οὗτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι καὶ ἐν ἄλλῳ ὀνόματι ἐφαντάζεο· χρόνῳ δὲ αὖθις, ἐς ἄλλο μεταβήσεαι. ΑΓΟ. Τοῦτο φὴς, ἀθάνατον ἔσεσθαί με, ἀλλαττόμενον ἐς μορφὰς πλείονας; ἀλλὰ τάδε μὲν ἱκανῶς.

Deum numerum esse & harmoniam. EMT. Mira praedicas.

5. PYTH. Praeter ea quae dicta sunt, etiam ipsum te, qui unus videtis, alium oculis cerni, alium autem esse cognosces. EMT. Quid ais? alium me esse, non illum ipsum, qui nunc tecum loquor? PYTH. Jam quidem hic es, olim vero in alio corpore, & sub nomine alio apparebas, cum tempore vero rursus in aliud corpus & nomen transibis. EMT. Hoc dicis, immortalem me futurum, mutandum in formas plures? Sed de his satis.

6. Quod

61. Τὸν θεὸν] Ἔλεγον δὲ καὶ τ̃ θεὸν ἀριθμὸν καὶ μίτρον διεσθαι τὰς ψυχὰς [καὶ] πάντα σώματα ζῶον μέχρι καὶ τ̃ κυαδέων· καὶ κυάμων δὲ ἀπείχοντο. Χρυσοῦν δ' ἔλεγον ἔχειν Πυθαγόραν καὶ θάτερον τ̃ μηρῶν. G.

69. Ἐφαντάζεο] Τὸ † φαντάζεσθαι ἐπὶ τῦ ἀναπαύεσθαι λέγεται καὶ ἐπὶ τ̃ ὑπνῳ ὁρωμένων· ἔστι δὲ ἀναπαύεσθαι τὸ φαντάζεσθαί τινα τὰ ὁρώμενα. F.

• Διέσθαι] Oratio vix Graeca: scribere debuisset ἰσθίεσθαι vel ὑποδύεσθαι τὰς ψυχάς. Sed in Exc. G. non pauca notae recentioris indigna sunt, quibus diligentem operam impendamus. T.H.

† Φαντάζεσθαι] Paris docet Thom. Mag. in Ἀναπαύεται & Φάσμαλα. T. M.

69. Αὗτις] Ut sic scribatur, postulat Dialectus, qua utitur, Ionica. In Edit. est αὖθις. M. du S.

74. Ψυχῶν] Vide A. Gell. IV, 11. A. V.

Ψυχῶν] Jamblich. N. 107. docet solos adeptos animatis abstinuisse; non omnes. De fabis idem N. 109. M. du S.

Ibid. Οὐδὲ ἴσ τι] Οὐδὲ ἄν τι. Sic recte & Angl. Cod. hanc lect. agnoscit: hac de re dico ad Heliodor. F. B.

76. Οὐκ, ἀλλ' ἱεροί εἰσι] Empturus Pythagoran, diligenter ex eo exquirit omnia, unde conjiciat, num e re sua sit, hunc emere; denique roganti Pythagoran, Τίνων εἵνεκα μυσάττῃ τοὺς κυάμους; respondet Vita Pythagorica, οὐκ ἀλλ' ἱεροί εἰσιν, &c. Interpres verba retinens, vertit, *Non odi: sed sacrae sunt* fabae. Profecto haec Graeca pariter & Latina adversantur menti Pythagorae, qui haud dubie assensus est, se μυσάττεσθαι κυάμους, quemque *Lucianus* certissime, ut ego quidem censeo, respondere fecit ἐ γὰρ ἀλλ' ἱερὸ εἰσι. *Enimvero sacrae sunt.* Re vera enim ἐμυσάττετο fabas Pythagoras, h. e. ab iis se abstinebat; horrebat iis uti; id quod satis notum; & praeterea ipse *Lucianus* alibi confirmat: nimirum in Vera Hist. II. c. 24. caeteris heroibus post victoriam de impiis reportatam, fabas comedentibus, de Pythagora dicit Noster, Μόνος δὲ ταύτης (ἑορτῆς) οὐ μετεῖχε Πυθαγόρας, ἀλλ' ἄσιτος πόρρω ἐκαθέζετο, μυσαττόμενος τὴν κυαμοφαγίαν. *Solus vero Pythagoras ab hoc festo aberat; sed nihil comedens procul remotus sedebat, horrens fabarum esum.* Alia & plura in hanc rem notarunt *Lil. Gr. Gyraldus*, & *Jo. Scheffe ius* de Constitutione Philosophiae Italicae; quorum scrinia non compilo. Itaque mea sententia ἐ γὰρ ἀλλ' ἱεροί εἰσι scribendum, idque Attice pro ἐ γὰρ ἱεροί εἰσι. Socrates apud *Aristophanem* in Nebulis, rationem daturus, cur suspensus penderet in calatho (id namque ibi fingit facetissimus comicus) inter alia dicit & hoc vs. 230. sive A. I. Sc. III.

Εἰ δ' ἐν χαμαὶ τ' ἄνω κάτωθεν ἰσκύπτων,
Οὐκ ἂν ποτ' εὗρον· ἐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βίᾳ
Ἕλκει πρὸς αὑτὴν τὴν ἰκμάδα † φροντ.δ.

Si vero humi consistens, ea quae supra sunt, ex inferiori loco speculaver, nunquam invenirem, namque terra vi sua ad se trahit facultatem contemplationis. Operae etiam est, addere verba Graeci interpretis: ΟΥ ΓΑΡ ΑΛΛ Η ΓΗ ΒΙΑΙ] Ἀντὶ τῦ, ἐ γὰρ, ἀττικῶς. Καλλίμαχος, Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος· ἐ γὰρ ἀλλ' ἥκω. ἀντὶ τῦ, ἐ γὰρ ἥκω. Ita hic *Scholiastes*, ut ἐ γὰρ ἀλλὰ Attice dictum sit pro ἐ γάρ. Paulo tamen aliter commentatur ad Ranas vs. 58. ab initio. ibi ad *Aristophanis* verba, Οὐ γὰρ ἀλλ' ἴχω κακῶς, ait, Ἀντὶ τῦ, ἐ γὰρ, ἀλλὰ παρέλκει Ἀττικῶς. ἀντὶ τῦ, ἴχω γὰρ κακῶς. Non puto equidem ἀλλὰ in hac Attica dictione παρέλκειν, quum numquam nisi una cum hac vocula comperiantur Graeci hanc dictionem adhibuisse. Utique adest omnibus locis, quae deinceps adferemus; quae itidem, iisque plura, habet *Suidas* T. II. p. 348. Sed & *Suidas* ibi utitur (ut passim solet) verbis *Scholiastae* nostri, tam quae modo ad Nubes vidimus, quam quae hic ad Ranas; verum ita, ut appareat, eum esse corruptum & truncatum. Ait: Οὐ γὰρ. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. ἀντὶ τῦ ἀλλὰ ἐ γὰρ, Ἀττικῶς ὡς Καλλίμαχος· Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος. ἐ γὰρ, ἀντὶ τῦ ἐ γὰρ ἥκω. Satis liquet, haec *Scholiastae* verba apud *Suidam* esse mutilata, & male ex Aristophanicis Nebulis produci ἐ γὰρ, pro ἀλλὰ ἐ γάρ. & male in verbis *Callimachi*

6. Quod ad victum qualis es? PYTH. Animalium edo nihil: sed reliqua exceptis fabis. EMT. Cur aversaris fabas? PYTH. Non aversor: sed sacræ sunt, & mira earum natura. Primum quantæ sunt, genitura sunt. Si cute nudes fabam viridem, videbis eam virilibus membris figura similem, coctam vero si destituas, in aura certo numero noctium, sanguinem efficies. Quod vero majus, lex est Athenienſibus,

Τὰ δ' ἀμφὶ δίαιταν, ὁποῖός τις εἶ; ΠΥΘ. Ψυχήιον μὲν [a] οὐδὲ ἕν τι σιτέομαι· τὰ δ' ἄλλα, πλὴν κυάμων. ΑΓΟ. Τίνος εἵνεκα μυσάττῃ τοὺς κυάμους; ΠΥΘ. Οὐκ' ἀλλ' ἱεροί εἰσι, καὶ θαυμαστὴ αὐτῶν ἡ φύσις. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γονή εἰσι· καὶ ἢν ἀποδύσῃς κύαμον ἔτι χλωρὸν ἐόντα, ὄψεαι τοῖσιν ἀνδρείοισι μορίοισιν ἐμφερέα τὴν φύιν. [b] ἐφηβέντι δὲ ἢν ἐπαφῇς τὴν σεληναίην νυχὶ μεμερημνίῃσιν, αἷμα ποιήσεις. τὸ δὲ μεῖζον, Ἀθηναίοισι νό-

[a] Οὐδὲ ἕν τι] Οὐδὲ ἓν Fl. omisso τι, quod non valde requiro. Post eam Edd. pleraeque οὐδέν τι. B2. οὐδὲ ἕν τι· quo errore correcto P. οὐδέ ἕν τι. ὁ Ἐφηβέντι &c.] Sola Fl. lectionem integram servavit: in reliquis omnibus: ἐφηβέντα δὲ, ἢν ἐπαφῇς ἐς τὴν σελ. Ἐφηβῆσαν R. Scio genus frequenter ab Ionibus inmutari: hoc an itidem in νόμῳ usu venerit, mihi non liquet.

machi omitti ἀλλ', quum clare *Aristophanes*, ἀ γὰρ ἀλλά. quumque itidem clare in *Callimacho* apud *Scholiasten* illud idem adfit. Est namque integer Scazon,

Ἀκούσαθ' Ἱππώναχτος, ἀ γὰρ ἀλλ' ἴκω.

Aristophanes porro in Ranis A. I. Sc. II. prope finem,

Φέρε δὴ ταχέως αὖτ'. ἀ γὰρ ἀλλὰ πιστέον.

Hic allinit de suo Interpres, verba ἀ γὰρ ἀλλὰ πιστέον vertens, *non ausim, sed meo mos est gerendus hero.* Dionysus herus exigit ab Xanthia servo, ut ipsi inter se alter alterius personam assumant; dum ipse fiat Xanthias, Xanthias leoninam Dionysi induat, clavamque & reliquam σκεύην Herculeam ab hero Dionyso sumat. Ad haec respondet Xanthias, Φέρε, &c. quae ita verte; *Cedo ea mihi celeriter, namque parendum est.* In Ἐκκλησιαζ. v. 387.

—— Οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερφυῶς
Ὡς λαμπρὸν ἦν ἰδεῖν ἡ ἐκκλησία.
—— *Namque insigni ratione*
Videre erat quam album esset concilium.

Et hic quoque male vulgatus Interpres, ἀ γὰρ ἀλλ' ad verbum vertit *non enim, sed.* Patet etiam, falli *Aemilium Portum*, qui hunc locum ex Thesmophoriazusis citat apud *Suidam*. Iterum in Ranis vs. 54. ab initio Comoediae,

Μὴ σκῶπτέ μ' ἀ 'δελφ'. ἀ γὰρ ἀλλ' ἴχω κακῶς,

Hic tandem bene vertitur *enimvero*. Apud *Lucianum* quoque in De Parasito c. 49. haec eadem recurrit formula, & recte ab Interprete *enimvero* redditur. Quoniam vero is locus quamdam habet in se quasi salebram, eum non hic, sed suo potius ordine deinceps tractabimus. Hanc de dictione Attica ἀ γὰρ ἀλλὰ prio *enimvero*, disputationem nostram communicabam cum Cl. *Perizonio*, super vexato illo *Aeliani* loco lib. VIII. Ποικιλ. cap. 12. Παράδοξόν γε, ἀ γὰρ ἀληθὲς, ἐκπεσόντες Δημοσθένους ἐν Μακεδονίᾳ. Αἰσχίνης δὲ ὁ Ἀτρομήτου ὁ Καθυκίδης ἐν ἐνδοξοτάτοις τοῖς Μακεδόσι. Id enim mihi de hoc loco sententiae erat (nec video adhuc, cur ejus poenitere me debeat) legendum scilicet, Παράδοξον γε, ἀ γὰρ ἀλλ' ἀληθές. *Praeter omnium quidem est opinionem, namque verum est*, &c.. Nimirum verum est, Demosthenem fuisse superatum; & quia verum est, propterea est παράδοξον, quoniam id fieri vix potuisse, omnibus persuasum est. Facile vel ex affinitate τὸ ἀληθὲς, vel ab Atticismi ignorante librario, potuit τὸ, ἀλλ' intercidisse. Denique dictio haec ἀ γὰρ ἀλλὰ in omnibus ferme, ubi adhibetur, locis ita scribitur, ut commate sit divisa, ἀ γὰρ, ἀλλά. *Richardus Bentleius*, Vir harum literarum cognitione in Anglia hodie florentissimus, ad *Callimachi* fragmentum illud, Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος. ἀ γὰρ, ἀλλ' ἴκω p. 342. deleri istud comma jubet. Ego vero non dubito, quin haec formula sit elliptica, & inter ἀ γὰρ & ἀλλὰ quaedam subaudienda; quae autem illa vere sint, nondum liquido constitui. *J. J.*

Οὐδὲ ἕν τι] Vid. omnino notam ultimam hujus *Dial.* *J. F. R.*

77. Ἱροί . . . αὐτέων] Ionica Dialect. postulat hic ἱροί. pro communi ἱεροί. Qua in voce passim in Ἀτρ. etiam peccatur, & αὐτέων pro αὐτῶν. *M. du S.*

78. Γονὴ] Vocem γονὴ satis exponunt, quae sequuntur, ἀνδρεῖα μόρια, τουτέστιν, αἰδοῖα· ea scilicet significatione, qua dicit *Galenus* III. περὶ τ' ἄρθρων habere *Hippocratem*. *E. L.*

80. Ἐφηβέντα] Turbant hic codices R. ἐφηβῶσαν. Fl. ἐφηβέντι. Vid. *Diog. Laert.* p. 222. A. & Menagii notam p. 216. qui ex Origenis inedito fragmento luculenter hanc rem illustrat; nisi quod de sanguine nihil habet. Miror hunc locum fugisse Viros doctiss. *M. du S.*

82. Αἷμα] De faba Pythagorae cognata jam dicere non est instituti nostri. Sed dubitationem aliquam

νόμος, κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἱρεῖσθαι. ΑΓΟ. Καλῶς πάντα ἔφης, ὦ ἱεροπρεπῶς. ἀλλ' ἀπόδυθι, ὦ γυμνὰ γάρ σε ἰδεῖν βούλομαι. ὦ Ἡράκλεις, χρυσοῦς αὐτῷ ὁ μηρός ἐστι. Θεὸς, ὦ βροτός τις εἶναι φαίνεται· ὅστε ἀνήνυτος πάντως αὐτόν. πόσου τοῦτον ἀπεμπολήσεις; ΕΡΜ. Δέκα μνῶν. ΑΓΟ. Ἔχω, τοσούτου λαβών. ΖΕΥΣ. Γράφε ὦ ἀνησάμενε τὸνομα, ὦ ὅθεν ἐστίν. ΕΡΜ. Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, τῶν ἀμφὶ Κρότωνα, ὦ Τάραντα, ὦ τὴν ταύτῃ Ἑλλάδα. καίτοι εἷς εἰς, ἀλλὰ τριακόσιοι σχεδὸν ἐώνηνται κοινῇ αὐτόν. ΖΕΥΣ. Ἀπαγέτωσαν· ἄλλον ἀγάγωμεν.

fabarum ſuffragiis eligere magiſtratus. EMT. Præclare omnia dixiſti, & ut Sacris dignum eſt. Sed exue te, nam & nudum te videre volo. Hercules, aureum illi femur eſt! Deus, non mortalis aliquis eſſe videtur. Itaque omnino emendus eſt. Quanti illum prædicas? MERC. Decem minis. EMT. Meus igitur eſt, tanti enim emo. JUP. Scribe nomen emtoris & patriam. MERC. Videtur, Jupiter, Italicus eſſe de his qui circa Crotonem & Tarentum & illam Græciam habitant. Quamquam non unus, ſed trecenti circiter emerunt communiter poſſidendum. JUP. Ducant, nos producamus alium.

MERC.

a Αὐτὸν] Αὐτῶν L. b Ἀπαγέτωσαν] Ita recte ſcribitur in L. F. B2. P. In ceteris fere ἀπαγέτωσαν.

86. Θεὸς ὁ βροτός τις εἶναι φαίνεται] Ἐλόγετο γὰρ ὁ Πυθαγόρας ἐν τετυπωμένῳ τῷ δεξιῷ αὐτοῦ μηρῷ τὸ Φαῦλλον. V.

noſtram, occaſione nominis αἷμα hic ortam proponemus. Porphyrius de vita Pythag. ubi idem argumentum tractat c. 44. εἰ γάρ τις ἀφτραγόραν κύαμον, ὦ τοῖς ὀδοῦσι λιάνας, εἶτα ἀλείσας τὸ τῦ ἡλίου βολῆς καταθεὶς πρὸς ἀλίγον, εἶτ' ἀπόντας ἀνατίλλοι μετ' ὀ πολὺ, ἰδοὺ ἂν ἀδιάδοτα ἀνθρωπίνου φόνου. Auctor Philoſophumenon Origenis p. 42. *Wolf.* iſta, quae obiter emendare & interpretari licebit, cum & Menagii, qui laudavit ad *Diogen. Laërt.* VIII, 34. & reliquorum editorum acumen fugerint. Τούτου δὲ τεκμήριον φησὶν, εἴ τις κατασκευάσειε μόλιβδον λεῖον τὸ κύαμον καταθεὶς πρὸς ἥλιον χρόνον τινὰ. τοῦτο γὰρ εὐθέως ἀντιλήψεται προσφορᾶς: (ſic lego, non προσφορᾶς aut προσφοράν) ἀνθρώπου γόνου ὀδμήν. *Hujus rei indicium eſſe ait; ſi quis levigatum mandendo fabam depoſuerit aliquamdiu in ſole. Hoc enim* (ita maducatum) *celeriter adſumet ſimilem humani ſeminis odorem.* Pugnare inter ſe videntur Philoſophumenon auctor, & Porphyrius. Facile fuerit illos conciliare, ſi apud Porphyrium legas, littera una immutata, γένον. Sed φόνου ſuadere videtur αἷμα Luciani. Rurſus αἵματι hoc objicitur, quod odorem vix habet, certe vix diſcernendum ab aliorum ſanguine animalium: tum φόνῳ, cur hic pro ſanguine ponatur, vix intelligitur: aliudne olet vena pertuſa emiſſus, vel de naribus proſiliens ſanguis, quam cruor a caede? ſemen humanum olere, illa certe apud Athenaeum meretricula putabat, cui Ptolemaeus, *ex balano* ſeu glande *regia eſſe*, reſpondit. Tum de fabis Samoſatenſis Sophiſta modo dixerat, τὸ πᾶν γονή εἰσι. Quid igitur? γόνου dabimus Porphyrio, σπέρμα Luciano ἀντὶ τῦ αἵματος; an αἷμα poni pro genitura dicemus? inprimis cum *conſanguinei* & *ſanguis meus* pro filio, & ſimilia plura in uſu ſint: an denique de alia nunc re Luciano ſermonem eſſe dicemus, de alia Origeni & Porphyrio? praeſertim cum illi in ſole ponant fabam dentibus levigatam, hic noſter elixam in luna. Scilicet coquendo ſemini majori calore opus eſt, quam ad ſanguinem. Sed neque in verbo προσφορᾶς mihi ſatisfacio, & vertiſſe me illud potius ad ſententiam, quam puto verba habere, quam ex vi verbi aliunde mihi cognita, non diſſimulo. *J.M.G.*

85. Ἀπόδυθι] Id. in Eunuch. *Caſaub.* ad *Suet.* De fabis Pythagoræ *Plin. Plutarch.* omnes, Lucian. paſſim: rationem reddunt ὅτι παιδίοις εἰσὶν ὁμοίαι, alii aliam. *J.B.*

86. Χρυσοῦς] De Pythagoræ femore aureo *Porphyr.* N. 28. & not. *Diog. Laërt.* p. 216. & *Jamblich.* N. 92. *Ælian.* V. H. II. 26. *Apollonius Dyſcolus*, c. 6. aliique. *Meurſ.* Ath. Att. *Plut.* Numa. *Origenes* ſolus eburneum dixit. c. Celſ. VI. *M. du S.*

Ibid. Θεὸς] Alludit ad carmina aurea quæ Pythagoræ vulgo tribuuntur, quorum hoc ultimum:

Ἕσεσθαι ἀθάνατος θεὸς ἄμβροτος οὐκέτι θνητός.

De quibus conſule *Fabric.* Bibl. Gr. 460. *Jamblich.* etiam paſſim. *M. du S.*

91. Ἰταλιώτης] In magna enim Græcia & habitavit Pythagoras, & diſcipulos habuit magno numero. *M. du S.*

92. Τῶν ἀμφὶ Κρότωνα] Περὶ Κρότωνα γὰρ Italiae συνῳκίσατο Πυθαγόρας τὸ ἑαυτοῦ παιδευτήριον. Inerant & foeminae ἄκρως ἐξησκημέναι τὴν αἵρεσιν, ὧν ἡ Θεανὼ ἦν. Τούτους δὲ φησιν αὐτὸν ἰωνῆσθαι. A Crotone autem & εἰς Τάραντα ἡ αἵρεσις διέδοθη. Et hanc vocat Graeciam propter Graecorum olim colonias in Italia. Contigit, ut ſoli fertilitate & opulentia & virorum copia *Magna Graecia* ea pars diceretur. *G.*

94. Τιμω-

7. MERC. Visne squalidum illum Ponticum? JUP. Prorsus ita volo. MERC. Heus tu peram suspense, exserte humerum, veni, circumi hunc consessum. Virilem vitam vendo, vitam praeclaram & generosam, vitam liberalem: ecquis emet? EMT. Quid ais, praeco? liberum tu hominem vendis? MERC. Equidem. EMT. Et non metuis, ne dicam tibi impingat plagii, aut in Areopagum te in jus vocet? MERC. Nihil sua referre putat, si vendatur. Putat enim ubivis se esse liberum. EMT. Quis vero usus esse possit hominis squalidi, & male adeo a fortuna habiti, nisi forte fossorem aut aquarium fa-

ΕΡΜ. Βούλει τ' αὐχμῶντα ἐκεῖνον, τὸν Ποντικόν; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν. ΕΡΜ. Οὗτος, ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος, ὁ ἐξωμίας, ἐλθέ, καὶ περίιθι αὐτὸν κύκλῳ τὸ συνέδριον. βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον, καὶ γυναικῶν βίον ἐλεύθερον· τίς ἀνήσεται; ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ οὗτος ἔφης; πωλεῖς τ' ἐλεύθερον; ΕΡΜ. Ἔγωγε. ΑΓΟ. Εἶτα οὐ δέδιας μή σοι δικάσῃ ἀνδραποδισμοῦ, ἢ καὶ προκαλέσηταί σε ἐς Ἄρειον πάγον; ΕΡΜ. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει τ' πράσεως· οἴεται γὰρ εἶναι πανταπάσιν ἐλεύθερος. ΑΓΟ. Τί δ' ἄν τις αὐτῷ χρήσαιτο, ῥυπῶντι, καὶ οὕτω κακοδαιμόνως ἠμφιεσμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ἀπο-

δειν-

98. Οὗτος ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος] Διογένης οὗτος ὁ Σινωπεὺς λαὸ τῷ Εὐξείνου Πόντου * ἐξωμίας ἐκαλεῖτο, διότι ἐξωμίδα ἐφόρει, καὶ τοὺς ὤμους παρεῖχε γυμνοὺς ὁρᾶσθαι. V.

99. Ἐξωμίας] † Ἐξωμίδιον γὰρ ἐφόρουν τὸ δι' ὧν χιτὼν θώραξ καὶ τραχὺς, ὅστε ἄγναπτος, κατὰ τὸν ἀριστέα χι-

ρα βαφὴν οὐκ ἔχων· διὸ καὶ ‡ Ἑτρος μαχάλη. Ἀχειρίδωτος δὲ ὢν τοὺς ὤμους παρεῖχε γυμνοὺς ὁρᾶσθαι· ὅπερ ὁ καὶ ἐξωμίς ἐ μόνον δὲ χιτὼν, ἀλλὰ περίβλημα. G.

6. Προκαλέσηται] § Προκαλεῖται οἰκέτης εἰς βάσανον, προκαλεῖται δὲ εἰς δίκην ὁ ἀντίδικος. G.

* Ἐξωμίας ἐκαλ.] Ἐξείνου erat in V. & A. Ed. Idem C. separat Πόντου· Ἐξωμίας ἐκαλεῖτο &c. quod ut haud alienum putem, malui tamen rotundius ordine continuo cuncta legi. Solanus cur interponat Ἐξωμίας δὲ ἐκαλεῖτο, causa non est. T. H.

† Ἐξωμίδιον] Sic scriptum invenio: sed legendum ἐξωμίδια. M. du S.

‡ Ἕτρος μαχάλη] L. ἑτερομάσχαλος. M. du S.

Vox Grammaticis usitata, quando exponunt, quale vestimenti genus fuerit ἐξωμίς. Etymol. in Ἐξωμίς, Hesych. in Ἑτερομάσχαλος. Vid. Joh. Meurs. ad Lycophr. v. 1099. Jac. Perizon. ad Aelian. V. H. IX. c. 34. T. H.

§ Προκαλεῖται] Observationem non esse inanem docebit Harpocr. in Κλῆσις, Πρόκλησις. Prima pereffate προκαλεῖσθαι solum in usu est: altera προσκαλεῖσθαι non minus, quam προκαλεῖσθαι. T. H.

94. Τριακόσιοι] Quia in Magna Graecia habuit Pythagoras ejusmodi discipulorum κοινόβια, seu consortia, de quibus vide Joan. Scheffer. Phil. Ital. c. XIV. J. C.

Τριακόσιοι] Respicit ad eorum discipulorum numerum, quos illic habuisse dicitur. Quidam tamen 600. aut eo plures fuisse ajunt. Vide Diog. Laërt. 214. & not. M. du S.

98. Ποντικὸν] De Diogene Cynico, qui fuit Σινωπεὺς ab Euxino ponto, lege Laërtium. G.

Ποντικὸν] Sinopensis erat Diogenes, quae urbs Ponti. M. du S.

99. Ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος ὁ ἐξωμίας] Certe vix credibile ab Benedicto non emendatam versionem editionis praecedentis, sed & ab illo versum esse, cui ex humeris pera dependet. Ut recte errorem hic animadvertit Palmerius. Sed neque ἐξωμὶς hoc loco considerandа, ut servilis vestis, sed ut propria Cynicorum, quibus nulla pars hominum liberior. Consule collecta ab Oct. Ferrario part. II. Rei Vestiariae lib. 4. cap. 20. & 22. J. G.

Ibid. Ὁ ἐξωμίας] Peram dependentem habens ex humeris. Ita vertit Interpres; quasi ὠμίας inveniatur pro humero, & legisset deleto articulo ἐξ ὠμίας distinctim. Sed longe aberrat a vera interpretatione. Ὁ ἐξωμίας est, qui ἐξωμίδα habet, & ea insignis est: ἐξωμὶς autem est vestis servilis sic dicta, eo quod humerum nudum & exertum ostendebat. Vide Gellium lib. 7. cap. 12. ubi eam vocem interpretatur. Vide Hesychium & Suidam in ea voce. J. P. a G.

Ὁ ἐξωμίας] Vid. Fabricius ad Sext. Empir. p. 39, Salmas. ad Tertull. de Pall. p. 355. it. p. 396. seqq. J. M. G.

4. Πωλεῖς τ' ἐλεύθερον] Incidit in poenam legis Fabiae, qui liberum pro servo vendit. Sic tit. ultimo Instit. de publ. Jud. Apul. lib. 8. J. B.

7. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει] Respicit hic hujus Philosophi historiam, qui captus a praedonibus revera venisse in Creta traditur, non admodum invitus. Vid. Diog. Laërt. VI. p. 144. F. & 155. D. Adde & Plut. 886. 1. & A. Gell. II. 18. M. du S.

11. Γε καὶ] Longe melius in Thoma Magistri codice legebatur; nempe ἢ (v. in χωρὶς.) M. du S.

δεικτέον. ΕΡΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἢν [a] θυρωρεῖν αὐτὸν ὀπίσησης, πολὺ πιστοτέρῳ χρήσῃ τῶν κυνῶν. ἀμέλει, κύων αὐτῷ γε τοὔνομα. ΑΓΟ. Ποδαπὸς δέ ἐστι, καὶ τίνα τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται; ΕΡΜ. Αὐτὸν ἐρῶ· κάλλιστον γὰρ ὅταν ποιεῖν. ΑΓΟ. Δέδια τὸ σκυθρωπὸν αὐτοῦ, καὶ καλῆφες, μή με ὑλακτήσῃ προσελθόντα, ἢ καὶ νὴ Δία δάκῃ γε. οὐχ ὁρᾷς ὡς [b] διῆρκε τὸ ξύλον, καὶ συνέσπακε τὰς ὀφρῦς, καὶ ἀπειλητικόν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει; ΕΡΜ. Μὴ δέδιθι· τιθασὸς γάρ ἐστι.

ΑΓΟ. Τὸ πρῶτον, ὦ βέλτιστε, ποδαπὸς εἶ; ΔΙΟ. Παντοδαπός. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; ΔΙΟ. Τῷ κόσμῳ πολίτῃν ὁρᾷς. ΑΓΟ. Ζηλοῖς δέ τινα; ΔΙΟ. Τὸν Ἡρακλέα. ΑΓΟ. Τί οὖν οὐχὶ καὶ [c] λεοντῆν ἀμπέχῃ; τὸ μὲν γὰρ ξύλον ἔοικας αὐτῷ. ΔΙΟ. Τυτί μοι λεοντῆ τὸ τριβώνιον. στρατεύομαι δὲ ὥσπερ ἐκεῖνος ὅτι τὰς ἡδονὰς, καὶ κελεύστους, ἀλλ' ἐκείνου μὲν, ἐκκαθάραι τὸν βίον προαιρούμενος. ΑΓΟ. Εὖγε τῆς προαιρέσεως. ἀλλὰ τί μάλιστα εἰδέναι σε φῶμεν; ἢ τίνα τὴν τέχνην ἔχεις; ΔΙΟ. Ἐλευθερωτὴς εἰμὶ τῆς ἀνθρώπων, καὶ ἰατρὸς τῶν παθῶν. τὸ δ'

cere velimus. MERC. Non hoc ſolum, ſed ſi januae cuſtodem illum imponas, multo quam ſunt canes fideliori illo uteris: & ſane cani ei nomen eſt. EMT. Cujas eſt, aut cujus rei uſum & exercitationem promittit? MERC. Ipſum interroga, id enim optimum factu erit. EMT. Metuo truculentum hominis vultum atque triſtem, ne allatret me accedentem, aut plane etiam mordeat. Nonne vides, uti clavam ſuſtulit & ſupercilia contraxit, & minax quiddam ac bilioſum obtuetur. MERC. Noli timere. cicur eſt.

8. EMT. Primum, bone vir, cujas es? DIOG. Omnigena. EMT. Quid ais? DIOG. Mundi civem vides. EMT. Quem ſectaris? DIOG. Herculem. EMT. Quin igitur & Leoninam ſumis? Nam ad clavam quod pertinet, ſimilis ei videris. DIOG. At leonina mihi eſt detritum hoc palliolum: bellum autem gero, ut ille, contra voluptates, non (*tamen ut ille alieno*) juſſu, ſed mea ſponte, qui repurgare illis vitam inſtituerim. EMT. Laudo propoſitum. Sed quid maxime ſcire te dicamus? aut quam artem habes? DIOG. Liberator ſum hominum, & medicus affectionum: in univer-

a Θυρωρεῖν] Θυρωρὸν P. L. Margo *AtW.* quod paene vulgato praeferam. b Διῆρκε] Ad oram *AtW.* notatur διῆρτο quod ſcriptum fuerit pro διῆρται· nam διαίρειν & διῃρῆσθαι ξύλον vel ῥόπαλον utrumque probum. c Λεοντῆν] Λεοντῖν *B1.* quo accentu hoc nominum genus in vetuſtis libris & Edd. ſaepe inſignitur.

22. Τιθασὸς] Πρᾶος ἐστὶν ἥμερος. *V.*

31. Οὐ κελεύστους] Εὐριπίδης ἐπίταπτος τῷ Ἡρακλεῖ. *G.*

27. Τὸν Ἡρακλέα] Cynici in tutela Herculis. Id. Lapithis: dixi alibi. *J. B.*

32. Ἐκκαθάραι τὸν βίον] Sic Dial. Hercul. & AEſcul. *J. B.*

35. Ἐλευθερωτὴς] Apud *Diog. Laert.* l. c. aliter reſpondet, nempe: ἀνδρῶν ἄρχειν. *M. du S.*

37. Προφήτης] Quis jocus in illa voce a Luciano quaeſitus ſit, neſcio. Niſi forte Cynicorum aliquis prophetae titulum affectaverit. Non temere autem ea appellatione uſum Lucianum probat repetitio ejusdem in mercatoris ſequentibus verbis. *M. du S.*

Προφήτης] *Antiſtitem* hic verti προφήτην voluit in theſauro Stephanus; ſed mihi videbatur, hic non tam ſacrum quoddam aut templum animo obverſatum ſcriptoris, quam vocem Cynici, denuntiantem omnibus libertatem. Eſt enim πρόφημι etiam *proloquor, praedico.* *J. M. G.*

50. Τάφου] *Sepulchrum* habuiſſe pro domo, diſerte a nullo traditum invenio. Sed *Diog. Laërt.* VI. p. 143. B. C. ait, πανταχοῦ τόπον ἔχοντα εἰς πάντα, ἀριστόν τε καὶ καθεύδειν, καὶ διαλεγόμενον. Dolium vero vulgo notiſſimum. Vid. eumd. ibid. C. D. ubi quos in uſus comparatum ibi ſteterit, ignorare me fateor. *M. du S.*

Τάφου] Licet alibi non tradatur, Diogenem in ſepulcro habitaſſe, tamen id probabile eſt ei exprobrari, ut homini viliſſimis rebus contento, & pauperrimorum vitam imitanti. Habitari enim ſepulcra potuiſſe, non ſolum ex Nov. Foed. Luc. VIII. 27. ſed & ex *Petron.* c. CXI. de matrona Epheſia aliiſque notiſſimum. *J. F. R.*

52. Οὐκ-

yersum autem veritatis ; & libertatis in loquendo Præco esse volo.

9. EMT. Age, Præco, si te emero, qua me ratione docebis ? DIOG. Cum primum te accepero, & deliciis exutum, cum inopia concluſero, palliolo te amiciam, deinde opus facere, & elaborare te cogam, humi dormientem inter haec, aquam bibentem, & obvio primum facillimoque cibo implendum. Opes autem si quas habeas, mihi obsecutus in mare abjicies : tum matrimonium, & liberos & patriam negliges, & nugas putabis omnia : relictaque domo paterna, aut sepulcrum inhabitabis, aut desertam turriculam, aut dolium denique. Caeterum pera tibi lupinorum plena erit, & librorum in tergo etiam scriptorum. Ita constitutus beatiorem te magno rege (*Persarum*) putabis. Si vero flagris te caedat aliquis, aut torqueat, nihil horum molestum judicabis. EMT. Quid ais ? non dolere flagris licet caesum ? Equidem non testudinis neque cancri testa circumdatus sum. DIOG. Euripidis illud parva mutatione deflexum aemulabere. EMT. Quodnam ? Animus dolet, dolore lingua sed vacat.

10. Porro quae maxime adesse tibi de-

ἄλον, ἀληθείας ϗ παῤῥησίας τροφήτης εἶναι βέλομαι.

ΑΓΟ. Ἄγε, ὦ τροφῆτα, ἢν δέ τρίωμαί σε, τίνα με τ τρόπον ἀγοσκήσεις; ΔΙΟ. Πρῶτον μὲν ὠδελαβών σε, ϗ ἀποδύσας τ τρυφὴν, ϗ ἀπορίᾳ συγκαλαχλείσας, τριβώνιον περιβαλῶ. μὴ δὲ, ποτεῖν ϗ κάμνειν καλαναγκάσω, χαμαὶ καθεύδοντα, ϗ ὕδωρ πίνοντα, ϗ ὧν ἔτυχε πιμπλάμενον. τὰ δὲ χρήματα, ἢν ἔχῃς, ἐμοὶ πειθόμενος, ἐς τ θάλατταν φέρων ἐμβαλεῖς. γάμε δ' ἀμελήσεις, ϗ παίδων, ϗ πατρίδος· ϗ πάντα σοι λῆρος ἔσται· ϗ τ πατρῴαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ τάφον οἰκήσεις, ἢ πυργίον ἔρημον, ἢ καὶ πίθον. ἡ πήρα δέ σοι θέρμων ἔσαι μεστὴ, ϗ ὀπισθογράφων βιβλίων. ϗ ὕτως ἔχων, εὐδαιμονέστερος εἶναι φήσεις τ μεγάλου βασιλέως. ἢν μαστιγοῖ δέ τις, ἢ τρεβλοῖ, τύτων οὐδὲν ἀνιαρὸν ἡγήσῃ. ΑΓΟ. Πῶς τῦτο φὴς τὸ μὴ ἀλγεῖν μαστιγούμενον; ὁ γὰ χελώνης, ἢ καράβου τὸ δέρμα περιβέβλημαι. ΔΙΟ. Τὸ Εὐριπίδειον ἐκεῖνο ζηλώσεις, μικρὸν ἐναλλάξας. ΑΓΟ. Τὰ ποῖον. ΔΙΟ. Ἡ φρὴν σοι ἀλγήσει, ἡ δὲ γλῶσα ἔσαι ἀνάλγητος.

Ἃ δὲ μάλιστα δεῖ προσεῖναι, ταῦτά ἐστιν ἵνα-

52. Ὀπισθογράφων] * Προγεγραμμένων, πεπαρεσκευασμένων. *V. G.*

54. †Ἡ τρεβλοῖ] Βασανίζῃ, διαμᾷ, μασίζῃ. *V.*

* Προγεγραμμένων] In Ed. A. textus hujus scholii erat ὑπομνον, quod cum quo referrem non esset, ad vocem ὀπισθογράφων retuli : ad quam vocem deinde Coll. G. retulisse video, quae exhibent scholium, uti hic emendatum habes. *M. du S.* In V. & Ed. A. est : ὑπομνον] προγεγραμμένον, παρασκευασμένον. Nomini praescripto, quod modo ante in *Luciano* reperitur, explicatio nullam in partem convenit : neque ad intelligendam ὀπισθογράφων multum juvat. Praeferam tamen καλλιγεγραμμένων. *T. H.*

† Ἡ τρεβλοῖ] In *V.* ἢ τρεβλῇ τύτου] βασανίζῃ, διαμᾷ, μασίζῃ. *T. H.*

52. Ὀπισθογράφων] Tu vide, an sit ut apud Satyrarum poëtam, *scriptus & in tergo* &c. *Juven.* I, 6. Coll. Gal.

Ὀπισθογράφων] Vide quae citat ex *Herm. Barbaro* *H. Stephanus* in V. ὀπισθόγραφος. *E. L.*

Ὀπισθογράφων] Voluminibus enim ditiores utebantur, quorum interior tantum pagina scripta, exterior pura erat. *M. du S.*

Ὀπισθογρ.] Vid. *Hugon.* de prima orig. scribendi, & ad eum notas Consultiss. J. C. *Trotzii* p. 98. *J. F. R.*

53. Τῦ μεγάλου β.] Sic *Aristophan.* in Plut. v. 170. Μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον νομᾷ ; ubi *Scholiastes* inquit. Τὸν τ Περσῶν λέγει· ὕτως γὰ ἔλεγον αὐτὸν διὰ τὸ πλείονι δυνάμει χρῆσθαι Περσικῇ. *A. V.*

56. Χελώνης, ἢ παρ. . τὸ δέρμα] Vid. *Aristoph.* Vesp. v. 1284. & Kust. not. MS. Hoc T. H. margini adscripserat.

59. Ἡ φρὴν] Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ' ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. Eurip. Hippol. 612. *M. du S.*

Ἡ φρὴν] Nobilis versus Hippol. 612. Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ' ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος, ubi vid. Barnes. & add. Spanh. ad Aristoph. Ran. 102. *J. M. G.*

ἰταμὸν χρὴ εἶναι, καὶ θρασὺν, καὶ λοιδορεῖσθαι πᾶσιν ἐξῆς, καὶ βασιλεῦσι, καὶ ἰδιώταις. οὕτω γὰρ ἐπιβλέψονταί σε, καὶ ἀνδρεῖον ὑπολήψονται. βάρβαρος δὲ ἡ φωνὴ ἔσται, καὶ ἀπηχὲς τὸ φθέγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὅμοιον κυνί· καὶ πρόσωπον δὲ ἐντεταμένον, καὶ βάδισμα, τοιούτῳ προσώπῳ πρέπον. καὶ ὅλως, θηριώδη τὰ πάντα, καὶ ἄγρια. αἰδὼς δὲ, καὶ ἐπιείκεια, καὶ μετριότης ἀπέστω. καὶ τὸ ἐρυθριᾶν ἐπόξυνον τῷ προσώπῳ παντελῶς. δίωκε δὲ τὰ πολυανθρωπότατα τῶν χωρίων. καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις μόνος, καὶ ἀκοινώνητος εἶναι θέλε, μὴ φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος· κατάλυσις γὰρ τὰ τοιαῦτα τῆς ἀρχῆς. ἐν ὄψει δὲ πάντων, μηδ' ἰδίᾳ ποιήσειν ἄν τις, θαρρῶν ποιεῖ καὶ τῶν ἀφροδισίων αἴρῃ τὰ γελιώτατα· καὶ τέλος, ἢν σοι δοκῇ, πολύποδα ὠμὸν, ἢ σηπίαν φαγὼν, ἀπόθανε. ταύτῃ σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενῶμεν.

ΑΓΟ. Ἄπαγε. μιαρὰ γὰρ, καὶ οὐκ ἀνθρώπινα λέγεις. ΔΙΟ. Ἀλλὰ ῥᾴδιά γε,

bent, haec sunt. Improbum oportet esse; & audacem, & conviciari ordine omnibus regibus pariter & privatis: ita enim oculos in te conjicient, fortemque te virum putabunt. Porro barbara vox erit, & absona loquela, & plane cani similis: vultus contentus ac rigidus, incessus, qui vultum talem deceat: verbo, fera omnia & agrestia. Pudor vero & aequitas & mediocritas abesto: frontem perfricare ne satis habe, sed abrade penitus. Loca sequere celeberrima, & in his ipsis solus & insociabilis esse postula, neque amico admisso neque hospite. In hoc enim inest regni illius tui interitus. In conspectu omnium ea fac animose, quae neque solus aliquis temere suscipiat, & Venerem exerce maxime ridiculam. Tandem si e re videbitur, crudo Polypo aut sepia devorata mortem oppete. Hanc tibi propinamus felicitatem.

11. EMT. Apage impura narras, & ab humanitate abhorrentia. DIOG. Sed heus

62. Ἰταμὸν] Ἀναιδῆ καὶ ἀναίσχυντον. V. * ὠμὸν] τὸ ἰσχὺ καὶ ὁρμῆν. C.

* Παρὰ τὸ ἴσθαι] Ὁ ἰσχὺν ὁρμὴν Etymol. & Suid. T. H.

† Τὸν κατὰ πάντων ὄντα] Corruptum: C. ξένον τῷ κατὰ πάντων ἔχω. M. du S.

Voss. Codicis depravatam lectionem illam expressit Ed. A.

65. Ἀπηχὲς] Σῖον † τῷ κατὰ πάντων ἔχω. V. G.

70. Ἀπόξυνον] Γράφεται ἐπόξυνον. G.

Neque tamen haec restituta prorsus omni vitio caret: quid enim est κατὰ πάντων; scribendum, τῷ ἀνὰ, vel παρὰ πάντων ἔχω discrepans a sono, qui ab omnibus proficiscitur. T. H.

65. Βάρβαρος] Stoicos intelligit, *Arnob.* adv. gentes. I. p. m. 49. Scripturam sacram defendens, *maxime*, inquit, *cum sciamus etiam, quosdam sapientiae deditos non tantum abjecisse sermonis cultum, verum etiam, cum possent ornatius atque uberius eloqui, trivialem studio humilitatem secutos, ne corrumperent scilicet gravitatis rigorem, & sophistica se potius ostentatione jactarent.* M. du S.

70. Ἀπόξυνον] Puto me in versione vim verborum sic satis adsecutum esse. Vult funditus exstirpari pudorem, q. d. *abrade ipsum erubescere.* Forte praeferant alii Erasmi interpretationem, *erubescendi facilitatem de facie prorsus abstergas.* Sed non de sola facilitate hic sermo est; & *abstergere*, si cum ἀπόξυνω comparetur, parum vehemens. J. M. G.

74. Μὴ ξένον προσιέμενος] H. e. ut vertit Interpres, *& sine ullo commercio esse velis, neque amicum neque hospitem adeundo.* Tu vero postrema illa mecum potius verte: *neque amicum neque hospitem admittendo:* nam προσιέσθαί τινα non est *adire aliquem*; sed *alterum ad se admittere, aditum conveniendi dare alicui* Aelian. lib. IX. V. H. c. 3. Κλεῖτος δὲ, ὑπὸ μέθης τινὶ χρηματίζων, ἐπὶ πορφυρῶν βαδίζων ἱμάντων τοὺς διαμένους προσίετο. *Clitus vero, si quando ebrietate quadam, inambulans strageis purpureis, admittebat desiderantes:* & passim alibi apud Eundem & alios. L. BOS Anim. ad *Lucian.* p. 60.

Ibid. Κατάλυσις . . . τῆς ἀρχῆς] Hic deridiculi gratia inducit Diogenem, quasi regem, cui sint arcana quaedam imperii, quae evulgari non oportet, ne majestas ejus evilescat. J. G.

75. Ἐν ὄψει δὲ πάντων] Qui haec aliter aut vertunt aut intelligunt, non satis memores videntur Cynicae Sectae institutorum. Adeant itaque *Luciani* libellos *de morte Peregrini*, & *Lapithas*; indeque discent, quae alii, conspectum hominum fugientes, ac ne tum quidem sine aliquo pudore, faciant, ea Cynicos in propatulo ex instituto suo, & turpiora etiam patrasse. Adeant & Lactantium III. 15. f. *Nam quid ego de Cynicis*, inquit, *loquar? quibus in propatulo coire cum conjugibus mos fuit?* Sic Crates cum uxore palam in Poecile rem habuit. Vid. *Tatian.* & *notas* p. 15. Plu-

heus tu facillima, & quae nullo negotio unusquisque obeat. Neque enim opus tibi erit eruditione, & litteris & nugis, sed compendiaria ista tibi ad gloriam via. Licet enim idiota fueris vel cerdo, aut salsamentarius, aut faber, aut argentarius, nihil prohibebit admirabilem te esse, modo impudentia audaciaque adsint, & conviciari praeclare didiceris. EMT. Ad ista quidem te non opus habeo: verum nauta forte, aut olitor, opportune sias, idque, hic si duobus summum obolis te vendere voluerit. MERC. Habe tibi hominem. Gaudemus enim illo liberari, qui molestiam nobis faceſſat, & clamet, & in universum omnibus insultet atque maledicat.

12. JUP. Alium voca, Cyrenaeum illum, purpura illum indutum, coronatum. MERC. Age ergo, attende quisquis es: res pretiosa & locupletem emtorem desiderans. Haec vita suavis, vita ter beata. ecquis voluptatis cupidus est; quis emit delicatissimum? EMT. Huc veni, & dic

ὦ οὗτος, ἢ πᾶσιν εὐχερῆ μέλλοιεν. εἰ γάρ σοι δέησει παιδείας, καὶ λόγων, ἢ λήρων, ἀλλ' ἐπίτομος αὕτη σοι πρὸς δόξαν ἡ ὁδός. καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ἦς, ἤτοι σκυτοδέψης, ἢ ταριχοπώλης, ἢ τέκτων, ἢ τραπεζίτης, εἶδέν σε κωλύσει θαυμάσιον εἶναι, ἢν μόνον ἡ ἀναίδεια, ἢ τὸ θρασὺ παρῇ, ἢ λοιδορεῖσθαι καλῶς ἐκμάθῃς. ΑΓΟ. Πρὸς ταῦτα μέν σε δέομαί συ. ταύτης δ' ἂν ἴσως ἡ κηπωρὸς ὁ καμῶν γένοιτο· ἢ ταῦτα, ἢν ἐθέλῃ σε ἀποδόσθαι ὑτοσὶ τὸ μέγιστον δύ' ὀβολῶν. ΕΡΜ. Ἔχε λαβών· καὶ γὰρ ἄσμενοι ἀπαλλαξόμεθα, ἐνοχλοῦντα αὐτῷ, καὶ βοῶντα, ἢ ἅπαντας ἁπαξαπλῶς ὑβρίζοντα ἢ ἀγορεύοντα κακῶς.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει τὸν Κυρηναῖον, τὸν ἐν τῇ πορφυρίδι, τὸν ἐστεφανωμένον. ΕΡΜ. Ἴθι δὴ πρόσεχε πᾶς. πολύωλες τὸ χρῆμα, ἢ πλουσίου δέσποινον. βίος οὗτος ἡδύς, βίος τρισμακάριστος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ἀσπάζεται τὸν ἀβρόταλον; ΑΓΟ. Ἐλθὲ σὺ,

ὦ

a Θωμάσιον] Θαυμασὸν P. *f.* V2. Θαύμαστον Margo *AIW.*

4. Ἀβρόταλον] Τρυφερόταλον, ἁπαλόταλον. *V.*

Plura in eam rem testimonia apud Menagium invenies ad *Diog. Laërt.* p. 155. E. & apud ipsum Diog. p. 154. B. C. *M. du S.*

76. Ποίησιν ἂν τις θαρρῶν, πολλὰ] Sic male interpunctus hic locus hodie legitur; & mala inde, ut vara sequitur vibiam, ac recedens ab mente auctoris nata est versio, *In conspectu vero omnium ea facias, quae te privatim quidem quispiam alius facere ausit.* Sed legendum, Ἐν ὄψει δὲ πάντων, ἃ μηδ' ἰδίᾳ ποιήσειν ἄν τις, θαρρῶν ποιεῖ, & reddendum, *In oculis vero omnium, quae nemo ullus privatim & remotis arbitris fuerit in animum induxerit, tu audactor fac.* *J. J.*

78. Παλαιὸν ἀφεὸν] Alludit hic ad Diogenis mortem, qui quod nunc emtori suadet, ipse in se admisisse traditur. Consule *Diog. Laërt.* 156. A. B. & in eum locum eruditiss. Menagii emendationem certissimam, qua pro βοὸς πάνυ πολιόν restituit. *Tat.* p. 8. *Athen.* VIII. 5. *Julian. Or.* VI. in. & Plut. *an aqua &c. Sotades* apud Stob. XCVI. *M. du S.*

86. Καὶ ἰδιώτης γ' ἂν ἦς ἤτοι σκυτοδέψης] Non bene expressit *Benedictus: etsi plebejus fueris.* Quid enim? an σκυτοδέψης quisquam est non plebejus? Sic &. in aliis opificiis. Plenior sane *Bolerus*, *etiamsi ex vulgo aliquis fueris idiota.* Sed vertendum simpliciter, *sive ignarus & imperitus fueris, sive sutor.* *J. G.*

Ibid. Ἰδιώτης] *Si sis imperitus*, non *plebeius*, ut habet Interpres, qui in hac voce saepe offendit. *J. C.*

Ἰδιώτης] De hac voce egerat Cl. *Jens.* in *Lect. Luc.* p. 91. occasione verborum: τίχην βάναυσον, ad *Dial. Deor.* XV. p. 241. pr. hujus edit. quam observationem, ut nimis longam, credo, cum clar. *Hemsterh.* ibi non inseruerit, hic illa, quae ad voc. ἰδιώτης spectant, addimus; sed in compendium redacta: Non nego: ἰδιώτης βίος signif. aliquando simpliciter vitam privatam, hic vero pro vita *rudi*, *indocta*, *impolita*, *inculta*, quia opponitur sapientiae studio. Sic homo rudis & ignarus significatur *Hermotimo* p. 614. Item *Aelian.* IV. Ποικιλ. 15. Et XII. 50. ex *Thucyd.* Sic apud Latinos quoque (vid. *Cic.* IV. in Verr. 2.) *intelligenti* & *ingenioso* opponitur *Idiota.* *J. F. B.*

92. Κηπωρός] Sic scribitur etiam apud *Poll.* I, 222. VII, 140. Attice: in N. T. κηπουρός. *E. L.*

98. Κυρηναῖον] Aristippum designat *Cyrenaeum* & famosae Cyrenaicorum *secta* parentem. *M. du S.*

20. Πο-

ἢ λέγε ἄφρ εἰδὼς τυγχάνεις. ὠνήσομαι γάρ σε, ἢν ὠφέλιμος ἦς. ΕΡΜ. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν ὦ βέλτιστε, μηδ' ἀνάκρινε· μεθύει γάρ. ὥστε οὐκ ἂν ἀποκρίναιτό σοι, τὴν γλῶτταν, ὡς ὁρᾷς, διολισθάνων. ΑΓΟ. Καὶ τίς ἂν εὖ φρονῶν, πρίαιτο διεφθαρμένον οὕτω καὶ ἀκόλαστον ἀνδράποδον; ὅσων δὲ καὶ ἀποζεῖ μύρων· ὡς δὲ, καὶ σφαλερὸν βαδίζει, καὶ ὠδοφόρον. ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῆ, λέγε ὁπόσα προσεστιν αὐτῷ, καὶ ἃ μέλλων τυγχάνει. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, συμπίων δεξιὸς, καὶ συμπαίειν ἱκανὸς, καὶ κωμάσαι μὴ αὐληρίδος ὑπτήδειος ἐρῶντι καὶ ἀσώτῳ δεσπότῃ. τἄλλα δὲ πεμμάτων ὀπτημάτων, καὶ ὀψοποιὸς ἐμπειρότατος. καὶ ὅλως σοφιστὴς ἡδυπαθείας· ἐπαιδεύθη μὲν ἐν Ἀθήναις. ἐδήλυθεν δὲ καὶ πρὸς Σικελίαν τοῖς τυράννοις, καὶ σφόδρα ἠνδοκίμει παρ' αὐτοῖς. τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἁπάντων καταφρονεῖν, ἅπασι χρῆσθαι, πανταχόθεν ἁρπάζειν τὴν ἡδονήν. ΑΓΟ. Ὥρα σοι ἄλλον πρόσβλεπειν τῶν πλουσίων τούτων, καὶ πολυχρημάτων· ἐγὼ δὲ οὐκ ὑπτήδειος ἱλαρὸν ὠνεῖσθαι βίον. ΕΡΜ. [a] Ἄπρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, ὅστις ἡμῖν μένειν.

quae nosti, emam enim te, si frugi fueris. MERC. Noli molestiam ei facessere, o bone, nec interroga, ebrius enim est, ita ut ne respondere quidem possit, labante, ut vides lingua. EMT. Et quis bene sanus emat corruptum adeo & nequam mancipium? quot vero olet unguenta! ut incerto labantique pede incedit, & extra viam fertur! Interim vel tu dic, o Mercuri, quae sint in illo, & quae tractet. MERC. In universum conviva dexter est, & compotationi aptus, & qui commissetur cum tibicina apud amatorem herum & luxuriosum. Caeterum bellariorum coquendorum sciens, & obsoniorum peritissimus, & omnino voluptatis magister. Institutus Athenis serviit tyrannis in Sicilia, quorum gratia floruit. Summa autem illius instituti, contemnere omnia, uti omnibus, undique corrogare voluptatem. EMT. Circumspiciendus tibi erit alius emtor, de divitibus illis & pecuniosis; equidem hilarem adeo vitam emere non possum. MERC. Videtur hic non vendibilis esse & apud nos mansurus, Jupiter.

13. JUP.

a Ἄπρατος] Hanc lectionem tuentur G. P. L. *J.* & *V2.* quamvis typorum vitio aberret in ἄτρατος accedit ora *AIW.* In ceteris Edd. ἄπρακτος.

17. Πεμμάτων * Πλακουντίων. *V.*

* Πλακούντων] In priori Ed. & C. legebatur πλακουντίων. *M. du S.*

24. Ἐραστὴς τῶν ἡδονῶν] Συλλέγειν καὶ συναθροίζειν. *V.*

Et recte quidem ita legi *Suidae* ostenderit: Πέμμασι, πλακούντια. *T. H.*

20. Περὶ Σικελίαν] Construe περὶ Σικελίαν cum τοῖς τυράννοις, non cum ἐδήλυσε· nam τύραννοι περὶ Σικελίαν sunt *tyranni Siculi*, ut οἱ περὶ Πλάτωνα, *Platonici.* *E. L.*

27. Ἄπρακτος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, ὅστις ἡμῖν μένειν] Leg. ex Mſ. ut olim conjeceram, ἄπρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν· & sic legisse videtur Latinus interpres, qui recte vertit: *Iste, o Jupiter, quantum apparet, inemptus nobis manebit.* sic & eodem modo c. seq. scribendum ἄπρατος καὶ οὗτος μένουσι· mox ex eodem Mſ. repone, ἅμα γὰρ αὐτὼ πιπρᾶσαι βούλομαι· *ambo enim vendere simul volo:* in Edd. βούλεσθαι, *volunt:* & statim idem liber, ὁ δ' ἕτερος ἴσως πωθῶν quod est ἴσως πάντως quam vulgatum πωθῶν mox male vertitur, ἐγὼ δὲ κἀκόμαι πᾶσιν ἡδονὴν αἰωνίζειν, *at ego omnes a pueris plorare jubeo*, cum ἡδονὴν sit *omnes*, *cujuscunque aetatis*, ut dudum viri docti observarunt: vide *Suidam*, & Glossas *Herodoti* a viro doctissimo *Gothofredo Jungermanno*, meo necessario, olim cum *Herodoto* editas. *J. G. G.*

Ἄπρατος] Sic praeter Mſſ. P. L. & Ed. *J.* in reliquis mendose legitur ἄτρακτος. *M. du S.*

31. Ἀβδηρόθεν . . . Ἐφέσου] Abdera patria *Democriti*; Ephesus *Heracliti*, ambo Dialecto Ionica loquuntur.

13. JUP. Transire illum in alteram partem jube. Produc alium, quin illos duo ridentem alterum ex Abdera, & ex Epheso alterum ploratorem: ambo enim una vendi volo. MERC. Descendite in medium. Vitas optimas vendo, sapientissimos omnium praedico venales. EMT. Quantum, Jupiter, inter se distant, alter ridere non desinit; lugere alter aliquem videtur, ita plorat perpetuo. Heus tu, quid hoc sibi vult? Quid rides? DEM. Rogas? ridiculae mihi videntur res vestrae omnes & vos ipsi. EMT. Ain tu? Omnes tu nos rides, nihili tu putas res nostras omnes? DEM. Sic est. Serium enim in iis nihil quidquam: vana omnia, atomorum impetus, imperitia. EMT. Enim vero tu vanus es re vera & imperitus. O insolentiam! ridere non desines.

ΖΕΥΣ. Μετάστηθι· ἄλλον πρόαγε· μᾶλλον δὲ τὸν δύο τοῦτον, τὸν γελωτοποιὸν τὸν Ἀβδηρόθεν, καὶ τὸν κλαυσιπολίτην τὸν ἐξ Ἐφέσου. ἅμα γὰρ αὐτοὺς πωλεῖσθαι βούλομαι. ΕΡΜ. Κατάβηθον εἰς τὸ μέσον. τοὺς σοφωτάτους πάντων ἀποκηρύττομαι. ΑΓΟ. Ὦ Ζεῦ, τῶν ἐναντιοτήτων. ὁ μὲν ἀσταλείπτει γελῶν, ὁ δέ τινα ἔοικε πενθεῖν· ἀκρύει γοῦν τοπαράπαν. τί ταῦτ', ὦ οὗτος, τί γελᾷς; ΔΗΜ. Ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκεῖ τὰ πράγματα ὑμέων, καὶ αὐτοὶ ὑμεῖς. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; καταγελᾷς ἡμῶν ἁπάντων, καὶ πᾶς' οὐδὲν τίθεσαι τὰ ἡμέτερα πράγματα; ΔΗΜ. Ὧδε ἔχει. σπουδαῖον γοῦν οὐκ αὐτέοισιν οὐδέν. κενὰ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων Φορὴ, καὶ ἀπειρίη. ΑΓΟ. Οὔμενοῦν, ἀλλὰ σὺ κενὸς ὡς ἀληθῶς, καὶ ἄπειρος. ὦ τῆς ὕβρεως, οὐ παύσῃ γελῶν.

14. Tu vero, vir bone, quid ploras? multo enim melius credo, te alloqui. HERAC. Puto enim, Hospes, res hominum questu & lacrymis dignas, neque quidquam earum non fato obnoxium: Hoc sane nomine miseror illas & defleo, & praesentia quidem

Σὺ δὲ τί κλαίεις ὦ βέλτιστε; πολὺ γοῦν οἶμαι κάλλιον σοὶ προσλαλεῖν. ΗΡΑΚ. Ἡγέομαι γοῦν, ὦ ξένε, τὰ ἀνθρώπινα πρήγματα ὀϊζυρὰ, καὶ δακρυώδεα, καὶ οὐδὲν αὐτέων ὅ, τι μὴ ὀλοφύρσιον· τῷ δὴ οἰκτείρω τε σφέας καὶ ὀδύρομαι. καὶ τὰ μὲν παρεόντα οὐ δο-

b Βούλομαι] Edd. βούλεσθαι, excepta *F.* pro qua stant G. P. & margo *AIW.* c Πενθεῖν] Sola *F.* πενθῶν quam tamen, etsi suffragentur G. P. & margo *AIW.* secutus non sum. d Κλαίεις] Κλαίεις *F.* in ea, quae presse veteres membranas sequitur, subscriptum saepe solet ad larus poni. e ΗΡΑΚ] Ἡράκλεις F. *AI.* quod vitium in sequentibus Edd. facile sublatum. f Πρήγματα] Πράγματα F. *F. V2. P.* Formam Ionicam *AI.* jam admisit, & in plures Edd. propagavit. *Mώ* video notatum in ora libri *Wessel.* e regione hujus versus, credo pro vulgari *μή.* g Τῷ δὴ] Τὸ, δὴ οἰκτ. &c. F. quod editae lectioni par est.

51. Ἐπιειρίων] Ἐπιθανάτιον. *V.* † κὴρ γὰρ ὁ θάνατος. *G.*

† Κὴρ &c.] Accesserunt ex *Etymol.* & *Suida.* *T. H.*

tur. *M. du S.*

32. Βούλομαι] Sic iterum MS. Gr. P. & Ed. *F.* Quod autem in reliquis libris est βούλεσθον, absurdum prorsus est. Quis enim probet, viros tam sibi dissimiles in una eademque familia cupiisse vivere? *M. du S.*

36. Ἔοικε πενθεῖν] In MS. *Graevii* pag. 968. pro πενθεῖν legitur πενθῶν, idque ait Vir Cl. ἀλληπαίτερον. Fateor; sed utrumque amat Noster; nam rursum eadem hac pagina, Ἄτρεκτον ἔοικεν ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μᾶλλον. & post p. 374. Ἔοικασι δ' ἐν πολύ τι πλῆθος αὐτῶν τεθρήνιον. *F. F.*

Ibid. Πενθεῖν] Iterum ex Mss. Gr. P. & Ed. *F.* venustius enim est vulgato πενθῶν. Nisi forsan πενθοῦντι scriptum oportuisse censeas. *M. du S.*

44. Ἀπειρίη] Cave hanc vocem cum emptore de *imperitia* aut *ignorantia* intellexeris; immensum enim Democrito notat. *Cic.* I. de fin. *infinitio ipsa, quam ἀπειρίαν vocant, tota ab illo est*, i. e. Democrito. *M. du S.*

δοκέω μεγάλα, τὰ δ' ὑστέρῳ χρόνῳ ἐσόμενα, πάμπαν ἀνιηρά. λέγω δὲ τὰς ἐκπυρώσιας καὶ τὴν ὅλην συμφορήν. ταῦτ' ὀδύρομαι καὶ ὅτι ἔμπεδον οὐδέν, ἀλλάκως εἰς κυκεῶνα πάντα συνειλέουν, καὶ ὅτι τοὐτὸ τέρψις, ἀτερψίη· γνῶσις, ἀγνωσίη· μέγα, μικρόν· ἄνω κάτω περιχορεύοντα, καὶ ἀμοιβόμενα ἐν τῇ αἰῶνος παιδιῇ. ΑΓΟ. Τί γὰρ ὁ αἰὼν ὅτι; ΗΡΑ. Παῖς παίζων, πεττεύων, διαφερόμενος. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ ἄνθρωποι; ΗΡΑ. Θεοὶ θνητοί. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ θεοί; ΗΡΑ. Ἄνθρωποι ἀθάνατοι. ΑΓΟ. Αἰνίγματα λέγεις ὦ οὗτος, ἢ γρῖφος συλλιθεὶς; ἀτεχνῶς γοῦν, ὥσπερ ὁ Λοξίας, οὐδὲν σαφεῖς. ΗΡΑ. Οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὑμέων. ΑΓΟ. Τοιγαροῦν οὐδὲ ὠνήσεταί σε οὐ φρονῶν. ΗΡΑ. Ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡδὺ οἰμώζειν, τοῖσιν ὠνεομένοισι, καὶ τοῖσιν οὐκ ὠνεομένοισι. ΑΓΟ.

magna non arbitror; ſed quae in poſterum futura ſunt, ea demum triſtia, exuſtiones loquor, & univerſi calamitatem: haec deploro, & quod ſtabile nihil eſt ac firmum, ſed cinno quaſi quodam permiſta & confuſa feruntur, idemque ſunt delectatio & faſtidium, cognitio ignorantia, magnum parvum, ſurſum deorſum euntia, & vices in illo ſaeculi luſu permutantia. EMT. Quid igitur eſt ſaeculum? HER. Puer ludens, talos jactans, huc illuc vagans. EMT. Homines vero quid? HER. Dii mortales. EMT. Dii vero? HER. Homines immortales. EMT. Aenigmata loqueris, mi homo, aut griphos nectis. Plane enim ut Loxias ille Apollo nihil clare dicis. HER. Nihil enim vos curo. EMT. Igitur neque ſanus quisquam te emerit. HER. Ego vero plorare jubeo omnes, maximos minimos, emtores non emtores. EMT.

a Σωτιθεῖς] Σωτίθης *J. V2. B1.* 2. recte quidem: ſed quia *S.* accentu tantum mutato propius accedit ad σωτιθεὶς F. & *A1.* hoc potius habui.

56. * Ἀλλάκως] Ἀντὶ τοῦ πάσης· ἴσι δὲ ⊖ τοῦτο Ἰωνικόν, ἐπεί τοι ⊖ Ἔφεσ⊖ Ἰώνων. Ἐφέσι⊖ δὲ Ἡράκλειτ⊖. *V*

Ibid. Κυκεῶνα] Κυκεὼν ὁν πολλῶν βοτανῶν συγκειμένων φαρμακείαν ποιεῖ θελητήριον, ἀπὸ τοῦ † κεχύσθ κυκεών, καὶ κυκεών. *V.*

61. ‡ Διαφερόμεν⊖] Συνδιαμαχόμενος. *V.*

65. Γρίφους] Γρίφ⊖ ζήτημα αἰνιγματῶδες, ἢ συμπλοκὴ συλλογισμοῦ. § λέγεται δὲ ⊖ τὸ δίκτυον, καὶ ὁ συμπλεκόμενος λόγ⊖. *V.*

69. Ἡδὺ] ¶ Ἀκμαστικῶς. *G.*

* Ἀλλάκως] Quum in Cod. *V.* ſcriberetur: ταῦτ' ὀδύρομαι] ἀντὶ τοῦ πάσης . . . . Ἰώνων, ἐφ' ἧς καὶ Ἡράκλειτ⊖· Ed. A. dedit hunc in modum: τῷ δὲ ὀδύρομαι] &c. Ἔφεσι⊖ δὲ Ἡράκλειτος. Ταῦτ' quae mutandi cauſa fuerit in τῷ δὲ, non video: reliqua commode ſunt correcta: ſed interpretationem ad voces praefixas minime pertinere, quis non animadvertat? Adnotavit *M. du Soul: Refer ad ἀλλάκως, ut recte Coll.* *T. H.*

† Κεχύσθαι] Ex C. ſupplevi & emendavi. *M. du S.*

Ed. A. ἀπὸ τοῦ κεκύσθαι καὶ κυκεών. Non inepte quidem *Matth. Sladus* conjectarat, κεκάσθαι· ſed quod repoſuimus, ita plane legitur in V. *Etymol.* Κυκεὼν ὁ πόσις· ἀπὸ τοῦ χύσθαι χυχεὼν τις ὤν. Συγκειμένων vereor, ut rectum ſit: ſcribendum videtur συγκίμεν⊖· nam longius abit συγκεκραμένων. Pro ποσεῖ vidi, ni fallor, in V. πολλ". *T. H.*

‡ Διαφερόμεν⊖.] In C. erat: συνδιαφ.] διαμ. *M. du S.*

Jungamus ergo lectionem utramque, Συνδιαφερόμεν⊖· συνδιαμ. probabile videtur ita ſcriptum fuiſſe in antiquo *Luciani* Codice. *T. H.*

§ Λέγεται δὲ καὶ ὁ συσμαλικὸς] Pro hiſce in C. legitur: ἴδιον καὶ τῶν χλιῶν γρίσπαν φασὶν. λέγεται καὶ τὸ δίκτυον. *M. du S.*

Primum ὁ συσμαλικὸς unde venerit in Ed. A. excogitare nequeo: nam *V.* literis haud obſcuris praebet, λέγεται δὲ καὶ τὸ δίκτυον· prout illa vox plurimum in membranis exarati ſolet: hoc igitur omnino revocandum fuit. Deinde quod in C. habetur, derivatum ab Etymol. p. 241. v. 35. Γρῦφ⊖, ζήτημα, αἴνιγμα δύσκολον, ἔνθεν καὶ τὸν χλιὸν γρίσπαν φασί. ergo menda non vacat illud γρίσπαν quanquam ea de ſignificatione γρίσπαμεν⊖ ut tacuerunt *Jo. Meurſius* & *Du Cangius*, ſic mihi nihil etiam conſtat: alia longe vocis ejus apud Graecos eſt poteſtas *turpis lucri* & *rapinarum*. Γρῖφος autem, quo deſtituuntur *V.* & Ed. A. in capite Scholii praepoſuit *M. du Soul.* *T. H.*

¶ Ἀκμαστικῶς] Ἡδὺν Grammatici exponunt ἀκμὴν, ἰσχὺν ἀκμάζειν· inde ducta eſt interpretatio huc in loco valde inſulſa. *T. H.*

54. Τὰς ἐκπυρωσίας] Heracliti ἐκπύρωσις. *E. G.*

56. Ἀλλάκως] i. e. ἀλλὰ πάσης. *F. G.*

57. Τέρψις ἀτερψίη] Sic καιρὸς ἄκαιρος, ἄσοφος σοφίη, ἀστεῖος ἀνοστείη, & mille ſimilia. *J. B.*

58. Ἄνω] Heracliticam illam Philoſophiam imprimis declaravit Hippocrates, cujus hic conf. de Diaeta I, 6. Γίνεσθαι καὶ ἀπολλύσθαι ταὐτὸν ξυμμιγνῦσαι καὶ διακρῖναι δῦναι ταὐτὸ κ. τ. λ. totus locus lectu digniſſimus. *J. M. G.*

61. Διαφέρομεν] *Heſychius* etiam μαχόμενος. *Suidas* ἐρίζων, φιλονικῶν. *M. du S.*

65. Γρίφους σωτιθεὶς] Hoc in Heraclito omnes antiqui reprehenderunt (Vid. *Diog. Laërt.* p. 238. C. & 389. praecipue in ejus ſcriptis ita ambiguis, ut quomo-

EMT. Morbus hujus hominis ab atra bile non procul abeſt ; neque vero alterum eorum emerim equidem. MERC. Neque igitur hi vendi poterunt. JUP. Praedica alium.

15. MERC. Vis Athenienſem illum, loquaculum? JUP. Ego vero volo. MERC. Huc tu tranſi. Vitam bonam & prudentem praedicamus. Quis emit ſanctiſſimum? EMT. Dic mihi, quid maxime noſti? SOCR. Puerorum amator ſum, & doctus artes amatorias. EMT. Quomodo igitur ego emam te? Paedagogo enim opus habebam pro puero quem pulchrum habeo. SOCR. Ecquis vero aptior me ſit contubernalis pulchri? Neque enim corporum amator ego, animam pulchram judico. Noli laborare ſi vel ſub eadem veſte

Τυτὶ τὸ κακὸν ὁ πόρρω μελαγχολίας ἐστὶν, ἀλλ' ἕτερον ἔγωγε αὐτῶν οὐκ ἂν ὠνήσομαι. EPM. [b] Ἄπρακτοι γ' οὗτοι μένουσιν. ΖΕΥΣ. Ἄλλον ἀποκήρυττε.

EPM. Βούλει τὸν Ἀθηναῖον ἐκεῖνον, τὸν τραμύλον; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν. EPM. Δεῦρ' ἐλθὲ σύ. βίον ἀγαθὸν, καὶ συνετὸν ἀποκηρύττομεν. τίς ὠνεῖται τὸν ἱεροσύλον; ΑΓΟ. Εἰπέ μοι, τί μάλιστα εἰδὼς τυγχάνεις; ΣΩΚ. Παιδερασ[75]τὴς εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. ΑΓΟ. Πῶς οὖν ἐγὼ πρίωμαί σε; παιδαγωγῷ γὰρ ἐδεόμην, τῷ παιδὶ καλῷ ὄντι μοι. ΣΩΚ. Τίς δ' ἂν ἐπιτηδειότερος ἐμοῦ γένοιτο συνεῖναι καλῷ; καὶ γὰρ οὐ τῶν σωμά[80]των ἐραστής εἰμι, τὴν ψυχὴν δὲ ἡγοῦμαι καλὴν. ἀμέλει, κἂν ὑπὸ ταὐτὸν ἱματίου μοι καλα-

[b] Ἄπρατοι] Quae nos ratio paulo ante movit, ut hanc vocem reponeremus, eadem hic valet: contenti ſumus ſolius *V2.* ſuffragio; nam in ceteris omnibus haeret ἄπρακτοι. Et ſic *Gujetus* etiam hic & ſupra emendaverat.

75. Τὸν τραμύλον] Φλύαρον, πιθανολόγον, ἢ ** ἕρμον τῶν λόγων, ἀπατεῶνα. *V.*

** Ἕρμον] Si compares *Etymologum* & *Suidam* in Στράμυλος, ſcribendum eſſe liquet ἕρμον cum intellige, qui garrulus per inſidias obſervat, & loquaciter captat alienos ſermones. *T. H.*

modo interpungi debuerint, non ſatis conſtaret. V. *Ariſtot.* Rhet. III. 5. Si plura velis, conſule *Fabr. Bibl. Gr.* 760. Griphi autem, quos memorat, ab aenigmatis non multum differunt, niſi quod doctrinam & eruditionem requirunt majorem. De quibus lege, quae *Athenaeus* ſcripſit L. X. & *Caſauboni* obſervationes ad ejusdem libri c. I. *M. du S.*

69. Ἡδέως οἰμώζειν] Non debebat verti *a pueris plorare*, quod ſatis bene illuſtravit *Faber* ad Timonem. Mox autem interpretes videntur legiſſe, ἄπρατοι, non ἄπρακτοι, unde ipſe dialogi index βίων πρᾶσις. *J. G.*

Ἡδέως] Alludit ad dictum Heraclitι: Ἄξιον ἔρωτος ἡδέως ἀπάγξασθαι, quod refert *Laertius* IX, 2. & alii. *L. K.*

Ἡδέως] *Suidas* reddit ἀθρόον i. e. *confertim, ſine diſcrimine.* *E. L.*

Ἡδέως] Audis μεγαλόφρονα παρ' ὀντινοῦν ὑπερόπτην, qualem deſcribit *Diog. Laërt.* IX, 1. *J. M. G.*

73. Ἄπρακτοι] Hoc in loco cum caeteris erravit *J.* Edit. neque in Codd. quicquam ſubſidii erat. *M. du S.*

80. Παιδερασ[75]τὴς] Tangunt τὰ ἐρωτικὰ Socratis *Athen. Ariſtaen. Ariſtoph.* & alii quos recenſet Clariſſ. praeſes *I. Savar.* ad *Sidon.* Ego ad *Petron.* ubi interpretor illud ſequens, ὑπὸ ταυτὸν ἱματίου. Contra tamen multi, quos profert *Joſ. Mercer.* ad *Ariſtaen.* *J. B.*

86. Ἀμέλει] Hic retinere vim ſuam poteſt verbum ἀμέλει, quod alias interjectione, aut adverbio *adeo*, apud Latinos permutandum eſt. *J. M. G.*

Ibid. Κἂν ὑπὸ . . . .] V. *Plat.* in συμπ. 334. *F. G.* Quo loco fuſe hiſtoria quam hic tangit noſter, ab Alcibiade narratur. V. & *Corn. Nep.* VII. Alcib. c. 2. cujus aetate non deerant qui Socrati id vitio verterent, cui vivo ne licentia quidem Comica turpitudinis hac in parte notam inurere auſa eſt, tum cum maxime eum inſectaretur. Eandem tamen calumniam alibi etiam paſſim tangit noſter. V. Ἰσ. c. 19. & Ἐρ. c. 9. *M. du S.*

Ibid. [Ὑπὸ ταὐτὸν ἱμ.] *Veſticontubernium facere* dixit *Petronius.* *A. V.*

Ibid. Ταὐτὸν] Ταὐτὸν & τοιοῦτον Attici ſaepe, pro τὸ αὐτὸ & τοιοῦτο. *Ariſtoph.* Plut. 253. ταὐτὸν θύμον. Τὸ θύμον enim neutr. eſſe, vid. Scholiaſt. h. l. Idem v. 898.

Ἐπὶ τοιοῦτον ἀμπέχεται τριβώνιον.

Et *Pauſan.* p. 281. τοῦτον πίλον. Plura *Matteaire* de Dialect. p. 37. Sed Pollucis interpres latinus. L. IX. c. 8. p. 1122. ταὐτὸν maſcul. gen. vertit; verum cum

καλακέων), ἀκούσῃ αὐτῆς λεγόντων μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθεῖν. ΑΓΟ. Ἄπιστα λέγεις, τὸ παιδεραστὴν ὄντα, μὴ πέρα τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν· καὶ ταῦτα, ὑπ' ἐξουσίας, ἐν τῷ αὐτῷ ἱματίῳ καλακείμενον.

ΣΩΚ. Καὶ μὴν ὀμνύω γέ σοι τὴν κύνα, ἢ μὴν πλάτανον οὕτω ταῦτ' ἔχειν. ΑΓΟ. [a] Ἡράκλεις τῆς ἀτοπίας τῶν θεῶν. ΣΩΚ. Τί σὺ λέγεις; οὐ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι θεός; οὐχ ὁρᾷς τὸν Ἄνουβιν ἐν Αἰγύπτῳ ὄντα· καὶ τὸν ἐν οὐρανῷ Σείριον, καὶ τὸν παρὰ τοῖς κάτω Κέρβερον.

ΑΓΟ. Εὖ λέγεις, ἐγὼ δὲ διημάρτανον. ἀλλὰ τίνα βιοῖς τὸν τρόπον; ΣΩΚ. Οἰκῶ μὲν ἐμαυτῷ τινα πόλιν ἀναπλάσας, χρῶμαι δὲ πολιτείᾳ ξένῃ, καὶ νόμοις νομίζω τοὺς ἐμούς. ΑΓΟ. Ἐν ἐβουλόμην ἀκοῦσαι τῶν δογμάτων. ΣΩΚ. Ἄκουε δὴ τὸ μέγιστον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν μοι δοκεῖ· δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν, μηδενὸς εἶναι μόνου, παντὶ δὲ μετεῖναι τῶν βουλομένῳ τοῦ γάμου. ΑΓΟ. Τί τοῦτο φῄς; ἀνῃρῆσθαι τοὺς περὶ μοιχείας νόμους; ΣΩΚ. Νὴ Δία, καὶ ἁπλῶς γε πᾶσαν τὴν περὶ τὰ

mecum pernoctarint, audias dicentes, nulla se injuria a me affectos. EMT. Supra fidem sunt quae dicis: amatorem ultra animum nihil nugarum tentare, idque ubi plena ejus rei sit facultas sub eadem veste jacenti.

16. SOCR. At ego canem tibi juro & platanum, haec ita se habere. EMT. Hercules! quam absurdi sunt isti Dii. SOCR. Quid ais? Nonne canis Deus tibi videtur? Anubin non vides quantus ille sit in Aegypto? & illum in Cœlo Sirium? & Cerberum illum apud Inferos?

17. EMT. Recte dicis. errabam equidem. Sed qua ratione vivis? SOCR. Civitatem incolo quam ipse mihi formavi, republica utor nova, & meas ipse mihi leges fero. EMT. Unum velim audire decretorum tuorum. SOCR. Audi ergo maximum, quod de mulieribus statui. Placet, nullam earum uniuscujusquam esse, sed in partem nuptiarum venire quisquis voluerit. EMT. Quid ais? sublatas abrogatasque de adulterio leges? SOCR. Ita per Jovem, & omnem simpliciter circa talia minu-

a Ἡράκλεις] Ἡράκλης *J.*

92. Ὀμνύω γέ σοι τὴν κύνα] Κίρκωπον. Ῥαδαμάνθυος ὅρκος ἔστω ὁ κατὰ κυνός, ἢ χοιρος, ἢ πλατάνου, ἢ κριοῦ, ἢ τινος ἄλλου τοιούτου. * Οἷς μίγιστος ὅρκος ἅπαντι λόγῳ κύων, ἔπειτα χὰν θεὸς δὲ ἐσήγων. Κρατῖνος Χείρωσι. Τοιοῦτοι δὲ οἱ Σωκράτους ὅρκοι. *V. G.*

* Οἷς μίγιστος] Sunt duo versus ex *Cratini* Chironibus petiti, sed corruptissimi, sic legendi, ut liquet ex Excerptis Grotianis p. 493.

> Οἷς ἦν μίγιστος ὅρκος ἅπαντι λόγῳ
> Κύων, ἔπειτα χὰν, θεὸς δὲ σηγάων.
> *Quibus jusjurandum maximum in re qualibet*
> *Canis est, & anser; nam Deos non nuncupant.* *J. C*

Ego scripturam C. expressi Grotianae haud inferiorem, nisi quod *ἐν* ante *λόγῳ* deest. *M. du S.*

Ponam Ed. A. lectionem: *ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα*] Κίρκωπον. Ῥαδαμάνθυος (*V.* Ῥαδαμάνθυος) ὅρκος· ἔστω (*V.* ὅρκος ἔστω.) ὁ κατὰ κυνὸς, ἢ χοιρὸς, ἢ πλατάνου, ἢ τινος ἄλλου, τοιούτου. οἷς μίγιστος ὅρκος (*V.* ὅρκος & statim ὅρκοι) ἅπασι λόγοις κύων ἐπὶ τυχὸν. Κρατῖνος Χείρωσι. (in *V.* Χεί σι) τοιοῦτοι (hic καὶ *V.* inserit) οἱ Σωκράτους ὅρκοι. Quae *Solanus* ex C. addidit atque emendavit,

> Οἷς ἦν μίγιστος ὅρκος ἅπαντι λόγῳ κύων
> Ἔπειτα χὰν θεὸς δ' ἐσήγων ——

Atque ita fere *Kusterus* ad *Suidam*. De Cerbero ridiculum est *Scholiastae* commentum. *T. H.*

ex MS. in notis adferatur *αὐτὸν*, id potius ibi in textum recipiendum crederem. *J. F. R.*

92. Κύνα πλάτανον] Per canem & anserem dejerasse, auctor est *Lactantius* III, 20. Vid. *Plat.* 102. 8. C. G. & 36. 2. *Suid. Aelian. Cic. Quintil.* III. *Aristoph.* Avibus. Thespesion. ad Apollonium Thyanens. apud

mutam illam diligentiam. EMT. De pueris vero aetate & forma florentibus quid ſtatuis? SOCR. Et hi erunt praemium fortiſſimis, qui amore illorum potiantur, quoties ſplendidum & audax facinus ediderint.

τοιαῦτα μικρολογίαν. ΑΓΟ. Τί δὲ περὶ τῆ ὥρᾳ παίδων σοι δοκεῖ; ΣΩΚ. Καὶ ἔστι ἔσον τοῖς ἐρίτοις ἆθλον φιλῆσαι, λαμπρόν τι καὶ νεανικὸν ἐργασαμένοις.

18. EMT. Hem magnificentiam! Sapientiae quod tibi caput eſt? SOCR. Formae & exempla rerum. Quidquid enim vides, terram, terreſtria, coelum, mare: horum omnium, imagines quaedam, viſum effugientes, ſtant extra hoc universum. EMT. Ubi ſtant igitur? SOCR. Nusquam, ſi enim in loco aliquo eſſent, plane non eſſent. EMT. Non video ea quae narras exempla. SOCR. Neque id mirum. Caecus enim es mentis quidem oculo. At ego omnium video imagines, & te quemdam alium corporis oculos fugientem, & me, & prorſus duplicia omnia. EMT. Ergo emendus es, ita ſapiens & viſu ita acuto praeditus. Age videam, quid pro illo a me exigis? MERC. Dabis talenta duo. EMT. Emi quanti dicis. Pecuniam vero deinde ſolvam.

ΑΓΟ. Βαβαὶ τῆ φιλοδωρίας. τῆ δὲ σοφίας, τί σοι τὸ κεφάλαιον; ΣΩΚ. Αἱ ἰδέαι, καὶ τὰ [b] τούτων παραδείγματα. ὁπόσα γὰρ δὴ ὁρᾷς, τὴν γῆν, τὰ περὶ γῆς, τὸν οὐρανόν, τὴν θάλατταν, ἁπάντων τούτων εἰκόνες ἀφανεῖς ἑστᾶσιν ἔξω τοῦ ὅλου. ΑΓΟ. Ποῦ δὲ ἑστᾶσιν; ΣΩΚ. [c] Οὐδαμοῦ. εἰ γάρ που εἶεν, οὐκ ἂν εἶεν. ΑΓΟ. Οὐχ ὁρῶ ταῦθ', ἃ σὺ λέγεις τὰ παραδείγματα. ΣΩΚ. Εἰκότως. τυφλὸς γὰρ εἶ τὴν ψυχῆς τὸν ὀφθαλμόν. ἐγὼ δὲ, πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ, καὶμὲ [d] ἄλλον. καὶ ὅλως, διπλᾶ πάντα. ΑΓΟ. Τοιγαροῦν ἀνητέον εἶ, σοφὸς, καὶ ὀξυδερκής τις ὤν. φέρ' ἴδω τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ σύ. EPM. Δὸς δύο τάλαντα. ΑΓΟ. Ὠνησάμην ὅσου φῄς. ταργύριον μέν τοι ἐς αὖθις καταβαλῶ.

EPM.

b Τῶν ὄντων] Τούτων *F.* *c* Οὐδαμοῦ] Conſentiunt omnes Edd. praeter *P.* in qua ἰδαμοῦς quod unde ſumtum ſit, ignoro. *d* Ἄλλον] Ita legitur in *G. P. L. V2. P.* Edd. reliquae perperam habent ἄλλον.

apud Philoſtr. p. 257. Ἐγήσατό τις, ἔφη, Σωκράτης, Ἀθηναῖος, ἀνὴρ σπουδαῖος, ἄνηρ ἡμῖν, γάμων, ὃς τὴν κύπρον, καὶ τὴν χῆνα, καὶ τὴν πλάτανον, θεούς τε ἡγεῖτο ἓν ἅμιλλαν. οὐκ ἀνόητος, εἶπεν (Apollonius) ἀλλὰ θεῖος, καὶ ἀτεχνῶς σοφὸς ἅμιλλαν γὰρ ταῦτα, οὐχ' ὡς θεοὺς, ἀλλ' ἵνα μὴ θεοὺς ἅμιλλαν. Ubi Doct. interpres obſervat Suidam v. χῆνα ὀμνῦναι, & Heſychium v. Ῥαδαμάνθιος ὅρκος, iisque graviorem auctorem *Porphyrium* L. III. de abſtinentia §. 16. narrare Rhadamanthum legem tuliſſe, ut *per anſerem* aliaque ejus generis juramenta fierent, ὑπὲρ τοῦ μὴ τοὺς θεοὺς ἐπὶ πᾶσιν ὀνομάζειν. Addereque diſerte Porphyrium, Rhadamanti imitatione hoc feciſſe Socratem. Vide noſtrum iterum Ἰκαρ. c. 9. *M. du S.*

99. Οἰκῶ μέ] Quae ab hoc inde loco dicuntur de Socrate, ea aeque, vel potius etiam in Platonem dicta videri poſſunt, de republica, de communione mulierum, de fortium praemiis, de idēis. Et poteſt aliquis putare vitioſe, & per aliquam ſuperioris temporis injuriam excidiſſe Platonis in hoc dialogo mentionem, cum is in eo, qui ſequitur, libello graviter adeo ſuas injurias, hic illatas ſibi, perſequatur. Verum enim vero, cui ratio ſcriptorum Platonis nota eſt, in quibus ſuam ille ſententiam & ea nominatim, quae hic perſtringit Lucianus, ſub Socratis nomine conſuevit proponere: unam hac in re eſſe Socratis & Platonis perſonam, unam illatam ſimul ambobus injutiam, facile intelliget. Itaque paſſim laudant Socratem, qui Platonis ſententiam commemorant, qua de re Fabr. B. G. 2, 22. p. 826. ſeq. Ut Scipionem laudat Cicero apud Lactantium de Opif. Dei I, 13. non ipſum librorum de republ. auctorem, quod Cellario excidit; ſed quod is loquens a Tullio inductus fuerat. Igitur integra & ſana omnia puto. *J. M. G.*

21. Οὐκ ἂν εἶεν] Nimirum ſunt ea tantum, quae manent & non mutantur in horas, in quo genere Deus, ac deinde ideae, quae nimirum in & cum ipſo Deo ab omni aeternitate fuerunt, ſunt, eruntque. *J. M. G.*

25. Καὶμὲ ἄλλον] Loquitur de idēis, ἐγὼ δὲ πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ καὶμὲ ἄλλον· ſic omnino legendum: perperam, καὶμὲ ἄλλον. in editis. *J. G. G.*

Ibid. Ἄλλον] Ex Mſſ. Gr. P. L. & P. Edit. *M. du S.*

Ἄλλον] Cum in Edit. *Benedicti* etiam legeretur ἄλλον, *F. Gujet.* jam monuit legendum ἄλλον. *J. F. R.*

ΕΡΜ. Τί ὄν σοι τὄνομα; ΑΓΟ. Δίων Συρακόσιος. ΕΡΜ. Ἄγε λαβὼν ἀγαθῇ τύχῃ. Ἀ Ἐπικούρειον σὲ ἤδη καλῶ. τίς ὠνεῖται τοῦτον; ἔστι μὲν γελῶντος ἐκείνου μαθητὴς, καὶ μεθύοντος, οὓς μικρῷ πρόσθεν ἀπεκηρύττομεν. ἓν δὲ πλέον οἶδεν αὐτοῖς, παρόσον ἀσεβέστερος τυγχάνει· τὰ δ' ἄλλα, ἡδὺς, καὶ λιχνεία φίλος. ΑΓΟ. Τίς ἡ τιμή; ΕΡΜ. Δύο μναῖ. ΑΓΟ. Λάμβανε· τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω, τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων; ΕΡΜ. Τὰ γλυκέα σιτεῖται, καὶ μελιτώδη, καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας.

19. MERC. Quod tibi nomen? EMT. Dio Syracuſanus. MERC. Habe tibi & duc, quod bene vertat! Te jam Epicureum voco. Quis hunc emet? Eſt quidem ridentis illius diſcipulus, & ebrii alterius, quos paullo ante praeconio vendebamus. Unum autem amplius novit illis, quatenus magis eſt impius. Caeterum ſuavis eſt, & gulae amicus. EMT. Quod pretium? MERC. Duae minae. EMT. En tibi illas. Hoc vero fac ut ſciam, quibus gaudet cibis? MERC. Dulcibus veſcitur & mellis ſaporem habentibus, maxime ficubus. EMT.

38. Λιχνεία] * Λαίμαργία. *V.*

40. Τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω] Ὅτι τὸ δεῖνα εἰώθασιν οἱ παλαιοὶ λέγειν ἅτως ἀφειλῶς τὸ λόγον προάγοντες ἐπὶ τὸ συγκρίπτειν τί βουλομένων τῇ ἀορισίᾳ τὸ ὀνόματος τὸ ὑποκειμένον † δηλοῦντες. *V.*

41. Τὰς γλυκείας] Τὰς ἰσχάδας, καὶ τὰς μελιτώδη προσβάλλετο ἀφ' τὸ γλυκὺ ὡς τὸ ἡδὺ, αἰνιττόμενος τὸ λεῖον τ' ἡδονῆς ὡς τὸ πρόσωπον. *G.*

* Λαιμαργία] In *V.* ſcriptum λαμαργία. *T. H.*

† Δηλοῦντες] Multa hic emendavi & ſupplevi, ſed nondum omnia: nam quid eſt illud ἐπὶ τῶν; Ἡ ἀορισία τὸ ὀνόματος συγκρίπτειν ὅτας οἱ παλαιοὶ εἰώθασι λέγειν. *G. M. du S.*

In *V.* & Ed. A. fuit; τὸ ὀνόματος, τὸ ὑποκείμενον. . . . . λοῦντες· cetera conveniunt. Quid ſibi velit haud obſcurum eſt: ſtructura tamen orationis non ſatis conſtat. Forte legendum: προσαγοῦσι ἐπὶ τῷ συγκρίπτειν τί, βουλόμενοι δὲ τῇ ἀ. τῇ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦν· niſi quis malit: προσαγοῦσι, ἐπὶ συγκρίπτειν τί βουλόμενοι, τῇ ἀορισίᾳ δὲ τῇ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦντες. Ἀφειλῶς non repudio quidem: attamen in mentem venit ἀτειλῶς, idem fere quod ἀορίστως, quo *Scholiaſtes* uſus eſt ad Δὶς Κάτων· ubi de τὸ δεῖνα. *T. H.*

31. Δίων Σ . . .] Socratem hic a Dione emptum fingit, propter Dionis ſummum erga Platonem ſtudium, de quo conſule C. *Nep.* in Dione. Viginti minis autem revera vaeniiſſe in Sicilia Platonem, tradit *Diod. Sic.* XV. p. 461. Συρὶ— antea mendoſe hic legebatur. Caeterum quanquam Socratis perſona in Codd. impreſſ. legatur, omnia propemodum Platonem tangunt. *M. du S.*

34. Γελῶντος . . μαθητὴς] Ideo Democriti diſcipulus dicitur; quia totam de Atomis theoriam ab eo habet; Ariſtippi autem, quia de *voluptate* idem uterque multis ſenſiſſe viſus eſt. *Diog. Laërt.* p. 268. A. Veteres adducit aſſerentes, τὰ Δημοκρίτου περὶ τῶν ἀτόμων, καὶ Ἀριστίππου περὶ τῆς ἡδονῆς, ὡς ἴδια λέγειν. *M. du S.*

35. Μεθύοντος] Intellige *Ariſtipp.* *F. G.*

40. Τὸ δεῖνα δὲ] Hanc vel ſimilem ſententiam hic poſtulari video. verba τὸ δεῖνα δὲ quid ſibi velint, nondum plane adſequor. An τόδ' ἐπὶ ὅπως ἴδω, *hoc dic ut ſciam?* *J. M. G.*

42. Τὰς ἰσχάδας] Ἰσχάδας ἐ παλάθας τῶν καρυκῶν ἐ τὰς γλυκείας ἐ μελιτώδη potiſſimum cupiebant, ipſe paſſim Dial. ſeq. & aliis paſſim Athen. *J. B.*

44. Παλάθας τῶν καρυκῶν] *Emam enim illi maſſas carycarum.* Sic vertit interpres; male. Nam ſi ſcriptum invenerat καρυκῶν, debebat emendare & legere καρικῶν, & vertere *maſſas Caricarum*, ſeu *ficuum e Caria.* Nam & παλάθη, teſte *Euſtathio*, eſt τῶν καρικῶν ἐπισύστασις, quod Gallice dicimus *un cabas de figues*: & de ficubus hoc loco agitur: nam dixerat τὰ γλυκέα σιτεῖται ἐ μάλιστα τὰς ἰσχάδας, *dulcibus veſcitur, & praecipue ficubus aridis*: & infra in Reviviſcentibus παλαίθην ἰσχάδων dicit. At Caryca fuit intritum quoddam, vel condimentum ex ſanguine aliis rebus admixto factum, de quo nulla hic mentio: ficus vero e Rhodo & Cauno Caricis urbibus paſſim diſtrahebantur, & in Italiam usque portabantur, ut patet ex M. Craſſi hiſtoria apud *Ciceronem* lib. 7. de Divinatione: *Cum M. Craſſus exercitum Brundiſii imponeret, quidam in portu Caricas Cauno advectas vendens, Cauna has, clamitabat.* Sic & Chelidoniae ficus a Chelidoniis inſulis non longe a Cariae littore ſic dictae. Ergo totus ille tractus Cariae a Rhodo usque ad Chelidonias ficubus abundabat. Ideo & viliori pretio diſtrahebantur, & utiliores ad mancipia paſcenda, quod hic ſpectat emptor Diogenis. De ficubus autem e Rhodo, Cauno, & Chelidoniis vide *Athenaeum* lib. 3. cap. 3. Plura poſſem congerere, ſed haec credo ſufficiunt ad firmandam lectionem καρικῶν. *J. P. a G.*

45. Τὸν σὺ χρῷ κουρίαν ἐκεῖνον] *Detonſum.* Mirum eſt interpretes in his omnibus dialog. hac in re peccaſſe; dico poſtea. Angl. σὺ χρῷ κουρίαν σὺ. *J. B.*

Ibid. Κουρίαν] Ita poſtulat ſenſus; nec deeſt auctoritas. Sic enim in Angl. teſte *Bourdelotio* legitur. Sic etiam P. & L. & ſic citatur in Conſt. Lexico. Praeterea ſic etiam legitur in Δραπ. c. 27. ὕπωχρον, σὺ χρῷ κουρίαν, σὺ γενείῳ βαθεῖ. Reliqui libri omnes hic κουρίαι,

EMT. Haec res difficultatem non habet. Emam viro maſſas caricarum.

20. JUP. Alium voca; illum ad cutem raſum, triſtem illum de porticu. MERC. Bene mones, videntur ſane multi eum expectare eorum, qui ad forum venerunt. Ipſam virtutem vendo, vitam perfectiſſimam: quis omnia ſolus ſcire cupit? EMT. Quorſum illud dicis? MERC. Nempe ſolus hic ſapiens, ſolus pulcher, ſolus juſtus, fortis, rex, rhetor,

ΑΓΟ. Χαλεπὸν μὲν ἰδεῖν. ὠνήσομαι γοῦν αὐτῷ παλάθας τῶν καρικῶν.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει, τὸν ἐν χρῷ [a] κυρίαν ἐκεῖνον, τὸν σκυθρωπὸν, τὸν ἀπὸ τῆς στοᾶς. ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· ἔοικασι δ' ὄντων πολύ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν τὸν εἰς τὴν ἀγορὰν ἀπηνήνοτων· αὐτὴν τὴν ἀρετὴν πωλῶ, τὸν βίον τὸν τελειόταλον. τίς πάντα μόνος εἰδέναι θέλει; ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φῄς; ΕΡΜ. Ὅτι μόνος ὅστις σοφὸς, μόνος καλὸς, μόνος δίκαιος, ἀνδρεῖος, βασιλεὺς, ῥήτωρ, πλου-

a Κυρίαν] Sic A. P. L. & ex Edd. *Vr. S.* Quod in ceteris extat κουρίας legitimae ſtructurae adverſatur: error emendatus in *AIW.*

44. Παλάθας τῶν Καρικῶν] Ὡς τὰ Κῶ ἀφόρους· παλάθη δέ ἐστι σφαῖρα ‡ ἀπόσγκος σύκων συμπιπλομένη. *G.*

47. Πολύ τι πλῆθος] Ἐπειδὴ πολλοὶ τῇ ἀτοπίᾳ σοφισμάτων § σημαινόμενος παρεγένοντο ἐπὶ τὴν ἀγορᾶν, ὅπου ἐπιδείξεως χάριν παρῆσαν Χρύσιππος, ἀφ' οὗ τοῦτο νῦν τοῦτο λέγεις, ὅτι πολλοὶ τοῦτον ἐπὶ τὴν ἀγορὰν περιμένουσιν. *G.*

‡ Ἀπόσγκος] [Haec qui ante me deſcripſit non potuiſſe ſe aſſequi legendo in exemplari dixit. *Scrimg.*] G. Quid ſub ἀπόσγκος lateat, neſcio: ſed συμπιπλομένη legendum eſt pro ultima ſcholii voce. *M. du S.*

Primum ab initio ſuppleri debet: Ὡς τῆς Κῶ διαφόρους ἐχούσης vel φερούσης. Aptius ad rationem nominis explicandam ſcripſiſſet τῆς Καρίας· quanquam nec inſula Cos adverſum Cariam ſita hoc fructus arbutei genere, eoque praeſtantiſſimo, fuerit deſtituta. Deinde σύκων ab ingenio lectoris acuti profectum partem vocis proxime praecedentis corruptam emendat; qualia ſunt in *Heſychio* permulta. Ea de cauſa refingendum eſſe liquet, σφαῖρα ἀπὸ σύκων συμπιπλομένη. Παλάθην Grammatici exponere ſolent ἐπισύνθεσιν, vel ἐπάλληλον δίσιν σύκων· opportunus eſt *Amyntae* locus apud *Athenaeum* XI. p. 500. D. (τὸ

§ Σημαινόμενος] Haec mutila omnino in Coll. legebantur. Ex ingenio multa ſupplevimus, ſed σημαινόμενος reliquimus, ſub quo haud dubie alia vox latet, ut ἐπαγόμενοι, vel ſimile quid. *M. du S.*

Nihil obſtat, quo minus conſervari poſſit σημαινόμενοι, quod expono *coacti*, *congregati* velut ſigno dato. Deductum loquendi genus apud recentiores ab uſu Chriſtianorum, qui κηρύσσει & σημαίνουσι, quando tabulis ligneis ferreiſve pulſatis ad Eccleſiam convocantur. *Luciani* verba perverſiſſime cepit ineptus Enarrator. *T. H.*

ἀερομίλη) σὺν τοῖς φίλοις δρόποῖς συντρίβασιν εἰς παλάθας Συριακῆς τρόπον πλάττοντες, οἱ δὲ σφαῖρας ποιοῦντες &c. unde conficias pro συμπιπλομένη ſcribi non abſurde poſſe συμπλατόμενον. *T. H.*

μαι, mendoſe. Sed jam ad rem ipſam; qui factum eſt, inquies, ut qui barbam radere nolebant Stoici, comam alere recuſarint? Verbo dicam; quia mulierculārum hoc eſſe putabant comam promittere, in eoque cum graviſſimis omnium ordinum viris ſentiebant; in eo diverſi, quod cum caeteri brevi quidem coma, ſed eleganti uterentur, Stoici forcipe, cute tenus, ovium in modum caput tonderent. Cujus inſtituti ratio aut ſuperbiae eorum imputari debet, quo ſe a caeteris, ut *barba* & *pallio*, ita & hac etiam ratione diſtinguerent; aut gravitati, ne cultu iſto ſibi aut aliis nimium placerent. Qua in re ut erraſſe eos facile conceſſerim, ita nec noſtros mores hodiernos defendere ſuſtineo, apud quos coma aſcititia vulgo nunc toti cooperti viri vel foeminas ipſa hac in parte luxu anteeunt. Caſaubonus aliter rem intelligit, quem ſi lubet, conſule ad *Theophr.* Char. p. 240. „ ὁ ἐν χρῷ κουρίας non eſt curioſe caput detonſus, uti „ nos hodie in barba radenda multi ſumus. abhorrent „ haec a Cynicorum ingenio qui procul dubio, for„ cipe & craſſa Minerva capillos tondebant, non no„ vacula radebant". Vid. omnino Δραπ. c. 27. & quae illic annotata extant. Theophraſtus π. μικρολογίας. Avaros ait iſtos eſſe ὁ ἐν χρῷ κειρομένους. p. 34. Idem, ſiquidem genuinus eſt ille foetus, cap. π. ὀλιγαρχίας. p. 70. C. de viro optimatium partes ſectante dicit, eum μίσθωσιν κουρέως κεκαρμένον. Diogenes heriles filios ὁ ἐν χρῷ κουρίας τε ἐκ ἀκαλλωπίστους ἐργάζετο, καὶ ἀχίτωνας ἐκ ἀνυποδύτους. *Diog. Laërt.* 145. B. *Hor.* Epiſt. 18. I. v. 6. aſperitatis agreſtis eſſe ait *tonſam cutem*. Adde his omnibus & noſtrum de re ipſa & phraſi Ἀπαθ. c. 46. & Δικ. c. 20. *M. du S.*

47. Πολύ τι πλῆθος] Unde haec tanta in foro exſpectatio, facile intelligent, qui haec M. Aurelio Stoico imperante ſcripta meminerint. *M. du S.*

54. ΑΓΟ.]

πλείσιν, νομοθέτης, καὶ [a] τἄλλα, ὁπόσα ἐστίν. [b] ΑΓΟ. Οὐκοῦν, ὦ γαθὲ, καὶ μάγειρος μόνος; καὶ νὴ Δία γε σκυλοδέψης, καὶ τεκτων, καὶ τὰ τοιαῦτα. ΕΡΜ. Ἔοικεν.

ΑΓΟ. Ἐλθὲ, ὦ γαθὲ, καὶ λέγε πρὸς τὸν ὠνητὴν ἐμὲ ποῖός τις εἶ, καὶ πρῶτον εἰ οὐκ ἄχθη πιπρασκόμενος καὶ δοῦλος ὤν; ΧΡΥΣ. Οὐδαμῶς. εἰ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐστιν. ὅσα δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν. ΑΓΟ. Οὐ μανθάνω [c] ἢ λέγεις. ΧΡΥΣ. Τί φὴς; εἰ μανθάνεις ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μὲν ὄντα προηγμένα, τὰ δ' ἐμπαλιν ἀποπροηγμένα; ΑΓΟ. Οὐδὲ νῦν μανθάνω. ΧΡΥΣ. Εἰκότως. εἰ γὰρ εἰ συνήθης τοῖς

dives, legislator, & quotquot sunt reliqua, EMT. Ergo bone vir, coquus etiam bonus & medius fidius cerdo, & faber, & id genus. MERC. Sic videtur.

21. EMT. Huc prodi, bone vir, & dic mihi te emturo, quid hominis sis? & primum, an non aegre feras, te vendi & servum esse? CHRYS. Nequaquam; haec enim in nostra potestate non sunt. Quaecunque vero in potestate nostra non sunt, ea indifferentia esse contingit. EMT. Non intelligo quid dicas. CHRYS. Quid ais? intelligere te negas, talium quaedam esse praeposita, alia rejectanea. EMT. Ne nunc quidem intelligo. CHRYS. Nec mirum, qui non adsuetus sis nostris nominibus, neque

a Τἄλλα] Ita P. τ' ἄλλα F. pleraque τἄλλα. b ΑΓΟ.] Quum F. A1. & S. ingererent: Ἑρμῆς, Ἀγορασοῦ persona repositа fuit in J. V2. P. quibuscum facit L. & margo A1W. Plura variat B2. hic quidem itidem Ἀγο. ponens, sed deinde Ἑρ. καὶ μὰ Δία γε σκ. tum Ἀγο. ἔοικεν. ἰθὲ ὦ γαθὲ &c. c Ἢ] Ὃ, τι καὶ A.P.L. Margo A1W. nihil mutandum: illud ἢ *Platoni* non infrequens.

55. ΑΓΟ.] Sic legendum pro ΕΡ. etiam monuit *Gujet.*

62. Ἐφ' ἡμῖν] Ἐφ' ἡμῖν μὲν ὑπόληψις, ὁρμὴ, ὄρεξις, ἔκκλισις· licet enim his uti tanquam nostris. Οὐκ ἐφ' ἡμῖν δὲ τὸ σῶμα, ἡ κτῆσις, ἡ δόξα, καὶ ὅσα μὴ τύχης ἔργα. In Enchiridio Epicteti circa initium: καὶ ἔστι περὶ αἰσθήσεως καὶ αἰσθητικῶν φαντασιῶν. *G.*

Ἐφ' ἡμῖν] Satis intelligit, quid hic illudat *Lucianus*, qui legit *Epicteti* Enchiridion. *E.L.*

63. Ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκε] Interpres: indifferentia esse solent. Verte, *indifferentia sunt*: nam ea est vis loquutionis Graecae frequentissima; nec Stoici dicebant ea, quae non pendent a nobis, solere esse indifferentia, sed semper esse sapienti. Verbum συμβαίνειν in hac & similibus loquutionibus aeque παρίστασι, ac verbum τυγχάνειν. *J.C.*

64. Μανθάνω ἢ λέγεις] Angl. ὅτι ἃ λεγ. sic idem Cod. pro ἃ οἶσθα ἃ ὁπόσων habet ὁποῖα ἃ ὁπόσα. *J.B.*

65. Τὰ μὲν εἶναι προηγμένα] Stoicus, ex suae familiae disciplina dividit bona inter προηγμένα, & ἀποπροηγμένα· προηγμένα *Cicero* vertit *producta*, quae aliis in eligendo praeferuntur: ἀποπροηγμένα interpretatur *rejecta*, quae nulla aestimatione digna sint: vide *Lipsii* manuductionem ad Stoicam Philosophiam II, 23. *J.G.G.*

Ibid. Προηγμένα] Vid. *Diog. Laërt.* in Zenone p. 189. B. unde discès haec vocabula de rebus sua quasi natura indifferentibus ab iis usurpata: quarum tamen aliae aliis anteponendae. *M. du S.*

Προηγμένα] *Cic.* de finibus III. 4. *Proëgmena* & *aproëgmena* non minus ferenda esse ait quam *ephippia* & *acratophora*, ac tamen deinde *praeposita* & *rejecta* dici posse ostendit. Add. de fin. IV. 26. Nempe *valere*, *locupletem esse*, *non dolere*, bona *non dicit Stoicus*, *sed dicit graece* προηγμένα, *Latine autem* producta: *sed* praeposita *aut* praecipua *tolerabilius & mollius*. *Illa autem*, *egestatem*, *morbum*, *dolorem*, *non appellat* mala, *sed si libet* rejectanea. *Itaque illa non dicit se* expetere, *sed* legere; *nec* optare, *sed* sumere: *contraria autem non* fugere, *sed quasi* secernere. *J.M.G.*

Προηγμένα] In marg. Edit. *Paris.* additum erat: προηγμένα & ἀποπροηγμένα *Cicero producta* & *praecipua* vertit. vid. 3. *de fin. bon.* Sed addamus verba ejus, quae reperiuntur c. 16. libri dicti. „ Ut enim, in„ quit, nemo dicit, in regia regem ipsum quasi *pro*„ *ductum* esse ad dignitatem (id enim est προηγμένον) „ sed eos qui in aliquo honore sint, quorum ordo „ proxume accedit ut secundus sit ad regium princi„ patum: sic in vita, non ea, quae primario loco „ sunt, sed ea quae secundum locum obtinent, „ προηγμένα, id est *producta* nominentur — vel *pro*„ *mota* & *remota*, vel — *praeposita* & *praecipua*, & „ illa *rejecta* &c. *J.F.R.*

68. Καταληπτικὴν φ.] Stoici phantasiam partiebantur in καταληπτικὴν & ἀκαταλήπτον. Vide Academica *Petri Valentiae*. *A.V.*

Καταληπτικὴν] Vid. *Diog. Laërt.* 175. B. & 177. A. *M. du S.*

Κατάληψιν.] Vid. etiam *Cic.* III. de Fin. c. 4. ubi *proëgumenis* etiam latinis adsumendum vocabulum docet, & ibid. c. 5. med. ubi κατάληψις exponit, *rerum cognitiones & comprehensiones* ac *perceptiones*, ut *Davis.* ib. pluribus ejusd. Cic. testimoniis docet. *J.F.R.*

71. Σύμπτωμα] Sciendum est, inquit Priscianus, quod has quidem constructiones, quae per nominativum absolvuntur, Stoici ἀξιώματα, καὶ συμπτώματα,

i. e.

que facultate gaudeas facile percipiendi rerum imagines. Sed ſtudioſus, qui rationalem inſpectionem perdidicit, non haec modo novit, verum etiam ſymbama & paraſymbama, (*Accidens & Praeteraccidens.*) qualibus & quantis rebus inter ſe differant. EMT. Per Philoſophiam, ne invideas mihi vel hoc dicere, quid rei ſymbama ſit, & quid Paraſymbama. Neſcio enim quomodo feriit aures ipſe numerus horum nominum, & *concinnitas*. CHRYS. Nulla vero eſt invidia, ſi quis enim, claudus cum ſit, illo ipſo claudo pede offendens ad lapidem, vulnus ex improviſo accipiat, ille habuit ſymbama claudicationem, vulnus autem illud, ut paraſymbama, inſuper nactus eſt.

ἡμετέροις ὀνόμασιν, εἰδὲ καλλιγραφικὴν φαντασίαν ἔχεις· ὁ δὲ σπουδαῖος ὁ τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθὼν, οὐ μόνον ταῦτ' οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβαμα, καὶ παρασύμβαμα, [d] ὁποίων τε ὁπόσων ἀλλήλων διαφέρει. ΑΓΟ. Πρὸς τὴν Φιλοσοφίας, μὴ φθονήσῃς καὶ τοῦτο εἰπεῖν ὅ, τι σύμβαμα, καὶ τί παρασύμβαμα. καὶ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπλήγη ὑπὸ τῆς ῥυθμοῦ τῶν ὀνομάτων. ΧΡΥΣ. Ἀλλ' οὐδεὶς φθόνος. εἴ γάρ τις χωλὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χωλῷ ποδὶ προσπλαίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ ἀφανοῦς λάβῃ, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δὴ τὸ σύμβαμα τὴν χωλείαν, τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμβαμα προσέλαβεν.

ΑΓΟ.

[d] Ὁποίων ὁ ὁπόσων] Conſpirant Edd. Ὁποῖα ὁ ὁπόσα A. P. ὁποῖοι καὶ ὁπόσοι L. ὁποῖα ὁ ὁποσὰ Margo *Alv.*

79. Σύμβαμα] Ἀλλ' ἐπιτριβείης, ὦ κατάρατε, πάντα γελοίως ἀπὸ τῆς γλώττης τρέφων, καὶ τὰ σοφὰ πάντα τοῖς παιγνιώδεσι παραβάλλων. Τῶν ἀλλοκότων δὴ τῶν μὲ ἄλλων προτάσεις λεγόντων τὰς ἐξ ὀνόματος ὁ ῥήματος * αὐτοτελῶν συντιθεμένας εἰς ἀποφαντικὸν λόγου γένεσιν, οἷς τὸ, Σωκράτης περιπατεῖ, Δίων ἀναγινώσκει, καὶ ὑποπίπτουσι μὲ λεγόντων τὸ ὄνομα, ἢ τι τῶν ὀνομάτων χρείαν ἀποτελούντων, κατηγορούμενον δὲ τὸ ῥῆμα, οἱ Στωϊκοὶ ἀθελκηρίδεις ὄντες, καὶ ξενίζουσιν ἀγαπῶντες ὀνόμασι χρῆσθαι, τὴν μὲ αὐτοτελῆ πρότασιν, οἷον τὴν, Σωκράτης περιπατεῖ, αὐτοὶ σύμβαμά φασιν, ἢ κατηγόρημα· συμβέβηκε γὰρ τὸ περιπατεῖν Σωκράτει· τὴν δὲ αὐτοτελῆ δὲ, ἀλλά τινων ἰνδιᾶ, οἷον Σωκράτει μετεμέλει, ἢ Σωκράτης φιλεῖ, ἢ Σωκράτει μέλει, ταῦτα ἐν ὀνόμασιν, τὴν μὲ Σωκράτει μετεμέλει, ἐπεὶ μὴ κατ' εὐθεῖαν πτῶσιν τὸ ὄνομα ἐλήφθη, καὶ αὐτοτελὴς ἐστι, αὐτοὶ παρασύμβαμά φασιν, ἢ παρακατηγόρημα, ἀσαφεῖ παρονύμῳ τῷ συμβάματι ἢ κατηγορήματι τὴν δὲ, Σωκράτης φιλεῖ, ἐπειδὴ λείπει τὸ τίνα, κατ' εὐθεῖαν ἐλήφθη ὁ ὑποκείμενος, ἀλλ' ἐν ἐπεὶ † μὴ ῥῆμα· τὸ δὲ, Σωκράτει μέλει, ἔλαττον λέγουσιν ἢ κατηγόρημα, ὅτι τῇ πλαγίᾳ πτώσει ὁ ὑποκείμενος ὁ ἐνδεῶς ἢ πρότασις ἔχουσι· λείπει γὰρ τὸ, τίνος μέλει. Οὕτω μὲ ἐν ὕτως. Ὁ μέντοι Λουκιανὸς λόγων ἀτιθρεῖ ἐπὶ τούτων τὸ σπουδάσμα τῶν σοφῶν ἐπὶ τὸ γελοιότατον μεταφέρων. G.

* Αὐτοτελῶν] Lege potius αὐτοτελῶς, & mox τι τῶν ὀνομάτων χρ. ἀποτελεῖ, κατηγορήματον δὲ τὸ ῥῆμα· tum prope finem, Οὕτω (Stoici) μὲν ἐν ὕτως. Quae praecedunt, mendis laborant; ih quibus amovendis eo minus operam abuti lubet, quod hanc obſervationem neque ab homine Graeco, neque ab eo, qui rerum, quas exponendas ſuſceperat, ſatis eſſet peritus, ſcriptum fuiſſe putem. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* VII. 64. *T. H.*

† Μὰ ῥῆμα] Corrupta haec. Pro τῇ lege τῇ πλ. πτ. *M. du S.*

i. e. *dignitates*, vel *congruitates* vocabant: ut, *ego Priſcianus ſcribo*, *Apollonius ambulat*. Illae vero, quibus tranſitiones ab alia ad aliam fiunt perſonam, in quibus neceſſe eſt cum nominativo etiam obliquum aliquem caſum proferri, παρασυμβάματα dicebant: hoc eſt minus quam congruitates, ut, *Cicero patriam ſervat*. Ammonius: ἂν μὲ ἐν ὀνόματός τι κατηγορηθῇ, ἀπόφανσιν ποιῇ, κατηγόρημα, καὶ σύμβαμα παρ' αὐτοῖς (Stoicis) ὀνομάζῃ, συμβαίνει γὰρ ἄμφω τ' αὐτὸν, οἷς τὸ περιπατεῖ οἷον Σωκράτης περιπατεῖ, ἂν δὲ πτώσεως παρασύμβαμα ὀνομάζῃ παρονύμῳ τῷ συμβάματι, καὶ ὃν οἷον παρακατηγόρημα, ὡς ἔχει τὸ μεταμέλει· οἷον, Σωκράτει μετεμέλει. *J. Br.*

Σύμβαμα] Vid. *Burſ.* dial. Cic. *F. G.*

Σύμβαμα] Priorem vocem ſecundum Stoicorum mentem *Diog. Laërt.* enarrat in Zen. vita jam laudata, p. 179. C. D. Noſter etiam mox, ſed jocoſe. V. *Cogn.* 128. & *Suid.* *M. du S.*

Ibid. Ὁποίων ὁ ὁπόσων] Ὁποῖον ὁ ὁπόσον. *F. G.*

Ὁποῖον ὁ ὁπόσον] L. quod magis arridet quam ὁποῖα καὶ ὁπόσα. A. & P. In Edd. ὁποίων ὁ ὁπόσων. *M. du S.*

80. *Παρασύμβαμα*] Ludit feſtivus ſcurra in detorquenda ſignificatione vocum, quae ad Grammaticam vel Dialecticam pertinent, quam diſcas optime ex Apollonio Synt. lib. 1. p. 36, 14. & lib. 3. p. 295. Verbo, σύμβαμα eſt praedicatum caſui recto additum, ut in hac propoſitione, Τρύφων περιπατῶ. Sed παρασύμβαμα praedicatum caſui obliquo additum, ut in hac, μεταμέλει Σωκράτει. Hic igitur σύμβαμα *congruitatem* notat, quomodo vertit & jam Priſcianus L. 13. p. 1118. de eadem re agens: παρασύμβαμα autem, cum ab ea aliquantum receditur. Verum

ΑΓΟ. Ὦ τ' ἀγχινοίας· τίδ' ἄλλο μάλιστα φὴς εἰδέναι; ΧΡΥΣ. Τῶν λόγων πλεκτάνας, αἷς συμποδίζω τοὺς προσομιλοῦντας, ἢ ἀποφράττω, ἢ σιωπᾷν ποιῶ, Φιμὸν ἀτεχνῶς αὐτοῖς περιτιθείς. ὄνομα δὲ τῇ δυνάμει ταύτῃ, ὁ ἀοίδιμος συλλογισμός. ΑΓΟ. Ἡράκλεις, ἄμαχόν τινα, ἢ βίαιον λέγεις. ΧΡΥΣ. Σκόπει γοῦν· ἔστι σοι παιδίον; ΑΓΟ. Τί μήν; ΧΡΥΣ. Τοῦτο ἂν πως κροκόδειλος ἁρπάσῃ, πλησίον ποταμοῦ πλαζόμενον εὑρών, κατά σοι ἀποδώσειν ὑπισχνεῖται αὐτό, ἂν εἴπῃς ταληθές, τι δέδοκται περὶ τ ἀποδόσεως· βρέφους, τί φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι; ΑΓΟ. Δυσαπόκριτον ἐρωτᾷς. ἀπορῶ γὰρ ὁπότερον εἰπὼν ἀπολάβοιμι. ἀλλὰ σὺ πρὸς Διὸς ἀποκρινάμενος, ἀγάσωσαί μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθάσῃ αὐτὸ καταπιών. ΧΡΥΣ. Θάρρει. καὶ ἄλλα γάρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα. ΑΓΟ. Τὰ ποῖα; ΧΡΥΣ. Τὸν θερίζοντα, καὶ τὸν κυριεύοντα, καὶ ὃν πᾶσι τ Ἡλέκτραν, καὶ τ ἐγκεκαλυμμένον. ΑΓΟ. Τίνα τοῦτον τ ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τ Ἡλέκτραν λέγεις;

22. EMT. Hem ſolertiam! Quid vero amplius te noſſe ais? CHRYS. Verborum laqueos, quibus impedio, qui mecum loquuntur, quos obturato ore, & freno injecto, plane ad ſilentium redigo. Nomen huic facultati decantatus ille ſyllogismus. EMT. Inexpugnabilem mihi & violentum narras. CHRYS. Attende igitur. Eſtne tibi puer? EMT. Quid tum? CHRYS. Si hunc forte Crocodilus ad flumen oberrantem rapiat, ac deinde redditurum ſe tibi polliceatur, ea lege, ſi verum dicas, quid ſtatuerit ipſe de reddendo puero: quid dices illum decreviſſe? EMT. Rogas, ad quod reſpondere, admodum ſit difficile. Anceps enim haereo, quo reſponſo recipere illum poſſim. Sed tu per Jovem reſponſo tuo ſerva mihi puerum, ne, antequam ego reſpondeam, illum devoret. CHRYS. Bono es animo. Nam & alia te docebo etiam admirabiliora? EMT. Quaenam? CHRYS. Metentem ſyllogiſmum, & dominantem, & ſuper omnia Electram & Opertum. EMT. Quem tu mihi Opertum, quam Electram narras? CHRYS.

86. Φιμὸν] Τὸν δεσμὸν καὶ χαλινόν. *V.*

3. Ἡλέκτραν λέγεις ἢ τ ἐγκεκαλυμμένον] Τίνα τοῦτον τ ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἡλέκτραν λέγεις; *G.*

Lucianus ad verbum σύμβαμα vocat *accidens*, & παρασύμβαμα *novum accidens*, quod ſupervenit illi veteri ac priori, idque ridiculo exemplo declarat. Poteſt ipſa ambiguitas Latinis appellationibus vix ac ne vix quidem explicari, quod συμβαίνειν tum *una ire*, *congruere*, ſignificat, tum *accidere* & *contingere*. *J. M. G.*

83. Τῶν λόγων πλεκτάνας] De quibus ſupra diximus. Habuit Chryſippus multas argumentationum ſpecies, ut Soritem, Mentientem, Crocodilitem, Cornutam, Electram, Ignavam, Achillem, Metentem, Dominantem, Neminem, & alias, quas vel ipſe Ariſtoteles nusquam attigit, de quibus *Laërt.* in Zen. *Fab.* c. 10. lib. 1. *Themiſt.* Orat. 14. Ipſe hoc Dial. *J. B.*

91. Κροκόδειλος . .] Hinc κροκοδιλιστὴς λόγος Aphtonio. *Crocodilinam* vocat Quintil. I. 10. nos ſupra diximus ad v. Δ. I. *M. du S.*

2. Θερίζοντα] Sophiſmatis hujus meminerunt & alii antiqui ſcriptores. Nemo autem, quod quidem ſciam, exemplum affert, unde certo, quid fuerit, conſtet. Affert tamen ex Ammonio locum *Menagius*, unde quid ſit θερίζων ſophiſma, liquere putat. Sed ex Ammonii verbis licet quidem conjicere, quid θερίζων fuerit; non autem diſerte docemur. Vid. *Menag.* not. ad *Diog. Laërt.* p. 161. A. & Ammonium ipſum p. m. 108. a. Hujus ſolutionem nummis CC. emiſſe Zenonem, memoriae prodidit *Diog. Laërt.* 170. CD. Vid. etiam eundem 174. E. *Plut.* de fato, ſub fin. *M. du S.*

3. Κυριεύοντα] Hujus, dum alia multa recenſet *Diog. Laërt.* oblitus videtur, p. 60. A. & 174. E. Et noſter infra, c. 25. Nec quid ſit, conjectura adſequi poſſum; niſi quis forſan κρατοῦν vel κρατοῦντα reponere velit, quod minime placet, niſi accedat alicujus Codicis auctoritas. *M. du S.*

Ibid. Ἡλέκτραν] Haec duo poſteriora Chryſippus ipſe Lucianeus exemplis illuſtrabit. Alia ejusdem farinae videre qui volet, adeat *Diog. Laërt.* in Euclide, p. 60. A. 174. E. 183. F. ψευδόμενος ἀληθεύων Ἡλέκτρα ἐγκεκαλυμμένον, σωρείτης, κερατίνης & φαλακρὸς. & apud Plut. l. c. ἀργὸς. quae omnia Logicis fuſius explicanda relinquimus. V. *Creſſol.* AG. X. 70. *M. du S.*

4. Ἐγκεκαλυμμένον] Auctor hujus Cronus Diodorus,

CHRYS. Electram intelligo nobiliſſimam illam, Agamemnonis, quae eadem novit ſimul & non novit. Adſtante enim apud illam Oreſte nondum agnito, novit illa quidem, Oreſtem eſſe fratrem ſuum, huncce hominem vero eſſe Oreſtem ignorat. Opertum autem illum admirabilem ſermonem jam ſtatim audies. Etenim reſponde mihi, Patrem tuum noſti? EMT. Sane quam. CHRYS. Quid igitur, ſi quempiam hominem opertum adſtare jubeam, teque interrogem, hunccine noſti? Quid dices? EMT. Scilicet me non noſſe.

23. CHRYS. Verum enim vero ille ipſe erat pater tuus. Hunc igitur ſi non noviſti, manifeſtum eſt, patrem tuum te non noſſe. EMT. At ego retecto illo verum ſciam. Attamen quis tibi finis ſapientiae, aut quid facies cum ad faſtigium virtutis delatus fueris? CHRYS. In primis naturae morabor, divitias dico, ſanitatem, & ſimilia. Opus vero eſt multa ante laborare, libris minute ſcriptis adhibere faciem, commentarios congerere, ſoloeciſmis impleri, abſurdisque vocibus: &

ΧΡΥΣ. Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνονος, ἣ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἅμα, καὶ οὐκ οἶδε. παρεστῶτος γὰρ αὐτῇ τοῦ Ὀρέστου ἔτι ἀγνῶτος, οἶδε μὲν Ὀρέστην, ὅτι ἀδελφὸς αὐτῆς· ὅτι δὲ οὗτος Ὀρέστης, ἀγνοεῖ. τὸ δ' αὖ ἐγκεκαλυμμένον, καὶ πάνυ θαυμαστὸν ἀκούσῃ λόγον· ἀποκρίναι γάρ μοι, τὸν πατέρα οἶσθα τὸν σεαυτοῦ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Τί οὖν; ἂν σοι ἀθροίσας τινὰ ἐγκεκαλυμμένον, ἔρωμαι, τοῦτον οἶσθα, τί φήσεις; ΑΓΟ. Δηλαδὴ ἀγνοεῖν.

ΧΡΥΣ. Ἀλλὰ μὴν αὐτὸς οὗτος ἦν ὁ πατὴρ ὁ σός. ὥστε εἰ τοῦτον ἀγνοεῖς, δῆλον εἰ τὸν πατέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν. ΑΓΟ. Οὔμενοῦν· ἀλλ' ἀποκαλύψας αὐτὸν εἴσομαι τὴν ἀλήθειαν. ὅμως δ' ἂν τί σοι τὸ σοφίας [a] τὸ τέλος, ἢ τί πράξεις πρὸς τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἀφικόμενος; ΧΡΥΣ. Περὶ τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν καταγενήσομαι. λέγω δὲ πλοῦτον, ὑγείαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονῆσαι, λεπτογράφοις βιβλίοις [b] παραθήσουσα τὴν ὄψιν, καὶ σχόλια συναγείρουσα, καὶ σολοικισμοῖς ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτόπων ῥημά-

a Τὸ τέλος] Deeſt in F. ſola. Ad oram *AIW.* notatum invenio, *τότι*, quod non ſatis adſequor quo pertineat. b Παραθήσουσα] *Παρατιθῦτα* Margo *AIW.*

9. Ἀγνῶτος] Ἀγνώσου. *V.*

rus, teſte *Diog. Laërt.* p. 60. f. meminit & alibi, ut 174. E. & 212. BC. ubi librum a Chryſippo de eo ſcriptum tradit. Hinc credo ductum nomen Fabulae *Anthippi*, quam memorat *Athen.* 403. E. ἐγκαλυπτόμενον. *M. du S.*

23. Τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν] Notaverat Cl. *Hemſterh.* ad marg. Ed. *Graev.* Daviſ. ad Cic. Tuſc. Diſp. L. V. p. 365. Ed. 2. ſunt autem verba Ciceronis, quae ad illuſtrandum Lucian. faciunt: *Nihil bonum, niſi vacuitatem doloris, ut Hieronymus: Nihil bonum, niſi naturae primis bonis aut omnibus aut maximis frui*, &c. Ubi *Daviſ.* pluribus demonſtrat, per *prima naturae* ſignificari *ſanam mentem, valetudinem proſperam & ſi qua ſimilia.* *J. F. R.*

27. Ὄψιν] Non vult puto ſimpliciter admoveri oculos, ſed propter litterarum tenuitatem prope faciem applicari, quae res myopas deinde efficit. *J. M. G.*

28. Σολοικισμοῖς] Σόλοικον, non σολοικισμὸν, dixiſſe veteres teſtatur *Gellius* V. c. 20. *AE. M.*

Σολοικισμοῖς ἐμπιπλάμενον] Quod nimirum Stoici exiſtimarent, ſoloecas loquutiones philoſopho minime eſſe refugiendas. *Plutarchus* de Stoicorum repugnantiis T. II. p. 1047. de Chryſippo verba faciens, poſtquam oſtendit, Chryſippum Rhetorica ornamenta laudaſſe, & accurate eſſe perſequutum, Οὕτω δέ τις φιλότιμος, inquit, ἐνταῦθα μὲν περιττὸς γινόμενος πάλιν ἐν τῇ αὐτῷ βιβλίῳ περὶ τῶν φαινήντων συγκρούσεως ὑπεικτέον, Οὐ μόνον, φησὶ, ταῦτα παριτέον τῷ βελτίονι ἐχομένους, ἀλλὰ μετὰ ποίας ἀσαφείας, καὶ ἐλλείψεις καὶ τὰ Δίᾳ σολοικισμοὺς, ἐφ' οἷς ἄλλοι ἂν αἰσχυνθείησαν σὺκ ὀλίγοι. *Idem ille, qui hic ita accuratus & copioſus fuit, iterum in eodem libro de conflictu vocalium. Non tantum, inquit, hoc ignoſcendum iis, qui melioribus adhaerent, ſed & quasvis obſcuritates & ellipſes, & per Jovem ſoloeciſmos, propter quos alios pudeat non paucos.* *J. C.*

μάτων. ἢ τὸ κεφάλαιον, εἰ θέμις γενέσθαι σοφὸν, ἢν μὴ [a] τρὶς ἐφεξῆς τῆς ἑλλεβόρου πίῃς. ΑΓΟ. Γενναῖά σε ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικά. τὸ δὲ [b] γνίφωνα εἶναι, καὶ τοκογλύφον (καὶ γὰρ τάδε ὁρῶ σοι προσόντα) τί φῶμεν, ἀνδρὸς ἤδη πεπωκότος τ' ἑλλέβορον, καὶ τελείου πρὸς ἀρετήν; ΧΡΥΣ. Ναί. μόνῳ ἂν [c] τὸ δανείζειν πρέποι ἀν τῷ σοφῷ. ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῷ συλλογίζεσθαι, τὸ δανείζειν δὲ, καὶ λογίζεσθαι τοὺς τόκους, πλησίον εἶναι δοκεῖ τῷ συλλογίζεσθαι, [d] μόνῳ ἂν εἴη τῷ σπουδαίῳ καθάπερ ἐκεῖνο, καὶ τοῦτο. καὶ ὁ μόνον γε [e] ἁπλῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, τοὺς τόκους, ἀλλὰ καὶ τούτων ἑτέρους τόκους λαμβάνειν. ἢ γὰρ ἀγνοεῖς ὅτι τῶν τόκων οἱ μὲν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δεύτεροι, καθάπερ αὐτῶν ἐκείνων ἔκγονοι. ὁρᾷς δὴ τὸ τ' συλλογισμὸν ὁποῖά φησιν, εἰ τὸν πρῶτον τόκον λήψεται, καὶ τὸν δεύτερον. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν πρῶτον λήψεται, ἄρα καὶ τὸν δεύτερον.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ μισθῶν περὶ τὰ [f] αὐτὰ φῶμεν, ἃς σὺ λαμβάνεις ὅτι τῇ σοφίᾳ πρὸς τοὺς νέους, καὶ δῆλον ὅτι μόνος ὁ σπουδαῖος μισθὸν ὅτι τῇ ἀρετῇ λήψεται; ΧΡΥΣ. Μανθάνεις. εἰ γὰρ ἐμαυτῷ εἵνεκα λαμβάνω, ζημιοῖ αὐτὸς χάριν. ἐπεὶ γάρ ἐστιν ὁ μὲν τις ἐκχύτης, ὁ δὲ, πρεσχλιχὸς, ἐμαυτὸν μὲν ἀσκῶ εἶναι πρεσχλιχὸν, τὸν δὲ μαθητὴν, ἐκχύτλω. ΑΓΟ. Καὶ μὴν

quod caput rei est, fas non est sapientem fieri, nisi ter deinceps helleborum biberis. EMT. Generose ista & plane viriliter. Sed Gniphonem sordidum esse, & foeneratorem improbum, (nam haec quoque tibi inesse video:) haecne & ipsa dicemus esse viri helleboro purgati & perfecti ad virtutem? CHRYS. Ita sane; solum igitur sapientem foenerari deceat. Cum enim proprium illius sit colligere; (*syllogismos facere:*) foenerari autem & computare usuras, vicinum videatur colligendi industriae: solius esse dixerim viri boni, quemadmodum illud, ita hoc etiam, & non simpliciter modo, ut reliqui solent usuras, sed usurarum quoque alias usuras capere. An enim ignoras, usurarum alias esse primas, alias secundas, illarum quasi filias. Vides vero scilicet syllogismum, quid dicat: si primas usuras accipiet sapiens, etiam secundas. Atqui primas accipiet. Ergo etiam secundas.

24. EMT. Igitur de mercedibus eadem dicemus, quas sapientiae nomine tu sumis ab adolescentibus, manifestumque est solum virum bonum mercedem virtutis nomine capturum. CHRYS. Rem tenes; neque enim ego mea caussa capio, sed ipsius dantis. Cum enim alius sit effusor (*effusus, prodigus*) alius comprehensor (*tenax, avarus*) ego quidem comprehensor esse meditor, discipulum autem studeo effusorem efficere. EMT. Quin contrarium dixisti; il-

a Τρὶς] Revocatum ex P. L. Τρεῖς Edd. praeter Bt. 2. b Γνίφωνα] Bene legitur in F. & S. ceterae fere γνοφῶνα. In ora Fl. Ed. nescio quis notaverat γλίφωνα, parum perite. c Τὸ] Τούτῳ F. quod ferri nequit. Mox in eadem Ed. πρέπει. d Μόνου] Μόνῳ F. e Ἁπλῶς] In ora Aldd. ἁπλοῦς non inepte. f Αὐτὰ] Ταῦτα P. F. in qua prave ἃς συλλαμβάνεις.

30. Ἢν μὴ τρὶς] De his Hellebori potionibus dixi ad Petronium. J. B.

32. Γνίφωνα] Vox haec nusquam legitur. Est apud Hesychium vox adfinis soni, Γνιπῶνες, qui sunt γυγγροί, σκυθρωποί, ἄτολμοι, σκληρώνοι & μαλακοί, λύπῃ τῆς γένυος συνεσταλμένοι moroso, tristes, timidi, remissi & molles, a cadendo in genua dicti: nam γνὶξ est in genua, & πίπτειν γνὶξ, cadere in genua. J. C.

Γνίφωνα] Omnes antiquiores Edd. excepta Fl. legunt γνόφωνα, quod Benedictus mutavit. Neutrum, quod sciam, apud alios Auctores occurrit. Γνίφων proprium viri, Nostro sub finem Tim. c. 34. in Καταπλ. c. 17. & Ἁλ. c. 30. qui insignis foenerator cum esset, nomen dederit omnibus ejusmodi sordidis hominibus. Si γνίφωνα malis, quaere sensum alium ex Hesychio in γνίπων. Mihi prior ratio placet. M. du S.

Γνίφωνα] Parcum. F. G. Sed vellem auctoritatem indicasset, non enim invenio usquam, quare Cl. du Soul adsentior, nomen proprium inde facienti. Verum si avarum tantummodo significare necesse est, ut ver-

illud enim volebas, juvenem quidem comprehensorem esse (*frugalem & parcum*) te vero, qui solus dives es, effusorem (*liberalem & magnificum.*) CHRYS. Rides tu quidem, sed vide ne syllogismo te indemonstrabili feriam. EMT. Et quid ab illo telo metuendum? CHRYS. Dubitatio & silentium, & mentis distractio.

25. Quod vero maximum si voluero; statim efficiam te lapidem. EMT. Quomodo lapidem? neque enim tu opinor, vir bone, Perseus es. CHRYS. Hac fere ratione. Lapisne corpus est? EMT. Est. CHRYS. Quid vero animal, nonne corpus? EMT. Est. CHRYS. Tu vero animal? CHRYS. Sic quidem videtur. CHRYS. Lapis ergo es, qui sis corpus. EMT. Nequaquam vero. Sed solve me per Jovem, & postliminio quasi me homini redde. CHRYS. Difficile non est. Sed rursus esto homo. Dic mihi, Omne Corpus animal? EMT. Non. CHRYS. Quid vero lapis; num animal? EMT. Non. CHRYS. Tu vero Corpus? EMT. Nempe. CHRYS. Corpus vero cum sis, animal es? EMT. Sane. CHRYS. Nec igitur lapis es, qui sis animal. EMT. Bene abs te factum. Jam enim crura mihi, ut olim Niobes, spiritu vitali exeunte, diriguerant. Verum emam te. Quantum pro illo numerari jubes? MERC. Minas duodecim. EMT. Hem cape. MERC. Solus vero illum emisti? EMT. Non Hercle, sed hi quos vides, universi. MERC.

τὐναντίον ἔφης, τὸν νέον ᾧ εἶναι ϖᾳειλικὸν, σὲ δὲ τὸν μόνον ϖλούσιον, ἐκχύτλων.
ΧΡΥΣ. Σκώπλεις ὦ ἑτ· ἀλλ' ὅρα μή σε ἀποτοξεύσω ἀναποδείκτῳ συλλογισμῷ. ΑΓΟ. Καὶ τί δεινὸν ἀπὸ ᾧ βέλους; ΧΡΥΣ. Ἀπορία, ᾗ σιωπὴ, ᾗ ἀφραφῆναι ϖᾶ ἀφάνειαν.
Ὁ δὲ μέγιστον, ἢν ἐθέλω τάχιστά σε ἀποδείξω λίθον. ΑΓΟ. Πῶς λίθον; ᾗ γὰρ Περσεὺς, ὦ βέλτιστε, εἶναί μοι δοκεῖς. ΧΡΥΣ. Ὠδέπως. ὁ λίθος σῶμα ἐστί; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Τί δὲ, τὸ ζῶον, οὐ σῶμα; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ, ζῶον; ΑΓΟ. Ἔοικα γῦν. ΧΡΥΣ. Λίθος ἄρα εἶ, σῶμα ὤν. ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ἀνάλυσόν με ϖρὸς ᾧ Διὸς, [g] καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ϖοίησον ἄνθρωϖον. ΧΡΥΣ. Οὐ χαλεϖὸν, ἀλλ' ἔμϖαλιν ἴσθι ἄνθρωϖος. εἰϖὲ γάρ μοι, ϖᾶν σῶμα, ζῶον; ΑΓΟ. Οὔ. ΧΡΥΣ. Τί δὲ, λίθος ζῶον; ΑΓΟ. Οὔ. ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ σῶμα εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Σῶμα δὲ ὢν, ζῶον εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Οὐκ ἄρα λίθος εἶ ζῶόν γε ὤν. ΑΓΟ. Εὖγε ἐϖοίησας, ὡς ἤδη μου τὰ σκέλη καθάϖερ ϖοτὲ Νιόβης ἀϖεψύχετο, ᾗ ϖάγια ἦν· ἀλλὰ ὠνήσομαί γε σέ. ϖόσου ὑϖὲρ αὐτοῦ καλαβαλῶ; ΕΡΜ. Μνᾶς δώδεκα. ΑΓΟ. Λάμβανε. ΕΡΜ. Μόνος δ' αὐτὸν ἐώνησαι; ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' ὅτοι ϖάντες, [h] ὃς ὁρᾷς. ΕΡΜ. Πολ-

[g] Καὶ] Defuit in *F.* [h] Οὗς] Ὡς P. Margo *Alw.*

58. Περιπλικὸν] Περιλαμβάνουσα, ἐκπλήττουσα. *V.*

versiones habuere, σκνιφὸν potius legas, de qua voce vid. *Kuster.* ad *Aristoph.* Plut. 590. Sed nihil mutatione opus est. *J.F.R.*

37. Ἴδιον αὐτῷ συλλογ.] Stoicos coarguit γνίφωνας ὄντας χαίρειν τῷ συλλογισμῷ, ἤτοι τῷ χρήματα συλλέγειν. In hoc enim accipit συλλογίζεσθαι vellicans εὐφυῶς. *G.*

42. Ἐτήσιος τόκος] Vid. Spanh. ad Aristophanem Νεφελ. 1155. *J.M.G.*

61. Ἀναποδίκτῳ] Vox ejusdem ingenii est, ac ἄκρητος c. 27. *E.L.*

Ἀναποδίκτῳ] Quinque genera hujus syllogismi memorat *Diog. Laërt.* p. 183. C. D. E. quem vide. Meminit & libri, quem de iis scripserat Chrysippus p. 211. D. *M. du S.*

66. Ἀποδείξω] Ἀποδείξω ambiguum est, cum non ad Dialecticam modo demonstrationem, sed etiam ad illud, quod re ipsa efficitur, pertineat. Conatus sum illam ambiguitatem utcunque exprimere. Nam *effiziam te esse lapidem*, idem est quod demonstrabo. *J.M.G.*

Πολλοί γε, καὶ τὰς ὤμους καρλεροὶ, καὶ ᾧ θερίζοντι λόγου ἄξιοι.

ΖΕΥΣ. Μὴ διάτριβε· ἄλλον κάλει.

ΕΡΜ. Τὸν Περιπατητικόν σε φημὶ, [a] τὸν καλὸν, τὸν πλούσιον. ἄγε δὴ, ὠνήσασθε τὸν συνετώτατον, τὸν πάντα ὅλως ὀπτιζάμενον. ΑΓΟ. Ποῖος δέ τις ἐστί; ΕΡΜ. Μέτριος, ὀπτικὸς, ἁρμόδιος τῷ βίῳ, τὸ δὲ μέγιστον, διπλοῦς. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; [b] ΕΡΜ. Ἄλλος μὲν ὁ ἔξωθεν φαινόμενος, ἄλλος δὲ ὁ [c] ἔνδοθεν εἶναι δοκεῖ· ὥστε ἢν πρίῃ αὐτὸν, μέμνησο, τὸν μὲν, ἐσωτερικὸν, τὸν δὲ, ἐξωτερικὸν καλεῖν. ΑΓΟ. Τί δὲ γιγνώσκει μάλιστα; ΕΡΜ. Τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, σὺ ψυχῇ, σὺ σώματι, σὺ τοῖς ἐκτός. ΑΓΟ. Ἀνθρώπινα φρονεῖ. πόσου δέ ἐστιν; ΕΡΜ. Εἴκοσι μνῶν. ΑΓΟ. Πολὺ λέγεις. ΕΡΜ. Οὐκ ὦ μακάριε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν τι ἀργύριον δοκεῖ. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος· ἔτι δὲ

Multi quidem & robusti humeros & ratione illa messoria digni.

26. JUP. Noli tempus terere, vocalium. MERC. Peripateticum te jam dico, pulchrum, divitem. Agite, emite prudentissimum, scientem in universum omnia. EMT. Qualis est? MERC. Mediocris, aequus, vitae aptus, &, quod maximum est, duplex. EMT. Quid ais? MERC. Alius est, qui extra apparet, intus autem videtur alius. Itaque si illum emeris, memento illum quidem interiorem, exteriorem vocare alterum. EMT. Quid maxime statuit? MERC. Tria esse bona, in anima, in corpore, in rebus externis. EMT. Humanum sapit. Quanti vero est? MERC. Viginti minarum. EMT. Multum dicis. MERC. Non, o bone, videtur enim & ipse argenti aliquantum habere. Itaque non est, cur cesses emere. Porro

a Τὸν καλὸν] Haec verba omittebantur in S. aderant autem in F. P. & reliqq. b ΕΡΜ.] In F. H. & Ai. haec perverse tribuuntur emtori, & Mercurii persona demum ponitur ante ὥστε ἢν &c. c Ἔνδοθεν] Ἔντοθεν F. ἔνδοθεν B2.

6. Οὐκ ἂν φθάνοις] Ἀντὶ τοῦ, τάχιστ' ἂν ὠνήσῃ, αὐτὸν, ἔχων ἐλπίδα παρ' αὐτοῦ εὐπορεῖσθαι * ἐπείσεσθαι τὸ καταβληθέν σοι. G.

Ibid. Ὠνησάμενος] Ὠνούμενος. G.

* Ἐπεῖσθαι] Legendum ἀπείσεσθαι. T. H.

87. Τῷ θερίζοντι] In marg. Edit. Par. addita erat glossa: θερίζοντι, i. e. *digni qui colligant manipulos, aut opus in agris faciant: allusione facta ad significationem propriam τῷ θερίζειν.* F. F. R.

88. Θερίζοντι λόγου] Vid. supra, c. 22. M. du S.

95. ΑΓΟ.] Πῶς λέγεις;] Excidit, aut potius male trajecta est notatio personae Mercurii. Esse debet: Ἀγο. πῶς λέγεις; Ἑρ. ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοθεν. Deinde ubi notata Mercurii persona, delenda est, καὶ ὁ ἔντοθεν εἶναι δοκεῖ; Ἑρ. ὥστε ἢν πρίῃ αὐτὸν &c. Relege, καὶ ὁ ἔντοθεν εἶναι δοκεῖ ὥστε ἢν. Th. M.

96. Ἔκτοθεν . . . ἔνδοθεν] Ed. F. ἔντοθεν, haud dubie pro ἔνδοθεν, uti legitur μισθ. c. 3. Aliae Edd. ἔκτοθι, ἔντοσθεν. Sed parum in his est momenti. monendus tamen lector, ne quid a nobis omissum queratur. M. du S.

98. Ἐσωτερικὸν] Διὰ τοὺς λόγους hoc dicit, quos sic Aristoteles appellat, ἐσωτερικοὺς τοὺς Ἀριστοτελικοὺς, ἐξωτερικοὺς δὲ τοὺς ῥητορικούς· Τὰ δὲ ἐπὶ τούτοις &c. Ἀριστόν dixit. G.

4. Πολὺ λέγεις] Quia nihil variationis invenio, vulgatam intactam relinquo, alioqui praeferrem πολλοῦ λέγεις. quod nostro magis proprium ac praestantius, ut demonstro ad *Revivi.* c. 48. F. F. R.

6. Ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἀνούμενος] Aberrant fere ubique in interpretatione hujus locutionis. Priores attentissimi Graecis, *itaque non est, quod in illo emendo possis esse celerior, quam deceat.* Secutus *Benedictus, itaque non nimis cito ipsum emeris*, plane contrario sensu quam est in Graecis, quae ab prioribus poterant brevius reddi, nempe, *itaque jam jam emas, non poteris, quin emas.* Ad id enim servit stimulus praecedens, quo significat eum habere aliquid nummorum; non ad deterrendum. Et ipsi debebant se correxisse ex Apologia pro mercede conductis, ubi occurrit ἐπὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἁπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας αἰσχυνας.

ro ſtatim ex illo ſcies, quanto tempore culex vivat? Ad quam altitudinem mare a ſole perluceat? & qualis ſit anima oſtreorum? EMT. Hercules! quam ſubtilis illa diſputatio. MERC. Quid vero alia multa ſi audias hiſce acutiora, de ſemine, & generatione, & illa embryonum in uteris figlina; & ut homo ſit animal riſibile, aſinus autem non riſibile, neque fabricans, neque navigans. EMT. Graviſſima narras, & utilia plane hujus diſciplinae capita: itaque emam illum viginti.

27. MERC. Fiat. Quis reliquus nobis eſt? Scepticus hicce. Heus tu Pyrrhia prodi, vendende celeriter. Jam enim plures paullatim recedunt, ut inter paucos futura ſit venditio. Attamen quis & hunc emet? EMT. Ego. Verum hoc tu prius ſtatim ex illo ſcies, quanto tempore culex vivat? Ad quam altitudinem mare a ſole perluceat? & qualis ſit anima oſtreorum? ΕΜΤ. Ἡράκλεις, ὡς ἀκριβολογίας. ΕΡΜ. Τί δέ, εἰ [d] ἀκούσοις ἄλλα πολλὰ τούτων ὀξυδερκέστερα, γονῆς τε πέρι καὶ γενέσεως, καὶ τῶν ἐν ταῖς μήτραις τῶν ἐμβρύων πλαστικῆς; καὶ ὡς ἄνθρωπος μὲν γελαστικόν, ὄνος δὲ οὐ γελαστικόν, οὐδὲ τεκταινόμενον, οὐδὲ πλωϊζόμενον; ΑΓΟ. Πάνσεμνα φῄς, καὶ ὠνησιφόρα τὰ μαθήματα· ὥστε ὠνεῖσθαί σου εἴκοσιν.

ΕΡΜ. Εἶεν. τίς λοιπὸς ἡμῖν [e] καλλέλειπται; ὁ Σκεπτικὸς οὗτος οὑί, ὁ Πυρρίας, πρόσιθι, καὶ ἀποκηρύττου τάχος. ἤδη μὲν ὑποῤῥέουσιν οἱ πολλοί, καὶ ὀλίγοις ἡ πρᾶσις ἔσται. ὅμως δέ, τίς καὶ τοῦτον ὠνεῖται; ΑΓΟ. Ἔγωγε. ἀλλ' ἂν πρῶτον εἰπέ μοι, σὺ

[d] Ἀκούσοις] Ἀκούσεις F. quod quidem ſine Codd. auctoritate mutari non debebat. [e] Καλλέλειπται] Καλλείπεται A. P. J. Margo *AIW.*

20. Ὁ Πυῤῥίας] Πυῤῥίας τοὺς δούλους ἔλεγον ἀπό τινος δούλου Πυῤῥίου, ὥσπερ Παυθίας ἀπό τινος Παυθίου, ὃν ὁ μὲν πυῤῥὸς τὴν κόμην, ὁ δὲ ξανθός. G.

σίας, ubi *Benedictus*, *alioqui fieri non poterit, quin hac ratione praefectura omnes exauctorentur*, ubi easdem voces contrario, ut apparet, modo, ſed recte, accipit. J. G.

Ibid. Οὐκ ἂν φθάνοις] V. *γυμν.* c. 14. ἔστι σὺκ ἂν φθάνοις διδάσκων μὴ καὶ μαθητὴν ποιούμενος. Et ſub fin. Ἦσ. σὺκ ἂν φθάνοις κἄμοὶ μάστιγα λέγων. c. 8. *M. du S.*

Οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος] Verſionem *Benedict. non nimis cito ipſum emeris*, *M. du S.* ita correxit: *non eſt, cur emere ceſſes*. Sed ſenſus eodem redit, apertior tamen eſt; ideoque recepi *Soulii* correctionem, quae Gronovianae interpretationi quoque convenit. Cum *Gronov.* enim ait, *Bened.* verſionem plane contrariam eſſe Graecis, ignoſcant mihi ejus Manes, ſi id negavero: nam eadem mens videtur fuiſſe iſtius verſionis, *non nimis cito emeris*, quae Gronovianae; voluit enim dicere, non nimium poteris feſtinare in emundo. Sed quia enuntiatio tamen aliquo modo ambigua erat, *Gronov.* latina illa verba ita accepit, ac ſi τὸ *non* prohibendi modo poſitum eſſet, ſignificaretque: *noli illum tam cito emere*, quod ſenſum certe Graecis verbis contrarium exhiberet. Jam vero, cum reddiderim, *non eſt, cur ceſſes emere*, ſive, *noli cunctari*, nihil amplius hoc adverſari videbitur τῷ *non poteris, quin emas*, quod etiam appoſitum foret; adeoque recte etiam vertitur in tab. Cebet. p. 8. *Ed. Rel.* Οὐκ ἂν φθάνοις τοίνυν διηγούμενος. *Quin igitur nobis iſta ſtatim explicas.* Adde *Ariſtoph. Pl.* 485. Οὐκ ἂν φθάνοιεν τοῦτο πράττοντες. Ubi recte Scholiaſt. σὺκ ἀναβάλλου — ἀντὶ τοῦ ταχέως ἀπελθόντες τελεύτησον. *Nolite differre*, — pro, *cito abeuntes morimini.* Vid. eumd. *Ariſtoph.* ter quater alibi, ut alios omittam, quia phraſis eſt ſatis obvia. J. F. R.

15. Ὅτος ὁ γελαστικὸν] Contra diſputat *Theod. Marcil.* ad *Perſ.* J. B.

19. Καλλέλειπται] Angl. καλλείπει. J. B.

Καλλείπεται] Ita P. Ed. J. & ni fallor, Angl. Cod. Reliqui libri καλλέλειπται, minus commode. Vid. ᾠδάσ. c. 27. *M. du S.*

20. Πυῤῥίας] Pyrrhonem innuit, de quo vide Ἰκαρ. c. 25. ſi autem haec ſcriptura genuina eſt, petitus jocus eſt ex nomine ſervi, ad quod proxime Philoſophi nomen accedebat. Vid. *Diog. Laërt.* p. 252. & A. Gell. XI. 5. *M. du S.*

Πυῤῥίας] Servavi Graecum nomen, quod ſervile alioquin eſt, & *rufum* ſignificat; ne periret, quem ſubeſſe putabam ad *Pyrrhonis* nomen, reſpectus. J. M. G.

25. Φι-

σὺ τί ὄπιζασαι ; ΦΙΛ. Οὐδέν. ΑΓΟ. Πῶς τοῦτ' ἔφηδα ; ΦΙΛ. Ὅτι οὐδὲν ὅλως εἶναί μοι δοκεῖ. ΑΓΟ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα ἐσμὲν τινές ; ΦΙΛ. Οὐδὲ τοῦτο οἶδα. ΑΓΟ. Οὐδ' ὅτι σὺ τίς ὢν τυγχάνεις ; ΦΙΛ. Πολὺ μᾶλλον ἔτι τοῦτ' ἀγνοῶ. ΑΓΟ. Ὦ ἀπορίας. τί δαί σοι τὰ στάθμια ταυτὶ βούλεται ; ΦΙΛ. Ζυγοστατῶ σὺν αὐτοῖς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀποβλέπω. καὶ ἐπειδὰν ἀκριβῶς ὁμοίους τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω, [a] τότε δὴ ἀγνοῶ τὸν ἀληθέστερον. ΑΓΟ. Τῶν ἄλλων δὲ τί ἂν πράττοις ἐμμελῶς ; ΦΙΛ. Τὰ πάντα, πλὴν δραπέτιν μεταδιώκειν. ΑΓΟ. Τί δαὶ τοῦτό σοι ἀδύνατον ; ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ γαθὲ, εὖ καλαλαμβάνω. ΑΓΟ. Εἰκότως· βραδὺς γὰρ, καὶ ναθὴς [b] τις εἶναι δοκεῖς. ἀλλὰ τί σοι τὸ τέλος τῆς ὀπιζάσεως ; ΦΙΛ. Ἡ ἀμαθία, καὶ τὸ μήτε ἀκούειν μήτε ὁρᾶν. ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ κωφὸς ἅμα, καὶ τυφλὸς εἶναι λέγεις ; ΦΙΛ. Καὶ

mum dic mihi, quid nosti ? PHIL. Nihil equidem. EMT. Quid tibi vis hoc responso ? PHIL. Nempe nihil omnino mihi esse videtur. EMT. Ergo neque nos quidquam sumus ? PHIL. Neque hoc novi equidem. EMT. Neque te aliquid esse nosti ? PHIL. Etiam multo hoc magis ignoro. EMT. Quanta haec est dubitatio ! Ista vero bilanx quid sibi vult ? PHIL. Rationes in ea expendo, & exaequo, cumque ad amussim pares & ejusdem ponderis esse intelligo, tum demum utra verior sit, plane ignoro. EMT. Reliquarum rerum num quid facere recte & ordine potes ? PHIL. Omnia, nisi quod fugitivum male persequor. EMT. Cur vero hoc non potes ? PHIL. Quia, vir bone, non comprehendo. EMT. Credibile est. tardus enim & ignarus esse videris. Sed quis finis tibi scientiae est ? PHIL. Nihil discere, & nihil audire, nihil videre. EMT. Surdum igitur simul & caecum esse dicis te ipsum. PHIL. Et insuper

a Τότε δὴ] Τότ' ἤδη τότε. Minime repudio, modo legas, τότε δὴ τότε.

40. b Ναθὴς] Ῥάθυμος, παρὰ τὸ τω στρητικὸν, καὶ τὸ θέω, τὸ τρέχω. ὁ ἐστερημένος τοῦ θέειν, ἤγουν τρέχειν.

b Ναθὴς] In V. scriptum est : Ελιότως βραδὺς γὰρ] Ῥάθυμος παρὰ τὸ &c. sed mox iisdem repetitis adcuratius : Ναθὴς] Ῥάθυμος &c. A. Ed. praefert : παρὰ τῦ τω στρηλικὸν καὶ τῦ θέειν.. θεῖν. Solanus στρήλιαν correxerat : verum V. quam dedi lectionem literis claris exhibebat : non dissentit Etymol. p. 608. Ναθὴς, ὁ βραδὺς καὶ ἀκολουμένος· παρὰ τὸ τω τὸ στρηταῖν, καὶ τὸ θέω τὸ τρέχω γίνεται ναθὴς ὡς ἀρῶ, παρθὴς· ὁ ἐστερημένος τοῦ θεῖν. T.H.

25. ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ. Οὐδέν] Legendum omnino ΦΙΛΩΝ. οὐδέν. Sermo est de Philone Sceptico philosopho, de quo *Laërtius* in Pyrrh. §. 67. ἀλλὰ Φίλων ὁ Ἀθηναῖος, γνώριμος αὐτοῦ γεγονώς. Scriptum fuerat ΦΙΛ. quod postea in ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ abiit in editione utraque Basileensi, & in Salmurienſi. Vide nos ad *Laërt.* IX, 67. *AE.M.*

ΦΙΛ.] Lego ΠΥΡΡ.] Cum omnes libri haberent φιλόσοφος, mutandum duxi, Pyrrhonisque nomen reposui. Menagius de Philone quodam intellexit; (vid. not. ad *Diog. Laërt.* p. 248.) Sed ejus ratio non placet. Quod autem ibidem monet ex Suida de quodam, cui *Philosophus* nomen esset, de eo intelligendum puto, qui a Diogene Laërtio *Philippus* dicitur, p. 78. E. Certe Opuntio huic Philippo tribuitur ab utroque liber, qui inter Platonis de legibus XIII. Ἐπίνομις dicitur; nisi quod apud Suidam φιλόσοφος vocatur, non *Philippus*, quod facile librarii culpa factum. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲν] Hoc ait, quoniam ἀκαταληψίαν ἐπιβάλλειν αὐτῇ δὲ ἀκαταληψία τὸ μηδὲν ἐφικνεῖσθαι πρὸς λῆψιν, ἀλλὰ πάντα διαφεύγειν αὐτῆς, οὐδὲν εἰς γνῶσιν ἔχειν δοκεῖ. Propterea dicit ὁ Πύρρων ἀδυνάτως ἔχειν θηρεύειν μεταδιώκειν, ἤτοι ἐπεὶ τὸν τῶν γνῶσιν ἀπορρήγνυσθαι οὐδὲ ἑλεῖν οἷός τε εἰμί. De Pyrrhone lege in de Off. *Cicer.* si recte memini. *G.* Sic erat in schedis G. ego ἀποτυγχάνεσθαι a prima manu fuisse crediderim. *M. du S.*

Rectissimum est ἀπορρήγνυσθαι, nec sollicitandum; ut manifesto patet ex διαφεύγειν, θηρεύειν μεταδιώκειν, & ἑλεῖν, quae verbum illud postulant: alterum hac structura ne Graecum quidem. *T.H.*

39. Οὐ καταλαμβάνω] Nimirum καταλαμβάνειν ad intellectus facultatem creberrime referunt Sceptici cum Academia, negantque aliquid a se *comprehendi*, h. e. plene & sine oppositi formidine cognosci. Haec est ἀκαταληψία illa nobilis, in qua more suo nugatur noster. *J.M.G.*

58. Κατὰ τὸ χείρω λόγον] Adscripsit his pater notam ab

per judicii omnis expertem, & sensus, & summum a verme nulla in re differentem. EMT. Propter haec emendus mihi videris. Quanto hunc dignum dicemus? MERC. Mina Attica sume tibi. Heus tu quid ais? num te emi? PHIL. Obscurum id est. EMT. Minime vero, emi enim & pecuniam numeravi. PHIL. Cohibeo me hac de re, & dispicio. EMT. Quin tu sequere me, ut par est meum servum. PHIL. Quis novit utrum vere illa dicas? EMT. Praeco, & mina, & praesentes. PHIL. Adsunt ergo nobis quidam? EMT. At ego tibi jam in pistrinum compacto planum faciam, dominum me tuum esse, secundum rationem deteriorem. PHIL. De hoc cohibeo adsensum. EMT. At ego *quid videatur* pronunciavi. MERC. Desine contra niti, & sequere emtorem, vos autem in crastinum invitamus. Nam idiotas, & sellularias, & forenses vitas praeconio vendemus.

ἄκριτός γε προσέτι, καὶ ἀναίσθητος, καὶ ὅλως, ὃ σκώληκος ἐδὲν διαφέρων. ΑΓΟ. Ὠνητέος εἶ διὰ ταῦτα. πόσου τοῦτον ἄξιον χρὴ φάναι; ΕΡΜ. Μνᾶς Ἀττικῆς. ΑΓΟ. Λάμβανε. τί φῄς, ὦ οὗτος, ἐπριάμην σε; ΦΙΛ. Ἄδηλον. ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἐώνημαι γάρ, καὶ ταργύριον κατέβαλον. ΦΙΛ. Ἐπέχω δὴ τοῦτο, καὶ διασκέπτομαι. ΑΓΟ. Καὶ μὴν ἀκολούθει μοι, καθάπερ χρὴ ἐμὸν οἰκέτην. ΦΙΛ. Τίς οἶδεν, εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῄς; ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ, καὶ ἡ μνᾶ, καὶ οἱ παρόντες. ΦΙΛ. Πάρεισί γὰρ ἡμῖν τινες; ΑΓΟ. Ἀλλ' ἔγωγέ σε ἤδη ἐμβαλῶν εἰς τὸ μύλωνα ποιήσω εἶναι δεσπότης τὸν χείρω λόγον. ΦΙΛ. Ἐπέχω δὴ τοῦτο. ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἤδη γε ἀπεφηνάμην. ΕΡΜ. Σὺ μὲ παῦσαι ἀντιτείνων, καὶ ἀκολούθει τῷ πριαμένῳ· ὑμᾶς δ' ἐς αὔριον προκαλοῦμεν. ἀποκηρύξειν γὰρ τοὺς ἰδιώτας, καὶ βαναύσους, καὶ ἀγοραίους βίους μέλλομεν.

ab *Bourdelotio* in margine positam, nempe [Alludit λόγους ἥττω ϵ κρείττω, quos vocant.] Non potest enim esse dubium, quin sit inepta ista animadversio, quum nihil ista vel ad vocem χείρω vel ad Lucianeum λόγον faciant. Et plane alludit auctor ad ea, quae paulo ante vendendus dixerat, se ζυγοστατῶν τοὺς λόγους ϵ πρὸς τὸ ἴσον ἀπαθύνειν. Hinc lepide ludit, & denunciat se πείσειν οἷός διεστάλω miseriore argumentandi modo; per flagra nempe. Similiter loquitur pro lapsu inter salutandum. ὅμως τῷ δικαίῳ λόγῳ σὸν ἂν ἔχω εἶης τῷ ἀμαρτηκέναι. In Harmonide. ἔτω δὴ ἅμα σὺ ἡμιν ἡμῶν φαίνοιο τῷ δικαίῳ λόγῳ. *J.G.*

Ibid. Τὸν χείρω λόγον] *Diogen. Laërt.* in Socr. *Gell.* V, 3. *A.V.*

Τὸν χείρω λόγον] Κρείττω λόγος est, quum verborum industria s. sophismatibus, caussa infirmior fit fortior. Conf. *Aeschin. Socrat.* Dial. 2. §. 10. f. ἥττω autem vel χείρω λόγος, ejus, qui vincitur, etiamsi causssam justam habeat, *Aristoph.* Nub. 112. utrumque hunc sermonem explanat, eumque falso Socrati tribuit, vid. *Clericum* ad Aesch. l. c. Scholiaque & interprett. ad *Aristoph.* *J.F.R.*

Ibid. Χείρω λόγον] *Aristoph.* Νεφ. III. 2. λόγος ἥττων καὶ κρείττων. *M. du S.*

Supra ad verba Οὐδὲ ἴν τι c. 6. omissa est nota *Bourd.* & *Cogn.* quare eam hic subjungimus: Οὐδέν τι] ait, sic recte Angl. Cod. hanc lection. agnoscit. hac de re dico ad Hel. *Bourd. Nullum animal*] *Athen.* Lyconis testimonio Pythagoram animatis victitasse probat, *Gell.* L. IV. c. XI. *Cogn.* Idque pluribus probatur in notis *Gronovii* ad Gell. *J.F.R.*

Ibid. c. 14. Τέρψις, ἀτερψία] Tacite praeterii errorem *Bourdelotii*, qui id exponit, quasi adjectiva essent opposita, sive oxymora, ut καιρὸς ἄκαιρος & similia, & conjunctim legenda; sed eruditi per se ejus festinationem detegent, ceteri vel ex ipsa versione videbunt quid is erraverit. Sed plura forent monenda, si spatium esset. *J.F.R.*

ΑΛΙΕΥΣ, Η ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ.

PISCATOR, VEL REVIVISCENTES.

ΣΩΚΡ.

Βαλλε, βάλλε τὸν κατάρατον [a] τοῖς ἀφθόνοις λίθοις· ὀπίσβαλλε τῷ βάλων. προσεπίβαλλε καὶ τῷ ὀρφανῷ· καὶ σὺ τοῖς ξύλοις τῷ ἁλιτήριον· ὅρα μὴ ἀλλαφύγῃ. καὶ σὺ, ὦ Πλάτων, βάλλε. καὶ σὺ, ὦ Χρύσιππε, καὶ [b] σύ. πάντες ἅμα ξυνασπίσωμεν ἐπ' αὐτόν, Ὡς πόρη πόρηφιν [c] ἀρήγῃ, βάκτρα δὲ βάκτροις. κοινὸς γὰρ πολέμιος, καὶ οὐκ ἔστιν ὅν τινα [d] ἡμῶν οὐχ ὕβρισε. σὺ δὲ, ὦ Διόγενες,

SOCR.

FEri, feri execrabilem saxis copiosissimis: adjice glebas: insuper adjice testas. Pulsa baculis impium, vide ne effugiat. Et tu, Plato, feri, & tu, Chrysippe, & tu. Omnes simul facta testudine in illum irruamus,

Ut baculis baculus firmetur, peraque perae.

Communis enim hic hostis est, neque quisquam nostrum, quem contumelia non adfecerit. Tu vero Diogenes, si unquam alias,

ΣΩΚΡ.] Persona Socratis additur in *F. H.* Fl. & *Amst.* in nonnullis deest. a Τοῖς ἀφθόνοις] Ἀφθόνοις deest in *F.* ἀφθόνοις τοῖς *J.* b Σὺ] Addit δὲ P. c Ἀρήγῃ] Sic C. Fr. *B2. P.* ἀρήγει *F. A1. J. S.* d Ἡμῶν] Ὑμῶν Fl. male.

3. Κατάρατον] Ἄθεον. *G.*
7. Πόρη. . .] Παραδεῖ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο· οὐ τοῦ *B.* Ἰλιάδος· Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις. *G.*

ΑΛΙΕΥΣ] In opere suo de Sophistis, Cressolius putat, hunc titulum ex Platonis *Sophista* petitum, quia Sophistarum illic artem *hamatoriam* dici & describi reperit. Non satis animadvertisse videtur vir doctus, Lucianum ipsum hic partes piscatoris agere, quo pseudophilosophos illos, voluptati servientes & avaritiae, illecebris auri captos detegat, e latebris tandem suis eruat, orbique terrarum deridendos exponat.

Prioris hic dialogus apologia est, quam insurgentibus in se aevi sui Philosophis opposuit. In eo autem quanto majorem erga veros & infucatos Philosophiae cultores benevolentiam amicumque profitetur animum, tanto vehementius in eos invehitur, qui praeclaro nomine abusi, aut avaritiae, aut aliis non minoribus vitiis turpiter inserviunt; quorum nonnullos aperte jam, etsi nemini pepercerit, digito quasi monstrat. Post dialogos mortuorum scriptus est. Vid. c. 26. *M. du S.*

ΑΛΙΕΥΣ. Η ΑΝΑΒ.] In hunc Dialogum *Brodaeus Miscellaneis* c. 22. lib. III. *Th. M.*

ΑΛΙΕΥΣ Η ΑΝΑΒ.] Consului *Brodaeum*; ille vero l. c. eadem habet quae alii ex *Hom.* quoque adduxere, non additis tamen versuum numeris, quare haec non repetemus, addit solummodo: *Ferebant autem peram & baculum aliquando philosophi, sed in primis Cynici.* Quae vero ad reliqua hujus dialogi habet, suo loco addemus. *J. F. R.*

1. Βάλλε] Vid. *Aristoph.* Acharn. II, 2. quem hic exprimit. *A. V.*

2. Ἀφθόνοις τοῖς] Leve hoc, sed melius ex Ed. *J.* quam ut est in reliquis, τοῖς ἀφθόνοις. *M. du S.*

6. Καὶ σὺ δὲ] Ita legit P. & videtur nomen aliquod excidisse. *M. du S.*

7. Ὡς πόρη] Alludit ad hunc Homericum versum Iliad. 16. *G. C.*

Ὡς πόρη] Sed numerus est vitiosus, & versus ipse vitiose expressus, tam in *Parisina*, quam in *Graeca* Edit. Ideo eumdem errorem non iterum describemus, sed versum Homeri mox subjiciemus. *J. F. R.*

Ibid. Βάκτρους] Hom. Il. B, 363. Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις. Ubi vid. not. S. Clarkii, sed Scholiastes & *Brod.* in Misc. p. 2. c. 22. jam monuere, versum ex Iliad. B. esse desumtum, idem complures commentatores fecere. quod comperi, postquam haec scripseram. *J. F. R.*

10. Ξύλοις] Etiam alias minabantur & percutiebant baculis philosophi, vid. Ael. V. H. X. 16. *J. F. R.*

11. Τὴν ἀξίαν] Δίκαιον. *J. Br.*

12. Κεκομήκατε, ὦ Ἀρίστιππε] Auctior est vetus Codex: κεκομήκατε, ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίστιππε. *J. G. G.*

Ibid. Ἐπίκουρε καὶ Ἀρ.] Epicuri nomen, quod in editis exciderat, ex Mss. Gr. & P. restituimus. Aptissime autem Epicurum & Aristippum, utpote laboris metuentes, statim fessos inducit. *M. du S.*

14. Ἐπεὶ

lias, clava nunc utere; nec remitte quidquam. Jam dignas maledico illo ore poenas luat. Quid hoc? festine estis, Epicure & Aristippe. Certe non decebat. Sapientes estote, jam *In pectus vobis calidae vetus impetus irae* redeat.

2. Aristoteles, magis accelera! Bene habet. Capta est bestia. Cepimus te impure. Mox igitur scies, quibus viris maledixeris. Quo vero modo illum tractabimus? Variam enim contra ipsum mortem excogitemus, quae sufficere nobis omnibus possit; dignus enim est, qui septies unicuique nostrum pereat. PLAT. Ego censeo flagellis caesum palo figi, oculos illi effodi,

ε εἴ ποθε ἄλλοθε, χρῶ τῷ ξύλῳ, μηδὲ ἀνῇς· δεδότω ἡ ἀξίαν, βλάσφημος ὤν. τί τοῦτο; κεκμήκαμε, ὦ Ἐπίκουρε καὶ ᶠ Ἀρίστιππε; καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν.

Ἐστὲ σοφοί, μνήσασθε δὲ θυμοῦ ὀργῆς.

Ἀριστότελες, ὀπισπεύδωμεν ἔτι θᾶσσον. καλῶς ἔχει· ἑάλωκε τὸ θηρίον· εἰλήφαμέν σε, ὦ μιαρέ. εἴσῃ γὰρ αὐτίκα, ὅς τινας ὄντας ἡμᾶς ἐκακηγόρεις. τῷ τρόπῳ δέ τις αὐτὸν καὶ μετέλθοι; ποικίλον γάρ τινα ὀπινῶμεν θάνατον κατ' αὐτοῦ, πᾶσιν ἡμῖν ἐξαρκέσαι δυνάμενον· καθ' ἕκαστον ἑπτάκις γὰρ δίκαιός ἐστιν ἡμῖν ἀπολωλέναι. ᵍ ΠΛΑΤ. Ἐμοὶ μέν, ἀνεσκολοπίσθαι δοκεῖ αὐτὸν, νὴ Δία, μαστιγωθέντα γε πρότερον. τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκεχόφθω,

ε Εἴ ποθε] Addit καὶ P. f Ἀρίστιππε] Ἐπίκουρε καὶ Ἀριστοτέλης G. P. g ΠΛΑΤ.] Οὐκ ἴσως οὐ πάντως τὸ ΠΛ. P. Sed habet Fl. *M. du S.*

14. Ἐστὲ σοφοί] Parod. *Homer.* quales hic multae: *Homerus*, ἐστὲ φίλοι. *J. B.*

Ἐστὲ σοφοί] Lepidissime *Lucianus* in dialogo, cui nomen dedit Reviviscentibus, inducit omnis Philosophorum sectae principes, Socratem, Platonem, Diogenem, alios, ab inferis existentes, inque ipsum Lucianum, (a quo indigne habitos se arbitrabantur in proxime praecedenti Vitarum Auctione; ubi venum propositi, atque adeo omnium risui expositi fuerant) impetum facientes. Itaque Socrates ubi reliquos Philosophos quanto maximo poterat fervore animi in Lucianum incitasset, tandem labascere eos putans, Ὁμηρικῶς classicum canit,

— Ἐστὲ σοφοί, μνήσασθε δὲ θυμοῦ ὀργῆς.

Nempe *Homerus* Il. A. vs. 287.

Ἀνέρες ἐστὲ φίλοι, μνήσασθε δὲ θυμοῦ ἀλκῆς. *J. J.*

Ἐστὲ σοφοί] *Hom.* Il. Λ. 287. Ἀνέρες ἐστὲ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θυμοῦ ἀλκῆς. Unde & hic ἀνέρες excidisse conjicio, quod cur rejiceret, nulla erat ratio. *M. du S.*

Ἐστὲ σοφοί] Il. Η. 270. Ἀνέρες ἐστὲ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θυμοῦ ἀλκῆς. *J. M. G.*

Ἐστὲ σοφοί] *Brod.* Miscell. p. 2. c. 22. ait: *Hom.* Il. Ζ. Θ. dixisse — μνήσασθε δὲ θυμοῦ ἀλκῆς. Recte; sed vers. Il. Θ. est 174. Et Ζ. 112. Adde tertium idem dicentem, loco ab *Soulio* indicato; ubi semper habet: Ἀνέρες ἐστὲ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θυμοῦ ἀλκῆς. quare non dubitem Ἀνέρες excidisse ex Luciano, quia amat integros versus adducere, ὀργῆς vero retinendum esse do, nec in ἀλκῆς mutandum, non tam, quia memoriter ab nostro citatum est, sed quia dedita opera ὀργῆς pro ἀλκῆς dixit, ut supra κῆρι pro φρένες. quo *iracundiam* philosophis exprobraret, non *robur*. Immo quasi vanam sine viribus iram. *J. F. R.*

21. Ἑπτάκις] Atqui sex tantum mox numerantur: Chrysippus, Epicurus, Plato, Aristoteles, Pythagoras & Diogenes. Quis ergo septimus ille? Socratesne, qui hic loquens inducitur, quemque interfuisse constat (vid. tit. & c. 10.) an, quem jam nominavit, Aristippus? Pro VII. jam VIII. habemus. Haereo, ut ut sit, male haec prius & legebantur, & vertebantur. *M. du S.*

22. ΠΛΑΤ.] Verba quae hic uni tribuuntur Platoni, a multis tumultuantibus prolata puto. praesertim cum idem Plato paulo post aliam sententiam proferat ab his omnibus diversam, & sane nullum nomen hic reperiri in multis cod. Mss. observavit *Longol.* Empedoclem autem consulentes inducuntur, ut de crateribus suis loquens risum excitet. Legendum itaque censeo aut ΦΙΛ. aut distincte, Αμ. Αμ. *M. du S.*

23. Μαστιγωθέντα πρότερον] Omnia haec in interprete turbata: μαστίγωσις ante crucem nota. Sic apud *Dion. Hal.* 5. & tangunt Litterae sacrae. *J. B.*

Μαστιγωθέντα] Flagellationem praemitti solitam crucifixioni, notissimum, vid. tamen s. v. *Lipsium* de cruce. l. 2. c. 2. & *Joseph.* de bell. Jud. l. 2. c. 14. f. *J. F. R.*

24. Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκεχόφθω] Hos solebant candenti ferro perfossae, ut alii docuerunt ex *Parthenii* cap. 20. *J. B.*

κόφθω, ἢ γλῶτταν αὐτὴν [a] ὑπολὺ πρότερον ἀποτεμήθω. σοὶ δὲ τί Ἐμπεδόκλεις, δοκεῖ; ΕΜΠ. Ἐς τοὺς κρατῆρας ἐμπεσεῖν αὐτὸν, ὡς μάθοι μὴ λοιδορεῖσθαι τοῖς κρείττοσι. ΠΛΑΤ. Καὶ μὴν ἄριστον ἦν καθάπερ τινὰ Πενθέα, ἢ Ὀρφέα. [b] λακιστὸν δ' ἂν πέτραισιν εὑρέσθαι μόρον, ἵνα ἀν ἡ τὸ μέρος αὐτῆς ἕκαστος ἔχων, ἀπαλλάττοιτο.

ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ πρός γε ἱκετεύω Φείσασθέ μου. ΣΩΚ. Ἄραγε οὐκ ἂν ἀφεθείης ἔτι ὁρᾷς δὲ δὴ καὶ τὸν Ὅμηρον ἃ λέγει, ὡς

Οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά;

ΛΟΥ. Καὶ μὴν καθ' Ὁμήρου ὑμᾶς καὶ αὐτὸς ἱκετεύσω. αἰδέσεσθε γὰρ ἴσως τὰ ἔπη, καὶ ὑμᾶς παρόψεσθε ῥαψῳδήσαντά με.

Ζωγρεῖτ' ἠ κακὸν ἄνδρα, καὶ ἄξια δέχθε ἄποινα,
Χαλκόν τε, χρυσόν τε, τὰ δὴ φιλέουσι σοφοί περ.

linguam ipſam multo prius praecidi; tibi quid videtur Empedocles? EMP. In crateres dejici Ætnae, ut diſcat non maledicere melioribus. PLAT. Quin optimum fuerit, eum inſtar Penthei alicujus aut Orphei, lacerum invenire fatum per petras, ut etiam partem illius habens quisque diſcedat.

3. LUC. Minime vero: ſed per Jovem ſupplicum praeſidem mihi parcite. SOCR. Decretum eſt. Non amplius potes dimitti. Vides vero quid Homerus dicat,

Numquam foedera fida leonibus atque viris ſunt.

LUC. Verumtamen ex Homero & ego vobis ſupplicabo: reverebimini forte verſus, neque adſpernabimini conſuentem carmina.

Quem capitis bonus eſt donis redimendus opimis,
Aere, auro: nec enim ſapientes munera ſpernunt.

PLAT.

a Ἐπιπολὺ] Ἔτι πολὺ. P. nil mutat Fl. b Λακιστὸν] Κάκιστον Br.

30. Λακιστὸν] Σχιστὸν. V.

25. Τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτεμήσθω] Quum Pirckhaimerus mediarum vocum rationem nullam habuiſſet, Benedictus vertit *& in multas partes abſciſſa*, ſubintellecto τοῦ *prius* ex praecedentibus. Quod prorſus non placet, quum in Graecis nihil dicatur de multis partibus. Sed vel intelligi debet *magna ejus parte* vel *in multum prius abſciſa*, aut *longo tempore prius abſciſa*, in utrumque enim reſpectum vocabulo iſto ἐπιπολὺ utitur Lucianus. Mox mirum, unde *Benedictus* πρὸς Ἱκεσίου vertere potuerit *per ſupplicem Jovem*, quum debuerit *ſupplicum praeſidem*. *J.G.*

27. Κρατῆρας] Ætnae crateres, in quos praecipitem ſe dediſſe memoratur Empedocles. *J.Br.*

30. Πενθέα] De hujus exitu *Euripidem* vide in Bacch. 1029. & ſeqq. Orphei mors nota. Sed verſum, quem affert, unde habeat, non liquet, niſi quod Euripideum credo. *M.du S.*

Ibid. Λακιστὸν] Placet κάκιστον. Eſt autem *Euripidis* ſenarius. *J.Br.*

Λακιστὸν] Ex *Euripide*. Cætera Homerica ſunt ex 7. & 10. Iliad. *J.B.*

Λακιστὸν] *Brodaeus* (Miſc. modo citatis) κάκιστον. Fallitur. λακιστὸν μόρον Lucianus dixit admodum ſignanter, exprimens mortis genus, quo diſcerpti magno ſtrepitu Pentheus & Orpheus. *Th.M.*

Λακιστὸν] *Brodaeus* mavult κάκιστον. Sed nihil mutandum; vid. *Τραγ.* v. 116. ubi noſter id uſurpat. *M.du S.*

33. Ἱκεσίου] Intellige Διὸς. *J.Br.*

Ἱκεσίου] In antiq. verſione hoc verbum plane omiſſum erat, in *Ed. Bened.* ridicule: *obſecro per ſupplicem Jovem*; ſed Graeca expreſſit Cl. *Geſn.* non viſa manu *Soulii*, quae, *per ſupplicum praeſidem Jovem* margini *Bened.* adleverat. Et ſic ſaepe video illi cum noſtro convenire in verſionis correctione, quod tanto majus veritatis inventae indicium. *J.F.R.*

34. Ἄραγε] Vid. & Καλαπλ. c. 8. & *Eur.* Med. 322. 743. Hipp. p. 224. Adde & *Suid.* *M.du S.*

35. Ὅμηρον ἃ λέγει] Il. X. Τὰ δὴ φιλέουσι σοφοί περ. Et mox ad *Ζωγρεῖτε* ſubjicit idem *Brodaeus Hom.* Il. Z. Ζωγρεῖτε Ἀτρέος υἱὸ σύ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα &c. vers. eſt 46. *J.F.R.*

36. Οὐκ ἔστι] *Hom.* Il. X. 262. Ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά; in nota *Marcil.* in edit *Graev.* citabatur Il. 10. per errorem Literae *X*. Sed idem jam fuerat in nott. *Bourd.* Pariſinae Edit. adjunctis. *J.F.R.*

40. Ζωγρεῖτ'] Cento hic ex locis in margine adſcriptis confectus, non ſine falſa additione, qua Philoſophos avaritiae arguit. Vid. *Hom.* Il. K. 378. & A. 23. Item Δ. 131. *M.du S.*

42. Μὴ

PLAT. Sed neque nobis deerit Homerica reſponſio: audi modo,

Ne meditare fugam, blaſphema, barbare, lingua,
Oſtentans aurum, poſtquam mea praeda fuiſti.

LUC. Vae mihi, Homerus deſtituit, ſpes noſtra maxima: ad Euripidem nempe confugiendum: forte ille me ſervaverit.

Ne caede ſupplicem; quem jus vetat mori.

PLAT. Quid vero? Nonne & illa ſunt Euripidea,

Haud digna ferre, indigna qui patraverit.

LUC. *Sic verba propter ergo nos occiditis?* PLAT. Sic per Jovem. Ait enim idem ille,

Effrenis oris & ſtuporis impii ſolet eſſe finis infortunium.

4. LUC. Igitur cum ſtat ſententia, omnino interficere me, nec ulla arte licet mihi effugere, agite, hoc mihi dicite, qui

ΠΛΑΤ. Ἀλλ' οὐδὲ ἡμεῖς ἀπορήσομεν πρὸς σὲ Ὁμηρικῆς [c] ἀντιλογίας. ἄκουε δή,

Μή δή μοι φύξιν γε κακηγόρε βάλλεο θυμῷ,
Χρυσόν τοι λέξας, ἐπεὶ ἵκευ χεῖρας ἐς ἁμάς.

ΛΟΥΚ. Οἴμοι τῶν κακῶν. ὁ μὲν Ὅμηρός μοι ἡμῖν ἀπραγής, ἡ μεγίστη ἐλπίς. ὅτι τὸν Εὐριπίδην δή μοι καλαφθυτέον· τάχα γάρ ἂν ἐκεῖνος σώσειέ με.

[d] Μὴ κλεῖναι τ' ἰκέτιν· οὐ γὰρ θέμις κλανεῖν.

ΠΛΑΤ. Τί δὲ οὐχὶ καὶ ἐκεῖνα Εὐριπίδου ἐστὶν,

Οὐ δικαὶ πάσχειν δικαὶ τοὺς εἰργασμένους;

ΛΟΥ. Νὴ ἓν ἕκαστι ῥημάτων κλείνετέ με;

ΠΛΑΤ. Νὴ Δία. φησὶ γοῦν ἐκεῖνος αὐτὸς,

Ἀχαλίνων στομάτων ἀνόρθ τ' ἀφροσύνας,
τὸ τέλος δυστυχία.

ΛΟΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ δέδοκται πάντως ἀποκλινῦναι, καὶ εὐθέως μηχανὴ [e] τοῦ ἀλφυγεῖν με, φέρε, τοῦτο γοῦν εἰπατέ μοι, οἵ τι-

[c] Ἀντιλογίας] Nihil mutant Fr. B2. H. Fl. J. [d] Μὴ κτεῖναι] Sic etiam Fl. & H. [e] Τοῦ ἀλφ.] Sic ſola J. reliquae τὸ male.

42. Μὴ δὴ φιλέουσι σοφοι πηρ.] *Lucianus* e ſuo addidit. *J. Br.*

45. Ἀντιλογίας] Forſan ἀπολογίας. vid. Ησ. c. 15. *M. du S.*

46. Μὴ δή μοι φύξιν γε] Eſt hic & Homeri verſ. Il. H. ait *J. Br.*

Μὴ δή μοι φύξιν γε] Non invenio. Sed Il. K. 447. Μὴ δή μοι φύξιν γε δόλων ἐμεόλπιε θυμῷ. *J. F. R.*

52. Μὴ κτεῖναι] Ex qua Eurip. fabula, neſcio. *M. du S.*

Μὴ κτεῖναι] Perſpicuum eſt (ait cl. *Jenſ.* Lect. Lucian. p. 166.) in voce κτεῖναι corripi diphthongum ει etiam ſequente conſona, quod non inſolens tamen eſſe, contra cl. *Bentlejum* probat ibid. qui cum ad verſ. 87. *Callim.* hymn. in Jov. id negaſſet, omniaque ab aliis jam adducta exempla emendare conatus eſſet, pluribus redarguitur teſtimoniis a cl. *Jenſio* ſingulari excurſione, 25 paginas implente, adeoque longa nimis, quam ut pro *nota* huc inſeri queat. Quare lectorem ad cap. VI. ejus *Lect. Lucian.* remittimus, quod omnino totum legi meretur. *J. F. R.*

54. Οὐ δικαὶ] Expreſſit *Livius* poëtae Graeci ſententiam in orat. Marcelli XXVI. 31. *Quis paſſos eſſe hoſtilia, cum fecerint, indignatur?* *M. du S.*

55. Ἕκαστι . . .] Imitationem Euripidis agnoſco, cui vox haec familiaris, pro ἕκαστα. vid. *Med.* 719. & alibi paſſim. p. 307. A. τύῳ μ' ἕκαστι κτενεῖτε. *M. du S.*

Ἕκαστι] Fiat etiam hic ſenarius leviſſima trajectione. Νὴ ἓν ἕκαστι ῥημάτων με κτενεῖτε. Patet ex reſponſo, verſum hic eſſe debere. *J. M. G.*

Ibid. Κτενῖτέ με] Κτανεῖτε legend. conjicit. *F. G.*

57. Ἀχαλίνων] Laudatur etiam a *Plut.* 893. 2. & iterum apud hunc fine Ἀποφρ. Vid. *Eurip. Bacch.* 385. *M. du S.*

60. Οὐδὲμία μηχανὴ τὸ ἀλφυγεῖν με] *Nullum mihi reſtat refugium*; ſic reddidit *Benedictus*, non male, quod ad ſenſum; verum haud dubie Soloecum hoc. Scribe omnino τὸ ἀλφυγεῖν με. *nulla effugii mihi patet via.* Sic ſupra in Necyomantia c. 2. iisdem paene verbis, εὐδὲμία μηχανὴ τοῦ ἀλφυγεῖν αὐτούς. Aliquando omittitur articulus; ut in Imaginibus c. 1. f. Εἰ δὲ κἀκεῖνη προσβλέψειέ σε, τίς ἔσται μηχανὴ ἀπρᾶξαι αὐτῆς; *Si vero etiam illa te adſpexerit, qua tandem ratione te ab ea averſes? Homerus* Il. I. vſ. 248.

——— εὐδέ τι μῆχος
Ρηχθέντος κακοῦ ἐξ' ἄκος εὑρεῖν ———

Neque ulla via eſt perpetrati mali medelam inveniendi.

Aliter haec locutio concipitur ab *Luciano* Noſtro in Pro Imaginib. c. 24. ἢ εὐδέμια μηχανὴ, μὴ οὐχὶ τὴ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἁλῶναι. *Vel fieri non poteſt, quin & ille mecum vincatur.* in de Merc. Cond. c. 5. Τίς ἔτι μηχανὴ, μὴ οὐχὶ ὁ πρὸς τοῦτο κακῶς βεβουλευσάμενος δοκεῖν αὐτούς; *Qui fieri poſſit, quo minus & in eo videantur illi male fuiſſe conſulti?* Sed & in his locutionibus τοῦ intelligitur. Porro pro ἀπήκεσα ὀργίζεσθε, rectius in MS. legi teſta-

τινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀήκεστον πρὸς ἡμῶν [a] ἀήκεστα ὀργίζεσθε; καὶ ὅτι θανάτῳ συνειλήφατέ με; ΠΛΑΤ. Ἅ τινα μὴ εἰργασαι ἡμᾶς τὰ δεινὰ, σεαυτὸν ἐρώτα ὦ κάκιστε, καὶ τοὺς [b] καλοὺς ἐκείνους σου λόγους, ἐν οἷς φιλοσοφίαν τε αὐτὴν, κακῶς ἠγόρευες, καὶ ἐς ἡμᾶς ὕβριζες, ὥστ' ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφοὺς ἄνδρας· καὶ τὸ μέγιστον, ἐλευθέρους. ἐφ' οἷς ἀγανακτήσαντες ἀνελήλυθαμεν ὅτι σὲ, παρειτησάμενοι παρὸ ὀλίγον τὸν Ἀϊδωνέα, Χρύσιππος οὗτοσὶ, καὶ Ἐπίκουρος, καὶ Πλάτων ἐγὼ, καὶ Ἀριστοτέλης ἐκεῖνος, καὶ ὁ σιωπῶν ἐκεῖνος Πυθαγόρας, καὶ Διογένης, καὶ ἅπαντες, [d] ὁπόσους διέσυρες ἐν τοῖς λόγοις.

ΛΟΥΚ. Ἀνέπτυσα· καὶ γὰρ ἀποκλείετέ με, [e] εἰ μάθοιτε ὁποῖος ἐγὼ περὶ ὑμᾶς ἐγενόμην· ὥστε ἀπορρίψατε τοὺς λίθους, μᾶλλον δὲ φυλάττετε. χρήσεσθε γὰρ αὐτοῖς ἐπὶ τοὺς ἀξίους. ΠΛΑΤ. Λῃρεῖς. σὲ δὴ χρὴ τήμερον ἀπολωλέναι. καὶ ἤδη γε [f] λάϊνον ἔσω χιτῶνα κακῶν ἕνεκ' ὅσα ἔοργας. ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν ὦ ἄριστοι, οὐκ ἐχρῆν μόνον ἐξ ἁπάντων ἐπαινεῖν, οἰκεῖόν τε ὑμῖν ὄντα, καὶ εὔνουν, καὶ ὁμογνώμονα, καὶ, εἰ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, κηδεμόνα τῆς ἐπιτηδευμάτων, εὖ ἴστε, ἀποκλείοντες; ἢν ἐμὲ ἀποκλείσητε, τοσαῦτα

sitis, aut quam immedicabilem a me injuriam passi sine ullo remedio mihi irascamini, & supplicii caussa me comprehenderitis. PLAT. Quibus nos injuriis adfeceris, ipsum te, scelus, interroga, & praeclaros illos tuos libros, in quibus & Philosophiae ipsi maledixisti, & contumelia nos adfeciisti, tamquam in foro vendens praeconio viros sapientes, &, quod maximum, liberos. Propter haec indignati, contra te ab inferis huc venimus, commeatu brevi a Plutone impetrato, Chrysippus hic, & Epicurus, & ego Plato, & Aristoteles ille, & hic tacitus Pythagoras, & Diogenes, & omnes, quos in libris tuis laceraisti.

5. LUC. Respiravi. Nec enim interficietis me, ubi cognoveritis, qualem erga vos me praebuerim. Itaque abjicite lapides. quin servate potius: utemini enim iis contra dignos. PLAT. Nugaris: hodie enim periisse te oportet. Quin *saxea adest toga tantorum tibi poena malorum.* LUC. Enimvero scitote, viri optimi, me si interficiatis, quem unum omnium laudare oportebat, familiarem vestrum & benevolum, & earumdem sententiarum, & nisi dictu grave est, vestrorum studiorum curatorem quemdam tutoremque, qui tantum pro vobis

[a] Ἀήκεστα] Sic Edd. sed ἀμειλίκτα P. & L. & Scholiast. [b] Καλοὺς] Κακοὺς L. [c] Σου λόγους] Συλλόγους. MS. Angl. P. Edd. nil mutant. [d] Ὁπόσους] Ὅσους P. nil mutat Fl.. [e] Εἰ μάθοιτε] Ἢν μάθητε P. L. In aliis εἰ μάθητε, vel εἰ μάθοιτε. [f] Λάϊνον] Nihil mutat H. & Fl.

63. Ἀμείλικτα] Ἀήκεστα. *V.*
71. Παραιτησάμενοι] Παραιτῶν ὠδικαλῶν, *συγγράμμα αὐτῶν. V.*
Ibid. Ἀϊδωνέα] Ἀϊδωνέα ἢ * Ὀρφέα. *G.*

* Ὀρφέα] Illud ἢ Ὀ. ex superioribus huc inscite intrusum est. *M. du S.*

tur Cl. *Graevius* ἀμειλίκτα ὀργίζεσθε. Vitio typorum, puto, exhibitum ὀργίζεσθε pro ὀργίζεσθε. *J. F.*

Ibid. Τῶ λόγω συγγνῶν] Secutus sum emendationem Cl. *Jensii*, quamvis in omnibus libris legeretur τὸ. Vid. *Mar.* c. 2. Confer etiam ἀποκηρ. c. 10. εἰκ. c. 1. & κατάπλ. c. 4. *M. du S.*

63. Ἀήκεστα] Angl. ἀμειλίκτα. *J. B.*

Ἀήκεστα] Procul dubio rectius Mss. εἰπατέ μοι, αἴτινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀήκεστον πρὸς ἡμῶν, ἀμειλίκτα ὀργίζεσθε· *dicite mihi, qui estis, & quid tam atrox a me in vos commissum sit, qui tam implacabiliter irasci estis:* invenit etiam *Bourdelotius* in Anglicano. Mox excerpta mea, pro vulgato, τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου λόγους, aeque ut Anglicanus τοὺς κακοὺς ἐκείνους συλλόγους, quod non erat rejiciendum: *tua illa prava colloquia*: σύλλογος enim apud *Demosthenem* est *colloquium*, & *circulus colloquentium*, ut docuit *Budaeus* ὁ πάνυ. *J. G. G.*

Ἀήκεστα] *Hom.* Il. Α. 137. — ἀμειλίκτοιο δὲ θυμὸς ἔκευσεν. *M. du S.*

66. Καὶ τοὺς καλοὺς] Angl. καὶ τοὺς κακοὺς συλλόγους. Sanior scripta lectio cum Ironia. *J. B.*

72. Ἐπι-

bis laboris fuſceperim. Videte igitur, ne idem faciatis, quod qui nunc ſunt Philoſophi, ingratique, iracundi, & parum officii memores videamini adverſus virum bene de vobis meritum. PLAT. Impudentiam hominis videte! Inſuper gratiam tibi maledicentiae illius cauſſa debemus? usque adeone cum mancipiis te putas diſputare veris? etiamne in beneficio nobis imputabis contumeliam tantam; & ebriam verborum in nos petulantiam?

6. LUC. Ubi ergo vos ego aut quando affeci contumelia? qui ſemper ita vixerim, philoſophiam ut admirarer, & vos ipſos laudibus tollerem, & in libris quos reliquiſtis, verſarer. Haec enim ipſa quae dico, unde alias, quam a vobis ſumens, & apum inſtar delibans flores veſtros, oſtendo hominibus? at illi laudant, & florem unumquemque agnoſcunt, unde & a quo, & quomodo legerim: & verbis quidem me ſectantur propter florum legendorum ſolertiam, re autem ipſa vos & veſtrum illud pratum, qui tales protuleritis, tam varios ſpecie & coloribus; ſi quidem legere illos ſciat aliquis & nectere & concinnare, ne alter ab altero diſſideat. Eſtne igitur, qui his bonis veſtris uſus, male audeat dicere viris bene de ſe meritis, a

[g] ὑπὲρ ὑμῶν πεποιηκότα. ὁρᾶτε γὴν μὴ [h] τὸ τῶν νῦν φιλοσόφων αὐτὸ ποιῆτε, ἀχάριστοι, καὶ ὀργίλοι, καὶ ἀγνώμονες φαινόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην. ΠΛΑΤ. Ὦ τῆς ἀναισχυντίας. καὶ χάριν σοι τῆς [i] κακηγορίας προσοφείλομεν; [k] ἔτως ἀνδραπόδοις ἀληθῶς οἴει δικαίως διαλέγεσθαι; ἢ καὶ εὐεργεσίαν καλὰ λογιῇ πρὸς ἡμᾶς, ὅτι τῇ τοσαύτῃ ὕβρει καὶ παροινίᾳ τῶν λόγων.

ΛΟΥΚ. Πῶς γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ πότε ὕβρικα; ὃς ἀεὶ φιλοσοφίαν τε θαυμάζων διατετέλεκα, καὶ ὑμᾶς αὐτὺς ὑπερεπαινῶν, καὶ τοῖς λόγοις, οἷς [l] καλαλελοίπατε ὁμιλῶν; αὐτὰ γὰρ ἃ φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν [m] ὡδηλαζόμενος, καὶ κατὰ μέλιτταν ἀνθισάμενος, ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινοῦσι, καὶ γνωρίζουσιν ἑκάστου τὸ ἄνθος, ὅθεν, καὶ [n] παρ' ὅτου, καὶ ὅπως ἀνελεξάμην, καὶ λόγῳ μοι ἐμὲ ζηλοῦσι τὴν ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθὲς, ὑμᾶς, καὶ τὰ λειμῶνα τὰ ὑμέτερον, οἳ τοιαῦτα ἐξηνθήκατε ποικίλα, καὶ πολυειδῆ τὰς βαφὰς, εἴ τις ἀναλέξαιτό γε αὐτὰ ἐπίσαιλο, καὶ ἀναπλέξαιτο, καὶ ἁρμόσαιτο, ὡς μὴ ἀπᾴδειν θάτερον θατέρου. ἔοθ' ὅστις ἐν ταῦτα εὖ πεπονθὼς παρ' ὑμῶν, κακῶς ἂν εἰπεῖν ἐπιχειρήσειεν εὐεργέτας ἄνδρας,

g Ὑπὲρ] Περὶ Coll. Vulgatam ſervant *H.* & Fl. h Τὸ] Κατὰ τοὺς πόλλους P. Angl. Edd. vulgatam tuentur. i Κακηγορίας] Sic *Par. Ald. H.* B2. Fr. *A. S.* Fl. Sed κατηγορίας. *F.* & Angl. k Οὕτως] Οὕτω S. male. Sed *H.* & F. vulgatam ſervant. l Καλαλελοίπατε.] Καλαλελειπάτε. *F.* m Παραλαζόμενος] Λαζόμενος P. n Παρ' ὅτου] Παρά του *Ex. Fl.*

88. Ὑπὲρ ὑμῶν π.] Γρ. περὶ *G.*

72. Ἐπίκουρ⊖] Excidiſſe hic Socratis nomen ſupra jam monui. Putabant itaque, aut alicubi inſerendum, aut haec verba Socrati ipſi, non Platoni tribuenda, & legendum hic diſtincte, καὶ Πλάτων, ἐγὼ. &c. Sed nunc placet vulgata, καὶ Πλάτων ἐγὼ. *Socratis* nomen ex Mſſ. ſolis ubi reponendum ſit, definiri poteſt; neque enim a Platone commiſſum puto, ut magiſtri nomen omiſerit. De Empedocle ſi quis regerat, habeo quod reponam, neque enim princeps illius Sectae fuit, unde factum, ut hic in plebe philoſophorum facile delitescat, non excitandus omnino, niſi ridiculi cauſſa, propter Ætnae crateres. *M. du S.*

77. Παρὰ ὑμῶν] Lege, meo periculo, πρὸς ὑμᾶς. Vid. not. ad Τίμ. c. 6. Quamquam apud Xenophontem legatur περὶ ἐμοῦ ἄδικ⊖. 154. 7. *M. du S.*

81. Λαΐνου ἴσως] Iliad. 3. v. 57. *F. B*

Λαΐνου . .] Vid. *Hom.* Il. Γ. 57. *M. du S.*

Λαΐνου] Eandem *Iliadis* Sect. jam indicaverat *Brodaeus* Miſc. p. 2. c. 22. ſed omiſſo, ut ſemper, verſuum numero, *F. F. R*

88. Μὴ τὸ τῶν] Angl. κατὰ τοὺς πόλλους τῶν νῦν φιλοσόφων. *F. B.*

92. Τῆς κακηγορίας] Angl. καθηγορίας. *F. B.*

1. Καλαλελοίπατε] Ita omnino pro καλαλελείπατε. cum S. ſcribendum, ut c. 14. ubi recte in omnibus legitur. *M. du S.*

15. Ἀφ'

δρας, ἀφ' ὧν [a] εἶναί τις ἔδοξεν; ἐκτὸς εἰ μὴ χτ' τ Θάμυριν, [b] ἢ τ Εὔρυτον εἴη ἡ φύσιν, ὡς ταῖς Μούσαις ἀντᾴδειν, παρ' ὧν εἴληφε τ ᾠδήν, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι ἐριδαίνειν, ἐναντία τοξεύων, χ' ταῦτα, δοτῆρι ὄντι τ τοξικῆς.

quibus hoc habet, ut esse aliquis videatur? Nisi forte eo sit ingenio, quo Thamyris quondam aut Eurytus, ut occinat ipsis Musis, a quibus canendi artem acceperit, aut cum Apolline contendat, jaculari ausus contra ipsum muneris hujus & artis sagittandi auctorem.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν ὦ γενναῖε, χτ' τοὺς ῥήτορας εἴρηταί σοι· ἐναντιώταλον γὰρ ὄσι τῷ πράγματι, χ' χαλεπωτέραν σε ἐπιδείκνυσι τ τόλμαν, εἴγε τῇ ἀδικίᾳ χ' ἀχαριστίᾳ προσεστιν, ὃς παρ' ἡμῖν τὰ τοξεύματα ὡς φὴς λαβὼν, καθ' ἡμῶν ἐτόξευες, ἵνα τοῦτον ὑποθέμενος τ σκοπὸν, ἅπαντας ἡμᾶς ἀγορεύειν κακῶς τοιαῦτα ᾠδὰ σοῦ ἀπειλήφαμεν, ἀνθ' ὧν σοι τ λειμῶνα ἐκεῖνον ἀναπετάσαντες, οὐκ [c] ἐκωλύομεν δρέπεσθαι, χ' τὸ προκόλπιον ἐμπλησάμενον ἀπελθεῖν· ὥστε δικαίως τοῦτο μάλιστα δίκαιοι ἂν εἴης ἀποθανεῖν.

7. PLAT. Ista quidem, vir fortis, ex rhetorum arte declamasti, maxime enim rebus ipsis sunt contraria, & eo importuniorem ostendunt audaciam tuam, quandoquidem injuriae huic ingratus etiam animus accedit, qui acceptis a nobis, quod fatere, telis, contra nos jaculatus sis, hoc uno tibi scopo proposito, de omnibus nobis male uti diceres. Haec a te praemia habemus, quod aperto tibi illo prato nostro, non prohibuimus, quo minus meteres, & pleno sinu abires. Itaque vel propter ipsum hoc mori dignus eras.

ΛΟΥΚ. Ὁρᾶτε πρὸς ὀργὴν ἀκούσαντες, χ' οὐδὲν τῶν δικαίων προσίεσθε. καίτοι οὐκ ἂν ᾠήθην ποτὲ ὡς ὀργὴ Πλάτωνος, ἢ Χρυσίππου, ἢ Ἀριστοτέλους, ἢ τ ἄλλων [d] ὑμῶν καθίκοιτο ἄν. ἀλλά μοι ἐδοκεῖτε μόνοι δὴ, πόρρω εἶναι γ τοιούτου. πλὴν ἀλλὰ μὴ ἄκρι-

8. LUC. Videte, irae auscultatis, neque justum quidquam admittitis: quamquam non putabam fieri umquam posse, ut ad Platonem, ad Chrysippum, aut Aristotelem, aut ad alium quemquam vestrum ira perveniat; verum soli vos ab ejusmodi rebus videbamini esse remotissimi. Sed

a Εἶναί τις] Ἤδη τις ἔδοξεν. P. Angl. εἰδέναι *Marc.* Edd. vulgatam servant. b Ἢ τὸν] Ἐκεῖνον pro variante notatur, non vero unde. c Ἐκωλύομεν] Ἐκωλύσαμεν P. Angl. Vulgatum servant Edd. d Ὑμῶν] Ἡμῶν *J.* ὑμῶν recte *H. B2.* Fl.

21. Κατὰ τοὺς ῥήτορας] Ἐπεὶ ᾠδοδιθυραμβικῇ κέχρηται τῇ πίστει· αὕτη δὲ μιμητική. τούτου χάριν ἐστὶ ῥητορικη. οἱ γὰρ διαλεκτικοὶ ἀπὸ τῶν καθόλου τὰς πίστεις ποιοῦνται. *G.*

59. Πρὸς ὀργὴν] * Ὀργίλως. *G.*

* Ὀργίλως] In *V.* erat . . . γίλως, unde in Impress. 17. factum est ὁ γέλως. Sed *Coll.* unde manaverit error, ostendunt, in quibus, αὐτὸ τῷ ὀργίλως est, & ὀρ. ita scriptum ut litera ρ sit in media Ο (Φ). *M. du S.*

15. Ἀφ' ὧν] Angl. ἀφ' ὧν ἤδη τις εἶναι ἐδ. *J. B.* Ἀφ' ὧν εἶναί τις ἔδοξεν] Ἀφ' ὧν εἰδῆναι, & pag. eadem, παρ' ὧν εἴληφε τὴν ᾠδήν. Et illud, δοτῆρι ὄντι τ τοξικῆς. *Th. M.*

Ibid. Εἶναί τις ἔδοξεν] Sic iterum noster in *Sympos.* c. 35. οὐράνιοί τινες εἶναι δοκοῦντες. In *N. T. Ep.* ad *Gal.* II, 6. ἀπὸ τ δοκούντων εἶναί τι. Et *Act.* V, 36. Θευδᾶς λέγων εἶναί τινα ἑαυτόν. Ad quem l. Rever. *Elsner.* etiam ex *Eurip.* Ion. 597. adfert, Ζητῶ τις εἶναι. *J. F. R.*

16. Θάμυριν] Superatus, oculis & lyra privatus est. vid. Il. B. 102. . . & *Plut.* 2074. 1. *M. du S.*

Ibid. Εὔρυτον] *Eurytus* artem jaculandi sagittas ab Apolline accepit, a quo deinde Hercules didicit. *G. C.*

Εὔρυτον] Vid. *Odyss.* Θ. 224. Adde *Hyg.* f. 173. & 14. *M. du S.*

18. Ἀπόλλωνι ἐριδαίνειν] *Hom.* Odyss. Θ. 224. *M. du S.*

30. Ἐκωλύομεν] Angl. ἐκωλύσαμεν rectius. *J. B.*

33. Πρὸς ὀργὴν] Vid. *L. Bos* ad Ep. ad Rom. p. 98. *T. H.*

47. Φαίνομαι] Lucianus exigens a Philosophis, ut aliquis eligatur, qui caussae suae sedeat judex, & vel omnes, vel unus ex eorum turba se accuset, ait, Ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κἄτα εἰ μέν τι ἀδικῶν φαίνομαι, χ' τοῦτο περὶ ἐμοῦ γνῶ τὸ δικαιότατον, ὀφεῖλω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. Poscitur omnino φαίνομαι, idque praecipue ob sequens γνῶ. *Ego vero adversus cri-*

Sed quidquid ſit, certe non indemnatum, viri admirabiles, nec ante judicium me occideritis. Veſtrum enim quoque hoc fuerit, non vi, nec prout quis robuſtior eſt, rem gerere, ſed jure lites dirimi, redditis invicem auditisque rationibus. Itaque judice capto accuſate me vos aut ſimul omnes, aut quemcunque pro univerſis dicturum ſuffragiis veſtris elegeritis: ego vero criminibus reſpondebo. Si deinde pareat, me feciſſe injuriam, idque de me ſtatuerit judicium, ſuſtinebo nimirum juſtam poenam, vos vero nihil per vim audebitis. Si vero, cognitione facta, purus vobis & reprehenſione indignus inveniar, abſolvent me ſcilicet judices, vos vero in eos iram vertetis, qui deceperunt vos, & contra nos incitarunt.

9. PLAT. Hoc vero illud fuerit, *Equum in campum*, ut tu impulſis in fraudem judicibus abeas. Ajunt enim te rhetorem eſſe & cauſidicum & verſutum in dicendo veteratorem. Quem vero judicem vis fieri, quem tu non muneribus corruptum, ut multa injuſte facitis, inducas, ut ſecundum te ferat ſententiam. LUC. Hac quidem cura vos libero: ſuſpectum

τόν γε ὦ θαυμάσιοι, μηδὲ πρὸ δίκης ἀποκτείνητέ με. ὑμέτερον γὰρ καὶ τοῦτο ἦν, μὴ βίᾳ, μηδὲ κατὰ τὸ ἰσχυρότερον πολιτεύεσθαι, δίκῃ δὲ τὰ διάφορα [e] διαλύεσθαι διδόντας λόγους, καὶ δεχομένους ἐν τῷ μέρει. ἔπειτα δικασταῖν ἑλόμενοι καὶ κατηγορήσατε μὲ ὑμεῖς ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὅν τινα ἂν χειροτονήσητε ὑπὲρ ἁπάντων. ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κἂν [f] εἰ μὲν τι ἀδικῶν [g] φαίνωμαι, καὶ τοῦτο δεῖ ἐμοῦ γε τὸ δικαστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. ὑμεῖς δὲ βίαιον οὐδὲν τολμήσετε. ἢν δὲ τὰς εὐθύνας ὑποσχὼν, καθαρὸς ὑμῖν καὶ ἀνεπίληπτος εὑρίσκωμαι, ἀφήσουσί [h] με οἱ δικασταί· ὑμεῖς δὲ, εἰς τοὺς ἐξαπατήσαντας ὑμᾶς καὶ παροξύναντας καθ' ἡμῶν τὴν ὀργὴν τρέψετε.

ΠΑΛΑΤ. Τοῦτο ἐκεῖνο, ἐς πεδίον τὸ ἵππον, ὡς σοφιζόμενος τοὺς δικαστὰς, ἀπέλθοις. φασὶ γάρ σε ῥήτορά τε, καὶ δικανικόν τινα εἶναι, καὶ πανοῦργον ἐν τοῖς λόγοις. τίνα δὲ καὶ δικαστὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὅν τινα μὴ σὺ δωροδοκήσας, οἷα πολλὰ ποιεῖτε ἄδικα, πείσεις ὑπὲρ σοῦ ψηφίσασθαι; ΛΟΥΚ. Θαρρεῖτε τούτου γε ἕνεκα· οὐδένα τοιοῦτον ζητητὴν

e Διαλύεσθαι] Λύεσθαι ex Fl. Vulgatam tuetur P. *f* Εἰ μὲν] Ἢν P. εἰ μὲν. Fl. *g* Φαίνωμαι] Sic P. B2. & *Jenſ.* Reliqui vitioſe, φαίνομαι olim ediderant. *h* Μὲν] Ms Angl. Rel. Edd. μὲν.

55. Ἐς πεδίον τὸ ἵππον] Ἐς πεδίον τὸ ἵππον, * παροιμία ἐπὶ τῶν, ὑπηνίκα δύσχεια καὶ ἄτεχνα. τόδε ἐστὶ μέγα καὶ πρὸς ἐπίδειξιν σωτεῖον † τῆς ἐπιζητουντ@ δυνάμεως, τὸ καταλληλότερον † ἵππ@ πεδίῳ, πρὸς τὸ τὴν οἰκείαν ἐπιδίξασθαι ἀρετὴν· ‡ ὡδέπηλαι ταύτῃ τῇ § παροιμίᾳ καὶ ταῦται, ¶ ὕδωρ βατράχῳ εἶναι γαλῇ, καὶ Λυδῷ πράγματα. *V.*

56. Παρακρουσάμεν@] Ἐξαπατήσας. *V.*

* Παροιμ.] Hanc enarrationem non agnoſcunt *C.*

† Ἵππ@] Ἵππῳ legebatur, ſed *Du Soul* ν. in @. mutavit.

‡ Παράλληλαι] Ita manu ſua correxit *M. du S.*, cum in impreſſo *Graev.* legeretur Φαράλληλαι. Quod tamen credo ſe eadem ratione tueri poſſe, qua Attici compoſita ac derivata in ος & ως communiter accipiunt. *J. F. R.*

§ Παροιμ.] Secundum hoc Prov. in *C.* reperitur; in *V.* deſiderabatur.

¶ Βατράχῳ] Verba duo ſequentia εἶναι γαλῇ, in Impr. omiſſa addidit. *M. du S.*

crimina me defendam; denique ſi qua in re viſus fuero injurius, idque de me judices ſtatuerint, meritas videlicet poenas dabo. *J. F.*

52. Ἀφήσουσί μ@] Scribe, ut in Angl. C. ἀφήσουσί μ' & ſic Interpres. *J. B.*

55. Ἐς πεδίον τὸ ἵππον] [Prov. *Plato* in Theaet. ἵππον εἰς πεδίον προσκαλεῖς, Σωκράτη εἰς λόγους.] *A. V.*

Ἐς πεδίον τὸ ἵππον] Vid. & *Brodaeum*, qui Euſtathium affert hoc enodantem. *Theſ. Cr.* II. 501. *M. du S.*

Ἐς πεδίον τὸ ἵππον] Remittit *Soulius* ad *Brodaeum*. Ecce igitur hujus verba, ex Miſcel. P. 2. c. 22. Hoc eſt, quod dici ſolet: *Equum in planitiem*. Eraſm. in Adag. *Eq. in pl.* quod ita enodat *Euſtathius*: Ἵππ@ εἰς πεδίον, ἀντὶ τοῦ, εἰς πεδιάδα οἱ ἱππόται χρήσιμοι, ἐάν τις ἐ ἐπὶ ἑνὸς ἵππου τοίσῃ, ἐξιφαυλίζοιτο ὡδὲ τοῖς σοφοῖς, καὶ αὐτὸς, καὶ σολοικίζειν κατὰ νοῦν ἐλέγετο. *J. F. R.*

62. Θαῤῥεῖτε] Lucianus itaque ubi poſtulaſſet aliquem ſibi dari judicem, cui cauſam ſuam, ſi poſſet, pro-

τὴν ὑποψίαν, ἢ ἀμφίβολον ἀξιώσαιμ' ἂν γενέσθαι, ᾧ ὅστις ἀποδώσεταί μοι τὴν ψῆφον ὁρᾶτε γάρ, τὴν φιλοσοφίαν αὐτὴν μεθ' ὑμῶν ποιεῖμαι δικάστριαν ἔγωγε. ΠΛΑΤ. Καὶ τίς ἂν καλήγορήσειεν, εἴγε ἡμεῖς δικάσομεν; ΛΟΥΚ. Οἱ αὐτοὶ καλήγορεῖτε, καὶ δικάζεσθε· ὑδὲν ὑδὲ τοῦτο δέδια. τοσοῦτον ὑπερφέρω τοῖς δικαίοις, καὶ ὃν παρουσίας ἀπολογήσασθαι ὑπολαμβάνω.

ΠΛΑΤ. Τί ποιῶμεν ὦ Πυθαγόρα, καὶ Σώκρατες; ἔοικε γὰρ ἀνὴρ οὐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξιῶν. ΣΩΚ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ βαδίζωμεν ἐπὶ τὸ δικαστήριον, καὶ τὴν φιλοσοφίαν παραλαβόντες, ἀκούσωμεν ὅ, τι καὶ ἀπολογήσεται. τὸ γὰρ [a] δίκης γε οὐκ ἐμέτερον, ἀλλὰ δεινῶς ἰδιωτικὸν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ τιθεμένων. [b] παρέξομεν γὰρ ἀφορμὰς τοῖς κακηγορεῖν ἐθέλουσι, κἀλαλεύσαντες ἄνδρα μηδὲ ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ. καὶ ταῦτα, δικαιοσύνῃ χαίρειν αὐτοὶ λέγοντες. ἢ τί ἂν εἴποιμεν Ἀνύτῳ καὶ [c] Μελίτῳ περὶ τῶν ἐμοῦ καλήγορησάντων, ἢ τῶν τότε δικαζῶν, εἰ οὗτος τεθνη-

id genus judicem, aut ambiguum, quique calculum mihi suum vendat, esse velim neminem. Videte enim, ipsam vobiscum Philosophiam judicem vobis ipse fero. PLAT. Quis igitur accuset, siquidem nos judicaturi sumus. LUC. Vos iidem & accusate & judicate. Neque hoc quidquam metuo; tantum justitia causae superoro, & ex abundanti causam me dicturum confido.

10. PLAT. Quid agimus, Pythagora & Socrates? videtur enim vir non praeter rationem provocare, dum judicari postulat. SOCR. Quid vero aliud, quam eamus ad tribunal, & adsumta Philosophia audiamus, quid causae dicturus sit. Indicta enim causa damnare nostrum non est, sed valde idioticum, iracundorum hominum, & jus in manu ponentium. Praebebimus enim occasiones volentibus male de nobis dicere, si indicta causa virum lapidemus, idque homines gaudere nos justitia professi, aut de Anyto ac Melito quid dicemus, meis accusatoribus, aut de his, qui tum erant judices, si hic ne aqua quidem

a Δίκης γε] Posthaec verba τιμωρίσασθαι inserit *Pell.* reliquae. b Παρέξομεν] Παρέξαμεν. *f.* Sed vulgatam tuentur c Μελίτου] Sic *H. B2. Fl.* recte. alio loco Μίλητος mendose scribitur, uti in Δημ. c. 11.

77. Τὸ πρὸ δίκης γε] Προσυπακουστέον καταψηφίζεσθαι. *V.*

79. Καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ] Ἐν τῷ βαδίζειν, ἐν τῇ διωκάμει. *V.*

81. Καταλιθώσαντες] * Λιθοβολήσαντες. *V.*

* Λιθοβολήσαντες] Λιθοβολίσαντες. V. *M. du S.*

probaret, Plato totam hanc judicis postulationem suspectam facit, aitque Lucianum in causis judicialibus versatissimum simul & versutissimum, aptum satis esse circumscribendo & corrumpendo, quicumque ipsi daretur, judici. Ad id respondet Λυκῖν. Θαῤῥεῖτε. τούτου γε ἕνεκα, ὑδένα τοιοῦτον ἀξιωτητὴν ὑποψίαν, ἢ ἀμφίβολον ἀξιώσαιμ' ἂν γενέσθαι. Et hic locus prava interpunctione pessime habitus; & nihilo melior, ad mentem auctoris, oriri potuit interpretatio. Sic autem distingue, Θαῤῥεῖτε τούτου γε ἕνεκα. ὑδένα τοιοῦτον, &c. Secus illud τούτου γε ἕνεκα fuit ab Θαῤῥεῖτε divulsum, & sequentibus adjectum. Vult enim Auctor, *De eo quidem ne estote solliciti. Neminem ego talem constitui mihi postulare judicem, qui sit suspectus vel anceps.* Plane uti nos hanc lectionem disposuimus, deprehendimus postea haberi in editione Florentina, nisi quod illic particula γε, quam aliae editiones recte servant, est omissa. Mira profecto Interpretis prioris socordia, ut qui loquendi formulam aliquoties ab Nostro alibi usurpatam, non melius observarit, ut eam hoc in loco depravatam, integritati suae reddere non potuerit. Jam supra in Deor. dialogis p. 265. §. 15. Θαῤῥεῖ τούτου γε ἕνεκα. παῖδε γάρ μοι ἐσὸν δύω καλώ. *Ne sis de hoc quidem sollicitus: sunt enim mihi duo pulchri filii.* Infra quoque in Cataplo c. 8. Μεγαπένθης. Ἀπολῦται ὑπ' χρυσὸς τοσοῦτος; Κλωθώ. σὺκ ἀπολεῖται. Θαῤῥεῖ τούτου γε ἕνεκα. Pro Imaginib. c. 16. Θαῤῥεῖ ὦ Λυκῖν, τούτου γε ἕνεκα, ὡς ὑ φαῦλόν μοι ὑπομνητὴν ἕξειν τῆ ἀπολογίας. *Ne sis, mi Lucine, magnopere de hoc sollicitus; quippe qui non futilem me defensionis tuae habiturus sis actorem.* De morte Peregrini c. 26. Ἀλλὰ Θαῤῥεῖτε τούτου γε ἕνεκα. ἐγὼ

dem attributa (*& clepsydra*) moriatur? PLAT. Optime mones, Socrates. Itaque abeamus ad Philosophiam. illa judicet, & nos sententia illius stabimus.

11. LUC. Euge viri sapientissimi, meliora ista & magis legitima. Verum lapides servate, uti dixi, opus enim paullo post illis erit apud tribunal. Ubi vero Philosophiam inveniat aliquis? nec enim ubi habitet, novi, quamquam longo tempore oberravi domo ejus quaerenda, ut illius consuetudine uterer. Deinde cum inciderem in quosdam palliolis amictos, & prolixas barbas submittentes, qui ab illa se venire dicerent, putans hos scire, interrogabam. At illi, qui multo quam ego magis ignorarunt, aut plane non respondere mihi, ne ignorantiae suae convincerentur, aut aliam pro alia januam mihi demonstrare. Itaque ad hodiernum diem nondum invenire domum potui.

12. Saepe vero vel mea conjectura, vel aliquo deducente ad januas quasdam delatus sum, firma cum spe tandem aliquando me inveniſſe, idque colligebam ex multitudine

ξεῖαι, [d] μηδὲ τοπαράπαν ὕδαλος μέλαλαβόνι ΠΛΑΤ. Ἄριστα λέγεις ὦ Σώκρατες· ὅτε ἀπίωμεν ἔχει τ Φιλοσοφίαν. ἡ δὲ, δικασάτω ἡ ἡμεῖς ἀγαπήσομεν οἷς ἂν ἐκείνη ἀφηγῆται.

90 ΛΟΥΚ. Εὖγε ὦ σοφώτατοι, ἀμείνω ταῦτα, καὶ νομιμώτερα. τὼς μέντοι λίθους φυλάττετε ὡς ἔφην. δεήσει γὰρ αὐτῶν μικρὸν ὕστερον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. τῆ δὲ τ Φιλοσοφίαν εὕροι τις ἄν; ἐγὼ γὰρ οἶδα ἔνθα οἰκεῖ. καίτοι πάνυ πολὺν ἐπλανήθην χρόνον ἀναζητῶν τ οἰκίαν, ὡς ξυγγενοίμην αὐτῇ. εἶτα ἐντυγχάνων ἄν τισι τριβώνια ἐσκεβλημένοις, καὶ πώγωνας βαθεῖς καθειμένοις, παρ' αὐτῆς ἐκείνης ἥκειν φάσκουσιν, οἰόμην εἰδέ-95 ναι αὐτὼς, ἀνηρώτων. οἱ δὲ πολὺ μᾶλλον ἐμοῦ ἀγνοοῦντες, ἢ ὑπ' ὄλως ἀπεκρίνοντό μοι, ὡς μὴ ἐλέγχοιντο οὐκ εἰδότες, ἢ ἄλλην θύραν ἀντ' ἄλλης ἀπεδείκνυον. ὑπέπω γοῦν [e] καὶ στέρεον ἐξευρεῖν δεδύνημαι τ οἰκίαν.

Πολλάκις δὲ αὐτὸς εἰκάσας, ἢ ξεναγήσαντός τινος; ἦκον ἐπί τινας θύρας, βεβαίως ἐλπίσας τότε γοῦν εὑρηκέναι· τεκμαιρόμενος τῷ πλήθει τῶν ἐσιόντων τε καὶ ἐξιόν-

[d] Μηδὲ] Μὴ δὲ *F. S.* μηδὲ *B2.* & *P.* &c. [e] Καὶ στέρεον] Sic etiam *H. F. Fl.* & *P.*

86. Ὕδατος μέλαλαβόν] † Ἰσέον ὅτι οἱ ‡ Ἀθήνησι δικασταὶ ἐπίκλην βουλόμενοι τὰς ἀπεράντους φλυαρίας τῶν ῥητόρων, ὑδρίας ὕδατος ἐκλήρουν, καὶ ἀφ' τινος ἀφηγήματος § παρεῖχον τῷ ὕδατι ῥέουσαν ¶ ἐς τὸ ἀρχῇ τ ἀφέσεως τῆ προυτίθεσαν ἐκείνου τ ῥήτορα λέγειν, ἄχρις ἂν τὸ τῶν ἐκρυῆ ἄτε δὴ ἐν πρὸς τὸ μέτρον τῆ ὕδατος † λόγου πειούμενοι, †† συντίτμησεν ἐ ἀκοῆς τὴν δημηγορίαν· ὅθεν παροιμία, μὴ λέγε ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι.

Ὕδατος] Τῆ δικαστικοῦ ὕδατος πρὸς ὃ τοὺς λόγους οἱ δικαζόμενοι ἐποιοῦντο. *G.*

† Ἰσέον] Huic simile scholion, iisdemque paene conceptum verbis occurrit p. 16. Eundem etiam consensum alibi observare est, quo fit, ut credam duos hosce scriptores multa ex eodem fonte hausisse. *J. C.*

‡ Ἀθήνησι] Οἱ ἐν Ἀθήνησι legitur in V. male. *M. du S.*

§ Παρεῖχον] Πέρνων. V. *M. du S.*

¶ Κρυίσκω] Ita in margine correxit *M. du Soul*: cum antea legeretur κατερίσκω. Recte quidem se habet correctio, sed velhem addidisset, qua auctoritate facta sit, quum altera lectio non tamen fuerit plane absurda. *J. F. R.*

ἐκρυῆ] Ἐκροῖ legebatur in *Impr.* quod rursus mutavit manus *Soulii*. Sed quum saepissime in marg. testetur, se ita ex collatione MS. *C.* & *V.* correxisse, etiam reliqua pleraque inde eum hausisse credo. *J. F. R.*

†† Συντίτμησεν] Ἐντίτμησεν legebatur, noster vero *Du Soul* adjecerat συν. Ita ut legere possis συντίτμησεν vel συντίτμησε; sed posterius eum voluisse, facile est conjicere, & iterum occurrit in Schol. ad c. 28. hujus dialogi. *J. F. R.*

ἐδ διαμοσαίμην ἄν, &c. *J. J.*

Θαῤῥεῖτε τούτων γε ἕνεκα] Sic exhibui, ut cl. *Jensius* jussit, pravam interpunctionem tollendo. *J. F. R.*

70. Ἐκ περιουσίας] Adleverat orae *Ed. Graevii* clariss. *Hemsterhusius*, *Dukerum* consulendum ad Thucyd. VIII. p. 332. Sed est p. 532. n. 37. ubi ἐκ τοῦ περιόντος, & ἐκ περιουσίας, *ex abundanti*, sive, *plus quam opus est*, ex Thucyd. adfertur, & haec Luciani verba eodem modo exponuntur. *J. F. R.*

79. Ἐν τῇ χειρὶ] In ferro & armis. *J. Br.*

86. Ὕδατος] *Aquam alicui fundere*, est ei locum dare dicendi & causam suam agendi, ad aquae enim mensuram certam oratores dicebant & clepsydram. *A. V.*

98. Παρ' αὐτῆς] Male olim vertebatur: *ad ipsam.* Vid. *L. Bos*, Obl. crit. p. 50. *J. F. R.*

ἐξιόντων ἁπάντων σκυθρωπῶν, καὶ τὰ σχήματα εὐσταλῶν, καὶ φρονήσεως ἧττον προσοψιν. μεθ' τούτων δὴ ξυμπαραδυσθεὶς, καὶ αὐτὸς εἰσῆλθον ἄν· εἶτα εἶδον γύναιόν τι οὐκ ἀπλοϊκὸν, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐς τὸ [a] ἀφελὲς καὶ ἀκόσμητον ἑαυτὴν ἐπερρύθμιζεν, ἀλλὰ καλὲ Φάνη μοι αὐτίκα ἔδοξε τὸ ἄφελον δοκεῖν τὴν κόμης ἀκαλλώπιστον ἐῶσα, οὐδὲ ἱματίου τὴν ἀναβολὴν ἀνεπιδεύτως περιτέλλουσα. προδήλως δὲ ἦν κοσμουμένη αὐτοῖς καὶ πρὸς εὐπρέπειαν τοῦ ἀθεραπεύτου δοκεῖν προχρωμένη. ὑπεφαίνετο δέ τι καὶ ψιμύθιον, [b] καὶ φῦκος, καὶ τὰ [c] ῥήματα πάνυ ἑταιρικά. καὶ ἐπαινουμένη ὑπὸ τῶν ἐραστῶν [d] ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε. καὶ εἴ δοίη τις, προχείρως ἐδέχετο. καὶ τοὺς πλουσιωτέρους ἂν [e] ὡδὶ καθισαμένη πλη-

intrantium & exeuntium, qui severi omnes viderentur, habitu composito, & vultu acriorem cogitationem prae se ferente. Cum his igitur clanculum me inferciens & ipse intrabam. Deinde vidi mulierculam minime candidam, quantumvis ad simplicitatem quamdam cultus expertem se concinnaret. Sed mox mihi apparuit scilicet, eam neque comas, quas negligenter solutas videri volebat, inornatas reliquisse, neque vestis amictum sine adfectatione composuisse. Manifesto autem iis se rebus exornaverat, & ad decentiam, assimilato illo cultus neglectu, usa fuerat. Sublucebat vero etiam aliquantum cerussae & fuci; verbaque omnino meretricia; laudarique se ab amatoribus pulchritudinis nomine gaudebat, &, si quis quid daret, accipiebat cupide, & cum ditioribus prope adsideret, pau-

a Ἀφελὲς] Ἀσφαλὲς vulgo edebatur in editt. novis & antiqq. Sed ἀφελὲς recte P. L. & *J.* Et recte conjecit *Graevius*. b Καὶ φῦκος] Deest in Fl. Habent autem *H.* & *P.* c Ῥήματα] *Gronov.* χρώματα. *Pell.* ῥύμματα. Sed nihil mutant Edd. d Ἐς τὸ] Articulus τὸ abest a Fl. Nihil mutat *H. P.* e Παρακαθισαμένη] Παρακαθιζομένη Fl. Sed cum vulgata facit *H. P.*

18. Ἀναβολὴν] Περιβολὴν. *G.*

20. Ἀθεραπεύτῳ] Παϊδιλῶς καλλιεφροντιδήτῳ. *V.*

12. Ξυμπαραδυσθεὶς] Emenda ξυμπαραδυσθεὶς. *J. Brod.* in Misc. *P.* 2. c. 22. Sed sic jam habuere Editt. *P. S.* &c. In qua igitur malam lectionem — βησθεὶς vult corrigi? In *Junt.* credo, ubi sic editum fuisse, sed manu *Soulii* correctum videtur, qui tamen nullam in ceteris variationem hic notavit. *J. F. R.*

14. Ἐς τὸ ἀσφαλὲς] Vertunt: *ibi mulierem quandam vidi non carentem fuco, etsi in modum quam maxime oportunum & incomtum se aptabat.* Eitne τὸ ἀσφαλὲς *in modum quam maxime oportunum?* Hoc credant, qui nondum aere lavantur. Legendum, ἐς τὸ ἀφελὲς ϵ ἀκόσμητον, & verte: *Ibi mulierem quandam vidi non simplicem, etsi se composuisset, ut videretur maxime infucata, & inculta.* In aliis quoque locis hoc vocabulum ἀφελὲς, quod frequentius in *Luciano* reperitur, corruptum est in ἀσφαλὲς, uti videbimus. Mox addit, cum mulier illa forte invita nudaretur, se vidisse in illa περιδέραια χρυσᾶ ἢ πλοιῶν παχύτερα, *torques aureos boiis crassiores.* Sic enim & codex Anglicanus, & mea excerpta, longe ἰμφατικώτερα, quam quod in editis circumfertur, ἢ ἐγχέλεων παχύτερα. Sunt enim τὰ πλοῖα & ὁ πλοιὸς vincula sive ferrea, sive alius materiae crassiora, quibus & captorum colla, manus, pedes vinciuntur, ut & quibus canes mordaces coërcentur. Xenoph. 11. Ἐλλην. οὕτω καὶ ἐκεῖνοι τοὺς δάκνοντας πλοιῷ δήσαντες ᾠδήσουσιν, οὕτω κἀκεῖνοι ὑμᾶς ᾠδήσουσι τῷ ἰδιωτείᾳ τούτῳ δήσαντες οἴχονται ἀπιόντες. *Sicut qui mordent canes vinciendos tradunt, ita illi* (Lacedaemonii) *vos postquam tradiderunt populo isti injuria affecto tradiderunt.* Apud *Eusebium* Hist. Eccles. V, 32. vinculum ferreum, quo martyrum colla vinciebant, dicitur πλοιὸς σιδηροῦς. *Prudentio* est *boia: Colla boiis impedit.* *J. G. G.*

Ibid. Ἀφελὲς] Sic omnino legendum, praeeuntibus *Codd.* MSS. P. L. & Ed. *J.* Quod enim in reliquis est ἀσφαλὲς, ferri nulla ratione potest. *M. du S.*

Ἀφελὲς] Legendum omnino, quod jam vidit *Graevius*, ἀφελὲς. *J. M. G.*

21. Ὑπεφαίνετο δέ τι ϵ ψιμύθιον ϵ φῦκος ϵ τὰ ῥήματα πάνυ ἑταιρικά] Absit ut credamus id posterius factum, aut *Lucianum* velle innuere. Immo nihil verba meretricia ad praecedentia: & quid ad verbum in initio positum? Puro scripsisse καὶ τὰ χρώματα ut in Dearum judicio, μηδ' ὅτῳ κεκαλλωπισμένην, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ἐς ἀλοιφὴν ἑταίρᾳ τινὶ. *J. G.*

Ibid. Ψιμύθιον ϵ φῦκος] *Bened.* vertit, *creta & fucus.* Sed, *cerussa & fucus* rectius Ill. *Spanh.* obs. ad *Callim.* p. 446. f. Ubi plura de meretriciis his coloribus. *J. F. R.*

22. Ἐς τὸ πάνυ ἔχαιρε] Vertebatur olim: *admodum*

pauperes amatorum suorum ne respiciebat quidem. Saepe vero etiam si imprudens nudaretur, videbam monilia illius aurea anguillis crassiora. Haec videns mea per vestigia mox recessi, miseratus nempe infelices illos, qui se ab illa non naso quidem, sed barba duci paterentur, & Ixionis exemplo, inanem speciem amplecterentur pro Junone.

13. PLAT. Illud quidem recte, neque enim in propatulo janua, neque nota omnibus. Caeterum ne opus quidem est domum ad illam ire. Hic enim illam in Ceramico operiemur, mox huc venturam in reditu ab academia, ut in Poecile inambulet, quod facere solet quotidie. Quin jam

οἷον, τὰς πένητας τῶν ἐραστῶν οὐδὲ προσέβλεπε. πολλάκις δὲ καὶ γυμνωθείσης αὐτῆς κατὰ τὸ ἀκούσιον, εἶδον αὐτῆς τὰ ἐνώτια χρυσᾶ, καὶ [f] ἐγχέλεων παχύτερα. ταῦτα ἰδὼν ὅτι πόδας ὁ αὐτῆς εὐθὺς ἀνέστρεφον, οἰκτείρας δηλαδὴ τοὺς κακοδαίμονας ἐκείνους ἑλκομένους πρὸς αὐτῆς, οὐ τῆς ῥινός, ἀλλὰ τοῦ πώγωνος, καὶ τὸν Ἰξίονα, εἰδώλῳ ἀντὶ τῆς Ἥρας ξυνόντας.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας· οὐ γὰρ πρόδηλος οὐδὲ πᾶσι γνώριμος ἡ θύρα· πλὴν ἀλλ' οὐδὲν δεήσει βαδίζειν ὅτι τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα γὰρ ἐν Κεραμεικῷ ὑπομενοῦμεν αὐτήν· ἡ δὲ ἥδη που ἀφίξεται, [h] ἐπανιοῦσα ἐξ Ἀκαδημίας, ὡς εἰπατήσειε καὶ ἐν τῇ Ποικίλῃ. οὕτω γὰρ ὁσημέραι ἔθος ποιεῖν αὐτῇ· μᾶλλον δὲ

[f] Ἐγχέλεων] Κλοιῶν A. G. P. L. Edd. ἰγχέλεων. [g] Αὖ] Ἦν *f*. Sed αὖ P. L. Et Edd. antiq. omnes. [h] Ἐπανιοῦσα] Ἀνιοῦσα Fl. vulgatam servant *H. P.*

29. Ἐγχελέων] Κλοιῶν. *G.*

33. Ἰξίονα] Nota historia quemadmodum Ixion cum Junonis simulacro seu nebula concubuerit, unde orti Centauri, dicti sic ὡδὸς τὸ τὴν αὔραν κεντεῖν. *G.*

37. Ἐν Κεραμεικῷ] Ἀπὸ τῶν κεραμέων κεραμέως γενικῆς, γενέσει κεραμεικὸς ὁ σπουδαιότατος κεραμεικός. *V.*

39. Ἐν τῇ Ποικίλῃ] Ἡ Ποικίλη στοὰ ἐν τῷ παρ' * Ἀθηναίοις ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ἀπὸ τῆς ποικίλης τοῦ αὐτῇ ζωγραφίας. *V.*

* Ἀθηναίοις] Ἀθηναίων legebatur in *Impr.* sed ων in οις mutaverat noster *du Soul*; ideo sic dedi, quia recte emendavit. *J. F. R.*

dum gaudebat; sed rectius Cl. *Gesn.* vertit: *pulcritudinis nomine*; ideoque ego comma post ἐραστῶν sustuli, & post κάλλος posui, ut nexus fiat, ἐπαινουμένη ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε. *laudata propter pulcritudinem, gaudebat.* Sic pro Imag. c. 23. V. *L. Bos* Obs. cr. p. 50. Sic εἰς pro propter etiam *Ael.* V. H. XIV. 9. Ξενοκράτης . . ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος εἰς τὸ ἄχαρι σκωπτόμενος. *Xenocrates quum a Platone ob rusticitatem derideretur.* Quia autem τὸ κάλλος, docente *Hesych.* & *Eustath.* etiam signif. *unguentum Veneris*, nescio num simul ex joco ambiguo huc alludat. *J. F. R.*

26. Οὐδὲ προσέβλεπε] Id quod meretrices Corinthiacae facere consueverant: vid. Comicum in Plut. v. 149. & Schol. ibid. *L. BOS.*

29. Ἐγχέλεων] Angl. κλοιῶν. *J. B.*

Ἐγχέλεων] Κλοιῶν quidam Codices, (ut in *varietatibus* notatum) confer. Ἀστ. μισθ. c. 1. *Eurip.* Κυκ. 183. de torque Paridis. *M. du S.*

Ἐγχέλεων] Retinendum puto, quia ratio reddi potest, cur κλοιῶν substitueret aliquis, qui non intelligeret, quid *anguillae* sibi hic vellent, de *anguilla* substituenda *boiis*, nescio an aliquis cogitare facile potuerit. Tum torques anguillarum figura decet non minus, quam muraenarum, unde dictas *muraenulas* torquium quoddam genus, constat, vid. Scheff. de torqu. p. 12. *J. M. G.*

Ἐγχέλεων] Etiam in Juntina clariss. *du Soul* deleverat ἰγχέλεων, & κλοιῶν correxerat, ac videtur voluisse in textum recipere. Sed rectius clariss. *Gesnerus* vulgatam servavit, cui addo, nihil inde confici, quod in *Apolog. pro merced. conduct.* c. 1. iterum vocabulum κλοιῶν occurrat, illic enim nec lusus idem, nec comparativus praecedit, ut hic. *J. F. R.*

32. Τῆς ῥινὸς] Eadem locutio occurrebat supra Deor. Dial. §. 3. *J. F. R.*

33. Ἰξίονα] Vid. *Hom.* Il. Ξ. 317. Conf. Deor. Dial. Dial. VI. *M. du S.*

36. Βαδίζειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν] Subindicat vafer scurra, Platonem quoque non satis familiarem fuisse Philosophiae & veritati. *J. M. G.*

37. Ἐν Κεραμεικῷ] De his omnibus locus dicendi ad *Pausan.* *J. B.*

Ἐν Κεραμεικῷ] Glossa edit. Paris. „ *Ceramicus*, locus Athenis, ubi, qui in bello ceciderant, sepeliebantur: a varietate picturarum *poecilus* dicta porticus: nam ibi bella varia, quae Athenienses adversus hostes gesserant, depicta erant. meminit Pausanias. *J. F. R.*

39. Ποικίλῃ] A pictura Polygnoti sic dicta porticus, v. *Corn. Nep.* I. Miltiad. c. 6. & *Diog. Laërt.* in *Zen.* p. 165. C. *M. du S.*

δὲ ἤδη [a] προσιοῦσιν. ὁρᾷς ἣ κόσμιον ἣ ἀπὸ τοῦ σχήματος, ἣ προσηνὲς τὸ βλέμμα, ἣ ὅπη σεμνοῖς ἠρέμα βαδίζουσαι; ΛΟΥΚ. Πολλὰς ὁμοίας ἰδεῖν. accedit. Viden' illam decenti habitu, adſpectu propitio, quae cogitabunda placide incedit. LUC. Multas video ſimiles

[a] Πρόσιουσιν] Προσίρχει) P. *Angl.* Nihil mutant Edd.

42. Προσηνὲς] Πρᾶον. *V.*

41. Πρόσιουσιν] Angl. προσίρχει). *J. B.*
43. Ἠρέμα] *Compoſite.* *J. B.*

45. Καὶ μία πάντων] Fingitur Philoſophia more ſolito in porticum Poecilen procedens, non ſola, ſed aliquot comitibus ſtipata, Virtute nempe, Juſtitia, Veritate, & aliis, quae mox nominantur. Ita tamen Philoſophia huic turbae memoratur immixta, ut, quamvis omnes eſſent inter ſe admodum ſimiles, nihilominus Philoſophia dignoſci potuerit. Πολλὰς ὁμοίας ἰδεῖν, inquit Λυκῖνος, τό γε χρῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν, καίτοι μία πάντων φιλοσοφία ἐς ὢν αὐτοῖς. Non caret ſoloeciſmo hic locus; neque enim πάντων, ſed πασῶν, res ipſa poſtulat ſatis manifeſto. Non tamen ego quidquam hic auſim immutare, quum & alibi ſimilia in hoc ſcriptore offenderim. Ecce in Amoribus, in deſcriptione templi Veneris Gnidiae c. 12. Καί πως εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτῆ τῆ τερμόνος, ἀφροδίσιοι προσέπνευσαν αὔραι. τὸ μὲν αἰθριον, σὺν οἷς ἔδαφος ἄγουσι μάλιστα, λίθοι πλατεῖ λείοις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς οὐ Ἀφροδίτης, ἄπαν ἦν γόνιμον ἡμῖν καρπῶν, ἃ ταῖς κόμαις εὐθαλέσιν ἄχρι πόῤῥω βρύοντα τὴν πᾶσιν ἄλσα συνεφόρουν. *Et ſtatim ab ipſo delubro, Venereae nobis adſpirarunt aurae; nam ſubdialis pars non in pavimentum maxime ſterile, laevibus lateribus inſtrata, ſed ſicut in Veneris templo, tota erat fructuum mitium ferax, qui cum frondibus ſuis in longum usque luxuriantes, ambientem aërem involvebant.* Patet clariſſime voculam ἃ ad τοὺς καρποὺς eſſe referendam. Sic pag. ſeq. ἦν δ' ὑπὸ τοῖς ἄγαν παλυσκίοις ὕλαις ἰλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐντρυφᾶσθαι θέλουσιν. εἰς ἃ τὴν μὲν ἀστικὴν σκανίαν ἐπιφοίτων τινές. *Erant autem ſub opacis hiſce ſylvis amoena tabernacula, eorum uſui, qui intus convivari vellent, comparata. In quae nonnulli quidem urbani ſe raro conferebant,* &c. Et hic ἃ, ubi poſcitur ἅς. In de Paraſito c. 26. Paraſitus, ubi variis argumentis demonſtraſſet, Paraſiticam artem generatim univerſis aliis artibus eſſe praeſtantiorem; eamdem hanc artem ſingulis quoque praeſtare artibus docturus, ita pergit, Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων ἀμφίρει (ἡ Παρασιτικὴ) διδιχθαί μοι δοκῶ. Φέρε δὴ ὡς καθ' ἰδίαν ἑκάστης διαφέρει σκοπῶμεν. *Igitur quantum communiter praeſtet* (Paraſitica) *omnibus, videor mihi demonſtraſſe. Age jam, quantum ſingulatim ſingulis praeſtet, conſideremus.* Perſpicuum eſt, dicendum fuiſſe πασῶν, non πάντων reſpiciuntur enim τέχναι· quocirca etiam in ſequentibus dicitur ἑκάστης, ſcilicet τέχνης. Sed & ſupra c. 13. promiſerat Paraſitus ſe probaturum, ὅτι Παρασιτικὴ κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν. εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἑκάστης. Sic in Lapithis c. 4. pr. id ὑποσόλοικον *Lucianici ſtyli properantis* notat *Marcilius*, Ἀλλ' ὅτι γε πρὸς ἐμὲ ὅτου ποιεῖν ἐχρῆν, ἀκριβῶς γιγνώσκων πολὺ πλέον ἐπιθυμοῦντά σε ἀκοῦσαι, ἢ ἐμὲ ἀκοῦσαι. *At non erat apud me ſic agendum, ut qui norim (cognoſcentem) apprime, te diceudi eſſe longe cupidiorem, quam ego ſim audiendi.* Et re vera debuerat γινώσκοντα. Quid tamen dicemus? Certe mihi vix credibile eſt, tam foedam labem ab politiſſimo auctore profectam; potius vel temporis injuriae, vel librariorum ſocordiae eam deberi exiſtimem; quamvis non omnino mihi perſuadeam, ipſos quoque veteres ſcriptores non aliquando leviter eſſe lapſos, quod ſecundae curae facile reſtituiſſent. Praecipue autem id exiſtimare non abſurdum tantopere eſt, quum & in hodiernis linguis non raro contingat, ut etiam exactiſſimi ſcriptores vernacula lingua ſcribentes, in phraſibus contra naturam linguae per oſcitationem quamdam impingant. Lubet hic paullum indulgere exemplis, ex ſcriptis aliorum etiam Graecorum petitis, ubi ὑποσόλοικόν τι reſidere exiſtimari poſſit, ſive ab ipſis auctoribus, ſive depravatione temporis & librariorum ortum. Apud *Aelianum* X. Ποικιλ. cap. 18. ubi legitur, Βουκολῶν δὲ κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνις, ἡράσθη αὐτοῦ νύμφη μία, καὶ ὡμίλησε καλῶ ὅτι ἐς νέω. haud dubie ſtyli ratio requirit Βουκολοῦντος τῷ Δάφνιδος, quemadmodum & Interpres intellexit. Libro quoque XII. cap. 1. Ταῦτα ἀκούσασα ἡ πατὴς ἐς θράσασα, τὸ φῦμα ἠφανίσθη. Patet & hic primos pro ſecundis caſibus eſſe poſitos. Similia exempla ſi non omnino ſoloecae, nimium certe ἀνακολουθου, orationis, notavit in *Hygino* Th. Munkerus in ſua de *Hygino* Diſſertatione; quale illud in Fab. CLXIV. *Quam pater gladio feriens, Adonis exinde natus eſt.* Non tamen ſunt omnia, quae in *Hygino* ſtribliginis nota inſignit ibi Vir Doctiſſimus, ab Auguſtei aevi ſcriptoribus alieniſſima. Sed hoc non eſt hujus loci. Poſſint huc quoque referri ex eodem *Aeliano*, quae leguntur lib. I. c. 15. de pullis columbarum, Νεοττῶν γινομένων ὁ ἄρρην ἐμπτύει αὐτοῖς, ἀτιμάζων αὐτῶν τὸ φθόνον, φασὶν, ἵνα μὴ βασκανθῶσι δι' ἄρα τοῦτο. Geſnerus legit τοῦτον, ut effugiatur ſoloeciſmus. Sed ecce lib. XII. cap. 60. de congreſſu Dionyſii & Philippi, Πολλοὶ μὲν ἦν, ὡς εἰκὸς, καὶ ἄλλοι λόγοι ἐπῳδύσαν. ἐν δὲ τοῖς ἐς ἐκεῖνο. Poſceretur ἐκεῖνον, λόγον nempe. Et haec communicabamus quondam cum amico noſtro eruditiſſimo, Jac. Perizonio, ad *Aeliani* locum lib. XIV. cap. 37. qui vulgo ſic legitur, Ἔστι γάρ τι καὶ ταῖς χειρουργίαις σοφὸν, καὶ οὐ τοῦτοις, καὶ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα δύναται τις καλαγνῶναι ἔχοντα ταύτη, ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκεῖνο &c. Rejiciunt Eruditi Fabrum legentem χειρουργίας. At ſicut nec ego Fabro adſentio; ita non video, ubi texturam horum verborum con-

les habitu, inceſſu, atque amictu: & tamen inter has quoque una tantum eſt[45] ἡ τ' ἀναβολήν. καίτοι μία [b] πάντως ἦγε ἀλη-

λὰς ὁμοίας ὁρῶ τόγε σχῆμα, ἠ τὸ βάδισμα,

[b] Πάντως] Ed. Fl. Reliquae πάντων, male, vid. notas.

contemplor, concinnum eſſe in οὐ τούτοις ſenſum; neque enim id ſatis commode ad ἀγάλματα & εἰκόνας, de quibus praeceſſit, referri poſſe puto. Mihi cenſetur tollenda poſt οὐ τούτοις, illa τελεία στίγμη, (quam etiam non agnoſcit Romana editio) & omnia ita connectenda; *Habent enim hae artes, quae manu fiunt, aliquid ſapientis; inque illis* (artibus) *multa quidem & varia quis poſſit deprehendere ita ſeſe habentia; inter haec vero & illud*, &c. Ἐν τούτοις, hoc eſt οὐ χειροτεχνίαις omnis generis. Τούτοις autem pro ταύταις, qualia illa exempla, quae & apud hunc ſcriptorem & Lucianum noſtrum ſupra vidimus. Caeterum nolim quis exiſtimet, haec ita me afferre, quaſi contendere velim, ea, quae ex antiquis ſcriptoribus pro vitioſis protuli, veriſſime eſſe vitioſa omnia: potius haec Erudito Lectori hactenus exhibui & propoſui, ut ſimul profitear, me, ſi quid minus diligenter perſpexerim, lubenter meliora doceri velle a quocumque, qui quum noſtrae in his literis mediocritati ſuccurrere, tum his ipſis literis haud inutilem navare operam, non gravatus fuerit. In ipſis Poëtis quoque a recentioribus Graecis Magiſtris, ne de Ariſtarcho aliisque veteribus Criticis loquar, nonnulla pro ſoloecis notata ſunt; quemadmodum Scholiaſtarum in eos lectio ſatis teſtatum cuilibet facere poſſit. Sic vetus Scholiaſtes *Homeri*, anonymus, ad haec ex Il. I. v. 598.

——— οὔ τι μοι ταύτης
Χρεὼ τιμῆς ———

Notat id eſſe σολοικισμὸν ὡδὶ τὰς πτώσεις. debuiſſe nimirum *Homerum* dicere, οὔτι μοι ταύτης χρεὼ τιμῆς. Similiter ſcribit idem Commentator ad Il. K. v. 43.

Χρεὼ βουλῆς ἐμοὶ καί σε ———

An vero revera haec locutio ſit ſoloeca, non judico. *H. Stephanus* cenſet eſſe accuſativum pro dativo: quid vero hoc a ſoloeciſmo differat, non video. Forte quaedam eſt ellipſis, cujus ratio nondum ſit plane perſpecta. Paullo majoris momenti eſt, quod idem Anonymus notat ad Il. Θ. v. 455.

Οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχίων πλῆγῆτε πιφαυσκὼ
Ἂψ ἐς ὄλυμπον ἰκέσθαι ———

Nimirum πλῆγῆτε poſitum eſſe pro πλῆγεῖσαι. Et certe hoc, vel in duali πλῆγείσα, poſtulat haec oratio: loquitur enim Jupiter ad Junonem & Palladem, atque ad eas τὸ, πλῆγέντε, eſt referendum. Eſt tamen, ubi omnino non audienda eſt iſtiusmodi Graecorum Magiſtrorum criſis. Etenim cum apud *Homerum* Il. Δ. 508. legitur

— Τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε,

Non eſt, ut cenſet Anonymus ille, ſoloeciſmus; nec ſumma fuit *Homero*, ut ille innuit, neceſſitas ſcribendi ſine ſoloeciſmo — τῷ δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε. Eſt nimirum ſolenniſſima illa ellipſis, atque ita commode intelligenda; τὸν δὲ σκότος κάλυψε κατὰ τὸ ὄσσε. *hunc, quantum ad oculos, tenebrae involverunt.* (Atque ita ſe ipſe ſatis dilucide exponit *Homerus*, ut qui Il. E, 82. (& Π, 333.) narrans Hypſenora ab Eurypylo occiſum, diſerte ait — τὸν δὲ κατ' ὄσσε Ἕλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. Hanc parentheſin inſeruit. *T.H.*) Apollonius quoque Rhodius nonnumquam paullo injuſtius ab Scholiaſta ſuo exagitatur. Ut omittam, quod compluribus in locis, ubi Poëta iſte τὸ, σφίτερος, ἰδιωτῶς, *de uno*, uſurpat, idemtidem non recte ſcripſiſſe ab Scholiaſta ſuo arguitur; quam criſin, ut iniquam exploſerunt dudum Eruditi, *Iſ. Caſaubonus* ad *Athenaeum* IX. cap. 4. *Ez. Spanhemius* ad *Callimachum* p. 457. Ubi apud hunc lib. I. vſ. 440. Jaſon Apollinis oraculum comitibus ſuis hoc modo profatur,

Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρειώ τε πιφαυσκει
Ἐνθάδε κῶας ἰόντας ———

Interpres Graecus continuo infert, oportuiſſe ἄγουσι (nempe, ut hoc obiter dicam, Scholiaſtes ille in ſuo libro legebat ἄγοντας, non ἰόντας. Et forte haec ſanior eſt lectio; nam ſic κῶας ἄγειν reperio quoque in hoc Poëtae anonymi apud Etymologici Magni ſcriptorem, voce Κώδιον, fragmento,

Κῶας ἄγειν χρειὼ μιμαῶτας) —

Referendum enim id eſſe ad τὸ, ὑμῖν. Sed vero ſicut ἄγουσι, ſive ἔχουσι, non fuiſſet culpandum, ita nunc quartus caſus ab omni vitio purus eſt. Quemadmodum enim etiam Latine dicitur *mihi otioſo eſſe non licet, expedit bonas eſſe vobis*, ita & quo minus Graece poſſimus utroque modo loqui, nulla eſt ratio, modo recte in conſtruendo diſtinguatur. *Apollonii* ergo verba ita erunt concinnanda, Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρειώ τε, ὑμᾶς πιφαυσκει ἐνθάδε κῶας ἔχοντας. Ita & *Homerus* (quod ipſum exemplum adfert quoque iſtic *Apollonii Scholiaſtes*) Il. A. vſ. 541.

Αἰεί τοι φίλον ἐστὶν ἐμεῖο λαὸ νόσφιν ἑόντα,
Κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν ———

Hoc eſt, Αἰεί τοι φίλον ἐστὶ, σὲ ἐμεῖο, &c. *Semper tibi placet, te ſeorſum a nobis, clam conſilia agitantem, regnare.* Nullo itidem jure, ut ante nos video animadvertiſſe *Ferem. Hoelzlinum*, Scholiaſtes in his *Apollonii* I. vſ. 872.

Ἴομεν αὖτις ἵνα σφι ἐπὶ σφίσι ———

Air

ἀληθὴς φιλοσοφία ἢ οὐ αὐταῖς. ΠΛΑΤ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ δηλώσει ἥτις ἐστὶ, φθεγξαμένη μόνον.

vera quidem Philosophia. PLAT. Recte. sed cum loqui incipiet, satis se ipsa indicabit.

ΦΙΛ. Παπαί. Τί Πλάτων, ἢ Χρύσιππος ἄνω, ἢ Ἀριστοτέλης, ἢ οἱ λοιποὶ ἅπαντες, αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαιά μου τῶν μαθημάτων; τί αὖθις ἐς τὸν βίον; ἆρά [a] τις ὑμᾶς ἐλύπει τῶν κάτω; ὀργιζομένοις γὰρ ἐοίκατε. ἢ τίνα τοῦτον ξυλλαβόντες ἄγετε; ἢ πῶς [b] λωποδύτης τις, ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ἱερόσυλός ἐστι; ΠΛΑΤ. Νὴ Δία, ὦ Φιλοσοφία, πάντων γε ἱεροσύλων ἀσεβέστατος· ὃς τὴν ἱερωτάτην σὲ,

14. PHIL. Vah, quid Plato & Chrysippus apud superos, & Aristoteles, & reliqui omnes, ipsa disciplinae meae capita. Quid vos rursus in vitam? numquid adversi vobis apud inferos accidit? Irati enim videmini. Et quis est quem captum hic ducitis? furne vestium est, an homicida, an sacrilegus? PLAT. Et quidem, Philosophia sacrilegorum omnium sceleratissimus, qui sanctissimam te maledictis laedere au-

a Τις] Τι P. & *Angl.* Edd. τις. b Λωποδύτης] Τυμβωρύχος P. *Angl.* L. vel τυμβωρύχος. Sed Edd. vulgatam servant.

46. ΠΛΑΤ.] Plato loquitur, qui ab inferis cum caeteris Philosophis adiit Lucianum, qui ulciscerentur maledicum. *G.*

Ait illud σφίσι se non ὑγιῶς habere; convenire enim σφῶν tertiae personae; hic autem sermonem fieri in prima; quare debuisse Apollonium dicere ἐφ' ἡμέτερα. Sed omnino fallitur Graecus ille magister: nihilo enim magis peccat Apollonius, dicens,

Ἴομεν αὖτις ἕκαστοι ἐπὶ σφέα ——
Redeamus quisque ad sua ——

Quam *Virgilius* (quod idem opportune doctus ille Vir adfert) eodem, puerisque notissimo, modo dicens,

Quisque suos patimur manes ——

Qua loquendi ratione nullus non scriptor frequentissime utitur. Similiter iniquus est Scholiastes ille in *Apollonium*, ubi in versu 893.

Ῥηϊδίως δ' ἂν ἐοῦ ἐπείρονα λαὸν ἀγείρας.

Culpat τὸ, ἐοῦ de secunda usurpari persona, quum id proprie pertineat ad tertiam. Sed τὸ, ἐοῦ, quemadmodum & τὸ, ἑαυτοῦ, etiam de aliis personis usurpari, recte animadvertit idem *Hoelzlinus*, ad quem Lectorem relego. *J. F.*

Ibid. Πάντως] Ed. Flor. πάντως, uti conjeceram. In reliquis est πάντων, mendose. *M. du S.*

51. Κεφάλαια] Apud Latinos saepissime *Principes* philosophi illi illustres audiunt, praesertim apud Ciceronem. At hic non *Principum* tantum nomine honoris causa compellat, sed *summam & Epitomen totius suae disciplinae: ipsa disciplinarum mearum capita.* Sic αὐτὰ δὴ τὰ κεφ. usurpat iterum Συγγρ. c. 28. & N. Δ. XX. Haec cum scriberem, venit in mentem locus Ciceronis depravatissimus, *de Nat. D.* initio; cum perobscuram esse dixisset *quaestionem de natura Deorum*, sic pergit: *De qua tam variae sunt doctissimorum hominum, tamque discrepantes sententiae, ut magno argumento esse debeat CAUSSAM PRINCIPIUM Philosophiae esse scientiam, prudenterque Academicos a REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse.* Ad hunc locum docti multa. *P. Manutius* legit, *causam, id est principium.* ostenditque pluribus, qua ratione *Scientia* sit *causa* Philosophiae. Sed nihil haec ad rem: imo Ciceroni contraria, qui quidquid demum scripserat, statim infert, *prudenter Academicos A REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse.* Fulvius Ursinus a Mss. suo haec verba abesse ait: *Causam principium.* Omnibus aqua haeret. Ego sic emendo: *Caussam Principum Philosophiae esse scientiam.* Norunt, qui Ciceronis opera philosophica legerunt, solere eum Philosophos celebres *Principum* nomine insignire: exstantque illius rei in hoc ipso libro exempla: nec de eo laborandum est. At insolita forsan videbitur locutio, *caussa scientia.* Esto: at certe rei accommodatissima. Et, si vacaret, ex *Plauto*, *Seneca* & ipso *Cicerone* possem non admodum abhorrentia loca proferre. *M. du S.*

Κεφάλαια] *Caput* etiam Latinis tam de principe alicujus Sectae, quam de summa atque epitome rei dici, recte quidem Clar. *du Soul* adfirmat, idque omnibus satis notum arbitror; verum emendatione illa Ciceronis quam proponit, nihil opus esse arbitror; quum Clar. *Davies.* ex Mss. *Elienſi* nobis exhibuerit: *Caussam, id est principium philosophiae, esse insciantiam*, ut Aldus quoque jam habuerat. Quia *insciantia* sit ποιητικὴ αἰτία philosophiae, ut ait *Nemesius* de nat. Hom. c. 30. p. 230. *J. F. R.*

52. Τῆς ὑμῶν] *Angl.* τὰ *J. B.*

54. Λω-

ausus sit, & non omnes, quotquot aliquid eorum, quae apud te didiceramus, posteris reliquimus. PHIL. Et vos indignati estis maledicente nobis quodam, idque cum me sciatis, qualia a Comœdia audiens Dionysiis, tamen amicam illam putem, nec in jus vocarim umquam, neque accedens cum illa expostulaverim; sed patiar illam ludere, quae convenire videntur & solennia sunt illis feriis. Quippe cum noverim, nihil a dicto fieri deterius, sed contra ea, quod pulchrum sit, ut aurum ipsa percussione detersum clarius exsplendescere, &

κακῶς ἀγορεύειν ἐπεχείρησε, ἢ ἡμᾶς ἅπαντας, ὁπόσοι τι ὦδὴ σῦ μαθόντες, τοῖς μεθ' ὑμᾶς [c] καλαλελοίπαμεν. ΦΙΛ. Εἶτα ἠγανακτήσατε λοιδορησαμένου τινὸς, ἢ ταῦτα εἰδότες ἐμὲ, οἷα πρὸς τ' κωμῳδίας ἀκούσασα ὦ Διονυσίοις, ὅμως φίλην τε αὐτὴν ἤγημαι, ἢ οὔτε ἐδικασάμην, οὔτε ἠτιασάμην προσελθοῦσα· ἐφίημι δὲ παίζειν τὰ εἰκότα, ἢ τὰ ξυνήθη τῇ ἑορτῇ; οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἄν τι ὑπὸ σκώμματ' χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τοὐναντίον ὅτῳ ἂν ἢ καλὸν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, [d] ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀπεστίλ-

[c] Καλαλελοίπαμεν] Nihil mutant *H. Bz. F. Fl.* [d] Ἀποσπώμενον] Ἀποσμώμενον Mſ. Gr. Ἀποσκώμενον. *P.*

65. Ἐφίημι] Διονυσίοις γὰρ μόνοις ἐφεῖτο τὸ θέατρον τοῖς ποιηταῖς † ἐπὶ τῷ κωμῳδεῖν. Ταῦτα δὲ δὶς τῶ ἔτους ἐκκλεῖτο, ἅπαξ μὲν φθινοπώρου ἅπαξ τὰ μικρὰ Διονύσια φθινοπώρου δὲ, τὰ μέγαλα. *V.*

* Τοῖς] Omiſſum in edit. articulum addidit *M. du S.*
† Ἐπὶ τῷ κωμῳδεῖν] Sic emendavit idem, cum ante legeretur ποιηταῖς κωμῳδοῖς. ſine dubio ex collat. Cod. V. *J. F. R.*

54. Λαπτοδύτης] Angl. τυμβωρύχ. Has voces interpretantur *Pollux*, *Heſych.* *Suid.* copioſe. Interpres *Demoſth.* *Liban.* Arg. orat. contra Midiam. *J. B.*

62. Ἐν Διονυσίοις] His actae etiam Ariſtophanis nubes, quas ipſas cum patienter adeo tulerit Socrates, vel fortiter potius & magno animo: parum decorum perſonae illius ſervavit in hoc dialogo Lucianus, quo toto nimirum impotenter nimis inſultat capitibus ſectarum, nimis de ſe arroganter, vel impudenter potius commemorat. *J. M. G.*

68. Ὥσπερ τὸ χρυσίον ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀπεστίλβει] Eraſmus, *tanquam aurum, cum erutum inciditur, clarius relucet.* Et quæſo, quid hinc diſtat *Benedictus*, *quemadmodum aurum quum erutum inciditur, clarius refulget?* Scilicet hoc erat, quod Salmurienſem interpretationem merebatur. At quid hoc rei eſt? an aurum tunc inciſum clarius eſt reliquo auro? Immo quid magis fatuum eſt? an periculum eſt, ut quis credat aurum ab aliquo inciſum iri non erutum? Rectiſſime annotavit pater [Vide *Caſaubonum* ad *Strabon.* pag. 63. ad lib. 3.] innuens locum ſcilicet, unde diſcimus aliquod auri genus effoſſum ſolere tundi, ut ait *Plinius*, κόπτιος, ut *Strabo*. *J. G.*

Ibid. Ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι] Locus eſt elegantiſſimus, ſed ab interpretibus peſſime acceptus de convitiis, & ſcommatibus. Οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἄν τι ὑπὸ σκώμματ' χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τοὐναντίον ὅτῳ ἂν ἢ καλὸν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι λαμπρότερον ἀπεστίλβει, ἢ φανερώτερον γίνεται. Vertitur: *Novi enim nihil reddi deterius a ſcommate. ſed contra quod bonum eſt, quemadmodum aurum, quod erutum inciditur, clarius refulget, ſitque ſplendidius.* Quid hoc *aurum, quod erutum inciditur?* Num inciſio reddit aurum ſplendidum? num κόπτειν χρυσὸν eſt *aurum incidere?* Κόπτειν eſt *ferire, ſignare aurum*: & κόμμα eſt *ſignum in nummo percuſſum*; hinc numiſma πονηρῦ κόμματ', quod aliter dicitur πονηροκόμμιον, *malae notae, nummus adulterinus.* Hic tamen κόμμα eſt *ipſa percuſſio*, cum in moneta nummus feritur, *ille actus feriendi*: legitur autem pro ἀποσπώμενον in Mſ. ἀποσμώμενον, quod valde placet. Eſt igitur ἀποσμώμενον τοῖς κόμμασι χρυσίον *aurum deterſum ipſa percuſſione*, dum in officina monetariorum ab operis rude aurum feritur, & ſignatur, fitque, cum ſignatum eſt, ſplendidius: quod qui in officinis illis aurum & argentum viderunt ſignari, non poſſunt ignorare. Sicut igitur aurum, inquit, cum in moneta percutitur, ſigno a malleatoribus impreſſo, fit ſplendidius, ſic convitia & ſcommata rem bonam reddunt meliorem. Si quis tamen velit vulgatam tueri pertinacius, poteſt exponere, *monetam recentem*, quae modo ex trium virorum A. A. A. F. F. officina eſt protracta: ſed ego Mſ. ſcripturam laudo proboque. *J. G. G.*

Ἀποσμώμενον] Hanc ſcripturam Mſ. Gr. in textum pro vulgata ἀποσπώμενον recepimus. In P. ἀποσκώμενον mendoſe. *M. du S.*

Ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι] Vid. Paſſion. S. S. Mart. Tarachi, Probi & Andronii p. 275. *T. H.*

Ἀποσκώμενον] Ἀποσμαιώμενον. *M. du Soul* in textum recipi juſſit; Ego vero propter conſenſum optimarum Edd. & plurimorum Codicum, nihil mutare auſus ſum in vulgata, maxime cum citatio *T. H.* ſenſum probum oſtendat. *J. F. R.*

φίλεσι, ἢ φανερώτερον γίνεσθε). ὑμεῖς δὲ, οὐκ οἶδα ὅπως ὀργίλοι καὶ ἀγανακτικοὶ γεγόνατε. τί δ' ἂν αὐτὸν ἄγχεσθε; ΠΛΑΤ. Μίαν ἡμέραν ταύτην προσμείνατε, ἥκομεν ἐπ' αὐτὸν, ὡς ὑπόσχῃ τὴν ἀξίαν ὧν δέδρακε. Φήμας γὰρ ἡμῖν [a] διήγγελλον οἷα ἔλεγεν [b] ὅπισθεν ἐς τὰ πλήθη καθ' ἡμῶν.

ΦΙΛ. Εἶτα πρὸ δίκης ἐδὲ [c] ἀπολογησάμενον ἀποκτενεῖτε; δῆλον γάρ ἐστιν εἰπεῖν τι θέλων. ΠΛΑΤ. Οὐκ· ἀλλ' ὅτι σὲ τὸν ἀντεκάλεμεθα. [d] καί σοι ὅ, τι ἂν [e] δοκῇ, τοῦτο ποιήσει τέλος τῆς δίκης. ΦΙΛ. Τί φῄς σύ; ΛΟΥΚ. Τοῦτο αὐτὸ, ὦ δέσποινα Φιλοσοφία, ἅπερ καὶ μόνη ταληθὲς [f] ἐξευρεῖν δύναιο. μόλις γὰρ εὐρόμην πολλὰ ἱκετεύσας, τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν δίκην. ΠΛΑΤ. Νὴ τὼ κατάρατε, δέσποιναν αὐτὴν καλεῖς, πρώην δὲ τὸ ἀτιμότατον Φιλοσοφίαν ἀπέφαινες, ἐν τοσούτῳ ἀπικρύτων θεάτρῳ, καὶ μέρη δυοῖν ὀβολῶν ἕκαστον εἰσιοῦσα αὐτῆς τοὺς λόγους. ΦΙΛ. Ὁρᾶτε μὴ ὁ Φιλοσοφίαν ἔτος γε, ἀλλὰ γόητας ἄνδρας ὅτι τῷ ἡμετέρῳ ὀνόματι πολλὰ καὶ μιαρὰ πράττοιεν, ἠγόρθη κακῶς. ΛΟΥΚ. Εἴσῃ αὐτίκα, ἢν [g] ἐθέλῃς ἀπολογουμένου ἀκούειν. μόνον ἀπίωμεν ἐπ' Ἄρειον πάγον· μᾶλλον δὲ εἰς τὴν ἀκρόπολιν αὐτὴν, ὡς ἂν ὁπόθεν περιοπῆς ἅμα καλαφανείῃ πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει.

ofieri manifestius. Vos vero nescio quomodo iracundi facti estis & irritabiles. Quid vero collum obtorquetis homini? PLAT. Commeatu unius hujus diei sumto, contra illum venimus, ut dignam factis suis poenam sustineat. Fama enim ad nos perlatum est, qualia in concionem progressus de nobis dixerit.

15. PHIL. Deinde vos illum ante judicium, indicta caussa interficietis? Apparet enim, dicere illum velle aliquid. PLAT. Non; ad te enim rejecimus omnia: tua sententia litem finiet. PHIL. Tu quid ais? LUC. Idem hoc, Philosophia domina, quae sola nempe invenire verum possis. Itaque vix multis precibus hoc impetravi, tibi ut cognitio caussae servaretur. PLAT. Nunc, facerrime, dominam vocas, paullo ante vero contemtissimam rerum pronuntiabas Philosophiam, in tanto Theatro praeconio vendens, & duobus quidem obolis, genus unumquodque illius disputationum. PHIL. Videte ne iste non Philosophiam, sed impostores quosdam, nostri sub nominis obtentu turpia multa patrantes, traduxerit. LUC. Hoc statim scies, si caussam dicturo operam dare volueris. Solum abeamus in Areopagum: potius vero in ipsam arcem, ut ex illa quasi specula simul in conspectu sint res urbanae omnes.

16. PHIL.

a Διήγγελλον] Διήγγειλαν Fl. H. P. Sed J. Διήγγειλεν. b Ἔπισθεν] Deest in Fl. Sed nihil mutat H. & P. c Ἀπολογησάμενον] Sic J. P. H. Sed ἀπολογησόμενον P. Vulgatam servat Fl. d Καί σοι] Ὅ σοι ἂν. Angl. P. e Δοκῇ] Ὅ σοι ἂν δοκῇ. Angl. P. Nihil mutant Edd. Nisi quod δοκεῖ Fl. f Ἐξευρεῖν] Ἂν εὑρεῖν P. & Mf. Gr. Nihil mutant Edd. sed ἀνευρεῖν L. g Ἐθέλῃς] Ἐθέλεις Fl.

73. Μίαν ἡμέραν] Ἐντεῦθεν τὸ λόγου τούτου ἐπιγράφει τὸ Ἀναβιοῦντες. G.

71. Ὀργίλοι] *Iracundus*, ad ulciscendum proclivis, quae significatio satis obvia si testimoniis indiget, adi Elsner. ad *Tit.* I. 7. J. F. R.

72. Ἄγχεσθε] Hic videntur loqui volentes Luciani collum pallio comprehenso stringere, ne vocem mittere possit. Itaque mox Philosophia, δῆλον inquit, ἐστὶν εἰπεῖν τι θέλων. J. M. G.

74. Τὴν ἀξίαν] Ἀξία, τιμὴ, τίμησις, ἐπὶ πλείω ἀντὶ τοῦ πολάσεως. Ut apud Latinos pretium, stipendium, & similia. Eust. ad Iliad. 2. Inter. *Aristoph.* alii. J. B.

75. Ἔπισθεν] Alibi apud hunc & Demosthenem ὄπιθεν. M. du B.

80. Καί σοι ὅτι ἂν δοκῇ] Angl. Ὅ τι σοι ἂν δοκῇ. J. B.

83. Ἥτερ δὲ μόνη ταληθὲς ἐξευρεῖν δύναιο] Malim cum Mf. ἥπερ δὲ μόνη ταληθὲς ἂν εὑρεῖν δύναιο. Inferius ἐν τῇ ποικίλῃ rectius vertas cum C. Nepote *in Poëcile*, quam cum interpretibus *in Poëcile*. J. G. G.

Ibid. Ἐξευρεῖν] Mf. Gr. & P. ἂν εὑρεῖν, quod ad veram lectionem magis accedere videtur, puto enim scripsisse Lucianum ἐξευρεῖν. Vide tamen infra c. 45. ἐξε-

16. PHIL. Vos vero, amicae, in Poecile interim inambulate. veniam enim vobis, hac lite judicata. LUC. Quae vero sunt, o Philosophia? videntur enim & ipsae decentissimae. PHIL. Virtus est illa virago, Temperantia illa, & prope illam Justitia, praecedens vero Eruditio, sed obscura illa & tenui colore Veritas est. LUC. Non video, quam dicas. PHIL. Nonne vides fuci illam expertem, nudam, subducentem se semper & elabentem. LUC. Nunc tandem vix video. Sed quidni has etiam adducis, ut plenus perfectusque nobis confessus fiat? Veritatem vero etiam advocatam mihi adducere in jus volo. PHIL. Nempe sequimini etiam vos, nec enim molestum erit, unam judicare causam, eamque de rebus nostris futuram.

17. VER. Ite vos, ego enim non opus habeo audire, quae olim sciam, uti se res habeat. LUC. Verum nostra interest, Veritas, te adesse in judicio, ut indices omnia. VER. Itaque adducam etiam duas ancillulas meas, amicissimas mihi. PHIL. Duc sane quotquot volueris. VER. Sequimini, Libertas, & tu Lo-

ΦΙΛ. Ὑμεῖς δὲ, ὦ φίλαι, ἐν τῇ Ποικίλῃ τέως περιπατήσατε· ἥξω γὰρ ὑμῖν, ἐκδικάσασα τὴν δίκην. ΛΟΥΚ. Τίνες δέ εἰσιν ἡ Φιλοσοφία; πάνυ γὰρ κόσμιαι καὶ αὗται δοκοῦσιν. ΦΙΛ. Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, Σωφροσύνη δὲ ἐκείνη, καὶ Δικαιοσύνη παρ' αὐτὴν, ἡ προηγουμένη δὲ, [b] Παιδεία· ἡ ἀμυδρὰ δὲ αὕτη, καὶ ἀσαφὴς τὸ χρῶμα, ἡ Ἀλήθειά ἐστιν. ΛΟΥΚ. Οὐχ ὁρῶ ἔγωγε τινα καὶ λέγεις. ΦΙΛ. Τὴν ἀπαλλώπιστον ἐκείνην οὐχ ὁρᾷς, τὴν γυμνὴν, τὴν ὑποφεύγουσαν ἀεὶ, καὶ διολισθαίνουσαν. ΛΟΥΚ. Ὁρῶ νῦν μόλις. ἀλλὰ τί οὐχὶ καὶ ταύτας ἄγεις, ὡς πλήρες γένοιτο, καὶ ἐντελὲς τὸ συνέδριον; τὴν Ἀλήθειαν δέ γε, καὶ ξυνήγορον ἀναβιβάσασθαι πρὸς τὴν δίκην βούλομαι. ΦΙΛ. Νὴ Δία, ἀκολουθήσατε καὶ ὑμεῖς. [i] οὐ βαρὺ γὰρ μίαν δικάσαι δίκην· καὶ ταῦτα, περὶ τῶν ἡμετέρων ἐσομένην.

ΑΛΗΘ. Ἄπιτε ὑμεῖς. ἐγὼ γὰρ οὐδὲν δέομαι ἀκούειν, ἃ πάλαι οἶδα ὁποῖά ἐστιν. [k] ΦΙΛ. Ἀλλ' ἡμῖν ὦ Ἀλήθεια, ἐνδέοντι ξυνδικάζοις ἄν, [l] ὡς καὶ καλαμηνύοις ἕκαστα. [m] ΑΛΗΘ. Οὐκοῦν ἐπάγωμαι καὶ τὼ θεραπαινιδίω τούτω, εὐνοϊκωτάτω μοι ὄντε. [n] ΦΙΛ. Καὶ μάλα ὁπόσας ἂν ἐθέλῃς. [o] ΑΛΗΘ. Ἕπεσθον ὦ Ἐλευθερία καὶ Παῤῥησία

[b] Παιδ'α] Παιδία male *Fl.* Sed *H.* & *P.* &c. recte. [i] Οὐ βαρὺ] Οὐ χαλεπὸν L. Nihil mutat Fl. [k] ΦΙΛ.] in *P.* Fl. aliisque persona ΛΟΥ. erat, male. nam recte ΦΙΛ. P. L. [l] Ὡς] Deest in Fl. [m] ΑΛΗΘ.] Sic P. L. Edd. male ΦΙΛ. [n] ΦΙΛ.] Recte sic L. Edd. male ΛΟΥ. [o] ΑΛΗΘ.] Ita P. & L. Edd. rursus male ΦΙΛ.

ἐξιώμεσθα eodem quo hic, sensu L. ἐνδεῖν. *M. du S.*

94. Ἄρειον πάγον] Arium pagum, Areopagum unico verbo: locus est Athenis, ubi Orestes causam dixit, & ubi quae ad Remp. spectabant, severissime administrabantur. Sic dictus (teste Pausan. in Attic.) quod eo primo vocatus sit Mars (quem Graeci Arem vocant) in jus, propterea quod Alirrhothoum interfecerat. *G. C.*

Ἄρειον πάγον] De loco & voce multa erudite vir sanctus *Gulon. Fulienſ.* ad *Dionyſ. Areopag.* dixit *Suid.* Interp. *Ariſtoph.* alii de quib. ad *Pauſan.* *J. B.*

Ἄρειον π.] Hesychius in arce Areopagum ponit: Lucianus aliter, ut vides: & quidem recte. Vid. *Pauſ.* p. m. 108. C. *M. du S.*

Ἄρειον πάγον] De loco, ejus judicibus, ac diversa opinione circa etymon vocis satis egere Interpretes ad *Act. Apost.* c. 17. 19. In primis *Hammondus* & *Clericus*, aliique, quos vid. apud Clar. *Wolfium*, in Cur. Philol. ad N. T. Confer nostrum iterum *de Gymnaſ.* c. 19. *J. F. R.*

96. Ἐκ περιωπῆς] Conf. supra Ἐπιστ. c. 2. & alibi apud nostrum. *M. du S.*

23. ΦΙΛ. P. & L. in impressis ΛΟΥΚ. *M. du S.*

24. ΑΛΗΘ.] Repono personam ΑΛΗΘ. In omnibus impressis antea scribebatur ΦΙΛ. Sed primo repugnat dialogi series; nam id agit Philosophia, ut veritas judicio adesse dignetur; quae aptissime adeo venturam si hic negat, ni secum comites solitas adducere liceat. Adde quod etsi *Philoſophiae* etiam ministrare commode dici possint *Libertas* &, quo sensu hic sumitur, *Audacia*; elegantius tamen & longe aptius *Veritatis aſſeclas* dixeris. Probabunt itaque, sat

σία μεθ' ἡμῶν, ὡς τ δείλαιον τοῦτον ἀνθρω-
πίσκον ἐρασὴν ἡμέτερον ὄντα, καὶ κινδυνεύον-
τα ὅτι μηδεμιᾷ προφάσει δικαίᾳ, σῶσαι
δυνηθῶμεν· σὺ δ' Ἔλεγχε, αὐτῷ παρίμεν-
νον. ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς ὦ δέσποινα. ἡκέτω
δὲ καὶ οὗτος, καὶ εἴ τις ἄλλος. εἰ γὰρ τοῖς
τυχοῦσι θηρίοις προσπολεμῆσαι δέησει μοι,
ἀλλ' ἀλλαζόσιν ἀνθρώποις, καὶ [a] δυσελέγ-
κτοις, ἀεί τινας ἀποφυγὰς εὑρισκομένοις,
ὥστε ἀναγκαῖος ὁ Ἔλεγχος. ΦΙΛ. Ἀναγ-
καιότατος μὲν οὖν· ἄμεινον δὲ εἰ καὶ τ ἀπόδει-
ξιν προσλάβοις. ΑΛΗΘ. Ἕπεσθε πάντες,
ἐπείπερ ἀναγκαῖοι δοκεῖτε πρὸς τ δίκην.

[b] ΑΡΙΣΤ. Ὁρᾷς, προσέλαιρίσεσθαι καθ'
ἡμῶν ὦ Φιλοσοφία, τ Ἀλήθειαν. ΦΙΛ. Εἶ-
τα δεδίατε ὦ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ
Ἀριστότελες, μήτι ψεύσηται ὑπὲρ αὐτοῦ
Ἀλήθεια ὅσα; ΠΛΑΤ. Οὐ τοῦτο, ἀλ-

quendi. Fiducia, ut formidolosum hunc homuncionem, amatorem nostrum, in periculo justa nulla causa versantem servare possimus. Tu vero Elenche (*Convictio*) hic mane. LUC. Minime vero, Domina: quin hic etiam, si quis alius, veniat. Neque enim cum vulgaribus bestiis depugnandum mihi erit, sed cum insolentibus hominibus, & convictioni repugnantibus, & effugia semper invenientibus. Itaque necessarius est Elenchus. PHIL. Maxime ille quidem. Rectius vero feceris, si demonstrationem etiam assumas. VER. Sequimini omnes, quandoquidem necessarii ad judicium videmini.

18. ARIST. Vides, ad suas partes allicit, o Philosophia, contra nos Veritatem. PHIL. Et vos metuitis, Plato, Chrysippe, Aristoteles, ne quid mentiatur pro ipso, cum sit veritas. PLAT. Non istuc quidem. Sed terribili quadam astutia

[a] Δυσελέγκτοις] Δυσελίγκτους *M. du S.* [b] ΑΡΙΣΤ.] Vid. nott. *M. du S.*

scio, viri docti & elegantiarum spectatores & exactores strenui nostram emendationem. His jam scriptis, etiam MSS. Codd. auctoritatem accedere video, ita enim in P. & L. *Veritati* haec tribuuntur. *M. du S.*

29. Μηδαμῶς] Parum modestus hic Sophista noster, ut toto fere dialogo, nimis in illum statim propendet Philosophia: nimis ille adversus eam nasutus, nimis illa patiens: nimium stulti Socrates, Plato, caeteri. Etiam illud parum provide, quod Libertas & loquendi Fiducia, ancillae sunt Philosophiae. Sed ῥᾷον μαμμᾶς. *J. M. G.*

30. Τοῖς τυχοῦσι] Versum erat: *fortuitis*. Verte: *vulgaribus, minoribus*. Sic in *Act. Apost.* XXVIII. 2. Οἱ δὲ βάρβαροι παρεῖχον οὐ τὴν τυχοῦσαν φιλανθρωπίαν ἡμῖν. Ael. V. H. VI. 12. f. Δῶρημα οὐ τὸ τυχόν. *Documentum non vulgare.* *J. F. R.*

32. Δυσελέγκτοις] Mallem δυσελίγκτους. Certe ni id fit, illud καὶ ante ἀεὶ positum oportuit. *M. du S.*

Δυσελέγκτοις] Non male δυσελίγκτους conjicit legendum *M. du Soul*, tum vero & comma post h. v. tollendum, & mox similiter εὑρισκομένους scribendum. In marg. *J.* notaverat vid. *Th. Mag.* Is quidem, v. Εὑρίσκομαι haec habet: Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀναβιοῦντες, οὐ ἀλλοῖος. ἀεί τινας ἀποφυγὰς εὑρισκομένοις, ex edit. Blancardi; sed ex connexione & ibi εὑρισκομένους videtur legend. quae syllabae saepe permutari solent; nisi data opera hic ipsissima Luciani verba dederit; tum vero contra conjecturam *du Soulii* faceret, quod jam non dijudico. *J. F. R.*

35. Ἄμεινον] Aut Luciani persona hic interponenda est, aut Elenchum hic conversa oratione Philosophia alloquitur. *J. M. G.*

38. ΑΡΙ.] Ἀναβ. L. recte. pro reliquorum Librorum ΑΡΙΣ. *Fl. A.* tantum habet. *M. du S.*

48. Παῤῥησιάδης] Παῤῥησιαστὴς dicitur, qui libere loquitur, unde *Democares* ob nimiam & procacem linguam *Parrhesiastes* dictus est. leg. *Senec.* Lib. III. de Ira. *G. C.*

Παῤῥησ. .] Locus Senecae est L. III. de Ira c. 23. pr. ubi *Democharen* Lipsius edidit, pro *Democare*, & rectius; sed merentur verba Senecae addi, quia historia est lepida, ait enim: „ Si qua alia in Philippo virtus, fuit „ & contumeliarum patientia, ingens instrumentum „ ad tutelam regni. Democharen ad illum, *Parrhe-* „ *siastes* ob nimiam & procacem linguam appellatus, „ inter alios Athenienſium legatos venerat: audita „ benigne legatione, Philippus, *Divite*, inquit, *mi-* „ *hi, facere quid possum, quod sit Athenienſibus gra-* „ *tum?* Excepit Democharen: *Te*, inquit, *suspendere.* *J. P. R.*

50. Ἐπιδραστιδῶν] Rogatus Lucianus patriam suam, ait, Σῦρος (sirus scilicet) ὦ φιλοσοφία, τ ἐκ Ἐυφρατιδῶν. Conjunctim legendum ἐκ Δραστιδῶν, probe vidit Eruditissimus Vir, *Jac. Gronovius.* Et certe ita habet Florentina editio; ceterae vitiose ἐκ Εὐφρατιδῶν. *J. J.*

Ἐπιδραστιδῶν] Hanc lectionem in textum recepi ex El. ac jubente *du Soul* cum *Gron.* (licet omnes quas in-

tia est, & adulandi facultate. Itaque persuasione a via illam abducet. VER. Bono animo estote. nihil profecto injustum fiet, hac una praesente, Justitia. Eamus igitur.

λὰ δεινῶς πανοῦργός ἐστι, καὶ κολακικὸς ὥστε καὶ πεῖσαι αὐτήν. ΑΛΗΘ. Θαῤῥεῖτε· οὐδὲν ἀ μὴ γένηται ἄδικον, Δικαιοσύνης ταύτης συμπαρούσης. ἀπίωμεν οὖν.

19. Sed age dic, quod tibi nomen est? LUC. Parrhesiades, Alethionis, Elenxiclis (*Confidentius, Veri Fa Convincentii N.*) PHIL. Sed patria? Syrus sum, o Philosophia, eorum qui Euphratem colunt. Sed quid hoc ad rem? Nam horum etiam adversariorum meorum novi, non minus quam ego sum genere barbaros; mores vero & eruditio, non qualis Solensium, aut Cypriorum, aut Babyloniorum, aut Stagiritarum. Quamquam apud te quidem nihil quidquam deteriore causa quis fuerit, neque si voce sit barbarus; modo sententia justa esse appareat. PHIL. Recte narras. Temere enim illud quaerebam.

Ἀλλ' εἰπέ μοι σὺ, τί σοι τὄνομα; ΛΟΥΚ. Ἐμοὶ Παῤῥησιάδης, Ἀληθίωνος Ἐλεγξικλέης. ΦΙΛ. Πατρὶς δέ; ΛΟΥΚ. Σύρος, ὦ Φιλοσοφία, τῶν [d] Ἐπιφρατιδίων. ἀλλὰ τί τοῦτο; καὶ γὰρ τούτων τινὰς οἶδα τῶν ἀντιδίκων μου, οὐχ ἧττον ἐμοῦ βαρβάρους τὸ γένος· ὁ τρόπος δὲ, καὶ ἡ παιδεία οὐ κατὰ Σολέας, ἢ Κυπρίους, ἢ Βαβυλωνίους, ἢ Σταγειρίτας. καίτοι πρός γε σὲ, οὐδὲν ἂν γένοιτο ἔλαττον, οὐδ' εἰ τὴν φωνὴν βάρβαρος εἴη τις, εἰ ὀρθὴ καὶ δικαία φαίνοιτο οὖσα. ΦΙΛ. Εὖ λέγεις. ἄλλως γοῦν τοῦτο [e] ἠρόμην.

20. Ars vero quae tibi est? nam istud

Ἡ τέχνη δέ σοι τίς; ἄξιον γὰρ ἐπίστασθαι τοῦ-

c ΑΛΗΘ.] ΦΙΛ. L. Sed nihil mutat *Fl.* & reliquae. d Ἐπιφρατιδίων] Sic una voce *Gronov.* & *Fl.* Reliquae male disjungunt Ἐπ' Εὐφρατιδίων. e Ἠρόμην] Ed. *H.* male ἠρώμην.

54. Οὐ κατὰ Σολέας] Σολεὺς μέν γε Ἀρατὸς ἦν, Ἑλληνικὴν παιδείαν τοσοῦτον διήνεγκε· ὥστε τὰ φαινόμενα Ἑλλάδι φωνῇ γράψας, ἐθαυμάσθη. καὶ Ζήνων δὲ, ὁ τῆς στοᾶς κοσμήτωρ τις ἢ καθηγητὴς ὢν Κιτιεὺς τῆς Κύπρου * ὡρμᾶτο, καὶ δὴ καὶ † Κράτων ὁ Χρυσίππου ἄμφω Σολεῖς ὄντε ἄσημοι κατὰ φιλοσοφίαν, καὶ μᾶλλον Χρυσίππου. ἀμείνων δὲ ὁ Ἀριστοτέλης Σταγειρίτης, καὶ Δημόκριτος καὶ ‡ Προταγόρας, Ἀβδηρῖται. ἀλλ' οὐδὲν ξενίας διάκειται, ὅτι μὴ οὐ μίσης Ἑλλάδος ἰθαγενεῖς ὄντες εὑρίσκονται. Θαυμάζονται δὲ μᾶλλον ὡς ἀληθῶς Ἕλληνας § παρῳδοδιδασκαλικότατοι τῇ περὶ τοὺς λόγους ἀσκήσει. *V.*

* Ὡρμητο] Ὥκητο. V.
† Κράτων] *Crator.* C.
‡ Προταγόρας] *Pythagoras.* C. prave. *M. du S.*

§ Παρῳδ.] Παραδοδιδασκαλικότατος editum erat, sed ex V. correxit *M. du S.*

inspexi Edd. disjunctim habeant ἐπ' Εὐφρατιδίων) quia necessaria erat haec correctio. *J. F. R.*

54. Σολέας] Vide Scholiasten, cujus catalogo, quia de Babyloniis tacet, addendus Diogenes Stoicus & Posidonius, hic Apamensis Syrus, ille Seleucensis ad Tigrim, sed Babylonius tamen audiebat. (*Diog. Laërt.* p. 157. C.) vide & nostrum de utroque in *Macrob.* c. 20. *Plut.* 1073. f. Alterum *Posid.* memorat *Diog. Laërt.* 173. C. Adde etiam, si lubet, Athenodorum & Nestora Tarsenses, ex eod. *Luc.* libro. Σολεὺς Χρύσιππος, *Orig. c. Cels.* 196. 2. & *Plut.* 1073. f. Tarsensis etiam quibusdam. Protagoras Abderites, e bajulo, Democriti auditor &c. *Diog. Laërt.* 249. F. etiam Clearchus Solensis Aristotelis discipulus. *M. du S.*

58. Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἠρόμην. ἡ τέχνη δέ σοι τίς;] Quis posset has voces ita interpretari, ut faciunt interpretes, *verum & hoc quaero, quamnam artem nosti?* An in Grœcis legitur ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἠρόμην, τίς δή σοι ἡ τέχνη? Hæc Græca conveniunt istis Latinis, non Lucianea. Nam *Lucianus* priorem citatarum vocum partem retulit ad præcedentia, posteriorem ad sequentia, & verti debuit. *frustra igitur id rogabam.* (nempe de patria & lingua, quum nihil ad disciplinas id faciat.) *Verum quod artificium tuum est?* Paulo ante scribi debuit, Σύρος, ὦ Φιλοσοφία, τῶν Ἐπιφρατιδίων, ut recte pater, non ἐπ' Εὐφρατιδίων. *J. G.*

Ἄλλως ἠρόμην] Vid. idem Deor. Dial. XX. 2. *M. du S.*

Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἠρόμην] Vertebatur male: *Verum & hoc quaero.* Propius ad verum sensum accedit versio haec Cl. *Gesn. Temere enim illud quaerebam.* Proxime tamen *Soulii* nostri, qui orae Ed. *Bened.* adscripserat: *neque hoc ideo rogabam. Verum quamnam tu profiteris artem?* *J. F. R.*

τοῦτό γε. ΛΟΥΚ. Μισαλαζών εἰμι, καὶ μισογόης, καὶ μισοψευδής, καὶ μισότυφος, καὶ μισῶ πᾶν τὸ τοιοῦτον εἶδος τῶν μιαρῶν ἀνθρώπων· πάνυ δὲ πολλοί εἰσιν ὡς οἶσθα. ΦΙΛ. Ἡράκλεις, πολυμισῆ τινα μέτει τὴν τέχνην. ΛΟΥΚ. Εὖ λέγεις· ὁρᾷς γὰρ ὁπόσοις ἀπεχθάνομαι, καὶ ὡς κινδυνεύω δι' αὐτήν; εἰ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναντίαν αὐτῇ πάνυ ἀκριβῶς οἶδα. λέγω δὴ τὴν ἀπὸ τοῦ Φιλῶ, τὴν ἀρχὴν ἔχουσαν. Φιλαλήθης γὰρ, καὶ φιλόκαλος, καὶ φιλαπλοϊκὸς, καὶ ὅσα τῷ φιλεῖν συγγενῆ. πολὺν ἀλλ' ὀλίγοι πάνυ ταύτης ἄξιοι τὴν τέχνης. οἱ δὲ ὑπὸ τὴν ἐναντίαν ταττόμενοι, καὶ τῷ μίσει οἰκειότεροι, πανοπλαχισμύριοι. κινδυνεύω τοιγαροῦν τὴν μὲν, ὑπ' ἀργίας ἀπομαθεῖν ἤδη· τὴν δὲ, πάνυ ἠκριβωκέναι. ΦΙΛ. Καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν. τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε φασὶ, καὶ τάδε· ὥστε μὴ διαίρει τὰ τέχνα· μία γὰρ ἐστὸν, δύ' εἶναι δοκοῦσα.

quidem ſcire refert. LUC. Oſor ſuperbiae ſum, & praeſtigiarum, & mendaciorum, & tumoris inanis: odi igitur omne hoc genus impurorum hominum. Admodum vero multi ſunt, quod noſti. PHIL. Odii, Hercule, multi artem facis. LUC. Bene dicis. vides enim, apud quam multos in odio ſim, & in quae pericula propter eam venerim. Verum tamen etiam oppoſitam illi artem accurate novi: illam puto quae amore conſtat. Sum enim veri amicus, & honeſti & pulchri, tum ſimplicitatis & quaecumque natura amabilia ſunt. Verum pauci admodum digni, in quibus hac arte utar. Contra alteri illi, oppoſitae arti ſubjecti, & odio aptiores, quinquagies mille: quare periculum eſt, ne alteram quidem, cujus exercendae ita rara offeratur occaſio, dediſcam; alteram autem nimis etiam calleam. PHIL. At non oportebat: ejusdem enim & hoc eſt, ajunt, & illud. Noli itaque artes dirimere, quae duae

a Τὼ τίχνα] Sic Edd. P. S. H. B2. F. & P. Sed J. & Fl. τὰ τίχνα.

77. Οὐκ * ἐχρῆν . . . καὶ τάδὶ φασὶ, καὶ † τάδε] Διὰ τὸ ‡ ἐναντίον εἶναι τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην. V.

Τῶν ἐναντίων ἤτοι τὴν ἀντικειμένην τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην φασί. ὁ γὰρ τὸ δεξιὸν ὡς δεξιὸν ἐπιστάμενος . . . . πρότερον ἐπίσταται τὸ ἀριστερόν. καὶ λύπη . . . . νοσηρὸν εἰδὼς . . . . ὑγιεινόν. ὡσαύτως δὲ ἐπὶ γνώσεως δὲ φθορᾶς, μειώσεως δὲ αὐξήσεως, καὶ τῆς ὠφελητικῆς, ἃ ὑπὸ τὰ ἀντικείμενα τιλεῖ. τοῦτο δὲ φησι πρὸς τὴν Παμφιλιάδα νῦν. § διατεινόμενος . . . τοῦτο] Corrupta haec.

* Ἐχρῆν] Ἔχρη accentu in prima erat in Impr. Clerici, & ſic vulgaria Lexica, verum in Edd. Luciani ubique recte ἐχρῆν, & ſic Grammatici jubent. J. F. R.

† Τάδὶ] Ἤδη male legebatur in impreſſ.

‡ Ἐναντίον] Ἐναντίαν editum erat, ſed correxit M. du S.

69. Ἀπὸ τοῦ φιλῶ] Non poteſt Latina verſio hunc locum adſequi. neque enim formare licet compoſita, quae his a μισο, vel a φιλο incipientibus reſpondeant. J. M G.

78. Καὶ τάδὶ φασὶ καὶ τάδε] Dixerat Lucianus ſe duplicem ſcire artem, ſe eſſe μισαλαζόνα, μισοψευδῆ &c. addit ſe vereri, ne alteram prae ſegnitie dediſceret, alteram vero melius addiſceret, ad quae Philoſophia καὶ μὲν οὐκ ἐχρῆν, τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδὶ φασὶ καὶ τάδε. Interpres: atqui non oportebat: ejusdem enim ferunt eſſe & illa & iſta. Ita ille intellexit, quaſi diceret Philoſophia, οἱ ἄνθρωποί φασι, ferunt homines, & iſta & illa eſſe ejusdem. Sed τάδὶ eſt nominativi caſus, & verba ſic conſtruenda ſunt: καὶ τάδὶ καὶ τάδε φασὶ τοῦ αὐτοῦ. ſc. ἀνθρώπου εἶναι. h. e. Et haec & illa indicant ejusdem hominis ſc. artem, vel, ingenium, h. e. qui μισοψευδὴς eſt, ille pariter eſt φιλαλήθης. Qui odit vitium, amat virtutem oppoſitam, quare mox addit. μία γὰρ ἐστὶν (ſc. τίχνη) δὺ' εἶναι δοκοῦσα. H. V.

79. Τὼ τίχνα] Sic Edd. P. S. F. & Mſ. P. ſed Junt. τὰ τίχνα, ad vulgares Grammaticorum canones uſitatius. Nos vero prius praetulimus, non quod per heterogeniam Atticis peculiarem (de qua vid. Mattaire de dialect. p. 37. &c.) femininum nomen maſculino genere uſurpatum ſit; ſed quod articulus τὼ in duali ſaepe commun. immo omnis ſit generis. Scholiaſt. ad Sophocl. Aj. 291. Εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ θηλυκὰ ἄρθρα ἀρρενικῶς ἐκφέρειν, ἀντὶ τοῦ τὴ τοῦ λέγοντες — καὶ κοινῶς, ὡς ἔπος εἰπεῖν πᾶσι λογοποιοῖς τὰ χεῖρε. Sic etiam in proverb. quod Euſtath. adfert ad Hom. Il. B. p. m. 235. 37. Τὼ μὲ χεῖρ' οὐ Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐς Κλοτιδῶν. Adde duo alia in voce Χεῖρ ab Lexicogr. ex Xenoph. & Thucyd. jam prolata, ubi ſimiliter τὼ χεῖρε pro τὰ legitur, & Lucian. non ſemel alibi. J. F R.

85. Πρε-

duae cum videantur esse, una sunt. LUC. Melius tu ea nosti, Philosophia. Mea igitur haec ratio est, odisse malos, bonos autem amare atque laudare.

21. PHIL. Jam age, adsumus enim nunc, ubi oportebat: hic alicubi in templo urbicae Palladis judicemus. Disponi nobis, Antistes, jube subsellia: nos interea deam adorabimus. LUC. Custos urbis, praesidio mihi veni contra insolentes homines, recordata, quot illorum perjuria quotidie audias. Quae faciunt, sola vides, quae inspectionem habeas: nunc tempus est illos ulcisci. Me vero si qua succumbere videas, & plures sint nigri calculi, tuo tu adjecto me serva.

22. PHIL. Age jam sedemus vobis, paratae vestras audire rationes. Vos autem electo uno ex omnibus, qui optime accusaturus videatur, actionem componite, &

80 σαι. ΛΟΥΚ. Ἄμεινον σὺ οἶσθα ταῦτα ὦ Φιλοσοφία, τὸ μέντοι ἐμοὶ, τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον τοὺς μὲν πονηροὺς μισεῖν, ἐπαινεῖν δὲ τοὺς χρηστοὺς, καὶ φιλεῖν.

ΦΙΛ. Ἄγε δὴ, πάρεσμεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν ἐνταῦθά που ἐν τῷ προνάῳ τῆ Πολιάδι δικάζωμεν· ἡ Ἱέρεια ἀφάσθω ἡμῖν τὰ βάθρα, ἡμεῖς δὲ, ἐν τοσούτῳ προσκυνήσωμεν τὴν θεόν.

ΛΟΥΚ. Ὦ Πολιὰς, ἐλθέ μοι καὶ σὺ ἀλαζόνων σύμμαχος, ἀναμνησθεῖσα ὁπόσα ὀμωμόκασιν ἐπιορκιῶν ὁσημέραι ἀκούεις αὐτῆς· καὶ ἃ πράττουσι δὲ μόνη ὁρᾷς, ἄτε δὴ ἐπίσκοπος οὖσα τοῦ καιροῦ ἀμύνασθαι αὐτούς. ἐμὲ δὲ ἢν που κρατούμενον ἴδῃς, καὶ πλείους ὦσιν αἱ μέλαιναι, σὺ προσθεῖσα τὴν σεαυτῆς, σῶζε.

ΦΙΛ. Εἶεν. ἡμεῖς μὲν ὑμῖν καθήμεθα ἕτοιμοι ἀκοῦσαι τῶν λόγων· ὑμεῖς δὲ, προελόμενοί τινα ἐξ ἁπάντων, ὅστις ἄριστα κατηγορῆσαι ἂν δοκῇ, συνείρεσθε τὴν κατηγορίαν,

b Ἐπίσκοπος.] Al. ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Vid. nott. sed Edd. constanter vulgatam servant. c Καὶ] Κἂν] L. nil vero a vulgata abit *Fl.* d Καὶ δὴ] *Marcil.* Ἤδη. e Κατηγορῆσαι ἂν] Κατηγορήσειν δοκεῖ] Mss. Gr. & L.

91. Ἐπίσκοπος] Γρ. ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. τοῦ καιροῦ. *G.*

85. Προνάῳ] Πρόναος Graecorum *templo* Romanorum respondet: ναὸς *cellae.* *J.M.G.*

Ibid. Πολιάδος] Sic in Lapith. & apud *Herod.* lib. 5. Minervae cognomentum, cujus rationem alibi reddimus. Eadem dicta Πολῖτις *Aristophani*, & Πολιοῦχος *Pindar.* *J.B.*

88. Ὦ Πολιὰς] O *Minerva.* *J.Br.*

Ὦ Πολιὰς] Id est Minerva urbis Dea tutelaris, Athenienſibus proprie Πολιὰς dicta. Ael. V. H. 2. c. 9. f. ὦ Πολιὰς Ἀθηνᾶ. Ubi omnino vid. Cl. *Perizon.* *J.F.R.*

91. Ἐπίσκοπος οὖσα] Ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Hanc ſcripturam pro vulgata ἐπίσκοπος οὖσα, ſuppeditant Coll. G. quam lubens ut praeſtantiorem amplector. Vid. *Zeun.* c. 4. *M. du S.*

93. Αἱ μέλαιναι] Scil. ψῆφοι. *J. Br.*

94. Τὴν προσθεῖσα] Proverbium, *Minerva ſuffragium.* *Th. M.*

Ibid. Προσθεῖσα] *Albam* ſcilicet. Haec ad fabulam de judicio Oreſtis ſpectant, cui periclitanti auxilium tulit Minerva: ſuo enim illum ſuffragio liberavit. *Brod.* Vid. etiam Ἄρρ. c. 3. & *Eur.* Iph. in Taur. 1469. *M. du S.*

Ibid. Τὴν σεαυτῆς] Ψῆφον. *Albam* ſcilicet. Haec ad fabulam de judicio Oreſtis ſpectant, in quo ei Minerva auxilium tulit, ac ſuo illum ſuffragio liberavit. *J. Br.*

95. Εἶεν] Ad ſuperiora etiam hic reſpectum habet, *ſint iſta!* q. d. ſatis de his: ſatis cunctatum. Vid. ad princ. dialogi proximi. *J.M.G.*

Ibid. Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν] Ἡμεῖς μὲν ὑμῶν ἤδη καθήμεθα. *Th. M.*

Ibid. Καὶ δὴ] *Marcilii* conjecturam probo, ſed Codicum auctoritate ſuffultam vellem. *M. du S.*

97. Ὅς τις ἄριστα κατηγορῆσαι] Praeſtat quoque ex eodem libro ſcribi ὅστις ἄριστα κατηγορήσειν δοκεῖ. *qui videtur optime accuſaturus*, quamvis vulgata poſſit ferri. *J.G.G.*

98. Κατηγορήσειν] Hoc ex Mſſ. Gr. & L. arripuimus. Edd. κατηγορῆσαι ἂν. *M. du S.*

Κατηγορῆσαι] Voluit *M. du Soul* hoc in textu mutare. Verum quia vulgata ſe poteſt tueri, ei non obſecundavimus, ſed majorem Edd. & Mſſ. numerum potiorem habuimus. Aoriſt. enim infin. cum futuro permutatio tam eſt frequens, etiam apud alios, ut aoriſtus hic vitioſus pronuntiari nequeat. Sed adſentior Rever. *Horreo:* qui in *obſerv. Crit.* in Herodot. l. IX. p. 5. Ἐν νῷ ἔχουσα τίσασθαι τὴν Καλλύκλεια ex uno Mſ. in τίσασθαι non mutandum cenſet, quod Cl. *Gron.* fruſtra exiſtimarat, cum aoriſti exemplum ipſe *Gron.* ad-

ξίαν, ϗ διελέγχεσθε. εἰ [a] γὰρ οἷόν τε πάντας ἅμα λέγειν. σὺ δὲ ὦ Παῤῥησιάδη, [b] ἀπολογήσῃ τὸ μὴ τοῦτο. [c] ΑΝΑ. Τίς οὖν ὁ βαπτηδειότατος ἐξ ἡμῶν ἂν γένοιτο πρὸς τὴν δίκην; [d] ΧΡΥΣ. Σοῦ, ὦ Πλάτων, ἥτε μεγαλόνοια θαυμαστὴ, ϗ καλλιφωνία θειοτέρα Ἀττικὴ, ϗ τὸ κεχαρισμένον, ϗ πειθοῦς μεστὸν ἥτε σύνεσις, ϗ τὸ ἀκριβὲς, ϗ τὸ ἐπαγωγὸν ἐν καιρῷ τῆς ἐπιδείξεως, πάντα ταῦτά σοι ἀθρόα πρόσεστιν. ὥστε τὴν [e] προσηγορίαν δέχου, ϗ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. νῦν ἀναμνήσθητι πάντων ἐκείνων, ϗ συμφόρει εἰς τὸ αὐτὸ, εἴ τί σοι πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Πρόδικον, ἢ Ἱππίαν εἴρηται· δεινότερος ἐκεῖνός ἐστιν. ἐπίπασον οὖν ϗ [f] τὰς εἰρωνείας, ϗ τὰ κομψὰ ἐκεῖνα ϗ [g] συνεχῆ ἐρώτα· κἂν σοι δοκῇ καὶ ἐκεῖνό που ἐμβάλλειν, ὡς ὁ μέγας Ζεὺς πληνὸν ἅρμα ἐλαύνων, ἀγαναχτήσειεν ἄν, εἰ μὴ ἔστιν ὑπόχη τῆς δίκης.

reum convincite: neque enim fieri poteſt, ut ſimul omnes dicatis, tu vero poſt haec cauſſam dices Parrheſiade. REV. Quis igitur noſtrum huic judicio aptiſſimus fuerit? tua Plato cogitandi admirabilis ſublimitas, & mere Attica vocis ſuavitas, & gratia illa, quae tantum in perſuadendo valet: tum prudentia, & exquiſitum illud artificium, & illae, ubi demonſtrandum erat, verborum ille cebrae; omnia haec copioſe tibi adſunt. Itaque orandi ſuſcipe provinciam, & pro omnibus ea, quibus opus eſt, profer. Nunc recordare omnium illorum, & in eumdem locum confer, ſi quid tibi ad Gorgiam, aut Polum, aut Prodicum, aut Hippiam dictum eſt: hic enim illis magis formidandus eſt. Itaque adſperge etiam aliquid de ironia, & lepidas illas perpetuasque interrogationes profer: & ſi videbitur, illud etiam alicubi inferci, ut magnus ipſe ille Jupiter volucrem currum agens, indignaturus ſit, niſi ſupplicio iſte afficiatur.

[h] ΠΛΑΤ. Μηδαμῶς. ἀλλά τινα τῶν σφοδροτέρων προχειρισώμεθα, [i] Διογένην τοῦτον, ἢ Ἀντισθένην, ἢ Κράτητα, ἢ ϗ σὲ ὦ Χρύ-

23. PLAT. Nequaquam. Sed vehementiorum aliquem deligamus, Diogenem hunc, vel Antiſthenem, vel Cretetem, vel

a Γὰρ . . πάντας] Inverſo ordine πάντας γὰρ &c. P. Sed vulgatam habet etiam Fl. b Ἀπολογήσῃ τὸ] Ἀπολογήσηται uno verbo F. alii τι pro τὸ. c ΑΝΑ.] ΠΛΑΤ. P. L. Sed cum vulgata ſtat Fl. Variant etiam in perſona proxime ſeq. Vid. not. *M. du Soul.* d ΧΡΥΣ Σοῦ] Aberat haec perſona a *P. F. H.* &c. ſed habet *L.* σὺ vero pro σοῦ hab. P. e Προσηγορίαν] Προηγορίαν *F.* Sed prius *P. F.* & Fl. προηγορίαν vero etiam *E. Coll.* & *Th. Mag.* f Τὰς εἰρωνείας] Τῆς εἰρων. *F.* & *H.* g Συνεχῆ] Ita ex *S.* & *F.* dedimus. Edd. *H. P.* male σωνχῆ. h ΠΛΑΤ.] ΑΝΑΒ. P. Sed nil mutat L. & *Fl.* i Διογένην] Sic Edd. *F. P. H.* &c. Διογένη *Fl.*

9. Προηγορίαν] Τὸ πρότερον εἰπεῖν ἢ ἀγορεῦσαι. *G.*

adferat ibidem. Addo *Homer.* Il. Δ. 161. — μεγάλῳ ἀπίτοισιν *magno luent.* Ubi recte Scholiaſt. exponit: ἀποτίσουσιν. ἀποδώσουσι — ϗ ἀόριστος χρῆται παρέχει τῷ μέλλοντος. Immo noſter *Lucian. Deor. Dial.* XV. vel ſequenti futuro aoriſtum praemittit, dicens ἐπιμηχανήσασθαι — ϗ συλλήψεσθαι, quod Clar. *Jenſ.* tamen in -ήσεσθαι mutatum voluit, idque mollius flueret, fateor, nulla tamen mutandi neceſſitas, cum nec Mſ. nec Edit. ulla praeeat, quos quidem nil moraremur, credo, ſi res eſſet certiſſima. Verum non eſt contra canones Grammaticor. diſſimilia *tempora* per conjunctiones conjungi, qui ſimiles tantum modos conjungere jubent. Plura exempla, ubi aoriſti cum futuris conjungantur, vid. ap. eumd. *Horr.* ubi ad *Obſ. Miſcell.* vol. IV. T. IV. p. 286. remittit. *J. F. R.*

4. ΧΡ. Σοῦ] Sic L. recte, ut ex Platonis reſponſo patet. (In Edd. deeſt haec perſona.) Malebam etiam σοι; ſed repugnant Codd. In P. eſt σὺ. Sed vulgata nunc placet. *M. du S.*

9. Προσηγορίαν] *Th. Magiſt.* p. m. 155. προσηγορία ϗ προσήγορος, ὅτου ἐστὶ προηγορία ἡ ὑποφηγορία ἐστὶ τὸ πρὸ τῶν ἄλλων λέγειν, ϗ προήγορος ἑαυτοῦ ἐστὶ προηγορῶν. Λουκιανὸς δὲ τῷ ἀναβιοῦντες ἢ ἀλλοῖς τὴν προηγορίαν δίδου, ϗ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. Vid. plur. ap. eumdem ex *Syneſ.* & *Ariſtid.* Quare & hic ap. noſtrum προηγορίαν legendum arbitror, ut ſit: *Tu prior cauſſae dictionem*

vel te adeo, Chryſippe. Neque enim ſane pulchritudinem, aut in ſcribendo vim quamdam praeſens tempus deſiderat; ſed apparatum convincendi & judicialem. Orator autem eſt Parrheſiades. DIOG. Ego vero accuſabo illum, nec enim puto longa oratione opus futurum. Et alioquin ego ſupra omnes contumelioſe tractatus ſum, quem duobus ille obolis nuper ſub praecone vendiderit. PLAT. Diogenes, o Philoſophia, aget pro omnibus. Memento autem, vir generoſe, ne tuum modo in accuſatione negotium agas, ſed communem cauſſam ſpectes. Si quid enim inter nos non convenit de noſtris diſputationibus, tu in praeſentia quidem noli quaerere, aut utra ſit verior ratio definire: ſed in univerſum modo pro philoſophia ipſa indignationem oſtende, contumeliis obruta, & male audiente in Parrheſiadae ſermonibus: relictisque ſectis, quibus diſſidemus, quod commune habemus omnes, pro eo propugna. Vide, ſolum te praefecimus, in te noſtra jam omnia periclitantur, ut aut honeſtiſſima videantur, aut talia credantur eſſe, qualia hic propoſuit.

σιππε. ἐγὼ δὴ κάλλυς ἐν τῷ παρόντι, καὶ δεινότητος συγγραφικῆς ὁ καιρὸς, ἀλλά τινος ἐλεγκτικῆς, καὶ δικανικῆς παρασκευῆς· ῥήτωρ δὲ ὁ Παῤῥησιάδης ἐστίν. ΔΙΟΓ. Ἀλλ' ἐγὼ αὐτὸν καταγορήσω. καὶ γὰρ οὐδὲ πάνυ μακρῶν οἶμαι τοὺς λόγων [k] δεήσεσθαι· καὶ ἄλλως δὲ, ὑπὲρ ἅπαντας ὕβρισμαι, δυ' ὀβολῶν πρώην ἐπικεκηρυγμένος. [l] ΠΛΑΤ. Ὁ Διογένης ὦ Φιλοσοφία, ἐρεῖ τὸν λόγον [m] τὸν ὑπὲρ ἁπάντων. μέμνησο δὲ ὦ γενναῖε, μὴ τὰ σεαυτοῦ μόνον πρεσβεύειν ἐν τῇ καταγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ὁρᾶν. εἰ γάρ τι καὶ πρὸς ἀλλήλους διαφερόμεθα ἐν τοῖς λόγοις, σὺ δὲ τοῦτο μὲν μὴ ἐξέταζε, μηδ' ὅτις ἐστὶν ὁ ἀληθέστερος, [n] νῦν λέγε· ὅλως δὲ, ὑπὲρ Φιλοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκτει πεῤῥιυβρισμένης, καὶ κακῶς ἀκουούσης ἐν τοῖς Παῤῥησιάδου λόγοις. καὶ τὰς προαιρέσεις ἀφεὶς, ἐν αἷς διαλλάττομεν, ὃ κοινὸν ἅπαντες ἔχομεν, [o] τοῦτο συμμάχει. [p] ὅρα, σὲ μόνον προεστήκαμεν, καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῖν νῦν κινδυνεύει, ἢ σεμνόταται δόξαι, ἢ τοιαῦται φανῆναι, οἷα [q] ἔτος ἀπέφηνε.

ΔΙΟΓ.

k Δεήσεσθαι] Δεῖσθαι O. *l* ΠΛΑΤ.] ANAB. P. Ex. *m* Τὸν] Abeſt ab O. P. *n* Νῦν λέγε] Deſunt haec duo verba in O. *o* Τοῦτο] (*Bud. αὐτοῦ*) *J.* τουτῶ. nil mutant Edd. & ita notaverat *M. du Soul.* Sed ſi hic per *J.* ut ſolet *Juntinam* deſignat, erravit; illa enim τοῦτο habet. *p* Ὅρα, σὲ μόνον] Ὁρᾷς δὲ μόνον σε. O. *q* Οὕτως] Οὕτως *J.* ὅτος, *Brod.* Et ſic habent *H. B2. F.* Fl.

42. Ὑπερμάχει] Ἀντὶ τοῦ παῤῥησιάζῃ, * ἐπείπερ τὸ ὑπερμαχεῖν αἰτιατικὴν † συντάσσεται. ὑπερμαστίζω σου. *M. du S.*

* Ἐπείπερ] Ἐπὶ σοῦς editum fuerat; ſed correxit hoc tuit ex C. *M. du S.* Et certe vel ſine Codice corrigendum fuiſſet. *J. F. R.*

† Συντάσσ.] Ἐντάσσεται legebatur in *Impr.* male. Sed reſti-

nem ſuſcipe, i. e. *age*; quia praeſtas reliquis. Conf. Schol. licet vulgata ſtare poſſit. *J. F. R.*

12. Γοργίαν] In eo praecipue dialogo, qui *Gorgias* inſcribitur. p. 281. Solum Agrigentinum paſſim, Prodicum non adeo videtur inſectari. Hippiam in dialogis duobus p. 95. & 229. *M. du S.*

16. Σωιχεῖ] Σωιχῇ. *Th. M.*

17. Ὡς ὁ μέγας Ζεὺς πλὴν ἅρμα ἐλαύνων] Lucianus *Platonem* ſubſannat, cujus in *Phaedro* verba haec ſunt: ὁ μὲν δὴ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ ζεὺς πλὴν ἅρμα ἐλαύνων. *J. Br.*

Ibid. Μέγας Z.] Meminit iterum Διαλ. c. 33. & Ῥητ. 26. Conf. *Plat.* Phaedr. 344. *M. du S.*

Ibid. Πλὴν ἅρμα ἐλαύνων] *Homer. Pind.* a quibus Poëtae omnes Latini: leg. *Mar.* ad *Horat.* p. 35. *J. B.*

Πλὴν ἅρμα ἐλαύνων] E ſacris noſtris magnificum illum de Deo ſermonem hauſtum, apologetae noſtri paſſim indicant. v. g. Athenag. c. 21. p. 94. Dechair. *J. M. G.*

34. Τὰ κοινὰ] *Communem omnium cauſſam. J. Br.*

35. Ἐν τοῖς λόγοις] Malim *in opinionibus diſcrepamus*, quam *rationibus*, ut vulgo interpretes, mox ſequitur, ἐν ταῖς προαιρέσεσι διαλλάττειν, quod idem eſt. *L. Bos.*

45. Οἷα ἔτος ἀπέφηνε] Corrige ὅτος. *J. Br.*

ΔΙΟΓ. [a] Θαῤῥεῖτε, οὐδὲν [b] ἐλλείψομεν, ὑπὲρ ἁπάντων ἐρῶ. καὶν ἡ Φιλοσοφία δὲ πρὸς τοὺς λόγους ὑπικλαδεῖσα (φύσει γὰρ ἥμερος, καὶ πραΰς ἐστιν) ἀφεῖναι διαβουλεύηται αὐτὸν, ἀλλ' ὃ τὰ ἐμὰ ἐνδέησει. δείξω γὰρ αὐτῷ ὅτι μὴ μάτην ξυλοφορῶμεν. ΦΙΛ. Τοῦτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον· ἄριστον γὰρ, [c] ἢ πρὸς τῷ ξύλῳ. μὴ μέλλε [d] δ' ἤδη. ἤδη γὰρ [e] ἐγκέχυλαι τὸ ὕδωρ, καὶ πρὸς σὲ τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει. ΛΟΥΚ. Οἱ λοιποὶ καθιζέσθωσαν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ [f] ψηφοφορείτωσαν μεθ' ὑμῶν· Διογένης δὲ [g] κατηγορείτω μόνος. ΦΙΛ. Οὐ δέδιας δῆτα μή σου κατα[ψ]ηφίσωνται; ΛΟΥΚ. Οὐδαμῶς. πλείοσι γὰρ κρατῆσαι βούλομαι. ΦΙΛ. Γενναῖά σου ταῦτα· καθίσασθε δ' οὖν. σύ δ' ὦ Διόγενες, λέγε.

ΔΙΟΓ. Οἷοι μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα [h] περὶ τὸν βίον ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἀκριβῶς οἶσθα, καὶ οὐδὲν δεῖ λόγων. ἵνα γὰρ τὸ κατ' ἐμὲ σιωπήσω, ἀλλὰ Πυθαγόραν τοῦτον, καὶ Πλάτωνα, καὶ Ἀριστοτέλη, καὶ Χρύσιππον, καὶ τοὺς ἄλλους, τίς οὐκ οἶδεν ὅσα ἐς τὸν βίον

24. DIOG. Bono eſtote animo, nulla in re deficiemus: dicam pro omnibus. Et, ſi forte Philoſophia ſermonibus iſtius fracta, ut eſt ingenio manſueto & miti, dimittere illum cogitet; at ego certe cauſſae non deero: oſtendam enim homini nos non fruſtra clavam gerere. PHIL. Iſtuc quidem minime; ſed oratione potius, quod optimum, quam clava *res gerenda eſt*: ſed noli cunctari diutius. Jam enim infuſa eſt *in clepſydram* aqua, & in te conſilium intuetur. LUC. Adſideant vobiſcum reliqui, o Philoſophia, & ferant ſuffragia. Diogenes vero accuſet ſolus. PHIL. Non metuis igitur, ne contra te ferant ſuffragia? LUC. Minime. pluribus enim volo vincere. PHIL. Generoſe tu quidem. Adſidete igitur: tu vero dic Diogenes.

25. DIOG. Qui viri nos in vita fuerimus, o Philoſophia, accurate noſti, nec oratione opus eſt. De me enim ut taceam, ecquis vero hunc Pythagoram, & Platonem, & Ariſtotelem & reliquos ignorat, quan-

a Θαῤῥεῖτε] Θαῤῥεῖται O. male. b Ἐλλείψομεν] Ἐλλείψομαι. O. c Ἢ πρὸς] Ἢ O. d Δ' ἤδη] Γοῦν O. Sed nihil mutant Edd. e Ἐγκέχυται] Sic recte *Vo.* ἐκκέχυλαι *F. P. B2. H. F.* Fl. f Ψηφοφορείτωσαν] Ψηφοφορήτωσαν O. Reliqui ſtant pro vulgata. g Κατηγορείτω] Κατηγορεῖται. O. h Περὶ] Παρὰ P. L. O. Sed cum vulgata facit Fl.

47. Ὑπὲρ ἁπάντων] Περὶ πάντων ἐρῶ, περὶ αὐτῶν. G.
53. Ἢ πρὸς τῷ ξύλῳ] Εἰς τὰς τῶν φιλοσόφων βασιλείας ἐπισπάσεις ἀφαιρεῖσι δὲ αὐτοὺς ὡς τῷ χειμαῖ μόνοι φιλοσοφοῦντας. G.

51. Τοῦτο] *Diogenes* cauſam & ſuam & reliquorum Philoſophorum contra *Parrheſiaden*, ſive Lucianum, a quo omnis Philoſophorum cohors arbitrabantur ſe graviter laeſos eſſe, agendi partes ſuſcipiens, dixerat, ſe, quamquam *Philoſophia*, hujus cauſae arbitra, flecteretur oratione adverſarii, non commiſſurum, ut ſua accuſari a quoquam poſſet opera & induſtria; quin omnes ſe intenſurum nervos, oſtenſurumque, ſe non fruſtra baculo armatum eſſe. Ad hoc ultimum reſpondet *Philoſophia*, Τοῦτο μὲ μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον. ἄριστον γὰρ, ἢ πρὸς τῷ ξύλῳ. Vehementer ſuſpicor legendum eſſe τούτῳ, non τοῦτο· utique id exigit orationis hujus tenor. *Nequaquam vero illo* (baculo ſcilicet eos ſuperes) *ſed ratione potius. Id enim longe praeſtat, quam baculo* rem gerere. *J. J.*

54. Ἐγκέχυλαι τὸ ὕδωρ] Hac de re copioſe *Galen.* Interp. *Ariſtophan.* paſſim. *Apul. Sen.* innumeri. Diſpenſator clepſydrae ἐφύδωρ, *Pollux* lib. 8. ab hoc diſpenſatore proverbialiter dictum ἐφ' ὕδωρ λαχὼν, qua de re *Heſych.* *J. B.*

Ἐγκέχυλαι] Sic optime in ſuo codice *Voſſius* emendarat. quod enim omnes Edd. inſidet οὐκ. nihili prorſus eſt. quamquam apud noſtrum iterum mendoſe legatur Ἐρμο. c. 79. At recte hic c. 28. & Ἀποκηρ. c. 8. Aqua nempe veteres, ut nos etiamnum arena, tempus metiebantur. Vide Μισθ. c. 35. πρὸς ὕδωρ μεμισθωμένου λύγειν. *M. du S.*

Ibid. Τὸ ὕδωρ] *Clepſydra.* *J. Br.*

59. Πλείοσι κρατῆσαι] *Pluribus ſuffragiis.* *J. Br.*

Πλείοσι γοῦν κρατῆσαι βούλομαι] Inepte olim interpres: *Imo plures volo vincere.* Ignoravit ellipticam loquutionem, & deeſſe ψήφους. *Eſt enim, pluribus ſal-*

quanta in vitam bona intulerint? quibus vero nos, tales cum simus, execrabilis ter & amplius iste Parrhesiades contumeliis adfecerit, jam dicam. Cum enim orator, ajunt, esset, relictis judiciis, & secunda in illis fama, quantum vel vehementiae vel maturitatis in dicendo ipsi suppeteret, omni, inquam, illo instrumento, ac dicendi copiis contra nos collectis, male loqui de nobis non desinit, cum praestigiatores atque impostores appellet, ac persuadeat multitudini, ut irrideat nos, &, tamquam nihili simus, contemnat. Quin & in odium jam & nos ipsos & te Philosophiam, adduxit, nugas ac deliria cum appellet res tuas, &, quae maxime seria nos docuisti, per risum & ludibrium enarret, ut ipse quidem plausus ferat ac laudes a spectatoribus, nobis vero insultetur. Tale enim ingenium est vulgi, gaudent irrisoribus & maledicis, praesertim cum ea traducuntur, quae videntur augustissima: ut nimirum & olim quoque Aristophane gaudebant, & Eupolide, Socratem hunc nostrum risus

καλὰ ἐσεκομίσαντο; ἃ δὲ τοιοῦτος ὄντας ἡμᾶς, ὁ τρισκατάρατος [i] οὗτοσὶ Παρρησιάδης ὕβρικεν, ἤδη ἐρῶ. ῥήτωρ γάρ τις ὢν φασιν ὤν, ἀπολιπὼν τὰ δικαστήρια, καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις εὐδοκιμήσεις, ὁπόσον ἦν δεινότητος, ἢ ἀκμῆς ἐπεπόριστο ἐν τοῖς λόγοις, τοῦτο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συσκευασάμενος, ὑ παύεται μὴ ἀγορεύων κακῶς. γόητας, καὶ ἀπατεῶνας ἀποκαλῶν, τὰ πλήθη δὲ ἀναπείθων καταγελᾶν ἡμῶν, καὶ καταφρονεῖν, ὡς τὸ μηδὲν ὄντων. μᾶλλον δὲ καὶ μισεῖν [k] πρὸς τῶν πολλῶν ἤδη πεποίηκεν αὐτούς τε ἡμᾶς, καὶ σὲ τὴν Φιλοσοφίαν, φληνάφους, καὶ λήρους ἀποκαλῶν τὰ σά, καὶ τὰ σπουδαιότατα, ὧν ἡμᾶς ἐπαίδευσας, ὅτι χλευασμῷ διεξιὼν, ὥστε [l] ἑαυτὸν μὲν κροτεῖν, καὶ ἐπαινεῖν πρὸς τῶν θεατῶν, ἡμᾶς δὲ ὑβρίζειν. φύσει [m] γὰρ τοιοῦτόν ἐστιν ὁ πολὺς λεώς, χαίρουσι [n] τοῖς ἀποσκώπτουσι, καὶ λοιδορουμένοις, καὶ μάλιστ' ὅταν τὰ σεμνότατα εἶναι δοκοῦντα ἀφανίζῃ. ὥσπερ ἀμέλει καὶ πάλαι ἔχαιρον Ἀριστοφάνει, καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτει τουτονὶ ὅτι χλευάζετε

i Οὑτοσὶ] Οὗτος. O. k Πρὸς] Sic P. L. Em. S. Fl. Sed male περὶ P. J. H. F. B2. l Ἑαυτὸν] Αὐτὸν O. Fl. Sed cum vulgata faciunt J. P. H. B2. m Γὰρ] Καὶ O. n Τοῖς] Deest in O.

82. Ἐπὶ χλευασμῷ] Ἐπὶ χλευασίᾳ, ἐπὶ χλεύῃ. G.

calculis vincere. Sic ἀπάτους κρατεῖν dixit auctor infra c. 39. Sed vid. quid notaverim in ellips. Gr. L. Bos.

63. Παρὰ τ. β.] Ex Cod. Ox. L. & P. restituimus. In impressis περὶ, quod nihili est. M. du S.

Περὶ] Παρὰ jussit reponere M. du Soul, & usitatius & rectius quidem, ac forsan menti Luciani convenientius, quod videtur significare velle: *quales fuerimus per vitam, dum in vita essemus*, ut opponatur statui mortuorum, in quo nunc erant, & quicumque volet, hanc lectionem arripere potest. Ceterum περὶ cum accusativo, pro *secundum*, etiam *Aristot.* I. Hist. Animal. c. 1. p. m. 827. ὕστερον δὲ περὶ ἕκαστον γένος ἐπισκεπτέον ἐροῦμεν. Ita ut etiam hic significare possit ap. Lucian. *per* vel *circa vitam*. Ut plura simil. testimon. omittam. Interim ὡς δὲ tamen ex trium Codd. auctoritate reponendum credo, ut etiam deinde *Catapl.* c. 23. ubi haec variatio περὶ & ὡς δὲ τ. βίον iterum occurrit. J. E. R.

70. Ῥήτωρ] Valedixerat ergo jam Rhetoricae, cum ejusmodi Dialogos aut libellos aggressus est: quod ipse mox plenius fatebitur, c. 29. rationesque quibus inductus id fecerit, edisseret. M. du S.

77. Τὸ μηδὲν ὄντων] Sic iterum Lucianus Mort. c. 16. & Dim. c. 20. M. du S.

78. Πρὸς] Male legebatur antea in plerisque περὶ. Sed Mss. Codd. P. L. & S. Ed. recte πρὸς. M. du S.

88. Ἀριστοφάνει] *In Nebulis.* J. Br.

Ἀριστοφάνει ἢ Εὐπόλιδι] De his priscae comoediae scriptoribus *Horat.* Sat. 4. *Eupolis* floruit 88. Olympiade, principe Apollodoro, ut Eusebius observavit; hujus meminit Cic. in Bruto. Baptas ejusdem fabula a nostro Luciano celebratur. G. C.

Ἀρ. καὶ Εὐπολ.] Aristophanem quod attinet, res ex *Nubibus* satis nota; sed Eupolis quid designarit, nescio an ex aliis liqueat. Vid. quid nos conjecerimus d Πρ. λ. c. 7. M. du S.

παρέχεσιν ἐπὶ τὴν σκηνὴν, καὶ κωμῳδοῦσιν ἀλλοκότους τινὰς περὶ αὐτὸν κωμῳδίας. καίτοι ἐκεῖνοι μὲ καθ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων [a] τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν [b] Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν. καὶ τὸ σκῶμμα, μέρος [c] τι ἐδόκει τῆς ἑορτῆς· καὶ ὁ θεὸς ἴσως χαίρει, φιλογελώς τις ὤν.

causa in scenam producentibus; & absurdas quasdam de illo agentibus fabulas. quamquam illi quidem unum contra virum audebant talia, idque Dionysiis, ubi permissum erat hoc facere, cum pars quaedam ea solemnitatis videretur. Ac Deus ille forte gaudet ludis talibus, qui risus amans sit.

Ὁ δὲ, τοὺς ἀρίστους ξυγκαλῶν, ἐκ πολλῆς φροντίσας, καὶ παρασκευασάμενος, καὶ βλασφημίας τινὰς ἐς [d] παχὺ βιβλίον ἐγγράψας, μεγάλῃ τῇ φωνῇ διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, Πυθαγόραν, Ἀριστοτέλη [*] τοῦτον, Χρύσιππον ἐκεῖνον, ἐμὲ, καὶ ἅπαντας, οὔτε ἑορτῆς [f] ἐφιείσης, οὔτε ἰδίᾳ τι πρὸς ἡμῶν παθών. εἶχε γὰρ ἄν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος, ἀλλὰ μὴ ἄρχων [g] αὐτὸς ἔδρασε. καὶ τὸ πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιῶν, καὶ ὑπὸ τὸ σὸν ὄνομα, ὦ Φιλοσοφία, [h] ὑποδύεται· καὶ ὑπελθὼν τὸ ἀφάλαγον ἡμέτερον [i] οἰκέτιον ὄντα, τούτῳ ξυναγωνιστῇ καὶ ὑποκριτῇ χρῆται καθ' ἡμῶν. ἔτι καὶ Μένιππον ἀναπείσας ἑταῖρον ἡμῶν ἄνδρα ξυγκωμῳδεῖν αὐτῷ τὰ πολλά· ὃς μόνος οὐ πάρεστιν, οὐδὲ καθηγορεῖ μεθ' ἡμῶν, προδὺς τὸ κοινόν.

26. At iste convocatis optimatibus, diu multumque commentatus & paratus, conscripto in maledictis quibusdam libro crasso, magna voce male differt Platonem, Pythagoram, Aristotelem hunc, Chrysippum illum, me, & in universum omnes, nec solemnitate permittente, neque ulla privatim a nobis laesus injuria. Haberet enim sane ea res veniam, si defendens injurias, non ultro laedens hoc faceret. Omnium vero indignum maxime illud est, quod haec cum agat, tuum tamen, Philosophia, nomen subit; & conciliato sibi dialogo, familiari nostro, certaminis adjutore actoreque contra nos utitur; qui insuper Menippo persuaserit, nostro sodali, ut comoedias frequenter secum agat, qui solus non adest, neque accusat nobiscum, communis causae proditor.

27. Pro

[a] Τὰ] Deest in O. [b] Διονυσίοις] Διονυσίου Fl. Sed nihil mutant H. & P. [c] Τι] Deest vocula τι in O. [d] Παχὺ] Ταχὺ P. Sed nihil mutat Fl. [e] Τοῦτον] Abest in O. [f] Ἐφιείσης] Ἐπιούσης O. [g] Αὐτὸς] Αὐτὸ O. [h] Ὑποδύεται] Ὑποδιαδύεται O. [i] Οἰκέτιον] Οἰκεῖον O. forsan οἰκοῦν M. du Soul.

93. Ἐφιείμενον αὐτὸ δρᾶν] Ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφείμενον αὐτὸ [*] ἔδρων. V.

12. Μένιππον] Ὁ Μένιππος οὗτος κυνικὸς ἦν φιλόσοφος † κατὰ τὸν Σικελιώτην φύσει κεχρημένος γνησίᾳ & ἀληγκτικῇ τε & ἀπτώτῳ, καλῶς τε τὸν κύνα & ἀμφιλογόφως μιμούμενος, ὡς & παρὰ πᾶσι τὸ εὐδόκιμον ἀποφέρεσθαι. V.

[*] Αὐτὸ ἔδρων] Conf. supra Schol. ad c. 14. verb. Ἐφημι. Ceterum pro αὐτὸ δρᾶν, quod restituimus, legebatur in Impress. corrupte, αὐτῷ ἔδρων. J. F. R.

† Κατὰ τὸν Σικελιώτην] Haec verba non agnoscunt Coll. M. du S.

95. Ὁ θεὸς] Bacchus. J. Br.

97. Τοὺς ἀρίστους] Frequentes ea aetate virorum eruditorum circuli, in quibus fulgebat noster. M. du S.

12. Μένιππον] Consule in ejus vita Laërtium. J. Br.

Μένιππον] Quae de Menippo hic audis, duplici sensu intelligenda: non enim apud Lucianum modo, sed & per se olim in suis scriptis, ut ex Diog. Laërt. discimus, hominum vitia salibus comicis infectatus fuerat p. 162. A. M. du S.

17. Ἔχοι] Sic Ox. uti ante conjeceram legendum. Reliqui ἴσχη. M. du S.

27. Ἀκημπάλησεν] Mss. Ox. P. & L. emendationem Brodaei confirmant. Sed recte jam in S. & A. scribitur. In reliquis mendose, ἀμπηπολ. nisi quod P. ἀτεμπώλ. habet. M. du S.

Ἀμπεπάλησεν] Recte Brodaeus ἀκημπάλησεν. Th. M. Nempe in Miscell. p. 2. c. 22. ita castigandum jusserat. J. F. R.

28. Πολλῶν] Oxon. πολλῷ. M. du S.

32. Ἀξιοῦμεν τιμωρήσασθαι] Fallitur ergo Th. Mag. qui v. Βούλομαι multa similia verba enumerans solo cum praeterito vel praesenti, numquam cum futuro construi

27. Pro quibus rebus omnibus poenas illum ſubire aequum eſt. Niſi forte habet quod contradicat, homo res graviſſimas tot ſub teſtibus traducens: utile igitur etiam hisce tale ſupplicium, ſi puniri iſtum videant, ne quis alius in poſterum Philoſophiam contemnat: quandoquidem ſi nunc quieſcamus, & feramus injurias, ea non jam moderatio, ſed ignavia & inſcitia videatur merito. Ultima enim illa cui tolerabilia? cum mancipiorum inſtar in forum nos productos, praecone conſtituto, alios, ut narrant, magno, quosdam vero mina Attica; me quidem peſſimus duobus obolis, cum riſu praeſentium, vendidit. Quibus de cauſſis & ipſi indignabundi in vitam rediimus, & te rogamus, ut vicem noſtram ulciſcaris, qui turpiſſimis contumeliis ſumus adfecti.

28. REV. Euge, Diogenes, praeclare quae opus erant omnia pro omnibus dixiſti. PHIL. Deſinite laudare: infunde jam cauſam dicturo. Tu vero, Parrheſiade, nunc viciſſim dicito: tua nunc aqua fluit; noli ergo cunctari.

Ἀνθ' ὧν ἁπάντων ἄξιόν ἐστιν αὐτὸν ὑποσχεῖν τὴν δίκην. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν [k] ἔχοι, τὰ σεμνόταλα [l] λιμσύρων ὑπὸ τοσούτων μαρτύρων; χρήσιμον γοῦν καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ τοιοῦτον, εἰ θεάσαιντο αὐτὸν κολαζόμενον, ὡς μηδὲ ἄλλος τις ἔτι καταφρονοίη φιλοσοφίας. ἐπεὶ τόγε τὴν ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ ὑβριζόμενον ἀνέχεσθαι, οὐ μετριότητος, ἀλλ' ἀνανδρίας, καὶ εὐηθείας εἰκότως ἂν νομίζοιτο. τὰ [m] μὲν γὰρ τελευταῖα, τίνι φορητά; ὃς καθάπερ ἀνδράποδα ὠνούμενον ἡμᾶς ὑπὸ τὸ [n] ὠνητήριον, καὶ κήρυκα ὑποστήσας, [n] ἀπεμπώλησεν, ὡς φασι, τοὺς μὲν, ὑπὸ [o] πολλῶν, ἐνίους δὲ, μνᾶς Ἀττικῆς· ἐμὲ δ', ὁ [p] πονηρότατος ἁπάντων, δυ' ὀβολῶν· οἱ παρόντες δ' ἐγέλων. ἀνθ' ὧν γε αὐτοί τε ἀνελήλυθαμεν ἀγανακτήσαντες, καὶ σὲ ἀξιοῦμεν [q] τιμωρήσειν ἡμῖν, τὰ αἴσχιστα ὑβρισμένοις.

[r] ΑΝΑ. Εὖγε ὦ Διόγενες, ὑπὲρ ἁπάντων καλῶς, ὅσα ἐχρῆν, ἅπαντα εἴρηκας.

[s] ΦΙΛ. Παύσασθε ἐπαινοῦντες· ἔγχει τῷ ἀπολογουμένῳ. σὺ δὲ ὦ Παρρησιάδη, λέγε ἤδη ὡς τῆς μέρας· [t] σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ [v] ῥεῖ νῦν. μὴ μέλλε οὖν.

ΠΑΡΡ.

k Ἔχοι] Sic habet O. ἴσχη. *J.* & reliquae. l Διμσύρων] Διασύρας. O. m Μὲν] Abeſt μὲ in O. n Ἀπημπ.] Vid. notas. o Πολλῶν] Πολλῷ O. p Πονηρότατος] Παμπονηρότατος. O. q Τιμωρήσειν] Τιμωρ. *Fl. J. P.* r ΑΝΑ.] Φιλο. *J.* male, cum reliquis; ſed prius recte habent *L. Vo. Em.* & *P.* s ΦΙΛ.] Deeſt in *B2.* male. ΦΙΛ. *Fl. J. P.* t Σοι] Ἴσθι O. v Ῥεῖ νῦν] Νῦν ῥεῖ O.

38. Ἐν τῷ μέρει] Ἐν τῷ μέρει, ἀντὶ τοῦ τὸ σὸν μέρος ‡ ῥεῖ ἤδη τὸ κατὰ σὲ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ δικαστικοῦ ἀμφορέως· εἰσὶν γὰρ οἱ τοὺς πολλοὺς ἐπιχεῖν βουλόμενοι τῇ ἀπειράντου φλυαρίας οἱ δικασταὶ τὸ ῥητόρων, ὑδρίας ὕδατος. πληροῦντες, λέγουσι τινὲς λιτρήματος παρεῖχον τῷ ὕδατι ἔκροιαν, καλύοντες τὸ ῥήτορα λέγειν ἐν ἀρχῇ τῆς ἀφέσεως τοῦ κρουνίσκου, ἕως ἂν εἰς μέτρον τοῦ ὕδατος τὸν λόγον ποιούμενοι, συνέτεμνον τὸν λόγον. *V.*

‡ Ῥεῖ] Addit *Bruno*, ſcilicet clepſydra. *M. du S.*

ſtrui ſolita, etiam ἀξιοῦν illis accenſet; aut ſcribendum τιμωρῆσαι, quod Cl. *Fenſ.* obſervavit ad *Lucian. Somn.* in *Lect. Luc.* p. 9. Neque alibi cum futuro obſervavi; ſed aor. hic eſt frequens; *Epict.* man. c. 23. p. 32. εἰ δ' ἐμὲ ἀξιοῦτε τ' ἀγαθὰ τὰ ἐμαυτοῦ κτήσασθαι, & cum praeſent. ibid. Ταῦτά μοι πράσσειν ἀξιοῦτε. Aor. iterum ap. *Ael.* V. H. IX. 29. Ἀξιοῦσης λαβεῖν τὰ δῶρα, *Thucyd.* III. 44. p. 195. Οὐκ ἀξιῶ ὑμᾶς — ἀποστερεῖσθαι. Et ubi non? *J. F. R.*

34. ANAB.] Φιλ. ἴσχε ὦ Διόγενες. Scribendum Πλε. ἴσχε &c. aut: Φιλόσοφοι ἴσχε. *Th. M.*

ANAB.] Ita recte *L.* & *P.* Ed. Reliquae omnes φιλο. quod minus commodum, quia *Philoſophiae* ipſi in hoc Dialogo tribui ſolet, non *Philoſophis*, qui hic utique plaudentes inducuntur. *M. du S.*

36. Ἔγχει] *Aquam infunde.* *J. Br.*

Ἔγχει] Gloſſa *Pariſ.* habet. *Verte horologium.* Quod ad ſenſum, non male, ſi hodie, cum *clepſammiis* pro *clepſydris* utimur, dicendum foret. Sed quid hic ſit, jam indicarunt alii commentatores. Qui figuras clepſydrarum deſiderat, adeat *Peraltium* ad *Vitruv.* Gallice converſum. *J. F. R.*

ΠΑΡΡ. Οὐ πάντα [a] μου, ὦ Φιλοσοφία, καταηγόρησε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, [b] ὅσα ἦν χαλεπώτερα, οὐκ οἶδ' ὅ, τι πάθων παρέλιπεν. ἐγὼ δὲ τοσούτου δέω ἔξαρνος γενέσθαι, ὡς οὐκ εἶπον αὐτὰ, ἢ ἀπολογίαν τινὰ μεμελετηκὼς ἀφῖχθαι, ὥστε εἴ τινα ἢ αὐτὸς [c] οὗτος ἀπεσιώπησεν, ἢ ἐγὼ, μὴ πρότερον [d] ἔφθην εἰρηκὼς, νῦν προσθήσειν μοι δοκῶ. οὕτω γὰρ ἂν μάθοις ὃς τινας ἀπεκήρυττον, καὶ κακῶς ἠγόρευον, ἀλαζόνας καὶ γόητας ἀποκαλῶν. καί μοι μόνον τοῦτο προσφυλάττεσθε, εἰ ἀληθῆ περὶ πάντων ἐρῶ. εἰ δέ τι βλάσφημον, ἢ τραχὺ φαίνοιτο ἔχων ὁ λόγος, μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ ἐκείνους ἂν οἶμαι δικαιότερον αἰτιᾶσθαι, τὰ τοιαῦτα ποιοῦντας. ἐγὼ γὰρ [e] ἐπειδὴ τάχιστα ξυνεῖδον ὁπόσα τοῖς ῥητορεύουσι τὰ δυσχερῆ ἀναγκαῖον προσεῖναι, ἀπάτην, καὶ ψεῦδος, καὶ θρασύτητα, καὶ βοὴν, καὶ ὠθισμοὺς, καὶ μυρία ἄλλα· ταῦτα μὲν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυγον, ὅτι δὲ τὰ σὰ, ὦ Φιλοσοφία, καλὰ ὡρμήσας, ἤξιον ὁπόσον ἔτι μοι λοιπὸν τοῦ βίου, καθάπερ ἐκ ζάλης, καὶ κλύδωνος, ἐς εὔδιόν τινα λιμένα ἐσπλεύσας, ὑπὸ σοὶ σκεπόμενος, καταβιῶναι.

Καὶ [f] ἐπειδὴ μόνον παρέκυψα ἐς τὰ ὑμέτερα, σὲ μὲν, ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ τύσδε ἅπαντας, ἐθαύμαζον, οἷς τε βίου νομοθέτας ὄντας καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ἐπειγομένοις χεῖρα ὀρέγοντας, τὰ κάλλιστα, καὶ ξυμφορώτατα

29. PARRH. Non omnia contra me dixit, o Philosophia, Diogenes: sed pleraque, & difficiliora quidem, nescio qua re motus praetermisit. Ego vero, tantum abest ut ea negem me dixisse, aut meditatus eorum defensionem huc venerim, ut statuerim, si quid aut iste ipse reticuit, aut ego dicere nondum occupavi, nunc jam adjicere: ita enim intelligas, quos ego homines praeconio vendiderim, quibus male, superbos & impostores appellando, dixerim. Et ad hoc mihi unum attendite, si vera de omnibus dicam. Si quid vero maledicum aut asperum habere videatur oratio; non me, qui arguo, sed illos accusare aequius arbitror, qui talia faciunt. Equidem cum primum perspexissem, quae dura necessario inesse debeant causidicis, deceptionem, mendacium, audaciam, clamorem, conflictationes, & sexcenta alia; ab his, ut decebat, refugiens, animum ad ea, quae tu pulchra habes, o Philosophia, appuli, optavique, siquid reliquum mihi vitae esset, tamquam ex procella & aestu in serenum quemdam portum invectus, sub tua tutela, transigere.

30. Deinde cum vix inspexissem res vestras, te quidem, quod necesse erat, & hosce omnes admirabar, vitae beatae legislatores, & manum festinantibus ad eam porrigentes, honestissimis praeceptis proponen-

a Μου] Μοι. O. b Ὅσα] Καὶ ὅσα J. In reliquis abest καί. c Οὗτος] Deesse h. v. in *Fl.* notat *M. du Soul*, ad marg. *Junt.* in marg. vero *Hag.* ait αὐτὸς deesse in *Fl.* d Ἔφθην] Ἔφω J. & *Fl.* ἔφρασα. O. ἔφθω P. Ba. H. & P. e Ἐπειδὴ τάχιστα] Ἐπ. ταῦτα E. P. L. J.

42. Καὶ ὅσα] Illud καί omittitur in omnibus aliis impressis; sed extat in J. Ed. & Ox. aut certe ab eo Codice abesse non observavi, cum minutissima quaeque tamen perscrutarer. *M. du S.*

55. Τάχιστα] Proba haec lectio, quamquam in P. L. & J. aliter est, sc. ταῦτα. Ex Nigrino autem discere est, Lucianum Romae, post illud colloquium, foro valedixisse. *M. du S.*

61. Λοιπὸν τοῦ βίου] Cave hinc provecta jam aetate fuisse colligas, cum ad otium se contulit; alibi enim diserte XL. annum notat. V. *M. du S.*

74. Καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς] In L. ὑμᾶς, prave, nisi reliqua mutentur. Ego illud αὐτοὺς eliminandum censeo. *M. du S.*

76. Ὁρῶν δὲ πολλοὺς] Si cui ejus aetatis historicos evolvere non vacat aut lubet; reputet modo quid sub Imperatore Philosopho futurum fuit. Ne tamen res tanti momenti auctoritate prorsus careat, audi *Capitolini* in *M. Aurelio* verba, 23. f. *Fama fuit sane quod sub Philosophorum specie quidam Remp. vexarent & privatos; quod ille purgavit.* Ad quem locum plura in hanc rem Casaubonus & Salmasius *ad πάνυ*, quae legere

nendis utiliſſimisque, ſi quis ab iis non dis-
cedat, neque veſtigio fallente labatur, ſed
intentis in regulas a vobis propoſitas oculis,
ad illas componat vitam ſuam ac dirigat,
quod me hercules veſtrorum etiam aemu-
lorum pauci faciunt.

31. Cum vero viderem multos non amo-
re Philoſophiae captos, ſed ſola, quae ab
illo negotio ſperari poteſt, gloria ductos,
promtis iſtis & publicis, quaeque imitari
unicuique facile eſt, ſatis bene referre vi-
ros bonos, barbam dico, inceſſum, & a-
mictum; vita vero & actionibus contradi-
cere habitui, & contraria veſtris ſtudia ha-
bere, dignitatemque profeſſionis corrumpe-
re, indignabar equidem: videbaturque ne-
gotium illi ſimile, ſi quis actor Tragicus,
mollis atque effeminatus, Achillem, aut
Theſea, aut ipſum Herculem agens, nec
inceſſu utatur neque voce heroica, ſed ſub
tanta perſona fractas delicias faciat: quem
neque Helena quondam, neque Polyxena
ferret, ultra modum ſibi ſimilem; nedum
ille decorus victoriis Hercules: qui vide-
tur mihi mox cum ipſa perſona actorem
talem ſua clava eliſurus, a quo ignominioſe
adeo in feminam fractus eſſet.

32. Huic ſimilem injuriam ab illis cum
fieri vobis cernerem, non tuli illam hiſtrio-

ὠθισμένους, εἴ τις μὴ [f] παραβαίνοι αὐτὰ,
μηδὲ διολισθάνοι· ἀλλ' ἀτενὲς ἀποβλέπων
ἐς τοὺς κανόνας, οὓς προτεθείκατε, πρὸς τούτους
[g] ῥυθμίζοι, καὶ ἀπευθύνοι τὸν ἑαυτοῦ βίον· ὅρα,
μὴ Δία, καὶ τοὺς καθ' [h] ἡμᾶς αὐτοὺς ὀλίγους
ποιῶσιν.

Ὁρῶν δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι φιλοσοφίας
ἐχομένους, ἀλλὰ δόξης μόνον καὶ ἀπὸ τῶν πράγ-
ματος, τὰ μὲν πρόχειρα ταῦτα, καὶ δη-
μόσια, καὶ ὁπόσα πάντι μιμεῖσθαι ῥᾴδιον, εὖ
μάλα ἐοικότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον
λέγω, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. ὅτι
δὲ τὸν βίον, καὶ τὰ πράγματα ἀντιφθεγγομέ-
νους τῷ σχήματι, καὶ τἀναντία [i] ὑμῖν ἐπιτη-
δεύοντας; καὶ διαφθείροντας τὸ ἀξίωμα τῆς ὑπο-
κρίσεως, ἠγανάκτουν· καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιον
ἐδόκει μοι, καθάπερ ἂν εἴ τις ὑποκριτὴς τρα-
γῳδίας, μαλθακὸς αὐτὸς ὢν, καὶ [k] γυναι-
κίας, Ἀχιλλέα, ἢ Θησέα, ἢ καὶ τὸν Ἡρα-
κλέα ὑποκρίνοιτο αὐτὸν, μήτε βαδίζων, μήτε φθεγγόμενος ἡρωϊκὸν, ἀλλὰ θρυπτόμενος ὑπὸ τηλικούτῳ προσωπείῳ· ὃν δὴ ἂν ἡ Ἑλένη ποτὲ, ἢ Πολυξένη ἀνάσχοιτο φέρα καὶ μέλποι αὐταῖς προσοικότα. ἐκ ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ὁ Καλλίνικος, ἀλλά μοι δοκεῖ, τάχιστ' ἂν διατρίψαι τῷ ῥοπάλῳ παίων τὸν τοιοῦτον, αὐτόν τε, καὶ τὸ προσωπεῖον, ὅτως ἀτίμως [l] καταλεθηλυσμένον πρὸς αὐτοῦ.

Ταῦτα καὶ αὐτὸς ὑμᾶς πάσχοντας, ὑπ' ἐκείνων ὁρῶν, οὐκ ἤνεγκα τὴν αἰσχύνην τῆς ὑπο-
κρί-

[f] Παραβαίνοι] Παραβαίνει Fl. male *H.* & reliquae recte — αι. [g] Ῥυθμίζοι] Ῥυθμίζει Fl. P. P. & *H.* &c. — οι recte. [h] Ἡμᾶς] Ὑμᾶς L. male. nihil mutant *F.* & ceterae. [i] Ὑμῖν] Ἡμῖν male *J. P. H. B2. F.* Fl. Sed ὑμῖν recte P. L. [k] Γυναικίας] Γυναικεῖον *J.* verum prius exhibent *P. H.* Fl. *Ba. S.* [l] Καταληθλυσμένον] Sic *H. B2. F.* Fl.

re operæ pretium erit. *M. du S.*

83. Ὑμῖν] Aut cum P. & L. legendum ὑμῶν, aut, ſi impreſſorum ὑμῖν ſerves, ornatus tantum cauſa additum, uti paſſim, cenſendum; ſed prius ego probo. *M. du S.*

Ὑμῖν] Quod in *Pariſina* ὑμῶν legitur, vitium eſt typotheticum; nam editorem ὑμῶν dare voluiſſe, patet ex latina verſione, quae *vobis* exprimebat. *J. F. R.*

87. Γυναικίας] Sola Ed. *Junt.* habet hic γυναικεῖον. Sed vulgata melior. Vid. Or. c. 42. *M. du S.*

88. Ἡρακλῆα] Gloſſa *edit. Pariſ.* Herculem ſaltantem, & Cerberum ab inferis extrahentem meminit *Heſychius.* *J. F. R.*

99. Οὐκ ἤνεγκα . . . . τοὺς ξύλους] *Lucianus* declaraturus *Philoſophiae*, & reliquo Philoſophorum coetui, quos eorum nominibus paſſim peritrinxiſſet, venum propoſuiſſet, & omnimodo deridendos propinaſſet, acerbe exagitat φιλοφιλοσόφους, eosque qui ſe veros antiquorum Philoſophorum ſectatores falſo jactabant, ſuis coloribus depingens; tandem comparat illos cum

χρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα ἀεθέλῳ, ἢ τ' ἐν Κύμῃ ὄνον μιμήσασθαι· ὃς λεοντῆν ἀεθαλλόμενος, ἠξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμονος μάλα τραχὺ, καὶ καταπληκτικόν· ἄχρι δή τις αὐτὸν ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε παίων τοῖς ξύλοις. ὃ δὲ μάλιστά μοι δεινὸν, ὦ Φιλοσοφία, καλεφαίνετο, τοῦτο ἦν. οἱ γὰρ ἄνθρωποι, εἴ τινα [a] τούτων ἑώρων πονηρὸν, ἢ ἄχρημον ἢ ἀσελγές τι ὑπιτηδεύοντα, οὐκ ἔστιν ὅστις οὐ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιᾶτο, καὶ τ' Χρύσιππον εὐθὺς, ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόραν, ἢ ὅτῳ [b] αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ ἁμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, καὶ [c] οὐ τοὺς λόγους

niae turpitudinem, ſimios hoſce Heroum perſonas induere auſos, & Cumanum illum aſinum imitari; qui Leoninam indutus poſtulabat ipſe leo eſſe, cum apud ignaros ejus rei Cumanos aſperos terribilesque ruditus ederet, donec illum peregrinus, qui & leonem ſaepe & aſinum vidiſſet, redargueret, & fuſtibus dolatum abigeret. Praeter caetera vero indignum hoc mihi, Philoſophia, videbatur, quod nemo non hominum, ſi quem horum prave aut indecore, aut libidinoſe quidquam facere videret, ipſam ſtatim Philoſophiam accuſaret, & Chryſippum, aut Platonem, aut Pythagoram, aut cujuscumque ſe cognominem peccator ille ferret, diſputationesque haberet. Ita-

a Τούτων] Τοῦτον P. *F. H.* τούτου A. Sed τούτων recte P. *Fr. S. Marcil.* & *Vorſt.* τοιοῦτον. b Αὐτὸν] Ἀὐτῷ *F.* P. &c. male. τούτου τ' Sch. c Οὐ τοὺς λόγους] Οὕτως ψόγους P. ψόγους A. Vulgatam tuentur Edd.

14. Ἢ * τουτουὶ τ' ἐπώνυμον] Διογένους τῦ κυνικοῦ. *V.*

* Τότε legebatur; ſed *M. du S.* mutavit in τυτὶ, in textu vero ipſo eſt ὅτε. Illud vero τυτὶ magis Atticum eſſe, Dialectorum ſcriptores ſatis oſtenderunt. Sed propter ſolum Scholiaſten in textu nihil mutarem, quando vulgata lectio eſt commoda. *J. F. R.*

cum eo, qui ipſe mollis & effeminatus in ſcena ſuſtinere velit perſonam Achillis vel Herculis, non ſine ſpectatorum vere judicantium riſu, & pudore eorum, quorum perſonam gerant. Ait itaque, οὐκ ἤνεγκα τὴν αἰσχύνην τ' ὑποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα ἀεθεῖν, ἢ τ' ἐν Κύμῃ ὄνον μιμήσασθαι, ὃς λεοντῆν ἀεθαλλόμενος, ἠξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμονος μάλα τραχὺ καὶ καταπληκτικὸν, ἄχρι δή τις αὐτὸν ξένος ἰδὼν λέοντα, καὶ ὄνον πολλάκις, ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε παίων τοῖς ξύλοις. Nimium elegans, & intellectu facilis hic locus eſt, quam ut tam turpiter ab oſcitabundo interprete tractari debuerit. Poſteriora nimirum adulterans ita vertit: *Donec quidam hoſpes ſe leonem & aſinum videre ſaepe arguit, & fuſte caedens inſecutus eſt.* Aſinina profecto verſio. Totum locum ita reddo: *Talia vos pati ab illis videns, non tuli ὑποκρίσεως dedecus, ſi quum ſimiae eſſent, ſumere heroum perſonas auſae ſint, vel imitari ſuſtinuerint Cumanum illum aſinum, qui leoninam indutus, volebat & ipſe leo cenſeri, apud ignaros Cumaeos rudiens valde aſperum & horridum; donec eum hoſpes quidam, qui & leonem & aſinum ſaepe viderat* (atque adeo qui leonem ab aſino probe ſciebat dignoſcere) *coarguit, & fuſtibus pulſans abegit.* Sicut hic Cumaei dicuntur aliquando non potuiſſe agnoſcere leonem, ita & elephantos primum viſos Itali habuerunt pro bobus, appellaruntque, ut notum, boves Lucas. *J. J.*

2. Ἐν Κύμῃ ὄνον] Haec ex *fabula Æſopi* deſumta eſſe, ipſe Lucianus alibi (ſi Luciani quidem libellus ille) teſtatur, in Δραπ. c. 13. Paſſim alibi tangit. Φιλοψ. c. 5. & Ἀποφρ. c. 3. Sed in hodiernis *Æſopi* quae dicuntur, *fabulis*, Cumarum nulla mentio. Vid. *delect. fab.* 123. & 157. & ipſum, qui circumfertur, *Æſopum*, fab. 113. Utitur etiam proverbio inde ducto Socrates apud Platonem in *Cratylo*, ne recentiores memorem. *M. du S.*

10. Εἴ τινα τούτων] Lege: ἤ τινα τούτων. *J. Br.*

Εἴ τινα τούτου] Angl. τούτων melius. *J. B.*

Εἴ τινα τοῦτον] Corrigit *Brodaeus*, εἴ τινα τούτων. Melius εἴ τινα τοιοῦτον. *Th. M.*

Ibid. Τούτων] Sic *Brodaeus*; & omnino ita in P. legebatur. Alii rectius τοιοῦτον, conjiciunt, ut praeter *Marcilium Vorſtius*; quod & voluiſſe credo editores *F.* quia ſcribunt τοῦτον. *M. du S.*

14. Ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ἐκεῖνος ἐποιεῖτο καὶ οὐ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο] Viri docti in his ita verſantur, ac ſi Luciano non ſuppeditaſſet copia exprimendi ſe. Scripſit ſine dubio οὐ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο. In Apologia pro Mercede conductis ait λόγους ἀσκεῖν. c. 15. *J. G.*

Ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον] Scholiaſtes, ubi vulgo legitur, οὐκ ἔστιν, ὅστις οὐ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιᾶτο, καὶ τ' χρύσιππον . . . . . ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ ἁμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, in ſuo libro legit, ἢ τούτου τ' ἐπώνυμον, refertque ad *Diogenem Cynicum*. Sed haud dubie vulgata lectio eſt veriſſima, in qua id Auctor vult,

Itaque ab male illo vivente, male de vobis conjectabant, olim mortuis: neque enim ad vos viventes exigebatur: ſed vos diſceſſeratis e medio; illum vero aperte videbant omnes indigne & inhoneſte ſe gerentem. Ita quaſi deſerto vos vadimonio cum illo damnati, & in ſimile cum illo crimen pertracti eſtis.

33. Haec ego videns non tuli, ſed redargui illos, & a vobis diſcrevi. At vos, qui honorem mihi ea de cauſſa debebatis habere, in jus me trahitis. Igitur ſi quem ego initiatorum obſervans, Dearum myſteria effutientem & extra ſanctum illarum chorum impie ſaltantem, indignatus fuero,

ἐποιεῖτο. καὶ ἀπὸ τῆ κακῶς βιῶντ@, τοιαῦτα δὲ [d] ὑμῶν εἰκάζον, τῷ πρὸ πολλῶ τεθνηκότων (εἰ γὰρ τῷδε ζῶντας ὑμᾶς ἡ [e] ἐξέτασις αὐτῶ ἐγίνετο, ἀλλ' [f] ὑμεῖς μὲν ἐν ὁδῶν) ἐκεῖνον δὲ ἑώρων σαφῶς ἅπαντες δεινὰ καὶ ἄσεμνα βλασφημοῦντα, ὥστε ἐρήμῳ ἠλίσκεσθε μετ' αὐτῶ, καὶ ὑπὲρ τ' ὁμοίαν ἀφορμὴν συγκαλεσπάσθε.

Ταῦτα ἐκ ἠνεγκα ὁρῶν ἔγωγε, ἀλλ' ἤλεγχον αὐτὺς, καὶ διέκρινον ἀφ' [g] ὑμῶν. ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν ὑπὲρ τούτοις δέον, εἰς δικαστήριον ἄγεσθε. ἐχὲν ἦν τινα καὶ τ' μεμυημένων ἰδὼν ἐξαγορεύοντα ταῖν θεαῖν τὰ ἀπόῤῥητα, καὶ ἐξορχούμενον, ἀγανακτήσω, ἢ διελέγξω,

d Ὑμῶν] Ἡμῶν *J.* male; ceterae ὑμ. recte. *e* Ἐξέτασις] Ἐξέτασις αὐτοῦ *J. H. S. Fr.* &c. Deerat αὐτοῦ in *P.* ſed reſtituimus ex reliquis. *f* Ὑμεῖς] Ὑμᾶς L. Nihil a vulgata abit *Ald.* & *Fl.* *g* Ὑμῶν] Ἡμῶν *J.* male.

21. Ἐρήμῳ] Ἐρήμῃ δίκῃ ὅταν ἀπεντύτας ὁ διωκόμενο@ ἐπὶ τὴν δίκην καθιζάνῃ, ὁμοίων ἐ τὸ ἐρήμῳ ἁλῶναι. *V.*

28. Ἐξαγορεύοντα] Τὰ μυστήρια ἐξαγορεύοντα. *V.*

vult, quod mihi maxime indignum videbatur, illud erat, quod ubi Pſeudophiloſophi committerent turpis quid ac flagitioſi, continuo accuſarent homines ipſam *Philoſophiam*, & *Chryſippum*, vel *Platonem*, vel *Pythagoran*, vel eum, a cujuscumque nomine ſe ille, qui quidpiam commiſiſſet, appellaret. Non *inikῶς Diogenes Cynicus*, ſed quilibet, cujus certa ſecta erat, intelligitur. Perſpicuum tamen eſt, in vulgatis *aὐτὸν*, non *aὐτὸν*, ſcribendum. *J. J.*

14. *Aὐτὸν*] *Aὐτὸν* vulgo legebatur; ſed recte *Gujetus* correxit, & *aὐτὸν* adſpirate ſcripſit, cui paruimus, idemque & alibi reſtituimus. Millies in ſpiritu hoc peccatur in Editt. Ne itaque mihi objiciantur exempla, ubi *aὐτοῦ* pro *aὐτοῦ* poſitum legatur. Cum enim in Codicibus paullo antiquioribus adſpirationes hujusmodi non inveniantur, tanto facilius ſcribae ac typographi poſteriores in illis errarunt. Et quum *Homer.* integre ſcribat *ἓ aὐτὸν*, ubi *ſe ipſum* ſignificatur, diſtinctio eadem inter reciprocum & demonſtrativum ope ſpiritus, ex Grammat. praeceptis eſt ſervanda, in primis hic, ubi ambiguum foret, ſi negligeretur, etſi ſcio in dialecto Aeol. ſpir. aſperum ſaepe negligi, & ap. *Homer.* *aὐτὸν* pro *ἑαυτὸν* inveniri. Praeterea, ad ſenſum apertiorem reddendum, comma poſt *ἐπώνυμον* ſuſtulimus. *J. F. R.*

15. Ἐποιεῖτο] An ἐποιοῦτο; *F. G.*

Ἐποιεῖτο] *Brodaeus* προσεποιεῖτο, quod probo, mutare tamen non audeo. *M. du S.*

Ibid. Καὶ ἐ τοὺς λόγους] Angl. καὶ ἔτ@ ψόγους. *J. B.*

Καὶ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο] *Brodaeus*, καὶ τοὺς λόγους προσεποιεῖτο ; ſed melius illud ἐποιεῖτο, intelligi enim vult Lucianus: ſi quis Stoicum, aut Platonicum, aut Pythagoricum ſe diceret, atque ita ſive tali ſchemate, ſive ſub tali perſona diſſertaret. *Th. M.*

21. Ὥστε ἐρήμῳ ἁλῶναι μετ' αὐτοῦ] *Pirckheimerus vos quoque indicta cauſa condemnabant.* Cur igitur in fine Hermotimi, τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σὲ εἶχον ἂν, εἰ τὰ Πλάτων@ ἢ Ἀριστοτέλους ἤρησο, τ' ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμῳ καθαγνούς. Ergo *Benedictus: vos vero cum ipſo damnabamini:* at idem in loco Hermotimi *caeteris indicta cauſa damnatis.* Rurſus in eodem Hermotimo c. 30. ὅτι ἐχρῆν ἀκούσαντα καθαγιγνώσκειν, ἀλλ' ἐρήμην ἡμῶν καθαδικαζῆν, ubi rurſus *indictam cauſam* profert. In Abdicato c. 8. ἀλλ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εἴθις ἀλίσκεσθαι habet *indefenſam cauſam.* Sed ex fine Hermotimi apparet eſſe diſcrimen inter καθαγινώσκειν ἄκριτον, & καταγινώσκειν ἐρήμου. Immo id ſatis norunt omnia Lexica. Cur non igitur attendunt quoque interpretes? *J. G.*

Ὥστε ἐρήμῳ] *Indicta cauſſa. J. Br.* in *Miſcell.* jam ſaepe adductis ita habet, pro ἐρήμῳ. Sed vitium typographicum eſſe credo. *J. F. R.*

28. Ταῖν θεαῖν] *Cereris & Proſerpinae.* *J. Br.*

Ταῖν θεαῖν] Cereris & Proſerpinae, quarum myſteria toto orbe gentili maxima celebrabantur. De ἐξορχεῖσθ vid. notam ad Ὀρχ. c. 15. *M. du S.*

29. Ἐξορχούμενον] Quid eſſet ἐξορχεῖσθ copioſe & erudite explicavit *Laur. Normannus* ad Ariſtidis κατὰ τ' ἐξορχουμένων declamationem T. II. p. 589. ſeqq. lebb. *J. M. G.*

Ἐξορχούμενον] Vid. not. *M. du Soul* ad Ἀναβ. c. 33. ubi hoc verbum iterum occurrit, & explicatur. *J. F. R.*

ξω, ἐμὲ † ἀσεβοῦντα ἡγήσασθε εἶναι; ἀλλ' ὁ δίκαιον. ἐπεὶ καὶ οἱ ἀθλοθέται μαστιγοῦν εἰώθασιν, [a] ἢν τις ὑποκριτὴς, Ἀθηνᾶν, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ † Δία ὑποδεδυκὼς, μὴ καλῶς ὑπηρετήσῃ, μηδὲ κατ' ἀξίαν † θεῶν, καὶ ὀδὲν τι ὀργίζονται αὐτοῖς ἐκεῖνοι, ὅτι † συγκεκιμένον αὐτῷ τὰ πρόσωπεῖα, καὶ τὸ σχῆμα ἐνδεδυκότα, ἐπέτρεψαν παίειν τοῖς μαστιγοφόροις, ἀλλὰ καὶ ἥδιστα ἂν, οἶμαι, μαστιγωμένων. οἰκέτην μὲν γὰρ, ἢ ἄγγελον, μὴ δεξιῶς ὑποκρίνασθαι, μικρὸν τὸ πταῖσμα. [b] † Δία δὲ, ἢ † Ἡρακλέα μὴ κατ' ἀξίαν ὑποδύεσθαι τοῖς θεαταῖς, ἀποτρόπαιον [c] ὡς καὶ αἰσχρόν.

cumque redarguero; mene impium esse putabitis? injuste illud quidem: cum etiam sacrorum certaminum praesides flagris objurgare soleant, si quis histrio Minervae aut Neptuni, aut Jovis personam qui suscepit, non bene neque ex dignitate Deorum perferat: nec ideo illis irascantur Dii, quod personas suas gerentem, & habitu suo indutum, flagellis caedendum virgatoribus tradiderint: sed faveant, puto, vapulantibus. Nam servum aut nuntium parum dextre agere, parvus fuerit error. Jovem vero aut Herculem non pro dignitate demonstrare spectatoribus, mali ominis instar & turpe nimis fuerit!

Καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε πάντων ἀτοπώτατόν ἐστιν, ὅτι τοὺς μὲν λόγους ὑμῶν πάνυ ἀκριβοῦσιν οἱ πολλοὶ αὐτῶν, καθάπερ δὲ ἐπὶ τούτῳ μόνον ἀναγιγνώσκοντες αὐτοὺς, καὶ μελετῶντες, ὡς τἀναντία ἐπιτηδεύοιεν, ὅταν βιῶσι. πάντα μὲν γὰρ ὅσα φασὶν, οἷον χρη-

34. Rursus illud omnium est absurdissimum! quod dogmata quidem vestra studiose vulgus illorum exquirit; caeterum perinde vivunt, ac si ad hoc solum ea legerent, & meditarentur, ut contraria omnia sequantur. Quae enim dicunt omnia, exem-

a Ἢν τις — † Δία] *Thom. Mag.* v. Ἐθνάρχης haec verba adducens omittit articulum τὸν. b Τὸν] Τὸ male P. τὸν recte reliquae. c Ὡς,] Sic Edd. sed delevit comma post ὡς *M. du S.*

30. Ἀθλοθέται] * Ἀσεβοῦντα. *Lexicanus in v. περὶ Ὀρχήσεως φησὶ, ἐκεῖνα δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια.* † Ἐξορχοῦσθαι λέγουσιν οἱ πολλοι. *V.*

* Ἀσεβοῦντα] Vel invertendus ordo priorum verborum hujus Scholii est, quia textui non respondet, vel credendum ἀδικοῦντα Lucianum scripsisse; quod convenientius videtur; nam, ait: *si nascor & objurgo profanum, qui Sacra tractanda effers, an injuste hoc facio?* Sed non est tanti; quin variam lectionem potius videtur ab Scholiaste adlata, quam explicatio; licet ejus expositiones saepe satis sint frigidae. Ita Scholion proximum & varians lectio est, quae tamen simul pro interpretatione valet. *J. F. R.*

† Ἐξορχεῖσθαι] Ἐξαμαῖσθαι edidit faciens, & λέγω pro λέγων, & paullo ante ὅτι quoque omisimus, quae omnia Scholio praeeunte correxi. *J. F. R.*

31. Ἀθλοθέται] Morem hunc quis notaverit, mihi nunc non succurrit. Tangit iterum *Ἀπ. ῥηθ.* c. 5. *M. du S.*

Ibid. Μαστιγοῦν] Tangit hunc morem Interpres *Aristophanis*, & Oratores Graeci. *J. B.*

50. Τὸ καλὸν ἀγαθὸν] Summa Philosophiae Stoicae, quam explicat *Laërt.* in Zen. *J. B.*

62. Γέλωτα ἰφλυσιάσουσιν] Sic apud *Plat.* Idem passim. *J. B.*

Ibid. Ὠθιζόμενοι ἐπὶ] His incumbentes. *F. G.*

64. Παρωδούμενοι] Sana quidem lectio; sed sanior Anglicana, παραγωνιζόμενοι, quod passim eadem utatur, ut in Nigrin. vide. *J. B.*

Παρωδούμενοι] Libri istius excerpta firmant Anglicanum, in quo legitur καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους ἀθλοθετουμένους, quod merito probat *Bourdelotius*. *J. G. G.*

Παρωδούμενοι] Egregiae Pseudophilosophorum virtutes praedicantur, nimirum, τοὺς πλουσίους τιθύνειν, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον καχήκοας, ἀργιλόστροφοι μὲν τῶν πανδήμων ὄντες, φιλότεροι δὲ τῶν λαγωῶν, καλαμαυλοπότροποι δὲ τῶν πυθίων, ἀστελεγίστροφοι δὲ τῶν ὄνων, ἀμπαλιπότροποι δὲ τῶν γυναίων, φιλοσκώπτροποι δὲ τῶν ἀλαζόνων. τοιγαροῦν γέλωτα ἰφλυσιάσουσι, ἀθιζόμενοι ἐπὶ τοῖσδε, καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους παρωδούμενοι. Pro φιλοσκώπτροποι accuratius scribe cum Basileensi φιλοσκόπτροποι. Vide plura id genus sphalmata supra lib. I. c. 11. notata. Deinde in duobus MSS. Anglico, & quo usus est Cl. *Gravius*, legitur ὠθιγωνιζόμενοι pro παρωδούμενοι. Scholiastes in suo libro vulgatam lectionem repperit, eamque per παραγωνιζόμενοι interpretatur. Nec videtur satis causae, cur alterum altero censeatur melius. Παρωδῶ *Hesychius* exponit Ἐκβαλλῶ qui tamen corrupte legitur, ubi est, Παρῳδῶντες, ἐκβάλλοντες.

Le-

exempli causa, divitias gloriamque contemnere, & sola quae bona sunt honesta putare, & irae expertem esse, & splendidos hosce despicere, & tamquam cum aequalibus agere, pulchra, Dii boni! sunt & sapientia, & vere sane admiranda. Verum enim vero, isti mercede haec ipsa docent, & divites admirantur, & argento inhiant, & caniculis iracundiores sunt, & leporibus timidiores, magis adulatores quam simii, libidinosiores asinis, felibusque rapaciores, & in contentionibus quam gallinacei galli pertinaciores. Itaque ludibrium debent, cum circa ista conflictantur, & circa divitum januas alii alios detrudunt, & celebriores coenas frequentant, & in illis ipsis sine more modoque laudant, & ultra decus se ingurgitant, seque attributa sibi parte non contentos produnt, & in vino insuavia quaedam atque absurda philosophantur, & merum non continent. Idio-

ὁμάτων καλαφρονῶν, καὶ δόξης, ᾗ μόνον τὸ καλὸν οἴεσθαι ἀγαθὸν, ᾗ ἀόργητον εἶναι, καὶ τὸ λαμπρῶν τούτων ὑπεροράν, ᾗ ἐξ ἰσοτιμίας αὐτοῖς διαλέγεσθαι, καλὰ, ὦ θεοὶ, καὶ σοφὰ, ᾗ θαυμάσια λίαν ὡς ἀληθῶς. οἱ δὲ ᾗ αὐτὰ ταῦτα ὅτι μισθῷ διδάσκουσι, ᾗ τὰς πλουσίους τεθήπασι, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχήνασιν, ὀργιλάτεροι μυῶν τὸ κιττίδιον ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν [d] λαγωῶν, [e] κολακικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ ὄνων, [f] ἁρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλονεικότεροι δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων. τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνουσιν, ὠθιζόμενοι ὅτι ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους [g] παραβύοντες, ᾗ δεῖπνα πολυάθρητα δειπνοῦντες, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις ἐσταιτοῦντες φορτικῶς, ᾗ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορούμενοι, ᾗ μεμψίμοιροι φαινόμενοι, καὶ ὅτι τὸν κύλικα ἀτιτρῶσκουσι καὶ ἀκρᾶτα φιλοσοφοῦντες, καὶ τὸ ἄκρατον οὐ φέροντες. οἱ ἰδιῶται δὲ,

d Λαγωῶν] Λαγῶν Fl. Sed J. P. H. &c. λαγωῶν. e Κολακικώτ.] Κολακικώτερον. Fl. f Ἁρπακτικώτεροι] Sic recte J. H. S. &c. Sed ἁρπακτικώτεροι male P. g Παραβύοντες] Παραγκωνιζόμενοι L. Angl. Mſ. Gr. P. & marg. AIW. vid. Scholiaſt.

56. Τεθήπασι] Ἐξεπλάγησαν. V.

64. Παραβυόμενοι] Παραγκωνιζόμενοι. V.

Lege omnino παραβυόντες: neque enim παραβύω quidquam ad ἐκβάλλω. Apud eumdem, Παρύσας, ἰάσας, ἄσας, ἀθήσας, ἐκβαλών. Pergit Noſter in depingendis Pſeudophiloſophorum moribus; idque omnium impudentiſſimum de iis memorat, quod ubi quotidie clamitent, ſe nullius indigere; ſapientem ſolum eſſe divitem; paullo poſt ipſi accedant aliquid emendicantes, & niſi accipiant, graviter indignantes. Ὅταν μὲ ἴσῃ, perſequitur Noſter, αὐτοὺς τι δεῖν λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τῦ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν λόγος, ᾗ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος, ᾗ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τὸ ἀργύριον, ἐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρον; Paullo difficilior in poſtremis videtur haec oratio intellectu: quare condonandum interpreti, ſenſum pro lubitu fingenti, dum vertit, *Quid enim aurum & argentum litoralibus a lapillis differat?* Ut verus hic ſenſus ſit, corrupit tamen elegantiam. Lepide hic commemorat Auctor, quomodo illi Philoſophorum ſimiae ſoleant in luxum & intemperantiam concionari, ipſi licet vitiis iis quam maxime perditi: dein, quomodo, ubi nullius ſe rei indigos profiteantur, tamen efflagitandis muneribus moleſti ſint. *Quin cum neceſſe eſt*, inquit, *ut ipſi aliquid accipiant, mutilis praedicant, quemadmodum oporteat ſua cum aliis communicare, & quemadmodum divitiae ſint res nulla ab aliis rebus differentia diſtincta. Quid enim eſſe aurum & argentum, rem nihilo litoralibus lapillis digniorem?* Poſſent haec Graeca etiam hunc in modum diſtingui, Καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον ἢ τὸ ἀργύριον; ἐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρον. *Quid enim ſit aurum & argentum? Nihilo nimirum litoralibus lapillis dignius.* Ut ſit interrogatio & reſponſio ex perſona itidem horum Philoſophaſtrorum. Utique interrogationis illo ſigno in fine caret omnino editio Florentina. J. J.

Παραγκωνιζόμενοι] A. G. P. & L. pro παραβυόμενοι, quod in impreſſis omnibus legitur. Vid. etiam Scholia. M. du S.

Παραβυόμενοι] Παραγκωνιζ. in textum recipi juſſerat M. du Soul, nec erravit; verum, quia alterum ſe tueri poteſt, vulgatam ſervavi; poterit itaque alterum eligere qui volet, quamvis enim ſaepe alibi utatur noſter τῷ παραγκων. non ſemper tamen ſequitur, eum ubique eadem voce uſum eſſe. J. F. R.

67. Μεμψίμοιροι] Copioſe hanc philoſophantium δυσχέρειαν explodit in Lapith. dixi ſupra. J. B.

δὲ, ὁπόσοι ξυμπίνουσι, γελῶσι δηλαδὴ καὶ καλαπτύουσι Φιλοσοφίας, εἰ τοιαῦτα καθάρματα ἐκτρέφει.

tae autem quotquot convivae sunt, rident scilicet, & despuunt philosophiam, talia quae purgamenta educat.

Τὸ δὲ πάντων αἴσχιστον, ὅτι μηδενὸς δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῷ, ἀλλὰ μόνον πλούσιον εἶναι τὸν σοφὸν κεκραγὼς, μικρὸν ὕστερον αἰτεῖ προσελθὼν, καὶ ἀγανακτεῖ μὴ λαβὼν, ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὀρθὴν τιάραν ἔχων καὶ διάδημα, καὶ τἆλλα ὅσα βασιλείας γνωρίσματα, προσαιτοίη, τὸν ὑποδεεστέρων δεόμενος. ὅταν μὲν οὖν αὐτός τι δέῃ λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τοῦ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος. καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τὰργύριον, εἰδὲν τὸ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρον; ὅταν δέ τις ὀπωρίας δεόμενος ἑταῖρος ἐκ παλαιοῦ, καὶ φίλος ἀπὸ πολλῶν, ὀλίγα αἰτῆσαι προσελθὼν, σιωπὴ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμαθία, καὶ παλινῳδία τῶν λόγων πρὸς τὸ ἐναντίον. οἱ δὲ πολλοὶ περὶ Φιλίας, ἐκεῖνοι λόγοι, καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ τὸ καλὸν, οὐκ οἶδ' [a] ὅπη ποτὲ οἴχεται, [b] πάντα ταῦτα ἀποπτάμενα. πολεμόνια ὡς ἀληθῶς ἔπη, μάτην ὁσημέραι πρὸς αὐτοὺς ἐν ταῖς ἀγορταῖς σκιαμαχούμενα.

35. Quod vero turpissimum omnium est, nulla se re indigere, unusquisque eorum cum dicat, sed solum divitem esse sapientem, clamet, paulo post rogandi causa accedit, & nisi acceperit, indignatur: non aliter quam si quis in regio habitu tiaram rectam gerens ac diadema, & reliqua quotquot sunt insignia regni, mendicet, rogans a tenuioribus. Cum igitur ipse sperat aliquid accipere multa de bonorum inter sapientes communione disputatio, & quam res sit indifferens divitiae: quid enim, inquit, aurum est vel argentum? nihil sane calculis in litore distat. Si vero opis indigus sodalis vetus, & a longo tempore amicus accedens paullum quiddam roget, silentium, aestus, inscitia & verborum illorum in contrariam sententiam retractatio. Multae autem illae de amicitia disputationes, & virtus, & honestum, nescio quo abiere; omnia quidem avolarunt, volucria vere verba, quibus temere quotidie in scholis suis umbratiles pugnas ludunt.

36. Eo

a Ὅπη ποτὲ] Ὅποι τότε P. L. nihil vero mutant Fl. & S. b Πάντα] Πάντως P. J. H. S. Fl. Sed πάντα L.

77. Ὀρθὴν τιάραν] Solis enim id apud Persas regibus licuisse, docet *Xenophon*. Vid. & *Plut.* in *Anton.* & *Spanh.* *M. du S.*

83. Τῶν ἐν τοῖς &c.] Versio *Benedicti* quam impugnat Cl. *Jens.* non adeo est absurda, dummodo suppleas, *ajunt*. *J. F. R.*

Ibid. Ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων] Hac specie Proverbii utitur antea in Timon. *J. B.*

85. Ἐκ παλαιοῦ] *Jam olim*. *J. Br.*

90. Ὅπη ποτὲ] Sic Edd. sed P. & L. rectius ὅποι τότε. *M. du S.*

91. Πτερόεντα ἔπη] Ex *Homero*, cujus copiosus Interpres *Apul.* lib. 2. Florid. *J. B.*

Πτερόεντα] Ἔπεα πτερόεντα apud Homerum tam frequenter occurrit, ut non opus sit ullum exemplum adferre. verba autem dici *alata*, quod cito avolent, Lucian. iterum tradit *De Domo* c. 20. ac *Didym.* ad *Hom.* Il. A. 201. — ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, ait: λόγους ταχεῖς. λόγου γὰρ ὠκὺν ταχύτερον. *Eustath.* vero ad eumd. vers. p. m. 64. m. Ὅτι πτερόεντες οἱ λόγοι, ἀφὸ τοῦ ταχὺ. καὶ ἀφὸ τοῦ ἐν αὐτοῖς ἁρμονίαν ἢ εὐτονίαν. καὶ ὅτι τιμωροῦσι τὰ ἄφικτα κατὰ τὸ πτερόν. Ἴσως δὲ ἐπὶ τοὺς λογίους ὑψοῦντας ἐξαίρουσιν. &c. quae ibi vide, de alis Sirenum, quas Musae cum illis cantu certantes, iis eripuere, capitibusque suis ut victoriae signum imposuere, unde putat *verba alata* Homero dici. *J. F. R.*

98. Ἐξαλήλιπται] Sic edi curavimus, non, ut in omnibus mendose exstabat ἐξαλάλιπται, quod & interpreti priori fraudi fuit, & animadversum a posteriori, ut ex interpolatione patet, non tamen emendatum est. Sic autem noster iterum in Καλαπλ. c. 24. ἔχνη μὲν ἔτι σημεῖα τῶν ἰγκαυμάτων οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαλήλιπται μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται. Ubi omnes impressi recte habent. Ox. vero solus errat. *M. du S.*

4. Βασιλεύς τις Αἰγύπτιος] Cleopatra: tangit enim Cleopatrae simiam, ut in Tract. Προμηθεὺς εἴ ἐν λόγοις. *J. B.*

Βασιλεύς τις Αἰγύπτιος] Atqui libro de mercenariis Philosophis non est Βασιλεύς τις Αἰγύπτιος. verum Κλεοπάτρα ἡ πάνυ. Nisi forte an duae historiae sunt. Nam

36. Eo enim usque unusquisque eorum amicus est, quoad argentum vel aurum in medio positum non fuerit. Si quis vero obolum unum ostenderit, ilicet rupta pax, ut nec jam foederi locus, nec praeconi sit securitas: libri deleti, fugit virtus. Canibus simile quiddam usu venit, si quis os in medios illos projecerit; exsiliunt, mordent invicem; eumque qui os praeripuit, allatrant. Dicitur autem rex etiam aliquis Aegyptius simios quondam docuisse saltare Pyrrhicham, easque bestias, (facillime autem humanas imitantur actiones:) didicisse celeriter, & saltasse in vestibus purpureis, & personatas, diuque probatum spectaculum; donec spectator aliquis urbanus, qui nuces sinu gereret, projiceret eas in medium: tum vero simii, visa re, obliti saltationis, repente pro Pyrrhichistis simii, quod erant scilicet, facti, larvas contrivere, laceratisque vestibus de fructibus invicem depugnarunt: illa autem Pyrrhiches institutio dissoluta risui fuit spectatoribus.

Μέχρι γὰρ τούτου, φίλος ἕκαστος αὐτῷ ἐς ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον, ἢ χρυσίον ἢ πρόκειμενον ἐν τῷ μέσῳ. ἢν δέ τις ὀβολὸν ἐπιδείξηται μόνον, λέλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ καὶ ἀκήρυκτα πάντα· καὶ τὰ βιβλία ἐξαλήλειπται, καὶ ἡ ἀρετὴ πέφυγεν, οἷόν τι καὶ οἱ κύνες πάσχουσιν. ἐπειδάν τις ὀστᾶν ἐς μέσους αὐτοὺς ἐμβάλῃ, ἀναπηδήσαντες δάκνουσιν ἀλλήλους, καὶ τὸν προαρπάσαντα τὸ ὀστᾶν ὑλακτοῦσι. λέγεται δὲ καὶ βασιλεύς τις Αἰγύπτιος, πιθήκους ποτὲ πυρρίχιζειν διδάξαι, καὶ τὰ θηρία (μιμηλότατα δὲ ἐστὶ τῶν ἀνθρωπίνων,) ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεῖσθαι, ἀλυργίδας ἀμπεχόμενα, καὶ προσωπεῖα περικείμενα. καὶ μέχρι πολλοῦ εὐδοκιμεῖν τοῖς θεαταῖς, ἄχρι δή τις θεατὴς ἀστεῖος, κάρυα ὑπὸ κόλπου ἔχων, ἀφῆκεν εἰς τὸ μέσον· οἱ δὲ πίθηκοι, ἰδόντες, καὶ ἐκλαθόμενοι τῆς ὀρχήσεως, τοῦθ' ὅπερ ἦσαν, πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ πυρρίχιστῶν, καὶ ξυνέτριβον τὰ προσωπεῖα, καὶ τὰ εἵματα διεσπάραττον, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῆς ὁπώρας πρὸς ἀλλήλους· τὸ δὲ σύνταγμα τῆς πυρρίχης διελέλυτο, καὶ κατεγελᾶτο ὑπὸ τοῦ θεάτρου.

Τοιαῦ-

e Ἐξαλήλιπται] Ἐξαλήλιπται *J. P. H. S.* &c. male. ἐξήλιπται *B2.* Sed ἐξαλήλειπται recte in Καθαπτ. c. 24. habebant Edd. d Τῆς πυρρίχης] Τοῖς πυρρίχοις male Fl. At P. P. *J. H.* aliaeque vulgatam servant.

97. Ἄσπονδα] Ἐχθρὰ. *V.*
98. Ἀκήρυκτα] Ἀδιάλλακτα. *V.*
5. Πυρρίχιζειν] * Εἶδος ὀρχήσεως ἡ πυρρίχη, σύντο-μος. *V.*
7. Ἀλουργίδας] Πορφύρας χλαμύδας. *V.* Sed C. ἀλουργεῖς, πορφυρᾶ χλανίς.

* Εἶδος] Ad alia verba referebatur hoc scholion, sed retuli ad verbum quo pertinebat, & forsan συντόμως scribendum, pro σύντομος. *J. F. R.*

Nam hic multi simii, ibi unus: hic nuces sive κάρυα, ibi carycae aut amygdalae sive nuces Graecae ἰσχάδες ἢ ἀμύγδαλον. *Th. M.*

Βασιλεύς τις Αἰγύπτιος] Ipse *Lucianus* infra in *Apol. pro Mercede conductis* c. 5. Ἄλλοι δὲ τὸ τῷ πιθήκου πεποιθέναι φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ πάνυ φασὶ γενέσθαι ἀκοῦσαι γὰρ διδαχθέντα τέως μὲν ὀρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως &c. *AE. M.*

Βασιλεύς τις] Fefellit memoria *Bourdelotium*; non enim in eo, quem indicat, libello, sed in Ἀπ. μισθ. c. 5. hanc historiam iterum habet. Quamquam autem discrepent & regum nomina & nucum, non ideo putem diversas esse historias. Solent enim viri urbaniores fabulas, quas animi causa narrant, varie subinde commemorare; aut ipsi de suo addentes dementesve, de vero parum solliciti, modo, quod quaerunt, ut placeant, aut rem, quam agunt, illustrent, assequantur. Edoctos etiam sub Ptolemaeis cynocephalos talia, & majora etiam, tradit *Ael.* de anim. VI. 10. *M. du S.*

Ibid. Τις Αἰγύπτιος] Simii saltatores, vid. infra *Apol. pro Merc.* *F. G.*

5. Πυρρίχιζειν] Pro omni genere Saltationis, ut Id. docet περὶ ὀρχήσ. *J. B.*

10. Ὑπὸ κόλπου] At infra in Ἑρμ. c. 37. legas ὑπὸ κόλπου, iterum ibid. c. 81. ante med. *M. du S.*

Τοιαῦτα γὰρ ἔστοι ποιῶσι. καὶ ἔγωγε τὰς τοιούτους κακῶς ἠγόρθυν, καὶ οὐ παύσομαι διελέγχων, καὶ κωμῳδῶν. ἐμοὶ [a] ὑμῶν δὲ, ἢ τῶν ὑμῖν ὁμοπλησίων (εἰσὶ γάρ εἰσί τινες ὡς ἀληθῶς Φιλοσοφίαν ζηλοῦντες, καὶ τοῖς ὑμετέροις νόμοις ἐμμένοντες) μὴ ἅτω μανίην ἐγὼ, ὡς βλάσφημον εἰπεῖν τι, ἢ σκαιόν. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχαιμι; τί γὰρ ὑμῖν τοιοῦτο βεβίωται; τοὺς [b] δ' ἀλαζόνας ὑβρίστας, καὶ θεοῖς ἐχθροὺς ἄξιον οἶμαι μισεῖν. ἢ σὺ γὰρ, ὦ Πυθαγόρα, καὶ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστότελες, τί φαῖτε προσήκειν ὑμῖν τοὺς τοιούτους, ἢ οἰκεῖόν τι καὶ ξυγγενὲς ἐπιδείκνυσθαι τῷ βίῳ; νὴ Δία [c] Ἡρακλῆς, φασὶ, καὶ [d] πίθηκος. ἢ διότι πώγωνας ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν [e] φάσκουσι, καὶ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν αὐτούς; ἀλλ' ἤπτωμαι ἂν εἰ πιθανοὶ γοῦν ἦσαν καὶ ἐπὶ ὑποκρίσεως αὐτῆς· νῦν δὲ θᾶττον ἂν γὺψ ἀηδόνα μιμήσαιτο, ἢ ἔστοι φιλοσόφους. εἴρηκα τὰ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ὁπόσα εἶχον. σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, μαρτύρει πρὸς αὐτούς, εἰ ἀληθῆ ἐστί.

37. Talia igitur hi quoque faciunt. Talibus ego maledixi, nec unquam desinam convincere illorum fraudes, ipsosque ridendos propinare: de vobis vero vestrumque similibus, (sunt enim, sunt quidam vere sectantes Philosophiam, legumque vestrarum observantes:) absit a me insania illa, ut contumeliosum quidquam, aut sinistrum dicam. Aut quid habeam dicere? Quid enim horum simile est in vita vestra? At insolentes illos & Diis invisos odio persequi, puto, fas est. Nisi forte tu, Pythagora, & Plato, & Chrysippe, & Aristoteles, ad vos pertinere quidquam dicetis tales, aut proprium quidquam vestrum & cognatum vita sua demonstrare: quanta scilicet Herculi cum simia necessitudo est. An forte quod barbas submittunt & philosophari se praedicant & truci vultu sunt, propter haec vobis adsimilare illos oportet? Equidem ferrem illos, si in ipsa illa histrionia probabiles essent. Jam vero facilius luscíniam vultur imitetur, quam isti Philosophos. Dixi pro me, quae habebam. Jam tu, Veritas, testimonium apud hosce perhibe, si vera sint.

38. PHIL.

a Ὑμῶν] Ἡμῶν Ex. Fl. male. Nihil vero mutant P. H. J. P. b Δ' ἀλαζ.] Particula δὲ abest ab J. & Bz. Ceterae omnes eam habent. c Ἡρακλῆς] Ἡρακλεῖς J. Sed Schol. & Edd. omnes Ἡρακλῆς. d Πίθηκος] In J. P. S. &c. hoc vocabulum majuscula litera inchoabatur ac si nomen proprium esset. e Φάσκουσι] ἀσκοῦσι J. P. & reliquae omnes, male. Sed recte φάσκουσι A. G. P. L. & Angl. Mſ. Gr.

31. Ἡρακλῆς φασι καὶ πίθηκος] Παροιμία ἐπὶ τῶν πάντη παραλλαγμένων * καὶ ἀσυμβάτων. καιρὸς ἐστὶ λέγειν ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους ἐπὶ αὐτοχρήματα ἀνδρείου. οἱ πίθηκοι δὲ ἐπεὶ † ἀνδρίαν ἔχοντες ἐπὶ καλαγύπτους ἐπὶ σώφρονι ἀνδρίας ὑπομένοντας εἰσαγόμενοι. V.

* Καὶ] Omissum erat in edit.
† Ἀνδρίαν] Ἀνδρίαν & mox ἀνδρίας editum legas; sed ἀνδρίαν & ἀνδρίας fecit M. dus.

31. Ἡρακλῆς] *Hercules & simia*, proverbium de minime congruentibus. Hercules enim robore, simia dolis valet. Vid. *Erasmi* Chiliad. p. 187. J. F. R.

33. Φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι] Sic bene legit Interp. minus recte Cod. Angl. φάσκουσι. J. B.

Φιλοσοφεῖν φάσκουσι] Persistens noster in sua in Pseudophilosophos invectiva, ait eos veteribus illis heroibus, quorum se sectatores mentiantur, tam similes esse, quam Herculi simiam; dein rogat veteres illos Philosophiae magistros, Ἢ διότι πώγωνας ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι, καὶ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν τούτους; MS. Angl. referente *Bourdelotio* pag. 412, pro ἀσκοῦσι habet φάσκουσι. & sua quoque convenire excerpta ait Cl. *Graevius* pag. 969. rectissime judicans τὸ, φάσκουσι huic loco congruentius. Et certe passim de his Pseudophilosophis ita Noster. Sextim c. 46. ἅτινα τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνων. *de Mercede Cond.* c. 24. πρὸς τὸ φιλοσοφεῖν φάσκοντα. *De Parasito* c. 52. οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες. Similiter in *Hermotimo* c. 52. Ὁδοί τε πολλαὶ εἰσιν ἐπὶ φιλοσοφίαν ἰοῦσιν ἐπὶ ἀρετὴν ἄγειν φάσκουσαι. c. 68. Οὐκ ἀκούεις τῶν Στωϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων; J. J.

e Ibid. Φάσκουσι] *Bourdelotius* male damnat Codicis Anglicani lectionem, in quo, ut & meis excerptis rectius scribitur, καὶ φιλοσοφεῖν φάσκουσιν, & qui de-

cunt

38. PHIL. Longius hinc, Parrhesiade, recede interim. Nos quid faciamus? quomodo dixisse vobis videtur? VIRT. Equidem Philosophia illo dicente terram mihi hiscere optabam *prae pudore*, adeo vera dicebat omnia. Agnoscebam enim inter audiendum unumquemque qui ista faceret; & referebam, dum dicerentur, illud quidem ad huncce; hoc vero ille, inquiebam, facit. Et omnino ostendit homines dilucide, ut in pictura quadam similes per omnia, cum non corpora modo, sed ipsas quoque animas exquisitissima similitudine exprimeret. PHIL. Et ego plane erubescebam, o Virtus. Vos autem quid dicitis? REV. Quid aliud, nisi absolvi illum a crimine oportere, & amicum nobis ac bene meritum in publico monumento scribi. Iliensium enim exemplo Tragoedum hunc in nos commovimus, qui Phrygum canat calamitates. Canat igitur, & illos Diis invisos tragoediis suis infamet. DIOG. Ipse quoque ego, Philosophia,

40 ΦΙΛ. Μετάστηθι, ὦ Παρρησιάδη, προῤῥωτέρω ἔτι. τί ποιῶμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρηκέναι ἀνὴρ ἔδοξεν; ΑΡΕΤ. Ἐγὼ μέν, ὦ Φιλοσοφία, μάλιστα λέγοντος αὐτοῦ, καὶ ὑπὸ γῆς δῦναι ἠυχόμην· ἕκαστα γὰρ ἠπίστατο εἰπεῖν. ἐγνώριζον γὰρ ἀκούουσα ἕκαστον τῶν ποιούντων αὐτὰ, καὶ ἐφήρμοζον μάλιστα τοῖς λεγομένοις, τοῦτο μέν, ἐς τόνδε· τοῦτο δὲ, ὁ δεῖνα ποιεῖ· καὶ ἄλλως ἔδειξε τοὺς ἄνδρας ἐναργῶς, καθάπερ ὅτι τις γραφῆς τὰ πάντα προσεικότας, οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς αὐτὰς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀπεικάσας. ΦΙΛ. Κἀγὼ πάνυ ἠρυθρίασα, ὦ Ἀρετή. ὑμεῖς δὲ, τί φατέ; ΑΝΑ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ ἀφεῖναι αὐτὸν ἔγκλημάτων, καὶ φίλον ἡμῖν καὶ εὐεργέτην ἀναγεγράφθαι; τὰ γὰρ τῶν Ἰλιέων ἀτυχήματα πεπόνθαμεν, τραγῳδόν τινα τοῦτον ἐφ' ἡμᾶς κεκινήκαμεν, φοβούμενοι τὰς Φρυγῶν ξυμφοράς. φθέγγου γοῦν, καὶ τοὺς θεοὺς ἐχθροὺς ἐκλοιδόρησον. ΔΙΟΓ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Φιλοσοφία, πάν-

f ΑΡ.] Sic Edd. nec quidquam mutant Codd. Sed correxerat tamen ΑΛΗΘ: *M. du S.* *g* Προσεικότας] Ἐοικότας P. & marg. *A*1. Nihil mutant reliqui, nec Edd. *h* Ἀναγεγράφθαι] Ἀνεγράφθαι Coll. Prius servant *H.* Fl. &c.

55. Εὐεργ. ἀναγράφεσθαι] Γρ. ἀνεγράφθαι. *G.*

cunt se philosophari, se esse philosophos, pro quo dixit c. 41. Ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, quam quod legitur in editionibus, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι, quod est *in philosophia se exercent, philosophiae dant operam*, quamvis id quoque posset tolerari, alterum tantum praeferendum est. Hanc enim vim habet, venditant se pro philosophis, cum non sint. *J. G. G.*

Φάσκουσι] Sic omnino legendum, ut est in Angl. P. L. & Mss. Gr. & iterum c. 46. quod autem in vulgatis est ἀσκοῦσι, procul ablegandum. *M. du S.*

Φάσκουσι] Recepi lectionem codicis Anglic. apud *Graevium*: quae recurrit etiam deinde (p. 417.) πᾶσι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν, ἐντυγχάνειν. *J. M. G.*

Ibid. Σωφρονεῖν εἰσι] Ut in Nigrin. & Lapith. & passim alibi. *J. B.*

42. ΑΡΕΤ.] *Virtutis* persona non ita commode huc convenire videtur: longe melius altera *Veritatis*. Mutationi occasionem praebuit, quod proxime ab hoc sermone Virtutem adloquitur Philosophia, cui proinde respondere cum putaret aliquis, personam hic temere mutavit. Quidni enim, post *Veritatis* testimonium, alteram suam sodalem, *Virtutem* alloquatur Philosophia? *J. M. G.*

43. Κατὰ τὴν γῆς δῦναι] Sic de Merced. conduct. σὺ γὰρ δὴ ἡ σεισμῷ συμπεσεῖν ἐκείνῳ πάντα. Sic adversus Indoct. εὖγε τότε χάνει σοι τὴν γῆν κατὰ σεαυτοῦ. Sic ἵνα μοι πῶς ἂν μὴ ἡ γῆ κάλλιον; cad. in Lapith. Sic apud *Hesiod.* lib. 1. ἠυχόμην δὲ καταδῦναι μᾶλλον. Habent ex *Homeri* Iliad. 4. τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών. Simile illud est *Æschyli* Suppl.

Θέλουσι δ' ἂν μυρίοις
Βρόχοις τυχεῖν σὺν σπαργάνοις. *J. B.*

53. Ἀρετή] Haec loqui decebat *Veritatem*, ad quam testem provocarat Parrhesiades. Servavi tamen librorum scripturam; praesertim cum mox Philosophia *Virtutem* appellet. Sed ibi pro Philosophia *Veritatem* loqui crediderim. Certe alicubi loquatur oportet, nisi personam mutam a Luciano inductam censeas, cujus opera potissimum indigebat. *M. du S.*

Ἀρετή] Si supra persona AP. mutanda fuit, & hic rescribendum erit ἀλήθεια pro ἀρετή. *J. F. R.*

56. Ἰλιέων] Historia, quae huic proverbio ansam dedit, in obscuro est. hinc interpretum silentium. Hoc per se patet, Trojanos qui exoidium, capta urbe, effugerant, tandem aliquando ludicris se dedentes, in Tra-

πάνυ ἐπαινῶ τ᾽ ἄνδρα, καὶ ἀνατίθεμαι τὰ καληγορήματα, καὶ φίλον ποιοῦμαι αὐτὸν, γενναῖον ὄντα.

ΦΙΛ. Εὖγε ὦ Παῤῥησιάδη· ἀφίεμέν σε τ᾽ αἰτίας, καὶ [a] ἁπάσαις κρατεῖς, καὶ τὸ λοιπὸν, ἴσθι ἡμέτερος ὤν. ΠΑΡΡ. [b] προσεκύνησα τὴν γε πρώτιμον. μᾶλλον δὲ τραγικώτερον αὐτὸ ποιήσειν μοι δοκῶ· σεμνότερον γὰρ ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη τ᾽ ἐμὸν βίοτον κατέχοις, καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα. ΑΡΕΤ. Οὐκοῦν δευτέρου κρατῆρος ἤδη καλαρχώμεθα, προσκαλῶμεν καὶ ἐκείνους, ὡς δίκην ὑποσχωσιν, ἀνθ᾽ ὧν εἰς ἡμᾶς ὑβρίζουσι. καλήγορησει δὲ Παῤῥησιάδης ἐκάστου. ΠΑΡΡ. Ὀρθῶς ὦ Ἀρετὴ ἔλεξας· ὥστε σὺ, παῖ Συλλογισμὲ, καλακύψας ἐς τὸ ἄστυ, προσκήρυττε τοὺς φιλοσόφους.

ΣΥΛ. Ἄκουε, σίγα· τοὺς φιλοσόφους ἥκειν ἐς ἀκρόπολιν ἀπολογησομένους ὅτι τ᾽ Ἀρετῆς, καὶ φιλοσοφίας, καὶ [c] Δίκης. ΠΑΡ. Ὁρᾷς; ὀλίγοι συνέρχονται, γνωρίσαντες τὸ κήρυγμα. ἄλλως γὰρ δεδίασι τ᾽ Δίκην. οἱ πολλοὶ δὲ αὐτῶν, οὐδὲ σχολὴν ἄγουσιν, ἀμ-

laudo virum magnopere & retracto crimina, eumque, ut virum fortem, amicum mihi adſciſco.

39. PHIL. Bonum factum, Parrheſiade, ſolvimus te accuſatione; vincis ſuffragiis omnibus, & quod reliquum eſt, ſcito, te noſtrum eſſe. PARRH. Equidem initio jam adoravi. Jam vero Tragico magis orationis genere faciendum videtur: auguſtius enim fuerit. Splendida quaeſo Victoria, me comitare tuum, viridi nec parce coronae. VIRT. Igitur de altero jam cratere libemus, & vocemus etiam iſtos, ut poenas ſuarum in nos contumeliarum nobis perſolvant. Accuſabit unumquemque Parrheſiades. PARRH. Bene iſtud, Virtus. Itaque tu, Syllogisme puer, deſpiciens in urbem, praeconio huc evoca Philoſophos.

40. SYLL. Audi, tace. Veniunto Philoſophi in arcem cauſſam dicturi ad tribunal Virtutis, Philoſophiae, Juſtitiae. PARRH. Vide pauci conveniunt agnito praeconio. Nam & alioqui Jus metuunt, & vulgus illorum otium non habet,

a Ἁπάσαις] Ταῖς πάσαις P. & marg. *AIW.* b Προσεκύνησα] Προσενικησα L. c Δίκης] Leg. δικαιοσύνης. *M. du S.* Nihil mutant Edd. a vulgata.

61. Ἀνατίθεμαι τὰ κατ.] Ἀθετῶ, μισταγωγοῦσιν ἐφ᾽ οἷς εἴρηκα. *V.*

Tragoedum incidiſſe, qui calamitates ejus priores, aut ſtudio, aut imprudens repraeſentavit. Idem proverbium tangit etiam in Ἀποφθ. c. 10. *M. du S.*

65. Ἁπάσαις] τύφοις. *J. Br.* Vid. ſupra hoc *Dial.* c. 21. *J. F. R.*

69. Ὦ μέγα σεμνὴ νίκη] Hoc in fine quarundam tragoediarum apud *Euripidem* videre licet. *J. Br.*

Ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη] Ex *Euripid.* *J. B.*

Ὦ μέγα] Ex fine quarundam Euripidis tragoediarum, ut in *Phoen. Oreſt. Iphig.* in Taur. *Brod.* Vid. Iſthmia *Pind.* Od. VI. in princ. cum Scholiis. *A. V.*

Ὦ μέγα] *Eurip.* Phoeniſſ. 1752. *M. du S.*

71. Δευτέρου κρατῆρος] Aut id a *combibonibus ac commeſſatoribus* translatum, aut ad clepſydram rejiciendum. *J. Br.*

Δευτέρου κρατῆρος] Specie proverbii. De ſecundo cratere, *Long.* lib. 3. ποιμεν. *Achil. Tat.* lib. 2. *J. B.*

Δευτ. κρατῆρος] Alludere videtur ad morem veterum, qui primum craterem alicui deorum libabant, a ſecundo autem auſpicabantur. *M. du S.*

Ibid. Κρατ.] Συμπόσιον] Vid. *Eraſmi* Adag. τὸ τρίτον τῷ σωτῆρι. Primus crater ad ſitim ſumtus, Jovi Olympico: ſecundus ad hilaritatem, heroibus: tertius ad ebrietatem ſervatori ſeu ſoſpitatori dicabatur: ut ex crateris tertii potu ipſos oenopotas ab ebrietate vindicaret. *A. V.*

75. Συλλογισμὲ] Apta huic rei Syllogiſmi perſona, tum quod familiaris Philoſophis, tum propter etymon, quia *collectionem* notat. *J. M. G.*

79. Ἥκειν] Sic ſolet in formula praeconiorum omitti χρὴ aut ſimile quid. *M. du S.*

80. Δίκης] Lege Δικαιοσύνης, de qua ſupra c. 18. Infra tamen pro hac *Veritatem* appellat, c. 44. In omnibus ſcribitur δίκης. *M. du S.*

92. Σφαιρωτοὺς πλακοῦς] Dixi ad *Petron.* *J. B.*

93. Παίγνια βαθέα] Sic noſter iterum in *Jove Trag.* c. 26. βαθυπάϊγνια ἐς γήρειον. Sic de Senectute profunda ſive magna, *Ael.* V. H. 2. 36. βαθύτατα γήρως.

bet, occupati circa divites. Si vero venire omnes volueris hunc fere in modum edic, Syllogisme. PHIL. Nequaquam. Sed tu, Parrhesiade, prout videbitur, eos advoca.

41. PARRH. Nihil res habet difficultatis. Audi, tace. Quotquot Philosophos se esse dicunt, quotquot nominis causa ad illos pertinere se judicant, veniunto in arcem ad congiarium. binae unicuique minae dabuntur, & de sesamo placenta. Quicumque vero prolixam barbam exhibuerit, ille corollarium ficuum massam accipiet. Adferat autem quisque, temperantiam, justitiam, continentiam minime; neque enim ista, si non adsint, necessaria: verum quinque omnino syllogismos; quippe nefas est absque illis esse sapientem. Proposita in medio sunt auri bina talenta,

Praemia, qui reliquos rixa superaverit omnes.

42. Vah quam plenus est adscensus invicem se trudentium ad duas minas, cum primum audiere. Ad Pelasgicum autem alii, ad Aesculapii alii, & circa Areopa-

Φὶ τὴς πλουσίας ἴχωλες. εἰ δὲ βούλει πάλιν ἥκειν, καὶ τάδε ὦ Συλλογισμὲ κήρυττε.

ΦΙΛ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ σὺ ὦ Παῤῥησιάδη, πρόσκαλει, καθότι σοι δοκεῖ.

ΠΑΡΡ. Οὐδὲν τόδε χαλεπόν. ἄκουε σίγα. ὅσοι Φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, καὶ ὅσα προσήκειν αὐτοῖς οἴονται τῷ ὀνόματι, ἥκειν ἐς ἀκρόπολιν ἐπὶ τὴν ἀγορανομίην. δύο μναῖ ἑκάστῳ δοθήσονται, καὶ σησαμαῖον πλακοῦς· ὃς δ' ἂν πώγωνα βαθὺν ἐπιδείξηται, καὶ παλάθην ἰχάδων ὅτός γε προσεπιλήψεται. κομίζειν δ' ἕκαστον σωφροσύνην μὲν, καὶ δικαιοσύνην, ἢ ἐγκράτειαν, μηδαμῶς. οὐκ ἀναγκαῖα γὰρ ταῦτά γε, ἢν μὴ πάρῃ. πέντε δὲ συλλογισμοὺς ἐξ ἅπαντος δεῖ γὰρ θέμις ἄνθρωπον τῶν εἶναι σοφόν. Κεῖται δ' ἐν μέσοισι δύο χρυσοῦ τάλαντα,

Τῷ δόμεν, ὃς μὲν πᾶσιν ἐριζέμεν ἔξοχον εἴη.

Βαβαὶ, ὡς πλήρης μὲν ἡ ἄνοδος ὠθιζομένων, ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς ὡς ἤκουσαν μόνον. σφόδρα δὲ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι, καὶ τὸ Ἀσκληπιεῖον ἕτεροι, καὶ περὶ τ' Ἄρειον πάγον

d Μίσοισι] Sic *P.* sed *J. H. S.* aliâque male *μίσοισι*. *e* Ἐπὶ] Sic *H. B2. P. S.* In *J.* videtur fuisse ἐπι sine accentu, quem *du Soul* manu sua imposuit. *f* Περὶ] Παρὰ *L.* Nihil a vulgata abeunt *J. H. P.* Fl.

93. Παλάθην] Μάζαν σύκων. *V.*

5. Τὸ Πελασγικὸν] Πελασγικὸν τόπον Ἀθήνησιν, ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῷ οἰκησάντων, γράφει δὲ Ε Δ ΤΗ Ρ'. *V.*

ρῶν. Quod iterum L. VII. 5. γηράσκων βαθύτατα; sed & *Aristoph.* Nub. βαθὺς τὴν ἡλικίαν, (ut observat Cl. *Jens.* ad *Dial. Lucian.* de saltat.) Verum generaliter de omni fere magno, ut πλοῦτος βαθὺς. *Ael.* V. H. III. 18. Et βαθύπλουτος ap. *Aeschylum*, vid. Illustr. *Spanh.* obs. ad *Callim.* p. 85. Et γαῖα βαθυλήϊος, *frugibus abundans solum*, apud *Apollonium*, ibid. Immo & de latitudine, s. densitate, *Herodian.* VIII. 1. 3. Φάλαγγας ἐς τετράγωνα ἴταξε σχήματα, ἐπιμήκεις μᾶλλον ἢ βαθείας. i. e. *acies densas instruxit.* *J. F. R.*

93. Παλάθην ἰχάδων] Haec passim apud *Lucian.* Hac de re *Theophyl. Simoc.* Epist. 14. ὁ δὲ θρυπτόμενος αὐτοσὶ νεανίας τὴν ἰχάδων τὰς πλείστας ἐκδύσεται, καὶ τὰς ἀκριβεῖς οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξερρύφησεν, ὁ δὲ τρυγίας ἐπιχρήσει, καὶ μοῖραν τινα ἤτοι μὴ κόρον κομιζόμενος αἰσχυνθεὶς posteriorem hanc partem tangit in Lapith. *J. B.*

99. Κεῖται δ' ἐν μέσοισι] Parodia ex Iliad. Σ. *J. B.*

Κεῖται] *Hom.* Il. Σ. 507. *M. du S.*

Κεῖται δ' ἐν μέσοισι] Leg. ἐν μέσοισιν vel ἐνὶ μέσοισι Il. Σ, 507. Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσοισι δύο χρυσοῦ τάλαντα, Τῷ δόμεν, ὃς μὲν τοῖσι δίκην ἰθύτατα εἴπῃ. *J. M. G.*

Ibid. Μίσοισι] Maculam Edd. in hac voce ex *Homero* & *B2.* sustulimus, in quibus erat μίσοισα. *M. du S.*

Ibid. Δύο χρυσοῦ τάλαντα] *Hom.* Il. Σ.

Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσοισι δύο χρυσοῦ τάλαντα
Τῷ δόμεν, ὃς μὲν τοῖσι δίκην ἰθύτατα εἴπῃ. *J. Br.*

3. Ἄνοδον] V. c. 15. & 16. Si forte oblitus, ubi sint, nescias. *M. du S.*

4. Ἐπὶ . . . ὡς] Harum vocum aut haec aut illa rejicienda videtur; sed absque codicum auctoritate utra expungenda sit, non patet. Quid si ἐπὶ τὰς δ' μ. legatur? *M. du S.*

Ἐπὶ τὰς δύο μνᾶς] Leg. ἐπὶ τὰς δύο μνᾶς, ὡς ἤκουσαν κ. τ. λ. *J. M. G.*

5. Πελ. — Ἀσκλ.] Athenarum tabulam, si per typographos liceat, hic exhibebimus, qua conspecta haec

γον ἔτι πλείους ἔποι δὲ, ἢ κατ' ἐνίους τὸ Τάλω τάφον· οἱ δὲ, ἢ πρὸς τὸ Ἀναχεῖον προδέμενοι κλίμακας, ἀείρουσι βομβηδὸν, ἢ δίκην βόλους ἐς μῆ δίκλω, ἵνα ἢ καθ' Ὅμηρον εἴπω, ἀλλὰ καὶ εὖ μάλα πολλοὶ, κἀντεῦθεν

Μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα, ἢ ἄνθεα γίνε[ται] [a] ἥρι.

Μεσὴ δὲ ἡ ἀκρόπολις ὀφ βραχεῖ, κλαγγηδὸν προσαθροίζόντων, ἢ παλαχῇ πάρα, [b] πώγων, κολακεία, ἀναισχυντία, βακλη-ρία, λιχνεία, συλλογισμὸς, φιλαργυρία. οἱ ὀλίγοι δὲ, ἀπόσοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ἐκείνο ἀνέσχον, ἀφανεῖς ἢ ἄσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει τῶν ἄλλων, ἢ λελήθασιν ὀφ τῇ ὁμοιότητι τῶν ἄλλων σχημάτων. τοῦτο γοῦν τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὦ Φιλοσοφία, ἢ ἄ τις ἂν μέμψαιτό σε μάλιστα, τὸ [c] μηδὲν ἐπιβάλλειν γνώρισμα ἢ σημεῖον αὐτοῖς. σιωπώτεροι γὰρ οἱ γόητες ἔτοι πολλάκις τῶν ἀληθῶς φιλοσοφούντων. ΦΙΛ. Ἔσται τοῦτο μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ δεχώμεθα ἤδη.

[d] ΠΛΑΤ. Αὐτοὺς ἡμᾶς πρώτους χρὴ τοὺς Πλατωνικοὺς λαβεῖν. ΠΥΘ. Οὐκ· ἀλλὰ τοὺς Πυθαγορικοὺς ἡμᾶς, πρότερος γὰρ Πυθαγόρας ἦν. ΣΤΩΙΚ. Ληρεῖτε· ἀμείνους

gum etiam plures, alii vero etiam ad Tali sepulcrum: alii ad Dioscurorum aedem scalis admotis cum bombo in altum enituntur, atque examinis instar apum glomerantur in uvam, ut Homeri verbo utar. Verum inde etiam bene sane multi, & hinc sexcenti,

Quot folia, & flores quot nascens exigit annus.

Brevi autem plena illorum arx erit, cum clangore sibi invicem adsidentium, & ubique pera, barba, adulatio, impudentia, baculum, gula, syllogismus, avaritia. Pauci vero, qui ad primam praeconis vocem adscenderant, vix apparent, nulla nota insignes, reliquorum turbae immisti, & latent similitudine habitus reliquorum. Illud enim, Philosophia, sane molestissimum est, & quod quis maxime in te etiam reprehendat, quod notam illis nullam aut signum imponis. Saepe enim hi impostores ipsis vere philosophantibus sunt probabiliores. PHIL. Fiet illud paulo post, sed jam hos excipiamus.

43. PLAT. Ipsos nos Platonicos accipere primum oportet. PYTH. Non, sed Pythagoricos nos, prior enim fuit Pythagoras. STOIC. Nugas agitis, meliores nos

a Ἥρι] Ὦρι. A. G. L. Sed vulgatum servant Edd. omnes. b Πώγων] Deest h. v. in Fl. Reliquae habent. c Μηδὲν] Sic A. G. P. L. J. Μηδὲ P. S. Μὴ δὲ vero discrete H. Fl. Ba. male. d ΠΛΑΤ. αὐτοὺς] H. J. integre Πλατωνικοὺς. αὐτοὺς. Sed optime αὐτοὺς. Πλ. A. G. Mf. Gr.

7. [Τῷ Τάλῳ] Ὁ μὲν Τάλως ἥρως παλαιὸς ἐν τῇ ἀκροπόλει τιθαμμένος· τὸ δὲ Ἀνάκειον τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερὸν, ἄσυλος ὑφ' οἱ Διόσκουροι λίγονται. V.

8. Ἀναχεῖον] † Ἀνακεῖον τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερὸν ἄσυλος ὑφ' οἱ Διόσκουροι λίγονται. V.

* Ἀγχίστευε] Hoc scholion commonstrante locum *Soulii*, ex duobus in unum contraximus, nihil tamen omittentes, nisi quod bis positum inveniebamus; dilaceratum enim erat, & pars in Ed. Gr. in summa pag. 17. pars in med. p. 18. descripta. J. F. R.

† Ἀνακεῖον] Et hoc igitur abundabat. J. F. R.

haec omnia clarius intelligantur. M. du S.

Πελασγικὸν] Glossa *Paris. Loca Athenis juxta arcem.* Confer infra c. 47. J. F. R.

7. Τάλω] Confer Ὀρχ. c. 49. Et φιλοψ. c. 19. M. du S.

Τάλω] Τάλων Athenis sepultum, nondum inveni; Tellus ille nobilis, qui pro victrice pugnans patria salvis liberis obiit. J. M. G.

8. Ἀναχεῖον] De Anaceo ad Tim. c. 10. *Hemst.* J. M. G.

10. Βόλους] Il. B. 89. M. du S.

13. Μυρίοι] Ex *Hom.* Il. B. pro ἥρι Angl. ὦρι. J. B. Μυρίοι] Recte utique Mf. μυρίοι, ὅσσα δὲ φύλλα ἢ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ. est enim ex *Hom.* Iliad. B. v. 468. ἥρι est interpretatio. ὥρα n. accipitur cum pro vere tum pro aestate, ut ad Heliodum ostendi. J. G. G. Μυρίοι] Vid. *Hom.* Il. B. 468. M. du S.

Ibid. Ἥρι] In Angl. L. & Mf. Gr. ὥρῃ, uti & apud *Homerum* l. c. & Odyss. I. 51. scribitur. Sed de industria, uti multa solet, a Luciano mutatum opinor, quo

nos de Porticu. PER. Nequaquam, ſed quantum ad pecunias, primi nos eſſe debemus, de Ambulatione Philoſophi. EPIC. Nobis Epicureis placentas date & maſſas: de minis exſpectabimus, & ſi accipiamus ultimi. ACAD. Ubi duo illa talenta? Oſtendemus enim Academici, quantum reliquis ſimus contentioſiores. STOIC. Nequaquam, nobis quidem Stoicis praeſentibus.

44. PHIL. Deſinite rixarum. Vos vero Cynici, ne impellite alii alios, neque baculis pulſate: ad alia enim vocati eſtis, & jam ego Philoſophia, & Virtus haec, & Veritas cognoſcemus, qui veſtrum vere philoſophentur, deinde qui invenientur ex noſtris placitis vivere, beati erunt, judicio noſtro optimi. Impoſtores vero, & nihil ad nos pertinentes malos male conteremus, ne ſuperbia quadam ea, quae ſupra ipſos ſunt, adfectent. Quid hoc? fugitis, per Jovem, per ipſa praecipitia deſilientes multi. vacua igitur arx eſt, praeter paucos illos, qui remanſere, nihil metuentes judicium.

ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς. ΠΕΡ. Οὐ μὰ τὸν ἀλλ' ἔνγε τοῖς χρήμασι, πρῶτοι δὲ ἡμεῖς εἴημεν, οἱ ἐκ τῆς Περιπάτου. ΕΠΙΚ. Ἡμῖν τοῖς Ἐπικουρείοις τὰς πλακοῦντας δότε, καὶ τὰς μαλάθας· καὶ δὲ τι μνῶν ἀξιωθεῖμεν, κἂν ὑστάτους δέῃ λαμβάνειν. ΑΚΑΔ. Πῦ τὰ δύο τάλαντα; δείξομεν γὰρ οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ ὅσον τῆς ἄλλων ἐσμὲν ἐριστικώτεροι. ΣΤΟΙΚ. Οὐχ ἡμῆς γε τῆς Στωϊκῶν παρόντων.

ΦΙΛ. Παύσασθε φιλονεικοῦντες· ὑμεῖς δὲ οἱ Κυνικοὶ μήτε [e] ὠθεῖτε ἀλλήλους, μήτε τοῖς ξύλοις παίετε· ἐπ' ἄλλα γὰρ ἴστε κεκλημένοι· καὶ νῦν ἔγωγε ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ Ἀρετὴ αὕτη, καὶ ἡ Ἀλήθεια, διακόσμου τίνες οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντές εἰσιν, εἶτα ὅσοι ἂν εὑρεθῶσι κατὰ τὰ [f] ἡμῖν δοκοῦντα βιοῦντες, εὐδαιμονήσουσιν, ἄριστοι κεκριμένοι. τοὺς γόητας δὲ, καὶ ὑβρεῖ ἡμῖν προσηκούσας, κακοὺς κακῶς ὀλιτρίψομεν, ὡς μὴ ἀντιποιοῖντο τῆς ὑπὲρ αὐτοὺς, ἀλαζόνες ὄντες· τί τοῦτο; φεύγετε, νὴ Δία, καὶ τῶν γε χρημνῶν οἱ πολλοὶ ἀλλόμενοι; κενὴ δ' ἂν ἡ ἀκρόπολις· πλὴν ὀλίγων τούτων, ὁπόσοι μεμενήκασιν, ἃ φοβηθέντες κρίσιν.

Οἱ

e Ὠθεῖτε] Αἰτεῖτε male ex Fl. Recte ὠθεῖτε. P. & Edd. f Ἡμῦ] Sic L. J. P. ὑμῦ male Ex. H. Fl. S.

35. Ἐπικουρείοις] Ὡς τὴν Ἐπικουρίαν δύτερα πάντα τὰ ἡδονῆς ἠγουμένην. V.

quo ſignantius anni tempeſtatem deſignaret. M. du S.

14. Μετὰ δὲ] Caſaub. ad Athen. J. B.

Ibid. Κλαγγηδὸν πρὸς.] Hom. Il. B. 463. M. du S.

23. Τὸ μὴ δὲ ἐπιβάλλειν γνώμασι] Non eſt hic locus δὲ, recipiendum omnino quod Anglicanus codex & mea excerpta prae ſe ferunt, μηδὲν ἐπιβάλλειν γνώμασι. quod & videtur agnoviſſe Latinus interpres. Statim nihil certius ſcribendum eſſe, quod & Bourdelotius probat, cum Anglicano & meo: διχόμηθα ἤδη αὐτούς. Plut. ἡμᾶς πρώτους. nec minus probandum ex iisdem membranis pag. 410. ταχέως ἐπιτέλει τὸν ἄγγελον. fac ut cito aliquid capiamus. J. G. G.

Ibid. Μὴ δὲ] Angl. μηδὲν. J. B.

Μηδὲν] Ed. J. & Mſſ. P. L. & a Bourd. & Graevio laudati. Vulgatae Edd. mendoſe μὴ δὲ vel μηδὲ. Adde hic Euripidis verſus in Med. 516.

Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν ὃς κίβδηλ@ῆ
Τεκμῆρ' ἀνθρώποισιν ἔπασας σαφῆ,
Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι
Οὐδεὶς χαρακτὴς ἐμπέφυκε σώματι.

M. du S.

27. Διχόμηθα ἤδη] Angl. ἤδη αὐτοὺς· ſic erat legendum: aliter tamen Interpres, & MSS. & Cod. Florent. J. B.

Διχόμηθα ἤδη] Cogitabam aliquando, annon iſta vox ſit Philoſophorum impatientium, Ἀλλὰ διχόμηθα ἤδη, Quam mox accipimus? Nec jam poenitet. J. M. G.

Ibid. Ἤδη αὐτοὺς. ΠΛ. ἡμᾶς.] Ita optime depravatum prius hunc locum reſtituunt Angl. & Mſ. Gr. In Edd. ἤδη. ΠΛ. αὐτοὺς ἡμᾶς. M. du S.

33. Χρήμασι] Quae inter bona annumerant Peripatetici. J. Br.

Οἱ ὑπηρέ⟩ ἀνέλεσθε τὴν πήραν, ἣν ὁ Κυνίσκος ἀπέρριψεν· ὁρῶ τί ἡμῖν ἔχει, ἆρα θέρμους, ἢ βιβλίον, ἢ ἄρτους τοὺς αὐτοπυριτοῦς; ΠΑΡΡ. Οὐκ· ἀλλὰ χρυσίον τουτί, καὶ μύρον, καὶ μαχαιρίδιον [a] θυλικόν, καὶ κάτοπτρον, καὶ κύβους. ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ γενναῖε, τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφόδια τῆς ἀσκήσεως· καὶ μὲν τούτων ἠξίεις λοιδορεῖσθαι ἅπασι, καὶ τοὺς ἄλλους παιδαγωγεῖν; ΠΑΡΡ. Τοιοῦτοι μὲν ἡμῖν οὗτοι. χρὴ δὲ ὑμᾶς σκοπεῖν ὅντινα τρόπον ἀγνοήσαντα ταῦτα πεπαύσεσθε, καὶ διαγνώσονται οἵ τινες οἱ ἐντυγχάνοντες οἵ τινες οἱ ἀγαθοὶ αὐτῶν, καὶ οἵ τινες αὖ πάλιν οἱ ἕτερον βίον· σὺ δέ, ὦ Ἀλήθεια, ἐξεύρισκε, ὑπὲρ σοῦ γὰρ τοῦτο γένοιτ' ἄν, ὡς μὴ ὀπίσω τῇ σῇ τὸ ψεῦδος, μηδὲ ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ λανθάνωσιν οἱ φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν [b] ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι.

45. Famuli, tollite peram, quam minutus ille Cynicus in fuga abjecit. Age videam, quid habeat? num forte lupinos, aut librum, aut panes ex atrorum genere? PARRH. Non. sed hoc aurum, & unguentum, & cultrum ad sacrificiales epulas, & speculum, & tesseras. PHIL. Bonum factum, vir fortis. haec igitur tibi habebas exercitationis tuae viatica: his instructus postulabas maledicere omnibus, & reliquos disciplina continere? PARRH. Tales quidem nobis hi sunt. Oportet autem vos videre, quemadmodum ista ignorari desinant, dignoscantque, qui in illos incidunt, qui illorum boni viri sint, & qui alterius sint vitae. Tu vero, Veritas, inveni: quandoquidem e tua hoc re fuerit, ne invalescat contra te mendacium, neque ignorantia quadam lateant pravi homines bonis immixti.

ΑΛΗΘ. Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παρρησιάδη, ποιησώμεθα τὸ τοιοῦτον, ἐπεὶ χρηστὸς ὤφλαι καὶ εὔνους ἡμῖν, καὶ σὲ, ὦ Φιλοσοφία, μάλιστα θαυμάζων, ὡς ἔγωγε οἶδα. μεθ' αὑτῶν

46. VER. Ipsi, si videtur, Parrhesiadae hoc permittamus, quandoquidem bonus vir deprehensus est, & nobis benevolus, & tuus, Philosophia, admirator maximus,

[a] Θυλικὸν] Κυνικὸν. Conjicit *M. du S.* πυθικὸν *Brod.* Sed nihil a vulg. mutant Fl. Bz. *H. P.* [b] Ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι] Τὸ τ. χ. μεμιμημένοι *Angl.* Sed τὸν τ. χ. μεμιμημένοι P. L. Vulgatam servant Edd. omnes.

59. Ἄρτους τοὺς αὐτοπυριτοῦς] Αὐτοπυρίτης ἄρτος ὁ λίτος καὶ χύδαιος ἀπτημάτου, ἢ πρὸς ἥλιον, ἢ ἐπὶ τῇ σποδιᾷ, ἐν καὶ ἐγκρυφίαν [a] φασιν. *V.*

60. Χρυσίον τουτί] Τὸ μὲν χρυσίον, ὡς φιλάργυροι ἔχοντες ἀνδρίσκοναι. τὸ μύρον, ὡς τρυφῶν ἰωθότες. τὸ κάτοπτρον ὡς ἐντρέζοιτο τὸ πρόσωπον ἐπὶ τὸ σεμνότερον ἐν τῇ ὑπαίθρῳ. οἱ κύβοι δὲ θέγμα χελῶν ἀκαίρου καὶ ἀκολάστου ἀθλίτης. *V.*

[a] φασίν] Exc. G. φαμὲν. C. φασὶν. *M. du S.*

59. Θέρμους] Dixi ad *Petronii lupinos.* *J. B.*

Ibid. Ἄρτους τοὺς αὐτοπυρίτους] Haec omnia in Dialog. mort. & in Catapl. *J. B.*

61. Καὶ μαχαιρίδιον θυτικὸν] *Secespita. Casaubon.* ad *Suet.* Aug. dico fuse alibi. *J. B.*

Ibid. Μαχαιρίδ. θυλικὸν] Placet πυθικὸν. *Μαχαιρίδιον πυθικὸν. Delphicum gladium.* *J. Br.*

Μαχαιρίδιον θυλικὸν] *Brodaeus μαχαιρίδιον πυθικὸν. Delphicum gladium.* Verum ἀτοχεῖ πάντα λέων. Dixisset saltim Delphicum cultrum. Sed neque hoc neque illud Lucianus voluit, verum intelligi μαχαιρίδιον θυτικὸν cultellum sacrificatorium, sive cultrum ad sacrificia, ac festos dies atque epulas. Culter Delphicus necessitatis: cultellus sacrificatorius deliciarum & voluptatis. Non perstringit autem res ad usum hujusce Cynici ullas Lucianus, in pera ejus inventas, sed quae summarum deliciarum sint, χρυσίον, μύρον, μαχαιρίδιον θυτικὸν, κάτοπτρον, κύβους. Aurum, unguentum, cultellum ad sacrificia, speculum, tesseras, &c. quemadmodum sacrificationes gumiis epularum occasiones fuerint, longum fuerit nunc edissertare. *Th. M.*

Μαχαιρ. θυλικὸν] De hoc, dum reliqua enumerat & enarrat, Scholiastes altum tacet; neque satis liquet quodnam hoc instrumentum fuerit. Hinc doctorum conjecturae, quibus meam etiam addam. Si genuina haec verba sunt, de quo ut addubitem, facit Scholiastae a me jam memoratum silentium, risum cuptasse videtur Lucianus ex voce μαχαιρίδιον, quae aeque ac ἐγχειρίδιον de libro aliquo praeceptorum ea aetate noto forsitan usurpabatur. Addito autem θυτικὸν, jocum demum patuisse. At quid tandem est μαχ. θυτ. inquies? Quid alii dixerint, audiisti. Ego tamen aliud quid subesse suspicor, tu, an recte conjece-

ximus, ut adſumto Elencho, cum omnibus agat, qui ſe dicunt Philoſophos. Deinde ſi quem invenerit germanum vere philoſophiae, coronet eum oleaginâ corona, & in Prytaneum vocet. Si vero incidat in aliquem, quod genus multi ſunt, execrabilem virum, Philoſophiae hiſtrionem, detracto pallio, barbam illi in ipſâ cute eo genere cultri, quo capri tondentur, receſet, & ſtigmata fronti illius imponat, aut inter ſupercilia inurat: typus autem cauteris vulpes eſto, aut ſimia. PHIL. Bene iſta, Veritas, examen autem, Parrheſiade, tale erit, quale aquilarum ad ſolem eſſe dicitur: non ſane ut & illi adverſus lumen contueantur, & ad illud examinentur. Sed auro propoſito, & gloria, & voluptate, quem illorum videris deſpicere iſta, & nequaquam ad ſpeciem illam trahi; hic eſto ille ramo olivae coronandus: quem vero fixis oculis reſpicere, & manum ad aurum porrigere, hunc vero ad cauterium memento, detonſa prius barba, ducere.

τῷ τ' Ἔλεγχον, ἅπασι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνων· εἶθ' ὃν μὲν ἂν εὕρῃ γνήσιον ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίας, στεφανωσάτω [c] θαλῆ στεφάνῳ, καὶ ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλεσάτω. ἢν δέ τινι (οἷοι πολλοί εἰσι) καλαράτῳ ἀνδρὶ ὑποκριτῇ φιλοσοφίας ἐντύχῃ, τὸ τριβώνιον περισπάσας, ἀποκειράτω τ' ὠγωνα σὺν χρῷ πάνυ τραγοκυρικῇ μαχαίρᾳ, καὶ ὅπῃ ἔ μετώπου στίγματα ὑπεβαλλέτω. ἢ ἐγκαυσάτω χι τὸ μεσόφρυον. ὁ δὲ τύπος ἔ καυτῆρος, ἔστω ἀλώπηξ, ἢ πίθηκος. [d] ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ Ἀλήθεια· ὁ δ' Ἔλεγχος, ὦ Παρρησιάδη, τοιόσδε ἔστω, οἷος ὁ τ' αετὸς πρὸς τ' ἥλιον εἶναι λέγεται· ὑ μὰ Δία, ὥστε καὶ κείνους ἀντιβλέπειν τῷ φωτὶ, καὶ πρὸς ἐκεῖνο δοκιμάζεσθαι· ἀλλὰ προθεὶς χρυσίον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὴν, ὃν μὴ ἂν αὐτῶν εἴδῃς ὑφορῶντα, καὶ μηδαμῶς ἑλκόμενον πρὸς τ' ὄψιν, οὗτος ἔστω, ὁ τῷ θαλῷ στεφόμενος· ὃν δ' ἂν ἀτενὲς ἀποβλέποντα, καὶ τ' χεῖρα ὀρέγοντα ὅπῃ τὸ χρυσίον, ἀπάγειν ὅπῃ τὸ καυτήριον ἰτέτον, ἀποκειραντα [e] πρότερον τ' πώγωνα.

ΠΑΡΡ.

[c] Θαλοῦ] Sic *J. P. H. S.* Fl. [d] ΦΙΛ.] Παρ. L. Nihil mut. Fl. &c. [e] Πρότερον] Προτῆ Fl. Vulgatam ſervant Edd. & P. πρότου Ex.

85. Ἐν χρῷ] Κουρίας † ἐν χρῷ λέγεσθαι ὁ μέχρι τ σαρκὸς ἐξυρημένος. *V.*

† Ἐν χρῷ] Haec verba omiſſa in *edit.* ſupplevit *M. du S.*

cerim, ipſe judica. Ac primo quidem quae Lucianus de Philoſophis magiae operam dantibus ſcripſerit in libello de *merced. conduct.* legito: hunc ego cultrum ad eos uſus comparatum opinor. Sed quid ſi κουρικὸν legas pro θυτικόν? Vid. Ἀπαιδ. c. 29. *Plut.* in Dione. p. 1667. f. & *Polyaen. ſtrateg.* VIII. p. 604. B. ubi μ. κουρίως. Caſaubonus obſervat Graecis cultrorum menſariorum uſum diu ignoratum, ad *Athen.* 278, 52. De voce autem ἐγχειρίδιον quod dixi, notum eſt ex Epicteti libello. Adde tamen, ſi lubet, locum *Philoſtrati* inſignem, ſub finem *Herodis.* *M. du S.*

62. Καὶ κάτοπτρον] Hæc eleganter apud *Apul.* in Apol. *J. B.*

73. Ἀνδρῶν εἰς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι] Alia Anglic. Cod. lectio: οἱ φαῦλοι τ ἀνδρῶν τε τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένους. *J. B.*

Ibid. Σε τ. χ. μεμιγμ.] Sic A. P. & L. niſi quod in A pro σε legitur τε. In Eddit. ἐς τ. χ. μεμιγμένον. *M. du S.*

81. Θαλοῦ στεφάνῳ] Sic poſtea τῷ θαλῷ στεφόμενον.

Grammatici Graeci idem eſſe ajunt, ac θαλὸς: quid autem θαλὸς, *Theocr.* docet Eidyll. *Heſych. Suid.* vocaverunt etiam ὄχον κρατὸς, ut apud *Heſych.* verbo χότλασον, cujus locum emendat Clariſſ. *Scalig.* χότλον δὲ κρατὸς ὄχον εὔσκιον παρὰ χυμένοις &c. vocaverunt Latini ſagmina: Gl. vet. *Sagmina* θαλλοὶ, στεφάναι. Hac de re *Athen.* lib. 7. ferebantur in Panathenaica pompa, quique ferebant θαλλοφόροι dicti, ut vult *Funcus* apud *Stob.* licet quidam aſſerant, fuiſſe ramos olivae, quos manu geſtabant, ut videatur eſſe illud Homericum σύμμαστ' ἴσχειν εὐ χερσὶν. Uſi ſunt & Latini, ut autor Ceir.

Pergis Amyclaeo ſpargens altaria thallo.

Quod Virg. 6. Æn. dixit

Ramo frondentis olivae. *J. B.*

85. Ἐν χρῷ] Ἐν χρῶτι, *ad vivum, ad cutem.* *J. Br.*

Ἐν χρῷ] Confer ſupra B. πρ. c. 20. *M. du S.*

87. Ἢ ἐγκαυσάτω] Quo modo priſci fugitivorum frontem inurebant. *J. Br.*

95. Ὑπορρῶσα] Hor. *oculo irretorto* 2. Od. 2. f. *M. du S.*

ΠΑΡΡ. Ὡς ἔδοξεν ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ὄψει αὐτίκα μάλα τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ἀλωπεκίας, ἢ πιθηκοφόρους, ὀλίγους δὲ καὶ ἐστεφανωμένους· εἰ βούλοιό μέντοι καὶ ταῦτα ἀπάξω τινάς ὑμῖν, ἢ Δί', αὐτῶν. ΦΙΛ. Πῶς λέγεις, ἀπάξεις τοὺς φεύγοντας; ΠΑΡΡ. Καὶ μάλα, ἢν ἡ ἱέρεια μοι ἐθέλῃ πρὸς ὀλίγον χρῆσαι τὴν ὁρμιὰν ἐκείνῃ καὶ τὸ ἄγκιστρον, [a] ὅπερ ἁλιεὺς ἀνέθηκεν ὁ ἐκ Περγαίων. ΙΕΡ. Ἰδοὺ δὴ λάβε, καὶ τὸν κάλαμόν γε ἅμα, ὡς πάντ' ἔχοις. ΠΑΡΡ. Οἰκεῖον ὦ ἱέρεια, καὶ ἰσχάδας μοί τινας δὸς ἀπύρασα, καὶ ὀλίγον γε χρυσίου. ΙΕΡ. Λάμβανε. ΦΙΛ. Τί πράττειν ἄνδρ' ἀλιεύεται; [b] ΙΕΡ. Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι, καὶ χρυσίῳ, καθεῖσε

47. PARRH. Fient ista, ut vobis visum est, Philosophia, & videbis confestim vulgus illorum, vulpe notatos aut simia; sed paucos quosdam etiam videbis coronatos. Verum si vultis etiam huc profecto quosdam illorum vobis extraham. PHIL. Quid? tu fugientes huc retrahes? PARRH. Ego vero, si antistes velit paulum mihi commodare lineam illam cum hamo, quem piscator ex Piræeo dedicavit. ANT. En tibi, cape, una cum arundine, ut habeas omnia. PARRH. Ergo fac, Antistes, ut mihi des etiam caricas aliquot, & pauxillum auri. ANT. Cape. PHIL. Quid facere vir cogitat? ANT. Escam hamo impositam ficum & aurum, se-

a Ὅπερ] Ὅπερ *J.* sola. b ΙΕΡ.] L. *J.* B2. Et sic emendare jussit *M. du S.* Deest plane in P. ΠΑΡ. Edd. reliqq.

9. Ὁρμιὰν] Ὁρμιὰν λεπτὸν χοινίον, ἀπὸ τοῦ εἴρω, τὸ συμπλέκω. *V.*

10. Ὁ ἐκ Πειραιῶς;] Πειραιεὺς, ὁ ἐν Ἀθήναις λιμήν. καὶ κλίνεται πειραιέως * ἀπὸ τοῦ πηγὼ πηγέως, πειραιεὺς, καὶ πωλευσαμοῦ τοῦ ι πειραιεὺς. *V.*

13. Ἀπύρασα] Περιττὸν τὸ ἀπύρασα, Ἀττικὼς μέντοι. αὐτοὶ γὰρ οἱ παίζοντες ἔχειν φασὶν, καὶ †ἴσχειν εἶναι, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Φρυνίχειος. *V.*

* Ἀπὸ &c.] Piraeeus nempe olim fuerat insula in quam oportebat σχοῖνα διαπρᾶν, ut ostendit *Meursius* in libello, quem de celeberrimo illo portu scripsit, ac nuper edito a Doctiss. Viro *J. G. Graevio.* Vid. c. 1. *J. Cler.*

† Ἔχειν] Ἔχοιτο legebatur in Ed. *Graev.* Sed ex collatione Codicis correxit *M. du S.*

4. Ἀλωπεκίας] *Vulpe notatos.* *J. Br.*

Ἀλωπεκίας] Suavissimo lusu respicit nomine altero ad κεπταυρίας equos, altero ad σαμφόρους, de quibus ad principium Nubium Aristophanis viri doctissimi. *J. M. G.*

8. Ἡ ἱέρεια] De qua supra Lucianus. *J. Br.*

10. Ὅπερ] Ad aliquam, sua aetate notam historiam alludit, quae ad nos usque non videtur pervenisse. Quod ἅπερ hic legis ex Ed. *J.* est; in reliquis enim est ἅπερ. *M. du S.*

Ὅπερ] Ὅπερ duali numero ex *Junt.* recipiendum jusserat *du Soul.* obsecundassem certe, si plures Codd. & Edd. addicerent. *J. F. R.*

Ibid. Ἀνὴρ] *Dixit dicavit.* *J. Br.*

14. ΦΙΛ. Τί πράττειν ἄνδρ' ἀλιεύεται. ΠΑΡΡ. Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι] *Brodaeus.* Ubi notata Παρρησιάδου persona reponi vult personam Ἀντοῦς. Sed frustra. Respondet enim *Parrhesiades* Philosophiae cum admiratione interroganti, tertiamque personam pro secunda usurpanti oratorie τί πράττειν ἄνδρ' ἀλιεύεται, pro τί πράττων ἀλιεύῃ ὦ Παρρησιάδη; mutavit personam, ut exprimeretur admiratio rei novae. Virtutis personae locus hic nullus. Patet autem etiam sequente mox interrogatione Philosophiae τί ταῦτα, &c. *Th. M.*

15. ΙΕΡ. Δελεάσας] Argutum est, quod hic facit Lucianus, sive Parrhesiades; nimirum in muris sedens vult funiculum hamo, esca aurea instructo, armatum in urbem demittere, ut velut piscículos adnatantes captet Philosophos. Haec arma Parrhesiadae omnia commodat Sacerdos in Acropoli. Jam rogat Philosophia, Τί πράττειν ἄνδρ' ἀλιεύεται; Παρρησιάδου δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι & χρυσίῳ, καθιέμενον ἐπὶ τὸ ὕδωρ τοῦ τειχίου, καθεῖναι εἰς τὴν πόλιν. sic respondere legitur Parrhesiades piscator. Sed profecto haec non sunt verba Parrhesiadae, at sacerdotis; quare pro Παρρησ. ponenda omnino est persona sacerdotis, Ιερ. Neque enim de se ipse diceret Parrhesiades καθεῖναι. Quin & ex ipsa Philosophiae interrogatione [τί πράττειν ἄνδρ' ἀλιεύεται;] patet satis, sequens responsum non dari a Parrhesiade (quaesitum enim fuisset, τί ἄρα, πράττειν ἀλιεύῃ, vel ἀλιεύεις;) sed ab alia persona, Ἱερείᾳ scilicet. Adde quod in responso interrogationi Philosophiae non satisfit; quare mox Philosophia se ad ipsum Parrhesiaden convertens, quaerit, Τί ταῦτα, ὦ Παρρησιάδη, ποιεῖς; errorem videtur suboluisse Marcilius pag. 418. pro καθεῖναι reponens καθιέναι. Sed nihil in hoc mutandum; modo, ut diximus, pro Parrhesiadis persona, scribatur Ἱερ. hoc est, sacerdotis persona. *J. F.*

ΙΕΡ.]

ſedens ipſe in lorica muri demiſit verſus urbem. PHIL. Quorſum haec facis, Parrheſiade? Numquid lapides piſcari cogitas e Pelaſgico? PARRH. Tace, quaeſo, Philoſophia, & capturam exſpecta. Tu vero, piſcator Neptune, & tu, cara Amphitrite, multos nobis huc mitte piſces.

48. Verum video lupum ſpecioſum, aut potius Chryſophryn. LIBER. Non. ſed muſtelus eſt. Accedit ſane ad hamum hians. jam auri odorem captat. prope jam eſt. attigit. captus eſt. extrahamus. PARRH. Et tu Elenche manum lineae admove. Jam ſupra eſt. Age videam, quis es, piſcium optime? Canis hîc quidem eſt. Hercules!

ζόμεν· ὀπὶ τὸ ἄκρον τ τειχίου, [c] καθῆκεν ἐς τ πόλιν. [d] ΦΙΛ. Τί ταῦτα, ὦ Παῤῥησιάδη, ποιεῖς; ἢ που τὰς λίθους [e] ἁλιεύσειν διέγνωκας ἐκ τ Πελασγικοῦ; ΠΑΡΡ. Σιώπησον, ὦ Φιλοσοφία, καὶ τ ἄγραν θεώμενε· σὺ δὲ Πόσειδον ἀγρεῦ, καὶ Ἀμφίτριτη φίλη, πολλοὺς ἡμῖν ἀνάπεμπε τοὺς ἰχθύας.

Ἀλλ' ὁρῶ τινα λάβρακα εὐμεγέθη, μᾶλλον [f] δὲ χρύσοφρυν. [g] ΕΛΕΓ. Οὐκ· ἀλλὰ γαλεός ἐστι· προσέρχεται δὴ τῷ ἀγκίστρῳ κεχηνώς. [h] ὀσφραίνεται τ χρυσίου, πλησίον ἤδη ἐστίν· ἕψαυσεν, εἴληπται, ἀνασπάσωμεν. ΠΑΡΡ. Καὶ σὺ ὦ Ἔλεγχε, ἤδη [i] ξωνεπιλαβοῦ τ ὁρμιᾶς· ἄνω ἐστί· φέρε· ἴδω τίς εἶ ὦ βέλτιστε ἰχθύων; [k] κύων ἔτός γε. Ἡράκλεις,

[c] Καθῆκεν] Καθήκειν. Al. *Marc.* [d] ΦΙΛ.] Deeſt in P. Comparet in Edd. [e] Ἁλιεύσειν] Vid. *Th. Mag.* [f] Δὲ] Σὲ Ex. Fl. Prius vero etiam habet P. cum reliquis. [g] ΕΛΕΓ.] Deeſt in P. [h] Ὀσφραίνεται] Ὡς φέροιτο Coll. Edd. vulgatam ſervant. [i] Ξωνεπιλαβοῦ] Ἐπιλαβοῦ Fl. male. Nihil mutat *H. P.* & P. nec ceterae. [k] Κύων] Sic recte L. Deeſt in *Angl.* & P. Edd. *J. H. P. S.* & ceterae omnes αὖων male. *Vo.* forte χαύων. ἀνίων Ex.

27. Ὀσφραίνεται τῷ χρυσῷ] Ὡς φέροιτο τῷ χρυσῷ. *G.*

ΙΕΡ.] Sic ex L. Ed. *J.* & B2. reſtituimus pro vulgato ΠΑΡ. abſurdiſſimo, & vel absque Codicum auctoritate mutando, uti recte viderat Clar. *Jenſius*, & ante eum *Brodaeus*. *M. du S.*

ΙΕΡ.] Mihi videbatur hic commodius reſpondere Antiſtita, Parrheſiade ipſo in piſcatus apparatu ſatagente. Itaque quid fecerit, reſpondet, non quid facturus ſit. Neque tamen *Brodaei* ſententiam damnaverim. *J. M. G.*

17. Καθῆκεν] Καθήκειν. *Th. M.*

20. Ἐκ τῦ Πελασγικοῦ] Pelaſgicum locus fuit Athenis juxta arcem, de quo antea dictum eſt. *G. C.*

Ἐκ τῦ Πελασγικοῦ] Vide infra ad Συγγρ. c. 15. *du Soul*, adde & ſupra, *Schol.* ad c. 42. pr. Ceterum eadem quae *Cognatus* etiam habet *Brod.* in Miſcel. ſaepe adduct. p. 2. c. 22. *J. F. R.*

25. ΕΛΕΓ.] Malim pro ΕΛΕΥ. tenuiſſima mutatione legi ΕΛΕΓ. h. e. ἔλεγχος. Hujus enim eſt deprehendere verum; hic adjunctus Parrheſiadae paullo ante; cum hoc deinde colloquitur Parrheſiades. *J. M. G.*

Ibid. Οὐκ ἀλλὰ γαλεός ἐστι] Interpretes: *minime felis eſt.* Sed quis unquam audivit, γαλεὸν eſſe *felem*, & feles in mari capi. Diſcimus praeter alios ex *Ael. hiſt. anim.* I. 45. γαλεὸν eſſe genus canis marini, qui eſt καλεσιγμένος & ποικίλος. qualis hic intelligitur. Vid. etiam *Ariſtot.* de Animal. VI. c. 11. f. *Athen.* IV. 17. & VII. 8. *L. Bos.*

Οὐκ ἀλλὰ γαλεός ἐστι] Gloſſa Pariſina: *Lupus marinus: meminit Ariſtot. & Plin. Felis. galeus. Gaza muſtelam interpretatur, eſt piſcis rapax.* *J. F. R.*

31. Αὖων ἔτος γε] Haec verba non ſunt in Angl. Cod. *J. B.*

Κύων] Locum hunc in omnibus impreſſis jam deſperatum egregie reſtituit Cod. L. hunc in modum. Prius enim αὖων legebatur. In A. autem & P. deerat prorſus ea vox. In quibusdam etiam ἀνίων erat; ex quibus omnibus nihil effici poterat. Dum autem canem vocat, etſi canis marinus piſcis ſit (de quo *Ael.* de *anim.* I. 55.) Cynicum tamen intelligi vult. Vide B. πρ. c. 7. *M. du S.*

Κύων] Pro αὖων, quod huc adeo non convenit, ut quidam librarii ejicere maluerint, quam ſententiam eo obſcurare, legendum tenuiſſima mutatione κύων. De Cynico philoſopho ſermonem hic eſſe, apertum. Cum de Platonico agit, ſimili ad nomen reſpectu πλατὺν appellat. Hunc vocaverat modo γαλεόν. Jam γαλεὸς ſ. *muſtelus* piſcis, κύων, *carcharias*, cognatarum ſpecierum nomina aeque Cynico conveniunt. Res nobis quidem videbatur ita aperta, ut verſione noſtra eam exprimere nihil dubitaremus. *J. M. G.*

Κύων] Quia αὖων olim editum erat, *Brod.* Miſc. P. 2. c. 22. inde fecit ἄναν, vel feſtinans ita legi putavit, (ait enim: ἄναν. *Cum muti ſint piſces;*) ſatis abſurde hoc loco. *J. F. R.*

33. Ἔτος

τ' ὀδόντων. τί τῦτο ὦ γενναιότατε; εἴλημαι λιχνείων περὶ τὰς πέτρας, ἔνθα [a] λήσειν ἤλπισας, ὑποδεδυκώς; ἀλλὰ νῦν ἔση φανερὸς ἅπασιν, ὅτι τ' βραγχίων ἀπηρτημένος. ἐξέλωμεν τὸ δέλεαρ, καὶ τὸ ἄγκιστρον τυτί. κενόν σοι τὸ ἄγκιστρον· ἡ δ' ἰσχὰς ἤδη [b] πρόσεχηλαι, καὶ τὸ χρυσίον ἐν τῇ κοιλίᾳ. ΔΙΟΓ. Μὰ Δία ἐξεμεσάτω· ὡς δὴ καὶ ἐπ' ἄλλους δελεάσωμεν. ΠΑΡΡ. Εὖ ἔχει· τί φὴς ὦ Διόγενες; οἶδα τῦτον ὅς τίς ἐστιν, ἢ προσήκει σοί τι ἀνήρ; ΔΙΟΓ. Οὐδαμῶς. ΠΑΡΡ. Τί οὖν; πόσου ἄξιον αὐτὸν χρὴ φάναι; ἐγὼ μὲν γὰρ δύ' ὀβολῶν πρώην αὐτὸν ἐτιμησάμην. ΔΙΟΓ. [c] Πολλοῦ λέγεις· ἄθρωτός τε γάρ ἐστι, καὶ εἰδεχθής, καὶ σκληρὸς, καὶ ἄτιμος· ἄφες αὐτὸν κατὰ κεφαλὴν ἀπὸ τ πέτρας· σὺ δὲ ἄλλον ἀνάσπασον, καθεὶς τὸ ἄγκιστρον· ἐκεῖνο μέντοι ὅρα, ὦ Παῤῥησιάδη, μὴ καμπτόμενός σοι ὁ κάλαμος, ἀποκλασθῇ. ΠΑΡΡ. Θάῤῥει ὦ Διόγενες· κῦφοί εἰσι, καὶ τ ἀφύων ἐλαφρότεροι. ΔΙΟΓ. Νὴ Δία, ἀφυέστατοί γε· ἀνάσπα δὲ ὅμως.

qui dentes! Quid hoc, vir bone, captus es, gulam dum sectaris circa petras, ubi putabas subeundo te latere posse. Sed nunc manifestus eris omnibus, suspensus e branchiis. Eximamus escam, & hamum huncce. vacuus jam tibi hamus, ficus jam insedit, & aurum descendit in ventrem. DIOG. Per Jovem evomat, ut ea ad alios etiam esca utamur. PARRH. Quid ais, Diogenes, nosti hunc quis sit, & ad te ne aliqua ratione hic vir pertinet? DIOG. Minime. PARRH. Quid igitur? Quanti illum aestimare par est? equidem duobus illum obolis nuper indicavi. Multum narras. neque enim edulis est, & horridus adspectu, & durus, & nullius pretii. Demitte illum per petram praecipitem: tu vero alium hamo demisso extrahe. Illud tamen vide, Parrhesiade, ne inflexa tibi arundo frangatur. PARRH. Noli metuere, Diogenes, leves enim sunt & minoris quam apuae ponderis. DIOG. Ita sane: maxime sunt cognati apuis, infelicissimi ingenii homines. Sed tamen extrahe.

49. PARRH.

a Λήσειν] *Gron.* Λαθέειν. male, vid. nott. b Προσέχηται] Sic *H. Fl. Bz. S.* Ita adnotat *M. du S.* Sed quid opus est, cum aliam lect. non proferat aliunde? c Πολλοῦ] Sic P. & L. Edd. πολύ.

46. Καὶ εἰδεχθὴς, & σκληρὸς] Ἄμορφος, ἄπρακτος, & μυσαρὸς. *V.*

& Μυσαρὸς] Μυσαρὸς editum erat, sed μυσαρὸς correxit *M. du Soul* recte; nempe a μῦς scelus. *J. F. R.*

33. Ἔνθα λήσειν ἤλπισας] *Benedictus, ubi te latitaturum sperabas.* Sane nullus horum sic se gerit, ut latitare velit, idque praecipuum studeat: nec circa petras liguriens versatur spe latendi, sed praedandi. Itaque *Pirckhaimerus ubi praedari sperabas*, & adscripsit pater λαΐζειν. *J. G.*

Ibid. Λήσειν] Sic recte legi, ex Ἱστ. α. c. 4. ubi ἐνόμισεν λήσειν, tribus quatuorve aliis auctoritt. ex nostro probaverat *du Soul*, nimirum ex *Junt. pag.* 420. 367. 400. 229. & 397. Verum non omnes invenio, quia in uno alterove numero erratum est. Sed phrasin λήσειν ἤλπισας probam esse quis dubitet? Eam autem h. l. convenire, docet sequens ἔση φανερὸς ἅπασιν. *J. F. R.*

45. Πολλοῦ] In textum recepi ex duobus CC. ut longe elegantius vulgato πολὺ, & magis respondens verbo & casui praecedenti, licet enim vulgata satis sit tolerabilis, πολλοῦ tamen Lucianum dedisse credo. Et sic fere in *Act.* Apost. c. V. 8. Sapphira interrogata: εἰ τοσούτου τὸ χωρίον ἀπέδοσθε; respondet Ναὶ, τοσούτου. Quod ibi quidem alio casu efferri non poterat, quia novum verbum non sequitur; hic tamen ad verbum aestimandi praecedens etiam respicitur; nam & sic plane noster supra in *Dial. mort.* IV. pr. Ἄγκυραν — πέντε δραχμῶν. ΧΑΡ. πολλοῦ λέγεις. Si quis tamen vulgatam tueri velit, ex *Vit. auct.* c. 26. *med.* per me licet. *J. F. R.*

52. Ἀφυῶν ἰλ.] Vid. *Aristoph. Schol.* in Equit. p. 226. *A. V.*

Ἀφυῶν] Glossa *Paris. Aphyae pisciculi, quos paris limus, vermiculorum instar scaturientes: meminit Aelianus.* Plinius vero Aquas a latinis appellari dicit, quod ex aqua & pluvia procreentur. *J. F. R.*

Ibid. Ἀφυέστατοι] Non potest commode lusus verborum conservari ex cognatione ἀφυῶν *apuarum*, & ἀφυ-

49. PARRH. Vide quis alius ille latus (*Platys*) & quasi dimidiatus piscis accedit? Passer est hians ad hamum, deglutiit: tenetur: extrahatur. quis est? DIOG. Platonicum se dicit. PLAT. Et tu, sacerrime, ad aurum venis? PARRH. Quid ais, Plato, quid illo faciemus? PLAT. De eadem petra hic etiam.

50. DIOG. In alium jam demittatur hamus. PARRH. Et sane video quendam undique pulchrum accedere, ut in profundo videri potest, vario colore, taenias quasdam per tergum aureas habentem. Vides, Elenche, hic est, qui Aristotelis se esse praedicat. Accessit: deinde rursus renatat: cum cura respice: denuo redit: hiat, captus est: extrahatur. ARIST. Noli me de illo interrogare Parrhesiade, ignoro enim quis sit. PARRH. Igitur hic quoque o Aristoteles, de rupe ibit praeceps.

ΠΑΡΡ. Ἰδὲ τίς ἄλλος ἔτος ὁ πλατὺς, ὥσπερ ἡμίτομος ἰχθὺς προσέρχεται; [d] ψῆττά τις κεχηνὼς ἐς τὸ ἄγκιστρον, κατέπιεν, ἔχεται, ἀνασπάσθω. Ἑλ. τίς [e] ἐστιν; ΔΙΟΓ. Ὁ Πλατωνικὸς εἶναι λέγων. [f] ΠΛΑΤ. Καὶ σὺ ὦ κατάρατε, ἥκεις ἐπὶ τὸ χρυσίον; [g] ΠΑΡΡ. Τί φὴς ὦ Πλάτων; τί ποιῶμεν αὐτόν; ΠΛΑΤ. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας κἀκεῖνος.

ΔΙΟΓ. Ἐπ' ἄλλον καθίσθω. ΠΑΡΡ. Καὶ μὴν ὁρῶ τινα πάγκαλον προσιόντα, (ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χρόαν,) ταινίας τινὰς ἐπὶ τῶν νώτων ἐπιχρύσους ἔχοντα. ὁρᾷς, ὦ Ἔλεγχε; ὁ τὸ Ἀριστοτέλει προσποιούμενος, οὗτός ἐστιν· ἦλθεν, εἶτα πάλιν ἀπενήξατο. εἰσκόπει ἀκριβῶς, αὖθις ἐπανῆλθεν, ἔχανεν, εἵληπται, ἀνιμήσθω. ΑΡΙΣΤ. Μὴ ἀνέρῃ με περὶ αὐτοῦ, ὦ Παῤῥησιάδη, ἀγνοῶ γὰρ ὅς τίς ἐστιν. ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν κἀκεῖνος Ἀριστοτέλης ἐκ τῆς πέτρας.

ΔΙΟΓ.

d Ψῆττα] Ψιττὰ Fl. e Ἔστιν] Ἑλ. ante τις hic inserit P. f ΠΛΑΤ.] Personam ΠΑΡΡ. hic habet *J.* Sed reliquae consentiunt in ΠΛ. g ΠΑΡΡ.] Deest in *J.* Sed ΕΛ. legit L. ΠΑΡΡ. vero habent Edd. Ald. *P. Bz. F. A. S.*

55. Ψῆττά τις] Ἰχθύδιον, ἢ † ψῆττα τὸ πλατίον. ὁπόταν δύο δερμάτων ‡ συγκολλᾶται τὸν ἰδίων δακτύλων, ὁ τινες σαρδάλιον καλοῦσιν, οἱ δὲ § βουγλωσσον. κακῶς δὲ ἄλλα ἐστὶ ταῦτα. *V.*

68. Περισκόπει ἀκριβῶς] Αὖθις ἐπανῆλθεν, e regione ibi in margine erat. *G.*

† Ψῆττα] Ὀψὲν legebatur, & quidem adspirata prima, id autem noster delevit, & ψῆττα reposuit, non addita ratione; credo tamen eum in *Cod.* sic reperisse; sed posset utrumque adesse, & ὀψὲν, *opsonium*, quod κατ' ἐξοχὴν de piscibus accipitur, pro synonymo τῷ ἰχθυδίῳ haberi. *J. F. R.*

‡ Συγκολλᾶσθαι] Συγκεῖσθαι. C. *M. du S.*

§ Βούγλωσσον. κακῶς] Βούγλωσσον & κακῶς editum erat, pluribusque vitiis ty otheticis scatebat hoc & praecedentia scholia. Sed ad κακῶς & verba seqq. *du Soul* notavit: *quid hoc sit, nescire me, lubens agnosco.* In Exc. G. lacuna est in hunc modum: κακῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐστὶ ταῦτα. C. Κακῶς δὲ ἄλλα γάρ ἐ. τ. *J. F. R.*

ἀφυσσάτων. *J. M. G.*

55. Ἡμίτομος] Etiam Germanorum consuetudo *latos* illos pisces *dimidiatos* vocat, *Halbfische*: quemadmodum etiam nobilissimum, apud mediterraneos certe, genus, *soleas*, vulgo *Platteissen* vel *Platissen*, πλατεῖς, appellant. *J. M. G.*

Ibid. Ψῆττα] Gloss. *Paris. Psetta piscis latus: meminit Aristoteles & Suidas.* *J. F. R.*

57. Ἑλ.] Confusa hic erant omnia: neque opem ullam in impressis inveniebamus. Illud ΕΛ. ex P. omnia sanat. *M. du S.*

60. Τί φὴς] ΕΛ. L. Impressi plerique ΠΑΡΡ. Fl. Π. tantum. Sola *J.* Ed. eidem tribuit, recte. *M. du S.*

64. Ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χρόαν] *Benedictus, ac si in profundo varii coloris appareat.* Qui sensus nec huic loco congruus, nec pro sensu haberi potest, quum nihil boni denotet. Quid enim id est? aut an id fieri solet? Prior interpres, *veluti in profundo apparet colore vario*, easque voces includit parenthesi, unde patet eum errasse in scopo & vera intelligentia. Verte, *accedentem video, prout in profundo videatur, varium colore.* Sedere enim fingitur in muris arcis, unde despiciens ait quantum ex distantia istius altitudinis judicare posset, se videre aliquem varium. Res ipsa docet. *J. G.*

Ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε] *Du Soul* versionem pristinam sic correxerat: *Et quantum in profundo cernere est*, non inepte. *J. F. R.*

ΔΙΟΓ. Ἀλλ' [a] ἰδὲ πολλοὺς που τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ κ' ταυτὸν ὁμόχροας, ἀκανθώδεις, κ' ἠ ὀπφάνειαν ἐκτεθραχυσμένους, [b] ἐχίνων δυσληπτοτέρους· ἤπου σαγήνης ἐπ' αὐτοὺς δέησει· ἀλλ' ὃ πάρεστιν. ἱκανὸν εἰ καὶ ἕνα τινὰ ὧν ἢ ἀγέλης ἀναστάσαιμεν· ἥξει δὲ ὅπου τὸ ἄγκιστρον δηλαδή, ὃς ἂν αὐτῷ θρασύταλος ἦ. ΕΛΕΓ. Κάθες, εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας γε πρότερον ὀπιπολῆ ὁρμιᾶς, ὡς μὴ ἀποπρίσῃ τοῖς ὀδοῦσι, καλαπιὼν τὸ χρυσίον. ΠΑΡΡ. Καθῆκα. σὺ δέ, ὦ [c] Πόσειδον, ὀπιτέλει ἢ ἄγραν. βαβαί, μάχονται δεῖ γ' ἁλιέατον. κ' οἱ μὲν, ξυνάμα πολλοὶ ἀπειτρώγουσι ἢ ἰσχάδα· οἱ δὲ, πρόσφυτες, ἔχουσι γ' χρυσίου. εὖ ἔχει. ἀπειπάρη τις μάλα καρτερός. φέρ' ἴδω τίνα ἐπώνυμον σαυτὸν εἶναι λέγεις; καίτοι γελοῖός τέ εἰμι ἀναγκάζων ἰχθῦν λαλεῖν· ἄφωνοι γὰρ αὐτοί. ἀλλὰ σὺ ὦ Ἔλεγχε, εἰπὲ ὅν τινα ἔχει διδάσκαλον αὐτῶν. ΕΛΕΓ. Χρύσιππον τουτονί. ΠΑΡΡ. Μανθάνω, διότι χρυσίον οἶμαι πρόσθεν τῷ ὀνόματι. σὺ δ' ἦν Χρύσιππε, πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν εἰπὲ, οἶδα τοὺς ἄνδρας, ἢ τοιαῦτα παραινεῖς αὐτοὺς ποιεῖν; ΧΡΥΣ. Νὴ Δία, ὑβριστικὰ

51. DIOG. Sed ecce multos illic piſces video, eodem loco concolores, ſpinoſos, exaſperata facie, echinis captu difficiliores. Itaque ſagena ad illos opus erit. verum ad manus non eſt: ſatis fuerit, vel unum de grege ſi extraxerimus. Veniet autem ad hamum, qui illorum erit audaciſſimus. ELEN. Demitte ſi videtur, ferrata prius probe linea, ne auro devorato dentibus illam ſerratis reſecet. PARRH. Demiſi: tu vero Neptune piſcatum perfice. Vah! pugnant de eſca: & alii quidem, ſimul multi ficum arrodunt, alii vero mordicus tenent aurum. Bene habet. Trajectus eſt hamo unus robuſtiſſimus. Age videam: cujus nomine te dictum ais? quamquam ridiculus equidem ſum, qui loqui piſcem cogam; mutum enim hoc genus. Sed tu dic, Elenche, quem habet Magiſtrum? ELEN. Chryſippum hunc. PARRH. Jam percipio: ideo quod aurum (*Chryſus*) inerat nomini. Tu igitur Chryſippe, per Minervam, dic, noſti viros? aut talia facere illos jubebas? CHRYS. Contumelio-

a Ἰδοὺ] Ἤιδου Schol. *Al.* ἦν ἰδοὺ Fl. Ἰδοὺ. Edd. reliquae & P. b Ἐχίνων] Suffragatur L. & Fl. & *J. P.* aliaeque Ἐχίων *H.* c Πόσειδον] Τυχαῖον poſt πόσειδον inſerit *Angl.* Mſ. Gr. & P. Abeſt autem ab Edd.

74. Ἀλλ' ἰδοὺ πολλοὺς που τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ] * Ἠθικὸν ἐπίφθεγμα τοῦτο ἐφ' ἁφελείᾳ. † Καὶ ἴσως δυσπιστῶν ἦσι. τὸ ὁλόκληρον ἐκτέθλιπται. *V.*

* Ἠθικὸν] Sic reſtituit *M. du Soul.* ex *Cod.* V. cum editum eſſet Ἀτλικὸν, & pro ἐκτεθλιπται legebatur ἐκτέθλαπται. quum tamen in V. eſſet ἐκτέθλαπται, quo ipſo errore confirmatur ſcriptura C. ἐκτέθλιπται, quam dedimus; nam vel ſupra etiam pro βάγλωσσον, erat editum βάγλωσσον. *J. F. R.*

† Καὶ ἴσως] Ἐς τὸ C.

74. Ἀλλ' ἦν ἰδοὺ] Ex Schol. & *Fl.* repoſuimus pro vulgato ἀλλ' ἰδοὺ. quod etiam in P. eſt. Vid. init. Γυμν. *M. du S.*

75. Ἀκανθώδεις] Stoicorum ſeveritatem & ſpinoſas ſubtilitates Logicas carpit: quod autem multos hujus generis eſſe ait, non dubium eſt, quin propter M. Aurelium Imperatorem Stoicum & ipſum plures huic familiae quam caeteris nomen darent. *M. du S.*

76. Ἐχίνων] Gloſſ. in marg. *Pariſ. Echinus. Latine Erinaceus, ſpinis aculeatis.* *J. F. R.*

84. Ὦ Πόσειδον.] Auctior voce una Angl. Cod. ταχαῖον ἐπιστέλλει τὴν ἄγραν. *J. B.*

88. Παρειπάρη] Sic in *Gallo* c. 2. εἰ βέρσας εἶδες ἱ-

84. Ἐπιτέλλει τὴν ἄγραν] Προσυπακουσίον τὸ πάρεχε. ἴσως δὲ ὃ τοῦτο Ἀττικὸν ὥσπερ ὃ τὸ, ἀλλ' ἔτως μὴ πλίξης. προσυπακούεται γὰρ τὸ σκόπει. *V.*

πούσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίσπλα, καὶ ἔφθα καὶ πεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς. Sic & Zeux. c. 10. bis. *M. du S.*

1. Οὕτω] Suſpecta mihi vox, pro qua lego ὅτῳ. In Fl. eſt ὅτῳ. *M. du S.*

10. Ὑπερήμεροι] Supra μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενοι ἤκομεν ἐπ' αὐτόν. *J. Br.*

14. ΠΑΡ.] Imo ΕΛ. Huic enim optime convenire haec verba viſa ſunt, quae minus apte in Impreſſ. Parrheſiadae tribuuntur. *M. du S.*

19. Οὐδὲν] ΕΛ. οὐδὲν. Sic lego; neque enim haec Luciano conveniunt, ſed huic optime. *M. du S.*

Οὐδὲν] Ante οὐδὲν perſonam ΕΛ. inſerit *du Soul*, non male; ſed quia ex nulla *Edd.* nec Mſ. profert, non ad-

lioſe facis, Parrheſiade, cum talia nos interrogas, hoc ſumens, ad nos aliquid pertinere, qui ſint tales. PARRH. Euge Chryſippe, vir fortis es. Itaque hic etiam praeceps eat cum reliquis, ſpinoſus cum ſit, metuendumque adeo, ne quis edere volens collum ſibi configat.

52. PHIL. Satis captum, Parrheſiade, ne quis tibi, ut ſunt multi, abeat cum auro & hamo, ac tu deinde dependere Antiſtitae cogaris. Itaque nos quidem ambulatum ibimus (*in Peripatum*) ſed tempus etiam eſt, vos abire, unde veniſtis: ne commeatum vobis datum excedatis. Tu vero, Parrheſiade, & Elenchus, in orbem ad omnes illos euntes, vel coronate vel inurite ut juſſi. PARRH. Fiet iſtuc, Philoſophia. Vos valete viri optimi. Nos vero, Elenche, deſcendamus, perfecturi, quae injuncta nobis ſunt. Quorſum vero primo eundum erit? in Academiamne an in Porticum? A Lyceo capiemus initium. Nihil intererit. Verum novi ego, quocumque venerimus, paucis nobis coronis, cauteriis vero plurimis opus futurum.

ἐρωτᾷς ὦ Παῤῥησιάδη, προσήκειν τί ἡμῖν ὑπολαμβάνων, τοιούτους ὄντας. ΠΑΡΡ. Εὖ γε ὦ Χρύσιππε, γενναῖος εἶ. [d] οὕτω γὰρ καὶ αὐτὸς ὅπῃ κεφαλὴν μὴ τῶν ἄλλων, ἐπεὶ καὶ ἀκανθώδης ἐστί· καὶ δέος μὴ ἀγαπαρή τις τὸν λαιμὸν, ἐθίσων.

ΦΙΛ. Ἅλις ὦ Παῤῥησιάδη τοῦ ἄγρας, μὴ καί τί σοι, οἷον πολλοί εἰσιν, οἴχηται ἀποσπάσας τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἄγκιστρον· εἶτά σε ἀνατίσαι τῇ ἱερείᾳ δήσει. ὥστε ἡμεῖς μὲν ἀπίωμεν περιπατήσουσαι. καιρὸς δὲ καὶ ὑμᾶς ἀπιέναι ὅθεν ἥκετε, μὴ καὶ ὑστέρημεροι γένησεσθε τῆς προθεσμίας. σὺ δὲ καὶ ὁ Ἔλεγχος ὦ Παῤῥησιάδη, κύκλῳ ὅπῃ πάντας αὐτοὺς ἰόντες, ἢ στεφανῦτε, ἢ ἐγκαλαϊζετε, ὡς ἔφην. ΠΑΡΡ. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. χαίρετε ὦ βέλτιστοι ἀνδρῶν. ἡμεῖς δὲ κατίωμεν, ὦ Ἔλεγχε, καὶ τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα. ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπιέναι δέησει; μῶν ἐς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὴν Στοάν; ἀπὸ τοῦ Λυκείου ποιησώμεθα τὴν ἀρχήν· οὐδὲν διοίσει τοῦτο. πλὴν οἶδα ἐγὼ, ὡς ὅποι ποτ' ἂν ἀπέλθωμεν, ὀλίγων μὲν τῶν στεφάνων, πολλῶν δὲ τῶν [e] καυστηρίων δεησόμεθα.

[d] Οὕτω] Οὕτως Fl. [e] Καυστηρίων] Καυλιρίων. Em. Vo. male. Nihil variant Edd. in voce priore. forſan Καυσήρων M. du Soul.

18. Ἀπὸ τοῦ Λυκείου] ‡ Ἐν τῷ περὶ Ἀθηναίους γυμνασίων ἐστὶ τὸ Λύκειον, ὁ Θεόφραστος ἐν τῇ κατὰ Πειρίστρατον ποιῶναι τὸ Λύκειον, § φιλόχορος δὲ ἐν τῇ ¶ δ' Περικλέους φησὶν ἐπιγεγονέναι αὐτὸ γενέσθαι. V.

‡ Ἐν] Ex male legebatur in Edd. Cler. Sed recte correxit M. du S.

§ Φιλόχορος] Legendum φιλόχορος, cujus nomen ſupra p. 9. occurrit. ſcripſit περὶ Ἀττικῆς. Vid. Voſſ. Hiſt. Graecor. & Suidam in Λύκειον, ubi idem ex Philochoro narratur. J.C. C. habent φιλόχορος. M. du S.

¶ Δ'] In priori Edit. horum Scholior. legebatur λ'. Sed in Exc. G. eſt δ'. M. du S.

In priore Edit. Scholiorum p. 16. ad principium Ἀναζητ. legebantur tria ſcholia, quae ad totum hunc dialog. ſive diſſertationem non pertinebant; ſed ad Ἐπὶ Μισθ. quod perveſtigatione diuturna detexi, eoque, quo ſpectabant, retuli, quodque ideo hic moneo, ne quid omiſſum credas. J.F.R.

addimus, etiamſi in notis ita citat illud ΕΛ. ac ſi re vera in textu poſitum legeretur. J.F.R.

22. Καυστηρίων] Utitur & Orig. c. Celſum V. 273. 2. Neſcio tamen an non rectius legeretur καυλιρίων ut ſupra c. 46. & infra Ἀπ. μισθ. c. 2. Quod & Vorſtio placuiſſe video. Sed credo potius ſcriptum fuiſſe καυσήρων, quae vox etiam apud Origenem reperitur contra Celſ. 211. M. du S.

Καυστηρίων] Conjectura Voſſii nititur exemplo Ἀναβ. c. 46. med. Et Ἀπ. μισθ. c. 2. f. Sed conjectura Soulii melior, & propius ad literarum ductum accedens. J.F.R.

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ, Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

TRAJECTUS, SIVE TYRANNUS.

ΧΑΡ.

Εἰεν, ὦ Κλωθοῖ, τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπὲς, καὶ πρὸς ἀναγωγὴν εὖ μάλα παρεσκευασμένον. ὅ, τε γὰρ ἄντλος ἐκκέχυται, καὶ ὁ ἱστὸς ὄρθωται, καὶ ἡ ὀθόνη [a] ἐξηκόντισται, καὶ τὰ κωπῶν ἑκάστη

CHAR.

SAtis de his, Clotho. At scapha nobis diu instructa, & ad trajectum parata optime est. exhausta enim sentina, erectus malus, velum passum, suo loco suspensus unusquisque remus; neque quidquam

TYRANN.] ΧΑΡΩΝ addit *J.* & *H.* Prior continua serie, altera, ut Charontis persona dialogum inchoet. Deest autem in Fl. & *P.* [a] Παρακέκρουται] Παρακέκρουσται *J.* sola male. Reliquae recte, sicut & *Barocc.* Codex.

ΤΥΡΑΝΝΟΣ] Τύραννος ἱερῆσαι λέγεται τῆς Τυρρηνῶν τὸ βιαίως ληϊζομένων ἐξαρχῆς, ὡς φησι Φιλόχορος. Τυρρηνοὶ γὰρ ὀλίγον τινὰ χρόνον οἰκήσαντες ἐν ταῖς Ἀθήναις ὤφθησαν ἐξανιστάμενοι τῇ πόλει, καὶ πολλοὶ μὲν αὐτῶν ἀπώλοντο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἄλλοι δὲ ἐκφυγόντες Λῆμνον καὶ Ἴμβρον ᾤκησαν. Χρόνῳ δὲ ὕστερον λοιμοῦ τινος ἐχθρωδῶς ἀμπεσόντος τοῖς Ἀθηναίοις ἔρρησαν εἰς τὰ τῶλοῖα, καὶ κατάσχοντες εἰς * Βραύρωνα τῆς Ἀττικῆς, ἥρπασαν παρθένους † ἀρκτεύσοντας τῇ θεῷ τοὺς Ἐραυρωνίους, οἷς συνέπραξαν. Οἱ δὲ ‡ ἐν Ἀθήναις ῥήτορες ὡς ἐν δημοκρατίᾳ πολιτεύόμενοι ἤθος ἔχουσι τοὺς βασιλέας Τυράννους καλεῖν, ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτοῖς βίας τοῦ Τυρρηνῶν. *G.*

1. § Εἶεν] Ἀντὶ τοῦ, ταῦτα μὲν δὴ ἔστω. ἐπίῤῥημα ἀφορισικὸν. ἐπὶ γὰρ τοῖς ἤδη εἰρημένοις ἐπιλογόμενον φέρουσιν αὐτά. ἔστι δὲ ὡς παλαιότατος, ἀντὶ τοῦ, ἄγε δή, ὡς ἐπαῦθα. *V.*

Ibid. Κλωθὼ] ¶ Τρεῖς λέγουσιν εἶναι τὰς μοίρας, Κλωθὼ, Λάχεσιν, Ἄτροπον. ἐνταῦθα δὲ ποιεῖ τὸ Χάρωνα πρὸς μίαν τῶν μοιρῶν τὴν Κλωθὼ προσδιαλεγόμενον. *V.*

2. Ἀναγωγὴν] Ἀνάπλουν. *V.* Ἡ τῶν πεῖν πλοῦς ἀναγωγὴ λέγεται. *G.*

4. Ἄντλος] Τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ. *V.*

5. Παρακέκρουται] Εἴ τι εἶχεν ἐκπεμφθὲν ὑφάσθη. ὅτως γὰρ σημαίνει ὁ ὡδὶ τοῖς ** νῦν ναύταις τὸ παρακέκρουται, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὅτως φασὶν ἰδίως τὸ τὴν ὀθόνην τῇ κεραίᾳ συμβαλεῖν. *V.*

* Βραύρωνα] Βράσρωνα legebatur, & mox iterum Βραυρωνίους. Sed recte correxit *Soulius*; vid. *Strab.* IX. p. 611. vel 399. & quae mox notamus. *J. F. R.*

† Ἀρκτεύοντας] Quaenam vox sub hac lateat, nescio, sed ad παρθένους eam referri decet, forsan *ἱερατεύσας*. *M. du S.*

Ἀρκτεύοντας] Ἀρκτεύειν idem esse quod *διακτεύειν*, docet *Hesych.* Nam ἀρκτεύσας dicebantur virgines ante nuptias sacra facientes Dianae *Brauroniae*, & quidem a quinto ad decimum annum, ab eo numero *διακτεύειν* dictum; ab ἄρκτος ursa autem ἀρκτεύειν, quod ursam quandam manufactam sagittis confoderint fratres virginis cujusdam; quia illa virginem cum ea ludentem interfecerat &c. Vid. *Suidam* v. ἄρκτος. ubi ait: Ἐν βραυρωνίοις ἀρκτευόμεναι γυναῖκες τῇ Ἀρτέμιδι ἱερτὴν ὕτιλεν —— ac deinde: Καὶ ἐμπίσοιτο οἱ Ἀθηναῖοι, μὴ σφέτερον συνοικίζεσθαι ἀνδρὶ παρθένον, εἰ μὴ ἀρκτεύσειε τῇ Διῷ. Ἀρκτεύσαι. Λυσίας τὸ καθαρθῆναι πρὸ γάμων τὰς παρθένας τῇ Ἀρτέμιδι, ἀρκτεύειν ἔλεγον. καὶ γὰρ αἱ ἀρκτευόμεναι παρθένοι καλοῦνται. Et licet *Didymus* Grammaticus testetur *Lysiam* in oratione de Phrynichi filia, τὸ *διακτεῦσαι* dixisse quidem ἀρκτεῦσαι; sed *διακτεῦσαι* proprie dici καθαρθῆναι, quandoquidem Graecorum mos fuerit decimas proventuum Diis consecrare; tamen *Harpocration* v. Διακτεύειν arbitratur id inde dictum ab oratore, quod virgines decennes sacra faciebant. Conf. eumd. *Harp.* v. Ἀρκτεύσαι, idem quod supra posuimus, confirmantem, nimirum, in ursae occisae memoriam virgines ante nuptias consecrare, vocari ἀρκτεύσαι. Et puellas consecratas ἀρκτευομένας & ἄρκτας dictas. Eadem fere habet Lexicon vetus *Coislinianum*, (vid. *Montfaucon Biblioth. Coislin.* p. 607.) Nisi quod clarius indicet, ἀρκτεῦσαι inde dictum, quod Oraculum jusserit Dianam placare, & puellam ursae immolare; cui quidam satisfecerit capram immolando, quam *filiam* adpellarit. Eumque ritum quotannis renovatum. (Tum quoque pro Λυσίας —— ἔλεγον, ut vitiose in *Suidae* edit. antiqua legitur, recte habet ἔλεγον.) Ex hoc igitur ritu & ex historia de *Tyrrhenis*, qui *Brauronias* has virgines rapuerunt, medicina huic scholio petenda. Historiam autem attingit *Plutarch.* de *virtut. mulierum*, p. m. 247. scribens: Τυῤῥηνῶν τοίνυν τῶν Λῆμνον καὶ Ἴμβρον κατοικούντων, ἁρπασάντων δὲ Βραυρωνίων τὰς Ἀθηναίων γυναῖκας &c. Iterum in *Quaest. Graec.* p. 296. Τυῤῥηνοὶ φασι τὰς τῶν Ἀθηναίων θυγατέρας καὶ γυναῖκας ἐκ Βραύρωνος ἁρπάσαντας, οἰκήσαντας Λῆμνον καὶ Ἴμβρον κατώκησαν, εἶτα ἐκπεσόντας, εἰς τὴν Λακωνικὴν ἀφικέσθαι, κ. τ. λ. Etsi jam cum *Soulio* apud Scholiast. legas *ἱερατεύσασι*, nondum sanatus erit locus, quin facilliore mutatione ἀρκτεῦσαι legamus, si hoc aliquid prodesse queat. Sed plura videntur omissa, quam ut uno verbo mutato sensus restitui queat; tum & pro τῷ Διῷ legendum τῇ Διῇ, quia ad Dianam pertinet, & ἀρκτεύσειν τῇ θεῷ etiam ap. *Suid.* est. Si jam tamen apud Scholiast. legas: ἥρπασαν παρ-

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ] De hujus vocis significatione & usu fuse & erudite, ut solet, *Spanh.* p. 615. Latine etiam usurpant *Cicero* & alii a Viro Illustriss. laudati. *M. du S.*

Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ] Inscriptio Scholiast. Impress. Καὶ Τύραννος. Ex ipso Cod. an ex arbitrio Editoris, nescio. Edd. *Lucian.* ἡ constanter servant. *J. F. R.*

1. Εἶεν] Εἶεν per ἄγε hic exponit Scholiastes, nec ma-

quam in me morae eſt, quo minus ſublata ancora ſolvamus. Sed moras nectit Mercurius, qui olim adeſſe debebat. Itaque vacua vectoribus, ut vides, navis eſt, quae ter jam hodie trajeciſſe poterat: & prope jam veſperam eſt, nos vero obolum nondum fecimus. Deinde Pluto, bene novi, me omiſſiore eſſe animo putabit, idque cum alius in culpa ſit. Praeclarus vero ille noſter & bonus mortuorum deductor, ut alii *hic infra*, ita ſupra ipſe aquis Lethes

τετρόπωλαι. κωλύει τε ὑδὲν, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, τὸ ἀγκύριον ἀναπάσασθαι ἀπιπλεῖν. ὁ δ' Ἑρμῆς βραδύνει, πάλαι παρεῖναι δέον. κενὴν γῆν ὑπάγει ὡς ὁρᾷς τὸ πορθμεῖον, τρὶς ἤδη τήμερον ἀναπεπλευκέναι δυνάμενον. καὶ σχεδὸν ἀμφὶ βουλυτόν ἐστιν· ἡμεῖς δὲ, οὐδέπω οὐδ' ὀβολὸν [b] ἐμπεπολήκαμεν. Εἶτα ὁ Πλούτων εὖ οἶδ' ὅτι ἐμὲ ῥᾳθυμεῖν οἰήσεται τούτοις ὑπολήψεσθαι· καὶ ταῦτα παρ' ἄλλῳ ὅστις δ' αἰτίας. ὁ δὲ καλὸς ἡμῖν καὶ ἀγαθὸς νεκροπομπὸς, [c] ὥσπερ τις ἄλλος καὶ αὐτὸς ἄνω τὸ δὴ Λήθης

[b] Ἐμπεπολ.] Vid. ſupra. Piſc. c. 27. [c] Ὡς πέρ τις] Sic Edd. & Codd. εἴπερ C.

6. Τετρόπωλαι] Ἐν τῷ τροπωτῆρι ἐμβέβληται. τροπωτὴρ δέ ἐστι λῶρος εἰς ὃν τὴν κώπην ἐμβάλλουσιν. *V.*

7. Ὁ δ' Ἑρμῆς] Τὸν Ἑρμῆν φασιν εἰς τὴν ᾅδην ἀγομένους τὰς τῶν ἀποθανόντων ψυχὰς. *G.*

11. Ἀμφὶ βουλυτόν ἐστι] Περὶ ἑσπέραν, †† ὅταν τοὺς βόας λύουσιν. *V.*

12. Ἐμπεπολήκαμεν] Ἐκερδάναμεν. *G.*

16. Ὥσπερ] Γράφει εἴπερ τις ἄλλος ἐκ αὐτὸς ἄνω. *G.*

θίνας ἁρπαγομένας τῷ Θησεῖ, ſenſus quidem commodus emerget; ſed & mallem addi *in* ante Βραυρωνίοις; nam licet ſine praepoſitione aliter conſtruendo alium quoque ſenſum elicere queas, nimirum ut ſit: *abripuere virgines Brauronii*, id tamen minus placet. Sed manum de tabula. *J. F. R.*

‡ Ἐν] Deleatur praepoſitio. *J. F. R.*

§ Εἶσι] Ἔξι καὶ αὐτὶ τοῦ &c. legebatur; ſed priora duo expunxit *Soulius*, ſine dubio ex collat. Item ἤ & ἀφορισεῖν legebatur pro δὴ & ἀφορισικὸν.

¶ Τρὶς] Τρὶς legebatur, male, in *Edit. Cler.*

ᵒᵒ Νῦν] Omiſſum erat in *Edit.* ſupplevit ex V. *M. du S.*

†† Ὅταν] Ita correxit idem, cum ὅτε legeretur, quod eodem tamen rediret; ſed ejus in conferendo diligentiam tamen indicat.

male. Verum orationem tamen a ſuperioribus pendentem notat, indicatque (quod in dialogis ad τὸ πιθανὸν pertinet:) praeceſſiſſe jam ſermones alios quibus hoc ipſum εἶεν finem imponit, atque ad alia tranſit. *J. M. G.*

2. Πρὸς ἀναγωγήν] Ἀνάπλουν. *J. B.*

4. Ἄντλος] Vocavit τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ, ſic & Grammatici. *J. B.*

5. Παρακέκρουσαι] Dictio Atticorum propria ὅταν γράφουσιν τὸ ἰδίον τὴν ὀθόνην τῇ κεραίᾳ συμβαλεῖν. *J. B.*

Παρακέκρουσαι] Sic Edd. omnes excepta *Junt.* Sic etiam Cod. Mſ. Ox. Sed quid ſit, nemo credo expediet. Vide ad quas anguſtias redactus Scholiaſtes, ut ſenſus plures colligat. Ed. *J.* παρακέκρουσαι. Quomodocumque legas, vox nautica ſit, oportet, a κέρας compoſita, quod antennam notat, atque adeo de aptando velo intelligenda eſt. Credo ſcriptum fuiſſe παρακέρουσαι, ſimplici ρ. *M. du S.*

6. Τετρόπωλαι] *Loro ad ſcalmum alligata eſt. J. Br.*

Τετρόπωλαι] Ἐν τῷ τροπωτηρίῳ ἐμβέβληται. Eſt autem τροπωτὴρ λῶρος εἰς ὃν τὴν κώπην ἐμβάλλουσιν: tangit *Heſych.* verb. τροπώσασθαι. *J. B.*

Ibid. Ὅσον ἐπ' ἐμοί] *Quod ad me attinet. J. Br.*

11. Ἀμφὶ βουλυτὸν] Quid ſit βουλυτὸν ſatis abunde declarant Interp. *Ariſtophan.* ad Veſp. & ad Aves, *Suid. Pollux.* Emenda in hac voce *Heſych.* apud quem βουλυτὸν τὴν δειλίνην ὥραν ἐν ᾗ τὸ ἄροτρον λύεται τῶν βοῶν. ſcrib. βουλυτὸν. *Euſt.* ad illud Il. π.

Ἡμῶν ἠέλιος μετανιώτατο βουλυτόνδε.

Hoc voluit *Virg.* 2. Eel.

Aſpice aratra jugo referunt ſuſpenſa juvenci.

Non quod ibi ſomniavit Servius. *J. B.*

Ibid. Βουλυτὸν] Ἦν μὲν ἤδη τὰ ἡμίσεα ὅτε ἄροτρον βοῶν ἀλλάξαι γνώμων. *Heliod.* V. *Sol ubi montium — Mutaret umbras & juga demeret — Bobus fatigatis. Hor.* III. Carm. Od. 6. *A. V.*

16. Εἶπεν] Sic *Coll.* commodius ſane, ſed tamen nondum agnoſco Luciani manum. *M. du S.*

Ibid. Τις ἄλλος] Haud facile, quid haec verba ſibi velint, expedies. Moſellanus interpres ad umbras refert. Ego ad veſpillones & ejusmodi homunculos referri malim, quos verisimile fit largiter bibere ſolitos, cum mortuos efferrent: id enim νεκροπομπὸς quod praeceſſit, ſuadere omnino videtur. Sed ne ſic quidem ſatis concinna videtur oratio. *M. du S.*

ἧς ὕδως πεπωκὼς, ἀναφρέψαι πρὸς ἡμᾶς ὀπιλέληθεν. ἢ ἤτοι παλαίει μοῦ τῶ ἐφήβων, ἢ καθαρίζει, ἢ λόγους τινὰς διεξέρχεται, ὀπόσοις ἐπιδείκνυται τὸ λῆρον τὸ [a] αὐτοῦ· ἢ τάχα καὶ κλωπεύει ὁ [b] γεννάδας [c] παρελθών. μία γὰρ αὐτοῦ καὶ αὕτη τῶν τεχνῶν. ὁ δ' ὢν ἐλευθεριάζει πρὸς ἡμᾶς, καὶ ταῦτα, ἐξ ἡμισείας ἡμέτερος ὤν.

potis redire ad nos obliviscitur, & vel luctatur cum adolescentulis, vel cithara canit, aut orationes quasdam explicat, suis nugis ostendendis, aut forte obiter etiam furatrinam facit generosus ille: est enim haec quoque una ipsius artium. Licenter igitur nobiscum agit, cum tamen ex semisse noster sit.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ [d] οἶδας, ὦ Χάρων, εἴ τις ἀσχολία προσέπεσεν αὐτῷ, ἢ Διὸς ὀπὶ πλέον δεηθέντος ἀποχρήσασθαι πρὸς τὰ ἄνω πράγματα; δεσπότης δὲ κακεῖνός ἐστιν. ΧΑΡ. Ἀλλ' οὐκ [e] ὤστε, ὦ Κλωθοῖ, πέρα γε μέτρου δεσπόζειν κοινοῦ κτήματος, ἐπεὶ οὐκ ἡμεῖς ποτε αὐτὸν ἀπιέναι δέον, καθεσχήκαμεν. ἀλλ' ἐγὼ οἶδα τὴν αἰτίαν· παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ ἀσφόδελος μόνον, καὶ χοαὶ, καὶ πόπανα, καὶ ἐναγίσματα· τὰ δ' ἄλλα, ζόφος, καὶ ὁμίχλη, καὶ σκότος. ἐν δὲ τῷ οὐρανῷ, Φαιδρὰ πάντα, καὶ ἥτε ἀμβροσία πολλὴ, καὶ τὸ νέκταρ ἄφθονον· ὥστε μοι ἥδιον παρ' ἐκείνοις βραδύνειν ἔοικε· καὶ παρ' ἡμῶν μὲν ἀνέπλατο, καθάπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ὀποδι-

2. CLOTH. Unde vero nosti, Charon, si quod negotium illi inciderit, si forte Jovi opus fuerit opera illius diutius abuti, ad superna negotia. Herus autem & ille est. CHAR. Verum non ita, Clotho, ut ultra modum imperitet communi mancipio: quandoquidem neque nos unquam illum retinuimus cum discedendum esset. Verum causam novi equidem. Apud nos enim asphodelus solum est & libationes, & placentae, & inferiae; caeterum obscuritas, nebulae, tenebrae: in coelo vero laeta sunt omnia, & multa ambrosia, & copiosum ultra invidiam nectar: itaque suavius apud illos morari mihi videtur: atque a nobis quidem evolat, tanquam e carcere quodam fugiens, cum vero descenden-

a Αὐτοῦ] Αὐτοῦ P. Fl. S. Sed H. & J. recte αὐτῦ. b Γεννάδας] Recentiores Edd. vitiose γενάδας. c Παρελθών] Deest in B. d Οἶδας] Οἶσθ' B. e Ὥστε] Οἷός τε B. ὕστις P.

18. Ἐφήβων] Ἔφηβοι καλοῦνται οἱ ἀπὸ * ιέ ἐτῶν τέως ἄχρι τοῦ εἴκοσι. V.

19. Ἢ λόγους] Ἐπειδὴ ῥητορικῆς ὁ Ἑρμῆς ἔφορος λέγεται. V.

21. Καὶ κλωπεύει] Λέγεται γὰρ τῶν κλεπτῶν προίστασθαι ὁ Ἑρμῆς. V.

23. Ἐξ ἡμισείας] Τὸν γὰρ Ἑρμῆν τοῖς ἄνω καὶ τοῖς κάτω συναριθμοῦσι, καὶ † τοῦτο ἐν Δήλῳ παίζει. V.

33. Ἀσφόδελος] Εἶδος ‡ βοτάνης. V. Hesiodus meminit in Operibus & Diebus. C.

Ibid. Καὶ χοαὶ] Τὸ ἐπιχεόμενον τοῖς νεκροῖς μελίκρατον. V.

Ibid. Καὶ πόπανα] § Πᾶν εἶδος πλακοῦντος. V. πλακοῦντα πλατία καὶ λεπτὰ ἃ φέρεται. G.

34. Καὶ ἐναγίσματα] Τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς εἰς τιμὴν θύματα. V.

36. Ἀμβροσία] Τὸ τῶν θεῶν βρῶμα. V.

37. Νέκταρ δὲ] Τὸ τῶν θεῶν πόμα. V.

* Ιέ] Is. erat in impress. ιέ. in V. ις'. in C. M. du S.

† Τοῦτο] Τοῦτον editum erat, sed correctum ex C. Ego etiam ὧν malo quam ὕν. M. du S.

‡ Βοτάνης] In Exc. G. Ἀσφόδελος τὸ αὐτὸ. ἀσφοδίλη δὲ πόα ἐν ᾧ φύεται. M. du S.

§ Πᾶν] Omissa erat haec vox in Edit.

18. Παλαίει μοῦ τῶ ἐφήβων] Hæ omnes artes Mercurii jam enarratæ Dial. Deor. & Mort. J. B.

21. Κλωπεύει] Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. 1141. J. M. G.

Ibid. Ὁ γεννάδας] [illegible]. J. Br.

Ὁ γεννάδας] Reponendum ex omnibus editionibus veteribus γενάδας, quod novissimae depravarunt. J. J.

Ὁ γεννάδας] Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. v. 1141. J. M. G.

23. Ἐξ ἡμισείας] Hoc supra docuimus. J. Br.

33. Καὶ] Dico ad *Hesiod.* καὶ, τὸ ἐπιχεόμενον τοῖς νεκ-

dendi tempus est, otiose, & lento gradu vix tandem aliquando adest.

3. CLOTH. Desine indignari Charon, prope enim est, ut vides, multos nobis adducens, vel potius ut gregem caprarum confertos virga agens, sed quid hoc? vinctum quemdam inter hos, & alium ridentem, alium vero peram ab humeris suspensam, & clavam in manu habentem video, torvum tuentem, & cogentem urgentemque reliquos. Nonne vides autem Mercurium ipsum sudore diffluentem, pulvere oppletis pedibus, & anhelantem; plenum enim spiritu os habet. Quid haec, Mercuri? quae ista est intentio? videris esse perturbatior? MERC. Quid aliud, Clotho, quam quod, impurum hunc fugitivum dum persequor, navem, parum abest, quin hodie deseruerim. CLOTH. Quis vero est? aut quid sibi voluit, cum fugam molitus est? MERC. Illud quidem apertum, vivere hominem maluisse. Est autem rex aliquis vel tyrannus, quantum quidem intelligas ex lacrimis, & quatenus ejulat multaque se felicitate privatum dicit. CLOTH. Et ineptus homuncio fugere instituit, quasi diu-

ἀποδράσειαν· ἐπειδὰν δὲ καιρὸς κατιέναι, σχολῇ καὶ βάδην, μόγις ποτὲ κατέρχεται.

ΚΛΩΘ. Μηκέτι χαλέπαινε, ὦ Χάρων. πλησίον γὰρ αὐτός ἐστιν ὡς ὁρᾷς, πολλοὺς τινας ἡμῖν ἄγων· μᾶλλον δὲ ὥσπερ τι αἰπόλιον, ἀθρόους αὐτοὺς τῇ ῥάβδῳ σοβῶν. ἀλλὰ τί τοῦτο; δεδεμένον τινὰ ὁρῶ αὐτοῖς, καὶ ἄλλον γελῶντα, ἕνα δέ τινα καὶ πήραν ἐξημμένον, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ὁρῶ ἔχοντα, θρασὺ ἐνορῶντα, καὶ τοὺς ἄλλους ὑποπτεύοντα. ἦ οὐχ ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ἱδρῶτι ῥέοντα, καὶ τῷ πόδε κεκονιμένον, καὶ πνευστιῶντα, μεστὸν γοῦν ἄθμαλος αὐτῷ τὸ στόμα; τί ταῦτα ὦ Ἑρμῆ; τίς ἡ σπουδή; τεταραγμένῳ γάρ μοι ἔοικας. ΕΡΜ. Τί δ' ἄλλο ὦ Κλωθοῖ, ἢ τοῦτον τὸν ἀλιτήριον ἀποδράσαντα μελαθρώκαν, ὀλίγου δεῖν λειπόνεως ὑμῖν τήμερον ἐγενόμην; ΚΛΩΘ. Τίς δέ ἐστιν; ἢ τί βουλόμενος ἀπεδίδρασκε; ΕΡΜ. Τυτὶ μὲν πρόδηλον, ὅτι ζῆν μᾶλλον ἐθέλει. ἔστι δὲ βασιλεύς τις ἢ τύραννος ἀπὸ γῆς τῆσδε ὀδυρμῶν, καὶ ὧν ἀναχωκύει, πολλῆς τινος εὐδαιμονίας ἐστερῆσθαι λέγων. ΚΛΩΘ. Εἶθ' ὁ μάταιος ἀπεδίδρασκεν, ὡς ὑπιζῶναι δυνάμενος, ὑπ-

f Κεκονιμένον] Κεκονισμένον O. κεκοπαμένον Fl. Sed cum vulgata faciunt P. B2. H. Coll. P.

42. Γαλίπαινε] Ἀγανάκτει. G.

45. Σοβῶν] Διώκων. V.

46. Δεδεμένον] Τὸν τάφωνα λέγει Μαγαπόβολιν. V.

47. Γελῶντα] Μίκυλλον πάντα ¶ φησὶ τὸ συντετόμον. G.

Ibid. Ἕνα δέ τινα] Τὸν κυρίσκον λέγει· ἐξημμένον ** ἢ βαστάζοντα. V.

¶ Φησί] Tria haec verba deficientia in V. supplevi ex G. *J. F. R.*

** Δὲ] Καὶ editum erat; sed recte in δὲ mutavit manus Scaligeri.

51. Κεκονιμένον] Κονιορτῷ πεπλησμένον. G.

52. Τῷ ἀθμαι] Τῷ σωίχοντι πνεύματι, καὶ ἀναπνοῇ. G.

56. Λειπόνεως] Ὁ καταλιμπάνων τὴν ναῦν. G.

61. Ἀναχωκύει] Κακυτὸς φωνῆς ἐστι μίμημα. λέγουσι δὲ καὶ †† ἀλίβατον πόλιν τινὰ εἶναι ποτὲ ἀπὸ τῶν ἄκρων καταξηραίνειν, καὶ μὴ λιβάδα ἔχειν. G.

†† Ἀλίβατον] Forsan legendum, ἀλίβαντα πουτταί τινα ὕγρα ποταμίου. *M. du S.*

λιπαινοῦσι μιλικράτου. *J. B.*

Ibid. Καὶ πόπανα] Horum usus maximus in sacris Dearum, ut patet apud Interp. *Aristoph.* Thesmoph. & *Lucian.* Necyom. quid sit autem πόπανον docent *Poll. Hesych. Suid.* *J. B.*

34. Καὶ ἐναγίσματα] Τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς. Interp. *Aristoph. piacula*, ἄγος ἢ μιασμα. *Hesych.* *J. B.*

44. Αἰπόλιον] Caprarum gregem non ovium, appellat, quippe facile dilabitur caprinum genus, & palatur, aegre autem continetur. *J. M. G.*

51. Κεκονιμένον] Conf. supra *Tim.* c. 26. *M. du S.*

56. Λειπόνεως] Ὁ καταλιμπάνων τὴν ναῦν. *J. B.*

67. Ὁ

ὑπιλειποτ῀ ἤδη ᾧ ὑπεκλωσμένῳ αὐτῷ νήματ῀.

ΕΡΜ. Ἀπεδίδρασκε, λέγεις; εἰ γὰ μὴ ὁ γενναιότα῀ ἦτ῀, ὁ τὸ ξύλον, συνήργησέ μοι, καὶ συλλαβόντες αὐτὸν εἴδησαμεν, [a] κἂν ᾤχετο ἡμᾶς ἀποφυγών. ἀφ' ἧ γάρ μοι [b] παραδέδωκεν αὐτὸν ἡ Ἄτροπ῀, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν ἀντέτεινε, καὶ ἀντέσπα. καὶ τὼ πόδε ἀντερείδων πρὸς τὸ δάφος, καὶ παγιλεῶς εὐάγωγ῀ ἦν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἱκέτευε, καὶ καταλιπάρει ἀφεθῆναι πρὸς ὀλίγον ἀξιῶν, καὶ πολλὰ δώσειν ὑπιαχνούμεν῀. ἐγὼ δὲ ὥσπερ εἰκὸς, οὐκ ἀνίειν, ὁρῶν ἀδυνάτων ἐφιέμενον. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸ ἤδη τὸ σόμιον ἦμεν, ἐμοῦ τὺς νεκροὺς ὡς ἓθ῀ ἀπαριθμοῦντ῀ τῷ Αἰακῷ, κἀκείνου λογιζομένου αὐτοὺς, πρὸς τὸ ᾠδεῖον τῆς ἀδελφῆς πεμφθὲν αὐτῷ σύμβολον, λαθὼν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ὁ τρισκατάρατ῀ ἀπιὼν ᾤχετο. ἐνέδει δὴ νεκρὸς εἷς τῷ λογισμῷ· καὶ ὁ Αἰακὸς ἀνατείνας τὰς ὀρῦς, Μὴ ὄφελ', ἔφη, πάντων ὦ Ἑρμῆ, φησι, χρῶ τῇ κλεπτικῇ, ἄλις

tius posset supervivere, deficiente jam, quod netum ipsi *a me* fuit, stamine.

4. MERC. Fugere instituisse dicis? Nisi enim vir ille fortis cum clava, adjuvisset me, nisi comprehensum vinxissemus, fuga evaserat. Ex quo enim tradiderat illum mihi Atropos, per totam viam contra contendit, & obtraxit *gradum*, pedibusque solo obnixus non sane facilis ductu fuit: interdum vero supplicavit etiam & blandis precibus, magnisque promissionibus interpositis, dimitti paullum rogavit. Ego vero, ut par erat, non remisi, cum ea illum petere viderem, quae fieri non possunt. Cum vero in ipsis jam faucibus essemus, adnumerante me pro more mortuos Aeaco, & illo ad tesseram a tua sorore missam eos recensente, ilicet, clanculum execrabilis ille abierat. Defuit igitur mortuus unus rationibus, & subductis Aeacus superciliis, noli inquit, Mercuri apud omnes illa furandi solertia uti: satis tibi

a Κἂν] Sic P. & B2. Reliq. Edd. κἀν. Sed οὐκ ἂν male. B. b Παραδέδωκεν] Παρέδωκεν B. ᾠδηδίδωκεν Fl.

65. Νήματος] Λέγεται ἡ ὡς ὑπὸ ἀτράκτου * στρέφει ἡ Κλωθὼ τὸ νῆμα τοῦ ἑκάστου ζωῆς, ὡς συμπληροῦσ῀ τὸ τῆς ζωῆς ἑκάστου χρόνου τῷ νήματι. V.

70. Ἡ Ἄτροπος] Ἄτροπος ἐστὶ μία τῶν μοιρῶν, ἡ τὰ γινόμενα μὴ συγχωροῦσα τρέπεσθαι. διὸ καὶ ταύτῃ λέγουσι ᾠδηδιδόναι τοὺς ἀποθνήσκοντας τῷ Ἑρμῇ. V.

71. † Ἀντερείδων] Ἀντιβαίνων. V.

72. Εὐάγωγος] ‡ Εὐχερὴς. V.

77. Τὸ σόμιον] Ἐν Ταινάρῳ ἀκρωτηρίῳ τῆς Λακωνικῆς λέγουσιν εἶναι τὸ σόμιον, ἀφ' οὗ τοὺς νεκροὺς ἐπὶ τὸν ᾅδην καταίρειν. V. Hac quoque Herculem ad rapiendum Cerberum descendisse legere est. C. (Vid. *Apollod.* L. 2. p. 54. B.) *M. du S.*

79. Λογιζομένου αὐτοὺς] Ἀριθμοῦντος, μετροῦντος. V.

80. Λαθὼν] Ἀγνοηθείς. V.

82. Ἐνέδει] § Ἐέλειπε. V.

Ibid. Τῷ λογισμῷ] Τῷ ἀριθμῷ, ¶ λογαριασμῷ. V.

Ibid. Ὁ Αἰακὸς] Υἱὸς λέγεται τοῦ Διὸς, καὶ τοῦτον, ὡς φασὶν, ἐπίστασι τοῖς καταχθονίοις ἐπισκοπῶ. V.

84. Ἄλις σοι] Ἀρκέτω. V. (In V. est ἀρκεται.)

* Στρέφει] Στρέφειν editum fuerat, male.

† Ἀντερείδων] Ἀντερίδων erat in impresso.

‡ Εὐχερὴς] Ἀχερὴς habet edit. Clerici, sed correctum ex V. *M. du S.*

§ Ἐέλειπε] Ἐνίλειπε legebatur in Impress. sed mutavit *M. du S.*

¶ Λογαριασμῷ] Hoc vocab. deficiens in Impress. supplevit. *M. du S.*

67. Ὁ τὸ ξύλον] Ἔχων subaudio. *J. Br.*

Ὁ τὸ ξύλον] Ut inferius pag. 225. (*edit. Paris.*) ᾧ δὴ ὁ τὸ ξύλον. *Th. M.*

Ὁ τὸ ξύλον] Vid. supra B. πρ. pr. & alibi non semel. *M. du S.*

Ὁ τὸ ξύλον] Sic ὁ τὴν κιθάραν, scil. ἔχων, & simil. ex *Luciano*, cui haec ellipsis participii frequens; item ex 2. Cor. VIII. 15. vid. apud Cl. *Bos* de ellipsi, p. 55. *J. F. R.*

74. Πρὸς ὀλίγον] Intellige χρόνον. *J. Br.* Ellipsis tam vulgaris & frequens apud omnes, ut exemplis non indigeat. *J. F. R.*

Ibid. Πολλὰ δώσειν] Ut in Dial. mort. ex *Homer.* πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ. *J. B.*

76. Ἀνίειν] Ἀνίην. *F. G.*

77. Στόμιον] Peccant haec in Geographiam inferorum, in qua nihil ultra Charontis cymbam pertingere censentur. Maleque adeo hic situm cis lacum Æaci pos-

tibi apud ſuperos luſus eſt; mortuorum res accuratae, neque latere quidquam poteſt. Quatuor & mille, ut vides, inſculptos habet tabulis; tu vero mihi uno minus adducis; niſi forte hoc dixeris, circumventum te ab Atropo. Ego vero erubeſcens ad hanc illius orationem, mox recordatus ſum eorum, quae in via acta eſſent, cumque circumlatis oculis nusquam hunc viderem, intellecta fuga, quam celeriter potui, qua ad lucem itur perſecutus ſum; ſua vero ſponte inſecutus me eſt vir optimus hicce, itaque velut emiſſi carceribus currentes comprehendimus hominem in ipſo jam Taenaro: tantillum aberat quin effugiſſet.

5. CLOTH. Nos vero, Charon, negligentiae Mercurium damnabamus. CHAR. At quid cunctamur adhuc, quaſi non ſatis jam morarum fuerit. CLOTH. Bene dicis, inſcendant. Ego vero libro in manus ſumto ad ſcalas adſidens, uti mos eſt, inſpor-

ὅσοι αἱ ὀφρῦσι τὰ ὑπερῶν δὲ ἀκριβῶς, καὶ εὐδαμῶς λαθεῖν [c] δυνάμενα. τέτταρας ὡς ὁρᾷς πρὸς τοῖς χιλίοις ἔχει τὸ [d] σύμβολον ἐγκεχαραγμένους· σὺ δέ μοι παρ' ἕνα ἥκεις ἄγων· εἰ μὴ τοῦτο φὴς, ὡς παραλελόγισαί σε ἡ Ἄτροπος. ἐγὼ δὲ ἐρυθριάσας πρὸς τὸν λόγον, ταχέως ὑπεμνήσθην τῆς τε ὁδοῦ. καὶ περιβλέπων εὐθαμῶς τοῦτον εἶδον, συνεὶς τὴν ἀπόδρασιν, ἐδίωκον ὡς εἶχον τάχους τε καὶ ἄγουσαν πρὸς τὸ φῶς. εἵπετο δ' αὐθαίρετός μοι ὁ βέλτιστος οὗτος καὶ ὥσπερ ὑπὸ ὑσπληγγος θεοῖς, [e] καλαλαμβάνομεν αὐτὸν ἤδη ὑπὸ Ταινάρῳ· παρὰ τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν.

ΚΛΩΘ. Ἡμεῖς δὲ, ὦ Χάρων, ὀλιγωρίαν ἤδη τοῦ Ἑρμοῦ [f] καταγιγνώσκομεν. ΧΑΡ. Τί οὖν ἔτι διαμέλλομεν, ὡς οὐκ ἱκανῆς ἡμῖν γεγενημένης διατριβῆς; ΚΛΩΘ. Εὖ λέγεις· ἐμβαινέτωσαν. ἐγὼ δὲ προχειρισαμένη τὸ βιβλίον, καὶ περὶ τὴν ἀποβάθραν [g] καθεζομένη, ὡς

c Δυνάρθμα] Δυνάμενα B. d Σύμβολον] Συμβόλαιον B. e Καλαλαμβάνομεν] Καλαλαμβ. B. f Καταγιγνώσκομεν] Καλεγιγνωσκ. B. & Fl. Sed cum vulgata faciunt B2. & reliqq. g Καθιζομένη] Κατιζομένη J. male. Recte Fl. & reliqq.

89. Παραλογισί σε] Παραμβλωσεν. V. (παραλελόγισαι. C.)
93. Σοὺς] Νοῦσας. V.
94. Αὐθαίρετος] Ἐξ ἰδίας γνώμης. V.
96. Ὑσπλήγος] Ἀφθηρίας. V.
97. Ἐν Ταινάρῳ] Vid. Schol. paullo ſupra, ad verb. ὡς ἐν Ταινάρῳ.

ee Ἀμέλειαν] Omiſſa erat haec vox in edit.

portorium, quod in ulteriori ripa poni decuit. *M. du S.*

83. Ἀνατείνας] Ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, non eſt *contrahere ſupercilia*, ut interpres habet; hoc enim Graeci dicunt συνάγειν ὀφρῦς, eſtque iratorum eorumque qui torvum vident, ut apud Comic. Pluto p. 77. Ὀρφῦς συνῆγον, ἐκυκλούμαζον δ' ἅμα. Sed ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, eſt *attollere ſupercilia ad frontem*, ut Cicero loquitur. quod arrogantiae & gravitatis eſt indicium. *L. Bos.*

Ἀνατείνας τὰς ὀφρῦς] Vid. *Tim.* c. 32. *M. du S.*

85. Ἐν οὐρανῷ παιδιαῖς] Hoc ante in Dialogis Deorum innotuit. *J. Br.*

88. Παρ' ἕνα] Confer infra *de Salt.* c. 12. *M. du S.*

94. Κατὰ τὴν ἄγουσαν] Ὁδὸν. *J. Br.*

Κατὰ τὴν ἄγουσαν] Vid. ſi quid opus, *Bos* de ellipſi, p. 180. qui docet, modo τὴν φέρουσαν, omiſſo ὁδὸν dici, modo τὴν ὁδὸν πρὸς . . omiſſo participio. *J. F. R.*

97. Ἐν Ταινάρῳ] *Taenarum* Laconiae promontorium, e quo ad inferos deſcenſus. *J. Br.*

Ἐν Ταινάρῳ] *Menand. fragm.* inc. 270. πόλη τίς ἐστι Ταινάρου πρὸς ἑσπέρας. *M. du S.*

Ibid. Παρὰ τοσοῦτον] *Usque adeo parum abfuit, quin effugiſſet.* *J. Br.*

5. Τὴν ἀποβάθραν καθιζομένη] *In ſcalis ſedens.* Hunc integrum verſum omiſit Interpres, *ſcalam* reddidimus. Eſt enim ἀποβάθρα (ut ex Sophocle in Myſis teſtatur *Heſych.*) πλέμαξ νεώς. Falluntur qui aliter. nam in Gl. Mſ. οὗτοι καλεῖται ὁ τῶν πλοίων τόπος δι' οὗ ἐξερχόμεθα, ἢ καλουμένη σκάλα. *J. B.*

ὡς ἕθ@, ὅπλα ἴνα ἕκαστον αὐτῶν ἀφαγνώσομαι, τίς, καὶ πόθεν, καὶ ὃν τινα τεθνεὼς † τρόπον. σὺ δὲ ὡδὶ λαμβάνων στοίβαζε, καὶ σωρίθει, ὦ Ἑρμῆ. σὺ δὲ τὰ νεογνὰ ταυτὶ πρῶτα ἐμβαλῶ· τί γὰρ ἂν καὶ ἀποκρίναιντό μοι; ΕΡΜ. Ἰδοὺ [b] δή σοι, ὦ πορθμεῦ, † ἀριθμὸν ἔστι οἱ τριακόσιοι μετὰ † [c] ἐκλεθειμένων. ΧΑΡ. Βαβαὶ † εὐαγρίας, ὀμφακίας ἡμῖν νεκροὺς ἥκεις ἄγων. ΕΡΜ. Βάλει, ὦ Κλωθοῖ, τοὺς ἀκλαύστους ὅπῃ τούτοις ἐμβιβάσωμεθα; ΚΛΩΘ. Τοὺς γέροντας λέγεις; ἔτω ποιεῖ. τί γάρ με δεῖ πράγματα ἔχειν, τὰ πρὸ Εὐκλείδου [d] πῶς νυνὶ ἐξετάζουσαν; οἱ ὑμεῖς ἑξήκοντα ὑμεῖς πάριτε ἤδη. τί τοῦτο; οὐκ ἐπακούουσί με, βεβυσμένοι τὰ ὦτα ὑπὸ τοῦ ἔτους. δήσει τάχα καὶ τούτοις ἀράμενον παραγαγεῖν. ΕΡΜ. Ἰδοὺ πάλιν ἕτοι δυεῖν δέοντες τετρακόσιοι, τακεροὶ πάντες, καὶ πέπει-

gredientem unumquemque cognoscam, quis sit? unde? & qua ratione mortuus sit? tu vero Mercuri adsumtos stipa & compone. Sed hosce recens natos primum injice, quid enim mihi respondeant? MERC. En tibi, Portitor, numerum: trecenti hi sunt, cum expositis. CHAR. Vah dives captura! acerbos nobis & immaturos mortuos adducis. MERC. Vin, Clotho, ut indeploratos post hosce imponamus? CLOTH. Senes dicis. Quid enim molestiam subeam exquirendi nunc quae ante Euclidem acta sunt. Vos jam accedite sexagenariis majores. Quid hoc? non exaudiunt me, ab annis ipsis credo occalluerunt illis aures. Opus forte erit, ut hos quoque sublatos admoveamus. MERC. En tibi hos etiam duodequadringentos maturi-

ta-

[a] Τὸν τρόπον] Τὸν deest in B. [b] Δή] Deest in B. Habet autem Fl. &c. [c] Ἐκτεθειμ.] Ἐκτεθ. Vorst. male. Cum vulgata stat Fl. &c. [d] Πῶς] Abest ab O. & Fl. Sed habent P. P. B2. F. &c.

13. Τῆς εὐαγρίας] Τῆς καλῆς ἄγρας V.

Ibid. Ὀμφακίας] *Ἀώρους; ἀνεψήτους, ὃ ἐστι μικροὺς. V. (τὰ τελεσθητικότατα νήπια. B.)

18. Πρὸ Εὐκλείδου] Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων καθεστηκότων τριακοσίους τυράννους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς, οἵτινες ὠφελοῦντες τινὰς τῶν πολιτῶν μετὰ † ταῦτα, κακῶς ἐνέχρηντο τοῖς λοιποῖς. καὶ ἀναλυθέντων ἐν τῷ τυράννων, καὶ ‡ γενομένου μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, σωθῆκας ἐποίησαν ὡς τὰ πρὸ Εὐκλείδου § ἄκυρα εἶναι. τοῦτο ἐν λέγει νῦν, ὅτι τῶν πάνυ γερόντων ἀπαζητῆσαι τὸν βίον οὐ βούλομαι. V.

20. Βεβυσμένοι] Πεφραγμένοι. V.

21. Ἀράμενον] Κουφίσαντα. V.

23. Τακεροὶ] Τακέντες. V.

* Ἀώρους] Addidit hoc *M. du Soul*; in Impress. enim omissum erat; sed & ἕτοι addit ex C. quod non magni momenti, addere neglexi, quia nec satis indicaverat quo pertineret. Pro μικροὺς autem *Gron.* legere jubet σικυοὺς; sed adsentior *Soulio*, recte se habere vulgatam, quam *Bourdelotii* Codex etiam tuetur; namque adprime huic loco convenit. *J. F. R.*

† Ταῦτα] In alio loco, ubi idem Scholion repetitur, legitur pro hac voce τέτων. Et pro ἐνέχρηντο, alibi legitur ἐχρήσαντο. *M. du S.*

‡ Γενομένου] Γινομένου legebatur in Edit. sed correxit *M. du S.*

§ Ἄκυρα] Melius alibi legitur, ἀκῦρα. Agnoscunt tamen etiam C. & B. *M. du S.*

8. Στοίβαζε] Πύκαζε, περίβαλλε, σώγαζε, σκιάζε, a σῶκος, unde σιπλοί, *Aristoph.* Acharn. quae interpretatio huic loco recte convenit. *J. B.*

Στοίβαζε] Vid. Schol. Cod. *Bourd.* *M. du S.*

13. Ὀμφακίας] Ἀώρους, μικροὺς, ἀνεψήτους, τὰ τελεσθητικότατα νήπια. Hanc vocem interpretatur Clar. Mercer. ad *Aristen.* *J. B.*

15. Τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασώμεθα] Vertunt, *cum his indefletos introducamus.* Sed rectius vertas, *post hos*, sic in seqq. hujus pag. τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις ὠφάγαγε, *saucios adducito post hos.* Xen. K. Π. II. 11. καὶ τάξας δῆτα ἐκ' αὐτῷ (*post eum*) ἄνδρα τοξικόν. *L. Bos.*

17. Τὰ πρὸ Εὐκλείδου] Hoc in Aeschinem transegimus. *J. Br.*

Τὰ πρὸ Εὐκλείδου] In bello Peloponnesiaco cum Athenienses Lacedæmonii superassent, Athenis potiri triginta tyrannos statuerunt, quibus tandem depulsis Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, σωθήκας ἐποίησαν ὡς τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. Hoc igitur nunc dicit ὅτι τῶν πάνυ γερόντων ἀπαζητῆσαι τὸν βίον οὐ βούλομαι. *J. B.*

Τὰ πρὸ Εὐκλείδου] Vid. Scholia, & Ἐρμότ. c. 76. *M. du S.*

20. Βεβυσμένοι τὰ ὦτα] Πεφραγμένοι. Sic in Satur. & de Merc. cond. *Heliod.* lib. 3. *J. B.*

22. Δοιῶ

tate mites omnes & ſuo tempore vindemiatos. CLOTH. Ita ſane: paſſi enim jam omnes & corrugati ſunt.

6. Jam vulneribus interfectos, Mercuri, admove: & primum mihi dicite, qua ratione mortui huc venitis? potius vero ipſa ad ea quae deſcripta ſunt, recognoſcam. In pugna mori oportuit heri in Media tres & octaginta, & in his Gobarem Oxyartis filium. MERC. Adſunt. CLOTH. Amoris impatientia interfecerunt ſe ſeptem: & Theagenes Philoſophus propter Megarenſem meretricem. MERC. Hic prope te iſti. CLOTH. Ubi vero ſunt, qui regnandi cauſſa alter ab altero interemti ſunt? MERC. Adſtant. CLOTH. Et ille ab adultero & uxore interfectus? MERC. En prope te. CLOTH. Jam judicio damnatos adduc. Dico autem illos fuſtibus & fidiculis excruciatos, itemque palo ſuffixos. Sexdecim, ἢ καθ' ὥραν τετρογημένοι. ΚΛΩΘ. Νὴ Δί', ἐπεὶ ἀταφίδες γε πάντες ἤδη εἰσί.

Τὸς τραυματίας ὅπη τούτοις, ὦ Ἑρμῆ, πρόσαγε· καὶ πρῶτόν μοι εἰπάτε, ὅπως ἀπεθανόντες ἥκετε; μᾶλλον δὲ αὐτὴ πρὸς τὰ γεγραμμένα ὑμᾶς ὅπισκέψομαι· πολεμοῦντας ἀποθανεῖν ἔδει χθὲς ἐν Μηδίᾳ τέτταρας ὅπὶ τοῖς ὀγδοήκοντα, καὶ τὸν Ὀξυάρτου υἱὸν μετ' αὐτῶν Γωβάρην. ΕΡΜ. Πάρεισι. ΚΛΩΘ. Δι' ἔρωτα αὐτὸς ἀπέσφαξαν ἑπτά. καὶ ὁ φιλόσοφος Θεαγένης, ἕνεκα τῆς ἑταίρας τῆς Μεγαρόθεν. ΕΡΜ. Οὗτοιί πλησίον. ΚΛΩΘ. Πῶς δὲ οἱ περὶ τῆς βασιλείας ὑπ' ἀλλήλων ἀποθανόντες; ΕΡΜ. Παρεστᾶσιν. ΚΛΩΘ. Ὁ δ' ὑπὸ τοῦ μοιχοῦ καὶ τῆς γυναικὸς φονευθείς; ΕΡΜ. Ἰδοὺ σοι πλησίον. ΚΛΩΘ. Τὸς ἐκ δικαστηρίων δῆτα πρόσαγε. λέγω δὴ τὸς ἐκ τυμπάνου, καὶ τὸς ἀποκολοπισμένους.

e Ἐκ τυμπάνου] Ἐκ δὲ τυμπ. B. Sed vulgatam ſervant Edd.

24. Τετρογημένοι] ¶ Ἑφθημένοι ἐν τῷ δέοντι καιρῷ. καὶ ἀδύκους ἰφθόνους. V.

41. Ἐκ τυμπάνου] Τύμπανόν ἐστι ** ξύλον, †† ᾧ τοὺς

¶ Ἑφθ.] Corruptam vocem ἑφ. . . . cenſeo. M. du S. Sed ſi Ἡφθημένοι vel Ἑφόμενοι legas, tamen ſenſus aliquis inest, ut *maturi*, *cocti* intelligantur, vel juſto tempore conditi. Ἑφθμα autem muſtum decoctum, vid. *Foeſ.* ad *Oecon. Hippocr.* h. v. idque aptius ad recondendum, quam non coctum, quod aetateni fert, nec amplius fermentatur. Non tamen adfirmaverim id ſatis adpoſitum; nec ſolet Scholiaſt. ſemper apta loqui. J. F. R.

** Ξύλον] In *Exc.* G. eſt ξύον, quod tamen in ξύλον mutat, qui deſcripſit vir Doctiſſ. In C. eſt ξύλον. M. du S.

†† Ὧ] Ἐν ᾧ erat in V. quod cum abeſſe ex C. *Bourdel.* viderem, eliminavi. M. du S.

Commodius quidem abeſt praepoſitio; non tamen ita neceſſario eliminanda, ut alibi oſtendemus. Vid. etiam not. Cl. *Hemſt.* ad *Dial. mort.* p. 429. J. F. R.

22. Δυοῖν] Priſcis Atticis. A. V.

23. Πίτυροι] Contra ὀμφακίαι. De quibus dictum antea: ſic poſtea ἀταφίδες. J. B.

24. Καθ' ὥραν] Opportune. J. Br.

25. Ἀταφίδες] Lucilius, *rugoſi paſſique ſenes.* A. V.

Ἀταφίδες] Alludit ad proverbium ἀνδρὸς γέροντος ἀταφὶς τὸ κρανίον, de quo *Suid.* & *Zenob.* M. du S.

30. Ἐν Μηδίᾳ] De ſuae aetatis in Media bellis dixerit hic Lucianus nec ne, acutioribus ſtatuendum relinquo. M. du S.

33. Φιλ. Θεαγένης] Mirum ni eundem hic petit de quo in Περ. multa: certe hoc nomine Philoſophum alium novi neminem. M. du S.

34. Θεαγένης] Hoc nomine tyrannus Megarenſium commemoratur *Thucydidi* I. 126. & Athleta ap. *Pauſan.* Eodem iterum nomine ex Athenienſium principibus quidam ap. *Thucyd.* V. 24. Vid. Cl. *Duker.* ad loc. prius indicatum, qui & *Lucian.* de conſcrib. hiſt. & Deor. concil. *Theagenis* mentionem feciſſe monet. Num vero, & qualis philoſophus fuerit, de quo hic agit, non liquet, niſi tyrannus ipſe philoſophus quoque fuerit. J. F. R.

39. Ἐκ δικαστ.] Quid ſit, vid. Schol. Ariſtoph. in *Pl.* p. 32. A. V.

40. Τοὺς ἐκ τυμπάνου] Rei cum ad ſupplicium ducerentur, ſolebant geſtare tintinnabula, ne populum inceſtarent, ut cives tinnitu illo moniti de via decederent. *Zon.* lib. 2. Annal. hinc carnifices cum tintinnabulo, ut apud *Plaut. Trucul.* Dico hac de re alibi: Sunt tamen qui τύμπανον hic interpretentur ξύλον ᾧ τοὺς κατακλινομένους φόνους. dixi de hoc ſupplicio ad illud *Petron. debeamus tenti perire.* J. B.

Τοὺς ἐκ τυμπάνου] Spanh. ad Ariſtoph. Plut. v. 476. oſtendit, tum fuſtium ſupplicium, tum fidicularum

οἱ δ' ὑπὸ λῃστῶν ἀποθανόντες ἑκκαίδεκα, ποῦ εἰσιν ὦ Ἑρμῆ; ΕΡΜ. Πάρεισιν οἵδε οἱ τραυματίαι, ἃς ὁρᾷς. τὰς δὲ γυναῖκας ἅμα βούλει προσαγάγω; ΚΛΩΘ. Μάλιστα, καὶ τοὺς ἀπὸ ναυαγίων γε· ἅμα γὰρ τεθνᾶσι, καὶ τὸ ὅμοιον τρόπον. καὶ τοὺς ἀπὸ [a] πυρετοῦ δὲ, καὶ τούτους ἅμα· καὶ τὸν ἰατρὸν μετ' αὐτῶν Ἀγαθοκλέα.

Πῶς δὲ ὁ φιλόσοφος Κυνίσκος, ὃν ἔδει τὸν Ἑκάτης τὸ δεῖπνον φαγόντα, καὶ τὰ ὄν τῶν καθαρσίων ὠὰ, καὶ πρὸς τούτοις γε, [b] σηπίαν ὠμὴν, ἀποθανεῖν; ΚΥΝ. Πάλαι σοι παρέσκηκα, ὦ βελτίστη Κλωθοῖ. τί δέ με ἀδικήσαντα, τοσοῦτον [c] εἴασας ἄνω τὸν χρόνον; σχεδὸν γὰρ ὅλον μοι τὸν ἄτρακτον ἐπέκλωσας. καίτοι πολλάκις ἐπειράθην τὸ νῆμα λάθρᾳ λυμῆναι ἐλθεῖν· ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπως ἄρρηκτόν τι. ΚΛΩΘ. Ἐφορόν σε καὶ ἰατρὸν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων [d] ἁμαρτημάτων ἀπελίμπανον· ἀλλ' ἔμβαινε ἀγαθῇ τύχῃ. ΚΥΝ. Μὰ Δί', ἤν μὴ πρότερόν γε τουτονὶ τὸν δεδεμένον [e] ἐμβιβασώμεθα· δέδια γὰρ μή σε προπείσῃ δεῦρο.

cim vero a latronibus interfecti ubi ſunt, Mercuri? MERC. Adſunt faucii iſti quos vides. Vin mulieres ſimul adducam? CLOTH. Sane: & naufragos, ſimul enim & eodem modo perierunt; & a febri confectos ſimul, & cum illis Agathoclem medicum.

7. Ubi autem Cyniſcus ille Philoſophus, quem cœna Hecates devorata, & ovis piacularibus, inſuperque ſepia cruda, mori oportuit. CYN. Olim tibi adſum, Clotho optima, ob quod vero peccatum meum diu adeo me apud ſuperos reliquiſti? fere enim totum mihi fuſum glomeraveras: quamquam ſaepe tentarem abſciſſo huc venire: at illud neſcio quomodo rumpi non poterat. CLOTH. Reliqueram te, ut inſpector eſſes & medicus eorum quae peccant homines. Sed inſcende, quod fauſtum felixque ſit. CYN. Non prius, Hercule, quam vinctum huncce impoſuerimus: metuo enim ne precibus te ſuis praeter fas moveat.

8. CLOTH.

a Πυρετοῦ] Τῦ πυρετοῦ B. b Σηπίαν] Σηπίων Ƒ. P. Fl. & reliqq. male. Σηπίαν B. P. & B2. Vid. ſupra Βίων πρ. c. 10. c Εἴασας] Εἶας B. d Ἁμαρτημάτων] Πραγμάτων L. P. Angl. Nihil vero a vulgata abeunt Edd. & BC. e Ἐμβιβασώμεθα] Ἐμβιβασόμεθα B.

49. Τῆς Ἑκάτης] Ὡς ἔοικεν οὐ τῷ τ' Ἑκάτης δείπνῳ, ταῦτα προσπεσεῖσθαι εἰώθεισαν. ἡ δὲ Ἑκάτη μία ἐστὶ τῶν παρ' Ἕλλησι θεῶν. ἀλλὰ δὴ λέγει οὐ ᾗς ἐκαθήροντο. V.

55. Τὸν ἄτρακτον] Αὐτὶ τοῦ ὅλον τὸν ἄτρακτον ἐπ' ἐμοὶ ἔκλωσας. V.

58. Ἔφορον] Ἐπόπτην. G.

* Τῦ] Τὸν editum erat, tam manifeſto errore, ut operae non ſit lectorem monere unde correctio ſit profecta.

cruciatum hac voce notari. Alterum autem ſupplicium, nolim crucem vertere, quae σταυρὸς eſt, & τῦ T figuram habet. Ἀπὸ τῦ σκόλοπος acuti notio ſeparari, puto, non poteſt. J.M.G.

Ibid. Τυμπάνου] Fuſtuario mulctatos. Τύμπανα γὰρ ξύλα ἐς τύπτον᾽ οἱ τοῖς δικαστηρίοις οἱ τιμωρούμενοι. A V.

50. Ἑκάτης τὸ δεῖπνον] Vid. ſupr. *Dial. mort.* I. M.du S.

51. Σηπίαν ὠμὴν] Quo mortis genere fama eſt Diogenem ab humanis exceſſiſſe. J.Br.

Σηπίαν ὠμὴν] Sic antea βίων πρασ. J.B.

Σηπίαν] De hac hiſtoria ſupra dictum eſt, ad B. πρ. c. 10. ubi recte omnes σηπίαν, quod & hic ſecuti Mſſ. Ox. & P. & B2. reſtituimus, cum in reliquis legeretur σηπίων. M.du S.

Σηπίαν ὠμὴν] Imitatus igitur eſt magiſtrum ſuum: jam adluſerat in Vitarum auctione. J.M.G.

57. Ἐλθεῖν] Sic & *venire* pro mori, ſive ad inferos venire, *Propert.* I. 13. 14. J.F.R.

Ibid. Ἰατρὸν — τῶν ἁμαρτημάτων] Sic λύειν pro *liberare*, *ſanare ab errore*, noſter infra in *Gallo*, c. 28. Ἐγὼ σε ἰάσομαι ὦ Μίκυλλε. Et *Fugit.* c. 5. Ἢν μόνον ἰάσασθαι ἐν τοῖς γιγνόμενα εἶμαι. J.F.R.

59. Ἁμαρτημάτων] Angl. πραγμάτων. minus recte. J.B.

Ἁμαρτημάτων] Sic Ox. Cod. & Edd. omnes, pro quo in A. P. & L. πραγμάτων. Quod autem hic de Cynico, idem apud *Diogenem Laërtium* de Menedemo etiam Cynico, p. 162. E. praedicatur, qui Furiae habitu obambulans ajebat ſe peccatorum ſpectatorem ex inferis advenire. ἐμινύας ἀναλαβὼν χθόνα κατῆλθε, λέγων ἐπίσκοπος ἀφῖχθαι ἐξ ᾅδου τῶν ἁμαρτανομένων, ὅπως πάλιν κατιὼν ταῦτα ἀπαγγείλοι τοῖς ἐκεῖ θεσμοῖς. M.du S.

63. Μο-

8. CLOTH. Age videam, quis sit? MERC. Megapenthes Lacydis F. tyrannus. CLOTH. Inscende tu. MEG. Nequaquam, Clotho, Domina, sed paulum me redire ad superos patere; deinde mea tibi sponte veniam, vocante nemine. CLOTH. Quid vero est, cujus caussa redire cupis? MEG. Domum perficere mihi prius permitte: ex dimidia enim parte aedificatam reliqui. CLOTH. Nugas agis. Verum inscende. MEG. Non multum, o Parca, temporis oro. unum hunc diem manere mihi permitte, dum uxori de pecuniis aliquid mandem, ubi magnum thesaurum defossum habeam. CLOTH. Stat sententia: non potes consequi quod optas. MEG. Peribit igitur tantum auri? CLOTH. Non peribit: noli laborare. Megacles enim illud cognatus tuus accipiet. MEG. Heu quae ista contumelia! inimicus ille meus, quem socordia quadam non prius interfeci! CLOTH. Ille ipse: &

ΚΛΩΘ. Φέρ' ἴδω τίς ἐσι. ΕΡΜ. Μεγαπένθης ὁ Λαχύδε, τύραννος. ΚΛΩΘ. Ἐπίβαινε σύ. ΜΕΓ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα Κλωθοῖ. ἀλλά με πρὸς ὀλίγον ἔασον ἀνελθεῖν. εἶτά σοι αὐτόμολος ἥξω, καλοῦντος μηδενός. ΚΛΩΘ. Τί δ' ἐστιν, ὅ χάριν ἀφικέσθαι θέλεις; ΜΕΓ. Τὴν οἰκίαν ἐκτελέσαι μοι πρότερον ἐπίτρεψον· ἡμιτελὴς γὰρ ὁ δόμος καταλέλειπται. ΚΛΩΘ.Ληρεῖς· ἀλλ' ἔμβαινε. ΜΕΓ. Οὐ πολὺν χρόνον, ὦ Μοῖρα, αἰτῶ, μίαν με ἔασον μεῖναι τὴν ἡμέραν, ἄχρις ἂν τι ἐπισκήψω τῇ γυναικὶ περὶ χρημάτων, ἔνθα τὸ μέγαν εἶχον θησαυρὸν καταρρυγμένον. ΚΛΩΘ. Ἄραγε· οὐκ ἂν τύχοις. ΜΕΓ. Ἀπολεῖται ἓν χρυσὸς τοσοῦτος; ΚΛΩΘ. Οὐκ ἀπολεῖται. θάρρει τοῦτο γε ἕνεκα· Μεγακλῆς γὰρ αὐτὸν ὁ σὸς ἀνεψιὸς κομιεῖται. ΜΕΓ. Ὦ τῆς ὕβρεως, ὁ ἐχθρὸς, ὃν ὑπὸ ῥᾳθυμίας ἔγωγε οὐ προαπέκτεινα; ΚΛΩΘ. Ἐκεῖνος αὐτός· ἡ γυνὴ ἐπιβιώσεται

Linquitur & primo domus imperfecta cubili.

f Ἐπισκήψω] Nihil hic variant Edd. J. F. P. Fl. H. S. Vid. notas.

65. Ἐπίβαινε] Τουτέστιν ἄνελθε εἰς τὸ πλοῖον. V.

70. † Ἡμιτελὴς] Εἰς Πρατισίλαον ‡ τὸν Ὁμηρικὸν ἀπεστράπτου. V.

76. Ἄραγε] Ἔδοξεν. V. (κέκριται. B.)

82. Ἐπιβιώσεται] Ἐπιζήσεται. V.

† Ἡμιτελὴς] Hoc Scholion relatum erat in edit. ad verba οὐ πολὺν χρόνον. Sed ex G. mutavit Soulius, quod rursum non magni momenti, nisi praedicanda esset ejus industria, quae etiam verba τὸν Ὁμηρικὸν, magis necessaria, & quae in Impress. omissa erant, addidit ex V. J. F. R.

‡ Τὸν Ὁμηρικὸν] Sic C. Sed respicit tantum, non ridet; hinc mallem ἀποστρατεῖ. Melius etiam referetur ad μίαν ἡμέραν. M. du S.

63. Μεγαπένθης] De hoc Megapenthe tyranno nihil me unquam legisse memini, & alibi, credo, non invenitur mentio de eo facta. Ex nomine videtur Graecus; ex iis vero, quae infra dicit: ἐς τοσοῦτον ἐπιβιῶναι μέχρις ἂν ἐπαγάγωμαι Περσίδας, καὶ Λύδους ἐπιθῶ τοὺς φόρους, videtur fuisse tyrannus cujusdam urbis in partibus Cariae vel Ioniae. Si quis de eo certiora docuerit, beabit: in eo enim fateor ignorantiam meam. J. P. a G.

67. Αὐτόμολος] *Ultro, sponte, a nemine accersitus.* J. Br.

70. Ἡμιτελὴς ὁ δόμος] Haec ad Homericum Protesilaum videntur spectare. J. Br.

Ἡμιτελὴς ὁ δόμος] Jam hac de re diximus in Dial. Mort. *Val. Flacc.* lib. 6.

Conjux miseranda Cnico

76. Ἄραγε] Vid. supra Ἀναβ. c. 3. pr. M. du S.

ταί σοι ἔτη τετταράκοντα, ἢ μικρόν τι πρὸς, τὰς παλλακίδας, ἢ τ' ἐσθῆτα, ἢ τ' χρυσὸν ὅλον σε ἀφελαβών. ΜΕΓ. Ἀδικεῖς, ὦ Κλωθοῖ, τἀμὰ τοῖς πολεμιωτάτοις ἀφανίσασα. ΚΛΩΘ. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχῳ αὐτὰ ὄντα, ὦ γενναιότατε, παρειλήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν ἢ [a] τὰ παιδία ἔτι ἐμπνέοντι ἐπισφάξας; ΜΕΓ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν. ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν [b] ἐξήκει σοι ὁ χρόνος ἤδη τῆς κτήσεως.

ΜΕΓ. Ἄκουσον, ὦ Κλωθοῖ, ἅ σοι ἰδίᾳ μηδενὸς ἀκούοντος εἰπεῖν βούλομαι. ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε πρὸς ὀλίγον· ἄν με ἀφῇς ἀποδρᾶναι, χίλιά σοι τάλαντα χρυσίου ἐπισήμου δώσειν ὑπισχνοῦμαι σήμερον. ΚΛΩΘ. Ἔτι γὰρ [c] χρυσὸν, ὦ γελοῖε, ἢ τάλαντα ἀφ' μνήμης ἔχεις; ΜΕΓ. Καὶ τοὺς δύο δὲ κρατῆρας εἰ βούλει προσθήσω, οὓς ἔλαβον ἀποκτείνας [d] Κλεόκριτον, ἕλκοντας ἑκάτερον χρυσοῦ [e] ἀπέφθου τάλαντα ἑκατόν. ΚΛΩΘ. Ἕλκε

superstes tibi erit annis quadraginta, & paullo amplius, pellices tuas nactus & vestem & aurum tuum universum. MEG. Injuriam mihi, Clotho, facis, quae res meas inimicissimis adtribuas. CLOTH. Nonne enim tu eadem, cum Cydimachi fuissent, accepisti, interfecto illo, & liberis ipsius in conspectu spirantis adhuc jugulatis. MEG. Sed jam quidem mea erant. CLOTH. Nunc igitur exit tibi possessionis tempus.

9. MEG. Audi Clotho, quae tibi soli, nemine audiente, dicturus sum. Vos vero paullum recedite. Si patiaris me aufugere, mille tibi auri signati talenta dare hodie promitto. CLOTH. Itaque adhuc aurum & talenta in memoria habes, ridiculum caput. MEG. Et duo crateres si vis, adjiciam, quos interfecto Cleocrito accepi, utrumque auri excocti & purissimi talentorum centum pondo. CLOTH. Ra-

a Τὰ παιδία]] Τὸν παῖδα B. b Ἐξήκει] *Marcil.* ἐξήρκει, male. Sed recte pro vulgata faciunt Edd. & BC. *B2. H. P.* c Χρυσὸν] Χρυσίον B. d Κλεόκριτον] Θεόκριτον B. e Ἀπέφθου] Ἀπίμφθου Fl. male. Nil mutant vulgatam *J. P. H.* &c.

83. Καὶ μικρόν τι πρὸς] * Καὶ οὐ τούτοις. *V.* (ἤτοι πρὸς τούτοις. C.)

91. Οὐκοῦν ἐξήκει] Ἀντὶ τοῦ παρῆλθεν. ὅτω ἓ τῷ ἐξήκοντι φαμὲν χρόνου, ἀντὶ τοῦ παρελθόντος. *V.*

96. Ἐπισήμου] Ἐσφραγισμένου. *V.*

2. Ἀπίφθου] † Εὐρίζου. *V.* (τῷ πολλάκις ἐψηθέντος. ἢ γενίζω ὀρύζου. C.)

* Καὶ ἐν τούτοις] Neque haec satis intellexisse videtur. *Coll.* paulo melius enarrant. *M. du S.*

† Εὐρίζω] Vid. LXX. Interpr. & lege Ὀρύζω. cui emendationi etiam assentitur Clar. *Gronov.* & *Coll. G.* confirmant.

83. Τι πρὸς] Sic Ἔρμ. c. 61. Sic *Dem.* 116. C. & 437. B. *M. du S.*

91. ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος] Ἐξήρκει. *Th. M.*

Ibid. Οὐκοῦν ἐξήκει] Accusat Clotho tyrannum Megapenthem rapinae bonorum Cydimachi, caedisque ipsius Cydimachi & liberorum ejus. Atqui se eorum fuisse ait ille dominum. *Itaque*, subjicit Clotho, *tempus possessionis tuae jam exactum est.* Κλω. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα ὦ γενναιότατε παρειλήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν, καὶ τὰ παιδία ἔτι ἐμπνέοντι ἐπισφάξας; Μεγαπ. ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν. Κλω. ἐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος τῆς κτήσεως. Marcilius pag. 429. pro ἐξήκει legit ἐξήρκει. Quid opus? Satis utique commode ἐξήκειν dicitur tempus circumactum, plane uti apud Latinos tempora ac dies dicuntur *exire* & *exisse*, ubi ad finitum terminum venerunt. *Livius* IV. cap. 30. *Induciaeque inde, non pax facta; quarum & dies exierat, & ante diem rebellaverant.* c. 58. *Tempus induciarum cum Vejenti populo exierat.* Sic alibi saepissime. Scholiastes Graecus vulgatam Luciani lectionem confirmat. Ἐξήκει] ἀντὶ τοῦ, παρῆλθεν. ὅτω ἓ τῷ ἐξήκοντος φαμὲν χρόνου. ἀντὶ τοῦ, παρελθόντος. *J. J.*

Ibid. Ἐξήκει] Genuina haud dubie lectio, quam frustra vir doctus sollicitat. Proprium in ea re verbum, ut ex *Xen. Plut. Pausan.* & aliis patet. Sic *Livius* XXX. 24. 25. *dies exierat.* *M. du S.*

2. Ἀπίφθου] Sic interpretandum aurum ἄπεφθον ostendunt viri docti ad Polluc. III, 87. *J. M. G.*

7. Πάντα μόνος ἐμ.] Sanior haec lectio quam quae in Angl. Codic. πάντα ἀδικα. Solebant enim mortui in exorabulis suis a Plutone diem postulare, & ut plurimum πάντα. Sic in Dial. Mort. *J. B.*

12. Εαν-

Rapite hominem. ſponte enim ſua inſcenſurus non videtur. MEG. Anteſtor vos. Imperfecta manent moenia & navale quae perfecturus eram, ſi vel quinque ipſos dies vivere adhuc licuiſſet. CLOTH. Omitte curam, ſtruet alius. MEG. Verum hoc quidem omnino aequum poſtulo. CLOTH. Quid illud eſt? MEG. Tantum ut ſuperſtes ſim, quoad Piſidas ſubegero, & Lydis tributa impoſuero, & monumentum mihi ipſi maximum excitavero, cui inſcribam, quot & quanta imperatoria in vita facinora ediderim. CLOTH. Heus tu, non jam diem unum poſtulas, ſed viginti fere annorum moram.

10. MEG. Verum vades vobis dare paratus ſum celeritatis & reditus. Si vultis vero ſuccedaneum vobis pro me dabo unicum filium meum. CLOTH. Quem ſaepe optabas, impure, eſſe tibi ſuperſtitem? MEG. Olim iſtud optabam, ſed nunc melius video. CLOTH. Veniet & αὐτόν· ἔοικε γὰρ οὐκ ἐπεμβήσεσθαι ἡμῖν ἑκών.

MEΓ. Μαρτύρομαι ὑμᾶς, ἀτελὲς μένει τὸ τεῖχος, καὶ τὰ νεώρια. ἐξετέλεσα γὰρ ἂν αὐτὰ ὀπίσω [f] πέντε μόνας ἡμέρας. ΚΛΩΘ. Ἀμέλησον· ἄλλος τειχιεῖ. ΜΕΓ. Καὶ μὴν τοῦτόγε πάντως εὔγνωμον αἰτῶ. ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον; ΜΕΓ. Ἐς τοσοῦτον ὀπίσω εἶναι, μέχρις ἂν [g] ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λυδοῖς ὀπίσω τοὺς φόρους, καὶ μνῆμα ἑαυτῷ παμμέγεθες ἀναστήσας, ὀπιγράψω ὁπόσα ἔπραξα μεγάλα καὶ τραληγικὰ [h] πρὸς τὸν βίον.

ΚΛΩΘ. Οὗτος, οὐκ ἔτι [i] μίαν ἡμέραν αἰτεῖς, ἀλλὰ χεδὸν εἴκοσιν ἐτῶν ἀφορισθήν.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐγγυητὰς ὑμῖν ἕτοιμος πρὸς τὸ ταχύ, καὶ τὸ ἐπανόδω εἰ βούλεσθε δέ, καὶ ἀντανδρον ὑμῖν ἀντ' ἐμαυτοῦ [k] δώσω τὸν ἀγαπητόν. ΚΛΩΘ. Ὦ μιαρὲ, ὃν ἤυχου πολλάκις ὑπὲρ γῆς καλιπεῖν; ΜΕΓ. Πάλαι ταῦτ' ἠυχόμην· νυνὶ δ' ὁρῶ [l] τὸ βέλτιον. ΚΛΩΘ. Ἥξει κακείνος

[f] Πέντε μόνας] Πάντα καὶ δέκα P. & Angl. [g] Ὑπαγάγωμαι] Ὑπάγωμαι B. [h] Παρὰ] Sic Edd. & B. κατὰ Z, & P. [i] Μίαν] Ταῦτα μίαν B. Sed reſpuunt pronomen reliqui, & Edd. [k] ΚΛΩΘ.] Deeſt in Fl. adeſt in P. H. & reliqq. [l] Τὸ βέλτιον] Articulus τὸ aberat a P. & B2. male.

6. Νεώρια] Ὁ ναυσταθμὸς τῶν πλοίων. G.
9. Εὔγνωμον] Εὔλογον. V.
10. Εἰς τοσοῦτον] Ἐπὶ τοσοῦτον. V.
‡ Ὑπάγωμαι] Ἀπάγωμαι editum fuerat, male.
11. ‡ Ὑπάγωμαι] Ὑποτάξω. V.
19. § Αὐτανδρον] Ὁνομα κύριον. V.
§ Αὐτανδρον] Quam incurioſe legerint hi Scholiaſtae, & hic locus documento ſit. M. du S.

12. Ἑαυτῷ] Lege ἐμαυτῷ. M. du S. Mutatione, ut videtur, neceſſaria; ſed quia Edd. & Codd. conſentiunt, ac pronomina interdum permutantur, ut alibi dico, nihil muto. J. F. R.

13. Ἐπιγράψω ὁπόσα] Eadem antea & in Toxar. & in Dipſad. tangit Theophr. Charact. περὶ μικροφιλοτιμίας. J. B.

17. Ἐγγυητὰς — τοῦ τάχους, καὶ τοῦ ἐπανόδου] H. e. *atque celeris mei reditus ſponſores vobis dare paratus ſum.* Per figuram ἐν διὰ δυοῖν dictum eſt τοῦ τάχους & τοῦ ἐπανόδου. Simili modo *Ariſtoph.* Plut. p. 37. Δῆλος δ' ἐστὶν — τῇ βαδίσει & τῷ τάχει, pro τῇ βαδίσει ταχυῇ. L. Bos.

20. Τὸν ἀγαπητόν] *Amaſium meum.* J. Br. Τὸν ἀγαπητὸν] Suadent plura ἀγαπητὸν hic *unicum filium* intelligi. Vota, quae vix in alium, quam in patrem conveniunt; id ipſum, quod, ἀντανδρον *ſuccedaneum* dare vult, cujus ſuperſtitionis in ſacris libris veſtigia, denique quod ſucceſſor illum interficit, aemulum ſcilicet imperii & paternae necis ultorem metuens. J. M. G.

Τὸν ἀγαπητόν] Ἀγαπητὸν majuſcula litera non modo expreſſum erat in Pariſina; ſed & ibid. atque in Benedictina latine redditum *Agapetum*, quali nomen proprium viri eſſet; ſed non dubitavimus id cum *Brodaeo* in Miſcell. L. VIII. c. 12. & cum *Geſnero* adjective ſcribere. J. F. R.

23. Τὸ βέλτιον] Abeſt illud τὸ in B2. & P. Agnoſcunt reliquae cum Mſ. Ox. Vid. Ῥητ. c. 8. & Συμπ. 23. M. du S.

25. Ἀγ-

νός σοι μετ' ὀλίγον, ὑπὸ τῷ νεωστὶ βασιλεύοντος ἀνῃρημένος.

ΜΕΓ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τοῦτό γε μὴ ἀντείπῃς ὦ Μοῖρά μοι. ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον; ΜΕΓ. Εἰδέναι βούλομαι [a] τὰ μετ' ἐμὲ ὅπως τινα ἕξει [b] τὰ τρόπον. ΚΛΩΘ. Ἄκουε. μᾶλλον γὰρ ἀνιάσῃ μαθών. τὴν μὲν γυναῖκά σου Μίδας ὁ δοῦλος ἕξει, τὴν δὲ πάλαι δὲ αὐτὴν ἐμοίχευεν. ΜΕΓ. Ὁ κατάρατος, ὃν ἐγὼ πειθόμενος αὐτῇ, ἀφῆκα ἐλεύθερον. ΚΛΩΘ. Ἡ θυγάτηρ δέ σου, [c] ταῖς παλλακίσι τοῦ νυνὶ τυραννοῦντος ἐγκαλαλεχθήσεται· εἰκόνες δὲ καὶ ἀνδριάντες, ὅσους ἡ πόλις ἀνέστησέ σοι πάλαι, πάντες ἀναλελραμμένοι, γέλωτα παρέξουσι τοῖς θεωμένοις. ΜΕΓ. Εἰπέ μοι, τῶν φίλων δέ τις ἀδικεῖ τοὺς δρωμένους; ΚΛΩΘ. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος; ἢ ἔκ τίνος αἰτίας δικαίας γενόμενος; ἀγνοεῖς ὅτι καὶ πάντες οἱ προσκυνοῦντες καὶ τὰ λεγόμενα καὶ πραττόμενα ἕκαστα ἐπαινοῦντες, ἢ φόβῳ, ἢ ἐλπίσι, ταῦτ' ἔδρων, ἢ δεχῆς ὄντες φίλοι, καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἀποβλέποντες; ΜΕΓ. Καὶ

ille tibi paullo post, ab eo qui nunc regnat sublatus.

11. MEG. Igitur illud certe non negabis mihi, Parca. CLOTH. Quid? MEG. Scire volo, quemadmodum post me mea se habitura sint. CLOTH. Audi, magis enim iis auditis lugebis. Uxorem tuam Midas habebit, servus, qui olim adulterio illi cognitus est. MEG. Sacerrimus homo, quem ego illi obsecutus manu misi. CLOTH. Filia tua in pellicibus ejus, qui nunc imperitat, adnumerabitur. Imagines vero & statuae, quas olim tibi posuit resp. eversae omnes, ludibrium praebebunt spectantibus. MEG. Dic mihi, amicorum nullus indigne fert ea quae fiunt? CLOTH. Quis enim amicus tibi fuit, aut qua justa caussa fuisset? Ignoras etiam qui adorabant te, & quaecumque diceres faceresve laudabant, eos universos, aut metu, aut spe quadam hoc fecisse, imperii tui amicos, & rationem habentes temporis? MEG. At illi libantes in convi-

a Τὰ] Iterum abest articulus in *Coll.* male. b Τὸν τρόπον] Rursum omissus erat articulus τὸν in *P.* & *Bz.* c Ταῖς παλλακίσι] Ταῖς τῶν παλλακίσι B.

28. Εἰδέναι βούλομαι μετ' ἐμὲ] Οἴμοι, θίλει, καὶ τὰ μετ' ἐμὲ. *G.*

35. * Ἐγκαταλογήσεται] Συγκαταριθμήσεται. *V.* (συναριθμήσεται. C.)

* Ἐγκαλαλογηθεῖται] Immo ἐγγαλαλεχθήσεται rectum erat. *M. du S.*

† Ὅπως] Ὅπερ legebatur in Schol. edito, sed mutavit *M. du S.*

40. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος] Δι' ὃν τούτων πᾶσαν τὴν τυράννων ἐμφανίζει ὑδρισμόν. καὶ † ὅπως οὐδὶς φίλος, ἀλλὰ κόλακες ‡ πάντες αὐτῶν, καὶ καιρὸν § ἐξωνούμενοι. *V.*

‡ Πάντες] Πάντως quoque male editum fuerat. *M. du S.*

§ Ἐξωνούμενοι] Ex S. S. petita phrasis; quae hanc est, tempori servire. *M. du S.*

25. Ἀνῃρημένος] *De medio sublatus.* *J. Br.*

35. Ἐγκαλαλεχθήσεται] Scholiastes legit ἐγκαλαλογήσεται. Eodem recidit utrumque. *J. J.*

43. Ἕκαστα ἐπαινοῦντες] Ut illud, *laudant convivae*, Convivae, ut hic, parasiti: dixerunt viri Clar. ad Pers. dixi ad illud *Petron. ut foris canares poëtam laudasti.* *J. B.*

49. Ὅλως] Illud ὅλως in *Junt.* vitium typothetarum esse, indicat comma quod post ὅλῳ tamen positum erat, in *Hagen.* punctum minus post ὅλως expressum est. In *Paris.* vero nulla aderat distinctio, quam si a *Juntina* sustuleris, habebis quidem lectionem commodam; sed vulgata tamen est melior. *J. F. R.*

Ibid. Ὄμνῳ τὸν ἐγώ] Jurant Parasiti per reges suos. *J. B.*

52. Ἐνεχθὲν] Φέρε. *J. Br.*

60. Ἐπεὶ τάχιστα μοι ἀπόθανεῖν ἔδει] Cum dicere debuisset ἐπεὶ ἀπέθανον, ὑπὸς τοῦτο εἰργάσατο Ἀττικὸς χρωτισμὸς Euripidi frequens: quod & notavit *Euripid.* Schol. *J. B.*

63. Γλαυκίων] Notant Grammatici Atticos ὑπερμάζοντας solere nomina secundae sic transformare, ut εὐπραξίας, εὐφημίας, γλαυκίας, εὐτρόπους, εὐφήμους, γλαυκίους. *J. B.*

64. Κεκοινωνήκει] Vid. supra Deor. Dial. I. μετὰ — κεκοινώνησε τῇ Νηρηΐδι. *M. du S.*

Κεκοινωνήκει] Haec autem verba: (καὶ πάλαι δὴ, οἶμαι,

viviis magna voce multa mihi & magna bona apprecari ſolebant, vicariam pro me mortem, ſi fas eſſet, ſubire parati omnes: & omnino per genium meum jurabant. CLOTH. Igitur apud unum illorum coenatus heri periiſti. Ultimum enim quod oblatum tibi poculum eſt, illud ipſum huc te demiſit. MEG. Hoc erat ergo, quod amarulentum quid guſtabam. quo vero conſilio haec fecit? CLOTH. Multa interrogas, cum inſcendendum ſit.

12. MEG. Unum me angit maxime, Clotho, propter quod cuperem vel pauxillum in lucem reſpicere. CLOTH. Quid vero illud eſt? videtur enim magnum quiddam eſſe. MEG. Cario ſervus meus, cum primum me vidit mortuum circa veſperam, cum aſcendiſſet in conclave ubi jacebam, nactus opportunitatem; neque enim quisquam aderat, qui me cuſtodiret, Glycerium pellicem meam, cum qua ſtupri conſuetudinem olim, credo, habuit, oſtio clauſo, quaſi nemine praeſente, ſubegit: deinde cum expleviſſet libidinem,

μὴν σπένδοιτες ὁι τοῖς συμποσίοις, μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐπηύχοντό μοι πολλὰ ϗ ἀγαθὰ, προαποθανεῖν ἕκας ⊙ αὐτῷ ἕτοιμ ⊙, εἰ οἷόν τε εἶναι. ϗ [d] ὅλως, ὅρκ ⊙ αὐτοῖς ἦν ἐγώ. ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν παρ' ἑνὶ αὐτῷ χθὲς δειπνήσας, ἀπέθανες. τὸ γὰρ τελθλαῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθὲν, ἐκεῖνο θύριὶ κατέπεμψέ σε. ΜΕΓ. Τοῦτ' ἄρα πικρῷ τιν ⊙ ἡδύομεν. τί βουλόμε ⊙ δὲ ταῦτ' ἔπραξε; ΚΛΩΘ. Πολλά με ἀναχρίνεις· ἐμβῆναι δέον.

ΜΕΓ. Ἓν με πνίγει μάλιστα, ὦ Κλωθοῖ, διότῳ ἐπόθουν ϗ πρὸς ὀλίγον ἐς τὸ φῶς ἀνακύψαι πάλιν. ΚΛΩΘ. Τί δὲ τοῦτό ἐστιν; ἔοικε γάρ τι μεμηγεθες εἶναι. ΜΕΓ. Καρίων ὁ ἐμὸς οἰκέτης, ἐπεὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε, καὶ δείλιν ὀψίαν ἀνελθὼν ἐς τὸ οἴκημα, ἔνθα ἐκείμην, σχολῆς οὔσης, (ἐδεὶς γὰρ οὐδὲ ἐφύλαττέ με) Γλυκέριον [e] παλλακίδα μου, ϗ πάλαι δὲ, οἶμαι, κεκοινωνήκει, [e] ἐπισπασάμεν ⊙ τ' θύραν, ἐσπόδει, καθάπερ ἐδενὸς ἔνδον παρόντ ⊙· εἶτα ἐπειδὴ ἄλις εἶχε τ' ἐπιθυμίας, ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ, σὺ

d Ὅλως,] Ὅλ ⊙, *f.* sola. e Ἐπισπασάμεν ⊙] Παρεγαγὼν] B. C. Sed cum vulgata faciunt Fl. & *Bz.* & P. &c.

60. Ἐπεὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε] Ἔθ ⊙ Ἀττικοῖς ὕτω χρῆσθ ἐπὶ τ' ἀνυπερθέτως ϵ παρελθὼς γνωμῶν. ἀντὶ δὲ τῦ εἰπεῖν, ἐπεὶ ἀπέθανον εὐθὺς τοῦτο εἰργάσατο, εἶπεν, ἐπεὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε. ὡς ϵ ἀλλαχοῦ, ἐπεὶ τάχιστά μοι ἐξεγένετο, τόδε ϵ τόδε ἔπραξε, ἀντὶ ¶ τῦ ἅμα τῷ γενέσθ εὐθὺς ἔπραξε. *V.*

63. Γλυκέριον] Ἀτλικὰ ὑποκορίσματα ἅπερ ὡς ἐπίπαν εἰσὶν ἑταιρικὰ, Ἀμφίδιον. Φιλίτιον. Ψυχίδιον. Στρεύθιον. Ἐρώτιον. ** Πόλιον. Χρυσάριον, ϗ πάντα ὅσα τῇ τ ὑδετέραν φωνῇ κατὰ δηλ ⊙ γένους †† καταγορεῖται. ὧν ὁ χαρακτὴρ ἄνωθεν ἐμφαίνει Ἀττικὸς· μεμφθήσει δὲ νῦν ϵ τῇ ἡμετέρᾳ χρήσει ὑ Φάσιον, ὑ ‡‡ Ἀδρότιον. ἅπερ ϗ μέχρι τ' ἐνικῶν μόνον κλίνεται. *V.*

Γλυκέριον] Ὑποκορισικὸν τ γλυκερίας Ἀθηναίων ἔθει. αὐτοὶ γὰρ τὰ δηλυκὰ ὀνόματα ὕτως §§ ὑποκορίζουσι, ϗ μάλιστα ἐπὶ τ ἑταιρῶν τὴν Εὐφημίαν λέγοντες Εὐφήμιον, ϗ τὴν Εὐπραξίαν Εὐπράξιον. ¶¶ *V.*

64. Κεκοινωνήκει] Γρ. καὶ κεκοινωνήκεσαν. *G.*

65. Ἐπισπασάμεν ⊙] Ἐπισύρας. ἀσφαλισάμεν ⊙. *V.* Ἐπισαλλόμε ⊙ ϗ κλείσας. C. Ἐπισπασάμε ⊙, ἐπισύρας, ἀσφαλισάμεν ⊙, ὡδηγαγὼν. *G.*

Ibid. Σποδεῖ] Τύπτειν. ὡς Ἀριστοφ. παλλάκης. κυρίως δὲ τὸ καθαίρειν τοὺς βωμοὺς τ σποδοῦ. ϗ τὸ ἐπὶ τ σποδῶ βινεῖν, ὡς ἐνταῦθα. &c. *G.*

Ibid. Ἐσπόδει] Ὑβριστικῶς ἀφροδισίαζεν. *V.*

¶ Τῦ] Γὰρ τῦ habebat Edit. *Cler.* ſed delevit particulam γὰρ *M. du S.*

** Πόλιον] Mallem Πώλιον. *M. du S.*

†† Καταγορ] Lege κατηγορεῖται. *M. du S.*

‡‡ Ἀδρότιον] Ridicule legebatur in edit. ἀζρότιον. Sed recte correxit *M. du S.*

§§ Ὑποκορίζουσι] Quinque verba ſequentia deerant in Edit. *Cler.* *J. F. R.*

¶¶ Ad verbum Γλυκέριον duo erant ſcholia in diverſa loca diſtracta in *V.* quae conjuncta exhibeo. *J. F. R.*

μαι, κεκοινωνήκει) parentheſi incluſit idem in Edit. *Junt.* quod ad ſenſum recte; ſed nolumus editionem hanc nimiis uncis onerare. *J. F. R.*

67. Ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ] Phraſis noſtro familiaris, ut Cl. *Jenſ.* alibi oſtendit. Sic ἀποβλέπειν, & βλέπειν πρός τινα & τι frequens pro oculos convertere in aliquem, vel aliquid, ſupra c. 11. Vel cupere, exſpectare. Ep. ad *Hebr.* XI. 26. Ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθαποδοσίαν.

σὺ μέντοι, φησὶν, ὦ μιαρὸν ἀνθρώπιον, πλη-
γάς μοι πολλάκις ἐδωκεν ἀδικοῦντι ἐνέτεινας,
ἐκ ταὐτὸ ἅμα λέγων, παρέτιλλε τέ με κ' ἐς τὴν
κόρρης ἔπαιε· τέλος δὲ, πλατὺ χρεμψάμε-
νος, κ' καλαπτύσας με, κ' ἐς τ' ἀσε-
βῶν χῶρον ἄπωθι [a] ἐπεμπὼν ᾤχετο, ἐγὼ δὲ,
[b] ἐνεπιμπράμενος μὲ, οὐκ εἶχον δὲ ὅμως ὅ,
τι κ' δράσαιμι αὐτὸν, αὖος ἤδη κ' ψυχρὸς
ἦν. κ' ἡ μιαρὰ δὲ παιδίσκη, ἐπεὶ φόβῳ προ-
σιόντων τινῶν ἠφάνιζο, [c] σιέλῳ χρίσασα τὼς
ὀφθαλμὼς, ὡς [d] δακρύσασα ἐπ' ἐμοὶ, κα-
κύσασα, κ' τύνομα βοήσασα, ἀπηλ-
λάττετο. ὧν εἰ λαβοίμην.

ΚΛΩΘ. Παῦσαι ἀπειλῶν· ἀλλ' ἔμβη-
θι, καιρὸς ἤδη σε ἀπαιτᾶν βῆμα τὸ δικαστή-
ριον. ΜΕΓ. Καὶ τίς ἀξιώσει κατ' ἀνδρὸς
τυράννου ψῆφον λαβεῖν; ΚΛΩΘ. Κατὰ τυ-
ράννου μὲ ἰδεῖς, κ' νεκροῦ δὲ ὁ Ῥαδάμανθυς, [e]
ὃν αὐτίκα μάλα ὄψει δίκαιον, κ' κατ' ἀξίαν
βοηθιθέντα ἑκάστῳ τ' δίκην· [f] τὸ δὲ νῦν

me respiciens, tu quidem, inquit, impure homuncio, plagas mihi saepe nihil commerito inflixisti, & cum his dictis vellicavit me, & malas mihi percussit: denique pituitam lato screatu adductam in me cum exspuisset, & in impiorum loca abire me jussisset, discessit. Ego vero quamvis excandescens, non habebam quo ulciscerer hominem, qui exsanguis jam & frigidus essem. Sceleста vero puella, strepitu quorumdam supervenientium, animadverso, saliva madefactis oculis, quasi me lacrimasset, plorans & nomen meum appellans discessit. Quos ego si nanciscar!

13. CLOTH. Parce minis. sed ingredere, tempus est, te jam ad tribunal venire. MEG. Et quis audebit contra virum tyrannum sumere tabellam? CLOTH. Contra tyrannum quidem nemo; contra mortuum vero Rhadamanthus, quem statim videbis justum, & juste de unoquoque pronunciantem. Jam vero moras diutius

a Ἐπεμπὼν] Ἀπεμπὼν B. ἐπεμπὼν *J.* b Ἐνεπιμπράμενος] Ἐπεμπρ. Coll. & B. Sed cum vulgata facit Scholiast. c Σιέλῳ] Σιάλῳ L. *Th. Mag.* d Δακρύσασα] Δακρύσουσα. B. & Fl. Sed vulgatam servant P. *P. B2.* &c. e Τὸ δὲ νῦν] Sic B. & Coll. Edd. omnes τὸ νῦν δὲ.

69. Ἐνέτεινας] Ἐπήγαγες. *V.*
70. Καὶ τ' κόρρης] Καὶ τ' κεφαλῆς. *V.*
71. Πλατὺ χρεμψάμενος] Τὸν ἐκ τῆς τόμπλε σιαναγαγὼν πτύελον *. *V.*
74. Ἐνεπιμπράμενος] Ἐκαιόμενος, ἐμαινόμενος. *V.*
80. Ὧν εἰ λαβοίμην] Καὶ τοῦτο δραματικὸν τὸ μὴ † συντελεῖν ἐᾶσθαι τ' λόγον, ἀλλ' ὑποτίμησας, ἵνα δείξῃ ὅτι οὗτος, ὡς κ' ἐν τῷ βίῳ πολλάκις εἶπε γόησας, ὑπὸ μειζόνων κολασμῶν τοῦ λόγου. *V.*
85. Ὁ Ῥαδάμανθυς] Καὶ οὗτος υἱὸς ἦν, ὡς λέγουσι, τοῦ Διὸς. ἀφορίζει δὲ ὡδὶ τοῦ πατρὸς ὁ οὗτος, ἐπὶ τὸ ἐκζητεῖν τὰς τ' τελελυπότων πράξεις κ' τὰς εἰς ἀξίαν ἐκτιθείσας δίκας. *V.*

* Πταμόμενος C. prave, forsan scripserit σπασάμενος. *M. du S.*

† Συντελεῖν ἐᾶσθαι] Συντελεῖσθαι ἐᾶν. C.

Plura similia quoque dedit frater *Gul. Reitzius* in Belg. Graeciss. p. 446. Sed hic tantum est, *respicere*. *J. F. R.*

68. Μιαρὸν] Conf. notam clar. *Hemsterh.* ad *Timon.* §. 53. f. ubi frustra μικρὸν pro μιαρὸν, ex sola *Junt.* legi voluit *Sonlius*. *J. F. R.*

72. Καὶ &c.] Confer infra *Mort.* c. 26. *M. du S.*

73. Ὤχετο] *E cubiculo exiit.* *J. Br.*

77. Σιέλῳ] At infra Ἁλιξ. c. 21. m. in Edd. legitur σιάλῳ. Quare & hic forsan sic legendum. Interim quia utrumque recte dicitur, vulgatam non movi, quia non tanti est. *Hesych.* Σιαλῶ, σιάλῳ, ἀφρός. *J. F. R.*

78. Δακρύσασα] Ex variatione lectionis suspicor legendum δακρύουσα, quod utroque altero planius. *J. F. R.*

80. Ὧν εἰ λαβοίμην] *Scelerum suorum poenas ab his exigerem.* aut hoc aut hujusmodi quidpiam subintelligendum est. *J. Br.*

87. Τὸ νῦν δ' ἔχον] *Ut autem res sese nunc habent.* *J. Br.*

Τὸ δὲ νῦν ἔχον, μὴ ἀφέτριος] Legendum videtur, τὸ δὲ νῦν ἔχων μὴ ἀφέτριος. Nota vis hujus participii cum verbo. *J. M. G.*

Τὸ δὲ νῦν] Ut Cl. *Gesn.* conjecit, in duobus Mss. erat; ἔχων vero constans est, nec movendum. *J. F. R.*

89. Καὶ δοῦλον] Sic Homericus Achilles Odyss. A. *J. Br.*

91. Τὸ

tius nectere noli. MEG. Vel privatum me facito, Parca, pauperum unum, vel ſervum pro eo, qui rex nuper fui: ad vitam modo redire me patere. CLOTH. Ubi ille cum clava? & tu Mercuri, pede illum intro trahite: neque enim ſponte intraverit. MERC. Sequere jam, fugitive, adſume hunc portitor, & illum alterum: utque tuto *id fiat*, hic ſane ad malum adligabitur. MEG. Atqui loco primo adſidere me oportet. CLOTH. Quid ita? MEG. Quod me hercule, tyrannus fui, & ſatellites decies mille habui. CLOTH. Et non juſte barbam tibi vellit Cario, ſcaevo adeo mortali? Amaram igitur tyrannidem habebis, clava hujus ſubinde guſtanda. MEG. Audebit quippe Cyniſcus intendere mihi baculum? Non ego te nuper, cum procax nimium & aſper eſſes, & increpare me auſus, vix continebar quin clavis adfigerem. CLOTH. Propterea & tu nunc ad malum defixus manebis.

ἔχον, μὴ ἀλλὰ πτῶχα. ΜΕΓ. Κἂν ἰδιώτην με ποίησον ὦ Μοῖρα τῶν πενήτων ἕνα, κἂν δοῦλον ἀντὶ τοῦ πάλαι βασιλέως· ἀναβιῶναί με ἔασον μόνον. ΚΛΩΘ. [f] Πῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον, καὶ σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ; σύρετ' αὐτὸν εἴσω τοῦ πυθοῦς. εὖ γὰρ ἂν ἐμβαίη ἑκών. ΕΡΜ. Ἔπου νυν δραπέτα· δέχου τοῦτον σὺ πορθμεῦ, καὶ τὴν δεινὰ καὶ ὅπως ἀσφαλῶς ἀμέλει πρὸς τὸν ἱστὸν δεδήσῃ. ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐν τῇ πρωεδρίᾳ καθέζεσθαί με δεῖ. ΚΛΩΘ. Ὅτι τί; ΜΕΓ. Ὅτι, νὴ Δία, τύραννος ἦν, καὶ δορυφόρους εἶχον μυρίους. [g] ΚΛΩΘ. Εἶτ' εὖ δικαίως σε παρέτιλλεν ὁ Καρίων, εὖ σοὶ σκαιὸν ὄντα; σὺ μικρὰν δ' ἔτι τὴν τυραννίδα ἔξεις, γευσάμενος τοῦ ξύλου. ΜΕΓ. Τολμήσει γὰρ Κυνίσκος [h] ἐπαρατείνασθαί μοι τὸ βάκτρον; Οὐκ ἐγώ σε ἔπρωλον, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν καὶ τραχὺς ἦθα καὶ ὀλιτιμητικὸς, μικροῦ δεῖν προσεπατταλεύσας; [i] ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν μενεῖς καὶ σὺ τῷ ἱστῷ προσπεπατταλευμένος.

ΜΙΚ.

f Πῦ δὲ ὁ] Πῦ δὲ ἐστὶν B. & Fl. Sed omittunt *ἐστὶ* *V. P. B2.* &c. *g* ΚΛΩΘ.] Κλω. *V.* Sed K. ſimpliciter Fl. unde & KY. perſonam poſſis facere. *h* Ἐπαρατείναι] Ἐπαναβείναι. B. *i* ΚΛΩΘ.] K. Fl. quod aeque perſon. Ky. Cyniſci ſignificare poteſt.

92. Εἴσω τοῦ πυθοῦς] Τουτέστι, κατὰ τοῦ πυθοῦς. *V.* (ἢ, ἀπὸ τοῦ πυθοῦς. C.)

94. Καὶ τὸ δοῦν ὅπως] Κἀντεῦθεν ‡ ἐλλείπει Ἀθηναίων ἔθει, τὸ φρόντιζε, ἃ σκαιὸν. *V.*

6. § Προσπεπατταλεύσας] Εἰς πάσαλον ἔδησα, ἀντὶ τοῦ ἀνεσκόλοπα. *V.*

‡ Ἐλλείπει] Ἔλλειπεν legebatur in impreſſo, & omiſſa erant poſtrema illa verba ἃ σκαιὸν, quae addidit ex V. *M. du S.*

§ Προσπεπατ.] Προπεπατταλεύσει, editum fuerat; item mox ἔδοσα pro ἔδησα, & ἀνεσκόλοπα pro ἀνεσκόλοπα, quae correxit *M. du S.*

91. Τὸ ξύλον] *Quo*, niſi cymbam conſcendas, *vapulabis.* *J. Br.*

Τὸ ξύλον] Confer ſupra c. 4. pr. & non ſemel alibi. *M. du S.*

94. Τὸν δοῦν] Cynicum deſignare videtur. *M. du S.*

95. ΧΑΡ. ἀμέλει] Sic interpungendum duximus. Judicent alii. Scriptura omnium quotquot videre licuit, codicum, aliter, nempe, ἀσφαλῶς ἀμέλει. Haec cum ſcripſiſſem video *Verſio* eadem placuiſſe, qui margini ſui codicis haec adſcripſit: [*hic pone novam perſonam.*] Et omnino in P. legitur, non quidem ΧΑΡ. uti primo conjeceram, ſed KY. *M. du S.*

Ἀσφαλῶς ἀμέλει] Ἀσφαλῶς, χάριν, ἀμέλει legendum contendit *Souliys*, & poſt ἀμέλει duo puncta adpoſuerat, KY. adſcribens. Fruſtra. Nam ἀμέλει adverbialiter hic accipiendum, pro *nimirum*, ut ſeq. c. 14. poſt med. Vel ut c. 18. ἀμέλει γράψομαί σε παρανόμων ἐπὶ τῷ Ῥαδαμάνθυϊ. Ubi vertitur in *Par. Age age ut lubet, equidem tibi diem dicam apud Rhadamanthum.* Non male, quod ad ſenſum, nec tamen praeciſe ad Graeca, quae orationem non diſpeſcunt in duo membra. *J. F. R.*

99. KY. Εἶτ' ἐ] Verba haec in Edd. *Parcae* tribuuntur. Rationem emendationis noſtrae ex ſequentibus ſumito. In Fl. una extat litera K. hinc feſtinantium operarum error. Mox iterum ante τοιγαροῦν pro ΚΛΩΘ. repone KY. *M. du S.*

6. Προσπεπατταλεύσας] Megapenthes intentari ſibi ab Cyniſco quopiam videns verbera, dicit ei, οὐκ ἐγώ σε πρώην, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν, καὶ τραχὺς ἦθα, καὶ ὀλιτιμητικὸς μικροῦ δεῖν προσεπατταλεύσας; *Nonne ego te nuper, quod valde libere & aſpere ageres, ac idemtidem objurgares, cruci propemodum affixi?* Graecus interpres, Προσπεπατταλεύσας] Εἰς πάσαλον ἔδησα, ἀντὶ τοῦ,

ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κλωθοῖ, ἐμοῦ δὲ ὑδεὶς ὑμῖν λόγος; ἢ διότι πένης εἰμὶ, ἀφ' τοῦτο καὶ τελθυταῖον ἐμβῆναί με δεῖ; ΚΛΩΘ. Σὺ δὲ τίς εἶ; ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος. ΚΛΩΘ. Εἶτα ἄχθῃ βραδύνων; οὐχ ὁρᾷς ὁπόσα ὁ τύραννος ὑπισχνεῖται δώσειν, ἀφεθεὶς πρὸς ὀλίγον; θαῦμα γοῦν ἔχει με, εἰ μὴ ἀγαπητὸν καὶ σοὶ ἡ ἀφαίρεσις. ΜΙΚ. Ἄκυσον ὦ βελτίστη Μοιρῶν· ὡς πάνυ με ἡ τοῦ Κύκλωπος [a] ἐκείνου εὐφραίνει δωρεὰ, [b] τὸ ὑπισχνεῖσθαι, ὅτι πύμαλον ἐγὼ τὸν Οὖτιν καταέδομαι. ἂν τε γοῦν πρῶτον, ἂν τε πύματον, οἱ αὐτοὶ ὀδόντες [c] παραμένουσιν. ἄλλως τε, καὶ ὁμοῖα τἀμὰ τοῖς τοῦ πλησίον. ἐν ἀφαμέτρῳ γὰρ [d] ἡμῖν οἱ βίοι, φασίν· ὁ μὲν γὰρ τύραννος, εὐδαίμων εἶναι δοκῶν πᾶσι, [e] τὸν βίον, φοβερὸς ἅπασι, καὶ φθονερὸς, ἀπολιπὼν χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ [f] ἀργύριον, καὶ ἐδητὰ, καὶ ἵππους, καὶ δεῖπνα, καὶ παῖδας ὡραίους, καὶ γυναῖκας εὐμόρφους, εἰκότως ἠνιᾶτο, καὶ [g] ἀποσπώμενος αὐτῶν ἤχθετο. ἐγὼ δὲ οἶδ' ὅπως καθάπαξ ἰξῷ τινι προσέχει τοῖς τοιούτοις ἡ ψυχὴ, καὶ οὐκ ἐθέλει ἀπαλλάττεσθαι. Sic legendum. Perperam in editione pro primis tertiae dantur personae; ἴδυσι pro ἴδυσα, &c. *J. J.*

14. MIC. Dic mihi, Clotho, mei oplane nulla a vobis habetur ratio? An quod pauper sum, ideo ultimo etiam inscendendum mihi est? CLOTH. Tu vero quis es? MIC. Sutor Micyllus. CLOTH. Et gravaris moram? non vides quanta daturum se pollicetur tyrannus, ad exiguum tempus si dimittatur? miror igitur, nisi tibi etiam grata videtur mora. MIC. Audi, Parcarum optima. Non sane illud me Cyclopis munus delectat, cum promittit, ultimum ego Utin devorabo: sive primum enim sive ultimum iidem dentes manent. Caeterum nec par mea ac divitum ratio est. e diametro enim oppositа nobis vitae genera. Tyrannus quippe felix cum videretur in vita, metuendus omnibus & conspicuus, relicto auro illo tanto atque argento, & vestibus, & equis, & coenis, & pueris speciosis, formosisque mulieribus, non absurde angebatur, se ab illis abstrahi, & ferebat graviter. Nescio enim quomodo velut viscо quodam talibus adhaerescit animus, nec facile ab illis vult discedere, qui-

a Ἐκείνου] Sic P. & L. Ἐκείνῃ male Edd. *J.* P. B2. Fl. & *S.* b Τὸ ὑπισχ.] Deest in P. c Περιμένουσιν] Μὴ παρειμένουσιν. B. d Ἡμῶν] Ἡμῖν O. e Τὸν] *J.* sola articulum vitiose exprimit, τῶν. f Ἀργύριον] Ἄργυρον B. g Ἀποσπώμενος] *J.* ἀποσπόμενος media correpta, vitiose. Sed recte B. Fl. P. B2. &c.

16. Ἀγαπητὸν] Ἀντὶ ἀρκετὸν, ἱκανόν. *V.* (ἰδιῶτ. C.)

17. Ἡ τοῦ Κύκλωπος] Ὁ Κύκλωψ πρὸς τὴν Ὀδυσσέα ἐν τῷ σπηλαίῳ φησὶν, * σοὶ χαρίζομαι τοῦτο ὕστερον τῶν ἑταίρων σε ἐσθίειν. τοῦτο δὴ καὶ ὁ Μίκυλλος φησὶν, ὅτι ἐφ' ὅσον ὁ θάνατος γίνεται, τί μοι διαφέρει τὸ καταφαγεῖν ὕστερον; Οὖτιν δὲ λέγει τὸν Ὀδυσσέα, ὅτι γὰρ ἑαυτὸν Ὀδυσσέα καλεῖ ἀφαιρούμενον τὸν Κύκλωπα. *V.*

19. Ὅτι πύμαλον] Ἔσχατον. *V.*

* Σοὶ] Ὅτι. V.

20. Πάντας] Sic habet C. Edit. πάντων.

21. Ἐν τῷ] Ἐκ τοῦ ἐπιπέδου legebatur in Edit. sed mutaverat *M. du S.*

22. Ἐκ ἀφαμέτρου] Τὸ λόγιον ἐπὶ τῶν πάνυ ἀφθόρτων. εἰλήφασι δὲ ‡ ἐκ τοῦ ἐπιπέδου σχήματος τοῦ κύκλου· ἐν κατίσου γὰρ πασῶν τῶν τιμιουσῶν αὐτὸν εὐθειῶν § μείζων ἡ ἀφ' ἧς πάντων ἴσης ἐστὶν ἀφαμέτρου λέγεται. ¶ καὶ τοῦτον ἐν τοῖς πάνυ ἀφθόροις λέγει ἐκ ἀφαμέτρου. *V.*

29. Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως] Καινοπρεπὲς τοῦτο ἐκ οἶδα γὰρ ὅπως δεῖν εἰπεῖν· ἐ δὲ ἐ γὰρ οἶδ' ὅπως εἴρηκε. *V.*

30. Προσέχεται] Κρατεῖται. *V.*

‡ Ἐξ τῷ] Ἐκ τοῦ ἐπιπέδου χήματος τοῦ κύκλου ἐν κατίσου γὰρ πασῶν τῶν τιμιουσῶν αὐτὸν εὐθειῶν § μείζων ἡ ἀφ' ἧς πάντων ἴσης ἐστὶν ἀφαμέτρου λέγεται. ¶ καὶ τοῦτον ἐν τοῖς πάνυ ἀφθόροις λέγει ἐκ ἀφαμέτρου. *V.*

§ Μείζων . . . λέγεται] Διὰ τοῦ πέντε ἐκεῖνο διάμετρον λέγεται editum erat, sed ita dedimus ut ex Cod. V. idem correxit, simul adnotans, μείζονι δ. τ. π. ἔστι καὶ mendose alibi legi, non tamen addens in quo *Cod.* nec refert, quia falsum est. *J. F. R.*

¶ Ἀπὸ τούτου ἴσι] Et sic dedit idem, pro ἀπὸ τοῦ τὸ πάνυ, quod habebant Scholia impressa.

15. Θαῦμα γοῦν ἔχει με] *Hom.* Od. K. 326. *M. du S.*

18. Δωρεὰ] Od. Υ, 389. *J. M. G.*

19. Οὖτιν] Vid. *Hom.* Odyss. I. 368. Οὖτιν ἐγὼ πύμαλον ἔδμεναι μετ' ἄλλοισιν ἑτάροισι. *Neminem*, i. e. Ulyssem, *ego extremum edam, post suos socios.* Indicat etiam *Brod.*

quibus olim illiquefacta velut voluptate ſolutus fuerit. Potius illud quaſi neſcium rumpi vinculum eſt, quo devinciri eos contigit. Quin ſi quis vi illos abducat, ejulatus tollunt, & cum audaces ſint caetera, meticuloſi ad hanc ferentem ad inferos viam deprehenduntur. Itaque converſi retro ad ea, quae a tergo ſunt, ut invenuſti amatores e longinquo certe adſpicere ea, quae in vita ſunt, cupiunt, qualia ineptus ille modo factitabat, qui & in via fugam tentarit, & hic te fatigarit precibus.

15. Ego vero, quippe qui nullum in vita pignus haberem, nec agrum, nec domus plures, nec aurum, nec inſtrumentum, neque gloriam, neque ſtatuas, non eſt mirum quod ſuccinctus fui, & ad primum Atropi nutum laetus, abjecto ſcalpro & coriis, crepidam adhuc in manibus habens, exſilii ſtatim, ut eram diſcalceatus, ac non abluto prius atramento, ſequutus ſum, vel praeivi potius, ad anteriora proſpiciens: neque enim quidquam eorum quae a tergo erant advertit me & revocavit. Et Hercules, jam pulchra eſſe veſtra

τεσθαι ῥᾳδίως, ἅτε αὐτοῖς πάλαι προστετηκυῖα· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἄῤῥηκτός τις ὢν ὁ δεσμός ἐστιν, ᾧ δεδέσθαι ξυμβέβηκεν αὐτούς· ἀμέλει κἂν ἀπάγῃ τις αὐτοὺς μὴ βίας, [b] ἀνακωκύουσι· καὶ τἆλλα ὄντες θρασεῖς, δειλοὶ πρὸς ταύτην εὑρίσκονται· ὅτι τὴν Ἄδου φέρουσαν ὁδὸν ὀπισθρόφου γῆν εἰς τὸ πίσω, ὥσπερ οἱ δυσέρωτες, καὶ πόρρωθεν ἀποβλέπειν ὰ τῷ φωτὶ βέλτιόν ἐστι, ταῦτα δὲ ἐκεῖνος ἐποίει· καὶ δὴ καὶ τὴν ὁδὸν ἀποδιδράσκων, κἀνταῦθά σε καλὰ λιπαρῶν.

Ἐγὼ δέ, ἅτε μηδὲν ἔχων ἐνέχυρον ἐν τῷ βίῳ, οὐκ ἀγρὸν, οὐ σωμοικίαν, οὐ χρυσὸν, οὐ σκεῦος, οὐ δόξαν, οὐκ εἰκόνας, εἰκότως εὔζων ἦν. κἀπειδὴ μόνον ἡ Ἄτροπος ἔνευσέ μοι, ἄσμενος ἀπορρίψας τὴν σμίλην καὶ τὸ κάτλυμα, [i] κρηπῖδα τινὰ ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων, ἀναπηδήσας εὐθὺς [k] ἀνυπόδητος, οὐδὲ μελανήρειαν ἀπονιψάμενος εἰπόμην. μᾶλλον δὲ ἡγούμην ἐς τὸ πρόσω ὁρῶν. οὐδὲν δέ με κατόπιν ἐπέστρεφε, καὶ μελεχάλει. καὶ, νὴ Δί', ἤδη καλὰ τὰ παρ' ὑμῖν πάντα ὁρῶ. τό,

b Ἀνακωκύουσι] Ἀνακωκύουσι ἐκστενάζουσι B. & Fl. A ceteris abeſt ἐκστενάζουσι, neque comparet in J. P. nec B2. i Κρηπῖδα] Κρηπῖδα Amp. Pell. k Ἀνυπόδητος] Ἀνυπόδητος B. Sed nihil a vulg. abit Fl. B2. H. P. &c.

32. Προστηκυῖα] ** Προστηκυῖα. προσταχεῖσα. ἐπιθυμητικῶς ἔχουσα. V.
39. Οἱ δυσέρωτες] Οἱ πάνυ ἐρῶντες. V.
42. Καλαλιπαρῶν] Παρακαλῶν. G.
44. Οὐ σωμοικίαν] Τὰ νῦν ἐνοικιαζόμενα. V.
46. Εὔζων ἦν] Ὁ ταχὺς, καὶ ὀξέως βαδίζων. V. (ἱλαρὸς, C.)
47. Σμίλην] Σμίλη, ἐργαλεῖον σκυτοτομικὸν. G.
48. Κρηπῖδα] Ὑπόδημα. V.
51. Εἰς τὸ πρόσω ὁρῶν] Τουτέστιν ἐγὼ· ὥσπερ οἱ πλούσιοι εἰς τὸ ὀπίσω ἐβλέπουν, ὡς †† ἐπιθυμῶν τῷ φωτός. V.

** Προστηκυῖα] Non agnoſcunt hanc vocem C. M. du S.

†† Ἐπιθυμῶν] Ἐπιθυμῶντες legebatur in Impreſſ. ſed mutavit M. du S.

Brod. Miſcell. L. VIII. c. 12. hunc verſ. in Odyſſ. I. quaerendum. J.F.R.

22. Ἐκ διαμέτρου] Eraſmi Chiliades in adagio. *Ex diametro oppoſitum.* J.Br.

Ἐκ διαμέτρου ἡμῶν οἱ βιοὶ] Mſ. ἡμῶν. Proverb. τῶν πάνυ διαφόρων. J.B.

29. Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως] Interpunguntur hunc locum Grammatici, & dici volunt οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως. J.B.

30. Προσῄχθαι] Forſan *Lucian.* dederit προσιχθαι, quod hic efficacius videtur, ut apud *Ariſtoph.* Plut. 1097. Ὥσπερ λεπὰς τῷ μιφακίῳ προσῄχθαι. *Inſtar oſtreae adoleſcenti adfixa eſt.* Non tamen moveo vulgatam, nam in eadem locutione προσέχεσθαι etiam adhibet idem *Veſp.* 105. J.F.R.

35. Ἀμέλει] Vid. ſupra c. 13. m. hujus Dial. J.F.R.

39. Ἀποβλέπειν] Hoc eſt quod *extrema linea amare* dicit ille Terentianus Phaedria, Eun. 4, 2, 12. J.M.G.

48. Κάτλυμα] Vid. interpretem *Ariſtoph.* A.V.

τό, τε γὰρ ἰσοτιμίαν ἅπασιν εἶναι, καὶ μηδένα τοῦ πλησίον ὑπερφέρειν, ὑπερήδιστον ἔμοιγε ἂν δοκεῖ. τεκμαίρομαι δὲ μηδ' ἀπαιτεῖσθαι χρέα τοὺς ὀφειλομένους ἐνταῦθα, μηδὲ φόρους ὑπολελεῖν· τὸ δὲ μέγιστον, [a] μηδὲ ῥιγοῦν τοῦ χειμῶνος, μηδὲ νοσεῖν, [b] μηθ' ὑπὸ τῶν δυναμενεστέρων ἁρπάζεσθαι. εἰρήνη δὲ πᾶσα, καὶ τὰ πράγματα ἐς τἀμπαλιν ἀνεστραμμένα· ἡμεῖς μὲν γὰρ οἱ πένητες, γελῶμεν, ἀνιῶνται δὲ καὶ οἰμώζουσιν οἱ πλούσιοι.

ΚΛΩΘ. Πάλαι σὲ ὦ Μίκυλλε γελῶντα ἑώρων· τί δ' ἦν ὅ σε μάλιστα ἐκίνει γελᾶν; ΜΙΚ. Ἄκουσον, ὦ τιμιωτάτη μοι θεῶν· παροικῶν ἄνω τυράννῳ, πάνυ ἀκριβῶς ἑώρων τὰ γιγνόμενα ὑπ' αὐτοῦ, καί μοι ἐδόκει τότε ἰσόθεός τις εἶναι. ὁρῶν τε γὰρ πορφύρας τὸ ἄνθος ὁρῶν, ἐμακάριζον καὶ τῶν ἀκολουθούντων τὸ πλῆθος, καὶ τὸ χρυσοῦν, καὶ τὰ λιθοκόλλητα ἐκπώματα, καὶ τὰς κλίνας τὰς ἐλεφαντοπόδας· ἔτι δὲ καὶ ἡ κνίσα ἡ τῶν σκυθιζομένων ἐς τὸ δεῖπνον, ἀπέκναιέ με· ὁρῶν

videbo omnia. Quod enim aequo omnes honore sunt, neque quisquam super alium eminet, supra sane quam dici potest, jucundum mihi videtur. Arbitror autem, neque aes alienum repoſci hic debitores, nec tributa pendere; & quod maximum, neque frigere per hiemem, nec aegrotare, nec pulsari a potentioribus. Pax vero ubique, & res plane in contrarium verſae: nos enim ridemus pauperes, at illi divites adflictantur & plorant.

16. CLOTH. Hoc eſt, quod diu te ridere obſervavi, Micylle. Quid vero eſt, quod riſum tibi movit maxime. MIC. Audi, veneranda mihi maxime Dearum. Cum apud ſuperos vicinus eſſem tyranni, accurate, quae fierent ab illo obſervavi, & videbatur mihi nonnumquam par Diis eſſe. Quippe florem purpurae quum viderem & miniſtrantium multitudinem, & aurum & pocula gemmis diſtincta, & lectos aureis fultos pedibus, beatum hominem praedicabam: enecabat me porro nidor

a Μηδὲ] Μὴ δὲ *J. H. S.* & hic & ubique hac periodo, μηδὲ *P.* μὴ ῥιγοῦν, omiſſo δὲ B. b Μηθ'] Μὴ θ'. B.

58. Τὸ δὲ μέγιστον] Τὸ ἰσχυρότατον. *G.*
61. Ἐς τὸ ἐμπαλιν] Τοὐτέστιν ἐναντία τοῖς γινομένοις ἐν τῇ ζωῇ. *V.*
73. Καὶ ἡ κνῖσα] Ὁ καπνός. *V.*
74. Ἀπεκναίε μοι] Ἀντὶ τοῦ κατεβρόχθιζόν μου εἰς τὸ ζῆν διατίθει. ἢ ὅτι τρόπον τινὰ ἐκάστου τῶν ἐμῶν . . , καὶ πυκνῶς ἔχων ἐκοίλει, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀπώλλυεν ἢ διέφθειρεν· ἔστι γὰρ Πλάτων χρῆται τῷ ῥήματι τούτῳ. *V.* (Ibid. poſt alterum Scholion intermiſſum repetitur: Ἀπέκναιέ μοι] Ἐφθείρευέ μοι.)

* Ἐμμᾶν.] Ἡμάτου editum erat; ſed in V. eſt ἰμᾶν. i. e. ut ego conjicio, ἰματᾶ. Ex ſagaci tamen conjectura in A. ἡμμάτου editum eſt. *M. du S.*

54. Ἰσοτιμίαν] Hanc apud inferos aequalem honoris ſedem, ſic alibi vocat in Dial. Mort. & poſtea p. 231. & paſſim. *J. B.*
59. Μηθ' ὑπὸ] Ita recte Mſ. Ox. Impreſſi μηθ' ὑπό. *M. du S.*
Μήθ' ὑπὸ] An non cogitavit igitur *Soulius* aeque μήτε dici ac μηδέ? Cum vero illud μήθ' ſit a μήτε, recte per θ ſcribebatur, ob ſequentem adſpiratam, *Hom.* Il. H. 401. Μήθ' Βλῶσι — & alibi, quod pluribus non probo, quia ex Grammaticorum canonibus notum. Sic οὐδὲ & οὔτε, quorum poſterius ſimiliter eodem caſu fit οὐθ'. *Theogn.* 178. — οὐθ' ἕξει δυνάμενος. At non ignoravit hoc noſter; verum quia bis μηδὲ praeceſſit, etiam tertio loco idem voluit ſubſtituere, quod tamen minus neceſſarium credo, quin hic vel melius μήθ', quoniam id proprie ſignif. *neque*, cum μηδὲ ſit, *non vero*, licet etiam ſaepe confundantur, nulla ſenſus differentia. Sic poſt οὐδὲ quoque recte ſequitur οὔτ' apud noſtrum de *Merc. cond.* c. 4. Οὐδὲ γὰρ ἂν πιθοῖεν, οὔτε — quamvis frequentius οὔτε — οὔτε repetitum reperias. *J. F. R.*
61. Τὸ ἐμπαλιν] Mſ. ἐς τὸ ἔμπαλιν, τοὐτέστιν ἐναντία τοῖς γιγνομένοις ἐν τῇ ζωῇ. *J. B.*
67. Ἄνω] *Apud ſuperos.* *J. Br.*
70. Πορφύρας ἄνθος] Ἄνθος de re qualibet ridente, ut ἄνθος ἅρας. Sic apud *Homer.* ἄνθος πυρός·

Αὐτὰρ ἐπεὶ πυρὸς ἄνθος ἐκέκμηκεν, πασσάλοιο δὲ φλοιός.

A quo *Philoſtr.* in Scamand. *Æſchyl.* Prometh. vincto τὸ ἐκ γῆς ἄνθος. *J. B.*
72. Κλίνας ἀργυρόποδας] Poteſt ſumi ἁπλῶς, ut in Somnio & alibi, poteſt etiam ſignificare λοξόποδας, ut ἀργυρόπεζα, λοξόπους, ut apud *Catul.* Epithal. Jul. & Manlii.

dor eorum quae in coenam illi parabantur, adeo quidem, ut ille egreſſus mortalium ſortem ac ter beatus mihi videretur, ac tantum non pulchrior excelſiorque reliquis cubito ipſo regio: ſublatus fortuna, & procedens cum gravitate quadam, ac vultu ſupino, & colloqui volentibus terrorem incutiens. Cum vero defunctus eſſet, & ipſe mihi usquequaque ridiculus videbatur exutis illis deliciis: meque ipſum magis deridebam quale purgamentum admiratus eſſem, nidore aeſtimans illius felicitatem, & beatum illum putans propter cochlearum Laconici maris ſanguinem.

17. Cum vero non hunc ſolum, ſed praeterea Gniphonem foeneratorem viderem, ingemiſcentem & cruciantem ſe poenitentia, qui fruitus non eſt divitiis, ſed non guſtatis illis mortuus, relicta ſubſtantia Rhodochari luxurioſo, qui proximus genere illi cum eſſet, primus lege ad hereditatem vocabatur; *haec inquam cum viderem*, compeſcere riſum non potui, recordatus prae-

ὡς τε ὑπεράνθρωπός τις ἀνὴρ ἐν τρισὶ πήχεσι καλεφαίνετο, καὶ μονονυχὶ καλλίων, καὶ ὑψηλότερος, ὅλῳ πήχει βασιλικῷ ἐπαιρόμενος τῇ τύχῃ, καὶ σεμνῶς προβαίνων, καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων, καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐκπλήττων· ἐπεὶ δὲ ἀπέθανεν, αὐτός τε παγγέλοιος ἔφθη μοι ὑποδυσάμενος τὴν τρυφὴν καὶ μᾶλλον ἔτι καταγέλαστος, οἷον κάθαρμα ἐτεθήπειν, ἀπὸ τῆς κνίσης τεκμαιρόμενος αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν, καὶ μακαρίζων ὅτι τῷ αἵματι τῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλίδων.

Οὐ μόνον δὲ τοῦτον, ἀλλὰ καὶ τὸν δανειστὴν Γνίφωνα ἰδὼν γενόμενον, καὶ μελαγχολῶντα, ὅτι μὴ ἀπέλαυσε τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἄγευστος αὐτῶν ἀπέθανε, τῷ ἀσώτῳ Ῥοδοχάρει τὴν οὐσίαν ἀπολιπών (ἦν δὲ ἄγχιστα τῶν αὐτῷ γένους, καὶ πρῶτος ὁπὸς τὸν κλῆρον ἐκαλεῖτο κατὰ τὸν νόμον) οὐκ εἶχον ὅπως καταπαύσω τὰ γέλωτα, καὶ μάλιστα μεμνημένος ὡς ὠχρὸς ἀεί, καὶ αὐχμηρὸς ἦν, φροντίδος τὸ μέ-

ε Γνίφωνα] Sic B. Fl. B2. H. P.

77. Ὅλῳ πήχει] Ἀντὶ τοῦ μέτρῳ μεγάλῳ· ὁ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς, ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν ἐ κοσὶν τρεῖς δακτύλους. V.

79. Ἐξυπτιάζων] Ἀντὶ τοῦ τείνων τὸν τράχηλον ἐ τὸ σῶμα προβαλλόμενος ἅμα, καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους ἐξεσκοπούμενος, ὅ ἐστι, γαυριῶν, καὶ ὑπερηφάνως ἐξεπατῶν. V.

† Λακωνικὴ] Λατινικὴ C. mendoſe.

83. Ἐτεθήπειν] Ἐθαύμαζον. V.

86. Κοχλίδων] Ὅτι ἡ † Λακωνικὴ κόχλος τῶν ἄλλων εὐδοκιμωτέρα· ἢ ὅτι ἐκεῖ πρῶτον ὠφθη τὸ κυνὸς σῶμα· τὸ ἐπιτήδευμα τοῦτο. V.

91. Ἄγγιστα ἦν] Ἀντὶ τοῦ ‡ ἐγγύτατα· πλέον πάντων πλησιάζων. V.

‡ Ἐγγύτατα] Ἐγγύτα vitioſe editum erat.

O cubile quot ô nimis
Candido pede lectuli.

† κλίνης ἀργυρόπους, licet ſciam hunc locum capi de lectulis ἐλεφαντόποσι. J. B.

75. Ὑπεράνθρωπός τις] Mſ. Regius ὑπερ ἀν θεός τις ἦν. J. B.

Ibid. Τρισὶ πήχεσι] Ut in principio Nigrini. J. B.

Τρισὶ πήχεσι] Vid. ſupra *Nigrin.* ſub init. M. du S.

77. Ὅλῳ τῷ πήχει βασιλικῷ] Tangit hunc locum *Theod. Marcil.* ad *Horat.* dixit autem βασιλικῷ, ἀντὶ τοῦ, μεγάλῳ, ὁ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν τρεῖς δακτύλους. Solet Lucian. tyrannos & cæteros ſupercilioſos Τιτανώδεις βλεπούσας, his verbis attollere. J. B.

Ibid. Πήχει] Πῆχυς βασιλικὸς Herodoto, qui tribus digitis juſto cubito major eſt. A. V.

Ibid. Βασιλικῷ] Qui plebejo ſolet eſſe longior. Nos hodie in Gallia quædam menſurarum genera *regia* nominamus. J. Br.

78. Καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων] Sic paſſim alibi ἀντὶ τοῦ τείνων τὸν τράχηλον ἐ τοὺς ἰδίους ὤμους ἐξεσκοπούμενος, ὅτι γαυριῶν ἐ ὑπερηφάνως ἐξεπατῶν. Sic ſcriptum ad oram Mſ. Regii. J. B.

85. Λακ. ϑ. κοχλ.] Purpuram hisce omnibus deſcribit. M. du S.

86. Κοχλίδων] *Conchyliorum, muricum.* J. Br.

88. Γνίφωνα] Confer ſupra *Timon.* c. ult. & Vit. auct. c. 23. ubi *γνόφωνα* pro Γνίφωνα male legitur. M. du S.

96. Τῆς

μέτωπον ἀνάπλεως, καὶ μόνοις τοῖς δακτύλοις πλουτῶν, οἷς τάλαντα καὶ μυριάδας ἐλογίζετο, καὶ μικρὸν συλλέγων τὰ μετ' ὀλίγον [a] ἐκχυθησόμενα πρὸς τοῦ [b] μακαρίου Ῥοδοκάρους. ἀλλὰ τί [c] οὐκ ἀπερχόμεθα ἤδη; καὶ μέλλοι [d] γὰρ πλέονες τὰ λοιπὰ γελασόμεθα οἰμώζοντας αὐτοὺς ὁρῶντες. ΚΛΩΘ. Ἐμβαινε, ἵνα [e] καὶ [f] ἀνιμήσηται ὁ πορθμεὺς ἀγκύριον.

ΧΑΡ. Οὗτος, ποῖ φέρῃ; πλήρης ἤδη τὸ σκάφος· αὐτῷ σοὶ μενε· ἐς αὔριον ἑωθέν σε διαπορθμεύσομεν. ΜΙΚ. Ἀδικεῖς ὦ Χάρων, ἔωλον ἤδη νεκρὸν ὑπολιμπάνων· ἀμέλει γράψομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος· οἴμοι τῶν κακῶν· ἤδη πλέουσιν· ἐγὼ δὲ μόνος ἐνταῦθα περιλείψομαι. καίτοι, τί δ' ἂν διαγήχομαι κατ' αὐτούς; δῶ γὰρ δέδια μὴ [g] ἀπαγορεύσας ὑποπνιγῶ, ἤδη τεθνεώς· ἄλλως τε οὐδὲ τὸν ὀβολὸν ἔχων τὰ [h] πορθμεῖα

fertim, quam pallidus ſemper ſqualidusque fuerit, curarum, quod frons oſtenderet, plenus, ſolisque dives digitis, quibus talenta & myriades computaret, minutatim ea colligens, quae paulo poſt effundentur a beato illo. Sed cur non jam ſolvimus? etenim inter navigandum ridebimus reliqua, plorare illos videntes. CLOTH. Ingredere, ut tollat ancoram Portitor.

18. CHAR. Heus tu quo tendis? plena jam eſt cymba: illic expecta: cras mane trajiciemus te. MIC. Injuriam mihi, Charon, facis, ſi relinquas me heſternum jam mortuum. Crede mihi legum te violatarum apud Rhadamanthum reum faciam. Heu mihi malorum, jam navigant, ego vero ſolus hic deſtituar: quamquam cur non poſt illos transnato? neque enim metuo, ne viribus defectus ſuffocer, qui jam ſim mortuus, praeſertim cum nec obolum ha-

[a] Ἐκχυθησόμενα] Sic A. O. & P. & Angl. Mſ. Edd. omnes male ἐκλυθησόμενα. [b] Μακαρίου] Μακαρίτου B. [c] Οὐκ ἀπερχόμεθα] Οὐ καλπερχόμεθα. B. [d] Γὰρ] Abeſt haec vocula in B. [e] Καὶ] Et haec conjunctio deſideratur in B. [f] Ἀνιμήσεται] Ἀναστάσῃ R. [g] Ἀπαγορεύσας] Ἀτονήσας Mſ. Bo. Nihil variant Edd. [h] Πορθμεῖα] Πορθμεῖα Schol. Πορθμεῖα H. Sed vulgatam ſervant B. Fl. P. S.

97. Ἐλογίζετο] Ἠρίθμει. V.
4. Καὶ * ἀνιμήσεται] Ἀναστάσῃ. V.
9. Ἔωλον] Χθεσινὸν. V.
13. Διαπλεύσομαι] Κολυμβῶ. G.

* Ἀνιμήσεται] Ἀναμήσεται male editum fuit, & ἀναστήσονται pro ἀναστάσῃ. M. du S.

† Ἀπαγορεύσας] Ἀναγορεύσας quoque legebatur in ead. edit.
‡ Πορθμεῖα] Πορθμεῖον C.

96. Τοῖς δακτύλοις] Qui pecuniam contrectabant. J. Br.

Τοῖς δακτύλοις] Non videtur *Brodaeus* ad ſequentia reſpexiſſe, quae dicunt *digitos* hic ad ſupputationem adhibitos, non ad contrectationem. Solent enim avari quotidie ſecum putare quantum nummorum habeant. Solent quidem etiam ipſos nummos delectationis cauſſa contrectare; ſed quia de eo hic nulla mentio, non opus eſt *Brodaei* interpretatione. Eſt autem antiquus ille mos digitis & articulis computandi, ſatis notus. Alioqui vid. interpretes ad vulgatum illud *Juvenal.* Sat. X. 249. — *ſuos jam dextra computat annos*, & *Tanbman.* ad *Plaut. Mil. glor.* p. 673. J. F. R.

97. Μυριάδας] Vid. infra Μωμ. c. 20. M. du S.

99. Ἐκλυθησόμενα] Angl. ἐκχυθ... J. B.

Ἐκχυθησομ.] In textum recepimus lectionem codicis Angl. Ox. & P. alia enim illa quae in vulgatis eſt ἐκλυθήσε — non placet. V. *Tim.* c. 14. ubi eadem phraſi utitur. M. du S.

Ἐκχυθησόμενα] Lubens auſcultavi *Soulio*, vulgatam ἐκλυθησόμενα in ἐκχυθησόμενα mutanti. Sed pro c. 14. Luciani, quod citat, vid. c. 23. *Tim.* f. Nam alia facta eſt diviſio, atque ille inſtituerat. Poſt haec autem nos eamdem capitum diſtributionem ſervavimus, quam ille in Juntina deſignaverat. J. F. R.

4. Ἀνιμήσηται] Mſ. ἀναστάσῃ. J. B.

13. Μὴ ἀπαγορεύσας] Mſ. ἀτονήσας. Lucianea prorſus dictio. J. B.

19. Προκαλοῦμαι] Diu me vox haec torſit: Video tandem quid ſignificet. κατάγομαι eſt *diverſari*, *hoſpitio*

habeam unde naulum ſolvam. CLOTH. Quid hoc? Exſpecta Micylle: non eſt fas ita te transire. MIC. Quin forte citius quam vos deferar. CLOTH. Nequaquam. Sed adnavigabimus ejus recipiendi cauſſa, & tu Mercuri, una illum *manu porrecta* intro trahe.

19. CHAR. Ubi jam ſedebit? plena enim, ut vides, omnia. MERC. Super humeros, ſi videtur, tyranni. CLOTH. Scite excogitavit illud Mercurius. Aſcende igitur & cervices impii conculca. nobis vero felix curſus contingat! CYN. Optimum fuerit, nunc tibi, Charon, verum dicere. Ego obolum, quem poſt trajectum tibi ſolvam, non habeo: neque enim mihi quidquam praeter hanc quam vides peram, & hanc clavam. Caeterum ſi haurire me velis, aut remigare, paratus ſum: nihil autem de me querere, modo commodum & robuſtum mihi remum dederis. CHAR. Remiga. Satis enim fuerit, ſi hoc abs te

καλαβαλεῖν. ΚΛΩΘ. Τί τοῦτο; ϖρέμνιον ὦ Μίκυλλε· ἐ θέμις ἔτω σε διελθεῖν. ΜΙΚ. Καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν ϗ ϖροκαλαχθήσομαι. ΚΛΩΘ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ ϖροσελάσαντες, ἀναλάβωμεν αὐτὸν, ϗ σὺ ὦ Ἑρμῆ, [i] συναράσπασον.

ΧΑΡ. Πῆ νῦν καθεδεῖται; μετὰ γὰ ϖάντα ὡς ὁρᾷς. ΕΡΜ. Ἐπὶ τὼς ὤμως, εἰ δοκεῖ, ϗ τυράννε. ΚΛΩΘ. Καλῶς ὁ Ἑρμῆς [j] ἐγενόησεν· ἀνάβαινε δὴ, ϗ τ' τένοντα ϗ ἀλίσκεσθαι καλαπάτει· [k] ἡμεῖς δ' εὐπλοῶμεν. ΚΥΝ. Ὦ Χάρων, καλῶς ἔχει σοι τὰς ἀληθείας ἐντεῦθεν εἰπεῖν. ἐγὼ τ' ὀβολὸν μὲ ὐκ ἂν ἔχοιμι δοῦναί σοι, καλαπλεύσας· ϖλέον γὰ οὐδέν ὄβολὸς τ' ϖήρας, ἣν ὁρᾷς, ϗ [l] τοῦτο ϗ ξύλον· τἄλλα δὲ, ἢν ἀντλεῖν ἐθέλῃς, ἕτοιμος, ϗ [m] ϖρόσκωπος εἶναι· μέμφῃ δὲ οὐδέν, ἢν [n] εὑρὴς ϗ καρτερόν μοι ἔρετμὸν δῶς μόνον. ΧΑΡ. Ἔρετμε· ϗ τοῦτί γὰ ἱκανὸν ϖρὸς σὲ λαβεῖν. ΚΥΝ.

i Συναράσπασον] Sic A. G. P. L. συνάρπασον Edd. & B. k Ἡμεῖς] Sic *J. S.* & B2. recte. Adſentiuntur O. L. Ὑμεῖς male P. Fl. Ald. *H.* & P. l Τοῦτου] Τουτοὶ B. Sed vulgatam ſervant Edd. m Πρόσκωπος] Πρόκωπος Fl. Nil movent vulgatam P. *P. J. H.* n Εὑρὴς] Εὑρῃ P.

25. Τόυτω] Τράχηλον. *G.*

26. Εὐπλοῶμεν] Ἐπικελάσμὸς ἢ ἐπίφθεγμα ἢ ϖαλῶν ἀρχομένων, ἅτοι ϖορθμῶν ἀλλαλόντων, ἢ εἰς ϖέλαγος ἀφίνας μελλόντων, τὸ εὐπλοήσωμεν, τῇ τύχῃ ὡς ἔοικε τοῦτο ὑποβαλλόμενοι. *V.*

32. Καὶ ϖρόσκωπος εἶναι] Ἐπὶ § τῇ κωπῇ καθήμενος. *V. Ibid.* Εὑρὴς] Καλῶς κωπηλατοῦν. *V.*

33. Ἔρετμὸν] Κώπην. *V.*

34. Ἔρετμε] Κωπηλάτη. *G.*

§ Τῇ κωπῇ] Τῆς κώπης C. Nam quod τῇ κωπῇ turpiſſime editum fuerat, non opus erit monere, neque quod mox Εὑρὴς pro ὦρὴς. Tot enim mendis ſcatet editio, tam deſcribentis quam typothetarum culpa admiſſis, ut in ſingulis paginis plus viginti mendae ſint tollendae. *J. F. R.*

pitio excipi. uterque interpres aliter & intellexit & vertit. *M. du S.*

20. Καὶ σὺ ὦ Ἑρμῆ] Mirum *Bourdelotium* non recepiſſe Mſ. Anglicani ſcripturam, qui vere cum meis excerptis ſcribit, ϗ σὺ Ἑρμῆ συναράσπασον & *tu ſimul extrahe*, quamvis vulgata non ſit exſibilanda. *J. G. G.*

21. Συνάρπασον] Angl. συναράσπασον. *J. B.*

Συναράσπασον] A. G. P. & L. Συνάρπασον. In Mſ. O. & Edd. Vid. Δ. *φων.* c. 4. Ἰς. *β.* c. 6. & Ὀν. c. 4. bis. *M. du S.*

27. Τὰς ἀληθείας] Sic omnes habent; quod ideo obſervatum volui, ne mihi imputaretur. *M. du S.*

Τὰς ἀληθ.] Mirum videbatur noſtro, quod plur. num. ponatur ἀληθείας. Sed philoſophicum eſt, & deinde ipſe alibi recte adſcripſit, ſic etiam uti *Arrianum* ad *Epict.* I. c. 4. p. 22. A. ὁ ϖροκόπτων ταῖς ἀληθείαις. & c. 6. ταῖς ἀληθείαις ϖιστὸς. p. 31. Haec ille. Sed in ipſo *Epict. Sent.* 128. f. ult. f. legitur, ϗ ταῖς ἀληθείαις ϖατρὸς. Verum hoc aliud quid eſt; nam ſignif. *revera patris.* Interim pluralis tamen eſt, veluti & ap. *Joſeph.* in *vit.* T. 2. p. 36. f. ὑπὲρ ταῖς ἀληθείαις τοὺς ὑμετέρους φύσους. *J. F. R.*

32. Πρόσκωπος] Ἐπὶ τ κώπης καθήμενος varia eſt κώπης acceptio quam vide apud Grammat. *J. B.*

ΚΥΝ. Ἢ καὶ ὑποκελεῦσαι δήσει. ΧΑΡ. Νὴ Δί', ἤν σοι εἰδῇς κέλευσμά τι τῶν ναυλικῶν. ΚΥΝ. Οἶδα καὶ πολλὰ ὦ Χάρων τῶν ναυλικῶν. ἀλλ' ὁρᾷς, ἀντεπηχοῦσιν οὗτοι δακρύοντες. ὥστε ἡμῖν τὸ ᾆσμα διαταραχθήσεται.

ΠΛ. Οἴμοι τῶν κλημάτων. [a] ΑΛΛΟΣ. Οἴμοι τῶν ἀγρῶν. ΑΛΛ. Ὀτοτοῖ, τὴν οἰκίαν οἵαν ἀπέλιπον. ΑΛΛ. Ὅσα τάλαντα ὁ κληρονόμος σπαθήσει λαβών. ΑΛΛ. Αἰ, αἰ, τῶν νεογνῶν μου παιδίων. ΑΛΛ. Τίς ἄρα τὰς ἀμπέλους τρυγήσει, ἃς πέρυσιν ἐφυτευσάμην; ΕΡΜ. Μίκυλλε, σὺ δ' [b] οὐδὲν οἰμώζεις; καὶ μὴν ὑ Θέμις ἀδακρυτὶ διαπλεῦσαί τινα. ΜΙΚ. Ἄπαγε. οὐδέν ἐστιν ἐφ' ὅτῳ ἂν [c] οἰμώξωμαι εὐπλοῶν. ΕΡΜ. Ὅμως [d] ἂν μικρόν τι [e] πρὸς τὸ ἔθος ὀπισθέναξον. ΜΙΚ. Οἰμώξομαι τοίνυν, ἐπειδή σοι, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ. οἴμοι τῶν κατυμάτων· οἴμοι τῶν κρηπίδων τῶν παλαιῶν· ὀτοτοῖ, τῶν σαθρῶν ὑποδημάτων· οὐκ ἔτι ὁ κακοδαίμων ἔωθεν ἐς ἑσπέραν ἄσιτος διαμενῶ, οὐδὲ χειμῶνος [f] ἀνυπόδετός τε, καὶ ἡμίγυμνος τριστήσω, τοὺς ὀδόντας

auferam. CYN. Numquid etiam cantu incitare remiges oportebit? CHAR. Sane, si nosti celeusma quoddam nauticum. CYN. Novi, Charon, & plurima quidem; sed vide, respondent hi nobis ploratibus: itaque cantus nobis perturbabitur.

20. DIV. Hei mihi divitias! ALIUS. Hei mihi agros! hei hei quam domum relinquo! ALIUS. Quot talenta heres meus a me accepta per luxum effundet! ALIUS. Hei hei recens mihi natos pueros! ALIUS. Quis igitur vineas vindemiabit, quas superiore anno institui? MERC. Tu vero nihil, Micylle, ploras? & tamen nefas est, sine lacrimis quemquam trajicere. MIC. Apage, nihil est quod secunda adeo navigatione plorem. MERC. Tamen vel pauxillum quiddam dicis caussa ingemisce. MIC. Plorabo igitur, cum tibi ita videtur, Mercuri. hei frusta corii! hei crepidas veteres! hei hei putres calceos! Non jam infelix ego a mane ad vesperam sine cibo manebo, nec hieme sine calceis oberrabo seminudus, stridens prae frigore den-

a Ἄλλος οἴμοι] Persona ἄλλος deerat in Edd. excepta S. b Οὐδὲν] Οὐδὲ P. At reliquae & B. οὐδέν. c Οἰμώξομαι] Οἰμώξομαι B. d Ἂν] Καὶ B. e Πρὸς] Ὡς Angl. ὡς BC. πρὸς Edd. f Ἀνυπόδετος] Ἀνυπόδητος B.

35. Ἢ] Ἆρα. V. (Ἆρα. C.)
Ibid. Ὑποκελεῦσαι * δήσει] † Ὡς τὸ τοῖς πλοίοις λέγειν εὐθύσαι κελεῦσαι, οὐδὲν δὲ λέγει ναυτικὴν ἢν ὑποκέλευσμα καλεῖ, διότι εἷς καταρχομένου οἱ ἄλλοι ὑπήκουον τὸ ᾄσμενον, ὥσπερ ἐν ὅτε τὴν ὀθόνην τῶν πλοίων μὴ τὰ κεραίας ἐπὶ τὸν ἱστὸν ἀναφέρωσιν. V.

41. Ὀτοτοῖ] Φεῦ. G.

43. Σπαθήσει] Τρυφήσει. V.

52. Κατυμάτων] Δέρματά τινα ἰσχυρὰ ἃ σκληρὰ, ἅπερ τοῖς σανδαλίοις ἢ τοῖς ἄλλοις ὑποδήμασιν ὑποβάλλει. G.

* Δεῖσει] Δεῖσει editum erat, & mox σαθροῖσι pro σπαθῆσει. Sed non semper de facilioribus his monebimus. J. F. R.

† Ὡς] Lege Ὃ. Habent tamen etiam C. οἱ. M. du S.

36. Κέλευσμα] Sic κέλευσμα & σάλπιγξ junguntur in I. ep. ad Theff. c. IV. 16. ubi vid. Cl. Elsn. καλεῖν autem & κέλευσμα non semper esse jussum pro imperio, sed hortamentum etiam ad alacritatem, vid. Schol. & Wass. ad Thucyd. I. c. 42. Et ipsum Thuc. II. c. 92. pr. nempe quia priscam vim verbi κέλομαι hortor, saepe retinet. J. F. R.

40. ΑΛΛΟΣ] Sic dilucidius multo cum S. edendum curavimus. Reliquae enim Edd. vacuo tantum interposito spatio ejulatus hosce distinxerant. M. du S.

ΑΛΛΟΣ οἴμοι] Non dubitavi personam ἄλλος hic & quater in seqq. restituere, quae in Benedictina additur, in reliquis omissa erat; in Juntina quidem & Mag. intervallo satis magno relicto, ita ut verbum excidisse satis constaret; in Parisina vero spatio vacuo nullo, sed ipsa ejus latina versione, τὸ ALIUS tamen bis exprimente. J. F. R.

50. Πρὸς τὸ ἦθος] Angl. ὡς τὸ ἦθος. J. B.

63. Ἢ καὶ ὀδυνᾶσθε] Dictio, φασὶν, quae sequitur, proverbium notat, de quo interpr. Catull. J. B.

67. Τύμπερον] Praetuli, ut magis Atticum. Vid. Aristoph. Plut. v. 232. & 433. Et nostrum supra Rev. c. 11. & alibi. J. F. R.

71. Ἐγὼ δὲ αὖτε] Alii Codices αὖτε. J. Br.

72. Ἰνδοπάτλῳ καὶ Ἡμιμίθρῃ τοῖς Σύραις] Sic edidit Benedictus, & vertit Syra filios. Sed in Bourdelotiana est τοῖς Σῆραις, & Mosellanus conducere sibi putavit, si in versione omitteret. J. G.

Ibi-

dentibus. Quis igitur ſcalprum meum habebit & ſubulam? Satis ploratum eſt, & prope trajecimus.

21. CHAR. Age jam vecturae pretium nobis primum date: da tu quoque: ab omnibus jam habeo: tu quoque obolum da Micylle. MIC. Ludis, Charon, aut in aqua, quod ajunt, ſcribis, a Micyllo ſi exſpectas obolum. Omnino enim neque hoc novi, quadratum quiddam ſitne obolus, an rotundum? CHAR. Praeclaram vero navigationem hodie & lucroſam! Exſcendite tamen. Ego vero ad equos, & boves, & canes, & reliquas animantes tranſeo: trajici enim & has oportet. CLOTH. Accipe iſtos abducendos. Ego ipſa quoque in adverſam ripam renavigabo, Indopatem & Heramithrem Seras transductura: mortui enim ſunt in pugna de finibus commiſſa. MERC. Heus procedamus, vel potius ſequimini me deinceps omnes.

22. MIC. Vah quanta hic obſcuritas! ubi nunc pulcher Megillus? aut qua re hic dignoſcat aliquis, pulchriorne Phryne ſit Simmicha? omnia enim aequalia, & ejus-

ὑπὸ τῷ κρύους συγκροτῆσθαι. τίς ἄρα μοι τὴν ἁμίλλην ἔξει, ἢ τὸ κεντητήριον; [g] ἰκανῶς τεθρυνῆλαι· ἀχθοῦσι δὲ ἤδη καὶ ἀπεπλύκαμεν.

ΧΑΡ. Ἄγε δὴ τὰ πορθμεῖα πρῶτον ἡμῖν ἀπόδοτε· καὶ σὺ δέ, δός· ἤδη πάντων ἤδη ἔχω· δὸς καὶ σὺ τὸν ὀβολὸν ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Παίζεις, ὦ Χάρων, ἢ καθ' ὕδατος, φασίν, ἤδη γράφεις, ἢν μὴ Μικύλλου ἤδη τινὰ ὀβολὸν προσδοκῶν· ἔχειν δὲ, ὅτι οἶδα εἰ τετράγωνόν ἐστιν ὀβολὸς, ἢ [h] στρογγύλον. ΧΑΡ. Ὡ καλῆς ναυτιλίας καὶ κερδοῦς [i] τήμερον ἀποβαίνεις δ' ὅμως· ἐγὼ δ' ἵππους, καὶ βοῦς, καὶ κύνας, καὶ τὰ λοιπὰ ζῷα μέτειμι. διαπλεῦσαι γὰρ καὶ ταῦτα δεῖ. ΚΛΩΘ. Ἄπαγε αὐτούς, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς θαλατταν· ἐγὼ δὲ αὐτὴ, εἰς τὸ ἀντιπέρας ἀποπλευσοῦμαι, Ἰνδοπάτην, καὶ Ἡραμίθρην τὰς [k] Σήρας ἀγαγοῦσα· τεθνᾶσι γὰρ δὴ πρὸς ἀλλήλων, περὶ γῆς ὅρων μαχόμενοι. ΕΡΜ. Προΐωμεν ὦ οὗτοι· μᾶλλον δὲ πάντες ἕπεσθέ μοι.

ΜΙΚ. Ἡράκλεις, τοῦ ζόφου. ποῦ ἦν ὁ καλὸς Μέγιλλος; ἢ τίς ἀγαγών τις ἐνταῦθα εἰ καλλίων Φρύνης Σιμμίχη; πάντα γὰρ ἴσα

g Ἰκανῶς] Καλῶς B. h Στρογγύλον] Στρογγύλος B. i Τήμερον] Σήμερον B. k Σῆρας] Σῦρας J. Σύρας S. H, & recentiores; ſed Σῆρας recte P. Fl. B1. & 2. Item B. & Schol.

63. Ἢ καθ' ὕδατος] Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις ἐπιχειρούντων πράγμασι· τὸ γὰρ καθ' ὕδατος γράφειν, ἀδύνατον. V.

69. Μίτσιμαι] Μετέχομαι. G.

73. Τοὺς Σῆρας] ‡ Σῆρες εἰσὶν ἔθνος παρ' ᾧ γίνεται τὰ σηρικὰ ἱμάτια. τούτους δέ φησι Σῆρας ὄντας, ἄπειμι ἐνεγκεῖν ὀφείλουσα. ἡ δὲ ἀκολουθία τῷ κειμένου ἀπαιτεῖ Σῆρας τοιοῦτους, αὐτοὺς τοὺς σκώληκας τοὺς πεποιῶντας § τὴν μέταξιν. Διαπαίζει δὲ ὡς περὶ χορίου τοὺς λίγουσας ἀθανάτους ¶ εἶναι τὰς τῶν ἀλόγων ψυχάς. V.

78. Μέγιλλος] ** Οὗτος ὁ Μέγιλλος †† Κορίνθιος ἦν ὑπερφέρων κάλλει τοὺς κατ' αὐτὸν. V.

Ibid. Ἢ τῷ] Ἢ τινι, ὃ ἐστι ἰάζοντος. V.

79. Εἰ καλλίων] Πορνῶν ‡‡ ὁμοῦ. V.

‡ Τὰς Σῆρας] Locus occurrit p. 438. (Ed. Graev.) Ubi juxta Benedicti editionem Σύρας legitur, cum in Bourdelotiana legatur Σῆρας, quae lectio confirmatur a Scholiaſta. J. C.

§ Τὴν μίταξιν] Τὸν μίταξιν. Exc. G. Τὸν μίταξαν. C. Abſurde autem hic ad vermes reſpici vult Scholiaſta. M. du S.

¶ Εἶναι] Omiſſum erat in editis.

** Οὗτος] Οὗτος δὲ ὁ Μέγ. editum erat. Sed delevit δὲ du Soul, & notavit, ordine inverſo: ὁ Μέγιλλος οὗτος legi in V.

†† Κορίνθιος] Facile eſt conjicere, Κορίνθιος legendum, licet hoc fugerit diligentiam Soulii. J. F. R.

‡‡ Ὁνόμαλα] Deerat in Impreſſ. Sed ex C. ſupplevit M. du S.

Ἰνδ. Ἡραμ.] Ficta, ut videtur, nomina. M. du S.

77. Ὁ καλὸς Μέγιλλος] Confer ſupra *Dial. mort.* I. §. 3. M. du S.

79. Φρύνης Συμμίχης] *Phryne, Symmiche* Graeca ſcorta fuerunt. J. Br.

Φρ. Σιμ.] De priori vid. *Athen.* L. XIII. Et *Quintil.* L. 2. 15. *Et Phrynem non Hyperidis actione, quamquam admirabili, ſed adſpectu corporis, quod illa ſpecioſſimum alioqui diducta nudaverat tunica, putant periculo liberatam.* De poſteriore vid. *Lucianum* ipſum in Ἑτ. δ. IV. M. du S.

ἴσα, ἢ ὁμόχροα, ἢ ἐδὲν ἧττε καλὸν, ἧττε κάλλιον· ἀλλ' ἤδη ἡ τὸ τριβώνιον, πρότερον τέως ἄμορφον εἶναι δοκῶν, ἰσότιμον [a] γίγνεται τῇ πορφυρίδι ἢ βασιλέως. ἀφανῆ γὰρ ἄμφω, ἢ ὑπὸ τῷ αὐτῷ σκότῳ καλαδεδυκότα. Κυνίσκε, σὺ δὲ πῶς ποτε ἄρα ἂν τυγχάνεις; ΚΥΝ. Ἐνταῦθα λέγω σοι Μίκυλλε· ἀλλ' ἅμα εἰ δοκεῖ, βαδίζωμεν. ΜΙΚ. Εὖ λέγεις· ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιάν· εἰπέ μοι, ἐτελέσθης γάρ, ὦ Κυίσκε, [b] τὰ Ἐλθυσίνια, ἢ χ ὅμοια τοῖς ἐκεῖ τὰ ἐνθάδε σοι δοκεῖ; ΚΥΝ. Εὖ λέγεις· ἰδὲ γὰρ προσέρχεταί [c] δαδουχοῦσά τις, φοβερόν τι καὶ ἀπειλητικὸν προσβλέπουσα· ἢ ἆρά γε Ἐριννύς ἐστιν; ΜΙΚ. Ἔοικεν ἀπό γε τοῦ σχήματος.

dem coloris, neque quidquam vel pulchrum vel pulchrius, ſed jam detrita illa lacerna, quae turpis paulo ante videbatur, aequum honorem regis purpurae obtinet: ſpeciem enim neutra habet, easdem utraque tenebras ſubiit. Tu vero ubi es Cyniſce? CYN. Hic, dico tibi, Micylle. Sed, ſi videtur, ambo una ibimus. MIC. Bene mones: manum mihi porrige. Dic mihi, initiatus enim es Eleuſiniis, nonne ſimilis hic ſtatus illis videtur? CYN. Bene dicis. Ecce igitur accedit cum facibus mulier, terribile & minax quiddam tuens. Numquid iſta Erinnys eſt? MIC. Sic quidem videtur, habitum ſi ſpectes.

ΕΡΜ. Παραλάμβανε τούτους, ὦ Τισιφόνη, τέτταρας δεῖ τοῖς χιλίοις. ΤΙΣ. Καὶ μὴν πάλαι γε ὁ Ῥαδάμανθυς ἔτος ὑμᾶς θεμωνίει. ΡΑΔ. Πρόσαγε αὐτοὺς ὦ Ἐριννύ. σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, ἢ προσκάλει. ΚΥΝ.

23. MERC. Adſume hoſce quatuor ſupra mille. TIS. Quin diu jam Rhadamanthus hic vos exſpectat. RHAD. Adduc eos, Erinnys: tu vero, Mercuri, praeconium fac & advoca. CYN. Per ego

a Γίγνεται] Γίνεται B. b Τὰ Ἐλθυσ.] Δηλονότι τὰ Ἐλευσ. B. Sed abeſt δηλονότι a reliqq. c Προσβλέπουσα] Βλέπουσα B.

81. Πρότερον] Παράλλει ὑστότερον ἢ δύο. ἤτοι τὸ πρότερον, ἢ τὸ τίως ἄμφω ἢ * ταὐτὸ σημαίνει. V. (Παράλλει τὸ πρότερον, ἐπεὶ ταὐτὸν ἄμφω σημαίνουσι. C.)

89. Ἐτελέσθης] Ἐκεκυάπησας. G.

Ibid. Τὰ Ἐλθυσίνια] Ἑορτὴ ἦν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὰ Ἐλθυσίνια, ἐπιτελουμένη Δήμητρι ⊖ Περσεφόνῃ, ἐν ᾗ † ἐγίνοντο ἀνόητά τινα ἢ Ἑλλήνων μυστήρια, ἅπερ ὁ Λουκιανὸς ‡ νῦν διαπαίζει. V.

91. Δαδουχοῦσα] Λαμπάδα φέρουσα. V.

95. Τισιφόνη] Τισιφόνη μία ἐστὶ ἢ Ἐριπύων. Ἐριπύας δὲ λέγουσι θεάς τινας ἐπιτετραμμένας κολάζειν τοὺς πλημμελοῦντας κατὰ τὸν βίον. V.

* Ταὐτὸ] Ταύτῃ legebatur in Impreſſ. In V. integre ſcriptum ταυτὰ. i. e. ταυτά. (*J. Gron.* Ego ταὐτὸ malo.) *M. du S.*

† Ἐγίνοντο] Ἐγίνοντο habebat edit. mutavit *M. du S.*

‡ Νῦν διαπ.] Συνδιαπαίζει editum legebatur; ſed ex collato Cod. V. correxit *M. du S.*

89. Τὰ Ἐλευσίνια] Ἑορτὴ apud Athenienſes ἡ ἐπιτελουμένη Δήμητρι καὶ Περσεφόνῃ, ἐν ᾗ ἐγίνοντό τινα ἀνόητα μυστήρια. De Eleuſiniis, Scalig. ad lib. 7. Tibulli, & copioſe dico alibi. *J. B.*

Ibid. Ἐλευσίνια] Cereris ſacra. *J. Br.*

5. Παρὰ] Sic omnino legendum, non περὶ. In Ox. περὶ mendoſe. In Impreſſis περί. *M. du S.*

Παρὰ τὸν βίον] Omnes Edd. hic habebant περὶ τὸν βίον, ſed hic magis neceſſaria mutatio τῶ περὶ in ⊖ῷ, licet minori *Codd.* numero fulta, quam ſupra *Revivv.* c. 25. pr. quia ibi exponi poſſet, *circa*, hic minus commode; quum igitur illic nihil mutaverim, hic tamen vulgatam retinere non potui: licet ⊖ῷ utroque loco Lucianum dediſſe, mihi perſuadeam. Haec enim praepoſitio per compendium ſcribi ſolita ſaepe confunditur in Mſſ. & Edd. antiqq. Sed ⊖ῷ verum eſſe, nemo dubitaverit. Noſter hoc Dial. Catapl. c. 9. iterum habet παρὰ τὸν βίον, & non ſemel alibi. *Ael.* V. H. IV. 1. ⊖ῷ πάντα τὰ ἑαυτῶν βίῳ. Idem XI. 9. pr. Conf. Cl. *Perizon.* ad *Ael.* XIV. 10. qui ⊖ῷ τὴν στρατηγίαν edidit, quia uſitatius, quum Codd. inter παρὰ & περὶ variarent. Conf. mox c. 24. hujus *Dial. Lucian.* ubi recte rurſus παρὰ τὸν βίον conſtanter & recte legitur, & ſaepe alibi, quumque ibi de eadem re ſermo ſit, tanto minus dubitavi τὸ περὶ cum *Solo* ejicere. *J. F. R.*

15. Ἀπὸ τῶν συγμάτων] Hoc ex Platone in Gorgia ante diſſeruimus. *J. Br.*

19. Στίγ-

ego te tuum patrem obteſtor, Rhadamanthe, me primum inſpiciendum admove. RHAD. Qua cauſſa? CYN. Omnino decrevi accuſare aliquem criminum, quae me conſcio in vita patravit: neque vero fide dignus ante fuerim, quam aperto, quis fuerim ipſe, & quomodo vixerim. RHAD. Quis autem es? CYN. Cyniſcus, vir optime, ſententia philoſophus. RHAD. Huc accede, & primus ſta in judicio. tu vero accuſaturos advoca.

24. MERC. Si quis contra hunc Cyniſcum velit dicere, huc accedito. RHAD. Nemo accedit: verum non ſatis hoc eſt, Cyniſce. Exue te, ut inſpiciam de ſtigmatis. CYN. Ubinam ego notis compunctus eſſem? RHAD. Quaecumque veſtrum quisque mala in vita patraverit, eorum notas quasdam viſum effugientes in animo circumfert. CYN. Ecce nudus tibi adſto. Require igitur,

Ἰὼ Ῥαδάμανθυ, πρὸς τοῦ παίρος, ἐμὲ πρῶτον ἐπίσκεψαι πρὸς ἀγαγών. ΡΑΔ. Τίνος ἕνεκα; ΚΥΝ. Πάντως βούλομαι καταγορῆσαί τινος, ἃ συνεπίσταμαι πονηρὰ δράσαντι αὐτῷ [d] πρὸς τὸν βίον. Οὐκ ἂν ἐν ἀξιόπιστος εἴην λέγων, μὴ ἐκ πρότερον [e] αὐτὸς φανεὶς οἷός εἰμι, καὶ οἷόν τινα ἐβίωσα τρόπον. ΡΑΔ. Τίς δὲ σύ; ΚΥΝ. Κυνίσκος, ὦ ἄριστε, τὸν γνώμην φιλόσοφος. ΡΑΔ. Δεῦρ' ἐλθὲ, καὶ πρῶτος ἐς τὸ δίκλιν κατάστηθι σὺ δὲ πρόσκαλει τοὺς κατηγόρους.

ΕΡΜ. Εἴ τις Κυνίσκου τοῦδε κατηγορεῖ, δεῦρο προσίτω. ΡΑΔ. Οὐδεὶς προσέρχεται [f] ἀλλ' οὐκ ἰκανὸν τοῦτο ὦ Κυνίσκε· ἀπόδυθι δὲ ὅπως ἐπισκοπήσω σε ἀπὸ τῶν στιγμάτων. ΚΥΝ. Πῇ γὰρ ἐγὼ στιγματίας ἐγενόμην; ΡΑΔ. Ὁπόσα ἄν τις ὑμῶν πονηρὰ ἐργάσηται πρὸς τὸν βίον, καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἀφανῆ στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς περιφέρει. ΚΥΝ. Ἰδού σοι γυμνὸς παρέστηκα· ὥστε ἀναζήτει ταῦ-

d Παρὰ] Παρὰ B. unde παρὰ legendum ſtatueris. Παρὰ tamen habent Edd. e Αὐτὸς] Αὐτοῦ B. Paullo poſt ad οἷός notaverat *M. du S.* μοὶ male legi in B. Sed non ſatis deſignavit quo pertineat, nec refert. f Ἀλλ'] ΡΑΔ. ἀλλ' perſonam *Rhadam.* ante ἀλλ' habet *J.* In ceteris abeſt.

1. Πρὸς τὸν πατρὸς] Ἐπορκῶ σε κατὰ τοῦ πατρὸς, λέγει δὲ τοῦ Διὸς, πατέρα γὰρ λέγουσι τοῦ Ῥαδαμάνθυος τὸν Δία. *V.*

16. Στιγματίας] Στιγματίας καλοῦσι § τοὺς οἰκέτας τοὺς στιζομένους, ὡς ἀχρήσιμους. εἰς τοῦτο δὲ ἀφορῶν ὁ Κυνίσκος, ¶ πῇ στιγματίας ἐγενόμην; πρῶτον ἠρώτησεν. *V.*

§ Τὺς οἰκέτας] Excerptor G. cum inveniſſet δοῦλος, maluit reponere οἰκέτας. *M. du S.*

¶ Πῇ] Τῇ male legitur in V. *M. du S.*

19. Στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς] Eorum animis qui magnis ſe facinoribus, dum vitam agerent, obſtrinxerunt, maculas inuſtas eſſe docet, Platonem ridens, qui ſic in *Gorgia* loquitur. Ἀλλὰ πολλάκις τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπιλαβόμενος, ἢ ἄλλου ὁτουοῦν βασιλέως ἢ δυνάστου κατίδῃ οὐδὲν ὑγιὲς ὂν τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ ἀλφα στιγωμένην καὶ ἄλλων μεστὴν ὑπὸ ἀπιστιῶν καὶ ἀδικίας. Hoc attigit L. 2. in *Epiſt. Claudian.*

Quid demens manifeſta negas? En pectus inuſta
Deformant macula. G. C.

Στίγματα ἐπὶ . .] Plura ſimilia ex *Theophylact. Philoſtr.* & *Plutarcho* adfert Rever. *Elſner.* ad 1. *Timoth.* IV. 2. p. 298. -9. Cui, quantum ad exempla profanorum auctorum, facile adſentior; num vero verba Apoſtoli κεκαυτηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν, eodem modo intelligenda ſint, quod multas peccatorum *notas* ac *ſtigmata* in conſcientia gerant, nondum inde conſtare putem. Verum cum duplex cauteriorum uſus ſit, nempe ad caracterem ſive notam imprimendam, & ad ſenſum dolorificum tollendum, ut Medici norunt, ſenſus videtur efficacior, ſi verba N. T. ex poſteriore illo ſignificatu expoſueris; non enim ſemper ex auctoribus profanis illuſtrari poſſunt S. litterae. Maxime cum & nexus epiſtolae, & loca parallela biblica ſuadeant, de obduratione, & quaſi calli obductione quadam ſermonem eſſe. Sed ſapientioribus lubens concedo. Si tamen acute ἑλληνίζειν volumus, στίγμα eſt tantum quaſi punctum inuſtum, adeoque levius quam καῦμα & καυτηριάζω, quod totum locum cicatrice ſ. eſchara obducere ſignificat. *J. F. R.*

ταῦτα, ἄφρ' οὐ φὴς [a] τὰ στίγματα. ΡΑΔ. Καθαρὸς ὡς ὀπίσω ἐστοί, πλὴν τούτων τριῶν ἢ τεττάρων ἀμαυρῶν πάνυ, καὶ ἀσαφῶν στιγμάτων· καίτοι, τί τοῦτο; ἴχνη μέν, καὶ σημεῖα, [b] τῶν ἐγκαυμάτων, οὐκ οἶδα δ' ὅπως [c] ἐξαλήλειπται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται· πῶς ταῦτα ὦ Κυνίσκε, ἢ πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀνατέφηνας; ΚΥΝ. Ἐγώ σοι φράσω· πάλαι ποτὲ μὲν ἀπαιδευσίαν γενόμενος, καὶ πολλὰ μὲν τοῦτο ἐμπολήσας στίγματα, ἐπειδὴ τάχιστα φιλοσοφεῖν ἠρξάμην, κατ' ὀλίγον ἁπάσας τὰς κηλῖδας ἐκ τῆς ψυχῆς ἀπελυσάμην. ΡΑΔ. Ἀγαθῷ γε, [d] ὄντι, καὶ ἀνυσιμωτάτῳ χρησάμενος τῷ φαρμάκῳ· ἀλλ' ἄπιθι εἰς τὰς Μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος. καὶ ἡγοῦ γε πρότερον ὃν φὴς τύραννον, ἄλλους προσκάλει.

ΜΙΚ. Καὶ τὸν, ὦ Ῥαδάμανθυ, μικρόν ἐστι, καὶ βραχείας τινὸς ἐξετάσεως δέομενον· πάλαι γάρ σοι καὶ γυμνός εἰμι, ὥστε ὀψὲ ἐπισκόπει. ΡΑΔ. Τίς δὲ ὢν τυγχάνεις; ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος. ΡΑΔ. Εὖγε ὦ Μίκυλλε, καθαρὸς ἀκριβῶς καὶ ἀνεπίγραφος, ἄπιθι καὶ σὺ πρὸς Κυνίσκον τουτονί· τὸν τύραννον ἤδη πρόσκαλει. [e] ΕΡΜ. Ἐμοὶ

quas dicis notas. RHAD. Purus ut plurimum hic est, praeter tres illas aut quatuor, evanidas omnino & vix cognoscibiles. Quamquam quid hoc est? vestigia quidem & signa notarum inustarum adsunt, sed nescio quomodo deleta vel exsculpta potius. Quomodo haec se habent, Cynisce, aut quomodo purus quasi postliminio factus es? CYN. Dicam tibi. Olim malus cum essem disciplinae defectu, ac multa nactus stigmata, cum primum coepi philosophari, maculas paullatim omnes ex animo elui. RHAD. Bono tu quidem & efficacissimo remedio usus: sed abi in beatorum insulas, versaturus cum optimis quibusque, cum prius tyrannum quem dicis reum peregeris. Advoca alios.

25. MIC. De me negotium parvum est, o Rhadamanthe, & brevi exploratione opus habet. Olim enim nudus tibi sum: inspice igitur. RHAD. Quis es? MIC. Sutor Micyllus. RHAD. Euge, Micylle, purus plane es & nulla nota inscriptus: abi & tu ad Cynicum illum. Tyrannum jam advoca. MERC. Megapenthes

a Τὰ] Omittitur in B. b Τῶν ἐγκαυμ.] Πολλῶν. inter haec duo verba insertum in B. sed a manu recentiore. c Ἐξαλήλειπται] Ἐξαλήλιπται B. Conf. Reviviſc. c. 36. d Ὄντι] Sic J. P. H. Fl. B2. Ita hic & interdum alibi notavit M. du S. Nihil variare Edd. indicans; ubi tamen videtur maluisse variationem invenire. Quare supervacuas ejusmodi adnotationes non semper addimus. e ΕΡΜ.] Ἑρμῆς Fl. male. ΕΡΜ. recte J. P. H.

25. Πολλὰ τὰ * ἐκκαυμάτων] Φρονίμως † πάνυ αἰνίττεται ὡς φιλόσοφος εἰ καὶ ‡ τι ἴχνη πρώην ἁμάρτημα, δυνατὸν λέγων τὰ πόνων ἀποκαθάραι αὐτό. V.

27. Ἐξ ὑπαρχῆς] Ἀνωθεν. G.

30. Ἐμπολήσας] Κερδάνας, συνάξας. V.

35. § Μακάρων] Μακάρων νήσους λέγουσιν, ἵνθα λέγουσιν αἱ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ψυχαὶ μὴ θνήσκειν. V.

43. Ἀνεπίγραφος] Μηδεμίαν γραφὴν ἢ στίγμα ἔχων. V.

* Ἐκκαυμάτων] Mutatum nolui, quo melius lectionis diversitas pateret. In C. tamen legitur ἐγκαυμάτων. M. du S.

† Πάνυ αἰνίττ.] Αἰνίττεται πάνυ editum erat: item ὁ φιλόσοφος. Utrumque mutavit articulumque delevit M. du S.

‡ Τι ἴχνη] Τι ἴχνι. C.

§ Μακάρων] Μακάρας editum erat, & proxime iterum μακάρες νήσους, insscite, quum νῆσος femininum esse vel pueri sciant. J. F. R.

24. Στιγμάτων] Lege *Plut. π. τ. βφ. τιμ.* 1002. ubi propemodum similia invenies, & de vario macularum genere plura; & *Platonem* in Gorgia 313. C. D. & 312. G. vid. *Brod.* Th. Crit. P. 2. 457. M. du S.

32. Κηλῖδας ἐκ τῆς ψυχῆς] Ὀπισθ. Sic recte hanc vocem ad mentem Luciani interpretatur *Hesych.* qui hac in voce consulend. Interpr. *Aristoph. Suid.* alia est κηλίδων acceptio alibi apud Lucian. J. B.

33. Ἀγαθῷ] Aliquid de verbis Cynici excidisse videtur, scio equidem posse *bonum* hocce remedium de Phi-

thes Lacydae F. prodito. Quo te vertis? accede. te tyrannum advoco. Protrude illum, Tisiphone, praecipitem in medium. Tu vero, Cynisce, accusa jam & convince: prope enim homo est.

26. CYN. Universim quidem neque opus erat oratione. Statim enim illum, qualis sit, cognosces ex notis: tamen & ipse detegam tibi virum, & oratione mea clarius ostendam. Quae igitur sacerrimus iste, quamdiu privatus fuit, perpetraverit, omittenda arbitror. Postquam vero adsumtis in sceleris societatem audacissimis quibusque, & conducto satellitio, insurgens contra civitatem, tyrannidem occupavit, indemnatos interfecit decies mille amplius. Horum vero omnium bonis correptis, ad fastigium divitiarum cum perveniisset, nullam ille luxuriae formam praetermisit: crudelitate porro omni & contumelia in miseros cives usus est, virgines eorum stupris corrupit, adolescentibus pudorem eripuit, ebrii more in subjectos sibi impotenter grassatus. Et ne superbiae quidem, & fastus, & fremebundae illius erga alloquentes insolentiae poenas satis dignas ab isto possis repetere. Facilius enim solem aliquis

Μεγαπένθης [f] Λακύδου ἡκέτω. σοὶ τρέφῃς προσιθι. σὲ τ' τύραννον προσκαλῶ· πρόβαλλ' αὐτὸν, ὦ Τισιφόνη, ἐς τὸ μέσον, ὅπι τράχηλον ὠθοῦσα· σὺ δὲ ὦ Κυνίσκε, καὶηγόρει, καὶ διέλεγχε ἤδη· πλησίον γὰρ ἀνὴρ ὅτοσί.

ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ λόγων ἔδει· γνώσῃ γὰρ αὐτὸν αὐτίκα μάλα οἷός ἐστιν ἀπὸ τ' σχημάτων· ὅμως δὲ, καὶ αὐτὸς ἀποκαλύψω σοὶ τ' ἄνδρα, καὶκ τ' λόγου δείξω φανερώτερον· ὅτοσὶ γὰρ ὁ τρισκατάρατος, ὁπόσα μὲν ἰδιώτης ὢν ἔπραξε, παρελείψειν μοι δοκῶ· ἐπεὶ δὲ τὺς θρασυτάτους προσελαβόμενος, καὶ φορυφόρους συναγαγὼν, ἐπαναστὰς, τῇ πόλει τύραννος κατέστη, ἀκρίτους μὲν ἀπέκτεινε πλείονας ἢ μυρίους· τὰς δὲ οὐσίας ἑκάστων ἀφαιρούμενος, καὶ πλοῦτον πρὸς τὸ ἀκρόταλον ἀφικόμενος, ὑβρίκει μὲν ἀκολασίας ἰδέαν παρελέλοιπεν· ἀπάσῃ δὲ ὠμότητι, καὶ ὕβρει κατ' τ' ἀθλίαν πολιτῶν ἐχρήσατο, παρθένους διέφθειρεν, καὶ ἐφήβους καταισχύνων, καὶ πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινῶν· καὶ ὑπερηφανίας μὲν γε, καὶ τύφου, καὶ τοῦ πρὸς τὺς συντυγχάνοντας φρυάγματος, οὐδὲ κατ' ἀξίαν δίκαιο ἂν παρ' αὐτοῦ λαβεῖν τ' δίκην· ῥᾴδιον γὰρ

[f] Λακύδου] Ὁ Λακύδου B. [g] Πλείονας] Πλείους B.

47. ¶ Πρόβαλλ' αὐτὸν] Πρὸ τ' ἄλλων βάλλε, προσάγαγε. V.

66. Ἐμπαροινῶν] Ἐνυβρίζων. V.

¶ Πρόβαλλ'] Προφλω αὐτὸν habebat editum exemplar, plane contra rationem. J. F. R.

Philosophia intelligi, sed vaga nimis illa notio. Adde quod pro ὅτ῾ legendum ὦ ὅτος necessario est. M. du S.

35. Ἄπιθι &c.] Rhadamanthus Cynisco: Ἄπιθι ἐς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος. καὶηγορήσας γε πρότερον ὃ φὴς τυράννου, ἄλλους προσκάλει. Prava distinctio hunc locum occupavit. Tu sic distingue: Ἄπιθι ἐς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, καὶηγορήσας γε πρότερον ὃ φὴς τυράννου. ἄλλους προσκάλει. Illa enim καὶηγορήσας γε. &c. pertinent ad membrum praecedens: haec vero, ἄλλους προσκάλει, non dicit Rhadamanthus Cynisco, sed Mercurio, cujus officium erat ἄλλους προσκαλεῖν. ut paullo ante Rhadamanthus, σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε καὶ προσκάλει. & postea iterum ad Mercurium, τ' τύραννον ἤδη προσκάλει. Hic autem Micyllus non exspectavit Mercurii vocationem, sed eam praevenit, & ultro se offert. L. Bos.

48. Ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦσα] Collo innixa, Heliod. lib. 8. J. B.

54. Καὶκ τοῦ λ.] V. Duker. ad Thucyd. V. p. 355. n. 4. T. H.

59. Ἀκρίτους μὲν] Has omnes tyrannorum artes alibi fuse exsequor. J. B.

66. Ἐμπαροινῶν] Vid. supra Deor. Dial. V. med. M. du S.

68. Φρυάγματος] Φρύαγμα equorum est sonitus naribus excussus, irae & ferociae nuncius, quem *fremitum* latini dicunt. sed non ita commode ad superbiam referunt, ut Φρύαγμα Graeci, aut nostri suum *schnarchen*, *anschnarchen*. quod itidem ut Graecum ὀνοματοποιημένον est. J. M. G.

70. Ἀσκαρ-

γῆν ἂν τις τ᾽ ἥλιον, ἢ τοῦτον ἀσκαρδαμυκτὶ προσέβλεψεν· ἐ μὴν ἀ τὸ τ᾽ κολάσεων πρὸς ὠμότητα καινουργὸν αὐτῷ τίς ἂν διηγήσασθ᾽ δύναιτο, ὅσγε μηδὲ τ᾽ οἰκειοτάτων ἀπέχεται; ἀ ταῦτα, ὅτι μὴ ἄλλως κενή τις ἐστὶ κατ᾽ αὐτῷ ἀφορολὴ, αὐτίκα εἴσῃ, προσκαλέσας τοὺς ὑπ᾽ αὐτῷ πεφονευμένους· μᾶλλον δὲ ἄκλητοι ὡς ὁρᾷς πάρεισι. ἀ περιστάντες, ἀγχοῦσιν αὐτόν· ἤτοι πάντες, ὦ Ῥαδάμανθυ, πρὸς γ᾽ ἀλιτηρίῳ τεθνᾶσιν· οἱ μὲν, γυναικῶν ἕνεκα εὐμόρφων βουλευθέντες· οἱ δὲ, υἱέων πρὸς ὕβριν [a] ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες· οἱ δὲ, ὅτι ἐπλούτουν· οἱ δὲ, ὅτι ἦσαν δεξιοὶ, ἀ σώφρονες, ἀ εὐδαιμῶν ἠρέσκοντο τοῖς δρωμένοις.

ΡΑΔ. Τί πρὸς ταῦτα φῂς, ὦ μιαρὲ σύ; ΜΕΓ. Τὰς μὲν φόνους εἴργασμαι, ὡς λέγει. τὰ δ᾽ ἄλλα πάντα, τὰς [b] μοιχείας, ἀ τὰς τ᾽ ἐφήβων ὕβρεις, ἀ τὰς ἀφθορὰς τ᾽ παρθένων, ταῦτα πάντα Κυνίσκος μὲ κατεψεύσατο. ΚΥΝ. Οὐκοῦν ἀ τούτων ὦ Ῥαδάμανθυ, παρέξω σοι μάρτυρας. ΡΑΔ. Τίνας τούτους λέγεις; ΚΥΝ. Προσκάλει μοι, ὦ Ἑρμῆ, τ᾽ λύχνον αὐτῷ, ἀ τ᾽ κλίνην. μαρτυρήσουσι γὰρ αὐτοὶ παρελθόντες, οἷα πράττοντι συνηπίστατο αὐτῷ. ΕΡΜ. Ἡ Κλίνη, ἀ

quam istum oculis rectis & nihil conniventibus adspexisset. Verum etiam crudelem istius in novis suppliciis excogitandis solertiam, quis enarret? qui ne familiarissimis quidem pepercerit. Hanc vero non esse inanem contra istum calumniam, statim scies, si advocari jusseris ab isto interemtos. Quin invocati, ut vides, adsunt, & circumfusi illum angunt. Hi omnes, Rhadamanthe, ab exsecrabili homine perierunt: alii quidem insidiis, quas ob uxores formosas illis struxit; alii, quod indignarentur filiis suis contumeliae caussa ad ipsum perductis; alii quod essent divites; alii, quod dextri essent ac prudentes, iisque, quae fierent, minime delectarentur.

27. RHAD. Quid ad haec, impurate, respondes? MEG. Caedes quidem perpetravi quas dicit; reliqua vero omnia, adulteria, adolescentum contumelias, coruptelas virginum, haec omnia, inquam, contra me Cynisicus mentitus est. CYN. Igitur & horum exhibebo tibi, Rhadamanthe, testes. RHAD. Quos dicis? CYN. Advoca mihi, Mercuri, lucernam ipsius & lectum. Haec enim pro testimonio dicent, quae se consciis fecerit. MERC. Lectus & Lucerna Megapenthis

a Ἀπαγομένων] Deficit hoc verbum in Fl. Nihil a vulgata abeunt P. P. J. H. &c. b Μοιχείας] Sic recte S. Μοιχίας J. P. H. F.

70. Ἀσκαρδαμυκτὶ] Μὴ μύων τοὺς ὀφθαλμούς. V.
72. Καινουργὸν] Τὸν * ἐπινοοῦντα ξένα. V.
74. Κενή τις ἐστὶ] Ψευδὴς, μάτην, ὡς ἔτυχεν. (ἄλλως C.)

91. Προσκάλει μοι] Καὶ τοῦτο † εἰς πλείονας τῶν Ἑλλήνων ἐποίησε κατὰ γέλωτα. ἐπειδὴ γὰρ ἐκεῖνοι τὰ φυτὰ λέγουσιν ἔμψυχα, ἐπίτηδες ὕστως ἐμπαίζων, λύχνον & κλίνην μαρτυροῦντας παρήγαγεν. V.

* Ἐπινοοῦντα] Ἐπινοῦν male habebant Impress. M. du S. qui legisse videtur ὡς φιλοσόφους. M. du S.
† Εἰς πλείονας] Πρὸς πλείονα C. & ὡς πλείστους V. Vid. Bourd.

70. Ἀσκαρδαμυκτὶ] Ἀνὰ τὰ καμμύειν] Sic Grammatici. dixi antea. J. B.
83. Τοῖς δρωμένοις] Quae a tyranno perpetrabantur. J. Br.
92. Τὸν λύχνον ἀ τὴν κλίνην] Ut antea Necyom. c. 12. induxit τὰς πρὸς τ᾽ ἥλιον λαπτιλουμένας σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων accusantes τὰ πεπραγμένα ὑπὸ παρὰ τ᾽ βίου, sic nunc lucernam & lectum testes citat, alludens ad Graecos Philosophos ἀ ἐπίτηδες ἐμπαίζει τ᾽ λύχνον & τὴν κλίνην μαρτυροῦντα παρήγαγεν, siquidem Philosophis istis ἀ τὰ φυτὰ erant etiam ἔμψυχα. J. B.
5. Ἤδη μαρτύρει] Post vocabulum hoc λαχ· scribendum est. J. Br.
Ibid. Μεθ᾽ ἡμέραν] Sic Aristoph. Plut. 931. Οἴμοι, τάλας, ἀπολοίμαι μεθ᾽ ἡμέραν. J. F. R.
9. Ἴσως

this adsunto. Bonum factum! paruerunt.

RHAD. Dicite igitur vos, quorum conscii sitis huic Megapenthi. LECT. Vere omnia accusavit Cynisscus. Ego tamen dicere ea, Domine, pudore prohibeor, tam turpia erant, quae in me patravit. RHAD. Planissime igitur contra illum fers testimonium, qui nec dicere ea sustineas. Et tu jam, Lucerna, dic testimonium. LUC. Diurna ejus facinora non novi; neque enim aderam: quae vero noctibus fecerit, passus fuerit, piget dicere. Verum vidi equidem infanda multa, & contumeliam omnem supergressa. quamvis saepe ultro oleum non biberem, exstingui cupiens: at ille & admovit me factis suis, & lucem meam modis omnibus polluit.

28. RHAD. Satis jam testium. Sed exue etiam purpuram, ut numerum etiam videamus stigmatum. Papae totus hic est lividus, & notis scriptus, quin caeruleus est a notis. Quo igitur modo puniatur? Numquid in Pyriphlegethontem injicien-

95 ὁ Λύχν[ος] [c] ὁ Μεγαπένθους παρέστω· εὖγε ἐποίησαν ὑπακούσαντες. ΡΑΔ. Εἶπαλε ὦν [d] ὑμεῖς ἃ σύνιστε Μεγαπένθει τούτῳ· πρότερα δὲ σὺ ἡ Κλίνη λέγε. ΚΛΙΝ. Πάντα ἀληθῆ καθηγόρησε Κυνίσκ[ος]· ἐγὼ μέντοι ταῦτα εἰπεῖν, ὦ δέσποτα Ῥαδάμανθυ, αἰσχύνομαι· τοιαῦτα ἦν ἃ ἐπ' [e] ἐμοῦ διεπράττετο. ΡΑΔ. Σαφέστατα μὲν οὖν καταμαρτυρεῖς, μηδ' εἰπεῖν αὐτὰ ὑπομένουσα· ἡ σὺ δὲ ὁ Λύχν[ος] ἤδη μαρτύρει. [f] ΛΥΚ. Ἐγὼ τὰ μεθ' ἡμέραν μὲν, οὐκ [g] οἶδα· οὐ γὰρ παρῆν· ἃ δὲ τὴν νύκτωρ ἐποίει, καὶ ἔπασχεν, οὐκοῦν λέγειν πλὴν ἀλλὰ ἐθεασάμην γε πολλὰ, καὶ ἄρρητα, καὶ πᾶσαν ὕβριν [h] ὑπερπεπαικότα. καίτοι πολλάκις ἐκὼν τὴν λαμπάδα οὐκ ἔπινον, ἀποσβῆναι θέλων· ὁ δὲ, καὶ προσῆγέ με τοῖς δρωμένοις, καὶ τὸ φῶς μου πάντα τρόπον καθεμίαινεν.

ΡΑΔ. Ἄλις ἤδη τῶν μαρτύρων· ἀλλὰ καὶ [i] ἀπόδυθι τὴν πορφυρίδα, ἵνα καὶ τὸν ἀριθμὸν [k] ἴδωμεν τῶν στιγμάτων. παπαὶ, ὅλος οὗτος σὶ πελιδνὸς, καὶ κατάγραφος, μᾶλλον δὲ κυάνεός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων· τίνα οὖν κολασθείη τρόπον; ἆρ' ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντά ἐστιν

c Ὁ] Deest articulus in B. d Ὑμεῖς] Ἡμεῖς J. sola, male. e Ἐμοῦ] Ἐμοὶ B. male. f ΛΥΚ.] ΚΥ. J. male. Item H. Ceterae recte. g Οἶδα] Εἶδον B. h Ὑπερπεπαικότα] Ὑπερβεβηκότα. P. L. Edd. nihil variant in vulgata. i Καὶ] Deest in B. k Ἴδωμεν] Ἴδωμαι B.

5. Τὰ μεθ' ἡμέραν] Τὰ ἐν τῇ ἡμέρᾳ. V.

9. Ὑπερπεπαικότα] ‡ Ὑπερβαλλόμενα, ὑπερβάλλοντα. V.

17. Πελιδνὸς] Puto μολυβδοειδής. G.

19. Ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα] Ποταμὸν πυρὸς λέγουσι τοῦτον οἱ τοῖς καλαχθονίοις. ὁ δὲ Κέρβερος κύων ἐστὶ τριῶν ἔχων, ὡς λέγουσι, κεφαλὰς, φύλαξ τοῦ ἄδου. V.

‡ Ὑπερβαλλόμενα] Ὑπερβαλλόμενον male editum fuerat, & ὑπερβάλλοντα omissum.

9. Ὑπερπεπαικότα] Difficiliorem ac minus frequentem vocem praetuli faciliori ὑπερβεβηκότα, quae ex interpretatione nata videtur; quia hic idem significat. Ὑπερπεπαι. . . autem praeter Scholiast. etiam legit *Steph.* in *Thes.* qui idem verbum duabus aliis auctoritatibus probat. *J. F. R.*

11. Τοῖς δρωμένοις] *Quae a tyranno perpetrabantur.* *J. Br.*

15. Ἀπόδυθι τὴν πορφυρίδα] Vid. si lubet, similia exempla adferentem Rever. *Elsner.* ad I. *Tim.* IV. 2. p. 299. m. *J. F. R.*

17. Πελιδνὸς] Πελιδνόν ἐστι τὸ μετέχον τῆς ὠχρότητος καὶ μελαγχολίας οἱονεὶ μολυβδοειδές. *Galen.* *A. V.*

Ibid. Κατάγραφος] Ex Platone Lucianus, ex Luciano Julian. Imper. Cæsar. vide Clar. *Casaubon.* ad Pers. Dixit idem Lucian. alibi κατὰ τοῦτον ποικίλος. In re tamen dissimili in *Lexiph.* Dialogo. *J. B.*

ἐστιν ἐμβλητέος, ἢ παραδοτέος [a] τῷ Κερβέρῳ; ΚΥΝ. Μηδαμῶς· ἀλλ' εἰ [b] θέλοις, ἐγώ σοι καινήν τινα καὶ πρέπουσαν αὐτῷ τιμωρίαν ὑποθήσομαι. ΡΑΔ. Λέγε, ὡς ἐγώ σοι μεγίστην ὀφλὶ τούτῳ χάριν εἴσομαι. ΚΥΝ. Ἔθος ἐστὶν οἶμαι τοῖς ἀποθνήσκουσι πᾶσι, πίνειν τὸ Λήθης ὕδωρ. ΡΑΔ. Πάνυ μὲν οὖν. ΚΥΝ. Οὐκοῦν [c] μόνος ἐξ ἁπάντων ἄπολις ἔσται.

[d] ΡΑΔ. Διατί δή; ΚΥΝ. Χαλεπὴν ὕστερον ὑφέξει τὴν δίκην, μεμνημένος οἷος ἦν, καὶ ὅσον ἐδύνατο ἐν τοῖς ἄνω, καὶ ἀναπεμπαζόμενος τὴν τρυφήν. ΡΑΔ. Εὖ λέγεις. καὶ καταδεδικάσθω, καὶ ἀπελθὼν τὸν Τάνταλον ἀπαχθεὶς [e] οὗτοσὶ, δεδέσθω, μεμνημένος ὧν ἔπραξε [f] κατὰ τὸν βίον.

odus, an tradendus Cerbero? CYN. Nequaquam. Sed ego tibi novum quoddam & dignum illo supplicium subjiciam. RHAD. Dic, maximam ea re gratiam a me inituros. CYN. Mos est, puto, mortuis omnibus Lethes aquam bibere? RHAD. Ita est. CYN. Solus igitur iste non bibat.

29. RHAD. Quid ita? CYN. Gravem ita pœnam sustinebit, qui meminerit, quis fuerit, quantum potuerit apud superos; & delicias illas animo revolvat. RHAD. Bene mones. Damnas esto, & ad Tantalum abductus vincitor, memor eorum, quae in vita egerit.

a Τῷ] Deficit articulus in *B2*. Reliquae habent. b Θέλοις] Θέλεις Fl. Sed —οις *H. J. P. S.* c Μόνος οὗτος ἐξ] Μόνος οὗτος ἐξ B. d ΡΑΔ.] EPM. Edd. m. e Οὗτοσὶ] Sic *J. P. H. S.* Fl. f Κατὰ] Sic quoque eaedem.

24. Χάριν εἴσομαι] Ἀντὶ τοῦ εὐχαριστήσω· τὸ γὰρ * εὐχαριστῶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐ λέγεται. *V.*

30. † Ἀναπεμπαζόμενος] Μεμνημένος, ἀναλογιζόμενος. *G.*

32. Τάνταλον] Λέγουσι γὰρ οἱ Ἕλληνες ὅτι ὁ Τάνταλος ἄνθρωπος ὢν ἠξιώθη γενέσθαι τοῖς Θεοῖς ὁμοτράπεζος· καὶ ἀκούων τὰ λαλούμενα παρ' αὐτῶν, καὶ ἐξερχόμενος ἔλεγε τοῖς ἀνθρώποις. καὶ ἀφ' τούτου οἱ Θεοὶ ὀργισθέντες κολάζουσιν αὐτὸν ἐν τῷ ᾅδῃ· θεωροῦν γὰρ δένδρα πεπλημμύρα καρπῶν, καὶ ποταμοὺς παραῤῥέοντας, ἐὰν αὐτῶν δύνηται γεύσασθαι, αὐτὰ γὰρ προσιόντος, ἐκεῖνα φεύγουσιν. *V.*

* Εὐχαριστῶ] Veteribus non dictum fuisse ait Scholiast. Confer notas ad verbum χάριν. *J. F. R.*

† Ἀναπεμπαζ.] Vox illa prior omissa erat in edit.

24. Χάριν εἴσομαι] Prorsus ut Belgae & Germani: *dank weten* (non *wyten*, ut vulgo male) Sic & *Aelian.* VII. 17. & *Aristaen.* I. ep. 1. quos frater G. O. *Reitzius* adduxit in Belga Graeciss. p. 460. Recte quidem Scholiast. ait veteres, non dixisse εὐχαριστῶ; si vetustiores intelligit; nam postea tanto frequentius usurpatum, inprimis apud Eccles. Scriptt. Ita in N. T. & *Patrib.* non modo, sed & ap. LXX. In Libr. *Judith. Sap.* & *Maccab.* Verum tamen satis probae notae esse verbum, vid. ex Phalarid. & *Arrian. Epict.* probatum ab *Reverend. Alberti* ad 2. Thessalon. I. 3. *J. F. R.*

28. ΡΑΔ.] Mercurio, si quidem adhit, nec post traditos mortuos e vestigio abierit, quid caussae sit ut sese his immisceat, ego quidem non adsequor. Censeo itaque pro *Mercurio*, cujus nomen in omnibus hic invenio, *Rhadamanthum* reponendum; quod in versione *Ed. Par.* factum video, quamvis in Graecis illic nihil mutatum sit. *M. du S.*

ΡΑΔ. Διατί] Restitui *Rhadamanthi* personam, invitis Edd. quae *Mercur.* hic habent; quia sensus postulat Rhadamanthum loqui, & in ipsa Latina versione *Salm.* & *Paris.* ejus persona quoque expressa erat, licet in Graecis ΕΡ. legeretur. *J. F. R.*

33. Οὗτοσὶ] Non satis sanus mihi hic locus videtur. *M. du S.*

34. Κατὰ] Quaesivit mutationem *Soulius*, non invenit; forsan quia ante bis, ter, noster dixit παρὰ τὸν βίον, & hic ita maluit legi; sed nihil opus esse, cuilibet notum arbitror. *J. F. R.*

DE MERCEDE CONDUCTIS POTENTIUM FAMILIARIBUS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

ET quid primum tibi, amice, aut quid ultimum, ajunt, enarrem illorum, quae pati vel facere coguntur mercenarii familiares illi, quique censeri se in amicitiis beatorum istorum volunt, modo amicitiam nominare fas sit hanc illorum servitutem. Novi enim multa, & fere pleraque eorum, quae usu illis veniunt, non ego profecto ejusmodi aliquid expertus: (neque enim necessarium mihi experimentum fuit, neque umquam, Dii boni, fiat) sed multi eorum, qui in hanc vitam incidérant, apud me enunciarunt; alii in malo adhuc constituti, cum deflerent, quam multa & qualia paterentur; alii vero, qui ex illo quasi carcere effugerant, quae perpessi essent non sine jucunditate memoran-

Καὶ τί σοι πρῶτον, ὦ Φιλότης, ἢ τί ὕστατον, φασὶ, καλαλέξω τούτων, ἃ πάσχειν ἢ ποιεῖν ἀνάγκη τοὺς ὀλίγῳ μισθῷ συνόντας, καὶ ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τούτων φιλίαις ἐξεταζομένους, εἰ χρὴ φιλίαν τὴν τοιαύτην αὐτῶν δουλείαν ἐπονομάζειν; οἶδα γὰρ πολλὰ, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς, οὐκ αὐτὸς, μὰ Δία, τοιούτου πειραθείς. εἰ γὰρ δὴ ἀνάγκη μοι ἡ πεῖρα ἐγεγένητο, μηδὲ, ὦ θεοὶ, γένοιτο, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐς τὸν βίον τοῦτον ἐμπεπλωκότων, ἐξηγόρθυον πρός με· οἱ μὲν ἔτι ἐν τῷ κακῷ ὄντες, ἀποδυρόμενοι ὁπόσα καὶ ὁποῖα ἔπασχον· οἱ δ', ὥσπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδράντες οὐκ ἀηδῶς μνημονεύοντες, ὧν ἐπεπόνθεσαν ἀλ-

a Ἐγεγένητο] *Heinf.* ἐγένετο.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘ.] Ὁ λόγος ὅτος τῶν καλλίστων καὶ πρώτων. *G.*

ΜΙΣΘΩ] Librum habes elegantissimum, viroque gravissimo dignum. Acumen & dicendi rationem nec tetricam, nec rursus fucatam. Institutum ipsum viris doctis ipsis placeat necesse est, qui famæ simul & virtuti consultum volunt; dum a servili propemodum sorte apud Magnates divitesve, ut virtuti sibique vivant, revocantur. Sed cave, dum vitia Dominorum depicta, dum turpes doctorum quorundam artes, ambitiosam patientiam spectas, ita suavitate Luciani abripiaris, ut putes, nullos a contagio malorum istorum immunes. Sunt enim & *Fenelones* inter hujus ordinis viros, qui & privatis & Principibus educandis de Republ. & Orbe ipso bene meriti, & a suæ ætatis hominibus viri boni merito censentur, & a posteris semper maximi fient. *M. du S.*

1. Καὶ τί σοι πρῶτον] *Theocr.* Idyll. ιζ. Τί πρῶτον καλαλιξῶ; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπεῖν. *J. Br.*

Καὶ τί σοι πρῶτον] Hoc initium sumptum est ex *Homer.* Odyss. L. 9. τί πρῶτον, τί δ' ὕστατα, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καλαλέξω; *G. C.*

Καὶ τί σοι πρῶτον] Ex Theocriti Ptolemæo. *Th. M.*

Ibid. Πρῶτον — ἢ ὕστατον] *Hom.* Il. E. 703. & Od. I. 14. *M. du S.*

12. Ἐξηγόρ. πρός μι] Ex Grammaticorum placitis scribendum foret πρὸς μὲ. Illi enim encliticam accentum retinere jubent, post præpositionem. Nolui tamen mutare, quia non solum Edd. consentiunt, sed & apud alios centies sic scribitur, (forsan male) ut ap. *Aristoph.* Plut. 1056. Βούλει — πρός μοι παῖσαι; &c. In *Epict. Man.* c. 1. fin. Cl. *Relandus* tamen recte edi curavit ἀδὴν πρὸς σέ. non modo propter emphasin, & finem periodi; sed & in media oratione c. 29. pr. & c. 30. §. 14. τὴν αἰδῶ τὴν πρὸς σὲ τὴν πλησίον. *Æsop.* fab. 138. κατά τινα τόπον. Constructio autem verborum ἀγορεύω, λέγω φημὶ & simil. cum præpos. πρὸς loco dativi, est frequentissima; maxime duo posteriora in N. T. *Matth.* XXII, 70. *Marc.* XVI, 3. *Luc.* I, 13. &c. Sed & *Epict.* Sent. 78. *Dion. Hal. ant.* VII. 473. ἀπήγγειλε πρὸς τὴν βουλήν. *nuntiavit senatui.* Noster *Phalar.* altero, c. 8. χρὴ γὰρ τελευτῆ πρός γε ὑμᾶς αὐτοὺς λέγειν. *J. F. R.*

ἀλλὰ γὰρ [a] ηὐφραίνοντο, ἀναλογιζόμενοι οἷων ἀπηλλάγησαν· ἀξιοπιστότεροι δὲ ἦσαν οὗτοι ἅπαντα ὡς εἰπεῖν, ὁ τελετὴς [b] διεξελήλυθότες, καὶ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐποπτεύσαντες. καὶ παρέργως μὲν, καὶ ἀμελῶς ἐπήκουον [c] αὐτοῦ, καθάπερ ναυαγίαν τινὰ, καὶ σωτηρίαν [d] αὐτοῦ παράλογον διηγουμένου, οἷοί εἰσιν οἱ [e] πρὸς τοῖς ἱεροῖς ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς, σὺν ἅμα πολλοὶ τὰς τρικυμίας, καὶ ζάλας, καὶ ἀκρωτήρια, καὶ ἐκβολὰς, καὶ [f] ἱστῶν κλάσεις, καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις διεξιόντες· ὅτι πᾶσι δὲ, τοῖς Διοσκούροις ὀπτανομένοις· (οἰκεῖοι γὰρ ὁ τοιαύτης τραγῳδίας οὗτοί γε,) ἢ τίν' ἄλλον ἐκ μηχανῆς θεὸν ὅτι τῷ καρχησίῳ καθεζόμενον, ἢ πρὸς τοῖς πηδαλίοις ἑστῶτα, καὶ πρός τινα νῆσον μαλακὴν ἀπευθύνοντα τὴν ναῦν, οἵ προσενεχθεῖσα ἔμελλεν αὐτὴ μὲν ῥᾳδίως καὶ σχολὴν διαλύθήσεσθαι, αὐτοὶ δ' ἀσφαλῶς ἀποβήσεσθαι, χάριτι καὶ [g] εὐμενείᾳ τοῦ θεοῦ. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὰ

tes. Sane enim laetabantur, quoties rationes ponerent, quae effugissent. Fide autem digniores hi erant, qui tota, ut ita loquar, mysteria exsequuti, ab initio ad finem omnia inspexissent. Non obiter itaque nec incurioſe audiebam illos velut naufragium quoddam & insperatam ex illo salutem enarrantes; quales sunt, quos ad templa videmus, rasis capitibus multi simul decumanos fluctus, & procellas, & promontoria, & jacturas, & malos fractos, & gubernacula revulsa persequentes: super omnia vero ut Dioscuri praesentes illuxerint, (hi enim tragoediae hujus velut domestici sunt) aut alius aliquis ex machina Deus in carchesio sederit, aut adstiterit gubernaculo, atque ad molle litus navem direxerit, in quod delata ipsa quidem paullatim & otioſe solveretur, ipsi vero gratia & benignitate numinis salvi discederent. Et illi quidem multa id genus prout ipsis

a Ἠυφραίν.] Εὐφραίν. male. Fl. *H. P. S.* & M. εὐφαίνοντο pejus *F.* b Διεξελη.] Sic W. & V. recte. Ἐξελυθότες Edd. omnes. c Αὐτῶν] Sic M. P. & V. Defuit autem in omnibus Editt. d Αὐτῶν] Ex M. P. & V. in Editt. omissum erat. e Πρὸς τοῖς] Sic *J.* Fl. *B*2. *H.* & M. f Ἱστῶν] Ἱστοῦ W. & V. Edd. vero omnes ἱστῶν servant. g Εὐμενείᾳ] Sic M. S. A. εὐμενίᾳ Edd.

23. Οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς] Οἵῳ τὸ πάλαι οἱ ναυαγήσαντες ἄνθρωποι * ἐχρῶντο χήματι πρὸς τοῖς ἱεροῖς καθήμενοι, καὶ τὴν † αὐτῶν τύχην ὀλοφυρόμενοι. *V.*

* Ἐχρῶντο] Ἐκιχρῆντο editum erat, sed correxit *M. du S.*

† Αὐτῶν] Αὐτῶν cum spiritu leni edebatur, sed primam adspirare non dubitavi. *J. F. R.*

16. Γὰρ] Καὶ lego pro γὰρ, quod in impressis & M. est. *M. du S.*

Ibid. Ἠυφραίνοντο] Sic necessario mutandum esse existimo quod in M. & Edd. erat εὐφρ. Vid. tamen *Grot.* Flor. 127. C. *Demosth.* p. m. 185. B. συνευφραίνοντο τοῖς πολλοῖς. Sed in his omnibus peccari credo. *M. du S.*

Ibid. Οἵων ἀπηλλάγησαν] Sic sacpissime sine praepositi. Ut infra *Philops.* c. 16. ἀπαλλάττειν δεινῶν *liberare a gravibus malis*, & alibi non semel. Sic *Herodian.* L. 2. 1. 17. ἀπαλλάξομαι φόβου Interdum tamen cum praepositi. Ut ap. *Isocr.* ad *Demon.* p. 19. B. Ed. *Wolf.* ἐκ τῶν κοινῶν ἐπιμελειῶν ἀπαλλάττου *a publ. functionibus te libera*, *discede*. Alia super hoc verbo vid. ad c. 23. hujus *Dial.* *J. F. R.*

18. Διὰ πάσης] Τῆς τελετῆς ἐξήρχου. Proverb. de quo parœm. *J. B.*

Ibid. Διεξελήλυθότες] Sic W. & V. recte. In reliquis tantum ἐξελήλυθότες. *M. du S.*

23. Ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς] Quod a naufragis factitari solitum dudum probavimus. *J. Br.*

Ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς] *Herald.* ad *Martial.* dixi ad *Petron.* τὸ γὰρ πάλαι οἱ ναυαγήσαντες ἄνθρωποι τοιούτῳ ἐκέχρηντο χήματι πρὸ τοῖς ἱεροῖς καθήμενοι καὶ τὴν αὐτῶν τύχην ὀλοφυρόμενοι. *J. B.*

Ἐξυρημένοι] Naufragis radi solebat caput. ut non modo ex hoc loco patet, sed etiam ex *Dial.* de Sectis, c. 86. ubi *Hermotimus*, Δοκῶ δέ μοι ἀλόγως αὖ καὶ ξυρήσασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ὑπὸ τῶν ναυαγίων ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι. eamque Caesariem Diis marinis consecrari moris erat. Auctor in *Epigrammate de Naufragis:*

Γλαύκῳ καὶ Νηρεῖ, καὶ Ἰνοῖ, καὶ Μελικέρτῃ,
Καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ καὶ Σαμοθρῃξὶ θεοῖς,
Σωθεὶς ὑπὲκ Πελάγους Λευκίλλιος, οὐδὲ κέκαρμαι
Τὰς τρίχας ὑπὲκ κεφαλῆς· ἄλλο γὰρ οὐδὲν ἔχω.

Vid. etiam *Hadr. Jun.* de Coma. *L. Bos.*

Ἐξυ-

ipsis tum usus est, tragice declamant, ut a pluribus accipiant nimirum, si non calamitosi solum, sed Diis etiam cari esse videantur.

2. At hi tempestates domesticas, fluctusque triplices, aut hercle quintuplices, vel decemplices adeo, si fas sit ita dicere, *enarrant*; & ut primum oram solverint, tranquillo ad speciem mari, & quos deinde labores per totam navigationem sustinuerint, vel siti, vel nausea, vel abundante ultra exhaurientium vires aqua salsa: & denique, ut ad coecum aliquem scopulum, aut praeruptam rupem, fracta infelici scapha, miseri aegre enataverint, nudi & rerum omnium necessariarum indigentes. Inter haec sane, & in harum rerum enarratione, videbantur mihi multa pudore quodam tegere, ac velle eorum oblivisci.

πολλὰ ταῦτα πρὸς [h] τὰ ναυτικὰ χρείαν ἐπιραγῳδοῦσιν, ὡς ναὶ πλειόνων λαμβάνοιεν, ὑ δυστυχεῖς μόνον, ἀλλὰ ϗ θεοφιλεῖς τινες εἶναι δοκοῦντες.

Οἱ δὲ, τὰς ϗ ταῖς οἰκίαις χειμῶνας, ϗ [i] τὰς τρικυμίας, ϗ, νὴ Δία, πενταικυμίας τε, ϗ δεκαικυμίας εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διηγούμενοι, ϗ ὡς τὸ πρῶτον εἰσέπλευσαν, γαληνῆ ὑποφαινομένῃ ϗ πελάγους, ϗ ὅσα πράγματα ναὶ τ' ἄλλον ὑπέμειναν, ἢ διψῶντες, ἢ ναυτιῶντες, ἢ ὑπαντλούμενοι τῇ ἅλμῃ ϗ τέλος, ὡς πρὸς πέτραν τινὰ ὕφαλον, ἢ σκόπελον ἀπόκρημνον, διαῤῥήξαντες τὸ δύσμορον σκαφίδιον, ἄθλιοι κακῶς ἐξενήξαντο, γυμνοὶ, ϗ πάντων ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων. ἐν δὴ τούτοις, ϗ τῇ τούτων διηγήσει, ἐδόκουν μοι τὰ πολλὰ ἔτοι ὑπ' αἰσχύνης ἐπικρύπτεσθαι, ϗ ἐκόντες εἶναι [k] ἐπιλανθάνεσθαι αὐτῶν

h Τὴν ναυτικὰ χρ.] Χρείαν τὴν ναυτικὰ, W. V. *i* Τὰς] Omissus articulus in Edd. & S. Sed habent M. V. *J.* Fl. *k* Ἐπιλανθ.] Ὀντες ἐπιλανθάνεσθε. male *Th. Mag.*

54. ‡ Ἐκόντες εἶναι] Ὅτι τὸ ἑκόντες εἶναι ἀνοῦ ἀποφάσεως ἐχρήσατο. *V.*

‡ Ἐκόντες] Hoc scholion in edit. *Graev.* male referebatur ad verba Δοκῶ γάρ μου ἐκ πολλῶν. Sed praeeunte *Soulio* restitui suo loco. *J. F. R.*

ᶠ Ἐξυρυμένοι] De rasis naufragorum capitibus vid. viri docti ad *Petron.* c. 104. *J. M. G.*

25. Καὶ ἐκβολὰς] *Mercium, ob vim tempestatis in mare jacturas.* *J. Br.*

26. Καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις] *Transversas gubernaculorum fracturas.* *J. Br.*

27. Τοὺς Διοσκόρους] *Castorem & Pollucem.* Hoc illustrat *Plinius.* *J. Br.*

Τοὺς Διοσκούρους] Serio nauclerum idem hoc narrantem inducere videtur in *Navig.* c. 9. Sed ridet iterum. *J. F. R.*

Ibid. Διοσκούρους] *Horat.* I. Od. 12. *Theocr.* Idyl. 22. *A. V.*

29. Ἐκ μηχανῆς θεὸν] *Erasmus* in Proverbio: *Deus ex machina.* *J. Br.*

35. Εὐμουσίᾳ] Sic recte M. S. & A. Reliquae εὐμορφίᾳ. *M. du S.*

Ibid. Ἐκεῖνοι μὲ] *Naufragi.* *J. Br.*

36. Τὴν ναυτικὰ χρειαν] *Beza* non satis accurate in *ep.* 2. ad *Corinth.* 4. 17. ναυτικὰ ἐλαφρὸν vertebat: *illico praeteriens*, cum παραυτίκα sit *in praesens*, quod si probatione indiget, vide ex *Demosth. Xenoph.* & *Lucian. de non cred. calumn.* probatum ab *Rever. Elsnero*, ad N. T. l. c. *J. F. R.*

37. Λαμβάνοιεν] *Nummorum aliquid corradant, stipem accipiant.* *J. Br.*

41. Τὰς] Deerat in plerisque hic articulus ante τρικυμίας. Sed quia agnoscunt M. V. Fl. & *J.* eum addidi. *J. F. R.*

Ibid. Τρικυμίας] Vix assequi licet interpretatione Latina hunc locum. Τρικυμία quasi tu *triplicem fluctum* dicas, Graecis jam maximus est, & quem Latini *decumanum* dicant: hunc igitur lepide auget auctor. Sed ea minorem vim habent conversa Latine: nisi forte a *decumano* ad *vicesimanum*, *tricesimanumque* velis adscendere. *J. M. G.*

47. Ὑπραυτλούμενοι τῇ ἅλμῃ] Ab *Erasmo* adoptavit *Benedictus*, *salo perfundebantur*, quod utique non potest molestiam rei, quae Graecis vocibus enunciatur, implere. Debuerunt *vel dum antlia eorum salsugine gravabatur.* *J. G.*

Ὑπραυτλούμενοι] Vid. Clar. *Hemsterh.* ad Timon. I. c. 4. *J. F. R.*

54. Ἐκόντες] Apud *Th. Magistr.* mendose descriptus est hic locus, voce ἑκὼν. *M. du S.*

αὐτῷ· ἀλλ' ἔγωγε κἀκεῖνα, καί [a] τιν' ἄλλα ἐκ [b] τῶν λόγων ξυλλιβδῆς, εὑρίσκω προσόντα ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις, [c] ἃ οὐκ ὀκνήσω σοι πάντα, ὦ καλὲ Τιμόκλεις, διεξελθεῖν. δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλοῦ ἤδη καταγνωσκέναι σε τούτῳ τῷ βίῳ ὑπεβελευόντα.

Καὶ πρῶτόν γε, ὁπηνίκα περὶ τῶν τοιούτων ὁ λόγος ἐνέπεσεν. εἶτα ἐπήνεσέ τις τῶν παρόντων τὸν τοιοῦτον [d] μισθοφορὰν, τρισθαλαίμονας εἶναι, λέγων, [e] οἷς [f] μετὰ τοῦ τοὺς φίλους ἔχειν τοὺς πλείστους Ῥωμαίων, καὶ δειπνεῖν δεῖπνα πολυτελῆ, καὶ ἀσύμβολα, καὶ οἰκεῖν ἐν καλῷ, καὶ ἀποδημεῖν μετ' ἄσης ῥαστώνης, καὶ ἡδονῆς· ὑπὸ λευκοῖς ζεύγεσι εἰ τύχοι ἐξυππιάζοντας· προσέτι καὶ μισθὸν τὴν φιλίαν, καὶ ὧν εὖ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, [g] ἐστίν· ἀτεχνῶς γὰρ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα τοῖς τοιούτοις τὰ πάντα φύεται. ὁπότε οὖν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἤκουες, ἐώρων ὅπως ἐκέ-

55 At ego & illa, & quaedam alia ex sermonibus illorum *conjectura quadam* componens, invenio adesse ejusmodi familiaritatibus, quae non gravabor tibi omnia, mi bone Timocles, enarrare: quippe diu est, cum intellexisse mihi videor, hujus te vitae 60 ineundae consilium agitare.

3. Et primum quidem, si quando sermo incideret de talibus, ac deinde laudaret praesentium aliquis vitam illam mercenariam, ter eos beatos praedicans, quibus cum eo, quod amicos haberent Romanorum nobilissimos, & coenarent nihil ipsi 65 conferentes coenas sumtuosissimas, & pulchre habitarent, & peregrinarentur commodissime jucundissimeque; resupini, si res ita ferret, in curru equis albis juncto; mercedem insuper amicitiae, & perceptarum, quas dixi, commoditatum, non exiguam 70 capere contigisset; hos enim plane esse, quibus nec ferentibus neque colentibus nascerentur omnia: quoties igitur haec & his simi-

a Τιν'] Ἐστὶν addit V. notante ad h. l. *Soulio*: sed non satis commonstrante inter quae verba inseri id velit; nam alienum est hoc loco. b Τῶν λόγων] Τῷ λόγῳ M. V. c Ἃ] Pronomen hoc in M. additum a recentiore manu. d Μισθοφοράν] Sic Fl. *J. P. H. S. F. A1.* e Οἷς] Οὓς margo *A1W.* f Μετὰ τοῦ] Μετὰ τὸ male W. & Fl. g Ἐστίν] Habent hoc verb. Edd. omnes.

58. Τιμόκλεις] Nomen haud dubie verum, sed hominis haud aliunde, quam ex nostro, noti. *Timoclis* Stoici meminit in 2. Τρ. c. 4. & seqq. Sed an idem sit, addubito, quia hic amicus videri potest. Nisi forte postea inter eos inimicitiae fuerint, propter quas hominem ita riserit, ut illic facit. Forsan etiam tum, cum hunc librum scriberet, non admodum ei cum eo conveniebat. Indicio esse potest, quod usque adeo cupidum facit ejus vitae, quam ut Philosopho, imo liberali homine indignam ei ob oculos ponit. Immo vero, eundem esse suspicor, qui Ἕτοι μοκλᾶς in Συμπ. c. 21. & seqq. audit, quique illic haud amice sane tractatur. *M. du S.*

63. Μισθοφορὰν] Forsan *μισθοφορίαν*. Conf. infra c. 6. *M. du S.*

64. Οἷς μετὰ τοῦ τοὺς φίλους ἔχειν &c.] Permoleste ab interpretibus obscuratur sententia hujus narrationis. Nam *Erasmus*, quem sequitur *Bourdelotius*, praeterquam quod praepositionis hujus rationem nullam habeat, tum finem pessime claudit, scribens *id vero non mediocre videri*. Quae quidem alienissima sunt ab illis, quae ibi scribit Lucianus. Adverte, lector, & videbis verbum substantivum in illis postremis καὶ ὧν εὖ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν, οὐκ ὀλίγον ἐστὶν (ut quidem distinguit editio Salmurienſis & Parisina, quum Basileensis καὶ ὧν εὖ πάσχουσι, τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον ἐστὶν, omnes ineptissime) abscindi debere ab praecedentibus, & in constructione revocandum ad ipsum nostrum οἷς, ut annotavit pater. Videtur sane id ipsum exprimere *Benedictus*, *quibus cum eo quod* &c. *peregrinarentur*, *non parvi esset emolumenti mercedem amicitiae & benefactorum istorum accipere*; modo ille vel propriam interpretationem recte intellexerit, & τὸ *esset* acceperit pro *liceret*. Sic enim distinguenda illa, προσέτι δὲ μισθὸν τὴν φιλίας καὶ ὧν εὖ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, ἐστίν. Ut in Mercede cond. μισθὸν οὐκ ὀλίγον τὴν ἀγχιλίας προσλαβόν. *J. G.*

68. Ἐπὶ λευκοῖς ζεύγεσι] Λευκὸν ζεύγος vocat *currum candidis equis tractum*. *J. Br.*

71. Ἐστὶν] Servanda omnino haec vox, & vertenda, *licet*. *M. du S.*

Ἐστὶν] Immo si comma post λαμβάνειν deleas, & ante ἐστὶν reponas, ut facit *Soulius*. *J. F. R.*

Ibid. Ἀτεχνῶς] Sic supra Vit. auct. c. 10. ἀτεχνῶς ὅμοιον κυνὶ. *Aristoph.* Plut. 109. & 362. Vid. *Scholiast.* & *Spanh.* qui docent, qua ratione ἀτεχνῶς significet, *vere*, *omnino*. ἀτέχνως autem, mutato accentu est, *ruditer*. Vid. *Ammonium* de sim. differ. Posteriore hoc sensu *Ael.* V. H. X. 10. *J. F. R.*

Ibid. Ἄσπορα] Ex *Homero* Odyss. I. Ἀλλὰ τά γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται Πυροὶ καὶ κριθαί. *J. Br.*

Ἄσπο-

ſimilia audires, videbam te hiare ad illa, & patens ad eſcam os praebere. Ut igitur ego in poſterum culpa ſim vacuus, neque dicere poſſis, nos, licet videremus te talem cum Carica hamum glutire, manum tibi non injeciſſe, neque prius, quam immergeretur gutturi, retraxiſſe, neque ante indicaſſe adeo, ſed exſpectaſſe, dum videremus, te introtracto & fixo firmiter jam trahi & neceſſitate duci, & jam, cum nihil tibi ea res profit, ſtantes illacrimari; ne, inquam, talia dicas aliquando, rationabilia omnino, ſi dicantur, & ad quae cauſſam dicere non poſſimus, quin videamur injurii in te illo ſilentio noſtro fuiſſe: audi nunc a principio omnia, & rete ipſum, & naſſam ut exitum non habeat, otioſe extra illam conſtitutus, non intus ex receſſu, ante conſidera: & hami aduncitatem, ipſumque flexum retro aculeum, & tridentis acumina,

χήνεις πρὸς αὐτὰ, καὶ πάνυ σφόδρα πρὸς τὸ
75 δέλεαρ ἀναπεπλαμένον παρεῖχες τὸ στόμα.
ὡς ὧν τό γε ἡμέτερον [h] εἰσαῦθις ποτὲ ἀναίτιον ᾖ, μηδ' ἔχοις λέγειν ὡς ὁρῶντές σε τηλικοῦτο μὴ τὸ καρίδιον ἄγκιστρον καταπίνοντα, οὐκ ἐπελαβόμεθα, οὐδὲ πρὶν ἐμπεσεῖν
80 τοῦ λαιμῷ προεσπάσαμεν, οὐδὲ προεδηλώσαμεν, ἀλλὰ προειμέναντες [i] ἐξελκομένου, καὶ ἐμπεπηγότος, ἤδη συρόμενον, καὶ πρὸς ἀνάγκην ἀγόμενον ὁρᾶν· ὅτ' [k] οὐδὲν ὄφελος, ἐστῶτες ἐπεδακρύομεν. ὅπως μὴ ταῦτα λέ-
85 γῃς ποτὲ πάνυ εὔλογα, ἢν λέγῃς, καὶ ἄφυκτα ἡμῖν, ὡς οὐκ ἀδικοῦμεν μὴ προμηνύσαντες, ἄκουσον ἐξ ἀρχῆς [l] ἁπάντων. καὶ τὸ δίκτυόν γε αὐτό, καὶ τὰ κύρτων τὸ ἀδιέξοδον ἔκτοθεν ὅπῃ χολῆς, ἀλλὰ μὴ ἔνδοθεν οὐκ ἂν
90 μυχοῦ προεπισκόπησον· καὶ τὸ ἄγκιστρον δὲ τὸ ἀγκύλον, καὶ τὰ ἐς τὸ ἔμπαλιν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, καὶ τὰ τριαίνης τὰς [m] ἀκμὰς εἰς τὰς

h Εἰσαῦθις] Deeſt in Fl. Agnoſcunt Edd. Item M. & P. quae εἰς αὖθις disjunctim habent, cum *F.* & *Ai.* *i* Ἐξελκομένου] Ἐσελκομ. *Gron.* Sed vulgatam ſervant Edd. & M. *k* Οὐδὲν] Οὐδὲ W. *l* Ἁπάντων] Ἄπαντα *Pell.* *m* Ἀκμὰς] Αἰχμὰς *Br.* Sed vulgatam ſervant Edd. & M.

91. Τοῦ σκόλοπος] Σκόλοψ, ὀξὺ ξύλον. *V.*

Ἄστορα] *Hom.* Od. I. 109.
Οὔτε φυτεύουσι χερσὶ φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσιν,
Ἀλλὰ τὰ γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται.
M. du S.

78. Μετὰ τοῦ καρίδου] *Cum ſquilla*, hoc eſt, *cum eſca*. hoc enim piſce plerique ineſcantur. *J. Br.*
Μετὰ τοῦ καρίδου ἄγκιστρον κατακύπτοντα] Sic in Piſcat. *J. B.*
Ibid. Καρίδου] *Squillam* τὴν καρίδα hic etiam verterunt. Sed cum *Carica ficus*, quae καρὶς eadem Euſtathio, ſub finem Piſcatoris huic rei adhibita ſit; dum de ſquilla, neſcio an praedae nata? conſtet certius, *ficum* interim hamo addidi. *J. M. G.*

81. Περιμείναντες ἐξελκομένου] Sic tres editiones, quum tamen Eraſmus interpretetur *adacto*, Benedictus *illecto*. Recte igitur adſcripſit pater ἑσελκομένου. *J. G.* Et hoc *Geſn.* vult, recte; ſed ſuſpectam lect. ſervo, quia conſtans. *J. F. R.*

83. Ὁρᾶν] Forſan ὁρῶντες. Sed in libris quos conſului, nihil hic ſubſidii, nec in Edd. *M. du S.*

86. Ἄφυκτα] Vid. ſupra Deor. Dial. XVII. §. 1. f. *M. du S.*
Ibid. Ὡς οὐκ] Expungenda vocula negativa οὐκ. *F. G.*
Ὡ οὐκ] Non expungendum οὐκ. Significatur enim: *nos non poſſe effugere*, i. e. *non poſſe cauſſam noſtram defendere*; ſive *demonſtrare*, *nos non peccaſſe*. *J. F. R.*

88. Καὶ τὰ κύρτων] *Retis ſinuum*, aut *naſſae*. *J. Br.*
Ibid. Κύρτων] Κύρτος· ἀγγεῖον χοινικῶδες ᾧ αἱ ἁλιεῖς χρῶνται *Heſych.* εἰδος δικτύου. *Etym.* M. Vid. *Zoenob.* in *Paroem.* ἔνδον τὰ ἁλιεύτικῶν κυρτων. *A. V.*

90. Μυχοῦ] De poteſtate hujus vocis egit doctiſſ. *Th. Sellius*, in Obſerv. c. 6. Μυχὸς pro intimo receſſu terrae adfert ex *Ael.* VIII. 2. *Heſiod.* Θεογ. 119. *Sibyll.* L. VIII. 360. *Pſalm* 72. &c. Item pro thalamo & interiore parte aedium, *Hom.* Il. P. 36. — μυχῷ θαλάμοιο *Muſaeus* de amor. Leand. & Her. 263. Ἠγαγε νυμφοκόμοιο μυχοὺς ἐπὶ παρθενεῶνος. Hinc θεοὶ μύχιοι *Penates*. *Ael.* de anim. X. 34. *J. F. R.*

91. Τοῦ σκόλοπος] *Unci*, *hami*. *J. Br.*

92. Καὶ τὰ τριαίνης] *Tridentis*, quo piſces lanciuant ac fodiunt piſcatores. *J. Br.*
Ibid. Ἀκμὰς] Libellum de Mercede Conductis, hoc eſt, de conditione vitae, quam vivant illi, qui in potentiorum domibus degant vel παιδαγωγίας cauſſa, vel ut principum illorum virorum familiae, ſolo eruditionis ſuae nomine quoddam quaſi decus adferant, Lucianus ſcripſit, ut patet ex praemiſſis ad amicum ſuum Timoclem, qui iſti vitae generi tradere ſe, dudum

τὰς χεῖρας λαβὼν, ἡ πρὸς τ γνάθον πεφυσημένην ἀποπειρώμενος, ἢν μὴ πάνυ ὀξέα, μηδ' ἄφυκλα, μηδ' ἀπαρὰ σὺ τοῖς τραύμασιν Φαίνηλαι βιαίως σπῶντα, ἡ ἀμάχως ἀντιλαμβανόμενα, ἡμᾶς μὴ σὺ τοῖς δειλοῖς, ἡ ἀφ' τοῦτο πειθῶσιν, ἀνάγραφε [a] σαυτὸν δὲ προκαλέσας θαρρεῖν, ἐπιχείρει τῇ ἄγρᾳ, εἰ θέλεις, καθάπερ ὁ [b] Λάρος, ὅλον περιχανὼν τὸ δέλεαρ.

Ῥηθήσεται δὲ ὁ πᾶς λόγος, τὸ μὲν ὅλον ἴσως ἀφ' σὲ, πλὴν ἀλλ' ἔ γε περὶ τῶν Φιλοσοφούντων ὑμῶν μόνων, οὐδ' ὁπόσοι σπουδαιοτέραν τ προαίρεσιν προείλοντο σὺ τῷ βίῳ, ἀλλὰ ἡ περὶ [c] γραμματιστῶν, ἡ ῥητόρων, ἡ μουσικῶν, ἡ ὅλων τ ὅπη [d] παιδεία σωτεῖναι ἡ μισθοφορεῖν ἀξιωμένων. κοι-

in manus ſumens, & ad inflatam buccam tentans, niſi acuta omnino, niſi inevitabilia, niſi ipſo vulnere moleſtiſſima intelligas, trahentia violente, & invicte contra urgentia: nos quidem in meticuloſis, & ob id ipſum eſurientibus adſcribe. Ipſe vero animo confirmato venatum aggredere, ſi volueris, & Lari more totam eſcam hiatu complectere.

4. Habebitur autem omnis oratio in univerſum quidem tua forte cauſſa: verum non de vobis ſolum philoſophantibus, aut his, qui ſerium & grave vitae genus amplexi ſunt: ſed de Grammaticis etiam, & Rhetoribus, Muſicis, omnibusque adeo, qui doctrinae cauſſa familiares eſſe, & ejus rei mercedem ferre, e ſua dignitate pu-

a Σαυτὸν] Σεαυτὸν W. b Λάρος] Λάραξ margo *Aldi*. c Γραμματιστῶν] Γραμματικῶν alios legere notat *M. du S.* Non autem addit quos. Edd. enim γραμματιστῶν conſtanter ſervant cum Cod. M. d Παιδεία] Παιδείαις W. V. Sed nihil a vulg. abeunt Fl. *J. P. H.*

dum in animo haberet, monendum, ut ante, quam ſe in potentioris alicujus familiam committeret, diligenter cum animo reputaret ea, quae plerumque iſtiusmodi vitae ſtatum comitentur; ne forte ſero eum facti, non ſatis ante perpenſi & deliberati, poeniteret; & ne quandoque quereretur ſibi defuiſſe amici monentis ſalubre conſilium. Vult ergo ut ipſum illud rete ante, quam eo ſe involvat, extrinſecus diligenter perſpiciat. Καὶ τῦ ἀγκίστρου δὲ τὸ ἀγκύλον, pergit jam ἡ τὴν εἰς τὸ ἔμπαλιν τῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, ἡ τ τριαίνης τὰς ἀκμὰς εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, πρὸς τὴν γνάθον πεφυσημένην ἀποπειρώμενος, ἢν μὴ πάνυ ὀξέα, &c. Hic pro ἀκμὰς *Brodaeus* Miſcell. IX. c. 13. reponit αἰχμὰς. Acute quidem id *Brodaeus*; ſed longe argutior profecto & venuſtior lectio vulgata. Ακμὴ eſt ſubtiliſſimum iſtud & tenuiſſimum, atque adeo acerrime ſecans in quovis ad ſecandum pungendumve apto inſtrumento. Sic acies novaculae dicitur ἀκμὴ ξυροῦ. *Homerus* Il. K. vſ. 170.

Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμὴ
Ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἠὲ βιῶναι.
Nunc enim omnibus in novaculae ſtat acie
Vel valde triſte exitium Achivis, vel vita.

Sic verbum verbo poteſt reddi: ſenſus eſt, ad extremum usque diſcriminis punctum res ſumma Achivorum venit, utrum triſti exitio ſint perituri, an ſalutem ſervaturi; ſive: Periclitantur nunc Achivi de vita & de morte. De proverbio hoc ἐπὶ ξυροῦ ἵσασι, videndi paroemiographi. Quantum ad uſum vocis ἀκμὴ; loco huic *Homerico* convenientiſſimus ille *Dionyſii Halicarnaſſenſis* in extremo lib. III. ἀρχαιολ. ubi Accio Navio cotem novacula diſcindente, ἡ δὲ ἀκμὴ τῦ σιδήρου δι' ὅλου κατελθοῦσα τῦ λίθου, &c. Ergo ἀκμαὶ τ τριαίνης, ſicut ἀκμὴ ξυροῦ apud *Homerum* & *Dionyſium Hal.* (nam & apud hunc ξυρὸς intelligendus, quae vox quoque praeceſſerat) ſunt acies dentium in tridente; quod propterea moneo, ne quis ad id offendat, quod vox ἀκμὴ, alibi paſſim in ſingulari, hic in plurali uſurpatur. At id facere debuit Lucianus; quum tridens habeat tres cuſpides, atque adeo tres diſtinctas ἀκμὰς, ſive acies. Ἀκμαὶς *Heſychius* quoque exponit ὀξύτησιν. Caeterum ἀκμὴ transfertur ad res qualescumque, notatque id, quod in quaque re ſummum & praecipuum ſit. Apud *Ariſtophanem* in *Pluto* vſ. 256.

Ἴτ' ἐγκονεῖτε, σπεύδεθ', ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν
Ἀλλ' ἐξ' ἐπ' αὐτῆς τ ἀκμῆς, ἣ δεῖ παρόντας ἀμύνειν.
Ite, properate, currite; neque enim jam tempus eſt cunctandi.
Verum ipſiſſima jam nata eſt occaſio, qua vos adeſſe oportet.

Sic ἀκμὴ τ εὐτυχίας apud *Aelianum* II. Ποικ. c. X. Ἀκμὴ ſimpliciter quoque de vigore aetatis; vide Aeliani Indicem. Apud Noſtrum quoque in *Deor. dialogis* ſive *Dear. judic.* XX. §. 14. de Helena, ἐπειδήπερ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τ Ἀχαιῶν ἐπὶ τὸν μνηστείαν ἀπήντησαν. Hic ἀκμὴ eſt maturum nubendo tempus, quod & ὥρα γάμου appellatur ab *Arriano* 4. Ex-

putant. Cum enim communia ut plurimum sint, & similia, quae usu veniunt omnibus; manifestum est, non eximia quidem esse ista, sed eo turpiora, quatenus eadem eveniunt Philosophis, si ipsi eadem quae aliis sibi convenire putant, & illi conductores nulla parte honestius ipsos tractent. Quidquid autem progressus orationis hujus deprehenderit, eorum causssam maxime quidem ipsi, qui faciunt, deinde vero etiam qui ea patiuntur, sustinent merito: ego vero innocens, nisi veritatis & libertatis poena est. Ac reliquam quidem turbam, ut exercitores quosdam aut adulatores idiotas, parvo animo & humiles suo ingenio homunciones, neque operae pretium est ab ejusmodi familiaritatibus deter-

ιονῶν [e] δὲ ὡς [f] ὄπιπαν ὄντων, καὶ ὁμοίων τῶν ξυμβαινόντων ἅπασι, δῆλον ὡς οὐκ ἐξαίρετα μοὶ, αἰσχίω δὲ τὰ αὐτὰ ὄντα γίγνεται [g] τοῖς φιλοσοφοῦσιν, εἰ τὰ ὁμοίως τοῖς [h] ἄλλοις ἀξιοῦντο, καὶ μηδὲν αὐτοὺς σεμνότερον οἱ ξμισθοδόται ἄγοιεν. ὅ, τι δ' ἂν ἐν ὁ λόγος αὐτὸς ὀπιὼν ἐξευρίσκῃ, τούτου τὴν αἰτίαν μάλιστα μὲν οἱ ποιοῦντες αὐτοὶ, ἔπειτα δὲ οἱ ὑπομένοντες αὐτὰ, δίκαιοι ἔχειν· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος, εἰ μὴ ἀληθείας καὶ παῤῥησίας [i] ὀπιτίμιόν τί ὄφλ. τοὺς μέντοι ἄλλους πλήθους, οἷον γυμναστάς τινας, ἢ κόλακας ἰδιώτας, καὶ μικροὺς τὰς γνώμας, καὶ ταπεινοὺς αὐτόθεν ἀνθρώπους, οὓς ἐπιτρέπειν [k] ἄξιον τοιούτων [l] συνουσιῶν, οὐδὲ μὲν ἂν πει-

[e] Δὲ] Sic Edd. & M. & V. [f] Ὀπίπαν ὄντων] Ἐπιπαρόντων. Mſ. B. Sed vulgatam exhibent Edd. & M. [g] Τοῖς] Τῆς vitiose *f.* [h] Ἄλλοις] Forsan πολλοῖς. Vid. infra c. 13. *M. du S.* At ἄλλοις habet etiam M. *H.* Fl. P. &c. [i] Ἐπιτίμιον] Ἐπιτιμῶν τις A. P. ἐπίτιμον τί. Edd. item M. & V. Sed margo *Aldi.* ἐπιτίμιον recte. [k] Ἄξιον] Ἄξιοι W. F. ἄξιοι L. Vulgatum tuentur. *H.* Fl. *P. S.* [l] Συνουσιῶν] Συνους. W. Misere Fl. συμφυσιῶν.

Exped. apud quem Roxane dicitur εὐ ἄκρῳ γάμου. Istiusmodi nubilis virgo Graecis quoque εὐ ἀκμῇ γάμου γενομένη audit; quemadmodum de Ilia, sive Rhea loquitur *Dionysius Halicarn.* lib. I. Eodem sensu sumitur passim ἀκμαῖος de rebus vigentibus, & ad summum perductis; non in bonum modo, quod vulgatissimum; verum etiam in malum. Samosatensis Noster in *Timone* pag. 59. νέος γ' ἔτι, καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργήν. Ita & ἀκμάζειν *ad summum* pervenisse. Apud *Longum* in *Pastoralib.* pag. 3. edit. Francq. μετεμψύχια dicitur ἀκμάζουσα. Vide plura de his apud *Budaeum* & *H. Stephanum.* *J. J.*

94. Ἢν μὴ πάνυ ὀξέως] Quae nuper retulit omnia; τὸ ἀγκίστρου τὸ ἀγκύλον, τὴν τοῦ πολύποδος ἀναστροφὴν, τὰς τριαίνης αἰχμάς. Sic enim legendum est, non ἀκμάς. *J. Br.*

1. Καθάπερ ὁ Λάρος] Ex proverb. λάρος χάσκει. *J. B.*

Ibid. Λάρου] Vid. *Aristoph.* interprett. *A. V.*

Λάρου] Nimirum, *Nub.* v. 591. Ἢν Κλέωνα τὸν λάρον δῆτα ἑλόντες καὶ κλοπῆς. &c. *Si Cleonem illum Larum ambitus ac furti damnatum capiatis.* Ubi Scholiast. Ὅτι ὁ λάρος τοιοῦτος καὶ ἐν Ἱππεῦσι. Λάρος αἰχμὴς ἐπὶ πίτρας δημηγορῶν. *J. F. R.*

7. Γραμματισῶν] Sic iterum usurpat in Par. c. 10. ubi patrem Aeschinis γραμματισὴν vocat, qui a *Suida* γραμματοδιδάσκαλος dicitur, & a *Demosthene* etiam, de Coron. Γραμματιστὴς tamen aliquando apud antiquos est *ratiocinator*, Λογιστής; uti videre est ex I. Polit. *Platonis*, ubi haec duo synonyma facit. ὁ λογιστὴς ἐξήμαρτε καὶ ὁ γραμματιστής. i. e. *qui calculis & qui calamo rationem inierunt, uterque erravit.* Vid. et-

iam *Porphyr.* V. P. n. 48. At idem *Plato* p. 77. A. B. de Grammatico usurpat. Hic autem *Grammaticos* intelligi, non *Atrienses*, aut quos nos Magnatum *Secretarios* dicimus, aut *a rationibus*, sequentia postulant, in quibus & Γραμματικοὶ audiunt, & cum Rhetoribus Philosophisque inter doctos παιδεύμενοι, semper enumerantur. Vid. *Xen.* Συμπ. p. 516. l. 10. *M. du S.*

9. Κοινῶν γὰρ] Ego mutavi, in omnibus enim erat δὴ. *M. du S.*

10. Δὲ] Mallem & ego γὰρ legere; interim, quum nec Mſ. nec Ed. ulla praeit, intactam reliqui vulgatam, quia sensum tolerabilem habet, si ad sequentia referas; & in argumentationibus δὲ saepe valere *atqui*, notum arbitror. Verum si γὰρ legas, concinnior tamen nexus erit cum antecedentibus & sequentibus simul. *J. F. R.*

Ibid. Ἐπίπαν] Mſ. ἐπὶ παρόντων. *J. B.*

13. Εἰ τὰ ὁμοίως] Ἀτιμιῶν ἢ ὕβρεων. *J. Br.*

20. Ἐπιτίμιον τί ἐστι] Angl. ἐπιτιμῶν τις. *J. B.*

Ἐπιτίμιον] Sic omnino legendum, quamvis omnes libri habeant ἐπίτιμον; nam quod *Cod. Angl.* & P. exhibent, ἐπιτιμῶν τις, ne hoc quidem sanat. ἐπιτίμιον nostro familiare est; vid. Ὀρχ. c. 4. Τοῖς μὲν τοῦ λοιποῦ γόου καμένοις, καὶ τὸ σιρήνιον ἀκούσασιν ὄλεθρος ἦν τὸ δὲ ἐδωδῆς ἢ τὸ ἀκροάσεως τοὐπιτίμιον. Sic in Τοξ. c. 10. ἀπτιμωθῆναι τὴν δέξιδα, ὅπερ τὸ Σκυθικῶς ἐπιτιμίου ἐστὶ, & in Διαβ. c. 26. ἐπιτίμιον σωφροσύνης ὀχῶν. Denique in Κρον. c. 4. Alibi pro hoc usurpat εὐθύνην ὀφ. εἰκ. c. 28. *M. du S.*

μισθοῦσιν· ὅτε μὲν αὐτοῖσιν καλῶς ἔχει, μὴ ἀπολειπομένους τῆς μισθοδοτήσεως, οὐδὲ ταῦτα πολλὰ ὑβρίζοιντο ὑπ' αὐτῶν· ἀλλὰ καὶ ἀνάξιοι καὶ τοιούτης ἀμοιβῆς. ἄλλως τε οὐδὲ σχολὴν ἄν τι ἄλλο, πρὸς ὃ, τι χρὴ ἀποκλίναντας [b] αὐτοὺς, παρέχειν αὐτοὺς ἐνεργούς· ἀλλ' ἤν τις αὐτοῖς ἀφέλῃ τοῦτο, ἄτεχνοι αὐτίκα, καὶ ἄργοι, καὶ περιττοί εἰσιν. εἰδὼς δὲ ὅτι αὐτοὶ δοκοῦσι πολλὰ ἔχειν ἀν, ὅτε ἐκείνου ὑβρισταὶ δοκοῖεν, εἰς τὴν ἀμοιβὴν φασὶν ἐπορεύεσθαι· ὅτι γάρ τοι τὴν ὕβριν ταύτην ἐξ ἀρχῆς παραφέρουσι εἰς τοὺς [c] οἰκείους καὶ ἡ τέχνη φέρει καὶ ἀνέχεσθαι τὰ γιγνόμενα. ὡς δὲ ἂν πρωϊαίτερον τὸ ἀπεχθανθῆναι, ἄξιον ἀγωνιστέον, καὶ παρασκευαστέον ὡς ἂν μάλιστα μετάγειν αὐτοὺς, καὶ πρὸς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι.

Δοκῶ δέ μοι καλῶς ἂν [d] ποιῆσαι, εἰ τὰς αἰτίας, ἀφ' ὧν ὅδε ὁ τοιοῦτος βίος ἀφορμᾶται τισὶ τισι, [e] προεξετάσας, δείξαιμι· εἰ πάν-

rere, neque enim obsequuntur: quin ne reprehensione quidem valde digni sunt, si non discedant a suis conductoribus quantacumque ab illis contumelia adfecti: idonei enim, nec indigni sunt ea consuetudine: & alioquin neque habeant ad quod animum appellentes, operosos se demonstrent; sed si quis hoc illis auferat, ilicet inertes sunt, otiosi, superflui. Neque igitur indigna his accidere, neque illos alteros contumelioſos esse putaverim, si in matulam, quod ajunt, immingant: hujus enim contumeliae causſa a principio domos isti intrant, haec profesſio istorum est, ferre quae fiunt & perpeti. Horum vero, quos dixi, eruditorum hominum causſa indignari aequum est, & tentare quantum ejus poſt fieri, reducine possint & erepti *dominis suis* ad libertatem revocari.

7. Videor autem commode facturus, si perpensis antea causſis, quibus ad hoc vitae genus induci quidam se patiuntur, oſtendam,

a Μισθοδοτῶν] Sic W. L. V. & marg. *Arw.* Μισθωτῶν P. H. Fl. S. b Αὐτοὺς] Αὐτοὺς W. Edd. omnes αὐτοὺς. c Οἰκείας] Οἰκίας W. male. d Ποιῆσαι] Ποιῆσαι J. e Προεξετάσας] Sic M. & V. recte. Edd. omnes male παρεξετάσας.

26. Μὴ ἀπολειπ. τ. μισθοδοτῶν] Sic W. L. & V. In reliquis autem μισθοτῶν, quod ferri nequaquam poterat. Si enim μισθοδότης *locator*, μισθωτὸς *mercenarius* est. *M. du S.*

33. Οὐδὲ ἓν ἔτ' αὐτοὶ — ἔτ' ἰκανοὺς] Triplicem negationem intensius negare obſervat *Meibomius* ad Jusjur. Hippocr. p. 119. ex ipso jurejurando Hippocratico, ὃ ὄμνυμι δὲ ἐδὲ φάρμακον οὐδὲν δώσειν. Ex eodem *de Arte*: Ἐγὼ δὲ οὐκ ἀπείρως μὲ ἐδ' αὐτὸς τὴν τέχνην ἔργον οὐδενός. Plura ex *Platone* ac *Demoſthene* vid. ibidem. Adde *Ariſtoph.* Plut. 522. Ἀλλ' οὐδ' ἔστι πρῶτον ἀκάθαρτον οὐδὲν οὐδ' ἀνοβλακτότερον. Ad quem versum Illustr. *Spanhem.* duo similia ex ejusd. *Nubibus* adfert. Sed satis frequens est apud quoscumque. Sic eodem *Pluto* 511. Οὐδὲ τύχην — ἔστι σοφὸν μελετᾶν οὐδέν. Sed ubi oratio est bimembris, vix potest dici negatio triplex; at in illo Hippocratis rectius triplex vocari potest. *J. F. R.*

34. Ἐς τὸν ἀμοιβὸν ἰουφοῦντες] Ea re ad quod facto est opus, utentes. Est autem adagium. *J. Br.*

Εἰς τὸν ἀμοιβὸν ἰουφοῦντες] Proverbium in faſtoſos divites, dixi ad Petron. *J. B.*

44. Προεξετάσας] M. & V. In Impreſſis vero παρεξ — prave. *M. du S.*

47. Ἐλεοδουλείας] De qua *Herald.* ad *Mart.* *J. B.*

49. Ἐκεῖνο τοῦτο] Angl. *καινὸν.* *J. B.*

56. Πῶς γὰρ ἄνης] *Theognidis* verſus sunt. *J. Br.*

Ibid. Διδημιούργ.] *Ab inopia superatus.* *J. Br.*

57. Οὔτε τι] Mutilus hic locus in M. & vulgatis Edd. legebatur, & in ea ipsa, qua Scholiaſtes usus est, *Iuntina*, quod in ſcholio est, in textu Lucianeo exhibet; niſi quod ibi ἔτ' ἔτι legebatur pro eo quod in ipso *Theognide* & Scholiaſte legitur οὔτε τι. Citatur etiam a *Plut.* 39. 2. Sed ut Luciani de Theognide judicium expendas, totus qui de paupertate agit locus adſcribendus est.

Ἀνὴρ ἀγαθὸν πανὶ πάντων δύμηται μάλιστα,
Καὶ γήρως πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἀτιμίης.
Ἢν δὲ χρὴ φυγάδα ἐς μεγαλήτορα πάντα
Ῥιπτεῖν, καὶ πίλαν, Κύρνε, κατ' ἠλίβατον.
Καὶ γὰρ ἀνὴρ πανὶ δεδημιούργ. ἔστι τι ἀτῶ
Οὔτ' ἴρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται.
Χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ ὑγρὰν πόντου θαλάσσης
Δίζεσθαι χαλεπὴς, Κύρνε, λύσιν πενίης.
Τοῦτο μάθε, φίλε Κύρνε, πανυχρὸν βάλλεαι ἀνδρὶ,
Ἢ ζώειν χαλεπὴ τειρόμενον πενίῃ.

M. du S.

Ibid. Ἔρξαι] Agere. Δέδεται. Vincta est. *J. Br.*

Ἔρξαι] Licet haec *Brodaei* praemiſſa ſcholia vix di-

dam, non valide urgentes esse, neque necessarias. Ita enim praecidatur illis caussa, quam possint dicere, & primum voluntariae servitutis argumentum. Plerique igitur paupertatem, & necessariarum rerum indigentiam caussati, illud putant idoneum velum praetendisse sui ad hanc vitam transfugii: ac sufficere sibi putant, si dixerint, venia se dignum facere, qui difficillimam rerum in vita omnium, paupertatem, effugere studeant. Tum Theognis in promtu est, & frequens illud:

Quisquis enim dira vir paupertate subactus,

Et quaecumque terriculamenta de paupertate ignavissimi quique poëtarum extulere. Ego vero si quidem viderem illos fugam aliquam paupertatis revera talibus in convictibus invenisse, minutam cum illis de nimia libertate disputationem non occiperem. Quandoquidem vero, ut praeclarus alicubi orator ait, cibis aegrotorum si-

μὴν βιαίους, ὑφ' ἀναγκαίας. ἔστω γὰρ ἐν αὐτοῖς ἡ ἀπολογία προκατειρῆσθαι, καὶ ἡ πρώτη ὑπόθεσις ἡ [f] ἐθελοδουλείας. οἱ μὲν οὖν πολλοὶ πενίαν, καὶ τὴν ἀναγκαίων χρείαν προθέμενοι, [g] ἱκανὸν τοῦτο προκάλυμμα οἴονται, προβεβλῆσθαι πρὸς τὸν βίον τοῦτον αὐτομολίας· καὶ ἀποχρῆν αὐτοῖς νομίζουσιν εἰ λέγοιεν, ὡς ξυγγνώμης ἄξιον ποιοῦσι, τὸ χαλεπώτατον τῶν ἐν τῷ βίῳ, τὴν πενίαν φυγεῖν ζητοῦντες· οὕτω ὁ Θέογνις πρόχειρος, καὶ πολὺ τὸ·

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδαμασμένος

[h] [οὔτ' ἔτι εἰπεῖν, οὔθ' ἕρξαι δύναται], γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται,] καὶ ὅσα ἄλλα θαύματα ὑπὲρ τὴν πενίαν οἱ ἀγωνιστικῶς αὐτὴν ἀξιηγόρασιν. ἐγὼ δ' εἰ μὲν εἶδον αὐτοὺς φυγήν τινα τῶν ἀληθῶς τὴν πενίαν εὑρισκομένων ἐκ τοιούτων ζωυποιῶν, οὐκ ἂν ὑπὲρ τοῦ ἄγαν ἐλευθερίας ἐμικρολογούμην πρὸς αὐτούς. ἐπεὶ δὲ (ὡς ὁ καλός που ῥήτωρ ἔφη) τοῖς τὰ νοσοῦντα

f Ἐθελοδουλείας] Sic Edd. & M. Sed manus recentior fecerat ἐθελοδουλίας, male. g Ἱκανὸν] Καινὸν P. A. & margo *AiW*. Cum vulgata faciunt Edd. omn. & M. h Οὔτ' ἔτι εἰπεῖν] Haec omnia usque ad δέδεται, desunt in omnibus omnino Edd. & M. Sola vero *Junt.* habebat. Sed ex Scholiis irrepsere, & vitiose descripta sunt.

56. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδαμασμένος] Τὸ πλῆρες Θ τὸ λειπὸν τοῦτο. οὔτε τι εἰπεῖν, οὔτε ἕρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται. *V.*

64. * Ὡς ὁ καλὸς που ῥήτωρ ἔφη] Δημοσθένης ὁ Φιλιππικοῖς τισὶ τούτοις φησὶ τοῖς † τοιούτοις στεφάνοις ἐκεῖνο, ‡ ἀ ὅτι § σώζειν, ὅτε δυνατόν δύνασθαι. *V.*

* Ὡς ὁ καλὸς που] Misere habitum hoc scholium erat in edit. *Graev.* sive *Clerici*, & nescio quorsum ex sua sede divulsum; relatum enim erat ad *Dial. Piscat.* & admodum vitiose descriptum. *J. F. R.*

† Νοσοῦντων] Νοῦντων legebatur in edit. Sed bene correxit *M. du S.*

‡ Λ] Ante h. v. ingens lacuna punctis descripta erat in eadem edit. Sed nulla est in C. lacuna, & Λ tantum legitur. In M. idem observare est. *M. du S.*

§ Σώζειν] Σπίζειν legas in edit. eadem, quod est in V. & M. Sed σώζειν C. habet. *M. du S.*

digna essent quae insererentur, tamen addidi, ut pateret, versum illum in Edd. omissum ab ipso quoque in Luciano fuisse lectum. *J. F. R.*

59. Ἐξεπονήσασθαι] Ἐκφέρειν. *J. Br.*

64. Ὁ καλὸς που ῥήτωρ ἔφη] Demosthen. contra Philipp. *J. B.*

Ὁ καλὸς που ῥήτωρ] Demosthenes. Ὀλυνθιακ. γ. prope finem. *Brod.* in Misc. L. IX. c. 13. ubi verba Demosthenis subjicit; sed quia *Scaliger* ea quoque attulit, non bis eadem describam. *J. F. R.*

Ibid Ῥήτωρ] Scholiastes & *Bourdelotius* male hic nos ad *Philipp. Demosth.* amandant. Legitur hic locus in *Olynth.* III. sub finem. quem, quia brevis esse laborans obscurior Lucianus factus est, integrum hic describere non pigebit. Ἴσως οὖν, ἴσως, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τέλειόν τι Θ μέγα κτήσασθε ἀγαθὸν, καὶ τῶν τοιούτων λημμάτων ἀπαλλαγείητε, ἃ τοῖς ἀσθενοῦσι τῶν ἐπὶ τῶν ἰατρῶν στεφάνους δεδομένους ἔοικε. καὶ γὰρ ὅτε ἰσχὺν ἐκείνοις ἐπιδίδωσιν, ὅτ' ἀπόθησειν ἐᾷ. καὶ ταῦτα ἃ νῦμεῖς τὴν ὑμετέραν ὅτι τοιαύτη ἐστὶ, φύσει ἀφίλωτον ἔχουσι τινὰ πρὸς ἀλφὴν, ὅτ' ἀπογίνεσθαι ἄλλο τι πράττειν ἐᾷ, ἀλλ' ὅτι ταῦτα τὴν ἐκάστου βαθυμίαν ὑμῶν ἐκτανύουσιν. *Fortassis, Athenienses, fortassis perfectum & magnum aliquod bonum consequimini, talibus lucellis repudiatis, quae cum cibis quos dant aegrotis medici, comparari possunt. Etenim ut illi neque vires augent, neque emori patiuntur: sic & ista quae vos nunc percipitis, neque tanta sunt, ut justam aliquam utilitatem afferant; neque vos, iis despectis, ad alia converti patiuntur, sed alimenta sunt vestrum omnium socordiae.* Vid. *Schott.* Obs. 158. *M. du S.*

των σιτίοις ἐοικότα λαμβάνουσι, τίς ἔτι μηχανὴ μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο καλῶς βεβουλεῦσθαι δοκεῖν αὐτοὺς, ἀεὶ μενούσης ὁμοίας αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως τοῦ βίου; πενία γὰρ εἰς ἀεὶ, καὶ τὸ λαμβάνειν ἀναγκαῖον, καὶ ἀποθέσθαι οὐδὲν, οὐδὲ περιττὸν ἐς φυλακὴν, ἀλλὰ τὸ δοθὲν, κἂν δοθῇ, κἂν ἀθρόως ληφθῇ, πᾶν ἀκριβῶς, καὶ τῆς χρείας [a] ἐνδεῶς καλανακλίσκει. καλῶς δὲ εἶχε, μὴ τοιαύτας τινὰς ἀφορμὰς ὑπνοεῖν, αἱ τὴν πενίαν τηροῦσι, μὴ βοηθοῦσαι μόνον αὐτῇ, ἀλλ' αἱ τέλεον ἐξαιρήσουσι· καὶ ὑπέρ γε τοιούτου, καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντον ἴσως ῥιπτεῖν [b] ἔδει, ὦ Θέογνι, καὶ [c] πετρῶν, ὡς φησὶ, κατ' ἠλιβάτων. εἰ δέ τις ἀεὶ πένης, καὶ ἐνδεὴς, καὶ ὑπόμισθος ὤν, οἴεται πενίαν αὐτῷ τούτῳ ἀφαπεφευγέναι, ὃν οἶδα πῶς ὁ τοιοῦτος οὐκ ἂν δόξειεν ἑαυτὸν ἐξαπατᾶν.

milia accipiunt; quomodo efficient, ut non & hac parte male sibi consuluisse videantur, eodem illis vitae tenore semper manente? Paupertas enim semper illos comitatur, accipere semper necesse habent, nihil est quod reponant, aut tamquam superfluum in praesentia custodiant; sed quidquid datur, quantumvis detur, quantumvis crebro accipiatur, ad assem omne & in praesentem necessitatem impenditur. At praestiterat, eas excogitasse rationes, non quae servant paupertatem, modice modo sublevatam interim, sed quae tollant penitus. Et hujus quidem rei caussa in pontum forte cetis horribilem projicere se, Theogni, fas fuerit, rupe vel aëria, quod ais, se dare praecipitem. Si quis vero semper inops, indigus, & mercenarius cum sit, ea ipsa re paupertatem se putat effugisse: nescio, qui talis non ipse sibi videatur imponere?

Ἄλλοι δὲ πενίαν μὲν αὐτὴν οὐκ ἂν φοβηθῆναι, οὐδὲ καλαπλαγῆναί φασιν, εἰ ἐδύναντο τοῖς ἄλλοις ὁμοίως πονοῦντες, ἐκπορίζειν τὰ ἄλφιτα, νῦν δὲ (πεπονηκέναι γὰρ αὐτοῖς τὰ σώματα, ἢ ὑπὸ γήρως, ἢ ὑπὸ νόσων) ὅτι μὴ δὲ ῥᾴστην οὖσαν τὴν [d] μισθοφορὰν, ἀπηλληκέναι. φέρ' οὖν ἴδωμεν εἰ ἀληθῆ λέγουσι, καὶ

6. Alii rursus paupertatem ipsam a se metui negant, neque abhorrere se ajunt, si possint eodem quo alii modo laborantes victum parare. Jam vero affecto sibi vel senectute vel morbis corpore, ad hanc se facillimam mercenariae vitae rationem delatos. Age igitur videamus, utrum vera prae-

a Ἐνδεῶς] Ἐνδεὶς L. b Ἔδει] Sic *J. P. Fl. H. S.* εἰ δεῖ M. man. rec. Item P. L. male. c Πετρῶν] Πετρέων omnes Edd. male. *M. du S.* d Μισθοφορὰν] Nihil variant Edd. & Mss.

76. Καὶ ἐς βαθυκήτεα] Aut μεγακήτεα πόντου. Hoc ante ostensum est. *J. Br.*

Ibid. Ἐς βαθυκήτεα] De hac voce dictum est supra ad Tim. c. 16. Vid. *Theogn.* 173. *M. du S.*

77. Πετρῶν] Mendum hujus vocis emaculavimus, quod omnes Edd. insidebat, & ipsum M. codicem, πετρέων. Recte apud Stobaeum legitur *Grot. Flor.* 387. *M. du S.*

88. Μισθοφορὰν] Forsan μισθοφορίαν. Conf. supra c. 3. *M. du S.*

90. Εἰ ἐν τῷ ῥᾳστοῦ] *Si e facili. si nullo negotio J. Br.* Misc. L. IX. c. 13. Ita nempe scripsit ῥᾳστοῦ pro ῥᾴστου, male. *J. F. R.*

91. Μὴ πολλὰ μηδὲ πλείω τῶν ἄλλων ποιοῦσι ἀφειγγήσαι ἀ. τ. δ.] Hic ordo verborum ex W. & V. est. In reliquis a ἀφειγ. ἀ. τ. δ. incipitur, minus commode. *M. du S.*

92. Εὐχῇ γὰρ] In margine Regii Cod. εἰ γὰρ εὐχαὶ ἐπίτασιν τὰ ἀδύνατα προσάλλονται. Sic apud Lucian. Navig. *J. B.*

Εὐχῇ . . . ἐοικότα] Cl. *Hemsterh.* orae Edit. *Graev.* adleverat vid. *Davis.* ad *Cic.* Tusc. D. p. 132. Ed. 2. p. 149. Ed. 3. Is autem & haec *Luciani* ibid. adducit, aliaque huic non absimilia, ut *Plat.* de Rep. L. V. p. 340. Ed. Cantab. Οὐκ ἄρα ἀδύνατά γε, εἴπερ ΕΥΧΑΙΣ ὁμοια ἐνομοθετοῦμεν. Et L. VI. p. 44. Οὕτω γὰρ ἂν ἡμῖν δίκαιος καλαγελάσειεν ὡς ἄλλως ΕΥΧΑΙΣ ὅμοια λέγοντες. Conf. nostrum in *Hermot.* c. 71. Vota enim plerumque ad res quae fieri nequeunt, feruntur. *J. F. R.*

97. Ὑγιάς] Intactam reliqui vulgatam, quia utrumque rectum. Ὑγιὰ ubique apud *Aelian.* ὑγιῆ vero ap. *Aristot.* e. gr. de Somn. & vigil. c. 1. in *Categor.* Sect. *de contrar.* p. m. 40. D. &c. Apud LXX. quoque ὑγιῆ semper. *J. F. R.*

4. Ταύτῃ] Suspecta mihi haec vox, quam tamen omnes

praedicent, & an ex facili adeo redeant illis ea quae dantur, non multum, non plus quam alii laborantibus. Voto enim sane simile fuerit, sine labore aliquem, sine molestia, praesentem pecuniam accipere. Sed *quam contra omnia se habeant* neque dici, prout res postulat, potest: tot labores sustinendi, tot molestiae in illis familiaritatibus, ut firmiore hic vel ad hoc ipsum valetudine opus sit, cum sexcenta sint, quae corpus atterant quotidie, & ad ultimam desperationem fatigent. Dicemus autem suo illa tempore, cum etiam reliquas istorum molestias enarrabimus. In praesentia satis fuit ostendisse, neque eos verum dicere, qui hac de caussa se ipsos vendidisse praedicant.

7. Relinquitur, id quod verissimum est, minime vero omnium ab illis dicitur, voluptatis caussa illos & multas propter spes easque luculentas, in domos alienas insilire, attonitos multitudine auri atque argenti, felicitatem ponentes in cœnis & deliciis aliis, sperantes quantum tauri statim plenis faucibus, nemine obturante, devoraturi sint. Haec abducunt illos, & ex liberis servos faciunt: non indigentia rerum necessariarum, quam dicebant modo, sed

90 εἰ ἐκ ῥᾴστου [f] περιγίνεται αὐτοῖς τὰ διδόμενα, μὴ πολλὰ, μηδὲ πλείω τῶν ἄλλων πονοῦσιν. εὐχὴ γὰρ ἂν εἴη ταῦτά γε, μὴ πονήσαντα, μηδὲ καμόντα, ἕτοιμον λαμβάνειν. τὸ δὲ ὅτι καὶ ῥηθῆναι κατ' ἀξίαν, ἀδύνατον· τοσαῦτα πονοῦσι καὶ κάμνουσιν ἐν ταῖς συνουσίαις, ὥστε πλείονος ἐνταῦθα [g] καὶ ὅτι τοῦτο μάλιστα δεῖται [h] ὑγείας, μυρίων ὅλων ὁσημέραι τῶν ὑπερβαλλόντων τὸ σῶμα, καὶ πρὸς ἐλάττω ἀπόγνωσιν καταπονούντων. λέξομεν δ' αὐτὰ ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ· ἐπειδὰν καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν δυσχερείας διεξίωμεν. τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἱκανὸν ἦν ὑποδεῖξαι, ὡς [i] οὐδ' οἱ λεγόμενοι ταύτῃ λέγοντες αὐτοὶ τὴν πρόφασιν, ἀληθεύοιεν ἄν.

Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστατον μέν, [k] ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον, ἡδονῆς ἕνεκα καὶ τῶν πολλῶν καὶ ἀθρόων ἐλπίδων, ἐσπηδᾶν αὐτοὺς εἰς τὰς οἰκίας, καταπλαγέντας μὲν τὸ πλῆθος χρυσοῦ, καὶ ἀργύρου, [l] εὐδαιμονίσαντας δὲ ὅτι τοῖς δείπνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ τρυφῇ· ἐλπίσαντας δ' ὅσον αὐτίκα χανδὸν ἐδεσμάτων ὀπτωμένων πίεσθαι χρυσίου· ταῦτα ὑπάγει αὐτοὺς, καὶ δοῦλους ἀντ' ἐλευθέρων τίθησιν, οὐχ ἡ τῶν ἀναγκαίων χρεία, ἣν ἔφασκον,

e Εἰ] Deest in W. & *Fl.* Habent reliquae. *f* Περιγίνεται &c.] Vid. notas. *g* Καὶ] Deest in *S.* Adest in reliquis, in M. & V. *h* Ὑγιείας] Ὑγιείας *J.* M. V. Prius vero reliquae Edd. servant. *i* Οὐδ'] Sic *J. P. H. Fl.* & M. Sed οὐχ' *Coll.* *k* Ἥκιστα] Ἡδονὴ margo *AsW.* *l* Εὐδαιμονίσ.] Εὐδαιμονίσ. Edd. Prius vero habet Mss. *Vat.* 1. Vid. notas.

92. Εὐχὴ γὰρ ἂν] Ai γὰρ εὐχαὶ * ὡς † ἐπίπαν τὰ ἀδύνατα προσδόκηται. *V.*

4. Ὡς οὐδ' οἱ] Ὡς οὐχ οἱ λεγόμενοι ταύτην λέγοντες. *G.*

* Ὡς] Et hoc scholium falso ad *Piscat.* relatum suae sedi restituimus. Lacunam autem *Cod.* V. post εὐχαὶ ex M. supplevit *Sonlius.* qui & ita legi observat in alio ad idem verbum Scholio p. 24. (Ed. *Graev.*) ubi tamen prave δύνατα pro ἀδύνατα scribebatur. *J. F. R.*

† Ἐπίπαν] Ἐπὶ tantum editum erat, sed ἐπίπαν ex C. est. *M. du S.*

omnes exhibent, quos videre mihi licuit, Codices. *M. du S.*

6. Λοιπὸν δὴ ἀληθέστατον μέν, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον] Erasmus cum Benedicto, *Superest jam ut eam causam referamus, quae quidem ut verissima est, ita ab illis minime profertur.* At non id vult Lucianus, nec innuit jam superesse, ut referat eam causam: sed more concludit, *reliquum igitur* (quia praecedentes praetextus pro vanis auctor traduxit) *& verissimum quidem, sed minime ab illis produci solitum.* In Apologia pro eo dicit τί δ' ἂν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα λεγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν. *J. G.*

Λοιπὸν . .] Sic *Arrianus* ad *Epict.* III. c. 7. p. 260. B. ὑπολείπεται λοιπὸν &c. *M. du S.*

10. Εὐδαιμονίσαντας] Antea legebatur εὐδαιμονίσαντας, inepte prorsus. Vid. c. 11. Et Ἐνυπν. c. 7. Δίνν. c. 3. Hanc emendationem per se liquidam firmat V. 1. De εὐδαιμονίαν vid. Γυμν. c. 10. *M. du S.*

σιον, ἀλλ' ἡ τῶ ὄχλ ἀναγκαίων ἐπιθυμία, καὶ ὁ τῶ πολλῶν καὶ πολυτελῶν ἐκείνων ζῆλος. τοιγαρῦν ὥσπερ δυσέρωτας αὐτοὺς καὶ κακοδαίμονας ἐραστὰς ἔνιοχοί τινες, καὶ τρίβωνας ἐράσμιοι βδελυκτούλες, ὑποπτεύειν παρέπτωσιν, ὅπως ἀεὶ ἀπολαύσονται αὐτῶν θηρατεύοντες, ἀπολαῦσαι δὲ τῶ παιδικῶν, ἀλλ' οὐδὲ μέχρι φιλήματος ἄκρου μεμαδότες· ἴσασι γὰρ ὃ τῷ τυχεῖν ἡ ἀφόλυτον τὸ ἐρωμένῳ γενησομένῳ. ταύτῃ οὖν ἀποκλείουσι, καὶ ζηλοτύπως φυλάττουσι· τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδι ἀεὶ τῶ ἐραστὴν ἔχουσι· δεδίασι γὰρ μὴ αὐτὸν ἡ ἀπόγνωσις ἀπαγάγῃ τῶ ἄγαν ἐπιθυμίας, καὶ ἀνέραστον αὐτοῖς γένηται· προσμειδιῶσιν οὖν, καὶ ὑπισχνοῦνται, καὶ ἀεὶ ποιήσουσι, καὶ χαριοῦνται, καὶ ἐπιμελήσονται· [b] πολυτελῶς. εἶτ' ἔλαθον [c] ἄμφω γηράσαντες, ἔξωροι γε-

non neceſſariarum cupiditas, & multarum illarum atque pretii magni rerum affectatio. Itaque iſtos, tanquam invenuſtos & infelices amatores cum nacti ſunt, aſtuti & veteratores amaſii ſuperbe tractant, atque in tantum modo colunt, uti ſemper ab iis amentur, frui autem amoribus ſuis ne ad oſculum quidem extimum permittunt, qui norint in fructu ipſo ſolutionem amoris ineſſe. Hanc igitur excludunt, & ſummo cavent ſtudio. caeterum ſpe ſemper amatorem ſuſtentant: quippe metuunt, ne deſperatio illum a nimia cupiditate abducat, atque ita amare ipſos deſinat. Arridents igitur, & pollicentur, & ſemper facturi ſunt, & praebituri, & rationem habituri pretioſorum *munerum*: inter haec ambobus non ſentientibus anni obrepunt, ut

a Ἔντιχοι] Ἄτεκνοι V. b Πολυτελῶς] Πολυτελῶν Edd. c Ἄμφω] Ἄφνω *J. S. H.* male. Sed ἄμφω Fl. P. Item W. L. P.

19. Καὶ τρίβωνες] * Ἀριστοφάνειος ἡ λέξις. σημαίνει δὲ τοὺς ἐγκεκεντρισμένους τινὶ πράγματι, καὶ ἀλλ πολλῶς πεῖρας ἐληλακότας. *V.*

* Ἀριστοφάνειος] Idem Scholion legebatur p. 16. iterum p. 24. (Ed. *Graev.*) Sed in poſteriore pro Ἀριστοφάνειος ἡ λέξις erat Ἀριστοφάνης ἡ λέξις. Eaque tuia verba ſcholiaſtes non inchoabant, ſed claudebant. *J. F. R.*

16. Πολυτελῶν] An πολυτελειῶν. *J. Br.*

19. Ἔντιχοι ἢ τρίβωνες] Hoc habet ex *Ariſtophan.* σημαίνει δὲ per dictionem τρίβωνες, τοὺς ἐγκεκεντρισμένους τινὶ πράγματι. *J. B.*

Ἔντιχοι] MS. Vat. 1. ἄτεχνοι, quod ἄτεκνοι haud dubie eſſe oportuit, ſenſu eodem quo ſupra ſaepius in *Dial. mort.* vidimus, ut VI. &c. *M. du S.*

Ἔντιχοι ἢ τρίβ.] In *Dial. mort.* VI. ad quem *Soulius* remittit, §. 3. ἄτεκνοι & ἄπαιδες quidem occurrit; ſed quid hoc ad hunc locum? Nec enim ibi varians lectio eſt notata ulla, nec opus eſt; & licet ex Mſ. *Vat.* ἄτεκνοι, conjicias illum voluiſſe ἄτεχνοι dare, neque tamen hoc quadrat, quum ἔντιχνοι probum ſit, & ſequenti verbo τρίβωνες conveniens, quod *adſuetum, peritum* ſignificat, ut *Scholiaſt.* innuit: *Ariſtoph.* quem citat ille, in *Nub.* 867. 868. pro *adſuetus*, vel *cum moleſtia experto* adhibuit, unde tamen non ſequeretur, id *callidum* ſignificare, ut verſio Pariſina habet; ineſſe tamen eam vim voci, etiam ex compoſito ἐγκεντρισμένος patet, de quo vid. *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 275. Ὡς σαφῶς ἐνηντρισμένος; *quam ſerio vultis haec dixit veterator.* Ibique ex *Soph.* Aj. 104. ἐνηντρισμένα κέαρ. *callida, ſcelerata, vulpecula*, eoque putat reſpexiſſe *Andocidem* Orat. I. p. 222. ὃ συκοφάντης ἐκ ἐνίστρου κύνδος. *Girardus* Ariſtophanis verba vertit: *commiſſendus & perdendus*, vel nimis proprie ad verbum τρίβων reſpiciens, vel quia in eodem verſu Ariſtophanis ſequitur de poena qua dignus eſſet, nimirum, αἰ πάσχοι δὲ σὺν βοῶσιν Ἰοὺ, Ἰοὺ, τὰς χοίνικας, καὶ τὰς πίδακας πεδοῦσαι. Sed alii interprett. rectius ἐντριπτος, quaſi multo uſu *tritus, callidus.* Si jam *ſceleſtus, veterator*, alibi vertere voles, licet. Ita Noſter in *Dial. mort.* & *Jov. tragoed.* πυρίτριμμα δικῶν, *rabula litium*, & *Demoſth.* de *Cor.* p. 160. πυρίτριμμα ἀγορᾶς, notante ibid. *Spanhem.* Vid. iterum *Ariſtoph. Nub.* 446. ubi *Kuſter.* duo alia ex eod. teſtimonia adfert. *J. F. R.*

24. Ἐν τῶ τυχεῖν] Hæc ſic dixit *Heliod.* lib. I. κόρος γὰρ ἐρωτος ἡ ἔργον τὸ φίλος. *J. B.*

29. Ἀνήρατοι — γένωνται] Ita M. & *Impr.* Sed debuit eſſe ἀνέρατοι γένωνται. *M. du S.*

31. Πολυτελῶς] Sic neceſſario legendum; quod & *Vorſtius* vidit, & in ſuo Codice emendavit. In omnibus legitur πολυτελῶν. *M. du S.*

32. Εἶτ' ἔλαθον ἄφνω] Vulgo legitur, εἶτ' ἔλαθον ἄφνω γηράσαντες, ἔξωροι γενόμενοι, prorſus ita, ac *Gravius*, V. Cl. in notis pag. 970. legendum eſſe monuerat, habet editio Florentina, nimirum ἄμφω pro ἄφνω, quod

ne jam intempestivum sit, amare alterum, alterum praebere. Tota itaque vita nihil iis praeter spem actum est.

8. Ac propter cupiditatem voluptatis sustinere omnia, non omnino forte reprehendendum fuerit; sed venia indulgenda, si quis voluptate gaudeat, & undique illam persequatur, ut particeps illius fiat: quamquam illud tamen forte turpe ac servile, ipsum se propter eam vendere; multo enim major ea quae ex libertate contingit voluptas est: verumtamen veniam aliquam habeat, ea si potiatur. At enim propter solam spem voluptatis insuavia ita multa sustinere, ridiculum & amens esse arbitror, idque cum videant, labores quidem manifestos esse & apertos, & necessarios: speratum autem illud, quidquid demum sit suave, neque contigisse unquam tanto tempore, neque adeo, si quis recte

νόμιμοι, ᾗ ἔστιν ᾧ ἐρᾶν, καὶ εἶναι ᾧ μεταδιδόναι. πέπρακται δ' ἐν αὐτοῖς ὑπὲρ ὃ ἄλλοις τῷ βίῳ πέπρακται ἡ ἐλπίς.

Τὸ μὲν δὴ διὰ ἡδονῆς ἐπιθυμίαν ἅπαντα ὑπομένειν, οὐ πάνυ ἴσως ὑπαίτιον, ἀλλὰ συγγνώμης, εἴ τις ἡδονῆς χαίρει, καὶ ταύτην ἐξ ἁπάντων θεραπεύει, ὅπως μεθέξει αὐτῆς. καίτοι αἰσχρὸν ἴσως, καὶ ἀνδραποδώδες, ἀποδόσθαι ταύτην ἑαυτόν. πολὺ γὰρ ἡδίων ἡ ἐκ τῆς ἐλευθερίας ἡδονή. ὅμως δ' ἐν ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιεν. τὸ δὲ διὰ ἡδονῆς ἐλπίδα μόνον πολλὰς ἀηδίας ὑπομένειν, γελοῖον οἶμαι, καὶ ἀνόητον· καὶ ταῦθ' ὁρῶντας, ὡς οἱ μὲν πόνοι σαφεῖς, καὶ πρόδηλοι, καὶ ἀναγκαῖοι. τὸ δ' ἐλπιζόμενον ἐκεῖνο, ὅ, τι δή ποτέ ἐστι τὸ ἡδύ, εἴτε ἐγένετό πω τοσούτῳ χρόνῳ πρόσθεν, εἴτε γε-

d Αὐτοῖς] Αὐτῇ male L. e Μόνον] Μόνῳ Gr.

quod caeteras editiones pervasit. *J.F.*

Ibid. Ἄμφω] Ἄφρω editum est, menda vero tam aperta, qui potuit tot editores effugere, praesertim cum Latinus interpres veram lectionem in suo libro reperisse videatur. Nam εἶτ' ἄλλοι ἄφρω γηράσαντες ἔχοιεν γενόμενοι καὶ ὅτου τῶν ἐρᾶν, καὶ εἶναι ὧν μεταδιδόναι, legendum εἶτ' ἄλλοι ἄμφω γηράσαντες. recte Latinus: *donec imprudentes ambo senuerint.* *J.G.G.*

Ἄμφω] Ita W.L.P. Fl. & P. recte. Reliquae ἄφρω. *M. duS.*

Ibid. Ἔξοιμι] Ut passim in Dial. mort. & alibi, contra ἄλλος ἄρος. Lucian. alibi. *Dion.* in Julio. *J.B.*

35. Πάρα τὴν ἐλπίδα] Viderint alii. Ego legendum censeo παρ' ἐλπίδα. *M. duS.*

Πάρα τὴν ἐλπίδα] Quia constans est lectio, nihil mutavi; interim *Solano* adsentior jubenti παρὰ legi. Nam etsi infra c. 24. med. recte legatur: πάρα τὸ μετρίως ἔχοντος, ac perinde sit, vertasne ibi: *praeter modum*, an: *ultra modum*, & hic quoque πάρα τὴν ἐλπίδα verti queat: *praeter* spem; tamen non idem est πάρα quod παρὰ, quin plane diversus sit sensus, cum πάρα τὴν ἐλπίδα si legas, significaret Lucianus, eos id quidem, quod speraverant, adeptos, sed nihil ultra. Si vero παρὰ legeris, significabit, eos nihil ejus adeptos quod speraverant, sed spe mera lactatos, sive, eos nihil nisi spem accepisse, & hoc voluit. *J.F.R.*

39. Θερμαστήν] Mihi placebat θερμήν, venetur. *J.M.G.*

42. Ἔχέτω] Legitur hic locus vulgo ita: ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιεν, ubi primum desideratur nominativus verbi ἐχέτω, deinde male respondet dativus αὐτοῖς singularibus vel praecedentibus, vel sequenti proxime ἐπιτυγχάνοιτο. Itaque converti, ac si legatur ἐχέτω, ille de quo dicimus, τινὰ συγγνώμην, αὐτῆς, ἡδονῆς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο. nec dubito, quin ita Lucianus dederit. *J.M.G.*

Ἔχέτω τινὰ συγγνώμην] Etsi paullo difficilior videtur vulgata, quam si cum Cl. *Gesn.* legeris: αὐτῆς, tamen commodus est sensus vulgatae, cum ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς significet: *Habeto*, sive *des tamen aliquam iis veniam*, εἰ ἐπιτύχοιτο *si contigerit*, nempe *id*, *quod cupiunt*. Adeoque neque cum *Soulio* opus erit ἐπιτύχοιτο legere, nec quaerere quo αὐτοῖς referatur; nam ad eos *homines* pertinet, qui voluptatem sectantur, de quibus ante dixit; & pergit etiam in plurali personae; mox ὁρῶντας dicens. Nec refert, quod ejusmodi pluralis non expresse praecedat ante αὐτοῖς sed τις tantum; nam singularis bis ter repetita enarratio tanto facilius pluralem feret, quanto illud praecedens τις est magis generale, & quasi collectivum. Immo & dativus personae huic phrasi est accommodatior, vid. supra *Piscat.* c. 26. Εἶχε γὰρ ἂν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυήτους — ἔδρασε. Itaque & hic τὸ πρᾶγμα poteris intelligere, & exponere: *haec res illis veniam tribuat* &c. *J.F.R.*

43. Ἐπιτυγχάνοιτο] *Vorstius* ἐπιτυγχάνοιντο. quod probo. *M. duS.*

59. Τὸ

γενήσεσθαι ἔοικεν, εἴ τις ἐκ τ ἀληθείας λογίζοιτο. οἱ μὲν γε τ Ὀδυσσέως ἑταῖροι, γλυκύν τινα τ λωτὸν ἐσθίοντες, ἠμέλησαν τ ἄλλων, καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἡδὺ, τῶν καλῶς ἐχόντων ἐπελάθοντο· ὥστε καὶ πάντη ἄλογον αὐτῶν ἡ λήθη τ καλῶ, [a] πρὸς [b] τὸ ἡδὺ τ ἐκεῖνο τ ψυχῆς ἁλισκόμενον. τὸ δὲ λιμῷ ξυνόντα παρεστῶτα ἄλλῳ τ λωτῷ ἐμφορεμένῳ, μηδὲν μεταδιδόντι, ὑπ' ἐλπίδος μόνης, τ κἂν αὐτὸν προσγεύσασθαί ποτε [c] δεδόσθαι, τῶν καλῶς καὶ ὀρθῶς ἐχόντων ἐπιλελησμένον, Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον, καὶ πληγῶν τινων Ὁμηρικῶν ὡς ἀληθῶς δεόμενον.

Τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τὰς ξυνουσίας αὐτὰς ἄγοντα, καὶ ἀφ' ὧν αὐτὰς φέροντες ἐπιτρέπουσι τοῖς πλουσίοις χρῆσθαι πρὸς ὅ, τι ἂν ἐθέλωσι, ταῦτά ἐστιν, ἢ ὅτι ἐγγύτατα τούτων. πλὴν εἰ μή τις ἐκείνων μεμνῆσθαι ἀξιώσειε, τῶν καὶ μόνῃ τῇ δόξῃ ἐπαιρομένων, τ ξυνεῖναι εὐπαιδεύτοις τε καὶ εὐπαρύφοις ἀνδράσιν. εἰσὶ γὰρ οἱ καὶ τοῦτο προσβλεπτέον καὶ ὑπὲρ τὰ πολλὰ νομίζουσιν, ὡς ἔγωγε τιμῶν ἴδιον,

rationem puter, ut contingat, futurum videri. Ac socii quidem Ulyssis, dulci illo Loto gustato, neglexerunt reliqua, & prae eo, quod in praesentia suave videretur, honesta & pulchra neglexerunt, & non omnino absurda esset illorum oblivio honesti, animo in suavitate illa occupato. Verum esse aliquem, qui famis ipse sodalis adstet alii Loto se ingurgitanti, neque impertienti quidquam, hac sola spe ductus, fore ut sibi etiam aliquando degustandus detur; atque interim bona & recta obliviscatur: illud mehercules risu dignum, & Homericis plagis vere indigens.

9. Quae igitur ad convictus istos agunt, & propter quae divitibus se praebent, ut ipsis pro arbitrio abutantur, haec sunt, aut his fere proxima: nisi forte illorum etiam mentionem injecisse aliquis velit, qui gloria sola efferuntur versandi cum generosis viris & praetextatis. Sunt enim qui hoc etiam illustre quiddam & vulgo superius putant, cum equidem, quod ad me privatim attinet, ne velim quidem nec cum magno

a Πρὸς] Περὶ margo *A1W.* b Τὸ ἡδὺ ἐκεῖνο] Τῷ ἡδεῖ ἐκείνῳ W. V. Cum vulgata vero faciunt Fl. *J. P. H. S.* c Δεδόσθαι] Sic *P. H. S. F.* Item P. M. & V. διδόσθαι vero Fl. & *J.* ἀποδιδόσθαι margo *A1W.* omisso ποτέ.

52. Τὸν λωτὸν] Βοτάνη εὐώδης, ἣν ἐνίοι καλοῦσι * μυρόλωτον. *V.*

* Μυρόλωτον] Μυρέλωτον V. Hoc Schol. in M. non exstat. Utra praestet scriptura nescio, ait *M. du S.* Sed ego nescio cur dubitet ille, nam cum λωτὸς i. e. *lotus* herba & arbor sit nomine notissima, licet de generibus ejus controversia sit (vid. *Matthiol.* ad *Dioscorid.* p. 157. & *Salmas.* de *homon. hyl. iatr.* p. 6.) λωτὸς vero apud rei herbariae scriptores non inveniatur; mihi dubium non est μυρόλωτον verum esse, etsi compositum hoc non invenio inter *lotos*, est tamen τὸ μύρο alibi usitatum, ut *myrobalanus.* *J. F. R.*

59. Τῷ κἂν] Legendum τῷ κἂν αὐτῷ προσγεύσασθαί ποτε δεδόσθαι, si aliquid dixisse velimus Lucianum. *J. M. G.*

Ibid. Δεδόσθαι] Probo quod in Fl. & *J.* est διδόσθαι; quamvis etiam Mss. P. M. & V. praeferant vulgatam δοθῆναι. *M. du S.*

62. Πληγῶν . . . Ὁμηρ.] Apud Paroemiographos frustra quaeras. Vide an ad librum alludat, cui teste Suida, Ptolemaeus Grammaticus titulum fecerat περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ πληγῶν. Adde & Ἡρ. c. 7. Ὁμηρικὲς ναυτίσκος ἐπιπλήξει μοι. *M. du S.*

Πληγῶν] An de plagis interpretatur Lucianus quod Od. I, 98. de sociis, qui Lotum gustaverant, narrat Ulysses, τοὺς μὲν ἐγὼν, ἐπὶ νῆας ἄγων κλαίοντας ἀνάγκῃ κ. τ. λ. *J. M. G.*

64. Αὐτοὺς] Dedi αὐτοὺς; invitis Edd. Sed praecedens αὐτοὺς rectum. *J. F. R.*

Ibid. Φέροντες ἐπιτρέπουσι] Vide quae de hac locutione deinde notamus c. 24. hujus *Dial.* ad verba φέραν ἀπημπόλησας. *J. F. R.*

70. Καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς] *Ac supra vulgi felicitatem.* *J. Br.*

71. Τιμῶν ἴδιον] *Quod ad me privatim attinet.* *J. Br.*

72. Βασιλεῖ τῷ μεγ.] Vid. supra B. πρ. c. 9. *A. V.*

Ba-

gno Rege esse, & in convictu eo conspici, si hoc per se solum sit, neque aliud quidquam boni ex illa consuetudine ad me redeat.

10. Hoc igitur cum *rationis suae* argumentum & quasi fundamentum habeant, age jam inter nos videamus primo, quae sustineant, priusquam admittantur & votorum fiant compotes; quae deinde, cum ibi sunt, illis eveniant; post omnia vero, quae ipsis conversio fiat fabulae. Neque enim hoc dicere licet, vilia quidem ista esse, sed ob id ipsum facilia ad adipiscendum, neque multo labore opus habere; sed modo opus esse, ut velis dein reliqua facile perfecta omnia. Quin multo discursu *opus est*, & multis ad januam excubiis. Mane surgendum, exspectandum deinde est, ac durandum, si impellaris interea & excludaris, & impudens non numquam molestusque videaris, sub imperio quasi janitoris Syrum male sermonem admiscentis, aut nomenclatoris Libyci constitutus, quibus mercedem solvas etiam oportet, quod nomen tuum meminere. Quin etiam vestium curam majorem quam pro facultati-

εἰδὲ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μόνον συνεῖναι, ἢ συνὼν ὁρᾶσθαι, μηδὲν χρηστὸν ἀπολαύων τῆς ξυνουσίας, δεξαίμην ἄν.

Τοιαύτης δὲ αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως οὔσης, φέρε ἤδη πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπισκοπήσωμεν, οἷα μοὶ πρὸ τοῦ εἰσδεχθῆναι καὶ τυχεῖν ὑπομένουσιν, οἷα δ' ἐν αὐτῷ ἤδη ὄντες πάσχουσιν· ὅτι πᾶσι [d] δὲ, ἤ τις αὐτοῖς ἡ καταστροφὴ τοῦ δράματός γίγνεται. ἐμὲ γὰρ δὴ ἐκεῖνό γε εἰπεῖν ἐστιν, ὡς εἰ καὶ πονηρὰ ταῦτα, εὐληπτα γοῦν, καὶ οὐ πολλοῦ δέησει τοῦ πόνου, ἀλλὰ θηλῆσαι δεῖ μόνον. εἶτά σοι πέπρακται τὸ πᾶν εὐμαρῶς. ἀλλὰ πολλῆς μοὶ τῆς ἀγδρομῆς, συνεχοῦς [e] δὲ τῆς [f] θυραυλίας, ἑωθέν τε ἐξανιστάμενον, προϊέμενον ὠθούμενον, καὶ ἀποκλειόμενον, καὶ ἀναίσχυντον ἐνίοτε, καὶ ὀχληρὸν δοκοῦντα ὑπὸ θυρωρῷ κακῶς [g] συρίζοντι, καὶ [h] ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ ταττόμενον, καὶ μισθὸν [i] τελοῦντα τῆς μνήμης τοῦ ὀνόματος· καὶ μὴν καὶ ἐσθῆτος ὑπὲρ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐπιμεληθῆναι χρὴ, πρὸς τὸ τοῦ θεραπευομένου

d Δὲ] Δὴ *F. H. S.* Fl. Δὲ *P. W.* *e* Δὲ] Καὶ male *S.* sola. *f* Θυραυλ.] Vid. Schol. ap. *Bourd.* *g* Συρίζοντι] Ita constanter legitur. fors tamen συριάζοντι. *M. du S.* *h* Ὀνομακλήτορι] Duabus vocibus & duobus adeo accentibus vulgo in Edd. male. *i* Τελοῦντα] Τελοῦντι L. male. Vulgatam exhibent Fl. *F. H. P.*

Βασιλεῖ τῷ μεγ.] At hic Imperatorem Romanum, ut sexcentis aliis in locis, designat: illic autem Regem Persarum. *M. du S.*

79. Ἡ καταστροφὴ τοῦ δράματος] *Erasmus* in proverbio: *Catastrophe fabulae.* *F. Br.*

85. Τῆς θυραυλίας] Τῆς ὑπὸ ταῖς θύραις προσεδρείας, ut θυραυλεῖν πρὸ θύρων ἀγρυπνεῖν. De his officiis horridulorum comitum dictum passim. *F. B.*

87. Ἀποκλειόμενον] Vid. supra *Nigrin.* c. 12. *M. du S.* Recte ille ex sua divisione citat; sed quia alia ibi divisio facta, jam est §. 22. ubi vid. not. *Hemsterh.* *F. F. R.*

89. Θυρωρῷ — συρίζ.] Si proba haec scriptura, mens Luciani est, quam Latina versio ostendit. At ego aliquid aliud latere suspicor, quo nempe Janitoris barbariem notet, uti & mox Nomenclatoris. Ut nempe Reges Magnatesque hodierni nostri *Helvetios* suis januis praeficiunt, ita & Romani usi fuerunt Syris; sed tum mutanda vox, & pro συρίζοντι, legendum Σιριάζοντι, quemadmodum ea vox ab Origene c. *Cels.* VII. sub finem & alibi usurpatur. Certe *barbaris usos esse janitoribus* ex *Eὐχ.* c. 22. constat. *M. du S.*

Ibid. Ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ] Hac de re *Casaubon.* ad *Sueton.* ubi de servis Syris. *Savar.* ad Sid. dixi ad *Petron.* *F. B.*

Ὀνομακλήτ. Λ.] Praeter *Casaub.* ad *Sueton.* Aug. c. 19. vid. *Plut.* in *Cat.* 526. 1. Ubi ὀνομαθολόγοι audiunt, & *Hor.* Ep. I. 6.

Si fortunatum species & gratia praestat,
Mercemur servum, qui dictet nomina, laevum,
Qui fodiat latus, &c.

Sed *Afros* huic ministerio potissimum, ut *Syros* illi, adhibitos, an ex aliis etiam constet, nescio. *M. du S.*

Ibid. Κλήτορι Λιβυκῷ] *Afro nomenclatori. Brod.* Misc. IX. c. 13. Unde patet eum quoque ὄνομα & κλήτορι discretim legisse; frustra. *F. F. R.*

μένε ἀξίωμα, καὶ χρώμαλα αἱρεῖας, οἷς ἂν ἐκεῖνος ἥδηλαι, ὡς μὴ ἀπάδῃς, μηδὲ πρὸς χρείης βλεπόμενος· καὶ φιλοπόνως ἔπεας, μᾶλλον δὲ ἡγεῖσθαι, ὑπὸ τ οἰκετῶν πρωθύμενον, καὶ ὥσπερ τινὰ πομπὴν ἀναπληροῦντα. ὁ δὲ, οὐδὲ προσβλέπει πολλῶν ἐξῆς ἡμερῶν.

Ἢν δέ πωλε ἢ τὰ ἄριστα πράξῃς, ἢ ἴδῃ σε, ἢ [a] προσκαλέσας εἰρῆλαί τι, ὧν ἂν τύχῃ, τότε [b] δὴ τότε πολὺς μὲν ὁ ἱδρὼς, ἀθρόος δὲ ὁ ἴλιγγος, ἢ τρόμος ἄκαιρος, καὶ γέλως τ παρόντων ὅτι τῇ ἀπορίᾳ· καὶ πολλάκις ἀποκρίναας δέον τις ἦν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι χίλιαι νῆες ἦσαν, αὐτοῖς λέγεις. τοῦτο οἱ μὲν χρηταὶ, αἰδῶ ἐκάλεσαν· οἱ δὲ τολμηροὶ, δειλίαν· οἱ δὲ κακόηθες, ἀπαιδευσίαν. σὺ δ' ἓν ὀπισφαλεστάτης πειραθεὶς τ πρώτης φιλοφροσύνης, ἀπῆλθες καλαδικάσας σεαυτῷ πολλὴν ἢ ἀπόγνωσιν. ἐπειδὰν δὲ πολλὰς μὲν ἀὐπνους νύκλας [c] ἰαύσῃς, ἥμαλα δ' αἱματόεντα ἀφαγάγῃς, ὑμὰ Δία, τ Ἑλένης ἕνεκα, οὐδὲ τ Πριάμου Περγάμων, ἀλλὰ τ ἐλπιζομένων πέντε ὀβολῶν, τύχῃς δὲ ἢ τραγικῆ τινος θεᾶ σωισάντος, ἐξέτασις τότε τοῦθεν, εἰ οἶδα τὰ μαθήμαλα· καὶ τῷ μὲ πλουσίῳ ἡ ἀφαιρεθὴ οὐκ ἀηδὴς, ἐπαινεμένῳ, ἢ εὐδαιμονιζομένῳ.

bus suscipere oportet, ad dignitatem nempe ejus quem colas, & colores eligere, quibus ille delectetur, ne discrepes ab illo, neque offendas si forte te videat; tum studiose illum assectari, vel praecedere potius impulsum a servis, & quamdam quasi pompam implere. Ille vero multis deinceps diebus neque adspicit te.

11. Si vero aliquando felicissimus sis, & videat te, & ad se vocatum rogaverit fortuitorum quiddam: tum sane sudor multus, & crebra vertigo, & tremor intempestivus, & risus praesentium de aestu tuo: & saepe cum respondendum sit, quis Achivorum rex fuerit? respondes, mille illis naves fuisse. Hoc boni quidem viri pudorem appellant, audaces vero timiditatem, & maligni, insciliam, tu vero primam tibi humanitatem periculosissimam expertus, discedis tuam ipse damnans meticulosam diffidentiam. Cum vero multae tibi inde *noctes sine munere somni*, *sanguineique dies* transierunt, non Helenae sane causa, aut Pergamorum Priami, sed quinque quos speras obolorum, & jam Tragicus tibi deus aliquis obvenerit, qui te commendet; examen inde instituitur, an literas noveris? Ac diviti quidem illa non insuavis exercitatio, qui laudetur per hanc occasionem, & felicitatis nomine praedicetur; tibi vero certamen

a Προσκαλέσας εἰρῆλαί τι.] Sic Edd. &c. προσκαλέσεταί τι W. b Δὴ τότε.] Deest in S. c Ἰαύσῃς.] Ἰαύσῃς W.

5. Ἴλιγγος.] Ὅταν περὶ τὸν * καρδίαν τρόφος γένηται, ἐπακολουθεῖ στόμαχος, ὃ καλοῦσιν ἴλιγγον.

13. Καλαδικάσας.] Ἀντὶ τοῦ καλοψηφίσας. V.

* Καρδίαν.] Intellige orificium ventriculi, quod medicis *cardia* vocatur, cujus dolor *cardialgia* audit, ob vicinitatem & consensum cordis. Vid. *Foes. oecon. Hippocr.* Sic *cardialgia* & *cardialgikè* *μετὰ τρόφου*. Oris ventriculi dolor cum tormentis, apud eumdem. Rationem autem vertiginis aliam tradit *Hippocrates*, quam aeque falsam atque illam Scholiastae hodierni pronuntiant medici. Sed non convenit hic medice commentari. *J. F. R.*

34. Χρώμαλα.] Vetustissimus itaque & a Romanis usque traditus, qui hodie quoque obtinet mos, ut familiae Magnatum certis coloribus distinctae apparerent: in eo solum diversi, quod omnes tunc, nunc inferioris tantum ordinis famuli insignia ista gerant. *M. du S.*

Ibid. Οἷς ἂν ἐκεῖνος.] Castigo ἐκεῖνον. *J. Br.* l. modo adducto. Sed ἐκεῖνον ego in omnibus jam inveni. *J. F. R.*

3. Ἥρηται.] Nimirum lego ἔρηται. εἴρηται nondum observavi active positum; melius ad ἔρηται convenit accusativus; postulatur hic conjunctivus modus &c. Caeterum tale genus sermonum est *Horat.* Sat. 2, 6, 44. *Hora quota est? Threx est Gallina Syro par? Matutina parum cautos jam frigora mordent, & quae rimosa bene deponuntur in aure.* *J. M. G.*

4. Τότε δὴ τότε.] Conf. supra *de Sacrif.* §. 14. pr. τότε δὴ τότε ἄψυ πολλὰ &c. Et videbis posteriora δὴ τότε hic in *Merc. cond.* male omissa in Ed. *Benedict.* *J. F. R.*

13. Καλα-

men de ipſa anima, & vita univerſa videtur eſſe propoſitum. Nec immerito enim ſubit, nec ab alio receptum te iri, rejectus a priore aliquo, & reprobatus ſi fueris. Neceſſe igitur eſt in ſexcentas tum partes animum diſtrahi, qui invideas his, qui tecum ſimul examinantur, (pone enim alios eſſe eadem quae tu appetentes) te ipſum vero tenuiter nimis dixiſſe omnia arbitreris: porro metuas & ſperes, & ipſius in vultu oculos defigas, ita ut ſi ipſe reſpuere quid eorum quae dicis videatur, periſſe te putes, ſi vero cum ſubriſu audiat, gaudeas & bona cum ſpe adſtes.

12. Eſt autem vero ſimile, multos eſſe qui obtrectent tibi, & alios tibi opponant, quorum unusquisque velut ex inſidiis occulte jaculetur. Jam cogita virum prolixa cum barba & canis capillis explorari, ſi quid norit utile; & aliis quidem videri noſſe, aliis non item. Tum tempus intercedit, quo ſcrupuloſe inquiritur vita tua omnis ſuperior: & ſi quis vel tuus civis invidia, aut vicinus levi quadam de cauſſa tibi offenſus, interrogatus de te aut moechum dixerit, aut puerorum amore infamem, ilicet, is putatur ex Jovis ipſius tabulis datus teſtis: ſin ad unum omnes ordine te laudent, ſuſpecti habentur, & ambigui, & corrupti. Oportet igitur mul-

σοὶ δὲ, ὁ ὑπὲρ τ ψυχῆς ἀγὼν, καὶ ὑπὲρ ἅπαντ@ τ βίου τότε πρακτέ@ δοκεῖ· ὑπεισέρχετ@ γὰρ εἰκότως τὸ μηδ' ὑπ' ἄλλου ἂν καταδεχθῆναι, πρὸς τ προτέρου ἐπιβληθέντα, καὶ δόξαντα εἶναι ἀδόκιμον· ἀνάγκη τοίνυν εἰς μυρία διαιρεθῆναι τότε, τοῖς μὲ ἀντεξεταζομένοις φθονοῦντα (τίθει γὰρ καὶ ἄλλους εἶναι τ αὐτ@ ἀντιποιουμένους) αὐτὸν δὲ πάντα ὀρθῶς εἰρηκέναι νομίζοντα, φοβούμενον δὲ καὶ ἐλπίζοντα, καὶ πρὸς τὸ ἐκείνου πρόσωπον ἀτενίζοντα. καὶ εἰ μὲ ἐμφαυλίζοι τι τ λεγομένων, ἐπολλύμενον· εἰ δὲ μειδιῶν [d] ἀκούοι, γεγηθότα καὶ εὐελπιν καθιστάμενον.

Εἰκὸς δὲ πολλοὺς εἶναι τοὺς ἐναντία σοι φρονοῦντας, καὶ ἄλλους ἀντὶ σοῦ τιθεμένους ἕν ἕκαστ@· ὥστε ἐκ λόγου τοξεύων, λέληθεν. εἶτ' ἐνίοτον ἄνδρα σὺ βαθεῖ πώγωνι καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ, ἐξεταζόμενον εἴ τι οἶδεν ὠφέλιμον, καὶ τοῖς μὲ δοκοῦντα εἰδέναι, τοῖς δὲ μή· μέσος σὺ τοσούτου χρόν@, καὶ πολυπραγμονεῖται σου ἅπας ὁ παρεληλυθὼς βί@· κἂν μέν τις ἢ πολίτης ὑπὸ φθόνου, ἢ γείτων ἔκ τιν@ εὐτελοῦς αἰτίας προσκεκρουκὼς, ἀνακρινόμεν@ εἴπῃ μοιχὸν, ἢ παιδεραστὴν, τοῦτ' ἐκεῖνο, ἐκ τ Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς· ἂν δὲ πάντες ἅμα ἐξῆς ἐπαινῶσιν, ὕποπτοι, καὶ ἀμφίβολοι, καὶ δεδεκασμένοι. χρὴ τοίνυν πολλὰ εὐ-

d Ἀκούοι] Sic M. & V. Edd. omnes ἀκούσι deterius.

13. Καταδικάσας] Καταγορήσας. *J.B.*

14. Πολλὰς μὲ ἀύπνους &c.] *Hom.* Il. I. 325. *M. du S.*

15. Ἤμυσα δ' αἰμυτόωντα] *Hom.* Il. I.

Ὡς ἐ ἐγὼ, πολλὰς μὲ ἀύπνους νύκτας ἰάνων
Ἤμυσα, δ' αἰμυτόωντα. *J.Br.*

17. Ἀλλὰ τ ἐλαττουμένων πάντα ὀβολῶν] Ex hoc loco licet conjicere, temporibus Luciani quinque obolos Græcos æſtimatos fuiſſe centum quadrantibus Romanis, & idem potuiſſe. Nam omnia officia ſalutationum & deductionum, quae regibus ſuis praebebantur a clientibus & paraſitis, mercedem habebant diurnam ſportulam, vel coenam rectam, vel ut plurimum, centum quadrantes, ut apud Martialem paſſim diſcimus, quam ſummam Græcis ſuis videtur Lucianus per πάντα ὀβόλους exprimere voluiſſe. *J.P.a G.*

Ibid. Πάντα ὀβολῶν] Conf. infra c. 24. *M. du S.*

18. Τραγικοῦ τιν@ θεοῦ] Affine eſt adagium huic, *Deus e machina.* *J.Br.*

Τραγικοῦ τ. θεοῦ] Unde & θεὸς ἀπὸ μηχανῆς in proverbium abiit. *M. du S.*

26. Ἀνάγκη τοίνυν &c.] Verterem: *Neceſſe eſt igitur, ut animus tuus nunc huc, nunc illuc dividatur, quum modo rivalibus tuis invideas, (fac enim & alios earundem rerum eſſe competitores) modo exiſtimes, te non omnia uti par erat, dixiſſe, modo metuas & ſperes.* Ita ſenſus liquidior, quam in vetere verſione, ubi etiam parentheſis iniquo erat collocata loco. *L. Bos.*

33. Ἀκούοι] Sic M. & V. quod in aliis prave ſcribitur ἀκούσι. *M. du S.*

34. Ἐν βαθεῖ πώγωνι] Vid. nos ſupra ad *Piſc.* c. 41. Adde eandem ſignificationem τῷ βαθὺς ex *Simonid.* carm. I. qui κόμαι βαθεῖαι ſimiliter dixit: Noſtrum infra, c. 19. & ſaepe alibi. *J.F.R.*

46. Ἐκ τ Διὸς δέλτων] *Eraſmus* in paroemia.: *ex Jovis tabulis teſtis.* *J.Br.*

Ἐκ τ Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς] Proverb. *J.B.*

εὐτυχῆσαι, ϗ μηδὲν ὅλως ἐναντιωθῆναι. [a] μόνως γὰρ ἂν οὕτω κρατήσειας. εἶεν, ϗ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα [b] τῆς εὐχῆς μείζονος· αὐτός τε γὰρ ἐπῄνεσε τοὺς λόγους, καὶ τῶν φίλων οἱ ἐντιμότατοι, καὶ οἷς μάλιστα πιστεύει τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἀπέτρεψαν· ἔτι δὲ ϗ ἡ γυνὴ βούλεται, οὐκ ἀντιλέγει δὲ [c] οὔτε ὁ ἐπίτροπος, οὔτε ὁ οἰκονόμος· οὐδέ τις ἐπέμψατό σου τὸν βίον, ἀλλὰ πάντα ἵλεω, καὶ παλαχθὲν αἴσια τὰ ἱερά.

Κεκράτηκας οὖν, ὦ μακάριε, καὶ ἔστεψαι τὰ Ὀλύμπια. μᾶλλον δὲ, Βαβυλῶνα εἵλης φάς, ἢ Σάρδεων ἀκρόπολιν καθῄρηκας, ϗ ἕξεις τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμέλξεις ὀρίθων γάλα. δεῖ δή σοι ἀντὶ τοσούτων πόνων μέγιστα ἡλίκα γενέσθαι τἀγαθὰ, ἵνα μὴ φύλλινος μόνον ὁ στέφανος ᾖ, ϗ τὸν τε μισθὸν οὐκ εὐκαταφρόνητον ὁριοῦσθαι, ϗ τοῦτον εὖ καιρῷ τῆς χρείας ἀπραγμόνως ἀποδίδοσθαι, ϗ τὴν ἄλλην τιμὴν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ὑπάρχειν· πόνων δὲ ἐκείνων, ϗ πηλοῦ, ϗ δρόμων, καὶ ἀγρυπνιῶν, ἀναπεπαῦσθαι· καὶ τοῦτο δὴ

ta te felicitate uti, & nusquam omnino oppugnari: hac sola enim ratione viceris. Esto. Feliciter tibi omnia a majori quadam fortuna evenerunt: & ipse enim tuam laudavit orationem, & amicorum honoratissimi, & quibus maxime credit de talibus, ipsum non averterunt: porro idem vult uxor, neque procurator contradicit, nec dispensator: neque vitam tuam quisquam reprehendit, sed placata omnia, & litatum undique.

13. Vicisti igitur, beate, coronatus es Olympiis, vel potius, Babylonem cepisti, aut Sardium arcem expugnasti: & Amaltheae cornu habebis, & gallinarum lac mulgebis. Oportet enim pro tantis tibi laboribus mirum quanta bona contingere, ne foliacea modo corona sit; mercedem oportet constitui minime contemnendam, eamque, quo tempore opus est, sine difficultate solvi, aliumque etiam supra vulgus honorem tibi haberi; & requietem jam contingere laborum illorum, & luti, & cursuum, & vigiliarum; & illud quod in vo-

a Μόνως] Μόλις margo *Aiw.* b Τῆς εὐχῆς μείζονος] Ἐκ τύχης μείζονος *F. P. S. H.* &c. Prius vero, quod in textum recepi, habet alibi. Vid. notas. εὐτυχεῖς μείζονος G. P. εὐτυχῆς *M.* τυχεῖς μ— L. εὐτύχεις μείζονος adscriptum erat ad marg. *Aiw.* c Οὔτε] Sic W. & V. ὁ δὲ discretim *F. H.* Fl. ὁδὲ conjunctim *P. S.* & *F.*

63. Ὀρίθων γάλα] Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπερφυῶν ἀγαθῶν, ἔστι τινὶ προσρηθῆναι, λεγομένη, τὸ ὀρίθων * γάλα. *V.* (ὀρίθων δὲ γάλα τὸ λιπαρὸν τοῦ ὠοῦ. C.)

* Γάλα] Eustathius ad vers. 532. Dionysii Periegetae, hanc de Samo paroemiam usurpatam esse ait: ἡ δὲ Σάμος οὕτω Ἰωνικὴ οὖσα εὐτύχησε πάλαι, ὡς καὶ παροιμιασθῆναι γάλα ὀρίθων φέρειν αὐτήν. *Ipsa Samos Ionica valde felix fuit, unde proverbialiter dicebatur lac gallinaceum proferre.* Vid. etiam Suidam. *J. C.*

50. Καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα ὧν τυχῆς μείζονος] Leg. ex Mss. ϗ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα. εὐτυχεῖς μείζονος. *Age omnia tibi succedunt. Mirum in modum felix es.* *J. G. G.*

51. Τῆς εὐχῆς μείζονος] Impressi omnes ὧν τυχῆς μείζονος. At in diversa abeunt Codd. Mss. L. τυχεῖς μείζονος. G. P. M. & V. εὐτυχεῖς μείζονος, nisi quod in M. in voce εὐτυχεῖς extremum illud εῖς erat ῆς a prima manu. Scriptura illa Codd. Mss. supra jam dicta repetens corruptelam satis indicat, cui vulgata medicinam facere voluit, ut non prorsus infeliciter, ita minus, ut puto, vere. Nostram emendationem per se jam satis liquidam confirmabunt sequentia Luciani loca inspecta; hoc ipso libello c. 6. Εὐχῇ γὰρ ἂν ἐοικότα καὶ ταῦτά γε. & c. 13. τοῦτο δὲ τὸ τῆς εὐχῆς. Et in Ἡροδ. ipso fere initio, μεῖζον γὰρ εὐχῆς τοῦτο γε. Confer etiam Ἀλεξ. c. 9. & 26. *M. du S.*

59. Καὶ ἔστεψαι τὰ Ὀλύμπια] Sic in Tim. *J. B.*

62. Ἀμαλθείας κέρας] *Erasm.* in adag. *Copia cornu.* *J. Br.*

Ibid. Ἀμέλξεις ὀρίθων γάλα] Paroem. ἐπὶ τῶν ὑπερφυῶν ἀγαθῶν. *J. B.*

63. Ὀρίθων γάλα] Idem in proverbio, *Lac gallinaceum.* *J. Br.*

Ὀρίθων γάλα] Proverbium est, de quo vid. *Aristoph. Schol.* p. 465. E. (i. e. ad *Vesp.* vers. 506.) *Strab.* XIV.

votis fuerat, ut porrectis pedibus dormire liceat, ac sola ea agere, quorum caussa adsumtus initio fuisti, & quorum nomine capis mercedem. Sic quidem oportebat, Timocles, nec magnum sic malum foret, submissa cervice jugum ferre leve & commodum, & quod maximum est, inauratum. Sed multum abest, immo omnia. Sexcenta enim sunt intolerabilia libero homini, quae in ipso jam convictu fiunt. Considera autem ipse dum deinceps audies, utrum ferre ea possit, si cui vel ad brevissimum tempus consuetudo cum eruditione fuerit.

14. Incipiam autem a prima coena; si ita videtur, quam te coenaturum probabile est, aditialem quasi futurae consuetudinis. Statim igitur accedit, qui ad coenam te vocet, non inhumanus servulus, quem placare prius oportet, in manum demissis, ne rusticus esse videaris, quinque minimum drachmis. Ille vero per simulationem recusans initio, &, apage, inquiens, a te ne ego? &, me Hercules non fiet, subjiciens,

τὸ ἀπὸ εὐχῆς, ἀποτείναντα τὼ πόδε καθεύδειν, μόνα ἐκεῖνα πράττοντα, ὧν ἕνεκα τὴν ἀρχὴν παρελήφθης, καὶ ὧν ἐμισθοῦ εἶ. ἐχρῆν μὲν οὕτως, ὦ Τιμόκλεις, καὶ οὐδὲν ἂν ἦν μέγα κακὸν, ὑποκύψαντα φέρειν τὸν ζυγὸν ἐλαφρόν τε καὶ εὔφορον, καὶ τὸ μέγιστον, ὀπίχρυσον ὄντα, ἀλλὰ πολλοῦ, μᾶλλον δὲ ἁπάντος δεῖ. μυρία γάρ ἐστιν ἀφόρητα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ ἐν αὐταῖς ἤδη ταῖς συνουσίαις γιγνόμενα. σκέψαι δ' αὐτὸς ἐξῆς ἀκούων, εἴ τις ἂν αὐτὰ ὑπομεῖναι δύναιτο, παιδείᾳ κἂν ἐπ' ἐλάχιστον ὡμιληκώς.

Ἄρξομαι δ' ἀπὸ δείπνου πρώτου, ἣν δοκῇ, ὅ σε εἰκὸς δειπνήσειν τὰ προτέλεια τῆς μελλούσης ξυνουσίας. εὐθὺς οὖν πρόσεισι παράγγελός τις ἥκειν ὅτι τὸ δεῖπνον, οὐκ ἀνομίλητος οἰκέτης, ἂν χρὴ πρότερον ἴλεων ποιήσασθαι, προσβύσασθαι εἰς τὴν χεῖρα, ὡς μὴ ἀδέξιος εἶναι [d] δοκῇς, τὰλάχιστον πέντε δραχμάς· ὁ δὲ [e] ἀκκισάμενος, ἀπαγε, φησὶ σῦ δὲ ἐγώ; καὶ Ἡράκλεις, μὴ γέ-

d Δοκῇς] Sic M. & emend. *Vorst.* δοκεῖς Edd. omnes. e Ἀκκισάμενος] Ἀκοισάμβους male *B2.* Recte ἀκκισάμ. reliquae & M.

90. Ὁ δὲ ἀκκισάμβους] Προστοισάμενος, ὑποκρούμενος. *V.*

XIV. De *Samo* p. m. 439. C. De *cornu Copiae*, *Apollod.* L. 2. p. 59. B. qui & hoc ex Pherecyde habet: Ἀθήναιον ἔχει τοιαύτην, ὅτι βραχὺ ἢ πονεῖ, ὅπερ εἴθιστό τις, παρίχειν ἄπονον. De hoc cornu duae sunt Mythologorum traditiones. Alii enim ad Acheloi cornu referunt, cujus notissima fabula est. Alii ad capram, quae Jovem lactavit, *Amaltheam* nomine; quae posterior ratio cum nomine Graeco optime convenit. Philemonis tamen aetate *Cornu bovinum* a pictoribus vulgo fingebatur; vid. fragm. ejus, p. 322. Et *Ovid. Fast.* V. 115. Ne autem forte existimes, solis Romanis fabulam illam Acheloi traditam, adi etiam, si lubet, *Diod. Sic.* IV. p. 241. & *Apollod.* l. c. *M. du S.*

65. Φύλλινον σίφινον] Metaphora ab athletis, qui oleastro, lauro, vel apio coronabantur. *J. Br.*

71. Τὸ ἀπὸ εὐχῆς] Eodem alludere iterum videtur *Paeuv.* c. 11. ubi ex Ulyssis fabula petitum videri vult. *M. du S.*

Ibid. Ἀποτείναντα τὼ πόδε] *Erasmus* in adagio: *porrectis dormire pedibus.* *J. Br.*

Ἀποτείναντα τὼ πόδε] Quod pag. 237. dixit ἐξαπτιάζοντα. sic in Paras. ὑπτίως ἀφικνῇ, tangit *Casaub.* ad lib. 2. *Suet.* *J. B.*

84. Προτέλεια] Metaphorice sumit προτέλειαν ut patet apud *Hesych.* Alii dixerunt προτελείαν ut patet apud *Achill. Tat.* lib. 2. Scholiast. *Æschyli* ad Agamn. *J. B.*

89. Δοκῇς] Emendatio *Vorstii*, quam firmat M. Codicis auctoritas. *M. du S.*

90. Ἀκκισάμβρος] De iis usurpatur, qui cum indignatione ea renuere videntur, quae cupiunt maxime. *Vorstius* tamen emendabat ἀπιστάμβρος, quod minime probo; verum id ab eo factum esse video, qui veram scripturam non viderat; in *B2.* enim, qua utebatur, scriptum est depravatissime ἀκοισάμβρος. Sed probe est vulgata, & in M. etiam reperitur. *M. du S.*

Ibid. Καὶ ἄπαγε] *Apage.* Servi oratio est, pecuniam accipere nolentis. *J. Br.*

91. Παρὰ σοῦ] *Abs te ego quicquam sumam?* *J. Br.*

γένοιο [a] ἐπειπὼν, τέλος ἐπείθη· ἢ ἄπειμί σοι πλατὺ ἐγχανών· σὺ δ' ἐδῆτα καθαρὰν προχειρισάμενος, ἢ σεαυτὸν [b] ὡς κοσμιώτατα σχηματίσας, λουσάμενος ἥξεις, δεδιὼς [c] μὴ πρὸ τ' ἄλλων ἀφίκοιο. ἀπειρόκαλον γὰρ, ὥσπερ ἢ τὸ ὑστάλον ἥκειν, φορτικόν. αὐτὸ δὴ τηρήσας τὸ μέσον τ' καιρῦ, εἰσελήλυθας· καί σε πάνυ ἐντίμως ἐδέξαντο· ἢ παρακλιθών τις, κατέκλινε μικρὸν ὑπὲρ τ' πλουσίου, μὴ δύο που σχεδὸν τ' παλαιῶν φίλων.

Σὺ δ' ὥσπερ τῦ Διὸς τ' οἶκον παρελθὼν, πάντα τεθαύμακας, ἢ ἐφ' ἑκάστῳ τ' πραττομένων μετέωρος εἶ. ξένα γάρ σοι ἢ ἄγνωστα πάντα· ἢ ἅτε [d] οἰκετεία εἰς σὲ ἀποβλέπει, ἢ τ' παρόντων ἕκαστος ὅ, τι πράξεις θαπῆρῆσιν· ἐπ' αὐτῷ δὲ ἀμελὲς τῷ πλουσίῳ τῦτο, ἀλλὰ ἢ προεῖπέ τισι τῶν οἰκετῶν θαπισκοπεῖν, ὅπως ἐς τὰς παῖδας, ἢ ἐς τὴν γυναῖκα, [e] εἰ πολλάκις [f] ἐκ ὄψεως ἀποβλέψεις. οἱ μὲν γὰρ τ' συνδείπνων ἀκόλυθοι ὁρῶντες ἐκπεπληγμένον, ἐς τ' ἀπειρίαν τῶν δρωμένων ἀποσκώπτουσι, τεκμήριον ποιούμενοι τ' μὴ παρ' ἄλλῳ πρότερόν σε δεδειπνηκέναι, [g] τὸ καινὸν εἶναί σοι [h] ἢ τὸ χειρόμακτρον

denique perſuaderi ſibi patitur, & albis tedentibus ridens abit. Tu vero pura veſte depromta, & quam ornatiſſime compoſitus lotusque venis, metuens ne ante alios adſis: parum elegantis enim hoc fuerit, ut ſuperbum, venire ultimum. Ipſo igitur medio obſervato tempore, ingreſſus es, & cum honoris te ſignificatione exceperunt, teque prehenſum aliquis accumbere juſſit paullum ſupra divitem, poſt duos circiter amicorum veterum.

15. Tu vero tamquam Jovis domum ingreſſus admiraris omnia, & ad unumquodque eorum quae fiunt ſuſpenſus aeſtuas: peregrina enim tibi & incognita omnia, porro hinc familia in te intendit oculos, hinc convivarum quisque, quid agas obſervant. Nec ipſe dives non hoc curat, ſed praecepit etiam ſervorum quibusdam, ut attendant, quomodo erga pueros & uxorem te geras, utrum ſaepe circumlatis oculis eos adſpicias. Ac convivarum quidem ſervi attonitum te videntes, inſcitiam eorum, quae facis, rident, ſignumque etiam ex illo capiunt, te numquam apud alium prius coenaſſe, quod novum tibi inſolensque

a Ἐπειπὼν] Sic Edd. omnes, & Codd. plurimi. Sed ὑπειπὼν M. b Ὡς] Ex M. In Edd. aberat. c Μὴ] Εἰ μὴ P. d Οἰκετεία] Οἰκετία W. e Εἰ πολλάκις] Ἢ εἰς παλλακὰς. Th. Marcil. Sed vulgatum ſervat M. & Edd. omnes. f Ἐκ ὄψεως] Deeſt in P. g Τὸ καινὸν] Καὶ τὸ καινὸν Edd. J. P. S. &c. Recte autem abeſt ἢ in Fl. & M. quamvis dein manu recente in Fl. additum ſit. h Καὶ τὸ χειρ.] Sic J. in reliqq. deeſt ἢ ante τὸ χειρομ.

92. Ὑπειπὼν] Sic M. In reliquis ἐπειπών. M. du S.
Ibid. Τέλος ἐπείθη] Tandem flectitur. J. Br.
Ibid. Καὶ ἄπειμί σοι] Ac diſcedit, te late diducto ore ridens. J. Br.
93. Ἐγχανὼν] Vid. ſupr. Dial. mort. V. med. M. du S.
94. Ὡς] Sic M. ut Συγγρ. c. 12. & ſaepius apud noſtrum aliosque probos ſcriptores. Aberat in reliquis. M. du S.
Ibid. Κοσμιώτατα σχηματίσας] Sic in Gall. explicat illud verbis ſeq. J. B.
1. Ὑπὸ τ. π.] Omnino legendum ὑπὸ τῷ πλουσίῳ, quomodo uſurpat Συμπoσ. c. 9. vel ὑπὸ τ' πλούσιον, ut hic c. 34. ὑπὸ τ' πάππον. Nam ſupra divitem ipſum accubuiſſe ut credam, adduci haud facile poſſum, ut qui ſciam contra morem veterum hoc eſſe. Vid. Συμπ. c. 9. & Theophr. Char. π. μικροφιλοτ. p. 57. C. Infra notat, ſupra reliquos convivas accubuiſſe. M. du S.
3. Τῦ Διὸς τ' οἶκον] Tangit Heliod. lib. 2. J. B.
Ibid. Διὸς τ' οἶκον] Vid. Hom. Od. Δ. 75. M. du S.
4. Τεθαύμακας] Et apud Cic. in parad. J. B.
11. Εἰ πολλάκις σὺ ἐκ ὄψεως ἀποβλέψεις] Ἢ εἰς παλλακὰς. Th. M.
Ibid. Ἐκ ὄψεως] Limis oculis. J. Br.
Ἐκ ὄψεως] Attenta conſideratione, circumſpicientia, Gellius. περίσκεψις Heſych. A. V.
Ibid. Περιωπὴς] Ἐκ φροντίδος, ἐκ σκέψεως. J. B.
13. Ἐκπεπληγμένον] Iterum infra c. 42. M. du S. Quid opus tam procul ablegare lectorem, ad verbum notiſſimum quaerendum, cum idem ante pedes ſit pr. c. 16. proxime ſequentis. J. F. R.

16. Καὶ

que ſit mantile adpoſitum. Ut igitur facile eſt ad conjiciendum, ſudare te praeaeſtu neceſſe eſt, nec audere cum ſitis, poſcere poculum, ne vinoſus videare; neque fructibus adpoſitis variis, ordine quodam ſtructis, ſcire ad quid primo aut poſtea manum porrigas. Furtim igitur reſpicere ad vicinum oportebit, & illum imitari, & ab illo diſcere coenae ordinem.

16. Caeterum varius es, & tumultu animi plenus, perturbatus ad ſingula quae fiunt: & nunc quidem beatum praedicas divitem auri cauſſa & eboris, & tantarum deliciarum: jam vero te miſerabere, qui cum nihil ſis *ad hunc comparatus divitem*, vivere tamen te arbitreris: non numquam vero illud quoque in mentem tibi veniet, quam invidendam victurus ſis vitam, qui ad delicias usque omnibus illis uſurus, & aequo jure particeps illorum futurus ſis. Putabis nimirum ſemper te acturum Dionyſia. Ac forte etiam adoleſcentuli formoſi miniſtrantes, & leviter adridentes, venuſtiorem tibi futuram vivendi conditionem pingunt, uti ſemper Homericum illud dicas: *Non pigeat Troasque ocreati & cruris Achivos* Multa pati & facere tantae felicitatis gra-

i τιθέμενον· ἴσως δὲ ἐν εἰκὸς, ἰδίειν τε ἀνάγκη ὑπ' ἀπορίας, καὶ μήτε διψῶντα k πιεῖν αἰτεῖν τολμᾶν, μὴ δόξῃς οἰνόφλυξ τις εἶναι, μήτε τῶν ὄψων ποικιλιθέντων ποικίλων πρὸς τινὰ τάξιν ἐσκευασμένων, εἰδέναι ἀφ' ὅ, τι πρῶτον ἢ δεύτερον ἡ χεῖρα ἐπέγκῃς. ὑποβλέπειν δὲ ἐς τὸ πλησίον δέησει, καὶ μιμεῖσθαι l ζηλῶν καὶ μανθάνειν οὐ δέοντα τὴν ἀκαλυθίαν.

Τὰ δ' ἄλλα ποικίλος εἶ, καὶ θορύβου πλέως ἡ ψυχὴν, πρὸς ἕκαστα τὰ πρατόμενα ἐκπεπληγμένος. καὶ ἄρτι μὲν εὐδαιμονίζεις τὸν πλούσιον τοῦ χρυσοῦ, καὶ τοῦ ἐλέφαντος, καὶ τῆς τοσαύτης τρυφῆς· ἄρτι δὲ, οἰκτείρεις σεαυτὸν, ὡς τὸ μηδὲν ἄν, εἶτα ζῆν ὑπολαμβάνεις. ἐνίοτε δὲ καὶ εἰσέρχεσθαί σε, ὡς ζηλωτόν τινα βιώσοντα τὸν βίον, ἅπασιν ἐκείνοις ἐντρυφήσοντα, καὶ μεθέξοντα αὐτῶν ἐξ ἰσοτιμίας. οἴει γὰρ εἰσαεὶ Διονύσια ἑορτάσειν, καὶ πανηγυρίσεις ὡραῖα ἀφηκοσμημένα, καὶ ῥήματα προσμειδιῶντα, γλαφυρωτέραν ὑπογράφει σοι τὴν μέλλουσαν ἀφηριθμὸν· ὥστε συνεχῶς τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο n φθέγγεσθαι,

Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
Πολλὰ πονεῖν καὶ ὑπομένειν ὑπὲρ τοσαύτης εὐ-

i Τιθέμενον] Τιθέμενος *F.* & Fl. m. Deeſſe autem in *H.* notaverat *M. du S.* falſo; nam legitur probe τιθέμενον in ea & omnibus reliqq. excepta *F.* quae — οι habet cum Fl. k Πιεῖν] Ποιεῖν Fl. male. Ποεῖν P. l Ζηλοῦν] Δηλοῦν W. male. m Εἰσέρχεσθαι] Ὑπισέρχεσθαι margo *AldW.* n Φθέγγεσθαι] Ἐπιφθέγγεσθαι M.

16. Καὶ τὸ χειρομ. τ.] Καὶ ex *F.* eſt. W. Fl. & *F.* habent τιθέμενοι pro τιθέμενον. Delevimus autem aliud καὶ, quod prorſus inconcinne in omnibus impreſſis, excepta Ed. *Flor.* ante τὸ κατὰν legebatur (editum enim erat καὶ τὸ κατὰν εἶναί σοι τὸ χειρόμακτρον τιθέμενον. Sed *Junt.* bis habebat καὶ nempe ante τὸ κατὰν, & ante τὸ χειρ.) M. etiam a prima manu non agnoſcebat. *M. du S.*

Ibid. Χειρόμακτρον] Hanc vocem ex *Heſych.* interpretatur Clar. *Caſaub.* c. ult. lin. 9. Animad. ad Athen. Profert hanc Lucian. ſaepe alibi. *J. B.*

30. Τὸ μηδὲν ἄν] Rarior haec phraſis; occurrit tamen iterum in Δικ. c. 20. τάχιστα ἂν γνοθείη τὸ μηδὲν ὄν. Et in Ἀναβ. c. 25. Vid. & *Plat.* 334. E. *M. du S.*

Τὸ μηδὲν ἄν] De phraſi oppoſita εἶναί τι agentes ſupra ad *Revix.* c. 6. etiam de hac nonnihil diximus. *J. F. B.*

Ibid. Εἶτα ζῆν] Ζῆν interpretati ſunt viri doctiſſimi. *J. B.*

32. Τὸν βίον] Τῶν βιοῦν. προτόσιως. Hanc vocem interpretati *Caſaubon.* ad *Athen. Herald.* ad *Mart. J. B.*

34. Διονύσια] *Bacchanalia*; convivia hujusmodi. *J. Br.*

35. Μειράκια ὡραῖα] Plures Romani quam Athenienſes alebant, apud quos etiam legibus, ne plures haberent, cautum erat. Vid. *Caſaub.* ad *Theophr.* Char. p. 248. qui Tatianum adducit querentem Romanos παίδων ἀγέλας ὥσπερ ἵππων φορβάδας συναγείρειν. Et Clementis ſimilem querelam; οἰνοχόων τε ὁμιλεῖν ἀσκεῖται παρ' αὐτοῖς ἑκατὸν μειρακίων ὡραίων ἀγέλαι, καθάπερ ἀρρωμάτων, παρ' ὧν ἀμέλγονται τὸ κάλλος. *M. du S.*

39. Οὐ νέμεσις] *Hom.* Il. Γ. *J. Br.*

Οὐ νέμεσις] *Hom.* Il. Γ. 156. *M. du S.*

42. Τι-

εὐδαιμονίας. Φιλοῦσι τὸ ὀθνεῖ τούτῳ. ἢ σκύφον εὐμεγέθη [a] τινὰ αἰτήσας, τρέπεταί σοι τῷ διδασκάλῳ, ἢ ὅ, τι δὴ τόλε προσεπών· σὺ δὲ λαβὼν, ὅ, τι μέν τι σε ἢ αὐτὸν ὑπειπεῖν ἔδει; ἠγνόησας ὑπ' [b] ἀπειρίας, ἢ ἀγροικίας δόξαν ὤφλες.

Ἐπίφθονόν δ' ἦν ἀπὸ τῆς προκόσεως ἐκείνης πολλοῖς τῶν παλαιῶν φίλων γεγέσθαι, ἢ πρότερον ὀθνεῖ τῇ κλαγκλίσει ἐλύπησάς τινας αὐτῶν. ὅτι τήμερον ἦκον, πρεσκρίθης ἀνδρῶν πολυετῆ δουλείαν ἠντληκότων. εὐθὺς οὖν ἢ τοιοῦτός τις [c] περὶ σοῦ λόγος ἐν αὐτοῖς. τοῦτο [d] ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις δεινοῖς ἐλείπετο, ἢ τὰ ἄρτι [f] εἰσεληλυθότων εἰς τὴν οἰκίαν, δευτέρους εἶναι. ἢ μόνοις τοῖς Ἕλλησι τούτοις ἀνέῳκται [g] ἡ Ῥωμαίων πόλις. καίτοι τί ἐστιν ἐφ' ὅτῳ προλιμῶνται ἡμῶν; εἰ ῥημάτια δύσποτα λέγοιμεν, οἵονταί τι παμμεγεθὲς ὠφελεῖν; ἄλλος δὲ, εἰ γὰρ εἶδες ὅσα μὴ ἔπιεν, ὅπως δὲ τὰ προσκεκλεισμένα συλλαβὼν κατέφαγεν; ἀπειρόκαλος ἄνθρωπος, ἢ λιμοῦ πλέως· εἰ δ' ὄναρ λιτῆς πόλεως ἄρτου ἐμφορηθείη, ἢ τὸν φιάλιον χαμαιπέτη. V.

tia. Hinc amicitiae libabitur, & magnum quoddam poculum poſcens propinat tibi Magiſtro, vel quocumque demum nomine te appellans: tu vero capiens poculum, quid tibi reſpondendum ſit ignoras prae imperitia, & ruſticitatis opinionem praebes.

17. Igitur invidiam ab illa propinatione veterum amicorum plurium ſubiiſti, & jam prius in ipſo accubitu offendiſti quosdam illorum, quod novus hoſpes praelatus es viris qui multorum jam annorum ſervitutem exhauſere. Statim igitur tales inter ipſos habentur de te ſermones. Hoc ſcilicet nobis ad reliqua mala deerat, ut etiam poſt eos, qui modo ingreſſi domum ſunt, habeamur: &, ſolis hiſce Graeculis Romanorum urbs patet. Quid vero eſt, quo ante nos cenſentur? num ſermunculis quibusdam miſeris proferendis, maximam ſe putant utilitatem adferre? Alius vero, non enim vidiſti, inquit, quantum biberit? & quomodo adpoſita ſibi corripiens voraverit? bonarum rerum imperitus homo, & eſuritionum plenus, ne per quietem umquam

a Τινὰ] Sic M. recte. Edd. omnes τὶς. b Ἀπειρίας] Ἀπορίας male, Fl. Reliquae vulgatam ſervant, cum P. c Περὶ σοῦ λ. ἐ. α.] Ἐν αὐτοῖς περὶ σοῦ λόγος M. d Ἡμῖν] Ἡμῶν M. e Ἐλείπετο] Ἐλείπετο M. f Εἰσεληλυθότων] Conſtans ſcriptura. g Κατέφαγεν] Κατέφαγεν W. & Fl. Vulgatam ſervat P. Cod. & reliqq. Edd.

41. Φιλοτησίαι] Φιλοτησία ἐστὶν, ὑπόκλισίς τις ἐν ἀρίστῳ, λαβὼν τὸ δεξιὸν οὖς τοῦ φιλίου πίνων, τὸ λοιπὸν ἀφίησι φίλῳ καὶ τὸν φιάλιον χαμαιπέτη. V.

42. Τινὰ αἰτήσας] Sic M. optime, non ut in aliis eſt, τὶς. De ipſo patre familias enim dici ſequentia arguunt, cum invidia & offenſio ceterorum ſequatur exhibitum ei hoc facto honorem. *M. du S.*

51. Πολυετῆ δουλείαν] Vide quid dixerim ad hunc *Petron.* locum, *veterem convivam.* *J. B.*

Πολυετῆ δουλείαν ἠντληκότων] Confirmat hanc phraſin *Daviſ.* ad *Cic.* Tuſc. Diſp. I. c. 49. p. 107. Ed. 2. quia *H. Stephanus* Caſtig. in Cic. p. 35. exiſtimarat ἐξαντλεῖν πόνους Graece non dici. Nam *Theophil.* ad Autol. L. 2. p. 102. Ed. Pariſ. ὁ ἄνθρωπος ΕΞΗΝΤΑΗΣΕ ΠΟΝΟΝ, ὠδῖνας, λύπας. *Eurip.* in Cyclope vſ. 10. — μοῖζον' ἐξαντλῶ πόνον. Idem Med. 79. Alceſt. 354. Androm. 1217. Haec ex Daviſii notis excerpere non piguit. Sed ἐξαντλεῖν λόγους, *verba fundere*, non ἐξαντλεῖν (licet vulgo ἐξαντλεῖν oppoſitum ſit τῷ ἐξαντλεῖν) noſter infra de *mort. peregr.* c. 5. quod ſimiliter tuetur *Jenſ.* in Lectt. Luc. p. 367—8. quodque ibi, *ſi eousque curam noſtram continuare dabitur, inferemus.* *J. F. R.*

56. Ἀνέῳκται] *Patet.* *J. Br.*

61. Καὶ λιμοῦ πλέως] *Graculus eſuriens.* *AE. M.* Idem Scholion habet *F. Gujet.* *J. F. R.*

Ibid. Λιμοῦ πλέως] An aliquis fame *plenus* eſt? immo *vacuus.* Sed τὸ *plenum* ſignificare magnitudinem, quilibet videt: ſic Latini, *omnia vaſtitatis plena.* *J. F. R.*

62. Λευκοῦ πόλε ἄρτου] *Albo pane.* Graecis album panem in deliciis fuiſſe, locis aliquot teſtatur Lucianus. Apud *Athenaeum* L. IV. deſcribitur convivium Attieum, in quo commemorantur panes λεπτὸς χιόνος. Graeci panes elegantiores λεπτοὺς appellant, ſordidiores φαιούς. *G. C.*

Λεπτοῦ, .] Lepidum eſt, quod de Hiſpano homine com-

quam candido pane ſatiatus aut Numidica gallina, vel Phaſiana, quarum vix oſſa nobis reliquerit. Tertius alius, inepti, inquit, ne totis quidem quinque interjectis diebus videbitis hominem hic inter nos ſimiliter querentem. Nunc enim ut novi calcei in honore quodam & cura eſt: cum vero calcatus fuerit aliquoties, & luto oppletus, ſub lecto jacebit miſere, cimicibus non minus quam nos refertus. Ac hi quidem talia de te multa verſant, & forte jam ad calumnias ſe parant quidam eorum.

18. Convivium igitur illud totum tuum eſt, ac de te ſermones plerique. Tu vero, inſuetus videlicet, plus juſto qui biberis vini tenuis & acris, olim urgente ventre male habes: & tamen neque ante reliquos ſurgere decorum tibi eſt, neque manere tutum. Producta ergo compotatione, dum ſermo alius ex alio naſcitur, dum ſpectaculum ſuccedit ſpectaculo: (omnia

θεὸς, ἔτε γε Νομαδικῆ, ἢ Φασιανῆ ὄρνιθος, ὧν μόλις τὰ ὀστᾶ ἡμῖν καταλέλοιπε. τρίτος δ' ἄλλος, ὦ μάταιοι, φησὶ, πόσῃ δὲ ὅλων ἡμερῶν ὄψεσθε αὐτὸν, ἐνταῦθά που σὺν ἡμῖν τὰ ὅμοια ποιούμενον. νῦν μὲν γὰρ ὥσπερ τὰ καινὰ τῆς ὑποδημάτων σὺ τιμῆ τινι ἔχει· ἐπειδὰν δὲ πολλάκις ἐμπλησθῇ πολλάκις, καὶ τοῦ πηλοῦ ἀναπλησθῇ, ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀθλίως ἐρρίφη κόρεων ὥσπερ ἡμεῖς ἀνάπλεως· ἐκεῖνοι μὲν δὴ τοιαῦτα περὶ σοῦ πολλὰ τρέφουσι, καί τις ἤδη καὶ πρὸς ἀλαζονείαν τινὰς αὐτῆς παρασκευάζεται.

Τὸ δ' ὅλον συμπόσιον ὅλον ἐκεῖνο, σόν ἐστι, καὶ περὶ σοῦ οἱ πλείστοι τῶν λόγων· σὺ δ' ὑπ' ἀηθείας πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἀκρατίου οἴνου λεπτοῦ, καὶ δριμέος, πάλαι δὲ γαστρὸς ἐπεγηγέρσης, πονηρως ἔχεις· καὶ ἔτε προέχειν σοι κα-λὸν, ἔτε μένειν ἀσφαλές. ἀποπεμπόμενος τοίνυν τοῦ πότου, καὶ λόγων ἐπὶ λόγοις γιγνομένων, καὶ θεαμάτων ἐπὶ θεάμασι παρόντων (ἅπαντα γὰρ ἐπιδείξασθαί σοι τὰ αὐ-

h Καὶ τοῦ πηλοῦ] Καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ Edd. omnes. Sola margo *Aldi W.* omittit ὑπὸ. *i* Ἀναπλησθῇ] *Conſ.* ἀναπλασθῇ male. Sic notavit *du Soul.* Credo indicare volens ἀναπλασθῇ conſtantem eſſe lectionem. At margo *Aldi W.* recte habet ἀναπληθῇ. *k* Περὶ σοῦ πολλὰ] Πολλὰ περὶ σοῦ W. *l* Γιγνομένων] Sic El. *F. H. S.* Γινομένων *J.* & M.

67. Ποτιπόμενον] Διατρεφόμενον. *μ* ὑμαγῆς ὑποκαλούμενον. *V.*

commemorat alicubi *Wagenſeilius*, eum in contubernium principis adſumtum, collare micis panis candidi reſperſum ſemper ſedulo habuiſſe, ut viderent ſcilicet omnes, quo pane veſceretur. *J. M. G.*

63. Νομαδικοῦ ὀρνίου] *Gallinae Africanae* ſeu *Numidicae*. Horatius *Afram avem* appellat. *J. Brod.* l. ſaepe adlato: ita ſcribit ὀρνίου pro ὄρνιθος, quod quidem parum refert, & *Numidinae* pro *Numidicae*. *J. F. R.*

64. Τρίτος ἄλλος] *E ſervis quiſpiam*. *J. Br.*

70. Καὶ τοῦ πηλοῦ] Licet omnes Edd. habeant καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ, & in Codd. quoque ὑπὸ inveniri credam, quia nihil variationis notatum invenio, tamen ejicere praepoſitionem nullus dubitavi, praeeunte margine *Aldi W.* in qua Codicis lectio erat notata, quae ὑπὸ omitteret; tum quia error fuit facilis ob ſtatim ſequens ὑπὸ τῇ κλίνῃ. Et certe inelegans eſſet illud bis repetitum ὑπὸ; immo vel ſolum ſi eſſet illud prius ὑπὸ, vix concinnam orationem efficeret, etiamſi analogis exemplis videatur poſſe defendi, quae tamen vereor ut ſatis ſint convenientia. Sed quod magis audax videbitur, ἀναπλασθῇ pro ἀναπλησθῇ dedi, mea auctoritate. At ejecta praepoſitio, ſenſus, & comparatio cum calceis poſtulabat, ut *luto oppletus* diceretur, veluti calcei ſolent. Scio verbum πλάσσω & ἀναπλάσσω ſaepe cum *luto*, conjungi, hominesque hinc πλάσματα πηλοῦ, *figmenta luti*, vocari. Sed iſthoc ipſum Scribis fraudi fuit. Quid autem quaeſo *fingere*, *refingere* hic cum calceis commune habet? hinc opus figulinum ſunt? Facilius hujus mutationis veniam impetrabo, quo minus multa ſine auctoritate Codd. aut Edd. antiqq. novare ſoleo. Sed venia jam nihil opus eſt, recognita enim Ed. *Aldina*, video in margine quoque ἀναπλασθῇ notatum. *J. F. R.*

Ibid. Ὑπὸ τῇ κλίνῃ] Laudat hunc locum *Caſaub.* ad *Suet.* p. 167. hanc eandem comparationem alibi repetit Lucian. *J. B.*

αὐτῇ βάλλαι) κόλασιν ὑ μικρὰν ὑπομένεις, μήτε ὁρῶν τὰ γιγνόμενα, μητ' ἀκούων εἴ τις ᾄδει, ἢ κιθαρίζει, πάνυ τιμώμενος μειρακίσκος, ἀλλ' ἐπαινεῖς μὲν ὑπ' ἀνάγκης, εὔχῃ δὲ ἢ σεισμῷ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα, ἢ πυρκαϊάν τινα προσαγγελθῆναι, ἵνα ποτὲ ᾖ λελυθῇ τὸ συμπόσιον.

Τοῦτο μὲν δή σοι τὸ πρῶτον, ὦ ἑταῖρε, ᾖ ἥδιστον ἐκεῖνο δεῖπνον, οὐκ ἔμοιγε τῷ δήμῳ, ᾖ τῶν λυχνῶν ἀλῶν ἥδιον, ὁπηνίκα βέλομαι, ᾖ ὁπόσον ἐλευθέρως [a] ἐσθιομένῳ. ἵνα γὰρ σοι [b] ὀξυρεγμίαν τὴν ὅπι τούτοις παρῶ, ᾖ τὸ ὀν τῇ νυκτὶ ἔμετον, ἔωθεν δεήσει περὶ ᾧ μισθοῦ ξυμβῆναι [c] ὑμᾶς, ὁπόσον τε ᾖ ὁπότε ᾧ ἔτους χρὴ λαμβάνειν. παρόντων οὖν [d] δύο ἢ τριῶν φίλων, προσκαλέσας σε, ᾖ καθίζεσθαι κελεύσας, ἄρχεσθαι λέγειν· τὰ μὲν ἡμέτερα, οἷά ἐστιν, εὐπρακτα ἤδη, ᾖ ὡς τύφος ἐν αὐτοῖς ἐδὲ εἷς, ἀτραγῳδήτα δὲ, ᾖ πεζὰ πάντα, ᾖ δημόσια· χρὴ δέ σε οἴεσθαι ἔχειν ὡς ἁπάντων ἡμῖν κοινῶν ἐσομένων. γελοῖον γὰρ εἰ τὸ κυριώτατον, τὴν ψυχήν σοι τὴν [e] ἐμαυτῷ, ἢ καὶ, νὴ Δία, τῶν παίδων (εἰ παῖδες εἶεν αὐτῷ παιδεύσεως δεόμενοι) ἐπιτρέπων, τῶν ἄλλων μὴ [f] ἐπίσης ἡγοίμην

enim ſua oſtentare tibi vult) poenam non parvam ſuſtines, prae qua nec vides quae fiunt, neque audis ſi quis cantat, vel cithara canit habitus magno in pretio adoleſcentulus: ſed laudas tu quidem neceſſario, caeterum aut terrae motu concidere illa omnia optas, aut incendium quoddam narrari, ut tandem aliquando ſolvatur convivium.

19. Haec itaque prima tibi, ſodalis, & ſuaviſſima illa coena: mihi non item, de cepa & candido ſale jucundius, cum volo & quantum volo, libere ſumenti; ut enim acidum ructum, qui conſequi iſta ſolet, & vomitionem nocturnam omittam, poſtridie oportebit de mercede inter vos convenire, quantum, & quo anni tempore accipere oporteat. Praeſentibus ergo duobus tribusve amicis, advocato te atque adſidere juſſo, dicere incipit: Quae ſit noſtra vivendi ratio, heri vidiſti, & quam nullus ſit in ea jactationi locus, nihil hic tragoediarum, pedeſtria (humilia) omnia & civilia: caeterum ita te exiſtimare volo, & ita te inſtituere, ut communia nobis futura memineris omnia. Ridiculum enim fuerit, ſi quod principatum tenet, animum tibi meum: (aut Hercle liberorum, ſi ſint illi liberi inſtitutionis egentes) cum credam, reliquorum te non ex aequo dominum

a Ἐσθιομένῳ] Ἐσθιομένων W. & Fl. & margo *AIW.* Vulgatam habent *F. P. H.* & P. b Ὀξυρεγμίαν] Ἐξορεγμίαν male W. Sed margini vulg. l. adſcripta. Vulgatam vero ſervant Edd. omnes, excepta *P.* c Ὑμᾶς] Ἡμᾶς male M. & Fl. Nihil a vulgata abeunt P. & reliquae Edd. d Δύο ἢ τριῶν] Ἢ δύο ἢ τριῶν W. Sed prius ἢ abeſt ab omnibus Edd. nec opus eſt inferi. e Ἐμαυτοῦ] Sic *P.S.* & Fl. item W. & L. & margo *AIW.* Edd. ceterae male ἑαυτοῦ *F.* pejus ἑαυτῷ, unde tamen veſtigia verae ſcripturae eo melius cognoſcere licet. f Ἐπίσης] Ita Edd. omnes, demta *F.* quae ἀπίσης, & Mſ. M. in quo ἐπ' ἴσης.

84. Αὐτῇ] Omnes Edd. αὐτῷ ſpir. leni; ſed ego adſpiravi. *F. F. R.*

96. Ὀξυρεγμίαν] In Ed. *Par.* ὀξυρεγκίαν legebatur; ſed in utroque quo utor exemplari, calamo correctum erat, a quo, neſcio. *F. F. R.*

4. Ἀτραγώδητα] *Omni faſtu atque apparatu carentia.* *F. Br.*

5. Πεζὰ] *Humilia, tenuia.* *F. Br.*

8. Ἐμαυτοῦ] Sic W. L. & *Fl.* In reliquis prave ἑαυτοῦ. *M. du S.*

14. Εὐσεβείας] Vitioſe dederunt poſteriores, Οὐχὶ μισθοῦ ἐλπίδι προσελκυσθεὶς ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τῶν δ' ἄλλων ἴσως, τῶν οἰκείων τῶν παρ' ἡμῶν. Antiquiores omnes recte εὐσεβείας. Ita pag. ſequenti, οὐκ εἰδὼς ὅτι τὰ τοιοῦτα, Χιλίαι μοὶ τ' ἐδίρην ὑπερώνυμ' ἡ' οὐκ ἐδίρην. male in noviſſimis εἰδὼς pro εἰδώς. Deinde verſus ille, ut jam vidit *Marcilius*, ita legendus,

Χιλίαι μοὶ τ' ἐδίρην ὑπερώνυμ' ἡ' οὐκ ἐδίρην.

Eſt ex Il. X. vſ. 495. ubi plane ita ſcribitur. *F. F.*

18. Ἐν ἑορταῖς] Utpote Saturnalibus. *F. Br.*

19. Εἰκὸς ἡμᾶς παρέξειν] Cl. *Jenſ.* Lectt. Luc. p. 9. bene obſervat, falli *Thom. Magiſtrum*, qui εἰκὸς ἦν numquam cum futuro conſtrui narrat; nam & ſic iterum noſter ſupra, in *Nigrin.* §. 23. φραστέον ἦν τοῖς εἰκὸς ἦν. *F. F. R.*

29. Τὸ-

num arbitrer. Quandoquidem vero & definiri aliquid opus eſt, video quidem mediocritatem tuam & mores ſua virtute beatos contentosque, atque intelligo, non mercedis ſpe noſtram te domum acceſſiſſe, ſed aliarum rerum cauſſa, benevolentiae noſtrae, & honoris, quem omnes tibi habebunt: attamen etiam definiatur aliquid. Tu vero ipſe, quid volueris, dicito, ſed memineris, cariſſime, illorum etiam, quae in ſolemnitatibus annuis daturos nos facile aſſequeris: neque enim negligemus iſta, licet de his nihil jam inter nos conveniat: multae autem, noſti, ſingulis annis ejusmodi ſunt occaſiones. Ad haec ergo reſpiciens, moderatiorem nobis ſcilicet mercedem impones: & alioquin decet vos eruditos ſuperiores eſſe pecunia.

20. His ille dictis totum te commovit ſpe varia, & manſuetum ſibi reddidit. Tu vero, qui talenta olim & millia ſomniaveras, & agros totos vicosque, intelligis quidem paullatim minutam parſimoniam; interim tamen adularis, ac promiſſionem, & illud, communia nobis erunt omnia, firmum verumque eſſe putas, neſciens haec talia,

Labra rigaſſe quidem; non humectaſſe palatum.

δεσπότιλω. ἐπεὶ δὲ καὶ ὡρίαζ τι δεῖ, ὁρῶ μὲν τὸ μέτριον καὶ αὐταρκες ᾧ σὺ τρόπῳ, καὶ συνίημι οἷς ἐχὶ μιᾷδ ἐλπίδι προσεληλυθας ἡμῖν τῇ οἰκίᾳ, τ' δ' ἄλλων ἕνεκα, τ' εὐνοίας τ' παρ' ἡμῖν, καὶ τιμῆς, ἣν πᾶσι σοὶ παρέξομεν ἔξεις· ὅμως δ' ἂν καὶ ὡρίσθω τί. σὺ δ' αὐτὸς ὅ, τι καὶ βέλει, λέγε, μεμνημένος, ὦ φίλταλε, καὶ ἐκείνων, ἃ ἐν σοὶ ἑορταῖς ἐτησίοις εἰκὸς ἡμᾶς παρέξειν. εἰ γὰρ ἀμελήσομεν ἐδὲ τ τοιούτων, εἰ καὶ μὴ νῦν αὐτὰ συνεθέμεθα. πολλαὶ δὲ, οἶδα, τῷ ἔτει αἱ τοιαῦται ἀφορμαί· καὶ πρὸς ἐκεῖνα τοίνυν ἀποβλέπων, μειλιχώτερον δηλονότι ὀβολοῦ ἡμῖν τ μισθὸν ἄλλως τε, καὶ πρέπον ἂν εἴη τοῖς πεπαιδευμένοις ὑμῶν κρείττοσιν εἶναι χρημάτων.

Ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν, καὶ ὅλον σε ἀμφισείσας ταῖς ἐλπίσι, τιθασὸν ἑαυτῷ πεποίηκε· σὺ δὲ, πάλαι πάλαιε, καὶ μυριάδας ὀνειροπολήσας, καὶ ἀγροὺς ὅλους, καὶ συνοικίας, συνίης μὲν ἠρέμα τ μικρολογίας, σαίνεις δὲ ὅμως τ ὑπόχεσιν, καὶ τὸ, Πάντα ἡμῖν κοινὰ ἔσται, βέβαιον, καὶ ἀληθὲς ἔσεσθαι νομίζεις, οὐκ εἰδὼς ὅτι τὰ τοιαῦτα,

Χείλεα μέν τ' ἐδίηνε, ὑπερῴῃσι δ' οὐκ ἐδίηνε.

Te-

g Ἑτησίοις] Διετησίοις M. h Πολλαὶ] Πολλάκις margo *AIW*. i Ἐπιβάλλεις] Ἐπιβάλλοις W. k Συνίης] Σοφίης M. male. l Σαίνεις δὲ ὅμ. τὴν ὑπ.] Al. Ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποχύσεις. *Coll.* Sed vulgatam ſervant Edd. optimae omnes, & M. in textu, & iterum in margine. m Εἰδὼς] Εἰδὸς male *S.* & *A.* Ceterae recte ut exhibuimus. n Ἐδίηνε] Ἐδίηνεν omnes Edd. & M. male.

28. Τθιασὸν] Τθιασὸς ὁ ἡμιφθ. καὶ ἀτίθασθ ὁ ἀνήμερθ. *V.*

29. Τάλαιπ' ἐ μυρ.] Vid. iterum in *Catapl.* c. 17. *M. du S.*

31. Σαίνεις — τὴν ὑπόχεσιν] Σαίνειν proprie canum eſſe caudam agitantium, & hic ad homines translatum, *blandiri* ſignificare, recte quidem tradit, & exemplis firmat Rever. *Elſner.* ad I. *Theſſ.* 3. 3. μηδένα σαίνεσθαι &c. Verum, quum & haec *Luciani* verba ibidem adferat σαίνεις ὑπόχεσιν, vertatque: *blandiris largis promiſſis*, videtur per feſtinationem ὑποχέσιν legiſſe, pro ὑπόχεσιν. quam tamen lectionem non rejicerem, ſi quis *Cod.* vel *Edit.* antiqua addiceret. Jam vero κατὰ vel ἀμφὶ videtur intelligendum, ut ſit, *blandiris tibi propter pollicitationem.* Vel cum Cl. *Geſn.* ad νομίζεις referendum. *J. F. R.*

31. Ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποχύσεις] Γρ. σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόχεσιν. G. & M.

35. Χείλεα μέν τ' ἐδίηνε] *Haec labra irrigarunt*, non palatum: haec e ſummis tantum labris proficiſcuntur, non ex animo. *J. Br.*

Χείλεα μέν τ' ἐδίηνεν] Melius infra eſt: χείλεα μέν τ' ἐδίηνε'. *Th. M.*

Χείλεα] Il. X, 495. de Aſtyanacte primis modo labris deguſtante poculum. Vult nempe inter ſuprema labra nata quaſi verba, non profecta ex animo. *J. M. G.*

Ibid. Ἐδίην'] Sic reſtituimus, uti apud *Homerum* Il. X. 495. recte legitur, quod cum a *Marcilio* jam obſervatum eſſet, miror ἐδίηνεν, quod omnes turpat Edd. etiam in *S.* retentum. *M. du S.*

Ἐδίην'] Ἐδίηνεν editum erat, in medio verſu, quod mu-

Τελεύταιον δ' ὑπ' αἰδοῦς αὐτῷ ἐπέτρεψας. ὁ δὲ, αὐτὸς μὲν, ἔφην ἐγώ, τὸ φίλον δέ τινα τῶν παρόντων κελεύει, μέσον ἐλθόντα τῆς πράγματος αἰτῆσαι, ὃ μήτ' αὐτῷ [a] γίγνοιτ' ἐν βαρὺ, καὶ πρὸς ἄλλα τούτων ἀναγκαιότερα δαπανῶντι, μήτε τῷ λήψομένῳ εὐτελές. ὁ δὲ, [b] ὁμογάμων τις, ὢν παίδων καλαχίᾳ σύμφορος, ὡς μὲν ἐν εὐδαιμονίᾳ εἶ, φησὶ, τὸ δὲ τῇ πόλει ἀπάντων, ὦ βέλτιστε, οὐκ ἂν εἴποις, ᾧ γε τοῦτο πρώτῳ ὑπῆρχεν, ὃ πολλοῖς πάνυ γλιχομένοις μόλις ἂν γένοιτο τῶν ἀπὸ Τύχης. λέγω δὲ, ὅμιλίας ἀξιωθῆναι, καὶ ἑστίας κοινωνῆσαι, καὶ ἐς τὸ πρώτιλον ἀφίκεσθαι τῶν ἐν τῇ Ῥωμαίων ἐξουσίᾳ καλλιεχθῆναι. τοῦτο γὰρ ὑπὲρ τὰ Κροίσου τάλαντα, καὶ τὸν Μίδου πλοῦτον, εἰ σωφρονεῖν εἰδοῖ. [c] εἶδον δὲ πολλοὺς τῶν εὐδοκίμων, ἐθελήσαντας ἂν [d] εἰ μὴ προσδιδόναι δέοι, μόνης τῆς δόξης ἕνεκα, [e] συνεῖναι τούτῳ, καὶ ἐραστὰς περὶ αὐτὸν ἑταίρους, καὶ φίλους εἶναι δοκεῖν. [f] οὐκ ἔχω ὅπως σε τῆς εὐτολμίας μακαρίσω· ὃς καὶ προσλήψῃ μισθὸν [g] τῆς τοιαύτης εὐδαιμονίας. ἀρκεῖν ἐν νομίζω, εἰ μὴ πάνυ τ' ἄσω-

Denique prae pudore ipsi permittis. At ille, se quidem dicturum negat, amicorum autem praesentium unum jubet intercedere, & dicere, quod neque sibi grave sit, qui in alia etiam magis necessaria sumtum faciat, nec vile accepturo. Ille vero ejusdem senectutis homo, adulationi a pueritia inde adsuetus, felicissimum te, o noster, inquit, esse qui in hac urbe sunt omnium, non negabis, cui primum hoc contigerit, quod multis vehementer cupientibus vix a fortuna obtingat: hoc dico, quod consuetudine & communi mensa dignus habitus es, atque in primam earum, quae sunt in Romanorum imperio domum receptus. Hoc enim supra Croesi talenta & Midae divitias, si moderate scias uti. Equidem cum viderim multos nobiles viros, qui vellent, si quid etiam impendendum sit, solius gloriae caussa cum hoc vivere, & conspici circa hunc, & sodales ipsius atque amicos videri: non invenio, quibus verbis fortunam tuam praedicem, qui ad hanc felicitatem insuper etiam mercedem accepturus sis. Sufficere igitur puto, nisi plane

a Γίγνοιτ'] Γίνοιτ' M. b Ὁμογάμων] Sic recte L. Sed ἀμογάμων male omnes Edd. ἀμογάμοις conjunctim. *J.* & M. c Εἶδον] Εἴδως L. male. d Εἰ μὴ] Εἰ deletum est in *AIW.* & ante δέοι repositum. e Συνεῖναι] Τὸ συνεῖναι margo *AIW.* f Τῆς τοιαύτης] Sic *J.* Ald. *S.* Fl. *H.* & M. οὐ τοιαύτης *P.* Fr. *B2.* Εὐ τοιαυτ. *Marc.* & *Graev.* male. g Ἄσωτος εἰ] Ἄσωτός εἰ *Vorst.*

mutare nullus dubitavi, quia metrum id postulabat. *J. F. R.*

Ibid. Ὑποφαίω] *Hom.* Il. X. *J. Br.*

38. *Mirum*] Jam interfuisse amicum unum aut alterum c. praeced. monuerat. Hic ergo unus ex his partes hasce suscipit. Vid. iterum Ἀπαιδ. c. 29. *M. du S.*

42. Ὁμογάμων] Foediissimo mendo hic inquinatos emendavimus libros; quid enim ad rem quaeso illud, quod praeferunt ἀμογάμων? Quid velit apud Homerum, non ignoro, Il. Υ. 791. neque me latet Virgilii *cruda viridisque senectus*, Aen. VI. 304. & *Tacit.* in *vit. Agric.* Scio a Nostro de Anu quadam dictum ἀμὰ δ' ἔσει συμπαιπηγύῃ. Ἐτ. δ'. IV. Sed hic non habent. *Vorstius* margini sui Codicis hoc scholium adscripsit: οὐκ ἐς τέλειον καιρὸν, ἀλλὰ παρ' ἡλικίαν γεγηρακὼς, ἀλλὰ λίπλω ἢ συμφορᾷ. Unde habuerit, incertum. Certe neque verum puto, neque, si esset, ad rem quicquam facere videtur. His jam diu ante scriptis, ita etiam in L. legi, uti emendavi, video. *M. du S.*

Ὁμογάμων] *Scaliis* vel, si mavis, *Solani* emendationi consentit ipsa *Paris.* versio, ubi *aequalis* vertebatur. adeoque sic lectum esse a *Bourdelotio*, nullus dubito; sed vitium typographi tantum credo illud ἀμο. *J. F. R.*

52. Εἶδον] Videntur melius cohaerere, quae sequuntur, si non legas εἶδον, sed ἴδων. Certe inter dictantem & excipientem facile ista misceri constat. Equidem ita verti. *J. M. G.*

57. *Mirum τὸ τοιαύτης*] Ἐκ τοιαύτης. *Th. M.*

Μισθὸν τ' τ. εὐδ.] *B2. Fr.* & *P. μ. οὐ τ.* quod cur inferant, nulla ratio est; nec M. agnoscit. *M. du S.*

Μισθὸν τὸ τοιαύτης] Quod οὐ pro τὸ conjicit *Marc.* recte quidem; sed οὐ habebant Edd. *Par. B2.* & *Fr. Graevianae* autem absurdum illud τὸ servarat. Nos jam pro οὐ dedimus τῆς, ex auctoritate Edd. optimarum & *Cod.* M. *J. F. R.*

Ibid.

ne prodigus & nequam es, hic certum quiddam dicit idque valde exiguum, in primis ad illas ſpes tuas.

τος εἶ, τοσόν δέ τι εἰπὼν ἐλάχιστον, καὶ μάλα πρὸς τὰς σὰς ἐκείνας ἐλπίδας.

21. Tamen boni conſulas neceſſe eſt: neque enim jam fugere tibi integrum, intra retia haerenti. Recipis itaque frenum & os comprimis, & primum facilem te ipſi praebes agilemque, nec valde trahenti, neque acutum pungenti, donec ſenſim plane manſuetus illi fias. At qui extra familiam ſunt homines ab eo te tempore admirantur, videntes te intra cancellos eſſe, ac nemine prohibente intrare, & interiorum quam qui maxime unum factum eſſe. Tu necdum ipſe vides, qua re felix illis eſſe videaris: gaudes interim, & ipſe te decipis, & futura ſemper meliora putas futura. At illud plane contra quam tu ſperaveras accidit, & quod eſt in proverbio, Mandrabuli more ſuccedit negotium, quod ſingulis prope diebus minuatur, & retro pedem ferat.

Ἀγαπᾷν δ' ὅμως ἀναγκαῖον. ἐπεὶ γὰρ οὐδ' ἂν φυγεῖν ἔτι σοι δυνατὸν ἐντὸς ἀρχύων γενομένῳ. δέχῃ τοίνυν τὸ χαλινόν, μύσας, καὶ τὰ πρῶτα εὐάγωγος εἰ πρὸς αὐτόν, καὶ πάνυ τραχὺ μὲν ἕλκοντα, οὐδ' ὀξέως νύττοντα, μέχρις ἂν λάθῃς τέλεον αὐτῷ συνήθης γενόμενος. οἱ μὲν δὴ ἔξω ἄνθρωποι, τὸ μὲν τοῦτο ζηλοῦσί σε, ὁρῶντες ἐντὸς τοῦ κυκλίου ἀφιγμένον, καὶ ἀκωλύτως εἰσιόντα, καὶ τὰ πάνυ τινὰ ἔνδον γεγενημένον. σὺ δὲ αὐτὸς οὐδέπω ὁρᾷς, ὅτου ἕνεκα εὐδαίμων αὐτοῖς εἶναι δοκεῖς. πλὴν ἀλλὰ χαίρεις γε, καὶ σεαυτὸν ἐξαπατᾷς, καὶ ἀεὶ τὰ μέλλοντα βελτίω γενήσεσθαι νομίζεις· τὸ δ' ἐμπαλιν ἢ σὺ ἤλπισας, γίγνεται· καὶ ὡς ἡ παροιμία φησὶν, ἐπὶ [h] Μανδραβούλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα, καθ' ἑκάστην ὡς εἰπεῖν τὴν ἡμέραν, ἀποσμικρυνόμενον, καὶ εἰς τοὐπίσω ἀναποδίζον.

22. Paullatim itaque & quaſi per obſcu-

[i] Ἡρέμα δὴ ὥσπερ οὖν ἀμυδρῷ τῷ φωτὶ τοῦ-

h Μανδραβ.] Μανδροβούλου M. Et ſic in Schol. Ἐπὶ τοῦ Μανδρ. margo *Aldi*. i Ἡρέμα δή] Ἡρ. δὴ καὶ κατ' ὀλίγον W. P. Deerant haec 3. verba in omnibus Edd.

75. Ἐπὶ Μανδραβ.] Παροιμία κατὰ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον προκοπτόντων ἀεί. Ὁ γὰρ * Μανδράβουλος ἦν σύριγξ πεῖνα θησαυρὸν εὑρὼν Σάμῳ, χρυσοῦν πρόβατον ἀνέθηκε τῇ Ἥρᾳ, τῇ δὲ δευτέρᾳ † ἔτει ἀργυροῦν, τῇ δὲ τρίτῳ χαλκοῦν. *V.* (μέμνηται Πλάτων ὁ κωμικὸς τοῦ Διὶ κακουμένῳ addunt M. & B.)

* Μανδράβουλος] Μανδράβουλος bis in C. legitur, uti ex V. primo quoque editum erat, ſed merito correxit *M. du S.*

† Ἔτει] Ἔτη editum erat, quod recte correxit idem.

Ibid. Τοιούτῳ οὐδ.] Nimirum lego ἐπὶ τοιούτῳ οὐδεὶς. pro vulgato οὐ. *J. M. G.*

58. Ἄστ' εἶ] *Vorſtium* legere ἄστός εἰ, accentu enclitice trajecto, notat *Sculius*; ſed vix mihi perſuadeo eum tam craſſe errare potuiſſe, cum Grammatici doceant ſecundam perſon. ſing. verb. εἰμὶ, non eſſe encliticam. Cujus rei rationem eſſe credo, ut vitetur ambiguum, ne ſcil. confundatur cum particula εἰ atona. *J. F. R.*

63. Μένανδρος] *Menand.* apud Stobaeum Grot. Ed. p. 323.

Ἢ μὴ γαμεῖν χρὴ, ἢ σ' ἅπαξ λέξω φέρειν,
Μόνωσιν πολλὴν πρᾶγμα, καὶ γυναῖκα δεῖ.

Conf. Ἱππ. β. c. 1. *M. du S.*

75. Ἐπὶ Μανδραβούλου] *Eraſmus* in paroemia: *Mandrabuli more res ſuccedit.* *J. Br.*

Ἐπὶ Μανδραβούλου] Paroem. de his quae vergunt εἰς τὸ χεῖρον. ὁ γὰρ Μανδράβουλος ἦν ποτε θησαυρὸν εὑρὼν Σάμῳ χρυσοῦν πρόβατον ἀνέθηκε τῇ Ἥρᾳ, τῇ δὲ δευτέρᾳ ἔτει ἀργυροῦν, καὶ τῇ γ' χαλκοῦν. Hujus meminit Plato Comic. τοῦ Διὶ κακουμένῳ. *J. B.*

Ἐπὶ Μανδραβ.] Vid. *Suid.* ἐπὶ τῶ Μανδρ. & *Zenob. Æl. de anim.* XII. 40. qui Ariſtotelem adducit teſtem. *M. du S.*

78. Ἡρέμα ἦν] Καὶ κατ' ὀλίγον, addunt Mſſ. W. & P. Cum vero tria illa verba abſint ab omnibus Edd. & gloſſam oleant, non recepi. *J. F. R.*

τότε πρῶτον ἀμβλέπων, ἀρχὴ καλαυοεῖν, ὡς αἱ μὲ χρυσαι ἐκεῖναι ἐλπίδες, οὐδὲν [a] ἀλλ' ἢ φῦσαί τινες ἦσαν ὑπόχρυσοι· βαρεῖς δὲ, καὶ ἀληθεῖς, καὶ ἀπαραίτητοι, καὶ συνεχεῖς οἱ πόνοι. τίνες ἔτοι ἴσως ἐρήσῃ με· οὐχ ὁρῶ γὰρ ὅ, τι τὸ ὀπίπονον ἐν ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις ἐστὶν, οὐδ' ὑπονοῶ ἄτινα ἔφησθα τὰ καμάτη-8 ρὰ καὶ ἀφόρητα. ἀκουε ἄκουσον, ὦ γενναῖε, μὴ εἰ κάμαλδος ἔνεστιν ἐν τῷ πράγματι μόνον ἐξετάζων, ἀλλὰ καὶ τὸ αἰσχρὸν, καὶ ταπεινὸν, καὶ συνόλως δουλοπρεπὲς, ὅλῳ ἐν παρέργῳ τῆς ἀκροάσεως τιθέμενος.

Καὶ πρῶτόν γε μέμνησο μηκέτι ἐλεύθερον τὸ ἀπ' ἐκείνου, μηδ' εὐπαλρίδιον σεαυτὸν οἴεσθαι. πάντα γὰρ ταῦτα τὸ γένος, καὶ ἐλευθερίαν, καὶ προγόνους ἔξω τοῦ οὐδὲ καλαλείψων, ἴσθι, ἐπειδὰν ὑπὸ τοιούτῳ σαυτὸν καλρείαν [b] ἀπεμπολήσας εἰσίῃς. οὐ γὰρ ἐθελήσει σοι ἡ Ἐλευθερία ξυνεισελθεῖν, ἐφ' ὅτῳ ἀγεννῆ πράγματα καὶ ταπεινὰ εἰσιόντι. δοῦλος ὢν, [c] εἰ καὶ πάνυ ἀχθέσῃ τῷ ὀνόματι, καὶ οὐκ ἐνὸς, ἀλλὰ πολλῶν δοῦλος ἀναγκαίως ἔσῃ, καὶ θητεύσεις κάτω νενευκὼς ἕωθεν ἐς ἑσπέραν, ἀεικελίῳ ὑπὶ μισθῷ· καὶ ἅτε δὴ μὴ ἐκ παίδων τῇ δουλείᾳ ξυνηραφεὶς, ὀψιμαθήσας δὲ, καὶ πόρρω που τῆς ἡλικίας παιδευόμενος πρὸς αὐτῆς, οὐ πάνυ εὐδόκιμος ἔσῃ, οὐδὲ πολ-

ram lucem tum primum perſpiciens intelligere incipis, aureas illas ſpes nihil fuiſſe aliud quam bullas *aqueas* coloris aurei; graves autem, veros, inevitabiles, perpetuosque labores. Qui ſunt illi? forte rogabis; nec enim video, quid laborioſum ſit tali in convictu, nec intelligo, quae moleſta atque intolerabilia dixeris. Audi itaque, vir optime, & non hoc ſolum, an labor inſit in hoc negotio, expende; ſed quid turpe, quid humile, & omnino ſervile habeat, non obiter audi.

23. Ac primum quidem illud memento, ab illo te tempore non jam liberum, non ingenuum putare. Genus enim, libertatem, majores, haec omnia extra te limen illud relicturum ſcito, cum primum ad illud miniſterium a te ipſo mancipatus intraveris. Nec enim ingredi tecum libertas volet, qui ad ignobilia adeo negotia & humilia ingrediare. Servus itaque, quantumvis hoc nomen graveris, nec unius, ſed multorum ſervus eris neceſſario, & ſerviles operas obſtipo capite praeſtabis a mane inde usque ad veſperam, mercede iniquiſſima: & tamquam homo non a puero inde ſervituti innutritus, ſed qui ſero diſcas, atque aetate jam provecta inſtituendum te illi tradideris, non valde probaberis, nec ma-

a Ἀλλ'] Conſtans lectio. b Ἀπεμπολήσας] Conſtans Edd. lectio, cui conſentit M. c Εἰ καὶ] Καὶ εἰ L.

80. Ἀλλ' ἢ φῦσαι] Melius, meo judicio, ſcriberetur ἄλλα, ut Θ. Δ. V. quas autem φῦσας hic dicit, eas alibi φυσαλίδας dixerat; Ἐπινικ. c. 19. *M. du S.*

94. Ἔξω τῆς ὁδοῦ] Sic & infra Ἑρμ. c. 77. Ex correctione *Soulii*, ubi falſo legebatur τῆς ὁδοῦ. *J. F. R.*

96. Ἀπεμπολήσας] Nihil hic variari notat *Soulius*, quaſi mutationem quaeſiviſſet; ſed iterum vid. infra hoc c. & c. 24. & ſupra Reviv. c. 27. ac ſaepe alibi. *J. F. R.*

2. Θητεύσεις] *Homerica* dictio, ut illud ſequens ἀεικελίῳ ὑπὶ μισθῷ. *J. B.*

3. Ἀεικελίῳ ὑπὶ μισθῷ] Ex *Odyſſ.* T. 341. *M. du S.*

Ἀεικελίῳ ὑπὶ μισθῷ] Hemiſtychium eſt, ait *Brod.* Miſcel. IX. c. 13. m. Interim ἀεικελίῳ apud eum legitur; ſed quia ex ipſius commentatione patet, id ſphalma typographicum eſſe, errorem non expreſſi, quod alias facio ad feſtinationem ejus oſtendendam. *J. F. R.*

4. Ὀψιμαθήσας] Sibi ipſi Interpres dum ſubjungit καὶ πόρρω τῆς ἡλικίας παιδευόμενος. Caſaub. ad Char. Theoph. *J. B.*

7. Διαφθείρει] Recordatio antiquae libertatis ſervos excruciat, qualia narrantur de elephantis, qui acte ſervitutem ſuam lugent. *J. B.*

10. Πονήρως ἀπαλαίτλως] Sic recte vulgata, male *Flor.* Nam πονήρως eſt miſere, πονηρῶς male, & πόνηρος, *agricola, laborioſus, moleſtus, miſer*, πονηρὸς *malus*. Vid. ſi quid opus in re nota, *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 265. & *Ammonium* de ſimil. & differ. Ἀπαλαίτλω autem pro *dego*, etiam *Hippocr.* aph. 53. Sect. 2.

magni pretii videbere domino. Corrumpit enim te subiens libertatis recordatio, & resilire facit non numquam, & ea ipsa de caussa servitute male defungi. Nisi forte illud satis esse putas ad libertatem, quod non Pyrrhiae neque Zopyrionis filius es, neque ut Bithynus aliquis sub vocali praecone veniisti. Verum enim vero, cum tu, vir optime, instantibus Kalendis permistus Pyrrhiae ac Zopyrioni, manum non minus quam reliqui servi porriges, capiesque quidquid est quod tibi datur; haec vero venditio est: praecone quidem non erat opus in viro qui ipse suo se praeconio venderet, & longo tempore herum *ambiret & quasi* procaretur.

24. Tu vero, purgamentum hominis, prope dixerim, praesertim ad eum, qui Philosophum se ferat, si te navigantem hostis, qui submergere navim posset, vel pirata vendidisset, miserareris te, ut praeter dignitatem calamitosum. Aut si quis, manu injecta, servum te suum perhibens abducat, leges proclames, & quiriteris, & indigneris, & terram deosque magna voce testeris: & te ipsum paucos propter nummos, in hoc aetatis, cum si natus esses servus, tempus erat libertatem circumspi-

λῆ ἄξιος τῷ δεσπότῃ. Διαφθείρει γάρ σε ἡ μνήμη τῆς ἐλευθερίας [d] ὑπιοῦσα, καὶ ἀποσκιρτᾶν ἐνίοτε ποιεῖ, καὶ δι' αὐτὸ σε τῇ δουλείᾳ πονήρως ἀπαλλάττειν· πλὴν εἰ μὴ ἀποχρῆν σοι πρὸς ἐλευθερίαν νομίζεις, τὸ μὴ Πυρρίου μηδὲ [f] Ζωπυρίωνος υἱὸν εἶναι, μηδ' ὥσπερ τις Βιθυνὸς ὑπὸ μεγαλοφώνῳ τῷ κήρυκι ἀπημπολῆσθαι. ἀλλ' ὁπόταν, ὦ βέλτιστε, τὰ νουμηνίας [g] ὀπτιτάσης, ἀναμιχθεὶς τῷ Πυρρίᾳ καὶ τῷ [g] Ζωπυρίωνι, προτείνῃς τὴν χεῖρα ὁμοίως τοῖς [h] ἄλλοις οἰκέταις, [i] καὶ λάβῃς ἐκεῖνο ὅ, τι δήποτε ἦν τὸ [k] διδόμενον, τοῦτο ἡ πρᾶσις ἐστί· κήρυκος γὰρ οὐκ ἔδει ἐπ' ἀνδρα ἑαυτὸν ἀποκηρύξαντα, καὶ μακρῷ χρόνῳ μνηστευσάμενον ἑαυτῷ [l] τὸν δεσπότην.

Εἶτ', ὦ κάθαρμα (φαίην δ' ἂν καὶ μάλιστα πρὸς τὴν φιλοσοφεῖν φάσκουσα) εἰ μή σέ τις ἢ πολέουσα καλαποδίστης συλλαβὼν, ἢ γλίστης ἀποδίδοτο· ὤκτειρες ἂν σεαυτὸν, ὡς καὶ τὴν ἀξίαν δυστυχοῦντα. ἢ εἴ τίς σε [m] συλλαβόμενος, πηγὲ δοῦλον εἶναι λέγων, ἐβόας ἂν τοὺς νόμους, καὶ δεινὰ ἐποίεις, καὶ ἠγανάκτεις, καὶ, ὦ γῆ, καὶ θεοί, μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐκεκράγεις ἄν· σεαυτὸν δὲ, ὀλίγων ἕνεκα ὀβολῶν, καὶ τούτῳ τῷ ἡλικίας, ὅτε καὶ εἰ φύσει δοῦλος ἦδα, καιρὸς ἦν πρὸς ἐλευθε-

d Ὑπιοῦσα] Ὑποιοῦσα M. male. *e* Ποήμας] Ποιμῆς Ex Fl. Sed in vulgata consspirant ceterae. *f* Ζωπυρίωνος] Ζοπυρ. male Fl. reliquae recte Ζωπ. & M. *g* Ζωπυρίωνι] Ζωπυρίων male *J.* sola. *h* Ἄλλοις] Sic W. recte. Edd. αὐτοῖς male. *i* Καὶ] Deest in *J.* *k* Διδόμενον] Γιγνόμενον W. prius vero habent Edd. omnes excepta Fl. quae διδώμενον expressit. *l* Τὸν δεσπότην] Sic *J. P. H. S.* M. & P. δεσπότῃ male Fl. *m* Συλλαβόμενος] Λαβόμενος M.

2. ubi βελτίων ἀπαλλάσσουσι, & mox χεῖρον ἀπαλλάσσουσι. Sed tam late patet hujus verbi usus, ut pluribus de eo agere locus non sit, & multa jam de eo habet *Stephan.* in *Thes.* Alia de eodem verbo vid. supra. *J. F. R.*

11. Πορφίου] Iterum in Τιμ. c. 14. *M. du S.* Sed illud c. 14. in hac Ed. est §. 22. *Tim.* ubi consule notam satis amplam Cl. *Hemsterh.* *J. F. R.*

12. Ὥσπερ τις Βιθυνὸς] *Ut Bithynum quoddam mancipium.* *J. Br.*

17. Ἄλλοις] Sic recte W. Alii omnes αὐτοῖς. *M. du S.*

Ἄλλοις] Verum est, & mirum, omnes Edd. male legere αὐτοῖς, pro ἄλλοις, cum tamen in ipsa vers. Latin. expresserint, *ut alii*; quare tanto minus dubitavi textum mutare. *J. F. R.*

18. Γιγνόμενον] Sic W. uti Ἐνύπν. c. 1. & Τοξ. c. 18. longe, ut mihi quidem videtur, rectius, quam, ut in reliquis est, διδόμενον. *M. du S.*

20. Μνηστευσάμενον] Rursus infra Σολ. c. 9. *M. du S.*

24. Καλαποδίστης] *Pirata.* *J. Br.*

30. Ὀλίγων ἕνεκα ὀβ.] Conf. supra c. 11. *M. du S.*

31. Ἐν τούτῳ τῇ ἡλικ.] *Id aetatis.* *J. Br.*

33. Θε-

θερίαν ἤδη ὁρᾷν, αὐτῇ ἀρετῇ καὶ σοφίᾳ Φέρων ἀπημπόλησας; οὐδὲ τὰς πολλὰς ἐκείνας λόγους αἰδεσθείς, ἃς ὁ καλὸς Πλάτων, ἢ ὁ Χρύσιππος, ἢ Ἀριστοτέλης διεξεληλύθασι, τὸ μὲν ἐλεύθερον ἐπαινοῦντες, τὸ δουλοπρεπὲς δὲ ἀφροδάλλοντες, καὶ ἐκ αἰσχύνης κόλαξιν ἀνθρώποις, καὶ ἀγοραίοις, καὶ βωμολόχοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ ἐν τοσούτῳ πλήθει [a] Ῥωμαίων μόνος ξενίζων τῷ τρίβωνι, καὶ τραγίζων [b] Ῥωμαίων φωνὴν βαρβαρίζων, εἶτα δειπνῶν δεῖπνα θορυβώδη, καὶ πολυάνθρωπα, συγκλύδων τινῶν, καὶ τῶν πλείστων μοχθηρῶν; καὶ ἐν αὐτοῖς ἐπαινεῖς φορτικῶς, καὶ πίνεις πέρα τοῦ μέτριος ἔχοντος· ἕωθέν τε ὑπὸ κώδωνι ἐξαναστὰς, ἀπαιωράμενος τοῦ ὕπνου τὸ ἥδιστον, συμπεριθεὶς ἄνω, καὶ κάτω, ἔτι τὴν [b] χθιζὴν [c] πηλὸν ἔχων [d] ὅλον τοῖν σκελοῖν· ἔτους ἀπρία μέν σε θέρμων ἔχει, ἢ τὰ ἀγρίων λαχάνων, ἐπέλιπον δὲ καὶ αἱ κρῆναι ῥέουσαι τοῦ ψυχροῦ ὕδατος, ὡς ὅτι ταῦτά σε

cere, cum ipſa te virtute & ſapientia vendidiſti? nihil veritus multas illas diſputationes, quas pulcher Plato, & Chryſippus, & Ariſtoteles, in laude libertatis, & ſervilis humilitatis vituperatione, conſumſerunt: neque pudet te cum adulatoribus, & forenſi herba, & nidorem ſectantibus componi, & in tanta Romanorum multitudine ſolum peregrino cum pallio conſpici, & male nec ſine barbarie Romanorum lingua loqui, tum coenas coenare tumultuoſas & multorum hominum, convenarum, & majorem partem malorum. In his ipſis conviviis laudas importune, & bibis ultra mediocritatem, & mane ad tintinnabuli ſonum ſurgens, excuſſa ſomni parte ſuaviſſima, ſurſum deorſum curris cum aliis, heſternum adhuc lutum in cruribus circumferens. Adeone inops lupinorum eras, aut agreſtium olerum; adeone defecerant te fontes frigida manantes, ut prae deſpe-

a Ῥωμαικῶν] Ῥωμαϊκῷ W. Ἀρμῶν L. Ἀστῶν P. A. Edd. omnes in Ῥωμαίων conſentiunt. b Χθιζὸν] Χθιζὸν J. male. c Πηλὸν ἔχων] Ἔχων πηλὸν M. d Ἐπὶ] Ἐν Th. Mars.

46. Ὑπὸ κώδωνι] Ὅτι σιωπῆς ὡς παλαιοῦ * Λατίνας ὑπὸ κώδωνι ἐκκλησιάζειν. P.

* Λατίνοις] Λατινίοις editum erat. Mutavit Sealiger, non addens unde habeat. Recte quidem Λατίνους, vid. Strab. V. p. 229. (al. 350.) Sed potuit tamen Scholiaſt. Λατίνους ſcribere illo aevo; longum enim i & alibi ſit ω, ut Liris amnis Λῖρις Strab. V. p. 238. vel 363. Et p. praeced. Λαῖρος, item Εὔξεινος Pontus Euxinus, idem ubique. Claver. quidem L. III. c. 33. in nott. adfert ex Suid. Τίλλιος γὰρ —— ὑποκλυθεὶς Λατίνοις. Sed in ipſo Suid. legitur Λατίνῳ, & Λατίνου. Certe in Edit. quae uror, antiqua, nec dubium, quin ſic millies apud quoſvis. J. F. R.

33. Φέρων] Haec dictio vacare poteſt. ait Brodaeus in Miſcell. IX. c. 13. Idem ajunt Lexicogr. nullo tamen idoneo exemplo allato, niſi hoc, etſi ne quidem addunt, ex quo Luciani dialogo ſit petitum; mihi non adeo vacare videtur Φέρων, quin ſignificet ſponte, i. e. te ipſum adducens vendidiſti, cum alii ſervi adducantur ab alio, conf. ſupr. c. 23. adeoque φέρων ἀπημπόλησας erit: in voluntariam ſervitutem te tradidiſti. Confirmant ſententiam meam verba quae ſupra c. 9. habuimus: αὐτοὺς φέρουσι ἐπιτρέπουσι τοῖς πλουσίοις. Doctiſſ. Kuhnius in Ael. V. H. III. 22. ἴφερε βασάσας quoque pleonaſmum Atticum ſtatuit; ſed verius Cl. Periz. & id & praecedens ἀποφέρων ἀφέμενον ait ſignificare: ſublatum auferre. Sic quoque quod Kuhnius ex Porphyr. adfert, ὅτι Φέρων αὐτόν τε — ἐκπλήξων, pro nobis faciet. Sed ecce ipſe mecum ſentit ad Pollux. V. ſegm. 48. φέρουσα ἐπίγραψιν exponens: data opera inſcripſit. Addit ibi quidem: Ἔστι ὅτε δὲ φέρουσα plane otioſum videtur. Sed cum id ſe multis exemplis ad Pollucem docuiſſe dicat in Aeliano, vellem indicaſſet ubi, nam non invenio. Non tamen negaverim alibi propemodum πλεονάζειν illud φέρων, ut infra hoc Dial. c. 39. ἀπορρίψω φέρων, & forte in aliis a Budaeo adductis. At longe frequentius deſtinatum conſilium ſignificatur, ut ſaepe rurſus apud Noſtrum. Vid. c. 25. 30. & 39. de mort. peregr. & Periz. ad Ael. V. H. VIII. 14. J. F. R.

34. Ἀπημπόλησας] Conſtans lectio & vera; quare ſupra Rev. c. 27. falſum illud ἀμπεπόλ. recte correctum eſt; conf. hoc Dial. c. 23. pr. J. F. R.

39. Ἀγοραίοις & βωμολόχοις] Haec verba ſaepiſſime ſolet conjungere, poſterius alibi interpretor, prius De-

desperatione ad haec devenires? Sed apertum scilicet est, te non aquae neque lupinorum, sed bellariorum & pulpamentorum, & vini odorati cupiditate captum, lucii instar, ipsaque merito, quae appeteret ista, gula confossum. Praesto ergo sunt liguritionis illius praemia, & instar simiorum collari vinctus risum praebes aliis, tibi vero in deliciis esse videris, quod licet quantum lubet devorare ficuum. Caeterum libertas cum ipsis tribulibus & sodalibus, ilicet evanuerunt, nec memoria illorum supereſt.

25. Ac ferendum erat, si sola ea turpitudo ineſſet huic negotio, quod jam pro libero servus videris; nec labores etiam iidem qui plane servis. Verum vide mihi an moderatiora tibi injuncta sint, quam Dromoni aut Tibio. Nam doctrina illa, cujus se cupiditate ductum adsciviſſe te dicebat, parum illi curae est: quid enim, ajunt, asino cum lyra? Nimirum omnino,

ὑπ' ἀμηχανίας ἐλθεῖν; ἀλλὰ δῆλον ὡς οὐχ ὕδατος, οὐδὲ θέρμων, ἀλλὰ τεμμάτων, καὶ ὄψων, καὶ οἴνου ἀνθοσμίου ὀπιθυμῶν, ἑάλως, καθάπερ ὁ λάβραξ, αὐτὸν μάλα δικαίως τὸ ὀφλισκανόμενον τούτων λαιμὸν ἀφαπαρείς. ἀλλὰ τόδας τοιγαροῦν τῆς λιχνείας ταύτης τὰ πίχεια. καὶ ὥσπερ οἱ τίθηνοι, κλοιῷ δεθεὶς τὸν τράχηλον, ἄλλοις μὲν γέλωτα παρέχεις· σαυτῷ δὲ δοκεῖς τρυφᾶν, ὅτι ἔξεστί σοι τὰ ἰχάδων ἀφθόνως ἐντραγεῖν· ἡ δ' Ἐλευθερία, καὶ τὸ εὐγενὲς, αὐτοῖς φυλέταις καὶ φράτορσι, φρῶδα πάντα, καὶ οὐδὲ μνήμη τις αὐτῶν.

Καὶ ἀγαπητὸν, εἰ μόνον τὸ αἰσχρὸν προσῆν τῷ πράγματι, δῆλον ἂν ἐλευθέρου δοκεῖν, οἱ δὲ πόνοι μὴ κατὰ τοὺς πάνυ τούτους οἰκέτας· ἀλλ' ὅρα εἰ μειρακιωτέρᾳ σοι προστέτακται τὰ Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ προσεπαγμένων. ὧν μὲν γοῦν ἕνεκα τῶν μαθημάτων ὀπιθυμεῖν φήσας παρείληφέ σε, ὀλίγον αὐτῷ μέλει. τί γὰρ κοινὸν φασι λύρᾳ καὶ ὄνῳ; πάνυ γοῦν οὐχ

e Ὄψων] Ὄψου M. f Λιχνείας] Sic recte sola S. & margo AIW. Ceterae λιχνίας. Recte ergo conjecit Solanus.

Hesych. verbo ἀγοραίου τίχεται. J. B.

Ibid. Βωμολόχοις] Sic Aelian. V. H. 2. 13. Aristophanem vocat βωμολόχον ἄνδρα καὶ γελοῖον. Rationem vocis ex Suida tradit ibi Periz. N. 4. J. F. R.

40. Πλήθει Ῥωμαϊκῶν] Angl. πλήθει ἀστικῷ. J. B.

41. Ξενίζων τῷ τριβ.] Dixi supra ad Nigr. c. 14. Πώγωνι tamen hic habent A. P. & L. Sed M. recte etiam τρίβωνι. M. du S.

Ξενίζων] Ξενίζειν est peregrina agere, dicere, & mirari. Conf. nostrum Gall. c. 18. Ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζωμαι, τοσούτῳ καινότερόν μοι αὐτοῖς. Et vid. Bos ad I. epist. Petri IV. 12. Item Elsner. ad I. Petr. 4. 4. J. F. R.

Ibid. Τῷ τρίβωνι] Graco pallio. J. Br.

Τῷ τρίβωνι] Angl. τῷ πώγωνι. J. B.

44. Συγκλυδῶν] Συμμίκτων. J. Br.

Συγκλύδων] Συμμίκτων καὶ ἐπηλύδων. Sic ad oram Angl. Cod. J. B.

46. Ὑπὸ κώδωνι] Sic infra, versus fin. hujus Dial. ὁ κώδων ἤχησε. Casaub. ad Suet. Aug. J. B.

Ὑπὸ κώδωνι] Vid. iterum c. 31. Sed cave Jos. Laurentio credas, de machina intelligenti; quae ponderum & rotarum ope, sub noctem disposita, ad quamlibet horam Dominum campanulae sono e somno excitat. AG. IX. 1249. Is homo sane nihil nisi hodiernum nôrat, qui alibi etiam solaria veterum eadem cum nostris fuisse somniavit. Somniavit etiam Scholiasta, cum tintinnabulum hoc ad concionem vocare credidit, domesticum enim erat, necdum campanae nostrae hodiernae in usu erant. M. du S.

48. Συμπεριθεῖς] Aliud exemplar συμπεριπατεῖς. J. Br.

Ibid. Ἔτι τὸ χθιζὸν πηλὸν ἔχων ἐν τοῦ σκέλους] Hoc eo pertinet, quod nulla Romanis feminalia. Dixi ad Propert. Eleg. 3. L. III. Th. M.

50. Θέμμων] Lupinorum, cujuscunque cibi. J. Br.

58. Λιχνίας] Mendose in plerisque ante legebatur λιχνίας, & in ipso M. M. du S.

59. Τὰ πίχεια] Τὰ ἰπίχεια J. Brod. Sic ad praecedens verbum ἀφαπαρεὶς quoque commentatus erat idem, id esse a ἀφάπτω, & paullo supra ad ἑάλως, esse ab ἁλίσκω; sed gratiam ab lectore me initurum puto, si ejusmodi nimis levia posthaec omisero. J. F. R.

69. Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ] Postrema classis servitiis. J. Br.

Ibid. Τιβίῳ] Supra Τιμ. c. 14. m. citat Soulius, sed (jam est c. vel §. 22.) ubi vid. not. Clar. Hemsterh. J. F. R.

72. Λύρᾳ καὶ ὄνῳ] Erasm. in adagio: Asinus ad lyram. J. Br.

οὐχ ὁρᾷς; ἐκτετήκασι τῷ τοῦδε τοῦ Ὁμήρου σοφίας, ἢ τοῦ Δημοσθένους δεινότητος, ἢ τοῦ Πλάτωνος μεγαλοφροσύνης, ὧν ἤν τις ἐκ τῆς ψυχῆς ἀφέλῃ τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀργύριον, καὶ τὰς περὶ τούτων φροντίδας· τὸ καταλειπόμενόν ἐστι τῦφος καὶ μαλακία, καὶ ἡδυπάθεια, καὶ ἀσέλγεια, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπαιδευσία. δεῖται δή σου ἐπ' ἐκεῖνα μὲ εὐδαμῶς. ἐπεὶ δὲ πώγωνα ἔχεις βαθύν, καὶ σεμνός τις εἶ τὴν πρόσοψιν, καὶ ἱμάτιον Ἑλληνικὸν εὐτάλως περιβέβλησαι, καὶ πάντες ἴσασί γε γραμματικὸν, ἢ ῥήτορα, ἢ φιλόσοφον, καλὸν αὐτῷ δοκεῖ ἀναμεμίχθαι καὶ τοιοῦτόν τινα τοῖς προϊοῦσι, καὶ προπομπεύουσιν αὐτοῦ. δόξει γὰρ ὅτι τούτου καὶ φιλομαθὴς τῶν Ἑλληναίων μαθημάτων, καὶ ὅλως, περὶ παιδείαν φιλόκαλος· ὥστε κινδυνεύεις, ὦ γενναῖε, ἀντὶ τῶν θαυμαστῶν λόγων, τὸ πώγωνα καὶ τὸ τρίβωνα μεμιαῦχέναι. χρὴ οὖν σε ἀεὶ σὺν αὐτῷ ὁρᾶσθαι, καὶ μηδέποτε ἀπολείπεσθαι· ἀλλ' ἔνθεν ἐξαναστάντα, παρέχειν σεαυτὸν ὀφθησόμενον ἐν τῇ θεραπείᾳ, καὶ μὴ λιπεῖν τὴν τάξιν· ὁτὲ δ' ἐπιβάλλων ἐνίοτέ σοι τὴν χεῖρα, ὅ, τι ἂν τύχοι, λήγειν, τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐπιδεικνύμενος, ὡς

(nonne vides?) intabescunt cupiditati Homericae sapientiae, aut Demosthenicae gravitatis, aut magnificentiae Platonis. Quorum si quis ex animo aurum auferat & argentum, & earum rerum curas; quod supereſt fastus est, & mollities, & voluptas, & luxuries, & contumelia, & ruditas. Ad ista vero neutiquam te opus habet: Verorum, quod barbam habes prolixam, & vultum venerabilem, & Graeco pallio decenter amictus es; & quod omnes Grammaticum te esse norunt, aut Rhetorem, aut Philosophum, pulchrum illi videtur, permistum esse etiam ex hoc genere aliquem praecedentibus ipsum & deducentibus: videbitur enim ipsa hac re ipse quoque Graecarum literarum cupidus, & universim pulchritudinis illius, quae in doctrina inest, studiosis. Itaque metus est, ne pro admirandis illis sermonibus tuis barbam palliumque locaveris. Oportet igitur te semper cum illo conspici, & nec umquam desiderari, sed mane surgentem praebere te ridendum in officio, nec deserere ordines. Ille vero manu nonnumquam tibi injecta, quod in buccam venerit, nugatur, ostendens ob-

a Προϊοῦσι] Προσιοῦσι P. Sed in vulg. conspirant Edd. omnes. b Ἐνίοτέ] Ἐν' ὁτέ vitiose M. c Τύχοι] Τύχῃ W.

98. Εἰς καλὸν] *In re quapiam honesta.* *J. Br.*

2. Ἀταῦλα πολλὰ &c.] *Hom.* Il. Φ. 116. *M. du S.*

Ibid. Καὶ κάταυλα] *Ac declives.* Ἡ πόλις *Urbs Roma*, olim in montibus sita. *J. Br.*

6. Καθίζεις] Narrat, quemadmodum oporteat Mercede conductum, si cum domino aliquem vilitatum ierit, molesta & servili ratione in atrio dominum, donec redeat, exspectare. κἀκεῖνον (διατρίβοντα, vel πλουσίου) ὑπὸ τινι τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, λαλοῦντα μέσου μηδ' ὅπου καθίζεις ἔχοντ, ὀρθὸς ὑπ' ἀπορίας ἀναγινώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος. *Et dum dominus intus cum amicorum aliquo, ad quem adieris, colloquitur, non habens ubi consideas, stans, dum aliter nequis, libellum in manus sumptum lectitas.* Quod olim meo adscripseram libro, id quoque Florentino exemplari ab erudita manu adnotatum inveni. καθίζεις nempe pro vulgato καθίζεις· certe καθίζοις foret longe rotundius. *J. J.*

Καθίζῃς] Sic W. Codex. In L. καθίσῃς. Cl. *Fensius* & alii pro eo quod in Edd. erat, καθίζεις, καθίζοις reponendum conjiciebant. *M. du S.*

8. Ἀσιτόν τι ἄπελον] Non absurda sane Codicis L. scriptura σε pro τι exhibentis, quam vel in contextum recipere velim; etsi scio τι & τῷ apud omnes Auctores sacpissime conjungi, veluti ad nauseam usque *Herodian.* I. c. 4. §. 12. ἀθύτης τι ἐκ πάχυλις, & sic ibid. §. 13. 14. 18. 19. *Hom.* Il. E. 501. — καρπὸν τι ἐξ ἄχνας. *Dion. Hal.* Ant. X. p. 638. vers. 33. πρεσβυτέρους τι ἐξ νέους. Noster paullo supra ἰδιωτας τι τῷ πένης. & sexcenties alibi. *J. F. R.*

13. Ἐς τύπτοσαι] *Tu post tergum. tu neglectus es.* *J. Br.*

18. Ὦ τὰ ἄλλα] Suspicatur Casaubonus ad Athen. 14, 15. Scribendum ὦ τοὺς ἀλλᾶντας ἰλεῖσθαι. De papyri simili usu ibi agit Athenaeus de laurea ad mustaceos Cato RR. c. 121. *J. M. G.*

Ibid. Τὰ ἄλλα] Forsan τοὺς ἀλλᾶντας ἰλεῖσθαι. *Casaub.* in animadv. ad *Athen.* (923. 18.) *A. V.*

Ibid. Συνειλοῦσιν] *Cui reliquas quisquilias involvunt.* Ὦ τὰ ἄλλα Parenthelis. ἢ τὸ σκληρὸν τῶν μαλάχων φύλλον ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ ὢν ἐσθίω. *J. Br.*

20. Παραψώμενος] Lucianus ut pes omnes convictus

obviis, se neque in via curam musarum deponere, sed ipsum quod in itinere contingit otium, bene collocare.

26. Tu vero miser partim una currens, partim lente ingressus, per ardua multa & declivia, talis enim est urbs, ut nosti, post circuitum illum sudas & anhelas: & dum ille intus cum amicorum aliquo ad quem invisit, colloquitur, tu, qui ne sedendi quidem copiam habeas, adstans, cum nihil sit quod agas, depromto libello legis. Cum vero cibi potusque expertem nox oppressit, lotus male intempestive, circa ipsam fere mediam noctem ad coenam venis, non jam ut ante honoratus, neque consp iciendus praesentibus, sed si quis alius supervenit recentior, tu post tergum atque ita in contemtissimum angulum expulsus testis modo accumbis eorum, quae praeterferuntur, ossa sola, modo ea ad te perveniant, rodens canum instar, aut siccum malvae folium, cui involvunt alia, si qua despiciatur ab his, qui ante te accumbunt, lubenter abradens. Verum nec alia contumelia

ὐδ' ὁδῷ βαδίζων, [d] ἀμελὴς ὂν τ μισῶν, ἀλλ' εἰς καλὸν τ ὁ τῷ σειπάτῳ ἀφτίθεται σχολήν.

Σὺ δ' ἄθλιος, τὰ μ σφαδραμὼν, τὰ δὲ βάδην ἀναπαλα πολλὰ κ καταπαλα (τοιαύτη γ, ὡς οἶσθα, ἡ Πόλις) σπιελθὼν, ἱδρωκὰς τε κ πνευστιᾶς. κἀκεῖνος ἔνδον τινὶ τ φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, ἀφαλεγομένῳ, μηδ' ὅπως [e] καθίζης ἔχων, ὀρθὸς ὑπ' ἀπορίας [f] ἀναγιγνώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος· ἐπειδὰν δὲ [g] ἄσιτόν τε κ ἄποτον ἡ νὺξ καταλάβῃ, λουσάμενος πονηρῶς ὡρὶ, σὺ αὐτὸ πως ἀκέδον τὸ μεσονύκτιον ἥκεις ὅπου τὸ δεῖπνον, οὐκ ἤδη ὁμοίως ἔντιμος, οὐδὲ σπιβλεπτὸς τοῖς [h] παροῦσιν. ἀλλ' ἤν τις ἄλλος ἐπεισέλθῃ νεώτερος, εἰς τὸ ἔσχατον σύ κ ὕστερος εἰς τ ἀτιμότατον γωνίαν ἐξωθεῖς, κατάκεισαι μάρτυς, μόνον τ σφαφερομένων τὰ ὀστᾶ, εἰ [i] ἀφίκοιτο μέχρι σοῦ, καθάπερ οἱ κύνες σπιεσθίων, ἢ τὸ σκληρὸν τ μαλάχης φύλλον, ᾧ τὰ ἄλλα συνειλοῦσιν, εἰ μὴ σφοφθείη ὑπὸ τ προκαλακευμένων, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ [k] σφαψάμενος. ὃ μὲν ὐδ' ἡ

d Ἀμελὴς ὤν] Nihil hic variare Edd. notavit *M. du S.* quare, nescio. e Καθίζῃς] Καθίσῃς L. Καθίζεις Edd. καθίζῃς W. recte. f Ἀναγιγνώσκεις] Ἀναγινώσκεις M. Sed prius servant Edd. g Ἄσιτόν τε] Ἄσιτόν σε L. h Παροῦσιν] Παρεοῦσιν margo *Ald.* i Ἀφίκοιτο] Ἐφίκοιτο M. & Fl. k Παραψάμενος] Sic *J.* & P. Παραψώμενος reliquae Edd. & M. παροψώμενος. *B2.*

2. Βάδην] Ἡρέμα ἢ σπάσιον, ἢ ταχέως. G. (cave posteriori enarrationi credas.) *M. du S.*

13. Νεώτερος] * Κυρίως ὁ νεωστὶ ἁλιευόμενος ἰχθύς. λέγεται δὲ & ὁ νεωστὶ ἁλισθείς. *V.*

* Κυρίως] Sic optime abbreviationem Cod. V. legit Cl. *J. Gronovius*, qui eandem observavit in Schol. ad καλαπλ. 73. nisi quod ibi levi mutatione κύριον designat. *M. du S.*

ctus cum potentioribus partes amicum suum Timoclem ducat, non omittit ea, quae ad mensam plerumque contingere soleant iis, qui Mercede Conducti in potentiorum domibus vivant; solere nempe iis, velut canibus, circumrosa ossa relinqui, vel durum malvae folium, quod illi tamen laeti & hilares prae fame absorbeant. In verbis Graecis macula est, ubi miser ille Conductus dicitur ea, quae ab aliis negliguntur, ἄσιτος ὑπὸ λιμοῦ παροψόμενος, lege παροψώμενος, a παροψάομαι. *J. J.*

Παραψάω.] Genuina haec scriptura, quae in P. & *J.* Ed. reperitur. Vid. Κρ. ἰκ. versus fin. Ubi quamquam *tangendi* sensu usurpatur, *furtim* id fieri connotat, quod hic optime convenit. *Edendi* autem sensu usurpari ἅπτομαι, nimis notum, quam ut hic monendus sis. Hoc sensu usurpat *Jambl.* No. 61. Pleraeque Edd. & M. σφαψόμενος. *M. du S.*

Παραψ.] Nimirum παραψώμενος legendum arbitror, non, quod invasit libros, παραψόμενος, quod vertunt *arrupturus*: (edit. Bourdel. f. *arreptarus*) vel *accepturus* (ed. Amst.) Sed, si quis audacior duas literas mutare sustineat, ille sensum habebit facilem & commodum, παροψώμενος, cum pane, opsonii instar, edens. *J. M. G.*

Παραψάομενος] Non improbo correctionem Cl. *Jensii*, quam & Cl. *Gesnerus* amplectitur, immo recepissem in contextum, si verum foret, priscas Edd. habere παροψόμενος, uti vulgo citatur. At cum

ἡ ἄλλη ὕβρις ἄπεστιν, ἀλλ' ὅτε ὠὸν ἔχεις μόνος, ἢ γὰρ ἀναγκαῖόν ἐστι καὶ σὲ τὴν αὐτὴν ἀεὶ τοῖς ξένοις καὶ ἀγνώστοις ἀντιποιεῖσθαι· ἀγνωμοσύνη γὰρ σὴ τοῦτό γε· ὅτε ἡ ὄρνις ὁμοία ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ τῷ μὲν [a] πλουσίῳ, πάχεια καὶ πιμελὴς, σοὶ δὲ, νεοττὸς ἡμίτομος, ἢ φάττα τις ὑπόσκληρος, ὕβρις ἀντίκρυς, καὶ ἀτιμία· πολλάκις δὲ [b] ἦν ὁπλίτοι ἄλλου τινὸς, αἰφνιδίως [c] ὁπαπαρόντος χεράμβους ὁ ἀφέκτος τὰ σοὶ προσκείμενα φέρων, ἐκείνῳ παρατέθεικεν, ὑπολογισάμενος· σὺ γὰρ ἡμέτερος εἶ. τεμνομένης μὲν γὰρ ἐν τῷ μέσῳ ἢ συὸς ὑπογαστρίου, ἢ ἐλάφου, χρὴ ἐκ παντὸς ἢ τὴν ἀγανέμονα ἵλεων ἔχειν, ἢ τὴν Προμηθέως μερίδα φέρειν, ὀστᾶ κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ. [d] τὸ γὰρ τῷ μὲν ὑπὲρ σὲ τὴν λοπάδα

abeſt : ſed neque ovum ſolus habes. Neque enim opus eſt, & te eadem adfectare ſemper, quae hoſpites & ignoti: (illa enim eſſet impudentia tua) neque avis tibi ſimilis aliarum *apponitur* : verum diviti pinguis & ſaginata ; tibi vero pullus dimidiatus, aut palumbus exſiccus, quae quidem aperta contumelia eſt & contemtus. Saepe etiam, ſi qua deſit, alio repente conviva ſuperveniente, miniſter, ablata ea, quae tibi appoſita fuerant, ponit illi, admurmurans illud : tu enim noſter es. Quoties quidem carpitur in medium appoſitus aut porcellus ſubrumis, aut cervus, omnino aut propitium habeas diviſorem, opus eſt, aut Prometheï partem feras, oſſa dico pinguedini involuta. Quod enim ſupra te accumbenti

a Πλουσίῳ] Πλησίον M. b Ἦν ἐπιλίποι] Ἐπὶ λίποι W. c Ἐπιπαρόντος] Sic *Gron.* recte voluit. nam P. & W. conſentiunt. Edd. male ἐπὶ παρόντος disjunctim. Παριόντος margo *AlW.* d Τὸ γὰρ τῷ] Γὰρ τῷ P. male.

illae, excepta *J.* habeant προσψαμ. Et P. atque Ed. *J.* προσψάμενος exhibeant, a παραπτομαι *attingo*, quod ferri poteſt, nihil mutare conſultius duxi. *J. F. R.*

26. Νεοττὸς ἡμίτομος] Omnia hujus paginae reperiuntur in Lapith. *J. B.*

Νεοττὸς] Quos reſpuebant veteres illi *pullos*, nos hodie in deliciis ſummis habemus. Sed in hiſce ſaepius, non quod revera praeſtantius, ſed quod rarius eſt aut carius, quaeritur. Vid. tamen *Horat.* Serm. I.

Aut poſitum ante mea quia pullum parte catini, &c. *M du S.*

28. Ἦν ἐπιλίποι ἄλλου τινὸς, αἰφνιδίως ἐπὶ παρόντος ἐρέμβους ὁ ἀφέκτος τὰ σοὶ προσκείμενα φέρων, ἐκείνῳ παρατέθεικεν] Sic diſtinguunt Baſileenſes & Salmurienſes, niſi quod illi etiam diſtinguant poſt vocem ἀφέκτος. Vertit autem *Eraſmus*, *ut ſi quando deſit alibi, miniſter repente te inſpectante ſubmovens ea, qua tibi erant appoſita, aliis apponat.* Etiam *Benedictus*, *Si quando deſit alii, repente miniſter te praeſente tollens ea qua tibi erant appoſita, ei apponit.* Quis neget acutos hic fuiſſe illos viros, qui viderunt, ſi iſtis aliqua appoſita erant tolienda, debere tolli iſtis praeſentibus vel inſpectantibus? At longe alia mens Luciani. Ne dicam fatuum eſſe, ut illud ἐπὶ παρόντος ſic explicetur. Veriſſime notavit pater mutandam diſtinctionem, ſcribendumque, ἢν ἐπιλίποι, ἄλλου τινὸς, αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος, ἐρέμβους ὁ ἀφέκτος τὰ σοὶ προσκείμενα, φέρων ἐκείνῳ παρεκ. Hoc eſt, *ſi quid deſit, alio quodam repente ſuperveniente, tollens miniſter tibi appoſita, ferens illi appoſuit*, ab ἐπιπάρειμι. *J. G.*

29. Ἐπιπαρόντος] Sic uno verbo edidimus, ſecuti acutiſſimam ſimul & certiſſimam Cl. *Gronovii* emendationem, quam etiam a *Conſtantino* in Lexico viſam, niſi forte ex Codice habeat, invenio. Certe in W. & P. recte conjunctim legitur. In omnibus aliis noſtris libris diviſim ἐπὶ παρόντος legitur, quod quid ſit, nemo intelligat. V. Συμπ. c. 20. ubi iterum habet ἐπιπαρὼν. *M. du S.*

31. Ἡμίτορος εἶ] *Noſter es. tu e domo es ac familia.* *J. Br.*

32. Ἢ συὸς] *Aut apri.* *J. Br.*

33. Συὸς ὑπογαστρίου] Verba mihi obſcura. Illud quidem liquet, ὑπογάστριον ſubſtantive hic non capi pro *ſumine* vel *abdomine*; cum fiat oſſium mentio: utrum vero ὑπογάστριος σῦς ſit *porcellus ſubrumis, lactens*; an, quod Eraſmo placuit, *ſus foeta*; (& ſcimus *vulvam* inprimis probatam *ejectitiam*,) jam definire non audeo: prius expreſſi verſione, cum analogiae epitheti illius magis conveniat. *J. M. G.*

34. Ἵλεων] *Tibi faventem ac propitium.* *J. Br.*

35. Ὀστᾶ κεκαλυμ. τ. π.] Vid. *Theogon. Heſiod.* 541. *M. du S.*

40. Τὴν χαλὼ] Nam modicam eos habere liquet. *J. Br.*

43. Θεραπεύων ἀεὶ σὺ ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνειν] Legendum eſt χρυσῷ πίνειν, ut bene ad θεραπεύων referatur. Caeterum ex hoc Luciani loco colligitur jam eo tempore *vitrum* fuiſſe in uſu, vel cryſtallum, ſed credo potius vitrum: nam cryſtallina pocula pretioſiora erant, quam ut Graeculis dari ſolerent, aurum & argentum enim vilius. Ergo ut non biberent vitro tranſparente,

ti adſtat patina, donec ſatietate victus renunciet, te vero celeriter adeo praeterit, cui libero tolerabile eſt, ſi etiam non plus quam cervi bilis habeat? Sed illud nondum dixi, quod aliis ſuaviſſimum vetuſtiſſimumque vinum bibentibus, ſolus tu minutum & craſſum potas. Itaque curas in argento ſemper aut auro bibere, ne colore vini, quam contemtus ſis conviva, prodatur. Et utinam vel illius ad ſatietatem bibere tibi liceret. Jam vero ſaepe te poſcente puer ſe exaudiiſſe diſſimulat.

27. Moleſtia ſane te adficiunt multa & crebra, & pene omnia; maxime quoties prae te floret vel cinaedus aliquis, vel ſaltandi magiſter, vel Ionicos modos & cantilenas contexens homuncio Alexandri-

παρεσκάναι, ἔστ' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐμφορούμενος, σὲ δ' οὕτω ταχέως παραδραμεῖν, τίνι φορητὸν ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, καὶ ὁπόσιλι αἰ ἔολαφοι τὴν χολὴν ἔχουσι; καίτοι οὐδέπω ἐκεῖνο ἔφην, ὅτι τὸν ἄλλων ἥδιστόν τε καὶ παλαιότατον οἶνον πινόντων, μόνος σὺ πονηρόν τινα καὶ παχὺν πίνεις· θεραπεύων ἀεί, οὐ ξεγύρῳ ἢ χρυσῷ πίνειν, ὡς μὴ ἐλεγχθείης ἀπὸ ξυρώμαλος, ὅτως ἄτιμος ὢν ξυμπότης· καὶ εἴθε γε καὶ ἐκείνῳ ἐς κόρον ἦν πιεῖν· νῦν δὲ πολλάκις αἰτήσαντι, ὁ παῖς οὐδ' ἀίοντι ἔοικεν.

Ἀνιᾷ δή σε πολλὰ καὶ ἀθρόα, καὶ σχεδὸν τὰ πάντα, καὶ μάλιστα ὅταν σε παρδοκιμῇ κίναιδός τις, ἢ ὀρχηστοδιδάσκαλος, ἢ Ἰωνικὰ ξυνείρων, Ἀλεξανδρεωλικὸς ἀνθρωπί-

e Ὀπόσην] Ὀπόσοι W. male. *f* Πίνειν] Sic M. & Edd. optimae omnes & *Palm.* Πίνων tamen *Ba.* & 3. *g* Ὅταν σε] Ὁτὰν σε Edd. & M.

te, in quo illaudati vini color deprehendebatur, cura iis erat adhibenda, ut biberent auro vel argento. Sed an illud vitrum foſſile fuerit, de quo *Herodot.* L. III. an vero igne elaboratum, ut apud nos, dubium. *J. P. a G.*

Ibid. Ἐν ἀργύρῳ &c.] Quid mirum, vitrum jam in uſu fuiſſe Luciani tempore, cujus etiam multo antiquiores meminerunt, ut *Hor.* I. Od. 18. f. *Arcanique fides prodiga perlucidior vitro. Lucret.* IV. p. 127. Ed. Gifan. *Qualia ſunt vitri, ſpecies quae tranſeat omnes.* Calices autem vitreos Romae pulſo auro atque argento, confectos, cryſtallo viliores, & perexigui pretii, multaque alia de vitro tradit *Salmaſ.* in *Plin. Exercit.* p. 769. & alibi. De inventione vitri vel mille annos ante Chriſtum natum, vid. *Memoires de Literature.* T. I. p. 133. de locutione autem *bibere in auro* pro *ex*, tam Latinis quam Graecis uſitata, vid. *Cuper.* Obſerv. L. 2. c. 8. Ita viciſſim ἐκ pro ἐν *Strabo* p. 4. (al. 2.) Καὶ τοὺς ἀσίρας λελουμένους ἐξ Ὠκεανοῦ λέγει. Similem fere praepoſ. permutationem vid. mox. *J. F. R.*

44. Πίνειν] Τῷ οἴνου additum in marg. *A1W.* Sed gloſſa potius eſt quam varians lectio. Ceterum *bibere in auro* & ſimil. pro *ex*, etiam Latini. Vid. libellum noſtrum *de Ambiguis.* Sic *Strabo* I. p. 4. Καὶ τοὺς ἀσίρας λελουμένους ἐξ Ὠκεανοῦ λέγει, ut alia omittam. *J. F. R.*

Ibid. Ὡς μὴ ἐλεγχθείης] In vitreo calice bibens. Martial. *Prodat perſpicuus ne duo vina calix.* *J. Br.*

47. Ὁ παῖς] *Servus potum miniſtrans.* *J. Br.*

Ibid. Οὐδ' ἀίοντι ἔοικεν] *Hom.* Il. Φ. 430. *M. du S.*

49. Ὅταν σε] Omnes Edd. male ὅτάν σε. Quaſi enclitica poſſit trajicere accentum in vocabulum paroxytonum. Millies tamen ſic peccatur in aliorum etiam auctorum *Edit.* maxime in ſcholiis, cum tamen duo accentus acuti non queant occupare duas ſyllabas contiguas, ſed vacuam deceat eſſe intermediam; quod tamen non operoſe monerem, niſi viderem etiam hodie viros doctos perſaepe in encliticorum accentu recte collocando aberrare. Sic ſupra c. 23. quoque male edebatur ὥσπέρ τις, quod ſimiliter correximus. *J. F. R.*

51. Ἰωνικὰ ξυνείρων] *Qui Ionica carmina, hoc eſt, amatoria contexit.* *J. Br.*

Ἰωνικὰ] Vid. infra *de Salt.* c. 79. *J. F. R.*

Ibid. Ἀλεξ. ἀνθρ.] Dubitabam aliquamdiu *hiſtrionem* an *Muſicum* deſignaret: cum ſubito ſuccurrit quod in Συμπ. de ſcurra habet ad exhilarandos convivas inducto; de quo quae illic praedicantur, tam his ſimilia ſunt, ut neceſſe ſit eundem utrobique hominem Luciano obverſatum fuiſſe. Unum nunc reſtaret, ut quid ſit Ἰωνικὰ ξυνείρων aſſererem; interpretes enim de eo *qui jocos Ionicos contexit*, intelligunt. Ego vero dialectum tantum hominis notari exiſtimo; immo quod alio in loco jam laudato ait: Αἰγυπτιάζων τῇ φωνῇ ſatis id evincere putarem, niſi *Meurſium* viderem neſcio quae non commentum, ut a ſenſu manifeſto diſcederet. Gaudeant itaque Viri illi doctiſſimi ſuis inventis; me quod attinet, myſterii nihil ſubeſſe puto. Vid. *Tac. Ann.* XIV. 60 *Alexandrinas* delicias vocat Quintil. I. p. 14. B. Saltatores etiam Ione plerumque erant. *Motus doceri gaudet Ionicos matura virgo, & fingitur artubus, Jam nunc, & inceſtos a-*

πίσχ. τοῖς μὲ γὰ τὰ ἐρωτικὰ ταῦτα ἀγκυλομύοις, ἢ [a] γραμματίδια ὑπὸ κόλπου διακομίζουσι, πόθεν σύ δ' ἰσότιμος καλακείμενος; τοιγαροῦν ἐν μυχῷ τῆ συμποσίε, ἢ ὑπ' αἰδοῦς [b] καλαδεδυκὼς, τρέγεις ὡς τὸ εἰκὸς, ἢ σεαυτὸν οἰκτείρεις, ἢ αἰτιᾷ τὴ τύχλ, ὀδ' ὀλίγα σοι τῶν χαρίτων [c] ἐπιψεκάσασαν. ἡδέως δ' ἄν μοι [d] δοκεῖς ἢ ποιητὴς γενέας τ ἐρωτικῶν ἀσμάτων, ἢ καὶ ἄλλο ποιήσαι, δύνας ᾄδειν ἀξίως. [e] ὁρᾶς γὰ [f] οἳ τὸ προλιμᾶας, ἢ εὐδοκιμεῖν ὄφιν. ὑποφαίης δ' ἂν, εἰ ἢ μάγον, ἢ μάντιν ὑποκρίναις δέοι, τ κλήρους πολυλαλάντους, ἢ δέχας, ἢ ἀθρόους τοὺς πλούτους ὑπιχνευμένων. ἢ γὰ αὖ ἢ τούτους ὁρᾶς εὖ φερομένους ἐν ταῖς φιλίαις, ἢ πολλῶν ἀξιουμένους· καὶ ἔν τι [g] γὲν τούτων ἡδέως ἂν γένοιο, ὡς μὴ ἐπόβλης ἢ περιττὸς εἶης, ἀλλ' ὀδὲ πρὸς ταῦτα ὁ κακοδαίμων πιθανὸς εἶ. τοιγαροῦν ἀνάγκη μεῖναι, ἢ σιωπῆ ἀνέχεσθαι, ὑποιμώζοντα ἢ ἀμελούμενον.

nus. Unde enim amatoriarum voluptatum hisce ministris, & literulas sinu perferentibus, aequalem accubitus honorem tu postules. Itaque in latibulo aliquo triclinii, prae pudore quaerens suffugium, ingemiscis merito, teque ipse miseraris, & fortunam accusas, quae ne tantillum tibi venustatis adsperserit. Libenter autem videaris & ipse poëta velle fieri amatoriarum cantilenarum, aut ab alio composita canere posse commode; cum videas quibus rebus honor & plausus adjunctus sit. Sustineas vero, si magum aut vatem agere oporteat *ex eorum genere*, qui hereditates multorum talentorum, & imperia, & confertas divitias pollicentur: vides enim hos quoque felicem in amicitiis cursum habere, & magna in dignitate versari. Horum igitur unum aliquid libenter fieres, ne plane rejiculus esses & superfluus. Sed nec ad ista, infelix, probabilis es. Itaque necessario minueris, & silentio occultisque lacrimis perfers neglectum tui.

28. Si

a Γραμματίδια] Γραμματιδία W. Sed mutatum est. b Καλαδιδυκὼς] Καλαδιδοικὼς W. c Ἐπιψακάσασαν] Ἐπισκιάσασαν P. L. & margo *AIW*. Nihil a vulgata abeunt *H. P. J.* Fl. d Δοκεῖς] Fl. at reliquae & M. δοκῇς. e Ὁρᾶς] Constans lectio Edd. & M. f Οἳ] Οὖν male L. g Γὲν] Οὖν W.

mores de tenero meditatur ungui. Horat. Od. 4. III. 21. *M. du S.*

58. Ἐπιψακ.] De hac voce legenda omnino *Xenophontis* verba in *Symp.* p. Ed. *St.* 512. l. 35. Ἦν δὲ ἡμῖν αἱ παῖδες μικραῖς κύλιξι συχνὰ ἐπιψακάζουσιν (ὕα κ ἐγὼ εἰ Γοργιείοις ῥήμασιν εἴπω) ὕστε. &c. Quod eo magis hic monendum duxi, quia P. & L. aliam hic scripturam exhibent, nempe ἐπισκιάσασαν. ne cui forte vulgatam loco movere lubeat hic aptissimam. *M. du S.*

63. Μάντιν] Ea enim aetate frequenter consulebantur. Vid. *Æl. Lamprid.* in *Commodo*, I. *quem parem astrorum cursu* Commodo *Mathematici promittebant.* Id enim *M. Aurelio* imperante factum est, quo tempore & Luciani libellus editus. *M. du S.*

75. Καθαρίζοιλα] Est inter captatorum artes laudare voluptatis ministros atque artifices servos eorum, quos captant. vid. *Plin.* ep. 7, 24, 7. ubi *alienissimi homines in honorem Quadratillae per adulationis officium in theatrum cursitant* &c. *J. M. G.*

76. Ἐκ τῦ πράγματος] Idem hic foret ἐκ τῦ πράγματος. *Aristoph.* Plut. 348. Ἔστι γάρ τις, ὅστις κύδιστος ἐκ τῦ πράγματος. Plura dari possent, ni temporis angustia prohiberet. *J. F. R.*

Ibid. Χρὴ ἐν χιφσαίου βατράχου..] Videtur Lucianus abuti voce χιφσαίου βατράχου hoc loco, & per id nomen φρύνου intellexisse, hoc est *rubetam*, quod animal contentissime clamat. Nam ranae terrestres, quae in segetibus & passim inveniuntur, nullam emittunt vocem, clamant tantum eae quae in paludibus & aquis degunt, imo proprie non clamant; nam vox, quam emittunt, non concipitur in pectore, sed in ore, admissa aqua, ut notat *Plin.* L. XI. c. 37. & 51. Ergo procul dubio Lucianus per χιφσαίου βατράχου *rubetam* intellexit. *J. P. a G.*

77. Χαρσ. βατρ. δ. δ. κ.] Repetit libro *adversus indoctum* c. 20. *L. K.*

84. Ἡρέμα κ γελοίων] Legendum est fortasse ἐχ' ἡρέμα γελοίων. *J. Br.*

Ἡρέμα κ γελοίων] Ridiculum esse ait, si quis unctus & coronatus sedeat, simulque esuriat, nec quo latrantem stomachum placet, habeat. Τὸ μὲ γὰ λιμῷ ξυνόντα, κ νὴ Δία γε δ.ψῶντα, μύρῳ χρίεσθαι, κ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἡρέμα κ γελοίων. δοικας γὰ τοτὶ στλὴ ἰώλου τι-

28. Si enim deferat te ſuſurro ſervus, ſolum te non laudaſſe puerum dominae ſaltantem, aut canentem cithara, periculum ex ea re non parvum. Oportet igitur terreſtris ranae inſtar ſitientem clamare, & ut inſignis inter clamantes ſis & quaſi praecentor, ſtudere: ſaepe etiam, poſtquam conticuerunt alii, ipſum ſubjicere meditatam quamdam laudationem, prolixae adulationis indicem. Porro eſuritionum te ſodalem, & ſitientem, ungi & coronari, ſane ridiculum. Similis enim es cippo nuperi alicujus mortui, cui mittuntur inferiae. Nam etiam illum perfundunt unguento, & coronam illi imponunt, vinum vero ipſi bibunt & epulantur ea quae parata ſunt.

29. Si vero Zelotypus ipſe ſit, & formoſi liberi, aut mulier juvenis, neque tu ſis plane alienus a Venere & Gratiis, vix pax conſtabit, nec periculum eſt, quod

Ἢν μὴν γὰ κατείπῃ σῦ τις ψίθυρ@ οἰκέτης, ὡς μόν@ οὐκ [h] ἐπήνεσας τ᾽ δ δεσποίνης παιδίσκον ὀρχεύμενον, ἢ κιθαρίζοντα, κίνδυν@ ἐ μικρὸς ἔσ᾽ ἔ πράγματ@. χρὴ δ᾽ ὑν χεροαίᾳ βαρράχῳ δίκην [i] διψῶντα, κεκραγέναι, ὡς ὀπίσθ@ ἔσῃ σὺ τοῖς ἐπαινοῦσι, κ᾽ χορυφαῖ@, ὀπιμελούμενον. πολλάκις δὲ κ᾽ τ᾽ ἄλλων σιωπησάντων, αὐτὸν ἐπειπεῖν ἐσκεμμένον τινὰ ἔπαινον, πολλὴν τ᾽ κολακείαν ἐμφανιοῦντα. τὸ μὲν γ᾽ λιμῷ ξυνόντα, κ᾽, νὴ Δία, γε διψῶντα, μύρῳ χρίεσθ@, κ᾽ φαρᾶσθ@ τ᾽ κεφαλὴν, ῥέμα κ᾽ γελοῖον. ἔοικας γὰς τότε φήλῃ ἐώλῳ τινὸς νεκρῷ ἄγοντ@ ἐναγίσματα. κ᾽ γὰς ἐκείνῳ καλαχέασες μύρον, κ᾽ τ᾽ φέρον ὀπιθέντες, αὐτοὶ πίνουσι, κ᾽ εὐωχοῦν@ τὰ παρασκευασμένα.

Ἢν μὴν γὰς κ᾽ ζηλότυπός τις ᾖ, κ᾽ παῖδες εὔμορφοι ὦσιν, ἢ νέα γυνὴ, κ᾽ σὺ μὴ παντελῶς [k] πόρρω Ἀφροδίτης κ᾽ Χαρίτων ᾖς, οὐκ ἂν εἰρήνη τὸ πρᾶγμα, ἀλλ᾽ ὁ κίνδυν@ εὐ-

[h] Ἐπήνεσας] Ἐπήνεις M. [i] Διψῶντα] Conſtans lectio. διψῶντος margo *AIW*. [k] Πόρρω] Ἔξω Ex. Fl. Vulgatae noſtrae adſentitur P. & Edd. Ἔχω margo *AIW*.

24. Διψῶντα κεκραγέναι] Τὸ ἑξῆς διψῶντα κεκραγέναι ἐπιμελούμενον, ὡς ὀπίσθιον ἔσῃ κ᾽ χορυφαῖον. *V.*

25. Ἐώλου τινὸς] Χθεσινοῦ. ψυχροῦ. ματαιου. ἀνωφελοῦς. ἀνυχώρου. *V.*

τινὸς νεκροῦ, ἄγοντ@ ἐναγίσματα. *Nam eſurientem & certe ſitientem unguento collini, & caput coronari, aliquantulum eſt ridiculum. Ita enim videris ſimilis eſſe columnae obſoleti cadaveris, libamina ducentis.* Cur hic οὐχ ῥέμα γελοῖον pro vulgato, malit *Brodaeus* IX. Miſcell. XIII. cauſam nullam video. Caeterum expreſſit planiſſime Lucianus lepidum hoc *Martialis* ad Fabullum lib. III. Epigram. XII.

Unguentum, fateor, bonum dediſti
Convivis here: ſed nihil ſcidiſti.
Res ſalſa eſt, bene olere, & eſurire.
Qui non coenat, & ungitur, Fabulle,
Hic vere mihi mortuus videtur. *J. J.*

Ῥέμα] Locus corruptus, nec placet *Brodaei* conjectura Miſc. IX. 13. Aliquid hic excidiſſe credo. Vide alia loca in quibus vocem ῥῆμα fere adhibet, ut: ἀνυχώρητον ῥῆμα *Mav.* c. 6. ῥῆμα κ᾽ ἀχθεσθαί μι. Ἰκαρ. c. 9. & *Nigr.* c. 5. Vid. omnino *Suid.* v. Δελφὸς ἀντὶ τοῦ φαῦλον μὲν ἔχει δὲ τὶ καὶ σπουδαῖον. Et *Ariſtoph.* Schol. 230. A. *M. du S.*

Ῥέμα] Quod ex *Nigr.* c. 5. citat *Soulius*, jam eſt c. vel §. 8. ubi Cl. *Hemſth.* προσαχθὲς ῥῆμα recte vertit: *ſenſim cogare.* Quod hic tamen ſenſum non efficeret; *Pariſ.* verſio ῥῆμα γελοῖον reddit, *magnopere ridiculum*, recte quod ad ſenſum; num vero ῥῆμα hanc ſignificationem habeat, nondum comperi, neque credo. Cl. *Jenſ.* locum ſanum pronuntiare videtur, vertens *aliquantulum eſt ridiculum*, quod melius ad Graeca; ſed requiritur efficacius adverbium, quam *aliquantulum*. *J. F. R.*

85. Στήλῃ — νεκρῷ] Conf. ſupra Ἔπισκ. c. 22. *M. du S.*

Ibid. Ἀγ. ἐναγίσμ.] Vid. ſupra Ἔπισκ. c. 22. *M. du S.*

89. Ἢν μὲ δ᾽ ὁ ζηλότυπός τις ᾖ] Ἢν μὲ γὰς. *Th. M.*

Ibid. Ζηλοτυπός τις ᾖ] *Civis ille Romanus.* *J. Br.*

93. Ὥτε

εὐκαίλαφρόνητον. ὦτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολλοί, καὶ μόνον τἀληθῆ ὁρῶντες, ἀλλ' ἀεί τι καὶ προσεπιμετροῦντες ὡς μὴ νυστάζειν δοκοῖεν. δεῖ δὴ ὥσπερ ἐν τοῖς Περσικοῖς δείπνοις κάτω νεύοντα καθακεῖσθαι, δεδιότα μή τις εὐνοῦχός σε ἴδῃ προσβλέψαντα μιᾷ τῶν παλλακίδων, [a] ἐπεὶ ἄλλον γε εὐνοῦχον ἐντεταμένον πάλαι τὸ τόξον ἔχοντα, ἂν μὴ θέμις ὁρῶντα. [b] ἀφαιρεῖται τῷ οἴνῳ μεθυὼν τὸν [c] γνάθον.

Εἶτ' ἀπελθὼν τοῦ δείπνου, μικρόν τι κατέβαρθες. ὑπὸ δ' ὠδὴν ἀλεκτρυόνων ἀνεγρόμενος, ὦ δείλαιον ἐγὼ φὴς, καὶ ἄθλιον, οἵας τὰς πάλαι διατριβὰς ἀπολιπών, καὶ ἑταίρους, καὶ βίον ἀπράγμονα, καὶ ὕπνον μεμετρημένον τῇ ὀπιθυμίᾳ, καὶ περιπάτους [d] ἐλευθέρους, εἰς οἷον βάραθρον φέρων [e] ἐμαυτὸν ἐνέσεσωκα. τίνος

facile contemnas. Aures enim regis & oculi multi, nec qui vera solum videant, sed semper quasi corollarium, ne connivere umquam putes, adjiciant. Oportet igitur, ut in Persarum conviviis, dejecto vultu accumbere, metuentem ne quis te forte Eunuchorum observet adspicere pellicum unam, cum alius Eunuchus intentum jam arcum habeat, qui adspicientis quae fas non est, buccam sagitta inter bibendum trajiciat.

30. Deinde egressus convivio paullum obdormiisti. Sub gallorum vero cantum excitatus, miserum me inquis & aerumnosum! quibus ego exercitationibus relictis, & sodalibus, & quam otiosa vita, & somno, quem *sola* metiretur dormiendi libido, & ambulationibus liberis, in quod me barathrum ipse praecipitavi. Cujus rei causa,

a Ἐπεὶ] Ἔπειτα Pell. b Διαπείρας] Δαπεῖραι ἂν Marcil. & Pell. Ἀφαπείρας Edd. omnes. Ἀφαπείρας W. c Γνάθον] Γνάθον ἔτρωσεν margo *AiW*. d Ἐλευθέρους] Ἐλευθερίους W. & P. e Ἐμαυτὸν] Sic recte *P. Fl.* & W. & margo *AiW*. Ἑαυτὸν male *J. H. B2. Fr. S.*

95. Προσεπιμετροῦντες] Ἀντὶ τοῦ καὶ * πέρα τοῦ εἰκότος ἐπισκοποῦντες. *V.*

* Πέρα] Παρὰ editum erat, sed mutavit *M. du S.*

93. Ὦτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ] Erasm. in proverb. *Regum aures atque oculi multi.* *J. Br.*

Ὦτα . . .] Vid. *Xen. Paed.* VIII. *Aristoph.* Schol. in *Acharn.* p. 265. *A.V.*

Ibid. Ὀφθαλμοὶ βασιλέως] Qui Sycophantæ, Eunuchi, dico alibi, & patet lincis seqq. reperit ea pag. 873. *J. B.*

Ὀφθαλμοὶ βασιλέως] Facete ludit in homonymia vocis βασιλεύς. Nam Romæ reges appellabantur ii, qui convivia præbebant clientibus suis, ex Juvenale & Martiale notum, regum autem (ut notum est) ministri dicuntur βασιλέως ὀφθαλμοί, in quo lusit cum multo risu *Aristoph.* in Acharnis. *J. P. a G.*

1. Ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα] Forte εἰς ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα. *J. Br.*

Ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα] Explicat haec verba Cl. *Jens.* Lect. Luc. p. 113, vid. ejus notam ad *Dial. mort.* XI. §. 4. vers. 55. ad verba, εἰς τὸ χρυσίον πάντες ἴολεν. ubi insertione praepositionis nihil opus esse, contra *Brodæum* ostenditur. *J. F. R.*

2. Διαπείρας] Placet Ἀφαπείρα. *J. Br.*

Διαπείρας τῷ οἴνῳ] Διαπεῖραι ἂν τ. ο. Atque hic κίνδυνος, de quo ante dixit. *Th. M.*

Διαπείρας τῷ οἴνῳ] De hoc Persarum more tyrannico prorsus & minime συμποτικῷ nihil memini me legisse, & quis credat Persarum reges vel proceres voluisse sua convivia sanguine humano pollui, & funeribus inquinari? & omnem convivandi licentiam exstingui mortis cogitatione & metu? Id certe nec credo, nec credibile est. Ideo allegorico sensu debet intelligi τὸ οἶνον. Nimirum acutissimum telum est calumnia, quam in convivam immoderatum vibrabat Eunuchus ille, insusurrando regis auribus, & ejus zelotypum animum irritando. Sic ego intelligo. Alius forte aliter. *J. P. a G.*

Διαπείρας . .] Locus hic etiam corrupte in omnibus legitur; non potest enim hic ferri participium. Forsan scripserit διπειρά σου, ut Ἐτ. XIII. De ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα vid. *Dial. Jov. Æsc.* & *Herc.* ἃ μὴ θέμις ποιοῦντα. *M. du S.*

3. Γνάθον εἶτ'] Lacunam hic fuisse, designare credo voluit Juntinæ editor, asteriscо ad marginem posito. *M. du S.*

10. Φέρων ἐμ.] Vid. quae ad c. 24. de hoc verbo dixi. *J. F. R.*

Ibid. Ἐμαυτὸν] In plerisque legitur ἑαυτὸν, nulla prorsus ratione ferendum. Recte legitur ἐμαυτὸν in W. & Edit. *Florent.* *M. du S.*

15. Λίαν κρόκῃ δεθείς] *Leo chordula vinctus*, dicitur, cum quis exiguo commodo detentus apud aulicos osten-

ſa, Dii boni! aut quae ſplendida illa merces? Nonne enim alio etiam modo plura ipſis parare mihi licuit, libertate manente & omnium rerum poteſtate. Nunc vero tanquam leo, quod eſt in proverbio, licio devinctus, ſurſum deorſum trahor &, quod omnium miſerrimum eſt, nec bonam de me opinionem concitare, neque gratioſus eſſe poſſum. Idiota enim ego his in rebus & iners, maxime ſi cum hominibus comparer, qui artem ſibi hoc opus fecerint. Inſuper vero invenuſtus etiam ſum, & minime comis conviva, ac ne tantillum quidem excitare riſum poſſum: intelligo autem, conſpectum etiam meum ſaepe moleſtum eſſe, in primis quoties me ipſo ſuavior hilariorque eſſe volo: tetricus enim illi videor, & in univerſum non video, quomodo aprus illi eſſe poſſim: ſi enim

ἕνεκα, ὦ θεοί, ἢ τίς ὁ λαμπρὸς [f] μισθὸς οὗτός ἐστιν; ἐξὸν γὰρ ἄλλως μοι πλείω τούτων ἐκπορίζειν δυνατὸν ἦν, ἐλευθέρῳ προσῆν τὸ ἐλεύθερον, καὶ τὸ πάντα ἐπ' ἐξουσίας. νῦν δὲ τὸ τῷ λόγῳ, λέοντι κρόκην δεθείς, ἄνω καὶ κάτω σπῶμαι, τὸ πάντων οἰκτιστον, οὐδ' εὐδοκιμεῖν εἰδώς, οὐδὲ χαριζόμενος εἶναι δυνάμενος. ἰδιώτης γὰρ ἐγὼ γε τὰ τοιαῦτα, καὶ ἄτεχνος, καὶ μάλιστα παραβαλλόμενος ἀνδράσι τέχνῃ τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. ἐπεὶ δὲ καὶ [h] ἀχάριστός εἰμι, καὶ ἧκιστα συμποτικός, οὐδ' ὅσον γέλωτα ποιῆσαι δυνάμενος· σκυθρωπὸς δὲ ὡς καὶ [i] ἐνοχλῶ πολλάκις βλεπόμενος, καὶ μάλιστ' ὅταν ἡδίων αὐτὸς [k] αὐτῷ εἶναι θέλω. σκυθρωπὸς γὰρ αὐτῷ δοκῶ. καὶ ὅλως, οὐκ ἔχω ὅπως [m] ἁρμόσωμαι πρὸς αὐτόν. ἦν μὲν γὰρ

[f] Μισθὸς οὗτος] Οὗτος μισθὸς W. [g] Ὡς δὲ] Ὥστε L. [h] Ἀχάριστος] Sic omnes Edd. & M. Ἄχαρις margo AIW. [i] Ἐνοχλῶ] Ἐνόχλει M. [k] Αὐτῷ] Sic M. Edd. male αὐτοῦ. [l] Θέλω] Θέλῃ Edd. [m] Ἁρμόσωμαι] Sic ex W. dedi, Edd. vulgo ἁρμόσομαι.

oſtentatur paſſim quod princeps tantum alat virum. G.C.

Λέων κρόκην δεθείς] Ex hiſtoria Androcli, quam vide apud Æl. de anim. VII. 48. Et Gell. V. 14. Poſtea, inquit, videbamus Androclum & leonem loro tenui revinctum, urbe tota circum tabernas ire &c. M. du S.

Λέων κρόκην δεθείς] Eraſm. in paroem. Leo cordula vinctus. Brod. Miſc. IX. 13. Editum autem ibi κρόκην pro κρόκην errore typothetico, quibus illa miſcell. mirifice abundant; nam non mihi dubium, quin κρόκην & ipſe ſcripſerit ac legerit: Eſt enim κρόκη tenue filum, immo floccus & pluma. Epict. Sent. 26. Οὔτε ὄρνις ἐπὶ κρόκῃ ὑψοῦται. Nec avis ob flocces (plumas,) elata eſt. Et a κρόκη forſan latinorum crocus. J. F. R.

18. Τῶν τοιούτων] Scribe τοιούτου J. Br. l. modo adducto. Sed τοιούτων ego ſine variatione ubique inveni, & ſi Brodaeus τοιούτου alicubi invenit, vel ipſe accentus monere poterat, ſcribam vel editorem τοιούτων dare in animo habuiſſe. J. F. R.

19. Τέχνῃ τὸ πρ. π.] Idem rurſus Ὀχ. c. 9. 21. Et Mort Peregr. c. 18. M. du S.

20. Ἀχάρις] Lege, meo periculo, ἀχάριτος, aut probos auctores profer, qui ἀχάρις ita uſurparint. M. du S.

24. Αὐτὸς αὑτοῦ] Ubi ex perſona Mercede Conducti Lucianus ait, Σκυθρωπὸν δὲ ὡς καὶ ἐνοχλῶ πολλάκις βλεπόμενος, καὶ μάλιστ' ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτῷ εἶναι θέλω. ultima ita refingenda exiſtimo, ὅταν ἡδίων αὐτὸς ἑαυτῷ εἶναι θέλω. ἑαυτῷ pro ἐμαυτῷ. ut ſaepiſſime apud Atticos. *Quando me ipſo volo eſſe jucundior & gratior.* Loquitur ſcilicet, ut dixi, ex perſona *Mercede Conducti*; qui primo mane expergefactus ſecum miſeriam, in quam ſit conjectus, reputet; quantis bonis, quaque vitae felicitate ſit orbatus, poſteaquam venerit in familiam, in qua pro theſauro, quem ſperaſſet, carbones invenerit; ubi nulla cum gratia verſetur, contemptus & inviſus; quippe qui ad artes hilariter vivendi, frontem exporrigendi, domino ſuo placendi, ſit rudis. *Nam*, inquit, *intelligo ſatis, quam ſaepe ipſo adſpectu moleſtus ſim; praecipue vero, ubi me ipſo jucundior & ſuavior eſſe cupio.* (Joſephus p. 371. C. de rege Perſarum: ὡς δὲ μὴ τὸ δίκαιον ὁ βασιλεὺς διεχύθη, καὶ ἡδίων αὐτὸς γενόμενος. Adſcripſit Cl. *Hemſterh.*) Formula loquendi etiam apud Latinos uſitata. Confirmant emendationem noſtram ſequentia; *Si enim gravitatem oris & vultus ſervare cenſor, moroſus videor, & tantum non fugiendus. Si vero blande riſerim, & ad hilaritatem quam maxime vultum compoſuerim, illico me deſpicis & reſpuis.* J. J.

Αὐτὸς αὑτῷ] Ita M. Codex. In reliquis αὐτὸς αὑτῷ, quod Clar. *Jenſius* in ἑαυτῷ mutare jubet. Vide tantum an ita ſit intelligendus, ut auctor argumenti libri *Athenaei*, cum ait p. 1. B. κρείττων δὲ αὐτὸς ἑαυτῷ γενόμενος, ὥστε οἱ Ἀθήνησι Ῥήτορες ἐκ τοῦ ἐν τῷ λόγῳ θρασυτάτου. &c. vel dives velit comitem lepidiorem quam ipſe eſt. M. du S.

Αὐτὸς αὑτῷ] Sic verti, quia legendum puto, non ut adhuc lectum eſt, ſed ut jam vidit *Jenſius*, ἡδίων αὐτὸς αὐτῷ pro ἑαυτῷ, idque pro ἐμαυτῷ. J. M. G.

ὅτι δ' σεμνῶς φυλάττω ἑαυτὸν, ἀηδὴς εἶδέναι, καὶ μισόγελως φιλτάτῳ. ἂν δὲ μειδιάσω, καὶ ῥυθμίσω τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ἥδιον, καλεφρόνων εὐθὺς, καὶ διέπτυσε, καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιόν μοι δοκεῖ, ὥσπερ ἂν εἴ τις κωμῳδίαν ὑποκρίναιτο, τραγικὴν παραπετάσας σχεσάμενος. τὸ δ' ὅλον, [a] τίνα ἄλλον ὁ μάταιος ἐμαυτῷ βιώσομαι βίον, ἢ παρόδια πάντων αὐλῶν βαδιστικῶν.

Ἔτι σὺ ταῦτα διαλογιζομένῳ, ὁ κώδων ἤχησε, καὶ χρὴ τὰ ἀμοῖρον ἔχειν, [b] καὶ σεσοφῆσθαι, καὶ ἐτάσαι, ὑπαλείψαντά γε πρότερον τὰς βυβῶνας, καὶ τὰς ἰγνύας, εἰ θέλεις διαρκέσαι πρὸς τὸ ἆθλον. εἶτα δεῖπνον ὄψιον, καὶ ὡς ἥδιστα αὐτὴν ὥραν ἐκτεταμένον. καί σοι τὰ μὲν διαίτης, πρὸς τὸ πάλαι βίον ἀντίστροφα, καὶ ἡ ἀγρυπνία δὲ, καὶ ὁ ἱδρὼς, καὶ ὁ κάματος, ἠρέμα ἤδη [c] ὑπορύττουσιν, ἢ φθόην, ἢ δυσπνευμονίαν, ἢ κώλου ἄλγημα, ἢ ἥπατος ποδάγραν ἀναπλάττουσιν. ἀντέχεις δὲ ὅμως, καὶ πολλάκις καλαχεῖς δέον, οὐδὲ τοῦτο συγχεόμενος. σκῆψις γὰρ ἡ νόσος, καὶ φυγὴ τῶν καθηκόντων ἔδοξεν. ὥστε ἐξ

gravitatem servo, insuavis illi videor & tantum non fugiendus; sin rideam & ad suavitatem componam vultum, contemnit statim & despuit; & similis mihi res videtur, ac si quis tragicam personam indutus comediam agat. In summa vero, quam aliam sturus ego vitam mihi vivam, hanc praesentem si alii vixere?

31. Adhuc ista cogitas cum tintinnabulum sonuit, & confectus vitae tenor servandus est: circumeundum est, standum est, unctis prius summis femoribus poplitibusque, si velis durare ad instans certamen: tum coena simillis, & in eandem horam protracta. Inter haec victus ratio superiori vitae contraria, tum vigiliae, & sudor, & fatigatio paullatim cuniculis te suffodiunt, & vel tabem, vel respirandi difficultatem, vel coli dolorem, vel praeclaram podagram elaborant. Obduras tamen & saepe, cum decumbendum esset, neque hoc tibi concessum est. Simulatio enim morbus tuus videtur & officiorum fuga. Itaque ob haec omnia pallidus semper,

a Τίνα] Sic P. S. & Pell. Τινὰ. Edd. reliquae. b Καὶ σεσο.] Κὴν σεσ. M. c Ὑπορύττουσιν] Sic octo Edd. antiquiores; sola tamen Junt. ὑπορύσσουσιν.

36. Ὁ κώδων ἤχ.] Conf. supra c. 24. *M. du S.*

Ὁ κώδων ἤχ.] *Magius* de tintinnab. c. 6. comminiscitur ac delineat horologium Lucianeum, quod aquae effluxu sonitum tintinnabuli suspensi excitaret ad certam horam; sed vanum hoc esse quilibet videt. Recte quoque supra ad c. 24. Scholiasten risit *Scaliger*, quod campanas, quibus Christiani ad concionem vocantur, simili jam usi aptatas Luciani tempore crediderit. Usum enim campanarum ad seculum octavum vel summum septimum revocandum, vid. ap. *du Fresne* in Glossar. Graec. voce κώδων & Latino, v. *Campana*. Ita nostra memoria Civis campana quaedam in aliam formam transfusa est, quae 760. annor. aetatem, Gothicamque inscriptionem praeferebat, figura autem non erat qualis hodie, sed cylindrica, qualis tintinnabulorum quae vaccis appendi solent. Tintinnabulorum autem minorum usum satis fuisse antiquum, vid. *Casaub.* ad *Suet.* Aug. c. 91. Ac tintinnabulum in balnei fastigio positum, ad indicandam horam lavandi, vid. *Baccium* de thermis vett. Thes. *Graev.* T. XII. p. 324. Quin & tintinnabula sepulcro regis Porsenae imminuisse ex *Plin.* Hist. VII. 55. jam retulit *Magius* c. 2. *J. F. R.*

30. Ὅσον οὐδέπω] Ad verbum est *tantum nondum*, i. e. *propemodum, jam jam*. Sic noster *Ver. hist.* I. c. 8. f. ὅσον οὐδέπω καρποφορήσων ἤμελλον. *Jam jam fructus laturi erant.* Plura ex *Thucyd.* & *Herodian. Steph.* v. Βέσσος, p. 497. *J. F. R.*

34. Τοῦτο δὲ παιδικὸς] Διὸς subauditur. *J. Br.*

35. Καὶ τὰ ζωγρ.] Delendum illud καὶ, sed ne sic quidem satis sanus locus videtur. *M. du S.*

37. Τῷ τ' ἀληθεστάτῳ] Horum vis artem nosse? *Galenum* audi, Ἀδιάστροφον τὸ χρῶμα τῶν προσώπων ποιεῖ τὸ φαιδρόν, ἢ ἐρυθρότερον, ἢ τὰς τρίχας καθαρὰς ἴσας ἢ πυκνὰς ἢ μαλακὰς ἢ παχείας ἢ λεπτὰς καὶ γυναικὸς ἐπὶ μᾶλλον ἐπιφερομένας, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν κοσμητικῶν παιδικὰ ἐστὶ, καὶ τῶν ἰατρικῶν τέχνης ἔργα. Haec ille, teste *Constantino* L. I. ποικ. τέχνης. Sed subit hic mirari, quod apud nostrum feminae, non feminarum ad eam rem, sed virorum opera jam tum utebantur; quod antequam

per, & parum abeſt quin jam morituro ſimilis videaris.

32. Haec quidem urbanae vitae ratio. Si qua vero etiam iter inſtituendum ſit, reliqua omitto. Saepe vero cum pluit, ultimus tu veniens, hoc enim ſors tibi tribuit, & jumenta exſpectas, donec, cum jam non amplius ſit vecturae copia, cum coquo te aut ciniflone dominae in vehiculum conpingunt, & ne virgultorum quidem ſatis ſubſternunt.

33. Non pigebit etiam narrare tibi, quod ſibi accidiſſe Theſmopolis, hic Stoicus mihi narravit, ridiculum ſane, quod aliis quoque uſu venire poſſe nec improbabile, per Jovem, fuerit. Vivebat ille in domo divitis & delicatae mulieris; cum autem peregre eundum eſſet aliquando, primum hoc ſibi accidiſſe omnino ridiculum, ut juxta ſe Philoſophum hominem, adſidere juberetur cinaedus quidam laevigatis pice cruribus & raſa barba: nempe in honore illum ipſa, ut facile eſt ad intelligendum, habebat: nomen etiam cinaedi mihi retulit, Chelidonium dictum eſſe. Hoc igitur pri-

ἀπάντων ἀχρὸς ἀεί, καὶ ὅσον οὐδέπω τεθνηξομένῳ ὅμοιος.

Καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ πόλει, ταῦτα. ἢν δέ που καὶ ἀποδημῆσαι δέῃ, τὰ μὲν ἄλλα ἐᾷ. ὕστερος δὲ πολλάκις, ὕστατος ἐλθὼν (τοῦτο γάρ σοι ἀποκεκλήρωται) καὶ τὸ ζεῦγος ἀπεμέρησε, ἵστ' ἂν ὀλίγα ἔτ' ὄντα καταγωγῆς, τοῦ μαγείρου σε ἢ τῆς ἀποπούσης κομμωτοῦς συμπαραβύσσουσιν, ἐνίοτε δὲ οὐδὲ θρυγάνων δαψιλῶς ὑποβαλόντες.

Οὐκ ὀκνῶ δέ σοι καὶ διηγήσασθαί ὅ μοι Θεσμόπαλις ἔπαθέ ποτε ὁ Στωϊκὸς διηγήσατο, ξυμβὰν αὐτῷ πάνυ γελοῖον· καὶ, νὴ Δί', οὐκ ἀνέλπιστον, ὡς ἂν καὶ ἄλλῳ τινὶ τοῦτο συμβαίη. οἰκῶν μὲν γὰρ πλουσίᾳ τινὶ καὶ τρυφώσῃ γυναικὶ τὸν ἐπιφανῆ ἐν τῇ πόλει. δεῆσαν δέ ποτε ἀποδημῆσαί μοι, τὸ μὲν πρῶτον, ὅπερ πάθοι ἔφη γελοιότατον, συγκαθίζεσθαι μοι αὐτῷ παιδεύοντι φιλόσοφον ὄντι, κίναιδόν τινα τὰ σκέλη πεπιτιλωμένον· καὶ τὸ πρόσωπον ἐξυρημένον. καὶ τιμῆς δὲ αὐτὸν ἕνεκα ὡς τὸ εἰκὸς ἦγε, καὶ τοῦνομα δὲ (καὶ ταῦτα ἀπεμνημόνευσα) Χελιδόνιον μὲν καλεῖσθαι τὸν

d Ποῦ] Ποῖ margo *AiW.* e Δέοι] Δέῃ W. f Οὗτος] Οὕτος *f.* male. g Συγκαθίζεσθαι] Συγκαθίζεσθαι M.

quam hic loci animadvertiſſem, Gallicis ſolis noſtris nobilibus feminis, poſt *Chriſtinae* Suecorum Reginae apud eas adventum, ſeculi noſtri ſummo probro, factitatum putabam, ut viris jam, non ornatricibus, ut ſaltem ea parte modeſtiae conſulerent, uterentur. *M. du S.*

60. Θεσμόπαλις] In vivis, cum haec ſcriberentur, eſſe deſierat. Eundem nominat in *Gallo* c. 10. & in Ἔρωτ. c. 9. & ſeqq. graphice depingit. Vide notas ad c. 11. *M. du S.*

63. Ἀνέλπιστον] Conf. infra *Peregr.* c. 25. f. *M. du S.*

65. Δεῆσαν] *Cum oporteret.* *J. Br.*

69. Πεπιτιλωμένον τὰ σκέλη] *Athen.* lib. 12. Alexis, ex quo Lucian. hoc loco, ut patet poſtea.

Ὁρᾷς δὲ πεπιτιλωκὸς μὲν τὸν ἢ
Σκιμβλωμ.

Dixi ad illud *Petron.* Salamandra. Sic pag. 554. ubi peſſime interpr. *qui crura totumque corpus unguento ſe-lebant perungere.* verte ut hic *Eraſm.* *J. B.*

Πεπιτιλωμένον] Jubet Bourdelotius cum Eraſmo vertere, *picatis cruribus*; & nos, ut ſolet, ad *Petronium* amandat. Ego vero cui *Bourdelotii Petronius* ad manum non eſt, aut, ſi eſſet, vix totum evolverem, ut rem tantillam anquirerem, malo, *depilatis cruribus*, non enim picatis cruribus foras credo prodituros; ſed domi ut depilarent dropace, quae ex pice & oleo conſtabat, molles iſti utebantur. Hinc in eam rem uſurpatum, quod in Δημων. loco ab eo laudato legitur, ἀμπαιδῶναι. Confer *Rhet.* c. 23. *M. du S.*

70. Διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν . . . ἦγε] Nequaquam ſignificat Ἀξιῶ τιμῆς ἄγειν τινά, *honoris gratia aliquem ſecum ducere*; uti putavit Interpres (Edit. *Par.* & *Salm.*) ſed *aliquem in honore & pretio habere, colere & honorare.* Quemadmodum δι' ἐπαίνων ἄγειν apud *Aelian.* Hiſt. An. XIV. 29. *H. V.*

72. Χελιδόνιον . . . καλεῖσθαι] Sic Cleopatrae cinaedus Χελιδών. *Suidas* in Κίναιδ. *Th. M.*

τῦτο τοίνυν πρῶτον ἠλίκον, [a] σκυθρωπῷ καὶ γέροντι ἀνδρὶ καὶ πολιῷ τὸ γένειον (οἶδα δὲ ὡς βαθὺν πώγωνα καὶ σεμνὸν ὁ Θεσμόπολις εἶχε) [b] παραπλεγμένον φύκει ἐντετριμμένον, καὶ ὑπογεγραμμένον τὰς ὀφθαλμὰς, καὶ διαστραλευμένον τὸ βλέμμα, καὶ τὸν τράχηλον ἐπικεκλασμένον, καὶ χελιδόνα, μὰ Δί', ἀλλὰ γύπα τινὰ φθειρίλιμνον καὶ πώγωνα. τὰ μὲν πολλὰ παρῆκα· καὶ εἰ γε μὴ πολλὰ δεήσειν αὐτὸν, καὶ τὸν κεκρύφαλον ἔχοντα, ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἂν [c] συγκαθέζεσθαι. τὰ δ' ἓν ἄλλα, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν μυρίας τὰς ἀηδίας ἀναχέας, ὑπάδοντα, καὶ [d] τερετίζοντος. εἰ δὲ μὴ ἐπεῖχεν αὐτὸς, ἴσως ἂν καὶ ὀρχησάμενος ἐπὶ τὰ ἀπήνης. ἕτερον δ' ἦν τι καὶ τοιοῦτον αὐτῷ προσλαχεῖν.

Καλέσασα γὰρ αὐτὸν ἡ γυνὴ, Θεσμόπολι, φησὶν, οὕτως ὄναιο, χάριν δή μικρὰν αἰτήσῃ, δός, μηδὲν ἀντειπὼν, μηδ' ὅπως ἐπὶ πλεῖον σε [e] δεήσομαι τρεμείνας. καὶ δὲ, ὅτῳ εἰκὸς ἦν, ὑποχομένῳ πάντα πράξειν, δέομαί σε τῦτ', ἔφη, χρηστὸν ὁρῶσά σε, καὶ ἐπιμελῆ, καὶ φιλόστοργον, τὴν κύνα ἣν οἶδα τὴν [g] Μυρρίνην, ἀναλαβὼν ἐς τὸ ὄχημα, φύλαττέ μοι, καὶ ἐπιμελῦ, ὅπως μηδενὸς ἐνδεὴς ἔσται· mum quale est? Tetrico & sani viro, & cano mento, (nosti vero quam prolixam barbam & venerabilem Thesmopolis habuerit) adsidere infucatum, & pictis genis, & natantibus oculis, & fracta cervice, non hirundinem sane, (*quae nominis illius vis est*) sed vulturem quemdam vulsis barbae pennis? Et nisi multum deprecatus esset, etiam caput flammeo tectum habentem ait fuisse adsessurum: se ergo tum caeteras sexcentas in illa via molestias sustinuisse, cantillante illo & minuriente, qui nisi ipse retinuisset, forte & jam in ipso plaustro esset saltaturus? Verum injunctum sibi etiam aliud hujuscemodi.

34. Vocans enim illum mulier, da mihi inquit hanc veniam Thesmopoli, sic fortunatus sis! magnam quidem, petenti nihil contradicens, nec exspecta, ut diutius te rogem: illo vero, quod facile credas, pollicito se facturum omnia; hoc, inquit, te rogo, quae benignum te videam, & diligentem, & a natura factum ad amorem; canem quam nosti, Myrrhinam, receptam in vehiculum custodi mihi, & curam illius gere, ne qua re indigeat, uterum enim gerit

[a] Σκυθρωπῷ] Σκυθρωπὸν Fl. male. Prius recte Edd. & M. [b] Παραπλεγμένον] Sic *J.* & Codd. W. P. L. Edd. vero *P. B2. H.* Fl. & *S.* Παραπλεκόμενον. [c] Συγκαθέζεσθαι] Sic *J.* P. *H. S.* Fr. Συγκαθέζεσθαι W. & Fl. [d] Ἀηδίας] Ἀηδίας M. [e] Τερετίζοντος] Sic W. Τερεττίζοντος male Edd. omnes. [f] Δεήσομαι] Sic Edd. & M. Δεήσωμαι *B2.* [g] Μυρρίνην] Litera M. quadrata recte *B2.* & *P.* μυρρίνη litera minore *J. H. S.*

76. Παραπλεγμένον] W. P. L. & Ed. *Junt.* In reliquis ὑποπλεγμένον. *M. du S.*

77. Διαστραλευμένον] Sic iterum infra *Pro.* c. 11. *M. du S.*

81. Δεηθῆναι] Absque Codicum ope hanc vocem emendare nolui; sed corruptam esse, cuivis manifestum est. *M. du S.*

Δεήθηναι αὐτῦ] Δεήθητι αὐτῦ in suo exemplari legebat *Brod.* Misc. IX. 13. p. 67. Et corrigere jubebat δεήθη αὐτῦ. merito quidem; verum quum ego Δεηθῆναι constanter scriptum invenerim, ita emendatione jam nihil opus esse arbitror. *J. F. R.*

85. Τερετίζοντος] Sic scribendum, non, ut vulgo fit, duplici τ. Sic etiam scriptum in W. Cod. *M. du S.*

87. Αὐτῷ] Forsan rursus αὐτῇ legendum quis malit, ut saepe alibi, non tamen mutavi, quia hic non necessarium videbatur, licet latine recte vertatur *sibi*; nam sequitur mox αὐτὸν de eadem persona, quod recte se habet, quia ipse loquens non directe inducitur; sed alius ejus loco narrat. Sapienti sat. *J. F. R.*

89. Οὕτως ὄναιο] *Sic prospere tibi contingant omnia. sic te Dii bene adjuvent.* *J. Br.*

Οὕτως ὄναιο] Idem Icarom. & alibi. Et Latini sic dicunt. Interpretes *Horat.* ad Od. 3. lib. 1. & *Martial.* ad Epig. 6. lib. 5. *J. B.*

Ibid. Χάριν δή μικρὰν αἰτήσῃ δός] *Hoc mihi abs te petenti beneficium impertire.* *J. Br.*

96. Μυρρίνην] Ad initium hujus capitis in margine Codicis M. exstat hoc Scholium a recentiore, quam reliqua, manu. Ὁ καλὸς κ' ἀγαθὸς Ἀνικιανὸς ὁ πάντας καλοὺς ἐλόγξας ὁ πάντων τὰ ἤθη παιδεύσας ἄτιμος μάλιστα ἐν Καλαβρίᾳ. Quod & per se futile cum sit, nec quo referendum, sciam, inter alia scholia edendum non duxi, nec prorsus reticere volui. *M. du S.*

Mur-

rit miſera, & prope abeſt a partu: execrabiles autem illi & immorigeri ſervi, ne mei quidem ipſius, tantum abeſt, ut illius, ullam rationem habent in via. Ne putes igitur te mediocriter de me mereri, ſi caniculam, de qua tantum laborem, ſuaviſſimamque mihi ſervaveris. Pollicetur Theſmopolis ſimpliciter ita & tantum non cum lacrimis petenti. Res autem ridicula omnino, canicula de veſte ſub ipſam barbam proſpiciens, parva, & ſaepe ipſum perningens, (etiamſi illud quidem non addidit Theſmopolis) & minuta voce ganniens, (tales enim ſunt Melitenſes illae caniculae) & mentum philoſophi circumlambens in primis ſi quid pridiani juris in illo haereret. Et Cinaedus, aſſeſſor, qui alioqui non indocta dicta in caeteros jacere in convivio ſolet, cum in Theſmopolin laxaret dicacitatem, de Theſmopolide, inquit, hoc ſolum habeo quod dicam, illum pro Stoico jam Cynicum nobis factum. Caniculam igitur etiam peperiſſe in pallio Theſmopolidis audivi.

35. Sic ad delicias vel ad contumeliam potius abutuntur ſuis familiaribus, quos paullatim manſuetos & patientes injuriae faciunt. Novi ego etiam rhetora quemdam

βαρύνει· γὰρ ἡ ἀθλία τὴν γαστέρα, καὶ ὀχεῖον ὡς ἔοικε τὸ σῶμα ἔχουσα. ἀπότεξ ἐστὶν· οἱ δὲ κατάρατοι οὗτοι, καὶ ἀσπασθεῖς οἰκέται, οὐχ ὅπως ἐκείνης, ἀλλ' οὐδ' ἐμοῦ αὐτῆς πολὺν ποιοῦνται λόγον ἐν ταῖς ὁδοῖς. μὴ τοίνυν τι σμικρὸν οἰηθῇς εὐπαίσειν με, τὸ περισπούδαστόν μοι, καὶ ἥδιστον κυνίδιον διαφυλάξας. ὑπέσχετο ὁ Θεσμόπολις, πολλὰ ἱκετεύσης, καὶ μολυνεῖ καὶ δακρύσης. τὸ δὲ πρᾶγμα, παγγέλοιον ἦν, κυνίδιον ἐκ τῆς ἱματίου προκύπτον μικρὸν ὑπὸ τὸ πώγωνα, καὶ καλέπτειαν πολλάκις, εἰ καὶ μὴ ταῦτα ὁ Θεσμόπολις προσετίθει, καὶ βαῦζον λεπτῇ τῇ φωνῇ (τοιαῦτα γὰρ τὰ Μελιταῖα) καὶ τὸ γένειον τοῦ φιλοσόφου περιλιχμώμενον, μάλιστα εἴ τι τοῦ χθιζοῦ αὐτῷ ζωμοῦ ἐγκαλεμέμικτο. καὶ ὁ κίναιδος, ὁ ξυνέδρος, οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμποσίῳ ἐπεσκώπτων, ἐπειδὴ πολὺ καὶ ἐπὶ τὸν Θεσμόπολιν καθῆκε τὸ σκῶμμα· περὶ δὲ Θεσμοπολίδος, ἔφη, τοῦτο μόνον εὐπετῶς ἔχω, ὅτι ἀντὶ Στωϊκοῦ ἤδη Κυνικὸς ἡμῖν γεγένηται. τὸ δ' ἓν κυνίδιον, καὶ τελοκέναι ἐν τῷ τρίβωνι τοῦ Θεσμοπολίδος ἐπυθόμην.

Τοιαῦτα εἰλυφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ξυνοῦσι, καὶ μικρὸν αὐτοὺς χειρόηθες τῇ ὕβρει παρασκευάζοντες. οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα

b Ὁ κίναιδος] Ὁ γε κιν. M. i Τῆ Θεσμ.] Τῷ τῆ Θεσμο. M. Sed vulgatam ſervant Edd. omnes.

Μυρίνῃ] Non adnotaſſem variationem Editionum inter μυρίνην & Μυρίνην, niſi *Soulii* diligentiae oſtentandae cauſſa facerem; nam nimis notum eſt Mſſ. & Edd. antiquas raro nomina propria literis majuſculis initialibus diſtinguere; ita mox Μελιταῖα verſus fin. hujus cap. quoque ſcriptum erat μελιταῖα. Quare in adnotandis hujusmodi minutiis poſthaec parciores erimus, niſi ubi neceſſitas urgueat, ut c. ſeq. v. καρχάρον. *J. F. R.*

11. Βαῦζον] Hanc vocem attigi ad principium *Petron.* *J. B.*

12. Τὰ μελιταῖα] Hujusmodi enim ſunt Melitaei canes. Eraſm. in proverb. *Melitaeus catulus.* *J. Br.*

Ibid. Μελιταῖα] Haec vox a prioribus interpretibus non fuit intellecta. *Canes* erant ex *Melita* inſula; uti hodie ab Hiſpania matronarum noſtrarum catulis nomen inditum eſt. Eam autem inſulam, unde canes habebant, aliam eſſe a noſtra *Maltha*, *Scaliger* docet ex *Plinio*, in fine L. III. c. 26. Vid. *notas ad Euſeb. Chron.* p. 223. Inſula eſt orae Dalmaticae adjacens, quae hodie *Meleda* dicitur. Sed vid. etiam *Strab.* p. 277. qui ex altera *Melita* catulos illos petitos fuiſſe diſertis verbis ait. *Theophr.* in *Charact.* c. κ. μικροφιλοδοξίας monumentum ejusmodi cani exſtructum memorat, hac inſcriptione; ΚΑΛΑΟC ΜΕΛΙΤΑΙΟC. Cujus vanitatis exſtat nuperum etiam exemplum, *feli* Pariſiis dedicatum monumentum. Nominat iterum noſter Φιλοψ. c. 27. & Συμπ. c. 19. Meminit etiam *Diogenes* apud *Laërt.* p. 151. A. & *Æſop.* f. 88. *M. du S.*

15. Οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμποσίῳ ἐπεσκώπτων] Benedictus, *nunquam inſulſe alios etiam . . . dicteriis petens.* Conjungit ſeparanda, & hinc vehementer torquet Lucianum. Melior Eraſmus, *quum non inſulſe ſuper convivium dicteria quaedam jeciſſet in eos qui aderant.* Sic enim debet,

τ' [a] καρχάρων ὅπῃ [b] τῷ δείπνῳ κελευσθείσα, μελετήσαιμι, μὰ τὸν Δί', οὐκ ἀπαιδεύτως, ἀλλὰ πάνυ τοῖς, ἢ ξυγκεκροτημένως ἐπῃνεῖτο γὲν μείζω πίνοντων, εἰ πρὸς ὕδωρ μεμεμιγμένον, ἀλλὰ πρὸς οἶνον [c] ἀμφορέα λέγων. ἢ τοῦτο ὑποσῆναι τὸ τόλμημα ὅπῃ δραχμαῖς ἑλέγετο. ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια. ἢν δὲ πανυπνὸς αὐτὸς, ἢ συγγραφικὸς ὁ πλούσιος ᾖ, ὡς δὲ τὸ δεῖπνον τὰ αὐτοῦ ῥαψῳδῶν, τότε μάλιστα διεξερχῆναι χρὴ, ἐπαινοῦντα [d] καὶ κολακεύοντα, καὶ τρόπους ἐπαίνων καινοτέρους ἐπινοοῦντα. οἱ δ' εἰ καὶ κάλλει θαυμάζεσθαι θέλουσι, καὶ δεῖ Ἀδώνιδας αὐτοὺς, καὶ Ὑακίνθους ἀκοῦσαι, πήχεως ἐνίοτε τὴν ῥῖνα ἔχοντας. σὺ δ' ἐν [e] ἐκείνῃ μὴ ἐπαινῇς, ἐς τὰς λουσομένας τὰς Διονυσίου εὐθὺς ἀφίξῃ, ὡς καὶ φθονῶν, καὶ ἐπιβουλεύων αὐτῷ. χρὴ δὲ καὶ σοφοὺς καὶ ῥήτορας εἶναι αὐτοὺς κἂν εἴ τι σολοικίσαιεν τύχωσιν, αὐτὸ [f] τὸ τῶν Ἀττικῶν καὶ τῶν Ὑμηττοῦ μετοῦσι δοκεῖν τηλοῦ

de asperis illis jussum in coenâ declamare; non inerudite profecto, sed vehementer & concinne: laudabatur igitur inter pocula, qui non ad aquam dimensam diceret, sed ad vini amphoram; dicebatur autem pro ducentis illam rem drachmis ausus esse. Si vero dives ipse vel poëticam adfectet laudem vel historicam, qui in convivio sua recitet, tum maxime est, ubi rumpatur aliquis laudando, adulando, modis laudandi novis excogitandis. Sunt vero qui etiam pulchritudinis nomine admirationi esse postulant, quos Adonidas, vel Hyacinthos audire oportet, cubitalem licet nasum interdum habeant. Tu vero si non laudes, ilicet in Dionysii lautumias venies, utpote qui invideas ipsi & insidieris. Oportet autem doctos esse ipsos & rhetoras, & licet soloecismos committant, Atticae tamen & Hymetti plenos videri illorum sermones,

a Καρχάρων] Sic omnes Edd. καρχάρων *Palm.* litera minore. b Τῷ δείπνῳ] Τὸν δεῖπνον L. c Ἀμφορέα] Ἀμφορέως W. d Καὶ κολακεύοντα] Καὶ deest in *S.* Adest in reliquis & in W. e Ἐκείνῃ] Ἂν M. f Τὸ] Τοῦτο margo *AldW.*

quum aliquando non insulse jocatus esset. *J.G.*

26. Τῶν καρχάρων] Malim τὸ κάρχαρον. *J.Br.* Misc. IX. 13. p. 67. ita scribit, male quod ad orthographiam, non inepte, quod ad casum; nam sic vehementius convicium uni illi fit rhetori. Sed vulgata stare potest, intelligitur enim ὄνα, ut *Dial. mort.* IX. §. 2. μανιάρων αὐτῶν. *Aristoph.* Pl. 345. εἰ δὴ τὸ φίλον. *J.F.R.*

Τῶν Καρχάρων] Sic vertit *Erasmus*; nimirum putavit *Carcharos* fuisse populos ita vocatos, vel gentem forte Athenis degentem, ut Eumolpidae, Phoenices, Eteobutadae. At longe a veritate aberravit doctissimus ille vir. Legendum est sine majuscula καρχάρων, & interpretandum *mordacium*, *asperorum*, *exertas dentes habentium*; nam κάρχαρος nihil aliud est, quam καρχαροδὼς. Sed ex hoc loco & aliis, quos jam superius notavi, conjicio *Erasmum* adhuc juvenem & nondum Graecae linguae satis callentem hanc versionem aggressum fuisse: nam saepe peccat ejus dialecti ignoratione. *J.P.a G.*

Ibid. Καρχάρων] Καρχ. litera minuscula initiali edendum curavi, *Palmerio* adsentiens, & *Hesychio* ita scribenti: κάρχαρα· οἱ ἰχθῦς ὀδόντας τραχεῖς τε καὶ ὀδόντας ἔχοντες. Sed quia omnes Edd. habebant Καρχάρων litera majori initiali, ut dicimus, facile in errorem potuit duci Erasmus. *J.F.R.*

29. Οὐ πρὸς ὕδωρ] Eorum more, qui in judiciis olim ad clepsydram dicebant. *J.Br.*

Ibid. Πρὸς ὕδωρ μ.] Solebant enim, ea aetate, Rhetores orationum suarum tempus clepsydris metiri, quod etiamnum a multis sacris concionatoribus apud varias Europae gentes observatur, eo tamen discrimine, quod nostrae *arenae*, veterum clepsydrae (quod & etymon docet) *aquae* tempus metiebantur. Vid. supra not. ad Ἀνάχ. c. 24. *M. du S.*

31. Τοῦτο ὑποσῆναι] Syncera lectio: ὑποσῆναι. *Brod.* l. saepe cit. Sed ita, ut jussit, jam expressum est in omnibus Edd. *J.F.R.*

Ibid. Ἐπὶ δραχμαῖς δραχμαῖς] Ea summa sex libras Anglicanas cum dimidia efficit; Gallicas veteres ad octoginta, hodiernae enim adeo in dies mutantur, ut nemo, quid efficiant, nisi necessitate coactus, anquirere curet. *M. du S.*

35. Διαῤῥαγῆναι] *Clamore disrumpi.* (διαῤῥαγῆναι legebatur in *miscel.*) *J.Br.*

39. Ἀκούειν] Prorsus ut Latini, *audire* pro nominari. Ita & *bene audire* Epict. Sent. 7. καλῶς ἀκούειν. Noster in *Prometh.* ipso principio εἰ δ' ἀκούομεν πανταλέοντος ἀκούειν, plura simil. Cl. *Jens.* Lect. Luc. p. 292, seq. ubi multas dictiones Graecis & Latinis communi-

nes, & legem esse in posterum ita dicendi.

36. Quamquam tolerabilia forte videantur, quae viri faciunt. Mulieres vero, nam hae quoque nunc adfectant habere quosdam eruditos, mercede interposita sibi familiares, & lecticam adsectantes, quandoquidem unum hoc inter reliqua ornamenta illis videtur, si dicantur eruditae esse & philosophae, & carmina faciant non multum inferiora Sapphicis: propter haec igitur mulieres ipsae quoque mercenarios circumducunt Rhetores, & Grammaticos, & Philosophos. Audiunt vero illos interdum, quod ipsum quoque ridiculum, vel dum ornantur, & comas disponi sibi curant, vel in coena adeo: neque enim aliud ipsis otium suppetit. Saepe vero dum Philosophus aliquid disputat, accedens ancilla a moecho tabellas tradit: at illi de temperan-

λόγους, καὶ νόμον εἶναι τὸ λαπτὸν ὅτου λέγειν.

Καίτοι φορητὰ ἴσως τὰ τῶν ἀνδρῶν. αἱ δὲ ἐν γυναῖσιν (καὶ γὰρ αὖ καὶ τάδε ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεσθαι, τὸ εἶναί τινας αὐταῖς πεπαιδευμένους, μισθῷ ὑποπαλεῖς ξυνόντας, καὶ τῷ φορείῳ παρεστῶτας) ἐν γάρ τι καὶ τοῦτο τῶν ἄλλων κ καλλωπισμάτων αὐταῖς δοκεῖ, ἢν λέγῃ, ὡς πεπαιδευμέναι τέ εἰσι, καὶ φιλόσοφοι, καὶ ποιοῦσιν ἄσματα ἐ πολὺ τῶν Σαπφοῦς ἀποδεέστερα. καὶ ἅμα δὴ ταῦτα, μισθωτοὺς καὶ αὗται ξενάγους ῥητόρας, καὶ γραμματικούς, καὶ φιλοσόφους ἀκροᾶσθαι δ' αὐτῶν ποτὲ καὶ (γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο) ἤτοι μέλλουν κοσμεῖσθαι, καὶ τὰς κόμας ι διαπλεκόμεναι, ἢ καὶ τὸ δεῖπνον· ἄλλοτε γὰρ οὐκ ἄγουσι σχολήν. πολλάκις δὲ καὶ μέλλοντός τι φιλοσόφου διαλέγεσθαι, ἡ ἄρα προσελθοῦσα, ἅμα τε τοῦ μοιχοῦ κ γραμματίον· οἱ δὲ

g Καλλων.] Sic recte Edd. P. Fl. S. B2. H. Fr. item M. & S. Junt. sola male καλλον. h Κοσμεῖσθαι] Sic recte Edd. omnes. Κομᾶσθαι male Mss. W. & B. i Περιπλεκόμεναι] Παραπλεκόμεναι M. k Γραμματίον] Γραμματῶν W.

munus collegit. J.F.R.

40. Πλήττει ἰδίοις τοῖς ῥωθωνίοις ἔχοντας] En delicias interpretum. Benedictus, *si nares subinde magnitudine exemplum habeant.* Erasmus, *si illis naris nonnunquam subinde bini specu.* Ubi tantam auxesin? & cur malunt de mare & asribus, quam nasum appellare? Sane quum in *Hermotimo* dicit ἀκέστορον αὐτὸν τὸν ῥῶθον ὁ γέρων, adhibent nasum. Et quum simpliciter de casu narium aliquid dicunt, ut si quid per illas fluxerit, *Lucianus* certe potuit & maluit dicere αἷμα πολὺ ἀπὸ ῥινῶν ῥεῦν, initio *conscribillasset.* Sed ut nunc ῥὶν, ita etiam ῥῖγας in *Luciano* iisdem risum praebere debuit. Nam in dialogo *Veneris & Cupidinis*, quum scriberet ex Veneris ore *Lucianus*, οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν τύπτονται ξύφει τὸ ῥῖγος Latine dixit Erasmus, *Corybantum alius suum ipse penem esse defecat. Benedictus* eadem, nisi quod *resecat*, ut apparet ex Salmuriensi & hac editione. Adeo illis obhaesit vexatio Attios, ut Delfacos fecerint quoque Corybantas. An miseri non recordabantur Prudentii de eodem collegio? *Coëgerunt in lacunas exsorbere fanaticus Sacrificus Matrem brachiis plicare Deam.* Eademque apud alios. Certe hoc tempus talia non decent; & laudabilius fecissent *subinde* simpliciter interpretantes. J.G.

41. Ἐς τὰς λιθοτομίας] *In lapicidinas Dionysiacas.* Meminit hujus carceris insignis a Dionysio exstructi *Cic. Act. 7. in Verr. Plaut. in Capt. & Liv.* G.C.

Ἐς τὰς λιθοτομίας] Τὰς Διονυσίου λατομίας dicit *Athen.* c. 3. lib. 1. Jun. in Adag. Tura. cap. 16. li. 22. lautumias vult legi, dico alibi. J.B.

Ibid. Λιθοτομίας Δ.] Historiam Philoxeni respicit, de qua fusius Ἀκακ. c. 15. M. du S.

Λιθοτομίας] Philoxeni contubernalis futurus versiculos tyranni laudare recusantis. J.M.G.

Ibid. Τὰς Διονύσου λιθοτομίας] *Syracusanas Dionysii tyranni Latomias*, Philoxeni poetae exemplo *J. Bred.* Misc. IX. 13. f. Ecce rursus quam malam Graecam lectionem expresserit; nam haec vitia typothetica non esse credo, quia & alibi Διονύσου male pro Διονυσίου legebatur, ut supra jam monuit Clar. *Jens.* Hic vero ubique vera lectio erat expressa. Sed alius est *Dionysius* tyrannus, alius Διόνυσος *Bacchus*, vel herus ille Xanthiae, de quo *Jens.* ad vit. auct. c. 6. J.F.R.

41. Μετὰ ἐκκλησίαν] Conf. supra c. 10. M. du S.

60. Κοσμούμεναι] Mss. κομᾶσθαι, male, nam sequitur τὰς κόμας διαπλεκόμεναι: essetque δὶς τὸ αὐτό. J.B.

63. Ἡ ἄρα] *Ancilla.* Sic *Dramo* & *Xanthias* pro servis usurpantur. J.Br.

Ἡ ἄρα] *Serva Hesych.* ἄρα, δούλη, παλλακή. Dictio quae saepe corrumpitur, ut doceo alibi. J.B.

69. Πα-

περὶ σωφροσύνης ἐκεῖναι λόγοι, ἐς ἃς τὸ μοιχεύεσθαι ἐστ' ἂν ἐκείνη ἀνιγραψαμένη τῷ μοιχῷ, ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἀκρόασιν.

tia sermones insistunt, exspectantque, dum illa moecho postquam rescripserit, ad auditionem redeat.

Ἐπειδὰν δὲ τῷδε ἀφ' μακρῷ τῷ χρόνῳ Κρονίων ἢ Παναθηναίων ἐπιστάντων, πέμπηταί τί σοι ἐφεστρίδιον ἄθλιον, ἢ χιτώνιον ὑπόσαθρον, ἐνταῦθα μάλιστα πολλὴν δεῖ τὴ μεγάλην γενέσθαι τὴν πομπήν. καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθὺς [a] ἔτι σκεπτομένῳ τῷ δεσπότῃ, προθραμὼν, καὶ προμηνύσας, ἀπέρχεται, μισθὸν οὐκ ὀλίγον τὸν ἀγγελίας προσλαβών. ἔσθ' ὅτε δὲ τρισκαίδεκα ἥκουσι κομίζοντες ἕκαστος ὡς πολλὰ εἶπε, καὶ ὡς ὑπὲρ

37. Cum vero longo post tempore aliquando Saturnalibus instantibus vel Panathenaicis, mittitur tibi amiculum miserum aut tunica fere putris, tunc maxime multam instituti magnamque pompam oportet. Et primus quidem, qui deliberante domino illud sublegit, praecurrens & indicans, non parvo ablato nuntii praemio, redit. Mane vero tredecim veniunt ferentes munus, quorum unusquisque, ut multa dixerit, ut

a Ἔτι σκεπτομένου] Sic L. & G. Ἐπισκεπτομένου P. Ἐπισκεπτομένου Edd. omnes.

27. Ἐφεστρίδιον] Μανδύαν τινὰ, ἄμπισον δὲ κεκρύφαλον τοῦτ'. V.

69. Παναθηναίων] Quid Romae *Panathenaea*? *M. du S.*

70. Ἐφεστρίδιον ἄθλιον] Dixere Persii Interpretes ad illud:

Scis comitem horridulum trita donare lacerna.

Mſ. Regius ad hunc locum μανδύαν τινὰ ἄμπισον δὲ κεκρύφαλον τοῦτ'. leg. *Casaub.* fin. lib. 6. Anim. ad Athen. *Hesych.* & *Suid.* verbo χειρόμακτρον. *J. B.*

Ἐφεστρίδιον] Interpretatur *Erasmus ephestridion umbellam*, ut umbella Graece σκίρον dicitur. Debebat vertere *amiculum*, *pannulam*, vel tale quid. *J. P. a G.*

72. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος] Nullus dubito ex eodem codice refingendum esse καὶ ὁ μὲν πρῶτος εὐθὺς, ἔτι σκεπτομένου τοῦ δεσπότου, προθραμὼν καὶ προμηνύσας ἀπέρχεται. *Et primus quidem illico, etiammum cunctantem dominum audiens, praecurrens ante alios nunciat.* Vulgo, καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθὺς ἐπισκεπτομένου τοῦ δεσπότου, προθραμών. Vertunt: *ac primus quidem, qui statim id facere destinantem subausultarit dominum, praecurrit, priorque monet.* σκέπτομαι est cunctor, dubito. unde σκεπτικοὶ qui de omnibus dubitabant. *J. G. G.*

73. Ἔτι σκεπτ.] Ἔτι σκεπτομένου in G. & L. legitur, quod merito viro summo placuit, utpote quod corruptae vulgatae ἐπισκεπτομένου medicinam afferre commodissime vilum sit. *Cod.* P. aliam scripturam exhibet, quam olim sequebar, nempe ἐπισκεπτομένου, quia vocem ἐπισκέπτου vel ἐπισκέπτομαι *de mandantibus* eleganter usurpari, vel Lexica ipsa satis docent; Adi tamen nos ad *Catapl.* 8. ubi de ea plura. *mandatum* autem hic intelligi commode posse, *munus* quo nuntius mox donatur, satis evincit. Nunc autem ἔτι σκεπτομένου magis probo. Vox ἐπισκέπτομαι pro *considero* apud *Aristotelem* frequens, *Eth. Nic.* p. m. 4. C. 20. A. 120. C. Sic noster etiam usurpat simplex σκέπτομαι Ἱστ. β. c. 10. Δίωνος. c. 57. Ἑρμ. c. 50. & 73. *M. du S.*

Ἐπισκεπτομένου] Quid si ἐπισκηψαμένου jubente, & mandante familiae. *J. M. G.*

76. Κομίζοντες] *Pallium deferentes.* *J. Br.*

77. Πολλὰ εἶπε] *Multos de te apud dominum sermones fecit.* *J. Br.*

78. Καὶ ὡς ἐπιτραπεῖς] *Utque, cum id arbitrio ejus permissum esset, ut quod vellet indumentum ad te deferret.* *J. Br.*

Καὶ ὡς ἐπιτραπεὶς τὸ κάλλιον ἐπιλέξατο δεξιὸν] Perperam Erasmus, *quemadmodum adhortans commodiora subjecerit.* Concinnius Benedictus, *ut sibi data arbitrio commodiora subjecerit*, etsi posteriora haec sint singularia. Certe clarius & simplicius verti poterat debebatque, ut adscripsit pater, *cum ei commissum esset negotium, pulchriorem* vel *optimam vestem elegerit.* In *Nigrino.* οἱ τὰς πόλεις ἐπιτραπέντες. In *Apologia* hujus dialogi. ὁ Φαῦλος ἰλιγγιᾷ, εἰ τὰ τοιαῦτα γίγνοιτο, ἀλλ' ἔθος ἐπιτραπῆναι. In modo *Conscrib. histor.* ὃς καὶ πρόγμασι χρησάμενος ἄν, εἰ ἐπιτραπείη. Et alibi usitatissima est loquutio. *J. G.*

Ibid. Τὸ κάλλιον ἐπιλέξατο] *Optimum tibi delegit.* *J. Br.*

79. Διεξιὼν] *Commemorans.* *J. Br.*

80. Λωβῶντες] *Aliquot a te extortis assibus.* *J. Br.*

Ibid. Ἐρυθριῶντες] Narrat Noster quemadmodum, si *Mercede Conductus* festis diebus donativum aliquod pusillum ab Domino accipiat, etiam mususcula oporteat dare iis, qui donativum istud ei apportent; quorum aviditas habendi vix satiari queat, quique quantumcumque accipiant, aegro animo discedant. ἀποτυγχάνοντες δ' ὅτι, inquit, ἀπαλλάττοιεν λωβῶντες, ὅτι ἐ βραβεύσουσι, ὅτι μὴ πλείω ἴδωνται. *Omnes itaque aliquo accepto*

ut monuerit, ut dato ſibi negotio pulcherrimum elegerit, commemorat. Omnes igitur cum munuſculo abeunt, inſuper cum faſtidio quodam murmurant, quod plura non dederis.

38. Merces ipſa *minutatim tibi ſolvitur*, obolis binis aut quaternis, ſi petas, gravis videris ac moleſtus. Ut igitur accipias adulandum primo ipſi & ſupplicandum; colendus autem etiam eſt diſpenſator, quod aliud culturae genus eſt; nec vero negligendus conſiliarius & amicus. Porro quod accipis jam debebatur veſtiario aut medico, aut ſutori cuidam. Munera igitur illa non munera & nullius utilitatis.

μησε, ᾗ ὡς ὀπτραπεὶς, τὸ κάλλιον ἐπελέξαλο διεξιών· ἅπαντες δ' ἦν ἀπαλλάτλον᾽ ὀλαβόντες, ἔτι ᾗ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας.

Ὁ μὲν γὰρ μισθὸς αὐτὸς, χτὶ δύο ὀβολοὺς, ᵇ ἢ τέτταρας. ᾗ βαρὺς αἰτῆσαι σὺ, ᾗ ὀχλητὸς δοκεῖς. ἵνα δ' ἦν λάβῃς, κολακευτέος μὲ ἑαυτὸς, ᾗ ἱκετευτέος. θεραπευτέος δὲ ᾗ ὁ οἰκονόμος. ἔστι μὲ ᾗ ᶜ ἄλλος θεραπείας τρόπος. Οὐκ ἀμελητέος δὲ ὑφ' ὁ ᵈ ξύμβουλος ᾗ φίλος. ᾗ τὸ ληφθὲν, ᵉ ἤδη προσφείλεσο ἰμαλιοκαπήλῳ, ἢ ἰατρῷ, ἢ σκυτοτόμῳ τινί. ᵍ ἄωρα ἦν σοι τὰ δῶρα, ᾗ ἀνόητα.

Πο-

ᵇ Ἢ] Sic recte P. & L. ᾗ Edd. ᶜ Ἄλλος : : τρόπος] Ἄλλου τρόπου margo *Aldi*. ᵈ Ξύμβουλος] Ξύμβολος male *S.* Ceterae recte ut edidimus. ᵉ Ἤδη] Ὃ ἤδη Ex. Fl. ᶠ Ἄωρα] Sic recte *Coll.* & *Grou.* Edd. omnes male ἄωρα.

80. Βρενθυόμενοι] Ἀλαζονευόμενοι ἢ λυπούμενοι ᾗ δυχιραίνοντες. βρένθων δὲ μῦρον ᾗ πηχέων, οἱ δὲ ἄνθινον μῦρον. καλεῖται ᾗ ὄρνιθός τι βρένθος, ὃ ἴσιος * κόσυφον καλοῦσι. *V.*

* Κόσυφον] Lege κόσυφον. *M. du S.*

90. Ἄωρα ἦν σοι τὰ δῶρα] Gr. ἄωρα, Ex Sophoclis Ajace (v. 675.) *G. M. du S.*

cepto diſcedunt, inſuper muſſitantes, quod non plura dederis. Ad vocem βρενθυόμενοι ita Scholiaſtes, Ἀλαζονευόμενοι ἢ λυπούμενοι ᾗ δυχιραίνοντες. βρένθων δὲ μῦρον ᾗ πηχέων. οἱ δὲ ἄνθινον μῦρον. καλεῖται ᾗ ὄρνιθός τι βρένθος, ὃ ἴσιος κόσυφον καλοῦσι. Scholiaſtae haec verba ſunt, uno alteroque excepto, eadem plane, quae habet Etymologici Magni Auctor; quibus & conveniunt fere, quae habet in ea voce *Heſychius*: ſed quum apud *Heſychium* juxta & *Helladium* in Chreſtomathia pag. 14. editionis cum notis Meurſii, legatur Βρένθιον, dubium utrum apud *Helladium*, & *Heſychium* atque in Etymologico Magno (ubi nunc Βρένθιον, nunc in plurali Βρένθια, ſcribitur) ſit ex hoc Luciani Scholiaſta reſcribendum βρένθιον an vero apud hunc, ut & in Etymologico ex *Heſychio* βρένθων emendari debeat. Certe priori ſententiae videtur τὸ βρενθύεσθαι inde deductum favere. Porro & ex *Heſychio*, & *Etymologico* apud Scholiaſten pro κόσυφον lege κόσυφον. Apud *Heſychium* quoque, ubi legitur, Βρένθιον, μῦρόν τι ὡς Βάκχαρις, &c. ſciendum apud Etymologici Auctorem ſcribi βάκχαρις, & ex adjecto ibi articulo ἡ, patet fuiſſe feminam. Uter recte ſcriptum hoc nomen habet? Sequitur iterum apud *Heſychium*, Βρένθος ᾗ ὁ τύμβος λέγεται· hic quidam pro τύμβος conjiciunt θυμός. Sed verior eſt haud dubie *H. Stephani* ſententia, emendantis τύφος. Recte enim ut βρενθύεσθαι per ἀλαζονεύεσθαι, μεγαλοφρονεῖσθαι, ita Βρένθος per τύφος exponitur. Apud eumdem *Heſychium*, ubi Βρενθύεται, δυχιραίνει, προσπαίζει, legitur, nullus dubito quin Βρενθύεται ſit reſcribendum; plane uti infra Βρενθύεσθαι inter alia etiam per δυχιραίνεσθαι, προσπαίζεσθαι, redditur. Vide quoque Etymologicum Magnum in eadem hac voce. *J. J.*

82. Δύο ὀβολοὺς ἢ τ.] Summam & infimam mercedem hic nominat. quarum haec nummorum Anglicorum valet libras ferme decem, illa viginti. De mercede enim Philoſophi ut intelligam hunc locum, ſequentia cogunt, quibus quam difficulter enumeretur, ediſſerit; ἢ autem quod hic pro vulgato καὶ habes, ex P. & L. eſt. *M. du S.*

84. Μὸν αὐτὸς] *Ipſe dominus.* *J. Br.*

86. Οὗτος] Muneribus ſcilicet, non obſequio tantum. *M. du S.*

87. ξύμβολος] Revocandum ex editionibus prioribus ξύμβουλος, *qui in conſilium adhibetur.* Talem enim hic locus poſtulat. *J. J.*

90. Ἄωρα] An ἄδωρα. *J. Br.*

Ἄωρα ἦν σοι τὰ δῶρα] Ita & vertitur ab interpretibus, *intempeſtiva.* At non veniunt intempeſtiva illa, quorum adventu ſolvo æs alienum antea contractum; etſi tarda, tamen ſatis utique tempeſtiva, nec certe ἀνόητα. Immo ſane auctor ſcripſit ἄδωρα δῶρα, talia dona, quae pro donis haberi non poſſunt, quum & eorum ſpe in cultu domini & mox in ipſos ſervos plus erogaveris, quam illa tibi poſſunt redigere. Sic in *Timone* notatur ab *Barlaeo* πλοῦτος ἄπλουτος. Sic invitarum auctione *Bourdelotius* advertit τέρψις ἀτερψίη. Sic ab aliis κόσμος ἄκοσμος, τόκος ἄτοκος. *J. G.*

Πολὺς δὲ ὁ φθόνος, καί πῃ ἡ διαβολή τις ἠρέμα ὑπεξαίσσα πρὸς ἄνδρα ἤδη τὰς κατὰ σοῦ λόγους ἡδέως ἐνδεχόμενον· ὁρᾷ γὰρ ἤδη σε μὴν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκλελυμένον, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀσθενοῦντα τοὺς πόδας, καὶ ποδάγραν δὲ ὑπανιοῦσαν· ὅλως γὰρ οὐδὲ ἓν ἐπιμέμφεται ἐν σοί, ἀσπαθισάμενος, καὶ τὸ ἐγκαρπότατον τῆς ἡλικίας, καὶ τὸ ἀκ-

39. Inter haec forte etiam calumnia quaedam paullatim contra te insurgit apud virum, sermones qui contra te habentur libenter jam excipientem. Videt enim te jam perpetuis laboribus detritum, & ad officia claudicantem, & defectum viribus, subeuntemque paullatim podagram. Omnino enim postquam florem aetatis valetudinisque tuae praecerpsit, postquam fertilissimam

Ἄορα ἔν σφι τὸν δῆρα, καὶ ἀνόστια] Qui lectionem hanc [ἄορα] tueri velit, possit ex *Homero* adferre, ubi Odyss. M. vs. 89. Scyllae pedes dicuntur ἄορα.

Τῆς ἦτοι πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄορα.

Idque Scholiastes vetus, anonymus, exponit λαστὰ adeo ut *dona* haec dicantur *tenuia*. Vel ἄορα possit quis exponere *ingrata*, *indigna*; quemadmodum *Hesychius* ἄορα interpretatur inter alia, ἄχαρι, ἀηδές. Sed sciendum est, non satis constare, ne inter ipsos quidem veteres Graecos interpretes, quemadmodum Scyllae pedes ἄορα apud Homerum sint intelligendi: quod facile patet cum ex *Hesychio* (in voce Ἄορα, ubi ad hunc Homeri locum respicit, & non unam interpretationem comminiscitur) tum ex eodem Scholiasta vetere, varias variorum super hujus expositione loci sententias cumulante; quarum haec quidem videtur verior; Scyllae pedes nimirum dici ἄορους ab ὁρμᾶν *prosilire*; ut qui in petram quasi impacti prosilire nequeant. Hanc quoque sententiam ponit & *Hesychius*. Quod vero ad hunc Luciani locum attinet, haud dubie est certissima & venustissima lectio Cl. *Gronovii*, legentis ἄδωρα pro ἄορα. Ἄδωρα enim δῶρα eadem elegantia dici, qua πλοῦτος ἄπλουτος, τίρψις ἀτιρψία, κόσμος ἄκοσμος, τόκος ἄτοκος. Quibus ego addo γνῶσις ἀγνωσία eodem loco apud Nostrum in Vitar. Auctione, c. 14. quo τίρψις ἀτιρψία. Sic Χάρις ἄχαρις lib. 1. *Anthol.* Epigr. cap. III. Epigr. I.

Οἶν ἰμὰ ταῦτα λάφυρα· τίς ὁ δρεψάσθω ἀνάψας
Ἄρη, ταύταν τὴν ἄχαριν χάριτα.

& apud *Aeschylum* in Prometheo Vincto p. 35. edit. Steph.

——— φίρ' ἔτνας ἄχαρις
Χάρις, ἄ φίλαι, εἰσί που τις ἀλκά.

Apud eumdem *Aeschylum* in eodem dramate, πόλεμος λοίσιμος pag. 55.

Ἀπόλιμος οὐδ' ἀ πόλεμος, ἄορτα
Πόνιμος.

Scholiastes hunc λοίσιμον πόλεμον exponit ἀναλωτικόν, ὃν ἐκ πολλοί τις μηχανήματος, ἢ φυσικῆ). (Apud *Ciceron* III. de Orat. veteris Tragici est: Qua tempestate Paris Helenam innuptis junxit nuptias: ἄγαμος γάμος *Euripid.* in Hec. *Sophocl.* OEdip. Tyr. p. H. S. 200. *Aeschylus* Prom. πόρος ἄπορος, πόλισμος λοίσιμος Persis. ναῦς ἄναυς Choeph. χάρις ἄχαρις *Eumenid.* παῖδας ἄπαιδας. *Aristoph.* βίος ἀβίωτος. *Attius* Medea vita invita: *Amphis.* Com. θάνατος ἀθάνατος. Haec collegit B. *Martin.* V. L. III. 9. *Homero* Il. I. 34. ἀλλὰ ἅλαλπας. *Aeschylo* in Persis p. 157. ναῦς ἄναυς, *naves perditae*, & p. 288. πόλις ἄπολις, urbs diruta: *Sophocli* in Electr. v. 1157. Clytaemnestra dicitur ob crudelitatem μήτηρ ἀμήτωρ. Haec addidit *T. H.*)

Amarunt hanc dicendi rationem etiam Latini; apud quos legitur *via invia*. Pari ratione apud *Ovidium injusta justa*, II. Metam. 627. de Apolline Coronidem ab se temeraria & injusta caede trucidatam tumulante,

Et dedit amplexus, injustaque justa peregit.

Sic antiquus *Tragicus* apud *Ciceronem* III. de Oratore 58. dixit *innuptas nuptias*;

Qua tempestate Paris Helenam innuptis junxit nuptiis,
Ego tum gravida, &c.

Sic *insepultorum sepulcrorum* ex *Ciceronis* Philipp. I. citat *Turnebus* ad *Suetonii* Julium, cap. 84. Huc referri potest *diligens negligentia* apud *Ciceronem* in Oratore cap. 23. *Inops potentia* apud eumdem Pro Quintio cap. X. *Insaniens sapientia* apud *Horatium*. Ita & Ardeliones apud *Phaedrum* dicuntur *multa agendo nihil agere*. Sed ut ad Luciani locum revertar, cum ita emendandum, viderat jam olim *Brodaeus* IX. Miscell. cap. 17. adferens illud *Sophoclis* ex Ajace Flagellifero,

Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὠφέλιμα.

Scilicet ἄδωρα δῶρα dixerunt Graeci ad denotandam donantis vafritiem & impiam fraudem, qua per speciem beneficii quempiam irretiat & quasi visco capiat. Sic Laocoon apud *Virg.* II. Aeneid.

——— *nulla putatis*
Dona carere dolis Danaûm? ———

Ita Venus in suavissimo & cum suavitate ipsius Κηρίδος Φιλήματος, *Veneris osculi*, quod ibi offertur, certante, *Moschi* Eidyllio, quod inscribitur Ἔρως δραπέτης, *Amor fugitivus*,

Ἦν δὲ λίγη (Ἔρως scil.) λαβὼν τοῦτα, χαμερπέα δῶρα
ἄκλα,

χάρ-

quam vitae tuae partem, & summum vigorem corporis contrivit, & pannum te undique fissum concinnavit, jam circumspicit, te quidem in quod sterquilinium abjiciat, alium vero, qui labores sustinere possit, ut adsumat. Tum igitur vel tentasse puerum, vel ancillam virginem dominae imminuisse, homo senex, vel quiddam

μειράκιον ἢ σώματος ἀπορρίψας, ἢ ῥάκος ἰσχνὸν πολυχειρὶ ἐργασάμενος, ἤδη περιβλέπει, σὲ μὲν οἷ ἂν κόπρῳ [a] ἀπορρίψῃ φέρειν, ἄλλον δὲ ὅπως ἂν δυναμένων τοὺς πόνους καρτερεῖν προσλήψεται. ἢ ἴσως μειράκιόν σοι ἔστι ἐπειράσας [b] πόλε, ἢ δ γυναικὸς ἄβραν παρθένον γέρων ἀνὴρ [c] διέφθειρας, ἢ [d] ἄλλο τι

τι

a Ἀπορρίψῃ] Ἀπορρίψων margo *AIW.* b Πόττ] Conjecit *Jens.* Confirmat Mſ. L. Τότε Edd. omnes male. c Διαφθείρας] Sic W. recte ait *Soulius.* Δίαφθείρας Edd. male. Διαφθείρας correctum in Ald. d Ἄλλο τι] Ἀλλό τι Edd.

Μότε δίγγε, πολέσι δῦρα· τὸ δ' ἀπὸ πάντα βέβακε). *J.F.*

Ἄδυρα] In quibusdam Godd. ἄδυρα invenîri testantur *Galaei* Collectanea, quae etiam ἄυρα memorant, & restituta Sophoclem ejus quam sequimur lectionis auctorem laudant. Locus *Sophoclis* integer sic habet: Ἀλλ' ἴσ' ἀλαθὴς ἡ βροτῶν παροιμία, ἰχθὺν ἄδυρα δῦρα π' οὐκ ἀσήσιμα. M. vulgatam exhibet. *M. du S.*

Ἄδυρα] Ex Latinis permulta ejusmodi oxymora, ut: *concordia discors, insaniens sapientia, dulce malum, strenua inertia* &c. &c. collegi in libello *de Ambig. & contrar.* Tit. *ADJECTIVUM*, & *OXYMORON*. *J.F.R.*

Ibid. Καὶ ἀσήσιμα] Ex Sophocle in Ajace Mastigoph. Ἐχθὺν ἄδυρα δῦρα π' οὐκ ἀσήσιμα. *J.Br.*

95. Πρὸς τὸν Διφιλίου σκάζοντα καὶ ἀπαυδῶντα] Incredibile est has voces, imprimis postremam, sic ab eximiis illis viris verti potuisse: *ad munia famulatus obeunda claudicantem & obaudientem.* Quid oro illud est? Utique talia non decent seculum nostrum, nec hanc emendationem. Quis ignorat ἀπαυδᾶν esse collabi, deficere? *J.G.*

97. Ὅπερ ἂν νοσιμώτατον οὖ σοί] Haec ita legenda sunt. *J.Br.*

Ὅπερ ἂν νοσιμώτατον] Lucianus porro accumulans & exaggerans miserias, quae cum per totum convictus tempus, tum denique, ubi dimittendus sit, Conductum maneant, ait, Dominum secundis auribus admittere, si quis Conductum apud se calumnietur, ὅπερ οὖν ἴσως σε μὲ ἐᾶν δεῖ συνεχῶν πόνων ἐκτετρυχωμένον, καὶ πρὸς τὸν Διφιλίου σκάζοντα, καὶ ἀπαυδήσοντα, τὴν παραίνεσιν δὲ ὑπανιέναι. ἄλως γὰρ ὅπερ ἂν νοσιμώτατον οὖ σοί, ἀπαυδησάμενος . . . ἤδη περιβλέπει σε μὴ οἷ τ' ἂν κόπρου ἀπορρίψῃ, &c. Sic potius, quam vulgo νοσιμώτατον, οὖ σοὶ ἀπαυδησάμενος, haec sunt distinguenda, ut ante me vidit *Brodaeus* dicto loco. *Perspicit enim te . . jam assiduis laboribus attritum, & ad munia famulatus obeunda claudicantem, & deficientem, jamque padagram tibi suboriturum. Proinde postequam id quod erat in te florentissimum, decerpsit . . . circumspicit jam in quod sterquilinium te abjiciat*, &c. *J.F.*

Ibid. Νοσιμώτατον] Vid. In Angl. Cod. Paginam 258. interpretatur *Theod. Marcil.* ad Pers. *J.B.*

Νοσιμώτατον] Vid. iterum infra *Hab.* c. 19. *M. du S.*

2. Ἀπορρίψῃ φέρων] Hic quidem potest otiosum dici illud φέρων. (Vid. supra ad c. 24.) Interim idem tamen valet, ac si dixeris: si quis te (ad sterquilinium) *portet & abjiciat.* *J.F.R.*

5. Πόττ . .] Recensens Lucianus causas, quas Dominus comminiscatur, ubi taedium *Mercede Conducti* eum ceperit, illum exturbandi; inter eas ponit & has, ἢ ἴσως μειράκιόν σοὶ ἔστι ἐπείρασας τότε, ἢ δ γυναικὸς ἄβραν παρθένον γέρων ἀνὴρ διέφθειρας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐπιλήθεις, νύκτωρ ἐγκεκαλυμμένος, ἐπὶ πρόχλισιν οὐσῆς, ἐξειλίχθης ἔρημος ἀπ' αὐτῶν. Non multis puto opus esse, quibus attento & Erudito Lectori persuadeam legendum πότε & διέφθειρας, non autem, ut adhuc, τότε & διέφθειρας. Quem enim alium sensum, quam hunc, recipere possit hic locus, & mens Auctoris? *Vel etiam quod puerum ejus aliquando tentasti, vel uxoris ancillam virginem homo senex vitiasti, vel simili alio nomine insimulatus, noctu, obvolutus, in cervices extrusus, egressus & orbatus omnium.* *J.F.*

Πόττ] L. Uti conjecerat Cl. *Jensius*, pro vulgato τότε. *M. du S.*

Πόττ] In Lectt. Lucian. *Jensii* p. 204. unde haec desumta sunt, inverso ordine legebatur: *legendum τότε . . nec autem, ut adhuc, πότε.* Nos vero ita correximus in ejus nota, ut mens viri *Clar.* postulabat, qui vulgatam corrigere volens, non scripsit eam habere πότε. Conf. varias lectt. Quare πότε dedimus, enclitice, non πότε interrogative. *J.F.R.*

6. Διαφθείρας] In omnibus antea legebatur Δίαφθείρας, quod sensus ferre nequit. W. veram scripturam Διαφθείρας, quam arripuimus, suppeditat. *M. du S.*

Διέφθειρας] Pro vulgato Δίαφθείρας exhibui, ut conjecerant viri docti; & sic in *Aldina* prima correctum inveni eadem manu, quae variantes ad marginem notavit, sine dubio ex Codice; nam ubi in una tantum litera variatur, solet eam ipsi textui inmittere. Minus itaque *Solano* obsecundavi, quia sic melius respondet praecedenti aoristo ἐπείρασας. Licet enim conjunctiones non semper similia tempora requirant, ut supra probavimus ad *Piscat.* med. fere: hic tamen convenientior aoristus, quam tempus praesens, quia in praeterito etiam sermo continuatur. *J.F.R.*

τι τοιοῦτον [a] ἐπικληθεὶς, νύκτωρ ἐγκεκαλυμμένος, ὅτι τράχηλον ὠθεῖς, ἐξελήλυθας ἔρημος ἁπάντων, καὶ ἄπορος, καὶ βελτίστῳ τοδάγρᾳ αὐτῷ γήρᾳ συζηλαβών. καὶ ἃ μὲν τέως ἤδεις, ἐπιμαθὼν ἐν τοσούτῳ χρόνῳ· θυλάκου δὲ μείζω τὴν γαστέρα ἐργασάμενος, ἀπλήρωτόν τι, καὶ ἀπαραίτητον κακόν. καὶ γὰρ ὁ λαιμὸς ἀπαιτεῖ σε τῷ ἔθει· καὶ ἐπιμανθάνων αὐτὰ, ἀγαναχτεῖ.

Καί σε οὐκ ἄν τις ἄλλος δέξαιτο ἔξωρον ἤδη γεγονότα, καὶ τοῖς γεγηρακόσιν ἵπποις ἐοικότα, ὧν οὐδὲ τὸ δέρμα ὁμοίως χρήσιμον· ἄλλως τε, καὶ ἡ ἐκ σοῦ ἀπωδῆναι ὑφορὰ πρὸς τὸ μεῖζον εἰκαζομένη, μοιχὸν, ἢ φαρμακέα σε, ἤ τι τοιοῦτον ἄλλο δοκεῖν ποιεῖ. ὁ μὲν γὰρ κατήγορος, καὶ σιωπῶν ἀξιόπιστος· σὺ δ' Ἕλλην, καὶ ῥᾴδιος τὸν τρόπον, καὶ πρὸς πᾶσαν ἀδικίαν εὔκολος· τοιούτους γὰρ ἅπαντας [b] ἡμᾶς εἶναι οἴονται· καὶ μάλα εἰκότως· δοκῶ γάρ μοι καὶ τὴν τοιαύτης δόξης αὐτοῖς, ἣν ἔχουσι περὶ [c] ἡμῶν, καταγνῶναι τὴν αἰτίαν. πολλοὶ γὰρ [d] οἱ εἰς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ οὗ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ὅτι τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ [e] ἐπαγωγὰς

aliud huic simile incusatus noctu; capite obvoluto, praeceps ejiceris domo, relictus ab omnibus, inops, cum senectute podagram etiam optimam nactus; oblitus hoc tanto tempore interjecto eorum quae ante sciebas, ventre auctus majore quam culeus est, malo quod nec explere possis, nec deprecari. Etenim & gula poscit te ex consuetudine, & cum indignatione & querela dediscit.

40. Nec te facile alius quis recipiat exoletum jam & equis vetulis similem, quorum neque pellis aeque utilis. Alioquin etiam calumnia e tua expulsione orta, & majus quid suspicata, ut moechus vel veneficus, vel horum simile aliquid videaris, efficit. Tuus enim accusator tacens etiam fide dignus: tu vero Graeculus & levis ingenii, & ad scelus omne facilis. Tales enim universos nos arbitrantur, nec injuria. Videor enim mihi etiam talis illorum opinionis, quam de nobis habent, caussam intellexisse. Multi enim in domos ingressi, quod nihil aliud utile scirent, vaticinia & veneficia polliciti sunt, & gratiam ab amasiis, & malorum in hostium capita aver-

a Ἐπικληθεὶς] Ἐπικληθεὶς margo *Aldi*. b Ἡμᾶς] Ἰμᾶς *S.* male. At prius recte reliquae, & W. c Ἡμῶν] Ἰμῶν male *S.* Vulgatam nostram exhibent *J. P.* Fl. &c. & W. d Οἱ] Deest in W. e Ἐπαγωγὰς] Sic *J.* Fl. *Ald.* Fr. A. & W. Ἀπαγωγὰς *Ba. H. S. P.* Ald. Ἐπαγ. margo.

12. Θυλάκου] Θύλακος ὁ λάβαξ. Θύλακοι οἱ σφῦρες καὶ ἐπιπάλματα, γομφωτῆρες εἰδή. *V.*

14. Ἐν τῷ ἔθει] *Ea quibus assuevit.* *J. Br.*

23. Ῥᾴδιος τὸν τρόπον] Saepius apud hunc videas ῥᾴδιος in sequiorem partem trahi; sed quid tum valeat, mihi nondum compertum; conjicio *in facinus pronum* ex hoc loco, & alio qui est in Ἀλεξ. c. 4. ubi hominem suis coloribus pingit. Nisi autem adderetur hic τὸν τρόπον, mallem alio sensu intelligere, quo occurrit in Γυμν. c. 34. Ῥᾴδιον εἰς ἱκετείαν. Passive scilicet, quo sensu *opportunum* Livius aliique latine usurpant; cum contra hic propter illud τὸν τρόπον additum, active accipiendum videatur. *M. du S.*

25. Ἡμᾶς] Nimirum ἡμᾶς & paullo post ἡμῶν lego ex antiquis editionibus. Sermo est de Graecis in universum, quorum se numero auctor non eximit. *J. M. G.*

31. Ἐπαγωγὰς] Cum legerem semel & iterum; [Πολλοὶ γὰρ οἱ εἰς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ἴσχειν τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἀπαγωγὰς ἐχθρῶν.] quid esset ἀπαγωγὴ τοῖς ἐχθροῖς, diu frustra haesitavi; neque enim persuadere mihi potui, eam significare posse *abductionem in hostes*, quemadmodum vulgo vertitur. At sola tamdem editio Florentina, habens diserte ἐπαγωγὰς, locum hunc mihi dedit liquidum; eamque vocem esse omnino hic γνήσιον, censeo. Id nimirum Noster sit, Multos, qui se in potentiorum convictum committerent, quia nil aliud fructuosi scirent, promisisse dominis suis praesagia & veneficia, nec non amoris conciliationes, & damna hostibus, sive malorum aversiones in hostes. Solebant namque veteres quid-

aversiones : idque cum facerent, se eruditos dicebant, & pallia induti erant & barbas submittebant minime contemnendas. Non absurde ergo similia de omnibus suspicantur, cum tales esse videant, quos putabant praestantissimos, observentque eorum in coenis & reliqua consuetudine adulationem, & quam servilem lucri caussa personam suscipiant.

41. Quos vero ejecerunt, illos etiam, ut valde consentaneum est, odio habent, & undique quaerunt funditus, si queant, perdere. Etenim arbitrantur illos enunciaturos esse multa illa in natura ipsorum *ac moribus* secreta, ut qui norint accurate omnia, & nudos ipsos inspexerint. Hoc igitur est, quod illos angit. Omnes enim accurate similes sunt pulcherrimis illis libris, quorum aurei umbilici, purpureique coloris membrana exterior : intus autem vel Thyestes est liberos suos epulatus, aut Oedipus cum matre concumbens, aut duas simul sorores Tereus subigens. Tales & hi sunt, splendidi & conspicui, intus vero sub purpura tragoediam multam tegentes. Si enim unumquemque eorum evolvas, actum invenies haud parvum, Euripidis alicujus

τοῖς ἐχθροῖς. καὶ ταῦτα πεπαιδευμένους λέγοντες, καὶ τρίβωνας ἀμπεχόμενοι, καὶ πώγωνας οὐκ [f] εὐκαταφρονήτους καθειμένοι. εἰκότως ἐν τῇ ὁμοίᾳ πρὸς πάντων ὑπόνοιαν ἔχουσιν, ὡς δεῖ- 35 σους φόνου, τοιούτους ὁρῶντες, καὶ μάλιστα ὑπὸ τῶν τοιούτων αὐτοὺς ἐν τοῖς δείπνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ ξυνουσίᾳ κολακείαν, καὶ [g] πρὸς τὸ κέρδος διλοπρέπειαν.

'Αποστυγοῦσι δὲ, αὐτοὺς μισοῦσι, καὶ μάλα εἰκότως, καὶ ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν ὅπως 40 ἄρδην ἀπολέσωσιν, ἢν δύνωνται. λογίζονται γὰρ ὡς ἐξαγορεύσουσιν αὐτοῦ τὰ πολλὰ ἀπόρρητα τῆς φύσεως ἀπόρρητα, ὡς ἅπαντα εἰδότες ἀκριβῶς, καὶ γυμνοὺς αὐτοὺς [h] ἐπωπτευκότες. τοῦτο τοίνυν ἀποπνίγει αὐτούς· ἅπαντες γὰρ ἀκριβῶς ὅμοιοί εἰσι τοῖς καλλίστοις τούτοις βιβλίοις, ὧν χρυσοῖ μὲν οἱ ὀμφαλοί, [h] πορφυρᾶ δ' ἔξωθεν ἡ διφθέρα· τὰ δ' ἔνδον, ἢ Θυέστης ἐστὶ τέκνων ἐστιώμενος, ἢ Οἰδίπους τῇ μητρὶ ξυνὼν, ἢ Τηρεὺς δύο ἀδελφὰς ἅμα [i] ὀπυίων. τοιοῦτοι καὶ αὐτοί εἰσι, λαμπροὶ, καὶ φιλέπλοι, ἔνδον δ' ὑπὸ τῇ πορφύρᾳ, πολλὴν τὴν τραγῳδίαν σκέποντες. ἕκαστον γοῦν αὐτοῦ ἢν ἐξειλήσῃς, δρᾶμα τι μικρὸν εὑρήσεις Εὐριπίδου τι-

[f] Εὐκαταφρονήτους] Εὐκαταφρήτους P. [g] Ἐπιτ.] Ἐπιστ. *J.* Ceteroe recte ἐπιτ. item M. [h] Πορφυρᾶ] Constans lectio. [i] Ὀπυίων] W. Ὀπτῶν Edd.

quidquid mali ominis esset, id omne in hostium capita ut recideret, precari. Eodem prorsus modo *Lucianus* de simili, vel potius multo pejori hominum genere, infra in Pseudomanti c. 5. *Λαμβάνει τις αὐτὸν ἰδιώτης γόης, ἢ μαγγάνης ἢ ἰατρὸς διστισίους ὑπεχούσιον, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐχθροῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀνασκαφὰς, καὶ κλήρων διαδοχάς. Accepit eum aliquis quidam praestigiator, ex iis qui magias & sagas incantationes profitentur, tum artes & ad conciliandam in amoribus gratiam, & ad immittenda in inimicos mala, ad eruendos thesauros, ad hereditates acquirendas.* Est ergo ἐπαγωγὴ, vel generatim cujuscumque noxii & damnosi imprecatio, vel ipsa malorum illatio. *Hesychius*, Ἐπαγωγὴ, συμφορὰ, πτῶσις, ἤτοι τὸ ἐπιτοῦσι κακὸν ἐπαγόμενον. atque iisdem plane verbis id habet *Suidas*. *J. F.*

Ἐπαγωγὰς] W. & Edd. Fl. *Ald. Junt.* & A. recte. In aliis ἀπαγωγὰς, mendose. Vid. Ἀλεξ. c. 15. *M. du S.*

44. Φύσεως] Si usquam, hic certe, late patere videtur φύσεως appellatio, quae corporis & animi morbos, ingenium, mores, vitam totam comprehendat. *J. M. G.*

49. Θυέστης] Vid. supra de *Sacrif.* c. 5. *M. du S.*

51. Τηρεὺς] Tereus cum sequeretur Prognen uxorem & ejus sororem Philomelam, ambae versae sunt in aves. *Ovid.* VI. Met. *Perf.* Sat. VI. *G. C.*

Ibid. Ὀπυίων] Ita W. In *Impress.* ἐπύων. Vid. & Ἀλεξ. c. 19. *M. du S.*

Ὀπυίων] Etsi in omnibus inveni ἐπύων omisso ι. tamen edidi ἐπυίων, quod probatione non indiget; vid. modo *Hesych.* ter quater id repetentem, ἐπυιόμην, μεσγομένη. ἐπυιόμην γεγαμημένην. ἐπύιτο, γαμεῖ. &c. & sic noster supra. Quare vel nullo Mss. praeeunte, olim correxi. Jam vero, cum Codex *Wit.* adsentiatur, nemo me temeritatis arguet. Postea in notis Mss. *Gujeti* quoque inveni, illum ἐπυίων legi velle. *J. F. R.*

τινὸς, ἢ Σοφοκλέους. τὰ δ' ἔξω, πορφύρα [a] εὐανθὴς, ἢ χρυσῆς ὁ ὀμφαλός· ταῦτ' οὖν ξυνεπιστάμενοι αὐτοῖς, μισοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσιν, εἴ τις ἀπ' αὐτῶν ἀκριβῶς, καὶ ἀναγκαίως αὐτοὺς ἐπίσταιτο, καὶ τραγῳδήσαι, καὶ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖ.

aut Sophoclis *ingenio dignum* : extra autem ſunt purpura florida, & umbilicus aureus. Horum ergo ſibi conſcii odio habent & ſtruunt inſidias, ſi quis ab illis ſejunctus, qui accurate ipſos norit, tragoediam ipſos faciat, & in vulgus de ipſis narret.

Βούλομαι δ' ὅμως ἔγωγε ὥστε τὸν Κέβητα ἰδεῖν, εἰκόνα τινὰ ἐκείνου τοιαύτην [b] σοὶ βίου γράψαι, ὅπως ἐς [c] αὐτὴν ἀποβλέπων, εἰδῇς εἴ σοι [d] παρίητέον ἐστὶν ἐς αὐτήν. ἡδέως μὲν οὖν Ἀπολλῶ τινος, ἢ Παρράσιου, ἢ [e] Ἀετίωνος, ἢ καὶ Εὐφράνορος ἂν ἐδεήθην ἐπὶ τὴν γραφήν. ἐπεὶ δὲ ἄπορον νῦν εὑρεῖν τινα οὕτω γενναῖον, καὶ ἀκριβῆ πρὸς τέχνην, ἀλλὰ ὡς οἷόν τέ σοι ἐπιδείξω τὴν εἰκόνα. καὶ [f] δὴ γεγράφθω προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπίχρυσα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τῷ ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἄνοδος ἐπίκροτος, καὶ ἀνάντης, καὶ ὄλισθον ἔχουσα, ὡς πολλάκις ἤδη πρὸς τῷ ἄκρῳ ἔσεσθαι ἐλπίσαντας, ἐκτραχηλιασθῆναι, διαμαρτόντος τοῦ ποδός· ἐν-δὸν δὲ, ὁ Πλοῦτος αὐτὸς καθήσθω, χρυσῆς [g] ὅλος, ὡς δοκεῖ, πάνυ εὐμορφος, καὶ ἐπέρασος, ὁ δ' ἐρασὴς μόγις ἀπελθὼν, καὶ

42. Volo tamen ego ut Cebes ille imaginem tibi quamdam talis vitae depingere, ut illa perſpecta conſtituas, utrum in eam tibi ingrediendum ſit. Libenter itaque Apellem quemdam aut Parrhaſium, aut Actionem, aut Euphranorem etiam ad picturam adhiberem. Quandoquidem vero fieri non poteſt, ut nunc inveniatur aliquis eo vel ingenio vel artis praeſtantia ; tenuem tibi, quantum a me poteſt, imaginem oſtendam. Pingatur itaque veſtibulum altum, inauratum, nec infra in ſolo, ſed ſupra terram in colle ſitum : adſcenſus longus ſit & arduus, lubricusque, ut ſaepe qui in ſummo ſe jam ſperarent eſſe, veſtigio fallente evertantur. Intra vero Plutus ſedeat ipſe, aurea ſpecie totus, formoſus idem atque amabilis. Amator autem qui aegre ad-

a Εὐανθὴς] Εὐανθὴς male *S.* Εὐαυθὴς pejus *A.* b Σοὶ βίου] Βίου σου W. σοὶ L. σοῦ Edd. c Αὐτὴν] Ταύτην W. d Παριητέον] Προσιτέον margo *A1W.* Προσιτέον A. & P. Προσηκτέον M. Sed emendatum eſt poſtea. In vulgata conſentiunt Edd. e Ἀετίωνος] Deeſt in W. f Δὴ] Hanc voculam adeſſe in *S. M. H.* Fl. notat *M. duS.* quare, neſcio. Nam adeſt etiam in reliqq. Edd. g Ὅλος] Ὅλως P. L. A. Sed prius illud Edd. conſtanter ſervant.

61. Ὁ Κέβης ἰαμβεῖ] Σημειοῦ τὸν Κέβητος εἰκόνα. ἔχει * δὲ αὐτὴν ἐν τῷ τέλει τοῦ βιβλίου. *F.*

* Δὲ] *Δὲ* editum erat, ſed ſcribe correxerat *M. du S.*

57. Εὐανθὴς] Ait de divitibus & potentibus, Ἐνιοι γοῦν αὐτῶν ἂν ἐξειλόμην, δῆλον ὅτι μισῶν αὐτοὺς, Εὐριπίδου τινὸς, ἢ Σοφοκλέους. τὰ δ' ἔξω, πορφύρα εὐανθὴς, &c. Quiſquiliae. Scribe cum prioribus editt. εὐανθὲς. Ultra id vitium propagavit Amſtelaodamenſis, exhibens νάνθης. *J. J.*

61. Ὁ Κέβης ἰαμβεῖ] Cujus exſtat libellus. *J. Br.*

62. Σοὶ] Sic optime W. & L. neque aliter in P. fuiſſe veroſimile eſt, cum *Colloſſenſes* exhibeant βίον. Vulgatum σου enim minime ferendum. *M. duS.*

64. Παρίητέον] Ἀντὶ τοῦ παριτέον, Angl. Cod. habet προσιτέον, & ita legiſſe videtur Interp. *J. B.*

Ibid. Ἐς αὐτὴν] Sic rurſus fin. hujus *Dial. M. duS.*

66. Ἐδεήθην] *Cupiam.* *J. Br.*

72. Καὶ ἀνάντης] Malim καὶ ἄναντες. *J. Br.*

73. Ἀνάντης] Lucianus exemplo *Cebetis*, tabulam volens exhibere, in qua Mercede conductorum vita ſit efficta, καὶ δὴ γεγράφθω, inquit, προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπίχρυσα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τῷ ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἄνοδος ἐπίκροτος, καὶ ἀνάντης, καὶ ὄλισθον ἔχουσα, &c. Quid hic non bene ſani ſit, ut cum *Brodaeo* legendum ſit ἄναντες, non video. *Atque aſcenſus ſit valde & acclivis & lubricus. J. J.*

76. Χρυσῆς ὅλος] Angl. ὅλως. Quod Luciani cum eſt,

adſcendit, & ad januam acceſſit, obſtupeſcat oculis in aurum directis. Adſumtum vero ſpes, formoſa & ipſa, & pictam veſtem induta introducat, valde in ingreſſu perculſum. Inde vero Spes quidem praecedat ſemper, excipientes autem illum mulieres aliae, Fraus, & Servitus, tradant Labori. At hic poſtquam multum exercuit miſerum, commendet eum Senectuti, jam aliquantum aegrotantem & colorem vertentem: ultima vero Contumelia comprehenſum abducat ad Deſperationem. Spes ab hoc inde loco avolet nec conſpiciatur amplius: ipſe vero non jam per aureum qua ingreſſus fuerat veſtibulum, ſed per averſum quemdam & latentem exitum nudus extrudatur, ventre prominulo, pallidus, ſenex, altera manu pudenda tegens, altera autem ſuum ipſe collum angens. Occurrat exeunti Poenitentia nequidquam ploranſ, & magis perdens perditum. Hic quidem picturae finis erit. At tu, Timocles optime, ipſe jam diligenter inſpiciens ſingula, cogita, an bonum tibi putes, ingreſſum te πλησιάσας τῇ θύρᾳ, τυπτέτω, ἀφορῶν ἐς τὸ χρυσίον. ὑποδεδλαβῶσα δὲ αὐτὸν ἡ Ἐλπὶς, εὐπρόσωπος ἡ αὐτὴ, ἡ ποικίλα ἀμπεχομένη εἰσαγέτω, σφόδρα ἐκπεπληγμένον τῇ εἰσόδῳ. τυντεῦθεν δὲ, ἡ μὲ Ἐλπὶς ἀεὶ προηγείσθω. παραδεξάμεναι δ' αὐτὸν ἄλλαι γυναῖκες, Ἀπάτη, καὶ Δουλεία, παραδότωσαν τῷ Πόνῳ. ὁ δὲ, πολλὰ τὸν ἄθλιον καταγυμνάσας, τελευτῶν, ἐγχειρισάτω αὐτὸν τῷ Γήρᾳ ἤδη ὑποσοῦντα, καὶ τεταραγμένον τὸ χρόαν· ὑστάτη δὲ ἡ Ὕβρις ἐπιλαβομένη, συρέτω πρὸς τὴν Ἀπόγνωσιν· ἡ δ' Ἐλπὶς, τὸ ἀπὸ τούτου, ἀφανὴς ἀποπταέσθω, καὶ μηκέτι καθ' ὃς εἰσῆλθε τοὺς χρυσοῦς θυρῶνας, εἴ τινα δ' ἀποστρόφου καὶ λαθραίας ἐξόδου ἐξωθείσθω, γυμνὸς, προγάστωρ, ὠχρὸς, γέρων, τῇ ἑτέρᾳ μὲν, τὴν Αἰδῶ σκέπων, τῇ δεξιᾷ δὲ αὐτὸς ἑαυτὸν ἄγχων· ἀπαντάτω δ' ἐξιόντι ἡ Μετάνοια δακρύουσα ἐς ὕδειν ὄφελον, καὶ τὸν ἄθλιον ἐπαπολλύουσα. τοῦτο μὲν ἔστω τὸ τέλος τῆς γραφῆς· σὺ δ' ἤδη, ὦ ἄριστε Τιμόκλεις αὐτὸς ἤδη ἀκριβῶς ἐπισκοπῶν ἕκαστα, ἐνθύμιον εἰ σοι καλὸν ἔχει, προσελθόν-

Eorum mutabatur color, neque quis ſuſtinebat
Procurrens pro moriens pugnare.

F.C.G.

Ibid. Τέτραμμένον . .] Vulgatam hanc ſcripturam, quam etiam praefert M. firmant haec Luciani loca. In Ἄπορ. c. 5. Εἶδον ἤδη τινὰ . . . τὸν τοῦ χρόνου τρεπόμενον, καὶ βλάπτοντα τὰ ἐπιγιγνόμενα, ὥστε ἐκ φθόνου τοῦ μέλλοντος γίγνεσθαι. In Ὕβρ. c. 12. ἐκ μυρίας τροπῆς τοῦ χρόνου μεταβολαὶ. Denique in Z. Tr. c. 30. ἡ χρόα τετραμμένη, οἱ ὀφθαλμοὶ πεφυσημένοι, &c. Nam quod accuſativus hic mutata phraſi additur, nemmem Graece mediocriter doctum morabitur. *M. du S.*

93. Λαλυθείας] M. recte. In reliquis fere omnibus λαλυθίας corrupte. *S.* emendavit. *M. du S.*

95. Τῇ ἑτέρᾳ] Corrige τῇ ἑτέρᾳ μὲν. *F. Br.*

97. Ἐς ὕδειν ὄφελον] Erasimus. *F. Br.*

b Προηγείσθω] Sic Edd. & M. Προηγέσθω Ba. i Ἐγχειρισάτω] Sic recte M. Edd. ἐγχειριτέσθω. k Τετραμμένον τὴν χρόαν] Τετριμμένον τὸν χρῶτα Mſ. Gr. G. l Ἡ Ὕβρις] Deerat articulus in F. aderat in ceteris & in M. & S. m Ἀποπτάσθω] Ἀποπτάσθω W. & Fl. Vulgatam retinuerunt H. & reliquae. n Λαλυθίας] Ita ex M. & S. reſcripſi. Nam λαλυθίας ceterae Edd. omnes male. o Ἐνθύμιον] Ἐνθύμιον male F. ſola. Ceterae omnes recte ἐνθύμιον cum mſ. M.

eſt, ut etiam antea notavimus, ſic p. 279. & paſſim. *F.B.*

82. Ἐκπεπληγμένον] (Nota hic non obſervari diſcrimen illud, ἔκπληγον ad corpus, ἔκπληκτον ad animum.) *Longolius* in Excerptis Lucianeis. Sic ſupra hoc Dial. c. 15. *M. du S.*

84. Παραδεξάμεναι αὐτὸν] Reſtitue παραδεξάμεναι δ' αὐτὸν. *F. Br.*

88. Καὶ τετραμμένον τὴν χρόαν] Legitur in Mſ. ἐγχειρισάτω αὐτὸν τῷ γήρᾳ, ἤδη ὑποσοῦντα καὶ τετριμένον τὸ χρῶτα, cujus color eſt detritus, cujus vividus color eſt extinctus. Sed vulgatam non ſollicito. τετραμμένον τὸ χρῶτα, cujus color eſt immutatus, evanuit. Sic enim *Homerus* loquitur Iliad. F. v. 733.

Τῶν δὲ τράπετο χρὼς, οὐδέ τις ἔτλη
Πρόσσω ἰέναι δὲ καὶ περὶ πυρὸς δηϊόωντος.

θόντα εἰς τ' εἰκόνα καὶ ταύτας τὰς θύρας, ᵃ ἐκείνῳ τ' ἔμπαλιν αἰσχρῶς ἔτως ἐκπεσεῖν. ὅ, τι δ' ἂν πράττῃς, μέμνησο τῆ σοφῆ λέγουσῃ, Ὡς θεὸς αἰτίᾳ, αἰτία δὲ ἑλομένου.

in vitam depictam per illas portas, altera illa janua turpiter adeo elabi. Quidquid autem feceris, sapientis viri memento, qui innocens, inquit, Deus est, culpa vero eligentis.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

DEFENSIO EORUM QUI MERCEDE CONDUCTI IN POTENTIORUM CONVICTU SUNT.

Πάλαι σκοπῶ πρὸς ἐμαυτὸν, ὦ καλὲ Σαβῖνε, ἃ τινά σοι εἰκὸς ἐπελθεῖν ᵇ ἢ εἰπεῖν ἀναγνόντι ἡμῶν τὸ δεῦρ' ὅτι μισθῷ συνόντων βιβλίον. ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ᶜ ἀγελαστὶ

1. OLim apud me considero, pulcher Sabine, quid in mentem tibi venisse probabiliter dicam, legenti nostrum de mercenariis familiaribus libellum. Nam id

ᵃ Ἐκείνῳ τὸν] Ἐκείνης τὰς B. Nihil a vulgata abeunt reliquae, & M. ᵇ Ἢ] Sic dedi ex W. Edd. omnes male ἢν. Fl. plane omisit. ᶜ Ἀγελαστὶ] Ἀγελαστὶ P. Ἀγελαστὶ pejus H. B2. A1. Fl. Sed ἀγελαστὶ recte L. margo A1W. B1. & J.

6. Ὡς θεὸς αἰτίᾳ] Ὅμηρος, ὦ πόποι, οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται· ἐξ ἡμέων γάρ φασι κακ' ἔμμεναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν. Odyss. A. 32. Vide *Stobaeum*. Meminit & *Gellius* horum versuum. G.

4. Ἐκείνῳ τὸν ἔμπαλιν] Sensus facilior, si legas ἐκείνης τ' ἔμπαλιν. J. B.

Ἐκείνῳ τὸν ἔμπ.] Leg. κατ' ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν. F. G.

6. Ὡς θεὸς αἰτίᾳ] Memineris, *Deum in culpa non esse*. Considerat enim id quod est in hominum moribus, ut cum ipsa incogitantia præcipites ruant in mala, deinde tamen iis irretiti culpent fortunam & numina *Homer*. Odyss. I. *Æschyl*. in Prometh. G. C.

Ibid. Θεὸς αἰτίας] *Platonis* locus est huic argumento fine quam aptissimus, *de Rep.* X. 520. C. quem ob elegantiam usumque eximium describere me non pigebit. Ἀνάγκης θυγατρὸς κόρης Λαχέσεως λόγος. ΨΥΧΑΙ ΕΦΗΜΕΡΟΙ, ΑΡΧΗ ΑΛΛΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΘΝΗΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΟΥ. ΟΥΧ ΥΜΑΣ ΔΑΙΜΩΝ ΛΗΞΕΤΑΙ, ΑΛΛ' ΥΜΕΙΣ ΔΑΙΜΟΝΑ ΑΙΡΗΣΕΣΘΕ. ΠΡΩΤΟΣ ΔΕ Ο ΛΑΧΩΝ ΠΡΩΤΟΣ ΑΙΡΕΙΣΘΩ ΒΙΟΝ Ω ΣΥΝΕΣΤΑΙ ΕΞ ΑΝΑΓΚΗΣ. ΑΡΕΤΗ ΔΕ ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ ΗΝ ΤΙΜΩΝ ΚΑΙ ΑΤΙΜΑΖΟΝΤΩΝ, ΠΛΕΟΝ ΚΑΙ ΕΛΑΤΤΟΝ ΑΥΤΗΣ ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΞΕΙ. ΑΙΤΙΑ ΕΛΟΜΕΝΟΥ ΘΕΟΣ ΑΝΑΙΤΙΟΣ. M. du S.

Ibid. Ἀναίτιος] Deus in causa non est, si quid mali nobis inveniat. J. Br.

Ibid. Ἑλομένου] *Ejus qui id agendum statuerit.* J. Br.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ] Sufficiat mihi dixisse *Petrum Moselanum* hujus Apologiæ Interpretem oculis suis in hac usum non fuisse, donec majus otium probandi. hujus Apologiæ pars potior in tractatu præcedente, quale illud statim ab initio ὑπὸ κλοπῆ τινι χρονῷ, & pag. seq. J. B.

2. Ἢ] W. recte, non ἢν, quod in omnibus impressis legitur, nisi quod nihil prorsus in *Florent.* est. M. du S.

5. Καὶ] Adseverantis est.

6. Μεταξὺ] *Inter legendum*, in Miscell. L. IX. c. 14. J. Br.

Μεταξὺ] Quod *Bred.* voluit, jam erat in *Moselani* versione. *Benedict.* vero: *Sed quid interim in singula dicerem; Soulius* vero haec merito in marg. sic mutaverat: *Inter legendum, & perlecto libro.* J. P. R.

7. Ἀνηγκασμένους] Ex hac sententia expedire me non possum. Corruptam censeo. Nec quid eliminem aut quid servem, scio. M. du S.

Ἀνηγκασμένους] Nescio quid haereat *Solano* nostro; nam si ἐφηρμόττειν exponas *adjungere, adplicare*, quo sensu vel in Lexicis occurrit, nihil absurdi habet sententia, *haec jam addere, adjungere paro praecedentibus a te jam lectis.* Confer supra *Revivisc.* c. 38. ἐφήρμο-

id quidem omnino certum habeo, non ſine riſu te illum percurriſſe. Quae vero interjecto tempore, & poſt omnia a te dicta ſint, ea nunc componere his, quae legiſti, ſtudeo. Niſi igitur male ego vaticinari didici, videor mihi audire te dicentem iſta: Et eſt, qui poſtquam ſcripſit ipſe talia, & gravem adeo accuſationem contra hoc vitae genus explicavit, repente omnium oblitus, cadente, ut ajunt, aliter calculo, ſua ſe ſponte in manifeſtam adeo conſpicuamque ſervitutem demiſerit? Quot hunc Midae & Crœſi & Pactoli integri in ſententiam aliam traduxere, ut relicta amica illa a teneris inde & cui innutritus eſt libertate, cum jam prope ipſum eſt Aeacum, & tantum non alterum pedem in cymba *Charontis* habet, praeberet ſe trahendum agendumque tamquam aureo circa cervices

διεξήεις αὐτὸ, ἢ πάνυ μοι πρόδηλον. ἃ δὲ μέλαξὺ ἢ ὅλη πᾶσιν ὑπὸ σῦ ἐλέγετο, ταῦτα νῦν ἐφαρμόττειν ζητῶ τοῖς [d] ἀνεγνωσμένοις. εἰ τοίνυν μὴ [e] κακὸς ἐγὼ μαντικὴν, δοκῶ μοι ἀκούειν σε λέγοντος, εἶτά τις αὐτὸς ταῦτα γεγραφὼς, ἢ καταγορίαν οὕτω δεινὴν ἢ τοιαύτης βίου διεξελθὼν, ἔπειτα πάντων ἐκλαθόμενος, ὀψάκου, [f] φησὶ, μεταπεσόντος, ἐκὼν ἑαυτὸν φέρων ἐς δουλείαν οὕτω ταχεῖαν ἢ ταπεινὴν [g] ἔπεσε; πόσους Μίδας, ἢ Κροίσους, ἢ Πακτωλοὺς ἄλλους μετέπεισαν αὐτὸν ἀφεῖναι μὲν ἤδη ἐκ παίδων φίλην ἢ σύντροφον Ἐλευθερίαν, πρὸς αὐτῷ δὲ ἤδη τῷ Ἀίδῃ γενόμενον, ἢ μονονυχὶ ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα, παρέχειν ἑαυτὸν ὀλκέα ἢ [h] φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ ἢ αὐχένα δεδεμένα, οἷά ὅτι τὴν τρυ-

[d] Ἀνεγνωσμένοις] Conſtans Codd. & Edd. lectio. Καπῶς ἐγὼ P. Ald. F. Fl. B2. H. Καπῶς ἔχω S. &c. & Fl. Vulgatam ſervant reliquae & P. Ἐνστήσεις L.

[e] Κακὸς ἐγὼ] Sic dedi ex L. W. P. & J. & marg. Aiw. [f] Φασὶ] Ex P. Φησὶ Edd. & M. [g] Ἔπεσε] Ἐστησεις W. [h] Φέρεσθαι] Σύρεσθαι W. L. Vulgatam ſervant Edd.

12. Ὀσράκου φασὶ μεταπεσόντος] Πλατωνικὴ παροιμία ἐπὶ τῶ ἀπροφασίστως μεταβαλλομένων ἀπὸ τῶ * πρώ-

των αὐτῶς προσδοκωμένων. V.

* Πρώτων] Pro πρώτων C. habet πρώην. M. du S.

μοζων μεταξὺ τοῖς λεγομένοις. J. F. R.

8. Εἰ μὴ κακῶς] Lego ex editionibus antiquis &, puto omnibus, praeter Amſtel. εἰ μὴ κακῶς ἐγὼ τὴν μαντικὴν, ut ſit elliptica locutio, intelligaturque ἔμαθον, οἶδα vel ſimile quiddam. J. M. G.

Ibid. Κακὸς ἐγὼ] W. P. L. & Ed. *Junt.* ſecutus ſum, in quibus omnibus haec optime habent. Reliquae Edd. fere omnes κακῶς ἐγὼ, quod S. mutavit in κακῶς ἔχω. *Plato* Phaedone Ed. Baſil. p. 33. C. Καὶ ὡς ἔοικε τῶ κύκνων δοκῶ φαυλότερος ὑμῶν εἶναι τὴν μαντικὴν. &c. M. du S.

11. Πάντων ἐκλαθόμενος] I. e. *omnium* quae περὶ τῶ ἐπὶ μισθῶ σωθέντων literis mandavit, *oblitus*. J. Br.

12. Ὀσράκου φασὶ μεταπεσόντος] *Eraſmus* in paroemia *Teſtula transmutatio*. J. Br.

Ὀσράκου φασὶ] Utitur hoc Proverbio *Plato* in Phaedro. A. V.

Ὀσράκου φασὶ] Nimirum pag. Ed. Baſ. 200. C. Utitur etiam hoc Proverbio *Dion Chryſoſt.* 52. C. 118. A. B. 163. C. Vide quid *Suidas* ex Eunapio afferat in ὀσράκου μεταστροφῆ, & adde *Marini* locum in vita Procli, & quos ibi in nota laudat. Cl. *Alb. Fabricius*. *Euſtath.* ad Iliad. Σ. p. 1161. a Cl. *Kuſtero* ad Suidam laudatur, & *Diog.* L. VI. 95. M. du S.

13. Φέρων . . ἔπεσε] Vid. nos de hac phraſi ſupra, ad Dial. de *Merc. cond.* c. 24. quae vel ter, quater, eodem Dial. recurrit. J. F. R.

17. Πρὸς] Hinc, ut & ex aliis locis, patet Lucianum ſenem admodum mortuum. Non diu autem in Aegypto, ſi quidem eo pervenerit, vixiſſe, inde conjicio, quod in iis qui ſuperſunt libellis, nihil ſit ex quo certo conjicere liceat, in Aegypto fuiſſe; niſi quis forſan putet, quae de Diis Aegyptiorum in libello *de Sacrificiis* c. 14. habet, ab eo tum ſcripta, cum ſuperſtitionem ridiculasque & abſurdas eorum de Diis opiniones praeſens ferre non poſſet, aut argumentum adducat ex iis ſumptum quae in Σολ. c. 5. leguntur. Sed haec cum ceteris eodem ſpectantibus, fuſius explicata dabuntur a me, Deo favente, in ea quam paro, *Luciani vita*, huic editioni praemittenda, & in una quaſi tabula ob oculos ponentur. M. du S.

Ibid. Τῷ Ἀίδῃ] *Tam morti proximum.* J. Br.

19. Ἐν τῷ πορθμείῳ] *Eraſm.* in adagio: alterum pedem in cymba Charontis habere. J. Br.

τρυφῶντων πλουσίων τὰ σφιγγία, καὶ τὰ collari devinctum, quales sunt delicatorum di-

22. Τὰ σφιγγία] *Torques.* *J. Bt.*

Τὰ σφιγγία] Hanc vocem interpretor alibi ut & sequentem κουράλια. *J. B.*

Τὰ σφιγγία & τὰ κουράλια] Hanc vocem interpretor alibi ut sequentem κουράλια. *Bourd.* Hæc ultima vox κουράλια non mihi videtur sana, & credo corruptam fuisse ab iis, qui σφιγγία intellexerunt armillas vel collaria, quasi λαὸ τῦ σφίγγειν dictum foret σφιγγία, omne id quod premit aut stringit aliquam corporis partem. At ego non possum sic intelligere σφιγγία. Nam nec Græci viri nec Romani collaria aurea vel armillas gestabant, Barbaricus mos erat gestandi talia καλλωπισμάτια, & ideo dictus est Torquatus Manlius ille Romanus, eo quod redierat a monomachia cum Gallo torque aureo insignis, quem detraxerat hosti, & eo spolio gloriabatur, cum mos non esset Romanis torques gestandi, quod in eo erat extraordinarium & ἐξαίρετόν τι: nam si plures Romani soliti fuissent talia ornamenta gestare, non fuisset ratio eum ita cognominandi ex re solita, & ei cum aliis Romanis communi. *Mosellanus* interpretatur σφιγγία *amuletum*, sed nullum auctorem habet ejus significatus. Amuletum Græce dicitur περίαμμα, περίαπτον, ἀλεξητήριον, nec puto Lucianum in re, quæ per plures voces Græcis ultitatas significari poterat, voluisse uti voce, cujus significatus erat omnino insolitus, & ignotus. Igitur σφιγγίον, ut arbitror, diminutivum est vocis σφίγξ, quod est animal e simiarum genere, quo minus & exilius, eo pretiosius & magis æstimatum: ea vocamus in Gallia *guenuches* & *apejous*. Eam vocem Græcam etiam Latinam fecit *Plinius* lib. 6. cap. 29. ubi de iis mercibus, quæ ab Adulito emporio Troglodytarum afferuntur, ait: *deferunt plurimum ebur, rhinocerotum cornua, hippopotamorum coria, celetum testudinum, sphingia, mancipia.* Et rursus eodem capite: *animal sphingion.* Talia animalia sæpe vidimus apud reges, principes viros, & luxuriantes divites, alligata per collum vel per ilia stipiti aliquando & sphæræ e ligno vel metallo, ne libere vagari sinantur, & sic alligata περίχουσι ἑαυτὰ δλκεῖσθαι κλοιῷ δεδέντα, & auro etiam vel ligari vel ornari solita fuisse testatur ipse Lucianus infra adversus indoctum: πίθηκος δὲ ὁ πίθηκος, ἢ παροιμία φησὶ, κἂν χρύσια ἔχῃ σύμβολα. His positis pro κουράλια (quam vocem *Mosellanus* interpretatur *coralia*, tamquam si κοράλια scriptum esset) legendum puto κουράσια vel κοράσια vel κορδάκια, quarum vocum idem est significatus, nimirum παιδία vel παιδάρια, & duarum quidem, quas primo loco posui, frequentissima occurrunt exempla, ultimam κορδάκια. *Hesychius* habet sic: Κορδάκιον, παιδάριον, κόριον, & paulo post: κορδάκιστον, μειράκιον. Sic autem intelligendi ratio est, quod Romani divites & luxuriantes pueros pulchritudine & corporis mollitie insignes trimulos vel quadrimos auro & gemmis ornatos habebant in deliciis, qualis erat ille Philocommodus Imperatori Commodo percarus, de quo Herodianus in Commodo: ἦν δὲ παιδίον πάνυ κάλλιον, τούτῳ δὴ τῷ γυμνῷ μὲ ἐοικὸς, χρυσῷ δὲ & λίθοις πολυτίμοις κατακεκοσμημένον, οἷς ἀεὶ χαίρουσιν Ῥωμαῖοι οἱ τρυφῶντες. *Erat autem puerulus valde simplex ex iis, qui nudi sine veste auro & gemmis ornati, quibus delectantur Romani luxui dediti.* de iisdem loquitur *Dio Cassius* lib. 48. παιδίον τι ἦν ψιλὸν οἷον αἱ γυναῖκες γυμνοῖς, οἷς πλήθει ἀθυμάτων τρυφῶσι. Quæ sic vertit Xylander: *puellus quidam, quales garrulitate amabiles matrona nudos delectationis causa alere solent.* Nec objiciatur pueris non convenire vocem ἑλκτὸς & κλοιῷ δεδέντα: vox ἑλκτὸς optime convenit voci σφιγγίον, vox φέρεσθαι vero apprime convenit voci παιδάρια & aliis, quæ puellum significant. Simiæ trahuntur, pueri portantur: κλοιὸς simiæ datur, ut trahatur; puero ut ornetur. Ideo in nostra interpretatione nulla est absurditas. *Palm.* Quæ notaverit ad hæc verba eruditissimus *J. Bochartus* descriptione digna judicavimus. Verbotenus itaque ipse de Animalibus sacr. script. lib. 5. cap. 7. Part. II. pag. 703. edit. Londinens. Locum hunc quisquis attente legerit, mendosum esse fatebitur in voce κουράλια, cum ea vox ad rem non faciat. In Oratione hac aulicæ vitæ molestias graphice depinxerat, & quam sit indignum docto homine & liberaliter instituto, tenuis lucelli spe illectum, magnatibus operam suam addicere. Tamen idem jam senior in *Cæsaris* aulam se contulerat. Quod illi objiciens *Sabinus* quidam petit quot *Midæ*, quot *Crœsi*, quot *Ptolemæi* illi persuaserint ut chara illa libertate cui a puero assueverat, abdicata, se huc illuc trahendum ac raptandum præberet, καθάπερ &c. *Ac si collum revinctum haberet aureo quodam collari, qualia sunt delicatorum divitum monilia & corallia* (id est monilia e corallio facta) ita reddidit Cl. *Botius*; sed quod illius pace dixero, ineptissime. Primo enim τὰ σφιγγία sunt *sphinges*, *non monilia.* 2. Et vel si monilia reddas, tamen τὰ σφιγγία & τὰ κουράλια non erunt *monilia ex corallio* sed *monilia & corallia.* 3. Præter τοὺς πλουσίους *divites* inter *Romanos*, de quibus hic agitur, olim habuisse monilia corallina, merum somnium est, cum ne monilia quidem habuerint. Monile enim muliebre fuit ornamentum, ut notat *Servius* in librum septimum *Æneidos.* 4. Denique *Lucianus* inepte diceretur aureo collari esse revinctus, qualia sunt divitum monilia corallina. Nam utut ponas divites habere monilia, tamen iis monilibus non dicentur esse *revincti*, quasi captivi detinerentur. Nec monile corallinum cum aureo collari tamquam simile conferri potest. Nihil enim est auro commune cum corallio. Itaque *Botius* hunc *Luciani* locum intactum præterire debuisset potius quam illi tam ridiculum sensum affingere, & verbis auctoris tam parum consonum. Sed fortasse pro τὰ κουράλια legendum τὰ παρδάλια vel παρδάλεια, ut significetur *Lucianus* aurea catena esse revinctus, quomodo e simiarum genere sphingia, & pardalia, seu pantheræ vinciri solent in opulentiorum ædibus. Sphingia dicimus cum *Plinio* libri 6. c. 29. Et τὰ παρδάλια vel παρδάλεια cum *Philosopho* libri secundi *Historiæ animalium* capite undecimo, & *Phutio* in *Excerptis* ex *Philostrato.* Nobilissimus, atque idem do-

divitum simiolae & parvi sciuri. Multum [a] κυράλια. πολλὴ γοῦν ἡ ἀμφισβήτησις τοῦ τὸν βίβ

[a] Κυράλια] Vid. nott.

doctissimus, mihique amicissimus *Dominus de Grentemesnil* τὰ κυράλια mutat in τὰ καινάρια. Cui conjecturae suffragium adderem libens, si catelli vincti detinerentur, de quo hic videtur agi. Pro τὰ σφιγγία & τὰ κυράλια legebam olim τὰ ὀφίδια καὶ τὰ κολλάρια, *armillas* & *collaria*, seu *monilia*. Quali verborum hic esset sensus, *Lucianum* aureis vinculis detineri, qualia sunt opulentiorum armillae & torques. Ὀφίδια proprie sunt *anguiculi*, sed & *armillas anguium figuram habentes, quaque brachium in anguium modum circumplicant*. Ἑπικαμπίους ὄφεις vocat *Philostratus in Epistolis*. Et pluribus describit *Nonnus* libro quinto Dionysiae. *Collarium* autem pro torque est *Romana* vox, qua *Plautus*, *Lucilius* & *Varro* usi sunt. unde קולרין *Kolarin* vel קולריאה a *Kolaraja Chaldais* & *Thalmudicis*. Et Graecis κολλάριον. *Hesychius* κλοιὸς, περιτραχήλιος δεσμὸς, κολλάριον, ἤτοι μανιακὸς. *Philoxenis* in *Glossis* κολλάριον *collarium*. *Aristophanis Scholiastes* ad *Vespas* κλοιὸς τὸ κολλάριον παρ' ἡμῖν λεγόμενον. Et in *Plutum*, κύφων δὲ δεσμός ἐστι ξύλινος, οὗ οἱ μὲν κλοιὸν ὀνομάζουσι, οἱ δὲ κολλάριον. Itaque videbantur Luciani σφιγγία in ὀφίδια & κυράλια in κολλάρια sine crimine posse mutari, quia hae voces ab invicem non multum abludunt. Sed jam displicet haec conjectatio. 1. Quia divites torquatos & armillatos non reperio, nisi inter barbaros, de quibus hic agi nemo dixerit. Torquatus quidem fuit *Manlius*, sed peculiari de causa, quam nemo nescit. Ita etiam nonnulli alii, non tamen opum, sed virtutis causa torque donati. 2. κολλάρια ad poenam potius quam ad ornatum pertinent. 3. Et vox erat ignota *Graecis* ante *Lucianum*, qui purissime scripsit, neque solet *Latina* vocabula usurpare. 4. Denique aurea vincula, quibus *Lucianus* detineri credebatur, conferri vix possint cum armillis, & monilibus, a quibus non detinentur, qui illis utuntur ad ornatum. Haec igitur conferre jam malo cum catenis aureis, quibus *Romani* Magnates sphinges, & pardos devinciebant. Nam ad haec quoque aurum adhibitum. Hinc de cervis *Martialis* libri primi *Epigrammate* 105.

Mordent aurea quod lupata cervi.

Et *Ovidius* de cervo quem occidit *Cyparissus*, *Metamorphoseos* libro decimo:

Pendebant tereti gemmata monilia collo.

Et *Plinius* lib. 8. cap. 32. *Vita cervis in confesso longa, post centum annos aliquibus captis cum torquibus aureis.* Proinde sphinges quoque & pardos catenis aureis devinctos fuisse credibile est. Quo facit, quod ex *Philostrato* refert *Photius*. Act. 241. Ἄχρηται ποτὲ ὁ Παμφυλίᾳ παρδάλιον τρεπτῷ ἅμματι, ὃν περὶ τῇ δορᾷ ἔφερε χρυσοῦν δή τι ὂν, ἢ ἐπιγεγραμμένον Ἀρσακίους γράμμασιν, βασιλεὺς Ἀρσάκης Διὶ Νυσίῳ. i.e. *Aliquando in* Pamphylia *captum fuisse pardalium* (id est *pantherum* seu *pardum*) *aureum torquem circa collum habentem*, Armeniis *literis ita inscriptum*, *Rex Arsaces Deo Nysaeo*. Tamen si quis aliud vero similius proferat, illud lubenter amplectar. Modo id concedatur, quod ut rem certam assero, vocem κυράλια in *Luciano* esse corruptam ac proinde nihil ex ea de corallio posse elici. *Alexeuxen.*

Τὰ σφιγγία καὶ τὰ κυράλια] Locus est vexatissimus, in quo ingenium exercuerunt viri magni Bochardus & Palmerius, nec non Cl. Bootius? Μανθανοιμὶ τὸ ἔπεσθαι τῷδε ὡς τῷ πορθμείῳ ἔχοντα, παρέχει ἑαυτὸν ἕλκεσθαι καὶ φέρεσθαι, καθάπερ ἐπὶ κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸ σύγχυτα διδύντα, οἷά ἐστι τὰ τρυφῶντων πλουσίων τὰ σφιγγία καὶ τὰ κυράλια. (*Hesych.* in οἰκούρια Alciphr. I. Ep. 39. p. 194.) Vocem κυράλια nihili esse, & Graecis ignotam jam viri docti monuerunt. Non vero amuleta, non collaria intelligi, aut has voces σφιγγία & κυράλια significare posse iidem docuerunt verissime. Non possum tamen subscribere doctissimo *Palmerio*, qui ex *Hesychio* καράλλια, vel καράσια legendum esse scivit. Pueros, illas delicias dominorum & dominarum, apud Romanos aureis catenis vinctos hinc inde ductos esse, quo vellent illos sequi, nusquam lectum neque auditum. Certum est animal intelligi. quamvis autem nihil ad rem faciat locus Philostrati, quem ex Photio attulit Bochardus, ille enim tantum significat pardum aureo collari ab Arsace ornatum dimissum & consecratum fuisse Nysaeo Deo, eumque torquem ideo ejus collo fuisse inditum, ut signum esset consecrationis, non ut in aula vinctus traheretur & duceretur ad spectantium voluptatem, sic etiam cervorum & hinnulorum cervices collaribus, ut etiam nunc in principum aulis, cingebantur: sed loquitur de animali, quod torque, quo ducebatur & trahebatur ad libitum domini, instar σφιγγίου, simiae. Quamvis igitur, nihil ad rem hanc, de qua loquitur Lucianus, faciat iste locus Philostrati, nec in historiis occurrat pardalus sic fuisse domitus, ut in opulentiorum aedibus fuerit circumductus, facit tamen pro Bochardo quod legatur in praecedente dissertatione in mercede conductis, ubi de eadem re loquitur, illos, qui divitibus operam suam locant, similes esse leoni, qui alligatus funiculo hinc inde ducebatur. Ibi philosophus, cum videret se libertatem perdidisse, queritur pag. 471. Νῦν δὲ τὸ τῶ λόγου, λέων κρίκῳ δεδεμένος ἄνω & κάτω ἀφεστόρημαι. *Nunc vero, ut solent dicere, leo filo vinctus sursum ac deorsum circumferor.* Nam quamvis proverbium sit, traxit tamen originem a vero. Nota ex historia Androclis ex *Gellio* & *Aeliano*. vide *Plin.* Hist. Natural. lib. VIII. c. 16. Sic & pantheras & pardos cicuratos & olim fuisse constat ex vita Elagabali, & aliis historicorum monumentis, uti etiam nunc in India ad venandum cicuratur. *Martialis* lib. 1. ep. 84.

[a] βίῳ πρὸς τὸ σύγγραμμα, καὶ τὸ [b] ἄνω ποταμῶν χωρεῖν, καὶ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ [c] παλινῳδεῖν πρὸς τὸ χεῖρον, τοῦτ' ἂν εἴη, οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης, μὰ Δί', οὐδ' ὑπὲρ τῶν ἐπ' Ἰλίῳ γενομένων, ἀλλ' ἔργῳ ἀναστρεπομένων τὰ λόγων καλῶς πρότερον εἰρημένα δοκούντων.

ergo haec vita & illa scriptio discrepant, & hoc sane fuerit illud, quod ajunt, *contra flumen retro ire, & inversa omnia, & in pejus recantare*, non de Helena per Jovem, aut his quae ad Ilium gesta sunt, sed cum opere & factis retractantur, quae bene antea dicta videbantur.

Ταῦτα μὲν πρὸς [d] ἑαυτὸν, ὡς τὸ εἰκὸς, λέλεκταί σοι· ἐπάξεις δὲ ἴσως καὶ πρὸς αὐτὰ ἐμὲ ξυμβουλήν τινα τοιαύτην, οὐκ ἄκαιρον, ἀλλὰ φιλικὴν, καὶ οἵαν σοι χρηστῷ καὶ φιλοσόφῳ ἀνδρὶ πρέπουσαν. ἢν μὲν οὖν κατ' ἀξίαν [e] ὑποδύς τὸ σὸν πρόσωπον [f] ὑπακρίνωμαι, εὖ

2. Haec quidem ad te ipsum, ut consentaneum, a te dicta sunt. Subjicies autem forte ad me ipsum etiam consilium quoddam ejusmodi non intempestivum, sed amicum, teque virum bonum & sapientem decens. Si igitur pro dignitate sumtam personam tuam egero, bene res habet, & Elo-

a Βίῳ] Deest in W. male. b Ἄνω τῶν ποταμῶν] Ἄνω τοὺς ποταμοὺς. L. c Παλινῳδῶν] Sic recte Edd. & W. Παλινῳδῶν male *Coll.* d Ἑαυτὸν] Σαυτὸν L. e Ὑποδύς] L. & margo *AIW.* melius quam vulgatum ὑποδύσεται, quod in omnibus Edd. erat. f Ὑποκρίνωμαι] Const. & Vo. Δύσωμαι, notat *M. du S.* Sed nihil a vulgata abire Edd. & M.

26. * Παλινῳδῶν] Ἐναντίως ὑδύτω. *G.*

* Παλινῳδῶν] Data opera scripturam codicis expressimus. *M. du S.* Quid enim peccatum sit, manifestum est. *J.F.R.*

Picta quod jugo deligata collo
Pardus sustinet.

His puto posse defendi emendationem magni Bocharti; neque tamen ausim eam veram praestare. Facile possent alia substituti. sed quod sine ope libri veteris, in meo hic nullum est praesidium, nihil affirmarim. *J.G.G.*

Τὰ σφιγγία ἐ κουράλια] Video in hac editione grandem notam his subjectam. In quibus sane frustranea est Bocharti disputatio contra Bootium: disputare debuit in ipsa voce κουράλια, an ferri ea possent; prius certe, quam conjecturis nihil juvantibus concuteret, quod stabile & certum satis fecerat immensa *Salmasii* doctrina; per quam dicere etiam debemus frustra exerceri maluisse *Palmerium*, quam diserte profiteri id omne, quod boni adferre huc poterat, ab eodem maximo viro occupatum esse. Nam ut σφιγγία manifeste exposuit animalcula, Latine spinturnicia pag. 377. Sic κουράλια ex *Hesychio* de parva κύρι pag. 90. magni operis, quae utraque huc bene conveniunt. *J.G.*

Ibid. Καὶ τὰ κουράλια] *Et torques e coralio, quod* inquit Plinius, *religiosum in primis gestamen esse existimant amoliendis periculis.* *J.Br.*

Καὶ τὰ κουράλια] An vox barbara ex *collarium* facta? An corallium lapis, s. torques ex corallio? vid. Codd. vett. *F.G.*

23. Κουράλια] Locus propemodum conclamatus, ad quem quod conferam, nihil habeo. Placet tamen prae reliquis, quae nuperrime prodiit, Illustrissimi Spanhemii emendatio (p. 242.) legentis κολούρας, vel κλάρας, quae alia simiarum cauda carentium species a Salmasio memoratur; *Plin. Exerc.* p. 267. Spanh. autem p. 242. novae editionis *de Usu & praest. num.* Pro priore Palmerii, qua, ut ex Bocharto patet, κουράρια reponebat, facit locus *Plut.* initio vitae Periclis, p. 277. Τίνους τινὰς οὖν Ῥώμη πλουσίους κτηθεῖσα τίσιν ἢ πεθήκοις οὐ τοῖς κόλποις ἀσκαφίοις ἐ ἀγκαθέντας ἰδὼν ὁ Καῖσαρ, ὡς ἔοικεν, ἠρώτησεν, εἰ παιδία παρ' αὐτοῖς ἐ τίκτουσιν αἱ γυναῖκες; Κόλουρις apud eundem *Plutarchum* legitur, in fragmento Timocreontis Lyrici, quod in Themistocle affert 223. B. de vulpe dictum, cui amputata cauda est. Vide an hic κόλουρα legendum sit, quod eodem sensu de quavis bestia dicitur. *M. du S.*

Κουράλια] Cum aliquid tamen dandum esset in versione quod responderet τοῖς κουραλίοις, in tanta sententiarum diversitate placuit & nobis aliquid audere, & ponere. Interim, quasi legeretur σκιουράλια, quod a dictante non satis presse pronuntiatum in κουράλια mutasse librarius potest. Sciuri certe hodie in deliciis quorumdam: & fuisse olim vel maxime *amabiles*, apparet ex Martialis V, 38. *J.M.G.*

Κουράλια] Quia variationem neque in Codd. neque in

Eloquenti Deo ſacrificabimus : ſin minus, at tu quae deſunt adjicies. Tempus igitur eſt, converſa ſcena me ſilentio ſecandum urendumque, ſi opus ſit, ſalutis cauſſa praebere ; te vero medicamenta inſpergere, cultrumque in promtu habere, & candens cauterium. Jamque ſumtis dicendi partibus tu haec ad me, Sabine, dicis.

ἀν ἡμῖν [g] ἔχοι, ϗ τῷ λογίῳ θύσομεν. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ σὺ προθήσεις τὰ ἐνδέοντα. ὥρα τοίνυν μέλασκηνιάσαντας ἡμᾶς τ σκηνὴν, ἐμὲ μὲν σιωπᾶν, καὶ ἀνέχεσθαι τεμνόμενον, [h] καὶ καιόμενον, εἰ δέοι, ὅπῃ σωτηρία, σὲ δὲ ὅπως πάρεστιν τ φάρμακον, καὶ τ σμίλην ἅμα πρόχειρον ἔχοντα, ϗ τὸ καυτήριον ἀφάπυρον· ϗ δὴ ταῦτα πρὸς ἐμὲ ὁ Σαβῖνος ἤδη λέγεις.

3. Olim ſane, amice, ut par erat, ad famam tibi hoc ſcriptum profuit, & eo tempore, quo in magna concione recitaretur, ut narrarunt mihi, qui tum audiere,

Πάλαι μὲν, ὦ φιλότης, [i] ὡς εἰκὸς, εὐδοκίμησάν σοι τότε τὸ σύγγραμμα, καὶ ὅτε πολλῷ πλήθει διεχύθη, ὡς οἱ τότε ἀκροασάμενοι διηγοῦντο, ϗ ἰδίᾳ πολλοὶ τῶν πεπαιδευ-

g Ἔχοι] Sic dedi ex W. & L. Ἔχῃ Edd. h Καὶ καιόμ. . . . εἰ δέοι] Deſunt haec in W. i Ὡς] Deeſt in W.

44. Τὴν ῥήτραν] Ῥήτραι. συνθῆκαι. ὁμολογίαι. Παρατῶσι δὲ νόμους † καλοῦσιν οὓς ψηφίσματα. Παρὰ Λακεδαιμονίοις δὲ ῥήτρα, Λυκούργου νόμος ὡς ὁ χρησμοῦ τιθέμενος. εἰ δὲ ῥήτρας, ὁμολογίας. οἱ δὲ συγγράμματα ϗ ῥητροφύλακας τοὺς συγγραμματοφύλακας. V.

† Καλοῦσι] Καὶ hic pro καλοῦσι habet C. M. du S.

in Edd. reperio, vulgatam intactam relinquo. Unam unius literae variationem Clar. Fenſ. in ferculo liter. ex Cod. Wit. notavit, qui exhibet κωμάκια, quod proxime ad Heſychianum κωμάκιον, παιδάριον, accedit, & cum alii jam nimii fuerint in verbis his inveſtigandis, & corrigendis, verbum non amplius addam. J. F. R.

24. Ἄνω τῦ πολαμοῦ] Eraſm. in proverbio: ἄνω ποταμῶν. J. Br.

Ἄνω τῦ πολαμοῦ] Vid. Nonn. D. VI. Et Eurip. Med. 410. In proverbium abierat, quo omnia inverſa ſignificabant. Sic apud Diog. Laërt. cum ementi ſe Diogenes Cynicus dixiſſet. Age: fac ſis dicto audiens; herus reſpondet, ἄνω πολαμῶν χωροῦσι ναυαί. 146. C. M. du S.

Ἄνω τῦ π.] Quid ſi melius ſit ἄνω τοὺς πολαμοὺς χωρεῖν vel τ πολαμόν ; neque enim mirum eſt aliquem adverſo flumine ire ; ſed ipſum flumen retro ire ad fontes ſuos, mirum fuerit. J. M. G.

26. Καὶ παλινῳδῶ] Eraſm. in adagio : Palinodiam canere. J. Br.

27. Οὐχ ὑπὸ Ἑλένης] Steſichori Poëtae lyrici exemplo. J. Br.

Οὐχ ὑπὸ Ἑλένης] Conf. ſupra Mod. c. 11. M. du S.

Ibid. Ὑπὸ Ἑλένης] Steſichori palinodia de Helena. F. G.

Ibid. Ἑλένης] Ut Steſichorus, coecitate punitus, quod maledixiſſet Helenae. Sed expoſuit omnia Eraſmus. J. M. G.

28. Ἰλίῳ] Tangit in Piſcat. & in Pſeudolog. J. B.

31. Πρὸς ἑαυτὸν] In σεαυτὸν mutarem, niſi & a noſtro alibi & ab aliis ita uſurpari paſſim cernerem. M. du S.

34. Καὶ οἷα σοι χρεών] Et qua tibi viro bono congruat. J. Br.

36. Ὑποδὺς] L. optime. In reliquis enim quod exſtat ὑποδὺσαν omnia conturbat. M. du S.

37. Τῷ λογίῳ] Et Mercurio, qui λόγιος appellatur, ſacrificabo. J. Br.

Τῷ λογίῳ] Conf. infra T. ult. Pſeudol. c. 24. Κακὸν κακῶς σε ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπιτρίψειν αὐτοῖς λόγοις. Et ſupra Deor. Dial. Plura Reve.. Elſner. ad Act. Apoſt. XIV. 12. & Th. Selius Obſervatt. c. 16. J. F. R.

42. Τὴν σμίλην] Scalpellum. J. Br. Misc. L. IX. c. 14. Quod non operae exiſtimaſſem addere, niſi viderem in Pariſina id redditum eſſe : *acum* ; falſo ; nam quia urendum & ſecandum ſe vult praebere, *ſcalprum* & *ferrum candens* iſtum adferre jubet. Scholiaſtes quidem ad c. 15. Catapl. generaliter tantum ait : Σμίλη, ἐργαλεῖον σκυτοτομικόν. Sed recte Geſnerus & ibi *ſcalprum* vertit. Nam ab acu ſutoria, ſive ſubula diſerte diſtinguitur eod. Catapl. c. 20. fin. τίς ἄρα μου τὴν σμίλην ἕξει, ϗ τὸ καυτήριον. J. F. R.

44. Τὴν ῥήτραν] Iterum infra Τάξ. M. du S.

46. Πάλαι] Diligenter haec vox annotanda eſt, ut aetas praecedentis opuſculi perſpiciatur. M. du S.

δθυμένοις, ὁπόσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ, ἢ ἀλφ' χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. ἥτε γὰρ τῆς λόγων παρασκευῆς, ἢ μεμπτὴ, ἢ ἡ ἱστορία πολλὴ, καὶ ἐμπειρία τῶν πραγμάτων, ἢ ὅτι ἕκαστα σαφῶς ἐλέγετο· ἢ [a] τὸ μέγιστον, ὅτι χρήσιμα πᾶσιν ἦν, καὶ μάλιστα τοῖς πεπαιδευμένοις, ἃς μὴ ὑπ' ἀγνοίας σφᾶς αὐτοὺς εἰς δουλείαν ὑπάγοιεν. ἐπεὶ δέ σοι μετέδοξε βελτίω [b] ταῦτ' εἶναι, ἢ τὴν μὲν Ἐλευθερίαν [c] μακρὰ χαίρειν ἔᾶν, ζηλῶσαι δὲ τὸ ἀγενέστατον ἐκεῖνο ἰαμβεῖον,

Ὅπου τὸ κέρδος, πᾶσα φύσις δουλεύεται.

ὅρα ὅπως μηδεὶς ἔτι [d] ἀκούσηταί σου ἀναγινώσκοντος αὐτό· ἀλλὰ μηδ' ἄλλῳ παράσχῃς τὴν παρόδιλα [e] σου βίον ὁρᾶσθαι, ἐπελθεῖν τὰ γεγραμμένα· εὔχου δ' Ἑρμῇ τῷ χθονίῳ, ἢ τῶν ἀκηκοότων πρότερον, πολλὴν λήθην καταχεάσαι. ἢ δόξεις [f] τῷ ὄντι Κορινθίᾳ μύθου τινὸς πεπονθέναι, ᾧ σαυτῷ ὁ Βελλεροφόντης γεγραφὼς τὸ βιβλίον. μὰ γὰρ τὸν Δί',

50 & privatim apud eruditos, qui cognoscere illud & in manu habere dignati sunt. Etenim verborum in eo apparatus non contemnendus, & historiae multum, & rerum peritia, & quod aperte omnia dicerentur: & maxime, quod utilia omnibus essent, eruditis praesertim, ne per ignorantiam ipsi in servitutem se conjicerent. Postquam vero mutata sententia tibi visum est, meliora haec esse, & longum libertati valedicere, imitarique ignavum illum versiculum,

60 *Ubi lucra magna, serviam & liberi:*

vide, ne quis imposterum audiat te illud praelegentem, sed nec alii cuiquam eorum qui praesentem vitam tuam inspiciunt, copiam facito legendi; sed infero Mercurio vota nuncupa, ut hos qui prius audiere, Lethaeis aquis perfundat: alioquin videbitur idem tibi usu venisse, quod est in fabula Corinthia, & ipse contra te Bellerophon scripsisse libellum. Ita enim me Jupiter amet,

a Τὸ] Deest in W. b Ταῦτ'] Ταῦτα W. c Μακρὰ] Μακρὰν P. d Ἀκούσηται] Ἀκούσῃ W. & Fl. non male, sed & vulgata quam ceterae Edd. servant, bona, nisi quod P. ἀκούσηται cum jota subscripto, quo nihil opus. e Σου] Sic L. recte; Σοι Edd. f Τῷ] Τω vel τὸ L. dubie.

50. Ὁπόσοι ὁμιλεῖν &c.] Ὁπόσοι ὁμιλοῦ αὐτῷ, ἢ ἀλφ' χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. Interpres: *quotquot cum ipso versari, & prae manibus habere dignati sunt*: malim ego: quotquot eum (librum) *versare, & in manibus habere voluerunt.* Ὁμιλεῖν τινι πράγματι eleganter dicitur, pro tractare & versare aliquam rem, ea uti, & ἀλφ' χειρὸς ἔχειν, pro οὐ χερὶ ἔχειν. *Ael.* Hist. Anim. XVII. 37. Et alibi similiter, ἀλφ' τρόπαιος ἔχειν. *L. Bos.*

Ὁπόσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ] Ob oculos habuit *L. Bos* versionem *Benedictinam*, quae in *Graviana* Ed. quoque expressa est. Nam Parisina, sive *Observei* sic habet: *tum praecipue eruditorum manus occupabat, quotquot ejusmodi rerum studiosi literas tractare operae pretium ducunt.* Utraque minus accurate; αὐτῷ enim ad superius σύγγραμμα referendum. Ὁμιλεῖν τινι autem non solum de persona dici, sed & de rebus, libris, studiis, recte ait *Bos.* Et sic *Epist. Sent.* 2. ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ. *anima virtuti dedita.* Noster infra de Salt. c. 2. ὁμιλεῖν φιλοσοφίᾳ. Immo & de rebus corporeis *Hippocr.* Sect. VI. de Articul. pr. Ὁμιλεῖν δὲ ὁ βραχίων τῷ ὠλένῃ ἢ ὠμοπλάτῃ πλάγιος. *Brachium autem lati scapularum ossi cubo oblique inseritur*, ut plura omittam. Alterum quoque ἀλφ' χειρὸς, ἀλφ' τόματος, pro οὐ χερὶ, pervulgatum est, vid. rursus infra c. 11. & alibi. Sed & ἀλφ' τόματος ἔχειν invenio apud *Parthen. Nicaeens.* Erot. c. 12. Δεῖ μνήμης autem φέρειν *Herodian.* L. 2. c. 2. §. 19. aliique. *J.F.R.*

61. Ὅπου τὸ κέρδος . .] Versus est *Euripidis*, ad quem olim parodia allusit Antigonus Cocles ille, dum Demetrio filio suadere volebat, ut Philam Antipatri filiam & Crateri viduam jam aetate aliquantum provectam duceret uxorem, Demetrius vero ob inaequalitatem aetatis eas nuptias aspernabatur; dixit filio pater: Ὅπου τὸ κέρδος, πᾶσα φύσις γαμετέα. Refert *Plutarch.* in Demetrio. *J.P.2G.*

Ὅπου τὸ κέρδος . .] *Eurip.* Phoen. 398. Vid. *Plutarch.* in Demetr. p. 653. *M. du S.*

64. Τὸν παρόντα σου βίον] *Quippe qui nunc servias. J.Br.*

68. Ὁ Βελλεροφόντης] *Erasm.* in adag. *Bellerophontis literae. J.Br.*

Ὁ Βελλ.] Vide *Zenob.* paroemiographum. *A.V.*

Ibid. Βελλεροφόντης] *Hom.* Il. Z. 155...99. *M. du S.*

70. Εὐπρόσωπον] *Speciosum praetextum habens.* Vid. mox iterum Dial. hinc tertium, *Hermotimum.* Et ad Ep. ad Galat. VI. 12. Rever. *Elsner. J.F.R.*

79. Καὶ σὺ δὲ πολοιῶν] *Erasm.* in Paroemia: *genuinus Aesopicus. J.Br.*

Ibid. Κολοιὸν] Vid. *Aesop.* fab. Infra Ἀνοσιώτ. c. 5. plene effert: καὶ σὺ δὲ Αἰσώπου κολοιὸν.

80. Ὁμοιό

mer; ut non video, quam cauſſam, quae quidem ſpeciem habeat, contra accuſantes poſſis dicere: praeſertim ſi cum riſu hoc faciant, laudantes ſcripta, & quae in illis elucet, libertatem, ipſum vero ſcriptorem ſervire videntes, qui ſponte collum jugo ſubmiſerit.

4. Non abſurde itaque dixerint, ſi dixerint, aut alterius cujusdam fortis viri eſſe librum, teque graculum alienis ſuperbire pennis; aut, ſi tuus ſit, idem te, quod Salaethum facere, qui acerbiſſima apud Crotoniatas lege contra adulteros lata, eam ob cauſſam celebratus, non ita multo poſt in adulterio cum fratris uxore deprehenſus eſt. Ad amuſſim igitur te quoque Salaethum illum aliquis dixerit. Quin tolerabilius ille amore qui captus eſſet, quemadmodum in cauſſa dicenda commemoravit, & ultro in ignem atque animoſe inſilierit, miſericordia licet illius jam tangerentur Crotoniatae; ut non video, quam cauſſam, quae quidem ſpeciem habeat, contra accuſantes poſſis dicere: praeſertim ſi cum riſu hoc faciant, laudantes ſcripta, & quae in illis elucet, libertatem, ipſum vero ſcriptorem ſervire videntes, qui ſponte collum jugo ſubmiſerit.

4. Non abſurde itaque dixerint, ſi dixerint, aut alterius cujusdam fortis viri eſſe librum, teque graculum alienis ſuperbire pennis; aut, ſi tuus ſit, idem te, quod Salaethum facere, qui acerbiſſima apud Crotoniatas lege contra adulteros lata, eam ob cauſſam celebratus, non ita multo poſt in adulterio cum fratris uxore deprehenſus eſt. Ad amuſſim igitur te quoque Salaethum illum aliquis dixerit. Quin tolerabilius ille amore qui captus eſſet, quemadmodum in cauſſa dicenda commemoravit, & ultro in ignem atque animoſe inſilierit, miſericordia licet illius jam tangerentur Crotoniatae;

οὐχ ὁρῶ τ' ἀπολογίαν, ἤ τις ἂν εὐπρόσωπος σοι γένοιτο πρὸς τὰς καλῃγορίας· καὶ μάλιστα, ἢν σὺν γέλωτι αὐτὸ ποιῶσιν, ἐπαινοῦντες μὲν τὰ γεγραμμένα. καὶ τ' ὂν αὐτοῖς ἐλευθερίαν, αὐτὸν δὲ τ' συγγραφέα δουλεύοντα ὁρῶντες, καὶ ἑκόντα ὑπολιθέντα τ' αὐχένα τῷ ζυγῷ.

Οὐκ ἀπεικότα γὰρ ἂν λέγοιεν, εἰ λέγοιεν, ἢ τοι ἄλλου γέ γενναίου ἀνδρὸς εἶναι τὸ βιβλίον· ἢ σὲ τ' κολοιὸν, ἀλλοτρίαις πτεροῖς ἀγάλλεσθαι· ἢ εἴπερ σόν ἐστιν, ὅμοιά σε τῷ Σαλαίθῳ ποιεῖν· ὃς πικρόταλον κτλ. μοιχῶν τοῖς Κροτωνιάταις νόμον θεὶς, καὶ θαυμαζόμενος ἐπ' αὐτῷ, μικρὸν αὐτὸς ἑάλω, μοιχεύων γε ἀδελφῆς τ' γυναῖκα. εἰ πότε τοίνυν καὶ σὲ τ' Σάλαιθον ἐκεῖνον φαίη τις ἄν· μᾶλλον δὲ πολὺ μειρακιωτερος ἐκεῖνος, ἐρῶντι μὲν ἀλλ' ὡς ἔφασκεν ἀπολογούμενος, ἐχὼν δὲ μάλα εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἀλλόμενος· καίτοι ἐλεόντων αὐτὸν ἤδη Κροτωνιατῶν,

g Σαλαιθῳ] In marg. Cod. R. *Bourd.* Σαλαύκῳ. Sed vulgatam ſervant Edd. h Περὶ] Παρὰ *J.* Fl. & L. Ald. Παρὰ integre reliquae & M. i Ἐκεῖνον] Ἐκεῖνον εἶναι W.

41. Τὸν Σάλαιθον ἐκεῖνον] Κροτωνιατῶν τοιοῦτος. *V.*

80. Ὅμοιά σε τῷ Σαλαίθῳ] In margine Cod. Regii Σαλαύκῳ, mendoſe, ſunt enim variae hiſtoriae, patet conferenti. *J. B.*

81. Σαλαίθῳ] De *Zaleuco* ſimilia propemodum narrantur, niſi quod non ipſe moechus, ſed filius. V. *Ael.* Var. Hiſt. XIII. 24. *M. du S.*

84. Περὶ πόλιν] Emendo, ὡδηρεύδως, τουτέστιν ἐγχώς καὶ πλησίον. *J. Br.*

Περὶ πόλιν] In *Apologia* pro iis qui *Mercede Conducti* vivunt, Auctor primo fingit ſe, qui in praecedenti libello tam bene ſciviſſet enumerare miſerias eorum, qui in potentiorum aedibus conducti viverent, graviter accuſari ab *Sabino* aliquo, quod ipſe volens ſciensque contra ſua ipſius praecepta committat, qui ſe quoque in alienam familiam alicujus miniſterii nomine tradiderit. Inter alia autem fingitur is *Sabinus* uti exemplo *Salaethi*, Crotoniatarum legislatoris; qui ubi graviſſimam in adulteros legem tuliſſet, ipſe paullo poſt in adulterio fratris uxoris deprehenſus fuerit. Περὶ πόλιν ταῦτα, inquit *Sabinus* pag. 506. καὶ σὲ τ' Σάλαιθον ἐκεῖνον φαίη τις ἄν. *Brodaeus* Miſcell. IX. cap. 14. legit παραπόλιν. Sed poſt eum ſatis hunc locum munivit *Iſ. Caſaubonus* ad *Theophraſti* Charact. cap. 5. ubi docet περὶ πόλιν Graecos dixiſſe *de omnibus, quae apta eſſent, & convenirent*; ubi & hunc eumdem locum adfert. Interpres *Benedictus* reddit, *Quare non inepte quiſpiam te Salaethum illum eſſe diceret*; niſi malis *dicat*, vel *dixeris*. *J. J.*

Περὶ πόλιν] Retinui περὶ; nam περὶ πόλιν de omnibus dici quae apta ſunt & conveniunt, vid. *Caſaub.* ad Theophr. Car. c. 5. de Ruſticitate, p. m. 138. *J. F. R.*

85. Ἐκεῖνον εἶναι] Ex W. hoc εἶναι, quod a reliquis Libris abeſt. *M. du S.*

Ἐκεῖνον εἶναι] Indicat *Solanus* ſibi in animo fuiſſe illud εἶναι in contextum recipere, quod ut non ineptum, ita tamen non plane neceſſarium, niſi plures Codd. addicant, quia facile ſubaudiri poteſt. Mollius tamen hic fluet orario, ſi addatur, propter duo monoſyllaba, minus commode periodum claudentia. Qui igitur volet, addat. *J. F. R.*

88. Ἐκὼν] Lege ἑκὼν. *J. Br.* In Miſcel. L. IX. c. 14. Sed quid ſibi velit, aſſequi non poſſum; nam aperta & ſana eſt vulgata lectio. *J. F. R.*

90. Ἐν-

τῆς, καὶ [a] ἐνδιδόντων [b] φυγεῖν εἰ βούλοιο. τὸ δὲ σὸν, ὦ πρὸς μικρὸν ἀτοπώτερον, ἀκριβῶς μὲν ἐν τοῖς λόγοις τὸν τοιοῦτον βίον διελοιδόρησαι, καὶ καλήγορικῶς εἴ τις εἰς πλουσίου τινὸς ἐμπέσοι, καθείρξας ἑαυτὸν, ἀνέχοιο, μυρία τὰ δυσχερῆ πάσχων, καὶ ποιῶν. ἐν γήρᾳ δ' ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὴν ὀδὸν, οὕτως ἀγεννῆ λαμπρείαν ἐπαναγκάσαι, καὶ μονονουχὶ καὶ ἐμπομπεύσαι. αὐτῇ. ὅσῳ γὰρ φασιν ὀπισθότερον εἶναι δοκεῖς, τοσούτῳ καταγελαστότερος ἂν δόξειας εἶναι, ἀπιφανθέντος τοῦ νῦν βίου τῷ βιβλίῳ.

Καίτοι τί δεῖ [c] καινὴν ὅπως σὲ καλήγοριαν ζητεῖν, μετὰ θαυμαστὴν τραγῳδίαν λέγουσαν.

Μισῶ σοφιστήν, ὅστις οὐχ αὑτῷ σοφός;

Οὐκ [d] ἀπορήσουσι δὲ οἱ καλήγορικοὶ καὶ ἄλλων παραδειγμάτων ὅπως σέ. ἀλλ' οἱ μὲν, τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς εἰκάσουσιν. οἱ ὅπως μὲν τὸν σκηνῆς, Ἀγαμέμνονα ἕκαστον αὐτῶν, ἢ Κρέοντα, ἢ αὐτὸς Ἡρακλῆς εἶσιν· ἔξω δὲ, Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος, ἀποθέμενοι τὰ προσωπεῖα, καὶ

90 toniatae, & fugae atque exilii, si voluisset, copiam facerent. Tuum autem haud paullo absurdius factum est, qui servilem hujus vitae humilitatem accurata oratione excusseris, accusaverisque, si quis in divitis alicujus domum incidens & concludens se, sexcenta incommoda & pati & facere sustineat; extrema vero senectute, & superato fere limine, ignavam adeo servitutem subieris, & tantum non in ea te, tamquam in pompa quadam ostentes. Quanto igitur, inquiunt, insignior esse videris, tanto magis idem videare ridiculus, reclamante quam nunc agis vita libello tuo.

5. Quamquam quid opus est, novam contra te accusationem circumspicere, post admirabilem illam Tragoediam, quae

Odi, inquit, *Sophistam qui sibi nihil sapit?*

Nec deerunt his, qui accusare volent, etiam alia in te argumenta: sed alii Tragicis te actoribus adsimilabunt, qui in scena quidem Agamemnon unusquisque aut Creon, aut ipse adeo Hercules sunt; extra vero Polus aut Aristodemus personis depositis fiunt

a Ἐνδιδόντων] Sic M. & Edd. b Φυγεῖν] Φυγὼν W. *f.* quae καὶ νῦν. c Καινὴν] L. & *Anon.* Κενὴν Edd. omnes & M. Exc. d Ἀπορήσουσι] Ἀποφήσουσι male *f.*

91. Τὸ δὲ σὸν ὦ πρὸς μικρὸν ἀτοπώτερον] Ἀντὶ τοῦ πρὸς ἄτοπον, ὦ πρὸς μικρὸν ἀτοπώτερον εἶπεν. *V.*

90. Ἐνδιδόντων φυγεῖν] Hic recte Interpres Atticam expressit dictionem. *f.B.*

93. Εἰς πλησίον τινὸς] Οἶκον subaudio. *f.Br.*

96. Ἐν γήρᾳ . .] V. supra ad c. 1. *M.du S.*

97. Ὑπὲρ τὴν ὀδὸν] Ὑπὲρ τὴν γήραος ὀδὸν. *Erasm.* in adagio: *Limen senectae.* *f.Br.*

Ibid. Τὸν ὀδὸν] Frequens istud apud *Homerum*. *A.V.*

Τὸν ὀδὸν] *Hom.* Il. Ω. 487. & Odyss. O. 246. & 347. *Hesiod.* Ἔργ. 329. ἐπὶ γήραος ὀδόν. Plato etiam usus est hac phrasi ut ut poëtica. Vid. plura ad Ἐρμ. c. 77. *M.du S.*

3. Καινὴν] Pro καινὸν in Florentino exemplari erudita manus reposuit καινὴν, quod forte huic loco convenientius. Interpres quoque, quasi legisset καινὸν, *Ecquid attinet novam accusandi rationem adversum te quaerere?* saepe αι & ε confusa. inde toties ἕτερος pro ἑταῖρος, & ex adverso; de quo infra plura. *f.f.*

Καινὴν] Ex conjectura emendaveramus: nam quod in vulgatis legitur κενὴν, nihili est. Nunc ita etiam in L. legi video. Accedit quoque ad veram scripturam *f.* Ed. quae habet καὶ νῦν. quod manifesto ex καινὴν corruptum sententia ipsa diligenter inspecta demonstrabit. *M.du S.*

Καινὴν] Edidi ex L. & vestigiis *Juntinae*, quae καὶ νῦν duobus accentibus, sed voce una, habebat. Nec dubito καινὴν in suis Codd. legisse *Bourdelotium* in *Paris.* Ed. licet enim textus κενὴν exhibeat, tamen *novam* versio latina reddidit, quam versionem *Benedictus* ac *Graevius* quoque, quod mirandum, retinuere, dum interim κενὴν in Graeco edi paterentur. *f.F.R.*

5. Μισῶ σοφιστήν] *Euripidis* senarius. *f.Br.*

Μισῶ σοφιστήν] *Euripidis* versus, teste *Cicerone* Epist. ad Famil. XIII. 15. *A.V.*

Μισῶ σοφιστήν] Ex *Medea* (vide eundem *Cic.* VII. 6. & in eum locum Victorii notam) sed cum in nostra non extet, aut aliam *Medeam* scripserat Euripides, ut saepe duplices sunt Veterum fabulae, aut ex alterius Euripidis *Medea* sit oportet. Vid. not. Editionis *Graevii* ad eam Epistolam. Citat & *Plut.* 2067. Sed sine nomine; & 1275. In Grotii *Florilegio inter incerta* ponitur p. 21. Adde *Barnesium* ad vers. 255. *Incert.*

fiunt mercenarii, tragoedi qui excidunt interdum exſibilanturque, interdum vero etiam, ſi ita videatur ſpectatoribus, flagellis quidam illorum caeduntur. Alii idem tibi uſu veniſſe dicent, quod ſimiae, quam Cleopatrae aiunt fuiſſe. Illam enim edoctam aliquamdiu quidem ſaltaſſe decenter admodum, modulateque, ac multae fuiſſe admirationi quae & habitum ſuum ſervaret, & decorum cuſtodiret, & hymenaeum voce tibiaque canentibus motus accommodaret: conſpectis vero ficubus, opinor, aut amygdala procul jacente, longum vale dixiſſe tibiis & modis & ſaltationibus, correptosque fructus abjecta vel contrita potius perſona, devoraſſe.

πεῖα, γίγναν) ὑπόμιοθοι τραγῳδοῦντες, ἐκπίπτοντες, καὶ συριττόμενοι· ἐνίοτε δὲ, μαστιγούμενοί τινες αὐτῶν, ὡς ἂν τῷ θεάτρῳ δοκῇ. ἄλλοι δὲ, τὸ ζῷον τοῦτο πεπονθέναι σὲ φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρᾳ τῇ πάνυ, φασὶ γενέσθαι. ἐκεῖνον μὲν διδαχθέντα τέως μὲν ὀρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως, καὶ ἐμμελῶς, καὶ ὅτι πολὺ θαυμάζεσθαι μένοντα ἐν τῷ σχήματι, καὶ τὸ πρέπον φυλάττοντα, καὶ τοῖς ᾄδουσι καὶ αὐλοῦσι συγκείμενον ὑμέναιον. ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἰσχάδας, οἶμαι, ἢ ἀμύγδαλον πόρρω κειμένην, μακρὰ χαίρειν φράσαντα τοῖς αὐλοῖς, καὶ ῥυθμοῖς, καὶ ὀρχήμασι, συναρπάσαντα καταλῴγειν, ἀποῤῥίψαντα, μᾶλλον δὲ συντρίψαντα τὸ πρόσωπον.

6. Et tu igitur, dixerint, non actor ſed poëta rerum pulcherrimarum & legiſlator qui fueris, ab hac oſtenſa ficu ſimius eſſe, & a primoribus labris philoſophari convictus es, atque *Mente aliud celare, aliud ſed promere verbis*; ut jure aliquis de te dicat,

Καὶ σὺ τοίνυν, φαῖεν ἄν, οὐχ ὑποκριτὴς, ἀλλὰ ποιητὴς τῶν καλλίστων, καὶ νομοθέτης γενόμενος, ὑπὸ ταύτησὶ τὴν ἰσχάδος φαντασίας, ἐλέγχθης σίθρα ὢν, καὶ ἀπ' ἄκρου χείλους φιλοσοφῶν, καὶ ἕτερα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλα δὲ λέγων, ὡς εἰκότως ἄν

e Καὶ] Ἐν P. & marg. *A1.* non male. f Συγκείμενον] Συγκινούμενον B. g Εἰκότως] Εἰκότος *J.* & Fl. male. Reliquae recte, cum M.

22. Ἡ ἀμύγδαλον] Ἡ ἀμύγδαλος. *V.*

24. Ῥυθμοῖς] Ῥυθμὸς, τάξις † εὔμελος ἀκολούθως τῇ ἁρμονίᾳ, μέλος σύφρονον. *V.*

* Ἀμύγδαλον κομμίνι] Ait Lucianus; recte igitur notat Scholiaſtes ut rarum quid femineo genere ἡ ἀμύγδαλος dici pro fructu, qui vulgo τὸ ἀμύγδαλον, vel uſitatius ἡ ἀμυγδάλη, ut ap. *Pollucem* non ſemel. *J. F. R.*

† Εὔμελος] Sic & C. *M. du S.*

cert. *Eurip.* qui tamen Victorium non videtur vidiſſe. *M du S.*

Μισῶ . .] Cic. ad Trebatium fam. 7, 6. *Qui ipſe ſibi ſapiens prodeſſe non quit, ne quidquam ſapit.* *J. M. G.*

8. Τραγικοῖς] Conf. ſupr. *Mercat.* ſive *Necyom.* c. 16. *M. du S.*

10. Πῶλον] Vid. ſupra *Necyom.* c. 16. *M. du S.*

12. Ἐκπίπτοντες δὲ] *Exacti, expulſi.* *J. Br.* in Miſc. nimis jam adductis; ita exhibet δὲ pro καὶ. Sed error typotheticus eſſe poteſt. *J. F. R.*

13. Μαστιγούμενοι] Vid. ſupra *Reviv.* c. 33. *M. du S.*

14. Τῇ θεάτρῳ] Τοῖς θεωταῖς, τῇ πάνυ. *Nobiliſſima illi Cleopatra.* *J. Br.*

15. Πεπονθέναι] Supra quoque non ſemel, ut *Reviv.* c. 36. &c. *J. F. R.*

21. Συγκείμενον] Mſ. συγκινούμενον. *J. B.*

Συγκείμενον] Fuerat in M. aliquid aliud, quo eraſo haec vox ſuperinducta eſt. Ego συγκινούμενον ſcriptum fuiſſe exiſtimo, ut eſt in Mſ. B. *M. du S.*

Συγκείμενον] Etſi συγκείμενον aliquo modo exponi queat, ut *convenientiam*, geſtuumve compoſitionem cum cantantibus convenientem ſignificet; tamen lectio *Cod.* B. συγκινούμενον adeo hac videtur melior, ut eam vel in contextum recipiendam putem, & verſiones jam olim ita ſunt compoſitae, ut hoc ipſum expreſſiſſe videantur. Conf. infra *de Salt.* c. 62. & 80. quae *Selanus* in marg. Juntinae conſulenda monuerat. *J. F. R.*

31. Ἕτερα] *Aliud clauſum in pectore, aliud promptum in lingua habere.* *Salluſt.* *A. V.*

Ἕτερα μὲν . .] *Hom.* Il. I, 313. *M. du S.*

Ibid. Κεύθων ἐνὶ φρεσὶ] *Hom.* Il. I. Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃ. *J. Br.*

Κεύθων ἐνὶ φρεσὶ] Sic ille: ſed ap. *Hom.* βάζῃ pro εἴπῃ legas, quod tamen hic parvi refert. *J. F. R.*

ἄν τινα ὅπῃ οὖ εἰπεῖν, ὅτι ἃ λέγεις ἐφ' οἷς ἐπαινεῖς ἀξιοῖς, χείλεα μόνα σε ἐδίψων, ὑφρύων δ' αὐχμῶσαν καὶ ἀλέλειπτε τὴν γαρῆν [a] ποδὸς εὐθὺς ἕτερας δίκλιν, προπετῶς μὲ θρασυνάμενος πρὸς τὰς ἀνθρώπων χρείας, μὴ μικρὸν δὲ μονονυχὶ ὑπὸ κηρυξὶν ἐξομοσάμενος τὴν ἐλευθερίαν. ἢ ἔασεν ἡ Ἀδράστεια τότε κατόπιν ἐφεστῶσά σοι εἰσιόντι, ἐφ' οἷς καλήγορεις τὴν ἄλλων, καταγελᾶν, ὡς ἂν θεὸς εἰθυῖα τὴν μέλλουσάν σοι ἐς τὰ ὅμοια μεταβολὴν, ἢ ὅτι οὐκ εἰς τὸ κόλπον πτύσας πρότερον, ἠξίεις καλήγορεῖν τὴν ἀφ' ποικίλας τὰς τύχας, τοιαῦτα πράττειν ὑπομενόντων.

Εἰ γοῦν ὑπόθοιτό τις τῷ λόγῳ τὴν Αἰσχίνου μὲν τὴν κατὰ Τιμάρχου καλήγοριαν αὐτὸν ἁλῶναι, καὶ φωραθῆναι τὰ ὅμοια πάσχοντα, πόσον ἂν οἴει γέλωτα τῶν ὁρώντων γενέσθαι τὸν γέροντα, εἰ Τίμαρχον μὲν εὐθύνειν ὑπὲρ τοῦς καθ' ὥραν ἡμαρτηκόσιν, αὐτὸς δὲ γέρων ἤδη, τοιαῦτα εἰς ἑαυτὸν παρανόμει; τὸ δ' ὅλον, ἐλεινῷ τῷ φαρμακοπώλῃ ἔοικας, ὃς [b] ἀπο-

quae dicis, & propter quae laudem adfectas, ea *Labra rigasse quidem, siccum liquisse palatum.* Itaque e vestigio statim poenas dedisti, qui temere audaciam sumseris contra hominum necessitates, paullo post autem tantum non sub praecone libertatem ejuraveris. Ac videtur, laudibus tibi hominum ab accusatione aliorum florenti, a tergo adstans Adrastea te derisisse, quae tamquam Dea, futuram tuam ad idem vitae genus mutationem videret, atque illud etiam, quod non despuens ante in tuum sinum, accusares eos qui per quamdam fortunae varietatem facere talia sustinerent.

7. Si quis igitur hoc declamationi argumentum ponat, Aeschinem post Timarchi accusationem ipsum deprehendi patientem similia: quantum a spectantibus risum putas oriturum, si Timarchum quidem in judicium vocet ob ea, quae in flore aetatis peccaverit, ipse vero jam senex, eadem in se designet. In summa, Pharmacopolae illi similis es, qui tussis remedium praedicans,

a Παρὰ ποδὸς] Sic W. J. Fl. H. P. Πόδα S. b Ἀποκηρύττων] Sic edidi ex L. & M. Ἀποκηρύττειν Edd.

40. Κατόπιν] Μετὰ ταῦτα, λάθρᾳ τῆς ὄπισθεν ἴσως. G.

41. * Τῶν ἄλλων καταγελᾶν] Ὁ νοῦς, ἀντὶ τοῦ μεγαλαυχούμενον ἐπ' ἀνοίαις, ἐφ' οἷς τις ταῦτα μισθοφορούντων κατεκομψεύου. V.

43. Καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸ κόλπον πτύσας] Παροιμιώδης, εἰς τὸ κόλπον πτύει, ἐπὶ τῶν † πάνυ μαλακῶν, καὶ τεθρυμμένων. Τοὺς γὰρ φρονηματίας καὶ ἐπιρρώμους, καὶ τοῦτο αὐτὸ μεγαλόφρονας, οὐκ εἰς τὸ κόλπον φασὶ πτύειν, ἀλλὰ πορρω, ὡς ἐπὶ χυδαία καὶ ‡ μακροπτόους καλοῦ Δημόστρουσα §. V.

* Melius hoc referretur ad Θρασυνάμενος supra. M. du S.

† Πάνυ] Πάνυ legebatur in Edit. Sed facilis est correctio, ac de permultis similibus non semper monebimus, sed quantum poterimus, in transitu corrigemus. J. F. R.

‡ Μακροπτόους] In C. marg. μακροπτώσας. Sed M. vulgatam tuetur. M. du S.

§ Sequebantur hic plura, sed ex alio scholio perperam repetita, quae recte delevit M. du S.

Κεύθων ἰὴ φρεσί] Male omnes κεύδων, patet apud *Homer.* Il. 9. J. B.

34. Χείλεα . .] *Hom.* Il. X. 495. Vid. supra Dial. praeced. J. F. R.

36. Θρασυνάμενος] Sic quoque in *Junt.* legebatur; sed mutavit *Solanus* sive *Soulius*, in Θρασυνόμενος, nulla auctoritate Cod. nec Edit. Ego caussam non video, sed vulgatam servo, quae mihi vel melior videtur; quia aoristus eam vim habet, ut significet id quod facere solemus, ut alibi jam pluribus dixi, quin & statim sequitur ἐξομοσάμενος. J. F. R.

43. Εἰς τὸ κόλπον πτύσας] *Erasm.* in adag. *In sinum ipsius sinum inspue.* J. Br.

Εἰς τὸ κόλπον πτύσας] Sic p. 936. hac de re copiose ad illud Petron. *ter me jussit expuere.* J. B.

44. Πτύσας] Hujus moris, quod quidem sciam, praeter Lucianum meminit hac in re nemo. Nam quod apud *Theophrastum* aliosque id factitatum, viso aliquo monstro, aut mali ominis averruncandi caussa, legimus; longe, mea quidem sententia, ab hoc more abhorret. Quo si quid arroganter forte in alios dictum esset, aut de se magnifice nimis praedicatum, Adra-

cans, & ſtatim liberaturum ſe illa laborantes pollicitus, ipſe interim, convelli a tuſſi cerneretur.

8. Haec igitur, & in hoc genere multa alia, dicat aliquis tui ſimilis accuſator in argumento ita copioſo, & mille dicendi opportunitates praebente. Ego vero jam diſpicio qua via ad cauſſam dicendam adgrediar. Numquid optimum fuerit, ſponte me ſuccumbere, & tergum praebere, nec negare peccatum, ſed ad communem illam deprecationem confugere: Fortunam dico, & Parcam, & Fatum, ac rogare veniam hos, qui me reprehendant, cum ſciant, nullius rei penes nos arbitrium eſſe, ſed a praeſtantiore natura, aut potius ab una earum quas praediximus, agi non ſponte noſtra, ſed extra cauſſam undiquaque conſtitutos, quidquid dicamus faciamusque? An plane hoc plebejum, ut neque tu me, amice feras, talem defenſionem ſi praetendam, & Homerum advocatum adſciſcam, verſusque illius recitem,

55 κηρύττων βηχὸς φάρμακον, ᾗ αὐτίκα παύσειν τὺς βαχούσας ὑπισχνούμενος, αὐτὸς μέλαξυ σπώμενος ὑπὸ βηχὸς ἐφαίνετο.

Ταῦτα μὲν, ᾗ τοιαῦτα πολλὰ ἕτερα εἴποι τις ἂν, οἷς σὺ καλήγορῶν, ὃ ἵνως 60 ἀμφιλαφεῖ τῇ ὑποθέσει, ᾗ μυρίας τὰς ἀφορμὰς παρεχομένῃ. ἐγὼ δὲ ἤδη σκοπῶ ἦν τινα ᾗ τράπωμαι πρὸς τὴν ἀπολογίαν. ἆρά μοι κράτιςον [c] ἐθελοκακήσαντα, ᾗ τὰ νῶτα ὑπογρέψαντα, ᾗ ἀδικεῖν ὅτι δυνάμενον, 65 ὅτι τῇ κοινῇ ἐκείνῃ ἀπολογίαν καταφυγεῖν; λέγω δὲ τὴν τύχην, ᾗ μοῖραν, ᾗ εἱμαρμένην, ᾗ ἀβουλίαν συγγνώμην ἔχειν μοι τοὺς ὀνειδίζοντας, εἰδότας ὡς οὐδενὸς ἡμεῖς κύριοι, ἀλλ' ὑπό τινος κρείττονος, μᾶλλον δὲ 70 μοίρας τῶν προειρημένων ἀγόμεθα, οὐχ ἑκόντες, ἀλλ' ἀκαίτιοι πανταπασιν ὄντες, ἃ ἂν λέγωμεν, ἢ ποιῶμεν, ἢ τοῦτο μὲν νομιοῦν ἰδιωτικὸν, ᾗ οὐδ' ἂν σύ με, ὦ Φιλότης, ἀνάξιον τοιαύτην ἀπολογίαν προϊέχόμενον, ᾗ 75 συνήγορον τὸν Ὅμηρον παραλαμβάνοντα, ᾗ τὰ ἐκείνου ἔπη ῥαψῳδοῦντα,

Μοῖ-

c Ἐθελοκακήσαντα] Ἐθελοκακήσαντι P.

60. Ἀμφιλαφῶ] Ἀμφιλαφεῖ ἀντὶ τοῦ ¶ ἀφθόνῳ, πολλαχῶς μεχρεγκληθέν. V.

¶ Ἀφθόνῳ] Male ἀφθόνως editum erat.

Adraſteae mox iram deprecaturos ſe; malaque averruncaturos ſuperſtitioſi homines ſperabant. Confer etiam Εὐχ. c. 15. Vide tamen locum ex *Æſchylo* a Plutarcho allatum in lib. de Iſide Ed. *Han.* p. 258. E. ἀπτῆσαι δὲ τὸ σῶμα, κατ' Αἰσχύλον. Locus autem *Theophraſti* hic eſt in Eth. Char. XVI. p. 49. μαινόμενόν τε ἰδεῖν ἢ ἐπίληπτον φρίξας εἰς κόλπον πτύσαι. Vide *Theocr.* Id. VI. 39. & XXIV. 19. ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ τρὶς εἰς ἁμὸν ἔπτυσα κόλπον. Ubi Scholiaſtes factitari hoc a mulierculis praeſertim docet τὸ νομιστὸν averruncantibus. *Callimachumque* adducit teſtem. *M. du S.*

47. Αἰσχίνῃ] Æſchinem contra Timarch. V. *Plut.* 624. I. *M. du S.*

49. Τὰ ὅμοια πάσχοντα] *Muliebria patientem. J. Br.*

51. Εὔθυνεν ἐπὶ τοῖς] *Ejus reum fecit, quod in adoleſcentia commiſit criminis*, hoc eſt, *impudicitia. J. Br.*

54. Ἀποκηρύττειν] Scribe ἀποκηρύττων. *J. Br.*

Ἀποκηρύττων] Finiens deinde *Sabinus* ſuam in *Lucianum* accuſationem, τὸ δ' ὅλον, inquit, ἐκείνῳ τῷ φαρμακοπάλῃ ἔοικας, ὃς ἀποκηρύττειν βηχὸς φάρμακον, ᾗ αὐτίκα παύσειν τοὺς βήχοντας ὑπισχνούμενος, αὐτὸς μυταξὺ σπάμενος ὑπὸ βηχὸς ἐφαίνετο. Nemini prorſus dubium eſſe poſſit, quin *Lucianus* ſcripſerit ἀποκηρύττων. *Similis es illi Pharmacopolae, qui medicamen tuſſis praedicans, & ſe illico eos, qui laborarent illa, liberaturum promittens, interea ipſe conſpiciebatur a tuſſi male habens.* Hunc locum ita legendum, in mentem venit quoque *Brodaeo* dicto loco. *J. J.*

Ἀποκηρύττων] M. & L. uti Clar. *Jenſius* conjecerat. Caeteri libri ἀποκηρύττειν. *M. du S.*

Μοῖραν δ' ἤ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν.

Fatum equidem nullum dico effugisse virorum:

ἢ [a] τὸ,

& illud,

Γεινομένῳ ἐπέπησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

Nascenti nevit, genitrix cum funderet alvo.

Εἰ δὲ τοῦτον ἀφεὶς τὸν λόγον, ὡς ἐ πάνυ ἀξιόπιστον, ἕτερα λέγοιμι, μήτε ὑπὸ χρημάτων, μήτε ὑπ' ἄλλης τινὸς ἐλπίδος τοιαύτης ἐλαθεὶς, ὑποστῆναι τὴν παροῦσαν συνουσίαν, ἀλλὰ τὴν σύνεσιν, ἢ ἀνδρίαν ἢ μεγαλόνοιαν ἢ ἀνδρὸς θαυμάσας, ἐθελῆσαι κοινωνῆσαι πράξεων τῷ τοιούτῳ, δέδοικα [b] μὴ πρὸς τῇ ὑπερομωμήῃ καὶηγορίᾳ κολακείας αἰτίαν προσλαβὼν, κἄτα εὑρίσκωμαι ἄλῳ, φασὶν, ἕτερον τὸν ἄλον, ἢ μείζονί [c] γε τῶν σμικρότερον ὅσῳ κολακεία τῶν ἄλλων ἁπάντων κακῶν, τὸ θελοπρεπέστατον εἶναι, ἢ ταύτῃ. χείριστον νενόμισται.

9. Sin relicta hac oratione tamquam non valde probabili, illud dicam, me neque a pecuniae neque ab alia id genus cupiditate illectum, subiisse praesentem convictum, sed prudentiae, fortitudinis, & magnanimitatis in hoc viro admiratione voluisse in communionem venire illius actuum: metuo, ne ad intentatam accusationem adulationis insuper crimen subeam, deprehendarque clavo quod aiunt clavum ejicere, majori minorem, in quantum adulatio malorum omnium reliquorum maxime servile esse, & hoc ipso nomine pessimum, perhibetur.

Τί ὖν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἕτερα λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν, ἢ ὁμολογῆσαι

10. Quid igitur, si neque haec neque illa dicenda videntur, aliud relinquitur, quam

a Τὸ] Τῷ male Fl. b Μὴ πρὸς &c.] Haec & sequentia verba usque ad αἰτίαν, desunt in W. c Γε] Abest haec particula ab Fl. adest in aliis, item in M. & P.

90. Καὶ μείζονί γε ἢ μικρότερον] Τῷ μείζονι ἄλῳ ἢ μικρότερον. V.

77. Μοῖραν κ.τ.λ.] *Hom.* Il. Z. *J. Br.*

Μοῖραν] Lucianus accingens se ad *Apologiam*, non eo nomine se defensurum caussam ait, quod quidquid faciat, lege & vi fati coactus faciat; nec se *Homerum* testem producturum, qui dixerit, Μοῖραν δ' ἤ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν. Sed versus ipse, quem respicit hic Noster, sic Il. Z. 488. apud *Homerum* legitur,

Μοῖραν δ' ἤ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν. *J. J.*

Μοῖραν] Quam accurate legerit *Brodaeus*, hinc adparet. *J. F. R.*

Μοῖραν] Il. Z. 488. laudat etiam auctor Philop. p. 771. ut & jam citandum Il. Υ. 127. Od. H. 198. *J. M. G.*

Ibid. Ἔμμεναι ἀνδρῶν] Sic ex *Homero* legendum, non ut in omnibus libris est ἀνθρώπων εἶναι, quod ab inscitis Librariis haud dubie profectum est. *M. du S.*

80. Γεινομένῳ ἐπέπησε λίνῳ] *Hom.* Il. Ν. *J. Br.*

Γεινομένῳ ἐπέπησε λίνῳ] Ecce quam belle rursum, pro ἐπέπησε, quod *Lucian.* & *Hom.* habent, dat ἐπέπησι; & pro ν. lege Υ. Ibique vers. 128. *J. F. R.*

90. Ἤλῳ τὸν ἦλον] *Erasm.* in adag. *clavum clavo pellere.* *J. Br.*

Ἤλῳ τὸν ἦλον] Sic pag. 271. Interpres *Aristoph. Suid.* Paroemiog. *J. B.*

Ἤλῳ τὸν ἦλον] De hoc proverbio agit *Davis.* ad *Cic.* Tusc. D. c. 35. ubi Cic. ait: *Etiam novo quidam amore veterem amorem, tamquam clavum clavo ejiciundum putant.* Ad quae ille: *Hieronymus* ad Rusticum pag. 39. *Philosophi saeculi solent amorem veterem amore novo, quasi clavum clavo, expellere.* Notum proverbium: Ἤλῳ τὸν ἦλον, πατταλῷ τὸν πάτταλον. Vid. *Pollucem* L. IX. c. VII. 120. *Suidam* in Ἤλῳ. Adde nostrum infra pro Lapsi. c. 7. *J. F. R.*

97. Ἄγκυρα ἔτι ἄβροχος] *Erasm.* in proverbio: *Sacrum ancoram solvere.* *J. Br.*

Ibid. Ὀδύσσεαι] Lucianus haesitare se fingens, quo tamdem colore factum suum, suis ipsius praeceptis contrarium visum, defendat & excuset, Μία μοὶ ἰσνη, inquit, ἐκείνη ἀγκύρα ἔτι ἄβροχος, ἀδρίας τὸ γῆρας, &c. Graecus Interpres, Ὀδύσσεαι τὸ γῆρας] ἁπλότητας ἴδιος, ταῦτα καταχλαδευτικά. Posset quis καταχλαδευτικὰ, sed sine dubio legendum καταχλιδευτικὰ id quod requirit sensus: loquitur enim ibi Lucianus κατὰ χλιδαμοῦ. *J. J.*

98. Νόσων] Podagram an oculorum affectionem innuat, non liquet ex sequentibus. *M. du S.*

4. Μηδὲ αὐτὸν] Castiga μικρὸν. *J. Br.*

5. Καὶ

quam ut confitear, nihil quidquam ſani me quod dicam habere. Illa forte una mihi ancora adhuc in ſicco eſt, deplorare ſenectutem, & morbum, & cum his pauperiatem, facere omnia ac pati perſuadentem, ut quis illam effugiat: ubi forte nec intempeſtivum fuerit Euripidis Medeam advocare, ut in medium progreſſa dicat pro me jambos illos paullum quiddam inflexos,

Nec me fugit, quantum ſceleſta moliar,
Sed major urget conſiliis inopia.

Illa enim Theognidis vel me tacente quis ignorat, non indignum putantis, vel in mare cetoſum abjicere ſe, vel montis ab aërii praecipitio, ſi quis hoc modo queat effugere pauperiem?

11. Haec igitur eſſe videntur, quae quis in tali re defendendi criminis cauſſa dicere habeat, quorum nullum unum per ſe valde ſpecioſum. At bono te, ſodalis, animo eſſe

γεῖν [d] μηδὲ ἓν ὑγιὲς εἰπεῖν ἔχειν; μία μοι ἴσως ἐκείνη ἄγκυρα ἔτι ἄδροχος, ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας, καὶ τὸ νόσον· καὶ μὴν τοῦτων, τὴν πενίαν, πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἀναπείθουσαν, ἰὼν ἐπ' ἄφυγοι τις αὐτήν. καὶ σὲ τῷ τοιούτῳ, ἐκ ἄκαιρον ἴσως καὶ τὴν τῆς Εὐριπίδου Μήδειαν ἐπικαλέσαι παρελθοῦσαν εἰπεῖν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐκείνα τὰ ἰαμβεῖα, μικρὸν αὐτὰ παρανθήσασαν·

5 Καὶ μανθάνω μέν, οἷα δρᾶν μέλλω κακά.
Πενία δὲ [e] κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.

Τὸ μὲν γὰρ τῆς Θεόγνιδος καὶ ἐγὼ μὴ λέγω, τίς ἐκ οἶδεν ἐκ ἀπαξιῶντος, καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντου σφᾶς αὐτὺς ῥίπτειν, καὶ χρημάτων γε ἠλιθάτων, εἰ μέλλοι τις ἔτως ἀποδράσεσθαι τὴν πενίαν.

Ταῦτα μὲν εἶναι δοκεῖ, ἃ τις ἂν ὡς ἐν τοιούτῳ ἀπολογήσασθαι ἔχοι, ἐ πάνυ εὐπρόσωπον ἕκαστον αὐτῶν. σὺ δέ μοι δάρρει, ὦ ἑταῖ-

[d] Μηδὲ ἓν &c.] Μηδὲν ὑγιές τι μὴ ὁμολογῶ W. At cum vulgata faciunt P. H. J. Fl. [e] Κρείσσων τῶν ἐμῶν] Κρεῖσσον δὲ πῶα] *Bourd.* At nil mutant Edd. nec M.

97. Ὀδύρεσθαι] Ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας ἀπολόγου * ἄξιος ταῦτα καίπερ δικηγορικὸν ἀνὴρ ὢν βουλόμενος, ὡς τοιούτῳ καὶ τοιούτῳ ἐν κατέδραμες † ἀπιτῶς καὶ φεύγοντος λογολογίαν, λῆρόν τε & φιλαίτιον καὶ μωμητήριον ‡ ἀποφαίνει & κάκιστα, φασὶ, μιμούμενον § ἀστὸν. Τάχα γὰρ Σωκράτην ἐθέλων μιμεῖσθαι ¶ οἷς ὅτῳ Πρόδικον τὸν * Κεῖον καὶ τοὺς κατ' αὐτὸν ἀπελέγχει σοφιστὰς, ἐπὶ τὴν τοιαύτην ἀπέβαρες γλωσσαλγίαν. Ἀλλὰ γὰρ καλῶς ἔχει τοῖς ** Ὁμήρου τε βάλλειν. ἢ τοῖ ὅτῳ δὲ ἐὼν . . . Πόντου ἐκπλώσας ἐτάμους ἠμίπας †† ἀγελίας, καὶ ἅτα λοιπά. *V.*

10. Ἠλίβατον] Ἠλίβατον, ὑψηλὸν, ἄβατον, ἢ ὅπου ἐ ἕλις πρῶτον βάλλει ‡‡ Στησίχορος δὲ τάρταρον ἠλίβατον τὸ βαθὺν λέγει. Ἔνιοι δὲ ἠλίβατον ἀποδιδόασιν, ἠλίῳ φανέμβρον. *V.*

* Ἥδης] Ἡδῶ ante typis deſcriptum legebatur, ſed mutavit *M. du S.* Qui novem locis unum hoc Scholion correxit: nam & mox pro κατεσκευασε. . . editum erat καλασχυ . . . pro ὡ, ὃν, pro ὃν, ὡς &c. quae mox vide. *J. F. R.*

† Ἀπιτῶς] Ἀσυκοφαντήτως ante legebatur; ſed ex C. ἀπιτῶς dedit *M. du S.*

‡ Ἀποφαίνει καὶ κάκιστα] Haec in vulgato deficientia ex eodem fonte ſe reſtituiſſe teſtatur *M. du S.*

§ Ἀστὸν] Pro eo monſtroſe legebatur αὐτὸς. Ex *Coll.* reſtituit *M. du S.*

¶ Οἷς] Οἷον antea editum eſt; mutavit idem *Soulius*, an cortexerit, non video; neque enim ſenſum ſatis adſequor, niſi poſt μιμεῖσθαι diſtinctionis notam ponas, ac οἷς pro ablat. inſtrumenti accipias, ut ſit: *quibus ille Prodicum . . . reprehendit.* Aliquid tamen poſt μιμεῖσθαι excidiſſe credo *J. F. R.*

* Sic manifeſto legendum, licet ſic in Mſ. σοφιστὸν τὸν κεῖον. Deridentem Sophiſtas, adeoque Prodicum Plato Socratem induxit tum alibi, tum in *Protagora*, quir conſulli poterit. (Coll. κεῖον) *J. Clerc.*

** Ὁμήρου] Decem verba ſenſu carentia poſt h. v. ſequebantur, quae ducibus *Coll.* omiſſa ſunt ab *Solano*, eoque hoc Scholion reſtitutum ait.

†† Ἀγελίας] Ἀγυιὰς Edit. Ἀυλὰς *Coll.* Sed *Hem.* Il. Γ. 47. ἀγελίας habet. *M. du S.*

‡‡ *Coll.* Interponunt hic aliam vocem ἠλιοβλητοῦσι, quam corruptam eſſe patet. *M. du S.*

5. Καὶ μανθάνω . . .]

Καὶ μανθάνω μέν οἷα τολμήσω κακὰ,
Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
Ὥσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

Sed δρᾶν μέλλω legunt etiam *Plut.* 947. 1. *Arrian.* ad Epict. p. 101. B. & *Clem. Alex.* Strom. II. 151. 1. *M. du S.*

6. Πενία δὲ κρείσσων] *Euripides* vero: Θυμὸς δὲ κρείσσων. *J. Ed.*

Πενία δὲ κρείσσων] Melius alius Κρείσσον δὲ πῶα. *J. B.*

8. Ἐς βαθυκήτεα π.] Vide not. ad c. 16. ubi & locum exhibeo integrum. *M. du S.*

13. Οὐ πάνυ εὐπρόσωπον] An ἐ πάνυ δ' εὐπρόσωπον? *E. G.*

ἑταῖρε, ὡς οὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησομένῳ. μὴ γὰρ τοιοῦτός ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος, ὡς τὴν [a] Κυλλάραβιν σπείρειν ἐπιχειρεῖν. οὐδ' ἡμεῖς οὕτω πένητες εὐλόγου ἀπολογίας, ὡς [b] ὑπ' ἀπορίας τὰ τοιαῦτα καταφύγια πρὸς τὴν καθηγορίαν ζητεῖν. ἀλλά μοι ἐκεῖνο σκόπησον, ὡς πάμπολυ τὰ τοιαῦτα διαφέρει, εἰς οἰκίαν τινὸς πλουσίου ὑπόμισθον παρελθόντα, δουλεύειν, ἢ ἀνέχεσθαι ὅσα μοί φησι

jubeo, utpote nullo horum me usuro: ne enim talis unquam fames Argos deprehendat, ut *cavam Arabiam* serere conentur. Neque nos ita pauperes defensionis rationabilis, ut prae inopia id genus effugia contra accusationem quaeramus. Sed illud mihi cogita, multum omnino haec inter se differre, utrum in domum divitis cujusdam mercede conductus aliquis ingrediatur, & ibi serviat, sustineatque quaecumque

a Κυλλάραβιν] Edd. omnes habebant κοίλην Ἀραβίαν. Sed Σκύλλαν ῥαβδίαν ἢ Σκυλλαραβίαν L. Σκυλλαραβίαν W. σκολλαραβίαν Mſ. Gr. Κυλλάραβιν legit *M. du Soul*, vide notas. b Ὑπ'] Ὑπὸ W.

19. Κρησφύγεια] Τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας στενὰ καὶ ὀχυρώματα· οἱ δὲ φασι * Κρητῆς τοὺς ἡσιῶτας ἅμα Μίνῳ τῷ βασιλεῖ κρατοῦντι, ἔφυγον εἰς πόλιν τινά, ὅθεν † ἐκεῖσε ἀνομάσθη κρησφύγεια. *V.*

Κρησφύγεια] ‡ Φρούρια τινὰ ὅτου λαγόμβρα, ἃ ἐκράτησαν οἱ νησιῶται † Μίνωος φεύγοντες, περὶ τὴν Κρήτην αὐτὰ ἐσί. Τὸ δὲ κρησφύγεια χρήσιμον τοῖς φεύγουσι τὸ κρύπτεσθαι, τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας στενὰ καὶ ὀχυράματα. *V.*

* Κρητῆς] Κρῆτας C. mox pro ἔφυγον, φεύγων legendum. *M. du S.*

† Ἐκεῖσε] Ita correxit idem; nam vitiose ἐκεῖσθαι editum fuerat. Item pro ἀνομάσθη male legebatur ὠνομάσθησαν.

‡ Voces aliquoties repetitae variisque modis expositae, ostendunt haec esse collectanea ex pluribus auctoribus excerpta, vel a pluribus haec Scholia scripta fuisse. *J. C.*

16. Τὸ Ἄργος] Hoc e vetere quodam poëta desumtum. *J. Br.*

17. Κοίλην Ἀραβίαν] Locus est vexatissimus, de quo ante complures annos meam consuluit sententiam Amplissimus Daventriensium Consul, *Gisbertus Cuperus*, nunc Consessui Potentissimorum Ordinum Belgicae foederatae, qui Hagae Comitum est, adscriptus, quem honoris caussa nomino. Diu, fateor me torsit, vanisque conjecturis diu me, & Virum excellentem frustratus sum. Verba sunt: Σὺ δὲ φράσει ἃ ἑταῖρε, ὡς οὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησομένου, μὴ γὰρ τοσοῦτός ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος ὡς τὴν κοίλην Ἀραβίαν σπείρειν ἐπιχειρῶν. Interpres Latinus: *Neque enim tanta fames Argos urgere unquam poterit, ut cavam Arabiam serere aggrediatur.* Quae aut ubi gentium est cava illa Arabia? Novi κοίλην Συρίαν, coele Syriam: memini Ἄργος dici κοῖλον Sophocli, uti εὐδοίην κοίλην eidem, & Homero Λακεδαίμονα κοίλην, cavam Lacedaemonem. Sic enim Graeci vocabant loca in vallibus, & humili loco sita, non in montibus. Sed Arabiam cavam esse nemo usquam reperiet. Si quae dicenda esset Arabia κοίλη, certe magna felicis Arabiae pars inter montes in vallibus feracissimis posita, sic esset dicenda, non illa fabulosa & deserta. *Erasmus* tamen Roterodamensis, ille Batavorum doctissimus, ex hoc loco proverbium sibi visus est expiscari, quod Centur. 1. Chiliadis II. inseruit & sic explicat: τὴν κοίλην Ἀραβίαν σπείρειν, *cavam Arabiam serere*, pro frustra sudare, aut in re perdifficili, nec admodum frugifera operam sumere, adlato hoc loco Luciani. *Plutarchi* locus quem Luciano attexit est plane ἀστροδιόνυσος, & male a summo viro intellectus & translatus, de quo alias. Sed, crede mihi, nullam unquam fuisse cavam Arabiam, nec usquam eam reperies, licet in ipso solis curru orbem terrarum lustres, aut alatis draconibus cum Triptolemo per omnes gentes circumferaris. Et, si quae esset, quid tamen illa ad Argivos? Num ad famem avertendam illi ex Europa in ultimam Asiam ad Arabiam colendam proficiscerentur? λῆρος, λῆρος. Mea excerpta scribunt portentosius ὡς τὴν σκυλλαραβίαν. (ilsiusmodi varia lectio in Synes. Ep. 4. p. 160. C.) Mihi tamen ad veram lectionem aditum aperuerunt. Legendum enim: ὡς τὴν κυλλάραβιν σπείρειν ἐπιχειροῦν. *ut Cyllarabin velint serere.* Fuit Cyllarabis gymnasium in Argolide. *Hesych.* κυλλάραβος δρόμος ἢ γυμνάσιον ἐν Ἄργει. (Vid. Plutarch. in Pyrrh. p. 404. D. Cleom. p. 812. C. 817. C.) Meminit hujus gymnasii etiam Plutarchus in vita Agidis & Cleomenis cum narrasset Cleomenem agrum Argivorum & omnem segetem perdidisse funditus: addit ὡς μέντοι κατὰ τὴν κυλλάραβον γενόμενοι τὸ γυμνάσιον, ἐπεχείρουν προσφέρειν πῦρ, ἐκάλυεν, ὡς ἐπὶ μεγάλῃ πόλει σπουδῆς μᾶλλον ἢ καλῶς αὐτῷ πεπραγμένων. *Postquam tamen ventum ad Cyllarabin est, & subdere faces aggressi sunt gymnasio, obstitit; ostendens illa quae Megalopoli egisset irate potius, quam bene a se gesta esse.* Liv. XXXIV, 26. *Misit expeditos pedites equitesque, qui circa Cyllarabin (gymnasium id est minus trecentos passus ab urbe) cum erumpentibus a porta Lacedaemoniis proelium commiserunt.* Pausanias in Corinthiacis (p. 65. 13.) vocat κυλαράβου γυμνάσιον, & sic a Sthenelo filio appellatum esse auctor est. vide quae ad laudatum *Livii* locum adfert contra *Casaubonum*, qui velit apud *Livium* legi *circa Cyllarabis gymnasium*. *Jacobus Gronovius*, magni parentis non minor filius. Istud gymnasium sacrum fuit, & ut pleraque alia, dedicatum

que mihi dicit liber : an vero publicae rei partem aliquam tractans & pro virili parte adminiſtrans, mercedem eo nomine ab imperatore accipiat ? Nimirum percurre, & ſeparatim unumquodque horum ſitum, conſidera. Invenies ſane Muſicorum illud *Diſdiapaſon*, hoc eſt eo quod maximum eſt intervallo, ſcriptum illud *diſtare a facto meo*, ac tantumdem ſibi ſimilem utramque

τὸ βιβλίον, ἢ δημοσίᾳ πράττοντά τι τῶν κοινῶν, καὶ ἐς δύναμιν συλλυόμενον, ὅπῃ τύχοι, τοῦτο ὧδε βασιλέως μισθοφορεῖν. [c] διελθὼν δὴ καὶ ἰδίᾳ καθαθεὶς ἑκάτερον, σκόπει. εὑρήσεις γὰρ τὸ τῶν μουσικῶν δὴ τοῦτο, δὶς διὰ πασῶν, τὸ [d] πρᾶγμα, καὶ τοσοῦτον ἑαυτοῦ ἀπέχοντας ἀλλήλοις τὼ βίω, ὅσον μόλιβδος ἀργύρου, χαλκὸς χρυσοῦ, καὶ [e] ἀνεμώνη ῥόδου, καὶ ἄνθρωπος σί-

[c] Διελθὼν] Ita Edd optimae omnes, forſan διελὼν. Periit in W. putri hoc in loco membrana. *M. du S.*
[d] Πρᾶγμα] Sic Edd. *S.* & *A.* Item Mſ. L. & margo *AIW.* Sed Γράμμα *J. P.* Fl. *A1.* & reliqq. item W.
[e] Ἀνεμώνη ῥόδου] Sic Edd. *J. P. H.* Fl. *F. S.* &c. Ῥόδῳ W. L. & ἀνεμώνη, cui poſteriori Codici jota eſt ſubſcriptum a recentiore manu. Ῥόδῳ etiam margo *AIW.*

31. Ἀνεμώνη] Τὸ ἄνθος. Ἀφὸ τὸ τὸ φύλλον εὐδιάσειστον εἶναι παντὶ ἀνέμῳ. *V.*

tum diis, itaque uſibus humanis exemtum, ut ager ejus coli non potuerit. Inde proverbium hoc natum. *J.G.G.*

Quae uncis incluſa ſunt in Cl. *Graevii* notis, ea addiderat *T. H.*

Κυλλάραβιν] Doctam & optimam hanc Cl. *Graevii* emendationem in textum, ut par erat, recepimus. Locis a viro ſummo laudatis duo haec adde *Plutarchi*, alterum in eodem Cleomene; alterum in Pyrrho ſub finem, pag. 739. A. (Ed. *Junt.*) 146. B. In tam liquida caeteroquin emendatione nondum ſatis conſtare videtur, qua potiſſimum ratione ſcribenda ſit vox Κυλλάραβις; nam in Pyrrho Κυλλάραβις ſcribitur, in vita autem Cleomenis τὸ Κυλλαράβιον p. 710. (*Junt.* 174. A. B.) Deinde mox Κυλλάβαρις ſcriptum eſt p. 714. B. (Junt. 175. C.) Mſ. W. & P. etiam hic Σκυλλαραβεῖν habent. L. autem Σκύλλαν ῥαβεῖν & Σκυλλαραβεῖαν. Interpres Pauſaniae Rom. Amaſaeus *Cyllarabin* ſcribit p. m. 244. In Graeco textu Ed. *Wechel.* ſemper Κυλλάραβον unico λ. ſcribitur. *M. du S.*

Κοίλην Ἀραβίην] Retinui in verſione lectionem omnium, quantum conſtat, librorum: licet indicare non poſſim *cavam Arabiam* vel melius aliquid excogitare *Graeviana* emendatione, quae inde quoque aliquid probabilitatis accipit, quod Ἀραβίην legunt omnes, non Ἀραβίαν, quomodo ſcripturus videtur fuiſſe Lucianus, ſi Arabiam voluiſſet. *J.M.G.*

Ibid. Ἀραβίην] Quae longiſſime Argis diſtat. *J. Br.*

19. Ὑπ' ἀπορίας] Leve eſt, quod pro variante lectione ex Mſ. W. notavi ὑπὸ ἀπορίας legi. Interim tirones obſervent, apoſtrophum in praepoſitionibus ſaepe & apud alios negligi. Ita ap. *Dion. Hal.* L. X. p. m. 638. m. ὑπὸ ἀνόρος ἀγνάσου. *Joſeph.* Antiq. L. 3. 3. ἀπὸ Ἀδύμου. *Strab.* L. VIII. p. 559. (al. 364.) κατὰ ἀπόκοπην. *Ael.* V. H. I. 30. ἐπὶ ὑπτῳ ſed cum ſuſpectus ſit ille locus, & ἐφ' ὑπτίων legendum velit Periz. ecce ſimilia ex eodem nimirum I. 31. ὑπὸ ἐκάστου, L. 2. c. 3. ὑπὸ Ἀπελλοῦ. *Euang. Matth.* c. III. 3. ὑπὸ Ἡσαΐου. & 2. 17. ὑπὸ Ἰερεμίου. & XI. 7. ὑπὸ ἀνέμου. & ſaepe alibi ap. hos ac profanos ſcriptores. Ea tamen non eſſe vitia inde orta quod praepoſitiones per compendium ſcribi ſoleant, patet ex poetis, qui apoſtrophos ſaepius quidem addunt, haud raro tamen omittunt, ut *Hom.* Il. Z. 15. — οὐδ' ὅτι οἰκία ναίων. Ibid. 56. — πεποίηται κατ' οἶκον. Et 62. — λαὸν ἔθεν ἄγαλλε χερεί. *J. F. R.*

24. Δημοσίᾳ] *Rempublicam gerere* cenſendi ſunt quotquot munere aliquo funguntur publice iis dato, quamvis ſub alius imperio ſint, ut quaeſtores &c. *M. du S.*

28. Δὶς διὰ πασῶν] *Eraſm.* in Proverb. *J. Br.*

Δὶς διὰ πασῶν] Hodie, *duplex octava*; ſive *decima quinta*; nam διὰ πασῶν *octava* eſt, conſonantium perfectiſſima. Vid. *Ptolemaei Harmonica* I. 5. & II. 4. *J. F. R.*

29. Πρᾶγμα] An Muſicorum vocabulum ſit haec in re γράμμα, quod in plerisque reperitur, & in ipſo W. viderint Muſici. πρᾶγμα vero extat in L. uti & in S. Mutatum eſt & ante ab *Eraſmo* in Adagiis. εἶναι etiam addendum putat *Vorſtius*. De δὶς διὰ πασῶν vide nos ad Πρ. λ. c. 7. Συγγρ. c. 7. & Ἀπαιδ. c. 21. ubi itidem πρᾶγμα non γράμμα occurrit. *M. du S.*

Ibid. Τὸ πρᾶγμα] Plurimorum Codd. & Edd. ſcripturam ſervavi, nam licet τὸ γράμμα videatur eſſe poſſe vocabulum Muſicum, quia διαγράμμα id ſignificat, quod hodie *ſcalam* dicimus, i. e. commonſtratio notarum muſicarum ex ordine, a. b. c. idque interdum confunditur cum eo quod *Syſtema* Muſici dicunt (vid. ſupr. cit. *Ptolem.* Harmon.) tamen id vix locum habet; nam πρᾶγμα hic noſtro eſt *negotium ſuum*, ſtatus ille aulicus, de quo ſe purgat, & quem deinceps non ſemel πράγματος nomine denotat, ut ſtatim c. ſeq. τοῦτο — τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα &c. *J. F. R.*

31. Ἀνεμώνη ῥόδου] In omnibus impreſſis aliter, roſaeque praefertur anemone contra veterum codicum Mſſ. fidem, in quibus ἀνεμώνη ῥόδῳ, ut in W. & L. legitur. Nam quod in W. jota ſubſcriptum habet ἀνεμώνῃ, recentiſſimam arguit manum, in eo enim codice adſcribitur ſemper, nunquam ſupponitur. Hac-

πίθηκος. μισθὸς μὲν γὰρ ἐν κἀκεῖ, κἀνταῦθα, ἢ τὸ ὑπ' ἄλλῳ τάττεσθαι. τὸ δὲ πρᾶγμα, [a] παμπόλλου ἔχει τὴν διαφοράν. ἐκεῖ μὲν γὰρ δουλεία σαφὴς, ἢ ὁ πολὺς τῶν ἐργυρωνήτων ἢ οἰκοπρίσεων διαφέρουσιν οἱ ὀλίγου τοιούτου [b] πρασιόντες. οἱ δὲ τὰ κοινὰ διαφθείροντες, ἢ πόλεσι, ἢ ἔθνεσιν ἄλοις σφᾶς αὐτοὺς χρησίμους παρέχοντες, οὐκ ἂν εἰκότως ἐκ μόνου τοῦ μισθοῦ [c] διαβάλοιντο, ἢ εἰς ὁμοιότητα ἢ κοινωνίαν τῆς κληγορίας καθέλκοιντο. ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἅπασαν ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας προστασίας· ἢ ὅτε οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπιτροπεύοντες, οὔθ' οἱ τὰς πόλεις ἁρμόττοντες, οὔθ' οἱ τὰς φάλαγγας, ἢ στρατόπεδα ὅλα ἐγχειριζόμενοι, ὀρθῶς ποιήσουσιν, ἐπεὶ ἢ μισθὸς αὐτῷ τῷ ἔργῳ πρόσεστιν. ἀλλ' οὐκ ἀφ' ἑνὸς οἶμαι χρὴ ἀναιρέσεως τὰ πάντα, οὐδ' ἰσοτιμίαν τοῦ μισθοφορήτου καθιστάναι.

vitam, quantum argento plumbum, aes auro, & anemonae rosa, & homini simius. Etenim merces quidem & illic & hic est, & quod alieno paretur imperio: at res ipsa plurimum discrepat. Nam ibi quidem servitus manifesta nec multum emtis mancipiis distant, qui ea lege accedunt: at qui publicam rem tractant, & urbibus gentibusque integris utiles se praestant, eos iniquum fuerit solius mercedis caussa male audire, & in similitudinem communionemque criminis detrahi. Quandoquidem ubi primum aliquis omnes id genus praefecturas sustulerit: neque ipsi qui tantas gentes procurant, neque qui urbium statum ordinant, neque quibus legiones & exercitus integri mandati sunt, recte facient, cum merces ipsorum quoque operi proposita sit. Verum non oportet uno omnia impetu evertere, nec uno loco qui mercedem accipiunt omnes habere.

Τὸ δ' ὅλον, ἢ τοὺς μισθαρνοῦντας ἅπαντας οὐ 12. In universum vero non omnes ego qui

a Παμπόλλου] Sic recte L. margo *AiW.* B2. P. S. Παμπόλλῳ male *J.* Fl. *F. H.* A1. b Πρασιόντες] Εἰσὶ W. Vulgatam tuentur reliqq. & Edd. omnes. c Διαβάλοιντο] Διαβάλλοιντο W. Nihil a vulgata abeunt Fl. *H.* &c.

42. Ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις] Ἀντὶ τοῦ τάχιστα ἂν πάσας * ἀναιρήσῃ τὰς τοιαύτας προστασίας. *V.*

50. Μισθαρνοῦντας] Μισθαρνοῦντας οὖν τοὺς ἐπὶ τῷ μισθῷ ἀντικαλλαλαγμένους· ἢ μισθαρνία λέγεται ἡ ἐπὶ μισθῷ γινομένη ἐργασία. *V.*

* Ἀναιρήσῃ] Sic ex C. pro vulgato ἀναιρήσῃ restituit *M. du S.*

ctenus de scriptura. Rem ipsam quod attinet, si veteres inspicias, & quam magnifica de rosa praedicaverint, observes, nunquam, credo, in animum induces *anemonae* posthabitam; praecipue si reputes, quam incurioso iidem veteres erga florum culturam; quod contra fit a nostrae aetatis hominibus, qui variis artibus eos flores, quos hortis suis dignos existimant, adeo exornant, ut anemone jam colore & magnitudine cum rosa certare quibusdam videri possit. *M. du S.*

Ἀνεμώνη ῥόδου] Non moveo hanc editionum lectionem, quam *Solanus* non satis videtur attendisse. Nam sic structura respondet sequenti ἀνθρώπου πίθηκος. Cum enim ante bis nominativum praeposuisset, μόλιβδος, ἀργύρου, χαλκὸς χρυσῷ dicens; jam bis, elegantiae caussa, videtur invertisse constructionem, ἀνεμώνη ῥόδου, ἀνθρώπῳ πίθηκος ponens: unde tamen non consequitur, rosam ab eo posthaberi anemonae; sed quia tantum dicit: *quantum discrimen est inter hos flores*, eum lectori posthabendum relinquit, quem is vulgo posthabere solet, i. e. anemonen. Eas autem, cum rosas quidem figura imitarentur, sed longe minores & nullius odoris essent, prae rosis contemtas fuisse, vid. *Erasm.* in adag. *Rosam cum anemone confers*, & Dioscorid. Matthioli p. 332. Et, quod *Solanus* recte ait, non est probabile anemonem ad eum pulcritudinis gradum productam & excultam tum fuisse, ut hodie. Quia tamen ῥόδῳ exhibent codices L. & W. bonae notae, non damno illorum lectionem; quum & interdum illa casuum seu constructionis inversio postremo tantum loco fieri soleat. *J. F. R.*

37. Διὰ χειρὸς] Sic supra hoc *Dial.* c. 3. plura ibi in notis ad v. ὁμιλεῖν. *J. F. R.*

42. Οὐκ ἂν φθάνοι] Vide quae supra diximus ad Vit. auct. c. 26. pag. hujus tomi 567. & quae *Gronov* ibid. pag. praeced. *J. F. R.*

47. Οὐκ

qui mercede locarent operas, miseram vitam dixi vivere, sed eos miseratus sum, qui in domibus institutionis obtentu serviunt. Hoc vero nostrum, o sodalis, negotium longe diversum est. quandoquidem privatim eodem *quo antè* loco sumus, publice autem in maximi partem imperii venimus, ejusque partem una administramus. Equidem, si considerare velis, videar tibi non minimam Aegyptii hujus imperii partem mandatam habere, judicia dare & ordinem illis decentem adhibere, & eorum quae aguntur dicunturque omnium commentarios scribendos curare, & litigantium orationes moderari, & decreta principis quam disertissime potest & accuratissime, cum fide maxima conservare, & publice tradere ad futuri temporis perpetuitatem reponenda. Porro merces non a privato, sed ab Impe-

ἐγὼ φαύλῳ βίῳ συνεῖναι ἔφασκον, ἀλλὰ τοὺς ὑπὸ ταῖς οἰκίαις ὑπὸ τροφέων παιδεύσεως δουλείας ἐλεεινὸν. τοῦτο δέ, ὦ ἑταῖρε, τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα, παντάπασιν ἕτερόν ἐστιν, εἴ γε τὰ μὲν οἴκοι, ἰσότιμα ἡμῖν δημοσίᾳ δὲ, τὸ μεγίστης ἀρχῆς κοινωνοῦμεν, καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν. ἔγωγ' οὖν εἰ σκέψαιο, δόξαιμ' ἄν σοι ὑπὸ τὸ σμικρότατον τῆς Αἰγυπτίας ταύτης ἀρχῆς ἐγκεχειρίζθαι, τὰς δίκας εἰσάγειν, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν ἐπιτιθέναι, καὶ τὰ πρατλόμενα καὶ λεγόμενα ἅπαξαπάντων ὑπομνήματα γράφειν, καὶ τὰς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τῶν ἀρχόντων γνώσεις πρὸς τὸ σαφέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ φυλάττειν· καὶ παραδιδόναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν ἀεὶ χρόνον ἀποκειμένας. καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως·

56. Καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν] Ἀντὶ τοῦ ὅσον ἐς ἡμᾶς ἦκεν, ὅσον εἰς τὸ μέρος ἡμῶν συμβάλλεται. *V.*

62. Ἀπαξαπάντων] Ἀπαξαπάντων ὑφ' ἓν. ἀντὶ γὰρ τοῦ παντάπασιν ἐστί. Ἀριστοφάνης † Εἰρήνῃ ἀπαξάπαντα καταμεμυττομένα. *V.*

68. Παρὰ τοῦ βασιλέως] Εἴ τισιν ἄλλο τοῦτο πλεονεξίας καὶ ἡγόρει ἢ ἀλαζονείας. καλῶς μὲν γὰρ εἶχέ σοι ἡ ἀπολογία τὰ κοινὰ συνδιαφέρειν τοῖς ἄλλοις ἢ ἀφαιρίζειν προβαλλομένῳ. καὶ πρὸς ἔπαινον ἡμῖν τοῦτο ἂν γὰρ πᾶσι τὸν βίον ἐπανορθοῦν προθυμηθέντι. τό γέ τοι ‡ περὶ βασιλείας προσθεῖναι μισθοφορεῖν, καὶ ὕστερ μισθοφορίας ὑπερφυῆ, οὐκ ἔστιν ὅστις ἄλλη ταύτῃ ὑπερβάλλοιτο φιλοτιμίᾳ ἢ πλεονεξίᾳ. εἰ γὰρ τὸ ἂν τοῖς ἄλλοις μισθοφορεῖν αἰσχρὸν, πολλῷ μᾶλλον τὸ παρὰ βασιλεῖ. καὶ εἰ τὸ μικρὰ μισθαρτεῖν καταγέλαστον, τί ἂν εἴποι τὶς τὸ μεγάλως; ὅσον γὰρ βασιλικὸς ἰδιώτου εἰς τύχην § ὑπερτρεῖ, καὶ τὰ δίκαια τῶν μισθῶν εἰς πλῆθος, τοσοῦτον ἐστὶ τὸ φιλοσοφεῖν αἱρούμενον κατὰ τὸ κράτιστον, ἄν τε ὑπὸ μικρᾶς ἄν τε ὑπὸ μεγάλης ᾖ φιλοσοφίας ὑπερούσιον, εἰς γέλωτα πλουτύτερον συντελοῖ. ἴσως γὰρ τὸ μικρὸν σύγγνωστον, Θεόγνιδα συνέπαινον ἔχον, ὦ εἰς φησιν, οὐκ εὔχομαι πλοῦτον ἀδὲ ἔραμαι, ἀλλά μοι εἴη μὴ λυπὸ τῶν ἐλαχίστων. G. & M. Sed in M. pars prior hujus Scholii vitio temporis evanida facta est. In G. autem pro ultimis post εὔχομαι verbis, haec leguntur: ἔτως. ἔναιστο οἱ καθ' ὑμᾶς αἰ τοῦτο πράττουσι. ἐγὼ γὰρ οὐ. ἀλλ' ἡ τὸ Ἀσσυρίου ἀληθὲς εἰπεῖν κατ' ὠδὴν ἀφαιρούμενος ὁ Ἀνακινδάξιδος. καὶ τί γὰρ ἄλλο. Quae quid sibi velint nescio. G.

† Εἰρήνῃ] Εἰρήνῃ male C.
‡ Περὶ βασιλείας] (Lege παρὰ βασιλέως.) *M. du S.*
§ Ὑπερτρεῖ] Lege ὑπερῤῥεῖ. *T. H.*
¶ Φιλοσοφίας] Μισθοφορίας legendum monuit *T. H.*
** Ἀνακινδάξιδος] Hic latet nomen Ἀνακινδαράξεως potius Sardanapali: vid. Schol. ad T. II. Jov. Trag. c. 48. *T. H.*

47. Οὐκ ἀφ' ἑνὸς] Intellige πράγματος. *J. Br.*
Ibid. Ἀφ' ἑνὸς] Sic *Virg.* Aen. II.

Accipe nunc Danaum insidias; & crimine ab uno
Disce omnes. — —

Quid autem proprie significet ἀφ' ἑνὸς, disce ex Ἑρμ. c. 61. nempe *quasi specimine viso* de re tota judicium ferre. Sic & in Συμπ. c. 32. ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς οὐκ ἐπέραμαι φιλοσοφοῦντος . . . μισῆσαι τὸν Κλεάνθην καὶ Ζήνωνα καὶ τοὺς ἄνδρας. *M. du S.*

62. Ἀπαξαπάντων] Loco illi *Aristophanis* ab Scholiaste adlato adde cumd. *Plut.* 110. — νὴ Δί' ἀπάντων γοῦν. ΠΛ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἀπαξάπαντας. i. e. omnes, nemine excepto. Sic ibid. 206. Βάρβαρα ἀπαξάπαντα καλλαπισκλησμένα. *J. F. B.*

67. Τὸν ἀεὶ χρόνον] Adverbium pro adjectivo, Graecismo usitatissimo. Sic & *Hippocr.* jurejur. fin. εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον. *Aelian.* V. H. I. 19. ἡ πάνυ τρυφή. Plura similia vid. ad *Dial.* seq. c. 16. ἄγαν πλουσίως. *J. F. B.*

68. Βασιλέως] Unum cum nominet Imperatorem, aut sub finem Marci, aut Commodo jam, quod verius puto, imperante factum censendum est. *M. du S.*

ὐ σμικρὸς ὁδὸς ἔτ⟨ι⟩, ἀλλὰ πολυτάλαντ⟨ος⟩. ϗ τὰ μὲν ταῦτα δὴ, ὐ φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ᵃ ἀλλ' ἔθν⟨ος⟩ ὑπομεῖναι, ἢ τινας ἄλλας πράξεις βασιλικάς.

ratore; nec parva illa, sed multorum talentorum: & post haec non spes quaedam exiguae, si fiant, quae consentaneum est fieri, sed futurum ut gens integra nobis committatur, aut actiones aliae principales.

Ἐθέλω γὴν ἔν. πρὸς τοῦτο χρησάμενος τῇ παῤῥησίᾳ, ϗ ὁμόσε χωρήσας τῷ ὑπερομένῳ ἐγκλήματι, καθ' ὑπερβολὴν ἀπολογήσασθαι. ϗ δὴ φημί σοι μηδένα μηδὲν ἀμισθὶ ποιεῖν. εἰδ' ἂν τοὺς τὰ μέγιστα πράττοντας εἴπῃς, ὅπου μηδὲ βασιλεὺς αὐτὸς ἄμισθός ἐστιν. ὐ φόρους λέγω, ὐδὲ δασμούς, ὁπόσοι πρὸς τῶν δεχομένων ἐπέτειοι φοιτῶσιν· ἀλλ' ἔστι βασιλεῖ μισθὸς μέγις⟨τος⟩, ἔπαινοι, ϗ ἡ πρὸς πᾶσιν εὐκλεια, ϗ τὸ ἐπὶ ταῖς εὐεργεσίαις προσκυνεῖσθαι. εἰκόνες δὲ, ϗ ᵇ ναὶ, ϗ τεμένη, ὁπόσα πρὸς τῶν δεχομένων ἔχουσι, μισθοὶ ϗ ταῦτά εἰσιν ὑπὲρ τῶν φροντίδων, ϗ προνοίας, ἣν ἐκφέρον⟨τες⟩ προσκοπεῖντες ἀεὶ τὰ κοινὰ, ϗ βελτίω ποιοῦντες· ὡς δὴ μικρὰ μεγάλοις εἰκάζειν ἢν ἐθέλῃς, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς ᶜ σωρῶ κορυφῆς, ἐφ' ἕκαστον τούτων, ἀφ' ὧν σύγκει⟨ται⟩ καταβαίνειν, ὄψει ὅτι μεγέθει ϗ σμικρότητι ἀλλάττομεν τὰ ἀκροτάτων. τὰ δ' ἄλλα, μισθοφόροι ὁμοίως ἅπαντες.

13. Volo equidem ex abundanti, utens fiducia, & cominus congressus intentato crimini, ultra etiam quam oportet caussam dicere, & illud nempe dico tibi, neminem quidquam sine mercede facere. Neque tu mihi eos nomines, qui res maximas gerunt; cum neque ipse Imperator mercedis expers sit. Non vectigalia dico neque tributa, quae a civibus quotannis veniunt: sed est Imperatori merces maxima laudes, & gloria apud omnes, & quod beneficiorum caussa adoratur; statuae porro & aedes, ac templa, quae habent a civibus, merces & ista sunt pro curis & providentia, quam adhibent procuranda semper publica re & in melius augenda. Nempe ut parva adsimulemus magnis, si volueris a vertice quasi acervi ad unumquodque eorum, quibus constat, descendere, videbis magnitudine nos & parvitate differre ab his qui summi sunt; caeterum mercenarios aeque esse universos.

Εἰ μὲν οὖν τοῦτον ἐτεθείκειν τὸν νόμον, μηδένα μηδὲν πράττειν, ἔνοχ⟨ος⟩ ἂν εἰκότως ἐδόκουν τῇ νομοθεσίᾳ· εἰ δὲ τοῦτο μὲν ἐδα-

14. Si igitur eam ego legem scripsissem, neminem quidquam oportere agere, tenerer merito violatae legis meae. Sin vero hoc qui-

a Ἀλλ'] Ἀλλὰ W. Vid. quae ad c. 11. v. ὑπὲρ notamus. b Ναὶ] Νεὼς M. c Σωρῶ] Sic bene P. S. Fl. Σωρῷ male J. A1. H. B2.

80. Φόρους] Μερισμοὺς, φορολογίας. G.

90. Τῆ σωρῶ] Dedi, quia ὁ σωρὸς acervus est, ὁ σορὸς sepulcrum, ut infra Ἑρμ. c. 78. ἕτερον πόδα, φασὶν, ἐν τῇ σορῷ ἔχων. Alterum pedem, quod ajunt, jam in sepulcro habens. Et Aristoph. Pl. 277. Ἐν τῇ σορῷ νυνὶ λαχὼν τὸ γήρασκε. Quod ideo adducere non pudet, ne juniores fallantur versu Homer. Il. Φ. 91. qui vulgo sic a Lexicogr. adfertur: Ὡς δὴ ϗ ὀστέα νῦν ὁ μὴ σορὸς ἀμφικαλύπτει. Ubi credas ὁ σορὸς dici; cum sit legendum ὁμὴ una voce, i. e. ἀμοῦ, ut Scholiast. ibi bene monet. J. F. R.

Ἐτώσιον ἀχρεῖον ἔχ⟨ων⟩] Hom. Il. Σ. & Odyss. Υ. J. Br.

Ἐτώσιον . . .] Hom. Il. Σ. 104. M. du S.

6. Πρὸ δὲ τῶν ἄλλων μισθῶν] Quum omisisset Moschopulus priora interpretari, Benedictus reddidit ante alia autem, ut videatur legisse τῶν ἄλλων, ut solet quoque alibi dicere φροντίδ⟨ων⟩ ἀξί⟨ων⟩ τὰ ἄλλα. Sed temere. Verte ante omnia vero. Sic in Scytha. συγχαίρομεν πρεσβεύσας συναγωγιταῖς χρῆστα πρὸς τὰ ὅλα. J. G.

Πρὸ δὲ τῶν ἄλλων] In Salm. conversum erat: ante alia, quod Solanus noster jam mutaverat in: ante omnia. J. F. R.

18. Ἐπὶ βιβλιοφιλῇ . . .] Vid. Ἐνυπν. c. 8. & 9. Unde satis patet, ante reditum in patriam hoc factum. Vid.

quidem nusquam in libello dictum a me eſt ; ac porro bonum virum efficacem eſſe oportet : quodnam aliud ad officium applicet ſe, quam ut elaboret cum amicis in iis quae optima ſunt, & in medio atque ſub divo quaſi conſtitutus experimentum ſui praebeat, qualis ſit fide, diligentia, amore quodam eorum quae commiſſa ipſi ſunt, ne ſit, ut Homeri verbo utar,

Telluris inutile pondus.

15. Ante omnia vero & hoc meminiſſe oportet, qui reprehendere nos voluerint, ipſos non tanquam ſapientem me, (modo usquam ſit aliquis ſapiens) reprehenſuros, ſed unum de multis, qui dicendi facultatem exercuerit, ille quidem, mediocrem ex ea re laudem conſecutus ; ad ſummam autem illam eorum, qui capita ac duces ſunt, virtutem non ſit exercitatus. Neque Hercules, eo nomine dolere mihi fas eſt, quandoquidem nec in alium ego quemquam incidi, qui ſapientis profeſſionem impleret. Ac equidem mirer etiam ſi reprehendas vitam praeſentem noſtram ; eum enim hominem reprehendas, quem olim novas rhetorices nomine maximas publice mercedes capere, cum Occidentalis Oceani videndi cauſſa, & Celticam eadem peragrans, in nos incideres, qui in illis Sophiſtarum numeraremur, qui magnas mercedes mererentur. Haec apud te, ſodalis, maximas licet inter occupationes, tamen defendendi criminis cauſſa ſcripſi, non obiter id agendum ratus, ut album a te & plenum calculum feram.

μῶν ζ βιβλίων λέλεχλαί μοι, χρὴ δὲ τ ἀγαθὸν ἄνδρα ἐνεργὸν εἶναι, τί ἂν ἄλλο ἐς δέον αὐτῷ χρᾶτο, ἢ φίλοις συμπονῶν πρὸς τὰ βέλλιστα, καὶν τῷ μέσῳ ὑπαίθριος πεῖραν αὐτῶν διδῷ, ὅπως d ἔχει πίστεως, ἢ σπουδῆς, ἢ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγκεχειρισμένα, ὡς μὴ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο,

Ἐτήσιον ἄχθος ἀρούρης.

Πρὸ δὲ τῶν ὅλων, μεμνῆσθαι χρὴ τὸν ὀπλιμῶνλας, ὅτι ὐ σοφῷ ὄνλι μοι, εἰ δή τις ἢ ἄλλος ἐστί που σοφὸς, ὀπλιμήσουσιν, ἀλλὰ τῷ ἑνὶ ζ πολλῶν δήμῳ, λόγους μὲν ἀσκήσαντι, ἢ τὰ μέτρια ἐπαινεσθέντι ἐπ' αὐτοῖς, πρὸς δὲ τ ἄκραν ἐκείνων τῶν κορυφαίων ἀρετὴν, ὐ πάνυ γεγυμνασμένῳ. ἢ, μὰ Δί', ὐδ' ὀπὶ τούτῳ ἀπαθαί μοι ἄξιον, ὅτι μηδὲ ἄλλῳ ἔγωγ' ἓν ἐνλετύχηκα, τ ζ σοφῶν ὑποχεσιν ἀποπληροῦνλι. σῶν μέντοι ἢ θαυμάσαιμ' ἂν ὀπλιμῶντός μου τῷ νυνὶ βίῳ, εἴγε ὀπλιμώης, ὃν πρὸ πολλῶν ἤδεις ὀπὶ ῥητορικῇ δημοσίᾳ μεγίστας μισθοφορὰς ἐνεγκάμενον, ὁπότε χρὴ θέαν ζ ἑσπερίου Ὠκεανοῦ ἢ τ Κελτικὴν ἅμα ὀπιὼν ἐνέτυχες ἡμῖν, τοῖς μεγαλομίσθοις τῶν σοφιστῶν ἀριθμουμένοις. ταῦτά σοι, ὦ ἑταῖρε, καίτοι ἐν μυρίαις ταῖς ἀσχολίαις ὤν, ὅμως ἀπελογησάμην, οὐκ ἐν παρέργῳ θέμενος τ γλυκὺν πάνυ σῶν ἢ πλήρη μοι ἐνεχθῆναι. ἐπεὶ

d Ἔχει] Ἔχῃ W. Edd. in ἴσχει consentiunt.

24. Τὴν λύκην παρὰ σοῦ] Δύο γὰρ ψῆφοι τοῖς νικῶσιν ἀνίκεινλο, λύκη ἢ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἡττωμένοις ἡ μίλαινα ἢ τετρυπημένη. V.

Vide etiam Δικ. c. 27. *M. du S.*

20. Κελλικὴν] Iterum infra Δικ. c. 27. *M. du S.*

21. Σοφιστῶν] Merebatur itaque Lucianus inter *Philoſtrati Sophiſtas* locum ; quod ante me Clariſſ. *Voſſio* jam diu obſervatum eſt, *de Rhet. nat.* c. 12. p. 83. Sed non mirum eſt a Philoſtrato praetermiſſum ; non quia, ut viro Clariſſ. *Oleario* viſum, *Pſeudonymus*, & larva mera Lucianus (*praef. ad vit. Soph.*) quod tanto viro excidiſſe nollem : ſed 10. quia Lucianus Sophiſticae quadragenarius repudium miſit, & in philoſophorum caſtra, ſic ipſe ſaltem putabat, tranſiit. 20. Quia deinde Rhetoricam ſui temporis fucatam inſectari non deſiit. 30. Quia de Philoſtrati heroe, Apollonio Thyanenſi aliisque ſimilibus, cum ſuperſtitioſo Philoſtrato minime ſentiebat. *M. du S.*

24. Οὐκ ἐν παρέργῳ θέμενος] *Non in poſtremis habens, neque neglectui.* *J. Br.*

Ibid. Τὴν λύκην] τῆφον ſubaudio, abſolutorium calcu-

ἐπεὶ πρός γε τὰς ἄλλας κἂν σωφρονῶσι πάντες καθηγορῶσιν, ἱκανόν ἂν εἴη μοι τὸ, ὦ Φροντὶς Ἱπποκλείδη.

Apud alios enim si vel simul omnes me accusent, satis mihi illud fuerit, *Non curae Hippoclides.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΠΡΟΣΑΓΟΡΕΥΣΕΙ ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ.

Χαλεπὸν μὲν, ἄνθρωπον ὄντα, δαίμονός τινος ἐπήρειαν ἀφαφυγεῖν. πολὺ δὲ χαλεπώτερον ἁπολογίαν εὑρεῖν πρὸς λόγους δαιμονίους πταίσματος. ἄλλως ἀμφότερα νῦν ἐμοὶ συμβέβηκεν, ὃς ἀφικόμην πρὸς σὲ, ὡς προσείποιμι τὸ ἑωθινὸν, δέον δὲ συνήθη ταύτην φωνὴν ἀφεῖναι, τὸ χαίρειν κελεύειν, ἐγὼ δ' ὁ χρυσοῦς ὑπιλαθόμενος,

PRO LAPSU IN SALUTANDO.

1. Difficile est, homo *natus* cum sis, dei alicujus invidiam effugere: multo porro difficilius, verba invenire, quibus defendas inopinatum & immissum divinitus errorem. Quae *quidem* utraque modo usu mihi venerunt, qui matutinae salutationis caussa domum tuam veniens, cum oporteret consuetam illam vocem mittere, & ave (Gr. *gaude*) dicere: ego vero homo aureus oblivione lapsus, *valere* te jusse-

a Παρὰ] Πρὸς *Th. Mag.* v. χαίρειν. Edd. consentiunt in πρὸς. b Χρυσοῦς] Χρύσιος (Leg. χρυσὸς) L. Sic *M. du S.* notavit, nempe Cod. L. voluisse χρυσὸς dare. Sed χρυσοῦς etiam *Th. Mag.*

17. Οὐ Φροντὶς Ἱππ' . . .] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν καταφρονούντων τινὸς καὶ ἀπερισκέπτως ἁμαρτανόντων. *V.* (In V. erat ἀπερμωτὶ.)

2. Ἐπήρειαν] Βλάβην. *V.*

8. Ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς ἐπιλαθόμενος] Αἱ γάρ τοι τῶν παλαιῶν προσρήσεις αἱ μὲν εὐθυαὶ, χαῖρε, αἱ δὲ ἐπιστρεπταὶ, ὑγίαινε. *V.*

culum. *J. Br.*

Τὴν λίθινον ψῆφόν σοῦ ἐκ πλήρη μοι ἐνεχθῆναι] Per πλήρη intellige μὴ τετρυπημένην ψῆφον. *non perforatum calculum*, quod absolvebat (ita legitur, pro, *qui absolv.*) ut & album: utebantur in judiciis calculis vel fabis, & calculi quidem integri & πλήρεις absolvebant, ut fabæ albæ. sed calculi perforati, τετρυπημένοι, condemnabant. Vide Scholiasten *Aristophanis* ad Vespas, p. 500. *J. P. a G.*

25. Λίθινον] Vid. *Erasm.* in Adag. *Album calculum adjicere.* *A. V.*

Ibid. Καὶ πλήρη] Nam pertuso condemnabant Græci. *J. Br.*

27. Οὐ Φροντὶς Ἱππικλ.] *Erasm.* in adagio: *Non est curæ Hippoclidi.* *J. Br.*

Οὐ Φροντὶς Ἱπποκλείδῃ] Hæc dixerat antea, repetit in Hercule Ogmio, Proverb. ἐπί τι μὴ πάνυ σπουδαῖον ἡμῶν λιγόμενον. Legend. *Hesych.* ex *Aristoph.* *J. B.*

Οὐ Φροντὶς Ἱππικλ.] Εἴη μοὶ τὸ, Φροντὶς Ἱπποκλείδῃ &c. Εἴη μοὶ τὸ ὦ Φροντὶς Ἱππ. *Th. M.*

Οὐ Φροντὶς Ἱππικλ.] Vid. *Plut.* 1592. f. & *Zonab.* Conf. infra φιλοπ. c. ult. Et *Herod.* VI. p. 238. C. *M. du S.*

Οὐ φροντὶς Ἱππικλ.] Notabilis locus *Aeschinis* in Timarchum p. m. 181. C. Ὁ δὲ πάππος ὁ σὸς πρεσβευτὴς ἡμῖν, ἐπηρώτα ὑμᾶς τὸ ὂν τῷ νόμου κεφάλαιον. Ἦ ψῆφον ἡ τέτρυπημένην ὅτῳ δοκεῖ προσῆκεν Τίμαρχος· ἢ δὲ πλήρη ὅτῳ μή. Adde *Poll.* 8, 123. Ψῆφος εἶχον χαλκᾶς δύο, τέτρυπημένην & ὁλόκληρον. *J. M. G.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ . . . ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ] Scripta hæc dissertatio πρὸς Ἀσκληπιὸν, ut patet fine. Causa dissertationis hæc est: ὑγιαίνειν, dixerat ἀντὶ τοῦ χαίρειν αἱ μὲν τῶν παλαιῶν προῤῥήσεις αἱ μὲν εὐθυαὶ χαῖρε, αἱ δὲ ἐπιστρεπταὶ, ὑγίαινε. *J. B.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ . . .] Difficultatis aliquantum interpreti faceſſit hic libellus, quod totus est in vi ac potestate verborum quorundam in salutationibus usitatorum, quibus non usquequaque respondent Latina. Opus autem fuit, ne circumlocutione langueret oratio, verbum χαίρειν, quod quantum ad usum fere respondet Latino *Salvere*, reddere *Gaudere*; tum ὑγιαίνειν *valere*, &, quod consequens erat, ὑγίεια *Valetudinem*, quae *Salus Dea* alioqui commodius diceretur; εὖ πράττειν denique *bene agere*. Graeca verba non immiscui meae interpretationi, quod illis faciendum fuit, qui solam ederent sine Graecis. *J. M. G.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ . . . ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ] Difficilem hujus libri in aliam linguam conversionem esse exper-

jusserim, quod boni & ipsum quidem ominis, sed non tempestivum, quippe quod matutino parum conveniret. Ergo in ipso *verbo* statim sudabam equidem, erubescebam, aestuabam consilii inopia. Praesentes vero qui essent, alii desipere me videlicet, alii prae senectute delirare, alii hesterna crapula adhuc oppletum *turbatumque* existimabant, quamquam molliter ipse tu ferres, ut qui maxime, quod factum erat, ac ne lenissime quidem subridens linguae nostrae errorem notares. Faciendum itaque putavi, ut consolationem mihi aliquam scriberem, ne lapsu illo nimis excruciarer, neque intolerandum putarem, si homo senex tantum a decoro, coram tot testibus aberrassem: nam defensione quidem nihil opus videbatur, linguae in bene ominatas adeo preces lubrico quasi vestigio prolapsae.

ὑγιαίνειν σε ἠξίουν, εὔφημον μὲν ᾗ τοῦτο, οὐκ ἐν καιρῷ δὲ, ὡς ἐγὼ τότ' ἔφην. ἐγὼ μὲν οὖν ὅτι τοῦτο εὐθὺς [c] ἴδιον τε, καὶ ἡμερήσιον, καὶ παλαιὸν ἦν ὑπ' ἀπορίας· οἱ παρόντες δὲ, οἱ μὲν παραπαίειν, ὡς τὸ εἰκός· οἱ δὲ, ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας· οἱ δὲ, χθεσινῆς κραιπάλης ἀνάμεστον ἔτι ὄντα με εἶναι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα σὺ ἐπιεικῶς ἤνεγκας τὸ γεγονός· ὑφ' ὅσον ἄκρῳ τῷ μειδιάματι ἐπισημηνάμενος τὴν γλώττης τὴν ἁμαρτίαν. ἔδοξεν οὖν μοι καλῶς ἔχειν παραμυθίαν τινὰ ἐμαυτῷ συγγράψαι, ὡς μὴ πάνυ ἀνιῴμην ὅτι τῷ παίσματι, μηδ' ἀφόρητον ἡγοίμην, εἰ προσοῦτος ἀνὴρ τοσοῦτον ἀπεσφάλην καλῶς ἔχοντος, ὅτι τοσούτων μαρτύρων. ἀπολογίας μὲν γὰρ οὐδὲν ἔδει, οἶμαι, ὑπὲρ γλώττης, εἰς ἔτως εὔφημον εὐχὴν ὀλισθούσης.

Ἀ-

c Ἴδιον] Sic *A1*: Fl. *S. Fr. H.* &c, ni fallor *J.* vid. nott. Ἰδίων *P. B2.*

pertus est *Perrotius d'Ablancourt*, qui in Gallica Luciani non versione, sed imitatione, totum hunc Dialogum omisit, hac excusatione usus: *Il ne se peut traduire à cause de diverses allégations, qui sont renfermées dans la proprieté des termes Grecs, & qui n'ont point de rapport à notre façon.* *J.F.R.*

2. Ἐπήρειαν] Sic verti ἐπήρειαν, quae *noxa* alias est; sed putavi fontem indicandum, & solenne apud hos homines Deorum crimen, φθονερὸν γὰρ τὸ θεῖον ut passim videas, praesertim sic Herodoteus Amasis scribit 3, 40. &c. *J.M.G.*

6. Τὸ ἰωθινὸν] Τὴν ἰωθινὴν προσαγόρευσιν. Quae primo mane dici solet. *J.Br.*

Τὸ ἰωθινὸν] *Matutinum* suo notum est ex Martiale, his temporibus proximo. Interim non reprehendo viros doctos, qui *salve* hic posuerunt: est enim illud ecfam salutantium in adventu vox propria. Caeterum omittendus non est locus classicus Artemidori (in somniis) I, 85. Ἔρρωσο δ' ὑγιαίνων, ὅτι λέγειν ὑγιαῖνε· ἐπὶ μὲν προσιόντες ἀλλήλοις, ὅτι μέλλοντές τι πράττειν, τοῦτο λέγουσιν ἄνθρωποι, ἀλλὰ ἀπαλλαττόμενοι ἀλλήλων καὶ πρὸς ὕπνον τρεπόμενοι. *J.M.G.*

7. Χαίρειν κελεύων] *Th. Mag.* paullo post iterum examinandus, posteriore membro verbi χαίρειν omnia haec eodem modo habet, uti nunc leguntur ap. Lucian. excepta sola praepositionis varietate, quam in var. Lectt. modo notavi. *J.F.R.*

8. Ὁ χρυσοῦς] Ironia. *ego aureus atque elegans.* *J.Br.*

Ὁ χρυσοῦς] Sic apud Aristen. Epist. 1. & alibi quod notavit Doctiss. Mercer. Cætera summi Rhetoris & Philosophi doctrinam declarant. *J.B.*

9. Ὑγιαίνειν] Contendit Lucianus, se non ita male fecisse, qui ave matutinum amico suo portans, pro χαῖρε dixerit ὑγίαινε. Formulam χαῖρε docet in usu apud priscos fuisse quovis tempore, & in aditu, & in abscessu. *J.J.*

10. Ἐγὼ] Empedocli apud *Origenem* (*in libro Philosophumenon*) tribuitur. Vid. & *Anthol.* I. 86. ubi additur sequens hemistichium: πωλεῦμαι μὴ πᾶσι τετιμένος, teste *Davisio* I. *Tusc.* p. 15. Adde, si lubet, Lil. Gyrald. p. 298. f. *Diog. Laert.* VIII. *Emped.* p. 229. Ed. Lond. *Sextum Empiricum* contra Math. p. 60. & *Ritterhus.* p. 37. ad Porphyr. *M. du S.*

11. Ἴδιον] Deleverat *M. du S.* posteriorem hujus vocis syllabam in *Juntina*, & margini adscripserat ω, scilicet volens legi ἰδίων, quod & Parisina habebat, idemque postea in variantt. lectt. notaverat, Fl. *H.* & *S.* male legere ἴδιον. Unde primo conjicio ἰδίω quoque habuisse *Juntinam*, aeque ac reliquas antiqq. omnes, quas sollicite consului; deinde *Soulium* deceptum esse sequenti sono verbi ἡμέριον, ex quo forsan festinans conjecit ἰδίων similiter scribendum; maleque sic accusavit *Florentinam* & reliquas. Nam ἴδιον omnino rectum est, & imperfectum tempus ab ἴδω *sudo*, ut ἡμέριον & sequens ἦν satis docent: & *Brod.* quoque Misc. IX. c. 15. ἰδίω τε *sudabam*, scribit. *J.F.R.*

Ἀρχόμενος μὲν οὖν ἡ γραφὴ, πάνυ ἀπόρῳ ἐντεύξεσθαι ἤμελλον τῷ προβλήματι· προϊόντι δὲ πολλὰ παρέφαινε τὰ λεπτέα. εἰ μὲν πρότερον ἐρῶ αὐτὰ, ἢν μὴ δεῖ χαίρειν αὐτῇ, ἢ δεῖ εὖ πράττειν, ἢ δεῖ ὑγιαίνειν, προείπω τὰ εἰκότα. τὸ μὲν δὴ χαίρειν δεχαία μὲν ἡ προσαγόρευσις. εἰ μὲν ἐωθινὴ μόνον, εἰδ' ὑπὸ τὴν πρώτην ἔντευξιν, ἀλλὰ ἢ πρῶτον [a] μὴ ἰδόντες ἀλλήλους, ἔλεγον αὐτὸ, ὡς τὸ,

Χαῖρε, ὦ δυνάστα δὲ γῆς Τιρυνθίας.

Καὶ μὴν τὸ δεῖπνον ἐς λόγους ἤδη παροινίους τρεπόμενοι, ὡς τὸ,

Χαῖρε Ἀχιλεῦ, δαιτὸς μὲν ἴσης οὐκ ὀπιθθεῖς,

Ὀδυσσεὺς ὁπότε τὴν ἐπεσταλμένην πρεσβείαν αὐτῷ [b] ἐῤῥητόρευε. ἢ ἤδη ἀπιόντες παρ' ἀλλήλων, ὡς τὸ,

Χαίρετ', ἐγὼ δ' * ὔμμιν θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.

2. Ac sub initium scriptionis, difficilem dubiamque sane quaestionem propositam mihi fore arbitrabar: *aliquantum* autem progresso multa se dicenda *ultro* offerebant. Neque tamen prius ea dicam, quam de ipsis verbis *Gaudere*, *Bene agere*, & *Valere*, quae opportuna videbuntur praedixero. Atque *Gaudere* (*si quem jubeas*) est illa quidem salutatio, verum non matutina solum, neque *quae* ad primam modo congressionem *pertineat*: sed utebantur ea quidem etiam, qui prius non viderant alterum, quale est,

Gaude potens telluris o Tirynthiae;

Verum post coenam quoque ad *comessationem & liberiores* in vino sermones jam conversi;

Gaudo, verum epulis paribus nec egemus, Achille,

Ut Ulysses inquit: cum mandatam sibi legationem apud illum orat: &, qui jam discederent, ut,

Gaudete, hinc vobis jam nunc deus, haud homo, versor:

Pro-

a Μὴ] Sic bene *S.* Reliquae μὲν, excepta *A.* quae recte quoque μὴ servavit. b Ἐῤῥητόρευε] Ἐρητόρευε Fl. * Υ̓́μμιν] Ὑμῖν Edd.

43. Παρ' ἀλλήλων] Ἀντὶ τοῦ ἀπ' ἀλλήλων, ἢ παρὰ αὐτὶ τοῦ ἀπό. *V.*

35. Πρῶτον μὴ] Non dubitavi cum *Graeviana* μὴ pro μὲ, (quod Edd. habent,) in contextum recipere; cum μὴ *S.* non solum habeat, sed & *Paris.* voluisse exprimere videtur, in cujus versione negativa quoque expressa erat, *qui antea se numquam viderant*, licet ibidem in Graecis μὲν legatur. Nam si praecedens πρώτην ἔντευξιν respicias, eique πρῶτον μὲ subjungas, bis idem dixisset. Jam vero μὴ post ἀλλὰ fit oppositio melior; etsi scio, si quis tricari velit, posse dici, qui πρῶτον se vident, eos *se non ante* vidisse, adeoque negativam posse abesse: tamen planior est oratio, si addatur, & πρῶτον valet πρότερον. *J. F. R.*

37. Χαῖρ' ὦ δύναστα] *Euripidis* versiculus. *J. Br.*

Χαῖρ' ὦ] Unde habeat, incertum. *M. du S.*

40. Χαῖρ' Ἀχιλεῦ] *Hom.* Il. I. *J. Br.*

Χαῖρ' Ἀχιλεῦ] *Hom.* Il. I. 225. *M. du S.*

45. Χαίρετ' ἐγὼ δ' ὔμμιν] Versus est *Empedoclis*, quem Lib. Epigrammatum Graecorum primo, titulo εἰς φιλοσόφους offendes. *J. Br.*

Χαίρετ' ἐγὼ δ' ὔμμιν] Versus nobilis Empedoclis, e vita ad tempus discedentis, apud *Philostr.* de vita Apollon. 1, 1. & *Diog. Laërt.* 8, 62. & 66. It. *Sextum Empir.* adv. Gram. I, 302. ὔμμιν ex Aeolica, qua usus est Empedocles dialecto, legendum monet ad *Philostr.* l. c. *Olearius.* Πωλεῦμαι, quod omisit Lucianus, in versione supplevi. Caeterum in valedicendo etiam Cyrus moriens Χαίρετε, inquit, ὦ φίλοι παῖδες κ. τ. λ. & ille apud Callimachum Cleombratus Εἶπας, ὦλλο χαῖρε φράσ. Utrumque jungitur in illo Menelai Odyss. O, 151. Χαίρετον, ὦ ποῖμα, καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν Εἰπεῖν, *Valete & salvere jubete.* *J. M. G.*

52. Χαίρετ', ἤδη] *Eurip.* Phoeniss. 1462. *M. du S.*

Χαίρετ', ἤδη] Versum hunc ex *Eurip.* Phoeniss. esse desumtum, indicavit etiam *Brod.* l. saepe commonstrato. Videtur hunc *Soulius* noster in adducendis poëtarum locis saepe ducem secutus; etsi ejus raro faciat mentionem; sed quia *Brod.* numeros versuum non addit, alter eos addendo illas citationes sibi vindicasse videtur; quam ei gloriam interdum relinquemus, non ubique easdem citationes repetituri: plus enim *Soulianae* diligentiae debetur, qui & multa per se invenit, & saepe ne sectionem quidem Auctoris indicante *Brodaeo*, tamen locum indagavit. Interim injuria fieret veteribus, si semper, ubi bis ter idem di-

Proprium autem tempus nullum attributum erat huic appellationi, neque, ut nunc, ſolum matutinum: cum etiam minime auſpicatis *temporibus* & abominandis maxime, tamen illa uterentur, ut Euripidis ille Polynices, jam finiens vitam, inquit,

Gaudete, jam nox atra me complectitur.

Nec benevolentiae modo illis haec erat *quaſi* teſſera, ſed inimicitiarum quoque, & cum negaret alter ſe uſurum altero. Qui enim *longum gaudere* alterum jubet, ille non curaturum ſe in poſterum ſignificat.

3. Primus autem illud verbum Philippides curſor dicitur *uſurpaſſe*, cum a Marathone victoriam nuntiaret, & dixiſſe ad Archontes ſedentes ac de pugnae exitu ſollicitos, *Gaudete*, *vincimus*, eoque dicto ſuo nuntio immortuus eſſe, & in ipſo *gaudendi* verbo exſpiraſſe. In epiſtolae autem principio Cleon Athenienſium orator ejus,

Ἰδίᾳ δὲ καιρὸς οὐδεὶς ἀπενενέμητο τῇ προσρήσει, οὐδὲ ὡς νῦν μόνῃ ὁ ἑωθινὸς, ὅπου γε καὶ ἐπὶ τῶν ἀπαισίων καὶ ἀπευκταιοτάτων ὅμως ἐχρῶντο αὐτῇ· ὡς ὁ γοῦν Εὐριπίδου Πολυνείκης ἤδη τελευτῶν τὸν βίον, καί,

Χαίρετ', ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος.

Καὶ οὐ μόνον φιλοφροσύνης αὐτοῖς ἦν τοῦτο σύμβολον, ἀλλὰ καὶ ἀπεχθείας, καὶ γοῦν μηκέτι χρήσεσθαι ἀλλήλοις. τὸ γοῦν μακρὰν χαίρειν φράσαι, τὸ μηκέτι φρονεῖν δηλοῖ.

Πρῶτος δ' αὐτὸ [d] Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας λέγεται ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλλων τὴν νίκην, εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἄρχοντας καθημένους καὶ περφροντικότας ὑπὲρ τοῦ τέλους τῆς μάχης, χαίρετε, νικῶμεν, καὶ τοῦτο εἰπὼν συναποθανεῖν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ τῷ χαίρειν συνεκπνεῦσαι. ὁ δ' ἐπιστολῆς δὲ ἀρχὴν, Κλέων ὁ Ἀθηναίων δημαγωγὸς, ἀπὸ Σφακτηρίας πρῶ-

[c] Μακρὰν] Μακρὰ P. Cum vulgata faciunt Fl. *H. P. S.* [d] Φιλιππίδης] Φειδιππίδης *Palm.* Nihil a vulgata abeunt Edd. antiqq.

65. Ἀπὸ Σφακτηρίας] Τόπος Λακωνικὸς. *V.*

dictum invenio, eorum mentionem omitterem; nam & patere oportet, unde recentiores profecerint. *J. F. R.*

58. Πρῶτος] Non *primus*, cum ante eum apud Homerum ipſum legeretur; quod ipſe Lucianus paulo ante obſervavit. Quid ergo ſibi jam vult? An Marathoniam pugnam ante Homerum fuiſſe credidit Lucianus? Bona verba. Quid ergo? Dicam. Quamvis non ſatis aperte, eo jam diu orationis ſeries tendit, ut quomodo formula haec, quae primo legibus quaſi ſoluta omni tempori apta celebratur, coeperit compellationi & epiſtolarum exordiis propria fieri, oſtendat. Cujus rei initium a Phidippide in ſermone, & a Cleone in Epiſtolis aſſignat. Pluribus haec explicare coactus ſum, quia a Clariſſimo Euripidis editore non ſine ſpecie vitio haec Luciano dabantur in notis ad Electr. v. 1357. *M. du S.*

Ibid. Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας] Erratum eſt ſaepiſſime in nomine ejus viri: multo melius *Herodot.* L. VI. qui eum Φειδιππίδην vocat. Nomen procul dubio ei impoſitum ob curſus celeritatem, utpote qui curſor eximius ἵππου ἐφείδετο, cui non opus erat equo. Sic enim Graecis nomina ſaepe ab inſtituto & exercitatione imponebantur. Sic Πυγμάχη ἀπὸ τῆς πυγμῆς. Sic Ἡλείδα ἀφ' ὃ τοῦ χρόνου ἐλείβετο εἶναι. Sic Μιλίαγρος ὅτι αὐτῷ μέλαν τὸ ἄγχος τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. Sic Ἡρακλῆς, ὅτι ἀφ' ὧν Ἥραν κλέος ἔσχε. Sic Πολυδεύκης, ἀφ' ὃ μάχης ἐν πολλὰ ἴδε. Sic Βελλεροφόντης ἀπὸ τοῦ Βελλέρου φόνου. Sic Ὑπέρμνηστρα ὅτι ὑπὲρ μνηστῆρος Λυγκέως ἐκινδύνευε. & ſexcenta talia. *J. P. a G.*

Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας] Etſi *Palmerio* Solanoque plane adſentior, Φειδιππίδης ſcribendum, non Φιλιππίδης, reliqui tamen vulgatum, quia interdum non inſuave eſt ejusmodi errores, quos ab ipſis auctoribus profectos credas, legere. V. infra c. 8. *Eumenes Cardianus* & *Sardianus* confuſa. *J. F. R.*

64. Κλέων] Vid. Schol. *Ariſtoph.* ad ἱππῆς κύων c. in *Pluto*, & in Nub. p. 162. Et *Diog. Laërt.* Platone p. 84. A. Et *Thom. Mag.* v. χαίρων. *M. du S.*

Κλέων . . . πρῶτον χαίρων πρόσρησιν] *Thom. Mag.* v. χαίρειν ait: χαίρειν οὐ ἐπιστολῇ Πλάτων λέγεται γράψαι πρῶτος καὶ Κλέων Ἀθηναίοις, μετὰ τὸ λαβεῖν τὴν Πύλον. Sed falli (de Platone) Thomam obſervat Cl. *Menagius* ad Diog. Laërt. L. III. ſegm. 61. p. 159. debetque h. l. Moeridi Atticiſtae, cujus liber nondum eſt editus. Cetera quae *Thomas* ex hoc Luciani dialogo deſcripſit, non addam. *J. F. R.*

65. Ἀπὸ Σφακτηρίας] *Plutarch.* in Nicia. *J. Br.*

66. Πρῶ-

πρῶτον χαίρειν προσέθηκεν, εὐαγγελιζόμενος τὴν νίκην τὴν ἐκείθεν, καὶ τὴν τῶν Σπαρτιατῶν ἅλωσιν. καὶ ὅλως γε, μετ' ἐκεῖνον ὁ Νικίας ἀπὸ Σικελίας ἐπιστέλλων, ἐν τῷ ἀρχαίῳ τῶν ἐπιστολῶν διέμεινε, ἀπ' αὐτῶν ἀρξάμενος τῶν πραγμάτων.

quam Sphacteria dederat, victoriae illius & Spartanorum captorum mantiam, primus illud *Gaudere* praepoſuit: & omnino poſt illum Nicias a Sicilia mittens in antiquo epiſtolarum *more* perſeveravit, initium ab ipſis rebus capiens.

Ἀλλ' ὁ θαυμαστὸς Πλάτων, ἀνὴρ ἀξιόπιστος καὶ νομοθέτης τῶν τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ [a] ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμφαίνον. τὸ δ' εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ ἁρμοττόντων σύμβολον. καὶ Ἐπικούρῳ γε τῷ Διονυσίῳ, αἰτιᾶται αὐτὸν, ὅτι ποιῶν ἐς τὸν Ἀπόλλω, χαίρειν τὸν θεὸν προσεῖπεν, ὡς ἀνάξιον τῆς Πυθίᾳ,

4. Sed admirabilis *noſter* Plato, vir fide dignus, legislator talium, illud *Gaudere* quidem gaudere (Lat. *valere*) jubet, & plane rejici, velut malum & nihil honeſti ſignificans: ſed alterum *Bene agere*, pro eo inducit, ut communem corporis pariter & animi bene conſtituti tesseram. Atque ſcribens ad Dionyſium accuſat illum, quod in Hymno Apollinis Gaudere (Lat. *Salvere*) Deum jubeat, tanquam indignum Pythio,

[a] Ἀποδοκιμάζειν] Vid. nott. *Th. Marcil.*

74. Ὡς μοχθηρὸν] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ. Χαίρειν μὲν ἡμῶν ἐστιν, ὦ ἄνδρες δημόται Ἀρχαῖον ἦθος πρεσβυτέρου καὶ σεμνοῦ. G.

66. Πρόθηκεν] Hoc non verum eſſe, ex *Hippocratis* epiſtolis colligo. *J. Br.*

67. Τὴν νίκην] Athenienſium contra Perſas victoriam. *J. Br.*

72. Πλάτων] *Plat.* Ep. III. 708. B. *M. du S.* Et hoc ex *Brodaeo* habet, qui hic epiſtolae numerum indicat. In marg. *Ald. primae* additur: *Plato* in Charmida. *J. F. R.*

73. Τὸ μὲν χαίρειν κελ.] Caſtigo, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει. *J. Br.*

Τὸ μὲν χαίρειν κελ. κ. π. ἀποδοκιμάζειν] Plana ſententia eſt; ſed forte ſic Lucianus ſcripſerat ludens, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει, καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζει, ut pag. ead. πάνυ χαίρω τῷ χαίρειν. *Th. M.*

Τὸ μὲν χαίρειν κελεύει] *Marcilius* hac nota expreſſit, quod ante illum *Eraſmus* in verſione oſtenderat. Nam quum hic eſſet interpretatus, *verbum hoc ſalvere plane valere jubet, atque omnino improbat veluti malum ac pravum*, quum *Benedictus* abeat licentius a Graecis, notavit ille forte ſcripſiſſe ludentem τὸ μὲν χαίρειν, χαίρειν κελεύει & ἀποδοκιμάζει. Ut & margini adſcripſit pater. Et ſane plenus hic libellus luſuum ex reſpectu hujus verbi. Sed quis neget non interpoſito iſto verbo non etiam ludentem ſcripſiſſe Lucianum, & de induſtria in quaeſtione de verbo χαίρειν dixiſſe τὸ μὲν χαίρειν κελεύει? Certe quum omnia praecedentia habeant ſibi incluſum id verbum, aut etiam expreſſum, nullo genere formoſior exiſtit oratio, ſi nunc contra fidem librorum veterum repetatur. Jam neque Luciani oratio videtur χαίρειν κελεύει & ἀποδοκιμάζει, ſed κελεύει χαίρειν καὶ ἀποδοκιμάζειν, verbo κελεύει ad utrumque infinitivum relato, ut in Hermotimo, ὃς δ' ἂν μὴ ἔχῃ ταῦτα, μηδὲ σπουδαῖος ᾖ, ἀποδοκιμαστέος καὶ ἀποβλητέος. *J. G.*

Ibid. Ἀλλ' ὁ θαυμαστὸς Πλάτων (Ait noſter) ἀνὴρ ἀξιόπιστος καὶ νομοθέτης τῶν τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμφαῖνον. τὸ δ' εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σώματός τε & ψυχῆς εὖ ἁρμοττόντων σύμβολον. Vertuntur priora, *Sed mirabilis ille Plato, vir fide dignus, & legum hujusmodi lator, hoc verbum ſervare jubet plane improbare tamquam malum*, &c. Non perſuadeo mihi, Lucianum ita ſcripſiſſe, ſed, Ἀλλ' ὁ μὲν θαυμαστὸς Πλάτων . . . . . τὸ μὲν χαίρειν κελεύει & πάνυ ἀποδοκιμάζει ὡς μοχθηρὸν ὄν, &c. *Sed admirabilis Plato . . . . illud* ſalvere jubere *plane abrogat tamquam moleſtum.* Integra eſt dictio, κελεύειν χαίρειν, ut apud Latinos *ſalvere jubere.* In eodem hoc libello ſic iterum loquitur Noſter; ut ante, pag. 517. B. δεῖν τὴν συνήθη τοῦτο φωνὴν ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελεύειν. *ubi oporteret, conſuetam illam vocem mittere, & ſalvere jubere.* Sic paullo poſt pag. 521. Ἅπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ (Πυθαγόρου) ἀλλήλοις ἐπιστέλλοντες, ὁπότε σπουδαῖόν τι γράφοιεν, ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρεκελεύοντο. *Pythagorei itaque omnes invicem literas dantes, ubi ſerii quid ſcriberent, ſalvere ſtatim in initio jubebant.* Non tamen contemnendum opinor id, quod hic Viri Eruditiſſimi attulerunt. Quod *Marcilius* ſcribit, forte ludentem dixiſſe Lucianum, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει, potuiſſe hauſiſſe ex *Brodaeo*, qui IX. Miſcell. cap. 15. illud idem habet. *J. J.*

Ibid. Χαίρειν κελεύει] De hoc loco quid ſtatuam non habeo. Alii viderint. Mihi & πάνυ ſuſpecta & ſpuria videntur. Quae autem *Platoni* hic ut primo auctori tribuuntur, ea Epicuro a *Diog. Laërtio* adſcribi obſervat *Voſſius.* Certe, ſi non mendoſi ſunt codices, pro

χαί-

thio, & non tantum Diis, ſed ne hominibus quidem non ineptis decorum.

5. Divinus ſane Pythagoras, etſi nihil ipſe nobis proprium relinquere ſuorum *ſcriptorum* dignatus eſt, quantum tamen ex Lucano Ocello & Archyta, & reliquis ipſius familiaribus colligere licet, neque ipſum illud *Bene agere* praeſcripſit, ſed a verbo *vale* (Lat. *Salve*) juſſit incipere. Omnes enim ab illo *docti* in epiſtolis quoties ſerium quiddam ſcriberent, *valere* (Gr. *ſanum eſſe*) in ipſo ſtatim principio jubebant, tamquam & ipſum animo pariter & corpori convenientiſſimum, & bona hominis complexum in univerſum omnia: & triplex il-

ᾧ οὐχ ὅπως θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον.

Ὁ μέν γε θεσπέσιος Πυθαγόρας, εἰ καὶ μηδὲν αὐτὸς ἡμῖν ἴδιον καταλιπεῖν τῶν αὐτοῦ ἠξίωσεν, ὅσον [b] Ὀκέλλῳ τῷ Λευκανῷ, καὶ Ἀρχύτᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμιληταῖς αὐτοῦ τεκμαίρεσθαι, ὅτε τὸ [c] εὖ πράττειν προὔγραφεν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὑγιαίνειν ἄρχεσθαι ἐκέλευεν. ἅπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ ἀλλήλοις ὁπότε ἑλλοῦντες, ὁπότε σπουδαίων τι γράφοιεν, ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρεκελεύοντο, ὡς καὶ αὐτὸ ψυχῇ τε καὶ σώματι ἁρμοδιώτατον, καὶ συνόλως ἅπαντα ὠφελιμώτατον ἀνθρώπῳ ἀγαθά. καὶ τόγε τριπλοῦν αὐτοῖς τρίγωνον,

b Ὀκέλλῳ] Sic L. P. Cod. Fl. Ed. Fl. Reliqq. Edd. vulgo Ὀκείλῳ. In Cod. L. tamen Ὀκέλῳ uno λ ſcribitur. *c* Εὖ πράττειν] Εὐπράττειν una voce marg. *AIW.*

χαίρειν cum Noſtro εὐπράττειν uſurpatum eſſe docet. Idem tamen alibi, p. 84. A. τῷ διάγειν ab Epicuro epiſtolis praeſcribi ſolitum eſſe dicit; ſed in iis, quas ipſe exhibet Epicuri epiſtolis, χαίρειν, non τὸ διάγειν, vel πράττειν praeponitur. *M. du S.*

Χαίρειν] Multa poſſem ex antiquitatibus huc congerere de veterum ſalutationibus; tam ex Commentt. ad *Ariſtoph.* l. a Schol. indicatum, quam *Claudio*, atque ipſis fontibus; ſed jam nimius in his nugis eſt Lucianus, & vereor ne Lector cum *Eraſmo* dicat: *Satis jam ſalveo.* *J. F. R.*

74. Ἀποδοκιμάζειν] Non diſſimulo, mihi etiam videri illum luſum, quem verſione expreſſi, Luciano non indignum, & ſimilem illi verſiculo, Τὸ μηδὲν ἄγαν, ἄγαν μὲ τίρπει, quin germanum illi quod mox de Epicuro ait, ἀπὸ πάνυ χαίρων τῷ χαίρειν. Caeterum ſervo ἀποδοκιμάζειν & totam adeo lectionem antiquam. Plato κελεύει ἀποδοκιμάζειν *jubet rejicere*, pro quo magis Latine dicitur *rejici*. Χαίρειν vel bis poſitum a Luciano ſemel omiſit librarius, vel duplicem perſonam ipſe illi auctor impoſuit, quo de genere dicimus in Lex. ruſtico voc. *Duplex*, & ad *Plin.* epiſt. 8, 6, 17. *J. M. G.*

79. Ποιῶν] Verſum ipſum *Dionyſii* adfert *Plato* l. c. Χαίρε, ᾧ ἡδόμεθα βίοτον διάγουσι τυράννου, *M. du S.*

81. Οὐχ ὅπως θεοῖς] Adnotaverat in marg. Ed. *Graev.* Hemſterhuſius, videndum *Dukerum* ad *Thucyd.* III. p. 194. No. 31. Ait autem *Thucyd.* cap. 42. f. libri dicti: οὐχ' ὅπως ζημιοῦν, ἀλλὰ μηδ' ἀτιμάζειν. *Non modo non punire, ſed ne ignominia quidem adficere.* Ad quae verba pluribus docet *Dukerus*, οὐχ ὅπως ſaepe ita poni, veluti Latinorum *non modo*, pro *non modo non.* *J. F. R.*

84. Μηδὲν] Vid. *Diog. Laërt.* p. 215. C. cum not.

p. 206. & *Jambl.* No. 146. & paſſim 158. *Porphyr.* No. 57. cum not. Ea de re pluribus diſputat Cl. *Fabric.* Bibl. Gr. II. c. 12. §. 4. *M. du S.*

85. Ὀκείλῳ] Cod. Florent. Ὀκέλλῳ. *J. B.*

Ὀκέλλῳ] Sententiae deeſſe aliquid videtur. Utut ſit, hujus περὶ τῆς φωνῆς liber noſtra quoque aetate notus. Nomen alii aliter ſcribunt. Rectior ea videtur ſcriptura, quae Ὤκελλον facit. Vid. *Stob.* Ecl. Phyſ. I. 18. & *Jambl.* p. 217. Ὀκέλλῳ ſcribitur hic in P. L. & Edd. *Fl.* In *Commel.* & *Bon.* Edd. Ocelli Ὤκελλος. In reliquis fere Luciani Edd. Ὀκέλλος ſcribitur. *M. du S.*

Ibid. Τῷ Λευκανῷ] *Natione Lucano.* *J. Br.*

89. Οἱ ἀπ' αὐτοῦ] *Omnes poſt eum Pythagorici.* *J. Br.*

94. Τόγε τριπλοῦν] Deſcripſit haec verba *Scholiaſtes Ariſtophanis* ad Nub. 163. A. Sed, ut verum fatear, haud ex arte Lucianus hanc figuram deſcripſiſſe videtur. Quanquam pingui, ut ajunt, Minerva loquenti, tribus conſtat triangulis aequalibus, ita alio alii ſuperimpoſito, ut aequis ſpatiis anguli ab angulis diſtent. Verum age, geometrice jam ejus conſtructionem accipe. Fiat pentagonum; quae ex pentagoni utrimque productis lateribus figura orietur, ea eſt, quam tanta veneratione proſequebatur Pythagoras. Formam, ſi per typographos licebat, in Scholiis exhibebo. Vide numiſmata Demetrii Soteris, in quibus exſtat, ſed male, ut opinor, & depicta, & a *Lazio* explicata. AG. IX. 1378. *M. du S.*

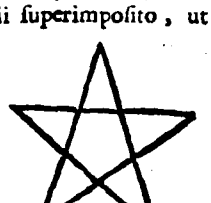

Ibid. Τριπλοῦν . . . τρίγωνον] *Pentalpha* etiam vocatur hoc pentagonum, quo nomine nuper ad illuſtran-

τον, τὰ ἀλλήλων, τὸ πεντάγραμμον, ᾧ συμβόλῳ πρὸς τὴν ὁμοδοξίαν ἐχρῶντο, ὑγείαν πρὸς αὐτῶν ὀνομάζεσθαι. ἢ [a] ὅλως ἡγεῖτο τὸ μὲν ὑγιαίνειν [b] εἶναι, οὔτε δὲ [c] τὸ εὖ πράττειν, οὔτε [d] τὸ χαίρειν πάν-

lud triangulum sibi implexum, quinque descriptum & inclusum lineis, qua tessera ad sententiae suae homines uterentur, *sanitas* ab ipsis vocabatur. Et omnino putabant, in verbo *valere* inesse [etiam ipsum *bene agere* & *gaudere*] sed neque *bene agere*, no-

a Ὅλως] Ita ingens asteriscus in *Junc.* typis expressus suspect, lect. indicat. b Εἶναι] . . . ναι Fl. vacuo spatio ante ναι. At marg. *A1W.* τὸ εὐπράττειν ἢ τὸ χαίρειν inserit ante εἶναι. c Τὸ εὖ πρ.] Τῷ εὖ πρ. *Coll.* d Τὸ χαίρ.] Τῷ χαίρειν *Coll.* & marg. *A1.*

95. Πεντάγραμμον] Pentagramma dicitur quod quinque litteris constet, Pythagorae figura, qua hodie contra fascinationes utuntur. Figura constat ex tribus triangulis, quorum latera deserviunt sibi invicem. Et trinitatis quae est in Divinis, puto, vis exprimebatur. Fitque figura uno tractu calami. Omnia autem ad Numeros Pythagoras referebat. Et appellatur signum Sanitatis. *G.*

Τὸ πεντάγραμμον] Ὅτι τὰ ἐν τῇ πενταλφίᾳ λεγόμενα πεντάλφα σύμβολον ἦν πρὸς ἀλλήλους * Πυθαγορείων ἀναγνωριστικὸν καὶ τούτῳ ἐν ταῖς ἑταιρολαῖς ἐχρῶντο, ὅ ἐστι τῶν-

τα. † *V.*

96. Οὔτε δὲ τὸ εὖ πράττειν οὔτε τὸ χαίρειν, πάντως καὶ τῷ ὑγιαίνειν] Ὅτι τὸ &c. Πυθαγορείοις ἀναγνωριστικὸν &c. G. (& addunt, quaere in Luciani Impresso.)

* Πυθαγορείων] Coll. Πυθαγορείοις ἀναγνωριστικόν. *M. du S.* † Deerat in impresso figura, quam oculis subjicimus. *M. du S.*

dam ejus literae figuram antiquam exhibuit V. Cl. *Havercampus*; (de literar. ap. Graecos script. & usu n. 14. ex *Alber. de la Motraye* Tom. I. Tab. XXVIII. num. 3.) numum Pitanatarum, huc etiam referendum. Quod in eo explicando aquam sibi haerere fatetur. Pitanatas igitur nos intelligimus in Laconica, apud quos cultum Aesculapium docet Pausanias Lacon. p. 95, 25. Wech. Καὶ πλησίον ὀνομαζομένη λίμνη Κραναία. Εἰσὶ δὲ οἱ Κρότωνος Πιτανάτην μοῖραν Ἀσκληπιοῦ δὲ ὁ πύργος ὁ λίμνης ἔστιν ἱερόν. Igitur Pentalpha illud Hygeae, Aesculapii vel numeris vel filiae, Symbolum hic quoque. Sed quaerit etiam vir doctus, quid Ammon Jupiter hic sibi velit? Hunc quoque cultum scribit in Laconica, Lysandrumque ejus rei s. primum s. post alios auctorem laudat, idem Pausanias Lacon. p. 100, 10. Caeterum mansit superstitio inter Judaeos & Christianos: Germania superior appellat Pentagonum illud *den Druiden fusz*. Vid. elegantiss. *Keysslerus*, amicus meus, Antiquitt. Septentr. p. 503. *J. M. G.*

94. Τριπλᾶν] Quia nummus Πιτανατᾶν, quem Cl. *Gesnerus* ex Cl. *Havercampo* huc refert, eamdem figuram habet, quae pag. proxima jam descripta est, ideo nummum ipsum hic non exhibemus. *J. F. R.*

96. Ὁμοδόξους] *Qui eandem sequuntur doctrinam atque haresin.* *J. Br.*

97. Καὶ ὅλως ἡγεῖτο τὸ μὲ ὑγιαίνειν εἶναι. οὔτε δὲ τὸ εὖ πράττειν, οὔτε τὸ χαίρειν πάντως ἢ τὸ ὑγιαίνειν] Si recte attendas, imperfectam videbis sententiam, & deesse aliqua talia. ἢ ὅλως ἡγεῖτο τὸ μὲ ὑγιαίνειν εἶναι ἐ τὸ εὐπράττειν ἢ τὸ χαίρειν. οὔτε δὲ τὸ εὐπράττειν οὔτε τὸ χαίρειν πάντως ἢ τὸ ὑγιαίνειν. Agit enim de sententia Pythagoraeorum ponderantium efficaciam significationis trium horum verborum, quorum adeo validius censebant ὑγιαίνειν, ut illud unum in se contineret vim quoque reliquorum duorum; quum neutrum ex duobus illis par esset verbo ὑγιαίνειν. Et haec Graeca sic supplebat Pater. *J. G.*

98. Εἶναι] Locus mutilus & corruptus; quique ad eo in Ed. *J.* stellula notatur. In Fl. lacuna est trium quatuorve literarum, hunc in modum . . . ναι.

Quando vero de formula ὑγιαίνειν sermo incidit, subit animum quomodo ea usus sit Agesilaus ad castigandum Menecratem medicum, qui Jovem se appellari non patiebatur modo, sed ipse in epistola ad eum data scripserat Μενεκράτης Ζεὺς. Agesilaus rescripsit, nihil aliud quam Ἀγησίλαος Μενεκράτει ὑγιαίνειν. Acrius sane quam Philippus Macedo, qui eidem, ut Anticyram navigaret, auctor in epistola fuit. De priori narrat *Plut.* in Ag. 1110. De posteriori *Athen.* 289. *M. du S.*

Εἶναι] Errat igitur *Aelianus*. V. H. XII. 51. cum utrumque responsum uni Philippo adscribit. *J. F. R.*

99. Τὸ εὐπράττειν] Nimirum Graeca ita sunt supplenda, ut factum est a *Gronovio*, ut supplenda viderem ante aliquando, quam *Gronoviana* mihi emendatio innotesceret. *J. M. G.*

Ibid. Εὖ πράττειν] Interdum εὐπράττειν junctim. Vid. Var. Lectt. paullo supra, sed hoc parvi. Non nego quod multis probat Rever. *Elsner.* ad Act. Apost. XV. 29. εὖ πράττειν significare, *felicem, beatum esse*. Nec tamen ita perpetuo hoc solo significatu gaudere putem, quin & notet, *recte aliquid facere*, quod is propemodum negare videtur: nam ap. *Aeschin.* Dial. 2. de

neque *gaudere*, continuo esse etiam *valere*. Sunt vero etiam qui quaternionem, maximum illorum jusjurandum, qui perfectum secundum ipsos numerum efficit, jam sanitatis (*valitudinis*) initium vocarent, in quibus & Philolaus est.

Ἰτως [e] καὶ τὸ [f] ὑγιαίνειν. εἰσὶ δὲ οἱ καὶ τὴν τέτρακτὺν, ἣν μέγιστον ὅρκον αὐτῶν, [g] καὶ ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν [h] ἀποτελεῖν. οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν ὀνόμασαν, ὧν καὶ Φιλόλαός ἐστι.

Καὶ

[e] Καὶ] Forte Δι *M. du S.* [f] Ὑγιαίνειν] Ὑγιαίνειν alius marg. *Alw.* [g] Ἡ] Ἢ *Brod.* & *Marcil.* [h] Ἀποτελεῖν] Ἀποτελεῖ, ἢ δὴ *Marcil.*

2. Τέτρακτὺν] Quere in aureis carminibus & commentariis. *G.*

de divit. §. 6. Ἀλλ' ἆρά γε τούτων ἂν ἧττον ἀνθρώπων εὐδαιμονιστέους ἡγησαίμεθα εἶναι, οἵτινες φιλίαν εἰ πράττοιεν; Ἐμοὶ γοῦν δοκοῦσιν. Οὐκοῦν ἂν ἔτι ἄρισα πράττοιεν ὁσιότητι καὶ ἁλάχιστα ἐξαμαρτάνοιεν περὶ θεῶν αὐτοὺς, καὶ περὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους &c. Ubi *Clericus* putat Socratem abuti locutionis ambiguitate, quod εὐπράττειν sit, & *bene se gerere*, & *secundis rebus uti*. Nihil refert, ad actiones certe extendi, ex toto argumento patet. Plura addere temporis & loci angustia prohibent. *J. F. R.*

98. Τὴν τέτρακτὺν] Huc pertinet quod est in aureo versu Pythagoræ

Ναὶ μὰ τὰν ἱερὰν ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν
Παγὰν ἀενάου φύσεως. *J. B.*

2. Τέτρακτὺν] Sermo fit de Pythagora ejusque sectatoribus, apud quos τὸ, ὑγιαίνειν in frequentissimo fuerit usu & quasi cultu. Ait porro Noster, εἰσὶ δὲ, οἳ τὴν τετρακτὺν, ἣν μέγιστον ὅρκον αὐτῶν, καὶ τὴν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. οἱ δὲ, καὶ ὑγείας ἀρχὴν ἐκάλεσαν. Male dederunt hic posteriores τετρακτὺν, quum, ut omnes antiquae editt. habent, scribendum sit τετρακτύν. Τετρακτὺς nempe appellabatur τετρὰς Pythagorica. In verbis sequentibus pro καὶ τὴν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, *Brodaeus* dicto loco legit, καὶ (scilicet τετρακτὺς) τὴν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ita ergo vertendum erit; *Sunt autem, qui quaternionem vocarunt maximum eorum jusjurandum, qui perfectum apud eos numerum absolvat: alii vero* eundem quaternionem dixerunt *sanitatis principium*. At si recte consideres, videtur nulla ope medica opus, quum commode dicatur quaternio vel maximum Pythagoreorum jusjurandum esse, vel perfectum apud eosdem numerum absolvere. Caeterum quod Noster ait, quosdam τὴν τετρακτὺν appellasse ὑγείας ἀρχὴν, eo facit distichon illud, quo itidem jusjurandum comprehenditur, apud *Jamblichum* de Vita Pyth. pag. 147.

Οὐ μὰ τὰν ἀμετέρᾳ γενεᾷ παραδόντα τετρακτὺν,
Παγὰν ἀενάου φύσεως ῥιζώματ' ἔχουσαν.

Primum versum habet & *Macrobius* in Somn. Scip. at pro ἀμετέρᾳ γενεᾷ ibi ἀμετέρᾳ ψυχᾷ. plane uti in aureis, quae dicuntur *Pythagorae*, carminibus. Rursus aliter concipit *Jamblichus* eumdem illum versum p. 138. ubi ait distichon illud fuisse jusjurandum Pythagoreorum, ipsius Pythagorae nomen reticendum, veluti parce solerent Deorum nomina profari.

Ναὶ μὰ τὰν ἀμετέρας σοφίας εὑρόντα τετρακτὺν,
Παγὰν ἀενάου, &c. *J. F.*

Τετρακτὺν] Ea de re jam supra in B. πρ. c. 4. dictum est. Subaudiendum autem hic φασί. Sed haec omnia obscuriora: nec tanti tamen sunt, ut operose ad ea dilucidanda quis incumbat. Laudarem, si absque tot doctis ambagibus *valetudini*, lato illo sensu, consuluissent. Vide, si lubet, *Denarium Pythagoricum* Meursii & *Cael. Calcagn.* V. epist. 8. AG. IX. 1378. c. VI. *M. du S.*

Ibid. Ὅρκον] Ἢ τὴν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, ὃ δὴ καὶ ὑγείας ἀρχὴν &c. Ἢ τὴν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ, ἥδη καὶ ὑγείας. *Th. M.*

Ibid. Ἢ . . . . ἀποτελεῖν] *Rittershusius* hunc locum laudans ad *Porphyrium* p. 26. pro ἢ, καὶ mavult. In posterioribus autem curis ἢ reponit, & ἀποτελεῖ legit. p. 91. Optime sane, nam 1. 2. 3. 4. si addantur, evadit numerus denarius ab iis perfectissimus habitus. Vide etiam quae de eo tradant *Eusebius* in Hieroclem p. 439. (Ed. *Philostr.*) & *Diog. Laërt.* VIII. §. 85. Laudatur etiam *Philolai* liber περὶ φύσεως in libello, cui titulus: τὰ Θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς apud *Wechelium* impresso, Parisiis 1543. pag. 22. media. De ἀποτελεῖν vide Ἑρμ. c. 36. *M. du S.*

Ἢ τὴν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν] (Ita exaratum est ἀποτελεῖ. *v.* ap. *Brod.* Misc. IX. 15.) Castigo ἢ τὴν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ἐντελῆ autem, *denarium*, eo quo supra docui modo, ait idem, innuens ea quae dixit ad verba; μέγιστον ὅρκον, additque figuram, quam cum etiam *Solanus* expresserit, non repetimus. *J. F. R.*

3. Τὸν ἐντελῆ] Hic *Marcilii* emendationem sequimur; ut adhuc editum est, caecutire nos fatemur. *J. M. G.*

4. Φιλόλαος] Auctor is carminum quae vulgo Pythagorae tribuuntur, de quo in nota praecedenti. *M. du S.*

Καὶ τί σοι τὰς παλαιὰς λέγω, ὅπου ὁ Ἐπίκουρος ἀνὴρ πάνυ χαίρων τῷ χαίρειν, καὶ τὴν ἡδονὴν πρὸ ἁπάντων αἱρούμενος, ἐν ταῖς σπουδαιοτέραις ὑπομνηματίοις (εἰσὶ δ' αὗται ὀλίγαι) καὶ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς φιλτάτους μάλιστα ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν τῇ ἀρχῇ προστάττει; πολὺ δ' ἂν καὶ ἐν τραγῳδίᾳ, καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ εὕροις τὸ ὑγιαίνειν, πρῶτον εὐθὺς λεγόμενον· τὸ μὲν γὰρ,

Οὖλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε,

[a] Σαφῶς προλελαγμένον τοῦ χαίρειν τὸ ὑγιαίνειν ἔχει· ὁ δ' Ἄλεξις,

Ὦ δέσποθ', ὑγίαινε, ὡς χρόνιος ἐλήλυθας.

Ὁ δ' Ἀχαιός,

Ἥκω πεπραγὼς δεινὰ, σὺ δ' ὑγιαινέ μοι.

Καὶ ὁ Φιλήμων,

Αἰτῶ δ' ὑγείαν πρῶτον, εἶτ' εὐπραξίαν,
Τρίτον δὲ χαίρειν, εἶτ' ὀφείλειν μηδενί.

Ὁ μὲν γὰρ τὸ σκολιὸν γράψας, ὃν καὶ Πλάτων

6. Et quid tibi antiquos narro? cum & Epicurus vir valde gaudens gaudio (*verbo gandere*) & voluptatem rebus praeoptans omnibus, tum in seriis magis epistolis, sunt autem hae paucae, tum in his quas dedit ad carissimos, valere statim in principio jubeat? Multum etiam in tragoedia & in comoedia vetere invenias *valere*, primo statim *congressu* dictum. Etenim illud

Vale multumque gaude

Sapienter praepositum habet gaudendi voto illud valitudinis. Alexis autem,

Here mi, vale, (pro Salve) quam quaeso serus advenis?

Et Achaeus,

Venio patratis horridis, at tu vale!

Et Philemon,

Valere sit primum, bene sed agere alterum,
Gaudere deinde, tum debere nemini.

Ille vero convivalis cantici scriptor, cujus etiam

[a] Σαφῶς] Sic dedimus ex L. Σοφῶς Edd.

25. Σκολιὸν] Τὸ σκολιὸν τοῦτο Σιμωνίδης ἐπαίνου ἔχει ἄξιος * αὐτοτελὲς, † Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον θνητῷ ἀνδρὶ, Δεύτερον δὲ φυὰν καλὸν γενέσθ', Τρίτον πλουτεῖν ἀδόλως, Καὶ τέταρτον ἡβῶν μετὰ τῶν φίλων. Σκολιὸν, ἡ παραίνεσις, ὡς ἐν Δικαιάρχου περὶ μουσικῆς δυσὶ γίνη ἢ ὠδῶν. τὸ μὲν ὑγιαίνειν πάντων ἀδόμενον καθ' ἕνα ἕξης· τὸ δὲ ὑγιαίνειν τοῦ συνεστῶτος, ὡς ἔτυχε τῇ τάξει. ὁ δὲ καλεῖται λοιπὸν τὴν τάξιν σκολιόν. Ὡς δὲ Ἀριστόξενος ὁ Φίλων ὁ μουσικὸς, ὅτι ἐν τοῖς γάμοις ‡ περὶ μίαν τράπεζαν πολλὰς κλίνας τιθέντες ἐνέβαλλον μέρος, ἐξῆς § μυρσίνας ἔχοντες ἦδον γαμίους καὶ ἐρωτικὰ σύντονα. ἡ δὲ περίοδος σκολιὰ ἐγίνετο διὰ τὸν δίσκον τῶν κλινῶν. V.

* Αὐτοτελὲς] Αὐτολίξει Exc. G. & C.

† Hoc *Scholion* citant *Plato* in Gorgia, *Clem. Alexandr.* Strom. L. III. & *Athenaeus*. L. XV. paulo aliter quidem, sed eodem prorsus sensu. Vid. fragmenta Lyricorum ab *H. Stephano* collecta. Caeterum haec observatio Scholiastae nostri circa carmina quae *Scholia* dicebantur, totidem fere verbis habetur apud *Suidam*, unde crassissima aliquot menda ex nostro sustulimus, inter quae erat omissio vocis τράπεζαν, & quod pro κλινῶν legeretur κριτῶν. At quod legitur hic *Philon*, cum sit apud *Suidam* Phyllis, reliquimus, quod non constet utra harum lectionum alteri sit praeferenda. *J. C.*

‡ Περὶ μίαν] Exc. G. Παρὰ μίαν τ. κ. τιθέντες. *M. du S.*

§ Μυρσίνας] Ita pro μυρίνας, quod in vulgato erat, dedit *M. du S.*

7. Ἐπίκουρος] Exstant adhuc apud *Diog. Laërt.* tres epistolae Epicuri gravissimis de rebus scriptae, quibus tamen illud ὑγιαίνειν minime praemittitur. Quin & Diogenes ipse l. c. aliquando adhibuisse τὸ εὖ πράττειν, aliquando suum εὖ διάγειν, docens, de ὑγιαίνειν altum silet. Alterutrum ergo, aut utrumque errasse dicendum est. *M. du S.*

11. Ὑγιαίνειν εὐθὺς] In omnibus tamen a *Laërtio* citatis ejus epistolis χαίρειν semper praefixum est. *J. Br.*

12. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ] Fuit enim prisca, media ac nova Comoedia. *J. Br.*

15. Οὖλέ τε, —] *Hom.* Od. Ω. 401. *M. du S.*

16. Σαφῶς] Ita, ut conjeceram, habet Cod. L. Vid. c. 10. Reliqui libri σοφῶς. *M. du S.*

17. Ἄλεξις, & Ἀχαιὸς] *Alexis* Comicus. *Achaeus* itidem Comicus ac *Philemon*. *J. Br.*

Ἄλεξις] Poëta hic Comicus, cujus praeter fragmenta passim occurrentia nihil super est. *M. du S.*

20. Ἀχαιὸς] Eretrius, poëta Tragicus, Sophocle paulo junior. *M. du S.*

22. Φιλήμων] Vide *Suidam*. Ejus fragmenta edidit nuper cum Menandreis Vir Cl. *J. Clericus*, in quae paulo post prodierunt emendationes adeo eruditae, ut, quamvis latere voluerit, auctorem facile omnes agnoscant. Inter longaevos hic Comicos a nostro recensetur c. 25. *M. du S.*

25. Πλά-

etiam Plato mentionem facit, quid ait? *Primum volo valere: deinde vero pulcher esse; deinde dives: gaudendi* vero omnino mentionem non fecit. Ut tibi notissimum illud, quod omnium in ore est, dicam, *Valitudo Divûm Senior, Habitare tecum Vitae reliquum liceat.* Si itaque antiquissima est *valitudo*, ejusque opus est *valere*, utique praeponendum id est bonis reliquis.

μέμνηϑ', τί γὰρ ὅτός φησιν; ὑγιαίνειν μὲ ἄριστον· τὸ δεύτερον, καλὸν γενέσϑ'· τρίτον δὲ, πλουτεῖν. τὸ χαίρειν δὲ τὸ πρῶτον οὐκ ἐμνήσθη, ἵνα σοι τὸ γνωριμώτατον εἰπεῖν, ᾧ πᾶσι ἀφ' ὁμαλός, λέγω, [b]Ὑγίεια πρεσβίστα μακάρων μετὰ σεῦ [c]ναίοιμι τὸν [d]λειπόμβιον βιοτᾶς. Ὥστε εἰ πρεσβίστη ἐστὶν ὑγεία, καὶ τὸ ἔργον αὐτῆς τὸ ὑγιαίνειν, πρωτακτέον τῶν ἄλλων ἀγαθῶν.

7. Sexcenta autem alia cum habeam, quae ostendere tibi possim e poëtis, historicisque & philosophis, *valere* praeponentibus, supersedebo equidem, ne in pueriles mihi ineptias scriptio ista exeat, & forte clavum excutere clavo alio videar. Pauca vero tibi ex antiqua historia, quorum recordor, domestica huic negotio adscribere haud abs re putavi.

Μυρία δὲ καὶ ἄλλα ἔκ τε ποιητῶν, καὶ συγγραφέων, καὶ φιλοσόφων καλαδείξαί σοι ἔχων, προλιμῶντων τὸ ὑγιαίνειν, τοῦτο μὲν παραιτήσομαι, ὡς μὴ εἰς ἀπειροκαλίαν τινὰ μειρακιώδη ἐκπέσῃ μοι τὸ σύγγραμμα, καὶ κινδυνεύωμεν ἄλλῳ ἦλῳ ἐκκρούειν τὸν ἦλον. ὀλίγα δέ σοι τῶν ἀρχαίας ἱστορίας, ὁπόσα μέμνημαι οἰκεῖα τῷ παρόντι προσγράψαι, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον.

8. Cum Alexander praelium ad Issum

Ὅτε Ἀλέξανδρος τὸν ἐν [e]Ἰσσῷ μάχην ἀγω-

[b] Ὑγίεια] Vulgo ὑγιεία, vid. nott. [c] Ναίοιμι] Sic *Vorst.* & *Athen.* Adsentiuntur P. & L. Νέοιμι Edd. [d] Λειπ.] Λοιπόμβιον *Athen.* [e] Ἰσσῷ] Ἴσῳ C. Fl. Ἰσῷ Ed. Fl. male.

40. Ἄλλῳ ἦλῳ ἐκκρούειν τὸν ἦλον] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀτόπως τὰ ἄτοπα ἰᾶσθαι καλασκευάντων. *V.*

44. Ἐν Ἰσσῷ] Πόλις. *V.*

25. Πλάτων] Habet etiam Cl. *Alex.* Strom. III. teste *Steph.* in Lyr. qui Simonidi tribuit p. 103. uti & Scholiastes. *Athen.* etiam habet 694. E. ὑγιαίνειν μ. ἀ. ἀνδρὶ ϑνητῷ, δεύτερον δὲ καλὸν φυὰν γενέσθαι, τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως· καὶ τὸ τέταρτον συνεῖναι μετὰ τῶν φίλων. ubi de eo plura. Apud *Stobaeum* Scleriae tribuitur, & aliter scribitur. Vid. *Grot.* flor. 425. *M. du S.*

Πλάτων μίμνηται] In *Gorgia* 283. A. & *Legg.* II. 579. *M. du S.* Haec ad marg. *Junt.* addiderat, at mox iterum ad eumd. versum notat *Plat. de Legg.* II. 211. m. diversas editt. credo, respiciens. Ad verba autem sequentia δεύτερον — τρίτον, iterum ait, vid. *Plat.* l. c. *J. F. R.*

29. Ἵνα σοι] Suspicabar ἵνα μή σοι, ut sit formula connectendi per praeteritionem, qua frequenter utuntur omne genus scriptores. *J. M. G.*

30. Ὑγίεια] Sic incipit Ἀρίφρονος τοῦ Σικυωνίου παιᾶν εἰς ὑγίειαν, quem totum vid. apud *Athen.* XV. in fin. *A. V.*

Qui etiam vidit emendandum, & ναίοιμι cum Athenaeo scribendum, quod & P. & L. praeferunt. Vocem ὑγιεία ex Athenaeo etiam sic scripsimus, quae antea ὑγίεια scribebatur. Hanc hymnum inter Miscellanea Graecorum aliquot carmina Londini nuper editum esse audio (a. 1722.) cum notis. *M. du S.*

Ὑγίεια] Ita hic pro vulgato ὑγιεία dedi, monente *Solano* nostro, cum paullo supra tamen recte ὑγιεία propter versum scribatur, veluti & in fragm. Menandr. 42. r. Οὐκ ἐσθ' ὑγιείας κρεῖττον· ἐδὲν οὐ βίαι. Ibidem vero rursus statim Ὑγίεια ἐ νοῦς, ἐσθλὰ τοῦ βίου δύο. In aliis autem Luciani locis non erit operae inquirere, sitne ὑγεία an ὑγίεια scribendum; sed cum Edd. pleraeque semper ὑγεία scribant, id retinebimus, nisi versus obstet. Conf. ad c. 6. de *Merced. Conduct.* *J. F. R.*

40. Ἦλον ἦλῳ] *Clavum clavo.* Id est, malum alio malo. *Aristot.* L. V. Polit. c. Penult. *Cic.* IV. Tusc. *G. C.*

Ἦλον ἦλῳ] Confer dial. proxime praecedent. c. 9. Ubi idem proverb. usurpat noster, & quae ibi notavimus. *J. F. R.*

42. Τῷ παρόντι] Intellige λόγῳ. *J. Br.*

44. Ἐν Ἰσσῷ] *Plutarch.* in Alexandro. *J. Br.*

Ἐν Ἰσσῷ] Cod. Flor. ἐν Ἴσῳ. *J. B.*

ἀγωνείας ἔμελλεν, ὡς Εὐμένης ὁ [a] Καρ-
διανὸς ἐν τῇ πρὸς Ἀντίπατρον ἐπιστολῇ λέγει, ἕωθεν εἰσελθὼν εἰς τὴν σκηνὴν αὐτῷ ὁ Ἡφαιστίων, εἴτ' ὀπλαθόμενος, εἴτ' ἐκπαραχθεὶς ὥσπερ ἐγὼ, εἴτε καὶ θεῖόν τινος τοῦτο καταναγκάσαντος, ταυτὸν ἐμοὶ ἔφη, Ὑγίαινε βασιλεῦ, καιρὸς ἤδη καὶ διατάττεσθαι. ταραχθέντων δὲ τὸ παρόντων πρὸς τὸ ἄδοξον καὶ προσαγορεύσεως, καὶ γὰρ Ἡφαιστίωνος ὀλίγου δεῖν ὑπ' αἰδοῦς ἐκθανόντος, Ἀλέξανδρος, δέχομαι, εἶπε, τὴν ἡδονήν· τὸ γὰρ σώους ἐπανήξειν ἀπὸ τῆς μάχης, ἤδη μου ὑπισχνεῖται.

Ἀντίοχος δὲ ὁ Σωτὴρ, ὅτε τοῖς Γαλάταις συμβάλλειν ἔμελλεν, ἔδοξεν ὅραν Ἀλέξανδρον, κελεύειν σύνθημα πρὸ τῆς μάχης διδόναι τῇ φάλαγγι τὸ ὑγιαίνειν. καὶ ὑπὸ τούτῳ συνθήματι τὴν θαυμαστὴν ἐκείνην νίκην ἐνίκησε.

Καὶ Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λάγου, Σελεύκῳ ἐπιστέλλων, σαφῶς ἀνέστρεψε τὴν τάξιν, ὃν δεῖχθῆναι μὲν τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν αὐτὸν προσεῖπεν, ὅτι τέλει δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐρρῶσθαι, ὑπογράψας τὸ χαίρειν, ὡς Διονυσόδωρος ὁ τὰς ἐπιστολὰς αὐτοῦ συναγαγών, φησιν.

Ἄξιον [b] δὲ καὶ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου μνησθῆ-

commissurus esset, ut narrat in Epistola ad Antipatrum Cardianus Eumenes, mane in tabernaculum regis ingressus Hephaestio, vel oblivione quadam, vel perturbatus, ut ego, & aestuans, vel numine quodam cogente, idem quod ego dixit, *Vale Rex, tempus est jam eundi in aciem.* Turbatis autem ad insolitam salutationem reliquis, & Hephaestione prae pudore tantum non mortuo, Alexander, *accipio*, inquit, *omen, salvos enim nos e praelio redituros, jam mihi pollicetur.*

9. Antiochus autem Soter, conflicturus cum Gallo-Graecis, per quietem videre sibi visus est adstantem Alexandrum, qui tesseram juberet ipsum dare ante pugnam militibus, *vale:* & ea ipsa tessera admirabilem illam victoriam retulit.

10. Et Ptolemaeus Lagi scribens ad Seleucum aperte invertit ordinem, qui in principio epistolae *valere* illum juberet, in fine autem, pro ejusdem potestatis verbo, *Gaudere* subscriberet, ut Dionysodorus refert, qui collegit illius epistolas.

11. Operae vero pretium est Epirotae etiam

[a] Καρδιανὸς] Σαρδιανὸς Edd. omnes male. [b] Ἄξι] Omissa haec particula in *J.* comparet in *Fl. P. H. B2. S.* & *M.*

45. Εὐμένης ὁ Καρδ.] Cardianum fuisse Eumenem, *Plutarch.* in *G. Nepote* aliique diserte tradunt. Σαρδιανὸς tamen in omnibus Luciani codicibus legitur. Ego haud cunctanter mutavi, idemque ante me *Verstio* placuisse video. Ap. *Ælian.* Var. Hist. III. 23. etiam recte quidem Καρδιανὸς legitur, sed nomen *Eumenis* in τῶ μοὶ in omnibus seculi XVI. editionibus mutatum est; quod a recentioribus editoribus sedulo restitutum est. Scripsit Eumenes hic *Ephemerides Alexandri.* Vid. *Athen.* X. 9. Fuit autem inter comites seu duces ejus vir plane illustris, cujus vitam ideo nobis reliquit *Nepos* & *Plutarchus.* Cardianus dicitur ab oppido Thraciae in Chersoneso, quod Cardia vocabatur. Haec *Perizon.* ad *Æl.* l. c. *M. du S.*

Εὐμένης ὁ Καρδιανὸς] Edd. Σαρδιανὸς, nec aliter Codd. At in nominibus propriis, si Codices consentiunt, non semper cogitandum, auctores aliter scripsisse, etsi error in nomine deprehendatur; nam & μνημονεῖον ἀμάρτημα ipsius auctoris esse potuit, quale est *Ciceronis*, in Orat. pro Ligario, quod ipse corrigit in epist. ad Att. XIII. 44. Et alibi *Ajacem* posuisse pro *Hectore*, Gell. XV. 6. animadvertit. Plura ejusmodi veterum ἀμαρτήματα vid. ap. *Perizon.* in Animadv. hist. p. 7. 8. Hic vero in re tam nota non potuit errare Lucianus; nam *Eumenem Cardianum* fuisse vid. etiam ap. *C. Nep.* in ejus vita, ibique in nott. *Bosii* cognoscet itidem librarios quosdam male *Sardianus* exaravisse. Sed si scribae Graeci ex Latinis suum errorem hausissent, facilis fuisset aberratio, antiquum C id est *sigma* Graecorum, cum latino C quod hic K sonat, confundentium, & ex CARDIANUS Καρδιανὸς facientium. Quidquid sit, correctio mihi visa tam necessaria, ut mutare vulgatam non dubitaverim. *J. F. R.*

66. Ἀντὶ τοῦ ἐρρῶσθαι] Graeci enim ἔρρωσο subscribunt. *J. Br.*

67. Διονυσόδωρος] De hoc scriptore, si quidem scriptor etiam fuerit, nihil ego quidem comperio. *M. du S.*

69. Πύρ-

etiam Pyrrhi mentionem facere, viri qui secundas post Alexandrum imperii militaris tulit, & sexcentas fortunae vices subiit. Hic igitur qui semper Diis supplicaret, & mactaret, & donaria suspenderet, nec victoriam unquam, neque regni majestatem ampliorem, neque gloriam, nec divitiarum vim ab illis petebat, sed hoc unum optabat, *valere*, veluti, hoc si haberet, facile ipsi accessuris reliquis. Et praeclare, arbitror, sapuit, qui ita putaret, nihil prodesse sibi bona reliqua omnia, quoad solum illud abstit, valere.

12. Ast nunc quidem, forte dixerit aliquis, proprium unicuique *verbo* & suum tempus adsignatum est: tu vero, illo immutato, etsi nihil diversum dixisti, tamen, si recte rem putemus, extra peccatum non fueris, non magis quam si tibiae galeam alliget aliquis, aut Ocream capiti. Verum, vir optime, ego quoque huic respondeam, merito ista tu quidem diceres, si quod omnino tempus esset, valitudine non indigens. Jam vero & mane, & medio die, & noctu semper valere necessarium est, & maxime imperantibus vobis, & negotia multa sustinentibus, quo magis corpore ad multas res opus habetis. Ad haec, qui

70 ται, ἀνδρὸς μετ' Ἀλέξανδρον τὰ δεύτερα ἐν στρατηγίαις ἐνεγκαμένου, καὶ μυρίας τροπὰς τῆς τύχης ἐνεγκόντος. ὅστις τοίνυν ἀεὶ θεοῖς εὐχόμενος, καὶ θύων, καὶ ἀναθήσεις ἐδὲ πώποτε ἢ νίκην, ἢ βασιλείας ἀξίωμα μεῖζον, ἢ εὐ-
75 κλειαν, ἢ πλοῦτου ὑπερβολὴν, ἤτησε παρ' αὐτῶν, ἀλλ' ἓν τοῦτο ἠύχετο, ὑγιαίνειν. ὡς ἔστ' ἂν τοῦτ' ἔχῃ, ῥᾳδίως αὐτῷ τἄλλων προσγενησομένων. καὶ ἄριστα οἶμαι, ἐφρόνει, λογιζόμενος ὅτι ἐδὲν ὄφελος τῶν ἁπάντων
80 ἀγαθῶν, ᵉ ἐφ' ᵈ ὃ τὸ ὑγιαίνειν ᵉ μόνον ἀπῇ.

Ἀλλὰ νῦν ἐκάστῳ καιρὸς ἴδιος ὑφ' ἡμῶν ἀποδέδεικται, ᶠ τάχα ἂν εἴποι τις. σὺ δὲ τοῦτον ἐναλλάξας, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο ἔφηθα,
85 ὅμως τῷ δικαίῳ λόγῳ οὐκ ἂν ἔξω εἴης τοῦ ἡμαρτηκέναι, ὥσπερ ἂν εἴ τις ᵍ περὶ τὴν κνήμην τὸ κράνος, ἢ περὶ τὴν κεφαλὴν τὰς κνημίδας ὑπεδήσαιτο· ἀλλ', ὦ βέλτιστε, φαίην ἂν κἀγὼ πρὸς αὐτὸν, εἰκότως ἂν ταῦτ' ἔλε-
90 γες, εἴ τις ὅλως καιρὸς ἦν ὑγείας μὴ δεόμενος. νῦν δὲ καὶ ἕωθεν, καὶ μεσούσης ἡμέρας, καὶ νύκτωρ, ἀεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον· καὶ μάλιστα τοῖς ἄρχουσι, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν, ὅπῃ καὶ πρὸς πολλὰ ʰ δεῖσθε τοῦ σώματος.

ἔτι

ᵉ Ἐφ' ἂν] Lege ἔφη, ut M. duS. ᵈ Τὰ] Τῷ M. ᵉ Μόνον ἀπῇ] Ἀπεῖναί φησί τις W. ᶠ Τάχα ἂν εἴποι τις] Quatuor haec verba absunt a W. ᵍ Περὶ] Παρὰ male P. & L. ʰ Δεῖσθε] Sic P. Δεῖσθαι vulgo Edd.

69. Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου] De quo *Justin.* L. XVIII. G.C.

79. Οὐδὲν ὄφ.] Videtur ad sententiam illam Coi Senis L. III. de diaeta, alludere: οὐδὲν ὄφελός ἐστι, ὅτε χρημάτων, ὅτε σώματος, ὅτε τῶν ἄλλων ὑδάτος, ὅτε τῆς ὑγιείας. *A.V.*

80. Ἐφ' ἂν τὸ ὑγιαίνειν] Non inepte in variantt. Lectt. notaverat *Solanus*, sic legendum, ac distinguendum: ὅτι οὐδὲν ὄφελος τῶν ἀπάντων ἀγαθῶν ἐστι, ἂν τὸ ὑγιαίνειν μόνον ἀπῇ. nam etsi paullo praecedens illud ἐφ' ᾧ τοῦτ' ἔχῃ recte se habet, hic tamen minus aptum. Forsan tamen hoc fefellit librarios, quod bis idem eodem modo scribendum crederent. Prius autem illud pleonasmus est, qualis fere in Tab. *Cebet.* p. 8. Ed. Rel. ἀλλ' ἴσιν, ἔφη, ὥσπερ ἔχουσι. *Omnino vero, inquit, haec ita se habent.* *J.F.R.*

84. Μηδὲν ἄλλο] Hoc vult, credo, quasi jamjam morituro, *vale* illud male ominatum. *M. duS.*

94. Ὅσῳ] Cl. *Hemsterh.* ad marg. Ed. *Graev.* adleverat, (vid. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 435. No. 5.) Id est ad L. VI. 89. fin. Ibi autem Cl. *Dukerus* egregie docet, post ὅσῳ, μᾶλλον intelligendum relinqui, idque Exemplis ex *Luciani* Phalar. ex hoc Dial. pro Lapsi & ex Pseudom. aliisque quinque ex *Thucyd.* petitis comprobat. Cumque nec ibidem, nec in aliis a me alibi producendis exemplis post ὅσον in tali constructione sequatur infinitivus, tanto minus quoque dubitavi vulgatum δεῖσθαι cum Ms. P. in δεῖσθε mutare. Etsi non nego alibi infinitivum posse sequi, ut Dial. seq. statim init. Ὅσον — τεκμήρασθαι. Sed ibi ἐστὶ intelligitur, quod vel addendum ambigit *Gujetus*, hic vero minus commode subaudiri posset. *Ael.* quoque V. H. L. 4. ὅσον ἁψάσαι, ac bis, ter alibi cum infinitivo; non tamen ita, ut cum hujusmodi nexu concordet. Illam autem τοῦ μᾶλλον omissionem fefellisse video *Meibomium* ad *Epict.* Sent. 92. illud frustra ingerere volentem; quando *Epict.* recte ait: ὅσῳ τις ἂν ἄφρων ᾖ, τοσούτῳ πλείων ἐξωθρίζει. Sed, si eousque opellam

80.

ἔτι δὲ, ὁ μὲν χαῖρε εἰπὼν, μόνον εὐφήμῳ τῇ ἀρχῇ ἐχρήσατο, καὶ ἔστιν εὐχὴ τὸ πραγμα· ὁ δὲ ὑγιαίνειν προσκελευόμενος, καὶ χρήσιμόν τι δρᾷ, καὶ ὑπομιμνήσκει τῶν πρὸς τὸ ὑγιαίνειν συντελούντων· καὶ ὁ συνεύχεται μόνον, ἀλλὰ καὶ προσαγγέλλει.

Τί δ' οὐχὶ καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ, [a] ὃ ἀεὶ καὶ παρὰ βασιλέως [b] λαμβάνετε, τοῦτο πρῶτον ὑμῖν ἐστι προσάγγελμα, τὴν ὑγείας τὴν ὑμετέρας αὐτῶν ἐπιμελείας; καὶ [c] μάλα εἰκότως. εὐδὲν γὰρ ἂν εἴη ὄφελος ὑμῖν πρὸς τἄλλα, μὴ ὕτω διακειμένοις. ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ, εἴ τι κἀγὼ τῶν Ῥωμαίων φωνῆς ἐπαΐω, τὰς προσαγορεύσεις ἀντιδεξιούμενοι, τῷ τῆς ὑγείας ὀνόματι πολλάκις ἀμείβεσθε.

Καὶ ταῦτα πάντα εἶπον, οὐχ ὡς ἐκ προνοίας ἀφελὼν τὸ χαίρειν, ἐπηνδευσας δ' ἀντ' αὐτοῦ εἰπεῖν τὸ ὑγιαίνειν, ἀλλ' ὡς τοῦτο μοι ἄκων παθών, ἢ γελοῖος ἂν ἦν ξενίζων, καὶ τὰς καιρὰς τῶν προσαγορεύσεων ἀν-αλλάττων.

Χάριν δὲ ὁμολογῶ τοῖς θεοῖς, ὅτι μοι τὸ

Gaude dicit, bene ominato tantum exordio usus est, & votum est, quidquid agitur. Sed qui *valere* jubet, etiam utile aliquid agit, & eorum admonet, quae ad valitudinem quidquam conferunt, nec una optat modo, sed etiam praecipit.

13. Quid vero? nonne & in mandatorum libello, quem semper & ab imperatore accipitis, hoc primum vobis est praeceptum, *valitudinem vestram curate*. Recte sane. neque enim usus aliquis vestrum esset ad reliqua, nisi ita constituti sitis. Verum vos ipsi adeo, si quid ego quoque de Romanorum lingua aliquid intelligo, salutantibus comiter respondentes, *valitudinis* (Lat. *Salutis*) nomen saepe reponitis.

14. Et haec dixi omnia, non qui prudens *Gaudere* illud omiserim, & *vale* pro eo dicere affectarim; sed tamquam, cui imprudenti hoc acciderit, nisi *forte* & ridiculus *studio* fui, & tempora salutationum permutavi.

15. Sed gratias Diis ago, quod error mi-

a Ὃ ἀεὶ καὶ παρὰ βασιλέως] Tria priora verba desunt in P. particula καὶ etiam abest in W. b Λαμβάνετε] Λαμβάνεσθαι W. Sed ε subscriptum est. c Μάλα] Μαλ' W.

nostram protrudendae huic Luciani editioni continuare dabitur, ad similem nostri locutionem, quae est in *Gall.* c. 18. Tom. altero: ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζωμαι, τοσούτῳ καινότερόν μοι αὐτὸς ἐστασθαι, plura forsan dabimus. *J. F. R.*

1. Ἀλλὰ] Καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ &c. *Et in mandatorum libello.* *Th. M.*

2. Ἐντολῶν] De *mandatis* principum, quod proprium harum ἐντολῶν nomen est, plenissime egit *Brisson.* de form. 3, 84. ubi neque hunc locum praetermisit. *J. M. G.*

4. Πρῶτον] Quaenam ea formula fuerit, quam hic tangit, nescio. In fine epistolarum quidem frequenter *valetudinem curare* jubebant; vide etiam Imperatoriam epistolam apud *Philostratum* in Herode, p. 562. in qua haec verba leguntur: σὲ δὲ ὑγιαίνειν τε εὔχομαι. Sed neque hoc principium epistolae, neque omnino formula hic est, cum de valetudine in antecedentibus sermo fuerit. Ab eruditissimo *Graevio*, quo nemo harum rerum peritior, dum in vivis erat, hunc locum doleo non fuisse illustratum. Aliam eamque solitam formulam vide apud *Xiphilin.* in Adriano 264. A. & sexcentos alios: *Si vales, bene est*; &c. ad quam respexisse Lucianum credo. *M. du S.*

Ibid. Περὶ τῆς ὑγείας] Ὑγείας τῆς ὑμετέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι. Formula illa fuit: *Valetudinem tuam cura diligenter*, aut, *da operam ut valeas*, aut, *fac ut valetudinem cures*. Quae formula in M. Tullii epistolis ad Terentiam uxorem. Sed illae in epistolis extremis, in mandatorum vero libellis primis. Ἐντολῶν vero βιβλίον esse mandatorum libellum, quem a principe accipiebant praesides & procoss. & ἐντολὰς βασιλέων esse mandata principum, patet *Dionis* Libro LIII. *Th. M.*

5. Μάλα εἰκότως] Sic Editt. quod servavi, nam apostrophus centies negligitur, vid. supra in Apol. pro Merced. c. 11. ὑπ' ἀπορίας, & ὑπὸ ἀπορίας. *J. F. R.*

10. Τῇ τῆς ὑγείας ἐπ. πολ. ἀμειβ.] Formula est, *ut vales?* ut *Plauti* Rud. Sc. 29. *Th. M.*

Τῇ τῆς ὑγ. ἐπ.] Respicit hic vulgares Romanorum salutandi formulas, apud quos tamen haud temere illud *vale* in occursu usurpatum invenies. Notum, *Salve Caesar. Vale Fulvi. Plut.* 902. 1. *Xiph.* Adrian. 269. D. Ὅτι γε τῷ ἰωθινῷ προσρήσαι τὸ χαίρε, ἀλλὰ τῇ ἑσπερινῇ τῇ ὑγίαινε χρησάμενον. Adde *Muret.* var. Lect. XI. 2. *M. du S.*

9. Ἐπ

mihi meus, in longe auſpicatius quiddam verſus eſt, quod labaſcente etiam lingua in melius incidi: & forte Hygeae aut ipſius adeo Aeſculapii conſilio hoc accidit, valetudinem meo tibi ore promittentis. Quomodo enim ſine Deo hoc mihi accidiſſet, qui in longa vita nunquam ſimili ratione turbatus fuerim?

16. Si vero humanam etiam pro eo quod accidit excuſationem proferre fas eſt, nihil mirum, ſi in ſummo ſtudio ut optimis in rebus abs te cognoſcerer, prae nimia illa cupiditate perturbatus in contrarium incidi. Forte etiam recta cogitandi via excutiat aliquem multitudo militum, quorum alii quidem antrorſum urgent, alii vero ordinem ſalutandi minime ſervant.

17. Tu vero, bene novi, licet alii ſtuporem, aut ruſticam ruditatem, aut delirationem eam rem calumnientur, pudoris ſignum & ſimplicitatis judicaſti, & animi a fori tritura & artis oſtentatione abhorrentis: ut fere inſignis in talibus fiducia a temeritate & impudentia non longe abeſt. Ac σφάλμα ἐς ἄλλο μακρῷ αἰσιώτερον μεταπεσόν, καὶ εἰς τὸ ἄμεινον παράλιθον. καὶ τάχα τῆς Ὑγείας, ἢ Ἀσκληπιῷ αὐτῷ [d] Ἐπιτροπίᾳ τοῦτ' ἐπράχθη, δι' ἐμοῦ σοι τὸ ὑγιαίνειν ὑπισχνουμένου. ἐπεὶ ἔγωγε, πῶς ἂν αὐτὸ ἔπαθον ἄνθ' ὑμῶν, μηδέπω πρότερον ἐν τῷ [e] μακρῷ βίῳ ταραχθεὶς ὅμοιον.

Εἰ δὲ δεῖ καὶ ἀνθρωπίνως τινὰ ὑπὲρ ἧς γεγονότος ἀπολογίαν εἰπεῖν, οὐδὲν ξένον, εἰ πάντα ἐσπουδακὼς ὅπως τοῖς ἀρίστοις ὑπὸ σοῦ γνωρίζοιο, ὑπὸ τῆς ἄγαν ὑπερθύμου εἰς τοὐναντίον ἐξελαθεὶς, ἐνέπεσον; τάχα δ' ἄν τινα ἐκπλήξειε τὸ κατ' ὀρθὸν [f] λογισμὸν, καὶ στρατιωτικὸν πλῆθος, ὧν οἱ μὲν, προωθοῦντες, οἱ δὲ, ἐν τῇ τάξει τὸ προσαγορεύσεως μὴ μένοντες.

Σὺ δ' εὖ οἶδ' ὅτι κἂν οἱ ἄλλοι εἰς ἄνοιαν, ἢ ἀπαιδευσίαν, ἢ παραφροσύνην [g] παραφέρωσι τὸ πρᾶγμα, αἰδῆ αὐτὸ σύμβολον, καὶ ἀφελείας ἐποίησω, καὶ ψυχῆς μηδὲν ἀγοραῖον καὶ ἔντεχνον ἐχούσης. ὡς τό γε πάνυ θαρραλέον ἐν τοῖς τοιούτοις; ἢ πόρρω θρασύτητος καὶ ἀναιδυντίας [h] ἐστί. καὶ ἔμοιγε εἴη μη-

[d] Ἐπιτροπίᾳ] Sic W. Ἐπιτοπίᾳ vulgo Edd. [e] Μακρῷ βίῳ] Μακροβίῳ male W. Nihil a vulgata abeunt H. Fl. [f] Λογισμὸν] Λογισμῶν W. Sed ſupra ſcriptum erat o. [g] Παραφέρωσι] Ἀναφέρωσι W. [h] Ἐστί] Ἐστὶ W.

11. Ἐκ προνοίας] Sic infra Tom. ult. *Philop.* c. 1. ἐκ προνοίας σωθέντας. Et ſic ἐκ ſaepe apud alios pro ablativo cauſſae, & pleonaſtice, ut *Herodian.* I. 4. 21. Ἐκ μιᾶς φωνῆς. Noſter *Catapl.* c. 11. med. ἐκ τοὺς αἰτίας. *Ael.* V. H. III. 9. ἐξ Ἄρεως — ἐξ ἔρωτος μανέντα. *Cic.* ad Att. VI. 1. *ex aphidiosis ſanare.* *J. F. R.*

13. Ὑγιαίνειν] Ut Auguſtus, apud Plutarchum περὶ ἀδελιχ. p. 902, 1. *H. Steph.* ad Fulvium ſecreti proditorem, χαῖρε Καῖσαρ dicentem, ὑγίαινε, inquit, φούλβιε, quae vox irae Caeſaris nuntia, & voluntariae mortis Fulvio cauſſa fuit, certe occaſio. *J. M. G.*

20. Ὑγιάς] Quae Aeſculapii fuit filia. *J. Brod.* Miſcel. IX. 15. Ceterae autem ejusdem filiae commemorantur ap. *Ariſtoph.* Plut. v. 702—3. *Jaſo* & *Panacaea.* Addit tertiam Scholiaſt. *Aeglen*, omittit *Hygeian*, ac dubitat num *Jaſo* Aeſculapii, an potius Amphiarai filia ſit dicenda, quod hic inquirere nihil attinet. Alii certe *Hygiam* filiabus Aeſculapii adnumerant. Ὑγιείαν illam Deam etiam Ὑγίαν vel Ionice Ὑγίην dictam invenio in inſcript. veteri Albae Juliae reperta, ap. Gruter. pag. 68.

ΚΥΡΙΩ ΑΣΚΛΗ-
ΠΙΩ ΚΑΙ ΥΓΙΗ
ΘΕΟΙΣ ΕΠΙΚΟΥΡΙΟΙΣ.

Quod jam notavit Cl. *Cellar.* in libello Antiquit. medicar. p. 21. Ubi etiam docet hanc non prorſus eamdem eſſe, quae *Salus* Romanorum Dea eſt; nam *Saluti* templum jam dicatum erat ante advectam Aeſculapii religionem, & plus Romani a *Salute* petierunt, quam ab *Hygeia* Graecorum, i. e. praeter valetudinem firmam, etiam florentem rerum ſuarum ſtatum. Non tamen latine ὑγιὰς aliter jam olim verti ſolebat, quam *Salus*, vid. *Macrob.* I. Sat. 20. *J. F. R.*

Ibid. Ἐπιτροπίᾳ] Sic W. pro vulgato ἐπιτοπίᾳ haud ſpernendo quidem, ſed, ut puto, tamen minus vero. *M. du S.*

28. Ἄγαν ἐπιθυμίας] Graeciſmus vulgatiſſimus, adverbii pro adjectivo, ut ſupra, *Apolog.* c. 12. ὁ ἀεὶ χρόνος, ubi quaedam ſimilia jam dedimus. *Herodian.* I. 3. 5. διὰ τὸ ἄγαν ἀκριβείας. *Ael.* V. H. XIII. 15. ὑπὸ τὸ ἄγαν μανίας. Plura Cl. *Jenſ.* ad Dial. *Amor.* *J. F. R.*

32. Ἐν τῇ τάξει] Vid. *Briſſon.* de formulis, ubi de mandatis principum agit. *A. V.*

μηδὲν μὲ [a] τοιοῦτον [b] σφάλλεσθαι, εἰ δὲ συμβαίη, πρὸς εὐφημίαν αὐτὸ τρέπεσθαι.

Ἐπὶ γοῦν τοῦ πρώτου Σεβαστοῦ, καὶ τοιόνδέ τι λέγεται γενέσθαι. ὁ μὲν ἔτυχε, δίκην τινὰ δικάσας ὀρθῶς, καὶ [c] ἀπολύσας ἐγκλήματος μεγίστου ἀδίκως συκοφαντουμένου ἄνθρωπον· ὁ δὲ, χάριν ὁμολογῶν, μεγάλῃ τῇ φωνῇ, χάριν οἶδά σοι, ἔφη, ὦ αὐτοκράτωρ, ὅτι κακῶς καὶ ἀδίκως ἐδίκασας καὶ τὸν περὶ Σεβαστὸν ἀγανακτησάντων, καὶ βλασφημεῖν τὸν ἄνθρωπον ἐθελόντων, Παύσασθε χαλεπαίνοντες, ἐκεῖνος ἔφη· εἰ γὰρ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ, ἀλλὰ τὴν γνώμην ἐξετάζειν ἄξιον. ἐκεῖνος μὲν, [d] εἶτω. σὺ δ' εἴτε τὴν γνώμην σκέψαιο, πάνυ εὕνουν εὑρήσεις· εἴτε τὴν γλῶτταν, εὔφημος καὶ αὐτή.

Εἰκὸς δ' ἐνταῦθ' ἤδη γενόμενον, εἰκότως ἄλλο τι φοβηθήσεσθαι, μή τισι δόξω ἐξεπίτηδες ἡμαρτηκέναι, ὡς τὴν ἀπολογίαν ταύτην συγγράψαιμι. καὶ εἴη γε, ὦ φίλτατε Ἀσκληπιὲ, τοιοῦτον φανῆναι τὸν λόγον, οὐχὶ μὴ ἀπολογίαν, ἀλλ' ἐπιδείξεως ἀφορμὴν εἶναι δοκεῖν.

mihi quidem contingat, nihil tale peccare; si vero eveniat, in bonum id ipsum quoque omen verti.

18. Primo quidem Augusto imperante etiam tale quid factum narratur. Causſam ille quamdam recte judicaverat, hominemque maximo crimine per summam illi calumniam impacto liberaverat. At ille gratias agens, magna voce, *Gratiam tibi habeo*, inquit, *Imperator, cum male & injuste judicasti.* Cumque ii, qui essent circa Augustum, indigne ferrent, & dilacerare hominem vellent, ille, *desinite*, inquit, *irasci: neque enim linguam hominis sed mentem examinare aequum est.* Atque ille quidem sic. Tu vero sive animum spectes, benevolentissimum reperies, sive linguam, bene ominata etiam haec est.

19. Caeterum huc delatus non sine causſa videor alterum quiddam vereri, ne sint, quibus dedita opera peccasse videar, ut defensionem hanc scriberem. Ac sane contingat mihi, Aesculapi optime, talem videri hunc libellum, ut non defensio, sed ostentandae orationis *petita* esse occasio videatur.

a Τοιοῦτον] Sic Edd. omnes. Idem quoque fuerat in M. Sed erasi deinceps est litera N. b Σφάλλεσθαι] Σφάλεσθαι Fl. Sed cum vulgara etiam facit M. c Ἀπολύσας — ἄνθρωπον] Septem haec verba sic legi in Fl. H. Coll. & M. notavit *Soulius*. Nescio quare; nam *J. A1. P.* & *S.* quoque sic legunt, & sana sunt omnia. d Οὕτω] Οὕτως Fl. & M.

45. Τῷ μεγίστου, ἀδίκως συκοφαντουμένου ἄνθρωπον *. G.

* Nihil aliud in hoc Scholio reperio, quam repetitionem verborum Luciani, ideo tamen additur, ut adpareat ea eodem modo ab Scholiaste lecta esse; quo in Edd. legantur. Num vero eorum expositio enciderit, nescio. *J. F. R.*

40. Τοιοῦτον] Sic erat in M. Sed erasa deinceps est litera N. Sic etiam habent Edd. *M. du S.*

Τοιοῦτον] Recte, & Attice pro τοιοῦτο. Vide nos supra ad c. 15. *Vit. auct.* Et Nostrum ubique. *J. F. R.*

HER-

HERMOTIMUS, SIVE DE SECTIS.

LYCINUS.

QUantum licet, Hermotime, ex libro tum ex inceſſus celeritate colligere, feſtinare ad magiſtrum videris. Commentabaris enim aliquid inter eundum, & movebas cum leni murmure labia, & manum huc illuc transferebas, tanquam qui orationem aliquam intra te diſponeres, aut altercationem, aut tortuoſum quiddam componeres, aut Sophiſticam quaeſtionem cogitatione perſequereris, ut ne in via quidem otio indulgeas *nimirum*, ſed operoſus ſis, & ſerium quiddam agas, quodque ad doctrinam tibi proſit. HERM. Per Jovem, Lycine, tale quiddam *erat*. Etenim heſternam auditionem, & quae dixit nobis,

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ, Η ΠΕΡΙ ΑΙΡΕΣΕΩΝ.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

1 ΟΣον, ὦ Ἑρμότιμε, τοῦ βιβλίου καὶ τῆς βαδίσεως σπουδῇ [a] τεκμήραιο, παρὰ τὸν διδάσκαλον ἐπειγομένῳ ἔοικας, ἐνενόεις γοῦν τι μελαῖνον προϊὸν, καὶ τὰ χείλη διεσάλευες, ῥῆμα ὑπολογοθορύζων, καὶ τὴν χεῖρα ὧδε κἀκεῖσε μετέφερες, ὥσπερ τινὰ ῥῆσιν ὑπ' [b] σαυτῷ διαλιθέμενος· ἐρώτημα δὲ, ἢ τί τῶν ἀγκύλων συλλιθεὶς, ἢ σκέμμα σοφιστικὸν ἀναφροντίζων, ὡς μηδὲ ὁδῷ βαδίζων σχολὴν ἄγοις, ἀλλ' ἐνεργὸς εἶης, ἀεί σπουδαῖόν τι πράττων, καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτ' ἂν εἰς τὰ μαθήματα. ΕΡΜΟΤ. Νὴ Δί', ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτό τι. ἦ γὰρ χθιζὴν συνουσίαν, καὶ ἃ εἶπε πρὸς

ΛΥΚΙΝΟΣ] Ab hac perſona recte incipiunt *J. H.* & *A1.* Deeſt in *P.* & *Fl.* & *M.* in quibus numquam in capite ſcribuntur perſonarum nomina. Sed *B2.* Λουκίνου καὶ Ἑρμοτίμου. Vid. infra c. 48. 49. Ceterum in perſonis per totum dialogum diſtinguendis Florentina plerumque integre exprimit. ΗΡΜΟΤΙΜΟΣ & ΛΥΚΙΝΟΣ. *a* Τεκμήραιο] Lege τεκμαίρεσθαι Ex *Marc.* *Soulius*; ſed nihil mutat M. nec Edd. *b* Σαυτοῦ] Ἑαυτοῦ W. at prius ſervant Edd.

ΕΡΜΟΤ.] Menecratis hic filius dicitur c. 50. vir, ni per hunc libellum foret, ignotus & obſcurus. De Hermotimo Clazomenio dicetur alibi, neque ad eum hic alluditur. Vid. *Muſa.* c. 7. *M. du S.*

1. Ἑρμότιμε] In *H.* & *P.* nomina propria ſpiritibus non ſunt praedita, pro more literarum quadratarum, in *Fum.* vero aliisque Ἑρμοτ. & ſimilia ſemper cum ſuo ſpiritu, quem retinuimus, quoties non eſt perſona loquens. In perſonis autem, a quibus ſermo inchoatur, omiſimus, quod ita ab initio inſtitutum videmus, & ſic decet, quia tum omnes literae ſunt quadratae. *J. F. R.*

2. Ὅσον τεκμήραιο] *Gujet.* ait: an τὸ ἰσὸν deſideratur, an ſubintelligendum? Poſterius verum eſt, & ἰσὸν recte omittitur: vid. *Aelian.* V. H. XIII. 1. Ὅσον τι ἀψαμένῳ τεκμήραιο. Unde ſimul confirmatur τεκμήραιο recte ſe habere, & male *Soulium* illud mutatum velle. Uſitatius tamen praeſens τεκμαίρεσθαι, ut hoc Dial. c. 19. & alibi. Plura autem exempla ellipſ. τοῦ ἰσὸν poſt ὅσον, vid. in Ind. Aeliani. quod cum & aliis frequens ſit, miror quid *Gujetus* dubitet. *J. F. R.*

Ibid. Τεκμήραιο] *Conjicere licet.* *J. Br.*

4. Μέλαιναν προϊὸν] Ne credas male cohaerere μέλαιναν προϊὸν, καὶ διεσάλευες, memineris μέλαιναν eleganter cum participio jungi, ut μέλαιναν πίνων, *inter bibendum*; adeoque & hoc loco participium pro infinitivo vel gerundio poſitum nihil commune habere cum ſeq. verbo. Conf. ſupra *Somn.* §. 17. Μεταξὺ δὲ λέγοντος. *Char.* vel *Contempl.* §. 6. Infra, *de Domo* 21. Et ſaepe alibi. Item *Xenoph.* p. 977. μεταξὺ διανοεῖσθαι. *Dionyſ. Hal.* L. XI. p. 720. 23. μεταξὺ διανοουμένης. Et ubi non? *J. F. R.*

8. Ἀγκύλων] Intellige σοφισμάτων. *J. Br.*

11. Καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ] *Et quod utile ſit.* *J. Br.*

Καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτ' ἂν εἰς τὰ μαθήματα] Quum Vincentius Opſopaeus vertiſſet in editione Baſil. *adeo ut itineris quoque laborem ad diſciplinarum exercitium referre ſoleas*, adſcripſit pater, *quodque proceſſui, incremento eſſe poſſit.* Id videtur intellexiſſe Benedictus, vertens *quodque ad precepta tibi conferat*, etſi non capiam, cur μαθήματα reddat *precepta*, quod facit ubique. Eadem loquutio in principio Galli, ἢ μίαν χρηπίδα ἐργάσασθαι, πρὸ ὁδοῦ ἴσως τοῦτο εἰς τὰ ἄλφιτα. Et hinc in Abdicato. πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προοδοποιῆσαι τῇ πίστει. *J. G.*

13. Ἃ εἶπε] Ὁ διδάσκαλος· ſcilicet. *F. G.*

πρὸς ἡμᾶς, ἀνεπεμπαζόμην, ὅπιον τῇ μνήμῃ ἕκαστα. χρὴ δὲ μηδένα καιρὸν, οἶμαι, παριέναι, εἰδότας ἀληθὲς ὂν τὸ ὑπὸ τοῦ Κώου ἰατροῦ εἰρημένον, ὡς ἄρα Βραχὺς μὲν ὁ βίος, μακρὴ δὲ ἡ τέχνη. καίτοι ἐπεὶ περὶ ἰατρικῆς μὲν ταῦτ' ἔλεγεν, εὐμαθέστερα πράγματος· φιλοσοφία δὲ ἐν μακρῷ τῷ χρόνῳ ἀνέφικτος, ἢν μὴ πάνυ τις ἐγρηγόρσεις ἀτενὲς ἀεὶ καὶ γοργὸν ἐπιβλέπῃ ἐς αὐτήν· καὶ τὸ κινδύνευμα οὐ περὶ μικρῶν, ἢ ἄθλιον εἶναι ἐν τῷ πολλῷ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῷ [a] Παραπολόμενον, ἢ εὐδαιμονῆσαι φιλοσοφήσαντα.

repetebam, memoria percurrens singula. Oportet autem, puto, tempus nullum praetermittere, qui sciamus verum esse illud a Coo dictum medico, *Brevem vitam esse, artem vero longam.* Quamquam ista de medicina dixit ille, re ad discendum faciliore: ad philosophiam vero aliquis ne longo quidem tempore pervenerit, nisi vigilanti admodum animo defixos & acres in illam oculos habeat; nec de parva re periculum, *cum id agatur*, ut aut miser sis & in multa vulgi colluvie pereas, aut beatum in philosophia aevum agas.

ΛΥΚ. Τὰ μὲν ἆθλα ὦ Ἑρμότιμε, θαυ-

2. LYC. Praemia quidem, quanta dixisti,

a Παραπολόμ.] Παρεπολώμ. *Fl.* Reliqq. vulgatam tuentur.

16. Τῦ Κώου ἰατροῦ] Ἱπποκράτους. *V.*

16. Ὑπὸ τοῦ Κώου] Ab Hippocrate Coo. *J. Br.*

17. Βραχὺς μὲν ὁ β.] Primus Aphorismorum Hippocratis in quem multa Gal. sic p. 311. Ed. Paris. *J. B.*

21. Ἐγρηγόρσεις] *Vigilans.* *J. Br.*

Ἐγρηγόρσεις] An ἐγρηγορὼς? *F. Gujetus*, recte credo, conjicit; nisi ἐγρηγορότως malis; nam adverbium ἐγρηγόσως non jam legere me alibi memini: participium vero praeteritum quasi pro praesenti satis est usitatum. Sic *Hom.* Il. E. 591. Κελαρυζὼν. *Vociferans*, vel postquam vociferatus erat, sed potius: *cum clamore.* Idem Il. A. 37. ὃς χρύσην ἀμφιβέβηκας. *Qui Chrysen undique tueris.* i. e. tuitus es, & adhuc tueris, more aoristorum. Addo Il. Δ. 107. Διεῤῥιγμένῳ excipiens, (licet ibi passivum active exponendum, qualia multa dedit Cl. *Jens.* Lectt. Lucian. p. 246. —7.) Conf. Il. Δ. 434. Μυρίαι ἑστήκασιν. *Innumerae stant.* Et adi omnino notam Illustr. *S. Clarkii* ad Il. A. 34. qui illud tempus praesens praeteritum egregie illustrat ex *Virg.* Aen. 2. 12. *Quamquam animus meminisse horret, luctuque refugit.* Et ex *Ovid.* Met. V. 677. de Pieridum in picas metamorphosi: *Nunc quoque in alitibus facundia prisca remansit.* Ubi monet, nuperum Interpretem Clariss. frustra *Tunc* velle, pro *nunc* legi, quia, si retineres *nunc*, dicendum esset *remanet*, non *remansit* &c. quae Loctu digna de hujusmodi temporis potestate ap. Clarckium vide. *J. F. R.*

24. Παραπολόμενον] Castigo Θαμπολούμενον. *J. Br.*

26. Θαυμάσια ἰλιάς] Vid. supr. *Somn.* c. 5. vel 6. & nott. ad c. 76. hujus *Hermot.* *M. du S.*

31. Σχεδὸν ἐκεῖνο ἔτη] Conf. infra hujus Dial. c. 59. *M. du S.*

32. Οὐδὲ ἅπαξ] Legendum ἅπαξ. *J. Br.*

Οὐδὲ ἅπαξ] Sed illud ἅπαξ jam inveni in plerisque Edd. *J. F. R.*

35. Ὑπομνήματα] Cicero filius Tironi sub 16, 21. extr. *Peto a te ut quam celerrime mihi librarius mittatur, maxime quidem Graecus: multum mihi enim eripitur operae in exscribendis hypommematis.* *J. M. G.*

37. Οὐδὲ ὅταν...] Tantae intentionis exemplum ipse vidi. Juvenis optimus, qui *Graevium* audiebat, cum serius ad studia literarum animum applicuisset, tam vehementer iisdem tum dabat operam, ut noctu dormiens quaecumque interdiu legisset, recitaret: donec ab amicis medicisque monitus remisit aliquid de nimio illo studio, ut valetudini detrimentum inde capturae consuleret. *M. du S.*

Οὐδὲ ὅταν ποτὲ ἀνέναι σαυτὸν] Non cepit haec verba interpres prior, vertens: *adeo ut somni quoque parcissimus mihi visus sis*; quum significent: *ne per somnum quidem unquam relaxasti te ab labore*, fraudi illi fuit ὅταν fine praepositione, ideoque sensum non inveniens, *somnum sibi indulgere*, significari credidit; sed ὅταν idem esse quod κατ' ὄναρ, quis Graece sciens ignorare potest? Noster de Merc. cond. c. 17. & *Pseud.* c. 49. Ὡς ὄναρ ᾠδῆς τῆ θεοῦ ἀκούων, *Tim.* c. 20. f. ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν. & *Ael.* V. H. XII. 63. ὄναρ αὐτῇ συνεγένετο. — *per somnium cum illa rem habuit.* Plura *Bos* de ellipsi p. 301. Alia Lexicogr. ideo plura addere non erit operae. *J. F. R.*

38. Οὗτος ὅλος] Dialogus quem Lucianus *Hermotimum*, sive de Sectis, inscripsit, est haud dubie non modo circumspectissimi, verum etiam soutissimi ingenii foetus: quamquam non ignoro, quam prorsus seorsum judicet *P. Petitus* IV. Miscellan. Observ. cap. 1. At haec disquisitio ab instituto nostro est alie-

na.

xisti, admirabilia. Ac puto equidem te non longe ab illis abesse, si quidem conjicere illud fas est & tempore, quo philosopharis, & labore insuper, quem minime mihi mediocrem a longo inde tempore sustinere videris. Si quid enim memini, prope viginti ipsi anni sunt, ex quo te nihil aliud vidi, quam ad magistros itare, & ut plurimum libro imminere, & commentarios disputationum tibi exscribere, pallidum semper curis, & callo quodam aridum corpus habentem. Videris autem mihi adeo totus in hac re esse, ut ne per somnum quidem te remittas. Haec ergo cogitanti

μάσια, ἡλίκα εἴρηκας. οἶμαι γε μὴν ὃ πόρρω σε εἶναι αὐτῆς, εἴ γε χρὴ εἰκάζειν τῷ τε χρόνῳ ὁπόσον φιλοσοφεῖς, καὶ προσέτι τῷ πόνῳ οἷόν μοι δοκεῖς. εἰ γάρ τι μέμνημαι, σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη ταῦτά ἐστιν, ἀφ' οὗ σε ὁρῶ ἄλλο τοιοῦτο ἑώρακα, ἢ τοὺς διδασκάλους φοιτῶντα, καὶ ὡς τὸ πολὺ ἐς βιβλίον ἐσκεκυφότα, ὑπομνήματά τ' συγγραφόμενον, ὠχρὸν ἀεὶ ὑπὸ φροντίδων, καὶ τὸ σῶμα καθεσκληκότα. δοκεῖς δέ μοι ἀλλ' οὐδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνιέναι σαυτὸν, ὅτως [b] ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι. ταῦτ' ἐνθυμουμένῳ μοι, φαί-

[b] Ὅλος] Ὅλῳ B2. & W. Ὅλως Edd. reliquae omnes. Sed ὅλον L.

22. In hoc libello cum *Hermotimo* Stoicae disciplinae sectatore rem se habere fingit Auctor; cumque eo quum de variis sectis, tum de difficultate & fere ἀδυνάτῳ, certo inveniendi verissimae Philosophiae disciplinam optimam, disputat. Itaque ubi Luciano professus esset *Hermotimus* se Philosophiae animum suum applicuisse jam dudum, omnemque ei disciplinae vitam porro dicaturum, ut tamdem bonorum ex ea profluentium compos fieret; respondet Lucianus, sibi satis, ex multis, quae adfert, argumentis persuasum esse, eum serio Philosophiae a multo tempore fuisse deditum. Δοκεῖς δέ μοι, pergit, ἀλλ' οὐδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνιέναι σαυτὸν, ὅτως ὅλως εἶναι ἐν τῷ πράγματι. Posset quis suspicari, Lucianum scripsisse ὅλῳ. ὅτως ὅλῳ εἶναι ἐν τῷ πράγματι, *adeo totus in negotio esse*, scilicet *videris*. Ut in Deorum dial. XII. *Veneris* & *Cupid.* fin. dicitur Rhea ὅλη ὅση ἐν τῷ Ἄττῃ, & similiter alibi. Sed satis probum est vulgatum: sic de Saltatione c. 3. Σὺ δὲ, καὶ δι' ὀφθαλμῶν ποιεῖς ὅλως δεδουλῶσθαι. *Tu vero totus quantus es, videris in servitutem redactus.* Sic in Deor. dialogis XIX. f. Diana dicitur ὅλως πρὸς τῇ θήρᾳ εἶναι, *nil nisi venatum curare*; se totam venatui tradidisse. Ibid. Dial. XX. §. 15. Καὶ ὁ μὲν Ἔρως, ὅλως παραλθὼν ἐς αὐτὸν, ἀναγκάσει τὴν γνώμην ἀλλάξαι. in his manifestissime ὅλως idem quod ὅλῳ, valet. Nec aliter in Dialogis Meretriciis X. §. 13. ὅλως περὶ τὸ μειράκιόν ἐστι. Graeci itaque pro adjectivis utuntur nonnumquam adverbiis, ut jam ex allatis exemplis patet. Minus id perspexisse videtur Amplissimus *Cuperus* III. Observ. cap. 12. ubi in Aeliani Ποικιλ. lib. III. cap. 9. [δῆλοι δὲ ἐν ἔτεροι, ἅτε οὐ θεῶν κατόχοις ἐνθουσιῶντα] legendum censet κάτοχον. Commodissime κατόχως ibi pro κάτοχον exponi potest ex usu Graecorum, adverbia non raro ita adhibentium, ut jam vidimus, & mox ultra videbimus. Adde ibi Eruditissimum *Kuhnium*, istius Aelianei loci vindicem. Ad hoc idem adhaesit quoque *Fne. Tollius*, (p. 75.) qui apud Lucianum in De non temere cred. Calumn. §. 14. in verbis [ὁ δὲ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν ἐμάλα ἀφθῶς, καὶ ὅλως ἱμαντικῶς.] legit pag. 416. edit. Amst. ἁπλῶς pro ἀφθῶς. Idem ergo fieri oportebit in his ejusdem Luciani, in Phalaride c. fine §. 5. ὅτι ἀφυλάκτως ὀλίγου δεῖν ληφθεὶς, ἐζήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τῶν παρόντων. quia nempe sicut hic ἀφυλάκτως ληφθεὶς, ita in citato De non temere credi Calumn. libello c. 12. legitur quis ἀφύλακτον ληφθεὶς quemadmodum apud *Xenophontem* I. Κυροπ. οἱ δ' ἐξαπατῶντες τοὺς πολεμίους δύνανται ἐν θαρρῆσαι ποιήσαντες ἀφυλάκτους λαμβάνειν. Apud *Demosthenem* quoque I. contra Philipp. Ἀφύλακτον ληφθῆναι. in margine notatur in alio libro legi ἀφυλάκτως. Promiscue itaque locuti sunt Graeci. Iterum Noster adverbio ita utitur in de Astrologia §. 18. vel 19. Φαίδων δὲ, τῶν ἡλίου δρόμων ἐπεκμήρατο, οὐ μέν γε ἀτρεκέως, ἀλλ' ἀτελέα τὸν λόγον ἀπολιπών, ἀτίθεται. Et hic ἀτρεκέως pro ἀτρεκέα, sive ad δρόμον, sive ad λόγον referas. Clare quoque *Isocrates* in Panathen. pag. 262. E. Ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἁπάντων τοὺς τε νόμους ἀναγεγραμμένους, οὐχ ὁμοίως τοῖς νῦν κειμένοις, οὐδὲ τοσαύτης ταραχῆς ἐν τοσούτοις ἐναντιώσεσιν μεστούς. *Paucis diebus leges in tabulas relatas, & publice propositas viderunt; non his, quas nunc habemus, similes, neque confusionis plenas, & inter se pugnantes.* Patet ὁμοίως hic plane pro ὁμοίους positum; sequitur quoque μεστούς. *J. J.*

Ibid. Ὅλος] Ὅλῳ in W. & B2. Nos ὅλον ex L. restituimus pro vulgato ὅλως. *M. du S.*

Ὅλῳ] Ὅλον ait *Solanus* se restituisse; sed quis restitui desiderat, ubi pristina sunt sana; quare ei non obsecundavi, adverbium enim se recte habere, satis docuit Cl. *Jensius*. Et si quid ab adverbio recedendum propter cacophoniam ὅτως ὅλως, potius jam amplector ὅλῳ duobus testibus & frequenti usu munitum, quam durius illud ὅλον, quod ὅτε potius requireret, quam εἶναι. Eligat interim quod quisque voluerit; singula enim suos patronos invenient. *J. F. R.*

φαίνῃ οὐκ εἰς μακρὰν ὀπτηλήψεσθαι τὴν εὐδαιμονίας, εἰ γε μὴ λέληθας ἡμᾶς καὶ πάλαι αὐτῇ συνών. ΕΡΜΟΤ. Πόθεν ὦ Λυκῖνε, ὃς γε ἄρχομαι τοδαμοῦ πεῖραν εἰς τὴν ὁδὸν; πόρρω δ' Ἀρετὴ πάνυ πόρρω τις τὴν Ἡσιόδου οἰκεῖ, ἣ ἔστιν ὁ οἶμος ἐπ' αὐτὴν μακρός τε καὶ ὄρθιος, καὶ τραχὺς, ἱδρῶτα οὐκ ὀλίγον ἔχων τοῖς ὁδοιπόροις. ΛΥΚ. [a] Οὐκ ἰκανὰ οὖν ἵδρωταί σοι ὦ Ἑρμότιμε, ἢ [b] ἀδοιπόρητος; ΕΡΜ. Οὐ, φημί. εἰδέναι γὰρ ἐκώλυέ με πανευδαίμονα εἶναι, ὅτι τῷ ἄκρῳ γενόμενον. τὸ δὲ νῦν, [c] ἐρχόμεθα ἔτι ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ τήν γε ἀρχὴν ὁ αὐτὸς οὗτος Ἡσίοδος ἥμισυ φησὶ παντὸς εἶναι, ὥστε τὴν μέσην τὴν ἄνοδον εἶναί σε ἤδη λέγοντες, οὐκ ἂν ἁμάρτοιμεν. ΕΡΜ. Οὐδέπω γε οὐδὲ τοῦτο· πάμπολυ γὰρ ἂν ἡμῖν ἦν τοῦτο. ΛΥΚ. Ἀλλὰ ποῦ γάρ σε φῶμεν τὴν ὁδὸν τυγχάνειν οὖσα; ΕΡΜ. Ἐν τῇ ὑπωρείᾳ κάτω ἔτι, ὦ Λυκῖνε, ἄρτι προβαίνειν βιαζόμενον, ὀλιγηρὰ δὲ, καὶ τραχεῖα, καὶ δεῖ χειρὸς ὀρέγοντος. ΛΥΚ. Οἰκεῖον ὁ διδάσκαλος σοι τοῦτο [d] ἱκανὸς ποιῆσαι, ἄνωθεν ἐκ τῆς ἄκρας καθάπερ ὁ τῆς Ὁμήρου Ζεὺς, χρυσῆν τινα σειρὰν καθιεὶς, τοὺς αὐτοῦ λόγους, ὑφ' οὓς [e] σε

mihi videris non ita multo post comprehensurus istam felicitatem, nisi forte fugit nos, te olim cum illa versari. HERM. Quî *possim*, Lycine, qui nunc tandem incipiam inspicere in viam? Longe autem habitat Hesiodo teste virtus, & est via ad illam longaque & praerupta, & aspera, sudorem excutiens non parvum viatoribus. LYC. Nondum ergo satis tibi sudatum est, Hermotime, nec viae satis factum? HERM. Nondum, inquam. Nihil enim prohiberet me undique beatum esse, in summo si essem: nunc vix, Lycine, incipimus.

3. LYC. At initium idem ille Hesiodus totius dimidium ait esse. Itaque nihil erraverimus, si circa medium te adscensum esse dicamus. HERM. Nondum, ne hoc quidem. Multum enim sic effectum esset. LYC. Sed ubinam viae versari te dicemus? HERM. In ipsis adhuc montis radicibus, Lycine, sed summa jam vi conantem progredi, lubrica autem est, & aspera, & opus est, qui manum nobis porrigat. LYC. Magister ergo tuus, qui hoc faciat idoneus, qui desuper ex summo ut Homericus ille Jupiter auream catenam demittat, sermones suos, quibus nimirum at-

a Οὐκ] Οὐκ male *J.* Οὐχ recte *P. A1. S.* &c. b Ἀδοιπόρητος] Sic recte *B1.* & 2. ac W. Ceterae Edd. male ὁδοιπόρητος prima brevi. c Ἀρχόμεθα] Ita bene *B2.* & W. Nam ἀρχόμεθα minus convenienter *H. Fl. S. P. A1.* d Ἱκανὸς] Ἱκανῶς W. male. Prius servant Edd. antiqq. & recentt. omnes. e Σε] Δὲ M. Σὲ Edd. omnes.

40. Οὐκ εἰς μακρὰν] Οὐκ εἰς μακρὰν χρόνου. *J. Bv.*

44. Ἡσιόδου οἰκεῖ] Lin. 1. Oper. hæc tota dissertatio *Hesiodum* de via illa virtutis interpretatur. *J. B.* Ἡσιόδου οἰκεῖ] *Hesiod. Ἔργ.* 288. *M. du S.*

48. Ὠδοιπόρησας] Lucianus ex numero annorum, quos jam Philosophiae studio dederat Hermotimus, colligens eum non longe ab ipsa Virtute, quam pro summo bono petebant Philosophi illi, abesse, ubi contrarium ex Hermotimo intelligit, ait, οὐκ ἱκανὰ οὖν ἵδρωταί σοι ὦ Ἑρμότιμε, ἢ ὠδοιπόρησας; Et hic scilicet locus argumento est, quam immunis sit ab inquinatissimis maculis exquisitae hic elegantiae scriptor. Emenda ὠδοιπόρησας. Melius Grammaticae leges in hoc verbo servatae sunt infra c. 27. τοῖς γὰρ προωδοιπορηκόσιν ὦ Λυκῖνε, πιστεύσας, &c. & in Vera Hist. c. 4. συνωδοιπόρουν ἡμῖν ὑμῖν. Eadem tamen spurcities simili in voce occurrit in Lexiphane c. 22. pr. προοδοιπόρηται pro προωδοιπόρηται. Ibid. §. 24. pari labe maculatus est ille libellus ab sequioribus editoribus, qui pro προπαροιχωδοιπορηκόσιν dederunt προπαροιχωδοιπορηκόσιν. *J. J.*

52. Ἄρχων . . . Ἡσιόδου] Hesiodeum cur non videatur, dixi ad Ἐνυπν. c. 3. *M. du S.*

53. Ἡσιόδου ἥμισυ] Etiam in marg. Ed. *Junt.* notaverat *Solanus* falsam hanc esse citationem. Sed & *Seidelius* in *Parerga L. Gr. aurea* p. 8. Hesiodo adscribit, non indicato tamen loco. *Erasmus* in *Adag. principium dimidium totius*, Lucianum in *Hermot.* id hemistichium ex *Hesiodo* adferre ait; sed & *Aristoteli* & *Platoni* usurpatum indicat. Sed forsan Lucianum fefellerit hoc *Hesiodi* Ἔργ. 40. — ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός. Sed V. nott. ad Somn. §. 3. p. 5. *J. F. B.*

56. Πα-

attrahat te & levet ad se & virtutem, cum olim ipse adscenderit. HERM. Rem ipsam, Lycine, dixisti. Quantum enim in illo est, olim extractus in altum essem, & cum illis versarer. Sed ipse nimis adhuc sum imbecillus.

4. LYC. Verum confidere oportet, & bonum habere animum, & finem viae spectare, supernamque illam felicitatem, illo praesertim una animum studiumque adhibente. Interea quam tibi spem ostendit, quando futurum sit ut enitaris? proximone anno conjicit in arce te futurum, verbi caussa post mysteria altera, aut Panathenaea? HERM. Pauxillum narras, Lycine. LYC. Sed proxima Olympiade? HERM. Et hoc parum est, ut ad virtutis exercitationem, possessionemque felicitatis. LYC. Post duas ergo Olympiadas omnino: alioquin multam quis socordiam vestram accusaverit, si neque tanto tempore illud possitis, quo facile sit ter a columnis inde Herculis ad Indos abire, indeque redire; etiamsi nec recto itinere neque semper progrediatur aliquis, sed in gentibus interjectis oberret. Quamquam, quanto vis altiorem, & magis lubricum,

ἀναστροφὴ δηλαδή, καὶ [f] ἀναχωρίζει πρὸς αὐτόν τε καὶ [†] δρετὴν αὐτὸς πρὸ πολλοῦ [g] ἀναβεβηκώς. ΕΡΜ. Αὐτὸ ἔφηθα, ὦ Λυκῖνε, τὸ γιγνόμενον. ὅσῳ γὰρ ἐπ' ἐκείνῳ πάλαι ἀνεσπάσμην ἄνω, καὶ συὼν αὐτοῖς· τὸ δ' ἐμὸν, ὅτι ἐνδεῖ.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ θαρρεῖν χρὴ, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθὸν, εἰς τὸ τέλος ἡ ὁδὸς ὁρῶντα, καὶ [†] ἄνω εὐδαιμονίαν, καὶ μάλιστα ἐκείνῃ [h] συμπροθυμουμένῳ. πλὴν ἀλλά τινα σοι ἐλπίδα [i] ὑποφαίνει, ὡς δηπόθεν ἀναβησομένῳ; εἰς νέωτα εἰκάζειν ὅτι τὸ ἄκρον ἔσεσθαί σε, οἷον [k] μὴ τὰ μυστήρια τὰ ἄλλα, ἢ Παναθήναια; ΕΡΜΟΤ. Ὀλίγον φῄς, ὦ Λυκῖνε. ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐς [†] ἑξῆς Ὀλυμπιάδα; ΕΡΜ. Καὶ τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς δρετῆς ἄσκησιν, καὶ εὐδαιμονίας κτῆσιν. ΛΥΚ. Μετὰ δύο μὴν δὴ Ὀλυμπιάδας πάντως· ἢ πολλήν γ' ἂν ὑμῶν ῥαθυμίαν καλαγνοίη τις, εἰ μηδ' ἐν τοσούτῳ χρόνῳ δύναισθε, ὅσον τρὶς ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν εἰς Ἰνδοὺς ἀπελθεῖν, εἶτ' ἐπανελθεῖν ῥᾴδιον, εἰ καὶ μὴ [l] εὐθεῖαν, μηδ' ἀεὶ βαδίζοι τις, ἀλλ' ἐν τοῖς μέσοις ἔθνεσι περιπλανώμενος. καίτοι πόσῳ τινὶ βέλει ὑψηλοτέραν καὶ λιωτέραν θῶμεν εἶναι [†] ἄκραν, ἐφ'

f Ἀναχωρίζει] Sic Edd. omnes bene, item M. Sola *F.* ἀναναφίζει male. g Ἀναβεβηκώς] Ἐναβεβ. rursus male *F.* Ceterae vulgatam tuentur cum M. h Συμπροθ.] Συμπροθ. W. i Ὑποφαίνει] Sic Edd. recte. Ὑποφαίνειν W. male. k Μετὰ] Sic Edd. & M. l Εὐθεῖαν] Ita habent G. W. P. L. Edd. vulgo εὐθύ.

75. * Εἰς νέωτα] † Μέλλων. *V.*

* Εἰς] Parvi est, quod εἰς citatum relinquo, quum in Auctore ipso tamen legatur εἰς, id quod Luciano longe frequentius quam εἰς, & licet hic perinde sit, tamen interdum praestat εἰς, interdum εἰς, ad pleniorem sonum. Sed εἰς νέωτα dicitur in proverbiali locutione ap. *Theocritum*, qui sit: Ἀνὴρ γεωργὸς εἰς νέωτα σπείρεις. *Semper agricola in novum annum dares.* *J. F. R.*

† Μέλλων] Deest ἐνιαυτὸν. In Exc. G. legitur μέλλων. *M. du S.*

56. Παντόλυ] Placet πάμπολυ. *J. Br.* Sed & hoc jam habent Edd. *J. F. R.*

63. Ὁμήρου Ζεὺς] Iliad. Δ. *J. Br.*

Ὁμήρου Ζεὺς] Il. Θ. 18. Conf. supra *Deor. Dial.* XXI. pr. *M. du S.*

68. Ὅσῳ] Lege ὅσον invitis omnibus nostris libris. *M. du S.*

77. Παναθήναια] De quibus, & aliis sacris ceremoniis dico copiose σὺν θεῷ alibi. *J. B.*

80. Ἀρετῆς ἄσκησιν] Hoc illud est quod Philosophos omnes exercuit tamdiu, de quo locus alius dicendi, ut & de illo seq. εὐδαιμονίας κτῆσιν. *J. B.*

86. Εὐθεῖαν] Etsi εὐθὺ defendi possit; merito tamen hic auscultamus quatuor Mss. & stylum nostro usitatum sequimur. Vid. infra c. 15. plura exempla in indice forsan adparebunt. Εὐθεῖαν, τραχεῖαν &c. autem, omisso ὁδὸν, & aliis frequens esse, vid. *Bos* de Ellips. p. 107. Nisi hoc nimis vulgare. *J. F. R.*

90. Ἡμῶν]

ἐφ' ἧς [a] ὑμῖν ἡ ἀρετὴ οἰκεῖ, ὃ Ἄορνο ἐκεί-
νης, ἣν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν Ἀλέξανδρος χτ'
κράτος εἷλεν.

ponamus verticem illum, in quo virtus vobis habitat, Aorno illa, quam paucos intra dies vi cepit Alexander?

ΕΡΜ. Οὐδὲν ὅμοιον, ὦ Λυκῖνε, οὐδ' ἔστι τὸ πρᾶγμα τοιοῦτον, οἷον σὺ εἰκάζεις, ὡς ὀλίγῳ χρόνῳ κατεργασθῆναι, ἢ ἁλῶναι, οὐδ' ἂν μύριοι Ἀλέξανδροι προσβάλωσιν, ἐπεὶ πολλοὶ ἂν οἱ ἀνίοντες ἦσαν. νῦν δὲ ἀνέρχονται μὲν οὐκ ὀλίγοι μάλα ἐρρωμένως, ἢ προέρχονται ὅπῃ ποσόν, οἱ μὲν, ὅπῃ πάνυ ὀλίγον, οἱ δὲ, ὅπῃ πλέον. ἐπειδὰν δὲ χτ' μέσην τὴν ὁδὸν γένωνται πολλοῖς τοῖς ἀπόροις καὶ δυχερέσιν ἐντυγχάνουσι, ἀποδυσπετοῦσί τε, ἢ ἀναχωρέουσιν, ἀθυμαίνοντες, ἢ ἱδρῶτι ῥέοντες, ἢ φέροντες τὴν κάμαλον. ὅσοι δ' ἂν εἰς τέλος διακαρτερήσωσιν, ὅτοι πρὸς τὸ ἄκρον ἀφικνοῦνται, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου εὐδαιμονοῦσι θαυμάσιόν τινα βίον τὸν λοιπὸν βιοῦντες, οἷον, μύρμηκας ἀπὸ τῆς ὑψους ἐπισκοποῦντές τινας τοὺς ἄλλους. ΛΥΚ. [b] Παπαὶ, ὦ Ἑρμότιμε, ἡλίκους ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ χτ' τοὺς

5. HERM. Nihil quidquam simile est, Lycine, neque res talis est, qualem tu imaginaris, quae exiguo tempore confici possit & capi; non, si sexcenti simul Alexandri aggrediantur: sic enim multi ascenderent. Jam vero aggrediuntur quidem non pauci valde animose, & aliquantum procedunt, alii parum admodum, alii longius. Cum vero circa mediam jam viam sunt, atque in impedita multa atque aspera incidunt, difficultate victi pedem referunt, anhelantes, sudore affluentes, ac laboris plane impatientes. Quotquot vero ad finem perseverant, hi in arcem perveniunt, & ab eo inde tempore felices, admirabilemque vitam, quae reliqua est, viventes, velut formicas de alta quadam specula reliquos intuentur. LYC. Papae, Hermotime, quantillos nos facis? ne aequales quidem Py-

a Ὑμῖν] Sic Edd. octo vett. & mss. M. Sola *Junt.* ἡμῖν. b Παπαὶ] Βαβαὶ L. Nihil vulgatum movent *H. Fl. J. P.* &c.

90. Ἡμῖν] Sic optime Ed. *J.* Reliquae ὑμῖν, quod scio neminem probaturum, qui Lucianum attente legerit. *M. du S.*

Ὑμῖν] Quantumvis blandiatur *Juntinae* lectio ἡμῖν exhibentis, non tamen eam recipere ausim; quin perlectis praemissis, jam vulgatam ὑμῖν praefero. Nam cum *Lucini* persona supra inducatur quasi ignara quam longum & arduum sit iter ad virtutem, non immerito videtur etiam hic dicere: *petram, ubi vobis Philosophis & Heroibus virtus habitare creditur.* Conf. omnino c. 2. a vers. 42. ad fin. *J. F. R.*

Ibid. Τῆς Ἄορνου ἐκείνης] Diodor. L. ιζ. & Arrian. γ. *J. Br.*

Τῆς Ἄορνου ἐκείνης] De hoc loco Id. Dial. Philipp. & Alex. Arr. Curt. alii. *J. B.*

98. Προσέρχονται] Verti, ac si legatur προσέρχονται, quod verum puto. *J. M. G.*

7. Καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου] *Ac deinceps.* *J. Br.*

8. Οἷον μύρμηκας] Atque indignos qui hominum appellatione nominentur. *J. Br.*

9. Τινὰς τοὺς ἄλλους] Subduxerat *Solanus* pronom. τινὰς asteriscoque & numero notaverat variantem lectionem quaesiturus atque additurus, at non invenit; nec opus est; etsi vel τινὰς vel articulus τοὺς abesse queat. Sed est pleonasmus usitatus, ut supra *Dial.* omnium primo, s. *Somn.* haud longe ab init. τυχόν τινα τὴν ἐπιτυχίαν, ubi conf. not. Cl. *T. Hemsterh.* Adde, si lubet, *Budaei* Comment. p. 593. f. qui ex *Aristotele* adfert: Οὐ γάρ ἐστι γένος ἀνθρώπου τῶν ἀνθρώπων. Et nos alios ejusmodi articulorum pleonasmos indicantes, ad c. 26. hujus Dial. *J. F. R.*

10. Παπαὶ ὦ Ἑρμότιμε, ἡλίκους ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαὶ πανταχοῦ τοῦ χρῆ τῆς γῆς] Interpres: *Papae Hermotime, quantulos nos facis, neque cum pygmaeis nos comparas, sed omnino cum humi repentibus animalibus.* Sed χαμαὶ τοῦ χρῆ τῆς γῆς num sunt humi repentia animalia? non sic Graeci loquuntur, sed dicendum fuisset τοὺς χαμαὶ ὄντας, aut ῥαπτοὺς. sicut statim, ὅσοι χαμαὶ ἑρπόμενοι ἐσμέν, sed veram scripturam nobis ostendit Ms. Ἀλλὰ χαμαιπετεῖς πανταχοῦ τοῦ χρῆ τῆς γῆς. In praecedente pag. 507. non frustra idem codex: εἰ δὲ μὴ εὐθείας, πολὺ ἂν βαδίζοι τις. sane ἀπλανέστερον hoc est quam vulgatum εὐθύ. Solet enim ὁδὸς in his frequentissime omitti. sic apud *Xenoph.* εὐθείας ἐξεκύκλουν. *a recta via aberrare.* exempla passim obvia, nec tyronibus ignota. *J. G. G.*

12. Χαμαὶ . . .] *Homeri* & *Hesiodi* loca, quae primus indicavi, qui non viderit, dubitare hic non mirabor

— ἐκεῖ

Pygmaeis illis, ſed humi omnino, in ipſa quaſi telluris cute, *deprimis*. nec mirum: jam enim altum ſapis, & e ſummo: nos vero colluvio illa, & quotquot humi repimus, cum diis vos etiam veneramur, jam ſuperatis nubibus, eo quo feſtinatis, olim delatos. HERM. Modo contingat ille adſcenſus, Lycine. Sed nimis multum ſupereſt.

6. LYC. Tamen non dixiſti, quantum, ut tempori comparare poſſemus. HERM. Nempe nec ipſe accurate ſcio: conjicio tamen, viginti non amplius annos futuros, quibus interjectis, omnino quondam in ſummo futuri ſimus. LYC. Hercules tuam fidem! multum narras. HERM. Etenim de maximis rebus laboratur. LYC. Iſtuc quidem forte verum fuerit. Sed de viginti annis, utrum te illis victurum, magiſter tibi tuus promiſit, ceu non ſapiens modo, ſed divinus quidam aut fatidicus, aut ex eorum numero aliquis, qui Chaldaeorum rationes norunt? ajunt quippe ſcire talia. neque enim veri ſimile eſt, te re-

Πυγμαίοις ἐκείνοις, ἀλλὰ [c] χαμαιπετεῦς [d] παντάπασιν ὀλίγῳ τι γῆς. εἰκότως. ὑψηλὰ γὰρ ἤδη φρονεῖς, καὶ ἄνωθεν ἡμεῖς δὲ ὁ συμφετὸς, καὶ ὅσοι χαμαὶ [e] ἐρχόμενοι ἐσμὲν, μεθ' ὑμῶν καὶ θεῶν καὶ ὑμᾶς προσθιξόμεθα ὑφηνεμένοις γενομένοις, καὶ ἀνελθόντας οἷ πάλαι σπεύδετε. ΕΡΜΟΤ. [f] Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκῖνε. ἀλλὰ πάμπολυ τὸ λοιπόν.

ΛΥΚ. Ὅμως οὐκ ἔφησθα ὁπόσον, ὡς χρόνῳ [g] περιβαλεῖν. ΕΡΜ. Οὐδ' αὐτὸς γὰρ οἶδα, ὦ Λυκῖνε, τἀκριβές. εἰκάζω μέντοι ὡς πλείω τῶν εἴκοσιν ἐτῶν ἔσεσθαι, μεθ' ἃ πάντως που [h] καὶ ὀπὶ τῷ ἄκρῳ ἐσόμεθα. ΛΥΚ. Ἡράκλεις, πολὺ λέγεις. ΕΡΜ. Καὶ γὰρ περὶ μεγίστων ὦ Λυκῖνε οἱ πόνοι. ΛΥΚΙΝ. Τυτὶ μὲν ἴσως ἀληθές. ὑπὲρ δὲ τῶν εἴκοσιν ἐτῶν, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα, [i] πότερον ὁ διδάσκαλός σου καθυπέσχετο, ὡς μόνον σοφὸς, ἀλλὰ καὶ μαντικὸς ὤν, ἢ χρησμολόγος τις, ἢ ὅσοι τὰς Χαλδαίων μεθόδους ἴσασιν; Φασὶ γὰρ εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. ὡς γὰρ δὴ σέ γε εἰ-

c Χαμαιπετεῦς] Sic mſ. G. P. L. χαμαὶ tantum Edd. omnes & M. d Παντάπασιν] Πάντα πᾶθεῖν W. male. e Ἐρχόμενοι] Ἐρπόμενοι *Gron* male. *M. du S.* f Εἰ] Sic recte ſine accentu Fl. *P.* Nam εἰ male *J. H.* g Περιβαλεῖν] Dedi ex W. P. L. Παραβαλεῖν Edd. h Καὶ] Deeſt in W. Agnoſcunt Edd. i Πότερον] Ita recte Edd. & M. Πρότερον male *Fl.*

18. Εἰ] Εὐκλικὸν τὸ ει. πολὺ δὲ ὡδὶ Πλάτωνι τοῦτο. M.

——— ἐπεὶ ἤ ποτε φῦλον ὁμοῖον
Ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαὶ ἰρχομένων τ' ἀνθρώπων.

At nemo qui contulerit, dubitabit, χαμαιπετεῦς de tardis avibus uſurpatur, quae tamen volantes radunt, ut anſeres domeſtici &c. Vid. Ἰκαρ. c. 10. Uſurpat etiam *Pindarus* Ol. IX. Genuina & vere Lucianea ea eſt ſcriptura quam ſecutus ſum. Vid. Ἰκαρ. c. 6. Reperitur etiam in M. *M. du S.*

13. Ἐν χῇ τῇ γῆς] *In ſuperficie terrae.* *J. Br.*

15. Καὶ ὅσοι χαμαὶ ἰρχόμενοι] Quum Opſopaeus verterit *& quotquot per humum repentes ſumus*, Benedictus *& quotquot per humum repimus*, videntur legiſſe, quod pater margini adſcripſit, ἑρπόμενοι. Sed praeterea, quum Baſileenſes ediderint μετ' αὐτῶν καὶ τῶν θεῶν ὑμᾶς, exiſtimans in ordine horum quatuor vocabulorum καὶ debere poni primum, non quartum, ut fecerunt *Bourdelotius* & *Benedictus*, putavit reponendum ἡμεῖς δὲ ὁ συμφετὸς ἐσμὲν ὅσοι καὶ ἑρπόμενοι ἐσμὲν, καὶ μετ' αὐτῶν θεῶν ὑμᾶς &c. in quo tamen non ſtatuendum contra ſcriptos libros. *J. G.*

Ibid. Χαμαὶ ἰρχόμενοι] *Hom.* Il. E. 442. & *Heſiod.* Θεογ. 272. Repetit in Ἰκαρ. c. 6. Videtur tamen Cl. *Graevius* legiſſe in ſuo Cod. Mſ. ἑρπόμενοι, uti etiam legendum conjecerat Cl. *Gronovius*. *M. du S.*

21. Περιβαλεῖν] W. P. & L. In vulg. ὡδὶ βαλεῖν. *M. du S.*

Περιβαλεῖν] Etſi non ſatis adfirmare queam, quae vera ſit lectio; tamen tribus optimae notae Codicibus obtemperaſſe, increpabit nemo. Verum *Anonymus* quidam margini Ed. *Hagen.* in qua aeque ac ceteris legebatur παραβαλεῖν, adleverat παραλαβεῖν, quod melius profecto. Ex manu autem conjicio, fuiſſe *Joannem Bellagrium*, qui nomen fronti hujus libri inſcripſerat. *J. F. R.*

26. Περὶ μεγίστων] Ἀγαθῶν. *J. Br.*

31. Χαλδ. μ.] Vide *Gell.* XIV. 2. *A. V.*

εἰκὸς, ὅτι τῷ ἀδήλῳ, εἰ βιώσῃ μέχρι πρὸς τὴν ἀρετὴν, τοσούτους πόνους ἀνέχεσθαι, καὶ ταλαιπωρεῖν τύχῃ καὶ μεθ' ἡμέραν, οὐκ εἰδότα εἴ σε πλησίον ἤδη ὄντα ἄκρου γενόμενον, τὸ χρεὼν ὀφεῖλον, καθαιρήσει λαβόμενον τοῦδος, ἐξ ἀτελοῦς τὴν ἐλπίδα. ΕΡΜ. Ἄπαγε. δύσφημα γὰρ ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' εἴη βιῶναι, ὡς μίαν γοῦν ἡμέραν εὐδαιμονήσαντα, σοφὸς γενέσθαι. ΛΥΚ. Καὶ ἱκανή σοι ἀντὶ τοσούτων καμάτων ἡ μία ἡμέρα; ΕΡΜ. Ἐμοὶ μὲν καὶ ἀκαριαῖον ὁπόσον ἱκανόν.

ΛΥΚ. Τὰ δὲ δὴ ἄνω ὅτι εὐδαίμονα, καὶ τοιαῦτα, ὡς πάντα χρὴ ὑπομεῖναι δι' αὐτὰ, πόθεν ἔχεις εἰδέναι; οὐ γὰρ δὴ αὐτός πω ἀνελήλυθας. ΕΡΜ. Ἀλλὰ τῷ διδασκάλῳ πιστεύω λέγοντι· ὁ δὲ πάνυ οἶδεν. ἄτε ἀκρότατος ἤδη ὤν. ΛΥΚ. Ἔλεγε δὲ πρὸς θεῶν, ποῖα τὰ ἐκεῖ αὐτοῖς, ἢ τίνα τὴν εὐδαιμονίαν εἶναι τὴν ἐκεῖ; ἔστι τινὰ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὰς ἀνυπερβλήτους; ΕΡΜ. Εὐφήμει, ὦ ἑταῖρε· οὐδὲν γὰρ ὅσι ταῦτα, πρὸς τὴν σὺν τῇ ἀρετῇ βίον. [a] ΛΥΚ. Ἀλλὰ τίνα φησὶ τἀγαθὰ, εἰ μὴ ταῦτα ἔξειν πρὸς τὸ τέλος τῆς ἀσκήσεως ἐλθόντας; ΕΡΜ. Σοφίαν, καὶ [b] ἀνδρίαν, καὶ τὸ καλὸν αὐτὸ, καὶ τὸ δίκαιον, καὶ τὸ πάντα ὀφείλοντα βεβαίως πεπεισμένον, ἢ ἕκαστα ἔχει. πλοῦτος δὲ, καὶ δόξας, καὶ ἡδονὰς, καὶ [c] ὅσα τοῦ σώματός ἐστι, πάντα ταῦτα κάτω ἀφῆκε, καὶ ἀποδυσάμενος, ἀνέρχεται, ὥσπερ φασὶ τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ καταυθέντα, θεὸν γενέσθαι. καὶ γὰρ ἐκεῖνον ἀπο-

bus incertis, an vitam ad virtutem usque perducturus sis? tot labores sustinere, & aerumnis vexari noctes ac dies, cum nescias, an non te jam prope fastigium enixum, instans fatum ex imperfecta spe pede prehensum detrahat. HERM. Apage. mali enim ominis sunt ista: sed vivere liceat, ut unum certe diem sapientiae possessione beatus sim. LYC. Ac satis tibi est pro tot laboribus unus ille dies? HERM. Mihi quidem minuta quamvis temporis particula satis est.

7. LYC. Supera autem illa beata esse ac talia, propter quae sustinere omnia consultum sit, unde potes scire? neque enim ipse unquam adscendisti. HERM. Ego vero magistro fidem habeo dicenti, ille quidem omnino novit, fastigium jam adsecutus scilicet. LYC. Qualem autem dixit, per ego te Deos oro, illorum conditionem, aut quam ibi esse felicitatem? num quid divitias, & gloriam, & voluptates inexsuperabiles? HERM. Bona verba, amice, nihil enim ista ad vitam cum virtute conjunctam. LYC. Quae igitur dicit bona, si haec non dicit, habituros, qui ad finem exercitationis pervenerint. HERM. Sapientiam, & fortitudinem, & ipsum honestum, & quod firma persuasione novit, quomodo se habeant singula. Divitias autem, & glorias, & voluptates, & quaecumque sunt corporis, ea infra reliquit omnia, iisque exutus adscendit, ut Herculem aiunt, cum in Oeta conflagrasset, Deum factum. Etenim

a ΛΥΚ.] Male deerat haec persona in *J. Ald. Fr. H.* bus personae solent designari. b Ἀνδρίαν] Ἀνδρίαν W. Aderat in reliqq. & marg. *Ar.* M. duo puncta, qui- c Ὅσα] Ὅσαι W. Ὅσα *J.* male.

36. Τὸ χρεὼν ὀφεῖλον] *Fatum imminens.* *J. Br.*

43. Ἀκαριαῖον] Vid. rursf. infr. c. 62. *M. du S.*

53. Πρὸς τὴν σὺν τῇ ἀ. β.] Πρὸς τὸ σὺν τῇ ἀρετῇ βίον· ἀλλὰ τίνα. &c. Excidit persona Ανκίνου. Scilicet fuisse: πρὸς τὸ σὺν τῇ ἀρετῇ βίον. ΑΥ. ἀλλὰ τίνα. *Th. M.*

Ibid. Τῇ ἀρετῇ βίον] Post verba haec scribe. ΑΥ. *J. Br.*

59. Πλούτους] Conf. supr. Μν. c. 12. *M. du S.* Et nos de plurali illo rariore mox infra, hoc Dial. c. 9. *J. F. R.*

62. Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ καταυθέντα] Quod supra narravit in Deor. Dial. JOVIS, AESCULAPII & HERCULIS. Vulgo autem eredi solitum homines igne purgari, defunctosque igne quo crematbantur expurgari atque ad Deos transire, vide pluribus probantem Rever. *Jac. Elsner.* ad I. ep. ad Corinth. III. 15. *J. F. R.*

66. Διεκπυρωθὲν] Munkerus ad *Hyg.* XXXVI. emendare jubet, ac legere εἰκπυρωθὲν; sed nulla medicina eget locus saniſſimus. *M. du S.*

84. Ἂν δουλείαν] Lege δουλείαν. *F. G.*

Ἂν δουλείαν] Non male quidem *Guietus* conjicit; & sic rursum infra c. 13. f. μαθὼν in μάθοις, mutat; item

enim ille quoque, abjectis quaecumque humana a matre habebat, puramque & sinceram divinitatem, ipso igni quasi purgatam a scoriis ferens, evolavit ad Deos. Et hi sane a philosophia velut ab igni quodam liberati illis omnibus, quae admiratione digna aliis non recte rem putantibus videntur, in arcem evecti felix aevum agunt, divitiarum, & gloriae & voluptatum ne servantes quidem memoriam, sed irridentes eos, qui esse aliquid ista arbitrantur.

8. LYC. Oeteum tibi Herculem juro, Hermotime, magnam tu mihi illorum fortitudinem praedicas, magnam felicitatem: verum hoc mihi expedi, utrum descendunt aliquando de arce illa sua, si voluerint, usuri illis, quae hic reliquerunt? an necesse est eos qui semel adscenderunt, manere, versari cum virtute, divitias & voluptates deridere? HERM. Non hoc solum *ita habet*, Lycine, sed qui consummatus ad virtutem fuerit, is neque ira, neque metu, neque cupiditatibus serviat, neque tristitia, nec ulla in universum perturbatione afficiatur. LYC. Verum, si quidem fas est nihil cunctantem dicere quod res est —— sed linguis, puto, favendum hic esse, neque per religionem licere inquirere in ea, quae fiunt a sapientibus. HERM. Minime, quin tu loquere quidquid est, quod dicis. LYC. Vide, amice, quam valde cunctator sim. HERM. Tu vero cunctari noli, apud me solum qui dicas.

9. LYC. Caetera quidem, Hermotime, narrantem te prosequebar, credebam-

καλὸν ὁπόσον ἀνθρώπινον εἶχε τῆδε ἡ μητρὸς, ἀ καθαρόν τε, ἀ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεοὺς [d] διυκρινηθὲν ὑπὸ τ πυρός. καὶ ἔστι δὴ ὑπὸ φιλοσοφίας, ὥσπερ ὑπό τινος πυρὸς, ἅπαντα ταῦτα περιαιρεθέντες, ἃ τοῖς ἄλλοις θαυμαζὰ εἶναι δοκεῖ, οὐκ ὀρθῶς δοξάζουσιν, ἀπελθόντες ἐπὶ τὸ ἄκρον, εὐδαιμονοῦσι, πλούτου, ἀ δόξης, ἀ ἡδονῶν ἀλλ' οὐδὲ μεμνημένοι ἔτι, καταγελῶντες δὲ τ οἰομένων [e] ταῦτ' εἶναι.

ΛΥΚ. Νὴ τ Ἡρακλέα, ὦ Ἑρμότιμε, τ ὀΟἴτη, ἀνδρεῖα ἀ εὐδαίμονα λέγεις περὶ αὐτῆς, πλὴν ἀλλὰ τόδέ μοι εἰπὲ, ἀ καταπέρχοιτό ποτε ἐκ τ ἄκρας, ἵν' ἐπιλήσωνται χρησόμενοι τοῖς κάτω, ἃ καταλελοίπασιν, ἢ ἀνάγκη ἅπαξ ἀπελθόντας αὐτοὺς, μένειν, καὶ συνεῖναι τῇ ἀρετῇ, πλούτου ἀ δόξης καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας; EPM. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε· ἀλλ' ὃς ἂν ἀπολελεσθῇ πρὸς ἀρετὴν, ἔτε ὀργῆ, ἔτε φόβῳ, ἔτ' ἐπιθυμίαις ὁ τοιοῦτος ἂν δουλεύοι· οὐδ' [f] ἂν λυπεῖσθαι, οὐδὲ ὅλως πάθῳ ἔτι τοιοῦτον πάθοι ἄν. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εἴγε με δεῖ, μηδὲν ὀκνήσαντα, εἰπεῖν τἀληθές, ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ οἶμαι, [g] μηδ' ὅσιον [h] εἶναι ἐξετάζειν τὰ ὑπὸ τ σοφῶν γιγνόμενα. EPM. Μηδαμῶς, ἀλλ' εἰπὲ ὅ, τι ἀ λέγεις. ΛΥΚ. Ὅρα, ὦ ἑταῖρε, ὡς ἔγωγε, ἀ πάνυ ὀκνῶ. EPM. Ἀλλὰ μὴ ὄκνει, ὦ γενναῖε, πρόσγε μόνον ἐμὲ λέγων.

ΛΥΚ. Τὰ μὲ τοίνυν ἄλλα, ὦ Ἑρμότιμε, διηγουμένῳ σοι παρειπόμην, ἀ ὑπιστάμην ὅτως

d Διὰκρινηθὲν] Constans Edd. lectio & mf. M. *e* Ταῦτα] Τὶ ταῦτα *Heinf.* *f* Ἀ] Εἰ W. *g* Μηδ'] Μὴ *A*. *f*. *h* Εἶναι] Sic *H. P. B2.* Fr. & P. Εἰ *f*. ἡ vero *A1.* Fl. & W.

item c. 22. ἐκ εἰδῆς in εἰδὼς, ac non semel alibi; verum quo frequentius id fit, eo jam minus necessarium arbitror, quia subjunctivus sese tot exemplis tueri potest. *J. F. R.*

85. Πλὴν] Stoici, teste *Arister.* II. Eth. ἀπαθείας τοὺς ἐκ ἀρετῆς τοὺς ἀφρόνας definiebant. *A. V.*

87. Ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ] *Bona verba.* Sunt verba solemnis hujus formulae σίγα πᾶς ἵστω λεώς, εὐφημεῖν χρὴ. de qua copiose Scal. ad Varr. pag. 94. leg. Schol. Sophoclis ad Oedip. Col. & ad Philoct. dico alibi. *J. B.*

88. Μηδ' ὅσιον εἶναι] In P. & Edd. multis est, εἶναι, μηδ' ὅσιον εἶναι. In W. etiam, nisi quod pro εἶναι habet ᾖ. Fl. ᾖ. Ed. *J.* ἐ. Omnes prave. Ego itaque levi hac transpositione locum sanasse mihi videor. Nihil enim jam relictum est, quod negotium facessat, facileque illud εἶναι pro εἶναι scriptum fuerit, quod necessarium cum esset, alibi insertum est, & pro εἶναι quidvis ab imperitis positum. *M. du S.*

ὕτως ἔχειν, σοφούς τε γίγνεσθαι αὐτοὺς, καὶ ἀνδρείους, καὶ δικαίους, καὶ τἆλλα· καὶ πῶς ἐκηλεῖμεν πρὸς τὸν λόγον· ὁπότε δὲ καὶ [a] πλούτου ἔφησθα καταφρονεῖν σφᾶς, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν, καὶ μήτε ὀργίζεσθαι, μήτε λυπεῖσθαι, πάνυ ἐνταῦθα (μόνω γάρ ἐσμεν) [b] ἐπέστην, ἀναμνησθεὶς ἃ πρότερον εἶδον πραττόντα. βούλει φῶ τίνα; ἢ ἱκανὸν καὶ ἄνευ τοῦ ὀνόματος; ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἰπέ, ὅστις ἦν. ΛΥΚ. Διδάσκαλος αὐτὸς ὢν ὁ σὸς, ἀνὴρ τἆλλα αἰδοῦς ἄξιος, καὶ γέρων ἤδη ἐς τὸ ὑγιαλον. ΕΡΜ. Τί οὖν δὴ ἐποίει; ΛΥΚ. Τὸν ξένον οἶδα τὸν Ἡρακλεώτην, ὃς ἐκ πολλοῦ συνεφιλοσόφει αὐτῷ, μαθητὴς ὤν, τὸν ζανθὸν, τὸν ἐριστικόν; ΕΡΜ. Οἶδα ὃν λέγεις· Δίωνα αὐτῷ τοὔνομα. ΛΥΚ. Ἐκεῖνον αὐτὸν, ἐπεὶ τὸ μισθὸν, οἶμαι, μὴ ἀπεδίδου κατὰ καιρὸν, ἀπήγαγε [c] ἐπὶ τὰ ἄρχοντα ἔναγχος, ἐφελκύσας γε αὐτῷ ἱμάτιον τῶν τραχήλων, καὶ ἐβόα, καὶ ὠργίζετο, καὶ εἰ μὴ τῶν συνήθων τινὲς ἐν μέσῳ γενόμενοι,

que rem ita habere, ſapientesque fieri illos & fortes, & juſtos, & reliqua, mulcebarque aliquantum ſermone illo tuo. Cum vero etiam divitiarum contemtores eſſe diceres & gloriae & voluptatum, & nec irafci illos neque dolere, hic omnino (ſoli enim duo ſumus) inſtiti, cum in mentem veniret quae paullo ante videram facientem . . . vis dicam quem? an ſatis eſt etiam tacito nomine? HERM. Nequaquam, ſed hoc etiam dic, quis fuerit. LYC. Ipſe tuus ille doctor, reverentia dignus vir caetera, & ultimae aetatis ſenex. HERM. Quid is igitur faciebat? LYC. Hoſpitem noſti illum Heracleenſem, qui diu cum ipſo philoſophatus eſt, tamquam diſcipulus? Orufum illum? contentioſum? HERM. Novi quem dicas. Dioni nomen eſt. LYC. Illum ipſum, cum mercedem puto in tempore non ſolveret, rapuit nuper ad magiſtratum, obtorto collo, vociferans & irarum plenus, & niſi familiarium quidam, qui commodum adeſſent, eripuiſſent ipſius ma-

a Πλούτου] Sic *F. H.* Fl. Fr. *S. A1.* Πλούτων P. ſola. b Ἔστην] Ἔστιν W. Sed prius Edd. conſtanter ſervant. c Παρὰ] Sic recte Codd. M. P. L. Παρὶ vulgo Edd.

97. Ἐκηλεῖμεν πρὸς τὸν λόγον] Sic in Nigrino & ſaepe alibi. pagina 281. & ſeq. repetit in Lapith. *F. B.*

98. Πλούτου] Quum ad Pariſinum exemplar deſcribatur haec Editio, idque hic habeat πλούτων ἔφησθα καταφρονεῖν, hoc ipſum editum fuiſſet, niſi prius reliquas Edd. conſuluiſſem, ex quibus nihil variationis notaveram *M. du S.* Evolvi itaque alias editt. ſex, easque Πλούτου habere deprehendi, non Πλούτων, & ſic ſupra c. 8. Πλούτου — καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας; ipſa etiam habet Pariſina. Alioqui non male πλούτων huc quadraret; ſed quia utrumque rectum, non auſus ſum uni Editioni prae omnibus, auſcultare. Nec tamen pluralem πλοῦτοι pro *divitiis* usquam alibi invenio, ne in Eccleſiaſticis quidem ſcriptoribus, ex quibus centena ſingularis exempla habet *Suicerus* in Theſ. Et ſic etiam plurali χρημάτων tamen ſingul. πλούτου addit *Ariſtot.* Pol. I. c. 6. ſcribens: ποιήσειν γὰρ εἶναι τὸ πλούτου ἢ χρημάτων, ibid. paullo poſt: πλοῦτον καὶ χρημάτων κτῆσις. Mox rurſus: πάντες πλούτου, &c. ubi commode pluralem potuiſſet adhibere, ſi is fuiſſet uſitatus. Tum vero plurali recte utaris, ſi quaeras num duo ſint *Ploti?* vel an differat *Plutus* a *Plutone*, qui Rex eſſet inferorum, alter praeſes divitiarum, vel ipſae opes, ut videtur noſter diſtinguere, in *Timon.* c. 21. ubi *PLUTUS* ait, *ſe non ſuis ingredi pedibus, ſed a PLUTONE mitti*, de quo diſputat Illuſtr. *Spanh.* ad Ariſtoph. Plut. 727. Sed vel per jocum ibi ſic loquitur *Lucianus*, vel verum quod Cl. *Barlaeus* ibi notat; etſi *Plutus* a *Plutone* diverſus ſit apud poëtas, utrumque tamen divitias largiri creditum. Verum *Barlaei* notas Cl. *Hemſterh.* ibi non addidit, nec nos jam de *Pluto* re nimis nota plura diſputabimus. Quisque enim facile intelligit, ſi πλουτοδότης vocatur *Pluto*, & *Plutus* opes deſignat, recte dici Plutum a Plutone mitti. Etſi enim *Plutus* modo Deum, modo divitias ſignificet, *Plutonis* adpellatio tamen non ita promiſcua eſt, quin ea Deum fere tantum ſignificet, (& licet ſemel iterumque confundatur aliquod nomen, inde tamen non ſequitur, omnem differentiam ſublatam.) Interim pluralem πλοῦτοι hoc loco recte legi poſſe credo, quia *Lucinus* ait: tu *Hermotime* mihi narrabas modo: *divitiarum contemtores eſſe philoſophos*; cumque ipſe *Hermotimus*, ad cujus verba reſpicitur, ſupra c. 7. etiam plurali uſus ſit, & hic commode eodem numero repetantur πλοῦτοι, veluti & in *Necyom.* c. 12. Πλούτου τι ἐν ἀρχαῖς, iterum ibid. πλούτους λέγω, καὶ γένη. Philoſophicum enim eſſe videtur ſimilia plurali num. uſurpare, quae alias vix habent pluralem; ut alibi oſtendimus. Sed & *Xenoph. Epheſ.* L. 2. p. 32. πλούτων τῶν ἐκ-

manibus juvenem, crede mihi, correptum morsu nasum homini abstuliſſet, adeo indignabatur.

10. HERM. Nam malus ille semper, & in reddendo quod debet ingratus. Aliis enim quibus foeneratur, nihil umquam tale fecit, solvunt quippe usuras tempori. LYC. Quid vero, & si non solvant, o beate, ipsi curae est, purgato jam a philosophia, & relictis illis in Oeta monte nihil jam indigenti? HERM. Putas enim sua ipsum causſa laborare de talibus. Verum sunt ipsi parvi liberi, quorum curam habet, ne inopes vitam agant. LYC. Oportebat, Hermotime, educere & illos ad virtutem, ut pari cum ipso felicitate fruantur, & contemnant divitias.

11. HERM. Non vacat mihi, Lycine, de his disputare tecum; jam enim festino ad ipsum audiendum, ne forte imprudens plane sero veniam. LYC. Bono es animo, bone vir, hodie enim induciae

ἀφείλοιτο τ̃ ναυίσκον ὁκ. τ̃ χειρῶν αὐτ̃ῦ, ὦ ἴδι, προσφὺς ἀν, ἀπέτραγεν αὐτ̃ῦ τ̃ ῥῖνα ὁ γέρων, ὅτως ἠγανάκλει.

EPM. Πονηρὸς γ̃ὰρ ἀεὶ ὁκεῖν̃ος, ἡ ἀγνώμων, ὦ Λυκῖνε, πρὸς τὰς ἀποδόσεις. ἐπεὶ τύς γε ἄλλυς, οἷς δανείζει, πολλὺς ὄλας, οὐδὲν τοιοῦτό πω [d] διατέθεικεν. ἀποδιδόασι γ̃ὰρ αὐτ̃ῷ κ̃ὶ καιρὸν τὺς τόκυς. ΛΥΚ. Τί δ̃ὲ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν, ὦ μακάριε, μέλει τι αὐτ̃ῷ, καθαρθέντι ἤδη ὑπὸ φιλοσοφίας, ἡ μηκέτι τ̃ ἐν τ̃ῇ Οἴτῃ καλαλελειμμένων δεομένῳ; EPM. Οἴει γ̃ὰρ ὅτι ἑαυτ̃ῦ χάριν ἐκεῖν̃ος πρὸς τὰ τοιαῦτα ἐσπεύδαχεν; ἀλλ' ἔστιν αὐτ̃ῷ παιδία νεογνὰ, ὧν κήδε̃ται, μὴ ἐν ἀπορίᾳ καλαβιώσωσι. ΛΥΚ. Δέον, ὦ Ἑρμότιμε, ἀναγαγεῖν κ̃ὰκεῖνα ὅπι τ̃ ἀρετὴν, ὡς συνευδαιμονοῖεν [f] αὐτ̃ῷ, πλύτυ [g] καλαφρονεῦντα.

EPM. Οὐ σχολὴ μοι, ὦ Λυκῖνε, πρὸς τύτων διαλέγεσθαί σοι. σπεύδω γ̃ὰρ ἤδη ἀκροάσασθ̃αι αὐτ̃ῦ, μὴ ἡ λάθω τελέως ἀπολειφθείς. ΛΥΚ. Θάρρει, ὦ γαθέ. τὸ τήμεσον

[d] Διατέθεικεν] Sic Fl. H. P. & M. Διατέθηκεν] J. [e] Δὲ] Δαὶ W. prius vero Edd. [f] Αὐτῷ] Αὐτῶ W. male. [g] Καλαφρονοῦντα] Καλαφρονοῦντες W.

ἐπιμελείας. J. F. R.

7. Ἐς τὸ ὕσαλον] *Valde.* J. Br.

11. Δίων] Fuit & illius nominis insignis Sophista; sed is diu ante hunc vixit. Confer haec potius cum Asŋ. ubi de profligatissimo illius nominis homine etiam mentio fit. hunc ego suspicor Sophistam etiam fuisse. M. du S.

13. Ἀποδίδου] Qui nescit hoc verbum proprium esse mercedi solvendae, & saepissime cum substant. μισθὸς jungi, adeat Rever. *Fac. Elsner.* ad Evang. Matth. XX. 8. ubi ἀπόδος αὐτοῖς τ̃ μισθὸν ex *Achill. Tat. Aristoph. Aelian.* & hoc Lucianeo testimonio probatur. J. F. R.

Ibid. Παρὰ] In impressis legitur περὶ, haud dubie corrupte. M. P. & L. recte παρά. M. du S.

20. EPM. Πονηρὸς] Omissum *Non mirum*, aut simile quid, qua ratione & Romanos uti suo *Nam* vel *Enim*, ostendimus ad *Quintil.* 2, 11, 7. Transferamus hoc etiam ad illud, quod mox sequitur, οἴει γ̃ὰρ ὅτι ἑαυτοῦ χάριν κ. τ. λ. Hoc enim vult, *Non mirum te ita interrogare*, vel *Sentio cur ita interroges* &c. Nempe cum frequens admodum sit id genus ellipsis, malim eam hic quoque adhibere, quam varias adeo particulae γὰρ significationes tribuere. Hoc semel observatum ad plures interpretationis nostrae locos pertinere videbit, qui volet attendere. J. M. G.

23. Ἀποδιδόασι γ̃ὰρ αὐτ̃ῷ κατὰ καιρὸν τοὺς τόκους. Λυκ. τί δ̃ὲ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν] An non videtur mutanda persona, & Luciani nomen praeponendum his omnibus? Certe efficacior erit lusus; quasi, quum Hermotimus excusaret eum, quod nihil adversus alios saevum statueret, respondeat Lucianus ridens, id videlicet mirum non esse, quia illi obeant in foenore solvendo constitutum tempus: tum pergit in eadem persona. Quid autem? an sic futurus esset, si non darent? J. G.

24. Κατὰ καιρὸν] Κατὰ καιρὸν fieri quid Graece dicitur, quod fit statuto, opportuno tempore, quo nec serius nec citius fieri debebat. *Laërt.* Platone: Παρέδωκε δ̃ὲ αὐτὸν Πόλλιδι Λακεδαιμονίῳ, κατὰ καιρὸν ἀφ̃ικομένῳ πρεσβείαν ἀφηγμένῳ. *Tradidit ipsum* (Platonem) *Pollidi Lacedaemonio, qui opportune legatus ad se venerat.* Etiam εἰς καιρὸν dicunt: Alexis, εἰς καιρὸν ἥκεις. *Aristoph.* in Pluto pro eo ἐμμελῶς dixit, quod Scholiastes interpretatur κατὰ καιρόν. Haec *L. Bos* in Epist. ad Rom. c. 5. 6. (p. 105.) Ubi & Κατὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανε, quem adeundum esse, in marg. *Graev.* Edit. notaverat T. H.

27. Ἐν τ̃ῇ Οἴτῃ] Vid. supra cap. 7. med. J. F. R.

γον γὰρ ἐχειρία ἐπήγγελ. ὥστε ἐγὼ ἀφίημί σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν τῆς ὁδοῦ. ΕΡΜ. Πῶς λέγεις; ΛΥΚ. Ὅτι οὐ τῷ παρόντι οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν, εἴγε χρὴ πιστεύειν τῷ προγράμματι· πινάκιον γάρ τι ἐκρέμαλο ὑπὲρ τῶν πυλῶν, μεγάλοις γράμμασι λέγον, Τήμερον οὐ συμφιλοσοφεῖν. ἐλέγελο δὲ παρ' Εὐκράτει, τῷ πάνυ, δειπνήσας χθὲς, γενέθλια θυγατρὸς ἑστιῶντι, πολλά τε συμφιλοσοφῆσαι ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ πρὸς Εὐθύδημον τὸν τῆς Περιπάτου παροξυνθῆναί τι, καὶ ἀμφισβητῆσαι αὐτῷ, περὶ ὧν ἐκεῖνοι εἰώθασιν ἀντιλέγειν τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς. ὑπό τε [a] οὖν τοῦ κραυγῆς πονήρως τὴν κεφαλὴν ἀλγεῖν, καὶ ἱδρῶσαι μάλα πολλὰ ἐς μέσας νύκλας, ἀποβαθείσης, ὡς φασι, τῆς συνουσίας· ἅμα δὲ καὶ [b] ἐπεπώκει, οἶμαι, πλέον τοῦ ἱκανοῦ, τὸ παρόντων ὡς εἰκὸς φιλοσοφίας προπινόντων, καὶ ἐδεδειπνήκει πλέον, ἢ χθὲς γέροντα· ὥστε ἀναστρέψας, ἡμεσέ τε ὡς ἔφασκον πολλὰ, καὶ μόνον [c] ἀριθμῷ ἀλαβὼν τὰ κρέα, ὁπόσα τῷ παιδὶ κατόπιν ἐστὶ [d] παραδεδώκει, καὶ σημηνάμενος ἐπιμελῶς, τὸ ἀπ' ἐκείνου καθεύδει, μηδένα

denuntiatae ſunt, itaque ego tibi quod reliquum eſt viae remitto. HERM. Quid ais? LYC. Tibi illius jam copiam non futuram, ſi quidem fides habenda programmati. Tabella enim ſuſpenſa ſuper veſtibulum, magnis literis ſcripta ſignificabat, hodie illum non diſputare. Dicebatur autem apud Eucratem, nobilem illum, filiae ſuae natalem qui celebraret convivio, heri coenatus, tum diſputaſſe multa in convivio, tum Euthydemo Peripatetico iratior concertaſſe cum illo de iis, in quibus ipſi ſolent contradicere Stoicis; a clamore vero caput illi dolere, & ſudaſſe multum, protracta in mediam noctem, ut aiunt, diſputatione. Simul vero biberat, puto, plus quam ſatis fuit, cum, ut fieri ſolet, convivae illum largioribus invitatiunculis ad bibendum provocarent; porro plus, quam pro ſene, cibi ſumſerat. Igitur domum reverſus & vomuit, ut aiunt, copioſe, & cum primum adnumerari ſibi juſſiſſet carnis fruſta, quae puero a tergo ſtanti tradiderat, & curate ea obſignaſſet, ab eo inde tempore dormit, imperato ne quis intro admit-

a Οὖν] Sic P. & L. Δὴ Edd. b Ἐπεπώκει] Sic Edd. Πεπώκει W. & Ex. Fl. Πέπωκε P. L. c Ἀριθμῷ] Ἀριθμὸν Fl. male. Ἀριθμῷ reliquae, item M. & P. d Παραδεδώκει] Παραδώκει B2. Alterum tuentur Edd. reliqq. & M.

38. Ἐκειρία] Ὅτι δεῖ τὰς χεῖρας ἀπέχειν τοῦ ἔργου. Copioſe hac de re Schol. *Ariſtoph.* ad pac. *Heſych.* *J. B.*

Ibid. Ὥστε ἐγὼ ἀφίημι] Verba iſta, ὥστε ἐγὼ ἀφίημί σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν τῆς ὁδοῦ, miſere converſa erant ab *Obſopoeo*, reddiderat enim: *itaque quod reliquum eſt itineris tecum una conficiam*; ſed correxit *Benedictus* vertens: *quare ego tibi quod viae reliquum eſt, remitto.* *J. F. R.*

43. Μεγάλοις γράμμασι] *Theod. Marcil.* ad Perſ. diſco ad *Heliod.* *J. B.*

Ibid. Οὐ συμφιλοσοφεῖν] Infinitivus quidem loco imperativi frequentiſſime uſurpatur, vid. fratris *G. O. Reitzii* Belg. Graeciſſ. p. 386. Verum hic non adeo imperandi vim habet ille infinitivus, ſed publicandi; alioqui potius μὴ praemiſiſſet, quam οὐ. Varia autem verba poſt ejusmodi infinitivos poſſe ſuppleri, modo θέλει, modo δεῖ, modo προσῆκεν, vid. ibid. Ego hic ἐστὶ ſupplendum arbitror, ut ſit: *bodie non eſt philoſophari*, i. e. *non poſſum*. rumque punctum minus pono poſt λέγον. Si vero infinitiv. pendet a λέγω, ut verſio vult, comma ſufficiet. *J. E. R.*

44. Εὐκράτει] Male antea εὐκράτου. *J. B.*

Εὐκράτει] De quo etiam multa in Φιλοψ. Forſan etiam de eodem in *Gallo*. Sed is mihi alius *Eucrates* videtur. Si tamen idem ſtatuendus ſit, inde colligere licebit nomen Stoici illius, quem audiebat Hermotimus: *Theſmopolis* enim illic memoratur deputatus ſenex, Micyllo odioſe virtutem & dialecticas ſubtilitates obganniens, de quo diſcerte in *Merc.* c. 33. & 34. Alius Eucrates memoratur Dial. *Plut.* & *Merc.* ſeu *v.* & V. *M. du S.*

50. Οὖν] P. & L. pro αὖ quod in reliquis eſt. *M. du S.*

55. Φιλοσοφίας] Conf. ſupra de *Merced. Cond.* c. 16. *M. du S.*

57. Ἀρ. ἀλγεῖ. τὰ κρέα] Hic adhuc mos uſurpatur a Theologis Pariſienſibus in ſolennibus initiandorum conviviis. *Longolius* in Excerpt. Apud *Theophr.* de Eth. Char. Περὶ ἀναισχυντίας. Προσπαλαίσαι τῷ ἀπόλλωνι, δοῦναι λόγον τῆς πραγίζης. *Athen.* init. IV. Vid. *Caſaub.* ad Theophr. p. 219. *M. du S.*

59. Οὐδ' ἀναμνησθῆ] Ut in Tim. & paſſim alibi. *J. B.*

75. Σαν-

mittatur. Haec autem e Mida audivi ejus ſervo qui narraret quibusdam ipſius diſcipulorum, qui & ipſi, multi ſane, revertebantur.

12. HERM. Uter vero, Lycine, diſceſſit ſuperior, doctorne meus an Euthydemus? numquid tale etiam narravit Midas? LYC. Primo quidem aequo fere Marte pugnatum eſſe, caeterum finis victoriae penes vos fuit, multumque fuit ſenex ſuperior. Euthydemum enim nec incruentum diſceſſiſſe ajunt, ſed vulnus habentem in capite maximum. Cum enim inſolens eſſet, & convellere noſtrum ſtudioſe vellet, & perſuaderi ſibi nollet, nec facilem refutanti ſe praeberet, optimus ille tuus magiſter, quem forte habebat ſcyphum, Neſtoreum quemdam, impingit in illum prope accubantem, & ita ſuperavit. HERM. Bonum factum! neque enim aliter oportebat adverſus eos qui cedere melioribus recuſant. LYC. Illa quidem, Hermotime, valde rationabilia. Quibus enim intemperiis agitatus Euthydemus virum ſenem incendit, irritari neſcium, & ira ſuperiorem, ſcyphum adeo gravem manu tenentem?

ὑποδέχεσθαι τὰ παραγγέλματα. ταῦτα δὲ Μίδου ἤκουσα τοῦ οἰκέτου αὐτῶν διηγουμένου τισὶ τῶν μαθητῶν, οἱ δὲ αὐτοὶ ἀνέστρεφον μάλα πολλοί.

EPM. Ἐκράτησε δὲ πότερος, ὦ Λυκῖνε, ὁ διδάσκαλος, ἢ ὁ Εὐθύδημος; εἴ τι δὲ τοιοῦτον ἔλεγεν ὁ Μίδας; ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα φασὶν, ὦ Ἑρμότιμε, ἀγχώμαλα σφίσι γενέσθαι. τὸ δ' οὖν τέλος τῆς νίκης, καθ' ὑμᾶς ἐγένετο, καὶ παπολὺ ὁ πρεσβύτης περέσχε. τὸν γοῦν Εὐθύδημον, οὐδ' ἀναιμωτὶ φασιν ἀπελθεῖν, ἀλλὰ τραῦμα παμμέγεθες ἔχοντα ἐν τῇ κεφαλῇ. ἐπεὶ γὰρ ἀλαζὼν ἦν, καὶ ἐλεγχλιχὸς, καὶ πείθεσθαι οὐκ ἤθελεν, οὐδὲ παρεῖχε ῥᾴδιον αὐτὸν ἐλέγχεσθαι, ὁ διδάσκαλός σου ὁ βέλτιστος, ὃν εἶχε σκύφον Νεστόρειόν τινα καλαφέρει αὐτῷ πλησίον κατακειμένῳ, καὶ ἔπαισε κατέαξεν. EPM. Εὖγε. εἰ γὰρ ἄλλως ἐχρῆν πρὸς τοὺς μὴ ἐθέλοντας εἴκειν τοῖς κρείττοσι. ΛΥΚ. Ταυτὶ μὲν, ὦ Ἑρμότιμε, πάνυ εὔλογα. ἡ τί γὰρ παθὼν Εὐθύδημος, ἄνδρα γέροντα παρώξυνεν, ἀόργητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα, σκύφον ὕπω βαρὺν ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντα.

Ἀλ-

e Ἀναιμωτὶ] Ἀναιμωτεὶ W.

67. Ἀγχώμαλα] Ἴσα, ἐγγὺς τοῦ ὁμαλοῦ. V.

75. Σκ. Νεσ́ορειόν τινα] *Capaciſſimum.* Iliad. Λ. *J. Br.* Σκύφον Νεσ́ορειον] Talis rixa in Lapith. & apud *Heliod.* lib. 5. de Scypho Neſtoreo Interp. *Martialis* ex Iliad. 11. *J. B.*

Σκύφον Νεσ́ορ.] V. *Hom.* Il. Λ. 631. *M. du S.*

76. Νεσ́ορειον] Δίπας ἀμφικύπελλον, de quo *Homerus* & *Ariſtoteles* de apibus. *Martialis* VIII. 6. apud nos,

Hic duo longaevo cenſentur Neſtore fundi
Pollice de Pylio trita columna niſet.

(vulgo pro *columna*, *columbo* legitur ap. Martial.) *Longol.* Poculum Neſtoris deſcribit *Homerus* Iliad. Λ. 635. Reſpicit autem noſter hos praecipue duos verſus:

Ἀλλ' ἢ μοιγέων λαπαικήσασκε τραπέζης
Πλεῖον ἢ ὀὼ. Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμοιγητὶ ἄειρεν.
M. du S.

82. Ἀόργητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα] Satis vulgaria erant, quae ſupra §. 10. ad v. καιρὸν ex *L. Bos* attulimus. Melius merentur addi quae idem ad haec Luciani verba commentatur, in Epiſt. ad Rom. p. 97. ſ. ad c. 2. 8. ubi ait: Differt proprie θυμὸς ab ὀργὴ. Θυμὸς *eſt fervor ſanguinis qui circa cor movetur: ira naſcens.* Schol. *Ariſtoph.* ad Ran. p. 252. Θυμὸς ἐστὶ ζέσις τοῦ περὶ καρδίαν αἵματος, ἡ ὄρεξιν ἀντιλυπήσεως κινουμένου, ἡ ὀργὴ ἐπερχομένη. Sic fere etiam *Laërtius* in Zenone. unde Aegyptii θυμὸν hieroglyphice inſinuabant per focum ardentem corde deſuper impendente. Non male *Euſtath.* ad Iliad. A. θυμὸν deducit ἀπὸ τοῦ θύειν, i. e. ἁρμᾶν, *ſubito commoveri*, vel *furere*. Cic. θυμὸν vertit *excandeſcentiam*. Tuſc. IV. *Excandeſcentia*, inquit, *eſt ira naſcens.* Ὀργὴ vero *eſt libido ulciſcendi & puniendi eum qui laeſiſſe videtur injuria.* Ὀργὴ ἐστὶν ἐπιθυμία τιμωρίας τοῦ ἠδικηκέναι δοκοῦντος, ut idem *Schol.* & *Laërt.* locis dictis. Unde *Euſtathius* ὀργὴν ἀπὸ τοῦ ὀρέγειν, i. e. *concupiſcere*, dictam putat, quia nihil aliud eſt ira, quam appetitus vindictae.

Quan-

Ἀλλὰ, σχολὴν γὼ ἄγομεν, τί ὦ διηγῆ μοι ἑταίρῳ ὅτῳ, ὃν τρόπον ὡρμήθης τὸ πρῶτον Φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατὸν, [a] ἔτι συνοδοιποροίην ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τῆς δὲ ἐξάμηνος; ὑ γὼ ἀποκλείσετέ με δηλαδὴ φίλοι ὄντες. ΕΡΜ. Εἰ γὼ ἐθελήσειας, ὦ Λυκῖνε, ὄψει σὺ βραχεῖ ὅσον διοίσεις τῶν ἄλλων, παῖδας εὖ ἴσθι οἴησῃ ἅπαντας ὡς πρὸς σὲ, τοσοῦτον ὑπερφρονήσεις αὐτός. ΛΥΚ. Ἱκανὸν, εἰ μὴ εἴκοσιν ἔτη γενοίμην τοιοῦτος, οἷος σὺ νῦν. ΕΡΜ. Ἀμέλει ὑ αὐτὸς πρὸ σὲ γεγονὼς, ἠρξάμην Φιλοσοφεῖν τεσσαρακοντούτης σχεδὸν, ὁπόσα, οἶμαι, σὺ νῦν γέγονας. ΛΥΚ. Τοσαῦτα [b] γὼ, ὦ Ἑρμότιμε. ὥστε ἢ αὐτὴν ἄγε, λαβὼν χαμὲ, δίκαιον γὼ· ὑ πρῶτόν γέ μοι τοῦτο εἰπὲ, δίδοτε ἀντιλέγειν τοῖς μανθάνουσιν, ἤν τι μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι δοκῇ αὐτοῖς; ἢ οὐκ ἐφίετε τοῦτο τοῖς νεωτέροις; ΕΡΜ. Οὐ πάνυ. σὺ δὲ, ἤν τι βούλῃ, ἐρώτα μεταξὺ, ὑ ἀντίλεγε· ῥᾷον γὼ οὕτω [c] μάθῃς. ΛΥΚ. Εὖγε, νὴ τὸν Ἑρμῆν, ὦ Ἑρμότιμε, αὐτὸν, ὃ ἐπώνυμος ὢν τυγχάνεις.

13. Verum enim vero, quando otiosi sumus, quid non narras mihi tuo sodali, quomodo primum animum ad philosophiam appleueris? ut ipse quoque, si fieri possit, iter illud vestrum ingrediar, initio ab hac inde hora facto. Neque enim excludetis me videlicet, amicum amici. HERM. Modo velles, Lycine! paullo post videres quantum superes alios, pueros, mihi crede, judicabis, ad te *si comparentur*, omnes: tantum illos superabis sapientia. LYC. Satis mihi fuerit, si post viginti annos talis fiam, qualem te nunc video. HERM. Noli esse solicitus, ego quoque ea, qua nunc tu es, aetate philosophari coepi, quadraginta circiter annorum, quot tu jam, puto, natus es. LYC. Nempe totidem, Hermotime. Itaque eadem via susceptum me quoque ducito; aequum enim est. Sed primum quidem hoc mihi dic, Permittitis ne contradicere discentibus, si quid minus recte dictum illis videatur? an non concediditis hoc junioribus? HERM. Non usquequaque. At tu si quid volueris, inter *dicendum* interrogato, & contradicito, sic enim disces facilius. LYC. Bene ita me Mercurius amet (Gr. *Hermes*) cujus tu nomine appellaris.

14. At

a Ἔτι συνοδ.] Ita dedi ex G. P. W. L. & marg. A1. Edd. enim male ἐπισυνοδιπορ. b Γὼ] Γοῦν Marc. c Μάθῃς] Nihil hic variare Fl. Neque in seqq. capitibus quidquam variationis esse, *Solanus* quinquies repetit, ad verba δίδοτε, ἐφίετε &c. quae subjicere nihil attinet.

Quando igitur haec duo vocabula ὀργὴ & θυμὸς junguntur in oratione, reddenda sunt, *ira & excandescentia*: non *iracundia* & *animus*, quemadmodum est apud interpretem *Luciani* in Hermot. h. l. quod is reddit: *Virum senem exasperabat, alienum ab iracundia, animoque potiorem* (Paris. animoque longe praestantiorem.) Rectius posuisset — *senem ab omni ira atque excandescentia plane alienum*. i. e. senem, qui non tantum irae, verum etiam ipsi excandescentiae, irae nascenti resistere potest, ab ea se vinci non sinit. Alia phrasi diceretur: Οὔ μηδ' ὀργὴ μηδὲ θυμὸς καθίσαι. Sic fere *Lucian.* in Revivisc. c. 8. pr. — ὡς ὀργὴ Πλάτωνος ἢ Χρυσίππου — καθίκοιτο ἄν. i. e. *Iram posse tangere Platonem vel Chrysip.* vel, *numquam puto fore, philosophum iratum posse fieri.* q. d. Credidi semper philosophos hoc affectu esse liberos. Non intellexit vim phraseos interpres, vertens: *Ego vero me numquam in Platonis, vel Chrysippi — iram incidere posse existimassem.* Similiter *Lucian.* Bacch. c. 2. ἀνδρὸς ὀργίλου καὶ θυμικοῦ legimus. Haec ille. Κρείττων certe frequentissime signif. eum qui vincit, superior est. veluti ἥττων qui vincitur, & quidem vel primitiva haec est significatio, cum a κράτος robur derivetur, & sic κρατεῖν vincere, *in potestate habere*. Sic inquam noster supra, *de Merc. Cond.* §. 19. f. κρείττονας χρημάτων eruditos vocat, *pecunia superiores*. Nec non *Thucyd.* L. 2. 60. p. 135. χρημάτων κρείσσων. *pecunia invictus*. Ita fere κρείττων λόγου, de quo supra egimus. Et sic noster paullo supra pr. c. 12. ἐκράτησε δὴ πότερος; *Uter vero discessit superior?* J. F. R.

84. Τί ὦ διηγῆ μοι ἑταίρῳ ὅτῳ, ὃν τρόπον ὡρμήθη τὸ πρῶτον φιλοσοφεῖν, ὡς & αὐτὸς εἰ δυνατὸν, ἐπισυνοδοιπορεύην ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τῆς δὲ ἀρξάμενος] Monstrosum verbum ἐπισυνοδιπορεύειν potuerunt ne tam diu tolerare edi-

14. At illud mihi dic, una ne via est ad philosophiam ducens, vestra illa Stoicorum, an verum ego audivi, & alios multos esse (*qui diversas vias sequantur?*) HERM. Sane quam multi, Peripatetici, & Epicurei, & qui Platonis sibi nomen inscribunt, & rursus alii quidam Diogenis, & Antisthenis aemuli, & qui a Pythagora sunt, & adhuc plures. LYC. Vera dicis: multi enim sunt. Utrum vero eadem isti, Hermotime, dicunt, an diversa? HERM. Omnino diversa. LYC. Sed verum quidem puto, omnino unum illorum esse, at non omnia, si quidem sunt diversa. HERM. Recte sane.

15. LYC. Age ergo, amice, respondeo mihi, cui tandem *argumento* fidem tu primum habens, cum philosophatum ires, ac multae tibi januae paterent, caeteris relictis, Stoicorum illam ingressus sis, ac per eam decreveris ad virtutem intrare, velut sola ea vera sit, & rectam viam ostendat, reliquis ad caeca & exitum non habentia loca ducentibus; quo, inquam argumento ista tum colligebas? Nec velis mihi illum qui nunc es te ipsum cogitare, vel semisapientem, vel sapientem plane, qui meliora judicare prae nobis, qui de

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, μία τις ὁδός ἐστιν ἡ ἐπὶ φιλοσοφίαν ἄγουσα, ἡ τῶν Στωϊκῶν ὑμῶν; ἢ ἀληθῆ ἐγὼ ἤκουον, ὡς καὶ ἄλλοι πολλοί τινές εἰσι; EPM. Μάλα πολλοὶ Περιπατητικοί, καὶ Ἐπικούρειοι, καὶ οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι. καὶ αὖ Διογένους ἄλλοι τινὲς, καὶ Ἀντισθένους ζηλωταὶ, καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ Πυθαγόρου, καὶ ἔτι πλείους. ΛΥΚ. Ἀληθῆ ταῦτα, πολλοὶ γάρ εἰσι. πότερον δὴ, ὦ Ἑρμότιμε, τὰ αὐτὰ ἅπτοι λέγουσιν, ἢ διάφορα; EPM. Καὶ πάνυ διάφορα. ΛΥΚ. Τὸ δέ γε ἀληθὲς, οἶμαι, πάντως που ἐν ἦν αὐτῶν, ἀλλ' οὐ πάντα διάφορά γε ὄντα. EPM. Πάνυ μὲν οὖν.

ΛΥΚ. Ἴθι δὴ, ὦ φιλότης, ἀπόκριναί μοι τῷ, πόσε πιστεύσας τὸ πρῶτον σὺ, ὁπότε ἤεις φιλοσοφήσων, πολλῶν σοι θυρῶν ἀνεπεπταμένων, παρεὶς σὺ τὰς ἄλλας, εἰς τὴν Στωϊκῶν ἦκες, καὶ δι' ἐκείνης ἧξιες ἐπὶ τὴν ἀρετὴν εἰσιέναι, ὡς δὴ μόνης ἀληθοῦς οὔσης, καὶ τὴν εὐθεῖαν ἀποδεικνυούσης, τὰς δ' ἄλλας εἰς τυφλὰ καὶ ἀνέξοδα φερουσῶν; τίνι ταῦτ' ἐτεκμαίρου τότε; καὶ μή μοι τὴν νῦν σὲ τοῦτον σεαυτὸν οἴου, μήτε εἰδότα μήτε σοφὸν ἤδη τὰ βελτίω κρίνειν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ἡμᾶς δυνά-

a Δὴ] Δὴ *H.*

editores? In posterum ex Mss. scribe & distingue: ὡς καὶ αὐτὸς, εἰ δυνατὸν ἔτι, συνοδοιποροίην ὑμῖν τοιαύτην ἀρξάμενος, ut *& ipse, si etiam nunc fieri possit, vobiscum iter capiam, inde initium faciens*, unde scilicet vos coepistis. *J.G.G.*

87. Ἔτι συνοδοιποροίην] Insolita quidem vulgata ἐπισυνοδοιποροίην, & eo forsan nomine damnanda. Quia tamen apta videbatur significare, *longo quamvis intervallo sequi*, & sic, *quasi una iter facere*, retinere volebam. Nunc autem auctoritati Codd. Mss. G. W. P. & L. cedo, in quibus omnibus legitur ἔτι συνοδ. *M. du S.*

89. Εἰ γὰρ ἐθελήσειας, ὦ Λυκῖνε] Opsopæus: *si modo hac res tibi cordi esset.* Benedictus, *si modo velis Luciane.* Imo *utinam velles, Luciane!* Nam & paulo ante. Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀκηλθῶν, ὦ Λυκῖνε. *J.G.*

91. Παῖδας] *Rudes atque imperitos.* *J. Br.*

Ibid. Ὡς πρὸς σέ] *Si tecum conferantur.* *J.Br.*

92. Αὐτὸς] Nihil hic variare Edd. notaverat *Solanus.* Forsan quia αὐτοὺς vel αὐτοῖς invenire maluerit. Sed non opus est; nam vel efficacior hic nominativus, ut significetur: *tantum prae illis sapies ipse.* i. e. ipse tibi videbere. *J.F.R.*

96. Τετραμυριοστούτης] Si istud de aetate Luciani dictum, cum iis quae initio hujus libelli de tempore dicta sunt, quo Hermotimum itare ad Philosophos viderat, conferatur, constabit jam, qua aetate Lucianus in Graeciam primum venerit, anno nempe aetatis circiter vigesimo. At vero parum illud juvabit, nisi in hoc etiam opusculo criterium aliquod temporis quo scriptum est, inveniatur; quale nondum perspicere valeo. *M. du S.*

97. Τοσαῦτα γὰρ] Τοσαῦτα γοῦν ἂν Ἕρμ. *Th. M.*

5. Οὕτω μάθῃς] Μάθοις *Gujetus* vult legi, bene quidem; sed nihil ego in vulgata muto; vide quae paucis dixi supra ad c. 8. hujus Dial. v. δουλεύῃ. *J.F.R.*

22. Τῷ πόλει πιστεύσας] *Cuinam habita fide.* *J.Br.*

Ibid. Τὸ πρῶτον σὺ] Mihi non sit probabile castigatum & diligentem, si quis alius scriptorem bis posuisse τὸ πρῶτον σὺ ac statim παρεὶς σὺ τὰς ἄλλας, itaque alterutrum σὺ librariorum liberalitati deberi arbitror, posterius praesertim, quod proinde omittendum. *J.M.G.*

27. Τῶν δ' ἄλλων] Intellige ὁδῶν. *J.Br.*

31. Ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς] *Supra vulgus.* *J.Br.*

νάμωνον· ἀλλ' ἔτως ἔσκαρται; οὐκοῦν τότε ἦθα ἰδιώτης; ἢ καὶ τὸ νῦν ἐμέ. ΕΡΜ. Οὐ συνίημι ὅ; τι δαὶ τοῦτο βέλεις, ὦ Λυκῖνε. ΛΥΚ. Καὶ μὴν ὃ πάνυ ἀγχύλον ἠρόμην. πολλῶν γ' ὄντων φιλοσόφων, φῦν, Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Ἀντισθένους, καὶ τῶν ὑμετέρων προγόνων, καὶ Χρυσίππου, καὶ Ζήνωνος, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι εἰσί, τῷ οὐ πιστεύσας, τοὺς μὲν ἄλλους εἶας, ἐξ ἁπάντων δὲ προελόμενος, ἃ σφ' προσῆκεν, ἀξιοῖς καὶ ταῦτα φιλοσοφεῖν; ἆρα καὶ σὲ ὥσπερ τὸν Χαιρεφῶντα ὁ Πύθιος ἐξέπεμψεν ὅτι τὰ Στωϊκῶν, ἔφης, ἐξ ἁπάντων προεῖπεν; ἢ καὶ αὐτῷ ἄλλον ἐπ' ἄλλο εἶδος φιλοσοφίας προτρέπειν, ἢ ἁρμόττουσαν εἶναι ἑκάστῳ εἰδότι. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐδὲν τοιοῦτον, ὦ Λυκῖνε. οὐδὲ ἠρόμην πώποτε τοῦτον ἢ θεόν. ΛΥΚ. Πότερον οὖν ἄξιον θείας συμβουλίας ἡγούμενος αὐτὸ, ἢ ἱκανὸς ἂν αὐτὸς εἶναι ἐλέσθαι τὸ βέλτιον καὶ σεαυτόν, ἄνευ τοῦ θεοῦ; ΕΡΜ. ὠμὴν ναί.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἡμᾶς ἂν διδάσκοις τοῦτο πρῶτον, ὅπως ἀφαγνωστέον ἡμῖν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ, τίς ἡ ἀρίστη φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ ἡ ἀληθεύουσα, καὶ ἵν' ἂν τις ἕλοιτο, παρεὶς τὰς ἄλλας; ΕΡΜ. Ἐγώ σοι φράσω. ἑώρων τοὺς πλείστους ἐπ' αὐτὴν ὁρμῶντας, ὥστε εἰκάζον ἀμείνω εἶναι αὐτήν. ΛΥΚ. Πόσῳ τινὶ πλείους vulgo sumus, possis: verum pro eo responde, qualis tum eras, idiota, & mei, ut nunc sum, similis. HERM. Non intelligo, quid hoc tibi sermone velis, Lycine. LYC. Atqui nihil valde tortuosum interrogavi. Cum enim philosophi sint multi, ut Plato, ut Aristoteles, ut Antisthenes, & de vestris progenitoribus Chrysippus, Zeno, reliqui quotquot sunt, quo, inquam, argumento reliquos adspernatus, ex omnibus elegisti quae elegisti, & secundum haec philosophandum censes? Numquid te etiam, ut Chaerephontem Pythius ad Stoicorum rationem ablegavit, optimos omnium illos praedicens? Mos enim illi alium ad aliud philosophiae genus hortari, qui noverit, opinor, quod cuique maxime conveniat. HERM. At nihil tale, Lycine, nec interrogavi de hisce Deum. LYC. Utrum ideo, quod parum dignum negotium deliberatione divina judicares, an quod sufficere te putabas, qui per te ipsum quod optimum esset, etiam sine Deo eligeres. HERM. Nimirum sic putabam.

16. LYC. Igitur nos etiam hoc primum docueris, quomodo ab initio statim dignosci possit, quae sit optima philosophia, & verax, quam quis relictis caeteris eligat. HERM. Ego tibi dicam. Videbam plerosque ad illam ferri, hanc itaque optimam esse colligebam. LYC. Quanto plu-

a Ὑμετέρων] Ἡμετέρων male *Vorst.* b Προεῖπεν] Sic Edd. omnes & M. Προεῖπεν legendum, conjiciunt, vid. nott. c Τῷ] Τῶν male *Ba.* Τῷ ceteraeque & M.

43. Τὸν Χαιρεφῶντα] * Ὅτι Στωϊκὸς ὁ Σωκράτης. ἐπ' αὐτὸν γὰρ ὁ Πύθιος Χαιρεφῶντα προτρέψαι εἶπεν ἀνδρῶν † δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος. *V.*

* Ὅτι Στ.] Ridiculum caput, qui ex his Luciani verbis Socratem Stoicum fuisse judicet.

† δὲ] Omissam hanc in Edit. *Ciar.* particulam inseruit *M. du S.*

33. Καὶ νῦν ἐμέ] *Et is atque nunc sum.* *J. Br.*

38. Ὑμετέρων προγόνων] Τῶν Στωϊκῶν δηλονότι. *J. Br.* Ὑμετέρων] *Nostri majores* tamen Obsopaei versio in Ed. *Paris.* habebat, etsi ὑμετέρων in Graeco contextu exhibebat. In *Benedict.* autem, *vestrorum majorum.* *J. F. R.*

41. Ἄκρᾳ πηδήσαι] Quae *delegisti.* *J. Br.*

42. Ὥσπερ τὸν Χαιρεφῶντα] Consule Platonem in Socratis Apolog. *J. Br.*

44. Προεῖπεν] Sic lego, non ut in omnibus, & in ipso M. προεῖπεν. Qui Graece sciunt, probabunt, fat scio, emendationem nostram. *M. du S.*

46. Τὸν ἀμείνονας] Ὠδὰ. *J. Br.*

74. Μάλα βασιλι]

plures *videbas* Epicureis aut Platonicis aut Peripateticis? Numerabas enim illos videlicet, ut in suffragiis. HERM. Quin non numerabam equidem: Sed conjiciebam. LYC. Ut tu non vis me docere! sed fallis, qui de tali re conjectura te dicas & multitudine judicasse, & verum apud me dicere subterfugias. HERM. Non hoc solum, Lycine, sed audiebam quoque omnes dicere, Epicureos quidem delicatos esse & voluptuarios, Peripateticos vero divitiarum amantes & contentiosos, Platonicos denique inflatos gloriaeque cupidos. De Stoicis autem multi praedicabant, fortes esse & cognoscere omnia, qui vero illam viam elegisset, eum solum regem, solum divitem, solum sapientem, & in universum omnia.

17. LYC. Dicebant vero de illis haec ad te alii nimirum? Neque enim sane illis ipsis credidisses sua laudantibus. HERM. Nequaquam, sed dicebant caeteri. LYC. Qui vero diversae sententiae erant, non dicebant, arbitror: hi vero erant, qui aliter philosophantur. HERM. Non sane. LYC. Ergo idiotae dicebant ista. HERM. Ita est. LYC. Vides quam iterum me decipias, nec verum dicas, sed cum Margite

τῶν Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν, ἢ Περιπατητικῶν; ἠρίθμησας γὰρ αὐτοὺς δηλαδή, καθάπερ ἐν ταῖς χειροτονίαις. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐκ ἠρίθμησα ἔγωγε· εἰκάζον δέ. ΛΥΚ. Ὡς οὐκ ἐθέλεις διδάξαι με, ἀλλ' ἐξαπατᾷς· ὃς περὶ τοιούτων εἰκασμῷ φὴς ἐν πλήθει κρῖναι, ἀποκρυπτόμενος λέγειν πρός με τἀληθές. ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, ἀλλὰ καὶ ἤκουον ἁπάντων λεγόντων, ὡς οἱ μὲν Ἐπικούρειοι, γλυκύθυμοι, καὶ φιλήδονοί εἰσιν· οἱ Περιπατητικοὶ δὲ, καὶ φιλόπλουτοι, καὶ ἐριστικοί τινες· οἱ Πλατωνικοὶ δὲ, τετυφωμένοι, καὶ φιλόδοξοί εἰσι· περὶ δὲ τῶν Στωϊκῶν πολλοὶ ἔφασκον ὅτι ἀνδρώδεις, καὶ πάντα γιγνώσκουσι· καὶ ὅτι ὁ ταύτῃ ἰὼν τὴν ὁδὸν, μόνος βασιλεύς, μόνος πλούσιος, μόνος σοφός, καὶ συνόλως ἅπαντα.

ΛΥΚ. Ἔλεγον δὲ ταῦτα πρὸς σὲ ἄλλοι δηλαδὴ περὶ αὐτῶν. εἰ γὰρ δὴ ἐκείνοις ἐν αὐτοῖς ὀφθείσαις ἐπαινέσαι τὰ αὑτῶν. ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἔλεγον. ΛΥΚ. Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκός· [d ἦσαν δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες.] ΕΡΜ. Οὐ γάρ. ΛΥΚ. Οἱ δ' ἄρα ἰδιῶται ταῦτα ἔλεγον. ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Ὁρᾷς ὅπως αὖθις ἐξαπατᾷς με, καὶ οὐ λέγεις τἀληθές, ἀλλ' οἴει Μαργίτῃ ἀφομιλεῖσθαί τι-

d Οὗτοι δὲ ...] Vid. notas.

86. Μαργίτῃ] Μαιευμένῳ *V.*

Ad summam, sapiens uno minor est Jove, dives, Liber, honoratus, pulcher, rex denique regum.

Hor. (Ep. I. 1. 107.) *a A. V.*

80. Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι] Omnes priscae Edd. *A1. F. H. B2.* Fl. *F. P. S.* quas hic dedita opera consului, haec ita habent: Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκὸς· ἦσαν δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες. Immo & Cod. M. eadem exhibere, testatur *Soulius*, qui tamen posteriora illa: ἦσαν δὲ ἦσαν οἱ τ. ἀ. φ. in *Junt.* deleverat; nimirum olfaciens glossam esse; idem & mihi videtur; nam quid aliud sunt, quam explicatio verbi ἀντίδοξοι? Interim, quia non adfertur Codex in quo desint, ea ita contextu addere tutius duxi; sed ut suspecta uncis inclusi. *J. F. R.*

81. Εἰκὸς Ἑρμό.] In omnibus Impressis & ipso Codice M. verba sequentia hic inserta legebantur; ἦσαν δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες, insulse prorsus, si Dialogi Personae tribuantur; exulare itaque ego jussi, cum palam sit, scholion merum esse, quid per ἀντίδοξοι Lucianus voluerit, enarrans. *M. du S.*

86. Οἴει Μαργίτῃ] Erasmi Chiliades: ibi *Margitem*. *J. Br.*

Ibid. Μαργίτῃ] *Cum Margita.* Inerte & nullius pretii stolidoque homine, *Margitis* enim meminit ex Homero *Aristot.* atque *Clem. Alex. Demosth.* apud *Plut.* Alexandrum puerum & Margitem nominabat. *G. C.*

Μαργίτῃ ἀφομιλεῖσθαι] Ἄφρων, μωρῷ, de hoc *Suid.* ex *Hesych.* Interp. *Arist.* ad aves. *J. B.*

τινι, ὡς πιστεῦσαι ὅτι Ἑρμότιμος, [a] ἀνὴρ συνετὸς, ἔτη τότε γεγονὼς τεσσαράκοντα περὶ φιλοσοφίας, καὶ φιλοσόφων ἀνδρῶν, τοῖς ἰδιώταις ὑπίσθυσε, καὶ κατὰ τὰ ὑπ' ἐκείνων λεγόμενα, [b] ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν καὶ τὴν κρειττόνων ἀξιῶν. οὐ γὰρ πιστεύσαιμί σοι τοιαῦτα λέγοντι.

te quodam disputare putes, qui credat, Hermotimum, virum prudentem, annos tunc natum quadraginta, de philosophia & philosophis fidem habuisse idiotis, & secundum illorum dicta fecisse electionem & principatum tribuisse. Neque enim talia dicenti crediderim.

ΕΡΜ. [c] Ἀλλ' οἶδα, ὦ Λυκῖνε, οὐχὶ τοῖς ἄλλοις μόνον ὑπίσθυον, ἀλλὰ καὶ ἐμαυτῷ. ἑώρων γὰρ αὐτοὺς κοσμίως βαδίζοντας, ἀναβεβλημένους εὐσταλῶς, φροντίζοντας ἀεί, ἀρρενωπούς, οὐ χρῷ κυρίας τὰς πλείστους, οὐδὲν ἁβρὸν, οὐδ' αὖ πάνυ ἐς τὸ ἀδιάφορον [d] καὶ ἐκπίπλιον, ὡς ἔκπληκτον εἶναι καὶ κυνικὸν ἀτεχνῶς, ἀλλ' ὅπη τὸ μέσον καλάσθηματος, ὃ δὴ ἄριστον ἅπαντες εἶναι φασίν. ΛΥΚ. Ἆρ' οὖν καὶ ἐκεῖνα εἶδες ποιοῦντας αὐτοὺς, ἃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγον αὐτὸς ἑωρακέναι τὸν σὸν διδάσκαλον ὦ Ἑρμότιμε πράττοντα; οἷον, δανείζοντας, καὶ ἀπαιτοῦντας πικρῶς, καὶ φιλονείκως πάνυ ἐρίζοντας ἐν ταῖς ξυνουσίαις, καὶ τἄλλα ὅσα ὑπεδείκνυον; ἢ τούτων ὀλίγον σοι μέλει, ἄχρις ἂν εὐσταλὴς ἡ ἀναβολὴ, καὶ

18. HERM. Sed noris, Lycine; non aliis modo credidi, sed ipsi mihi. Videbam enim illos decenter ingredientes, amictos honeste, cogitabundos semper, virile quid tuentes, ad cutem tonsos plerosque, nihil neque molle, neque rursus in nimiam negligentiam prolapsum, (*quo fit*, ut attonitus aliquis & plane cynicus sit) sed in medio *quodam* statu, quem optimum omnes esse perhibent, *constitutos*. LYC. Numquid igitur ista quoque illos facere videbas, quae paullo ante ipse dicebam me vidisse tuum, Hermotime, magistrum facere? verbi caussa, fenerari, & reposcere acerbe, & rixose omnino contendere in congressionibus, & reliqua quae in se demonstrant? an parum ista curas, dum compositus sit amictus, & barba prolixa, & ca-

[a] Ἀνὴρ] Deest in W. Adest in Edd. [b] Ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν] Haec & seqq. ad ἀξιῶν sic, ut edidimus, legi in Edd. & M. notat *M. du S.* [c] Ἀλλ' οἶδα] Et haec duo verba sic legi in iisdem, notavit idem. [d] Ἐκπίπλιον] Sic *J.* Fl. *P. H. S.* & M.

Μαργίτῃ] Scripsisse *Homerum* poëmatium, cui hoc nomen fecerat, Aristoteles haud dubie auctor est, de Poët. c. 4. Sed Homeri foetum esse dubitat *Basilius*, Lib. de legg. Gr. (*Grot.* Ed. 990. C.) Junioris & vires tentantis Homeri esse existimat *Dion Chrysost.* p. CXXIV. Ed. Barnes. Iliados praemissorum. *M. du S.*

Μαργίτῃ] Iterum infra Φιλοψ. c. 3. *M. du S.*

90. Ὑπ' ἐκείνου λεγόμενα] Castigo ἐκ' ἐκείνων. *J. Br.*

91. Αἵρεσιν] Φιλοσοφίαν. *J. Br.*

92. Ἀξιῶν] Forte ἀξίαν, *aestimationem*, *pretium*. *F. G.*

Ibid. Τοιαῦτα λέγοντι] Non λέγοντι. *J. Br.*

94. Οἶδα] Stare hoc verbum hic non potest. Credo scriptum fuisse ἴσθι, vel potius σὺ ἴσθι, ut Πρ. λ. c. 5. & alibi passim. *M. du S.*

98. Ἐν χρῷ κουρίας] *Ad cutem tonsos.* *J. Br.*

Ἐν χρῷ κουρίας] *Strictim attonsus. Plaut.* Capt. cujus *ἀστλεύτου*, *per pectinem attonsus.* ἐγκυτὶ κεκαρμένους *Archilocho.* Hoc genus tonsurae σκαφίον dicebant, cui κῶμαι, vel κτένιον opponebatur. De quibus vide *Aristoph.* Schol. in Avibus, & *H. Junium* de coma c. 6. Vide & Λεξ. c. 5. *A. V.*

Ἐν χρῷ κουρίας] Vide not. ad *Vit. auct.* c. 20. *M. du S.*

Ἐν χρῷ κουρίας] Ἐνχρωκουρίας una voce *F. G.* scribit. Adsentirer, si probaret, nec enim ridiculum adeo est, ut contemni debeat, quin quia ridiculum, studio adfectatum ab Luciano videri possit. Interim, quia non necessarium, & viri eruditi hic & alibi jam satis exposuere, quid sit ἐν χρῷ κουρίας, nihil amplius dicam, *J. F. R.*

99. Οὐδὲν ἁβρόν] *Nihil in his molle.* *J. Br.*

Ibid. Ἐς τὸ ἀδιάφορον] Nimirum τὸ ἀδιάφορον illam quorumdam rationem notat, quibus parum aut nihil curae est, quid de se judicent alii, nudi an vestiti, hoc an illo modo vestiti incedant, soli sint an in foro? qui *susque deque habent omnia*, quam ipsam formulam ex Graecorum ἀδιαφορίᾳ interpretatur *Gellius* XVI, 9. Igitur extrema sunt hinc Aristippeorum, ut hoc utar, mollities, hinc Cynica negligentia & cultus

capillus ad cutem detonſus? & , quod ſupereſt, hunc habemus canona , hanc regulam exquiſitam talium , de ſententia Hermotimi; atque oportet ex habitu, inceſſu, tonſura dignoſcere optimos; quicumque vero iſta non habuerit , qui neque tetricus fuerit & cogitabundo vultu , reprobandus eſt ac rejiciendus?

19. Sed vide , ne in his quoque ludas me, Hermotime, tentans, decipine me ſentiam? HERM. Quorſum hoc dixiſti? LYC. Quod ſtatuarum , bone vir, probationem mihi narraſti, quae fit ex habitu. Multum enim illae magis compoſitae , decentius amictae , ubi Phidias aliquis , vel Alcamenes , vel Myron ad formoſiſſimam illas ſpeciem configuravit. Si vero vel maxime ſignis talibus utendum eſt , quid faciat, ſi quis caecus philoſophari cupiat? qua re dignoverit ſectae melioris ſectatorem, qui neque habitum cernere neque inceſſum queat? HERM. At mihi oratio

ὁ τώγων βαθὺς, ἢ οὐ χρῷ ἡ κυρά; ἢ πρὸς τὸ λοιπὸν ἄρα ἔχωμεν τῦλον κανόνα, ἢ στάθμιον ἀκριβῆ τ τοιοῦτον, ὡς Ἑρμότιμός φησι, καὶ χρὴ ἀπὸ σχημάτων, ἢ βαδισμάτων ἢ κυρᾶς διαγιγνώσκειν τὺς ἀρίστους. ὃς δ' ἂν μὴ ἔχῃ ταῦτα , μηδὲ σκυθρωπὸς ᾖ , καὶ φρονιστικὸς τὸ πρόσωπον, ἀποδοκιμαστέος, ἢ ἀποβλητέος.

Ἀλλ' ὅρα μὴ καὶ ταῦτα, ὦ Ἑρμότιμε, παίζεις πρὸς μὲ, πειρώμενος, εἰ ἐξαπατώμενος συνίημι. ΕΡΜ. Διατί τῦτ' ἔφηθα; ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ γαθὲ, ἀνδριάντων ταύτιλω ἐξέτασιν λέγεις, τ ἀπὸ τ σχημάτων. ὡδαπολὺ γῦν ἐκεῖνοι εὐσχημονέστεροι, ἢ τὰς ἀναβολὰς κοσμιώτεροι, Φειδίε τινὸς, ἢ Ἀλκαμένες, ἢ Μύρωνος πρὸς τὸ εὐμορφότατον εἰκάσαντος. εἰ δὲ ἢ ὅτι μάλιστα χρὴ τεκμαίρεσθαι τοῖς τοιούτοις, τί ᵉ ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ὢν ὀπιθυμοίη φιλοσοφεῖν; τῷ ἀγνῶ τ τ ἀμείνω προαίρεσιν προηρημένον, ὅτε σχῆμα ὅτε βάδισμα ὁρᾶν ᶠ δυνάμενος; ΕΡΜ. Ἀλλ' ἔμοιγε ὁ πρὸς τυφλὺς

ᵉ Ὦν] Ὧν W. Sed Edd. omnes ἂν. ᶠ Δυνάμενος] Δυναμένῳ W. Sed nihil a vulgata abeunt *H. Fl. P.*

tus omnis , atque alieni adeo judicii contemtus. *J. M. G.*

11. Ἐν χρῷ ἡ κυρά] Ut antea σὺ χρῷ κυρίας: quid legerit in his locis Interpres non video, nam Stoici dicti σὺ χρῷ κουρίαν. *tonſi , cute tenus.* Ipſe vero *longa coma venerandos, prolixa in capite Caſaries, capillus prolixior* ubique vertit. de his *Juvenal.* Sat. 2. *atque ſupercilio brevior coma* haec monebat Senator Clariſſ. *Godofred. Maluynus.* Dixi hac de re antea. *J. B.*

20. Παίζεις πρὸς μὲ] Et haec ita legi in *J. H.* & *Fl.* adnotaverat *Solanus* ; quaſi variationem invenire optaret. Sed & ſic leguntur in *A1. P.* & *S.* Niſi quod aliter in omnibus ſcripti ſint accentus , legunt enim πρός με, enclitice. Quod tamen cum accentuum canonibus adverſetur , mutavimus , & porro mutabimus , non amplius de his minutiis moniturl : licet ſtudio reliquerimus idem c. 1. *de Merc. cond.* ἐξηγόρευον πρός με ; nam praepoſitio non adſumit accentum encliticae , in quo tamen millies peccatur in omnibus auctorum Editt. (etſi atona particula ſequente, accentum invertere fas ſit, ut, ἀπό τε, ἐπί τε.) Sed aliud noſter quaeſiſſe videtur, phraſis nempe illi inſolita videbatur : at non eſt, vid. *Ariſtoph. Plut.* 1056. ſupra l. c. jam adductum. Et noſtrum infra *Soloec.* c. 6. pr. *J. F. R.*

21. Σοφίσμι] *Mihi fucum fieri non ſentio.* *J. Br.*

28. Τί ἂν πάθοι τις] *Quid agendum ſtatuat aliquis.* *J. Br.*

29. Εἰ τυφλὸς ὢν] Ubi Hermotimus dixiſſet, poſſe etiam ex externo habitu judicari de optimo Philoſophorum genere, continuo infert Lucianus, Τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ὢν ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν ; Non gravor particulam ἂν ita continuo iteratam ; perſuadeo tamen mihi , legendum εἰ τυφλὸς ὢν ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν. Non dubito, quin cuilibet, aures ſuas, & perpetuam Graecorum , Luciani potiſſimum , loquendi conſuetudinem conſulenti , haec lectio cenſeatur veriſſima. *J. J.*

Εἰ τυφλὸς ὢν] Εἰ τυφλὸς ἂν adhuc lectum ; ſed ὢν in ἂν mutandum monet *F. G.*

Εἰ τυφλὸς ὢν] Quia Codex W. *Jenſianae* ac *Gujetianae* conjecturae adſentitur , non dubitavi ὢν pro ἂν recipere : nam illud Editionum ἂν πάθοι . . . ἂν ἐπιθυμοίη minus commodum. *J. F. R.*

ὁ λόγος, ὦ Λυκῖνε, οὐδέ μοι μέλει τῶν τοιούτων. ΛΥΚ. Ἐχρῆν μέν, ὦ χρηστέ, κοινόν τι τὸ γνώρισμα εἶναι τῶν οὕτω μεγάλων, καὶ ἅπασι χρησίμων. πλὴν εἰ δοκεῖ, οἱ μέν, ἔξω ἡμῖν φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυφλοί, ἐπεὶ οὐδὲ ὁρῶσι. καίτοι ἀναγκαῖον ἦν τοῖς τοιούτοις μάλιστα φιλοσοφεῖν, ὡς μὴ πάνυ ἄχθοιντο ὅτι τῇ συμφορᾷ. οἱ δὲ δὴ βλέποντες, καὶ πάνυ ὀξυδερκεῖς ὄντες, τί ἂν δύναιντο σωφρονεῖν τὸ τῆς ψυχῆς, ἀπό γε τοῦ ἔξωθεν ταύτης θεραπείας.

Ὃ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοιόν δέ ἐστιν, οὐχ ὅτι τὸ γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι προσήεις αὐτοῖς, καὶ ἐξίους ἀμείνων γίγνεσθαι ἐς τὰ τῆς γνώμης; ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀφ' ὧν ἔφησθα ἐκείνων τὰ γνωρισμάτων διορᾶν, τὰ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντα, ἢ μή; οὐ γὰρ φιλεῖ τὰ τοιαῦτα οὕτω σαφαίνεσθαι, ἀλλ' ἔστιν ἀπόρρητα, καὶ ἐν ἀφανεῖ κείμενα, λόγοις καὶ συνουσίαις ἀναδεικνύμενα, καὶ ἔργοις τοῖς ὁμοίοις ὀψὲ μόλις. ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας, οἶμαι, ἃ τινα ἠτιάσατο τὸν Ἡφαίστου· εἰ δὲ μή, ἀλλὰ νῦν ἄκουε. φησὶ γὰρ ὁ μῦθος

est non ad caecos, neque tales cure. LYC. Debebat quidem, bone vir, commune quoddam signum esse rerum ita magnarum & omnibus utilium. Interim, si videtur, extra philosophiam nobis maneant caeci, quandoquidem neque oculis cernunt: quamquam talibus vel maxime necesse erat philosophari, ne nimis graviter calamitatem ferrent. Sed ipsi sane qui vident, si vel acutissimum cernant, quidnam videre queant eorum, quae in animo sunt, ex illo externo amictu?

20. Quod autem dicere volo, ejusmodi est. Nonne *verum est* te amore quodam mentis *& sententiarum* in his viris ad eos accessisse, *&* mente *ac sententiis* fieri voluisse meliorem? HERM. Ita est. LYC. Quomodo ergo potuisti signis quae modo dicebas, recte vel secus philosophantem pervidere? Neque enim solent ita dilucere talia, sed secreta sunt, in occulto latent, sermonibus & congressionibus, & operibus similibus, vix sero tandem ostenduntur. Itaque Momus ille, audisti puto, quid Vulcanum accusaverit: sin minus, at nunc audi. Fert nempe fabula contentionem inter Mi-

44. Ὃ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοιόνδε ἐστιν, οὐχ ὅτι τὸ γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι προσήεις αὐτοῖς] Immodice Opsopœus, *nisi enim me fallit animus, tale quiddam est, quod dicturus sum, nimirum te parandæ & colligendæ sapientiæ cupidine cum istiusmodi viris conversari.* Absurde Benedictus & præter Græca, *istiusmodi autem est, quod volo dicere, non solum sapientia virorum illorum amore captus ipsos adiisti, sed in sap.* At particula οὐχ est hic accipienda per interrogationem; cujus notam quum subjecerint huic periodo Basileenses, quî potuit eisdem placere Opsopœus? Adscripsit vere pater. *Quod enim dicere volo, sic se habet: Nonne scientiæ virorum eorum caussa ad illos accedis, &..?* *J.G.*

Ibid. Οὐχ ὅτι] In hujusmodi voculis ut venustas linguae, ita etiam difficultas consistit. Saepissime sic apud nostrum collocatur illud οὐκ. *M. du S.*

46. Καὶ ἐξίους] Lege forsan: Ἀλλὰ καὶ ἐξίους. Sic Interpres. *F.G.*

53. Ὁ γοῦν Μῶμος] Fabula de Momi judicio. *F.G.*

Ibid. Μῶμος] Conf. Ἰσ. β. c. 3. *M. du S.*

55. Ὁ μῦθος ἱστᾷ] Hujus fabulæ mentionem facit Plato. *G.C.*

56. Ἐρίσαι Ἀθηνᾶν, καὶ Ποσειδῶνα] Conf. infr. Ὀρχ. c. 39. 40. *M. du S.*

57. Εὐτυχίας πέρι] Propter anastrophen accentus praepositionis mutandus erat. Sic infra c. 45. φιλοσοφίας πέρι constanter legitur. Quod ex Grammaticis notum. Sic *Hom.* Il. B. 91. — νεῶν ἄπο. Et Odyss. H. 104. — μούνης ἔτι, ac saepe alibi. Exempla plura ex prosae scriptt. adfert Cl. *Jens.* ad *Jov. Trag.* c. 33. *J.F.R.*

58. Ἀθηνᾶν δὲ, οἰκίαν &c.] Adleverat orae Edit. Graev. *T. Hemsterh.* Vid. *Aristid.* T. I. p. 21. C. ubi Jebb. hunc locum notat. Sed cum ea mihi editio non sit ad manus, quid ibi commentator ille habeat, addere non possum. *J.F.R.*

65. Ἐξαίρεσθαι] Ita pro vulgato ἐξαίρεσθε dare non haesitavi; idem verbum ex tribus Codd. similiter restituit infra c. 81. *J.F.R.*

68. Εἰ φανεῖται] Prave hic omnes ἦ, quod B2. sola ita emendavit. *M. du S.*

Ἦ] Εἰ *Basil.* 2. solam recte legere; Reliquas cum *Cod.* M. male ἦ habere, notaverat *Solanus.* Non, credo, quod ignoraret ἦ—ἦ recte dici; nam vel hoc ex adagio ἦ πίθι, ἦ ἄπιθι notissimum, sed quod hic ἦ convenientius duceret. Potest autem stare vulgata, etsi

Minervam, & Neptunum & Vulcanum de artis praestantia interceſſiſſe; & a Neptuno quidem effictum taurum, a Minerva excogitatam domum, compoſitum a Vulcano hominem. Cum ad Momum veniſſent, quem arbitrum ſibi nempe ſumſerant, perſpecto ille uniuscujusque opere, quid in reliquis reprehenderit, dicere jam ſuperfluum fuerit: in homine autem hoc deſideravit, & increpuit architectum illius Vulcanum, quod non & valvas pectori illius applicuiſſet, quibus apertis nota fierent omnibus, quae is vellet atque cogitaret, atque utrum mentiretur an vera diceret. Ille igitur ita de hominibus ferriebat, tanquam qui hebeti *circa illos* viſu eſſet. Tu vero ſupra Lyncea illum nobis acute vides, & quae intus ſunt trans ipſa, opinor, praecordia cernis, & patent tibi omnia, ut non quae velit modo, & quae cogniſcit unusquisque, ſcias, verum etiam uter melior ſit aut deterior.

ἐρίσαι Ἀθηνᾶν, καὶ Ποσειδῶνα, καὶ Ἥφαιστον εὐτεχνίας [a] περί· καὶ τὸν μὲν Ποσειδῶνα, ταῦρόν τινα ἀναπλάσαι· τὴν Ἀθηνᾶν δὲ, οἰκίαν ἐπινοῆσαι· ὁ Ἥφαιστος δὲ, ἄνθρωπον ἄρα συνεστήσαλο. καὶ ἐπεὶ ὦν ἐπὶ τὸν Μῶμον ἦλθον, ὅπως δικαστὴν προείλοιτο, θεασάμενος ἐκεῖνος ἑκάστου τὸ ἔργον, τὰ μὲν ἄλλα, ἅτινα ἠτιάσαλο, παρεῖττον ἂν εἴη λέγειν· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπῳ δὲ τούτῳ ἐμέμψαλο, καὶ τὸν δεχειτέκλονα ἐπέπληξε τῷ Ἥφαιστον, διότι μὴ καὶ θυρίδας ἐποίησεν αὐτῷ κατὰ τὸ στέρνον, ὡς ἀναπελάθεισαν, γνώριμα γίγνεσθαι ἅπασιν ἃ βούλοιτο, καὶ ὁπότε [b] ἢ ψεύδοιτο, ἢ ἀληθεύοι. ἔνιοι δὲ ἐν ἄτε ἀμβλυώτερον, ὅτω τοῖς ἀνθρώποις διεκείτο. σὺ δ' ὑπὲρ τὸν Λυγκέα ἡμῖν δέδορκας, καὶ ὁρᾷς τὰ ἔνδον, ὡς ἔοικε, μᾶλλον τῶν στέρνων, καὶ ἀνέωκταί σοι τὰ πάντα, ὡς εἰδέναι μὴ μόνον ἃ βούλοιτο, καὶ ἃ γιγνώσκει ἕκαστος, ἀλλὰ καὶ πότερος ἀμείνων ἢ χείρων.

21. HERM. Ludis, Lycine. Ego vero ſecundo numine elegi, neque optionis illius meae me poeniter, ſatis autem hoc, mihi quidem, eſt. LYC. Mihi tamen

ΕΡΜ. Παίζεις, ὦ Λυκῖν· ἐγὼ δὲ, καὶ θεὸν εἱλόμην καὶ οὐ μεταμέλει μοι τῆς αἱρέσεως. ἱκανὸν δὲ τοῦτο πρὸς γὲ ἐμέ. ΔΥΚ. Ὅμως ὅμ

[a] Περὶ] Sic r. *Flant.* Alias περὶ. [b] Ἐπιπλήξει] Sic *F. H. A1. P.* Item M. & P. Ἐξέπληξε male Fl. & P. [c] Ἢ] Εἰ *B2.* Ἢ reliqq. & M.

etſi propter proxime praecedens καὶ, forſan melius foret ἢ pro ἢ. Sed ſi καὶ plane abeſſet, ac tum ἢ—ἢ legeres, nihil deſiderarem: at noſter nimis amat illud καὶ; quod vel ad nauſeam infarcit in *Somn.* c. 1. 2. 3. *F. F. R.*

70. Ὑπὲρ τὸν Λυγκέα] *Lynceo perſpicacior.* Perſpicaces intelligentes & acute ſubtiliterque videntes *Lynceï* dicuntur, non a Lynce animali, ſed a Lynceo Argonautarum uno, qui dictitabat ultra parietem videre, *Hieron.* contra Joa. Origeniſtam. *Val. Flacc.* L. I.

— — *quamque aethera Juppiter umbra*
Perdiderit ſolus, tranſibat ſydera Lynceus.

Plin. L. IV. c. 10. *Cic.* de eo. *Lucian.* Icaromenip. & Dial. Menip. & Tireſiae. *G. C.*

Ὑπὲρ τὸν Λυγκέα] Ut in Contempl. *F. B.*

Ὑπὲρ τὸν Λυγκέα] Ita corrupte, ut exhibui, verſus *Val. Flacc.* exſtat ap. *Cogn.* quem *Graev.* Edit. eodem modo ex Pariſina deſcripſit. Sed vid. Edit. Cl. *Burmanni* L. I. 466. ubi leges

— — *cumque aethera Juppiter umbra*
Perdiderit, ſolus tranſibit nubila Lynceus.

F. F. R.

71. Λυγκέα] Vid. *Ariſtoph.* Schol. in Plut. *A. V.*

76. Κατὰ Διὸς] *Dei auſpicio, divinitus.* *F. Br.*

Κατὰ Διὸς] Conf. hujus *Dial.* c. 15. *M. du S.*

Κατὰ Διὸς] Adducit haec Luciani verba Rever. *Jac. Elſner.* ad 2. Corinth. VII. 10. & interpretatur κατὰ Διὸν εἱλόμην: *Ego divino beneficio elegi*, firmatque ex *Jamblich.* Vit. Pythag. c. 26. p. 97. Ἀσμένως δὴ ὡς κατὰ Διὸν ἀνομώνῃ αὐτῷ τὰ προβιώσιμα. *laetus itaque, quod propoſitum ſibi non ſine divina ope ſuccederet.* Licet ἡ κατὰ Διὸν λύπη in Nov. Foed. potius ut *triſtitia ſecundum Deum*, quam *a Deo immiſſa*, quod recte ex locis N. T. ſimillibus probat idem. Quodque etiam ſimilibus poſſet probari, ex profanis Scriptoribus, ſi quid opus foret. *F. F. R.*

79. Καὶ

οὐκ ἂν εἴποις, ὦ ἑταῖρε, ἡ πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ φείσῃ με [a] παμπολύμνον ὂν πολλῷ τῷ συρφετῷ; ΕΡΜ. Οὐδὲν γὰρ [b] ἄν σοι δέεσκε, ὧν ἂν εἴπω. ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ γαθέ. ἀλλ' ὑδὲν [c] ἐθέλεις εἰπεῖν ὁποῖον ἄν με δέεσειεν. ἐπεὶ δ' ὃν σὺ ἐκὼν ἀποκρύπτῃ, ἡ φθονεῖς ἡμῖν, ὡς μὴ ἐξ ἴσου γενοίμεθά σοι φιλοσοφήσαντες, ἐγὼ πειράσομαι ὅπως ἂν οἷός τε ὦ κατ' ἐμαυτὸν ἐξευρεῖν τ' ἀκριβῆ περὶ τούτων κρίσιν, ἡ τ' ἀσφαλεστάτην αἵρεσιν. ἄκουε δὲ ἡ σὺ, εἰ βούλει. ΕΡΜ. Ἀλλὰ βούλομαι, ὦ Λυκῖνε. ἴσως γάρ τι γνώριμον ἐρεῖς. ΛΥΚ. Σκόπει δή, ἡ μὴ καταγελάσῃς, εἰ παντάπασιν ἰδιωτικῶς ἀναζητῶ αὐτό. ἀνάγκη γὰρ ὕτως, ἐπεὶ μὴ σὺ ἐθέλεις σαφέστερον εἰπεῖν, εἰδέναι ἄμεινον.

Ἔστω δή μοι ἡ μὲ ἀρετὴ, τοιόν δέ τι, οἷον πόλις τις εὐδαίμονας ἔχουσα τοὺς ἐμπολιτευομένους (ὡς φαίη ἂν ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἐκεῖθέν πωθεν ἀφιγμένος) σοφοὺς ἐς τὸ ἀκρότατον, ἀνδρείους ἅπαντας, δικαίους, σώφρονας, ὀλίγον θεῶν ἀποδεοῦσας· οἷα δὲ πολλὰ γίγνεται παρ' ἡμῖν, ἁρπαζόντων ἡ βιαζομένων, ἡ πλεονεκτούντων, ὑδὲν ἂν εἴδῃς, φασὶν, ὁ ἐκείνῃ τῇ πόλει τολμώμενον, ἀλλ' ὁ εἰρήνη ἡ ὁμονοίᾳ ξυμπολιτεύονται), μάλα εἰκότως. ἃ γὰρ ὁ ταῖς ἄλλαις πόλεσιν, οἷ-

hoc non dixeris sufficere; sed negliges me in multa illa colluvione pereuntem cum reliquis? HERM. Nihil enim tibi placet, quidquid dixero. LYC. Non ita est, bone vir. Sed nihil tu vis dicere, quod placere mihi possit. Quandoquidem vero tu volens occultus es, & nobis invides, ne aeque ac tu philosophemur: ego tentabo, quantum ejus facere potero, pro me invenire accuratum de his judicium, & sectam certissimam. Audi vero & tu, si volueris. HERM. Ego vero volo, Lycine. forte enim cognitu aliquid dignum dixeris. LYC. Considera igitur, sed noli irridere, si hominis omnino rudis in morem illud disquiram: necesse enim est ita *facere*; cum tu, qui melius scias, dicere clarius nolis.

22. Sit igitur mihi virtus tale quiddam, velut civitas quaedam beatos habens cives (ut dicat forte tuus magister, inde aliqua via huc delatus) sapientes summo gradu, fortes universos, tum justos, temperantes, parum Diis minores. Eorum vero, quae multa apud nos fiunt, cum rapiant, homines, vim faciant, justo plus sibi arrogent, nihil videas, ajunt, in ea urbe quemquam audere, sed per pacem & concordiam civitate una fruuntur. Nec mirum. Quae enim, puto, aliis in civitatibus seditiones

&

a Παμπολύμνον] Παμπολόμνον Fl. Sed pro vulgata stant *H. P. S.* &c. & P. Παμπολόμνον W. b Ἄν] Rectius abest ἄν in W. c Ἐθέλεις] Ἐθέλῃς *J.* male. Ἐθέλεις quinque Edd. priscae, & M.

77. Καὶ πρὸς ἐμὲ] Vid. supr. *Prometh.* c. 3. *M. du S.*

78. Ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ] Sic supra c. 1. f. hujus *Dial.* ἐν τῷ πολλῷ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῷ. *J. F. R.*

79. Γάρ σοι] Ἄν, quod hic inserebatur in omnibus, duce W. delevimus. *M. du S.*

81. Ἄν μοι ἀρέσειεν] Modo dixerat, ὧν σοι ἀρέσκει, jam vero accusandi casum adjungit eidem verbo; utrumque vero usitatum esse non monerem, nisi suspicatus essem, *Solanum* nostrum dubitare de hoc casu. Dativus tamen vulgo notior. Accusativ. vid. ap. *Aristoph. Plut.* 353. Adde eumd. *Ran.* 103. Σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει. Plura *Spanh* ad Plut. l. c. adfert, ut *Vesp.* 769. *Acharn.* 188. *Eurip.* Orest. 210. *Thucyd.* I. c. 128. &c. tamen leviter aberravit in proferendis *Thucydidis* verbis, scribens: ὅτι σε τούτων ἀρέσκει; cum ap. *Thucyd.* legatur: εἰ ὄν τι σὲ τούτων ἀρέσκει. Conf. ibi Scholiast. qui Atticismum esse ait, accusativum pro dativo. *J. F. R.*

Ibid. Μοι ἀρεσ.] Sic edi ex conjectura curavimus, quamvis in omnibus Edd. & ipso M. scriptum sit μοι. Vid. *Eur.* p. 195. B. 198. A. *M. du S.*

Μοι ἀρεσ.] Quia scilicet paullo ante praecessit ὑδὲν σοι ἀρέσκει, ideo & hic ἀρέσειεν cum dativo constructum voluit *Soulius*; sed hoc non satis est causae pristinam eamque constantem lectionem mutandi ex mera conjectura: vix autem mihi persuadeo, eum ignorasse hoc verbum etiam frequenter accusativum personae, aeque ac rei adsciscere, id quod satis multis jam probavit *Stephanus* in Thes. Adde nos nota proxima. *J. F. R.*

92. Ἄμεινον] Repone: ἀμείνων ἢ χείρων. *J. Br.*

1. Ἂν εἰδῇς] Εἰδεῖς *F. Gujet.* Sed vide quae supra notamus ad c. 8. hujus Dialogi. *J. F. R.*

& contentiones excitant, quorum cauſſa mutuas ſibi inſidias ſtruunt homines, illa e medio ſublata apud illos ſunt omnia. Neque enim amplius aurum, neque voluptates, neque glorias ſpectant, de quibus certent: ſed olim civitate illa exegerunt, non neceſſaria rati, quae in ea verſentur. Itaque tranquillam quandam & undique beatam vitam vivunt, cum bonis legibus, & aequalitate, & libertate, & bonis reliquis.

23. HERM. Quid ergo, Lycine, nonne dignum eſt omnes concupiſcere civitatem eam adipiſci, nec laborem imputantes viae, neque animum deſpondentes propter longitudinem viae, ſi futurum ſit, ut ubi pervenerint adſcribantur & ipſi *in tabulis publicis*, civitatemque conſequantur. LYC. Per Jovem, Hermotime, omnium maxime in hoc elaborandum eſt, reliquorum vero cura abjicienda; neque ſi haec *antiqua* patria manum injiciat, multam habere rationem *oportet*, neque liberis aut parentibus, ſi cui ſint, retinere cum ploratu volentibus, frangi; ſed primum quidem hortari & illos ad eandem viam *ingrediendum*; ſi vero nolint vel non poſſint, dimotis illis recta procedere ad beatam illam ex omni parte civitatem; & ipſo abjecto veſtimento, ſi forte illo comprehenſo

ζμαι, τὰς ϛάσεις ϗ φιλονεικίας ἐγείρει, ϗ ὧν ἕνεκα ἐπιβουλεύουσιν ἀλλήλοις, ταῦτα πάντα ἐκποδὼν ὄϛιν ἐκείνοις. ϗ γὰ ὅτε χρυσίον ἔτι, ὅτε ἡδονὰς, ὅτε δόξας [d] ὁρῶσιν, ὡς ἀδιαφέρειν δοκεῖ αὐτοῖς, ἀλλὰ πάλαι τῆς πόλεως ἐξελιλάκασιν αὐτὰ, ὡς ἀναγκαῖα ἡγησάμενα ξυμπολιτεύειν· ὥϛε γαλήνιόν τινα, ϗ πανευδαίμονα βίον βιῶσι, ξὺν εὐνομίᾳ, ϗ ἰσότητι, ϗ ἐλευθερίᾳ, ϗ τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς.

ΕΡΜ. Τί οὖν ὦ Λυκῖνε; οὐκ ἄξιον ἅπαντας ἐπιθυμεῖν πολίτας γίγνεϑαι τοιαύτης πόλεως, μήτε κάμαλον ὑπολογιζομένους τὴν ἐν τῇ ὁδῷ, μήτε πρὸς τὸ μῆκος τοῦ χρόνου ἀπαγορεύοντας, εἰ μέλλουσιν ἀφικόμενοι ἐγγραφήσεϑαι ϗ αὐτοὶ, ϗ μεϑέξειν τῆς πολιτείας; ΛΥΚ. Νὴ Δί', ὦ Ἑρμότιμε, πάντων μάλιϛα ἐπὶ τούτῳ σπουδαϛέον· τῆς δ' ἄλλων ἀμελητέον. ϗ μήτε πατρίδος τὴν ἐνταῦθα ἐπιλαμβανομένης, πολὺν πατεῖν λόγον, μήτε παίδων, ἢ γονέων, ὅτῳ εἰσὶν [e] ἐπικαλεχόντων, ϗ [f] κλαυθμυριζομένων, ἐπικλᾶσϑαι, ἀλλὰ μάλιϛα μὲν παρακελεύειν ἐπὶ τὴν αὐτὴν ὁδόν. εἰ δὲ μὴ ἐθέλοιεν, ἢ μὴ δύναιντο, [g] ἀποσεισάμενον αὐτοὺς, χωρεῖν εὐθὺ τῆς πανευδαίμονος ἐκείνης πόλεως· ϗ αὐτὸ [h] ἀποῤῥίψαντα τὸ ἱμάτιον, εἰ

[d] Ὁρῶσιν] Nihil hic variare *H. J.* & Fl. notat *M. du S.* [e] Ἐπικατεχόντων] Sic Edd. *J. H.* Fl. P. &c. [f] Κλαυθμυριζομένων] Sic recte P. *A.* & M. Edd. reliqq. male κλαυθμυρίζ. [g] Ἀποσεισάμενον] Sic Edd. antiqq. Ἀποσεισαμένους mſ. P. Ἀποσεισάμενος Cod. Angl. [h] Ἀποῤῥίψαντα] Sic P. Ἀποῤῥίψαντας Edd. & M. male.

9. Διαφέρεσθαι] Διαμάχεσθαι *V.*

26. Κλαυθμυριζ.] M. *P.* & *A.* In aliis mendoſe κλαυθμυριζομένων. *M. du S.*

29. Ἀποσεισάμενον] Angl. ἀποσεισάμενος, Mend. *J. B.*

31. Ἀποῤῥίψαντα] Cum finxiſſet Hermotimus, Virtutem eſſe beatiſſimam civitatem; inque eam rogaſſet num aequum eſſet, ut omnes contenderent, & cives ibi fieri geſtirent, *Maxime vero*, reſpondet Lucianus, *eo adſpirandum eſt, reliqua autem omnia negligenda; neque multum curare oportet retinentem patriam; neque liberis vel parentibus, ſi cui ſint, revocantibus ejulantibusque, flecti & verti; ſed & eos maxime ad eamdem viam hortari: ſin autem nolint, vel nequeant, amoventem illos* (ſive *amotis illis*) *recta ad undique beatam illam urbem contendere: quin & ipſum abjicientem pallium* (ſive *ipſo abjecto pallio*) *ſi eo apprehenſo detinerent, illuc feſtinare.* Hic quidem Auctoris ſenſus eſt: ſed in Graecis aliquid eſt, ad quod offendas. Καὶ αὐτὸ ἀποῤῥίψαντα τὸ ἱμάτιον, *ſi τοῦτον ἐπιλημμένοι κατιρύκοιεν, ἐστύφλους ἐκεῖνος*, &c. Si ſequentium juxta & praecedentium habeatur ratio, vel puero pateat legendum ἀποῤῥίψαντα. *J. J.*

Ἀποῤῥίψαντα] Omnes libri impreſſi, & ipſe M. ἀποῤῥίψαντας mendoſe. Diſplicet etiam duplex illud ἐκεῖνος. *M. du S.*

εἰ τούτου ἐπειλημμένοι καθερύκοιεν, ἐσσύμενον ἐκεῖσε. οὐ γὰρ δέος μή σέ τις ἀποκλείσῃ, [a] καὶ γυμνὸν ἐκεῖσε ἥκοντα.

Ἤδη γάρ ποτε καὶ ἄλλοτε πρεσβύτου ἀνδρὸς ἤκουσα διεξιόντος, ὅπως τὰ ἐκεῖ πράγματα ἔχοι, καί με προὔτρεπεν ἕπεσθαί οἱ πρὸς τὴν πόλιν· ἡγήσεσθαι γὰρ αὐτός· καὶ ἐλθόντα ἐγγράψειν, καὶ φυλέτην ποιήσασθαι, καὶ [b] φρατρίας μεταδώσειν τῆς αὐτοῦ, ὡς μετὰ πάντων εὐδαιμονοίην. ἀλλ' ἐγὼ [c] οὐ πιθόμην ὑπ' ἀνοίας, καὶ νεότητος τότε, πρὸ πεντεκαίδεκα σχεδὸν ἐτῶν. ἴσως γὰρ ἂν αὐτὰ ἤδη ἀμφὶ τὰ προάστεια, καὶ πρὸς ταῖς πύλαις ἦν ἄν. ἔλεγε δ' οὖν περὶ τῆς πόλεως, [d] εἴ γε μέμνημαι, ἄλλα τε πολλά, [e] καὶ ἤδη καὶ τάδε, ὡς ξύμπαντες μὲν ἐπήλυδες καὶ ξένοι εἶεν, αὐθιγενὴς δὲ οὐδείς. ἀλλὰ καὶ βαρβάρους ἐμπολιτεύεσθαι πολλούς, καὶ δούλους, καὶ ἀμόρφους, καὶ μικρούς,

impediant, eo erumpere. neque enim metus est, ne quis excludat vel nudum eo advenientem.

24. Jam enim alias quondam senem audivi enarrantem, uti se res illae haberent; isque me hortatus est, uti ad eam se civitatem sequerer; ipsum enim se praeiturum, & adscripturum *civibus* cum advenissem, & tribulem facturum, & curiae mihi suae jus impertiturum, ut cum omnibus beatam vitam viverem. Ego vero prae juvenili tum inscitia, quindecim fere anni sunt, non sum obsecutus: forte circa ipsa jam suburbia, & ad portas essem. Dicebat autem de civitate illa, si bene memini, tum alia multa, tum ista etiam: Omnes ibi advenas esse & peregrinos, indigenam neminem: sed & barbaros in civitate versari multos & servos, & deformes, & parvos, & pauperes,

a Καὶ] Deest in B. & Angl. C. Adest in Edd. & M. b Φρατρίας] Sic recte B2. S. & Schol. Φατρίας corrupte *J. H. A1.* Fl. *F. P.* & M. c Οὐ πιθόμην] Sic *H.* Fl. *P. A1.* Οὐκ ἐπιθόμην B2. & *S.* d Εἴ γε] Sic *J. H. A1, P. S.* Ὡς εἴγε Fl. & W. Sed εὖγε supra scriptum erat, vid. nott. e Καὶ ἤδη καὶ τάδε] Sic esse in Fl. *H.* & M, notat *M. du S.* Sed & *B2. A1. P.* & *S.* ita habent.

31. * Ἐσσύμενον] Ὁρμώμενον. *V.* Ἐσσύμενον] Ὅμηρος (Il. Z. 518.) ἦ μάλα δή σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω. M.

39. Καὶ φρατρίας] Συντάγματος. *V.*

* Ἐσσύμενον] Ἐστίμενον & ὁρμώμενον male in Ed. *Cler.* *J. F. R.*

32. Εἰ τούτου ἐπειλημμένοι καθερύκοιεν, ἐσσύμενον ἐκεῖσε] Sic *Benedictus* & *Bourdelotius*. Basileenses εἰ τούτου καταιλημμένοι, καθερύκοιεν ἐσσύμενον ἐκεῖσε. Pater notat sumptum ex Ὀδυσσ. ά. ἐσσύμενον κατερύκει, & Opsopaei versio est fatua. *J. G.*

Ibid. Καθερύκοιεν, ἐσσύμενον] *Hom.* Il. Z. 518. Π. 9. Odyss. O. Homericum esse, recte monuit *Vorst.* nos locum qui ei haec scribenti non succurrebat, addidimus. *M. du S.*

33. Ἀποκλείσῃ] Ut in Dial. Meret. *J. B.*

Ibid. Καὶ γυμνὸν] Καὶ deest in Ms. & Ang. Cod. *J. B.*

39. Φρατρίας] *Curiae.* Φρατρία δέ ἐστι τὸ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς. *A. V.*

Φρατρίας] Plerique libri & ipse M. prave hic Φατρίας habent, omissa litera ρ. In Scholiis. *B2.* & *S.* recte scribitur. Vid. supra Τιμ. c. 25. & infra Ἐκκλ. c. 4. ubi iterum peccant libri plerique. *M. du S.*

44. Πρὸς ταῖς πύλαις] Conf. c. 1. med. de *Merced. cond.* bis. *M. du S.*

45. Ὡς εὖγε] Ex Cod. W. pro εἴγε vulgato. *M. du S.*

Εἴ γε μέμνημαι] Εἴγε quaedam Edd. conjunctim; sed hoc eodem redit. Ὡς εἴγε *Flor.* Ed. habere; recte notaverat *Solanus*; sed non satis distincte notaverat, quid in W. legeretur; verum εὖγε supra εἴγε collocaverat. In nota tamen ecce declarat, quid voluerit; sed si jam in isto *Cod.* εὖγε legitur, non tamen illico sic ederem; sed εὖγε saltem scriberem; tumque illam lectionem ego sane non spernerem, quum ex seqq. pateat, *Lucianum* non dubitanter loqui (quod per εὖγε tamen fieret) sed ea quae probe meminerit, narrare. *J. F. R.*

57. Καὶ τὸ ἀλιπαρὲς] Αὐχμηρόν. *Suid.* *F. G.* Sed quia aliam jam lectionem habemus, hac interpretatione nihil opus est. *J. F. R.*

Ibid. Λιπαρὲς] Dicit Lucianus, si quis in illam beatorum civitatem velit adsciscí, ei sufficere σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνον, καὶ τὸ ἀλιπαρὲς, καὶ τὸ μὴ ἐνδοῦναι. Vertitur: *intelligentia polleat*, *cupiditate rerum honestarum teneatur*, *laborem & macritatem non detrectet*, *non det tergum.* Primo *macritas* barbarum est, Latini dixissent *macies*, seu *macritudo*. Dein licet

res, atque in universum civem esse, qui velit: legem enim illis esse, non ex censu adscribi aliquem, neque ex habitu, vel statura, vel pulchritudine, neque ex genere, neque claris ex majoribus; sed istorum nec rationem ullam haberi apud illos: sufficere autem unicuique ad hoc uti civis fiat, prudentiam, & honesti amorem, & laborem, & deliciarum contemtum, & animum, qui neque cedat temere, neque molliatur si in multas in via difficultates incidat. Atque adeo, si quis ista in se esse demonstraverit, emensusque totum ad urbem usque iter fuerit, eum civem esse continuo, & aequo jure, quisquis alioqui fuerit: ista autem *nomina*, deterior, melior, nobilis, ignobilis, servus, liber, neque esse omnino, neque nominari in ea civitate.

25. HERM. Vides, Lycine, quam non frustra, neque parvis de rebus labo-

οὐ πένητας· ᾗ ἄλως, μετέχειν δ πολέως τ βελόμενον. τ γὰρ δὴ νόμον αὐτοῖς, οὐκ ἀπὸ τιμημάτων ποιεῖσθαι, τ ἐγγραφὴν, οὐδ' ἀπὸ σχημάτων, ἢ μεγέθους ἢ κάλλους, οὐδ' ἀπὸ γένους, ι οὐδὲ λαμπρῶν ἐκ προγόνων. ἀλλὰ ταῦτα μὲ, οὐδὲ μνημίζεσθαι παρ' αὐτοῖς, ἀποχρῆν δ' ἑκάστῳ πρὸς τὸ πολίτην γενέσθαι, σύνεσιν, ᾗ ἐπιθυμίαν τ καλῶν, ᾗ πόνων, καὶ τὸ g λιπαρὲς, ᾗ τὸ μὴ ἐνδοῦναι, μηδὲ μαλακισθῆναι πολλοῖς τοῖς δυσχερέσι, κτ τ ὁδὸν ἐντυγχάνοντα· ὡς ὅστις ἂν ταῦτ' h ἐπιδείξῃ ᾗ διεξέλθοι, πορθμόμενον ἄχρι πρὸς τ πόλιν, αὐτίκα μάλα πολίτην i ὄντα τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ, ᾗ ἰσότιμον ἅπασι. τὸ δὲ, χείρων, ἢ κρείττων, ἢ εὐπαλρίδης, ἢ ἀγενὴς, ἢ δοῦλον, ἢ ἐλεύθερον, οὐδὲ ὅλως εἶναι, ἢ λέγεσθαι ἐν τῇ πόλει.

ΕΡΜ. Ὁρᾷς, ὦ Λυκῖνε, ὡς ὐ μάτην, οὐδὲ περὶ μικρῶν κάμνω, πολίτης ἐπιθυμῶν γε-

f Οὐδὲ] Καὶ οὔτω Fl. Οὐ τῶν M. Vulgatam servant ceterae & Cod. P. *g* Λιπαρὲς] Sic optime G. P. Erasum etiam *α* in M. Edd. vero omnes male habent ἀλιπαρὲς. *h* Ἐπιδείξηται] Ita *J. H. B2.* Fl. *P.* & M. *i* Ὄντα] Εἶναι Angl. & P. ὄντα Edd. omnes & M.

cet Latinum esset, quid hic macies facit ad jus civitatis consequendum? Mss. pro ἀλιπαρὲς scribit λιπαρὲς, & sic sine controversia scripsit Lucianus. λιπαρὲς est assiduitas, familiaris Luciani vox, quam cum τῷ πόνῳ non semel junxit. Vertendum autem *sufficit ingenium, cupiditas rerum honestarum, labor, assiduitas, non tergum dare*, sc. ad civitatem consequendam, hoc est non viam, cui te dederis, deserere. *J.G.G.*

Λιπαρὲς] *Graevio* assentiens mutavi. P. etiam λιπαρὲς, & in M. quod primo fuerat *α*, erasum est. *M. du S.*

Λιπαρὲς] Cum λιπαρὸς sit *curata bene pelle nitidus*, lautus & unctus homo; videtur non male huc convenire, ut τὸ ἀλιπαρὲς ea sit virtus, quae non modo aequo animo illis rebus careat, sed etiam, ubi copia sit, eas contemnat; sicca virtus & sobria, austera magis, tetrica ac dura, quam delicata, mollis, atque commoditatis studiosa &c. Verum facilius longe est τὸ λιπαρὲς, a *Graevio* prolatum, i. e. *assiduitas, constantia.* *J.M.G.*

58. Ἐνδοῦναι μηδὲ μαλακισθῆναι] Ἐνδιδόναι retrocedentium est in praelio, vid. Interprett. ad *Aristoph.* Plut. 488. — μαλακὸν δ' ἐνδόντες μηδέν. Quod olim male verterant: *nihil admiscete jocosum.* Noster supra *Apol. pro merced. cond.* c. 4. p. 712. ἐνδόντων φυγεῖν, & saepe alibi: vid. *Jens.* ad Dial. *Toxar.* ubi quoque male intellectum fuerat hoc verbum. Propria significatio est ap. *Hippocr.* Sect. 2. aph. 28. ubi ἐνδιδόναι dicitur τὸ σῶμα pro *emaciari*, vel ut nos: *insuan*, i. e. quando expansa retro cedunt, cui oppositum ἐπιδιδόναι, augeri, crescere, ibid. aph. 31. & 32. quod Lucian. de vento quoque usurpat. *J.F.R.*

60. Ἐπιδείξηται] Non immerito editionum lectionem hic contulit *Solanus*, quia insolitum videbatur diversos Modos conjunctione ᾗ conjungi, nimirum ἐπιδείξηται & διεξέλθοι. Sed quia ἂν utrique Modo jungi potest, licebit construere ἂν ἐπιδείξηται & ἂν διεξέλθοι, ante optativum similiter ἂν intelligendo. Plura similia deinde occurrent. Sic infra c. 57. pro καταδύσις ᾗ θυσιάζῃ *F. Gujet.* legi jubet καταδύσαι & θυσιάζῃ, quod non improbarem, nisi καταδύῃς jam ex Mss. restitutum. Interim alibi forsan dabitur occasio pluribus ostendendi, non repugnare linguae Graecae genio, optativum & subjunct. interveniente ᾗ conjungere. *J.F.R.*

Ibid. Διεξέλθοι] Sic legendum pro διεξέλθοι *F. Gujet.* monuerat; verum ego optativum jam in Edd. inveni. *Salmuriens.* autem ambigue διεξέλθῃ. i. e. male quidem expressa syllaba posteriore, ex cujus tamen vestigiis pareat, eam διεξέλθῃ dare voluisse: & hanc jam veram Lect. credo. *J.F.R.*

61. Πολίτην ὄντα] Angl. εἶναι. *J.B.*

62. Ὅστις ἂν ᾖ] *Quicunque fuerit.* *J.Br.*

γενέσθαι καὶ αὐτὸς ὕτω καλῆς τ εὐδαίμονος πόλεως; ΛΥΚ. Καὶ γὰρ αὐτὸς, ὦ Ἑρμότιμε, τ αὐτῆς σοι ἐρῶ, τ οὐκ ἔστιν ὅ, τι γε ἂν μοι πρὸ τούτων εὐξαίμην γενέσθαι, εἰ μὲν ἦν πλησίον ἡ πόλις, τ φανερὰ ἰδεῖν ἅπασι, πάλαι ἂν εὖ ἴσθι μηδὲν ἐνδοιάσας, αὐτὸς ἥκειν ἐς αὐτὴν, καὶ ἐπολιτθόμην ἂν ἐκ πολλοῦ· ἐπεὶ δὲ ὡς ὑμεῖς φατε (σύ τε τ Ἡσίοδος ὁ ῥαψῳδὸς) πάνυ πόρρω ἀπῴκισται, ἀνάγκη ζητεῖν ὁδόν τε τ ἄγουσαν ἐπ' αὐτὴν, τ ἡγεμόνα τ ἄριστον. ἢ οὐκ οἴει σὺ ὕτω χρῆναι ποιεῖν; ΕΡΜ. Καὶ πῶς ἂν ἄλλως ἔλθοι τις; ΛΥΚ. Οὐκοῦν [a] σοι μὲν δοκεῖ τὸ ὑπισχνεῖσθαι, τ φάσκειν εἰδέναι, πολλὴ ἀφθονία τ ἡγησομένων. πολλοὶ γὰρ ἕτοιμοι παρεστᾶσιν αὐτόχθονες, ἐκεῖθεν ἕκαστος εἶναι λέγοντες. ὁδὸς γε μὴν, ἡ μία τ ἡ αὐτὴ φαίνεται, ἀλλὰ πολλαὶ τ πλάνοι, τ οὐδὲν ἀλλήλαις ὅμοιαι. ἡ μὲν γὰρ δοκεῖ τὰ ἑσπέρια, ἡ δὲ δοκεῖ τ ἕω φέρειν ἔοικεν, ἡ δὲ [b] δοκεῖ τὰς ἄρκτους, τ ἄλλη εὐθὺ τ μεσημβρίας. τ ἡ μὲ

rem, qui civis cupiam fieri & ipse pulchrae adeo & beatae civitatis. LYC. Nam egomet eorumdem quorum tu amore flagro: neque est, quod mihi ante ista velim contingere. Si quidem igitur in propinquo esset illa civitas, & manifesta in conspectu omnium, olim, crede mihi, ipse nihil cunctatus ad eam perrexissem, & civis illius essem a longo inde tempore. Cum vero, ut vos dicitis, tu nempe & Hesiodus consarcinator ille carminum, longo admodum spatio remota habeatur, necesse est & viam quae ducit ad illam, quaerere, & ducem optimum. An non putas hoc agendum? HERM. Et qua alia ratione perveniat aliquis? LYC. Igitur quantum ad promissiones, & scientiae professionem multa tibi ducum copia. Muki enim parati adstant, indigenas inde esse quisque se dicentes. Sed via non una atque eadem videtur, sed multae ac diversae, ac nihil altera alteri simile. Nam haec quidem ad occidentales partes, illa vero ad orientem videtur ferre; haec ad septentriones, & altera recta ad meridiem: & haec quidem per

a Σοι μὲ ἐπὶ] Sic J. H. Fl. P. Σὸν μὲ ἔτι P. b Ἐπὶ τὰς ἄρκτους] Ἐπὶ τῆς W.

73. Αὐτὸς ἥκειν ἐς αὐτὴν] *Ad eam profectus esse.* J. Br.

75. Καὶ Ἡσίοδος] Μαχὸς δὲ ὁ ἀρχαῖος οἴμος ἐκ αὐτοῦ. J. Br.

Ibid. Ἡσίοδος] Vid. *Hesiod.* Ἔργ. 288. M. du S.

80. Σοὶ μὲ ἐπὶ] Mend. J. B.

87. Ἐπὶ τὰς ἄρκτους] Ne quis credat melius legi ἐπὶ τ ἄρκτου, quia una tantum septentrionis est plaga, meminerit Graecos potissimum hic plurali num. uti, quia duae sunt ἄρκτοι, ursa major, & minor, quamvis & singulari *Strabo* saepe utatur, pro Septentrione, ut L. I. p. 109. (al. 63.) ἐξ ἡμισφαιρίου πλοῦν ἀπέχειν πρὸς ἄρκτον, & alibi. Plurali autem *Dionys. Al. Perieg.* de situ Orbis. v. 130. Φράζεο δ' ὁπόσον τέτραμμένος αὖθις ἐπ' ἄρκτους. Et sic alii passim, quod in vulgus notum pluribus non probo. J. F. R.

89. Εὐοδοῦσθαι] P. L. Ed. J. & B2. ἐνοδοῦσθαι, & sic olim fuerat in M. Sed vulgata placet. Vid. *Hist. c.* 28. *Rhet.* c. 7. & *Herod.* IV. 105. Usurpat tamen etiam ἐνοδοῦσθαι in Εὐχ. c. 20. M. du S.

94. Ἐναντιώματα] Variae viae ad beatissimam illam civitatem ducentes, dicuntur ἐς τὰ ἐναντιώματα τελεῖν. Sic quidem omnes, quas vidi, editiones. Lege tamdem aliquando ἐναντιάτατα. J. J.

Ἐναντιώματα] Nescio quare Vir doctus hic pro ἐναντιώματα emendet ἐναντιάτατα, quum vox sit probata, idemque valeat, quod ἐναντία. Pollux Onom. L. V. c. 29. ἐναντία & ἐναντιώματα ut Synonyma ponit. *L. Bos.*

98. Ἔνεσθαι] In his verbis itidem non nihil vitii inest. Ait Lucianus: Ἔφ' ᾧ δὲ ἄν τινα αὐτῶν (ὁδὸν) ἄνῃ κατὰ τὴν ἀρχὴν τ ἀτρεκοῦς ἔνεσθαι ἰθυτάς, εὐ τῇ ἐσόδῳ μάλα τις ἀξιόπιστος ἱρήσεται τε τὴν χεῖρα, τ πιστεύσει κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀκοὴν, λέγειν ἔνεσθαι αὐτὸν μόνον τὴν εὐθεῖαν εἰδέναι. Si quid video, Lucianus scripsit ἄνῃ κατὰ τὴν ἀρχὴν τ ἀτρεκοῦς ἐνάσιμα ἰθυτάς paullo post inverso spiritu αὐτοῦ, scribendum. Locum itaque integrum sic reddo: *Ad quamcumque mihi earum* (viarum scilicet, quae diversae pro diversitate Philosophorum, omnes tamen ad beatam illam civitatem, Virtutem, ducere dicebantur) *veneram. homo in initio cujusque semitae stans, in ipso ingressu, quidam mihi mirum fide admodum dignus, & manum porrigit, & suam ut insistam hortatur, quisque eorum se solum rectam viam scire praedicans.* J. J.

Ἔνεσθαι ἰθυτάς] Recte *Jensius* vitiosam lectionem detexit; sed quia aeque l'ceret divinare ἐνάσιμα legendum, quam ἐνάσιμος, nulla quippe Ed. aut Ms. aliquid variationis ostendente, vitium in textu relinquo, cuique

per prata, & planas, & umbram, irriguæ & amœna, nihil durum habens, nihil incedentibus asperum: altera vero saxosa, & aspera, solem multum ac sitim & laborem denuntians. Et tamen omnes hæc ad civitatem ferre dicuntur, quæ una est, ipsæ in maxime oppositæ exeuntes.

26. Hic igitur mihi, & quidem omnis dubitatio est. Ad quamcumque enim illarum veniam, vir ad caput uniuscujusque tramitis, in ipso ingressu adstans fide dignissimus, & manum porrigit, & in suam nos abire hortatur, dicens unusquisque illorum, solum se rectam nosse, cæteros vero errare, qui nec ipsi inde venerint, neque deducere alios sequentes possint. Et si ad proximum accessero, ille quoque similia de sua via promittit, & aliis detrahit; & ille, qui juxta hunc est, similiter, & sic deinceps omnes. Hæc ipsa igitur viarum multitudo, earumque ratio dissimilis

λειμώνων καὶ φυτῶν καὶ σκιᾶς, [c] εὐυδρος καὶ ἡδεῖα, εὐδὲν ἀντίτυπον ἢ δύσβατον ἔχουσα· ἡ δὲ, τραχεῖα καὶ πετρώδης, πολὺν ἥλιον καὶ δίψος καὶ κάματον προφαίνουσα. καὶ ὅμως αὗται πᾶσαι πρὸς τὴν πόλιν ἄγειν λέγονται, μίαν οὖσαν, εἰς τὰ [d] ἐναντιώματα τελευτῶσαι.

Ἔνθα δή μοι [e] καὶ ἡ πᾶσα ἀπορία ἐστίν. ἐφ' ἣν γὰρ ἂν ἔλθω αὐτῶν, ἀνὴρ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραποῦ [f] ἕκαστος ἐφεστὼς τῇ εἰσόδῳ μάλα τις ἀξιόπιστος ὁρέγει τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει τὸν αὐτοῦ ἀπιέναι, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνον τὴν εὐθεῖαν εἰδέναι, τοὺς δ' ἄλλους πλανᾶσθαι, μήτε αὐτοὺς ἐληλυθότας, μήτε [g] ἄλλοις ἡγήσασθαι [h] δυναμένους ἀκολουθήσαντας. κἂν ὀπίσω τοῦ πλησίον ἀφίκωμαι, κἀκεῖνος τὰ ὅμοια ὑπισχνεῖται περὶ [i] αὐτοῦ ὁδοῦ, καὶ τοὺς ἄλλους κακίζει, καὶ ὁ [k] παρ' αὐτῷ ὁμοίως, καὶ ἑξῆς ἅπαντες. τό τε τοίνυν [l] τὸ πλῆθος τῶν ὁδῶν, καὶ τὸ ἀνόμοιον αὐ-

[c] Εὔυδρος] Sic Edd. praeter *J.* omnes; haec enim ἔνυδρος, cui adstipulantur P. L. Et sic olim in M. fuerat. [d] Ἐναντιώματα] Ἐναντιότατα *Jens.* Nil mutant Edd. nec W. [e] Καὶ ἡ π. ἀ. ἐ.] Nihil hic mutant Edd. nec M. [f] Ἕκαστος] Ἑκάστης *Jens.* Sed nihil mutant Edd. nec M. [g] Ἄλλοις] Ἀλλήλοις W. Ἄλλους *B2.* male. [h] Δυναμένους] Sic *J.* Fl. *A1.* &c. & M. Δυναμένους P. & *B2.* [i] Αὐτοῦ] Nihil mutant Edd. Αὐτῆς *Vorst.* male. [k] Παρ' αὐτῷ] Παρ' αὐτὸν W. P. L. [l] Τὸ πλῆθος] Abest articul. a *B2.* & M. adest in omnibus Edd. reliqq.

que pro arbitrio corrigendum; quum liquido statuere nequeam, quid Auctor ipse dederit. *J. F. R.*

4. Δυναμένους] Sic M. Ed. *J.* & aliae quaedam rectæ. *B2.* & P. δυναμένους. *M. du S.*

7. Αὐτοῦ] Dedi pro αὐτοῦ quod in Edd. erat. nam reciprocum est. Paullo autem supra parum refert, scribasne αὐτῦ, cum vulgata, an αὐτῦ, quia ad ἀπιέναι referri potest; immo si refertur, αὐτοῦ servandum est. *J. F. R.*

8. Παρ' αὐτῷ] In W. P. & L. αὐτὸν. Sed praestat vulgata. *M. du S.*

9. Τοίνυν — πλῆθος] Inter has voces antea legebatur τὸ, quod non agnoscit M. neque admissum est in *B2.* *M. du S.*

Ibid. Τό τε — τὸ πλῆθος] Non adsentior *Solano* artic. τὸ delendum, quia jam praecessit τὸ. Sed vel ideo omnino retinendum, & ab ignorantibus quibusdam librariis dedita opera omissum credo; nam repetitio illa articuli non est inusitata, ad numerum oratorium complendum, qui & hic longe est suavior, si addatur articulus, quam si demtur. Immo & emphasin habet; & Lucianus alibi non semel sic repetit. Vid. nos supra ad c. 5. Hermotimi; quod miror fugisse nostrum, qui hunc Auctorem tamen tam crebro pervolvit. Nam Dialogo primo, f. *Somn.* c. 15. Τῆς δὲ τῆς δικαιοσύνης, probat ipse, & eleganter sic saepe poni, fatetur. Addo *Theodoret.* Dial. I. c. XI. pr. Εἶτ' Ἰουδαῖοι τὴν δὲ τὸν πρόρρησιν ῥυπώσατον. *Aristoph.* Plut. 524. Περὶ τῆς ψυχῆς τῆς ἑαυτοῦ (etsi hoc posterius paullo aliter se habeat, cum alter ille articulus aliud nomen habeat junctum, cujusmodi repetitionem nimis esse frequentem ac pueris notam dicet Lector, qualis est illa in S. Oratione Dom. τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον, vel haec *Hippocratis* S. I. aphor. 16. καὶ τούτων ἄλλοισιν, τοῖσιν ἅτερα εἰθισμένοισιν ἀλγιτάσθαι.) Quid igitur dicas de loco isto *Galeni* ad Hippocr. art. quem *Foësius* adducit ex sua Galeni edit. p. 624. 34. καὶ οἱ τόνοι λύει τὴν ἐπικαιροτάτην τῆς ἐν τοῖς σώμασι, anne ibi ex proxime praegressa syllaba male repetitum credas? Ego non. Sed addo rursum *Herodian.* L. 2. 2. 16. ὁ δῆμος ὁ Ῥωμαίων. Ejusdem, & alius generis pleonasmos articuli & pronominum vid. in nott. *Jensii*, *Solani*, & *Hemsterhusii* ad Dial. Marin. III. p. hujus Edit. 296—7. *J. F. R.*

αὐτῆς, ὁ μέλριστος ταράττει με καὶ ἀπορεῖν ποιεῖ· ἢ μάλιστα οἱ ἡγεμόνες [a] ὑπερδιαλεγόμενοι, καὶ τὰ ἑαυτῆς ἕκαστοι ἐπαινοῦντες. ὁ γὰρ οἶδα ἂν τινα τραπόμενος, ἢ τῷ μᾶλλον ἀκολουθήσας, ἀφικοίμην ἂν πρὸς τὴν πόλιν.

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἐγώ σε ἀπολύσω τῆς ἀπορίας. τοῖς γὰρ προοδοιπορηκόσιν, ὦ Λυκῖνε, πιστεύσας, οὐκ ἂν σφαλείης. ΛΥΚ. Τίσι λέγεις; τοῖς κατ' ἰδίαν ὁδὸν ἐλθοῦσιν; ἢ τίνι τῆς ἡγεμόνων ἀκολουθήσασιν; αὖθις γὰρ ἡμῖν τὸ αὐτὸ ἄπορον, ἐν ἄλλῃ μορφῇ ἀναφαίνεται, ἀπὸ τῶν πραγμάτων ὅτι τοὺς ἄνδρας [b] μετεληλυθόσι. ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο φῄς; ΛΥΚ. Ὅτι ὁ μὲν, ἢ Πλάτωνος τραπόμενος, καὶ συνοδοιπορήσας μετ' αὐτοῦ, ἐκείνῳ ἐπαινέσεσθαι δηλονότι· ὁ δὲ, ἢ Ἐπικούρου ἐκείνῳ, [c] καὶ ἄλλος ἄλλῳ· σὺ δὲ, ἢ ὑμετέραν· ἢ πῶς γὰρ ὦ Ἑρμότιμε οὐχ [d] οὕτως; ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὔ; ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν ἀπέλυσάς με τῆς ἀπορίας, ἀλλ' ἔτι ὁμοίως ἀγνοῶ τῷ μᾶλλον χρὴ πιστεῦσαι τῶν ὁδοιπόρων. ὁρῶ γὰρ ἕκαστον αὐτῆς, καὶ αὐτὸν, καὶ τὴν ἡγεμόνα, μιᾶς πεπειραμένον, καὶ ἐκείνην ἐπαινοῦντα, καὶ λέγοντα ὡς αὕτη μόνη ἄγει ὅτι τὴν πόλιν· ἐμὲ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ φησιν· ἀλλ' ὅτι μὲν ἀφῖκταί πρός τι τέλος, καὶ εἰδέ τινα πό-

me perturbat, & in consilii inopiam conjicit: ac duces maxime quantum possunt & ultra contendentes, suamque singuli laudantes. Neque enim, in quam conversus, aut quem maxime secutus ad civitatem perveniam, scio.

27. HERM. At ego ista te consilii inopia liberabo. Si enim his, Lycine, fidem habueris, qui viam illam ante fecerunt, non erraveris. LYC. Quibus dicis? & qua via euntibus, aut quem ducum secutis? rursus enim nobis eadem consilii inopia alia se forma offert, cum a rebus ad viros transivimus. HERM. Quid ita ais? LYC. Quoniam hic quidem in Platonis viam digressus, eoque viae duce (comite) usus illam nimirum laudabit; ille vero Epicuri viam, atque alius aliam: tu autem, vestram: nam qui non ita fiat, Hermotime? HERM. Et cur non? LYC. Non tu liberasti me dubitatione, sed adhuc aeque ignoro, cui viatorum magis credendum sit. Video enim unumquemque illorum cum ipsum, tum ducem, unius modo viae periculum fecisse, & illam laudare, ac dicere solam ferre in urbem; neque tamen habeo unde sciam vera illum dicere: Verum venisse illum ad finem quemdam, & vidisse civitatem aliquam, forte illi dederim.

a Ὑπερδιατεινόμενοι] Sic W. Ὑπ...τεινάμενοι Edd. b Μετεληλυθόσι] Μετεληλυθός. W. male. c Καὶ] Abest a W. adest in Edd. d Οὕτω] Sic H. J. P. S. A1. Οὕτως Fl. & M.

11. Ὑπερδιατεινόμενοι] Φιλονεικοῦντες. V.

15. Ἀπολύσω τῆς ἀπορίας] Ut in Nigr. & Hercul. Gall. & passim. J. B.

18. Ἢ τίνι τῶν ἡγεμόνων] Brod. Miscel. IX. c. 16. in suo exemplari legens καὶ τί τῶν ἡγεμόνων, restitui volebat: τίσι, non immerito: sed cum jam τίνι inveniam in Edd. nihil opus est conjectura τίσι. J. F. R.

27. Οὕτω] Parvi refert quam scripturam hic eligas, οὕτω, an οὕτως; nam si ad sequentem vocalem personae Ἑρμότ. respicias, οὕτως rectius erit; si vero dicas personarum nomina non pertinere ad filum orationis; sed ad sequens πῶς in legendo transitum fieri, οὕτω potius locum habebit, quia tum consonans statim post οὕτω sequitur. J. F. R.

36. Εἰδὲ ἐκείνην εἶδεν . . .] Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἢ ἐχρῆν, εἰ ἢ ἐπιθυμοῦμεν ἐγώτε ἐσὺ πολιτεύσασθαι. Ἤδειν εἰς Κόρινθον, ἐλθεῖν ἐ δῆ εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενον, εἶτα Κόρινθον ἰωμακέναι. ἄδηλον ἦμοι γ' ἔν ἔτι. ἐ γὰ πάντως. &c. Locum totum adscripsi, quia librariorum culpa distortissimus est, verbis ultro citroque pessime trajectis. In seriem vero suam redigi & recorrigi sic potest. Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἢ ἐχρῆν σε ἢ ἐπιθυμοῦμεν ἐγώ τε ἢ σὺ πολιτεύσασθαι, ἄδηλον. Ἤδειν εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν ἐχω, ὁ δῆ εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενον εἶτα Κόρινθον ἰωμακέναι, ἄδηλον ἦμοι γ' ἔν ἔτι. ἐ γὰ πάντως. Th. M.

38. Ἢ δῆλον] In omnibus ante Salmuriensem, ὦδε legebatur, corrupte. L. ἴσως — ὡς ὦδε, ex quo nihil boni elicias. Benedictus ex conjectura, ut videtur, ὡς οἷόν, quod ad verum propius accedit. Haud dis-

rim. Utrum vero illam viderit, quam oportebat, cujus cives esse tu non minus quam ego volumus; an cum Corinthum eundum esset, ille Babylonem delatus Corinthum se vidisse putarit, illud mihi quidem adhuc obscurum est. Neque enim quisquis urbem vidit, Corinthum vidit, siquidem non sola urbs est Corinthus. Quod autem maxime inopem me consilii reddit, illud est, quod novi, unam necessario esse veram viam, quippe cum & Corinthus una sit, reliquas autem quovis potius quam Corinthum ducere, nisi in tantum quis desipiat, etiam eam quae ad Hyperboreos fert, & quae ad Indos, Corinthum ducere. HERM. Et quomodo hoc fieri possit, Lycine, alia cum aliorsum ducat?

28. LYC. Ergo, pulcher Hermotime, non parva deliberatione opus est, ad electionem viarum pariter ac ductorum: neque id quod est in proverbio hic agemus, *Quocumque nos pedes tulerint, eo imus:* alioquin imprudentes pro ea quae Corinthum fert, alteram quae Babylonem aut Bactra ducit, ingrediamur. Neque vero consultum est fortunae permittere, ut qui forte optimam capessituri simus, licet sine examine in unam quamcumque viarum ingre-

λιν, ὅσοι αὐτῷ ἴσως. εἰ δὲ ἐκεῖνον εἶδεν, ἣν ἐχρῆν, οὐ ῥᾳδίως ἂν ἡμῖν ὁπιθυμοῦμεν ἐγώ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι, ᵉ ἢ δέον εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν, ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος οἴεται Κόρινθον ἑωρακέναι, ἄδηλον ἔμοιγ' ἔτι ἐστίν. οὐ γὰρ πάντως ὁ τινὰ πόλιν ἰδὼν, Κόρινθον εἶδεν, εἴ γε μὴ μόνη πόλις ἐστὶν ἡ Κόρινθος. ὃ δὲ δὴ μάλιστα εἰς ἀπορίαν με καθίστησιν, ἐκεῖνό ἐστι, τὸ εἰδέναι ὅτι πᾶσα ἀνάγκη μίαν εἶναι τὴν ἀληθῆ ὁδόν. καὶ γὰρ ἡ Κόρινθος μία ἐστίν. αἱ δ' ἄλλαι πανταχόσε μᾶλλον, ἢ εἰς Κόρινθον ἄγουσιν, εἰ μή τις ὕτω σφόδρα παραπαίοι, ὡς οἴεται καὶ τὴν εἰς Ὑπερβορέους, καὶ τὴν εἰς Ἰνδοὺς ἄγουσαν, εἰς Κόρινθον στέλλειν. EPM. Καὶ πῶς οἷόν τε, ὦ Λυκῖνε; ἄλλη γὰρ ἀλλαχόσε ἄγει.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ καλὲ Ἑρμότιμε, οὐ μικρᾶς δεῖ βουλῆς ὅπῃ τὴν αἵρεσιν τῶν ὁδῶν τε, καὶ ἡγεμόνων. οὐδὲ τοῦτο δὴ τὸ ἐξ λόγου ποιήσομεν, ἔνθα ἂν ἡμᾶς οἱ πόδες φέρωσιν, ἐκεῖσε ἅπιμεν. ἐπεὶ λήσομεν ὕτως, ἀντὶ τῆς εἰς Κόρινθον ἀγούσης, τὴν ὅπῃ Βαβυλῶνος, ἢ Βάκτρων ἀπιόντες. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνο καλῶς ἔχει, τῇ τύχῃ ὅπῃ τρέπειν, ὡς τάχα ἂν τὴν ἀρίστην ἑλόμενοι, εἰ καὶ ἄνευ ἐξετάσεως ὁρμήσαιμεν ὅπῃ μίαν τῶν ὁδῶν ἡμῶν. δυνατὸν μὲν γὰρ

ᵉ Ἢ δέον] Ἡδέως Edd. omnes male, praeter *S.* quae ὡς δέον. Ἢ δέον recte margo *AIW.* Et sic correxerat Anonym. in *H.* Ἴσως ὡς εἰδὼν. L. *Ei δέον Heinf.* Aliter *Marcil.* quem vid. ᶠ Παραπαίοι] Παραπαίῃ Fl. & M. a recentiore manu. Vulgatam servant reliqq.

40. Οὐ γὰρ πάντως ᵍ ὁ τινὰ πόλιν . .] Τὸ παροιμιῶδες μέτεισιν ἐκεῖσε· ὃ πάντως ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἐσθ' ὁ πλοῦς. *V.*

ᵍ Ὁ τινά] Male ὁ τινὰ editum erat.

dubie scribendum ᾗ δέον, quod & ad scripturam codicum proxime accedit, & rei accommodatissimum est; uti ex textu & versione nostra satis patebit. (Hanc Emendationem inter insigniores in Specimine quod anno 1708. a me Cantabrigiae editum est, locum suum tueri volui.) *M. du S.*

Ἢ δέον] Interpretatus sum, ac si legeretur pro illo ἰδέως, quod ab Aldo inde obsedit libros, tenui mutatione, ᾗ, δέον κ. τ. λ. Simillima constructione mox utitur de *Homerico* sagittario. Caeterum Corinthum hic nominavit procul dubio, ut simul nos admoneret illius ὃ πάντως ἀνδρὸς εἰς Κόρινθόν ἐσθ' ὁ πλοῦς, vel *Non cuivis homini contingit adire Corinthum.* *J. M. G.*

Ἢ δέον] Sic dare ex vestigiis veteris scripturae & monente *Solano*, non dubitavi, qui in marg. *Junt.* notat δέον similiter poni supra hoc *Dial.* c. 10. f. item. c. 28. f. nec non c. 73. f. Quin potius vid. de *Merc. cond.* c. 11. & 31. med. ubi ἡ παλαιὰς καταιτεῖται δέον, ἐδὲ τοῦτο συγχωρήσεται. *J. F. R.*

55. Ἔνθα ἂν οἱ πόδες φέρωσιν] *Erasm.* in Proverb. *quocumque pedes ferunt.* *J. Br.*

64. Διῶ

ἢ τοῦτο γενέσθαι· ἢ ἴσως ποτὲ ἐγένετο ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ. ἡμᾶς δέ γε περὶ τ' ὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι [a] δεῖν παραβόλως ἀναρ-ριπτεῖν, οὐδ' ἐς γενὸν κομιδῇ καταπλεῖσαι τ' ἐλ-πίδα, ὅπῃ ῥιπὸς ὡς ἡ παροιμία φησὶ, τ' Αἰγαῖον, ἢ τ' [b] Ἰόνιον θαλάττευσαι θέλοντας. ὅτε οὐδ' αἰτιασαίμεθ' ἂν εὐλόγως τ' τύ-χην, εἰ τοξεύσασα, ἢ ἀκοντίσασα, μὴ πάν-τως ἔτυχε [c] τ' ἀληθοῦς, ἑνὸς ὄντος ἐν μυ-ρίοις τοῖς ψεύδεσιν, ὅτῳ οὐδὲ τῷ Ὁμηρικῷ τοξότῃ ὑπῆρξεν. [d] ὃς δέον τ' πελειάδα καθα-τοξεῦσαι, ὁ δὲ, τ' μήρινθον [e] ἔτεμεν· ὁ Τεῦ-κρῳ, οἶμαι. ἀλλὰ πολὺ ἐκεῖνο εὐλο-γώτερον τ' πολλῶν [f] τρωθῆσεσθαι ἢ πεπε-

diamur. Etenim poteſt quidem id quoque fieri, & forte aliquando in longo tempore factum eſt. At nos de tantis rebus non puto oportere periculoſam temere aleam jacere, neque in anguſto adeo concludere ſpes noſtras, *viminea*, quod eſt in proverbio, *ſcapha Aegeum* Ioniumve mare auſos *trajicere:* ubi nec fortunam cum ratione accuſaremus, ſi ea ſagittando vel jaculando non omnino feriat verum, quippe quod unum ſit inter mille mendacia: quale quid nec Homerico illi ſagittario contigit, qui cum columba dejicienda eſſet, lineam telo rupit, Teucrum fuiſſe arbitror. Sed multo rationabilius eſt ſperare futurum ut de multis *quiddam* (*quodcumque ſit*) feriatur, & in

a Δεῖν] Sic Edd. Δεῖ P. b Ἰόνιον] Recte Edd. Ἰόνιον Cod. M. prave, vid. nott. c Τῷ] Τῆς W. Nihil mutant Edd. vett. d Ὃς] Sic F. Fl. Al. S. & M. Ὡς P. H. Fr. B2. male. e Ἔτεμεν] Ἐνέτεμεν W. f Τρωθήσεσθαι] Τιτρωθήσεσθαι Pell.

66. Ὡς ἡ παροιμία φησί] Παροιμία. Θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς * πλέοι. V.

* Πλέοι] Πλέοις editum fuerat; ſed πλέοι in V. & M. legi notaverat *Solanus*; itaque illi quidem obſecundavi, etſi πλέοις verum credam; nam & ſic edidit Cl. *Hemſterh.* in fragm. *Menandr.* quas in notis mox adlego, & ſecunda perſona proverbiis propria. *J.F.R.*

64. Δεῖν] Recipiendam credes ſcripturam Cod. P. ac legendum οὐκ οἶμαι, δεῖ; ſi conferas mox c. 36. f. ubi μάλιστα, οἶμαι, δεῖ ſine variatione legitur; ſi vero minus hiantem orationem amas, vulgatam praefe-res. *J.F.R.*

Ibid. Παραβόλως ἀναῤῥίπτειν] Fieri quidem poſſe ait Lucianus, ut quis optimo Philoſophiae generi operam dare cupiens, nulloque de eligendo optimo, examine habito, forte in optimum incidat, ἡμᾶς δέ γε, inquit, περὶ τ' ὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναῤῥίπτειν, οὐδ' ἐς γενὸν κομιδῇ καταπλεῖσαι τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥιπὸς, ὡς ἡ παροιμία φησὶν, τ' Αἰγαῖον, ἢ τ' Ἰόνιον θαλάττευσαι θέλοντας. Vertit Benedictus, *Nec equidem par eſſe puto, ut de rebus adeo magnis ſpem temere abjiciamus, aut in anguſtum coactam concludamus, virgultea ſcapha, quod ajunt, Aegaeum aut Ionium mare transmittere volentes.* Sed profecto cum Lucianus dicit, ἡμᾶς δέ γε περὶ τ' ὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναῤῥίπτειν, non id vult, quod finxit Interpres, *Nec equidem par eſſe puto, ut de rebus adeo magnis ſpem temere abjiciamus*, verum longe aliud quid. Nimirum diſputaverat in antecedentibus de tot diverſis Philoſophorum ſectis, qui tamen ſinguli ſe jactarent veros eſſe ad ipſam Virtutem (ſive ſummum bonum) ὁδηγούς. At fieri non poſſe, contendit Noſter, ut omnes, ſinguli diverſam ab aliis inſiſtentes viam, ad petitum terminum ducant; quare in ſummo verſetur is errandi & numquam ad optatum finem perveniundi diſcrimine, qui ut quaeque ſe prima ipſi obtulerit, illi ſe ſectae tradat: nam unam tantum veram eſſe poſſe viam. Atque adeo *nos quidem*, pergit, *oportere arbitror in rebus tanti momenti non ita temere aleam jacere*, & rem fortunae permittere (ut praeceſſit) *neque ſpem noſtram in anguſtum quamdam* (quae facile ſcilicet nos poſſit fallere & perdere) *redigere, virgultea ſcapha Aegeum Ioniumve mare transmittere volentes.* Ἀναῤῥίπτειν hoc in loco per ellipſin τὸ, κύβον, eſt *aleam jacere*. Integram locutionem habes in Harmonide c. 3. med. ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναῤῥίψαντι τ' κύβον, & in Pro Imaginibus c. 16. Τελμίσσου ἀναῤῥίψαι τ' κύβον. De Ἀναῤῥίπτειν per ellipſin τὸ, κύβον, vide plura apud *Iſ. Caſaubonum* ad Suetonii Julium, cap. 32. *J.J.*

66. Ἐπὶ ῥιπὸς] *Eraſm.* in proverbio: *Aegeum ſcaphula transmittere.* *J.Br.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] Paroemiogr. hoc autem proverbium περιτὸν ἐπὶ τ' πάνυ ἀπόρων καὶ θεοῦ μόνου εἰς λόγου ἐκπερα-σμένων. *J.B.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] *Crate viminea.* *F.G.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] Θεοῦ θέλοντος, κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις, inquit Poe-

in telum quasi incidat, quam unum illud omnino ex omnibus. Non parvum autem esse periculum, si spe illa inducti, futurum ut melius fortuna pro nobis eligat, pro recta via in erronearum aliquam ignorantia incidamus, ita me puto colligere: neque enim redire jam & retro navigare ad salutem facile est, si quis semel spiranti se *aurae*, solutis retinaculis, permiserit; sed necesse est in pelago jactari nauseantem plerumque, metuentem, & gravato ob agitationem capite: cum oportuisset ab initio, ante aliquando, quam portu exires, conscensa specula videre, ferensne sit & secundus ventus Corinthum navigare volentibus;

σειᾷ τῷ τοξεύματι ἐλπίζειν, ἢ πάντως ἐκεῖνο τὸ ἓν ἐξ ἁπάντων. ὁ δὲ κίνδυνος ὅτι μικρός, εἰ ἀντὶ τοῦ ἐπ' εὐθὺ ἀγώσης, ἐς τὴν πεπλανημένων μίαν ἀγνοοῦντες ἐμπέσοιμεν, ἐλπίζοντες ἄμεινον αἱρήσεσθαι τὴν τύχην ὑπὲρ ἡμῶν, εἰκάζειν οἶμαι. οὐδὲ γὰρ ἀναστρέψαι ἔτι, ἢ ἀνασωθῆναι ὀπίσω ῥᾴδιον, ἢν ἅπαξ ὀκνήσῃ τῇ πλεούσῃ τις αὐτόν, τὰ δεσμὰ λυσάμενον· ἀλλ' ἀνάγκη σὺν τῷ πελάγει ταραττόμενον, καὶ βαρούμενον ὑπὸ τῆς κεφαλῆς, ναυτιῶντα ὡς τὸ πολὺ, καὶ δεδιότα, καὶ καρηβαροῦντα ὑπὸ τοῦ σάλου, δέον ἐξ ἀρχῆς πρὸς ἐκπλεῦσαι, ἀναβάντα ὀπὴ σκοπήν τινα, σκέψασθαι εἰ ὀπίσω ὀρᾷ καὶ ὕριον τὸ πνεῦμα τοῖς [g] εἰς Κόρινθον ἐκπλεῦσαι ἐθέ-

g Εἰς Κόρινθον] Κόρινθόν δὲ W. P. Nihil mutant Fl. *J. H. P.* &c.

Poëta ἄδηλον. Similiter *Aristoph.* in Pace. Κέρδους ἕκατι, καὶ ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις. *AE. M.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] Meminit hujus proverbii *Aristoph.* in Εἰρήνῃ, quem vide, & ejus Schol. *A.V.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] *Plut.* 720. Θεοῦ θέλοντος καὶ ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις. ait *M. du S.* Et quia *Vorstius* modo *Aristophanis* mentionem fecit, crederes *Plutum* Aristophanis indicari; sed *Plutarchum* innuit; qui id ut *Pindari*, sed addubitans tamen, adducit. Illa autem scribendi ratio molesta est, & quoties *Herod.* scribit noster, haereas, num *Herodotus* an *Herodianus* intelligendus. Vel *Arist.* sitne *Aristoteles*, *Aristides* an *Aristophanes*. *Aristoph.* vero Εἰρήν. v. 698. idem proverb. habet, sed de avaro usurpat. Inter *Menandri* sententt. rectius videtur relatum ab Cl. *Hemsterhusio* No. 22. p. 161. textus Graeci. *J.F.R.*

67. Ἰόνιον] Recte vulgata, nam sic scribitur, secunda brevi, vid. *Strab.* L. 2. p. 185. (al. 123. 124.) bis, & non semel alibi: *Dion. Alex.* de sit. Orb. 94. Ἥ τε Ἰονίη θαλάσσαι ἐνδέξαντο. Etsi Ἰάονων natio secunda producta exaratur. Vid. eumd. *Strab.* L. VIII. p. 588. (al. 383.) & seqq. plus decies, ut auctoritt. poëticas in re notissima omittam, effertur autem masc. gen. ὁ Ἰόνιος, quia κόλπος intelligitur. *J.F.R.*

70. Ἑνὸς ὄντος σὺν μυρίοις] Hoc fert casus saepe, ut qui verbi caussa ad orbem clavis multis confixum collineet, unum quemcumque clavum de tam multis feriat, ejiciatque: at unum aliquem & certum v. g. qui in ipso centro, aut in summa aplide sit fixus, excutere, artis est, aut casus rarissimi. *J.M.G.*

71. Ὁμηρικῇ τοξότῃ] *Hom.* ad finem Il. Υ. *J.Br.*

Ὁμηρικῷ τοξότῃ] *Hom.* Il. Υ. 865. *M. du S.*

72. Ὃς δέον] Similem casum expressit etiam *Virg.* Æn. V. *M. du S.*

73. Ἔτι μὲν] Non opus est lectione Cod. W. ἐπὶ τὸ μὲν. Sed si quid mutatione indigeret locus, ἀπὶτ μὲν, vel ἀπὶταμεν ex ipso potius *Hom.* reponendum, qui ait l. c. Ἀντικρὺ δὲ ἀπὸ μύριον τάμε πικρὸς ὀϊστός. Verum nulla mutandi necessitas; nam alioqui etiam μὲ ingerendum, quod in Homero quoque praecedit, & ad δὲ refertur. Sed & hoc saepe omittitur, vid. supr. de *Merced. cond.* c. 4. Plura addere temporis angustia prohibet. *J.F.R.*

75. Τῶν πολλῶν] *Unum e multis quae ferire destinamus.* *J.Br.*

Τῶν πολλῶν] An τῶν πολλῶν τι; *F.G.*

78. Ἀγούσης] Intellige τὴν ὁδοῦ. *J.Br.*

83. Τῇ πλεούσῃ] Interpretatus sum non τῇ πλεούσῃ sc. νηΐ, *navi euntí* quod insolens mihi videbatur, sed quasi legeretur tenuissima mutatione πνεούσῃ, *spiranti*, nimirum ἀύρᾳ *aurae*. *Vela ventis dare*, *navem austro permittere*, solennia sunt, & sexcenties tali in re usurpata. *J.M.G.*

Τῇ πλεούσῃ] Omnino adsentior Reverendo *Fac. Elsnero*, ad Act. Apost. XXVII. 15. p. m. 483. monenti πνεούσῃ legendum, intellecto ἀύρᾳ, veluti eod. cap. vers. 40. ἐπάραντες τὴν ἀρτέμονα τῇ πνεούσῃ. Quod pluribus adsertum vid. ibidem. Etsi enim πλεούσῃ, intellecto νηΐ aliquem sensum habere videtur, alterum tamen longe melius; nam si ad λουσάμενον, quocum connectendus est sensus, respicias, videbis rectius procedere, si vento te credere dicaris, postquam jam soluta sit navis, quam navi, cui te commisisse dici potius deberes ante, quam solveretur. *J.F.R.*

Ibid. Πλεούσῃ] Quid hoc sit, nescire me fateor. Forsan πνεούσῃ. Sed neque sic satis, unde habeat, assequor. *M. du S.*

Ibid. Τὰ ἀπόγεια λυσάμενος] *Qui jam oras resolveris.* *J.Br.*

ἐθέλωσι. καὶ, νὴ Δία, κυβερνήτην ἕνα τὸν ἄριστον ἐκλέξασθαι, καὶ ναῦν εὐπαγῆ, οἵαν διενεγκέσθαι πρὸς τηλικοῦτον κλύδωνα.

ΕΡΜ. Οὕτω γε ἄμεινον, ὦ Λυκῖνε, πολλοῦ γε καὶ παραπολύ. πλὴν οἶδά γε ὅτι ἄπαντας οὐ κύκλῳ περιελθὼν, οὐκ ἄλλους ἂν εὕροις, ἢ τε ἡγεμόνας ἀμείνους, ἢ τε κυβερνήτας ἐμπειροτέρους τῶν Στωϊκῶν. καὶ ἢν ἐθελήσῃς γε ἀφικέσθαι ποτὲ [a] πρὸς Κόρινθον, ἐκείνοις ἕπου, κατὰ τὰ Χρυσίππου καὶ Ζήνωνος ἴχνη προιών· ἄλλως δὲ, ἀδύνατον. ΛΥΚ. Ὁρᾷς τοῦτο ὡς κοινὸν, ὦ Ἑρμότιμε, εἴρηκας; εἴποι γὰρ ἂν αὐτὸ καὶ ὁ τῷ Πλάτωνι ξυνοδοιπορῶν, καὶ ὁ Ἐπικούρῳ ἑπόμενος, καὶ οἱ ἄλλοι, μὴ ἀνελθεῖν με εἰς τὴν Κόρινθον, εἰ μὴ μεθ' ἑαυτῶν ἕκαστον. ὥστε, ἢ πᾶσι πιστεύειν χρὴ, ὅσῳ γελοιότατον, ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ [b] γὰρ ἀσφαλέστατον [c] τὸ τοιοῦτον, ἄχρις ἂν εὕρωμεν τἀληθῆ ὑπισχνούμενον.

Ἐπεὶ φέρε, εἰ καθάπερ νῦν ἔχω ἀγνοῶν ἔτι ὅστις ἐξ ἁπάντων ἐστὶν ὁ ἀληθεύων, ἐλοίμην τὰ ὑμέτερα, σοὶ πιστεύσας, ἀνδρὶ φίλῳ, ἀτὰρ μόνα γε εἰδότι τὰ τῶν Στωϊκῶν, καὶ μίαν ὁδὸν ὁδοιπορήσαντι ταύτην, ἔπειτα θεῶν τις ἀναβιῶναι ποιήσειε Πλάτωνα, καὶ Πυθαγόραν, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ τοὺς ἄλλους· οἱ δὲ περιστάντες ἐρωτῷέν με, καὶ, νὴ Δί'; εἰς δικαστήριον ἀγαγόντες, ὕβρεως ἕκαστον δικάζοιντο, λέγοντες, ὦ βέλτιστε Λυκῖνε, τί

& per Jovem, gubernatorem unum optimum deligere, & navim bene compactam, quae durare ad tantum fluctum possit.

29. HERM. Ita quidem, Lycine, multo melius. Verum novi equidem, te, si circulo omnes obeas, nec duces meliores inventurum, neque peritiores gubernatores Stoicis: & si quidem pervenire aliquando Corinthum volueris, illos sequere, per Chrysippi Zenonisque vestigia progressus: aliter vero fieri non potest. LYC. Vides, quam commune illud, Hermotime, dixeris. Eodem enim modo & qui cum Platone viam faciat, & qui Epicurum sequatur, & reliqui, non perventurum me Corinthum, nisi secum, quisque dixerit. Itaque aut credere omnibus oportet, quod maxime ridiculum, aut fidem denegare similiter. Longe enim tutissimum tale quid fuerit, dum qui vera promittat inveniamus.

30. Nam, age, si ita uti nunc habeo, ignarus adhuc quis ex omnibus verum dicat, vestra eligam, fide tibi habita, viro amico, sed qui sola tamen Stoicorum *dogmata* didiceris, & unam hanc viam iveris; ac deinde Deus aliquis in lucem revocet Platonem, & Pythagoram, & Aristotelem, & reliquos: iique circumstantes me interrogent, quin, Hercle, ad tribunal tractum injuriarum unusquisque, postulent, dicentes, quo animi impetu, bone Lycine, aut

[a] Πρὸς] Εἰς τὸν W. P. Vulgatam retinent Edd. omnes. [b] Γὰρ] Nihil hic variare Edd. notat M. du S.
[c] Τὸ τοιοῦτον] Sic Edd. J. Fl. H. P. A1. Τὸ τοιοῦτο M.

93. Παραπολύ] *Brodaeus* inveniens παιπόλε, monuerat legendum: ὦ Λυκῖνε παράπολυ. Sed sic jam, ut ille emendat, invenio ubique, excepto accentu, qui melius erat in vulgatis: ita ut nesciam, unde tot vitiosas lectiones hauserit. *J. F. R.*

8. Τὸ τοιοῦτον] Recte, vid. quae supra dixi ad Dial. *pro Lapsi* c. 17. & *Vit. auct.* 15. Immo sic ubique noster, ut fere credam, quotiens uno alteroque loco τοιοῦτο invenias, in τοιοῦτον mutandum, semper enim una alterave prisca editio sic habet; sed quia & alterum probum, leve fuerit, si forte hic illic a nobis neglectum sit. *J. F. R.*

25. Ἑρμότιμε] Quo Lucianus convincat Hermotimum, sedulum esse omnium sectarum instituendum examen ante, quam quis se huic illive committat; nec ullius sequendam esse auctoritatem; hoc utitur argumento: *Quid si ego ignarus, quis ex omnibus Philosophis veram teneat viam, vos sequerer, tibi, homini amico, at ea tantum, quae sunt Stoicorum, scienti, unamque hanc viam calcanti, credens; deinde Deus aliquis ab inferis existere faceret Platonem, Pythagoran, Aristotelem, alios; illi vero circumstantes me rogarent, & profecto in jus rapientes me, singuli contumeliae accusarent, dicentes,* Luciane, Bone Vir, qua re motus, vel cui tandem fide habita, Chrysippum, & Zenonem, homines nuperrime natos, praetulisti no-

aut cujus auctoritate, Chryſippum & Zenonem nobis praetuliſti, homines heri & nudius tertius natos, nobis multum natu majoribus, qui neque ſermonem communicaveris nobiſcum, nec omnino quae dicimus exploraveris? Haec, *inquam*, ſi dicant, quid illis reſpondeam? Satisne mihi erit dixiſſe, Hermotimo, amico homini, fidem habui? At ego novi illos dicturos, Nos, Lycine, Hermotimum illum tuum, quis homo ſit, neſcimus; neque ille nos. Itaque non decebat damnare univerſos, neque contra abſentes & inauditos nos ferre arbitrium, ac fidem habere homini, qui unam modo philoſophiae viam, & forte ne hanc quidem accurate ſatis perſpexerit. Legum latores autem, Lycine, non ita facere judices jubent, nec alteram quidem partem audire, alteram dicere pro ſe non pati, ſed ſimiliter audire utramque, quo facilius, comparatis invicem orationibus, quid verum falſumve ſit inveniant: & ſi tamen ita non fecerint *judices*, provocandi ad aliud tribunal poteſtatem lex tribuit. Talia fere dicturos illos veri ſimile eſt.

31. Aut forte illorum aliquis praeterea me interroget, dic mihi, Lycine, ſi quis Aethiops, qui alios nunquam homines, quales nos ſumus, uſurpaſſet oculis, eo quod patria pedem non extuliſſet, hic igitur in concione Aethiopum adſeveraret atque diceret, nusquam terrarum homines eſſe al-

ἀταθὼν, ἢ τίνι ποτὲ πιστεύσας, Χρύσιππον καὶ Ζήνωνα προετίμησας ἡμῖν, πρεσβυτέρων ὄντων σφόδρα πολὺ, χθὲς καὶ πρώην γενομένους, μήτε λόγου μεταδοὺς ἡμῖν, μήτε πειραθεὶς ὅλως ὧν φαμέν; εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκριναίμην αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἴπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπείσθην φίλῳ ἀνδρί; ἀλλὰ φαῖεν ἄν, οἶδ' ὅτι, ἡμεῖς, ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἴσμεν τὸν Ἑρμότιμον τοῦτον, ὅστις ποτέ ἐστιν, οὐδὲ ἐκεῖνος ἡμᾶς· ὥστε οὐκ ἐχρῆν ἀπάντων καταγιγνώσκειν, οὐδὲ ἐρήμην ἡμῶν καταδικαιτᾶν, ἀνδρὶ πιστεύσαντα μίαν ὁδὸν τῆς Φιλοσοφίας, καὶ οὐδὲ ταύτην ἴσως ἀκριβῶς κατανοήσαντι. οἱ δέ γε νομοθέται, ὦ Λυκῖνε, οὐχ οὕτω προστάττουσι τοῖς δικασταῖς ποιεῖν, οὐδὲ ἑτέρου μὲν ἀκούειν, τὸν δὲ ἕτερον, οὐκ ἐᾶν λέγειν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἃ οἶδε ξυμφέρειν, ἀλλ' ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, ὡς ῥᾷον [d] ἀντεξετάζοντες τοὺς λόγους, εὑρίσκοιεν τἀληθῆ τε καὶ ψευδῆ. καὶ ἢν γε μὴ οὕτω ποιῶσιν, ἐφίεναι δίδωσιν ὁ νόμος εἰς ἕτερον δικαστήριον τοιαῦτα, ἅτινα εἰκὸς ἐρεῖν αὐτούς.

Ἢ τάχ' ἄν τις αὐτῶν καὶ προσέροιτό με, εἰπέ μοι, λέγων, ὦ Λυκῖνε, εἴ τις Αἰθίοψ [e] μὴ δὲ πώποτε ἄλλους ἀνθρώπους ἰδὼν, οἵους ἡμεῖς ἐσμὲν, διὰ τὸ μὴ ἐκπεδεδημηκέναι τοσαράπαν, ἐν τινὶ συλλόγῳ τῶν Αἰθιόπων διϊσχυρίζοιτο, καὶ λέγοι μηδαμόθι τῆς γῆς ἀνθρώπους

nobis multo majoribus, neque nobiſcum collocutus, & ne tactis quidem illis, quae nos cenſemus? *Talia ſi dicerent, quid tamdem reſponderem illis? Num ſufficeret, ſi dicerem, me obſequutum Hermotimo, homini amico? Atqui opinor dicerent; Nobis, o Luciane, ignotus eſt Hermotimus ille*, &c. Totum locum propoſui, ut ex ipſius orationis filo pateret, ultima in Graecis vitioſe legi [εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκριναίμην αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἴπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπείσθην φίλῳ ἀνδρί;] & reponendum ἢ ἐξαρκέσει μοι. Loquendi haec ratio Noſtro eſt frequentatiſſima. In eodem hoc Hermotimo c. 64. *Οὐδενὸς ἀνθρώπου βίος ἐξαρκέσειεν ἄν. Nullius hominis vita ſufficeret.* in Harmonide c. 3. ὡς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν. *Qui unus eſſet inſtar omnium.* Et alibi ſimiliter plus millies. Sic apud *Aelianum* XI. Ποικιλ. IX. ubi Epaminondas ad armigerum, bonis captivi alicujus ditatum, ait, ἐμοὶ μὲν ἀπόδος τὸν ἀσπίδα· σεαυτῷ δὲ πρίω κατηλίου ἂν ᾧ κατακλίσεις· non dubium mihi eſt, quin legendum ſit κατακλίσεως. *J. J.*

37. Ὡς ῥᾷον] [d] Ὃς ῥᾷον inveniens *J. Brodaeus*, ὡς ῥᾳδίως corrigere jubet, Miſc. IX. c. 16. Sed non dubito, quin ὡς ῥᾷον volverit, ac per typothetarum incuriam ῥᾳδίως inde factum ſit; verum & ego non aliter quam edi curavi, usquam inveni. *J. F. B.*

46. Διϊσχυρίζοιτο] *Benedict.* vertit, *affirmaret*, *Opſe-*

d Ἀντεξετάζοντες] Ita recte *J. Ba.* & W. Ἀντεξετάζοντας male *Al. H. Fl. P. S.* habebant. e Μὴ δὲ πώποτε] Sic *J. Al.* & *S. Μηδὲ πώπ.* ceterae & M. *Μηδεπώποτε Ba.*

πως εἶναι λθικὸς, ἢ ξανθὸς, μηδὲ ἄλλο τι ἢ μέλανας, ἆρα πιστεύοιτ' ἂν ὑπ' αὐτοῦ; [a] ἢ εἴποι τις ἂν πρὸς αὐτὸν τῶ πρεσβυτέρων Αἰθιόπων, σὺ δὲ δὴ, πόθεν ταῦτα, ὦ θρασύταλε, οἶδα, ὃ γ' ἀπεδήμησας παρ' ἡμῖν ὐδαμόσε; ὐδὲ, νὴ Δία, τὰ πολλὰ [b] τοῖς ἄλλοις [c] οἶδας ὁποῖά ἐστι, φαίην ἂν ἔγωγε δίκαια ἐρωτῆσαι τὸν πρεσβύτην; ἢ πῶς, ὦ Ἑρμότιμε, συμβουλεύεις; ΕΡΜ. Οὕτω δικαιότατα γ' [d] ἔοικεν ἐπιπλῆξαι δοκεῖ μοι. ΛΥΚ. Καὶ γ' ἔμοιγε, ὦ Ἑρμότιμε. ἀλλὰ τὸ μὲν τοῦτο οὐκ ἔτ' οἶδα, εἰ ὁμοίως σοὶ δόξει· ἐμοὶ μὲν γ' ἤδη τοῦτο πάνυ δοκεῖ.

ΕΡΜ. Τὸ ποῖον; ΛΥΚ. Ἐπάξει δήλαδή ὁ ἀνὴρ, ἡ φήσει πρὸς μὲ ὧδέ πως. ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν, ὦ Λυκῖνε, τὰ Στωϊκῶν μόνα εἰδὼς, καθάπερ ὁ σὸς φίλος οὗτος ὁ Ἑρμότιμος, ἀποδημήσας δὲ [e] μηδὲ πώποτε, μήτε ἐς Πλάτωνος, μήτε πρὸς τὸν Ἐπίκουρον, [f] μηδὲ ὅλως πρὸς ἄλλον τινά. εἰ τοίνυν λέγοι, μηδὲν οὕτω καλὸν εἶναι, μηδ' ἀληθὲς πρὸς τοῖς [g] πολλοῖς, οἷα

bos, vel flavos, neque aliud usquam nisi nigros, numquid fidem apud illos inveniat? Aut si quis ei de majoribus natu Aethiopibus dicat, Tu vero unde haec, audacissime, nosti, qui neque usquam a nobis peregre abfueris, neque Hercle res aliorum quales sint noveris? dicamne ego merito sic interrogasse seniorem? aut quid consulis, Hermotime? HERM. Sic est. justissime enim illum mihi videtur increpuisse. LYC. Nimirum mihi quoque, Hermotime. Sed quod sequitur, non jam novi an aeque tibi placeat: mihi certe hoc etiam magno videtur opere.

32. HERM. Quale id est? LYC. Subjiciet nempe vir ille, & ita fere mecum aget, Hac igitur ratione ac proportione servata ponatur nobis aliquis, Lycine, qui Stoicorum placita sola norit, ut amicus hic tuus Hermotimus, nunquam autem neque in Platonis *regnum*, neque ad Epicurum, neque ad alium quemquam peregrinatus fuerit. Is ergo si dicat, nihil ita pulchrum esse neque verum apud alios, quam sint ea quae

[a] Ἢ] Sic *J. Fl. P. H.* & M. [b] Τοῖς ἄλλοις] Ita Edd. *J. Fl. H.* &c. Τῶν ἄλλων P. [c] Οἶδας] Deest in W. & Ex. Fl. Adest in Edd. & P. [d] Ἐπιπλῆξαι] Ita dedi ex G. W. & P. Codicib. & sic voluit *Marcil.* Ἐμπλῆξαι male Edd. [e] Μηδὲ] Sic *J. H.* Fl. Μηδὲ P. aliaeque & M. quod hic non improbem. Μηδὲπώποτε iterum B2. junctim. [f] Μηδὲ] Aliae Edd. hic rursus μηδὲ. Sed nil refert. [g] Πολλοῖς] Ἄλλοις *Vo.* Vulgatam servant Edd. & M.

poeus adcuratius: *pertinaciter adfirmaret*. Rev. *Elsner.* ad Evang. Luc. XXII. 59. vulgatum reprehendit, qui *adfirmabat* reddiderit, & *Bezam* rectius, *adseverabat* dedisse, ac testimoniorum satis adfert, unde hujus verbi vis pateat. *J. F. R.*

50. Ἢ εἴποι τις] Qui bene totam orationis seriem consideraverit, illum animadversurum puto, requiri ad sententiam implendam, conditionalem particulam εἰ, quam interpretando certe expressam nemo indignabitur; etsi forte, dum liber aliquis succurrat, contexto ipsi eam sine nota inseri modestiores nolint. Concursus ille & hiatus, ἢ εἴ εἴποι, fecit ut interjectum εἰ tanto facilius elideretur. *J. M. G.*

57. Δικαιότατα γ' ἐκπλῆξαι] Δικαιότατα γ' ἐπιπλῆξαι. *Th. M.*

Δικαιότατα γ' ἐκπλῆξαι] Recte *Marcilius* conjecit δικαιότατα γ' ἐπιπλῆξαι δοκεῖ μοι, legendum esse pro ἐκπλῆξαι, Mss. hanc conjecturam stabilientes, & vertendum *justissime videtur illum increpasse*, non ut vulgo, *consternasse*. *J. G. G.*

Ibid. Ἐπιπλῆξαι] Secutus sum Mss. Gr. W. & P. Impressi mendose ἐκπλ. *M. du S.*

Ἐπιπλῆξαι] Idem verbum pro vulgato ἐκπλῆξαι reposui supra c. 20. *J. F. R.*

62. Ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν] Ineptissime Opsopœus. *Nempe vir ille probabili inductione inferet dicturus. Ergo absurde propositus est nobis quispiam*, quasi vocem ἀνάλογον ad superiora ligari voluerit; ne dicam illud *absurde* non apparere in Græcis, aut sic quoque pessime Græcam vocem reddidisse. Melius Benedictus: *Addet nimirum ille & sic dicet. Eadem igitur ratione nobis proponatur aliquis.* Pater ad hæc Græca adscripsit recte, *vicissim nobis proponatur*. *J. G.*

Ἀνάλογον] *Analogiam* sive proportionem Geometricam cogita, ut se habet α Aethiop ille domo nunquam egressus ad β judicium ferendum de colore exterarum gentium; sic se habet γ Hermotimus ignarus reliquarum sectarum ad δ arbitrium de sectis. Ista adnotare suppuderet, nisi vel virorum doctorum circa hunc locum conatus ostenderent, negligi saepe eruditum illum geometrarum pulverem; & orbem discen-

quae ſunt in Porticu, & quae illa dicit: nonne merito videatur tibi temerarius eſſe, qui de omnibus pronuntiet, cum unum modo ſciat, & nunquam alterum ex Aethiopia *illa ſua* pedem protulerit? Quid vis illi reſpondeam? HERM. Veriſſimum illud nempe, Nos quidem Stoicorum *dogmata*, & praecipue quidem illa, ediſcere, ut qui ſecundum illa philoſophari poſtulemus: neque tamen ignorare, quae dicantur ab aliis. Magiſtrum enim & illa inter docendum enarrare, atque eadem deinde evertere.

33. LYC. An putas hic tacituros Platonem & Pythagoram, & Epicurum, & reliquos, ac non potius cum riſu ad me dicturos, Quid agit, tuus, Lycine, ſodalis Hermotimus? Aequum cenſet adverſariis de nobis noſtris credere, ac talia eſſe putat noſtra, qualia illi dixerint, vel ignorantia, vel quod verum *ſtudio* occultant. Utrum igitur ſi quem Athletarum videat meditantem ante certamen, calcibus petendi antiquum truncari etiam ſaeculo noſtro, ſubinde obſervarem. *J.M.G.*

69. Πολλοῖς] Pro πολλοῖς nimis mallem ἄλλοις, & ita tranſtuli. Qui novit, quomodo in MSS. ſaeculi IX. & X. diſtrahatur interdum α litera, non improbabilem conjecturam habebit. Cui non placet aliquid mutari, ille in interpretatione noſtra facile *aliis* ſubſtituet *multos*. *J.M.G.*

73. Οὐδὲ πώποτε] Conf. infr. Συγρ. c. 29. pr. *M.du S.*

74. Τί βούλει ὑποκρ. αὐτῷ; τὸ ἀλ.] Excidit notatio perſonae Ἑρμοτίμου, ſcilicet fuiſſe, αὐτῷ; Ἑρμότ. τὸ ἀληθέστατον. *Th.M.*

75. EPM. τὸ ἀληθ.] W. recte, uti ex punctis colligere eſt: aliter enim non ſolet ille Codex. In reliquis *Luciano* abſurde tribuuntur. *M.du S.*

EPM.] Non ipſam hic Hermotimi perſonam apposuit Lucianus, quod aliquamdiu putabam: ſed ipſe Lycinus, quid reſponderi poſſit pro Hermotimo occupat. Hermotimus ipſe ſtupet hic, & poſt longum demum Lycini ſermonem ſatis breviter, nec minus male reſpondet. *J.M.G.*

70 τὰ τ' ποᾶς ὄξι, καὶ ἃ ἐκεῖνη φησὶν, οὐκ ἂν εὐλόγως ὀρθοὺς εἶναι δόξειέ σοι, τοὺς πάντων ἀποφαινομένους, καὶ ταῦτα, ἓν εἰδώς, οὐδὲ πώποτε ἐξ Αἰθιοπίας τὸ ἕτερον πόδα προελθών; τί βούλει ἀποκρίνωμαι αὐτῷ;

75 h EPM. Τὸ ἀληθέστατον ἐκεῖνο δηλαδὴ, ὅτι ἡμεῖς τὰ μὲν Στωϊκῶν, καὶ πάνυ ἐκμανθάνομεν, ὡς ἂν καὶ ταῦτα φιλοσοφεῖν ἀξιοῦντες· οὐκ ἀγνοοῦμεν δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων λεγόμενα. ὁ γὰρ διδάσκαλος κἀκεῖνα μέλλοι καὶ διέξεισι πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἀναιρήσει γε αὐτὰ, 80 i προθεὶς αὐτός.

k ΛΥΚ. Ἦ νομίζεις ἐνταῦθα σιωπήσεσθαι ἡμῖν τοὺς ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα καὶ Πυθαγόραν καὶ Ἐπίκουρον, καὶ τοὺς ἄλλους; οὐχὶ δὲ ἀναγελάσαντας ἂν εἰπεῖν πρὸς ἐμὲ, οἷα ποιεῖ, ὦ Λυκῖνε, ὁ ἑταῖρός σου ὁ Ἑρμότιμος; ἀξιοῖ τοῖς ἀνθρώποις περὶ ἡμῶν πιστεύειν, καὶ οἵ) τοιαῦτα εἶναι τὰ l ἡμέτερα, ὁποῖα ἂν ἐκεῖνοι φῶσιν, ἢ οὐκ εἰδότες, ἢ κρυπτόμενοι τὸ ἀληθές; οὐκοῦν ἦν τινα καὶ τῶν ἀθλητῶν ἴδῃ ἀσκούμενον πρὸ τοῦ ἀγῶνος, λακτίζοντα εἰς τὸν ἀέρα, ἢ

h EPM.] Omiſſa *Hermotimi* perſona in Edd. reſtituta ex *Marcil.* & punctis W. *i* Προθεὶς] Προθεὶς *Vo.* Sed nil mutant Edd. nec M. *k* ΛΥΚ.] Deerat in Edd. *l* Ἡμέτερα] Ita recte *J. S.* & L. Ὑμέτερα male *Ald.* Fl. *H. P. F.*

EPM.] Recte quidem hanc perſonam inſeri voluit *Soulius*; ſed in marg. *Junt.* notaverat id factum ex punctis quae in Cod. W. i. e. *Wittiano* exſtare ad deſignandas perſonas ſolent. In marg. *Hag.* vero ſcriplit, ſe id ex Cod. M. habere. *J.F.R.*

81. Προθεὶς αὐτὸς. ἢ νομίζεις] Excidit notatio perſonae Λυκίνου. Προσθεὶς αὐτὸς. ΛΥΚ. ἢ νομίζεις. *Th.M.*

Προθεὶς] Leg. πρόθεις. *A.V.*

82. ΛΥΚ. ἦ] Novam hanc perſonam, quamvis repugnent codices, poſtulat ſententia. Niſi forſan malis incipere ejus partes a καὶ ἀνατρίπτει γε: ac tum quidem προσθεὶς ſtare aliquatenus poteſt. Mutavi etiam ἢ in ἦ. *M.du S.*

88. Ἡμέτερα] Pariſina quidem Edit. habebat ὑμέτερα aeque ac *H.* aliaeque duae; ſed ſphalma tantum typographicum eſſe, ex verſione patet, quae *noſtratia* exhibebat. *J.F.R.*

91. Λακτίζοντα εἰς τὸν ἀέρα] Sic in Epiſt. I. ad *Corinth.* IX. 27. ὡς οὐκ ἀέρα δέρων. Ad quem plura Cl. *L. Bos* p. 137–38. quem conſulendum etiam monuerat Cl. *T. Hemſt.* in marg. Ed. *Graev.* *J.F.R.*

ἢ τὸν ξένην πληγήν τινα καταφέρουσα, [a] ὡς τ' ἀνταγωνιστὴν δῆθεν παίουσα, εὐθὺς ἀναχηρύξει αὐτὸν ἀγωνοθέτης ὢν, ὡς ἄμαχόν τινα· ἢ σκέψα μὴ οἴησε) ῥᾴδια εἶναι, ἢ ἀσφαλῆ τὰ νεανιεύματα, ἑδενὸς ἀνταιρομένου αὐτῷ, τ' δὲ νίκην τηνικαῦτα κρίνεσθ, ὁπόταν καταγωνίσηται τ' ἀντίπαλον αὐτὸν, ἢ κρατήσῃ, ὁ δ' ἀπαγορεύσῃ, ἄλλως δὲ ὔ; μὴ τοίνυν [b] μὴ δὲ Ἑρμότιμος, ἀφ' ὧν ἂν οἱ διδάσκαλοι αὐτῶ σκιαμαχοῦσι πρὸς ἡμᾶς ἀπόντας, οἰέσθω κρατεῖν αὐτὸς, ἢ τὰ ἡμέτερα τοιαῦτα εἶναι, ὡς ἀναίρεπεσθ ῥᾳδίως. ἐπεὶ [c] τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἂν εἶναι τοῖς τ' παιδίων οἰκοδομήμασιν, ἃ καλαισχυνάσαντες σκεῖνοι ἀδεῶς, εὐθὺς ἀναίρεπουσιν, ἢ καὶ, νὴ Δία, τοῖς τοξεύειν μελετῶσιν, οἱ χάρφη τινὰ σωρήσαντες, ἔπειτα ὀπὴ κόντω πήξαντες, ἢ πόρρω προθέμενοι, στοχάζονται ἀφιέντες· καὶ ἢν τύχωσί που, καὶ διαπείρωσι τὰ χάρφη, ἀνέκραγον εὐθὺς, ὥς τι μέγα ποιήσαντες, εἰ διεξελήλυθεν αὐτοῖς τὸ βέλος ἀφ' τ' Φρυγάνων. ἀλλ' ἢ Πέρσαι γε ὕτω ποιοῦσιν, ἢδὲ Σκυθῶν, ὅσοι τοξόται. ἀλλὰ πρῶτον μὲν αὐτοὶ κινούμενοι ἀφ' ἵππων, ὡς τὸ πολὺ τοξεύουσιν, ἔπειτα δὲ, ἢ τὰ τοξευόμενα κινεῖσθ ἀξιοῦσιν, ἢ χ ἑστῶτα, ἢδὲ προσιόντα τὸ βέ-

tem aëra, aut vanam pugno plagam inferentem, quasi adversarium feriat: continuone, si praeses sit certaminis, illum praeconio ornabit pro invicto? an potius facilia illa putabit, & periculi expertes juvenis lusus, victoriam vero tum decerni, cum ipsum adversarium certamine vicerit, isque victum se fassus fuerit: alias vero non. Ne igitur Hermotimus, ex eo quod magistri ipsius umbratiles forte velitationes adversus absentes nos instituunt, vincere illos arbitretur, aut talia esse nostra, quae facile adeo evertantur: cum ea ratio similis sit puerorum aedificationibus, quas cum infirmas admodum struant, celeriter evertunt; aut his, qui sagittandi artem meditantur, qui stipulas quasdam colligatas & in conto defixas proponunt intervallo non longo, atque ad eas deinde collineant: & si quando feriant, trajiciantque stipulas, exclamant continuo, ut in magno facinore, si sarmenta telum transierit. Verum ita Persae certe non faciunt, neque Scytharum qui sunt sagittarii. Sed primo ipsi dum moventur in equis, ut plurimum sagittant: deinde vero ea etiam quae petuntur, volunt moveri, non stare & expectare sagittam

a Ὡς] Sic *J.* Abest in ceteris Edd. & M. b Μὴ δὲ] Ita disjunctim *J. H.* Fl. & M. Reliquae fere μηδ. c Τὸ τοιοῦτον] Sic *J.* Fl. *H. P.* &c.

92. Ὡς τ' ἀνταγ.] Deerat ὡς in reliquis, sola *J.* habet. *M. du S.*

96. Ἀνταιρομένου] Ἀνταιρουμένους pro ἀνταιρομένους eod. hoc sensu legitur ap. *Thucyd.* III. p. 184. 25. Sed Cl. *Dukerus* in notis (ad quem me rursus remisit *T. Hemst.*) multis exemplis probat, non ἀναιρούμαι, sed ἀναιρέομαι hic Graece dici; quod certum est; nam est ab ἄρω & αἴρομαι *tollo*, non ab αἱρέω *eligo*. Cum vero & in nonnullis scriptis, plurimisque editis *Thucydidis* recte legi ἀνταιρομένους adfirmet, haud scio an nimis religiosus fuerit, quod tamen in contextum recipere non sit ausus. *J. F. R.*

99. Ἀπαγορεύσῃ] Quod digito erecto significabant. *M. du S.*

5. Τὸ τοιοῦτον] Constantem Editionum lectionem esse, *Solanus* adnotarat, nec quidquam variationis in Codicibus reperit, ut opinor, alioqui addidisset. Quid igitur sibi vult illa supervacua adnotatio? An speravit se inventurum ubi articulus ille abundans ante pronomen desit? Vix credo; nam & noster alibi non semel ita solet, ut mox indicabo; quanto autem magis abundaret articulus in illo *Aristotelis* de Gen. anim. III. 6. pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Iterum ibid. fin. Τὸν μὲ τρόχον αὐτὸν αὐτὸν ἐχεῖν. Noster supr. c. 10. ἥτις ἡ καταστροφή. Ut alia omittam. Sed τοιοῦτον pro τοιοῦτο scribi notandum duxit. Verum & hoc nostro cum Atticis familiare esse, jam bis ter alibi diximus hoc Dialogo. Vid. Indicem, vel supr. c. 29. iterum fin. §. 34. & pr. §. 35. hujus Dial. ubi itidem artic. additur. *J. F. R.*

6. Οἰκοδομήμασιν] Eadem Jul. Imperator in Epist. Ἴσα τοῖς Ὁμηρικοῖς παισὶ παίζομεν, οἱ παρὰ τὰς ὄχθας ὅτι ἂν ἐκ πηλοῦ πλάσωσιν, ἀφιᾶσιν αὐγμαλῷ κλύζεσθ. Locus autem *Homeri* quem imitandum sibi proponit

Jun.

tam, dum incidat, ſed fugere quantum licet maxime. Beſtias enim ut plurimum dejiciunt ſagittis, & aves quidam eorum feriunt. Si vero etiam ad ſcopum tentanda ſit vis & contentio plagae, lignum quod ictum repellat, aut ſcutum e crudo boum tergore, propoſitum trajiciunt, & ita ſperant per arma quoque ſagittas ſuas tranſituras. Dic igitur, Lycine, a nobis Hermotimo, magiſtros ipſius propoſita ſarmenta ſagittis transjicere, deinde viros armatos a ſe devictos, gloriari: & pictas imagines noſtras pugnis invadere, iisque, ut facile eſt ad exiſtimandum, victis, nos a ſe putare ſuperatos. Noſtrum vero quisque dixerimus ad eos, Achillis iſta, quae ille de Hectore,

Nec galeae poterunt vultumque minasque
tueri Noſtrae,

Haec, inquam, univerſi, & pro ſe unusquisque.

34. Plato vero videtur mihi enarraturus aliquid de Sicilia, qui pleraque ejus novit. Nempe Syracuſio Geloni graveolens fuiſſe os ajunt, idque diu ipſum ignoraſſe, cum nemo auderet indicare tyranno, donec pe-

λῶ, ἐφ' ἂν ἐμπέσῃ, ἀλλὰ ἀφαδιδράσκοντα ὡς ἔνι μάλιστα, θηρία γέ τοι ὡς τὸ πολὺ καλλοξεύουσι, καὶ ὀρνίθων ἔνιοι τυγχάνουσιν. ἢν δέ που καὶ ὅπῃ σκοπῷ δέῃ πειραθῆναι καὶ τόνου τῆς πληγῆς, ξύλον ἀντίτυπον, ἢ ἀσπίδα ὠμοβοΐνιον προθέμενοι, διελαύνουσι, καὶ οὕτω πιστεύουσι, κἂν δι' ὅπλων σφίσι χωρῆσαι τὰς ὀιστούς. εἰπὲ τοίνυν, ὦ Λυκῖνε, παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ, ὅτι οἱ διδάσκαλοι αὐτῷ φύγανα προθέμενοι, καλλοξεύουσιν, εἶτα φασὶν ἀνδρῶν ὡπλισμένων κεκρατηκέναι, καὶ εἰκόνας ἡμῶν γραφάμενοι, πυκτεύουσι πρὸς ἑκείνας καὶ κρατήσαντες, ὡς τὸ εἰκὸς, κρατεῖν ἡμῶν οἴονται. ἀλλὰ φαίημεν ἂν ἕκαστος πρὸς αὐτοὺς τὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἑκεῖνα, ἃ φησι περὶ τοῦ Ἕκτορος,

[d] Οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος [e] λεύσουσι μέτωπον.

Ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος.

Ὁ Πλάτων δ' ἄν μοι [f] δοκεῖ καὶ διηγήσασθαί τι τῆς ἐν Σικελίας, ὡς ἂν εἰδὼς τὰ πλεῖστα. τῷ γὰρ Συρακουσίῳ Γέλωνι, φασὶ δυσῳδὲς εἶναι τὸ στόμα, καὶ τοῦτο ἐπὶπολὺ λαθεῖν αὐτὸν, ἑνὸς τολμῶντος ἐλέγχειν τύραννον ἄνδρα, μέχρι δή τινα γυναῖκα ξέ-

[d] Οὐ γὰρ] Ὅτι οὐ γὰρ W. Abeſt ὅτι ab Edd. [e] Λεύσουσι] Λεύσουσι apud *Homer.* legitur; ſed nihil mutant Edd. Luciani. [f] Δοκεῖ] Sic L. & marg. *Al. W.* Δοκῇ Edd.

Julian. eſt Iliad. 5. Tangit Piſid.

Ὦ συλλογισμῶν εὐόλισθα κύματα,
Καὶ πτίσμα χαῦνον παιδικῶν ἀθυρμάτων,
Τὰ λιπτὰ κἀφθη συλλεγόντων εἰς σίγην.

Habet ſequens illud *ἀσπίδα ὠμοβόϊνην*. Ex Homero. *J. B.*

26. Παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμου] *Nuntia igitur noſtro nomine Hermotimo.* *J. Br.*

35. Οὐ γὰρ . . .] *Hom.* Il. Π. *J. Br.*

Οὐ γὰρ ἐμῆς.] *Hom.* Il. Π. 70. *M. du S.*

Οὐ γὰρ] Mſ. W. praemittere ὅτι, probo Graeciſimo, Cl. *Jenſ.* in Fercul. liter. p. 144. notat, & remittit ad Lect. ſuas Lucian. p. 97. Sed ea nota ad *Dear. judic.* §. 1. pertinens cum ibi non ſit inſerta, alibi breviter ea utemur, etſi haec ſatis nota. *J. F. R.*

36. Ταῦτα μὲ οἱ ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος] *Opſopœus haec quidem uno ore dicturi ſunt omnes, ſingulatim autem alius alia.* Omnino nimium large & vage. Benedictus, *haec ſimul omnes, ſingulatim unusquisque dixerit*, unde neſcio, qui intellexerit. Et cur igitur non etiam ita vertit in de Saltatione. ὅταν γὰρ ἀκροχειριστὰ ῥυθμοὶ καὶ παίσματα ἀλλήλοις ἐμπεσόντες οὐ τῷ μέρει παύσωνται. Ubi reddit *mutuo*, non ſingulatim. Sed Lucianus innuit talia dictum iri ab omnibus omnino, ab unoquoque, ii per circulum dicendi vices irent, ſua vice, ut quoque de Laconicis pueris in loco citato. Id ita pronunciat, ut de Alexandro in Pſeudomanti, λαμβάνων δὲ τὸν αὐτὸς ἐχρῆτο μόνον, ἀλλὰ πολλοὺς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχων σωίργους, ἅπασιν ἐνέμει ἑκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν. De ſaltatione, καὶ τοὺς ἐφεξῆς τοὺς θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν. quod non ſatis lucide in Latinis eſſerunt. Et infra εἰ μὴ ἦδε τοῦτο ἀδύνατον, ἅπαντας ἄλλον ἄλλους ἀριθμοὺς εἰπεῖν. *J. G.*

39. Ἐκ Σικελίας] *Aliquod e Sicilia exemplum*, ubi aliquando peregrinatus eſt. *J. Br.*

87. Ei-

ξένῃ [a] συνενεχθεῖσαν αὐτῷ, τολμῆσαι καὶ εἰπεῖν ὅπως ἔχοι· τ δὲ, [b] ὦ γύναι τ γυναῖκα ἐλθόντα τ ἑαυτῇ, ὀργίζεσθαι, ὅτι οὐκ ἐμήνυσε πρὸς αὐτὸν, εἰδυῖα μάλιστα τ δυσωδίαν. τ δὲ, ὦ σχετλιαστὰ συγγνώμην ἔχειν αὐτῇ. ὑπὲρ γὰρ τ μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρὸς, [c] μὴ δὲ μιλῆσαι πλησίον, οἰκθῆναι ἅπασι τοῖς ἀνδράσι τοιοῦτό τι ἀποπνεῖν τ στόμα. καὶ Ἑρμότιμος τοιγαροῦν ἅτε μόνοις τοῖς Στωϊκοῖς ξυνὼν, φαίη ἂν ὁ Πλάτων, εἰκότως ἀγνοεῖ ὁποῖα τ ἄλλων τὰ στόματά ἐστιν. ὅμοια δ' ἂν καὶ Χρύσιππος εἴποι, ἢ ἔτι πλείω τούτων, εἴ γε λιπὼν αὐτὸν ἄκριτον, ἐπὶ τὰ Πλάτωνος ὁρμήσαιμι, πιστεύσας τινὶ τ μόνῳ Πλάτωνι ὡμιληκότων. ἐνί τε λόγῳ ξυνελὼν φημι, ἄχρις ἂν ἄδηλον ᾖ τίς ἀληθής ἐστι προαίρεσις ἐν φιλοσοφίᾳ, μηδὲ μίαν αἱρεῖσθαι ὕβρις γὰρ ἐς τὰς ἄλλας [d] τὸ τοιοῦτον.

ΕΡΜ. Ὦ Λυκῖνε, πρὸς τ Ἑστίας, Πλάτωνα μὲν, καὶ Ἀριστοτέλη, καὶ Ἐπίκουρον, καὶ τοὺς ἄλλους ἀτρεμεῖν ἐάσωμεν· ἐπὶ γὰρ κατ' ἐμὲ ἀναγωνίζεσθαι αὐτοῖς· νῶϊ δὲ, ἐγώ τε, καὶ σὺ, ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν ἐξετάσωμεν εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ φιλοσοφίας πρᾶγμα, οἷον ἐγὼ φημι αὐτὸ

regrina mulier congressa illi auderet etiam dicere, uti se res haberet: illum vero ad conjugem cum veniret suam, iratum fuisse ipsi, quod sibi non indicasset, cum maxime graveolentiam illam sciret: illam vero ignoscisse sibi petiisse, se enim, quod virum alium experta non esset, neque ex proximo sermones cum quoquam miscuisset, putasse viris omnibus tale quiddam os olere. Etiam Hermotimus igitur, qui solis cum Stoicis fuerit, dicat Plato, ignorat, nec id mirum, qualia aliorum sint ora. Similia vero etiam Chrysippus dicat, aut plura hisce, si quidem relinquens ipsum inauditum ad Platonica me conferam, fidemque habeam eorum alicui, qui solo cum Platone versati fuerint. Uno denique verbo comprehendens omnia ajo, donec obscurum sit, quae vera sit in philosophia secta, nullam earum esse sectandam. Ista enim contumelia fuerit in reliquas.

35. HERM. Per Vestam, Lycine, Platonem, & Aristotelem, & Epicurum, & reliquos patiamur quiescere, neque enim cum illis contendere meum est. Nos vero, ego, inquam, & tu per nos ipsos quaeramus, sit ne tale quid philosophia, quale ego

a Συνενεχθεῖσαν] Ita habere J. H. Fl. S. & M. notat M. du S. b Παρὰ] Περὶ Ex. Fl. Παρὰ Cod. P. cum Edd. c Μὴ δὲ] Sic J. H. Fl. & M. Μηδὲ ceterae Edd. d Τὸ τοιοῦτον] Sic Edd. constanter legere notat M. du S.

49. Μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρὸς] Τοῦτο * καὶ περὶ Διῶνος ἱστοροῦσιν τῇ † Προυσιάδος· ὃν καὶ λέγεται τοῦτο κατ' εὐφημισμὸν χρυσόστομον ‡ ἐπωνόμασαν. V.

62. Ὦ Λυκῖνε, πρὸς τ Ἑστίας] § Φίλον ὄντα κατὰ τ Ἑστίας ¶ ἐξορκοῖ· αὕτη γὰρ ἐστὶ πρὸς τὸ εἶναι ἡμᾶς, ** αἰτιᾶται, καθ' ἃ ἐστὶ Πλάτων ἐν Κρατύλῳ ἐτυμολογῶν αὐτὴν ἀποφαίνεται καὶ πρὸς φιλίαν †† αὐτὴ συνάγει λέγει τ κατ' οἶκον ἐχάρας τοῦτο ‡‡ προμηθουμένη. V.

* Καὶ] Hanc conjunct. in Edit. omissam supplevit M. du S.
† Προυσιάδος] Sic C. & M. In V. Προυσίας erat. M. du S.
‡ Ἐπωνόμασαν] Ὠνόμασαν Edit. Clerici, quam correxit M. du S.
§ Non nova formula. Vid. Athen. L. IV. p. 166. D. M. du S.
¶ Ἐξορκοῖ] Ἐξαρκοῖ prave Edit. Cler. Sed correxit M. du S.
** Αἰτιᾶται] Ex M. supplevit illa decem verba ab αἰτιᾶται ad ἀποφαίνεται, reliquaque vitiosa restituit M. du S.
†† Αὐτὴ] Αὐτῆς prave Edit. Cler. Emendata ex eod. fonte.
‡‡ Προμηθουμ.] Προμήθυμίτη Edit. eadem, emendata ab eodem.

87. Εἰδότα οὖν ὧν ποτε] Placet εἰδότα ὡς οὖν ἂν ποτε. J. Br.

Εἰδότα] Luciano, contendenti non posse optimam & verissimam sectam eligi, nisi quis omnes perlustrarit, & examinarit, objecerat Hermotimus, utrum

si unus aliquis affirmaret bis duo efficere quatuor, opus esset omnes alios homines rogare, num id verum foret; an ipse per se satis posset scire, id ita esse. Omnino, respondet Lucianus, eum id per se satis scire posse. Infert itaque Hermotimus, Τί που ἂν ἀδι-

ego ajo esse. Aethiopas autem, & Gelonis uxorem Syracusis evocare ad hunc sermonem quid attinebat? LYC. At illi quidem e vestigio abeant, si superflui tibi videntur ad nostram disputationem: tu vero jam dicito, mirabile enim quiddam videris dicturus. HERM. Videtur mihi, Lycine, & facile quidem fieri posse, ut aliquis, qui sola Stoicorum *placita* didicerit, sciat ex his verum, etiamsi aliorum *sententias* non persequatur, atque ediscat singulas. Ita vero considera. Si quis hoc tibi solum dicat, dyadas duas quaternarium numerum efficere, numquid opus est te in circuitu interrogare reliquos, quotquot sunt numerorum periti, num quis forte sit, qui quinque aut septem dicat eos esse; an vero statim noris vera illum dicere? LYC. Statim, Hermotime. HERM. Quid tandem igitur fieri tibi non posse videtur, ut aliquis in Stoicos incidat vera dicentes, & persuaderi sibi ab iis patiatur, nec amplius opus reliquis habeat, cum sciat, nunquam quae quatuor sint quinque posse fieri, neque si sexcenti Platones aut Pythagorae dicant.

36. LYC. Nihil hoc ad disputationem nostram, Hermotime: ea enim de quibus inter omnes convenit, cum his de quibus

τὸ εἶναι· Αἰθίοπας [e] δὲ, ἢ τὴν Γέλωνος γυναῖκα, τί ἔδει καλεῖν ὧδε Συρακοσίων ὅπως τὸν λόγον; ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν ἀπίτωσαν ἐκποδών, εἰ σοι δοκοῦσι περιττοὶ εἶναι πρὸς τὸν λόγον· σὺ δὲ λέγε ἤδη· θαυμαστόν γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας. EPM. Δοκεῖ μοι, ὦ Λυκῖνε, καὶ πάνυ δυνατὸν εἶναι μόνον τὰ τῶν Στωϊκῶν ἐκμαθόντα, εἰδέναι τἀληθὲς ἀπὸ τούτων, κἂν μὴ τὰ τῶν ἄλλων ἐπεξέλθῃ τις ἐκμανθάνων ἕκαστα. εἰτωσὶ δὲ σκόπει, ἤν τις λέγῃ πρὸς σὲ μόνον τοῦτο, ὡς αἱ δύο δυάδες, τὸ τέτταρα ἀριθμὸν ἀποτελοῦσιν, ἆρα δεήσει περιόντα σε συνθάπτειν τῶν ἄλλων, ὅσοι ἀριθμητικοί, μή τις ἄρα εἴη πέντε, ἢ ἑπτὰ λέγων αὐτὰς εἶναι, ἢ αὐτίκα εἰδείης ἂν ὅτι ἀληθῆ λέγει; ΛΥΚ. Αὐτίκα, ὦ Ἑρμότιμε. EPM. Τί σοι δοκεῖ, ἀδύνατόν εἶναί σοι δοκεῖ, συγχάντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τἀληθῆ, πείθεσθαί τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰδότα [f] ὡς οὐκ ἂν ποτε τὰ τέτταρα πέντε [g] γένοιντο, εἰ δ' ἂν μυρίοι Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόραι [h] λέγοιεν.

ΛΥΚ. Οὐδὲν πρὸς ἔπος, ὦ Ἑρμότιμε· τὰ γὰρ ὁμολογούμενα τοῖς ἀμφισβητουμένοις εἰκά-

e Δὶ] Γε W. f Ὡς] Ex Cod. W. Male enim abest ὡς ab omnibus Edd. ὅτι conjecerat *Fens.* ex B2. g Γένοντο] Sic A1. H. Fl. F. B2. S. & M. Γίνοιτο *J.* & *P.* h Λέγωσιν] Ita Edd. optimae & M. Λέγουσι male Fl.

70. Ἀπίτωσαν ἐκποδών] Procul facessant. *G.*

ἀδύνατον εἶναί σοι δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τἀληθῆ, πείθεσθαί τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰδότα οὐκ ἂν ποτε τὰ τέτταρα πέντε γένοιντο, εἰ δ' ἂν μυρίοι Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόραι λέγοιεν; Omnino excidit ὅτι, legendumque, εἰδότα ὅτ' οὐκ ἂν πολε, &c. Id namque ait Hermotimus, *Quid ergo? num tibi videtur fieri non posse, ut quis tantum in Stoicos incidens, qui vera dicant, eos sequatur, neque desideret unquam alios; ut qui noverit, numquam quatuor fieri posse quinque, licet vel sexcenti Platones vel Pythagorae id affirment?* ultimae syllabae in praecedenti voce [εἰδότα] affinitas videtur erroris in describendo dedisse causam. *J. J.*

Εἰδότα ὡς . .] Recte Cl. *Fens.* conjunctionem supplendam censuit, quae in Edd. deerat, verum cum ὡς jam in Cod. invenerimus, non aegre feret, nos id admisisse prae ὅτι, quod ex Edit. est, ut in variantt. indicavimus. *J. F R.*

Ibid. Ὡς οὐκ ἂν πολε] Cl. *Jensius* in vulgatis recte vidit aliquid deesse. W. Codex, quem ipse postea contulit, habet ὡς. Ὅτι B2. *M. du S.*

90. Οὐδὲν πρὸς ἔπος] *Erasm.* in proverbio: *Nihil ad versum.* Hoc alibi explicuimus. *J. Br.*

κάζεις, [a] πάμπολυ αὐτῶν ἀφεστῶσα. ἢ τί ἂν φαίης; ἔστιν ᾧ τινι ἐντετύχηκας, λέγοντι τὰς δύο δυάδας συμβεβεῖσας, ἢ ἑπτὰ ἢ ἕνδεκα ἀριθμὸν ἀποτελεῖν; EPM. Οὐκ ἔγωγε. ἢ μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων. ΛΥΚ. Τί δαί, ἐντετύχηκας πώποτε, ᾧ πρὸς Χαρίτων πειρῶ ἀληθεύειν, Στωϊκῷ τινι, ᾧ Ἐπικουρείῳ, μὴ διαφερομένοις περὶ ἀρχῆς, ἢ τέλους; EPM. Οὐδαμῶς. ΛΥΚ. Ὅρα τοίνυν μήπως με παραλογίζῃ, ὦ γενναῖε, ᾧ ταῦτα, φίλον ὄντα· ζητούντων γὰρ ἡμῶν οἵ τινες ἀληθεύουσιν ἐν φιλοσοφίᾳ, σὺ τοῦτο προαρπάσας, ἔδωκας φέρων τοῖς Στωϊκοῖς, λέγων ὡς οὗτοί εἰσιν, οἱ τὰ δὶς δύο, τέσσαρα τιθέντες, [b] ἔσθ' ἁπλοῦν εἰ οὕτως ἔχει. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατωνικοί, σφᾶς μὲν οὕτω ξυνιθέναι, [c] ὑμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά. disceptatur confers, quae tamen longe inter se distant: aut quid dixeris? Estne quem videris, qui dicat binarios duos compositos septem aut undecim numerum efficere? HERM. Non equidem. alioqui furat, qui non confieri quatuor dicat. LYC. Quid vero? incidisti ne umquam, (&, per ego te Gratiarum numen obtestor, tenta verum amare;) in Stoicum aliquem aut Epicureum, qui non dissiderent de initiis rerum aut de finibus? HERM. Nequaquam. LYC. Vide igitur ne me rationibus colligendis fallas, eumque amicum. Quaerentibus enim nobis, qui veram rationem in philosophia sequantur, tu hoc praereptum aliis ad Stoicos detulisti, cum diceres, hos esse, quibus duo ponant esse quatuor; quod obscurum, an ita habeat. Dixerint enim Epicurei vel Platonici, se quidem ita componere, vos autem quinque aut septem ea esse dicere. An non videntur

[a] Πάμπολυ αὐτῶν ἀφεστ.] Ita Codd. W. & L. Πάνυ ἀφεστῶσα αὐτῶν Edd. [b] Ὅπως ἂδ. εἰ οὕτ. ἔχει] Sic Edd. & M. [c] Ὑμᾶς] Sic W. L. & B2. Reliqq. Edd. male ἡμᾶς.

96. Ὁ μὴ τέτταρα] Rogat Lucianus an etiam inveniretur aliquis, qui diceret, bis duo facere septem vel undecim, respondet Hermotimus: — μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων. Quae verba Interpres sine ullo sensu vertit: *Insaniret, qui quatuor non convenire diceret.* Ubi sensus est: *Insaniret, qui non diceret, ea facere quatuor*, vel, *qui negaret, ea esse quatuor.* Ita τὸ συμβαίνειν apud *Arrian. Exped. Alex.* L. V. cap. 19. Τό, τε μέγιστον ἐθαύμαζον ὑπὸ πάντα πήχεις μάλιστα συμβαῖνον: *Staturamque mirabatur, quae erat supra quinque admodum cubitos.* L. Bas.

1. Ἢ τέλους] Quod Stoici in virtute, Epicurei in voluptate ponunt. J. Br.

8. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι ἢ Πλατωνικοὶ σφᾶς μὲν οὕτω ξυνιθέναι, ὑμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά] Opsopoeus apud *Basileenses* & *Bourdelotius. fortasse enim dicerent Epicurei aut Platonici vestram hanc esse compositionem; nos autem quinque aut septem illa esse dicimus.* Benedictus. *Etenim Epicurei vel Platonici dicere possent, se quidem ita componere, nos vero quinque aut septem illa esse dicere.* In qua mutatione attendit merito ad malam interpretationem voculae σφᾶς, quae non notat vos aut *vestram*, ut fecit Opsopoeus, sed *ipsos* vel *se*. Caeterum male peccavit, quum *Basileensium* ὑμᾶς mutavit, praecedente *Bourdelotio* in ἡμᾶς. Et porro quid est illud vel Benedicti *componere* vel Opsopoei *compositionem*? Ita adscripsit pater, *ipsos quidem ita componere, vos vero.* Sic infra. εἶναι τὰ Πυθαγόρεα ἐπίπεδα. εἶτα Πλάτωνι τοσαῦτ' ἕτερα. εἶτα ἐξῆς τοῖς ἄλλοις. πόσα δ' ἂν ταῦτα συντίθητα οὐ κιφαλαίῳ γένοιτ' ἂν &c. J. G.

10. Ὑμᾶς] Non sola P. habet ἡμᾶς. *Ald. J.* & *Fr.* eodem vitio laborant. Sed W. L. & B2. recte ὑμᾶς. M. du S.

14. Σώματα εἶναι ἅπαντα] *Omnia corporea esse Stoici dicunt.* Basilides Stoicus contra receptam Stoicorum opinionem existimabat. F. G.

17. Ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δόξης αὐτὸ ἔχειν] Διόδως αὐτοῖς ἔχειν. Th. M.

23. Ὅρα σιωπᾷν] Conf. infra Εἰκ. c. 23. M. du S.

Ibid. Σιωπᾷν] Punctum subscriptum sub ultima exhibent Fl. *Paris.* & *S.* Reliquae ignorant (licet *Junt.* punctum sub media syllaba habeat, scribens σιωπᾶν, quod tamen suspicor calamo erranti additum ab *Solana*, qui id literae α subjicere voluit;) Non pusillum operae haec inquirere, nisi meminerim *Vigerium* de Idiotism. p. 158. Edit. Argor. an. 1708. ex *Etymologo* docere, infinitivos in ᾶν non recipere iota subscriptum; quod cum parum observari ab editoribus videam, non pigebit ex *Vigerio* quaedam huc transcribere: Ἀγωνᾶν, (ait) scribendum sine ι subscripto, non ἀγωνᾷν, ut in priscis exemplaribus. A veteribus enim Graecis hujusmodi traditur regula. Τὰ εἰς ᾶν ἀπαρέμφατα, ὅτα ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον ὅτι τὰ εἰς ν λήγοντα ῥήματα ἰδιότητα ἔχει πρὸς τὸ ν τὸ ἀπαρέμφατον. i. e. *Infinita in ᾶν exeuntia non habent jota subscriptum.*

tur tibi hoc facere, cum vos quidem solum, quod honestum, idem bonum putatis esse, Epicurei autem id quod suave sit? & cum vos dicitis corpora esse quaecumque sint, Plato autem statuit etiam incorporeum quiddam in rerum natura esse. Tu vero, quod modo dicebam, injuste sane id ipsum de quo disceptatur comprehendens, tanquam extra controversiam Stoicorum esset, ipsis habendum adjudicas, licet vindicantibus idem sibi reliquis, & suum esse dicentibus, ubi sane judicio vel maxime, opinor, opus est. Si quidem igitur planum hoc fiat, Stoicorum solorum esse, bis duo putare esse quatuor; tum sane tacendum reliquis. Dum autem de hoc ipso certaverint, omnes aeque audiendi sunt, aut sciendum, nos in opinionem venturos, condonati gratiae judicii.

37. HERM. Non videris mihi, Ly-

ἢ εἰ δοκεῖσί σοι τοῦτο ποιεῖν, ὁπόταν ὑμεῖς μόνον τὸ καλὸν, ἀγαθὸν ἡγεῖσθε εἶναι· οἱ [d] Ἐπικούρειοι δὲ, τὸ ἡδύ; ἢ ὅταν [e] ὑμεῖς λέγητε σώματα εἶναι ἅπαντα, ὁ Πλάτων δὲ νομίζει καὶ ἀσώματόν τι ὂν τοῖς οὖσιν εἶναι; ἀλλ' ὅσῳ ἔφλω, πλεονεκτικῶς πάνυ τὸ ἀμφισβητούμενον συλλαβὼν, ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δίδως [f] αὐτὸ ἔχειν, καίτοι ἀντιλαμβανομένων τῶν ἄλλων, καὶ λεγόντων αὐτῆς τοῦτο εἶναι, [g] ἔνθα δὴ κρίσεως μάλιστα, οἶμαι, δεῖ. ἂν μὲν οὖν πρόδηλον γένῃ τοῦτο, ὡς [h] Στωϊκῶν ἐστι μόνων τὰ δὶς δύο, τέτταρα ἡγεῖσθαι, ἆρα σιωπᾶν τοῖς ἄλλοις· ἄχρι δ' ἂν αὐτὸ τοῦτο περὶ ἀμφισβητῆται, πάντων ὁμοίως ἀκουστέον, ἢ εἰδέναι ὅτι πρὸς χάριν δικάζειν δόξομεν.

EPM. Οὔ μοι δοκεῖς, ὦ Λυκῖνε, ξυμέ-

d Ἐπικούρειοι] Ita constanter Edd. Ἐπικούρειοι W. semper. e Ὑμεῖς] Recte sic *H. Fl. P.* & *M.* Ἡμεῖς male *F.* f Αὐτὸ] Nihil variant Edd. Αὐτὸς *Mars.* Αὐτὰ W. g Ἔνθα δὴ κρ. μ. ε. δ.] Edd. hic cum Cod. *M.* conspirare notat *M. duS.* h Στωϊκῶν] Στωϊκὸν ἐστι μόνον W. Στωϊκῶν ἐστι μόνον *F.* Στωϊκῶν ἐστι μόνον *H. Fl. A1. P. B2.* & *S.*

ptum: quia verba in ν finita numquam habent ante ν quidquam non prolatum. Quidquid enim in verbis praecedit ν. plene profertur, quod exemplis patet, ut νίπτειν, ἰτύφθην, ἰτύπην — ἑποίειν, ἑποίουν &c. Sic *Etymologus*, eumque secutus *Urbanus*, aliique Grammatici: quod etiam in correctissimis librorum exemplaribus accuratissime observatur. προσγεγραμμένον autem idem esse apud veteres Graecos, quod ὑπογεγραμμένον, apud recentiores, recte ait idem; nam veteres ad latus scribebant ΤΩῖ, ΛόΓΩι, recentiores sic: τῷ λόγῳ. Verum Edd. nonnullae veteres Luciani aliorumque auctorum ita in his fluctuant, ut nihil certi ex iis elicias; immo tam saepe addunt illud *iota* his infinitivis, ut quoties non invenias, incuria magis quam studio omissum credas. *Etymologus* tamen id ibi omittendum, pluribus in locis inculcat, vid. in ἀγαπᾶν, βοᾶν &c. Ita ut adsensum ei praebere cogar; sed cum in hac Luciani edit. ubique jam additum jota videam, ante quam ei manum admoverim, nescio an ab consuetudine a Cl. *Hemst.* aliisque in alior. auctorum Editt. inducta recedere fas sit. Ita enim ἀγαπᾶν passi sumus edi in de *Merced. cond.* Ita ἰρᾶν dedit *Hemsterh. Contempl.* §. 13. f. Ὀρᾶν *Timon.* §. 56. f. ἰωντεδᾶν ibid. §. 48. p. 161. ἰπιγιλᾶν in *Prometh.* §. 8. p. 191. fin. &c. Περιορᾶν *Thucyd.* l. 69. p. 45. 14. Δρᾶν. Idem l. 5. p. 6. 2. Τελευτᾶν *Herodot.* Steph. L. p. 51. f. Ὀρᾶν ibid. p. 50. pr. Δρᾶν etiam *Aristoph.* Kusteri Plut. 4. Γελᾶν idem Ran. 42. Et sic recentiores Edd. *Aeliani* aliorumque auctorum omnes. Re tamen probe excussa, decrevi rectius illud punctum in his *infin.* omitti, quod scilicet deinde faciam. Ut enim recens *Aristophanis* Edit. habeat jota subscriptum, vetus Basileensis id ignorat. At *Florent.* & *B2.* Edd. Luciani id habent ubique; sed *Juntina*, id non habet, nec *Hagenoana*, nec *Aldina* prima, sed ubique scribunt ὁρᾶν, διορᾶν, μιλαγχολᾶν. Quod ex collatione non hujus, sed multorum aliorum locorum didici, quae adscribere nihil attinet. Ubi autem *Juntina* id punctum sub ejusmodi infinitivis habet, ibi manu *Solani* suppositum est; quod tandem etiam accurate perlustrando detexi. Observemus ergo posthaec canonem Grammaticum & sequamur editiones optimas ab viris peritis correctas, & imitemur Atticos, qui cum numquam dixerint βοάειν, γελάειν, etiam jota non potuere subscribere. Etsi jam quis dicat, in dialecto communi γελᾶν tamen ex γελάειν contractum esse, adeoque & jota recte subscribi aeque ac in βοάεις βοᾷς, velitque consuetudinem sequi, per me licet; interim cum vidi in infinitivis aliam rem esse, & Etymologum recte dixisse, liceat mihi hunc sequi. Idemque placuit Cl. *Bengelio*, qui in utraque N. T. editione infin. in ᾶν sine jota subscripto ubique expressit. Ex monumentis vett. plura deinde. *J. F. R.*

ναι τῶς βέλομαι εἰπεῖν. ΛΥΚ. Οὐκοῦν σαφέστερον χρὴ λέγειν, εἰ ἑτεροῖόν τι, ἀλλὰ μὴ [a] τοιοῦτον φήσεις. ΕΡΜ. Εἶσῃ αὐτίκα οἷόν τι λέγω. Θῶμεν γάρ τινας δύο ἐσεληλυθέναι εἰς τὸ [b] Ἀσκληπεῖον, ἢ εἰς Διονύσου τὸ ἱερόν· εἶτα μέντοι φιάλην τινὰ τῶν ἱερῶν ἀπολωλέναι· δέοι δ' ἂν ἀμφοτέρους ἐρευνηθῆναι αὐτούς, ὁπότερος ὑπὸ κόλπου ἔχει τὴν φιάλην. ΛΥΚ. Καὶ μάλα. ΕΡΜ. Ἔχει δὲ πάντως ὁ ἕτερος. ΛΥΚ. Πῶς γὰρ οὐ, εἴ γε ἀπόλωλεν; ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἂν ὦμεν τῷ πρότερῳ εὕρῃς αὐτήν, οὐκ ἔτι τὸν ἕτερον ἀποδύσεις· πρόδηλον γὰρ ὡς οὐκ ἔχει. ΛΥΚ. [c] Πρόδηλον. ΕΡΜ. Καὶ εἰ γε μὴ εὕροιμεν ἐν τῷ πρότερῳ κόλπῳ, ὁ ἕτερος πάντως ἔχει· καὶ οὐδὲν ἐρεύνης οὐδὲ ὕστερον δεῖ. ΛΥΚ. Ἔχει γάρ. ΕΡΜ. Καὶ ἡμεῖς τοίνυν εἰ εὕροιμεν ἤδη ποθὲν τοῖς Στωϊκοῖς τὴν φιάλην, οὐκ ἔτι ἐρευνῶντες τοὺς ἄλλους ἀξιώσομεν, ἔχοντες ὃ πάλαι ἐζητοῦμεν· ἢ τίνος γὰρ ἕνεκα ἔτι κάμοιμεν.

ΛΥΚ. Οὐδενὸς, εἴ γε εὑρόντες ἔχοιμεν εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλὸς, ἢ [d] εἰ ὅλως γνώριμον ὑμῖν εἴη τὸ ἀνάθημα. νῦν δὲ, ὦ ἑταῖρε, πρότερον μὲν δύο εἰσὶν οἱ παρελθόντες εἰς τὸν νεών, ὡς ἀναγκαῖον εἶναι τὸν ἕτερον αὐτοῖν, τὰ φώρια ἔχειν, ἀλλὰ μάλα πολλοί τινες. εἶτα καὶ τὸ ἀπολόμενον αὐτὸ, ἄδηλον ὅ, τι ποτέ ἐστιν, εἴτε φιάλη τις, ἢ σκύφος, ἢ στέφανος· ὅσοι γὰρ ἱερεῖς, ἄλλος ἄλλο εἶναι

cine, intelligere, quid mihi voluerim. LYC. Igitur dilucidius dicendum erit, si quid diversum, non autem tale (*quale ante intelligebam*) dices. HERM. Statim scies, quid dicam. Ponamus enim duos quosdam in Aesculapii aut in Bacchi templum ingressos. Deinde vero phialam de sacris perditam. Oportebit scilicet ambos excutere, uter in sinu habeat phialam. LYC. Sane. HERM. Habet autem omnino alteruter. LYC. Quî non, siquidem perdita sit? HERM. Igitur si apud priorem illam inveneris, non jam alterum exues: planum enim, illum non habere. LYC. Planum. HERM. Et si non inveniamus in sinu prioris, alter omnino habet, & nihil perscrutatione, neque sic, opus est. LYC. Habet enim *alter*. HERM. Et nos igitur si inveniamus mox apud Stoicos phialam, non jam excutere reliquos opus putabimus, quippe qui habeamus, quod olim quaesivimus: aut cujus rei gratia plus laboris sumamus?

38. LYC. Nullius, si quidem inveneritis, & inventum scire possitis id ipsum esse, quod fuerat perditum; aut modo omnino notum vobis sit donarium. Jam vero, amice, primum quidem non duo sunt ingressi in templum, ut necesse sit alterutrum habere rem furtivam, sed valde multi. Deinde ipsum quod desideratur, quid sit obscurum est, phialane, an scyphus, an corona? Quot enim sunt sacerdo-

a Τοιοῦτον] Sic *J. H.* Fl. P. &c. & M. b Ἀσκληπεῖον] Sic Edd. omnes & M. c Πρόδηλον] Πρόδηλον γὰρ W. Sed abest alterum hoc γὰρ ab Edd. d Εἰ] Abest εἰ in P. Adest in Edd.

32. Ἀσκληπεῖον] Sic hic quidem libri omnes. & Ἰκαρ. c. 16. At Δημων. c. 27. Ἀσκληπιεῖον iidem habent. Vid. & Ἀνάχ. c. 42. & utroque modo scribitur. *M. du S.*

35. Ὑπὸ κόλπου] Conf. infra Ἀλεξ. c. 39. *M. du S.*

40. Γὰρ — γάρ] Sic W. Sed forsan pro posteriori γὰρ melius legeretur γε. *M. du S.*

50. Ἀνάθημα] De differentia inter *ἀνάθημα suspensum donarium*, & *ἀνάθεμα*, quod sacris Scriptoribus *devotionem* s. hominem *diris devotum* significat, cum tamen ejusdem thematis sit utrumque, vid. *Perizon.* contra *Sanctium* disputantem, ad *Sanct. Minerv.* L. IV. c. 14. p. m. 762. Distinguit etiam *Hesych.* Sed illa distinctio non videtur antiquior aevo Christiano; & vel postea tamen ab nonnullis Ecclesiast. Scriptt. promiscue usurpata: exempla exhibet *Suicerus* in thesaur. Eccles. h. v. Ubi etiam ex *Zonar.* ad Canon. 3. p. 263. Ὡς τὰ ἀναθήματα προσαγόμενα τῷ θεῷ, χαρίζονται λύει τὸ κοινὸν τῆς ἀνθρωπίνων πραγμάτων ὕστω ἐ ἀνάθεμα γινόμενον, ἐκκόπτεται ἐ λυθλαμβάνει λύει τὸ τῶν ἱερῶν ὁμαγύριος, τὸ ἀναπεμπόμενον τῆς ἀφοσιωμένου τῷ θεῷ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ, καὶ προσκληρώται τῷ λαβόντι, ἢ ἀπε-

dotes alius aliud dicit, nec de materia ipsa inter illos convenit, sed alii ex aere, alii argenteum esse, aureum alii, alii e stanno esse, dicunt. Necesse igitur est quicumque ingressi sunt, omnes exuere, si invenire velis quod desideratur: etiam enim si apud primum statim invenias phialam auream, adhuc reliquos tamen oportet exuere. HERM. Cur, Lycine? LYC. Quoniam obscurum est, sit ne phiala illud, quod periit: si vero hoc etiam inter omnes conveniat; at auream non omnes ajunt esse phialam. Si vero maxime illud etiam constet, auream periisse phialam, tuque penes primum invenias auream phialam, ne sic quidem excutere alios desines. Neque enim planum est, sit ne haec ipsa quae fuit Dei? aut non putas plures esse phialas aureas? HERM. Ego vero. LYC. Opus igitur erit per omnes ire scrutando, quaeque apud singulos inventa fuerint, ea in medio ponere omnia, & sic facere conjecturam, quid tandem illorum divinam possessionem putare deceat.

39. Etenim quod multam adeo dubitationem adfert, illud est, quod eorum qui exuentur unusquisque habet aliquid; scyphum unus, alius phialam, alius coronam: & alius quidem ex aere, ex auro alius, alius ex argento: utrum vero quod habet quisque, id ipsum sacrum sit, nondum patet. Necesse igitur omnino est dubitare, quem dicas sacrilegum: ubi etiam, si similia haberent omnes, sic quoque obscurum esset, quis sit qui Dei *cimelia* surripuisset:

λέγουσι, ἢ οὐδὲ περὶ τῆς ὕλης αὐτῆς ὁμολογοῦσιν· ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκοῦ, οἱ δὲ, ἀργύρου, οἱ δὲ, χρυσοῦ, οἱ δὲ, καττιτέρου εἶναι αὐτὸ φάσκουσιν· ἀνάγκη τοίνυν ἅπαντας ἀποδῦσαι τὰς εἰσελθόντας, εἰ βούλει εὑρεῖν τὸ ἀπολωλός· ἢ γὰρ ἂν καὶ τῷ πρώτῳ εὐθὺς εὕρῃς φιάλην χρυσῆν, ἔτι γε τοὺς ἄλλους σοι ἀποδυτέον. EPM. Διὰ τί, ὦ Λυκῖνε; ΛΥΚ. Ὅτι ἄδηλον εἰ φιάλη τὸ ἀπολόμενον ἦν. εἰ δὲ καὶ τοῦτο ὑπὸ πάντων ὁμολογηθείη, ἀλλ' ὅτι γε χρυσῆν ἅπαντές φασιν εἶναι τὴν φιάλην· εἰ δὲ καὶ μάλιστα γνώριμον γένοιτο, ὡς φιάλη ἀπολοῖτο χρυσῆ, ἢ σὺ καὶ τῷ πρώτῳ εὕροις φιάλην χρυσῆν, οὐδὲ οὕτω παύσῃ διερευνώμενος τοὺς ἄλλους· εἰ γὰρ δῆλόν που εἰ αὐτὴ ἦν ἡ τοῦ Θεοῦ· ἢ οὐκ οἴει πολλὰς φιάλας εἶναι χρυσᾶς; EPM. Ἔγωγε. ΛΥΚ. Δεήσει δὴ ὅπη πάντας ἰέναι ἐρευνῶντα, καὶ τὰ παρ' ἑκάστῳ εὑρεθέντα πάντα, εἰς μέσον καταθέντα, εἰκάζειν, ὅ, τί ποτε αὐτῶν πρέποι ἂν θεῖον κτῆμα οἴεσθαι.

Καὶ γὰρ [e] αὖ τὸ τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρέχόμενον, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν [f] ἀποδυσομένων ἔχει τι πάντως, ὁ μὲν, σκύφον, ὁ δὲ, φιάλην, ὁ δὲ, στέφανον· καὶ ὁ μὲν, ἐκ χαλκοῦ, ὁ δὲ, ἐκ χρυσοῦ, ὁ δὲ, ἀργύρου· εἰ δὲ ὃ ἔχει, τοῦτο ἱερόν ἐστιν, οὐδέπω δῆλον. πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἀπορεῖν, ὅ τινα ἱερόσυλον εἴπῃς· ὅπου γε, καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον, ἄδηλον ἦν καὶ οὕτως, ὅστις ὁ τὰ τοῦ Θεοῦ ὑφη-

e Αὖ τὸ] Ita habent *J. H.* Fl. &c. & M. Αὐτὸ male *P. S.* & G. f Ἀποδυσομένων] Ita dedi ex Codd. G. W. P. & L. Ἀποδυομένων Edd. omnes male.

ἀνατιθῶν αὐτὸς ἑαυτόν. *Quemadmodum donaria Deo oblata separantur a communibus & humanis rebus: ita etiam anathema factus exscinditur & segregatur a coetu fidelium consecratorum Deo, & ab ipso Deo, atque destinatur Diabolo, seque ipsum ei consecrat.* Plura non addam in re nota, nisi quod apud antiquos ac profanos Scriptt. ἀνάθεμα ne quidem scriptum invenerim, sed semper ἀνάθημα. *J. F. R.*

75. Ἐπὶ πάντας ἰέναι] Sincera lectio ἴέναι. *J. Br.*

79. Αὖ τὸ] Sic M. & plerique Impressi. P. & Mf. Gr. αὐτὸ minus commode. *M. du S.*

80. Ἀποδυσομένων] Scribendum ex Mf. ἢ γὰρ αὐτὸ τὸν πολὺν ἀπορίαν παρεχόμενον τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυσομένων ἔχει τι πάντως. *hoc magnam dubitationem affert, quod eorum qui exuentur, unusquisque omnino aliquid habet.* in editis legitur ἀποδυομένων, hoc est *qui exuent.* *J. G. G.*

Ἀποδυσομ.] W. etiam, & P. & L. Valeat ergo vulgatum. *M. du S.*

ὑφηρημένῳ. ἔστι γὰρ καὶ ἰδιωτικὰ ἔχων. τὸ δ' αἴτιον τῆς ἀγνοίας ἐν ὄψει ἐστίν, οἶμαι, τὸ ἀνεπίγραφον εἶναι τὴν ἀπολομένην φιάλην. θῶμεν γὰρ φιάλην ἀπολωλέναι, ὡς εἴ γε ἐπεγέγραπτο τοῦ θεοῦ τὸ ὄνομα, ἢ τοῦ ἀναθέντος, ἅττον ἂν ἐκάμνομεν, καὶ εὑρόντες τὴν ἐπιγεγραμμένην, ἐπεπαύμεθ' ἂν ἀποδύοντες, καὶ ὀχλοῦντες τοὺς ἄλλους. οἶμαι δέ σε, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ἀγῶνας ἤδη γυμνικοὺς ἑωρακέναι πολλάκις. ΕΡΜ. Καὶ ὀρθῶς οἴει, πολλάκις γὰρ, καὶ πολλαχόθι. ΛΥΚ. Ἦ οὖν πολλὰ καὶ [a] παρὰ τοὺς ἀθλοθέτας αὐτοὺς ἐκαθέζου; ΕΡΜ. Νὴ Δία, ἔναγχος Ὀλυμπιάσιν ὅτε τὰ λαιὰ τῶν Ἑλλανοδικῶν, Εὐανδρίδου τοῦ [b] Ἠλείου θέαν μοι προκαλαβόντος ἐν τοῖς ἑαυτοῦ πολίταις. ἐπεθύμουν γὰρ ἐγγύθεν ἅπαντα ὁρᾶν τὰ παρὰ τοῖς Ἑλλανοδίκαις γιγνόμενα. ΛΥΚ. Οἶδα οὖν καὶ τοῦτο, πῶς κληροῦσιν ὅντινα χρὴ πάλαιειν, ἢ παγκρατιάζειν; ΕΡΜ. Οἶδα γάρ. ΛΥΚ. Οἰκεῖον ἄμεινον οὖν εἴποις, ἐγγύθεν ἰδών.

licet enim privata quoque habere. Causſa autem illius ignorantiae una eſt, puto, quod inſcriptionem non habet deſiderata phiala. Ponamus enim *interim*, deſiderari phialam. Quod ſi inſcriptum eſſet Dei nomen, aut donantis, minus laboraremus, inventaque ea, quae inſcripta eſt, deſineremus exuere alios, & moleſtiam illis faceſſere. Puto autem te, Hermotime, gymnicos etiam ſaepe vidiſſe ludos. HERM. Recte putas. Saepe enim vidi, & multis locis. LYC. Numquid igitur unquam prope ipſos ſediſti certaminum praeſides? HERM. Quin nuper Olympiis ad ſiniſtram Hellanodicarum, Euandrida Eleo ſpectaculum mihi occupante in ſuis civibus. cupiebam enim ex proximo videre omnia, quae apud Hellanodicas fierent. LYC. Itaque noſti hoc quoque, ut ſortiantur, quem, quî cum, aut lucta certare aut pancratio oporteat. HERM. Novi enim. LYC. Itaque melius tute dixeris, qui videris ex proximo.

ΕΡΜ. Τὸ μέν, παλαιόν, ὅτι Ἡρακλέους ἀγωνοθετοῦντος, φύλλα δάφνης. ΛΥΚ. Μή μοι [c] τὰ πάλαι, ὦ Ἑρμότιμε· ἃ δὲ εἶδες ἐγγύθεν, ἐκεῖνα λέγε. ΕΡΜ. Κάλπις [d] ἀργυρᾶ πρόκειται ἱερὰ τοῦ θεοῦ, εἰς ταύτην ἐμβάλλουσι κλῆροι μικροὶ, ὅσον δὴ χυαμιαῖοι

40. HERM. Olim quidem praeſide certaminis Hercule, lauri folia. LYC. Ne tu mihi antiqua, Hermotime, ſed quae ex propinquo vidiſti, ea narra. HERM. Urna argentea propoſita eſt, Dei ſacra, in hanc parvae fabarum inſtar ſortes injiciuntur,

a Παρὰ] Sic W. Περὶ Edd. b Ἠλείου] Ἠλείου *J.* c Τὰ πάλαι] Sic Edd. & M. d Ἀργυρᾶ] Edd. vulgo male ἀργυρᾶ.

98. Παρὰ] Ex Codice W. Impreſſi enim corrupte περὶ. *M. du S.*

2. Εὐανδρίδου] Idem haud dubie qui de iis qui Olympiis ludis vicerant, librum ſcripſerat, quem laudat *Pauſanias* L. II. p. 185. 29. Sed ibi tamen Εὐανορίδου ſcribitur ejus nomen. *M. du S.*

11. Φύλλα Δάφνης] Senſus abruptus, interpellante Luciano; nec facile quae verba ſecutura fuiſſent, patet. Rationem tamen comparandorum Athletarum ediſſerere volebat, quae olim obtinuerat. *M. du S.*

Φύλλα δάφνης] Poſt δάφνης . . . . quatuor puncta in *Junt.* fecerat (niſi fallor) *Solanus*, aliquid deeſſe indicans; nam ſpatium, quantum ad quatuor literas requiritur, vacuum ibi erat. Sed hoc non eſt certum indicium; ſolet enim inter perſonas & in hac Ed. & in *Ald.* ſemper ejusmodi ſpatium relinqui. Deeſt quidem aliquid ad plenam orationem, ſed nihil tamen addendum; nam interpellatur ſermo dedita opera a perſona ſequente. *J. F. R.*

13. Κάλπις ἀργυρᾶ πρόκειται] Sic c. 57. in calpidem, ſive capidem, ſive capedinem, ſive capidulam, ſive capeduncula (tot enim nominibus Romani vas illud denominant) ſolebant injicere ſortes luctantium, & currentium, ut patet lineis ſeq. unde recte in Gl. Phil. *urna* κληρωτὶς, κάλπις. ὑδρία, nec male doctus Grammatic. *Heſych.* apud quem κάλπις ἴσως βαδίσει καὶ οἷον δρόμου, tangit enim rem quae ſortes ſequitur, ſc. equorum agitationem: de Latinis nominibus ſuperius allatis dico alibi, ut & de ſortibus. *J. B.*

Κάλπις] *Sortes Olympicae.* *F. G.*

Ibid. Ἀργυρᾶ] Cum *Junt.* etiam (aeque ac reliquae) legeret ἀργυρᾶ, *Solanus* adſcripſerat: an ἀργυρᾶ? Recte;

tur, inscriptae. Inscribitur autem binis A, binis aliis B, binis Γ, & eodem modo deinceps, si plures athletae fuerint, ut duae semper sortes eandem literam habeant. Accedens autem athletarum unusquisque, & Jovem precatus, demissa in urnam manu, sortium unam extrahit, & post illum alius; adstansque unicuique flagellifer manum illius retinet, nec sinit illum videre, quae sit litera, quam extraxit. Omnibus autem suam jam habentibus, Alytarcha puto, aut ipsorum unus Hellanodicarum, hoc enim non jam recordor, circumiens inspicit sortes stantium circulo, atque ita eum, qui A habet, cum eo, qui alterum A extraxit, ad luctam vel pancratium comparat, similiterque eum cui B evenit, cum altero, qui B habet, & reliquos ejusdem literae eadem ratione. Atque ita quidem si pari numero sint athletae, vig. octo, quatuor, duodecim: si vero impari numero, quinque, septem, novem; litera quaedam impar & ipsa, uni tantum sorti inscripta, respondentem sibi aliam non habens, cum reliquis injicitur. Hanc qui extraxerit, subsidet, expectans dum illi certaverint, nec enim habet ex adverso sibi respondentem

τὸ μέγεθος, ὑπογεγραμμένοι· ἐγγράφεται δὲ ἐς δύο μὲν, ἄλφα ἐπ' ἑκατέρῳ· ἐς δύο δὲ, τὸ βῆτα· καὶ ἐς ἄλλους δύο τὸ γάμμα, καὶ ἑξῆς κατὰ τὰ αὐτὰ, ἢν πλείους οἱ ἀθληταὶ ὦσι, δύο ἀεὶ κλῆροι τὸ αὐτὸ [e] γράμμα ἔχοντες. προσελθὼν δὲ τῶν ἀθλητῶν ἕκαστος, προσευξάμενος τῷ Διΐ, καθεὶς τὴν χεῖρα ἐς τὴν κάλπιν. ἀνασπᾷ τῶν κλήρων ἕνα, καὶ μετ' ἐκεῖνον ἕτερος, καὶ παρεστὼς μαστιγοφόρος ἑκάστῳ, [f] ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα, καὶ παρέχων ἀναγνῶναι ὅ, τι τὸ γράμμα ἐστὶν ὁ ἀνέσπακεν· ἁπάντων δὲ ἤδη ἐχόντων, ὁ Ἀλυτάρχης, οἶμαι, ἢ τῶν Ἑλλανοδικῶν αὐτῶν εἷς (οὐκ ἔτι γὰρ τοῦτο μέμνημαι) περιὼν, ὑποσκοπεῖ τοὺς κλήρους ἐν κύκλῳ ἑστώτων, καὶ ὅτῳ τῶν μὲν τὸ ἄλφα ἔχοντα, τῷ τὸ ἕτερον ἄλφα ἀνασπακότι, παλαίειν ἢ παγκρατιάζειν συμπίπτει· τὸν δὲ τὸ βῆτα, τῷ τὸ βῆτα ὁμοίως, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ὁμογράμμους κατὰ ταὐτά. οὕτω μὲν δὴ, ἢν ἄρτιοι ὦσιν οἱ ἀγωνισταὶ, [h] οἷον ὀκτὼ, ἢ τέσσαρες, ἢ δώδεκα. ἢν δὲ περιττοὶ, πέντε, ἑπτὰ, ἐννέα, [i] γράμμα τι περιττὸν ἑνὶ κλήρῳ ἐγγραφὲν συμβάλλεται αὐτοῖς, ἀντίγραφον ἄλλο οὐκ ἔχον· ὃς δ' ἂν τοῦτο ἀνασπάσῃ, ἐφεδρεύει περιμένων ἕως ἂν ἐκεῖνοι ἀγωνίσωνται· οὐ γὰρ ἔχει τὸ ἀντίγραμμα, καὶ ἔστι τοῦτο οὐ μικρὰ

e Γράμμα] Γράφουσι male W. Nihil a vulgata abeunt Edd. f Ἀνέχει] Ἀντέχει Edd. omnes prave. Sed ἀνέχει Codd. quinque, A. G. W. P. L. g Γὰρ] Abest haec particula a W. h Οἷον] Ὅλον Fl. & W. Ceterae Edd. & P. vulgatam tuentur. i Γράμμα τι] Γράμματι una voce H. Γράμμα τί Fl. Γράμματά τι S. & M. Γράμμα τὶ P. Sola Aldina recte γράμμα τι.

ete; nec dubitarem recipere invitis Edd. quae saepe peccant in accentibus. Sola autem B2. hic bene legit ἀργυρᾶ, quam sequor. J. F. R.

25. Ἀντέχει] Angl. ἀνέχει. J. B.

Ἀνέχει] Recte meus cum Angl. ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα. manus elata. ut ap. Hom. ἀνεχὼν τὴν χεῖρα. male vulgo ἀντέχει τὴν χεῖρα. J. G. G.

27. Ἀλυτάρχης] Pete Varinum. J. Br.

Ἀλυτάρχης] Vid. Marm. Oxon. p. 109. Et quos ibidem laudat Cl. Vir H. Prideaux (Cod. Theod. XV. 9. Cujac. Obs. II. 13. Gothofr. ad Cod. l. c. Phavor. & Etym.) Praerat hic τοῖς μαστιγοφόροις, quos ἄλυτας Elei vocabant. M. du S.

Ἀλυτάρχης] Varinum sit Bred. id est Phavorinum, qui olim Guarinus. sed ipse maluit Varinus audire; Phavorinus vero a loco natali cognominatus, quo cognomine hodie notior quam altero. J. F. R.

32. Παγκρατιάζειν] Pancratium quid, tradit Lucianus de Gymnas. Philostratus de athletis refert, pancratium palaestram simul & pugillatum vocari. G. C.

38. Γράμμα τι] Misere in re facili fluctuant Edd. Nos ex Grammaticorum canonibus, qui non patiuntur duos accentus acutos in syllabis contiguis unius vocis scribi, ejusmodi minutias corrigimus, quamvis millies λόγος τις, & similia in editionibus & scholiastis reperias, & viri etiam eruditi hodie sibi in his apicibus collocandis non constent. J. F. R.

44. Σκο-

χρὰ εὐτυχία γ᾽ ἀθλητῇ, τὸ μέλλειν ἀκμῆ-
τα τοῖς κεκμηκόσι συμπεσεῖν.

ΛΥΚ. Ἔχ᾽ ἀτρέμα, τοῦτο γὰρ ἐδεόμην μάλιστα· ἰκνεῖν σφέα ὅλους, ἀνεσπάκασιν ἅπαντες, καὶ ἔχουσι τὰς κλήρους, σκεπτέον δή, (βούλομαι γάρ σε Ἑλλανοδίκην ἀντὶ θεατῆ ποιῆσαι) [a] ἐπισκόπησον τὰ γράμματα, καὶ ὑπ᾽ πρότερον, οἶμαι, μάθοις ἂν ὅστις ὁ ἔφεδρός ἐστιν, ἢν μὴ ὅτι πάντας ἔλθῃς, καὶ συζεύξῃς αὐτούς. ΕΡΜ. Πῶς, ὦ Λυκῖνε, τοῦτο φῂς; ΛΥΚ. Ἀδύνατόν ἐστιν εὐθὺς εὑρεῖν τὸ γράμμα ἐκεῖνο τὸ δηλοῦν τὸν ἔφεδρον, ἢ τὸ μὲν γράμμα ἴσως ἂν εὕροις, ὑ μὴν εἴσῃ γε εἰ ἐκεῖνός ἐστιν, ὑ γὰρ προείρηται ὅτι τὸ (κ) ἢ τὸ (μ) ἢ τὸ (ι) ἐστὶ τὸ χειρολονοῦν τὸν ἔφεδρον, ἀλλ᾽ ἐπειδὰν τῷ (α) συτύχῃς, ζητεῖς τὸ ἕτερον (α) ἔχοντα, καὶ εὑρὼν, ἐκείνους μὴ ἤδη σωίζθυξας· σὺν τυχὼν δὲ αὖθις τῷ βῆτα, τὸ ἕτερον βῆτα ὅπου ἐστὶ ζητεῖς, τὸ ἀλλόπαλον τῷ εὑρεθέντι, καὶ [b] ὅτι πάντων ὁμοίως, ἄχρις ἂν ἐκεῖνός σοι φανερὸς γένηται, ὁ τὸ μόνον γράμμα ἔχων τὸ ἀναλλαγώνιστον.

ΕΡΜ. Τί δ᾽ εἰ ἐκείνῳ πρώτῳ, ἢ δευτέρῳ συτύχῃς, τί ποιήσεις; ΛΥΚ. Οὔπω. ἀλλὰ σὺ ὁ Ἑλλανοδίκης, ἐθέλω εἰδέναι ὅ, τι καὶ πράξεις, πότερον αὐτίκα ἐρεῖς ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ ἔφεδρος, ἢ δήσει ὅτι πάντας σὺ κύκλῳ ἐλθόντα ἰδεῖν, εἴ που αὐτῷ γράμμα ὅμοιόν ἐστιν· ὡς εἴ γε μὴ τοὺς πάντων κλήρους ἴδοις, οὐκ ἂν μάθοις τὸν ἔφεδρον. ΕΡΜ. Καὶ μήν, ὦ Λυκῖνε, ῥᾳδίως ἂν μάθοιμι. ὅτι γοῦν

literam. Et est illa non parva athletae felicitas, qui integer committendus sit fatigatis.

41. LYC. Insiste. hoc enim maxime mihi opus erat. Igitur novem cum sint, extraxerunt omnes & habent sortes. Circumiens itaque, volo enim te jam pro spectatore Hellanodicam facere, inspice literas, nec prius puto didiceris, quis subsessor ille sit, quum veneris ad omnes, eosque comparaveris. LYC. Quid ita, Lycine? LYC. Fieri non potest ut statim invenias literam illam subsessoris indicem, aut literam forte invenias, sed utrum illa sit, nescies. neque enim praedictum est, aut K aut M aut I esse, quae subsessorem indicet. Sed ubi in A incideris, quaeris eum qui alterum A habet, eoque invento, illos jam comparasti: & cum in B incidis, altera B ubi sit quaeris, inventae respondens, ac de omnibus similiter, donec ille tibi relinquatur, solitariam literam habens, cui nulla ex adverso respondet.

42. HERM. Quid si vero in illam primo aut secundo incidas, quid facies? LYC. Minime *quid ego facturus sim quaeritur.* Sed tu Hellanodica, scire volo, quid facturus sis? utrum statim dicturus sis, hic est subsessor, an ad omnes per orbem eundum putes, & videndum, si qua ipsi litera similis sit? atque adeo nisi omnium sortes videris, non discas subsessorem. HERM. Quin, Lycine, facile discam.

a Ἐπισκόπησον] Sic Edd. omnes. Ἐπισκοπῶ Codd. A. G. P. Ἐπισκοπῆς W. b Ἐπὶ πάντων] Ita habere Edd. & M. notat *M. du S.*

44. Συμπεσεῖν] Conf. infra Z. Τραγ. c. 40. med. Et Γυμν. 38. *M. du S.*

49. Ἐπισκόπησον] Angl. ἐπισκοπῶ. Mend. in hac pag. nomina loquentium varie confusa erant. *J.B.*

Ἐπισκόπησον] Rectius iidem libri ἐπισκοπῶ τὰ γράμματα, pro vulgato ἐπισκόπησον, *circumiens inspicis litteras.* *J.G.G.*

55. Ἐκεῖνός ἐστι] Lego ὦ ἐκεῖνός ἐστι, refertur enim haud dubie ad γράμμα. nec aliter interpretes, quos viderim, licet libri omnes servent ἐκεῖνος. *J.M.G.*

Ἐκεῖνός ἐστιν] Si vulgatam servamus, ἐκεῖνος referendum ad praecedens ἔφεδρος; ut sensus sit: *etsi inveneris literam, tamen nescias num ille praeses sit, penes quem invenitur illa litera*, s. *qui indicatur litera illa inventa.* *J.F.R.*

89. Μὴν γὰρ] Hae particulae & alibi conjungi amant, ut supr. de *Merced. cond.* c. 17. versus fin. Ibid. c. 26. med. & 29. pr. ac frequenter alibi apud no-

cam. Inter novem enim si Β primo invenero, aut secundo loco, novi, hanc qui habeat, esse subsessorem. LYC. Quid ita, Hermotime? HERM. Hoc modo Α duo illorum habent, Β itidem duo; reliqui cum sint quatuor, duo Γ, Δ autem alii duo omnino extraxerunt, consumtaeque sunt in octo athletas literae quatuor. Apparet igitur, solam ita imparem futuram proximam literam Ε, eumque qui illam extraxerit, esse subsessorem. LYC. Utrum, Hermotime, prudentiam tuam laudem, an vis contra dicam quae mihi videntur, qualiacumque demum fuerint? HERM. Quin dic. Non comminiscor equidem, quid cum ratione in tali re dicere contra possis.

43. LYC. Tu quidem ita dixisti, tanquam ordine deinceps suo omnino scribantur literae, v. g. prima Α, altera Β, & sic ordine, donec in una illarum numerus Athletarum deficiat. Ac do tibi, Olympiae ita fieri. Quid vero, si sumtis sine ordine quinque literis Χ, Σ, Ζ, Κ, Θ, reliquas quidem quatuor bis quamque in octo sortibus scribamus, Ζ autem solum in nona, quod scilicet designet nobis subsessorem: quid facies', si primum Ζ invenias? quanam re intelliges subsessorem esse, qui illam habeat? nisi ad omnes accedens invenias nullam cum ea convenire? neque enim possis, ut modo, ex ordine illarum illud intelligere. HERM. Difficile est ad respondendum quod rogas.

τ᾽ ἐννέα, ἢν τὸ (ε) εὕρω πρῶτον ἢ δεύτερον, γοῖδα ὅτι ἔφεδρος ὁ τοῦτο ἔχων, ἐστί. ΛΥΚ. Πῶς, ὦ Ἑρμότιμε; ΕΡΜ. Οὕτω, τὸ, (Α) δύο αὐτῶν ἔχουσι, καὶ τὸ (Β) ὁμοίως δύο, τῶν λοιπῶν δὲ τεττάρων ὄντων, οἱ μὲν, τὸ (Γ) οἱ δὲ, τὸ (Δ) πάντως ἀνεσπάκασι, καὶ ἁπλῶς ἤδη ἐς τοὺς ἀθλητὰς ὀκτὼ ὄντας τὰ τέτταρα γράμματα. δῆλον οὖν ὅτι μόνον ἂν ἕτω τὸν ἔσχατον εἴη τὸ ἕξης γράμμα τὸ (Ε), καὶ ὁ τοῦτο ἀνασπάσας, ἔφεδρος ὄφι. ΛΥΚ. Πότερον, ὦ Ἑρμότιμε, ἐπαινέσω σὲ τῆς συνέσεως, ἢ θέλεις ἀπόστα τάχα μοι δακτύλια, ὁποῖα ἂν ᾖ; ΕΡΜ. Νὴ Δία, ἀμφορῶ μέν τοι ὅ, τι ἂν εὔλογον ἀντειπεῖν ἔχοις πρὸς τοῦτον.

ΛΥΚ. Σὺ μὲν γὰρ ὡς ἑξῆς πάντως γραφομένων γραμμάτων, εἴρηκας, οἷον, πρώτου μὲν (Α) δευτέρου δὲ (Β) καὶ τὰ τάξιν ἄχρις ἂν ἐς ἓν αὐτῶν τελευτήσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀθλητῶν. καὶ δίδωμί σοι Ὀλυμπιάσιν οὕτω γίγνεσθαι. τί δαί, εἰ ἐξελόντες ἀτάκτως πέντε γράμματα, ἐξ ἁπάντων τὸ (Χ) καὶ τὸ (Σ) καὶ τὸ (Ζ) καὶ τὸ (Κ) καὶ τὸ (Θ) τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τέτταρα, διπλᾶ ὅπη τῶν κλήρων τὰ ὀκτὼ γράφομεν, τὸ δὲ (Ζ) μόνον ὅπη μέν σοι νάτω, ὃ δὴ καὶ δηλοῦν ἔμελλεν ἡμῖν τὸν ἔφεδρον, τί ποιήσεις πρῶτον εὑρὼν τὸ (Ζ) τῷ ἀγνοίᾳ ἔφεδρον ὄντα τὸν ἔχοντα αὐτό, ἢν μὴ ὅπη πάντας ἐλθὼν εὕρῃς οὐδὲν αὐτῷ συμφονοῦντας, ὃν εἶχες ὥστε νῦν τῇ τάξει αὐτῶν τεκμαίρεσθαι. ΕΡΜ. Δυσαπόκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς. ΛΥΚ.

c Μὲν τοι] Sic Edd. & M. Sola B2. μὲν τι, male. *d* Ἐξελόντες] Ita bene Edd. Ἐξελόντες male W. *e* Μὲν γὰρ] Γὰρ abest in M. Comparet in Edd. omnibus. *f* Γράφομεν] Sic B2. & M. Ceterae Edd. γράφομεν.

nostrum; quare nil curo omissionem mss. M. *J.F.R.*

93. Ὀλυμπιάσιν] Olympicum certamen quinto quoque anno fieri solebat in honorem Jovis Olympici, cujus autorem Herculem fuisse putant. *G.C.*

98. Γράφομεν] Ita quoque in Cod. M. sed a recentiore manu, esse testatur *Solanus*, quare conjicit an forsan γράφοιμεν scriptum fuerit, uti paullo post. *J.F.R.*

1. Τὸ δὲ Ζ.] Procedet Luciani ratio, modo sic intelligatur, ut *inscio judice* Z. unicum sit injectum: alias claudicat argumentatio. Nisi autem adhaesisset illi consuetudini, quae in ludis obtinebat, dicturum fuisse longe clarius existimo, quinque litterarum paria immissa, quarum novem ab Athletis, una in fundo relicta educantur. Sic enim nemo, nisi omnibus visis quas Athletae sortiti sunt, cognoscere queat, cuinam antagonistae solitaria illa obtigerit. *M. du S.*

ΛΥΚ. Ἰδὲ δὴ καὶ ἑτέρως τὸ αὐτὸ θαυμασόμενον. τί γὰρ εἰ μηδὲ γράμματα γράφομεν ἐπὶ τῶν κλήρων, ἀλλὰ τινὰ σημεῖα, καὶ χαραξαντῆρας, οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν ἀντὶ τῶν γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας, καὶ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους; ἢ ἐκεῖνα μὲν ἐάσωμεν, ἐπείπερ ἀλλόκοτά ἐστι· φέρε δὲ τὰ μουσικὰ καὶ ἁπλᾶ διαγράψαντες, ὡς οἷόν τε ἰσοκίνητα [a] δύο ἀνθρώπους ἐπὶ δυοῖν κλίνεσιν, δύο ἵππους ἐπὶ δυοῖν, καὶ ἀλεκτρυόνας δύο, καὶ κύνας δύο, τῷ δὲ σπάτῃ, λέοντα ἔστω [b] τὸ ἐπίσημον· ἢν τοίνυν τῷ λεοντοφόρῳ τούτῳ κλήρῳ ὁ δεξιὸς εὐτυχήσῃ, πάθοι ἕξεις εἰπεῖν ὅτι ἐπὸς ἔστιν ὁ τὸν ἔφεδρον ποιῶν, ἢν μὴ ἐλευθερίους ἅπαντας ἐπιὼν, εἴ τις καὶ ἄλλος λέοντα ἔχει; ΕΡΜ. Οὐκ ἔχω ὅ, τι σοι ἀποκρίνωμαι, ὦ Λυκῖνε.

44. LYC. Ecce alio etiam modo idem illud considera. Quid enim, si neque literas scribamus in sortibus, sed signa quaedam & notas, quo genere Aegyptii multa scribunt, pro literis *pingomes* caninis aut hominis capitibus homines. Aut illa quidem relinquamus, cum absurda sint: sed age uniformia illa & simplicia in iis pingamus, observato quantum potest similitudine, homines in duobus sortibus, duos in duobus equis, & gallos duo, & duo canes, manae autem nota esto leo. In hanc igitur signatam leone sortem si primum incidas, unde habebis dicere, hanc esse quae subsessorem faciat, nisi ante obeundo omnes inspexeris, si qua etiam alia leonem habeat. HERM. Non habeo quod tibi, Lycine, respondeam.

ΛΥΚ. Εἰκότως ἴδὲ γὰρ εὐπρόσωπον εἶδος ἔστι τὸ ἐθέλεσθαι ἢ τὸν ἔχοντα τὴν ἱερὰν φιάλην εὑρεῖν, ἢ τὸν ἔφεδρον, ἢ τὸν ἄριστα ἡγησόμενον ἡμῖν, ἐς τὴν πόλιν ἐκείνην τὴν Κόρινθον, ὅτι πάντας ἀναγκαίως ἀφιξόμεθα, καὶ ἐξετάσομεν ἄκρως πυρούμενοι καὶ ὑποθύοντες, καὶ [c] περιβλεπόμενοι· μόλις γὰρ ἂν οὕτω πάλαι τὸν ἀληθῆ ἐκμάθοιμεν. εἰ δέ γε τις μέλλει σύμβουλός μοι ἀ-

45. LYC. Nihil mirum. Neque enim speciosum quidquam *est quod* responderi possit. Itaque si voluerimus vel eum qui aurea phialam habeat invenire, vel subsessorem, vel optimum illum in civitatem illam Corinthum ducem, ad omnes necessario deveniemus, & inquiremus summo opere pontantes, & exuentes, & circum circa inspicientes. Vix enim vel sic verum discamus. Et si quis velit consiliarius mihi fide

a Δύο ἀνθρώπους] Δύο insertum ex Cod. *Pall.* quod aberat ab Edd. b Τὸ ἐπίσημον] Τὸ ἐπίτριτον W. quod magis Atticum. At nil mutant Edd. c Περιβλεπόμενοι] Sic *J. Fl. P. H.* &c. Περιβλεπόμενος W.

10. Καπνίφ.] Horum figuras si videre lubet, adi Mensam Isiacam *Pignorii*, & *Kircherum*. *M. du S.*

31. Φιλοσοφίας πάρι] Jam recte & constanter sic praepositionis accentu propter anastrophen mutato exhibent Edd. Conf. supra c. 20. Ibique adductum *Jonsium*. *J. F. R.*

33. Παστῶν] Notat *Soulius* s. *Solanus* in W. reperiri *παστῶν*, additque id verum; Editiones autem prave *πάσσων* legere. Quod mirabar, cum Cl. *Jens.* in Ferculo liter. p. 245. ubi lectt. hujus Codicis ad Hermot. pertinentes profert, eam notabilem variationem aut correctionem omiserit. Re vero examinata, cum *Soulio* credo *παστῶν* legendum, quia intelligitur ὀδῶν, de quibus supra egit & mox agere perget; nam ratio sequitur μοῦσα ἀκείρολος, & — ἀρίστη ἡγεῖται. Et pr. & seq. μόνον δὲ ἀναστῶν ὀδὸν. Jam quoque illud αὐτῷ, quod vulgatae αὐτῶν praestare putares, sponte concidit. Quod enim *S.* αὐτῷ legat, & ex ea *Amst.* id operarum tantum aberratione factum credo; quia in versione ejusd. latina, aeque ac in *Paris.* tamen legitur *ab illis*. Interim, si quis πάντων ad viae duces, de quibus supra, referre velit, quod λεοντόφορον τοῦτο τὸν ὀδὸν insolentius videatur, & viae s. sectae hic non ut personae loquentes inducantur, non jam nimis repugnem; sed qui παστῶν praeferet, pro τοῦτο legat τοῦτ', & sic omnia plana erunt. *J. F. R.*

Ibid. Αὐτῶν] Restituenda est postliminio sincera lectio ex antiquis editionibus: Ὁ τὸν τοῦτο πάντων αὐτῶν ἡγούμενον ὀδὸν. Posteriores perperam dederunt αὐτῶ. quod idem fecerunt c. 53. fin. Ἢ ἴδε τοὺς σὺν αὐτοῖς λόγους, ὅθεν τι τὸ πλῆθος αὐτῷ προσέχειν μοι πιθανόν. quum recte in prioribus αὐτῶν. *Si vero de imperitis loquaris, nihil me eorum multitudo adducet ut credam.* *J. J.*

fide dignus de philoſophia eſſe, quae ſequenda ſit, ille fuerit ſolus, qui ea, quae ab omnibus dicuntur, noverit. Reliqui omnes in cenſum non veniunt, neque iis crediderim, dum vel unius *ſectae* ſint ignari: forte enim haec ipſa fuerit optima. Neque enim ſane, ſi quis pulchrum nobis hominem adducat, huncque dicat eſſe omnium pulcherrimum, ipſi credamus, niſi ſciamus, omnes illum homines vidiſſe. Forte enim & hic quidem pulcher: an vero omnium pulcherrimus, ſcire non poſſit, qui omnes non viderit. Nos autem non pulchro ſolum, ſed pulcherrimo opus habemus: & hoc niſi invenerimus, nihil nobis profeciſſe videbimur. neque enim ſatis habebimus in pulchrum quodcumque incidiſſe, ſed ſummam illam pulchritudinem quaerimus, quam unam eſſe neceſſe eſt.

ξιόπιστος ἐστὶ, φιλοσοφίας περὶ, ἣν τινα φιλοσοφητέον, ὅστις ἂν εἰδῇ μόνος ὁ τὰ ὑπὸ [d] πασῶν [e] αὐτῆς λεγόμενα εἰδώς· οἱ δ' ἄλλοι, ἀτελεῖς· ἃ οὐκ ἂν πιστεύσαιμι αὐτοῖς, ἵν' ἂν ᾖ μιᾶς ἀπείραλοι ὦσι. τάχα γὰρ ἂν ἡ ἀρίστη αὕτη εἴη. εἰ γάρ δή τις ἐπιφαίνοι καλὸν ἄνθρωπον, λέγων τοῦτον εἶναι κάλλιστον ἀνθρώπων ἁπάντων, πιστεύσαιμεν αὐτῷ, ἢν μὴ εἰδῶμεν ὅτι πάντας ἀνθρώπους ἑώρακεν ἅπαντας· ἴσως μὲν γὰρ ἂν ἦν καλὸς· εἰ δὲ πάντων κάλλιστος, οὐκ ἂν ἔχοι εἰδέναι, μὴ ἰδὼν ἅπαντας· ἡμεῖς δὲ, οὐκ [f] αὐτὸ μόνον καλὸν, ἀλλὰ καὶ κάλλιστον δεόμεθα, ἃ ἢν μὴ τοῦτο εὕρωμεν, οὐδὲν ἡμῖν πολὺν ὑπερᾴχθαι νενομίσεται. εἰ γὰρ ἀγαπήσομεν ἁπλῶς ὁπῳοῦν καλῷ ἐντυχόντες, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ἀκρότατον ζητοῦμεν κάλλος, ὃ δὴ ἀναγκαῖον ἦν εἶναι.

46. HERM. Vera *ſunt iſta*. LYC. Quid igitur? habes mihi dicere aliquem, qui viam omnem in philoſophia probaverit, quique cognitis, quae dicuntur a Pythagora & Platone & Ariſtotele & Chryſippo & Epicuro & reliquis, unam tandem ex omnibus viam delegerit, quam veram probaverit, & cognoverit experimento, ſolam

ΕΡΜ. Ἀληθῆ. ΛΥΚ. Τί οὖν; ἔχεις μοι τινὰ εἰπεῖν, ἁπάσης ὁδοῦ πεπειραμένον περὶ φιλοσοφίαν, καὶ ὃς τά τε ὑπὸ Πυθαγόρου, καὶ Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Χρυσίππου, καὶ Ἐπικούρου, καὶ τῶν ἄλλων λεγόμενα εἰδὼς, τελευτῶν, μίαν εἵλετο ἐξ ἁπασῶν [h] ὁδὸν, ἀληθῆ τε δοκιμάσας, καὶ πείρᾳ μαθὼν, ὡς μό-

[d] Πασῶν] W. recte. Πάντων Edd. [e] Αὐτῶν] Sic *J. H.* Fl. *B*2. *P. A*1. & cod. M. Αὐτῷ male *S.* & hanc ſecuta *A.* [f] Αὐτὸ] Ita Edd. Αὐτοῦ L. bene. [g] Οὐδὲν ἡμ. πλ. πιστρ. ἡγ.] Ita ut dedi habent *J.* Fl. *M. P. S.* & Cod. M. [h] Ὁδὸν] Ita Edd. Ὁδῶν W. Utrumque bonum; prius tamen praeferrem.

34. Ἀτιλεῖς] Pendebam animi ἀτιλῆ ne hic putarem, quem interpretatione expreſſi, quem Romae dicebant *capite cenſum*, qui cum nihil conferat ad rempublicam, neque ad ſuffragia admittitur, neque honorem ſperare poteſt; an *non initiatum*? Sed cum hujus intellectus nulla dum allata ſit auctoritas, isque potius videatur eſſe ἀτίλιστος, manſi in ſolenni vocis uſu, quique optime huc faciat. *J. M. G.*

42. Αὐτὸ μόνον] Libri, quos inſpeximus, omnes αὐτὸ, quod quomodo convenire huc poſſit, nondum equidem video, niſi forte ad μόνον referatur, & vim illius augeat; cujus tamen rei exemplum adhuc nullum obſervavi. Interpretatus ſum ac ſi legatur αὐτοῦ. *J. M. G.*

54. Τελευτῶν] Τελευταῖον, *denique*, *poſtremo* interpretatur *J. Bred.* Miſc. IX. c. 16. circumflectens ultimam, & ſic Lexicographi cum eo, Edd. vero *J. H. P. S.* conſtanter ultimam accentu gravi ſignant, more adverbii. Utrum rectius, mihi non liquet, circumflexum tamen veriorem credo, quia participium eſt, etſi quaſi adverbialiter ſumendum. *J. F. R.*

Ibid. Ὁδὸν] Per viam hic intelligendam *Sectam*, ut in *Act. Apoſt.* IX. 2. Ἐάν τινας εὕρῃ τῆς ὁδοῦ ὄντας ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας, veluti ibid. c. XIV. 14. diſerte dicitur: ὁδὸς ἣν λέγουσιν αἵρεσιν. Ac paullo ſupra apud noſtrum, ἐκπείρους ὁδοῦ παντὸς περὶ φιλοσοφίαν, vertit: *omnes philoſophiae ſectas expertus.* Recte quidem; verum quia hic ſequitur ἄγει, rectius ad verbum convertitur: *via quae ducit*; viam interim quamcumque agendi methodum ſignificare in omnibus linguis, ſatis notum eſt. *J. F. R.*

μόνη ἄγει εὐθὺ τ εὐδαιμονίας; εἰ γάρ τινα τοιοῦτον εὕροιμεν, παυσόμεθα πράγματα ἔχοντες. ΕΡΜ. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτον ἄνδρα εὑρεῖν.

ducere recta ad felicitatem. Talem enim si inveniamus, laborare desinemus. HERM. Non facile est, Lycine, talem virum reperire.

ΛΥΚ. Τί δὴ οὖν πράξομεν, ὦ Ἑρμότιμε; οὐκ ἂν ἀπαγορευτέον οἶμαι, ἐπεὶ μηδενὸς ἡγεμόνος τοιούτου ἕς γε τὸ παρὸν εὐπορεῦμεν. ἆρα τόδε πάντων κράτιστόν ἐστι, καὶ ἀσφαλέστατον, αὐτὸν ἕκαστον δεξάμενον, ἀφ' ἁπάσης προαιρέσεως χωρῆσαι, καὶ ὅπως σκεψαμένους ἀκριβῶς τὰ ὑπὸ πάντων λεγόμενα. ΕΡΜ. Ἔοικεν ἀπό γε τούτων, πλὴν ἐκεῖνο μὴ ἐναντίον ᾖ, ὃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγες, ὡς οὐ ῥᾴδιον ὑπεδόμην ἑαυτῷ, καὶ μετάσαντα τ ὀθόνιον, ἀναδραμεῖν αὖθις. πῶς γὰρ οἷόν τε πάσας ἐπελθεῖν τὰς ὁδοὺς ἐν τῇ πρώτῃ ὡς φῂς καλαχεθησομένῳ; ΛΥΚ. Ἐγώ σοι φράσω, τὸ δὴ Θήσεως ἐκεῖνο μιμησόμεθα· καί τι λῖνον παρὰ τ τραγικῆς Ἀριάδνης λαβόντες, εἰσιμεν ἐς τ λαβύρινθον ἕκαστον, ὡς ἔχειν ἀπραγμόνως μηρυόμενοι αὐτὸ, [a] ἐξεῖναι. ΕΡΜ. Τίς ἂν οὖν ἡμῖν Ἀριάδνη γένοιτ' ἂν, ἢ πόθεν ἡμῖν λίνου εὐπορήσομεν; ΛΥΚ. Θάρρει,

47. LYC. Quid agemus ergo, Hermotime? Non puto desponderidum esse animum, si in praesens non sit ducis ejusmodi copia. Numquid optimum est atque tutissimum, ipsum quemque incipere, & per sectas ire omnes, & considerare accurate, quae dicuntur ab omnibus. HERM. Sic videtur ex his quidem, *quae disputata sunt*: modo illud paullo ante a te dictum non adversetur, quod non facile est, qui semel se *vento* passis velis permiserit, retro cursum agere. Quomodo enim fieri potest, ut vias aliquis omnes obeat, si in prima, quod dicis, futurum sit ut retineatur. LYC. Dicam tibi. Thesei illud *consilium* imitabimur, & lino a Tragica Ariadne accepto in labyrinthum quemque ingrediamur, ut glomerando illo sine molestia exeamus. HERM. Quae igitur nobis Ariadne fuerit, aut unde lini nobis erit copia? LYC. Bono animo, sodalis, esto. Videor

a Ἐξεῖναι] Ἐξιέναι marg. *AIW.*

56. Ἄγει εὐθὺ τ εὐδαιμονίας] Sic etiam cum accusandi casu ἄγειν sine praepositione, pro *agere, ducere ad aliquid*, Budaeus in Comment. ex *Xenoph.* de Venat. ἄγειν τὰς κύνας τὰ τραχέα. Item ἄγειν δὲ ἄμεινον τὰς κύνας τὰ ἔρη πολλάκις. Nisi hic malis construere, ἄγει εὐθύ, *ducit recta*, τ εὐδαιμονίας usque ad felicitatem, ita ut μέχρι intelligendum relinquatur, vel πρὸς τέλος; de qua ellipsi vid. *Bos* de Ellipsi. qui ex nostro in *Bis Accusat.* Εὐθὺ τοῦ Ἀχιλέως πάγου, nec non alia similia ex aliis auctoribus ita exponit, quae hic non repetam; nam & noster etiam alibi non semel sic loqui amat, ut Dial. mort. XXXVII. pr. Ἄπιμεν εὐθὺ τ παλαίστρου ἀδεκατησούσης. *recta ad Averni descensum ambulaturi*, ubi Cl. *Hemsterh.* jam plura. *J.F.R.*

81. Τινὸς τ σοφῶν] *Epicharmi.* Vertit *Cicero: nervi atque artus sunt sapientiae, non temere credere.* (Vid. *Suid.* v. Νῆφε) Νῆφε καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν. Laudat etiam *Polybius.* *M.du S.*

82. Τῶν σοφῶν] Septem sapientium. *J.Br.*

Ibid. Νῆφε] *Epicharmi* esse, adscripserat *M.du S.* Idem jam fecerat *F.G.*

Νῆφε] *Vafri illius Siculi Epicharmi*, qui Ciceroni, quod testatur ad Att. 1, 19. *crebro insusurrabat cantilenam illam suam:*

Νῆφε, καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν· ἄρθρα ταῦτα τ φρενῶν. *J.M.G.*

84. Τοῖς ἐξῆς λόγοις] *Aliis loquendi copiam.* *J.Br.*

92. Μὴ] Non reveritus sum optimarum Editt. auctoritatem, quae μοι ἐξαίρει pro μὴ ἐξ. habent. Sed unius Cod. L. lectionem hic praefero, quia sequentia evincunt sic scribendum; nam cum statim subjiciat: *cum his igitur quinque*, quae adeo adnumerari voluit, i. e. *non excipi.* Absurdum autem foret, si dixisset: *excipe, aufer illos annos*, quos tamen illico addit. Sed jam alterum illud καὶ deletum velim. *J.F.R.*

93. Πόσ' ἔτη] Confer supra Vit. Auct. c. 3. *J.F.R.*

Ibid. Τὰ τ σιωπῆς] Nam quinque annos tacebant Pythagoraeorum discipuli. *J.Br.*

96. ΛΥΚ. — ΕΡΜ.] Omittitur hic Luciani nomen in plerisque Edd. Nos ex Ed. *J.* & ex ipso Cod. M. & P. reposuimus. Et reliqua perturbatis admodum partibus ex eadem *J.* & L. restituimus. Quae *Marcilio* nescio quomodo jam innotuerant. *M.du S.*

ΛΥΚ.

deor enim mihi inveniſſe, quod tenentes egrediamur. HERM. Quod igitur illud eſt? LYC. Non meum dicam, ſed cujusdam ſapientium, *Sobrius fidem negato.* Si enim non facile credamus inter audiendum, ſed tanquam judices illud faciamus, relinquentes etiam his qui ſequuntur dicendi copiam, facile fortaſſe Labyrinthos illos effugiamus. HERM. Bene mones, hoc igitur faciemus.

48. LYC. Sine iſta. Ad quem igitur illorum primum veniamus? An nihil hoc refert? Incipientes igitur a quocumque, verbi gratia a Pythagora, ſi uſu ita veniat, quanto putamus tempore ediſcere nos poſſe Pythagorae omnia? Nec excipe etiam quinque illos ſilentii annos. Computatis igitur quinque illis, ſufficere triginta arbitror. Sin minus, *hoc placet tanquam nimium*, at viginti quidem certe. HERM. Sic ponamus. LYC. Tum deinceps Platoni aſſignandi totidem nempe alii. verum etiam Ariſtoteli non pauciores. HERM. Non ſane. LYC. Chryſippo autem non jam interrogabo te, quot? Novi enim ex te auditum, quadraginta annos vix ſufficere. HERM. Ita eſt. LYC. Tum deinceps

ὦ ἑταῖρε, δοκῶ γάρ μοι εὑρηκέναι, ὃ τινες ἐχόμθα, ἐξέλθομεν ἄν. ΕΡΜ. Τί δὲ τοῦτό ἐστιν; ΛΥΚ. Οὐκ ἐμὸν ἐρῶ, ἀλλά τινος τῶν σοφῶν, τὸ, νῆφε, καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν· ἢν μὲν ῥᾳδίως πιστεύσωμεν ἀκούοντες, ἀλλὰ διακριτικῶς αὐτὸ ποιῶμεν, ἀπολιποῦσες καὶ τοῖς ἑξῆς λόγον, ἴσως εὐμαρῶς ἂν τοὺς λαβυρίνθους ἐκφύγοιμεν. ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, καὶ τοῦτο ποιῶμεν.

ΛΥΚ. Εἶεν. Ἐπὶ τίνα δὴ αὐτῶν πρῶτον ἔλθοιμεν ἄν; ἢ τοῦτο μὲν οὐδὲν διοίσει; ἀρξάμενοι δ' ἀφ' ὁτουοῦν, οἷον ἀπὸ Πυθαγόρου, ἢν οὕτω τύχῃ, πόσῳ ἂν χρόνῳ οἰόμεθα ἐκμαθεῖν τὰ Πυθαγόρου ἅπαντα; καὶ [b] μὴ ἐξαίρει καὶ τὰ [c] πέντε ἔτη ἐκεῖνα τὰ τῆς σιωπῆς· ὧν δ' ἐν τοῖς πέντε, ἱκανὰ τριάκοντα, οἶμαι, εἰ δὲ μή, ἀλλὰ πάντως γε εἴκοσι. ΕΡΜ. Θῶμεν οὕτως. [d] ΛΥΚ. Εἶτα ἑξῆς τῷ Πλάτωνι θετέον δηλαδὴ τοσαῦτα ἕτερα, ἔτι μὴν καὶ Ἀριστοτέλει οὐκ ἐλάττω. [e] ΕΡΜ. Οὐ γάρ. ΛΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε οὐκ ἔτι ἐρήσομαί σε πόσα· οἶδα γὰρ σοῦ ἀκούσας, ὅτι τεσσαράκοντα μόγις ἱκανά. ΕΡΜ. Οὕτως. ΛΥΚ. Εἶτα ἑξῆς

b Μὴ] Sic L. Mss vulgo Edd. *c* Πέντε] Sic W. Abeſt ab Edd. *d* ΛΥΚ.] Deeſt haec perſona in Edd. Reſtituta ex *J.* & P. *e* ΕΡΜ.] ΛΥΚ. male habebant M. & Edd. omnes; recte ΕΡΜ. *J.* & L. Ex quibus etiam deinceps ter eaedem reſtitutae.

16. Τὸ * νῆφε καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν] Ἐπιχάρμου ἀπόφθεγμα τοῦτο *V.*

* Νῆφε] Ἥφε ridicule Edit. Sed correctio facilis, nec opus monere unde profecta.

ΛΥΚ. εἶτα &c.] Ἑρμό. θῶμεν οὕτως, εἶτα ἑξῆς &c. Excidit notatio perſonae *Luciani*, nempe: Ἑρμο. θῶμεν οὕτως. ΛΥΚ. εἶτα ἑξῆς. *Th. M.* Idem jam monuit *Brod.* Miſc. IX. c. 16. *J. F. R.*

ΛΥΚ. εἶτα] Quinquies hic in ſequentibus perſonarum nominibus errarant omnes Edd. praeter *Junt.* quas recte ex ea ac Mſſ. P. & L. reſtitui juſſit *Solanus.* Non tamen cum eo miror, unde *Marcilio* id jam ſuboluerit; nam vel ſine Mſſ. error detegi poterat; primo enim, abſurdum erat *Hermotimum* hic dicere: (quod Edd. faciebant) ſe ex *Luciano* audiſſe, quot anni philoſophiae forent impendendi, cum is *Lucianus* c. 6. rogaverat quanto temporis ſpatio ad id opus ſit? & ab *Hermot.* reſponſum tulerat, forſan viginti annis opus fore &c. Deinde cum tandem in ordinem redirent perſonarum nomina verſus finem hujus cap. ſ. §. 48. bis poſita erat *Hermotimi* perſona, nempe: ΕΡΜ. ὑπὲρ λεχθέντα, ὦ Λυκῖνε in fin. recte, ſed ante rurſus ΕΡΜ. Εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Cum alternatim ſaltem deberent loqui. Hac igitur inquiſitione cum veritatem & ego detexerim, cur alii acutiores id non tanto magis poſſent? *J. F. R.*

98. Οὐ γάρ] ΛΥΚ. Οὐ γάρ. Ἑρμο. Χρυσίππῳ δέ γε &c. Male trajecta nomina perſonarum. Eſſe debet. Ἑρμο. οὐ γάρ. ΛΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε. *Th. M.*

1. Οὕτως] ΛΥΚ. οὕτως. Ἑρμο. εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Rurſus vitioſa perſonarum trajectio: Lucianus enim voluit: Ἑρμο. οὕτως. ΛΥΚ. εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Patet ſine ejusdem paginae. *Th. M.*

Οὕτως] Et hoc & praecedens quoque monuit *J. Br.*

ἐξῆς Ἐπικούρῳ, ἢ τοῖς ἄλλοις. ὡς δὲ ἐ πολλὰ ταῦτα τίθημι, ἐναῦθεν μάθοις ἄν, ἢν σὺ νόησῃς ὅσοι ὀγδοηκοντούτεις εἰσὶ Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατωνικοὶ, ὁμολογοῦντες μὴ πάντα εἰδέναι τὰ ἑαυτῶν αἱρέσεως ἕκαστοι, ὡς μηδὲν ἐνδεῖν σφίσιν εἰς τὰ μαθήματα. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ Χρύσιππός γε, ἢ Ἀριστοτέλης, ἢ Πλάτων φαῖεν ἄν· ἢ πρὸ τούτων, ὁ Σωκράτης εἰδὲν φαυλότερον αὐτῶν, ὃς ἐνεκέκραγε πρὸς ἅπαντας, ἐκ ὅπως μὴ πάντα, ἀλλὰ μηδ' ὅλως εἰδέναι τί, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι οὐκ οἶδε λογισώμεθα οὖν ἐξ ἀρχῆς, εἴκοσι τοῖς Πυθαγόραις ἐτίθεμεν, εἶτα Πλάτωνι τοσαύτους ἑτέρους, εἶτα ἐξῆς τοὺς ἄλλους. πόσοι δ' ἂν ταῦτα συνελθόντα, οὐ κεφαλαίῳ γένοιτ' ἄν, εἰ δέκα μόνας θείμεν τὰς αἱρέσεις τῆς φιλοσοφίας; ΕΡΜ. Ὑπὲρ χιλιάσιος, ὦ Λυκῖνε. ΛΥΚ. Βούλει οὖν [a] ἀφαιρῶμεν τὸ τέταρτον, ὡς [b] πεντήκοντα ἢ ἑκατὸν (ἔτη) ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ [c] ὅλον.

ΕΡΜ. Αὐτὸς ἂν εἰδείης ἄμεινον, ἐγὼ δὲ ὁρῶ τοῦτο, ὅτι ὀλίγοι ἂν, ἢ ὅτου ἅμα πασῶν ἐξέλθοιεν, ἐκ γενετῆς εὐθὺς ἀρξάμενοι. ΛΥΚ. Τί οὖν πάθοι τις, ὦ Ἑρμότιμε, εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ πρᾶγμα; ἢ ἀναιρεπτέον ἐκεῖνα τὰ ἤδη ὁμολογημένα, ὡς οὐκ ἄν τις ἕλοιτο ἐκ πολλῶν τὸ βέλτιστον, μὴ ἐκ πειραθεὶς ἁπάντων; ὡς τόν γε ἄνθρωπον πείρας αἱρούμενον, μανείᾳ μᾶλλον, ἢ κρίσει τἀληθὲς

Epicuro, & reliquis? Me vero non multos ponere, inde intelligas, & cogites, quot octogenarii sint Stoici, aut Epicurei, aut Platonici, qui fateantur, nondum se scire suae quisque sectae omnia, ut nihil sibi ad disciplinam desit. Si hoc non placeat, at Chrysippus, & Aristoteles, & Plato dicant, & ante hos nihil iis deterior Socrates, qui clamabat ad omnes, nedum ut omnia, nihil omnino se scire, nisi hoc solum, nihil se scire. Computemus igitur ab initio, viginti Pythagorae posuimus, tum Platoni totidem alios, tum ordine reliquis, quot igitur hi consummaverint forte, si decem solas ponamus philosophorum sectas? HERM. Supra ducentos, Lycine. LYC. Vin ergo auferamus hinc quartam partem, ut centum & quinquaginta anni sufficiant, aut ipsum dimidium adeo?

49. HERM. Ipse noris melius: ego vero hoc video, paucos vel sic per sectas omnes ituros, si etiam a nativitate inde statim incipiant. LYC. Quid igitur agat aliquis, Hermotime, si ita se res habet? Evertenda ne de quibus jam inter nos convenit, *nempe* eligere non posse quemquam ex pluribus quod sit optimum, nisi exploratis omnibus, tanquam is qui citra experimentum eligat, divinatione magis quam judicio

a Ἀφαιρῶμεν] Ἀφαιρῶμεν marg. *AIW.* bene. b Πεντήκοντα ἢ ἑκατὸν] Ita Codd. A. G. P. L. & marg. *AIW.* Πεντηκαίδεκα Edd. & M. c Ὅλον] An ὅλως? *Pell.*

in Miscel. modo adductis scribens: Οὐκ ἐλάττω. ΛΥΚ. Emenda Ἕρμο. Et ἐ ἢ Ἕρμο. corrige ΛΥΚ. Μόγις ἱκανὰ. *Lun.* repone Ἕρμο. ἔστω. ΛΥΚ. Εἶτα ἐξῆς Ἐπικούρῳ. *J. F. R.*

13. Ἀλλὰ μηδ' ὅλως εἰδέναι τί· ἢ τοῦτο μόνον] Εἰδέναι τι ἢ τοῦτο μόνον. *Tb. M.*

17. Ἐν κεφαλαίῳ] *In summa.* *J. Br.*

21. Ὡς πεντηκαίδεκα] Cod. Angl. πεντήκοντα ἢ ἑκατόν, Mend. *J. B.*

Ὡς πεντηκαίδεκα] Dixit Hermotimus, plures ducentis annis, juxta calculum Luciani, impendendos esse omnium sectarum placitis discendis, respondit Lucianus, age auferamus quartam partem, ὡς πεντηκαίδεκα ἔτη ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ ὅλον. πεντηκαίδεκα ἔτη, non possunt esse tres partes ducentorum annorum. Quis non videt Lucianum reliquisse, ut Anglicanus & meus prae se fert, πεντήκοντα ἢ ἑκατόν. *centum & quinquaginta.* & si dimidium detraxerit, *centum* sufficiens. quamvis corrupte scribatur πεντήκοντα in MSS. *J. G. G.*

Ibid. Πεντηκαίδεκα] Sive sic, aut cum *Angl. MS. Gr.* P. & L. legas, res eodem redit; sed rectius hoc vulgatarum Editionum & M. visum est, ut ad tempus ediscendae Disciplinae cuique sufficiens referatur: quo

cio verum requirat? Nonne ita diximus? HERM. Ita. LYC. Omni igitur ratione necessarium, eo usque nos vivere, si & bene eligere velimus exploratis omnibus, & electione facta philosophari, & per philosophiam felices esse. Ante vero quam id fecerimus, in tenebris, quod ajunt, saltabimus, offendentes ad quaecumque obvia, & quidquid primum in manus venerit, id ipsum rati quod quaeritur, qui verum non noverimus. Si vero inveniamus temere, bona quadam fortuna in illud incidentes, non habebimus tamen unde sciamus firmiter, sitne illud ipsum quod quaerimus. Multa enim sunt inter se similia, quorum unumquodque se verissimum esse contendat.

50. HERM. Nescio qui fiat, Lycine, ut rationalia quidem dicere mihi videaris: sed, dicetur enim verum, non mediocri me molestia afficis, persequendis illis & ad minutias usque perscrutandis praeter necessitatem. Forte etiam infelicibus hodie auspiciis domo exisse hodie videar, & egressus in te incidisse, qui me cum prope spem jam essem, in consilii inopiam conjeceris, ostendendo quam supra vires nostras veritatis sit inventio, quae tot annis indigeat. LYC. Igitur, amice, multo justius irascaris patri tuo Menecrati & matri, quocumque illa nomine vocata est, non enim novi; vel etiam multo potius naturae no-

ἐναζητεῖσθαι, οὐχ ὕστως ἐλέγομεν; EPM. Ναί. ΛΥΚ. Πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἕως τοσοῦτον βιῶναι ἡμᾶς, εἰ μέλλοιμεν εὖ τε αἱρήσεσθαι, ἀπάντων πειραθέντες, καὶ ἐλόμενοι φιλοσοφήσειν, καὶ φιλοσοφήσαντες, εὐδαιμονήσειν. πρὶν δὲ ἔτυ ποιῆσαι, ἐν σκότῳ, φασίν, ὀρχήσεσθαι δὴ, οἷς ἂν τύχωμεν, προσπελάσαντες, καὶ ὅ, τι ἂν πρῶτον εἰς τὰς χεῖρας ἔλθῃ, τοῦτ' εἶναι τὸ ζητούμενον ὑπολαμβάνοντες, ἀγνοοῦντες τὸ μὴ εἰδέναι τἀληθές. εἰ δὲ καὶ εὑρήσομεν ἄλλως κατά τινα ἀγαθὴν τύχην ἀληθεύσαντα αὐτῷ, οὐκ ἔχομεν βεβαίως εἰδέναι εἰ ἐκεῖνό ἐστιν ὃ ζητοῦμεν· πολλὰ γὰρ ἐστὶν ὅμοια ἀλλήλοις, λέγοντα ἕκαστον αὐτὸ εἶναι τἀληθέστατον.

EPM. Ὦ Λυκῖνε, οὐκ οἶδ' ὅπως εὔλογα μὲν δοκεῖς μοι λέγειν ἀτὰρ, (εἰρήσεται γὰρ τἀληθῆ,) εἰ μείρακος ἀνίας με διεξιὼν αὐτὰ, καὶ ἀκριβολογούμενος εἰδέναι δοκεῖς. ἴσως δὲ καὶ ἕνεκα σοῦ ἐπ' ἀγαθῇ ἐξελήλυθέναι τήμερον οἰκίας, καὶ ἐξελθὼν ἐμπεπλῆχθαί σοι, ὃς με παλαιὸν ἤδη τῆς ἐλπίδος ἄντα, εἰς ἀπορίας φέρων ἐμέβαλλες, ἀδύνατον ἀπεφαίνων τῆς ἀληθείας τὴν εὕρεσιν, ἐπεὶ γε τοσούτων δεομένην. ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ ἑταῖρε, πολὺ δικαιότερον μέμφοιο ἂν τῷ περὶ σὲ Μενεκράτει, καὶ τῇ μητρὶ, (ᵈ ἤ τίς ποτ' ἐκαλεῖτο, εἰ γὰρ οἶδα) ἢ καὶ πολὺ πρότερον τῇ Φύσει ἡμῶν,

δ' Ἤ τις] Εἴτις W. male, ait M. duS.

quo quarta sui parte mulctato, summa itidem quarta sui parte minor evasura est. M. duS.

Πεντήκοντα καὶ ἑπτὰ] Ego quinque Codicum consensum potiorem quam Editionum existimavi, maxime cum plenioremcalculum ponant; nam cum proxime Herm. dixerit: ducenti, & hinc statim dicat alter quastam auferendam, nonne restant 150? Si vero rationem Solani sequaris, cum Vulgat. quindecim legens, id referendum erit ad numerum viginti, qui paullo altius memoratur, cujus pars quarta est quinque, quam si detraxeris a viginti, mansurum quindecim. Sed quid opus est ad remotiorem numerum recurrere, quum propiorem habeas, cui recte respondeant sequentia. Praeterea numerus major placet, ut eo magis ridere videatur Philosophorum derisor. Verum si jam πεντήκοντα καὶ ἑπτὰ legas, illud ἕν nullum velim, ideoque uncis includendum curavi; nam ingratum ibi sonum, ingratam repetitionem facit; si ἕν autem retinendum, πεντήκοντα simpliciter, sublato ἑπτὰ scribendum. J. F. R.

50. Οὐκοῦν δίκαιον] Cum minime aperteat. J. Br.

51. Οὐκ ἐπ' ἀγαθῇ] Haud auspicato, male omine. J. Br.

Οὐκ ἐπ' ἀγαθῇ] Ut Readaeus jussit, ita recte habet Parisi. Editionis versio. Sed ἐπ' ἀγαθῇ τύχῃ. Est bono consilio, s. ad boni aliquid faciendum. Aristoph. Plut. Βλέπ. Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ γ' οὐδὲν ἰὼν οἶδεν. J. F. R.

60. Ke-

ἡμῖν ἢ ὅτι σε μὴ χτ\ τ Τιθωνὸν πολυετῆ, ἢ μακρόβιον ἔθεσαν, ἀλλὰ περιέγραψαν μὴ πλείω βιῶναι τὸ μήκιστον ἑκατὸν ἔτη ἄνθρωπον ὄντα· ἐγὼ δὲ μετὰ σοῦ σκεπτόμενος, εὗρον τὸ ἐκ τοῦ λόγου ἁπλοῦν.

ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλ' ὑβριστὴς ἀεὶ σὺ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, μισεῖς φιλοσοφίαν, καὶ ἐς τοὺς φιλοσόφους ἀποσκώπτεις. ΛΥΚ. Ὦ Ἑρμότιμε, ἥτις μὲν ἡ ἀληθειά ἐστιν, ὑμεῖς ἂν ἄμεινον εἴποιτε οἱ σοφοὶ, σύ τε, καὶ ὁ διδάσκαλος· ἐγὼ δὲ, τόγε τοσοῦτον οἶδα, ὡς ἐ πάνυ ἡδεῖά ἐστιν αὐτὴ τοῖς ἀκούουσιν, ἀλλὰ παρευδοκιμεῖ ὑπὸ τοῦ ψεύδους πολύ. εὐπροσωπότερον γὰρ ἐκεῖνο, καὶ διὰ τοῦτο, ἥδιον. ἡ δὲ, ἅτε μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα, μετὰ παῤῥησίας διαλέγεται τοῖς ἀνθρώποις, καὶ διὰ τοῦτο ἄχθονται αὐτῇ. ἰδοὺ γέ τοι καὶ σὺ νῦν ἄχθῃ μοι, τἀληθὲς ἐξευρόντι περὶ τούτων μετὰ σοῦ, καὶ δηλώσαντι, οἵων ἐρᾶμεν ἐγώ τε, καὶ σὺ, ὡς ἐ πάνυ ῥᾳδίων· ὥστε εἰ ἀνδριάντα ἐρῶν ἐτύγχανες, καὶ ὡς τεύξεσθαι, ὑπολαμβάνων ἄνθρωπον εἶναι· ἐγὼ δὲ, καταμαθὼν ὡς λίθος, ἢ χαλκὸς εἴη, ἐμήνυσα πρὸς σὲ ὑπ' εὐνοίας, ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς, καὶ τότε δύσνουν ἐμὲ εἶναι ὡς ἂν σαυτῷ, διότι σε οὐκ εἴων ἐξαπατᾶσθαι, ἀλλόκοτα καὶ ἀνέλπιστα ἐλπίζοντα.

ostrae, quod te non, Tithoni instar, annosum & longaevum fecerunt, sed circumscripserunt, ne plus quam centum summum annis vivat unusquisque homo qui sit. At ego tecum considerans, illud, quod ex rationibus consequeretur, inveni.

51. HERM. Non. Sed contumeliosus semper homo es, & nescio qua animi affectione, odisti philosophiam & vides philosophos. LYC. Mi Hermotime, quae sit veritas, vos forte melius, qui sapientes estis, dixeritis, tu & tuus ille magister. At ego tantum novi equidem, audientibus illam non vehementer suavem esse, sed multum gratia a mendacio superari. Speciosius enim hoc, eaque causa jucundius. At illa, quae scilicet nihil sibi fraudulenti conscia sit, cum fiducia quadam agit cum hominibus, & ob id ipsum eam gravantur. Itaque & jam tu nunc offensus mihi es, qui verum hisce de rebus tecum invenerim, & declaraverim, qualia amemus ego & tu, quam non omnino facilia: velut si statuam tu forte adamasses, ejusque te futurum compotem speraasses, quod hominem putares: ego autem, cognito, lapidem esse aut aes, indicassem tibi benevolo animo, amare te quorum fieri non posset copia, & tum malevolum me esse tibi putares, qui decipi te non passus sim, & absurda atque supra omnem spem posita sperare.

52. HERM.

72. * Παρευδοκιμεῖται] Νικᾶται, ἤτοι † εἰς δίζυν ὑπερφυίλας. V.

* Παρευδοκιμεῖται] Παρευδοκιμεῖ prave Edit. saepe notata, etsi & sic Cod. V. Sed recte C.

† Εἰς δίζυν ὑπερφυίλας] Pro εἰς editum legebatur ὑπὲρ. Et pro ὑπερφύεσθαι, erat ὑπερφυίλας. Emendaverat vero sic, ut dedi, *Soulius*, non addens unde; sed quum id frequentissime addat, non dubito, quin & hoc ex Ms. hauserit. J.F.R.

60. Κατὰ τὸν Τιθωνὸν] *Erasm.* in proverbio: *Tithoni senectus.* J.Br.

63. Σκεπτόμενος] Conf. infra Δημ. §. 57. Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων &c. M. du S.

83. Ἀδυνάτων ἐρᾷς] Vid. idem supra *Deor. Dial.* VIII. Vulcani & Jovis, vers. ult. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς, ibique nott. *Brodaei*, *Solani*, & *Hemsterhusii.* J.F.R.

89. Ἰδιώτας] *Omnium ignaros.* J.Br.

96. Διαίρουσι] Sic *Dial.* seq. c. 1. med. Conf. & Συγγρ. c. 9. M. du S.

3. Κἀκεῖνος Ἑρμοτίμου πονήσεται σε] Imperite in *Basileensi* & *Bourdelotiana* vertitur *atque ille te certum faciet*, tanto utraque ineptior, quod secundae vocis primam literam majore charactere efferant. Itaque adscripsit pater *atque ille lucrifaciet te.* Sed & correxit *Benedictus.* J.G.

Ibid. Ἑρμοτίμου] Vid. supr. *Somn.* c. 9. καὶ τοῦ πρίτανος Ἑρμοτίμου ἐστιν. M. du S.

6. Φοίνικος] Hinc adagium: Phoenice vivacior. J.Br.

12. Διώκω] Mallem διώκει. M. du S.

14. Προσάπτεταί μοι] Sic habere J. & Fl. notaverat *Solanus*: quid tum? Habent & sic reliquae, ut *Par. Hag.*

52. HERM. Ergo illud, Lycine, dicis, non philosophandum nobis esse, sed *consultum* ut pigritiae nos tradamus, idiotarumque vitam vivamus. LYC. Et ubi hoc dicere me audisti? Neque enim ego philosophari nos veto. sed cum philosophandum sit, multae porro viae sint, ad philosophiam unaquaeque & virtutem ducere se professae; vera denique inter has obscura: accuratum faciendum esse discrimen, *dixi*. Fieri autem non posse, nobis apparebat, multis propositis eligere quod optimum, nisi per omnia quis experiendo eat: deinde longum aliquanto experimentum illud visum est. Tu autem quomodo vis facere? rursus enim interragabo: in quem primum incideris, eum sequere, cum illo philosophabere? & ille te sibi habebit lucrum a propitio Mercurio temere objectum?

ΕΡΜ. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, φῂς, ὡς ὐ φιλοσοφητέον ἡμῖν, ἀλλὰ χρὴ ἀργίᾳ παραδιδόναι [a] αὑτοὺς, ἰδιώτας καλαδιῶναι; ΛΥΚ. Καὶ ποῦ τοῦτο ἤκουσας ἐμοῦ λέγοντος; ἐγὼ [b] γοῦν οὐχ ὡς ὐ φιλοσοφητέον φημὶ, ἀλλ' ἐπείπερ φιλοσοφητέον, ὁδοί τε πολλαί εἰσιν ὅπῃ φιλοσοφίαν [c] ἑκάστη, [d] καὶ χρὴ τὴν ἄγειν φάσκουσαι, ἡδ' ἀληθὴς αὐταῖς ἄδηλος· ἀκριβῆ ποιήσασθαι [e] διαίρεσιν. ἀδύνατον δέ γε ἡμῖν ἐφαίνετο, πολλῶν προτεθέντων, ἑλέσθαι τὸ ἄριστον, εἰ μὴ ὅπῃ πάντα ἴοι τις πειρώμενος· εἶτα πως μακρὰ ἡ πεῖρα ὤφθη, σὺ δὲ πῶς ἀξιοῖς; (αὖθις γοῦν ἐρήσομαι) ὅτῳ πρώτῳ ἂν ὀντύχῃς, τούτῳ ἕψῃ, καὶ συμφιλοσοφήσεις; καὶ χαίρειν· Ἑρμαιον ποιήσεταί σε.

53. HERM. Et quid tibi porro respondeam, qui neges per se judicare quemquam posse, nisi annos vixerit Phoenicis, ac per orbem circumiens omnes probaverit, neque his credere velis, qui ante experti sunt, laudantiumve & perhibentium testimonia multitudini. LYC. Quam mihi narras multitudinem? eorum ne qui sciunt, & experti sunt omnia? Si quis enim talis est, sufficit mihi unus etiam, nec jam multis opus fuerit. Si vero nescientes dicas, nihil me ipsorum multitudo ad credendum addu-

ΕΡΜ. Καὶ τί σοι ἀποκριναίμην ἂν ἔτι; ὅς ὅτε αὐτόν τινα κρίνειν οἷόν τε εἶναι φῂς, ἢν μὴ Φοίνικος ἔτη βιῴῃ, πάντας δὲ κύκλῳ περιὼν, καὶ πειρώμενος, ὅτε τοῖς προπεπειραμένοις πιστεύειν ἀξιοῖς, ὅτε τοῖς πολλοῖς ἐπαινοῦσι, καὶ μαρτυροῦσι; ΛΥΚ. Τίνας φῂς τοὺς πολλοὺς εἰδότας, καὶ [e] πεπειραμένους ἁπάντων; εἰ γάρ τις τοιοῦτός ὐστιν, ἱκανὸς ἐμοί γε καὶ εἷς, καὶ ὐκ ἔτι πολλῶν [f] δέησις. ἢν δὲ τοὺς ὐκ εἰδότας λέγῃς, ὐδέν τι τὸ πλῆθος [g] αὐτῷ προσάξεταί με πιστεύειν, ἄχρις

a Αὐτοὺς] Sic recte *P.* Ceterae pleraeque male *αὐτοὺς*. *b* Γοῦν] Abest haec particula in *S.* Adest in *W.* Item in Edd. *J. P. H.* Fl. *c* Ἑκάστη] Ἑκάστῳ male Cod. P. Vulgatam servant Edd. optimae omnes. *d* Καὶ] Sic recte Edd. Fl. *H. J. P.* & M. Ἐπ' male *B*2. *e* Διαίρεσιν] Sic Edd. & M. *f* Πεπειραμένους] Πεπειραμένους ridicule *J.* *g* Δέησις] Sic *J. P.* Fl. *H.* & M. *h* Αὐτῶν] Αὐτῷ *S.* & *A.* male.

3. Ἑρμαιον] Τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος. *V.*

* Τὸ] Τὸν prave Edit. *Cler.*

5. Ἢν μὴ Φοίνικος ἔτη βιῴῃ] Φοίνικα, * τὸ Ἀράβιον λέγει πλῆθος. *V.*

Hag. plures enim jam consulere nolo, quia non dubito quin rectum sit; vid. Ζευξ. c. 2. προσάγειν αὐτούς. Et *Phalar.* I. c. 3. εἰς τὸ πείθειν προσάξειν τούτους. Forsan maluerit προάξειν alicubi invenire, vel potius activam formam προσάξει. Sed mediam & sic recte construi, vel ex *Isocr.* loco, quem Lexica proferunt, patet. Adde tamen *Wollium* de Verb. med. p. 184. §. 17. Ubi quidem differentia ostenditur inter ἄγειν γυναῖκα, & ἄγειν γυναῖκα, quod prius significet: *ducere uxorem in matrimonium*; alterum vero: *ducere mulierem quamcumque in aliquem locum*; tamen utrumque habet accusativum patientem, & in sensu metaphorico active usurpatur. Sic eod. significatu, quo Noster, etiam *Herodian.* I. 3. 12. Ἀλλὰ τοὺς μὲ πείθοι . . . προσηγάγετο. Ibid. 12. 9. ἤλπιζε προσάξειν τόν τε δῆμον — ἐπιδόσεσι λαμπραῖς. Ne plura ad rem nimis facilem demonstrandam congeram. *J. F. R.*

ἄχρις ἂν [a] ἢ μηδὲν, ἢ ἓν εἰδότες, ἀπαίνων ἀποφαίνωνται). ΕΡΜ. Μόνος [b] δὲ σὺ τἀληθὲς καλεῖδες, οἱ δ' ἄλλοι ἀνόητοι ἅπαντες, ὅσοι φιλοσοφοῦσι. ΛΥΚ. Καταψεύδῃ μου, ὦ Ἑρμότιμε, λέγων, ὡς ἐγὼ πρὸ τίθημί τι ἐμαυτὸν τῶν ἄλλων, ἢ τάττω ἄλλως οὐ τοῖς εἰδόσι, καὶ ὑ μνημονεύεις ὧν ἔφην, οὐκ αὐτὸς εἰδέναι τἀληθὲς ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀφελόμενος, ἀλλὰ μὴ πάντων αὐτὸ ἀγνοεῖν ὁμολογῶν.

ΕΡΜ. Ἀλλ', ὦ Λυκῖνε, τὸ μὲν ὅτι πάντας ἐλθεῖν χρῆναι, καὶ πειραθῆναι ὧν φασι, καὶ τὸ μὴ ἐν ἄλλως ἐλέγχῃ τὸ βέλτιον, ἢ ὕστως, εὔλογον ἴσως. τὸ δὲ τῇ πείρᾳ ἑκάστῃ τοσαῦτα ἔτη ἀποδιδόναι, παγγέλοιον, ὥσπερ οὐκ οἷόν τε ὂν ἀπ' ὀλίγων καταμαθεῖν τὰ πάντα. ἐμοὶ δὲ καὶ πάνυ ῥᾴδιον εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, καὶ ὑ πολλῆς ἀφορμῆς δέεσθαι. Φασὶ γέ τοι τῶν πλαστῶν τινα, Φειδίαν οἶμαι, ὄνυχα μόνον λέοντος ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου

15 cet, dum aut nihil aut unum modo cum sciant, pronuntiabunt de omnibus. HERM. Solus autem tu verum vidisti, reliqui amentes omnes, quotquot philosophantur. LYC. Calumniaris me, Hermotime, quasi ego usquam me praeponam reliquis, aut omnino in scientibus collocem, nec recordaris eorum quae dixi, non contendens ipse scire verum praeter reliquos, sed cum omnibus ignorare illud confessus.

54. HERM. Sed, Lycine, illud forte consentaneum rationi, eundum esse ad omnes, dicta omnium exploranda, nec aliter quam hoc modo eligendum, quod optimum est: sed experimento unicuique tot annos attribuere, valde ridiculum, quasi non liceret ex paucis cognoscere omnia. Mihi vero etiam valde facile esse tale quidpiam videtur, nec multa mora indigere. Dicunt certe statuariorum aliquem, Phidiam puto, solo conspecto leonis ungue, ex

a Ἢ] Delet *Gronov.* Adest in Edd. *J. Fl. H. P.* &c. b Δὴ] Δὴ *Pell.* ironice.

18. Ὅσοι φιλοσ.] Τὸ τῆ σκιτλικῆς ἔοικας, ὦ Λυκῖνε, λαμβῶν. ἐπεὶ ἡ κάκαινα ἀκαλαλησίαν πρισβεύουσα ἀνεπιτήδειον μαλακολογεῖ τὸ ἀληθές. παρόσον πάντες ἄνθρωποι καὶ τὴν τῶν λόγων ἰσοστενείαν διόμοιοι τῷ ἐπικρινοῦντι. ἀνθρώπῳ δὲ τοῦτό φησιν ἀρμόττειν γενικῶς. καθότι οὐδεὶς ἀνθρώπων ἀδιάτριπτος γνώμης ἀληθοῦς. ἀλλὰ κἀγὼ φησω. ἐπεὶ ἐ αὐτὸς σὺ, ὁ ταῦτα λήρων ἄνθρωπος, ἐν μέρει ἐ σὺ τῆς παραπολῆ ἀκριβολογίας, καὶ τὸ μηδὲν λογισθεὶς ὢν γε τοῖς τῶν ἰχθύων. καὶ ὕστως τοῖς οἰκείοις ἀλώσῃ πτηνός. M.

34. Ὄνυχα μόνον λέοντος] Ἀπὸ τούτου ἡ παροιμία, ἐξ ὀνυχων ὁ λέων. *V.*

15. Ἄχρις ἂν ἢ μηδὲν ἢ ἓν εἰδότες περὶ ἁπάντων ἀποφαίνωνται] Miris interpretationibus hoc colorant viri docti! Opsopœus, *donec de omnibus nullius ignari desiniendi facultatem sibi paraverint.* Benedictus, *donec aut nihil aut unum scire de omnibus ostendant.* Quando alterutrum horum erit? Et quid si vel paraverint cum illo, vel cum altero ostenderint illud quod prædicat, an tunc adducetur Lucianus, ut credat? Illene tunc, quum nihil scire ostendant? Ridiculum prorsus. Itaque tentavit juste hæc mollire pater, adscripsitque se legere vocula ἢ omissa, ἄχρις ἂν μηδὲν ἢ ἓν εἰδότες π. ἀ. ἀποφ. cum versione Latina, *quamdiu non nisi unius gnari de omnibus pronunciabunt.* *J. G.*

16. Ἀποφαίνωνται] Nihil hic intellexerant interpretes. Sed sola interpretatione nostra satis consultum puto sententiæ horum verborum. Nota est enim illa verbi ἀποφαίνομαι significatio; nec quemquam credo repugnaturum: *Quamdiu aut nihil aut unum disciplinam singuli scientes de omnibus pronunciabunt.* *M. du S.*

33. Φειδίαν] *Plut.* in commentario de defectis oraculis videtur ad Alcæum referre, ὃ καὶ Ἀλκαῖος, inquit, ἐξ ὄνυχος τὸ λέοντα γράφοντας. *G. C.*

34. Ὄνυχα μόνον λέοντος] Unde ortum paroemiam: ὃν τὸ ὀνύχων λέοντα ferunt nonnulli. *J. Br.*

Ὄνυχα λέοντος] Vid. *Plut.* Π. Χρησ. 730. 1. Οὐ κατ' Ἀλκαῖον ἐξ ὄνυχος τὸ λέοντα γράφοντας. *M. du S.*

35. Ἀναλελογισ.] Præteritum passivum, active tamen interpretandum, tum quia activ. ἀναλογίζω in usu non est, tum quia hujusmodi tempora passivæ terminationis in aliis etiam verbis active valent; vid. *Jensium* infra ad *Tyrannicid.* c. 12. *J. F. R.*

51. Οὕτω, καί μοι &c.] Verba καί μοι τοῦτο ἀκούειν, *Solanus* in *Funt.* parenthesi incluserat, recte quod ad sensum, sed sufficit eum commatibus distinxisse: si quid tamen mutandum, pro οὕτως, legerem, ἄρα

ex illa portionis aestimatione collegisse, quantus integer leo esset, ex dignitate unguis effictus. Et tu sane, si quis manum tibi solam ostenderit hominis, reliquo contecto corpore, scies, puto, statim, hominem esse, quod tegitur, etiamsi totum corpus non videas. Jam summa capita eorum, quae omnes dicunt, facile est in parva diei parte discere: illud autem nimis exquisitum, & longa exploratione indigens, ad melioris electionem non utique necessarium est, sed ex illis etiam potest dijudicari.

55. LYC. Vah, Hermotime, quam firma sunt, quae dixisti, dum postulas ex partibus nos cognoscere tota: ego vero contraria me audire memini, qui totum norit, eum nosse etiam partes; qui vero partem modo, eum non continuo scire totum. Sic illud etiam mihi respondе, Phidias unguem leonis videns num leonis eum esse cognovisset, si totum nunquam leonem vidisset; aut hominis tu manum videns an possis nobis di-

35 c ἀναλελογίᾳ ἡλίκῳ ἂν ὁ πᾶς λέων γένοιτο, κατ' ἀξίαν ὄνυχος ἀναπλασθείς· ἢ σὺ δὲ, ἤν τις σοι χεῖρα μόνην ἀνθρώπου δείξῃ, τὸ ἄλλο σῶμα καλακαλύψας, εἴσῃ, οἶμαι, αὐτίκα ὅτι ἄνθρωπός ἐστι τὸ κεκαλυμ-
40 μένον, κἂν μὴ τὸ πᾶν σῶμα ἴδῃς. ἢ τοίνυν τὰ μὲν κεφάλαιά φαμεν, ὧν ἅπαντες λέγουσι, ῥᾴδιον καταμαθεῖν ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, τὸ δ' ἐξακριβὲς τοῦτο, καὶ μακρᾶς καὶ ἐξετάσεως δεόμενον, καὶ πάνυ ἀναγκαῖον εἰς τὴν αἵρεσιν τοῦ
45 βελτίονος, ἀλλ' ἔνεστι χρῆναι καὶ ἀπ' ἐκείνων.

ΛΥΚ. Παπαὶ, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς ἰσχυρὰ ταῦτ' εἴρηκας, ἀπὸ τῶν μερῶν ἀξιῶν τὰ ὅλα εἰδέναι· καίτοι ἐγὼ τἀναντία ἀκούσας, μέμνημαι, ὡς ὁ μὲν τὸ ὅλον εἰδὼς, εἰδείη ἂν καὶ τὸ
50 μέρος· ὁ δὲ μόνον τὸ μέρος, οὐκέτι καὶ τὸ ὅλον. d οὕτω καί μοι τόδε ἀπόκριναι, ὁ Φειδίας ἂν ποτε e ἰδὼν ὄνυχα λέοντος, ἔγνω ἂν ὅτι λέοντός ἐστιν, εἰ μὴ ἑωράκει ποτὲ λέοντα ὅλον; ἢ σὺ ἀνθρώπου χεῖρα ἰδὼν, f ἔχεις ἂν εἰ-

c Ἀναλελογίᾳ] Ἀναλελογῆς Ex. Fl. At recte vulgat. tuentur *J. P. H.* & Cod. P. Ἀναλογίᾳ marg. *Alw.* d Οὕτω] Οὗτος Fl. & L. Οὕτως M. Edd. Οὕτω servant. e Ἰδὼν] Εἰδὼς P. Sed nihil mutant Edd. f Ἔχεις] Sic habere *J. H.* Fl. notat *M. du S.* Sed & reliquae sic recte habent.

52. Ἰδὼν ὄνυχα λέοντος ἔγνω ἄν] Τὸν ἐγκεκαλυμμένον λόγον, ὃς ἐστι σοφισματώδης, ἐπ' εὐθυνῆ καταγράφων * χρησίμῳ ἀναλαμβάνει. πλὴν ἐστὶ μερικὴ γνῶσις αὐτόπτου καὶ ἀληθὴς, καὶ μηδὲν τοῦ καθόλου διαμένη. ὡς φάναι τοῦ ἀριθμοῦ μέρη ὁ δύο καὶ † ὁ τέσσαρα, ὁ δὲ τούτων συνεκτικὸς ὁ δέκα προσιχῶς, ὡς ὁ τοῦ δέκα ὁ ἑκατὸν, καὶ τούτου ὁ χίλια, κἀκείνου ὁ μυρία. εἴδεν μέντοι κωλύσει τὰ τοῦ δέκα μὴ ἐπισάμενον ἰδιώτην, μὴ δὲ γε τὴν τοῦ ἀριθμοῦ φύσιν αὐτοῖς, τοῦτο γοῦν ἐπίσασιν ἀπαρεγκλίτως, ὡς μία καὶ μία δύο, καὶ δὶς δύο τέσσαρα. ὥστε ὁ πάνυ γενναῖος ὁ ἁψάμενος λόγου τοιοῦτον λόγον, ὡς εἰ μὴ ‡ τὸ καθόλου τις εἰδῇ εἰδὲ τὸ κατὰ μέρος. τἀναντίον γὰρ ἀπὸ τῶν μερῶν, τὸ ὅλον συλλογίζεται, § καὶ ἡ τοῦ κατὰ μέρος ἄθροισις πρὸς γνῶσιν ¶ τοῦ καθόλου λεγομένου καθ' ἑαυτὸν ὑφίσαμεν. ταύτῃ καὶ ὁ σοφὸς ** ὑμῶν Ἀριστείλης τριτισματά που †† τοῦ ἑαυτοῦ λόγου φησὶ τὰ καθόλου. ὥστε εἰ ὁ τοῦ λέοντος ὄνυξ αὐτὸ τὸ μέρος γνωσθὲν ἐξ ἀναλογίας ‡‡ τῷ Φειδίᾳ, εἰ μὴ τὸ ὅλον εἶδος, τὸ γοῦν μέγεθος παρασῆσαι τῷ Φειδίᾳ εἶδεν ἐπειδήπερ ἐμπεδοῦν, εἰ δὲ μὴ ἀναλογίαν §§ ἀναιρήσεις, τί ἂν ἄλλο, ἢ πρὸς ἄλογον σαυτὸν συνωθήσεις, καὶ τοῦτον ἀπάντων ἀνεπαίσθητον ζῶν; καὶ φθόνος εἰδυῖς σοι τὰ σοφῆς ταύτης ἐμπλοκῆς. δὶ ὧν εἰ πρὸς τοὺς λύκους λάσιμοφθόγγους λυκῶν τῷ ¶¶ ὅτι εἰ ὢν εἰ καλούμενον. *V.*

* Χρησίμῳ] Χρησίμως perperam legitur in editis: emendavit *M. du S.*

† Ὁ τέσσαρα] Illud ὁ omissum fuerat in Ed. *Cler.* pro τέσσαρα autem lege ἑξ. Quamquam haec omnia perturbatiora sunt quae de numeris affert, ut & reliqua absurda & inepta. *M. du S.*

‡ Τὸ καθόλου] Ita pro vulgato τὸν καθόλου, iterum τὸ κατὰ μέρος pro τὸν quod in Edit. erat, exhibeo, jubente *M. du S.*

§ Καὶ] Hoc deficiens καὶ supplevit *M. du S.*

¶ Τοῦ καθόλου λεγομένου] Pro his & quae sequuntur, usque ad ὑφισαμένη, in V. & M. legebatur sic: Τὸ καθόλου ὑφίστανται ἐπὶ μηδὲ τῆς φύσεως. Ex *Sonlii* adnotatis. Sed pro καθόλου M. habet κατὰ ὅλου. *J. F. R.*

** Ὑμῶν] Lege ἡμῶν, quamvis in M. etiam ὑμῶν sit. *M. du S.*

†† Τῶν] Aberat in Edit. Sed addidit *M. du S.*

‡‡ Τῷ φιδίᾳ] Τῶν φιδίᾳ erat in Edit. & Cod. M. Sed τῷ legendum quis non videt?

§§ Ἀναιρήσεις] Ἀναιρήσῃς M.

¶¶ Ὅτι] Legendum conjicio ἐπεμὶ. *J. F. R.*

ὅτως *quomodo*, id enim sensum facit planiorem, etsi formulas interrogandi etiam sine particulis hujusmodi poni scio, ideoque mutationem haud adeo necessariam puto. *J. F. R.*

εἰπεῖν, ὅτι ἀνθρώπου ἐστὶ, μὴ πρότερον εἰδὼς μηδ' ἑωρακὼς ἄνθρωπον; τί σιγᾷς; ἢ βούλει ἐγὼ ἀποκρίνωμαι ὑπὲρ σοῦ τά γε ἀναγκαῖα, ὅτι οὐκ ἂν εἶχες; ὥστε κινδυνεύει ὁ Φειδίας ἄπρακτος ἀπεληλυθέναι, μάτην ἀναπλάσας τὸν λέοντα· οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, [a] ὦ παῖ, [b] λέγων. ἢ πῶς ταῦτ' ἐκείνοις ὅμοια; τῷ μὲν γὰρ Φειδίᾳ καί σοι οὐδὲν ἄλλο γε γνωρίζειν τὰ μέρη αἴτιον ἦν, ἢ τὸ εἰδέναι τὸ ὅλον, ἄνθρωπον λέγω, καὶ λέοντα· ἐν Φιλοσοφίᾳ δὲ, οἷον τῇ Στωϊκῶν, πῶς ἂν ἀπὸ τοῦ μέρους καὶ τἀλοιπὰ [c] ἴδοις; ἢ πῶς ἂν ἀποφαίνοιο ὡς καλά; εἰ γὰρ οἶδα τὸ ὅλον, οἶδα μέρη ἐκεῖνά ἐστιν.

Ὁ δὲ φὴς, ὅτι τὰ κεφάλαια ῥᾴδιον ἀκοῦσαι ἁπάσης Φιλοσοφίας ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, οἷον, ἀρχὰς αὐτῆς, καὶ τέλη, καὶ τί θεὸς οἴονται εἶναι, τί ψυχήν, καὶ τίνες μὲν σώματα πάντα φασὶ, τίνες δὲ καὶ ἀσώματα εἶναι ἀξιοῦσι, καὶ ὅτι οἱ μὲν ἡδονὴν, οἱ δὲ, τὸ καλὸν ἀγαθὸν καὶ εὐδαιμονίαν τίθενται, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὕτω μὲν ἀκοῦσαι λαβεῖν ῥᾴδιον, καὶ

cere, eam esse hominis, si prius neque novisses neque vidisses hominem? quid taces? aut vis, ego pro te necessaria respondeam, te non posse, *videlicet*. Igitur infecta re abiturus videtur tuus Phidias, effecto frustra leone, dicens, nihil hoc ad Bacchum, puer. Aut quomodo haec illis similia? Phidiae enim & tibi nulla fuit caussa alia partes agnoscendi, praeter eam, quod integrum nossetis, hominem dico, & leonem. In philosophia autem, e. g. Stoicorum, quomodo ex parte cognosces etiam reliqua? aut quomodo pulchras pronuntiabis? neque enim totum nosti, cujus illae partes sunt.

56. Quod vero dicis, capita summa philosophiae facile esse audire exigua diei parte, e. g. principia cujusque, & fines, & quid deos putent esse, quid animam? qui corpora esse omnia dicant, qui incorporea etiam quaedam velint esse? & quod alii quidem in voluptate, alii vero in honestate bonum ac felicitatem collocant, & similia, sic audire & reddere facile est, & labor nul-

a Ὦ παῖ] Ὦπται margo *H.* & Fl. Ceterae vulgatam retinent; item L. M. P. b Λέγων] Γέλων P. Nihil mutant Edd. c Ἴδοις] Sic Fl. *H. J. P. S.* & M.

60. Οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διον.] *Erasm.* in adagio: *nihil ad Bacchum.* *J. Br.*

Οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον] *Nihil ista ad Bacchum.* Haec clausula in proverbium abiit, quo significatur illa nihil ad rem attinere; & nimium inaequalem esse comparationem, *Alcaeus* in Bacchо. Vid. *Erasm.* Chiliad. *G. C.*

Ibid. Ὦ παῖ] *O puer, o imperite.* *J. Br.*

Ὦ παῖ λέγων] Ita M. P. L. & Impr. plerique. Sed quid haec sibi velint, nemo credo intelligat: ego certe locum corruptum pronuntio. Fl. ὦπται. Vide num respexerit ad ὁ πᾶς λίαν, quod supra usurpaverat Hermotimus. c. 54. Nisi malis ὁ πᾶς λόγος, ut Μισθ. c. 4. & Ζ. Tp. c. 16. Pro λέγων in *Exc. Peric.* est γέλων. Vid. *Plut.* 892. B. *Clem. Alex.* p. 19. A. ἐμοὶ μὲν οὐδ' ὁ πᾶς ἂν ἅμιλλαν χρόνος. Sic ἅπας ὁ οἶνος, c. 58. ἅπας ὁ πίθος, c. 59. ἅπασα Φιλοσοφία. c. 61. & c. 66. Ego ὁ πᾶς λίαν Lucianeum esse, non dubito. Similem errorem vide admissum a multis Εὐχ. c. 26. *M. du S.*

Ὦ παῖ] Adscripserat vir quidam doctus margini Edit. *Hagen.* ὦπται, nescio num *Simon Servetus*, an *Joannes Bellagrius*, utriusque enim nomen, ut possessoris, in fronte hujus libri scriptum invenio. At illud ὦπται certe convenientius foret, quam ὦ παῖ, quod hic ἀπροσδιόνυσον est. Sic enim dicit Lucianus: *nihil adpositum visus est dicere Phidias.* Nam etsi dicas a Luciano puerum vocari Hermotimum, per ludibrium, quod junioris instar discipuli quotidie scholam philosophicam frequentet, ut initio hujus Dialogi innuit, id tamen minus huc quadrare videtur. *Solanus* adjecerat, legendum ὁ πᾶς, non male, & conferendum Εὐχ. c. 26. Ubi in quibusdam Edd. quoque ὁ παῖς legitur, quum aliae ibidem recte ὁ πᾶς habeant; nimirum ὁ πᾶς πλούτων. *totus thesaurus, totae divitiae.* Praeterea & pro λέγων, legit λίαν, quod scil. licebat, quia alii γέλων exhibent: ita ut totum sic constituat: οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, ὁ πᾶς λίαν. *Nihil enim ad rem facit totus leo.* Eligat igitur, quod quis volet. *J. F. R.*

62. Φειδίᾳ] Ad *Phidiam* igitur proverbii hujus originem refert Lucianus? quasi is olim ita reprehenderit puerum vel tironem, eaque verba nunc ad Hermotimum repetat. Tale quid sine verba sibi volunt, si ita dedit Lucianus, de quo vix est ut dubitemus, licet aliis alii apud Erasmum tribuant. *J. M. G.*

84. Εἰ μὴ ἀνίσχυε τὸν λόγον] Opsopoeus, *nisi exercitii impigro studio illud consecutus fueris.* Benedictus, *nisi recipias disquisitionem illam.* Immo simpliciter, *nisi hanc moram sustineas*, tantum temporis colloces: nam respicit, quod Hermotimus dixerat de μορίῳ τῷ μὲ-

nullus. Scire vero quis ſit ille, qui vera dicat, vide ne non tam pars ſit diei, quam dies multos poſtulet. Aut quid illis in mentem venit, ut de his ipſis rebus centenos millenosque libros ſinguli conſcriberent? ut perſuadeant nempe, vera eſſe paucula illa, quae facilia tibi videbantur & diſcentibus obvia. Jam vero vate, puto, opus erit tibi hic etiam ad meliorum electionem, ſi morae impatiens ſis, qua curioſe conſiderata unaquaque re integra, eligas ipſe omnia. Compendiaria enim haec forte *via* fuerit, nihil habens perplexum, dilationes nullas, ſi haruſpice advocato, dum audis capita ſingula, exta de unoquoque conſulas. Infinitis enim te moleſtiis deus liberabit, oſtendens in hepate victimae, quae tibi eligenda ſint.

57. Si vero vis etiam aliud quiddam tibi minus etiam moleſtum ſubjiciam, ut non mactes iſta *ſacrificia*, & hoſtias conſulas, *ſed* neque advoces ſacerdotem aliquem ma-

ἔργον εὑδὲν, εἰδέναι δὲ ὅτις ὁ τἀληθῆ λέγων ἐστὶν, ὅρα μὴ οὐχὶ μορίου ἐστὶν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δέῃ. ἢ τί γὰρ ἐκεῖνοι πάντες, ὑπὲρ αὐτῶν τούτων ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας βιβλίων ἕκαστοι συγγεγράφασιν, ὡς πείσαιεν, οἶμαι, ἀληθῆ εἶναι τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα, καὶ ἃ σοι ἐδόκει ῥᾴδια, καὶ εὐμαθῆ; νῦν δὲ μάντεως, οἶμαι, δέησει σοι κἀνταῦθα πρὸς τὴν αἵρεσιν τῶν κρειττόνων, εἰ μὴ ἀνέχῃ τὴν ἀφαίρεσιν, ὡς ἀκριβῶς ἐλέγξ αὐτὸς ἅπαντα, καὶ ὅλον ἕκαστον καλανόησας, ὀλίγου γὰρ αὐτῇ γένοιτ' ἂν, οὐκ ἔχουσα πολυπλοκὰς, οὐδ' ἀναβολὰς, εἰ μελαγειλάμῳ τὴν μάντιν, ἀνοίξας τὴν κεφαλαίων ἀπάντων, σφαγιάζοιο ἐφ' ἑκάστοις· ἀπαλλάξει γάρ σε ὁ θεὸς μυρίων πραγμάτων, δείξας ἐν τῷ τοῦ ἱερείου ἥπατι ἃ τινά σοι αἱρετέον.

Εἰ δὲ βούλει, καὶ ἄλλο τι ἀπραγμονέστερον ὑποθήσομαί σοι, ὡς μὴ ἱερεῖα καλαθύῃς ταυτὶ, καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδ' ἱερέα τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλῆς, ἀλλ'

ἐς

d Καὶ] Sic Edd. & M. Καθ' *B2*. *e* Ἑκάστοις] Ἑκάστης W. Nihil mutant Edd. *f* Καλαθύῃς] Sic *B2*. & M. Reliquae Edd. male Καλαθύεις. In *B2*. tantum deeſt jota ſubſcriptum. Καλαθύειν *Vorſt*. *g* Παρακαλῆς] Sic M. (a recent. manu) & P. Παρακαλεῖν Edd.

μέρας. *J.G.*

85. Ὡς ἀκριβῶς] An ὥσ'. *F.Gujet.* Non, mi *Gujete*, ὡς ἀκριβῶς enim eſt *quam accurate*; auget enim interdum illud ὡς, ut ὡς ἀληθῶς *Ael.* V. H. III. 24. Sic ὡς σφόδρα *per quam*, *maxime*, de quo vide *Bud.* Comment. p. 588. Alibi ὡς dicitur πλεονάζειν, vid. eumdem, & *Maittaire* de Dialect. p. 76. f. *J.F.R.*

90. Ἑκάστοις] W. ἑκάστης, quod forſan melius. *M.du S.*

92. Ἅ τινά σοι αἱρετέον] *Quam philoſophorum ſectam.* *J.Br.*

94. Καλαθύεις] Lege καλαθύῃ. *J.Br.*

Καλαθύεις] Καλαθύοις. Ordo: καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδὲ ἱερέα, i. e. ἀφὲ τῦ, ne advocato quidem ſacerdote. *F.G.*

Καταθύῃς] Ita M. In impreſſis καταθύεις & παρακαλεῖν. Conjecturam *Marcilii* quod attinet, ingenioſa eſt; ſed ſi recipias, lege, meo periculo, non δίον cum illo, ſed δίων. Verum ultima vox in M. & P. reperta, omnia reſtituit; quamvis in illo quidem a prima manu non ſit. *M.du S.*

Καταθύεις] Vide, ſi lubet, quae ſupra de ſimili modorum differentia, ad c. 24. hujus Dial. notavi, ubi διξέλθω & ἐπιδίξεται legitur. *J.F.R.*

95. Καὶ θυσιάζῃ] Καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδ' ἱερέα τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλεῖν. *Et ſacrifices eo ipſo, quod non advoces ſacrificum aliquem pretioſum* &c. Sed fortean fuit: καὶ θυσιάζῃ θεῷ μηδ' ἱερέα δίον τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλεῖν. Et ſacrifices Deo; *neque opus ſit accerſere ſacrificum aliquem pretioſum.* *Th.M.*

Ibid. Μηδ' ἱερέα] Poſſis forte dicere, illud τῷ μηδ' ἱερέα — παρακαλεῖν, dictum eſſe per ellipſin τῆς ἐν. Sed mollius mihi videbantur haec ita a Luciano compoſita, *ſubjiciam tibi aliud*: quid igitur? τὸ μηδὲ παρακαλεῖν, & hoc ſecutus ſum in interpretando, neque piaculum puto, ſi quis in ipſum contextum orationis, adnotata tamen altera quoque lectione, retulerit. Caeterum hinc apparet, quo ex fonte hauſerit ille, qui circa decimum hujus ſaeculi annum idem remedium ſtabiliendae inter Chriſtianorum ſectas concordiae propoſuit, caſtigatus, ut decebat, a *Jo. Conr. Schrammio* inaugurali oratione de remediis quibusdam ante doctrinae ſanae conciliationem ad concordiam eccleſiaſticam neceſſariis, Helmſtadii dicto anno habita. *J.M.G.*

ἐς κάλπιν ἐμβαλὼν [a] γραμμαῖα, ἔχοντα τῶν φιλοσόφων ἑκάστου τὄνομα, κέλθι παῖδα τῶν ἀνήβων ἀμφιθαλῆ τινα, προσελθόντα πρὸς τὴν κάλπιν, ἀνελέσθαι ὅ, τι ἂν πρῶτον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ τῶν γραμμαίων, καὶ τοιοῦτον ἤδη τὸν λαχόντα ἐκεῖνον, ὅστις ἂν ᾖ, φιλοσόφει.

gna mercede conducendum. ſed conjectis in urnam tabellis, ſingulorum nomina philoſophorum inſcripta habentibus, jube puerum impuberem patrimum matrimumque accedere ad urnam, & extrahere quaecumque tabellarum prima ſub manum venerit, ac deinde ſecundum eum cujus ſors exierit, qui demum cumque fuerit, philoſophare.

ΕΡΜ. Ταυτὶ μέν, ὦ Λυκῖνε, βωμολοχικά, καὶ οὐκ ἄξια σέ. σὺ δὲ εἰπέ μοι, ἤδη ποτὲ οἶνον ἐπρίω αὐτός; ΛΥΚ. Καὶ μάλα πολλάκις. ΕΡΜ. Ἆρ' οὖν φοιτᾷς ἅπαντας ὁπόσοι κύκλῳ τοὺς ἐν τῇ πόλει καπήλους, ἀπογευόμενος, καὶ παραβάλλων, καὶ ἀντεξετάζων τοὺς οἴνους; ΛΥΚ. Οὐδαμῶς. ΕΡΜ. Χρὴ γάρ, οἶμαί, σοι τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι ἐπιφέρεσθαι. ΛΥΚ. Νὴ Δία. ΕΡΜ. Καὶ ἀπό γε ὀλίγου ἐκείνου γεύματος, εἶχες ἂν εἰπεῖν ὁποῖός ἅπας ὁ οἶνός ἐστιν; ΛΥΚ. Εἶχον γάρ. ΕΡΜ. Εἰ δὲ δὴ ἔλεγες προσελθὼν τοῖς καπήλοις, ἐπειδὴ κοτύλιον πρίασθαι βούλομαι, δότε μοι, ὦ ἑταῖροι, ἐκπιεῖν ὅλον ἑκάστου ὑμῶν τὸν οἶνον, ὡς ἂν ἐκ πάντων ἐπεξελθὼν, μάθοιμι ὅστις ἀμείνω τὸν οἶνον ἔχει, καὶ ὅθεν μοι ὠνητέον· εἰ ταῦτ' ἔλεγες, οὐκ ἂν οἴει καταγελάσαι σου αὐτούς· εἰ δὲ καὶ ὀπτιλέον ἐνοχλοίης, τάχ' ἂν καὶ προχέαι σοι ὕδατος;

58. HERM. Iſta quidem, Lycine, ſcurrilia, neque digna te. At dic mihi, ipſe ne unquam vinum emiſti? LYC. Et ſaepe quidem. HERM. Tum ergo circumibas circulo omnes in urbe caupones, deguſtans & comparans, & inter ſe conferens vina. LYC. Minime vero. HERM. Sufficit enim tibi, puto, in quod primum bonum & dignum pretio incideris, de eo ferendum tibi curare. LYC. Per Jovem. HERM. Et de parvo illo guſtu dicere poteras univerſum vinum quale ſit. LYC. Poteram enim. HERM. Si vero accedens ad caupones diceres, quandoquidem emere vini heminam volo, date mihi, o iſti, ebibere totum quisque dolium, ut ubi per omnes iero intelligam, quis melius vinum habeat, & unde mihi emendum ſit. Haec ſi dicas, non putas te ab illis deriſum iri? LYC.

a Γραμματῖα] Γραμματία Fl. & mox etiam γραμματίων. Sed vulgatae noſtrae ſuffragantur *J. P. H.* &c. Item Codd. M. P.

97. Ἐς κάλπον] Mirari ſubit, cum hunc Luciani jocum lego, virorum quorundam, quos graviſſimos eſſe decebat, ſtuporem incredibilem, qui nobis fabellam Imperatoris Mogolici Religionem eadem ratione ſimiae Divinatrici ſubjicientis, & Chriſtianam veram illam eſſe, quam, ſerione an joco haud facile dixeris, quaerebat, mira ſane ratione, deprehendentis. Inter *Ludicra pia* ſerio narratam invenies ab *Angelino Gazaea* Jeſuita, p. 94. qui ſe eam ex litteris *Indicis Antonii Figueredo* ex eadem ſocietate anni 1611. hauſiſſe ait. *M. du S.*

99. Ἀμφιθαλῆ] Patrimum, ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς θάλλοντα, καὶ μητέρος ὀρφανισμόν. Sic hanc vocem, ex Interprete *Ariſtophan.* ad Aves, interpretantur Scal. ad *Catull. Marcil.* ad *Horat.* Morem tangunt Interpretes *Theocriti*, *Euſtath.* ad *Homer.* *J. B.*

6. Καὶ ἃ κατὰ σὲ] *Ac te indigna.* *J. Br.*

12. Τῷ πρώτῳ χρηστῷ & ἀξίῳ ἐντυχόντι] Opſopoeus *cui ſub initium bona & digno incideris.* Benedictus, *in quod bonum & dignum incideris*, perperam omittens, quod omitti non debet τῷ πρώτῳ; tum neuter oſtendit vim vocis ἀξίῳ, cui pater adſcripſit 1. τίμιῳ. Sed & mox perperam iidem κοτύλιον verterunt *ſextarium* vel *ſeſtarium*, quum deberent *heminam*, ut annotavit idem. *J. G.*

28. Εἰ] Cod. W. recte εἴ, quod in reliquis omiſſum, ſenſum perturbat. *M. du S.*

30. Ὥσπερ γε] *Gratum mihi feciſti.* *J. Br.*

37. Εἰ μὴ ἄρα] Duas illas voces ex conjectura ſupplevimus, quas & ſenſus poſtulat, & vox ἂν, ut omitteret, Librario oſcitanti anſam dedit. *M. du S.*

39. Ὥσπερ οἱ κάπηλοι] Conf. *L. Bos* (bene monente Cl.

LYC. Equidem arbitror. nec fiat mihi injuria. HERM. Eadem igitur philosophiae ratio. Quid ebibere dolium opus est, cum possimus de parvo gustu scire, quale sit universum?

59. LYC. Quam lubricus es, Hermotime, & inter manus effugis? Quin tu adjuvisti me! dum enim effugisse te putas in nassam eandem incidisti. HERM. Quid ita? LYC. Quod rem, quae ipsa se satis prodit, & notam omnibus, vinum, sumis, eique assimilas dissimillima, de quibus nempe disputent omnes, cum sint obscura. Itaque non habeo dicere, qua re tibi similis philosophia & vinum sit. Numquid in hoc solo, quod etiam philosophi vendunt doctrinas, ut caupones, multi etiam interpolant, & adulterant, & male metiuntur? Ita vero inspiciamus, quod dicis. Ais vinum in dolio universum simile sibi esse, nec profecto id absurdum; sed etiam si quis haustum vel tantillum illius gustet, illum statim sciturum quale totum sit dolium: consequens hoc etiam, neque quidquam equidem contra dixero. Sed jam vide etiam, quod sequitur. Philosophia & philosophi, v. g. magister tuus, utrum eadem vobis

ΛΥΚ. Οἶμαι ἔγωγε, καὶ δίκαιά γ' ἂν πάθοιμι. ΕΡΜ. Κατὰ ταὐτὰ δὴ καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ· τί δεῖ ἐκπιεῖν τὸ πίθου, δυναμένους ἀπ' ὀλίγου βοῦ γεύματος εἰδέναι ὁποῖον τὸ πᾶν ἐστιν.

ΛΥΚ. Ὡς ὀλισθηρός [b] εἶ, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ἀφαδιδράσκεις ἐκ τῶν χειρῶν, πλὴν ἀλλ' ὠνησάς γε οἰόμενος γὰρ ἐκπεφυγέναι, εἰς τὸ αὐτὸν κύρτον ἐμπέπτωκας. ΕΡΜ. Πῶς τοῦτ' ἔφης; ΛΥΚ. Ὅτι αἰθομολογούμενον πρᾶγμα λαβών, καὶ γνώριμον ἅπασι, τὸ οἶνον, εἰκάζεις αὐτῷ τὰ ἀνομοιότατα, καὶ περὶ ὧν ἀμφισβητοῦσιν ἅπαντες ἀφανῶν ὄντων· ὥστε ἔγωγε οὐκ ἔχω εἰπεῖν καθότι σοι ὅμοιος φιλοσοφία καὶ οἶνος εἴη, [d] ἆρα [e] κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι καὶ φιλόσοφοι ἀποδίδοσι τὰ μαθήματα, ὥσπερ οἱ κάπηλοι, κεκραμένοι γε οἱ πολλοὶ, καὶ δολώσαντες, καὶ κακομεταχειρίσαντες· ἴσως δ' ἐπισκοπήσωμεν ὅ, τι καὶ λέγεις· τὸν οἶνον φὴς τὸν ἐν τῷ πίθῳ ὅλον αὐτὸν αὐτῷ ὅμοιον εἶναι, καὶ μὰ Δί', οὐδὲν ἄτοπον· ἀλλὰ καὶ εἴ τις γεύσαιτο κεκραμένου ὀλίγον ὅσον αὐτοῦ, εἰσεται αὐτίκα ὁποῖος ἅπας ὁ πίθος ἐστὶν, ἀκόλουθον καὶ τοῦτο, καὶ οὐδὲν ἂν ἔγωγέ τι [f] ἀντείπω. ὅρα δὴ καὶ τὸ μὴ τοῦτο, φιλοσοφία, καὶ οἱ φιλοσοφοῦντες, οἷον ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἆρα [g] ταὐτὰ πρὸς ὑμᾶς λέγει ὅσημέ-

[b] Εἶ] Ex Cod. W. inserui; nam deest in omnibus Edd. [c] Αἰθομολογούμενον] Sic Edd. constanter. Anon. male ἀνθομολ. dare notat *M. du S.* [d] Ἆρα] Εἰ μὴ ἄρα legendum notat *M. du S.* [e] Κατὰ] Καὶ B2. male. Κατὰ servant reliqq. & M. [f] Ἀντείπω] Ἀντεῖπον W. & Fl. Vulgatam tuentur reliquae. [g] Ταὐτὰ] Ut *Jensius* correxerat, sic est in L. Ταῦτα habebant Edd. omnes & M. male.

Cl. *Hemsterh.*) ad Ep. 2. ad Corinth. p. 154. ubi καπηλεύοντες τὸν λόγον τοῦ θεοῦ explicat ex *Aeschyl.* 7. Theb. καπηλεύειν μάχην, quod Eonius *cauponari bellum* dixit, i. e. cum dolo bellum gerere, & auro magis quam ferro ac virtute. Peculiariter de Philosophis veteribus dicunt Graeci scriptores καπηλεύειν σοφίαν, μαθήματα, de malis & Sophistis, qui sapientiam & disciplinas quaestui habebant, & falsa pro veris docebant, bonis mala miscebant, haud aliter ac caupones, qui vinum aqua mixtum vendunt, vel qui dolose metiuntur; eaque pluribus exemplis firmata videantur ibidem. Hinc καπηλικὸς pro fraudulento apud *Aristoph.* aliosque. Olim vero in partem non ita malam valebat, quin significaret omnem lucrandi modum, id praecipue mercaturae genus, quod per nummos fit, opponiturque priscae mercium permutationi, quare καπηλικὴ τέχνη & καπηλικὸν recte vertitur *nummularia* ap. *Aristot.* I. Polit. c. 9. ubi bis ter occurrens hoc verbum, nec non capitt. seqq. videri potest. *J. F. R.*

Ibid. Κιρασάμενοί γε] *Aquam immiscentes.* *J. Br.*

Κιρασάμενοι . . .] In venditione vini triplicem fere fraudem cauponum notant veteres: quod illud diluant, mangonizent, & falsa mensura vendant. *Casaub.* ad Theophr. Car. p. 244. *M. du S.*

49. Ἆρα ταὐτὰ] Ἆρα ταῦτα Edd. Lege ταὐτὰ. *F. G.*

Ibid. Ταὐτὰ] Rogat Hermotimum Lucianus, ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἆρα ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ἐσημέραι, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γὰρ ἴσως προδήλων ὄντων, ἢ τάχα μὲν οὐκ ἴσως ἀναμφιλόγως αὐτῷ κατὰ τὸ

Odys-

μέραι, ἢ ἀεί τ' αὐτὰ, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γάρ ἐστι, πρόδηλον ὦ ἑταῖρε· ἢ οὐκ ἂν [a] εἰκὸς ἔτι παρέμενες αὐτῷ κατ' Ὀδυσσέα πλανώμενον, καὶ παραπλανώμενον, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἄν σοι καὶ ἅπαξ ἀκηκοέναι.

ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὔ; ΛΥΚ. Πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀπὸ γε πρώτης γεύσεως εἰδέναι τὰ πάντα; οὐ γὰρ τὰ αὐτά γε, ἀλλ' [b] ἀεὶ ἕτερα καινὰ ὑπὲρ καινοῖς ἐλέγετο, οὐχ ὥσπερ ὁ οἶνος ἀεὶ ὁ αὐτὸς ἦν. [c] ὥστε, ὦ ἑταῖρε, ἢν μὴ ὅλον ἐκπίῃς τὸν πίθον, καὶ ἄλλως, μεθύων δοκεῖς· ἀτεχνῶς γὰρ ἐν τῷ πυθμένι δοκεῖ μοι ὁ θεὸς κατακρύψαι τὸ φιλοσοφίας ἀγαθὸν ὑπὸ τὴν τρύγα αὐτήν. δέησει οὖν ὅλον ἐξαντλῆσαι ἕως τέλους, ἢ ὅποτ' ἂν εὕρῃς τὸ νεκτάρεον

dicit quotidie, & de iisdem, an alias alia? Multa enim ſunt. Manifeſtum id quidem, amice: alioquin probabile non fuerit te apud illum manſiſſe circumeuntem & oberrantem, ſi eadem diceret, ſed ſemel audiſſe tibi ſufficeret.

60. HERM. Quî enim poſſit res habere aliter? LYC. Quomodo igitur potuiſti de primo guſtu noſſe omnia? Neque enim eadem profecto, ſed alia ſemper nova ſuper nova dicebantur; non, quemadmodum vinum, ſemper idem erat. Itaque, ſodalis, niſi totum ebibas dolium; etiam temere ebrius oberraveris. In ipſo enim plane fundo videtur mihi Deus occultaſſe bonum philoſophiae, ſub ipſas faeces. Oportebit igitur totum ad finem usque exhaurire, aut nunquam invenias nectareum il-

[a] Εἰκὸς ἔτι] Edd. & M. Εἰκοσιν ἔτη melius *Solanus*. [b] Ἀεὶ] Deeſt in M. [c] Ὥστε ὦ ἑταῖρε &c.] *Vorſt.* emend. ὥστε μηδὲν ᾖ . . . πλὴν ἄλλως . . . . At in vulgatam conſpirant Edd. & M.

54. Ἀπέχρη] Ἤρκει. *V.*

Ὀδυσσέα πλανώμενον, καὶ παραπλανώμενον, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἄν σοι καὶ ἅπαξ ἀκούσαντι; Vertitur, *Praeceptor tuus, num haec quotidie dicit vobis, & de iisdem verba facit, an vero alias alia proponit? multa enim ſunt, ut patet, amice. Annon vero etiamnum, ut par eſt, apud ipſum, inſtar Ulyſſis circumeundo, & oberrando perduras, ſi eadem loquitur, vel tibi ſatis eſt aliquid ſemel inaudiviſſe?* Sed nihil certius juxta & manifeſtius, quam pro vulgato ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσημέραι, legendum ταὐτὰ π. ὑ. λ. ὁ. Patet ex re ipſa, & ſequentibus. Duo rogat, utrum magiſter eadem ſemper, an identidem alia proponat. Reſpondebat ipſe, illud eſſe πρόδηλον; ſcilicet alia identidem proponi, quum multa ſint excutienda, & diſcipuli propterea longum tempus debeant adhaerere praeceptori: nam ſi eadem ſemper proponerentur, ſufficeret vel ſemel audiviſſe. Res per ſe plana eſt. Immo jam video non aliter haberi in editione Flor. *J. J.*

Ταὐτὰ] Secuti ſumus L. & Cod. Fl. quem Cl. *Jenſius* inſpexit, qui, ut id obiter moneam, differt hic a Fl. qui Oxoniae in Bibliotheca *Bodlejana* aſſervatur. In Oxonienſi enim illo manifeſte ταῦτα ut & in reliqq. Edd. legitur. *M. du S.*

52. Εἰκοσιν ἔτη] In omnibus antea legebatur εἰκὸς ἔτι, nec quisquam praeter *Vorſtium* exſtitit, qui corruptum locum pronuntiaret. Is autem margini ſui codicis pro εἰκὸς adſcripſerat εἰκῆ. Sed ne ſic quidem ſanabatur. Ego vero qui meminiſſem Hermotimum XX. annos perpetuos magiſtro Stoico operam dediſſe (c. 2. & 72.) eundem etiam numerum annorum ex *Uliſſis*, cui comparatur, *militia & erroribus* colligi non ignorans, meam Emendationem in Textum recipere minime dubitavi; praeſertim cum leviſſima interpolatione Codicum ſcripturam repraeſentet. Utinam eadem facilitate reliqua apud hunc corrupta ſic liquido reſtituere daretur! Verum non ſemper ſic patet ad Emendationem via. Cui enim hic in mentem XX. illi anni veniſſent, niſi alibi in eodem libello de iis legiſſet? Non ſemper itaque inertiae Enarratorum, Editorumve imputandum eſt, quod corrupta apud veteres Scriptores verba edantur. Sunt enim abſque codicum ope quaedam inſanabilia. Tum demum merito culpandi ſunt, cum prava & corrupta pro ſanis & tradunt & enarrant. *M. du S.*

Εἰκὸς ἔτι] Εἰκόσιν ἔτη *Solanus* juſſit reponi, pro abſurda ſcilicet vulgata; ex c. 2. & 77. hujus Dial. Cui parere vix dubitarem, quia emendatio eſt adeo manifeſta, & mutatio adeo exigua. Verum quia neque ullo Codice, neque Editione eſt ſuffulta, & Clar. *Geſneri* verſio ſenſum ex vulgata elicit ſatis planum, non auſim ipſum contextum mutare, etſi *Solani* ſive *Semlii* emendationem valde probo. *J. F. R.*

53. Περιπεσὼν] Vid. *Demon.* p. 598. 2. *M. du S.*

56. Ἀπὸ τῆς πρώτου γεύματος] Pro οὐ τῷ πρ. γ. quod fruſtra negaſſe alios in verbis *Epiſt. ad Rom.* I. 20. ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ubi οὐ dicendum fuiſſe volunt; ſatis multis probat Rev. *Fac. Elſn.* ad Novi foederis libros T. 2. p. 6. quem ideo ſaepius ad partes voco, quia & is Lucianum plurimum ad partes vocat. *J. F. R.*

59. Ὥστε

illum, quem olim sitire mihi videris, potum. Tu autem putas, tale hoc esse, ut, si modo gustes illud, & paullum quiddam haurias, continuo sapientiae omnis consultus fias, ut Delphis ajunt Antistitam cum de sacro fonte biberit, Deo statim plenam fieri, & respondere accedentibus. Sed non ita se res habere videtur. Itaque ipse tu, epoto jam ultra dimidium dolio, te circa initia adhuc esse dicebas.

61. Vide igitur, ne huic potius similis videatur philosophia, *quod dicam.* Maneat enim adhuc dolium, & mercator. Inesto autem non jam vinum, sed seminum quaedam omnigena congeries, triticum supra, deinde faba, tum hordeum, sub his lentes, deinde cicer, & alia insuper varia. Si igi-

65 ρεον ἐκεῖνο πῶμα, ἢ πάλαι [d] διψῶν μοι δοκεῖς. σὺ δὲ οἴει τὸ τοιοῦτον αὐτὸ εἶναι, ὡς εἰ μόνον γεύσαιο αὐτῷ, καὶ [e] σπάσαιο μικρὸν ὅσον, αὐτίκα σε πάνσοφον γενησόμενον, ὥσπερ φασὶν ἐν Δελφοῖς τὴν πρόμαντιν, ἐπειδὰν 70 πίῃ ἱερᾶ νάματος, ἔνθεον εὐθὺς γίγνεσθαι, καὶ χρᾶν τοῖς προσιοῦσιν· ἀλλ' οὐχ οὕτως ἔχειν ἔοικε. [f] σύγ' ἐν ὑπὲρ ἥμισυ γε πίθου ἐκπεπωκὼς, ἐναρχεσθαί ἔτι ἔλεγες.

Ὅρα τοίνυν μὴ [g] τῷδε μᾶλλον φιλοσοφία 75 ἔοικεν. ὁ μὲν γὰρ πίθος, ἔτι μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ πανσπερμία τις πυρὸς [h] ὑπόκεισθω καὶ μὴ τοῦτο, κύαμοι, εἶτα κριθαί, καὶ ὑπὸ ταύτας, φακοί, εἶτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. εἰ

d Διψῶν] Sic *F.* Fl. *H. P. S.* Sola vero *P.* jota subscriptum addit. *e* Σπάσαιο] Σπάσαις W. & Fl. Cum vulgata faciunt reliqq. *f* Σύγ'] Ita Cod. L. Edd. *F. P.* & *S.* Σίγ' male Ald. *H.* Fl. *g* Τῷδε] Sic Edd. optimae & M. Τῇ γε *P.* *h* Ὑπόκεισθω] Ὑπὸ κεῖσθω Edd.

59. Ὥστε] Scribo ὥστε μηδὲν, ὃ — κἂν ἄκων. *A.V.*
Ὥστε] Et hic locus corruptus; sed medicinam ei ego facere non possum. Alii viderint. *M. du S.*

60. Μεθύων ἀφέσεις] Acute. Alias ebrii fiunt qui totum ebibunt; tu nisi totam ad fundum philosophiam exhauseris, ut ebrius oberrabis. *J. M. G.*

61. Ἐν τῷ πυθμένι] Ex *Hesiod.* *J. B.*

68. Ὥσπερ φασὶν ἐν Δελφοῖς] Dico ad *Pausan.* *J. B.*

69. Ἐν Δελφοῖς] Delphos tellus a principio vaticinari solita fuit, quae paulo post Daphnem constituit, a qua Themis eandem facultatem adepta est, a Themide autem Apollo dono accepit, qua de re *Pausan.* in Phocicis. *G. C.*

70. Τῆ ἱερῆ νάματος] *Fontis Cresphontis.* *J. Br.*

74. Τῷδε] N. L. *M. du S.*

79. Καὶ ἄλλα ποικίλα πρός] Εἰ δὲ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων &c. καὶ ἄλλα ποικίλα, πρόσει δὲ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων, &c. *Et alia omnimoda. Accedis vero tu emere volens.* *Th. M.*

Καὶ ἄλλα ποικίλα πρός] Hermotimus quo probaret, sufficere si quis unam sectam experiretur, ad judicandum de caeteris omnibus, usus fuerat similitudine mentis vinum, qui si unum pocillum biberit, judicare possit de toto illo dolio, unde haustus ille pocilli esset depromptus. Atqui negat Lucianus rem hanc ita sese habere, quum non sicut in uno dolio vinum sibi per totum dolium simile est, ita omnes sectae inter se sint ejusdem generis. Quo autem clarius id ostendat, *Age*, inquit, ὁ μὲν γὰρ πίθος ἔτι μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ πανσπερμία τις πυρὸς ὑπὲρ ἄνω. καὶ μὴ τοῦτο, κύαμοι. εἶτα κριθαί. καὶ ὑπὸ ταύτας, φακοί. εἶτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. εἰ δὲ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων τὸ σπερμάτων, καὶ ὡς ἀφελὼν τοῦ πυροῦ, ὅπερ ἦν, ἀνίδυσί σοι ἐπίγραμμα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς ἴδοις, ἆρα ἂν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρέβινθοι καθαροὶ, καὶ οἱ φακοὶ εὐτακεῖς, &c. *Dolium quidem & caupo retineantur, atque insit non vinum, sed seminum omnis generis mixtio; triticum desuper, postea fabae, dein hordeum, & sub his lentes, mox cicer, praeter varia alia semina. Jam si tu semina emere velis, & institor accepto tritico tibi specimen inspiciendum in manus indiderit: possesne tu, illud intuitus, dicere, an cicer mundum, an lentes maceratu faciles,* &c. *Marcilius* hic legit, καὶ ἄλλα ποικίλα. πρὸς εἰ δὲ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων. Puto eum voluisse πρόσει. *Tu vero adeas, accedas, emere volens.* Sed nulla emendatione opus. Satis sana est & structura, & sententia; praesertim si sequentia consideres. Quod autem Noster ait καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. id recte Interpres, *praeterea varia alia*, semina scilicet. Ita enim πρὸς simpliciter pro *insuper* in extremo periodi fine ponitur. *Demosthenes* I. contra Philippum, Τάλαντα ἐννήκοντα ἐς μικρόν τι πρός. *Aeschylus* in Prometheo vs. 73.

Ἢ μὴν κελεύσω, καὶ πιθωύξω γε πρός.

Persequitur hoc argumentum Lucianus, aitque, Philosophiam quoque non posse ab uno, quod quis primum dixerit, cognosci, quemadmodum universa sit. Neque enim eam unum quid esse, sicuti vinum, quocum eam compararat Hermotimus, eamdem specimini similem esse ratus. Τὸ δὲ, pergit, ἱερεῖόν τι ἄφθη, ἃ παρήργου τῇ ἐξετάσει δεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πρίν-

[a] εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων τὸν σπερμάτων, ἠ ὃς ἀφελὼν τὸν πυρὸν, ὑπῆν, ἀνέδωκέ σοι δεῖγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς ἴδοις, ἆρα ἂν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρέβινθοι καθαροὶ, καὶ οἱ φακοὶ εὐτρεκεῖς, καὶ οἱ κύαμοι εὐθήλεοι. ΕΡΜ. Οὐδαμῶς. ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν οὐδὲ φιλοσοφίαν ἀφ' ἑνὸς, [b] ὅν φήσει τις τὸν πρῶτον, μάθοι ἂν ἅπασαν ὁποία ἐστὶν· εἰ γὰρ ἕν τι ἦν, ὥσπερ ὁ οἶνος, ᾧπερ σὺ αὐτὴν ἀπεικάζεις, ἀξιῶν ὁμοίαν εἶναι τῷ γεύματι. τὸ δὲ ἑτεροῖόν τι ὤφθη, εἰ παρέργου ἐδεῖτο ἐξετάσεως δεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πρίασθαι, οὐ δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος, αὐτὸν δέ τινα ἐν τῇ συμφορᾷ τῶν ἀγαθῶν, [c] ὡς γε αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, εἰ μικρὸν εἶναι κακόν· ἄλλως τε, ὁ μὲν ἄλον ἀξιῶν ἐκπιεῖν τὸν οἶνον, ὡς κοτύλιον πρίασθαι, ζημιοῦται ἂν τὸ κάπηλον, εἶτως ἀπίθανα γοῦμε-

tur tu emturus esses de seminibus, & ille de tritico auferens aliquid ubi illud erat, specimen tibi in manum daret, ut videas; numquid igitur posses illo inspecto videre, an etiam purum cicer, mollis ad coquendum lens, & fabae non cassae. HERM. Nequaquam. LYC. Ergo neque philosophiam, ab uno aliquo, quod primum quis dixerit, universam didiceris, qualis sit. Neque unum aliquid erat, ut vinum, cui tu illam assimilas, & similem esse gustui postulas: at illam plane diversum quid esse apparuit, quod exploratione non perfunctoria indigeat. Vinum enim malum emere periculo duorum obolorum constat: ipsum vero aliquem in colluvione perire cum caeteris, ipse initio dicebas, non parvum esse malum. Caeterum ille, qui totum ebibere dolium postulet, ut deinde emat heminam, cauponem damno illa absur-

a Εἰ δὴ . . . . ὠφελὼν] Nihil in toto hoc versu variare Edd. nec M. notat *M. du S.* b Ὃν] Ὁν *Vorst.* Sed nihil mutant *J. Fl. H. P.* &c. c Ὡς γε αὐτὸς] Ita Edd. Sed abest ὡς in P.

πρίασθαι, οὐ δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κινδυνος. αὐτὸν δέ τινα ἐν τῇ συμφορᾷ τῶν ἀγαθῶν, ὡς ἐν αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, εἰ μικρὸν εἶναι κακόν. Subobscura haec: neque enim oratio illa infinita [αὐτὸν δέ τινα ἐν τῇ συμφορᾷ τῶν ἀγαθῶν] pendet ab sequentibus, ὡς ἐν αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, quum haec verba seorsum sint consideranda, & separatum sensum habeant: nimium tamen illa separavit Interpres; quippe qui ea plane omisit. At si bene attendatur, apparet omnem orationem pendere ab ὤφθη. Sic itaque interpretor: *Hoc vero alius esse naturae apparuit, neque perfunctoriam disquisitionem exigere: nam vinum quidem emisse vitiosum, duorum obolorum esse jacturam* (κοτύλιον tantum intelligit, ut patet ex sequentibus) *aliquem vero ipsum in faece plebis perire, ut tute ipse initio dixisti*, (pag. 530. E. adde pag. 549.) *non parvum esse malum*, scilicet ὤφλημα. Quin & verba illa εἰ μικρὸν εἶναι κακὸν sunt tamquam nominativus posita. referenda itidem ad ὤφθη. ut sit, αὐτὸν δέ τινα ἐν τῇ συμφορᾷ τῶν ἀγαθῶν, εἰ μικρὸν εἶναι κακὸν ὤφθη. *Aliquem vero ipsum in faece plebis perire, non exiguum malum visum est.* *J. J.*

Καὶ ἄλλα ποικίλα πρός] Ita noster supra *Catapl.* c. 8. Ubi etiam duo alia similia dedit *Solanus.* *J. F. R.*

Ibid. Πρὸς] Sic Graeci solent. *Demosth.* 116. C. & noster *Catapl.* c. 8. *M. du S.*

81. Ἀφελὼν] Ὁ κάπηλος. *F. G.*

84. Εὐτραπεῖς] *Facile macerantur.* Οὐ διάχυσοι. *Inanes non sunt.* *J. Br.*

86. Ἀφ' ἑνὸς] Vid. supra Ἀπολ. μισθ. c. 11. ubi id illustravimus; sic quoque infra occurrit T. ult. Συμπ. c. vel §. 32. ἢ ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς τὸν ἱππέα φιλοσοφῶντα. μισητὸν τὸν Κλεόβουλον &c. *M. du S.*

87. Τῷ πρώτου] Intellige γεύματος. *J. Br.*

Ibid. Μάθοι] Legendum μάθοις, & ita interpretati jam sunt viri docti. *J. M. G.*

Μάθοι ἄν] Etiam sic legi in *Flor.* Ed. notat *Soulius.* Sed quid tum? Legitur & in ceteris. Nec quisquam dubitet quin μάθοιο vel μάθοις invenire occurrerit. Quod si alicubi invenissem, sine haesitatione recepissem. *J. F. F.*

Ibid. Ὀκταῖά ἐστιν] Indicativus ille, pro quo Latini aliique populi amant subjunctivum, adeo est frequens & usitatus Graecis, ut puderet quidquam de eo monere, nisi scirem eumdem nonnullis tamen interdum suspectum fuisse. Quare, si cui exempla non succurrunt, videat Cl. *Jensii* Lectt. Lucian. a p. 27. ad 35. & quos frater *G. O. Reitzius* adduxit in Belg. Graec. p. 38§. Quibus tantum addo *Ael.* V. H. 2. 36. ἠρώτησε, πῶς ἔχοι, ubi tamen facile suspiceris ἔχοι legendum, quia cap. proximo dixerat, ἠρώτα, τί πράττοι. Sed nihil opus est. Conf. mox c. 63. ἀπὸ ἧν ὁ δρόμος; & Nostrum infra c. 81. f. ἢ τί γὰρ μητρὸς ἰφικλείους αὐτοῦ, τί ταῦτα λήρει. Et sexcenties alibi. *J. F. R.*

92. Ἐν δυοῖν] Dubitavi aliquamdiu num sic, aut ἐνὸς ἦ δ'. legendum esset; sed video & *Isocratem* sic ferme locutum, p. m. 85. 1. ἀλόγοις πρὸς πολλὰς μοχθηρίας ἄσπερ ἐν ἀλιτηρίαις ψυχαῖς μίαλοῖς κακοῖσιν.

&

ſurda ſua guſtatione auxerit : philoſophiae autem nihil tale uſu venit : ſed quantumcumque biberis, nihilo minus plenum fit dolium, neque damnum ad cauponem pervenit. Adfluit enim, quod in proverbio eſt, res illa quo magis exhauritur, contraria ratione illi Danaïdum dolio : illud enim quidquid infunderetur non continebat, quin ſtatim diffluereț; hic autem, ſi quid abſtuleris, plus fit quod ſupereſt.

62. Volo autem aliud quoque de guſtu philoſophiae ſimile dicere, neque maledicere me putaveris, ſi veneno illam pernicioſo ſimilem dixero, ut cicutae vel aconito, aut alii ex eo genere. Neque enim haec, mortifera quantumvis interficiant, ſi quis minutiſſimum quiddam & individuum, ſummo inde ungue abraſum deguſtet : ſed niſi tantum quantum opus eſt, & quomodo, & ὁ δὲ φιλοσοφία, εἰδέναι ἂν τοῦτο πάθοι, ἀλλὰ καὶ ὅτι πάμπολλα πίῃς, [d] οὐδὲν ἐλάττων ὁ πίθος γίγνεται, οὐδὲ ζημιώσει ὁ κάπηλος. ὑπερρεῖ γὰρ καὶ ἡ παροιμίαν τὸ πρᾶγμα, ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τῶν Δαναϊδῶν πίθος. ἐκεῖνος μὲν γὰρ τὸ ἐμβαλλόμενον οὐ συνεῖχεν, ἀλλὰ διέρρει εὐθύς, ἐντεῦθεν δὲ, ἢν ἀφέλῃς τι, πλεῖον τὸ λοιπὸν γίγνεται.

Ἐθέλω δέ σοι καὶ ἄλλο ὅμοιον [e] εἰπεῖν φιλοσοφίας περὶ γεύματος, καὶ μή με νομίσῃς βλασφημεῖν περὶ αὐτῆς, ἢν εἴπω ὅτι φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοικεν, οἷον [f] κωνείῳ, ἢ ἀκονίτῳ, ἢ ἄλλῳ τῶν τοιούτων. οὐδὲ γὰρ ταῦτα, ἐπείπερ θανατηφόρα ἐστὶν, [g] ἀποκτείνοι ἄν, εἴ τις ὀλίγον ὅσον ἀκαριαῖον ἀποξύσας αὐτῶν, ἄκρῳ τῷ ὄνυχι ἀπογεύσαιτο, ἀλλὰ ἢν μὴ τοσοῦτον ὅσον χρή, καὶ ὅπως, καὶ ξὺν οἷς, ἐκ

d Οὐδὲν ἐλάττων] Οὐδέν τι ἐλάττων W. & P. Nihil vero mutant Edd. priſcae. *e* Εἰπεῖν] Ita M. Ba. Fl. P. &c. Ἐπεῖν H. & J. male. *f* Κωνείῳ] Κωνίῳ ἢ ἀκονίτῳ. (Sed posterius a recentiore manu depravatum eſt.) W. *g* Ἀποκτείνοι ἄν] Sic J. P. H. &c. Ἀποκτάνῃ Fl. Ἀποκτείνει M.

2. Ἐπιῤῥεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν] Ἄλλως * μὲν † ἐξαντλοῦμεν, ἡ δ' ‡ ἐπιῤῥεῖ, τοῦτο ἡ παροιμία. *V.*

* Μὲν] Μὲν γὰρ legebatur in Scholiis editis, delevit γὰρ *M. du S.* Credo ex collat. Codicis. Alioquin ego retinerem; nam μὲν γὰρ interdum conjunguntur, vid. textum cap. 43. hujus Dial. & c. 17. de *Merced. Conduct.* *J. F. R.*

† Ἐξαντλοῦμεν] Ἐξαντλοῦμεν perperam Edit. *Clerici.*

‡ Ἐπιῤῥεῖ] Ἐπιῤῥοῖ erat in Edito, ἐπιῤῥεῖ inde fecerat *M. du S.* Ego in ἐπιῤῥεῖ mutavi, quia id voluiſſe *Soulmum* ſuſpicor; alioqui nihil ab edito receſſiſſem. *J. F. R.*

10. Ὅτι φαρμάκῳ] Ὅτι ἡ φιλοσοφία φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοικε. *V.*

& *Demoſth.* 148. 1. τὸ τῶν δυοῖν ὀβολοῖν ἥδιον ἄν. *M. du S.*

94. Ὡς ἐ αὐτὸς — ἴφησθα] Vel ita dediſſe videtur Lucianus, σὺ ἐ αὐτὸς ἴφησθα ἡ μικρὸν εἶναι κακόν; vel ita : ὡς κ. α. ἴ. ἡ μ. ἐστὶ κακόν. Illud enim ἄφη huc revocare, cum alia jam conſtructio interceſſerit, videbatur duriuſculum. *J. M. G.*

Ibid. Καὶ αὐτὸς] Non dubitavi cum *Solano* illud ὡς quod Edd. habebant, praeeunte Cod. P. ejicere; nam ſic ſenſus fit planus : ſi enim ὡς retineas, illud ſequens εἶναι in ἴσα vel ἴσα mutandum foret, ut nexum indaganti patebit. Ceterum εἰ τοῦ συμφέροντος ἀποπαλεῖσθαι ἡ μικρὸν κακόν, habuimus etiam ſupra, c. 2. *J. F. R.*

Ibid. Ἐν ἀρχῇ] *In hujus Dialogi initio.* *J. Br.*

2. Κατὰ τὴν παροιμίαν] Sic illa, ἄλλως μὲ ἐξαντλοῦμεν ἡ δὲ ἐπιῤῥεῖ, conſule paroemiographos. In Angl. Cod. dramata paginae 315. omnino corrupta. *J. B.*

3. Ὁ τῶν Δαναϊδῶν πίθος] Eraſm. in Proverbio. *Danaïdum dolium.* *J. Br.*

4. Δαναϊδῶν] Apud alios ſcribitur alio accentu, Δαναΐδων. In *Pariſ.* erat vitioſe Δαναΐδῶν duplici accentu. At nos ſcripturam Edd. *J. Ald. B2. & S.* &c. expreſſimus, quae circumflexum agnoſcunt, recte quidem, ſi ab recto Δαναΐδης formetur : quod tum communis generis credendum; id quod tamen vix mihi perſuadeo; ſed rectius cum *Suida* Δαναΐδων ſcribendum, exiſtimo a nominativo Δαναὶς, ut ἐλπὶς, ἐλπίδος, λαμπὰς, λαμπάδος. Interim conſtantem vett. Edd. lectionem expreſſiſſe mihi fraudi non erit. *J. F. R.*

14. Ἀκαριαῖον] Conf. ſupra c. 6. fin. Et infra Σύγκρ. c. 7. *M. du S.*

Ibid. Ἀποξύσας] Vid. Dial. omnium primum. c. 2. ſit *M. du S.* At cum ibi legatur ἀποξύσαι ἂν τὴ κηρὸν, nihil aliud, credo, indicare voluit, quam ἀποξύω & ἀπόξω utrovis modo dici. *J. F. R.*

Οὐκ ἂν [a] ἀποθάνοιο προσενεγκάμενος· σὺ δὲ ἠξίους τελάχιστον ἐξαρκεῖν, ὡς ἐπιτελέσαι τὰ τῶν ἄλλων γνῶσιν.

cum quibus; non moriatur, qui sumserit. Tu autem postulabas minimam particulam sufficere, ad perficiendam totius cognitionem.

ΕΡΜ. Ἔστω ταῦτα ὡς βούλει, Λυκῖνε. τί οὖν ἐκατὸν ἔτη χρὴ βιῶναι, καὶ τοσαῦθ' ὑπομεῖναι πράγματα; ἢ οὐκ ἂν ἄλλως φιλοσοφήσαιμεν; ΛΥΚ. Οὐ γῶ, ὦ Ἑρμότιμε, τὸ δεινὸν ᾔδειν, εἴ γε ἀληθῆ ἔλεγες ἐν ἀρχῇ, ὡς ὁ μὲν βίος βραχύς, ἡ δὲ τέχνη μακρή· νῦν δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, ἀγανακτεῖς, εἰ μὴ αὐθημερὸν ἡμῖν πρὶν δῦναι ἥλιον, Χρύσιππος, ἢ Πλάτων, ἢ Πυθαγόρας γένοιο. ΕΡΜ. Περιέρχῃ με, ὦ Λυκῖνε, καὶ συνελαύνεις ἐς στενόν, οὐδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθὼν, ὑπὸ φθόνου δηλαδὴ, ὅτι ἐγὼ μὲν προὔκοπτον ἐν τοῖς μαθήμασι, σὺ δὲ ὠλιγώρησας [b] ἑαυτοῦ, τηλικοῦτος ὤν. ΛΥΚ. Οἶσθ' οὖν ὃ φράσεις; ἐμοὶ μὲν, ὥσπερ κορυβαντιῶντι, μὴ πρόσεχε τὸν νοῦν, ἀλλ' ἔα ληρεῖν· σὺ δ' ὡς ἔχεις, πρόχωρει ἐς τὸ πρόθεν τῆς ὁδοῦ, καὶ περαίνειν τὰ ἐξ ἀρχῆς σοι δεδογμένα περὶ τούτων. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐκ ἐᾷς σὺ βίαιόν ἂν αἱρεῖσθαί τι, ἢν μὴ πειραθῶ ἁπάντων. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς οὐκ ἂν

63. HERM. Sint ista uti vis, Lycine, quid igitur? centumne annos vivere oportet, & tot sustinere molestias, aliter philosophari non licet? LYC. Non, Hermotime, neque id intolerabile putandum, siquidem vere dixisti ab initio, vitam brevem esse, artem autem longam. Nunc vero nescio qua caussa, indignaris, si non eodem die nobis ante solis occasum, Chrysippus, aut Plato, aut Pythagoras fias. HERM. Circumvenis me, & in angustias cogis, nulla a me affectus injuria, prae invidia scilicet, quod ego progressus aliquo usque sum in doctrina, tu vero, id aetatis homo, te neglexisti. LYC. Scis ergo, quid facias? Mihi quidem, ut parum sanae mentis homini noli animum advertere, sed delirare me sinito: tu vero, ut habes, perge viam, &, ut ab initio tibi visum est de rebus hisce, ita perfice. HERM. Sed tu, violentus homo, non pateris eligere me quidquam, nisi exploratis ante omnibus. LYC. Atqui bene noris, nunquam aliud me

[a] Ἀποθάνοιο] Ita *J.* Fl. *H.* P. & M. &c. [b] Ἑαυτοῦ] Sic *J.* Fl. *H. P.* &c. & M.

17. Ἀποθάνοιο] Ferri sic potest; sed Lucianus, ni fallor, scripserat, ἀποθάνοι ὁ προσενεγκάμενος. *M. du S.*

24. Ἐν ἀρχῇ] Vid. supra hoc Dial. c. 1. *M. du S.*

25. Ὁ μὲ βίος βραχύς] *Virgil.* X. Aen.

— — *breve & irreparabile tempus*
Omnibus est vitae — —

Horat. Od. 4. L. I. *Juvenal.* Sat. 9. *G.C.*

40. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι] Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι. *Th. M.*

Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ . . .] Hermotimus denique vix quidquam amplius dicere habens, quo Lucianum male de experiundis sectis omnibus differentem coarguat, pueriliter ait, eum id prae invidia facere, videntem quantos jam in disciplinis Philosophicis progressus fecerit Hermotimus. *At tu*, respondet, *nil morare me, tamquam insanientem, tuque iter tuum confice, & quod videatur, agito.* Ἀλλ' οὐκ ἐᾷς, subjicit Hermotimus, σὺ βίαιόν ἂν αἱρεῖσθαί τι, ἢν μὴ πειραθῶ ἁπάντων. *At tu, violente, non finis me quidpiam eligere, nisi cum per omnia iverim.* Lucianus: Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς οὐκ ἂν ποθὲ ἄλλο εἴποιμι. Culpatur *Benedictus*, quod haec ultima non bene verterit, *Atqui me numquam aliud dicturum, probe scias oportet.* Quidni bene *Benedictus* verterit, non video. Ait Hermotimus, *At tu, qui violentus es, non finis quidpiam arripere, nisi ubi omnia perquisierim.* Respondet ille: *Atqui probe scias oportet, me numquam aliud dicturum*, me numquam aliam de hac re sententiam laturum. Belgice magis convenienter Graeca haec efferri possint, Ja gy moet weten / dat ik nooit anders sou seggen. Sic c. 75. Οὐκ ἂν ἐκόντες εἴποιεν, &c. *Non ultro id dicerent.* c. 77. Οὐδὲ γῶ ἂν ἐκείνο φράσαιμι, *Neque enim id recte dicas, diceres, dixeris.* Sed statim non bene *Benedictus* haec tractavit [ἐς' ἂν μὴ ἕτερός σοι λόγῳ συμμαχήσας, ἀφέληται τὸ βίας, ἥδη ἀγόμενον] vertens, *Nisi dum altera pro te faciens oratio, quod jam illatum est, auferat a violentia.* quum debuerit: *Donec nulla alia oratio tibi succurrens, ex vi te, qui jam raperis, duceris, eripiat, vindicet.* *J. J.*

Ibid. Ὡς οὐκ ἂν ποθὲ ἄλλο εἴποιμι.] Opsopoeus *ut ne quid interim dicam aliud.* Benedictus *me nunquam aliud*

me dicturum. Cum vero violentum me vocas, innocentem videris mihi, ut est apud poëtam, accusare, qui ipse, donec alia ratio tibi succenturiata a vi me liberet, jam auferatur. Ecce enim ista multo jam violentiora dixerit tibi ratio. Tu vero illa omissa, me forte accusabis. HERM. Quae? Miror enim, si quid indictum ei praetermissum sit.

64. LYC. Negat ratio, sufficere, si per nos videamus & persequamur omnia, ad hoc, ut jam eligere quod optimum est queamus; sed eo quod maximum est, adhuc opus esse. HERM. Quonam illo? LYC. Judicandi quodam & explorandi apparatu, ingenio acuto, intelligentia accurata & incorrupta, qualem nimirum oportet esse, quae tantis de rebus judicatura sit: alioquin frustra omnia inspecta fuerint. Tribuendum ergo, ait, huic etiam tempus non parvum, &, in medium propositis omnibus, electionem ita faciendam ut multum cuncteris, teque sustineas, ac saepe consideres; nec aetatem uniuscujusque qui dicunt, neque habitum, aut gloriam sapientiae reverearis, sed ut Areopagitarum more hoc agas, qui noctu & in tenebris

ὥδε ἄλλο εἴποιμι. βίαιον δὲ λέγων ἐμὲ καὶ ἀναίτιον δοκεῖς μοι χρῆναι ποιητὴν αἰτιᾶσθαι αὐτὸν, ἕως ἂν μὴ ἕτερός σοι λόγος συμμαχήσας, ἀφέλῃ τὸ βίας, ἤδη ἀγόμενον. εἰδὲ γέ τοι καὶ τάδε πολλῷ βιαιότερα φαίη ἄν σοι ὁ λόγος· σὺ δ' ἐκεῖνον παρεὶς, ἐμὲ ἴσως αἰτιάσῃ. ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; θαυμάζω γὰρ εἴ τι ἄῤῥητον καλαλέλειπται αὐτῷ.

ΛΥΚ. Οὐκ ἱκανὸν εἶναί φησι, * τὸ πάντα ἰδεῖν καὶ διεξελθεῖν δι' αὐτῶν, ὡς ἔχειν ἤδη ἐλέσθαι τὸ βέλτιστον, ἀλλ' ἔτι καὶ μεῖζον ἐνδεῖν. ΕΡΜ. Τίνος τούτου; ΛΥΚ. Κριτικῆς τινος, ὦ θαυμάσιε, καὶ ἐξεταστικῆς διανοίας, καὶ νοῦ ὀξέος, καὶ ἀφροίας ἀκριβοῦς, καὶ ἀδεκάστου, οἵαν χρὴ εἶναι τὸν περὶ τηλικούτων δικάσουσαν ἢ μάτην ἂν ἅπαντα ἐωραμένα εἴη. ἐπιδοτέον οὖν φησι, καὶ τῷ τοιούτῳ χρόνον οὐκ ὀλίγον, καὶ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον, αἱρεῖσθαι μὲν μέλλοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα μήτε ἡλικίαν τοῦ λέγοντος ἑκάστου, μήτε σχῆμα, ἢ δόξαν ὅτι σοφίας αἰδέσιμον, ἀλλὰ κατὰ τοὺς Ἀρεοπαγίτας αὐτὸ ποιοῦντα. οἱ δὲ νυκτὶ καὶ

c Αὐτὸν] Nihil mutant Edd. Αὐτῶς *Marcil.* M. in litura *v.* Sic notat *M. du S.* * Τὸ] Sic *J. H. S.* Τὰ *P.* d Ἐνδεῖν] Ἐνδεῖς Fl. At vulgatam fervant ceterae, item Codd. M. P. e Ποιοῦντα] Sic etiam *J.* Fl. & *H.* habere notat *M. du S.*

aliud dicturum. Immo ut recte notavit pater, *ut ne quid dicam a ratione alienum.* *J.G.*

42. Ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι] *Homer.* Il. *v.* *J. Br.*

Ἀναίτιον] *Hom.* Il. Λ. 653. *M. du S.*

Ibid. Δοκεῖς μοι . . . αὐτὸν . . . . . ἀγόμενον] An sic scribendum & distinguendum? δοκεῖς μ. κ. τ. π. αἰτιᾶσθαι, αὐτὸς ἕως ἂν μὴ ἕτερος σ. λ. σ. α. τ. βίας, ἤδη ἀγόμενον. Nam violentiae certe crimini ipse, donec altera auxiliatrix oratio te liberet, obnoxius eris. *F.G.*

43. Αὐτὸν] Αἰτιᾶσθαι αὐτῶς corrigit *Th M.* Et marg. B2. *J. F. R.*

Αὐτὸν] Salebrosus hic locus. nec quid decernam in promtu est. Aut dormitabat, cum haec scriberet Lucianus, aut oscitabant qui descripserunt librarii. Ut enim verba nunc leguntur, ex illo αὐτὸν, nemo, credo, sensum eliciet commodum. Aliter autem a Luciano scriptum fuisse, tum ex absurditate verborum constat, tum etiam ex litura quae in M. apparet, cuique hodierna scriptura a recentiore manu inscripta est. *M. du S.*

48. Αὐτῷ] Τῷ λόγῳ sc. *F.G.*

57. Τῷ τοιούτῳ] Τῷ κριλικῷ. *F.G.*

58. Καὶ προθέμενον] Supplendum τὸ δεῖ. *F.G.*

Καὶ προθέμ. ἅπ. . . . . ἐπισκοποῦντα] Καὶ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον αἱρεῖσθαι μέλλοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα. Interpres: *omnibusque in medio positis eligendum eum qui differt, & cunctatur, saepe contemplando.* Sed Lucianum non assequutus est. Illud, ut puto, voluit Lucianus: *Omnibus in medio positis, oportet eligere immorantem, & cunctantem, saepe considerantem.* Vult enim, non temerariam & inconsideratam debere fieri istiusmodi αἵρεσιν. *H.V.*

Ibid Προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον αἱρεῖσθαι μέλλοντα καὶ βραδύνοντα &c.] Fatue Benedictus & inde haec editio, *omnibusque in medio positis eligendum eum qui differt & cunctatur.* Recte Opsopaeus, *omnibus in medium propositis eligere oportere cunctantem & tardantem* &c. *J.G.*

62. Τοὺς Ἀρεοπαγίτας] Areopagitae in tenebris judicabant. *F.G.*

ϗ σκότῳ διϗάζουσιν, ὡς μὴ ἐς τὰς λέγοντας, ἀλλ' ἐς τὰ λεγόμενα ἀποβλέποιεν, ϗ τότ' ἤδη ἐξέϛαι σοι βεβαίως [a] ἑλομένῳ φιλοσοφεῖν. ΕΡΜ. Μετὰ τ βίον φῄς. ὡς γὰ τούτων ἑδενὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὡς ὅτι [b] πάντα ἐλθεῖν, καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς [c] ὑπιδεῖν, ϗ ὑπιδόντα κρῖναι, ϗ κρίναντα ἑλέϛαι, ϗ ἑλόμενον φιλοσοφῆσαι. μόνως [d] γὰ δὴ οὕτως εὑρεθῆναι φῄς τἀληθὲς, ἄλλως δὲ οὔ.

ΛΥΚ. Ὀκνῶ γάϱ σοι εἰπεῖν ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐδὲ τοῦτό πω ἱκανὸν, ἀλλ' ἔτι μοι δοκοῦμεν λελῆθέναι ἡμᾶς αὐτοὺς, οἰόμενοι μή τι εὑρηκέναι βέβαιον, εὑρόντες δὲ οὐδὲν, ὥσπϱ οἱ ἁλιεύοντες πολλάκις καθέντες τὰ δίκτυα, ϗ βάϱους τινὸς αἰσθόμενοι, ἀνέλκουσιν, ἰχθῦς πάμπολλους γε περιβεβληκέναι ἐλπίζοντες, εἶτα ἐπειδὰν κάμωσιν ἀνασπῶντες, ἢ λίθος τις ἀποφαίνῃ αὐτοῖς, ἢ κεράμιον, [e] ϕάμμῳ σεσαγμένον· σκόπει μὴ ϗ ἡμεῖς τι τοιοῦτον ἀνεσπάκαμεν. ΕΡΜ. Οὐ μανθάνω τί σοι τὰ δίκτυα ταῦτα βούλῃ· ἀτεχνῶς [f] γάϱ με περιβάλλεις αὐτοῖς. ΛΥΚ. Οὐκοῦν πειϱῶ [g] διεκδῦναι· σὺν θεῷ γὰ οἶδα νεῖν, εἰ καί τις ἄλλος· ἐγὼ γὰ καὶ ἐφ' ἅπασαν ἐλθὼν πειϱώμενος, ϗ τοῦτο ἐϱγασάμενός πω οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο δῆλον ἔσεϛαι νομίζω, εἴ τις ἐξ αὐτῶν ἔχει τὸ ζητούμενον, ἢ πάντες ὁμοίως ἀγνοοῦσι. ΕΡΜ. Τί φῄς; οὐδὲ τούτων τις πάν-

nebris judicant, ne ad hos qui dicunt, sed ad ea quae dicuntur respiciant: tum demum licere post firmam electionem, philosophari. HERM. Post hanc vitam nempe. Quantum enim audio, nullius hominum vita suffecerit, ut ad omnes veniamus, & unumquemque accurate inspiciamus, inspectum judicemus, eligamusque judicatum, atque electione facta philosophemur. Hac enim sola ratione inveniri verum ais, alia minime.

65. LYC. Piget enim tibi dicere, Hermotime, ne illud quidem jam satis esse, sed nos videri per imprudentiam putasse firmum quiddam a nobis inventum, invenisse autem nihil: uti piscatores saepe submissis retibus pondus quoddam sentientes, extrahunt, pisces se quamplurimos comprehendisse rati; deinde, cum multo labore extraxerunt, aut lapis illis apparet, aut figlinum vas arena impletum. Vide ne nos quoque tale quid extraxerimus. HERM. Non assequor, quid illa sibi retia velint, plane enim illis me comprehendis. LYC. Exire igitur tenta. Dei enim virtute, si quis alius, natare didicisti. Ego enim, etiam cum tentando per omnes iverimus, idque perfecerimus aliquando, nondum puto neque id ipsum planum futurum, habeatne aliquis eorum id quod quaerimus, an similiter omnes ignorent. HERM. Quid ais? neque horum quisquam omnino il-

a Ἑλομένῳ] Ita recte Fl. P. H. B2. & M. Ἑλομένου J. b Πάντα] Ex M. & L. dedimus. Πάντων Edd. male. c Ἐπιδεῖν] Ἐπὶ δεῖν discretim sola Ald. male. d Γάϱ] Sic L. P. M. & marg. AIW. Καὶ Edd. omnes male. e Φάμμῳ] Φάμμων P. Vulgatam servant ceteri, & Edd. f Γάϱ μι] Μὲ γὰ M. g Διεκδῦναι] Sic bene Fl. P. H. B2. Διεδῦναι J. male. Διαδῦναι legendum adscripserat Junctinae Solanus, frustra, ut postea ipse vidit.

69. Ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν] Ubi Lucianus dixisset, Hermotimum suum tum denique certo & liquido philosophari posse, ubi omnia diligenter examinarit, nulla neque aetatis, neque speciei, neque existimationis dicentis ratione habita; respondet Hermotimus, Μετὰ τ βίον φῄς· ὡς γὰ τούτων, οὐδενὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὡς ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν, ϗ ἕκαστον ἀκριβῶς ὑπιδεῖν· ϗ ὑπιδόντα, κρῖναι· ϗ κρίναντα, ἑλέϛαι· ϗ ἑλόμενον, φιλοσοφῆσαι. *Post vitam dicit. Ex his enim sequitur, nullius hominis vitam satis longam esse, ut omnia perlustret, & accurate singula perspiciat; perspectaque judicet; judicata eligat; delectuque habito philosopheretur.* Saepe supra & infra in hoc libello utitur Auctor formula illa loquendi, *per omnes ire*, sectas scilicet, perquirere, perlustrare, excutere; idque Graece per ἐπὶ πάντα, vel πάντας, ἐλθεῖν in hoc tamen loco mirifice mutat, si modo ipse mutationis sit auctor. Certe pag. seq. καὶ ἐφ' ἅπασαν ἐλθὼν πειϱώμενος. *Etiamsi per omnes iverimus, experimentum capiendo.* c. 68. δίκαιος τοίνυν σε, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τ ἄϱιϛον εἴσεσθαι, εἰ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ' ἂν ἐπὶ τοὺς πλείονας αὐτῶν ἐλθεῖν. *Oportebit igitur te, si Stoicorum optimum cognituras sis, si non per omnes, per plurimos saltem istorum ire.* supra c. 45. ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀφιξόμενα. c. 42. ἀν-

illud habet? LYC. Obſcurum. niſi forte fieri non poſſe putas ut fallantur omnes, verumque aliud plane quiddam ſit, a nullo dum illorum inventum.

66. HERM. Quî fieri illud poſſit? LYC. Ita. Sit enim verus nobis numerus, viginti. Verbi cauſſa fabas aliquis viginti manu ſumens, ea clauſa interroget decem homines, quot ſint in manu ſua fabae? at illi divinantes dicant unus ſeptem, alius quinque, alius triginta, alius decem aut quindecim, & in univerſum alium alius numerum. Fieri quidem poteſt, ut aliquis forte quadam verum dicat. Nonne ita eſt? HERM. Eſt ſane. LYC. Verum enim vero neque illud non poteſt accidere, ut omnes, alium alii, numeros falſos dicant, non veros, nemo autem illorum dicat, viginti fabas virum habere. Aut quid ais? HERM. Fieri ſic poſſe. LYC. Eadem ratione igitur philoſophi omnes felicitatem quaerunt, qualis ſit, & eam dicunt alius in alia re ineſſe, unus quidem in voluptate, alius in honeſto, alii alia omnia de ea dicunt. Veri igitur ſimile eſt horum unum quoddam eſſe ſummum bonum; ſed nec abhorret, eſſe quiddam praeter illa omnia. Itaque videmur nos, contra quam oportebat, initio nondum invento feſtinare ad finem. Oportebat autem, puto, planum ante fieri, cognitam eſſe veritatem, & omnino

τως ἔχει; ΛΥΚ. Ἄδηλον· ἢ σοι ἀδύνατον δοκεῖ ἅπαντας ψεύδεσθαι, τὸ δ' ἀληθὲς, ἄλλό τι εἶναι πρὸς μηδενὸς αὐτῶν εὑρημένον.

ΕΡΜ. Πῶς οἴοντε; ΛΥΚ. Οὕτως· ἔστω γὰρ ὁ μὲν ἀληθὴς ἀριθμὸς ἡμῖν, εἴκοσιν. οἷον, κυάμους τις εἴκοσιν ἐς τὴν χεῖρα λαβὼν, ἐπικλείσας, ἐρωτάτω δέκα τινὰς, ὁπόσοι εἰσὶν οἱ κύαμοι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, οἱ δ' εἰκάζοντες, ὁ μὲν, ἑπτὰ, [h] ὁ δὲ πέντε, ὁ δὲ τριάκοντα λεγέτωσαν, ὁ δέ τις, δέκα, ἢ πεντεκαίδεκα, ἢ ὅλως ἄλλος ἄλλον τινὰ ἀριθμὸν. ἐνδέχεται μέντοι καὶ τύχῃ τινὰ ἀληθεῦσαι, [i] ἢ γάρ; ΕΡΜ. Ναί. ΛΥΚ. Οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἅπαντας ἄλλον ἄλλης ἀριθμὸν εἰπεῖν, τοὺς ψευδεῖς, καὶ οὐκ ὀλίγας, μηδένα δὲ αὐτῶν φάναι, ὅτι εἴκοσιν ὁ ἀνὴρ κυάμους ἔχει· ἢ τί φῂς; ΕΡΜ. Οὐκ ἀδύνατον. ΛΥΚ. Κατὰ ταῦτα τοίνυν ἅπαντες μὲν οἱ φιλοσοφοῦντες εὐδαιμονίαν ζητοῦσιν ὑπόιόν τι ὄντι, καὶ λέγουσιν ἄλλο ἄλλό τι αὐτὴν εἶναι, ὁ μὲν ἡδονὴν, ὁ δὲ, τὸ καλὸν, ὁ δὲ, ὅσα ἕτερά φασι περὶ αὐτῆς. εἰκὸς μὲν οὖν καὶ τούτων ἕν τι εἶναι τὸ εὐδαιμον· οὐκ ἀπεικὸς δὲ καὶ ἄλλο τι παρ' αὐτὰ πάντα· καὶ ἐοίκαμεν ἡμεῖς ἀνάπαλιν ἢ ἐχρῆν, πρὶν τὴν ἀρχὴν εὑρεῖν, ἐπείγεσθαι πρὸς τὸ τέλος. ἔδει [k] δ', οἶμαι, πρότερον φανερὸν γενέσθαι, ὅτι ἔγνωσται τἀληθὲς, καὶ πάντως ἔχει

h Ὁ δὲ πέντε] Haec addita ex M. Deſunt in omnibus Edd. *i* Ἦ γάρ] Ἢ P. At vulgatam lectionem tuentur merito Edd. *k* Δ', οἶμαι] Δέ μοι male W. nihil mutant *J.* Fl. *H. P.*

δὲ ἐπὶ πάντας τὸ κύκλῳ ἰλθόντα ἰδεῖν. c. 41. ἵν' μὴ ἐπὶ πάντας ἴλθῃς. *J. J.*

Ibid. Πάντα] Emendationem Cl. *Jenſii* ſecutus eſſem πάντας legentis pro πάντων, quod in omnibus impreſſis legitur, niſi in M. & L. πάντα inveniſſem, quod verius puto. Vid. tamen c. 41. ubi itidem ἐπὶ πάντων ſine ἰλθεῖν. *M. du S.*

Ibid. Ἀκριβῶς ἐπὶ δεῖν[Reſtituo ἐπιδεῖν. *J. Br.*

72. Γὰρ] Ita uti conjeceram, M. P. & L. pro καὶ, quod in aliis omnibus erat. *M. du S.*

75. Ἔστι μοι δικαιῶσαι] Παρέλκων illud μοι. *F. G.*

78. Οἱ ἁλιεύοντες] Videtur ad fabul. Æſop. alludere. *A. V.*

86. Οὐκοῦν πειρᾶσθαι δεῖ] Hoc *Opſopoeus* verterat: *proinde ego te rurſum extricare conabor.* Longe aliter *Benedictus*: *Ergo da operam ut effugias.* Utrumque verba haec ſignificare poſſunt, ſi ſola ſpectentur; verum nexus ſequentium ſatis oſtendit, poſteriore modo accipienda eſſe. *J. F. R.*

87. Σὺν θεῷ] Verba haec σὺν θεῷ γὰρ οἶσθα τοῦτο, *Opſopoeus* reddiderat: *neque enim mihi dubium eſt, peritia natandi te praecellere.* Melius Benedict. *Juvante enim Deo natare ſcis.* Poſterius verum eſſe, ſi probatione indiget, adi *Ariſtoph.* Plut. 114. Et *Kuſterum*, idem ex *Eurip* adſtruentem. *J. F. R.*

2.' Ὁ δὲ πέντε] M. & *Fl.* Ed. haec verba habent, quae in reliquis non reperiuntur. *M. du S.*

33. Ἰδιά-

ἔχει τις αὐτὸ εἰδὼς τῶν φιλοσοφούντων, εἶτα μὴ τοῦτο, τὸ ἑξῆς ἂν ἦν ζητῆσαι, ᾧ πειστέον ἐστίν. EPM. Ὥστε, ὦ Λυκῖνε, τοῦτο φὴς ὅτι οὐδ' ἂν ἀφ' ἁπάσης φιλοσοφίας χωρήσωμεν, οὐδὲ τότε πάντως ἕξομεν τἀληθὲς εὑρεῖν. ΛΥΚ. Μὴ ἐμέ, ὦ γαθὲ, ἐρώτα, ἀλλὰ τὸν λόγον αὐθις αὐτόν· ἴσως ἂν ἀποκρίναιτό σοι ὅτι οὐδέπω, ἐπ' ἂν ἄδηλον, ἢ, εἴ ἕν τι τούτων ἐστὶν, ὧν οὗτοι λέγουσιν.

EPM. Οὐδέποτε ἄρα ἐξ ὧν σὺ φὴς, εὑρήσομεν, οὐδὲ φιλοσοφήσομεν, ἀλλὰ δήσει ἡμᾶς ἰδιώτῃ τινὰ βίον ζῆν, ἀποστάντας τοῦ φιλοσοφεῖν. [a] τοῦτο ξυμβαίνει γε [b] ἐξ ὧν φὴς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι, μὴ ἀνεφικτον ἀνθρώπῳ γε ὄντι. ἀξιοῖς γὰρ τὸν φιλοσοφήσειν μέλλοντα, ἐλέσθαι πρῶτον φιλοσοφίαν τὴν ἀρίστην· ἡ δ' αἵρεσις, οὕτω σοι ἐδόκει μόνως ἀκριβὴς ἂν γενέσθαι, εἰ ἀφ' ἁπάσης φιλοσοφίας χωρήσαντες, ἐλοίμεθα τὴν ἀληθεστάτην. εἶτα λογιζόμενος ἑτῶν ἀριθμὸν, ὁπόσος ἑκάστῃ ἱκανός ἐστιν, ὑπερεξέπιπτες, ἀπομηκύνων τὸ πρᾶγμα ἐς γενεὰς ἄλλας, ὡς

haberi illam ab uno, qui eam sciat, philosophorum: ac deinde quaerendum erat, cui illorum fides sit habenda? HERM. Hoc igitur, Lycine, dicis, neque si per unamquamque eamus philosophiam, ne sic quidem, inquam, omnino verum nos invenire posse. LYC. Noli me, bone vir, interrogare, sed ipsam rursus rationem. Atque illa tibi forte respondeat, nondum hoc *omnino nos posse*, dum obscurum maneat, sitne aliquid eorum, quae isti dicunt.

67. HERM. Nunquam igitur, quantum dicis, inveniemus, neque philosophabimur, sed idiotarum nos vitam vivere oportebit, & a philosophia desistere. Hoc cogitur ex iis quae dicis, fieri non posse ut philosophemur, pervenire ad eam homini nato non licere. Postulas enim, eum qui philosophaturus sit eligere primum philosophiam optimam. Electio porro ista ita demum accurata tibi videtur esse, si per omnem philosophiam euntes, eam quae verissima est, eligamus. Deinde dum computas annorum numerum, qui unicuique *sectae* sufficiat, modum omnem excessisti, producto in alias generationes negotio, ut adeo

a Τοῦτο] ΛΥΚ. τοῦτο M. & Edd. praeter *J.* quae sola recte omittit person. ΛΥΚ. b Ἐξ ὧν] Deest ἐξ in *S. J. Fl. H.* & M. Adest in *P.* & *Bz.*

26. Τἀληθὲς εὑρεῖν] Ἵνα ἐ εὕρῃ. τίς * ὢν εὑρήσει, βδελυρώτατε, ἄνθρωπος ὢν; καὶ τίς τούτῳ πιστεύσει; ἢ ἀνθρώπου φύσεως κατὰ σὲ οὐδ' ὅλως ἐχούσης τὸ κεκριμένον ἐ ἀδιάπτωτον. M.

* Ὤν] Lege ὄν. num autem illud ὢν error Codicis, an *Solani* sit, nescio. *J. F. R.*

33. Ἰδιώτῃ τινὰ βίον] Clar. *Jens.* aliud agens in Lectt. Luc. p. 90. fatetur quidem *Benedictum* non plane aberrasse, qui *privatam vitam* verterit; tamen non intellexisse veram vim, quum significet vitam *rudem, indoctam, impolitam, incultam*, aliaque exempla adfert, ubi ἰδιώτης exponatur per ἄμουσος. Et adpositionem illam duorum substantivorum pluribus illustrat, ut στρατιώτης βίος, τέχνη βάναυσος &c. Conf. infra c. 81. *J. F. R.*

Ibid. Τῷ φιλοσοφεῖν ΛΥΚ.] Expunge ΛΥΚ. quod quidem post verba hæc εἴτε ἐ μὴ substituendum est hoc pacto: εἴτε ἐ μὴ. ΛΥΚ. *J. Br.*

34. ΛΥΚ. Τοῦτο ξυμβαίνει] Delenda nota personæ ΛΥΚ. *Th. M.*

Τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν φὴς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι] Opsopœus *illud quidem accidit, quod dicis, philosophari promptum non esse.* At Benedictus: *illud quidem accidit, quod dicis, non esse promptum philosophiæ incumbere*, & hujus nasuta commutatione vocum, & utriusque interpretatione non satis valida vocis ἀδύνατον. Intellige cum patre *illud quidem colligitur ex iis quae tu dicis, non posse philosophari.* Nam ξυμβαίνειν hîc ponitur, ut supra, μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων, nempe ἐκ δυοῖν δυάδων συντεθεῖσῶν. *J. G.*

Τοῦτο ξυμβαίνει] Τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν φὴς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι. Interpres: *Illud quidem accidit, quod dicis, philosophari promtum non esse.* At non videtur intellexisse verbum ξυμβαίνειν, quod sæpe usurpant Græci, cum significare volunt, ex dictis aliquid consequi, effici, vel colligi. Desumtum ab Arith-

adeo poſt terminum vitae ſingulorum veniat demum veritas. Denique vero id ipſum quoque dubitatione non usquequaque liberum eſſe pronuntias, qui dicas, obſcurum eſſe, inventane ſit olim a philoſophis veritas, nec ne. LYC. At tu, Hermotime, num poſſis juratus dicere, eam inventam ab illis eſſe? HERM. Equidem non juraverim. LYC. Quam multa etiam praetervidi tibi prudens, examine longo quae & ipſa opus habeant?

68. HERM. Quae? LYC. Nonne audis qui ſe Stoicos, aut Epicureos, aut Platonicos eſſe dicant, eorum partim ſcire rationes ſingulas, alios non item, quamvis dignos fide caeteroquin homines. HERM. Vera iſta. LYC. Diſcernere igitur eos qui ſciunt, & dignoſcere ab his, qui cum neſciant, ſcire tamen ſe dicant, nonne operoſum valde eſſe tibi videtur? HERM. Valde id quidem. LYC. Oportebit igitur te, ſi optimum Stoicorum noſſe volueris, ſi non ad omnes, ad plerosque certe illo-

ὑπερήμερον [c] γίγνωσ τἀληθὲς ἢ ἑκάστοτε βίου. τελευτὼν δὲ, ἢ τοῦτο αὐτὸ οὐκ ἀνυποδίαστον ἀποφαίνεις, ἄδηλον εἶναι λέγων, εἴτε εὑρηταὶ πρὸς τῶν φιλοσοφούντων [d] πάλαι τἀληθὲς, εἴτε ἢ μή. [e] ΛΥΚ. Σὺ δὲ πῶς, Ἑρμότιμε, δύναιο ἂν ἐπομοσάμενος εἰπεῖν ὅ, τι εὕρηται πρὸς αὐτῶν; [f] ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. [g] ΛΥΚ. Καίτοι πόσα ἄλλα παρεῖδον ἐκών σοι, ἐξετάσεως μακρᾶς ἢ αὐτὰ δεόμενα.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; ΛΥΚ. Οὐκ ἀκούεις τῶν Στωϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων, τοὺς μὲν, εἰδέναι τοὺς λόγους ἑκάστους, τοὺς δὲ μὴ, καίτοι πάνυ ἄλλα πάνυ ἀξιοπίστους ὄντας; ΕΡΜ. Ἀληθῆ ταῦτα. ΛΥΚ. Τὸ τοίνυν διακρῖναι τοὺς εἰδότας, ἢ διαγνῶναι, ἀπὸ τῶν εἰκότων μὴ, φασκόντων δὲ, ἃ σοι δοκεῖ πάνυ ἐργῶδες εἶναι; ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Δέησει τοίνυν σὲ, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τὸν ἄριστον εἴσεσθαι, εἰ ἢ μὴ ὅτι πάντας, ἀλλ' ὅτι τοὺς πλεί-

c Γίγνωσ] Sic recte *J.* Ceterae, & M. γίνεσθαι. *M. du S.* d Πάλαι] Sic Edd. & M. habere, notat *M. du S.* Neſcio quare. e ΛΥΚ.] Deeſt in Edd. Adeſt in *J.* W. & P. f ΕΡΜ.] Deeſt in Edd. Adeſt in M. i. e. deſignatur ſolitis punctis. g ΛΥΚ.] Deeſt in Edd.

rithmeticis, atque ita etiam hoc loco. Vertas igitur verba: *Hoc quidem ſequitur ex iis quae dicis.* *H.V.*

Τοῦτο . . . . .] Haec verba perperam in vulgatis & M. Luciano tribuuntur: quod & *Marcilius* viderat, & Ed. *J.* confirmat. *M. du S.*

Ibid. Ὡι φὴς ἀδύνατον] An εἰ ὧν? *F.G.*

44. Ὑπερήμερον] Vocis ὑπερήμερον notionem eleganter declarat illud *Longini* ſ. 14. ubi ὑπερήμερόν τι τῷ ἰδίου βίου ϑ χρόνου φθέγξασθαι recte interpretatus eſt ex *Cicerone Tollius, dicere aliquid, quod non iisdem regionibus terminetur, quibus vitae noſtrae ſpatium circumſcriptum eſt.* *J. M.G.*

45. Τελευτὼν] Sic ſupra c. 46. Hic rurſus Edd. *J. A.* *H. P. S.* quas conſului, τελευτὼν adverbii more, non τελευτῶν, ut *Bud.* in Comment. *J.F.R.*

48. Εἴτε ϑ μὴ. σὺ δὲ πῶς] Excidit nota perſonae, Εἴτε ϑ μὴ. ΛΥΚ. σὺ δὲ πῶς. *Th.M.*

Ibid. ΛΥΚ. Σὺ] W. P. & Ed. *J.* agnoſcunt Luciani perſonam, quae in reliquis non notatur. *M. du S.*

50. Ὅ, τι εὑρ.] Lege ὅτι. *F.G.* Hoc ita verum eſt, ut Lectores rogem, habeant pro eodem, ac ſi ita edi curaſſem; licet priſtinam lectionem non mutaverim, quia variationem in ea non inveni. *J.F.R.*

Ibid. Τί εὕρηται] Τί εὕρηται πρὸς αὐτῶν; ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι, καί τοι πόσα ἄλλα, &c. Excidere nomina perſonarum, videlicet: τί εὕρηται πρὸς αὐτῶν; ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. ΛΥΚ. Καί τοι πόσα ἄλλα. *Th.M.*

Τί εὕρηται] Conjectura *Marcilii* ita mihi vera viſa, ut mihi non temperarim, quin in contextum reciperem deficientes in Edd. perſonas, maxime, quum Cod. M. viam ad id muniat. Et minus apte alioqui eadem perſona interrogaret ac reſponderet. Cum vero *Marcilii* conjecturae reſponderet Cod. M. ſolitis ſuis punctis deſignans *Hermotimi* perſonam, eamque ſequi lectionem decreviſſem, neceſſario & proximum ΛΥΚ. ex *Marcilio* recipiendum erat, etſi Codex ibi non addiceret; nam ſi hanc omiſiſſem, nova confuſio orta foret. *J.F.R.*

Ibid. ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. ΛΥΚ.] Ἑρμ. agnoſcit M. quem ſuis punctis, pro more deſignat. Sed ΛΥΚ. idem Cod. non habet; ſententiae tamen id neceſſario poſtulanti reddimus. *M. du S.*

πλείστης αὐτῷ ἐλθεῖν, καὶ πειραθῆναι, καὶ τὸν ἀμείνω προσήσασθαι διδάσκαλον, γυμνασάμενόν γε πρότερον, καὶ κρίνειν τὸ τοιούτων δύναμιν προσάμενον, ὡς μή σε λάθῃ ὁ χείρων προκριθείς. καὶ σὺ καὶ πρὸς τοῦτο ὅρα, ὅσα δεῖ τοῦ χρόνου, [a] ὃν ἐκὼν παρῇς, δεδιὼς μὴ σὺ ἀγαναχτήσῃς, καίτοι τό γε μέγιστόν τε ἅμα καὶ ἀναγκαιότατον ἐν τοῖς τοιούτοις, λέγω δὴ τοῖς ἀδήλοις τε, καὶ ἀμφιβόλοις, ἐν τοῦτό ἐστιν, οἶμαι, καὶ μόνη σοι αὕτη πιστὴ καὶ βέβαιος ἐλπὶς ὅπῃ τὰληθοῦς τε καὶ εὑρέσιν αὐτῆς, ἄλλη δὲ οὐδ' ἡτισοῦν, ἢ τὸ κρίνειν δύνασθαι, καὶ χωρίζειν ἀπὸ τῶν ἀληθῶν τὰ ψευδῆ, [b] καὶ ὑπάρχειν σοι κἂν τοὺς ἀργυρογνώμονας ἀφαγιγνώσκειν ἃ, τε δόκιμα καὶ ἀκίβδηλα, καὶ ἃ κεκομμένα· καὶ εἴ ποτε ταὐτόν τινα δύναμιν, καὶ τέχνην προσάμενος, [c] ἧμις ὅπῃ τῆς ἐξετάσεως τῶν λεγομένων. εἰ δὲ μή, εὖ ἴσθι ὡς οὐδέν [d] κωλύσει σε τῶν ῥινῶν ἕλκεσθαι ὑφ' ἑκάστων, ἢ [e] θαλλῷ προσδεθέντι ἀκολουθεῖν, ὥσπερ τὰ προβάτια. μᾶλλον δὲ τῷ ὑπὸ τραπεζίῳ ὕδατι ἐοικὼς ἔσῃ, ἐφ' [f] ὅ, τι ἂν μέρος ἕλκύσῃ σέ τις, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἀγόμενος. ἢ καὶ, νὴ Δία, καλάμῳ τινὶ, ἐπ' ὀχθῃ τοῦ ποταμίᾳ πεφυκότι, καὶ πρὸς πᾶν τὸ πνέον καμπτομένῳ, κἂν μι-

rum accedere, & tentare, & meliorem tibi magistrum eligere, instituta prius exercitatione, & judicandi de talibus comparata facultate, ne imprudens deteriorem praeferas. Tu vero hoc etiam vide, quanto opus sit tempore, quod praetermisi volens, veritus, ne indigne ferres, licet maximum & maxime necessarium in talibus, obscuris inquam & ambiguis, unum hoc esse arbitrer. Ac sola tibi haec fidelis & firma spes ad veritatem inveniendam; alia vero quaecumque nulla, quam si judicare possis & separare a veris falsa, si facultas tibi sit, qualis argentariorum, dignoscendi proba & fraudis expertia ab his, quae adulterata sunt. Et, si quando facultate illa atque arte comparata, ad eorum quae dicuntur examen accedas, *bene habet:* sin vero minus, nihil, mihi crede, obstabit, quo minus naribus traharis ab unoquoque, aut fruticem praemonstratum sequaris uti pecora. Potius vero fusae per mensam aquae similis eris, qui, quamcumque te in partem summo quis digito trahat, sequare: aut, per Jovem, enatae ad fluminis ripam arundini, ad quemvis spiritum flexae, quam

&

a Ὃν] Οὗ P. Vulgatam servant Edd. priscae. b Καὶ] Deest in W. Adest in J. Fl. H. P. &c. c Ἧμις] Ἄγις P. d Κωλύσει] Κωλύσῃ W. e Θαλλῷ] Sic Fl. H. P. Θαλῷ J. f Ὅ, τι] Ὅτῳ W. Nihil mutant Fl. J. H. P.

84. Τῷ ὑποτραπεζίῳ ὕδατι] Τῷ ἐπὶ τῆ τραπέζῃ ἐχομένῳ, ὃ ἀφ' ὧν ἱστόρησεν ὁ τὸ ἀπαράγκλιτον τῆ τραπέζης ἐπὶ χώρας μένον, καὶ τῆ ὑποφυσᾶς ἐπωνυμίας * τῷ διαπύλῳ ὀχετηγοῦντι αὐτὸ φιλεῖ ἕπεσθαι, ῥυτῆς φύσεως † ὑπάρχον ἐν ἀτριμοῦ μὴ ‡ πεφυκός. V.

* Τῷ] Pro τῷ quod in Cod. *Voss.* erat, 3 jubet legere *Salmas.* frustra, ut attente perlegere dignanti parebit. J. F. R.

† Τυπάρχον] Sic recte correxit *Solanus* pro ὑπάρχον, quod in *Clev.* Ed. erat. J. F. R.

‡ Πεφυκὸς] Et hoc recte mutavit idem; nam prave in Ed. eadem legebatur πεφυκότι. J. F. R.

71. Ἐν τοῦτό ἐστιν] Intellige ὁ χρόνος. F. G.

76. Καὶ ὑπάρχειν] Non poterat hic abesse conjunctio, alioqui lubens cum W. eam omisissem, quia jam nimis frequenter est repetitum; nam qui paullo supra, a verbis καὶ ἀφαγιγνώσκειν incipiens numerare velit usque ad καὶ τέχνην, inveniet vicies positum καὶ, intra viginti versus. De quo supra jam questus sum. Sed Latini hic Graecos copia vincunt, qui orationem variare possunt per *&, ac, que, atque, nec non, etiam, quoque, tum, cum* &c. Dum Graeci καὶ & τε solis fere contenti sunt, etsi ἢ μὴν, οὐδὲ interdum pro iis adhibeant. J. F. R.

80. Ἧμις] Retinui vulgatam, etsi ἄγις, quod Cod. P. habet non malum. Interdum enim ἄγω ita ab-

& minuta quaevis aura flatu ſuo commoveat.

69. Itaque ſi quem magiſtrum invenias, qui de demonſtratione atque dubiorum dijudicatione artem, quam norit, te doceat, laborare nimirum deſines. Statim enim quod optimum eſt tibi apparuerit, & verum demonſtrativae illi arti ſubjectum; mendacium vero deprehendetur, tuque, firma electione facta & judicio, philoſophabere, & expetita illa votis omnibus felicitate parta, cum ea vives, bona poſſidens conjunctim omnia. HERM. Euge, Lycine, multum enim iſta meliora dicis, & cum ſpe non mediocri conjuncta, quaerendusque, ut videtur, nobis talis vir eſt, qui illa nos dignoſcendi dijudicandique facultate inſtruat, &, quod maximum eſt, demonſtrandi quoque: itaque ea, quae ſequuntur, facilia jam, & moleſtiae expertia, nec morae multae indigentia. Atque jam tibi gratiam equidem habeo, qui compendiariam hanc nobis optimamque viam inveneris. LYC. Quin nondum debes mihi gratias: nihil enim vel inveni vel oſtendi, quod ſpei te tuae propius admoveat. Sed multo, quam prius eramus, longius nunc abſumus, &, quod eſt in proverbio, ſtultitia nostra ſumus longiores.

κρά τις αὖρα ἀφυσήσασα, ἀφανιεῖ σε αὐτόν.

Ὡς εἴ γέ τινα εὕρῃς διδάσκαλον, ὃς ἀποδείξεως περὶ, καὶ τῶν ἀμφισβητουμένων ἀκριβείας, τέχνῃ τινὰ εἰδὼς, διδάξειέ σε, ταύτην δηλαδὴ πράγματα ἔχων. αὐτίκα γάρ σοι τὸ βέλτιστον φανεῖται, καὶ τἀληθὲς ὑπαχθὲν τῇ ἀποδεικτικῇ ταύτῃ τέχνῃ, καὶ τὸ ψεῦδος ἐλεγχθήσεται, καὶ σὺ βεβαίως ἐλόμενος, καὶ κρίνας, φιλοσοφήσεις, καὶ τὰ τριπόθητον εὐδαιμονίαν κεκτήσῃ, βιώσῃ μετ' αὐτῆς, ἅπαντα συλλήβδην ἔχων τὰ ἀγαθά. ΕΡΜ. Εὖγε, ὦ Λυκῖνε, πολλὰ γὰρ ταῦτ' ἀμείνω, καὶ ἐλπίδος μικρᾶς ἐχόμενα λέγεις, καὶ ζητητέος ὡς ἔοικεν ἡμῖν γάνης τις τοιοῦτος, ἀκριβείας τε, καὶ ἀκριβεῖς ποιήσων ἡμᾶς, καὶ τὸ μέγιστον ἀποδεικτικούς, ὡς τά γε μὴ ταῦτα, ῥᾴδια ἤδη, καὶ ἀπράγμονα, καὶ οὐ πολλῆς ἀκριβοῦς δεόμενα. καὶ ἔγωγε ἤδη χάριν οἶδά σοι, ἐξθυρόπλι σύντομόν τινα ταύτην ἡμῖν, καὶ κερδῆ τὴν ὁδόν. ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐδέπω χάριν ἄν μοι εἰδείης εἰκότως. οὐδὲν γάρ σοι ἐξευρηκὼς ἔδειξα, ὡς ἐγγυτέρω σε ποιήσειν τῆς ἐλπίδος τὸ δὲ, πολὺ πορρωτέρω γεγόναμεν, ἢ πρότερον ἦμεν, καὶ κατὰ τοὺς παροιμιαζομένους, πολλ-

g Οἶδά] Sic recte Fl. P. B2. S. A. & M. Εἶδά Ald. H. Fr. J. h Παροιμιαζ.] Προοίμιαζ. Ex. Fl. At vulgatam tuentur J. P. H. & Cod. P.

abſolute uſurpatur, pro *venio*, i. e. quaſi ἄγω με. *adduco me*, quod Lexicogr. jam notarunt. Sic ἐπάγειν & προσάγειν ſine accuſativo *Arrian.* Exp. Alex. I. 1. ὡς ἐπῆγε Ἀλιξανδρον — ἐπάγοιλα ἐκέτι ἐδέξαντο. Ibid. c. 2. p. 6. f. Ed. *Gron.* προσάγοντο Ἀλεξάνδρου οἱ πολλοῦ συμπιφυγότες ἦσαν. Idem L. 2. c. 3. p. 63. προσάγοιλα δὲ κώμῃ τινὶ τῶν Τελμισσέων, ἐντυχεῖν παρθένῳ ὑφηγουμένῃ. J. F. R.

81. Τῆς ῥινὸς ἕλκειν] *Erasm.* in proverbio: *naribus trahere.* J. Br.

82. Θαλλῷ] Vid. *Athen.* 25. A. B. & *Caſaub.* qui Platonis etiam ea de re locum affert. Utitur eadem figura & *Philoſtr.* p. 587. τούτῳ ἀμφορέα μὲν οἶνου προσάγων, ἢ ὄψα, ἢ ἐσθῆτα, ἢ ἀργύριον, εὐμεταχειρίστως ἐχρήσατο. καθάπερ οἱ τὰ πεινῶντα τῶν θριμμάτων τῷ θαλλῷ ἄγοντες. M. du S.

Θαλλῷ] *Junt.* non hic modo θαλῷ, uno λ. Sed & ſupra *Reviv.* c. 46. quod quidem eodem redit; verum plurium Edd. conſenſum ſequimur. J. F. R.

84. Τῷ ἐπιτραπεζίῳ] Hoc eſt τῷ ἐπὶ τῆς τραπέζης κεχυμένῳ ὕδατι, ὃ ἀφ' τὴν ἰσορροπίαν & τὸ ἀπαρέγκλιτον τῆς τραπέζης ἐπὶ χώρας μένον, καὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπανισηκὸς τοῖς δακτύλοις ἐχετηγοῦντι αὐτὸ φιλεῖ ἕπεσθαι, ῥυτῆς φύσεως ὑπάρχον, καὶ ἀτρεμεῖν μὴ πεφυκός. Cætera usque ad p. 317. crebræ ſunt repetitiones comparationum quæ paſſim alibi. J. B.

Ibid. Ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι] *Aqua ſuper menſam injecta vel effuſa.* J. Br.

86. Κελάδῳ τινὶ] Homo inconſtans itidem arundini a quolibet vento motae comparatur in Novo foedere, Luc. VII. 24. ubi *Elſner.* & hoc Luciani adducit. J. F. R.

πολλὰ μοχθήσαντες, ὁμοίως ἐσμέν. ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο φῄς; πάνυ [a] γὰρ λυπηρόν τι καὶ δύσελπι ἐρεῖν ἔοικας.

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ ἑταῖρε, κἂν εὕρωμεν ὑπισχνούμενόν τινα εἰδέναι τε ἀποδεῖξιν, καὶ ἄλλον διδάξειν, οὐκ αὐτίκα, οἶμαι, πιστεύσομεν αὐτῷ, ἀλλά τινα ζητήσομεν τὸν κρῖναι δυνάμενον, εἰ ἀληθῆ ὁ ἀνὴρ λέγει· κἂν τοῦτο εὑρήσομεν, ἄδηλον ἔτι ἡμῖν, εἰ ὁ ἐπιγνώμων οὗτος οἶδε διαγιγνώσκειν τὸν ὀρθῶς κρινοῦντα ἢ μή. καὶ ἐπ' αὐτὸν αὖθις τοῦτον, ἄλλου ἐπιγνώμονος, οἶμαι, δεῖ. ἡμεῖς γὰρ πόθεν ἂν εἰδείημεν διακρίνειν τὸν ἄριστα κρίνειν δυνάμενον; ὁρᾷς ὅποι τοῦτο ἀποβαίνει), καὶ ὡς ἀπέραντον γίγνεται), φῆναί πού τε καὶ καταληφθῆναι μὴ δυνάμενον; ἐπεὶ καὶ τὰς ἀποδείξεις αὐτὰς, ὁπόσας οἷόντε εὑρίσκειν, ἀμφισβητουμένας ὄψει, καὶ μηδὲν ἐχούσας βέβαιον. αἱ γοῦν πλεῖσται [b] αὐτῶν, διὰ ἄλλων ἀμφισβητουμένων πείθειν ἡμᾶς βιάζονται) εἰδέναι· αἱ δὲ, [c] τοῖς πάνυ προδήλοις τὰ ἀφανέστατα συνάπτουσαι, οὐδὲν αὐτοῖς κοινωνοῦντα, ἀποδείξεις [d] ὅμως αὐτῶν εἶναι φάσκουσιν. ὥστε εἴ τις οἴοιτο ἀποδείξειν εἶναι θεὸς, διότι βωμοὶ αὐτῶν ἵδρυνται φαίνονται). ὥστε, ὦ Ἑρμότιμε, οὐκ οἶδ' ὅπως, καθάπερ οἱ ἐν

bio, post multum laborem, ut ante habemus. HERM. Quid ita? videris enim triste quiddam & desperationis plenum dicturus.

70. LYC. Quoniam, amice, etiamsi inveniamus aliquem, professum scire se demonstrationem, ac docere velle alios, non statim, puto, illi credemus, sed quaeremus, qui judicare possit, an vera ille dicat? Et hujus si oblata copia sit, obscurum adhuc nobis, utrum ille index dignoscere possit recte judicaturum nec ne? & ad hunc ipsum alio, arbitror, indice opus est. Nos enim unde sciamus dijudicare eum, qui judicare possit optime? Vides, quorsum hoc pertineat, & ut sit infinitum, cum stare nusquam, & comprehendi possit? quandoquidem ipsas quoque demonstrationes, quotquot inveniri possunt, in dubium revocari videas, neque firmum quidquam habere. Aliae enim & pleraeque illarum per alia, de quibus & ipsis adhuc lis est, persuadere nobis nituntur se scire: aliae vero, quae obscurissima manifestis copulant, & commune nihil habentibus, demonstrationes tamen illorum esse dicunt. Verbi caussa, si quis putet inde se demonstraturum Deos esse, quod altaria illorum esse apparet. Itaque nescio quomodo, Hermotime, ut currentes in circulo ad

a Γὰρ] Γάρ τι J. P. H. Fl. B2. S. At ignorat illud τι Cod. M. & sic Vorst. voluit, quare id delevimus. b Αὐτῶν] Sic Edd. Vorst. αὐτῷ. c Τοῖς] Ταῖς Edd. J. P. H. Fl. Τοῖς S. & Codd. P. L. d Ὅμως] Ex W. Deest in Edd.

24. Εἰ ὁ ἐπιγνώμων] Εἰ δὲ τοῦτο, τί ἂν εἰ καὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπὶ σοῦ λεγόμενα ἀμφισβολίαι. V.

17. Γάρ τι λυπ.] An γάρ τοι? F. G.
Γὰρ λυπηρ.] Inter hasce duas voces inserebatur τι, quod duce M. delevimus. M. du S.
24. Ἐπιγνώμων] Hujus vocis vim hic locus ostendit Lexicographis non satis perspectam. Vid. Suid. M. du S.
34. Πείθειν ἡμᾶς βιάζ.] Ordo, βιάζονται ἡμᾶς πείθειν εἰδέναι. F. G.
35. Τοῖς] Ex P. & L. In reliquis enim ταῖς. M. du S.
37. Ὅμως] Solus W. Codex hanc vocem agnoscit. M. du S. At Oporopoei versio exprimebat illud tamen. J. F. R.
43. Εἰργάσω] Hermotimus ubi plane convictus ab Luciano erroneae suae opinionis esset, exclamat, Οἴμοι ἐργάσω, ὦ Λυκῖνε, ἀνθρακιάς μοι τὸν θησαυρὸν λικμήσας. Et hoc nimirum inter foedas corruptae Lucianeae lectionis sordes; cui similem labem addas licet ex Astrolog. c. 23. ἐργάζοντο. Corrige tandem hic εἰργάζοντο, illic εἰργάσω. in Poëtis quidem augmenti, quod vocant, neglectus frequens: at in hujusmodi scriptoribus talia sunt librariorum flagitia. In contrarium peccatum est in Fugitivis T. II. c. 6. ubi εἰργάσαντο scribitur pro ἐργάσαντο. J. J.
Εἰργάσω] Cl. Jensii emendationem auctoritate sua firmant Codd. W. & L. M. du S.
Ibid. Ἀνθρακιάς μοι τὸν θησαυρὸν] Erasmus in proverbio:

ad idem initium & dubitationem rediimus.

71. HERM. Ut me tractasti, Lycine, qui thesaurum mihi in carbones redegeris: ut videtur, periere mihi tot anni & labor ille plurimus. LYC. Sed multo minus, Hermotime, molestè feres, si cogitaveris non solum te speratis bonis carere, sed omnes, ut ita dicam, de asini umbra pugnare philosophos. Aut quis ire queat per illa, quae dixi, omnia? quod fieri posse & ipse negas. Jam vero idem mihi videris facere, ac si quis ploret & cum fortuna queratur, quod adscendere in cœlum nequeat, aut quod non profundo mari mersus a Sicilia emergere in Cyprum, aut quod non pennis sublatus ex Graecia eodem die ad Indos perveniat: caussam vero ejus doloris *hanc habeat*, quod speraverit, puto, aut viso forte tali somnio, aut quod ipse sibi ultro finxerit, non explorato prius, num ea optet, ad quae pervenire possit, quaeque humanae naturae conveniant. Et sane tibi quoque, sodalis, multa & admirabilia somnianti latus fodiens ratio, ex somno ut exsilires effecit. Deinde illi irasceris vix aperiens oculos, & non sine difficultate somnum prae voluptate visorum excutiens.

χίλιοι θέοιλες, ὅτι τ αὐτὴν ἀρχὴν, ϗ ἀπορίαν, ἐπαναληλύθαμεν.

EPM. Οἷά με [e] εἰργάσω, ὦ Λυκῖνε, ἄνθρακάς μοι τ θησαυρὸν ἀποφήνας, καὶ ὡς ἔοικεν ἀπολεῖταί μοι τὰ τοσαῦτα ἔτη, ϗ ὁ κάμαλος ὁ πολύς. ΛΥΚ. Ἀλλ', ὦ Ἑρμότιμε, πολὺ ἔλαττον ἀνιάσῃ, ἢν ἐννοήσῃς ὅτι ϗ μόνος ἔξω μένεις τ ἐλπιζομένων ἀγαθῶν, ἀλλὰ πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, περὶ ὄνου σκιᾶς μάχονται οἱ φιλόσοφοι. [f] ἢ τίς ἄρα δύναιτο δι' ἐκείνων ἀπάντων χωρῆσαι, ὧν ἔφην; ὥσπερ ἀδύναιτον καὶ αὐτὸς λέγεις εἶναι· νῦν δὲ, ὁμοίον μοι δοκεῖς ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις δακρύοι, ϗ αἰτιῷτο τ τύχην, ὅτι μὴ δύναιτο ἀνελθεῖν ἐς τ οὐρανὸν, ἢ ὅτι μὴ βύθιος ὑποδὺς ἐς τ θάλατταν, ἀπὸ Σικελίας ἐς Κύπρον ἀναδύσει, ἢ ὅτι μὴ ἀρθεὶς πτηνὸς αὐθημερὸν ἀπὸ τ Ἑλλάδος εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ· τὸ δ' αἴτιον τ λύπης, ὅτι ἠλπίκει, οἶμαι, ἢ ὄναρ ποτὲ ἰδὼν τοιοῦτον, ἢ αὐτὸς αὐτῷ ἀναπλάσας, ϗ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἐφικτὰ εὔχεται, ϗ κατὰ τ ἀνθρώπου Φύσιν. ϗ δή γε σέ, ὦ ἑταῖρε, πολλὰ ϗ θαυμαστὰ ὀνειροπολοῦντα νύξας ὁ λόγος, ἀπὸ τ ὕπνου ἐκθορεῖν ἐποίησεν, εἶτα ὀργίζῃ αὐτῷ, ἔτι μόλις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοίγων, ϗ τ ὕπνον εὐρᾳδίως ἀποσειόμενος ὑφ' ἡδονῆς ὧν εἴρας; πάσχουσι δ' αὐ-

[e] Εἰργάσω] Sic recte Codd. L. & W. Ἐργάσω Edd. omnes male. Vestigia verae lect. retinuit B2. ὑγάσω exhibens. [f] Ἢ τίς] Εἰ τις W. & Fl. Nihil mutant ceterae.

bio: *Thesaurus carbones erant.* *J. Br.*

Ἀνθρακας . . .] Infra rursus Ζευξ. c. 2. f. *M. du S.*

49. Περὶ ὄνου σκιᾶς] *Erasm.* in parœmia: *De asini umbra.* *J. Br.*

Περὶ ὄνου σκιᾶς] Proverbii hujus historiam habes apud *Plut.* 1558. Demosthenes pro concione interpellatus, fabulam narrare incipit de duobus hominibus iter una facientibus, quorum alter asinum alterius conduxerat. Fervente aestu de umbra asini discidii caussa orta est, utroque sibi eam vindicante. Dominus enim operam, non umbram, locasse ajebat: illo vero & id operae esse partem contendebat. Hoc dicto, silet Demosthenes: instat populus, postulatque ut litis finem narret; ad quos ille, vos vero, inquit, de asini umbra audire cupitis, de Rep. dicenti operam dare recusatis. Vid. etiam *Aristoph. Sch.* Σφηξί, v. 191. Et *Plat.* Phaedr. Ed. Bas. p. 208. A. In proverbium deinde abiit, *de rebus nihili* cum disceptatur, quod etiam apud *Menandrum* exstitisse ait *Zenob.* VI. 28. Et Schol. Aristoph. l. c. *M. du S.*

58. Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ] *Thucyd.* εἰς Φάρσαλον ἐτέλεσε, *Pharsalum pervenit.* Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ, pro τελεῖ τὴν ὁδὸν. *F. G.*

Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ] Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ, pro τελεῖ τὴν ὁδὸν. Sic *Thucydides*: Εἰς Φάρσαλον ἐτέλεσε. id est, *Pharsalum pervenit.* *Æ. M.*

64. Ἐκθορεῖν] Vox poëtica, quam alibi tamen iterum usurpat; V. Πρ. λ. c. 6. & Ἰς. β. c. 35. nisi quod in iis locis ἀνεθορεῖν, non ἐκθορεῖν legitur. *M. du S.*

αὐτὸ ᾗ οἱ † * κενὴν μακαρίαν ἑαυτοῖς ἀναπλάττοντες, ἣν μέλαξυ πλουτοῦσιν αὐτοὺς, ᾗ θησαυροὺς ἀνορύττουσι, καὶ βασιλεύουσι, καὶ τἄλλα εὐδαιμονοῦσιν, οἷα πολλὰ ἡ θεὸς ἐκείνη ῥᾳδιουργεῖ, ἡ εὐχὴ μεγαλόδωρος οὖσα, ᾗ πρὸς ὀδὲν ἀνθιλέγουσα, κἂν πλοῦτος θέλῃ τις γενέσθαι, κἂν κολοσσιαῖος τὸ μέγεθος, κἂν ὅρη ὅλα χρυσᾶ εὑρίσκειν. ἢν τοίνυν ταῦτα ἐννοοῦσιν αὐτοῖς, ὁ παῖς προσελθὼν, ἔρηταί τι τῶν ἀναγκαίων, οἷον, ὅθεν ἄρτους ὠνητέον, ἢ ὅ, τι ἦν, φατέον πρὸς τὸν ἀπαιτοῦντα τὸ ἐνοίκιον, ἐκ πολλοῦ ὠφειλόμενα, ὕστως ἀγανακτοῦσιν, ὡς ὑπὸ γε ἐρωτῶντος ᾗ παρενοχλήσαντος ἀφαιρεθέντες ἅπαντα ἐκεῖνα τἀγαθὰ, ᾗ ὀλίγου δέουσι τὴν ῥῖνα γε παιδὸς ἀποτραγεῖν.

Ἀλλὰ σὺ, ὦ Φιλότης, μὴ πάθῃς αὐτὸ πρὸς ἐμὲ, εἴ σε θησαυροὺς ἀνορύττοντα, ᾗ πετόμενον, καί τινας ἐννοίας ὑπερφυεῖς ἐννοοῦντα, καί τινας ἐλπίδας ἀνεφίκτους ἐλπίζοντα, φίλος ὢν, ᾗ ὠφελεῖσθαι μοὶ πάντως γε βίου, ὀνείρῳ ἡδεῖ μοὶ ἴσως, ἀτὰρ ὀνείρῳ γε συνόντα· μαραίνεσθαι δὲ, ἀξιῶ πράττειν τι τῶν ἀναγκαίων, ᾗ ὅ σε ὠφελήσει εἰς τὸ λοιπὸν γε βίου, τὰ κοινὰ ταῦτα φρονοῦντα. ἐπεὶ ὅ γε νῦν ἕπρατλες, καὶ ἐπενόεις, ὐδὲν τῶν ἱπποκενταύρων ᾗ χιμαιρῶν καὶ γοργόνων διαφέρει, ᾗ ὅσα ἄλλα ὄνειροι, καὶ ποιηταὶ καὶ γραφεῖς ἐλεύθεροι ὄντες,

Usu illud venit etiam iis, qui vanam illam Beatam *insulam* sibi fingunt. Si his dum divites sunt, dum effodiunt thesauros, & regnant & caeteris rebus beati sunt, qualia multa perpetrat Dea illa, cui Voti nomen est, magnifica muneribus, neque contradicens cuiquam, nec si volucris fieri quis velit, nec si Colossaea magnitudine, nec si aureos totos montes invenire: haec igitur dum animo agitant, si puer accedens interroget necessarium quiddam, verbi gratia, unde panis emendus? aut quid respondendum mercedem domus repetenti, qui diu jam expectaverit? ita indignantur, quasi ab interrogante illo atque interpellante ablata ipsis essent bona illa omnia, & parum abest, quin morsu nasum puero auferant.

72. Tu vero, amice, noli eodem in me impetu ferri, si te effodientem thesauros, aut volantem, aut cogitationes quasdam majores, quam natura patitur, agitantem, & spes habentem, ad quas perveniri non potest, pro amicitia nostra non passus sum per omnem vitam in somnio suavi illo quidem, sed somnio tamen, versari: sed surgere jubeo, & facere quidquam eorum, quae opus sunt, quodque te ad id quod superest vitae dimittere possit communi illo sensu praeditum. Quod enim modo agebas, & cogitabas, ab Hippocentauris & Chimaeris & Gorgonibus nihil quidquam differt, & quaecumque alia Somnia & Poëtae & pictores pro sua libertate confingunt, quae

a Κενὴν μακαρίαν] Κενὴν ᾗ μακαρίαν male W. Sed recte abest ᾗ ab Edd. J. Fl. H. P. &c.

68. Τὴν κενὴν μακαρίαν] Κενὴ μακαρία ἡ κατὰ τοὺς ὕπνους τισὶν ἐγγινομένη εὐδαιμονία, τοιαῦτα τοῖς ὀνειρώττουσιν ἐμποιοῦσα * τὰ εἰς τρυφὴν ᾗ εὐετηρίαν ὅσα ὁ παρὼν διήγησις λόγος. διὸ ᾗ μακαρία ἔοικεν ὅσον ἐπὶ τῷ ὕπνῳ τὴν ἀπόλαυσιν ποιεῖσθαι, κενὴ δὲ ὅτι † μηδὲν ἐρὸς ἔχει ᾗ βέβαιον, ἀλλὰ μετὰ τοῦ ὕπνου ‡ καὶ τὴν § εὐημερίαν ἀφίσταται. τοιοῦτο ᾗ τὸ τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου, κενὴν μακαρίαν τὰς Ἀθήνας ὀνομάζει, ὡς κατ' ὀλίγον τῆς εὐετηρίας ἀπολειπούσης. V.

* Τὰ] Deerat in V. inserui ex M. M. du S.
† Μηδὲν ἐρὸς] Μηδ' ἔλως M. Non agnoscit Bourd. M. du S.
‡ Καὶ] Κατὰ erat in Edito, sed mutavit M. du S.
§ Εὐημερίαν] Sic etiam est in C. M. du S.

68. Κενὴν μακαρίαν] Sic pag. 934. Ed. Paris. Talis autem illa est qualis felicitas Micylli in *Gallo*, ἡ κατὰ τοὺς ὕπνους ἐγγινομένη, τοιαῦτα τοῖς ὀνειρώττουσιν ἐμποιοῦσα τὰ εἰς τρυφὴν ᾗ εὐετηρίαν, καὶ, ὅτι μηδὲν ἐρὸς ἔχει ᾗ βέβαιον, quae omnia recte interpretatur *Gregor. Nazianzen.* qui (ut alibi dixi) totus est in Luciano. J. B.

80. Ὡς

quae nec fuere unquam, neque fieri poſſunt. Et tamen major pars populi credunt illis, & videndis audiendisve talibus mulcentur, ob id ipſum nempe quod peregrina ſunt & abſurda.

73. Et tu ſane cum ex fabulatore quodam audiſſes, mulierem eſſe quae pulchritudine naturam ſupergreſſa, vel Gratias ipſas aut Caeleſtem illam *Venerem* vincat, non explorato prius, utrum vera dicat, & ſit ne terrarum alicubi iſta mulier, ſtatim amare eam coepiſti, ut Medeam ajunt ex inſomnio amore Jaſonis correptam. Quod autem maxime te in amorem illum induxit, aliosque, quotquot eandem quam tu umbram amant, quantum conjectura aſſequor, hoc erat, quod is qui de muliere praedicabat, poſtquam ſemel fides illi habita eſt, quaſi vera diceret, *ea* ſubjunxit, *quae conſequentia & cohaerentia eſſent ſuperioribus.* Ad hoc enim ſpectabatis ſolum, & propter hoc ipſum naſo quaſi alligatos traxit, cum primam ſemel velut anſam ei dediſſetis, duxitque ad amatam recta, quam dicebat, via. Facilia enim, reor, caetera, neque quisquam veſtrum ad ingreſſum reflexa cogitatione, vera ne eſſet *via?* exploravit, & num forte imprudens quam non oportebat inſtitiſſet? ſed praeeuntium ſequebatur veſtigia, uti oves ſuum ſolent ducem, cum deceret ad introitum & principio ſtatim videre, intrandumne ſit?

ἀναπλάττουσιν, ὅτε γινόμενα πίστολε, ὅτε γενέσθαι δυνάμενα· καὶ ὅμως ὁ πολὺς λεὼς πιστεύουσιν αὐτοῖς, καὶ κηλοῦνται ὁρῶντες, ἢ ἀκούοντες τὰ τοιαῦτα, διὰ τὸ ξένα καὶ ἀλλόκοτα εἶναι.

Καὶ σὺ δή μυθοποιοῦ τινος ἀκούσας, ὡς ἔστι τις γυνὴ ὑπερφυὴς τὸ κάλλος, ὑπερβάλλουσα τὰς Χάριτας αὐτὰς, ἢ τὴν Οὐρανίαν [b] εἶναι, μὴ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἀληθῆ λέγει, καὶ εἴ ἔστι πού τις γῆς ἡ ἀνθρωπος αὕτη, πρὸς εὐθὺς, ὥσπερ φασὶ τὴν Μήδειαν, ἐξ ὀνείρου ἐρασθῆναι τοῦ Ἰάσονος· ὁ δὲ δὴ μάλιστά σε πρὸς τὸ ἔρωτα ἐπηγάγετο, καὶ τοὺς ἄλλους δὲ, ὁπόσοι τῇ αὐτῇ σκιᾷ εἰδώλου ἐρῶσι, τοῦτο ἦν, ὡς γε μοι εἰκάζουσι φαίνεται, τὸ λέγουσα ἐκεῖνον περὶ τῆς γυναικὸς, ἐπειτα ὑπισχνεῖσθαι τὸ πρῶτον, ὅτι ἀληθῆ λέγει, ἀκόλουθα ἐπάγειν. εἰς τοῦτο γὰρ ἐωρᾶτε μόνον, καὶ ἀφ' τοῦτο εἶλκεν ὑμᾶς τῇ ῥινὶ, ἐπειπερ ἅπαξ τὴν πρώτιμον λαβὴν ἐνεδώκατε αὐτῷ, καὶ ἦγεν ὅπῃ τὴν ἀγαπωμένην, δι' ἧς ἔλεγεν εὐθείας ὁδοῦ· ῥᾴδια γὰρ, οἶμαι, τὰ μὲν ταῦτα, καὶ οὐδεὶς οὐμῶν ἔτι ὑπισχνούμενος εἰς τὴν εἴσοδον, ἐξήτασεν εἰ ἀληθῆς ἐστι, καὶ εἰ μὴ ἔλαθε, καθ' ἣν οὐκ ἐχρῆν εἰσελθὼν, ἀλλ' ἠκολούθει τοῖς τὸν πρόσθεν ἴχνεσι, καθάπερ τὰ πρόβατα πρὸς τὸν [d] αὐτῶν ἡγεμόνα, δέον ὅπῃ τὴν εἴσοδον, καὶ κατὰ τὴν ἔσχην [e] εὐθὺς σκέψασθαι, εἴπερ [f] εἰσιητέον.

[b] Εἶναι] Sic Edd. & M. Οἶμαι L. Ἐυσίνην *Pell.* & *Mare.* Καὶ *Solanus.* [c] Ἐξήτασεν] Ita bene *J. Fl. H. P.* & W. Ἐξήταξεν male *S.* [d] Αὐτῶν] Sic *J. H. P. P.* & M. Deeſt in Fl. [e] Εὐθὺς] Αὐτὴν marg. *AIW.* [f] Εἰσιητέον] Ita Fl. *J. P. S.* &c.

17. Λαβὴν] Ἁφορμὴν, μίμησιν, ἐπαφήν. *V.*

80. Ὡς ὑπὸ τῦ ἱστορέοντος] *Ut ab eo qui hoc percunctatur.* *J. Br.*

91. Παραπέμψεις] Conf. infra Δικ. c. 1. Εὐχ. c. 1. Ἐπ. Κρον. c. 17. & Ἑταιρ. Διάλ. c. 1. *M. du S.*

92. Τὰ κοινὰ] Quae a Stoicis paradoxis merito abhorrent. *J. Br.*

94. Ἱπποκενταύρων & χιμαιρῶν] *Virgil.* VI. Æn. facit centauros & ſcyllas in infernûm veſtibulo ſtabulare, cum ſomniis. Centauros & Chimaeram fuiſſe negat *Lucret.* L. IV. & V. *G. C.*

5. Ἢ τὴν Οὐρανίαν εἶναι] Ἢ τὴν ἐρανίαν ἐκείνην, &c. nempe ἀφροδίτην. *Th. M.*

Ibid. Οὐρανίαν] De ſtatua intellige, quae Athenis celebratiſſima. V. *Meurſ.* AG. IV. 830. Simulacrum erat marmoreum, Phidiae opus. Erat & aliud Alcamenis, ib. 855. Pro οἶμαι L. habet οἶμαι. Neutrum placet. Credo ſcriptum fuiſſe καὶ. *M. du S.*

21. Εἰ ἀληθὴς ἐστι] *Brod.* IX. Miſc. 16. ait: εἰ ἀληθὴς. emenda εἰ ἀληθὴς ἐστι. Sed quod is emendat, id noſtrae Edd. jam recte habebant. *J. F. R.*

30. Πο-

Ὃ δὲ φημι, σαφέστερον ἐν μάθοις, ἢν τι τοιοῦτον ὅμοιον προθεωρήσῃ αὐτῷ. λέγοι γάς τις τῶν μεγαλοτόλμων τούτων ποιητῶν ὡς γένοιτό ποτε τρικέφαλος, καὶ ἑξάχειρ ἄνθρωπος, ἂν τὸ πρῶτον ταῦτα ἀπραγμόνως ἀποδέξῃ, μὴ ἐξετάσας εἰ δυνατὸν, ἀλλὰ πιστεύσας, εὐθὺς ἀκολούθως ἂν ἐπάγοι καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς καὶ ὀφθαλμοὺς ὁ αὐτὸς εἶχεν ἓξ, καὶ ὦτα ἓξ, καὶ φωνὰς τρεῖς ἅμα ἠφίει, καὶ ἤσθιε διὰ τριῶν στομάτων, καὶ δακτύλους τριάκοντα εἶχεν, οὐχ ὥσπερ ἕκαστος ἡμῶν δέκα ἐν ἀμφοτέραις[a] ταῖς χερσί· καὶ εἰ πολεμεῖν δέοι, αἱ τρεῖς μὲν χεῖρες ἑκάστη, πέλτην, ἢ γέρρον, ἢ ἀσπίδα εἶχεν· αἱ τρεῖς δὲ, ἡ μὲν πέλεκυν κατέφερεν, ἡ δὲ, λόγχην ἠφίει, ἡ δὲ, τῷ ξίφει ἐχρῆτο. καὶ τίς ἔτι ἂν ἀπιστήσειε ταῦτα λέγοντι αὐτῷ, ἀκόλουθα γὰρ τῇ δεχῇ, ᾗ ἧς ἐχρῆν εὐθὺ σκοπεῖν εἴπερ δεκτέα, καὶ εἰ συγχωρητέα ὅτως ἔχειν. ἢν δ' ἅπαξ σκεῖνα δῷς, ὁπόρρει τὰ λοιπὰ, καὶ οὐκέτι στήσεται, καὶ τὸ ἀπιστεῖν αὐτοῖς οὐκ ἔτι ῥᾴδιον, ἐπείπερ ἀκόλουθα, καὶ ὅμοιά ἐστι τῇ συγχωρηθείσῃ δεχῇ, ἅπερ καὶ ὑμεῖς πάσχετε.

74. Quod autem dico apertius intelligas, si consideres & conferas ejusmodi quiddam simile. Si enim audacium horum poëtarum aliquis dicat, fuisse quondam tricipitem & sex manibus hominem, si primum ista facile recipias, non explorato, fierine possit? Sed fide illi habita; ille statim consequenter subjungat caetera: eundem hominem sex habuisse oculos, & aures totidem, & voces eodem tempore ternas emisisse, & oribus tribus sumsisse cibum, & triginta habuisse digitos, non decem, ut quisque nostrum, in ambabus manibus: ac si bellica opera opus esset, tres quidem manus peltam, aut cratem, aut scutum habuisse; trium vero reliquarum unam dejecisse securim, alteram emisisse lanceam, tertiam usam gladio. Et quis adhuc fidem negaret dicenti talia? conveniunt enim principio, de quo statim videndum erat, posset ne recipi? & an concedendum sit, rem ita habere. Ubi vero semel illa dederis, adfluunt quasi reliqua, nec usquam subsistent, ipsumque illud negare fidem non jam facile, cum consequentia sint & concessis principiis similia: quod quidem vobis accidit.

a Ταῖς] Ex W. Abest ab Edd.

30. Πῶς τρικέφ.] Geryon. Vid. *Apollod.* II. p. 51. B. *M. du S.*

39. Πέλτην, ἢ γέρρον ἢ ἀσπίδα] Uterque interpres medium vertit *parmam Persicam*. An credimus utique Lucianum voluisse ea voce id exprimere? Et cur non peltae addunt interpretes gentem, cui illa in usu? *J. G.*

53. Οὐκ ἐνοῦντας] Ista verba οὐκ ἐνοῦντας εἰ μὴ γένοιτο ἂν ἀκόλουθόν τι αὐτῶν, καὶ ψεῦδος ὄν, pessime interpretantur: *nec in mentem veniat ni falsum etiam sit, quod priori est consentaneum*, cum haec sit sententia: *non considerantes sicubi quid se invicem consequatur*, (vel *sibi congruat*,) *quamvis falsum sit*. ut si quis credat bis quinque esse septem, *credat etiam* quater quinque esse quatuordecim, paullo post δόντες τὰς ἀρχὰς τῶν προαιρέσεως ἑκάστης, non est, ut Latinus, *datis uniuscujusque sectae principiis*, sed *admittentes*, *concedentes principia uniuscujusque sectae*. statim haec quoque verba non intellexerunt interpretes, καὶ ἄχρι οὗ ἀποδείξῃ ἀληθῆ λέγειν, κἂν ψευδὴς ἡ ἀρχὴς ὁρμωμένου, *cumque a falso principio exordiatur, vera tamen ad falsam demonstrationem vult dicere*. Haec ex Graecis verbis ne ridiculis extorqueas, quae sic interpretanda: *& postulas pro demonstratione vera dicere, ex falso principio progrediens*. hoc est pro demonstratione vult haberi principium, quod ponit, quia verum dicat, seu hoc ipsum verum dicere, quod jactat, vult pro demonstratione accipi, cum tamen illud principium, quod pro vero circumfert, sit falsum. *J. G. G.*

Ibid. Εἰ μὴ] Forsan εἴπερ. Certe sensus est, *numquid antecedentibus satis consonum, falsum tamen sit*. In M. & Fl. εἴ τι. *M. du S.*

Ibid. Ἀκ. τι αὐτῷ] Sic *Plato* p. 2. B. τὸ ὅτιον ταὐτὸ αὑτῷ αὐτῷ & αὐτὸ αὑτῷ ὅμοιον. Mutarunt *P. S.* & *A.* ac fecerunt prave αὐτῶν. *M. du S.*

54. Καὶ ψεῦδ.] Καὶ cum Clar. *Graevio* hic vertit *quamvis*, reverend. *Elsnerus*, ad Evang. Joan. XVII. 25. ubi καὶ ὁ κόσμος σε οὐκ ἔγνω, ἐγὼ δέ σε ἔγνων. quod eod. modo reddit: *etsi mundus te non cognoscat, ego tamen te cognosco*, adducitque *Thucyd.* VI. p. 421. Τῶν ἔπειτα ἀνθρώπων προσποίησιν ξυγγενείας τινὶ, καὶ μὴ ὄντων, καλλιεπούντως, ubi καὶ μὴ ὄντων quoque signif. *quamvis nulla* (cognatio) *intercedat*. Sed cum Cl. *Gesner.* paullo aliter vertat, ego me non interponam, quid enim voluerit Lucianus, ex praemissis satis adparet. *J. F. R.*

55. Μὴ

cidit. Prae amore enim & ſtudio, non ante explorato uti ſe vobis habeant, quae ſunt circa unumquemque ingreſſum, proceditis, tracti a conſequentia, non advertentes animum, ſi qua ſit quod ſequatur ex illis, & idem ſit falſum. Ut ſi quis dicat bis quinque ſeptem eſſe, tuque fidem illi habeas, non & ipſe apud te dinumerans, inferet ſcilicet, etiam quater ſumta quinque efficere quatuordecim, & quousque ille voluerit: qualia etiam admirabilis geometria efficit. Nam illa quoque hos, qui verſantur circa principia, abſurda quaedam poſtulata poſcit, eaque dari ſibi aequum cenſet, quae tamen ne conſiſtere quidem poſſunt, puncta quaedam individua, & lineas latitudine omni carentes, & id genus plura; deinde putribus illis fundamentis ſimilia inaedificat, & poſtulat vera ad demonſtrationem dicere, mitio a falſis principiis facto.

75. Eodem modo vos quoque conceſſis ſectae cujusque principiis, his quae ſequuntur fidem adjungitis, & ſignum veritatis illorum conſequentiam illam putatis, quae & ipſa tamen falſa eſt: deinde alii quidem veſtrum ſpei ſuae immoriuntur ante quam

οὐπὸ γὰρ δὴ ἔρωτος, καὶ προθυμίας, εἰκ ἐξετάσαντες τὰ κατ' ἴχνος εἰσόδου ἑκάστην, ὅπως ὑμῖν ἔχει, προχωρεῖτε ὑπὸ τῆς ἀκολουθίας ἑλκόμενοι, εἰκ ἐννοοῦντες [b] εἴ πῃ γένοιτ' ἂν ἀκόλουθόν τι [c] αὐτῷ, καὶ ψεῦδος ὄν. οἷον, εἴ τις [d] λέγοι τὰ δὶς πέντε, ἑπτὰ εἶναι, καὶ σὺ πιστεύσας αὐτῷ, μὴ ἀριθμήσας ὑπὲ σαυτὸν, ἐπάξει δηλαδὴ, ὅτι καὶ τετράκις πέντε, τεσσαρακαίδεκα ποιήσει, καὶ μέχρις ἂν [e] ὅτου ἐθελήσῃ, οἷα καὶ ἡ θαυμαστὴ γεωμετρία ποιεῖ. κἀκείνη γὰρ τοὺς ἐν ἀρχῇ, ἀλλοκότά τινα αἰτήματα αἰτήσασα, καὶ συγχωρηθῆναι αὐτῇ ἀξιώσασα, εὐθὺ συστῆναι δυνάμενα, σημεῖά τινα ἀμερῆ, καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὑπὲ σαθροῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἀξιοῖ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψευδοῦς τῆς ἀρχῆς ὁρμωμένη.

Κατὰ ταυτὰ τοίνυν καὶ ὑμεῖς δόντες τὰς ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἑκάστης, πιστεύετε τοῖς ἑξῆς, καὶ γνώρισμα τῆς ἀληθείας αὐτῆς τὴν ἀκολουθίαν ἡγεῖσθε εἶναι, ψευδῆ οὖσαν. εἶτα οἱ μὲ ὑμᾶς, ἐναποθνήσκουσι ταῖς ἐλπίσι, πρὶν ἰδεῖν

[b] Εἴ πῃ] Sic Edd. & P. Εἴ τι W. & Ex. Fl. [c] Αὐτῷ] Ita habet Cod. M. & Edd. *Ald.* Fl. *F. H.* B2. Αὐτῶν *P. S. A.* [d] Λέγοι] Sic M. Λέγει Edd. [e] Ὅτου] Ita ſola *F.* Ceterae ad unam omnes cum M. ὅτι. Sed P. Cod. ὅτι.

71. Εἶτα οἱ μὲ ὑμᾶς . .] Optime torqueri poſſunt in fratrum Collegia; & quod dicit, ἀλλ' ἴχνος ὑφηγουμένου, in *Dial. Achillis & Antilochi* dixit, φάναι δὲ πολλοὺς ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῷ πράγματος. *G.*

55. Λέγοι] Ita, uti conjeceram, M. Reliqui λέγει. *M. du S.*

59. Ὅτου] Ex Ed. *F.* eſt. Reliquae ὅτε, & ipſa Codd. M. & P. niſi quod hic ὅτι praefert. *M. du S.*

63. Σημεῖά τινα] Sic enim ea definit *Euclides*: Σημεῖόν ἐστιν, οὗ μέρος οὐδέν· γραμμὴ δὲ μῆκος ἀπλατές. quae nullo pacto conſiſtere poſſe credunt Epicurei. *F. Br.*

Σημεῖά τινα ἀμερῆ] Eſt in primis illis Geometriae definitionibus quod jure quis carpat: dicendum enim finit *ſuperficiem* eſſe extrema corporis, in quo corpore craſſities quidem, ſed cujus in ſuperficie nulla habetur ratio. *Lineas* vero extrema ſuperficiei, quando non tota jam, ſed diviſa in partes contiguas conſideratur, nulla latitudinis, quae ceteroquin ſuperficiei ineſt, ratione habita: *Puncta* linearum extrema, ſive id, in quo lineae diviſae partes ſe mutuo contingunt. Atque haec quidem vera, firma & inconcuſſa maneant: neu ſi quid in eo ediſſerendo aut definiendo a Geometris peccatum, Arti certiſſimae & praeſtantiſſimae fraudi ſit. Quod ſi in rebus hujusmodi, cujusquam auctoritas valeret: Luciani certe nulla ratio habenda foret, qui ſe Mathematicarum diſciplinarum rudem omnino prodit. Vide, quaeſo, ſi non memineris, quam imperite Pythagoraeorum Symbolicam figuram in Πραι. deſcripſerit, c. 5. Vide etiam quam iniquus ſit in viros illos ſummos qui Matheſin excoluerunt, Ἵππ. c. 3. *M. du S.*

64. Τὰ τοιαῦτα] Ubi legitur, Σημεῖά τινα ἀμερῆ, καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθροῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, mirum ni perperam illud ultimum τὰ τοιαῦτα iteratum eſt ab dormitantibus deſcriptoribus. *F. F.*

[a] ἰδεῖν τἀληθὲς, καὶ καταγνῶναι τὸ ἐξαπατῆσάντων ἐκείνων· οἱ δὲ, κἂν αἴσθωνται ἐξηπατημένοι, ὀψέποτε γέροντες ἤδη γενόμενοι, ὅμως αἰσθήσει ἀναστρέφειν, αἰδούμενοι εἰ δήσει τηλικοῦτοι αὐτοὺς ὄντας ἐξομολογήσασθαι, ὅτι πράγματα παίδων ἔχοντες ἐσπούδασαν, ὧς τε ἐμμένουσι τοῖς αὐτοῖς ὑπ' αἰσχύνης, καὶ ἐπαινοῦσι τὰ παρόντα, καὶ ὁπόσους ἂν δύνωνται, προτρέπουσιν ὅπερ τὰ αὐτὰ, ὡς ἂν μὴ μόνοι ἐξηπατημένοι ὦσιν, ἀλλ' [b] ἔχωσι τὸ ἥδεμυθίαν τὸ καὶ πολλοὺς καὶ ἄλλους τὰ ὅμοια παθεῖν αὐτοῖς. καὶ γοῦν αὖ καὶκεῖνο ὁρῶσιν, ὅτι ἦν τἀληθὲς εἴπωσιν, οὐκ ἔτι σεμνοὶ, ὥσπερ νῦν καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς δόξουσιν, οὐδὲ τιμήσουσιν ὁμοίως. οὐκ ἂν οὖν ἐκόντες εἴποιεν εἰδότες ἀφ' οἵων σκηπτόντες, ὅμοιοι τοῖς ἄλλοις δόξουσιν. ὀλίγοις δ' ἂν πάνυ εὐτύχοις, ὑπ' ἀνδρείας τολμῶσι λέγειν, ὅτι ἐξηπάτηνται, καὶ τοὺς ἄλλους ἀποτρέπειν τὸ ὁμοίων [c] πειραμένους. εἰ δ' οὖν τινι τοιούτῳ εὐτύχοις, φιλαλήθη τε κάλει

verum viderint, suosque illos deceptores damnaverint: alii vero, licet sero denique senes jam facti deceptos se sentiant, redire tamen cunctantur pudore nimirum deterriti, si oporteat, id aetatis cum sint, fateri, se imprudentes puerorum tractasse ludibria: itaque manent in iisdem prae pudore, & laudant praesentia, & quotquot possunt ad eadem hortantur, ne soli sint decepti, sed solatium habeant ex eo, quod multis etiam aliis eadem quae sibi usu venerint. Nam rursus illud quoque vident, si verum dicant, se non jam graves ut adhuc, & supra vulgus elatos visum iri, neque honorem eundem consequuturos. Nunquam ergo voluntate dixerint, quantumvis sciant, quibus exciderint, & quam similes videantur reliquis. Paucos omnino reperias satis fortes, uti audeant dicere, se deceptos esse, & dehortari alios, qui similia tentent. In talem ergo si incidas, veritatis amicum voca,

a Ἰδεῖν] Ἰδὴ male P. Vulgatam tuentur priscae Edd. b Ἔχωσι] Sic *J. H. P.* Ἔχουσι Fl. M. & *Coll.* c Πειραμένους] Nihil hic mutare *J.* Fl. *P.* notat *M. duS.* Non invenit ergo variationem. At marg. *Δι.* πειρωμένους habet.

77. Ἐξομολογήσασθαι] Cl. *Jens.* in ferculo liter. p. 9. & 10. existimat hoc verbum solis fere sacris scriptoribus proprium, nec facile alibi reperiri; sed non aegre feret, scio, si ei hunc *Luciani* locum opposuero, aliosque ex *Plutarch.* Num. p. 71. 76. *Coriolan.* 215. & p. 943. Nec non *Heliod.* L. IX. p. 427. quos adfert Rever. *Jac. Elsn.* ad Euang. *Matth.* III. 6. ut probet verbum ἐξομολογεῖσθαι etiam profanis scriptoribus non inusitatum esse. *J. F. R.*

Ibid. Πράγματα παίδων ἔχοντες] *Puerilibus quibusdam nugis vacare.* *J. Br.*

82. Παραμυθίαν] Confer supra Νεκρ. Διαλ. XV. §. 3. *M. duS.*

Παραμυθίαν] Illa *Soulii* citatio nihil aliud vult, quam *Juntinam* Ed. ibi male habuisse ἥδε μυθίαν. quod vitium *H.* quoque cum obsideret, ex aliis & collatione hujus Lucianei loci id sustulerat *Soulius* sive, si mavis, *Solanus.* At id in variantibus lect. ibi non comparet. Nec refert. Id autem omissum, quia Edit. *Junsin.* in qua editionum varietates notaverat noster, non possidebat Clar. *Hemsterh.* Etsi forsan, si possedisset, ejusmodi minutias non adnotasset. Cur autem nos notemus, in praefatione dicendi locus erit. *J. F. R.*

96. Ἢ ἰδόντες] Angl. εἰδόντες. *J. B.*

Ibid. Εἰδότες] A. P. & L. Melius quam quod in ceteris & ipso M. ἰδόντες. *M. duS.*

1. Καὶ λήθη — πρὸ Εὐκλείδου] Duo inveniuntur Euclidae inter Archontas, quorum nomina supersunt. Primus anno 2. Olympiadis 88. quinto anno belli Peloponnesiaci, de quo non est hic sermo. Alter anno 2. Olympiadis 94. quem intelligit hoc loco Lucianus, eo enim praeturam obtinente facta est amnestia, ut narrat *Xenophon* Lib. 2. Hellenicorum. Ideo saepe apud auctores historiae & rhetoras fit mentio τῶν πρὸ Εὐκλείδου, quorum non licebat meminisse, nec ea exprobrare, & eo anno Athenienssium respublica instaurata fuit, facta inter cives pace. *J. P. a G.*

2. Τῶν πρὸ Εὐκλείδου] Apud *Montfaucon* in *Biblioth. Coisej.* p. 490. In Excerptis inscriptis Συναγωγὴ λέξεων χρησίμων ἐκ τῆς τοῦ Λουκιανοῦ, ad h. l. haec legas: Τὰ πρὸ Εὐκλείδου τῶν ἰδιωτῶν. Παραμυθία. Ὅτι ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων ἐκπεμπόντων τριάκοντα τυράννους ἵνα σφᾶς αὐτοὺς, οἱ τοῖς τῶν πολιτῶν μὴ ταῦτα καλῶς ἐπέχρηντο τοῖς λοιποῖς, κατελθόντων ἐκ τῆς τυραννίδος, καὶ γενομένου μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. Quae ideo hic repeto, ut cum superiore Scholio conferri, & videri queat, idem esse, sed nonnulla aliter legi.

ca, & frugi, & juſtum, & ſi vis etiam philoſophum. Huic enim ſoli nominis hujus honorem non invideam. Reliqui autem aut veri nihil ſciunt, cum ſcire ſe putent; aut quod ſciunt occultant, prae timiditate & pudore, & quod praeferri aliis cupiunt.

76. Quamquam, per ego te Minervam oro, quaecumque dixi jam relinquamus hic depoſita omnia, ſitque eorum oblivio, ut eorum quae ante Euclidem Archontem facta ſunt; ponamusque hanc Stoicorum philoſophiam veram eſſe, aliam vero quamcumque nullam: ac videamus deinde, num illa talis ſit, ad quam pervenire, & quam aſſequi aliquis poſſit; an vero fruſtra laborent, quotquot illam concupiverunt. Audio enim admirabilia quaedam promiſſa, de eorum felicitate, qui ad faſtigium ejus delati ſint: ſolos quippe illos vera bona habituros in univerſum omnia. Quod vero ſequitur, melius tute noris, inciderisne unquam in Stoicum talem, & ſummum Stoi-

τ' τοιοῦτον, ᾗ χρηστὸν, ᾗ δίκαιον, καὶ εἰ βούλει, φιλόσοφον· ὑ γὼ ἂν φθονήσαιμι τούτῳ μόνῳ [d] γ' ὀνόματος· οἱ δ' ἄλλοι, [e] ἢ οὐδὲν ἀληθὲς ἴσασιν οἰόμενοι εἰδέναι, ἢ [f] εἰδότες, ἀποκρύπτουσι) ὑπὸ δειλίας, ᾗ αἰσχύνης, ᾗ προλήμμασι βέλεσι.

Καίτοι πρὸς τ' Ἀθηνᾶς, ἄπαντα μὲν ἃ Ἴεφλιν, ἐάσωμεν, αὐτοῦ κατακαλύπτεσθαι, καὶ λήθη τις ἔστω αὐτοῖς, ὅσων τ' πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος πραχθέντων. ὑποθέμενοι δὲ ταύτην φιλοσοφίαν ὀρθὴν εἶναι τ' Στωϊκῶν, ἄλλην δὲ μηδ' ἡντιναοῦν, ἴδωμεν εἰ ἐφικτὴ αὕτη, καὶ δυνατή ἐστιν, ἢ μάτην κάμνουσιν, ὁπόσοι ἐφίενται αὐτῆς. τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμαστάς τινας, ᾗ ἡνίκα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον ἐλθόντες. μόνους γὰρ τούτους [h] πάντα συλλαβόντας ἕξειν τὰ τοῦ ὅλου ἀγαθά. τὸ μὲν ταῦτα δὲ, σὺ ἄμεινον [i] εἰδείης, εἴ τινι ἐντετύχηκας Στωϊκῷ τοιούτῳ [k] ᾗ Στωϊκῶν τῷ

d Μόνῳ] Deeſt in Fl. Adeſt in reliqq. item in M. ac P. *e* Ἢ οὐδὲν] Οἱ οὐδὲν W. Nihil a vulgat. abeunt *J.* Fl. *H. P.* *f* Εἰδότες] Ex P. L. & *Angl.* Ἰδόντες Edd. *g* Ἡνίκα] Sic Edd. *J.* Fl. *H. P.* Ἡλίκα Gr. *h* Πάντα] Πάντας W. male. *i* Εἰδείης] Sic Edd. Εἰδείης W. *k* Καὶ] Ἐς W. *k* Καὶ Στωϊκῶν τοῦ ἄκρου] Ἐς Στωϊκὸν τὸ ἄκρον P. A. Sed vulgat. ſervant *J.* Fl. *P.*

2. * Ὥσπερ τ' πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος πραχθέντων] Ἐν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου Λακεδαιμονίοις τ' Ἀθηναίων ἀφεγγυόμοι λ' τυράννους ἔπεμψαν παρ' αὐτούς. οἵτινες παραλαβόντες τινὰς τ' πολιτῶν, μὴ τούτων κακῶς ἐχρήσαντο τοῖς λοιποῖς. Καλαλυθέντων δὲ τ' τυράννων, ᾗ γενομένου μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, σωφρόνως ἐποίησαν, ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἀτελῆτα εἶναι. *V.*

* Hoc jam ſupra habuimus totidem verbis, nec ſemel in hujusmodi repetitiones delapſus eſt Scholiaſtes noſter. *J. C.* Tam impeiite autem deſcripſit hoc Scholium ex Κατάπλ. N. 52. (v. c. 5. ejus Dial.) ut ultima illius eo ſpectantia, huc etiam retulerit; quae ego delevi. *M. du S.*

legi. Adde, ſi lubet, Schol. & Commentatores ad *Ariſtoph. Plut.* v. 1147. *J. F. R.*

Ibid. Πρὸ Εὐκλείδου] Ἀμνηστία. *F. G.*

Πρὸ Εὐκλείδου] Vide Scholia, & Κατάπλ. c. 5. *M. du S.*

7. Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις] Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμαστάς τινας, ἡνίκα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον. Latinus interpres: *Etenim promiſſiones admirandas audio, quando qui ſummum faſtigium attigerint, felicitate potientur.* ἡνίκα hic quam frigeat, nemo non videt. Luciani manus eſt ἡλίκα εὐδαιμονήσουσιν, *ad quantam felicitatem perventuri ſint.* Superius in ſomnio c. 7. ἡλίκα τὰ ἀγαθὰ πορεῖ λιθοξόος γενόμενος. *quanta bona conſequeris, ſi evadas ſtatuarius.* ſic alibi apud noſtrum ἡλίκα θαυμάσια, *quam admiranda.* Nihil tritius. *J. G. G.*

9. Ἡνίκα] *Demoſth.* 210. C. θαυμάσια ἡλίκα. Noſter ipſe c. 2. ἄθλα θαυμάσια ἡλίκα εἰρήνης. Sed nihil tamen hic muto; quia ἡνίκα neceſſario retinendum eſt, ut ſententiae conſulatur, niii aliter ſuperiora ſcribantur, hunc in modum, ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμάσιας ἡλίκας, ἃς εὐδ— quod minus elegans foret. *M. du S.*

11. Τὰ τῷ ὄντι ἀγαθὰ] *Quae haud dubie ſunt bona.* *J. Br.*

Ibid. Τῷ ὄντι] Vid. idem ſupra Ἀλκ. ſub init. *M. du S.*

13. Καὶ Στωϊκῶν τοῦ ἄκρου] Melius quam in Anglic. Ἐς Στωϊκὸν τὸ ἄκρον. *J. B.*

τῷ ἄκρῳ, οἷον μήτε λυπεῖσθαι, μητ' [a] ὑφ' ἡδονῆς καλασπᾶσθαι, μητ' ὀργίζεσθαι, φθόνου δὲ κρείττονι, ἢ πλούτου καλαφρονεῖν, ἢ συνόλως εὐδαίμονι, ὁποῖον χρὴ † κανόνα εἶναι, ἢ γνώμονα ἧς χρὴ † ἀρετὴν βίου. ὁ γὰρ καὶ χρὴ μικρόταλον ἐνδέων, ἀτελὴς, κἂν πάντα πλείω ἔχῃ. εἰ δὲ τοῦτο οὐχί, οὐδέπω εὐδαίμων.

corum, qui nunquam vincatur dolore, ad voluptatem nunquam detrahatur, irascatur nunquam, qui invidia major sit, divitiarum contemtor, & verbo beatus, qualem oportet esse, canon qui haberi velit & regula vitae ad virtutem *compositae*. Qui enim vel minima in re deficiatur, imperfectus est, quantumvis omnibus in rebus *aliis* superet. Hoc vero si sit, non *est*, nondum, *inquam*, *est* beatus.

ΕΡΜ. Οὐδένα τοιοῦτον εἶδον. ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι εἰ ψευδῆ ἐλάμ. εἰς τί γὰρ ἂν πλεύσαιμεν φιλοσοφεῖς, ὅταν ἔξῃς μήτε † διδάσκαλον † σὸν, μήτε † ὅμοιον μήτε † πρὸ αὐτοῦ; μηδ' ἂν εἰς δεκαγονίαν ἀναγάγῃς μηδένα αὐτῶν σοφὸν ἀνθρώπων, ἢ ὅλως τοῦτο εὐδαίμονα γεγενημένον; οὐδὲ γὰρ ἂν ὀρθῶς εἴποις, ὡς ἀτύχημα καὶ πλησίον γένῃ † εὐδαιμονίας, ἐπεὶ οὐδὲν ὄφελος. ὁμοίως γὰρ [b] ἔξω ἧς οἰκίας ἐστὶ, καὶ ὁ τοῦ ὑπαίθρου, ὅ, τε πρὸ † θύρας ἔξω ἑστὼς, καὶ ὁ πόρρω. διαλλάττοιεν δ' ἂν ὅτι μᾶλλον ἔσ-

77. HERM. Talem equidem vidi neminem. LYC. Recte istud, Hermotime, quod non mentiris prudens ac volens. Quo igitur consilio philosopharis, cum videas, neque tuum magistrum, neque qui illius fuit, neque qui ante istum; neque si ad decimam quasi generationem adscendas, quemquam illorum plane sapientem, & propter hoc beatum fuisse. Neque vero illud recte dixeris, sufficere tibi, si vel prope felicitatem venias. Nihil enim profeceris: nam aeque extra limen est & sub divo, tam qui ad januam stat foris, quam qui e longinquo: & in hoc forte differant, quod

a Ὑφ'] Sic recte Fl. *S. A.* & M. Ἐφ' *J. H. P. Fr. B2.* & *Ald.* male, vid. notr. b Ἔξω τῆ οἰδῦ ἴσι.] Ἔξω τ' οἰδῦ ἰσμὸν Edd. Sed ἴσι Codd. M. & L.

33. Διαλάττοιεν] Διαφέροιεν. *V.*

14. Ὑφ' ἡδονῆς] M. Fl. *S. A.* recte. In reliqq. mendose ἐφ', nisi quod in *J.* excidit litera ε, vel *M. duS.* Ὑφ' ἡδονῆς] Male *Solanus* Aldinam Ed. incusat, aut saltem non satis expressit, quid illa habeat. Video enim illam, nimirum Aldinam primam, neque ἐφ' neque ὑφ' habere, sed sic: μηθ' φ' ἡδονῆς, unde tam ὑφ' quam ἐφ' efficias, id quod eodem modo in *Juntina* se habuisse, recte observarat idem. *J. F. R.*

15. Φθόνου δὲ κρείττονι] Vid. supra ad c. 12. hujus Dial. vel c. 19. de *Merced. cond.* ubi de hac phrasi, perfacili, sed interdum non intellecta, paucis egi. Hic tamen plus videtur significari. Nam *invidiâ major*, est quidem, *qui non perturbatur invidia*, *qui spernit invidiam*, vel cui ea nocere non potest, ut *Horat.* 2. Od. XX. — *Invidiaque major urbes relinquam.* Sed & potest invidia tam activa quam passiva simul intelligi, i. est qui neque invidet alteri, neque curat, si alter illi invideat, utrumque enim philosophum decet. *J. F. R.*

19. Κἂν πάντα πλείω ἔχῃ] *Vorst.* legit κἂν πάντα πάντα πλεονεκτήσῃ τὰ ἄλλα. *M. duS.*

31. Ἔξω τῆ οἰδῦ ἴσι.] Veritate victus recepi *Solani* emendationem, & mutavi Cl. *Gesneri* versionem, pro *viam*, *limen* reponens. In Edd. variationem non aliam repperi, quam quod *Ald.* & *Hag.* habeant οἰδῦ ἰσμὸν, enclitice. Aliae ἰσμὸν cum accentu. Et quamvis ἴσι hic quoque accentum amittere debeat, expressi tamen Mss. scripturam. *J. F. R.*

Ibid. Τῆ οἰδῦ] Τῇς οἰδῦ in omnibus, etiam in M. & L. legitur: absurde. Quis enim *extra viam stare* eum dici ferat, *qui foribus adstat?* Audacter itaque repono τῆ οἰδῦ, ut *extra limen*, quod rei accommodatissimum, *stare* jam dicatur. Poetica quidem est vox οἶδος, sed Luciano familiaris. Sic *Mort.* c. 23. πάντα ἐκ τούτου, ἐκ γάμου, τὴν ἀδελφὴν, τοὺς παῖδας, ΕΞΩ ΤΟΥ ΟΥΔΟΥ καλαλείψων ἴσθι, &c. Adde *Mort.* c. 5. Οἰκ. c. 28. & *Dempsort.* c. 49. Eodem argumento utebantur Stoici, quo probarent omnia peccata esse aequalia, apud *Diog. Laërt.* p. 198. F. ἢ ὅτι ὁ ἑκατὸν σταδίους ἀπέχων Κανώβου, ἢ ὁ ἐπ', ἐκτὸς ἐστὶ τοῦ Κανώβου. | Quod & *Suidas* affert in v. *Kanob.* Emendationem hanc reperies in notis Viri Clariss. *Johannis Clerici*, ad fragm. Menandr. p. 250. editis mense Septembr. anni 1709. quum ego jam in specimine

quod ille magis excruciabitur, qui e proximo videat, quibus sibi *bonis* carendum sit. Deinde, ut prope felicitatem sis, (dabo tibi enim hoc) tantum laboras? teque conteris, tantumque tibi vitae spatium effluxit, dum te non respicis, dum labores, dum vigiliae te humi deprimunt? ac denuo laborabis, ut ais, viginti alios minimum annos, ut octuagenarius senex (& quis sponsor tibi est te tantum victurum?) tamen sis illorum unus qui nondum beati sunt? nisi forte solum te putas illud consequuturum & persequendo capturum, quod ante te multi admodum & boni viri & multum celeriores, persequendo non comprehenderunt?

78. Sed comprehende etiam, si ita videtur, & habe tibi universum. Primo quidem non video, quid demum sit illud bonum, quod tantis laboribus aequiparari possit? Deinde quantum est temporis reliquum, quo illo fruaris, senex jam & suavitatibus omnibus non amplius tempestivus, & alterum jam pedem, quod ajunt, habens

τοῦ ἀνιάσεται, ὁρῶν ἐγγύθεν οἷων ἐστέρηται· 35 ἵνα, ἵνα [c] πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας (δώσω γὰρ τοῦτό σοι) τοσαῦτα πονεῖς καὶ κατατρύχεις σεαυτόν· καὶ παραδεδράμηκέ σε ὁ βίος ὁ τοσοῦτος ἐν ἀκηδίᾳ, καὶ καμάτῳ, καὶ ἀγρυπνίαις κάτω νενθικότα, καὶ εἰσαῦθις πονήσεις, ὡς φῄς, ἄλλα εἴκοσιν ἔτη τηλάκις, ἵν' ὀγδοηκοντούτης γενόμενος. [d] ἦ τίς ἐγγυητής ἐστί σοι, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα; ὅμως ἦν ἐν τοῖς ῥᾳδίοις εὐδαιμονῆσαι, εἰ μὴ μόνος οἴει τεύξεσθαι τούτου, καὶ αἱρήσειν διώκων; ὃ πρὸ σοῦ μάλα πολλοὶ, καὶ ἀγαθοὶ, καὶ ἀκύτεροι πολλῷ διώκοντες οὐ κατέλαβον.

Ἀλλὰ καὶ καταλάβῃς, εἰ δοκεῖ, καὶ ἔχε ὅλον συλλαβών. τὸ μὲν δὴ πρῶτον, οὐχ ὁρῶ, τί ποτ' ἂν εἴη τἀγαθὸν, ὡς ἀνταξίως δοκεῖν τοσούτου πόνου τοσοῦτον. ἔπειτα ἐς πόσον ἔτι τὸν λοιπὸν χρόνον ἀπολαύσεις αὐτοῦ, γέρων ἤδη, καὶ παντὸς ἡδέος ἔξωρος ὤν, καὶ τὸ ἕτερον πόδα, φασὶν, ἐν [e] τῇ σορῷ ἔχων· εἶ

[c] Πλησίον] Πλέον P. sola male. [d] Εἰ] Εἴ Bz. Nil mutat J. H. Fl. P. ἦ M. [e] Τῇ σορῷ] Sic J. Fl. H. P. &c. Τῷ M. Sed supra scriptum est τῇ.

54. Τὸν ἕτερον πόδα . . .] In *Apologia* dixit, τὸ ἕτερον πόδα ἐν τῇ πυρθμίῳ ἔχοντα. G.

mine meo, quod prodiit mense Februar. anni 1708. publici juris feceram. *M. du S.*

Ibid. Ἐσῃ] Sic M. & L. Melius quam ut in reliquis est ἔσεαι. *M. du S.*

35. Πλησίον] Haec vox in P. nescio an consulto, certe prave, mutata est; πλέον enim ibi legitur. In omnibus impr. & M. recte πλησίον. *M. du S.*

40. Εἴκοσιν ἔτη] Vid. supr. c. 59. fin. *M. du S.*

41. Ἦ τίς ἐγγυητής] Mira sunt haec. Bz. si, nihilo melius M. ii. Quid scripserit Lucianus nescio; certe nihil horum. *M. du S.*

46. Διώκοντες οὐ καταλαβόν] Sic fere in Novo Foedere, epist. ad Rom. IX. 30. Ὅτι ἔθνη τὰ μὴ διώκοντα δικαιοσύνην, κατέλαβε δικαιοσύνην. Ad quae verba *L. Bos.* p. 214. ait: Διώκειν proprie dicitur, qui fugientem persequitur: Καταλαμβάνειν vero, qui eum, quem persequitur celeri cursu, comprehendit. Duo haec verba juncta, uti hic reperiuntur apud Comicum in *Thesmophor.* Ἔτ' ἂν καταλάβοις, εἰ διώκοις ταύτην; *Adhuc ipsum comprehenderes*, si insequereris hac? Apud *Dion. Halic.* L. V. p. 313. ἢν οἱ διώκοντες καταλάβωσιν. Et *Artemid.* L. I. p. 285. ὁδὸν ἀμαύρην διώκων καταλάβοι. Haec ille. Sic Latini *persequi* pro hostili animo fugientem persequi, & aliquid sequi donec adquiras, in bonam partem; vid. *Ambigua* nostra, ubi & exempla quaedam Graeca verbi διώκειν dedimus, pluraque jam dare possemus, nisi haec satis nota arbitraremur. Minime tamen vulgaria erant, quae ibidem ex doctiss. consobrini *Abreschii* observatt. ad *Hesych.* petenda indicavimus; quaeque videantur in observatt. miscellan. ab eruditis Britanis inchoatis. Vol. V. T. III. anni 1735. p. 92. ubi docemur διώκειν generaliter significare *celeriter currere*; adeoque interdum etiam de fugiente dici, velut *Hesych.* Διώκων, etiam interpretatur, μετ' ὁρμῆς φεύγων, ac *Thucyd.* VIII. c. 102. Τῷ δίωξιν αὐτῶν ποιούμενοι, quod aliis exemplis probat idem *Abreschius* ibidem. *J. F. R.*

48. Ἀλλὰ ἢν καταλάβῃς] Satis absurde *Obsopoeus* verterat: *Sed esto, si videtur se comprehendisse*, quasi καταλαβὼν legeretur; quod tamen non posse fieri sequens ἔχε satis docere poterat; at forsan voluit: *si videtur, se comprehendisse*, pro *si videris comprehendisse*, tumque nimis ambigue. *J. F. R.*

54. Τῇ σορῷ] Id verum esse jam dixi supra in *Apolog.*

εἰ μήτι ἐς ἄλλον, ὦ γενναῖε, βίον [a] προγυμνάζεις [b] σεαυτὸν, ὡς ἐς ἐκεῖνον ἐλθὼν, ἄμεινον διαγάγοις, εἰδὼς ὅν τινα τρόπον χρὴ βιῶν· ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐς τοσοῦτον σκυβάζοι τε, καὶ εὐτρεπίζοι, ὡς δειπνήσων ἄμεινον, ἄχρις ἂν λάθῃ ὑπὸ λιμοῦ διαφθαρείς.

55 in capulo; nisi fortè aliam, generose, vitam meditaris, ut in eam delatus, melius vivas, qui quomodo vivendum sit didiceris: quod est ejusmodi, ac si quis tantum paret atque adornet ad coenandum melius, donec fame imprudens pereat.

60

Ἀλλὰ μὴν, οὐδ' ἐκεῖνό πω καταγενόμεθα, οἶμαι, ὡς ἡ μὲ διατὴ, ἐν ἔργοις δήπου ἐστὶν, οἷον ἐν τῷ δίκαια πράττειν, καὶ σοφὰ, καὶ ἀνδρεῖα· ὑμεῖς δὲ, (τὸ δὲ ὑμεῖς ὅταν εἴπω, τοὺς ἄκρους τῶν Φιλοσοφούντων φημὶ,) ἀφέντες 65 ταῦτα ζητεῖν, καὶ ποιεῖν, ῥηματία δύσκολα μελετᾶτε, καὶ συλλογισμοὺς, καὶ ἀπορίας, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ὑπὲρ τούτοις διαφιλονικεῖτε· καὶ ὃς ἂν κρατῇ ἐν αὐτοῖς, καλλίνικος ὑμῖν δοκεῖ. ἀφ' ὧν, οἶμαι, καὶ τὸν διδάσκαλον τοῦτον 70 θαυμάζετε, γέροντα ἄνδρα, ὅτι τοὺς προσομιλοῦντας εἰς ἀπορίαν καθίστησι, καὶ οἶδεν ὡς χρὴ ἐρέσθαι, καὶ σοφίσασθαι, καὶ πανουργῆσαι

79. Verum neque illud dum animadvertisti, puto, in operibus scilicet inesse virtutem, ut in faciendo juste, sapienter, fortiter: at vos (vos cum dico, summos philosophorum dico) mittentes ista quaerere & facere, in voculis miseris exercemini & syllogismis, & dubitationibus, & majorem vitae partem in his conteritis; & qui in hisce vicerit, ille pulchram vobis retulisse victoriam videtur. Quarum rerum causa hunc etiam, puto, doctorem admiramini, senem hominem, quod qui secum colloquantur in dubitationem conjicit, & quomodo interrogandum sit novit, & cavillationibus atque fraudibus quomodo uten-

a Προγυμνάζεις] Προγυμνάζῃς M. b Σεαυτὸν] Sic Edd. priscae. Ἑαυτὸν W.

log. c. 13. *Brod.* Misc. IX. 16. f. ait: hoc enucleat *Erasm.* in proverbio: *alterum pedem in cymba Charontis habere.* sed pro τῇ σοφῇ scribit τῇ σοφῷ non sua, sed operarum culpa. Interim genus recte ibi expressit. *J. F. R.*

55. Ἄλλον . . βίον] Hoc vero est quod nos Christiani firmissimis ducti rationibus, Auctore ipso Deo, speramus; quos adeo nihil eorum quae hic a Luciano adducuntur, ab instituto retrahere aequum est, cum ne nos quidem tangant. Quamquam neque tantam ejus rationibus inesse vim, rem recte reputans invenies, ut vel a Philosophiae studio homines Ethnicos deterrere prorsus valeant. Etsi enim perfectionem illam omnibus suis numeris absolutam assequi non dabatur, ope tamen philosophiae & meliores sese & beatiores iis, quos sapientiae nulla cura tenet, evasuros in hac vita, ad virtutis sapientiaeque studium satis magnum momentum videri decuit. Neque ea Luciani mens, ut homines a Sapientiae studio retraheret, sed ut a futilibus Logicorum tricis atque captionibus aliisque Philosophiae sui temporis vitiis ad vitam recte atque honeste instituendam, ut in sequentibus videbis, revocet. Quemadmodum Isocrati operam dantes irridet apud *Plutarchum* M. Cato in ejus Schola senescentes, *apud inferos, si Diis placet, arte usuros.* p. 641. Confer autem nostrum Διω. c. 21. ad quem locum eadem dicta putes. *M. du S.*

68. Διατριβῆς] Conf. infra Συσσ. c. 7. *M. du S.*

74. Ἄφυλλα] Angl. & Mf. ἄφυλα. *J. B.*

Ἄφυλλα] Lege ἄφυλα. *F. G.*

Ἄφυντα] B. A. & M. Reliqui corrupte ἄφυρτα. *M. du S.*

83. Ὀλκοῦ] Ὀλκὸν de corpore serpentis dici idoneus auctor *Nicander* Θηριακ. p. 162. & praesertim 166. Ὀλκοῦ δὲ προχέωσιν ἑλὸν· εἱλίξατο γαίῃ. Caeterum *tractum* etiam Latini, certe poëtae, dixerunt non minus quam *volumen.* Germanicus in Arateis 424. de hydro, *tractu subit ille leonem* add. Nemesia. ecl. 4, 40. *torto non squamea tractu Signat humum serpens*, ubi Burmannus & Germanicum laudat, & *Ovidium* Met. 15, 725. Itaque non male ἑλκὸν, qui ἀπὸ τοῦ ἕλκειν sit, ut a *trahendo tractus*, sic reddi arbitrabar. De *volumine* res nota. *J. M. G.*

84. Ἐγχέας] Vid. supra Ἀσυλ. c. 24. *M. du S.*

Ἐγχέας] Praeterea ad hoc verb. notabat idem *Solanus*, ἐγχέας in *J. H.* & Fl. legi. Sed & legitur in reliquis, certe in *Ald.* 1. & *S.* An igitur dubitavit, num ἐγχέας praestaret? quia *infusam in mortarium aquam* recte vertitur. Sed nihil opus; nam aqua prius aliunde effunditur, ante, quam infundatur in mortarium. Nec quidquam novi est, praepositionem sequi contrariam illi cum qua verbum est compositum. Sic enim supra Dial. omnium primo §. 15. πρὸς μὲ ἀντιδοῦσα, ubi πρὸς & λαὸν *ad* & *ab* tamen junguntur, vel potius sese excipiunt. Sic Latinis oculos omnium in se *avertit* & *advertit* eod. sensu dicitur, (quod jam diximus in libello nostro *de Ambiguis.*) Ita fere *de Domo* c. 3. f. λαλοῦσιν ὡς ἀπ' αὐτῶν ἐνδεῖν. *Arrian.* de Exped.

tendam; & ad incitas quomodo redigi aliquis possit. Plane igitur fructu relicto, qui in operibus est, circa corticem negotiosi estis, foliis vos invicem vestris in congressibus perfundentes. Aut sunt alia quae facitis, Hermotime, omnes a prima luce ad vesperam? HERM. Non, sed haec ipsa. LYC. Nonne igitur recte dicat aliquis, relicto vos corpore umbram captare, aut exuvias serpentis tractu ipso ac volumine corporis neglecto? aut potius simile quid illi facere, si quis aquam in mortarium infusam ferreo pistillo contundat, necessarium quid, & quod ad rem faciat, a se putans peragi, ignorans, aquam manere aquam, si tundendo perdat, quod ajunt, humeros.

80. Et concede mihi, ut hic te jam interrogem, Velisne, excepta doctrina, aliis in rebus similis esse magistri tui, aeque iracundum, & ἐς [c] ἄφυλα ἐμβαλεῖν· καὶ † καρπὸν ἀτεχνῶς ἀφέντες (ὅτῳ δὲ ἦν περὶ τὰ ἔργα) περὶ † φλοιὸν ἀσχολεῖσθε, τὰ φύλλα καλαχέοντες ἀλλήλων ἐν ταῖς ὁμιλίαις. ἢ γὰρ ἄλλα ἐστὶν, ἃ πράττετε, ὦ Ἑρμότιμε, πάντες ἔσθ' ἕως ἑσπέρας; EPM. Οὐκ, ἀλλὰ ταῦτα. ΛΥΚ. Ἦ οὖν οὐχὶ καὶ ὀρθῶς τις φαίη, † σκιὰν ὑμᾶς θηρεύειν, ἐκδυσάμενος τὸ σῶμα, ἢ καὶ ὄφεως τὸ σύφαρ, ἀμελήσαντας καὶ ὅλκου; μᾶλλον δὲ τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις εἰς ὄλμον ὕδωρ ἐκχέας ὑπέρῳ σιδηρῷ πτίσαι, πράττειν ἀναγκαῖόν τι καὶ πρᾶγμα οἰόμενος, ὁρᾷ εἰδὼς, ὅτι ἂν ἐκβάλῃ, φασὶ, τοὺς ὤμους πτίσαντα, ὕδωρ ὁμοίως τὸ ὕδωρ μένει.

Καί μοι δὸς ἐνταῦθα ἤδη ἔρεσθαί σε εἰ ἐθέλοις ἂν ἔξω τῶν λόγων τὰ ἄλλα ἐοικέναι τῷ διδασκάλῳ, ὅτῳ μὲν ὀργίλῳ, ὅτῳ

c Ἄφυλα] Ἄφυκλα Edd. omnes male. Ἄφυλα recte M. mf. B. & *Angl.* d Πτίσαι — πτίσαντα] Ex *Schol.* Πλήσαι & πλήσαντα. Edd. omnes. Πτήσαι & πτήσαντα M. unde vestigia verae lect. tamen adparent.

82. Τὸ σύφαρ] Ἡ γοῦν τὸ δέρμα. *V.*

Ibid. Ἀμελήσαντας τῆς ὀλκοῦ] Ἀμελήσαντος τοῦ ὀλκοῦ, ἢ γοῦν τοῦ σώματος, λέγεται γὰρ ὀλκὸς καὶ τὸ σῶμα τοῦ ὄφεως, ἀπὸ τοῦ ἕλκειν λέγεται * ὀλκὸς, καὶ ἀπὸ τούτου ἴσχνος, ἢ γοῦν † κοινῶς συρμὸν. ὥσπερ ποῦς ἐστὶ τὸ μέρος τοῦ σώματος καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἴσχνος. *V.*

85. Πρύργου] Πρύργου πρὸ ἔργου, συμφέρον, πλέον. Ἰσυχράτης φησίν. ἵνα προύργου τι γένηται, ἀντὶ τοῦ ‡ πλέον. *V.*

87. Τοὺς ὤμους πτίσαντα] Πτίσαντα ἀντὶ § τοῦ πτίσαντα, ¶ ὃ περὶ ** ἄχνης λέγεται· ὅθεν πτισάνη τὸ ἐνδυμα ** ἀπ' ἄχνης. *V.*

* Ὀλκὸς] Ἀλκὸς prave editum fuerat, quod correxit *M. du S.*

† Κοινῶς] Exc. G. idem habent. *M. du S.*

‡ Πλέον] Sequebatur ἐκπεπαμένον, quod merito delevit idem, quia ex paullo post sequenti Scholio huc irrepserat, neque adgnoscere C. adnotat *M. du S.*

§ Τοῦ] Inseruit articulum *Solanus*, qui in edito abeunt; nec dubito quin ex Cod. V. *J. F. B.*

¶ Ὃ περὶ τῆς ἄχνης] Exc. G. & V. ἐπὶ ἐπὶ τοῦ ἄπτω (leg. ἄρτω) *M. du S.*

** Τῆς ἄχνης] Exc. G. & V. τοῦ ἄπτω (leg. ἄρτω) Cur a scriptura codicis V. tantopere recesserit Cl. *Clericus* saltem monere debuerat, & unde haec desumserit, quae rejectis aliis obtrudit. *M. du S.*

Exped. Alex. 2. 1. ἐς Μακεδονίαν λαθεσρίψων τὸν πόλεμον. Ubi εἰς & λάθε quoque sunt opposita; sed pro λαθεσρίψων etiam ἐπεσρίφων dici posset, exiguo quidem discrimine. Ita ἐκφέρειν εἰς δῆμον, *efferre in vulgus*, notum. *J. F. B.*

85. Πτίσαι — πτίσαντα] Scholia πτίσασι vel πτίσαντα. M. autem hic πτήσαντα, & supra πτήσαι. Quod Emendationem Doctissimi *Kusteri* apud *Suidam* in ἂν ἀπολῇς &c. egregie confirmat. Vid. *Plut.* 799. 2. Impressi omnes πλῆσαι—. *M. du S.*

91. Οὕτω μὲ ὀργίλῳ] Quaerit Lucianus, num Hermotimus excepta eruditione, velit praeceptori suo similis esse, ὅτου μὲ ὀργίλου, ὅτου δὲ μικρολόγου, ὅτου δὲ φιλόνικου ὄντος, καὶ φιλήδονου τὰ δι' ἃ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. EPM. τίνι γε; ΔΥΚ. ὦ Ἑρμότιμε, φίλοις διηγήσομαι. primo male μικρολόγου vertitur *ita minutus*, cum sit *sordidus*, avarus; dein quid interrogatio τίνι γε sibi velit, non video. Nam cum dixisset Lucianus, velis ne praeceptori tuo praeter doctrinam similis esse, cum sit tam iracundus, tam sordidus, tam rixosus, & voluptatis per Jovem amans, licet multis non videatur talis esse. Subdit Hermotimus: *Quibus nam?* Sed Lucianus subjicit narrationem de sordibus & iracundia alterius Philosophi senioris, quae quaestioni Hermotimi non conveniunt. Cum tamen omnino ad convincendum Hermotimum ostendendum fuisset, quibusnam videretur esse φιλήδονος; nec quicquam soleat omitti a Luciano, quod ad Hermotimi pertinaciam expugnandam faciat. Itaque haec cum accuratius expendissem, persuasi mihi levi mutatione lucrum

οὕτω δὲ μικρολόγος, ὅτω δὲ φιλόπαις ὢν, καὶ φιλήδων, νὴ Δί', ὡ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς [a] δοκεῖ. ΕΡΜ. [b] Τοιί γε. ΛΥΚ. Ὦ Ἑρμότιμε, θέλεις διηγήσομαί σοι πρόπαλιν ἥσσον ὑπὲρ φιλοσοφίας τινὸς λέγοντος ἀνδρὸς πάνυ γεγηραικότος, ὃν πάμπολλοι τῶν νέων ὅτι σοφίᾳ πλησιάζουσιν; ἀπαιτοῦντος δέ ποτε τινὰς τῶν μαθητῶν τὸ μισθὸν, ἠγανάκτει, λέγων ὑπερήμερον εἶναι, καὶ [c] ἐκπρόθεσμον τῆς ὀφλήματος, ὃν ἤδει πρὸ ἑκκαίδεκα ἡμερῶν ἐκτελεσθέντα τῇ ἕνη τοῦ νέᾳ, οὕτω γὰρ συνθήκας, τοῦ [d] ὅτι ταῦτα ἠγανάκτει.

Παρεστὼς ὁ θεῖος τοῦ παιδίσκου, ἄγροικος ἄνθρωπος, [e] καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ [f] ἡμέτερα, πέπαυσο, εἶπεν, ὦ θαυμάσιε, τὰ

cundus, aeque sordidus, aeque contentiosus uti sis, aeque voluptuarius, *talis enim est* per Jovem, licet vulgo talis non videatur. HER. M. Quibusdam certe. LYC. Visne, Hermotime, tibi referam, quae nuper audivi quendam pro philosophia dicere hominem plane senem, cujus domum multi admodum juvenes sapientiae causa frequentant. Is dum repoſcit ab aliquo discipulorum mercedem, indignabatur, dicens, ipsum intra diem praestitutum non soluisse debitum, quod solutum jam ab illo oportuisset, sexdecim diebus ante, nempe pridie Kalendas illius mensis: ita quippe convenisse.

81. Adstans autem ayunculus adolescentis, homo rusticus, & ad haec vestra imperitus, Desine, inquit, homo admirabilis,

a Δοκεῖ] Δοκῇ W. Nil mutant Edd. antiquae. b Τίσι γε;] Sic M. & Edd. Τισί γε Fl. Τί σιγᾷς; Graev. c Ἐκπρόθεσμον] Ἐκπρόθετον W. Sed in marg. notata est vulgata lectio. d Ἐπὶ ταῦτα] Sic Ald. H. S. P. & M. Ἐπιτ. Fl. Ἐπεὶ ταῦτα J. & L. e Καὶ] Omissum in J. habent Fl. H. P. B2. & M. In Junctina ἄνθρωπος per compendium scriptum sic: ἄνος. f Ἡμέτερα] Ἡμέτερα Ex. Fl. Sed cum vulgata facit P.

cum hunc foede inquinatum sic posse purgari: *si ἐ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. τί σιγᾷς ὦ Ἑρμότιμε. Quid taces Hermotime.* maxime hanc meam emendationem firmat antiquissima editio Luciani *Florentina*, anni 1496. quam primam esse puto, in qua legitur quidem *τισί γε*, sed sine distinctione personarum. Sic n. illa habet: *si ἐ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ τισί γε ὦ Ἑρμότιμε.* Aequis lectoribus non difficulter, spero, me probaturum, hic me non fefelliſse Divam Criticen. *J. G. G.*

94. Τί σιγᾷς] Emend. *Graevii* in textum recipere non dubitavi. Fl. *τισί γε*. Sic c. 55. Vid. & c. 83. *M. du S.*

Τίσι γε] Magnum ingenium *Graevii*, magna optimis artibus parta gloria. Itaque ratio hic reddenda, cur non secutus sim ipsius emendationem. Nempe, quia illam non ex libro protulit: illud vero quod habent constanter libri, optimam habet sententiam. Jam diu vacillat Hermotimus, jam diffidere suo doctori didicit, jam crapulam viri & rixas supra commemoratas aliis quam ante oculis intuetur. Igitur cum dicit *Lycinus*, An illius velit esse similis? & in fine ponit ea verba quibus docet, profecto vitiosum esse hominem, quantumvis vulgo talis esse non videatur: modeste Hermotimus, & velut immurmurans, *τισί γε*, inquit, h. e. *at quibusdam tamen*, mihi in primis, postquam opera tua visum recepi, talis videtur, cujus proinde similis esse equidem jam nolim. *J. M. G.*

Τίσι γε] *Solani* & *Graevii* periculo lectionem priſtinam movere possem, sed mea auctoritate non auderem, etsi eorum conjectura perplacet. *Solanus* quoque personam ΕΡΜ. ante *τί* & ΛΥΚ. post *σιγᾷς* deleverat, quod necessarium erat, si cum illo *σιγᾷς* legat. At quum Cl. *Geſnerus* commodum sensum ex vulgata eliciat, eam sine Codicis ullius auctoritate immutare, fas non est; alioqui fateor etiamnum mihi adridere *Graevianam* emendationem; tum quia illud *τί σιγᾷς* nostro usitatum, tum quia non sic solet illud *τίσι γε* usurpare. Immo quo plus considero, eo magis perspicio nexum orationis id postulare; languet enim alioqui nova illa interrogatio Θέλεις διηγήσομαι; Si vero praemiserit *quid taces?* concinnius sequitur, *vis igitur pergam?* id est, *quia taces, ego porro narrabo.* Jam vero signum interrogandi quod post *τίσι γε* aderat in Edd. etiam omisi, quia Cl. *Geſn.* sic velle videp. *J. F. R.*

96. Τινὸς λ. ἀ.] Non possum hic cum Viro eximio & de me optime merito sentire, qui haec de alio Philosopho dicta vult. Dicuntur certe de Hermotimi magistro, sive is Thesmopolus fuerit, ut superius innui, aut alio quovis nomine notus homo. Miror autem in toto hoc Dialogo Luciani non solitam moderationem, qua hominis sordidissimi nomen reticere sustinuit. Unde colligo, omnia ejus opuscula in quibus nominatim in sui temporis homines invehitur, ab eo post XL. aetatis annum scripta. *M. du S.*

3. Ἔτη κ] Vid. *Ariſtoph. Schol.* ad Nub. Act. IV. Sc. 1. 1. ubi fuse enarrat qua ratione id nomen ultimo mensis diei inditum sit, quia eodem die tum &

lis, dicere, maxima te adfectum injuria, si pro verbis a te emtis pretium nondum persolvimus. Atqui quae vendidisti nobis, eadem adhuc habes & ipse, neque quidquam decessit tibi doctrinarum. Caeterum quarum rerum desiderio ab initio commendavi tibi adolescentem, in iis rebus ille nihilo melior tua opera factus est, qui Echecratis vicini mei filiam virginem rapuerit, & aegre judicium de vi effugisset, nisi talento redemissem injuriam a pauperculo homine Echecrate. Matri vero alapas nuper dedit, deprehensus ab ea cum sub veste efferret cadum, ut haberet, puto, quas conferret symbolas. Quantum ad iram, excandescentiam, impudentiam, audaciam, mendacia, multo melius superiore anno

μέγις' ἠδικῆσθαι λέγων, εἰ ῥημάτια ὠνησά σε ὠριάμενοι, μηδέπω ἐκλελοιπαμεν διάφορον· καίτοι ἃ μὲν ἡμῖν πέπρακας, ἔτι ἔχεις καὶ αὐτὸς, καὶ οὐδὲν ἔλαττον γέγονέ σοι τῶν μαθημάτων· τὰ δ' ἄλλα, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπιθυμῶν, συνέσησά σοι τὸν νεανίσκον, ὃς οὐδὲν ἀμείνων γέγενῆται διὰ σὲ, ὃς τὴν θυγατέρα Ἐχεκράτους τοῦ πλησίον συναρπάσας, παρθένον οὖσαν διέφθειρε, καὶ ὀλίγου δίκην ἔφυγε βιαίων, εἰ μὴ ἐγὼ ταλάντου ὠνησάμην τὸ πλημμέλημα παρὰ πένητος ἀνδρὸς τοῦ Ἐχεκράτους· τὴν μητέρα δὲ πρώην ἐράπισεν, ὅτι αὐτοῦ ἐλάβετο ὑπὸ κόλπου ἐκκομίζοντος τὸν κάδον, ὡς ἔχοι συμβολάς, οἶμαι, καλαθεῖναι· τὰ μὲν ἐς ὀργὴν, καὶ θυμὸν, καὶ ἀναισχυντίαν, καὶ ἐς τόλμαν, καὶ ψεῦδος, μακρῷ τινι ἀμείνον

εἰ-

g Συναρπάσας] Nihil hic variationis notat *Sonlius*. Sed cum *P.* haberet σωαρσάσας. Id ex *J.* correxi. h Ἔφυγε] Ἔφυγον habebant Edd. & W. Ἔφυγεν sola *S.* recte. i Τὸν κάδον] Τὸν κάδῳ vitiose omnes, praeter *J.* & Fl. & W. qui κάδον quoque exhibet. Marg. *AIW.* sic quoque corrigit. k Ἔχοι] Ex *S.* & *A.* vid. nott.

10. Διάφορον] Ἀνάλωμα. *G.*
18. Πλημμελημα] Ἁμάρτημα. *V.*
21. Κάδον] Μίτρον οἰνηρὸν. γαυλὸς ὑπὸ * Σολίων. κεράμιον ὑπὸ Ἰώνων. *V.*

* Σολίων] Exc. G. σολων. Non adgnoscunt C. posteriorem hanc Scholii partem. *M. du S.*

& desinit & incipit. Adde & *Plut.* in Solone, p. 168. 1. *M. du S.*

7. Ἰδιώτης] Non simpliciter *hominem privatum* significare, sed ἄμουσον, *rudem* & *inculsum*, ex additio ἄγροικος adparet, & ex aliis quos adduxit *Jens.* Vid. supra, ad c. 67. Adde, si lubet, Rever. *Elsner.* ad Act. Apost. IV. 13. *J. F. R.*

10. Ἐκτετίκαμεν διάφορον] Recte ibi Interpres. est enim διάφορον ex *Suid.* τὸ τίμιον *merces*. Cætera hujus Dialogi antea sum interpretatus. *J. B.*

Ibid. Διάφορον] Confer infra *Amor.* c. 8. *M. du S.*

17. Δίκην ἔφυγον] Scribo ἔφυγεν. *J. Br.* Sed quia *S.* hoc jam habet, ego ἔφυγε propter euphoniam scribere non dubitavi. *J. F. R.*

Ibid. Ἔφυγεν] W. Cod. & plerique impressi ἔφυγον. *S.* recte mutavit. *M. du S.*

10. Αὐτοῦ ἐλάβετο] *Quod eum manu prehendisset* *J. Br.*

11. Τὸν κάδον] *Cadum, ut symbolum daret ac deponeret.* *J. Br.*

Τὸν κάδον] Sed vide quam parum recte κάδῳ scribat, pro κάδον. *J. F. R.*

Τὸν κάδον] Mirum est in editis legi ὅτι αὐτοῦ ἐλάβετο, ὑπὸ κόλπου ἐκκομιζοντος τὸν κάδην. Quid est κάδης, aut ubi invenitur? leg. κάδον, hoc est *vini cadum in sinu efferentis.* quae mox addit de crocodilis, & cornibus, intelligenda sunt de syllogismis Stoicorum, quos sic nominabant. vide superius in βίων πρᾶσει. In ead. pagina ὁ φιλόσοφος ὁρᾷ οἷαν ἀπόκρισιν ἀπεκρίνατο ὁ Ἑρμότιμος, ὡς πρεσβυτικὴν. Vertitur: *vide mi Hermotime cujusmodi responsum, quam sene dignum philosophus ille reddiderit.* Atqui πρεσβυτικὸν responsum est *anile responsum*, ut patet ex sequentibus: ἐπεὶ καὶ τίτθαι τοιαῦτα λέγουσι περὶ τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς εἰς διδασκάλου. καὶ γὰρ ἂν μηδὲν μαθεῖν ἀγαθόν τι δύνωνται, ἀλλ' οὖν φαῦλον οὐδὲν ποιήσουσιν ἐκεῖ μένοντες. *siquidem etiam aviae talia de pueris dicunt, nimirum ad magistrum illis eundum, nam licet boni nihil possint discere, nihil mali tamen committent, dum ibi manebunt.* *J. G. G.*

Ibid. Κάδον] Mirum est in omnibus impressis; si a Fl. & *J.* abeas, κάδῳ hic legi. W. recte κάδῳ. *M. du S.*

22. Ἔχοι] Antiquiores Edd. & ipse M. ἴσχει *Ba.* & *P.* ἴσχῃ melius. *S.* & *A.* rectius ἴσχοι. *M. du S.*

Ἔχοι] Vix obsequerer *Salmuriensi* soli, nisi res ita manifesta foret, ut paullo supra in ἔφυγε pro ἔφυγον. Sed eo ipso quod M. non ἴσχῃ, sed ἴσχει habet, adparet eum ἴσχοι dare voluisse; ideo vulgatum ἴσχῃ securus ejeci. *J. F. R.*

εἶχε φέρουσιν, ἢ νῦν· καίτοι ἐβουλόμην ἂν αὐτὸν ἐς ταῦτα ὠφελῆσθαι ὑπὸ σοῦ μᾶλλον, ἢ ἐκεῖνα εἰδέναι, ἃ καθ' ἑκάστην ἡμέραν πρὸς ἡμᾶς ἐδεῖτο διαμένειν, ὅτι τὸ δεῖπνον διεξέρχεται, ὡς Κροκόδειλος ἥρπασε παιδίον, ἢ ὑπέσχηται ἀποδώσειν αὐτὰ, ἂν ἀποκρίνηται ὁ πατὴρ εἰ οἶδ' ὅ, τί ἢ ὡς ἀναγκαῖόν ἐστιν ἡμέρας εἶναι, μὴ νύκτα εἶναι. σκιόεσσα δὲ ἡμῖν κέρατα ἡμῖν ὁ γραμματικὸς ἀναφύει, οὐκ οἶδ' ὅπως περιπλέκων τὸν λόγον· ἡμεῖς δὲ, γελῶμεν ὅτι τούτοις· ἢ μᾶλιστα ὅταν ὅτι βυσάμενοι τὰ ὦτα, μελετᾷ πρὸς αὐτὸν ἕξεις τινὰς, καὶ σχέσεις, ἢ καταλήψεις, ἢ φαντασίας, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ὀνόματα διεξιόν. ἀκούομεν δὲ αὐτοῦ λέγοντος, ὡς ἡ ὁ θεὸς οὐκ ἐν οὐρανῷ ἐστιν, ἀλλὰ διὰ πάντων περοίτηκεν, οἷον ξύλων, ἢ λίθων, ἢ ζώων, ἄχρι ἢ τῶν ἀτιμοτάτων. ἢ ἡ γε μήτηρ ἐρομένη αὐτὸν τί ταῦτα ληρεῖ, καταγελάσας αὐτῆς, ἀλλ' ἦν ἡ λῆρον τοῦτον, ἔφη, ἐκμάθω ἀκριβῶς, οὐδεὶς κωλύσει με μόνον πλούσιον, μόνον βασιλέα εἶναι, τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνδράποδα ἢ καθάρματα νομίζειν, ὡς πρὸς ἐμέ.

Τοιαῦτα δ' ἀνδρὸς εἰπόντος, ὁ φιλόσοφος,

quam nunc habuit. Atqui volui ego in hisce potius illum a te juvari, quam illa scire, quae quotidie ad nos nihil opus habentes in coena disputat, ut crocodilus puerum rapuerit, illumque se redditurum promiserit, si respondisset pater nescio quid? aut, necesse esse si dies sit, non esse noctem. Interdum & cornua nobis bonus vir, sermone nescio quomodo perplexo, producit. At nos ridemus ista, & maxime quoties obturatis auribus meditatur, *habitus* quosdam, & *relationes*, & *comprehensiones*, & *visa*, & nomina id genus plura persequens. Audimus autem illum dicere, non in caelo esse Deum, sed ire per omnia, ut ligna, & lapides, & animalia, ad res usque contemtissimas. Ac cum mater ipsum interrogaret, quorsum ista nugaretur? deridens illam, verum, inquit, si perdidicero accurate nugas illas, nihil prohibebit, solum me divitem, solum regem esse, reliquos vero mancipia & purgamenta ad me putare.

82. Haec ille cum dixisset, quod respon-

a Ἀποδώσειν] Sic recte J. P. &c. & M. Ἀποδόσειν male Fl. b Ἀποκρίνηται] Ita bene Ba. Fl. H. P. & M. Ἀποκρίνεται male J. c Κωλύσει] Κωλύσῃ Ex. Fl. Sed pro vulgata stant J. H. P. & P.

29. Ὡς κροκόδειλος] Ὀλίγῳ, πάλιν ἐπὶ τὰ σαυτοῦ. M.

29. Ὁ Κροκόδειλος] Hoc ante explicatum est, atque etiam illud ἢ κέρατα ἀναφύει. J. Br.

Ὁ Κροκόδειλος] Studio expressi *Brodeanum* ὁ pro ὡς, etsi festinantis aberrationem credo. J. F. R.

Ibid. Κροκόδειλος] Vid. supra, *Dial. mort.* I. non ita longe ab initio, & *Vit. Auct.* c. 22. M. du S.

33. Κέρατα] Vid. iterum supra *Dial. mort.* I. M. du S. Immo & saepe alibi de hoc Syllogismi fraudulenti cognominatione dictum est, ut in *Vit. auct.* &c. J. F. R.

35. Ἐκβυσάμενος τὰ ὦτα] *Ne quid audiat, quod eum, haec apud se meditantem, turbet atque interpellet.* J. Br.

43. Ἀμφί] Variationis notam adposuerat *Solanus*, nec tamen addiderat qualis ea esset, fors rursus ἀμφῖ quaesivit; sed Indicativus sese recte habet. Vid. nos supr. ad c. 61. J. F. R.

45. Μόνον βασιλέα] Haec sunt nunquam satis derisa Stoicorum somnia. J. Br.

48. Ὁ φιλόσοφος] *Filii praeceptor.* J. Br.

54. Καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδὼς] Perperam reddunt, *philosophia, & praeter hanc verecundia*; sensus enim est: *philosophiae & reverentiae erga eam.* Ita πρὸς saepe sumitur, ut in Tyrannicida. . . Τῇ πρὸς τὴν φιλοσοφίαν. In *Abdicato* . . Εὐνοίας πρὸς ἐμέ. Sic etiam pro *Imagin.* . . . *Pseudomant.* . . . Τὸ πρὸς ἀλήθειαν ἐρᾶν. Sed ipsissimum hoc ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδὼς, est in L. *de Saltatione* . . . Οἷον μοι ἔφη δοκεῖ ὁ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδὼς ἀκριβέστερον. H. V.

Καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδὼς] Quod Cl. *Horat. Vitringa* in pristina versione reprehendit, ex Benedictina est; id nec *Obsoponus* melius reddiderat: *philosophiae juncta ac verecundia.* Recte Cl. *Gesnerus* jam dedit, etiam non visa *Vitringae* correctione, quam ego ex ejus mss.

ſponſum ei philoſophus dederit, jam vide, Hermotime, quam ſenile. Dixit enim. Verum niſi ſe ad me applicuiſſet, nonne putas multo illum deteriora perpetraturum fuiſſe, quin carnifici forte fuiſſe tradendum? adeo jam frenum illi quoddam philoſophia impoſuit, & adverſus eam reverentia, atque ob id ipſum moderatior vobis eſt & adhuc tolerabilis. Adfert enim illi pudorem quendam, ſi indignus iſto habitu & nomine iſto videatur, quae nimirum ſequuntur illum, & paedagogi in morem continent. Itaque dignus ſim ſi non eorum, in quibus meliorem illum reddidi, mercedem a vobis capere; at certe eorum, quae philoſophiae reverentia facere intermiſit: quandoquidem nutrices etiam parvos in ſcholam cenſent mittendos, quum ſi nondum bonum quidquam poſſint diſcere, certe mali nihil dum ibi manent, faciant. Equidem reliqua mihi omnia impleviſſe videor, & quocumque volueris eorum, qui noſtra non ignorant, adſumto, cras ad me veni, videbisque ut interroget, ut reſpondeat, quot res didicerit, & quot jam legerit libros, de axiomatis, de ſyllogiſmis,

ὥρα οἵαν ἀπόκρισιν ἀπεκρίνατο, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς πρεσβύτικην. ἔφη γάρ, ἀλλ' εἰ γε μὴ ἐμοὶ ἐπλησίαζεν ὅτῳ, οὐκ οἶσθ' ὅπως μαχρῷ χείρω ἂν αὐτὸν ἐξειργάσατο, ἢ τί, νὴ Δία, ἴσως τῷ δημίῳ παραδεδώκει; ὡς νῦν γε χαλινόν τινα ἐμβέβληκεν αὐτῷ ἡ φιλοσοφία, καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδὼς, καὶ ἀφ' τοῦτο, μετριώτερός ἐστιν ὑμῖν, καὶ φορητός ἔτι. φέρει γάρ τινα αἰσχύνην αὐτῷ, εἰ ἀνάξιος φαίνοιτο τοῦ σχήματος καὶ τοῦ ὀνόματος· ἃ δὴ καὶ παιδαγωγεῖ αὐτόν· ὥστε δίκαιος ἂν εἴην, εἰ μὴ [d] ὧν βελτίω ἀπέφηνα, μισθὸν παρ' ὑμῶν λαβεῖν, ἀλλ' ὧν ἐκείνων γε, ἃ μὴ δέδρακεν, αἰδοῦμαι φιλοσοφίαν, ἐπεὶ καὶ αἱ τίτθαι τοιάδε λέγουσι πρὸς τὴν παιδίαν, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς ἐς διδασκάλου. καὶ γὰρ ἂν μηδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι δύναιντο, ἀλλ' ὧν φαῦλον ὑδὲν ποιήσουσιν ἐκεῖ μένοντες. ἐγὼ μὲν οὖν τὰ ἄλλα πάντα ἀποπλῆσαί μοι δοκῶ, καὶ ὅν τινα ἂν ἐθέλῃς τῶν εἰδότων τὰ ἡμέτερα, ἥκέ μοι ἐς αὔριον παρὰ Δαμαλᾶν, ὅψει τε ὅπως ἐρωτᾷ, καὶ πῶς ἀποκρίνεται· καὶ ὅσα μεμάθηκε, καὶ ὅσα ἤδη ἀνέγνωκε βιβλία, πρὸς ἀξιωμάτων, πρὸς συλλογισμῶν, πρὸς καλα-

λήν-

[d] Ὧν] Ὃν male W. Ὧν Fl. *J. H. P.*

53. Δημίῳ] Τῷ κολάζοντι τοὺς παραδόξους. *V.*

nott. Mſſ. quae quidem numero admodum ſunt paucae, inſerui. Et mirandum videtur, in locutione tam vulgari aberrare potuiſſe priſcos interpretes; nam πρὸς cum accuſativo ſignificare *nafectum eſſe erga*, vel *adverſus* aliquem, ex omnibus Auctt. conſtat; ſic *Herodian.* I. 4. 6. Ἐπ ᾧ ἂν ἀφίκωμαι πρὸς ὑμᾶς. Ibid. 9. 15. ἀπεχθῶς πρὸς τὸ Περίννιον ἀφικόμενοι. Sed plane Lucianeae dictioni ſimilis haec ap. eumd. *Herodian.* I. 6. 5. Καὶ ἡ πρὸς τοὺς φίλους αἰδώς· quod non opus eſt pluribus adſtruere. Interim excuſabilis eſt error; quia alibi tamen recte per *juxta* vel *cum* redditur, ut ap. eumd. *Herodian.* I. 5. 5. Κοινὴν εἶναί μοι πρὸς ὑμᾶς τὴν ἐπὶ τοῖς παλαιωθεῖσιν ἀλγηδόνα, καὶ μηδὲν τι ἧττον ὑμῶν ἐμοῦ δυσφορεῖν. *Communem eſſe mihi vobiſcum ſuper his calamitatibus moerorem, & vos non minus quam me graviter ferre.* Et III. 6. 5. τοῦτο πρὸς ἐκείνου ἐπιμαθόντα. *Hoc cum illo diviſe, (communicavi)* ac non ſemel alibi. *J. F. R.*

64. Ἀντίου] Recte quidem. Sed alibi dicit ἀντιγράφων & ἀντιγράφου, ut hoc Dial. c. 73. f. &c. *J. F. R.*

Ibid. Ἐς διδασκάλου] Scil. οἶκον. Vid. de hac Ellipſ. not. *Jenſii* ſupra ad Libell. de Sacrif. c. 1. & infra ad *Paraſit.* ſive Lectt. Lucian. p. 351. Adde *Hom.* Il. Z. 47. Ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς. *Ariſtoph.* Plut. 84. & Nub. 961. Plura *Kuſter.* ad Plut. *Ariſtoph.* 237. & 242. Et *Meiſtzuire* de Dialect. p. 73. & *Solan.* ad Somn. c. 1. *J. F. R.*

67. Ἀποπλῆσαι] Conf. infra Ἀποκρ. c. 9. & 19. Item Τύξ. c. 51. *M. du S.*

68. Τῶν εἰδότων] Τῶν εἰδόντων legerat in ſuo exemplari *Brod.* vid. Miſc. IX. c. 16. Sed tibi placere ait εἰδότων. Quod jam in Edd. inveni, nec quidquam variationis ab *Solano* notatum eſt. *J. F. R.*

71. Ἀνέγνωκε βιβλία] Stoicorum libros. *F. G.*

Ἀνέγνωκε βιβ.] Chryſippi liber erat περὶ ἀξιωμάτων. *Diog. Laërt.* 210. C. & περὶ καταλήψεως, idem 213. A. Alterius Stoici reliquos eſſe ſtatuendum eſt. Apud *Arrianum* etiam ἐτός φασιν ὧδε καὶ δι' αὐτοῦ δύναται χρήσιμον ἀναγινώσκειν. I. c. 4. *M. du S.*

λήψεως, περὶ καθηκόντων, καὶ ἄλλα τοιαῦτα· εἰ δὲ ἢ τὸ μητέρα ἔτυπτεν, ἢ παρθένους συνήρπαζε, τί ταῦτα πρὸς ἐμέ; οὐ γὰρ παιδαγωγόν με ἐπεστήσατε αὐτῷ.

de comprehenſione, de officiis, & alia varia. Si vero aut matrem pulſavit, aut rapuit virginem; quid ea ad me? neque enim paedagogum me illi praefeciſtis.

Τοιαῦτα γέρων ἄνθρωπος ὑπὲρ φιλοσοφίας ἔλεγε. σὺ δὲ καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, ὦ Ἑρμότιμε, ἱκανὸν εἶναι, ὡς ἀφ' τούτου φιλοσοφοίημεν, ὡς μηδὲν τῶν φαυλοτέρων πράττωμεν· ἢ ἐπ' ἄλλαις ἐλπίσιν ἐξ ἀρχῆς φιλοσοφεῖν ἠξιώσαμεν, οὐχ ὡς τῶν ἰδιωτῶν κοσμιώτεροι εἴημεν προσοῦσθαι; τί οὖν οὐκ ἀποκρίνῃ καὶ τοῦτο; ΕΡΜ. Τί δὲ ἄλλο; ἢ ὅτι καὶ δακρύσαι ὀλίγου δέω; εἰς τοσοῦτό με καθικέτο ὁ λόγος ἀληθὴς ὤν, καὶ ὀδύρομαι ὅσον ἄθλιος χρόνον ἀνάλωκα, καὶ προσέτι μισθὸς οὐκ ὀλίγους τελῶν ἀντὶ τῶν πόνων. νυνὶ γὰρ, ὥσπερ ἐκ μέθης ἀνανήφων, ὁρῶ οἷα μοι ἦν ἄρα, ὁπόσα δὲ πέπονθα ἀφ' ταῦτα.

83. Talia ſenex pro Philoſophia dicebat. Tu vero & ipſe forte dixeris, Hermotime, ſatis eſſe, ſi propter hoc philoſophemur, ne quid pejus faciamus: aut num alia ſpe philoſophari ab initio poſtulavimus? non *ideo*, ut idiotis decentiores circumiremus? cur igitur non reſpondes hoc quoque? HERM. Quid vero aliud, quam quod parum abeſt quin illacrimer, adeo in animum meum penetravit vera ratio; ac deploro, quantum miſer temporis inſumſerim, mercedes inſuper non parvas laborum meorum perſolvens. Jam enim velut ab ebrietate reſipiſcens video, qualia ſint quae amabam, quae autem propter ea perpeſſus ſim.

ΛΥΚ. Καὶ τί δεῖ δακρύων, ὦ χρηστέ; τὸ γοῦν τῆς μύθου ἐκεῖνο πάνυ σωστὸν, οἶμαι, ὃν

84. LYC. Et quid lacrimis opus eſt? o bone! valde enim prudens conſilium arbi-

a Δὲ] Δαὶ W. Nihil mutant vulgatam Fl. *J. H. P. Ald.* 1. b *Μου*] *Με* W. ſolus. c Ἀνάλωκα] Sic recte Edd. & M. Ἀήλωκα B2.

73. Περὶ καθηκόντων] Περὶ καθήκοντος, ſingulari numero, libros inſcripſere Zeno, Cleanthes, Chryſippus, Panætius. *Officia*, numero multitudinis, maluit Cicero. *Quod de inſcriptione generis, non dubito quin* καθῆκον officium *ſit: niſi quid tu aliud. Sed inſcriptio plenior* de Officiis, inquit ille lib. 13. epiſt. ad Atticum, ep. 2. Τὰ καθήκοντα quoque legere eſt apud *Suidam* in καθήκοντα, & apud *Laërtium* in Zenone Cittico. *AE.M.*

87. Ἀνάλωκα] Tyroni dico, cave hic quicquam mutes; ſic enim docent Grammatici ſaepius enerri, & omnino ſic Demoſthenes aliique, quod ideo moneo, quia B2. mutavit. *M. du S.*

93. Αἴσωπος] Periit haec cum multis aliis, Æſopi fabula; neque enim in Æſopo hodierno, aut in reliquis fabularum antiquis ſcriptoribus invenitur. *M. du S.*

94. Ἐπὶ τὴν κυματώδη] Cum Hermotimus deploraret jacturam temporis, quam impenderat philoſopho, reſpondet Lucianus, nihil lachrymis profici, prudentius facturum, ſi Aeſopo in fabulis monenti obſequatur: ἔφη γάρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἠιόνι καθιζόμενον, ἐπὶ τὴν κυματώδη, ἀριθμεῖν τὰ κύματα. *ubi dicit*, inquit interpres, *quendam in littore maris conſediſſe, ut numerares undas.* vides ἐπὶ τὴν κυματώδη plane omitti ab interprete. Sed locum hunc mendoſum eſſe non animadvertiſſe interpretes vix credi poſſet, niſi res ipſa loqueretur. Ipſi Grammaticorum canones docebant, dicendum fuiſſe ἐπὶ τῇ ἠιόνι καθιζόμενον τῇ κυματώδει. Mſ. pro ἐπὶ τὴν κυματώδη ſcribit ἐπὶ τὴν κυματογήν. quod argumento eſt ἐπὶ τῇ ἠιόνι eſſe gloſſam, & interpretationem magiſtri, quae in contextum irrepſit. Indubie ſcripſit Lucianus: ἔφη γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τὴν κυματογὴν καθιζόμενον ἀριθμεῖν τὰ κύματα. *Dixit enim quendam in crepidine litoris conſediſſe, ut numerarent fluctus.* Κυματογὴ eſt ἠιὼν κυματώδης, littus, quod fluctibus pulſatur. *Heſych.* Κυματογή, ῥαχία, αἰγιαλοῦ ὑπερφαγωγή. Uſus etiam hac voce Lucianus eſt in Cataplo: Ἀπόξηροι δὲ ἦσαν πάντες ἐξείας ὑποκειμένας τοῦ κλύσματος, καὶ φοβερώτατόν τινα ποιεῖ τὸν κυματογόν, καὶ τὸν ἦχον μέγαν. *Erant rupes nudae & asperae, quas fluctus pulſabant, & valde horribilis erat illa crepido & magnus ſtrepitus.* Extat etiam apud *Herodotum* in Calliope, ut dudum *Budaeus* obſervavit, apud quem tamen male ſcribitur κυματώγη, & in Mſ. Luciani κυματογή. *Euſtath.* ad Odyſſ. ε. ἰσιοχεῖ, ἰξοχαὶ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἡ πλατεῖα αἰγιαλοί. μάλιστα δὲ τόπου τοιούτου ἔχοντος. ἔνθα ἡ ἰαὴ τουτέστι, πολὺ ἀγωγὸν μὲν δυσμῶν δηλοῖ ἀπρόϊσαι. καθ' ὁμοιότητα δὲ τούτου, καὶ κυματογὴν πᾶς Ἡρόδοτος ἡ ἀκτὴ ἔνθα δηλοῖ τὰ κύματα ἀγνυται. *J.G.G.*

Ibid. Κυματώδη] Vid. Τιμ. ſub finem: μὴ μοῦσα ἡ βέβ-

bitror fabulae, quam narrabat Aesopus. Dicebat enim, hominem sedentem in litore ad fluctuosum mare, numerasse fluctus. Cum vero subinde erraret, graviter tulisse & excruciatum esse, donec adstans vulpes ei diceret, quid laboras, mi homo, eorum caussa, qui praeterierunt? cum oporteat eos qui hinc oriuntur numerare incipere, neglectis illis. Et tu igitur, quoniam ita tibi videtur, in reliquum melius feceris, si communem omnibus vitam velis vivere, & civem te gerere de vulgo unum, nihil alienum aut inflatum sperans; nec pudeat te, si recte sapis, senem hominem mutatis quasi partibus ad id, quod melius est, transire.

85. Caeterum haec, quaecumque dixi, omnia, amice, noli me putare contra Porticum paratum, aut susceptis eximiis contra Stoicos inimicitiis dixisse. Sed communis ad omnes pertinet ratio. Eadem enim ad te dixissem, si Platonis aut Aristo-

Αἴσωπος διηγεῖτο. ἔφη γὰρ ἄνθρωπόν τινα ὀπὶ τῇ ἠιόνι καθεζόμενον, ὀπὶ τὴ κυμαλωγὴν, ἀριθμεῖν τὰ κύμαλα, σφαλερὰ δὲ, ἄχθεσθαι καὶ ἀνιᾶσθαι, ἄχρι δὴ τὴ κερδὼ προσελθοῦσαν εἰπεῖν αὐτῷ, τί, ὦ γενναῖε, ἀνιᾷ τὴ παρελθόντων ἕνεκα; δέον τὰ ὀπισθεν ἀριθμεῖν ἀμελήσαντα ἐκείνων. καὶ σὺ τοίνυν ἐπεὶ φαίνῃ οὕτω σοι δοκεῖ, ἐς τὸ λοιπὸν ἂν ἄμεινον ποιήσαις βίον τε κοινὸν ἅπασι βιῶν ἀξιῶν, καὶ συμπολιτεύσῃ τοῖς πολλοῖς, μηδὲν ἀλλόκοτον, καὶ τετυφωμένον ἐλπίζων, καὶ μὴ αἰσχύνῃ, ἤν γε εὖ φρονεῖς, εἰ γέρων ἄνθρωπος μεταμαθήσῃ, καὶ μεταχωρήσεις πρὸς τὸ βέλτιον.

Ταῦτα πάντα, ὦ Φιλότης, ὁπόσα εἶπον, μή με νομίσῃς κατὰ τὴ στοᾶς παρεσκευασμένον, ἔχθραν τινὰ ἐξαίρετον πρὸς Στωϊκοὺς ἐπηρμένον εἰρηκέναι· ἀλλὰ κοινὸς ὁπὶ πάντας ὁ λόγος· τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σὲ εἶπον ἄν, εἰ τὰ Πλάτωνος. ἢ Ἀριστοτέλης ἥρησε, τὴ

d Κυμαλωγὴν] Ita Codd. G. L. M. P. & marg. *AIW.* Κυματώδη male Edd. omnes. *e* Μεταμαθήσῃ] Sic dedi ex W. & L. Edd. enim male μεταθήσῃ. *f* Ἢ] Καὶ male P. Nihil in vulg. mutant Edd. *g* Ἥρησε] Edd. ἥρησα. *B2.* ἥρησε cum puncto subscripto.

96. Κερδὼ] Ἀλώπεκα. *V.*

9. Ἐπαναγραμμένον] Προγεγραμμένον, Φιλοσ. *V.*

βάθος, ἀγαθὲ, ἀλλ' ὅσον ἐς βουβῶνας ἐπιμβὰς ὀλίγον πρὸ τὴ κυματώδους γῆς. ubi itidem in Mss. legitur κυματώγης pro duobus postremis verbis. Pronuntiat ex *Eustathio Tan. Faber*, vulgatam esse glossema. Mihi, cui Eustathius ad manum nunc non est, nondum liquet. Locus a Cl. *Graevio* laudatus non in *Cataplo* reperitur, sed in *Navigio*: verum in eo nihil video quod de littore intelligi κυματωγὴν cogat. Aliunde habere hanc fabulam *Aelianus* videtur, qui XIII. 15. Var. Hist. nomen isti fatuo facit, Κοκκυλίων. G. M. P. & L. κυματωγὴν habent; sed in M. quem solum ipse inspexi, prius fuerat κυματωδῆ. *Polyaen.* ὥσπερ τὴν ἠιόνα παίζειν, Strat. I. p. 28. *M. du S.*

Κυματωγὴν] Etsi *Solanus* Editionum lectionem κυματώδη servari maluerit, ego hic *Graevio* & quinque Mss. potius auscultavi, licet alterutrum pro glossemate possit haberi, ut ἐπὶ τῇ ἠιόνι, aut ἐπὶ τὴν κυματωγὴν superfluum sit. *J. F. R.*

5. Μεταμαθήσῃ] *Ald. Junt. Hag.* P. Fl. nec dubito quin & reliquae, habebant μεταθήσῃ. Quod mutavi, quia μεταμαθήσῃ hic longe aptius; significat enim, *alia vel meliora discere*, ac *pristina dedisce*re, quod notum. Sed & *mutare animum* recte vertitur ap. *Aristoph.* in Plut. 925. Οὐδ' ἂν μεταμάθοις; ΣΥ. Οὐδ' ἂν δῆτα γέ μοι τὸ Πλοῦτον αὐτὸν. *J. F. R.*

10. Ἐπὶ πάντας] Scil. φιλοσόφους. *J. Br.*

12. Ἥρησε] Dicit se haec disputasse contra Stoicos, non quod singulari quodam odio illos prae ceteris philosophorum sectis prosequatur, sed quod Hermotimus huic se mancipasset, idem dicturus, si aut Platonem aut Aristotelem sectaretur. sed in Graecis verbis menda latet. Sic eduntur: τὰ γὰρ αὐτὰ πρός σε εἶπον ἂν εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ἥρησε, τὸ ἄλλων ἀκρίτων ἱρίμην καλαγνούς. sed quid est ἥρησε? legendum omnino ἥρησα. si aut Platonem aut Aristotelem praetulisses, sectatus esses. αἱρεσθαί τινος est aliquem sectari. Hinc αἱρέσεις sunt sectae philosophorum pag. seq. κεκολασμένη δ' αἵρεσις est adstricta severa vivendi ratio, quam in victu & amictu tenebant philosophi, cui opponuntur ἄνετα πάντα ἐλεύθερα, *libera omnia & soluta*, ut *Cicero* loquitur. Sic & *Plutarch.* in Lycurgo duram illam disciplinam, qua pueri Lacedaemoniorum coercebantur, vocat διαίταν κεκολασμένην. *J. G. G.*

Ἥρησε] Tenui spiritu omnes antea scribebant. *M. du S.*

Ἥρησε] Monente *Solano* spiritum asperum adsumsi; etsi *Brod.* quoque scribit ἥρησε, *delegisses*. Sed ex *B2.*

τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καλαγνώς. νῦν δὲ ἐπεὶ τὰ Στωϊκῶν προετίμησας, πρὸς ἣν σοὶ σπουδὴ ὁ λόγος ἔδοξεν, εὖδεν ἐξαίφνης ἐπεισελθὼν πρὸς αὐτὴν ἔχων.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, ἄπειμι γῆν ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, ὡς μελαβαλοίμην ἐς αὐτὸ δὴ τὸ σχῆμα. ὄψει γὰρ οὐκ εἰς μακρὰν οὔτε πώγωνα ὥσπερ νῦν λάσιον, οὐ βαθὺν, οὔτε δίαιταν κεκολασμένην, ἀλλ' ἄνετα πάντα, καὶ ἐλεύθερα, τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμφιάσομαι, ὡς εἰδεῖεν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεστιν· ὡς εἴθε γε καὶ ἐξεμέσαι δυνατὸν ἦν ἅπαντα ἐκεῖνα, ὁπόσα ἤκουσα παρ' αὐτοῦ· καὶ εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ὤκνησα καὶ ἑλλέβορον πιεῖν πρὸ τούτου εἰς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ Χρύσιππος, ὅπως μηδὲν ἔτι [a] ἐννοήσαιμι ὧν φασι. σοὶ δ' ἂν ἐγὼ μικρὰν χάριν οἶδα, ὦ Λυκῖνε, ὅτι με [b] παραφερόμενον ὑπὸ θολερῶν τινων χειμάρρου, καὶ τραχέος, ὑπεδιδόντα ἐμαυτὸν, καὶ κατὰ ῥοῦν συρρέοντα τῷ ὕδατι, ἀνέ-

telis sectam secutus esses, reliquis indicta caussa damnatis. Nunc vero cum Stoicorum sectam praetulisses, ad porticum intenta videbatur oratio, quae eximium nihil contra eam habeat.

86. HERM. Bene dicis. Abeo igitur ad hoc ipsum, ut ipsum etiam mutem habitum. Videbis enim non ita multo post neque barbam uti nunc hirsutam & prolixam, neque victum ita castigatum, sed remissa omnia atque libera. Forte autem purpuram etiam induam, uti sciant omnes, nihil mihi jam esse cum illis nugis. Utinam etiam evomere liceat, quaecumque ex illis audivi. Et noris me non cunctanter helleborum propterea bibiturum, contraria quam Chrysippus ratione, nimirum ne quid amplius eorum quae dicunt, in mentem mihi veniat. Tibi igitur gratiam, Lycine, non parvam habeo, quod me turbido torrente ablatum, atque aspero, cum jam cessissem fluctibus, & secundo flumine cum aqua ferrer, extraxisti, superveniens

a Ἐννοήσαιμι] Νοήσαιμι W. ἐνοῖσ. Fl. Ceterae recte, ut exhibuimus. b Παραφερόμενον] Παφφερόμενον Edd. Sed prius habent L. & marg. *AiW.*

punctum subscriptum addidi; est enim ab αἱρέομαι, *eligo*, non ab ἔρομαι interrogo, & plusquamperf. passivae formae in hoc verbo active valet, veluti τεθέαμαι *vidi*, *Euang. Joan.* I. 32. διδηγται accepit, *Act.* VIII. 14. Sunt enim haec verba deponentia. Sic *Herodian.* I. 13. 15. ἰδιδυλοῦτο active ponit. Miror itaque Cl. *Graevium rogare* quid sit ἴμισυ? *J. F. R.*

20. Οὔτε δίαιταν κεκολασμένην] Id est, *neque castigatam* (h. e. *strictiorem*) *vivendi rationem*. Sic Ælian. V. H. XI. 3. κεκολασμένην τροφὴν λαμβάνειν. *L. Bos.*

Ibid. Δίαιταν] Vid. supr. *Nigrin.* c. 7. ex divisione *Soulii*; sed quia alia ibi facta capitum divisio, erit caput proximum vel alterum ab illo, quod jam inquirere non vacat. *J. F. R.*

26. Ἑλλέβορον πιεῖν &c.] Alii multi bonique hoc de Carneade. Edissertavi hoc ἀμφίλογον ad A. *Persii* S. V. *Th. M.*

Ἑλλέβορον πιεῖν] Conf. infra (Ver. Hist. 2. c. 18.) *F. G.*

Ἑλλέβορον πιεῖν] Ipse Lucianus infra, veræ Historiæ Lib. 2. ἀκόλουθον δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου, &c. Diximus pluribus ad *Laërtium*. *AE. M.*

27. Ἐς τὸ ἔμπαλιν] *Ut eorum omnium obliviscerer.* *J. Br.*

Ibid. Ἔμπαλιν ἢ ὁ Χρ.] Chrysippum enim helleboro cerebrum purgasse, ut ad meditandum aptior esset, memoria proditum est. Vid. *Menagii* not. ad *Diog. Laërt.* & nostrum in B. περ. c. 23. & Ἱστ. β. c. 18. *M. du S.*

Ibid. Ἢ ὁ Χρύσιππος] Qui adversus Carneadem disputaturus helleboro caput purgasse fertur. Parum abfuit quin praeterirem verba haec, ὕδωρ ἐπὶ πλίνθῳ in adagio: *Aquam in mortario tundere*, & illa, ὁ γνώμων φασὶ, in proverbio *Gnomon & regula*, explicari. *J. Br.*

Ibid. Χρύσιππος] Vid. infra Ἱστ. β. c. 18. & supra B. περ. c. 23. *M. du S.*

30. Παραφερ.] Ex L. haec scriptura; in quo tamen mendose ΦΦ legebatur. In reliquis φεφερ— minus apte. Vid. Τιμ. c. 25. *M. du S.*

Παραφερ.] Etsi primo intuitu admodum blanditur vulgatum φεφερόμ. quia *agitatum*, *circumferentem* signif. tamen id non vult Noster, sed *abreptum*, *delatum* eo quo tempestas fluctusque volunt, i. e. *vulgarem opinionem sequebar*, *non utens libero rationis*, quod ipse mox per συμβαίνοντα τῷ ὕδατι clarius exponit. Ideoque non dubitavi trium Codd. lectionem recipere. *J. F. R.*

34. Θοὺς ἐν μηχανῇς] Miror *Brodaeum*; qui hic more solito non dixerit, vid. *Erasm.* in Proverb. *J. F. R.*

35. Ἐμοὶ

niens tanquam ille in Tragoediis praesens ex machina Deus. Videor autem mihi non praeter rationem caput etiam rasurus, ut qui e naufragiis servantur liberi, quippe qui & ipse salutis recuperatae festum diem hodie acturus sim, tanta ab oculis amota caligine. In philosophum autem de reliquo, si vel invitus aliquando ingrediens per viam incidero, ita averssabor, ita cavebo, ut canes rabiosos *solemus*.

σπασας, ὀπισθὰς τὸ τ τραγῳδῶν τέτο, θεὸς ἐκ μηχανῆς ὀπιφανείς. [c] δοκῶ δέ μοι οὐκ ἀλόγως ἂν ϗ ξυρήσασθαι τ κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τ ναυαγίων διασωθέντες ἐλεύθεροι, ἅτε ϗ σωτήρια τήμερον [d] ἄγων, τοσαύτην ἀχλὺν ἀποσκεδάσμενος τ ὀμμάτων. φιλοσόφῳ δὲ ἐς τὸ λοιπὸν, κἂν ἄκων ποτὲ ὁδῷ βαδίζων ἐντύχω, ἵστως ἐκφυγήσομαι, ϗ στραφήσομαι, ὥσπερ τὰς λυττώσας τ κυνῶν.

HERODOTUS, SIVE AETION.

UTinam Herodoti reliqua etiam imitari liceret! non omnia dico, quae viro aderant, majus enim voto illud quidem; sed vel unum *quiddam* de omnibus, verbi caussa, venustatem orationis, aut compositionem, aut domesticam illam Ionicae linguae & nativam *suavitatem*, aut sen-

ΗΡΟΔΟΤΟΣ, Η ΑΕΤΙΩΝ.

1. [e] ΗΡοδότε εἴθε μὲ καὶ τἄλλα μιμήσασθαι δυνατὸν ἦν. εἰ πάντα φημὶ, ὅσα προσῆν αὐτῷ, (μεῖζον γὰρ εὐχῆς τοῦτό γε) ἀλλὰ κἂν ἕν ἐκ τ ἀπάντων, οἷον, ἢ κάλλος τ λόγων, ἢ ἁρμονίαν αὐτῶν, ἢ τὸ οἰκεῖον τῇ [e] Ἰωνίᾳ, ϗ προσφυὲς, ἢ τ γνώμης

[c] Δοκῶ] Δοκῶ *f.* sola male. [d] Ἄξων] Ἄξιον Fl. & M. Ἄξον ceterae & Cod. P. [e] Ἰωνίᾳ] Ἰωνίᾳ male *H.* & *B2.* Ceterae recte Ἰωνῇ.

34. Θεὸς ἐκ μηχανῆς ἐπιφανείς] Ἐπὶ τ Ἡροδότου ϗ παραλόγου. οἱ [*] γὰρ τ τραγῳδιῶν ποιηταὶ ὅταν εἰσάγαγωσιν εἰς τὴν σκηνὴν † ἢ τόλμα ὡς τι συγχυθῆναι τοὺς θεατὰς πρὸς τὰ ῥηθέντα ϗ ἐλλεῖν τοὺς ἠτυχηκέναι δόξαντας, ὡς ἀνέλπιστα πεπραθότας ἢ μισῆσαι τοὺς πεποιηκότας ϗ Ἡροδοτομήσαντας, εἰώθασι θεοὺς εἰσάγειν· ‡ οὐκ ἐπ' αὐτῆς τ σκηνῆς ἁρμοσμένους· ἀλλὰ ἐξ ὕψους ἀπὸ τ μηχανῆς ἐν ἅλιπτον [§] πρότερον αἱ θεαταὶ. κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν § ὁ φοβούμενος ἐδίδικτο τὸ τῆ θεοῦ πρόσωπον, ϗ τὸ κατὰ ¶ τολὺ τῆ δράματος, ἐλέγετο δὲ θεὸς ἀπὸ μηχανῆς. *V.*

ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ] * Σημειῶσαι ὡ τούτῳ τῷ λόγῳ ὑπέδειξεν ὡς ἐπιδείξεως ἄγαν κίτταν τοὺς ἑαυτοῦ ἀφεωρᾶζετο λόγους. *V.*

[*] Γὰρ] Aberat in Ed. Inserit *M. du S.*
† Ἡ τόλμα] Ἡ τολμᾶ C. Sed excidisse alia quaedam vox videtur. *M. du S.*
‡ Οὐκ ἐπ' αὐτῆς] Ἐπ' αὐτοῦ Edit. *Clerici.* quam correxit *M. du S.*
§ Ὁ φοβούμενος] Mire sane haec corrupta. Ego malim ὁ φοβ. Et Κατασκλᾶν. *M. du S.*
¶ Στολὴ] Στολὴν, ὦναξ. C.
* Unum hoc Scholion quinque vitiis laborabat, quae ope Coll. se correxisse monet *Solanus.* Nam pro ὑπέδυξεν in Ed. *Cler.* legebatur ἐξηγήσει, pro ἐπιδείξεως, ἐπιδεῖξαι ὡς. Pro κίττων, αἰττιζων editum quidem erat, cum in ipso Cod. V. tamen legeretur κιττῶν. Pro στρωμνᾶζετο denique, στρεβλοῦσθαι. Merito igitur hanc secutus sum. *J. F. R.*

35. Ξυρήσασθαι] Vid. supr. de *Merced. Cond.* c. 1. *M. du S.*

36. Ἐλεύθεροι] Conf. infr. Εὐχ. c. 2. *M. du S.*
ΗΡΟΔΟΤΟΣ] Est λαλιὰ, sive προσλαλιὰ, cujusmodi etiam supra *Insomnium*, & infra περὶ τῦ οἴκου. Et ἱστίαις ἢ βαλανείοις. Et περὶ τ διψάδων. *Th. M.*

3. Μεῖζον γὰρ εὐχῆς] Confer supra *Merc. Cond.* c. 12. *M. du S.*

5. Ἁρμονίαν] i. e. compositionem, numeros, quod in Herodoto agnoscit & praedicat *Dionysius Halic.* περὶ συνθέσ. f. 3. p. 22. Uptoni, seq. ubi etiam illud alterum de Ionica suavitate illustratur, ὅτε μή τις ἀσυλλόγιστον τὴν διάλεκτον εἶναι τ ἡδονῆς αἰτίαν τῇ λέξει κ. τ. λ. denique ita concludit, ἐξ ὧν ἄν τις τεκμήραιτο, ὅτι οὐκ ἐν τῷ κάλλει τ ὀνομάτων ἡ πειθὼ τ ἁρμονίας ἦν, ἀλλ' ἐν τῇ συζυγίᾳ. Add. Quintil. 9, 4, 19. *In Herodoto, cum omnia leniter fluunt, tum ipsa διάλεκτος habet eam jucunditatem, ut lassentes etiam numeros complexa videatur.* Paullo ante f. 16. *Neque mihi*, inquit, *quamlibet magnus auctor Cicero persuaserit, Lysiam, Herodotum, Thucydidem parum studiosos* compositionis *fuisse &c.* *J. M. G.*

μης τὸ ῥᾷττον, ἢ ὅσα μυρία καλὰ ἐκεῖνος ἅμα συλλαβὼν ἔχει, πέρα τοῦ εἰς μίμησιν ἐλπίδος. ἃ δὲ ἐποίησεν ἐπὶ τοῖς συγγράμμασι, καὶ ὡς πολλαχοῦ τοῖς Ἕλλησι γνώριμος ὀλίγου δεῖν βραχεῖ κατέστη, ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ἄλλος ἂν μιμησαίμεθα. πλεύσας γὰρ οἴκοθεν ἐκ τῆς Καρίας εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, ἐσκοπεῖτο πρὸς ἑαυτὸν, ὅπως ἂν τάχιστα, καὶ ἀπραγμονέστατα ἐπίσημος καὶ εὐδόκιμος γένοιτο, καὶ αὐτὸς, καὶ τὰ συγγράμματα. τὸ μὲν οὖν περιοργεῖσθαι, νῦν μὲν Ἀθηναίοις, νῦν δὲ Κορινθίοις ἀναγιγνώσκειν, ἢ Ἀργείοις, ἢ Λακεδαιμονίοις κατὰ μέρος, ἐργῶδες καὶ μακρὸν ἡγεῖτο εἶναι, καὶ τριβὴν οὐ μικρὰν ἐν τῷ τοιούτῳ ἔσεσθαι. ἔχειν ἠξίου ἀφορμὰν τὸ πρᾶγμα, ἵνα δὲ καθ' ἁθροισμὸν, ἵνα κατ' ὀλίγον [a] ἀγείρων καὶ συλλέγων τὴν γνῶσιν ἐπεβάλλετο δὲ εἰ δυνατὸν εἴη, ἀθρόους τοὺς λαβεῖν τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας. εἶτα [b] ἐν Ὀλυμπίᾳ τὰ μεγάλα

tentiarum divitias, aut quae sexcenta pulchra ille una complexus habet, imitandi omnem spem transgressa. Caeterum quae circa libros suos historicos faciebat, & ut Graecis multis in locis brevi innotesceret, *illud* ego, & tu, & *quivis* alius imitemur. Cum enim domo e Caria versus Graeciam navigaret, despiciebat apud se, qua tandem ratione quam celerrime, & minimo labore insignis & celebris tum ipse, tum si quid scripsisset, fieret. Jam circumire, & nunc Athenienſibus, nunc Corinthiis recitare, aut Argivis, aut Lacedaemoniis particulatim, laboriosum & longum esse ducebat, moramque in ea re haud parvam esse futuram. Noluit igitur negotium hoc distrahere, neque dispersе ita & minutatim conciliare & cogere *sibi* notitiam *hominum*: verum eo intendit animum, ut, si fieri posset, confertos alicubi Graecos universos deprehenderet. Instant igitur magna

a Γνώριμος] Deerat in Edd. Aderat in L. & *J.* Item in marg. *Alw.* ὁ Ἀγείρων καὶ συλλέγων] *Graev.* ἀγείρειν καὶ συλλέγειν. At nihil mutant *J. Alt.* Fl. *F. H. B2. P. S. A.*

12. Οἴκοθεν σὺν τῆ Καρίας] Ἡ Ἁλικαρνασσὸς ἦν τῆς Καρίας. *V.*

8. Πέρα τοῦ . . ἐλπίδος] Conf. supra Μισθ. c. 7. fin. *M. du S.*

9. Συγγράμματα] Συγγράμματα Herodoti esse *libros* ipsius *historicos*, satis ex iis constat, quae de vi hujus verbi ad *Thucydidis* principia disputantur ab *H. Stephano*. *J. M. G.*

10. Γνώριμος] Vox haec, sine qua manca prorsus sententia, in omnibus tamen vulgatis deerat. Nos ex L. & Ed. *J.* restituimus. *M. du S.*

11. Ἐν βραχεῖ κατέστη] Hic aliquid desideratur. An γνώριμος ὀλίγου βραχεῖ ἐγένετο, pag. seq. *F. G.*

Ἐν βραχεῖ κατέστη] Vide ut rem acu tetigerit *Gujetus*. Id ipsum enim quod omissum conjecit, in L. & *J.* inventum restituimus. *J. F. R.*

12. Πλεύσας γὰρ οἴκοθεν ἐκ τῆς Καρίας] Cum *Plinio* non concordat Lucianus, nec *Suidas* cum Luciano. Nam *Plinius* L. 12. c. 4. de ebore haec ait: *tanta erat eboris auctoritas, urbis nostra* CCCX. *anno; Tunc enim auctor ille* (Herodotus) *historiam eam condidit in Thuriis in Italia*. Non igitur e Caria solvens adiit Graecos & conventum Olympiacum, ut historiam suam in ea celebritate recitaret (ut hoc loco scribit Lucianus) si eam tum demum scripsit, cum patria relicta factus est Thurius civis. At *Suidas* cum *Plinio* & *Luciano* pugnat. Sic enim scribit in voce Ἡρόδοτος· πρῶτον δὲ ἐν Σάμῳ ᾤκησε λύγδαμιν τὸν ἐπὶ Ἀρτεμισίας τρίτου τύραννον Ἁλικαρνάσσου. ἐν ὧν τῇ Σάμῳ καὶ τὴν Ἰάδα ἐπέστη διάλεκτον, καὶ ἔγραψεν ἱστορίαν ἐν βιβλίοις θ', id est: *Secessit vero Samum propter Lygdamin tertium ab Artemisia tyrannum Halicarnassi factum. Sami igitur & dialectum Ionicam exercuit, & historiam scripsit in libris novem.* Quis eam litem dirimet? Plinius antiquior, Lucianus omnis Graecanicae antiquitatis, si quis alius, callens. Suidas sua omnia ex antiquis auctoribus, qui suo tempore exstabant, habet. Conjecturae etiam utrinque militant. Ex laudibus, quibus abunde perfundit Artemisiam, videtur ea scripsisse, dum sub tyrannide Lygdamidis ejus foeminae nepotis vivebat. At contra dialectus Ionica, qua exacte utitur, suadet, eum non amplius Halicarnassum habitasse, quando historiam scripsit: nam Dorica Dialectus ibi erat in usu. Itaque quando ἀπορία me torquet, (ut verbis Ciceronis utar) nullo praejudicio te onerabo Lector, & integrum hoc ζήτημα tibi rehinquam examinandum. *J. P. a G.*

Πλεύσας] Confirmat hic locus quod *Scaliger* ὁ πάνυ in notis ad Euſ. Chron. p. 104. asseruit, scilicet ante scriptam ab Herodoto historiam, quam Thurios trajiceret. Vid. etiam Cl. *Fabricii* Biblioth. Gr. 661.

gna Olympia : & Herodotus, rem ipſam putans, venire ſibi tempus maxime deſideratum, obſervato pleno concilio, collectis undique jam proceribus, ingreſſus in poſticum *templi Jovis Olympii*, non ſpectatorem, ſed certatorem ſe Olympiorum profeſſus eſt, canens hiſtorias, & eo usque demulcens hos qui adeſſent, ut Muſae ipſius libri, qui & ipſi novem eſſent, vocarentur.

2. Jam igitur multo ipſum magis noſſe omnes, quam victores ipſos Olympiae; nec eſſe, cui Herodoti nomen non eſſet auditum, partim quod ipſi illum Olympiae audiſſent, partim quod ab his, qui ex concilio venerant, percontando percepiſſent: & ſicubi conſpiceretur modo, digito monſtrabatur, Hic ille Herodotus eſt, *dicentium*, qui praelia cum Perſis Ionico ſermone conſcripſit, qui victorias noſtras hymno celebravit. Hunc ille talem hiſto-

χὴ ὁ Ἡρόδοτος, τοῦτ' ἐκεῖνο ἦκεν αἰ ῥομίσας τ καιρὸν, ὅ μάλιστα ἐγλίχετο, πληθούσαν τηρήσας τ πανήγυριν, ἀπαναλαχόθεν ἤδη τ ἀρίστων συνειλεγμένων, παρελθὼν ἐς τ [c] ὀπισθόδομον, ὁ θεατὴν, ἀλλ' ἀγωνιστὴν Ὀλυμπίων παρεῖχεν ἑαυτὸν, ᾄδων τὰς ἱστορίας, χ κηλῶν τὸς παρόντας, ἄχρι δ καὶ Μοῦσαι κληθῆναι τὰς βίβλους αὐτοῦ, ἐούσας χ αὐτὰς ἐννέα.

Ἤδη δὲ ἅπαντες αὐτὸν ᾔδεσαν πολὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτούς. χ οὐκ ἔστιν ὅστις ἀνήκοος ἦν γ Ἡροδότου ὀνόματος, οἱ μὲν, αὐτοὶ ἀκούσαντες ἐν Ὀλυμπίᾳ, οἱ δὲ, τ [d] ὑπ τ πανηγύρεως ἠκούσαν συνθαμβούμενοι, χ εἴ τῳ γε φανείη μόνον, ἐδείκνυτο ἂν τῷ δακτύλῳ. ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, Ἡροδότος ἐστὶν, ὁ τὰς μάχας τὰς Περσικὰς Ἰαστὶ συγγεγραφὼς, ὁ τὰς νίκας ἡμῶν ὑμνήσας. τοιαῦτ' ἐκεῖνος ἀπέλαυσε τ ἱστο-

ριῶν,

c Ὀπισθόδομον] *F.* dubie an ἐπισθόδομον. Ceterae recte ὀπισθ. d Ἐκ] Gr. ἀπὸ. Nihil mutant Edd. ſed ὑπ habent pro τ ὑπ.

27. Ἐγλίχετο] Γλίχομαι. λίαν ἔχομαι. ἐπιθυμῶ. γυναικῆ χ αἰτιατικῇ. *V.*

661. Nihil tamen repugnat, quin novis curis, dum Thuriis degebat, primam illam Editionem, ut ita dicam, Hiſtoriae ſuae, locupletarit & ornarit; quae etiam Nobiliſſimi Scriptoris nuperi *Humphredi Prideaux* ſententia eſt; quem vide P. I. L. VI. Gallicae autem a me factae verſionis T. II. p. 206. *M. du S.*

11. Συγγραμμάτια] Diminutivum iſtud quis ferat de Herodoti hiſtoria uſurpatum? Eam autem quam habemus non alia ſcripta, intelligi, ſequentia demonſtrant. Lege ergo, meo periculo, invitis libris omnibus, συγγράμματα. *M. du S.*

22. Κατ' ὀλίγον ἀγείρων] Vid. ſupr. *Catapl.* c. 17. *F. F. R.*

Ibid. Ἀγείρων χ συλλέγων] Haec verba ἔχων ἐξ ἴσου ἀμφοτέρῃ τὸ πρᾶγμα, ἴδῃ κατὰ ἀμφίρεσιν ὕτω κατ' ὀλίγον ἀγείρων ἐ συλλέγων τὴν γνῶσιν, videntur, ratione locutionis emendatae poſtulante, ſic eſſe reſcribenda, ἔχων ἐξ ἴσου ἀμφοτέρῃ τὸ πρᾶγμα, ἴδῃ κατὰ ἀμφίρεσιν ὕτω κατ' ὀλίγον ἀγείρειν χ συλλέγειν τὴν γνῶσιν. *Noluit igitur ita rem diſcerpere, neque partitione tali minutatim colligere & comparare ſibi famam.* Nam quamvis participia ſaepe ponantur pro infinitivis, ut Grammatici loquuntur, hic tamen locum non habent, pendent n. ab ἐξέσου ἐ ἴδῃ. Nec dubito quin pag. 573. ſit ſcribendum οἱ δὲ ὑπ τ ἀπὸ τ πανηγύρεως ἠκούσαν συνθαμβούμενοι. in editionibus, ἀπὸ non habetur, cum tamen ſententia loci vocem eam requirat. *J. G. G.*

29. Ὀπισθόδομον] De gradibus templi habitas has orationes docet *Philoſtr.* ep. XIII. p. 919. ἀπὸ τ πρὸ βαλλίδος. & vit. *Apollon.* l. II. c. 2. p. 141. c. 31. p. 170. ἀπὸ τ κρηπίδος τ πρὸ. AG. X. 9ſ. Vid. *Philoſtr.* Gorgia p. 493. ubi τ μὲ λόγων τ Πυθικῶν ἀπὸ τ βαμοῦ ἤκουσεν. Et mox: ὁ δὲ Ὀλυμπικὸς λόγος &c. De Ὀπισθοδόμῳ vid. notas ad Περ. c. 32. *M. du S.*

33. Μοῦσαι] Non ergo Herodotus ipſe ea ſuis libris nomina fecit; quamvis non deſint qui id incaute nimis credunt. Vid. etiam Συγγρ. c. 42. *M. du S.*

36. Ὀλυμπιονίκας] *Caſaub.* ad *Theocr. Scal.* ad *Catull.* ex *Suid.* innominato. de Hippia, ipſe poſtea, *Cic. Apul.* de Prodico, Xenophon, & nos ad ſomnium Luciani, de Anaximene & Polo. id. p. 208. *Ariſtot. Diog. Laërt.* de Ætione, *Theocrit.* Epithap. Æſcul. de nuptiis Alexandri & Roxanes, *Arrian. Curt.* *J. B.*

38. Οἱ δὲ τ ὐκ] In omnibus libris erat οὐκ τὸν. Mutavi ego, & feci, οἱ δὲ τ οὐκ τ . . . ſaepe enim ſic uſurpatur & apud Noſtrum & apud alios Scriptores. *M. du S.*

44. Τῶν ἱστορίων] Intellige ὕπικα τ ἱστ. ellipſi nimis frequenti quam ut exemplis firmetur. Ut *Hom.* Il. A. 65. Εἰ τ' ἀῤ ὀΐ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, εἰ' ἑκατόμβης. *Sive is nos OB vota non reddita incuſat, ſive ob Hecatomben.* *J. F. R.*

51. Ἐπ-

γῶν, ἐν μιᾷ συνόδῳ πάνδημόν τινα κοινὴν ψῆφον τῆς Ἑλλάδος λαβών, ἣ ἀνακηρυχθεὶς οὐχ [a] ὑφ' ἑνὸς, μὰ Δία, κήρυκος, ἀλλ' ἐν ἁπάσῃ πόλει, ὅθεν ἕκαστος ἦν τῶν πανηγυριστῶν.

riarum suarum fructum cepit, in uno conventu publicum quoddam & commune totius Graeciae suffragium qui ferret, ornareturque praeconio non ab uno sane praecone, sed in unaquaque urbe, unde singuli spectatorum essent.

Ὅθεν ὕστερον καταγνόντες, ὀλίγου τι δεῖν ταύτῃ ὁδὸν ἐς γνῶσιν, Ἱππίας τε ὁ ἐπιχώριος αὐτῶν σοφιστὴς, καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος, καὶ Ἀναξιμένης ὁ Χῖος, καὶ Πῶλος ὁ Ἀκραγαντῖνος, καὶ ἄλλοι συχνοὶ, λόγους ἔλεγον ἀεὶ καὶ αὐτοὶ πρὸς τὸ πανηγύριον, ἀφ' ὧν γνώριμοι ἐν βραχεῖ ἐγίγνοντο.

3. Quod quidem postea considerantes, hanc nempe compendiariam quandam ad notitiam hominum viam, Hippias ex ipsa illa *Elidis* regione Sophista, & Ceus Prodicus, & Anaximenes Chius, & Agrigentinus Polus, & frequentes alii, semper verba & ipsi fecerunt ad concilium, unde nobiles brevi *tempore* facti sunt.

Καὶ τί σοι τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους λέγω σοφιστὰς, καὶ συγγραφέας, καὶ λογογράφους, ὅπου καὶ τὰ τελευταῖα ταῦτα, καὶ Ἀετίωνα φασὶ τὸν ζωγράφον, συγγράψαντα τὸν Ῥωξάνης, καὶ Ἀλεξάνδρου γάμον, εἰς Ὀλυμπίαν καὶ αὐτὸν ἀγαγόντα, τὸν εἰκόνα ἐπιδείξασθαι, ὥστε Προξενίδαν, Ἑλλανοδίκῃ τότε ὄντα, πενθερὸν ποιήσασθαι τὸν Ἀετίωνα.

4. Et quid tibi antiquos illos Sophistas dico, & historicos, & rhetoras, cum nuper adeo etiam Aëtion pictor dicatur, depictis *a se* Roxanes & Alexandri nuptiis, Olympiam & ipse deportatam eam tabulam ostendisse, *successu eo* ut Proxenidas, judex certaminis qui tum esset, delectatus arte generum sibi Aëtionem assumeret.

Καὶ τί τὸ θαῦμα ἐπὶ τῇ γραφῇ αὐτῇ [b] ἤρεσέ τις, ὡς τὸν Ἑλλανοδίκῃ δι' αὐτὸ, οὐκ ἐπιχωρίῳ τῷ Ἀετίωνι συνάψασθαι τὸν θυγατρὸς τὸν γάμον; ἔστιν ἡ εἰκὼν ἐν Ἰταλίᾳ,

5. Et quid in pictura ipsius mirum inerat, roget aliquis, ut arbiter certaminum propter illud Aëtioni, non civi, nuptias filiae conciliaret? Est illa in Italia, & ipse eam vi-

a Ὑφ' ἑνὸς] Ἀφ' ἑνὸς male Fl. b Ἤρεσέ τις] Sic J. Fl. B2. H. S.

51. Ἱππίας] *Hippias Eleus*, ut ex Platone etiam constat, quem vide in eo Dialogo, cui *Hippias major* titulus est, statim ab initio p. 95. Olympiam ibi dicitur accessisse instructus cum aliis multis, tum λόγοις πολλοῖς ἐ παιδευτικοῖς. Adde & *Cic.* de Orat. III. (IV.) 32. *Philostratus* in ejus vita p. 496. ἤθελεν τὴν Ἑλλάδα ἐν Ὀλυμπίᾳ λόγους ποικίλους ἐ παιδευτικοὺς ἐν. *M. du S.*

53. Ἀναξιμ.] Anaximenes hic etiam statuae honorem consecutus est Olympiae, non minus quam Gorgias. De utroque *Pausan.* Eliac. 2. p. 376. *J. M. G.*

54. Καὶ ἄλλοι] Sic Gorgias apud *Philostratum* p. 493. Et *Lysias* ap. Plut. in X. Rhet. De orationibus habitis aut Olympiae aut in aliis celebritatibus. Vide notas ad *Philostr.* p. 169. & *Cresol.* Theatr. Rhet. III. 6. *M. du S.*

Ibid. Λόγους ἔλεγον] Exempla ejusmodi locutionum bene multa vid. ap. *Jens.* ad *Jov. Trag.* c. 22. *J. F. R.*

59. Ὅπου] Etsi vulgo locum significat; tamen & pro *cum*, *quando*, *quandoquidem* usurpatur, veluti Latini solent, observante eod. *Jens.* p. 276. Sic supra in *Hermot.* c. 39. ὅπου γε, καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια ἴσμεν. &c. In *Abdicato* c. 23. Ἀτελὴς ἡ τέχνη, ὅπου γε τοῖς ἰατροῖς ἐ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμὰς, καὶ προεδρίας, καὶ ἐπαλξίας, καὶ προεδρίας ἀδίδασι. Addo *Hippocr.* S. 2. aph. 10. Τὰ σώματα χρὴ, ὅπου ἂν τις βούληται καθαίρειν, ῥευστὰ ποιεῖν. *Corpora quando quis purgare velit, fluida facias oportet.* Ibid rursf. aph. 2. Et S. 1. aph. 7. Potest & yerti *ubi*, quod hic eodem redit, modo de tempore quoque accipias. *J. F. R.*

60. Συγγράψαντα] De pictore usurpari vix credo. Lego itaque γράψαντα, ut Ζεῦξ. c. 3. pr. *M. du S.*

66. Ἤρεσέ] Commodius legeretur ἤρεσε. *M. du S.*

68. Ἐν Ἰταλίᾳ] An aliquis ejus meminerit, nescio. *M. du S.*

71. Χρῆμα παράδοξον] Et haec locutio, sive pleonasmus non infrequens. *Aristoph.* Plut. 895. πολὺ χρῆμα τιμώχον. Et *Nub.* 2. τὸ χρῆμα τῶν ποιητῶν. Alia similia *Spanhem.* ibid. Plura frater cariss. *G. O. Reitz.* in Belga Graeciss. p. 537.—6. *J. F. R.*

74. Τῆς κεφαλῆς τὸν καλλίστρατον] Dixi ad *Petron.* de tædia Hymenæi, notum & multa Sc. ad Catull. *J. F.*

75. Κα-

vidi, ut etiam narrare tibi possim. Thalamus est pulcherrimus, & lectus nuptialis: & assidet Roxane virgo undique pulcherrima, humi defixos habens oculos, pudore adstantis Alexandri. Cupidines autem quidam renidentes, alter quidem a tergo imminens, reducit a capite flammeum, ostenditque Roxanen sponso. Alius autem aliquis verniliter sane demit pede sandalium, ut jam recumbat. Cupido alius laena prehensum Alexandrum trahit versus Roxanem, connixus validissime. Rex autem ipse quidem coronam offert puellae. Comes autem & deductor sponsi Hephaestion una adstat, facem ardentem gerens, puero innixus formosissimo. Hymenaeus puto est, neque enim adscriptum est nomen. In altera autem tabulae parte, Cupidines alii lusus agunt in armis Alexandri, duo quidem hastam illius ferentes, bajulos imitati, cum trabem ferentes onere pandantur. Alii autem duo, unum in Clypeo jacentem, regem nempe ipsum quoque, *tanquam in cur-*

χαίγὼ εἶδον, ὥς τε καὶ σοὶ ἂν εἰπεῖν ἔχαμι· θάλαμός ἐστι θεσσαλὸς, ἡ κλίνη νυμφικὴ, ἡ δὲ Ῥωξάνη κάθηται παγκαλόν τι χρῆμα παρθένε, εἰς γῆν ὁρῶσα, αἰδημόνη ἑστῶτα τὸν Ἀλέξανδρον. ἔρωτες δέ τινες μειδιῶντες, ὁ μὲν κατόπιν ἐφεστὼς, ἀπάγει τὸ κεφαλῆς τὸ καλύπτραν, ἡ δείκνυσι τῷ νυμφίῳ τὴν Ῥωξάνην. ὁ δέ τις, μάλα δυλικῶς ἀφαιρεῖ τὸ σανδάλιον ἐκ τοῦ ποδὸς, ὡς καλακλίνοιτο ἤδη. ἄλλος δὲ χλανίδος τὸν Ἀλέξανδρον ἐπειλημμένος ἕρως, ἡ ἕλκει αὐτὸν πρὸς τὴν Ῥωξάνην, πάνυ βιαίως ὀπισθώμενος. ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν στέφανόν τινα ὀρέγει τῇ παιδί. πάροχος δὲ ἡ νυμφαγωγὸς Ἡφαιστίων συμπαρέστη, δᾷδα καιομένην ἔχων, μειρακίῳ πάνυ ὡραίῳ ἐπερειδόμενος. ὑμέναιος, οἶμαί, ἐστὶν. οὐ γὰρ ἐπεγέγραπτο τοὔνομα. ἑτέρωθι δὲ ἡ εἰκών, ἄλλοι ἔρωτες παίζουσιν ἐν τοῖς ὅπλοις τοῦ Ἀλεξάνδρου. δύο μὲν τὴν λόγχην αὐτοῦ φέροντες, μιμούμενοι τοὺς ἀχθοφόρους, ὁπότε δοκὸν φέροντες, βαροῦντα. ἄλλοι δὲ δύο, ἕνα τινὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος καλαχείμενον, βασιλέα δῆθεν καὶ αὐτὸν σύρουσι,

70. Θάλαμος] Confer cum Philostrati imagine. *G.*

82. *Πάροχος] Ὁ ἀναβαίνων εἰς τὸ ἅρμα † ἢ τὸ ζεῦγος λέγεται. καὶ οἱ συζεύγνυφοι, συζυγὰ τὸ παροχεῖσθαι τοῖς νυμφίοις, ἐπ' ὀχήματος γὰρ τὰς νύμφας ἤγον. *V.*

* Πάροχος] Ad verbum φέροντες male relatum hoc Scholion in sedem suam retraxi. *J. F. R.*

† Ἢ] Vocem ἢ quae deerat, supplevi. *M. du S.*

75. Καλύπτραν] Ad vittam nuptialem respicit & ἀνακαλυπτήρια, de quibus *Langbaen.* ad Longin. 40. 10. p. 34. Toll. Itaque κάλυπτραν *flammeum* reddidi. *J. M. G.*

87. Ἐν ταῖς ὅπλοις] Poterat abesse ἐν. Sed hic pleonasmus satis frequens nonnullis fraudi fuit, ut frustra praepositionem deletam voluerint in *Dial. mort.* XXIII. Plutonis & Proteſilai, versus fin. καθικόμην ἐν τῇ ῥάβδῳ. At non meminerant verbor. in *Evang. Luc.* XXII. 49. Εἰ πατάξομεν ἐν μαχαίρᾳ; vel forsan hebraismi suspecta habuere. Sed omnis aetatis Scriptores sic locuti. *Homer.* Odyss. K. 385. Πρὶν λύσασθ' ἑτάρους, ἡ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. *Hippocr.* S. 2. Aph. 36. Οἱ . . . ἐν τῇσι Φαρμακείῃσι . . καθειρόμενοι. *Aristoph.* Plut. 487. Ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες. Idem ib. 765. ἀναδῆσαι βούλομαι — σ' ἐν κριβανωτῶν ὁρμαθῷ. *Volo te circumdare, coronare* (in) *catena panum.* Noster ipsa *Zenx.* c. 6. ἐν χρῷ τῇ μητρὶ πρασιάζομαι. *colore matrem referentes*, & *Philopſ.* §. 33. ἀναξας τὸ σῶμα ἐν ἵππου ἵστα. *Evang. Matth.* XIII. 35. ἀναξω τὸ στόμα ἐν παραβολαῖς. *Lucian.* iterum de Gymnas. c. 19. m. ἐκπίπτειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις. *Mattaire* de Dialect. p. 300. f. ex *Tzetz.* ἐν ἀορι ϛ ξίφει τίμων. Ita & ἐπὶ modo additur, modo omittitur: *Aristoph.* Plut. 628. (ζῆν) ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις, prorsus ut *Ev. Luc.* IV. ἄνθρωπος ἐ ζήσεται ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ. Sed ecce plura alia similia jam dedit Cl. *Hemsterh.* ad *Dial. mort.* loco supra indicato, pag. hujus Edit. 429. Item *Solanus* pag. ibi praecedente. *J. F. R.*

91. Καὶ αὐτὸν] Abesse sine dispendio videri possunt; sed eleganter sic passim usurpant. Ad Alexandrum nempe respicit. *M. du S.*

Καὶ αὐτὸν] Ad Alexandrum respici, quis dubitet? & αὐτὸν sic usurpari pleonastikῶς, quis nescit? vide modo paullo ante, ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν &c. *J. F. R.*

ρυσι, τὴν ὀχάνην τῆς ἀσπίδος ἐπειλημμένοι. εἷς δὲ ἐς τὸν θώρακα ἐσελθὼν ὕπτιον κείμενον, λοχῶντι ἔοικεν, ὡς φοβήσειεν αὐτοὺς ὁπότε κατ' αὐτὸν γένοιντο σύροντες.

Οὐ παιδία δὲ ἄλλως ταῦτά ἐστιν, οὐδὲ παρεῖργασται ὁ αὐτοῖς ὁ Ἀετίων, ἀλλὰ δηλοῖ γε Ἀλεξάνδρῳ καὶ τὰ ἐς τὰ πολεμικὰ ἔρωτα. καὶ ὅτι ἅμα καὶ Ῥωξάνης ἦρα, καὶ τῶν ὅπλων οὐκ ἐπελέλητο. πλὴν ἀλλ' ἥ γε εἰκὼν αὕτη, καὶ ἄλλως γαμήλιόν τι ὂν ἐπὶ τῇ ἀληθείᾳ διεφάνη ἔχουσα, προμνηστευσαμένη τῷ Ἀετίωνι τὴν τοῦ Προξενίδου θυγατέρα. καὶ ἀπῆλθε γήμας καὶ αὐτός, παρεργον τὸν Ἀλεξάνδρου γάμων, ὑπὸ νυμφαγωγῷ τῷ βασιλεῖ, μισθὸν εἰκασμένου γάμου, προσλαβὼν ἀληθῆ γάμον.

Ἡρόδοτος μὲν οὖν (ἐπάνειμι γὰρ ἐπ' ἐκεῖνον) ἱκανὴν τοῦ Ὀλυμπίων πανήγυριν ἡγεῖτο, καὶ συγγραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς [a νίκας] διεξιόντα, ὡς ἐκεῖνος διεξῆλθεν. ἐγὼ δὲ, καὶ πρὸς Φιλίου, μή με κορυβαντιᾶν ὑπολάβητε, μηδὲ

rum trahunt, comprehenſis clypei anſis. Unus autem in loricam, quae ſupina jacet, ingreſſus, inſidianti ſimilis eſt, qui perterreat illos, ſi forte inter trahendum ad ſe deferantur.

6. Caeterum non luſus iſta ſunt, neque temere in illis operam abuſus eſt Aëtion, ſed indicant amorem Alexandri etiam adverſus res bellicas, eumque cum Roxanem amaret, armorum non eſſe oblitum. Caeterum ipſa quoque tabula haec nuptiale quiddam revera habere apparuit, nempe quae conciliaverit Aëtioni Proxenidae filiam: diſceſſitque *pictor*, nuptiis & ipſe celebratis, quae parergon eſſent, *& appendicula quaſi* nuptiarum Alexandri; conciliatore atque deductore ſponſae ipſo rege, mercedis aſſimilatarum nuptiarum corollarium nactus veras nuptias.

7. Herodotus igitur, ad hunc enim redeo, aptum judicabat Olympiorum concilium, quod etiam hiſtoricum admirabilem redderet Graecis, qui quidem ita, ut ab ipſo factum eſt, (victorias) Graecas enarraſſet. Ego vero, & per amicitiarum vos praeſidem *Jovem obteſtor*, ne inſanire me putetis, aut mea illius ſcriptis comparare, ſic vix

a Νίκας] Deeſt in Edd. omnibus. Neque Cod. memoratur, qui habeat.

92. Ὀχάνων] * Λώρων, ἱμάντων σημαίνει δὲ καὶ τὰς ἰξοχάς. *V.*

* Λώρων] Hic pro *loris, habenis*, de qua & aliis vocabuli λῶρος ſignificatt. meretur videri *du Cange* in Gloſſar. Graeco Barbaro. *J.F.R.*

97. Περιεργάσαι] † Περιγένεται, κατασκοπῆ. ἕξεσον ποιεῖ. *V.*

† Περιγένεται] Corrupta haec. Ego novum Scholium eſſe puto; Λοχῶντι] Καλεσαίτην ubi pro λοχῶντι, γένοιντο, mox eam vocem ſequens, ſcripſerit. *M. de S.*

92. Ὀχάνων] Ὄχανον ὁ τὴν ἀσπίδος πόρπαξ. *Heſych.* & Interp. *Ariſtoph.* ad Equit. *J.B.*

99. Τῶν ὅπλων] Quin illud indicat pictura, eam eſſe vim amoris, ut ex armatis etiam ludos ſibi faciat &c. *J.M.G.*

5. Παρέργων] Qui ſuavitatem hujus loci ſentire velit, illum quae ſint παρέργα pictorum cogitare oportet, deſcripta ſatis a *Junio* 3, 7, 12. ac illud προσλαβὼν, quod notat, praeter ordinariam operis mercedem accipere aliquid inſtar corollarii. Rex conciliator & deductor ſponſae ſeu veteri verbo *domiduetus* eſt pictus Alexander. *J.M.G.*

10. Ἱκανὴν τοῦ Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἡγεῖτο ἐ συγγραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι] Verti videas ab Benedicto, *Olympiorum celebritatem idoneam ducebat ad fidem Gracis faciendam admiratione dignum eſſe ſcriptorem*: Ab aliis, *ſatis ſuperque ſufficere Olympiorum ludos ad faciendam fidem Gracis, eum ſcriptorem eſſe admiratione non indignum*. At quid de illa fide in Graecis? utrum ea reſidet in ἱκανὸς an in δεῖξαι? Immo *celebritatem Olympiacam ſufficere* & valere *etiam ad ſcriptorem admirabilem oſtendendum Gracis*, quoniam videlicet hactenus alia ludicra illic ſolita erant ἀξιόπιστα, non hiſtoriarum ſcriptio. *J.G.*

11. Δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς διεξιόντα] Τὰς Ἑλληνικὰς νίκας διεξιόντα. *Th.M.*

12. Τὰς Ἑλληνικὰς] Τὸ πράξεις hic deſiderari videtur. *F.G.*

Ibid.

vir ille mihi faveat! Ego *igitur* illud certe simile viri illius accidere mihi confirmo, *quod jam declarabo.* Cum enim primum in Macedoniam peregrinatum venissem, apud animum meum considerabam, quomodo me tractarem. Et cupiebam sane innotescere omnibus, & quam plurimis Macedonum, quid essem ostendere: circuire autem ipsum, id anni, & cum civitate unaquaque agere, non facile videbatur: si vero hunc vestrum conventum observarem, ac tum progressus in medium dicendi facultatem ostenderem, sic *sperabam* votum mihi meum recte eventurum.

8. Jam igitur & ipsi conveniistis, quidquid in unaquaque civitate praestantissimum est, caput ipsum *& flos* omnium Macedonum: & susceptit vos urbs praestantissima, non illa Pisae similis, per Jovem, neque anguſtiis illis, &. tabernaculis, & casis, & aestui. Porro qui huc convenere, non faex populi, athletarum spectacula praeferentes plerique, & obiter tantum audiendum putantes Herodotum: sed Rhetorum, & Historicorum, & Sophistarum

1 στάμα εἰκάζειν τοῖς ἐπαίνοις· ἴλεως ὁ ἀνὴρ ἀλλὰ τοῦτό γε ὅμοιον πεισθεὶς φημὶ αὐτῷ. ὅτε γὰρ τοπρῶτον ἐπεδήμησα τῇ Μακεδονίᾳ, πρὸς ἐμαυτὸν ἐσκοπούμην, ὅτι μοι χρηστέον τῷ πράγματι. καὶ ὁ μὲν ἔρως ἦν
2 ὁτῳοῦν ἅπασι γνωσθῆναι, καὶ ὅτι πλείστοις Μακεδόνων δεῖξαι τὰμά. τὸ δ' αὐτὸν περιιόντα τὴν ἡικαῦτα ἔτως ξυγγίγνεσθαι πόλει ἑκάστῃ, οὐκ εὐμαρὲς ἐφαίνετο. εἰ δὲ τηρήσαιμι τὴν δὲ ὑμῶν τὴν σύνοδον;
2 εἶτα παρελθὼν ἐς μέσον δείξαιμι τὸν λόγον, ἐς δέον ἔτως ἐπιβήσεσθαί μοι τὰ δ' εὐχῆς.

Αὐτοί τε ἦν ἤδη συνεληλύθατε, [b] ὅ, τι περ ὄφελος ἐξ ἑκάστης πόλεως, αὐτὸ δὴ
3 τὸ κεφάλαιον Μακεδόνων ἁπάντων· καὶ ὑποδέχεται πόλις ἡ δείστη ἔσα ὑπ' Πίσαν, μὰ Δί', οὐδὲ τὴν ἐκεῖθι ξενοχωρίαν, καὶ σκηνὰς, καὶ καλύβας, καὶ σηγος. οἵ τε αὖ παντηγυρισταὶ, καὶ συρφετώδης ὄχλος, ἀθλητῶν
5 [c] δὲ μᾶλλον φιλοθεάμονες, ἐν παρέργῳ οἱ πολλοὶ τὸν Ἡρόδοτον τιθέμενοι, ἀλλὰ ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτα-

[b] Ὅ, τι] Ὅτι Edd. Sed correxi ex conjectura. [c] Δὲ] Abest a Fl. Adest in *J. H. P.* &c.

28. Ὅτι περ ὄφελος] Ἀντὶ τοῦ, οἱ μέγιστοι καὶ ‡ ἀξιωφελιμώτατοι. *V.*

‡ Ἀξιωφελιμώτατοι] Monstrum hoc vocabuli; retinendum tamen; donec aliud scripsisse ex Cod. pareat. Extat etiam in C. *M. du S.*

Ibid. Νίκας] Ex *Marcilii* conjectura, quam firmat locus Luciani Σύγκρ. c. 54. *M. du S.*

Τὰς Ἑλληνικὰς] Potius cum *Marcil.* & *Solano* νίκας addendum credo, ut Nostrum alibi locutum recte notat. Non tamen ideo statim in contextum, ut ille jubet, infero, donec ex Cod. probetur; ideoque uncinulis secluſi. *J. F. R.*

28. Ὅτι περ ὄφελος] Recte ibi Ὀψαρ. nam ὅτι περ ὄφελος dictum ἀντὶ οἱ μεγάλοι οἱ μέγιστοι καὶ ἀξιολογώτατοι. *J. B.*

Ὅ, τι περ ὄφ.] Illustrat hanc formulam *Kuster.* ad *Aristoph.* Ἐκκλησ. 53. *J. M. G.*

31. Ἡ ἀρίστη] Comma post ἀρίστη quod in Edd. erat, sustuli, quia sensus id postulat, ut quilibet facile videt. *J. F. R.*

32. Σκηνὰς καὶ καλύβας ἐς πῆγος] Voces interpretatus sum alibi: rem tangit *Suet. Jul.* c. 39. *Ad quae omnia spectacula tantum undique confluxit hominum, ut plerique advenae aut inter vicos, aut inter vias tabernaculis positis manerent, ac saepe pra turba, elisi exanimatique sint plurimi, & in his duo Senatores.* *J. B.*

Σκηνὰς & καλύβας] Itaque ἀπὸ Χίος apud *Aelian.* V. H. 14, 18. ἀργιζόμενος τῷ οἰκέτῃ, ἐγώ σε, ἔφη, σὺν οἷς μύλλω ἐμβαλῶ, ἀλλ' εἰς Ὀλυμπίαν ἄξω. *J. M. G.*

36. Ἀλλὰ ῥητόρων . .] Graeca laborant prava distinctione. Sic n. haec verba interpungenda: non convenit huc vilis plebs, ἀλλὰ ῥητόρων τε & συγγραφέων καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτατοι, ὅσον τε μικροὶ ἦδη μὴ τέρμων παραπολὺ ἐνδεεστέρων φαίνηται τῶν Ὀλυμπίων. Sic quoque legisse videtur Obsopoeus, qui hunc locum bene vertit. *J. G. G.*

Ἀλλὰ ῥητόρων . . . οἱ δοκιμώτατοι] Ut Cl. *Graevius* interpungit, sic Ed. *Par* jam habebat. *J. F. R.*

ταῖοι· [a] ὅσον ὐ μικρὸν ἤδη, μὴ τὐμὸν παραπαλὺ ἐνδεέστερον φαίνηται τῆς Ὀλυμπίων. ἀλλ' ἢν μὲ ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι [b] ὦ βέλτιστοί με, κομιδῇ ὑμῖν δόξω θρασὺς ἄνθρωπος εἶναι. ἢν δὲ πολὺ ἐκείνων ἀπαγαγόντες τὴν μνήμην, [c] ἐπ' ἐμαυτῷ μόνον ἀποδύσαντες ἴδητε, τάχ' ἂν ὐ πάνυ μαστιγώσιμος ὑμῖν δόξαιμι, ὡς ἐν γε τηλικούτῳ στα δίῳ, ἱκανὸν ἔμοι γ' ἂν ᾖ τοῦτο.

probatissimi. Ferme parum jam *laboro*, ne mea haec conditio multum inferior videatur Olympiis. Verum si quidem ad Polydamantem *aliquem*, aut Glaucum, aut Milonem me inter spectandum comparaveritis, oppido vobis audax videbor homo esse. Sin vero memoria longe ab illis abducta, per me solum me exutum spectaveritis, forte non omnino flagris dignus vobis videar, in tali quidem stadio: satis mihi quidem & hoc fuerit.

ΖΕΥΞΙΣ, Η ΑΝΤΙΟΧΟΣ.

ZEUXIS AUT ANTIOCHUS.

ΕΝαγχος ἐγὼ μὲ ὑμῖν δείξας τὸν λόγον, ἀπῆειν οἴκαδε. προσιόντες δέ μοι τῶν ἀκηκοότων πολλοὶ (κωλύει γὰρ οὐδέν, οἶμαι, καὶ τὰ τοιαῦτα πρὸς φίλους ἤδη ὄντας ὑμᾶς λέγειν.) προσιόντες οὖν ἐδέξιοῦντο, καὶ θαυμάζοντες

1 NUper cum dicendi vobis facultatem, *recitata oratione* ostendissem, domum abibam. Accedentes vero ad me auditorum multi, (Nihil enim puto prohibet talia quoque apud vos amicos jam meos dicere) accedentes igitur complectebantur me,

a Ὅσον ὐ μικρὸν ἤδη] Ὡς ὐ μ. ἦς. *Pell.* Sed vulg. servant *J.* Fl. P. Vid. *Dial.* seq. c. 3. b Παραθεωρῆτε] Π . . . σῖτε *Th. M.* Παραθεωρῆτε B2. cum jota subscripto. Ceterae vulgatum tuentur. c Ἐπ' ἐμαυτῷ] Sic L. Ἐφ' αὑτοῦ *J.* Fl. *H.* Ἐφ' αὑτοῦ male *P. S. A.* Ἐπ' αὐτοῦ nota *Gron.*

41. Παραθεωρῆτε μι] Ἀντὶ τοῦ * συγκρίνητε, ἐξετάζητε. *V.*

* Συγκρίνητε] Συγκρίνατε Edit. *Cler.* Συγκρίνατε V. Exc. & Coll. Ego συγκρίνητε, ἐξετάζητε, legendum censeo. *M. du S.*

38. Ὅσον ὐ μικρὸν ἤδη] Haec nemo, credo, intelligat. Corrupta itaque verba pronuntio; neque tamen quomodo restitui possint, adhuc liquet. Dicere debuit. *Parum ergo abest quin ad Olympicorum celebritatem accedant haec.* *M. du S.*

Ὅσον ὐ μικρὸν] Ad verbum, *tantum non parvum jam* est, hoc est, Parum abest quin parvi jam illud, vel illam curam, faciam, ne inferior &c. Si quis ea quae adhuc dixi bene perpenderit, videbit me in theatro non multum minore, quam in ipsis Olympiis versari. Ut hic *labore* addidi in interpretatione ad lucem sententiae: ita mox a Zeuxis principio, *veritus* inferendum fuit. *J. M. G.*

40. Πολυδάμαντι] Pers. Sat. 1. & ibi Interp. *J. B.*

Πολυδάμαντι] Vide Σύγχρ. c. 35. & ὁ Εἰκ. c. 19. *Scopussaeus.* Cujus statua febri laborantibus mederi credebatur. Ἔκκλ. c. 12. *Bourdelotius* hic nos ad longe alium Persii Polydamanta amandat. Vicit hic πυγμάχιον Ol. XCIII. Vid. *Paus.* El. II. Meminit *Plato* Πολ. A. pag. Ed. Ald. 7. A. & *Rasilius* de Leg. Gr. lib. (*Grot.* Ed. 96. C.) Et *Dion Chrysost.* p. m. 441. C. ubi Thessalum vocat. *M. du S.*

Ibid. Γλαύκῳ] Vid. ὁ Εἰκ. c. 19. Carystius qui XXV. Olympiade coronatus, *Pyctes* per excellentiam denominatus dicitur. De eo *Demosth.* περὶ στεφ. sub fin. c. 99. p. m. 199. B. ubi prave scribitur Καρσίου. & *Æschin.* c. 63. *Pind.* etiam, sed ode illa periit. Adde etiam *Dion. Chrysost.* p. m. 441. C. ubi idem *Carystius.* *M. du S.*

41. Παραθεωρῆτε] Παραθεωρῶ ea fere forma percussum verbum ac παριδεῖν apud *Herodotum* I, 37. & 38. Quemadmodum enim ibi παριδὼν μοι ἀλλίην τὴν vertendum est, *observans IN ME similitatem*, separata a verbo praepositione: ita hic etiam παραθεωρῆτε idem est ac θεωρῆτε πρὸς τῷ Πολυδάμαντι κ. τ. λ. *J. M. G.*

Παραθεωρῆτε] Παραθεωρῆτε *Th. M.* legere, *Salmas* notaverat; sed quia dubites, firme *Theod. Marcilius* in *Tho-*

me, & admirationem prae se ferebant. Multum enim prosecuti aliunde alius clamare, & laudare, adeo ut erubescerem, *veritus*, ne nimis multum a dignitate laudum illarum abessem. Caput autem, & *summa laudis* haec illis erat, omnesque unum & idem acclamabant, consilium scriptionum insolitum esse, & multum in illo novatum. Quin praestat ipsa illa *verba* commemorare, quae isti protulere. *Vah novitatem! Admirabilis Hercles oratio! hominem ad inveniendum agilem! Nihil quisquam dixerit cogitatis illis magis novum.* Atque illi quidem talia multa dicere, prout nimirum ab auditione moverentur: quam alioqui mentiendi caussam habuissent, & eo modo adulandi peregrino homini, nec de caetero ad curam illorum magno opere pertinenti.

2. At me, dicetur enim, ista laus eorum non mediocri afficiebat molestia, & cum tandem post illorum discessum, solus

σιν ἐφέσεσαν. Ὀλίγου γὲν παρομαρτῆνλες, ἄλλος ἄλλοθεν ἐβόων, καὶ ἐπῄνεν, ἄχρι που καὶ ἐρυθριᾶν με, μὴ ἄρα πάμπολυ τῆς ἀξίας τῶν ἐπαίνων ἀπολειποίμεν. τὸ δ' ὂν κεφάλαιον αὐτοῖς τοῦτο ἦν, καὶ πάντες ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπεσημαίνοντο, τὴν γνώμην τῶν συγγραμμάτων ξένην ὄσαν, καὶ πολὺν ἐν αὐτῇ τὸν νεωτερισμόν. μᾶλλον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἄμεινον, ἃ δὴ ἐκεῖνοι ἀπεφθέγγοντο· ὦ τῆς καινότητος, Ἡράκλεις· τῆς εὐδοξολογίας· εὐμήχανον ἄνθρωπον· οὐδὲν ἄν τις εἴποι τῆς ὑπονοίας νεαρώτερον. οἱ μὲν τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγον, ὡς ἐκεκίνηντο δηλαδὴ ὑπὸ τῆς ἀκροάσεως. ἢ τίνα γὰρ ἂν αἰτίαν εἶχον ψευδῆ καὶ κολακεύειν τὰ τοιαῦτα, ξένον ἄνθρωπον, καὶ πάνυ πολλῆς αὐτοῖς φροντίδος ἄξιον τὰ ἄλλα.

Πλὴν ἐμέ γε (εἰρήσεται γὰρ) καὶ μερίμνης ἦν ἃ ὁ ἔπαινος αὐτῶν. καὶ ἐπειδὴ πολὺ ἀπελθόντων κατ' ἐμαυτὸν ἐγενόμην, ἐνενόουν· οὐκοῦν

Thomas Magister intelligendus, moneo *Th. Magistrum* significari, (quem adeundum in verbo θαυμάζω, extrema tandem pagina docet idem) Is igitur, loco dicto, haec habet: ΠΑΡΑΒΑΛΛΩ τὸ πλησιάζω, τὸ ἔρχομαι. καὶ τὸ παρεξετάζω, ὃ ἐστὶ παραβιαῖος παρὰ Λουκιανῷ εὕρηται, ἐν τῷ Ἡρόδοτος· ἢ Ἀστέων· ἀλλ' ἦν μὲ ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μόλωνι παραβιαῖτε. Sed parvi refert quomodo apud Lucianum legas, ideo vulgatum non moveo. Occurrit idem verbum supra *Nigrin.* c. 10. ex divisione *Solani.* Item *Hermot.* 74. Et infra, *de Imag.* c. 7. *J. F. R.*

43. Ἐπ' αὐτοῦ μόνον ἀποδύσαντες ἴδητε] Sic edunt, quod intelligi non potest; & ipsos tamen recte intellexisse patet ex versione *per se solum exutum videatis:* quam ut habeas, edi debuit ἀποδύσαντος. *J. G.*

Ἐπ' ἐμαυτοῦ] Sic L. In aliis prave ἐφ' αὑτοῦ. *M. du S.*

Ἐπ' ἐμαυτοῦ] Quia *Solanus* ita vult, & Codicem optimae notae suffragantem habet, sic edi magis passus sum, quam jussi; melius enim est quam vulgatum ἐφ' ἑαυτοῦ; nam etsi αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ, & hoc pro ἐμαυτοῦ interdum valeat, hic tamen nimis ambiguum foret. Conf. supra *de Merced. Cond.* c. 19. Εἰ . . . τὴν ψυχὴν σοι τὴν ἐμαυτοῦ ἐπιτρέπων. Ubi etiam quaedam Edd. habent ἑαυτοῦ. Alioqui ἐπ' ἐμοῦ mallem, quia dubito, liceatne reciprocum ἐμαυτοῦ alii quam primae personae verbi adjungere; ut enim proprie dicitur πέπεικα ἐμαυτόν, *Herodian.* I. 55. Σύνοιδα ἐμαυτῷ. Et θαῤῥῶ πάντα τὰ ἐμαυτοῦ βίου εἰδὼς τε καὶ ἥκουσα, idem *Herodian.* I. 2. 10. Ita absurdum videtur dicere ἴδητε ἐπ' ἐμαυτοῦ. Quia sic persona verbi contradicit personae pronominis. Ego saltem sic dici nondum observavi. Nec tamen opus cum *Gron.* ἀποδύσαντος legere, si *exutum* velis significari, sed ἀποδύσαντες ἴδητε conjungendum, & parvi interest, hoc tum vertas, vos *me exuentes videtis*, an *exutum*, quod vel apertiorem sensum habet. *J. F. R.*

44. Ἀποδύσαντες] Cave obtemperes viro docto monenti ἀποδύσοντος. Quin ἀποδύσαντες retinendum ut ἀπαγαγόντες. Exuunt, h. e. exui jubent, ut inspicere totum possint, athletam ἀγωνοθέται. Ἀποδύσαντος activa voce vix dici de eo, qui vestes ipse ponit, potest. *J. M. G.*

45. Μαγιγώσιμος] Dixit antea & saepe repetit alibi. *J. B.*

ΖΕΥΞΙΣ] Huic dissertationi (quoniam de hac locus alius dicendi) non immoror: paucae variantes lectiones, & quae lectorem avidum non morentur. *J. B.*

ΖΕΥΞΙΣ] Προσλαλιὰ ut supra. Habita vero ista etiam in theatro, patet fine hujusce Laliae. *Th. M.*

5. Προσιόντες ἓν] Epanalepsi inservit illud ἓν, veluti infra Tom. II. *quom. Conscr. Hist.* c. 62. Οἰκοδομήσας δὲ — οἰκοδομήσας ἓν. Et *Pseudom.* c. 19. τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν — ἐκεῖθεν ἓν τὸ ἐνδόσιμον λαβών. Bene observante Cl. *Dukero* ad *Thucyd.* III. c. 95. p. 226. Ubi & Scholiasten vide, & ad partes vocatum *Raphel.* ad Evang. Marc. III. 31. *J. F. R.*

35. Ὅμως

ἐκεῖν τοῦτο μόνον χαρίεν τοῖς ἐμοῖς ἔνεστιν, ὅτι μὴ συνήθη, μηδὲ κατὰ τὸ κοινὸν [a] βαδίζοι τοῖς ἄλλοις, ὀνομάτων δὲ ἄρα καλῶν ἐν αὐτοῖς, ἢ πρὸς τὸ ἀρχαῖον κανόνα συγκειμένων, ἢ νῷ ὀξέϊ, ἢ εὑρεσιλογίας τινὸς, ἢ χάριτος Ἀττικῆς, ἢ ἁρμονίας, ἢ τέχνης τῆς ἐφ' ἅπασι, τούτων δὲ πόρρω ἴσως τυμόν· εἰ γὰρ ἂν παρέντες αὐτὰ ἐκεῖνα, ἐπήνουν μόνον τὸ καινὸν τῆς προαιρέσεως, καὶ ξενίζον· ἐγὼ δὲ ὁ μάταιος ᾤμην, ὁπότε ἀναπηδῶντες ἐπαινοῖεν, τάχα μέντοι καὶ [b] αὐτὸ τοῦτο προσάγειν αὐτούς· ἀληθὲς γὰρ εἶναι τὸ τοῦ Ὁμήρου, καὶ τὴν νέαν ᾠδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν τοῖς ἀκούουσιν· εἰ μὲν τοσοῦτόν γε, ὅτε ὅλον τῇ καινότητι [c] νέμειν ἠξίουν, ἀλλὰ τὴν μὲν, ὥσπερ οἶμαι προσθήκης μοῖραν συνεπικοσμεῖν τι, καὶ πρὸς τὸ ἔπαινον συλλελεῖν καὶ αὐτήν. τὰ δὲ τῷ ὄντι ἐπαινούμενα, καὶ ὑπὸ τῶν ἀκουόντων εὐφημούμενα, ἐκεῖνα εἶναι· ὥστε εἰ μέτριος ἐπήρμην, καὶ κινδυνεύειν αὐτοῖς, ἵνα καὶ μόνον οἱ τοῖς Ἕλλησιν εἶναι λέγουσι· καὶ τὰ τοιαῦτα· τὸ δὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄνθρακες ἡμῶν ὁ θησαυρὸς ἦσαν, καὶ ὀλίγου δέω θαυμαστοποιῆ τινος ἔπαινον ἐπαινεῖσθαι πρὸς αὐτῶν.

Ἐθέλω γοῦν ὑμῖν καὶ τὸ τοῦ γραφέως διηγήσασθαι. ὁ Ζεῦξις ἐκεῖνος ἄριστος γραφέων γενόμενος, τὰ δημώδη καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα

essem, ita cogitabam: Ergo illud solum jucundum meis scriptis inest, quod usitata non sunt, neque communi *quasi* cum reliquis vestigio incedunt: a nominibus autem in iisdem pulchris, & ad antiquam regulam compositis, aut sensu acuto, aut excogitandi solertia, aut venustate Attica, aut compositione *ac numero*, aut quodam in his omnibus artificio, ab his, inquam, longe forte ratio mea remota. Neque enim, *nisi hoc ita se haberet*, relictis illis ipsis, solam laudant novitatem rationis nostrae ac peregrinitatem. At vanus ego *spei*, putaram, cum ad laudandum consurgerent, forte quidem hoc ipsum etiam eos allecturum esse, cum verum sit Homericum illud, *novam cantilenam jucundam esse audientibus*; ast non eo usque: neque censebam futurum, omnia novitati ut tribuerent; verum hanc quidem, corollarii cujusdam instar, ornamenti allaturam aliquid, & laudi ipsam quoque *non nihil* collaturam: ea vero quae serio ac solide laudarentur, quaeque secunda audientium fama exciperentur, ista esse, *quae modo commemoravi*. Itaque non mediocriter jam elatus fueram, & prope fuerat ut crederem illis, cum unum & solum me in Graecis esse dicerent, atque id genus alia. Verum enim vero, in carbones, quod est in proverbio, thesaurus noster abiit, & parum abest, quin praestigiatoris circumforanei laude ab illis affectus sim.

3. Volo igitur illud etiam de pictore vobis narrare. Zeuxis ille pictorum praestantissimus, popularia ista & communia

non

a Βαδίζοι] Sic *J.* Fl. *H. P.* Βαδίζει *Bz.* b Αὐτὸ τοῦτο] Αὐτῷ τούτῳ Fl. Sed vulgatam exhibent *J. H. P.* & Cod. P. c Νέμειν] Sic recte Edd. octo. Sola *Junt.* male νέμων.

35. Ὤμην τάχα μέντοι ἐ αὐτὸ τοῦτο προσάγοις αὐτούς] Benedictus, *statim quidem id ipsum etiam addituros putabam.* Ineptissime. Nam quî id in laudando addituri erant, quum ipse Lucianus ante dixit se suspicatum esse omnes meliores laudatae orationis causas ab scriptis suis abesse? Recte tamen Graeca, quae optime percepit Opsopoeus, *hoc ipso eos potissimum adductum iri*, nisi quod congrua oratio poscat *adduci*: non enim agitur de futuro. *J.G.*

36. Καὶ αὐτὸ τοῦτο πρ.] *Et hoc nonnihil captos plaudere*, vel, *hoc etiam fortasse attractum iri.* Variant autem hic libri. Fl. αὐτῷ τούτῳ, cui scripturae favet locus Φαλ. α. c. 3. Codex autem P. cum impressis facit, quos tuentur verba c. 53. Ἐμμ. Parum ergo refert utram scripturam sequamur. *M. du S.*

38. Τὸ τοῦ Ὁμήρου] In Zeuxide τὸ τοῦ Ὁμήρου, καὶ τὴν νέαν ᾠδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν. Alludit ad Odyss. A. v. 351. *J.G.G.* *Ibid.*

non pingebat, aut admodum certe pauca, Heroas *puta*, aut Deos, aut pugnas; sed novum quiddam proferre semper tentabat. Et si quid insolens aut peregrinum excogitasset, in eo *demum vim &* accurationem artis summam ostendebat. Inter reliqua ausa, Centaurum etiam feminam Zeuxis idem pinxit, lactantem adhuc pueros Centauros gemellos, admodum infantes. Tabulae hujus exemplum nunc est Athenis, exacta regula inde translatum. Ipsum vero archetypum Sylla Romanorum Imperator dicebatur cum aliis in Italiam misisse, deinde circa Malean, puto, submersa navi periisse omnia, & ipsam adeo picturam. Verum imaginem certe imaginis vidi, & ipse eam vobis, quantum ejus potero, ostendam, non profecto ut qui picturae peritus sim; verum *quod* plane memini, qui haud ita pridem in pictoris cujusdam *pergula* Athenis *eam* viderim: & vehemens tum artis admiratio forte me nunc etiam in ea evidentius declaranda juverit.

4. In viridi molliter gramine Centaurus haec facta est, qua quidem equa est, humi tota cubans extentis retrorsum pedibus: quantum autem illius muliebre est, sensim attollitur nixum cubito: anteriores vero pedes non jam ipsi quoque porrecti, tanquam jacentis in latus *centauri*; sed alter quidem geniculanti similis, incurvatus subducta ungula: sed alter contra insurgit,

55 οὐκ ἔγραφεν, ἢ ὅσα πάνυ ὀλίγα, ἥρωας ἢ θεούς, ἢ πολέμους, ἀεὶ δὲ καινοποιεῖν ἐπειρᾶτο, καί τι ἀλλόκοτον ἂν ᾖ ξένον ἐπινοήσας, ἐπ' ἐκείνῳ τὴν ἀκρίβειαν τῆς τέχνης ἐπεδείκνυτο· οἷα δὲ τοῖς ἄλλοις τολμήμασι, καὶ
60 θήλειαν Ἱπποκένταυρον ὁ Ζεῦξις [d] αὐτὸς ἐποίησεν, ἀναθρέψασάν γε προσέτι παιδία Ἱπποκενταύρω διδύμω, κομιδῇ νηπίω. τὴν εἰκόνα ταύτης ἀντίγραφός ἐστι νῦν Ἀθήνησι, πρὸς αὐτὴν ἐκείνην ἀκριβεῖ τῇ γραμμῇ μεμε-
65 τημμένη. τὸ δὲ ἀρχέτυπον δ' αὐτὸ, Σύλλας ὁ Ῥωμαίων γραμμικός, ἐλέγετο μετὰ τῶν ἄλλων εἰς Ἰταλίαν πεπομφέναι· εἶτα περὶ Μαλέαν, οἶμαι, καταδύσης τὸ ὁλκάδος, ἀπολέσθαι ἅπαντα, καὶ τὴν γραφήν. πλὴν ἀλλὰ τήν γε
70 εἰκόνα τὴν εἰκόνος εἶδον, καὶ αὐτὸς ὑμῖν ὡς ἂν οἷός τε ὦ, δείξω τῷ λόγῳ, οὐ, μὰ τὸν Δία γραφικός τις ὢν, ἀλλὰ πάνυ μέμνημαι, οὐ πρὸ πολλοῦ ἰδὼν ἐν τινος τῶν γραφέων Ἀθήνησι. καὶ τὸ ἐκπλαγῆναι τότε τὴν τέχνην,
75 τάχ' ἂν μοι καὶ νῦν πρὸς τὸ σαφέστερον δηλῶσαι συναγωνίσαιτο.

Ἐπὶ χλόης εὐθαλοῦς ἡ Κένταυρος αὕτη πεποίηται, ὅλη μὲν τῇ ἵππῳ χαμαὶ κειμένη, καὶ ἀποτέταται εἰς τὸ πρόσω οἱ πόδες· τὸ δὲ
80 γυναικεῖον ὅσον αὐτῆς, ἠρέμα ἐπήγερται, καὶ ἐπ' ἀγκῶνός ἐστιν· οἱ δὲ πόδες οἱ ἔμπροσθεν, οὐκ ἔτι καὶ οὗτοι ἀποτάδην, οἷον ὅτε πλαγιάζει κειμένης· ἀλλ' ὁ μὲν ὀκλάζοντι ἔοικεν, [e] ὧν [f] καμπύλος ὑπεραλμένην τὴν ὁπλήν, ὁ δὲ
85 ἔμπαλιν [g] ἐπανίσταται, καὶ δὴ ἐδάφους ἀπιλαμβά-

[d] Αὐτὸς] Sic habere *F. H.* Fl. notat *M. du S.* Quid tum? Habent sic & aliae. [e] Ὧν] Sic Edd. plurimae, & P. Cod. Sed ὁ Fl. sola. [f] Καμπύλος] Καμπόλος credo fuisse in *F.* Sed ex aliis Edd. correxerat *Solanus*. [g] Ἐπανίσταται] Ἐμπανίστ. *P.* male.

Ibid. Ὁμήρου] Odyss. A. 351. *M. du S.*

48. Ἀνθρακιὰς . .] *Carbonem*, ut ajunt, *pro thesauro invenimus*. Phaedr. V. 87. *A. V.*

56. Καινοποιῆν] Vide idem ferme de eo Aristotelis judicium de Poët. c. 26. f. *M. du S.*

65. Σύλλας] Periit itaque thesaurus antiquitatum Graecarum immensus; sed statuarum tantum, aut tabularum pictarum; nam quae longe major jactura Orbi erudito futura erat librorum, quos summa cum cura ab eo collecta fuisse in Graecia idem Lucianus docet Ἀπολογ. c. 4. non est facta. *Plutarchus* enim libros memorat Athenis ab eo Romam incolumes deportatos. *Plut.* Syll. 856. A. *M. du S.*

77. Ἡ Κένταυρος] Petiitne ex hoc Luciani libello Κενταυρίδων suarum imaginem *Philostratus* Icon. 2. 3. Lectori certe non injucundum erit utramque picturam contulisse. *J. M. G.*

βάσῃ), [a] οἷον εἶναι ἵππια, συμφάρμοι ἀλαπηδὼν. τῶν μοχλῶν δὲ, τὸ μὲν ἄνω ἔχει αὐτὴ ἐν ταῖς ἀγκάλαις, καὶ τρέφει ἀνθρωπίνως, ἐπέχουσα τὸ γυναικεῖον μαστόν· τὸ δὲ ἕτερον, ὅπερ ἡ ἵππος θηλάζει, ἐς τὸ σκληρὸν τράχηλον· ἄνω δὲ τὸ εἰκόνος, οἷον ἀπὸ τινὸς [b] σκοπῆς ἱπποκένταυρός τις, ἀνὴρ ἐκείνης θηλαδὴ καὶ τὰ βρέφη ἀμφοτέρωθεν τιθηνούμενος, ὑπακύπτει γελῶν, ἐχ [c] ὅλου φαινόμενος, ἀλλ' ἐς μέσον τὸν ἵππον, λέοντος σκύμνον [d] ἀνέχων τῇ δεξιᾷ, καὶ ὑπὲρ ἑαυτὸν αἴρων, ὡς [e] δεδιξόμενον σὺν παιδιᾷ τὰ βρέφη.

Τὰ μὲν δὴ ἄλλα καὶ γραφῆς, ἐφ' ὅσα τοῖς ἰδιώταις ἡμῖν, ὑπάντη ἐμφανῆ ἄσκα, τὸ ὅλον ἔμοιγε ἔχει δύναμιν καὶ τέχνης, οἷον τὸ κατατεῖναι τὰς γραμμὰς ἐς τὸ εὐθύτατον, καὶ τὴν χρωμάτων ἀκρίβειαν τὴν ἀράσιν, καὶ εὐκαιρον τὴν ὑπόλαμψιν ποιήσασθαι, καὶ σκιάσαι ἐς δέον, καὶ τὴν μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν [f] μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, καὶ ἁρμονίαν, γραφέων παῖδες, ἐπαινοῦσιν· ἐς δὲ τὸ ἐναργὲς καὶ τὸ ἐμφερὲς καὶ τὸ ἐκπεπληγμένον καὶ τὸ ἐκφοβοῦν, καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα, ἐκεῖνα ἐπαινοῦσιν οἱ πολλοὶ καὶ θαυμάζουσιν, οἱ τὰ ἔργα ἰδόντες τὰ τοιαῦτα.

humique nititur, quales sunt equi, exsilire dum conantur. Parvorum vero alterum quidem supra ipsa tenet ulnis, & humano more lactat, muliebrem illi mammam praebens: at alterum ex equina parte subrumat, more pulli. In suprema vero tabulae parte, quasi e specula quadam Centaurus aliquis, illius scilicet parvos suos utrinque nutrientis maritus, despicit ridens non totus conspicuus, sed ad medium usque equum, leonis catulum dextra ostentans & supra se extollens, quasi per ludum terrere velit parvulos.

5. Reliquas igitur picturae dotes, in quantum nobis, ejus artis rudibus, non satis apparent, cum tamen totam artis vim contineant, velut illam linearum exquisitam directionem, & accuratam pigmentorum temperationem, & inductionem tempestivam, & umbrarum rationem, & proportionem magnitudinis, & mensuras integro aequabiliter respondentes, pictorum filii

[a] Οἷον εἶναι] οἷ—ὸ εἶναι *F.* Fl. Sed saepe hae ejusmodi voces sic dividunt, quod ubique annotare non est operae; nam mox iterum sic occurrit. [b] Σκοπῆς] Nihil variare Edd. optimas hic notat *M. du S.* [c] Ὅλου] Sic Edd. octo. Sola *F.* ὅλως. [d] Ἀνέχων] Ἀνίσχων *F.* [e] Δεδιξόμενον] Δειδίξαιλο *Vorst.* Nihil mutant Edd. [f] Μερῶν] Μέρων sola *F.* Ceterae μέτρων, male. Μέρων Mf. Gr. P. & L.

86. Οἷον εἶναι ἵππια] Vid. nos infra, ad *Harmon.* c. 3. ἀκρότριον τάμνει. Ubi plura ejusmodi singularia cum plurali exempla dedimus. *J.F.B.*

90. Ἐς τὸν σκληρὸν τράχηλον] Benedictus *equarum in morem.* Et cur non æque bene Opsopœus? *quemadmodum pulli a matribus lactari solent.* *J.G.*

98. Ἐφ' ὅσα] Illud ἐπὶ quid hic valeat, non ignoro; expungendum tamen censeo, melliusque tum habiturum hunc locum. *M. du S.*

4. Σκιάσαι] At, si Perraltos audias, hoc pictoribus antiquis ne in mentem quidem venerat. Vid. *Philostr.* p. 71. & *Jun.* de pict. vet. III. 3. *M. du S.*

Ibid. Καὶ τὸ μεγέθους τὸν λόγον] Cum Lucianus descripsisset Centaurum foeminam duobus infantibus ubera praebentem a Zeuxide mirifice descriptam, cujus tabulae exemplum visebatur Athenis, cum ipsum Zeuxidis πρωτότυπον a Sulla missum Romam ad Mariam naufragio intercidisset, plurima alia fuisse in illa tabula divina plane & admiranda, quae artis rudes fugiant, eleganies autem spectatores, & eruditos oculos adverrant maxime, & in admirationem rapiant, praecipue vero pictores, qui multa videant, quae nos non videmus, καὶ τὸ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν μέτρων πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα καὶ ἁρμονίαν γραφέων παῖδες, ἐπαινοῦσιν, οἷς ἔργον εἶδέναι τὰ τοιαῦτα. Sic in Latinum transtulerunt hunc locum: *Ad magnitudinis proportionem, & mensurarum ad totum aequalitatem atque compagem pictores commendent, quorum muneris sit talia scire.* Τῶν ὅλων inepte & insulse opponuntur μέτρα. Novi quidem μέτρα seu mensuras in pictura, de quibus *Philostratus* junior in prooemio Iconum, & *Plinius.* Sed ἰσότης καὶ ἁρμονία simpliciter est symmetria, neque μέτρων ἰσότης quicquam aliud esse potest quam συμμετρία. Si ergo vulgatam tenemus lectionem, cujus rei erit illa μέτρων ἰσότης. Membra vero & partes recte opponuntur toti. Illarum aequalitas debet respondere toti. Legendum igitur est, τὴν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, *partium cum toto congruentiam & aequaliratem. Dionysio Longino* περὶ ὕψους dicitur συμμετρία τῶν μελῶν πρὸς ὅλον, cum ait: τὸ καλὸν τῷ σώματός ἐστι συμμετρία τῶν μελῶν καλλίστου αὐτῷ πρὸς ἄλληλα τε καὶ πρὸς ὅλον. *Pulchritudo corporis est conformitas membrorum recte constituturum ad se invicem, & ad totum.* Aliis est ἀναλογία. *Ciceroni* 1. de off. *partium convenientia, & apta membrorum compositio. Plinio* in epistolis *congruentia & aequalitas membrorum*, lib. II. ep. 5. *Si avulsum statuae caput, aut membrum aliquod inspicietis, non tam quidem posse ex illo congruen-*

lii laudaverint, quorum opus est intelligere talia. Ego vero illud maxime Zeuxidis laudare soleo, quod in uno eodemque argumento varie divitias artis ostendit: qui virum quidem fecerit undique terribilem, & omnino ferum, crines superbe jactantem, hirsutum majori ex parte, non qua equus est modo, sed etiam altera parte humana, & *sub* humeris ejus quantum potest elatis; vultum, ridentis licet, ferinum totum & montanum atque minime mansuetum.

6. Ita quidem illum: Feminam vero, equae pulcherrimae, quales praesertim sunt Thessalae, nondum domitae, & sessorem nondum passae. Superior autem pars dimidia mulieris undique & ipsa pulcherrima praeter aures, illae enim solae satyrorum instar illi sunt. Commistio vero & commissura corporum, ubi coagmentatur ac devincitur muliebri corpori equinum, sen-

δὲς ἐπαινέσαντα, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ τῷ Ζεύξιδι ἐκεῖνο μάλιστα ἐπῄνεσα, ὅτι ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ὑποθέσει παντοίως τὸ θέατρον ἐπεδείξατο τῆς τέχνης· τὸν μὲν ἄνδρα, φοίνικας πάντῃ φορεῖν, καὶ κομᾶν ἄγριον, σοβαρὸν τῇ χαίτῃ, λάσιον τὰ πολλά, καὶ οὐ τὸ ἵππου αὐτῷ μόνον, ἀλλὰ καθ' ἕτερον τῶν ἀνθρώπου καὶ ἐξάρας [g] αὐτοῦ στῦς ὤμους ὅπη πλεῖστον, τὸ βλέμμα, καίτοι γελῶντος, θηριῶδες ὅλον, καὶ ὀρεινόν τι, καὶ ἀνήμερον.

Τοιοῦτον μὲν ἐκεῖνον· [h] τὴν θήλειαν δὲ, ἵππου γε καλλίστης, οἵαι μάλιστα αἱ [i] Θετταλαί εἰσιν, ἀδμῆτες ἔτι, καὶ ἄβαλοι· τὸ δὲ ἄνω ἡμίτομον γυναικὸς, πανκαλον ἔξω τῶν ὤτων, ἐκεῖνα δὲ μόνα, σατυρώδη ἐστὶν αὐτῇ, καὶ ἡ μίξις δὲ, καὶ ἡ ἁρμογὴ τῶν σωμάτων, καθὸ συνάπτεται, καὶ συνδεῖται τῷ γυναικείῳ τὸ ἱππικὸν, ἤρεμα, καὶ οὐκ ἀθρόως μετα-

[g] Αὐτοῦ] Sic Edd. J. Fl. P. H. &c. Αὐτῷ P. L. & marg. *Alt.* [h] Τὴν] Abest a Fl. Adest in J. H. P. [i] Θετταλαί] Nil mutare Fl. notat. *M. du S.* Quare? quia a Θ. minuscula inchoabatur. Sed hoc sexcenties fieri in Edd. priscis, sciebat, in nonnullis semper.

22. Σατυρώδη] * Χορδότιναι V.

* Χορδότιναι] Ride. *M. du S.*

tiam aequalitatemque deprehendere, posses tamen judicare an id ipsum satis elegans esset. Sic *aequalis* & *congruens* jungit quoque *Suetonius* de Tiberii corporis habitu: *Latus ab humeris & pectore, ceteris quoque membris usque ad imos pedes aequalis & congruens.* hoc est, verbis Luciani ἴσα πάντων τῶν μελῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότης & ἁρμονία. Hoc autem inter praecipuas egregii artificis curas & notas, nosse partium συμμετρίαν & ἀναλογίαν cum toto. hujus majorem habebant rationem, quam similitudinis. Illam tribuebant arti & exercitationi, hanc ingenio & judicio artificis. *Vitruvius* id ipsum requirit in architectis, lib. III. 1. *Sacrarum aedium membra, ad universam totius magnitudinis summam, ex partibus singulis convenientissimum debent habere commensum responsum.* Hunc Luciani locum sic puer fere emendavi, cum cum aequali *Joanne Schilstero*, necessario meo, qui nunc illustrissimo Duci Saxoniae est a consiliis, & inter Jurisconsultos doctos & elegantes non ultimum locum tenet, ante triginta annos hunc scriptorem evolverem, & excuserem. Recte vero me vidisse excerpta Mss. quae tredecim ab hinc annis nactus sum, ostendunt, in quibus μερῶν legitur, quamvis sine iis ipsa ratio sic scribendum esse jubeat. *J. G. G.*

5. Μέρων] Sic recte, praeter Mss. Gr. P. L. & Ed. *J.* Reliquae omnes μέτρων. *M. du S.* Ego μερῶν scribo. *J. F. R.*

6. Γραφίων παῖδες ἐπαινούντων] Γραφίων παῖδες sunt discipuli pictorum, immo pictores ipsi, ut φιλοσόφων παῖδες Noster alibi dicere amat. Ceterum ne mirere structuram horum verborum, nec quaeras quo participium illud pertineat, neque in ἐπαινούντων mutandum suspicere. Est enim genuinus Atticismus participii, pro imperativo ἐπαινείτωσαν, quem recte illustrat *Th. Magister* v. ΧΡΗΣΘΩΝ, ac nonnullis exemplis confirmat. Adde Clar. *Wesselingi* Observ. p. 51. ubi ex *Sophocl. Ajac. Mastig.* 981. adfert: Οἱ δ' ἐν γελῶντες καπιχαιρόντων κακοῖς. i. e. *Rideant illi & gaudeant malis.* Alia hujus generis participia pro aliis modis, vid. ap. Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 79. *J. F. R.*

8. Ἐπῄνεσα] Absurde *Opsopoeus*: *laudo extollebam*, cum aorist. indicativi hic vertendus subjunctive; Exempla simil. vid. ap. Clar. *Jens.* in Lect. Lucian. p. 28-30. Sed credo id me jam notasse ad *Hermot.* c. 61. & 81. Conf. *Ael.* V. H. 2. 31. *J. F. R.*

μεταβαίνουσα, ϗ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη, λανθάνει μ' ὄψιν ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένη· [a] τὸ νεογνὸν δὲ τὸ [b] ἐν τῷ νηπίῳ, ὅμως ἄγριον ϗ ὀ τῷ ἐπαλῷ ἤδη φοβερὸν, ϗ τοῦτο θαυμαστὸν, οἷον ἔδοξέ μοι, καὶ ὅτι παιδικῶς μάλα πρὸς τ σκύμνον ϐ λέοντος ἀναβλέπουσι, μεταξὺ δ θηλῆς ἑκάτερον ἐπειλημμένοι ὀ χρῷ τῇ μητρὶ προσιζάνουσι.

sim, non subito transiens, & accessu *qui vix sentiatur* conversa, visum fallit, ubi ex altero in alterum subit. Quod autem recens *uterque* partus in prima infantia tamen ferus, & in tenero jam est terribilis, id ipsum quoque mirabile, ut mihi videbatur; & quod pueriliter admodum ad leonis catulum respiciunt, mammae interea quisque suae arcte inhaerentes, & quam proxime matrem adsistentes.

Ταῦτα δ' ὧν ὑπεδειξάμην ὁ Ζεῦξις, αὐτὸς μὲν ᾤετο ἐκπλήξειν τοὺς ὁρῶντας ὑπὲρ τὴν τέχνην, οἱ δὲ αὐτίκα μὲν ἐβόων, ἢ τί γὰρ ἂν ἐποίουν, καλλίστῳ θεάματι ἐντυγχάνοντες; ἐπῄνουν δὲ μάλιστα πάντες, ἄτερ καὶ μὲ πρώην ἐκεῖνοι δ ὑπνοίας τὸ ξένον, ϗ τ

7. Haec itaque cum ostenderet Zeuxis, ipse quidem putabat futurum, ut artis admiratione percelleret spectatores. At illi statim quidem exclamarunt. Quid enim facerent aliud, ad pulcherrimum spectaculum admissi? Laudabant vero maxime omnes, eadem, *propter* quae me nuper isti: in-

a Τῶν νεογνῶν] Sic Codd. P. & L. Τὸ νεογνὸν Edd. Edd.

b Ἐν τῷ νηπίῳ] Ἐν τῷ νηπίῳ Gron. Sed nihil mutant

28. Τὸ νεογνὸν δὲ τὸ ἐν τῷ νηπίῳ, ὅμως ἄγριον ϗ ὁ τῷ ἐπαλῷ ἤδη φοβερὸν] Interpretantur, *porro infantum alter, non secus ac pater agrestis est, & in tenera aetate jam terribilis.* Satis fideliter, nisi quod quatuor voces, quae sequuntur tertiam, me offendunt, maxime quia nec in Graecis habentur. Et quare unus modo similis est patri, non etiam alter pullus? An vero scribunt hanc fuisse naturam centaurorum & diversitatem, prout ex equino aut muliebri ubere lactarentur? Quasi vero in lactantibus etiamnum bestiis magnam indolis & feritatis differentiam videamus. Immo quis ille ex duobus est ἀγριώτερος ϗ φοβερώτερος? Profecto meræ absurditates, & misere depravatus est hic locus. Nam ne Graeca quidem bona sunt. Quis enim dicit τὸ νεογνὸν τὸ ἐν τῷ νηπίῳ? quo geminum illum articulum? & cur non tantummodo τὸ ἐν τῷ νηπίῳ, vel τὸ ἐν τῷ νεογνῷ? Quin etiam cur non addit manifestius differentiam, ut appareat quam hic sit ex patre ἄγριος, alter sit instar matris aut παιδίου aut mitior? En igitur necessariam & egregiam restitutionem, τὸ νεογνὸν δὲ, τὸ ὂν τοῦ νηπίου ὅμως ἄγριον ϗ ἐν τῷ ἐπαλῷ ἤδη φοβερὸν; nec de altero infantum, sed utroque accipe; *Foetus autem adhuc in tenerrima aetate tamen ferus & in molli jam terribilis.* Deinde verte. *Et hoc mihi visum est admiratione dignum* (ut referatur ad praecedens, quod perperam *Benedictus* refert ad sequens) *& quod admodum pueriliter* &c. Sane etiam tale quid videtur adtendisse *Opsopoeus.* *J.G.*

Τῶν νεογνῶν] Ita P. & L. In reliquis prave legitur τὸ νεογνὸν. *M. du S.*

33. Ἐν χρῷ . . . προσιζάνουσι] Etsi praepositio ἐν hic vix abesse queat, accedit tamen ad pleonasmum, de quo *Dial.* praeced. *Herod.* c. 5. ad verba παίζουσιν ἐν ὄπλοις, diximus. *J.F.R.*

46. Περίβαλε . . . . ϗ ἀράμενος] Unum adloquitur discipulum, tamen singulari & plurali numero simul utitur, dicens: ἄγε Μικίων περίβαλε τὴν ὠιδὴν, ϗ ἀράμενος ἀπαχθήτω. hoccine ἀντίφασιν: *involve hoc & auferte.* De Graecis securus *Opsopoeus* utrumque singulari numero reddidit, *age puer involutam picturam aufer.* Sed an posteriora in singularem erunt mutanda, vel pronomen ὑμεῖς ante ἀράμενος excidisse dicendum? quia, postquam unum puerum involvere picturam jusserat, dein conversus ad ceteros dixerit: & vos eam domum auferte, quippe quae major erat, quam ut ab uno commode portari posset. At potest ὑμεῖς sic per se satis intelligi, ideo nihil muto; quin vel sine transitu sic potest accipi, ut unum nomine vocans ei simul mandet quid ab eo, quid ab reliquis fieri velit, ideoque comma quod in Paris. post ὠιδὴν erat, servavi, quod *Salmur.* in *punctum* mutavit; id vero si quis praetulerit, ut novum a ϗ ἀράμενος mandatum incipiat, potest recipere. Est tamen locutio rarior, nec permittit tempus eam exemplis adstruere. Alia enim enallage est haec *Aristophanis* Plut. 527. — οὐχ ἥξεις ὅτ' ἂν κλίνῃ καθαρθῶν, ϗ ἐγκοιμᾶται. *Non licebit tibi in lectulo dormire, non enim erunt,* (scil. lecti) Ceterum hic quoque observemus, non semper in tabulis pinxisse veteres, sed etiam picturas in membrana coloribus aqua temperatis factas. Quin & in linteo pingere notum fuisse tempore *Plinii*, vid. ap. ipsum L. XXXV. c. 7. Quod non miror, cum de libris linteis se multo antiquioribus, jam fecerit mentionem *Livius.* Veteres autem aqua tantum, non oleo temperatis coloribus usos, ait Eruditiss. *Alkemade*, in Praefat. ad *Melis Stoke Rym-*

Ko-

inventionis novitatem, argumentum picturae recens, & superioribus ignotum. Itaque intelligens Zeuxis occupari illos ab argumento novo, & ab arte *contemplanda* abduci, ut obiter modo exquisitam rerum curam considerent, *Age*, inquit, ad suum discipulum, *Miccio*, *involve jam tabulam: vos sublatam domum referte. Isti enim lutum* artis nostrae *laudant: ejus autem, propter quod* debebat laudari, *si bene & ex arte se habet, non multam habent rationem: sed exquisitae circa opus ipsum artis laudem intercipit argumenti novitas.*

γνώμεν τ γραφῆς ὡς νέαν, ϗ τοῖς ἔμπροσθεν [c] ἠγνοημένην ὖσαν· ὥστε ὁ Ζεῦξις συνεὶς ὅτι αὐτὺς ἀσχολεῖ ἡ ὑπόθεσις καινὴ ὖσα, ϗ ἀπάγει τ τέχνης, ὡς ἐν παρέργῳ τίθεται τ ἀκρίβειαν τ πραγμάτων, ἄγε δὴ ἔφη, ὦ Μικκίων, πρὸς τ μαθητὴν, σκίβαλε ἤδη τ εἰκόνα, ϗ σκάμβοι ἀποκομίζεσθε οἴκαδε, ὗτοι γὰρ ἡμῶν τ πηλὸν τ τέχνης ἐπαινοῦσι, [d] τ δ', [e] ἐφ' ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, ϗ χρὴ τέχνην, ϗ πολὺν ποιεῖν λόγον, ἀλλὰ παρδοκιμεῖ τ ἀκρίβειαν τ ἔργων ἡ τ ὑποθέσεως καινότομία.

8. Zeuxis igitur ita, justo ille forte iracundius. Antiocho autem, Soteri cognomento, & ejus

Ὁ μὲν οὖν Ζεῦξις, ὕτως, ὀργιλώτερον ἴσως. Ἀντίοχος δὲ, ὁ Σωτὴρ ἐπικληθεὶς, ϗ ὗτος ὅμοιον

c Ἠγνοημένην] Sic habere *J. M.* Fl. *B2.* notat *M. du S.* Sed & habent ita aliae. d Τῶν δ'] Ἴσως τῷ *Le.* e Ἐφ' ὅτῳ, εἰ] Ἐφ' ὅτῳ δεῖ, εἰ καλῶς *Graev.* Sed nihil mutant Edd.

Kronyk, methodumque oleo pingendi Anno demum Christi 1410. ab *Isaco van Eik* inventam docet. At quomodo aqueae istae picturae aëris, aquae salsae, & imbrium injurias ferre poterant? Picturis enim ornatas & coloribus variatas fuisse naves, januas, clypeos, currus & similia, testatur *Plin.* eodem c. 7. & seq. ejusd. libr. 35. quod & alii auctores testantur. Et quomodo ad plura saecula perdurabant etiam sub terra inventae tabulae pictae, ut colores adhuc distingui potuerint? veluti illa nymphaeum referens, de qua vid. *Holstenii* Commentar. in Thes. *Graev.* T. IV. p. 1800. Tegebantur quippe udo tectorio (de quo vid. *Vitruv.*) & incrustabantur pellucido ex gummi ac resinis confecto glutine, vel inurebantur, vid. *Plin.* c. XI. libri dicti. pr. & fin. capitis, quod vocabant *in encaustice pingere*, cujus dúo fuerint genera, *cera*, & *in ebore*, *cestro*: ac tertium accessisse, *resolutis igni ceris penicillo utendi; quae pictura in navibus nec sole nec sale ventisque corrumpitur.* Verum cum λήκυθον olearium ampullam proprie significans, etiam pro vase pigmentario inveniatur usurpatum, & oleum cedri incorrupta a vermibus praestare ligna & ebur sciverint veteres, idque eos in usus adhibuerint, mirum cur in mentem iis non venerit, ipsos colores oleo temperare, & magis miror *Fr. Junium* nihil de hac inventione prodere. Ego saltem illum pervolvens invenire non potui. Quare *manum de tabula*, ne mihi exprobretur quod *Protogeni*, cujus unicum in arte vitium reprehendit *Apelles*, *quod manum de tabula tollere* nesciret, memorabili praecepto, nocere saepe nimiam diligentiam. *J. F. R.*

49. Τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ] Non puto recte cohaerere vulgatam lectionem τ δ' ἐφ' ὅτῳ· sed respondere sibi debere τῷ δ' ἐφ' ὅτῳ. *Graevianae* emendationis sententiam secutus sum; sed eam locum habere posse putabam, & si illud δεῖ non inseramus, sed intelligamus. Decet iratum & stomachantem abrupta oratio. *J. M. G.*

Τῶν δ'] Illud ἴσως τῶ, quod Cod. L. prae se fert, glossam olet, quam quis conjectans forsan τῶ pro τῶν legendum, (quod sane verum foret) margini adposuerat, quaeque deinde, quod saepe fieri notum est, in textum ab imperito est admissa. *J. F. R.*

Ibid. Ἐφ' ὅτῳ] Zeuxis jubet hanc tabulam propositam pueros domum ferre, quia spectatores non artificium laudabant, sed novitatem & insolens argumentum, dicens: ὗτοι γὰρ ἡμῶν τ πηλὸν τ τέχνης ἐπαινοῦσι, τ δ' ἐφ' ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, ϗ κατὰ τὴν τέχνην, ϗ πολὺν ποιοῦνται λόγον. Interpres Salmuriensis: *Hi namque nostrae lutum artis laudant, sed mentis & scopi num recte & ex arte factum sit opus, nullam habent rationem.* Mirum τὰ ἐφ' ὅτῳ esse *mentem & scopum.* Opsopoeus plane omisit. ἐφ' ὅτῳ, ἐφ' ᾧ, ἐφ' οἷς, Graecis est, *qua de causa, qua in re.* Herod. Polymn. πυθόμενοι ἐφ' οἷς ἦλθον, *sciscitanti qua de causa venissent.* Sed in Luciano deest verbum, ad quod referatur ἐφ' ὅτῳ. Puto igitur excidisse τὸ δεῖ, idque absorptum esse a sequente vocula εἰ, quo nullum in priscis membranis frequentius est erratum. si igitur scribas, τ δ' ἐφ' ὅτῳ δεῖ, εἰ καλῶς ἔχει, ϗ κατὰ τὴν τέχνην ϗ πολὺν ποιοῦνται λόγον. *Illorum vero, propter quae oportet*, sc. ἐπαινεῖν, laudare picturam, *num recte & secundum artem sit facta, nullam habent rationem.* *J. G. G.*

54. Σωτὴρ] Antiochus hic omnium primus. In nummis nusquam reperiri hunc titulum, testis est *Spanh.* 415. Sed idem aliunde saris confirmat. Ob hanc ipsam pugnam ei datum tradit *Appianus* in Syriacis. *M. du S.*

ὅμοιόν τι παθεῖν λέγεται ἐν τῇ πρὸς Γαλάτας μάχῃ. εἰ βούλεσθε, διηγήσομαι καὶ τοῦτο, οἷον ἐγένετο, εἰδώς. τούτους γὰρ ἀλκίμους ὄντας, καὶ πλήθει παμπόλλους ὁρῶν, καὶ τὴν φάλαγγα καρτερῶς συνηρμοσμένην, καὶ ὅτι μετώπου μὲν πρόσωπον τοὺς χαλκοθώρακας αὐτοὺς, ἐς βάθος δὲ ὅτι τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὁπλίτας, ὅτι κέρας δ' ἑκατέρωθεν τὸ ἵππον [a] δισμυρίαν οὖσαν, ὅτι δὲ τὸ μέσον, τὰ ἅρματα [b] ἐκπηδήσεσθαι μέλλοντα, δρεπανηφόρα ὀγδοήκοντα, καὶ συνωρίδας ἐπ' αὐτοῖς δὶς τοσαύτας· ταῦτα ὁρῶν, πάνυ σφόδρα εἶχε τὰς ἐλπίδας, ὡς ἁμάχων ὄντων ἐκείνων [c] αὐτῷ. ἐκεῖνος γὰρ [d] δι' ὀλίγου τὸ στράτευμα ἐκεῖνο ὑποδιαθεήσεσθαι, καὶ μεγαλωστὶ, οὐδὲ κατ' ἀξίαν τοῦ πολέμου ἀφίκετο, χαμαὶ ὀλίγους ἄγων, καὶ τούτων πελταστικὸν τὸ πολὺ, καὶ ψιλικόν. οἱ [e] γυμνῆτες δὲ, ὑπὲρ ἥμισυ τοῦ στρατιᾶς ἦσαν· ὥστε ἐδόκει αὐτῷ ἤδη σπένδεσθαι, καί τινα εὐπρεπῆ πρόφασιν εὑρίσκεσθαι τοῦ πολέμου.

Ἀλλὰ Θεοδότας ὁ Ῥόδιος, ἀνὴρ γενναῖος, καὶ τακτικῶν ἔμπειρος, οὐκ εἴα παρὼν ἀθυμεῖν. καὶ ἦσαν γὰρ ἐκκαίδεκα ἐλέφαντες

minato, simile quiddam usu veniſſe dicitur in pugna adverſus Gallograecos. Si vultis hoc quoque, ut factum ſit, enarrabo. Cum ſciret enim hos viros fortes eſſe, & numero plurimos eſſe videret, & phalangem valide denſam, & in fronte quidem tegentes primam aciem loricatos aere, introrſus vero & in verſum ſtantes in acie vicenos quaternos armatos, cornua firmare utrinque viginti millium equitatum; e media acie prorupturos currus falcatos octoginta, & bigarum praeter hos alterum tantum: haec, inquam, videns, male ſane de rebus ſuis ſperavit, qui invicta iſta ſibi putaret. Ipſe enim, brevi tempore comparato illo exercitu, non magnifice, neque pro dignitate belli, veniebat, paucos oppido ducens, & in his peltaſtas plerosque & levis armaturae homines: velites autem ultra dimidium exercitus partem erant. Itaque jam videbatur illi paciſci, & honeſtam belli diſſolvendi rationem reperire.

9. Verum Rhodius Theodotas, vir fortis & ordinandae aciei peritus, cum adeſſet, non paſſus eſt animum abjicere. Erant enim etiam ſexdecim Antiocho elephanti. Hos

a Δισμυρίαν] Δυσμυρίαν male *J. H. B2. Fl. P.* Sed correxit *S.* Alioqui vel nulla Ed. praeeunte corrigendum fuiſſet. b Ἐκπηδήσεσθαι] Ἐπιδήσεσθαι P. & A. Codd. At vulgat. ſervat Cod. Fl. Et mſ. B. Item Ed. *Fl. J. H. P.* &c. c Αὐτῷ] Sic P. Cod. Αὐτῶν Edd. *J. H. B2. Fl. P.* &c. d Δι' ὀλίγου] Ita recte P. & marg. *AsW.* Δὶ ὀλίγου Edd. e Γυμνῆτες] Nihil variare Edd. adnotat *M. du S.*

66. Δὶς τοσαύτας] * Δισμυρίας. *V.*

72. Πελταστικὸν] Τοξικόν. *V.* Pelta ſcutum breve, ſi bene memini. *G.*

Ibid. Ψιλικὸν] Πέζον. † *V.* Levis armaturae, peto. *G.*

* Δισμυρίας] Atqui currus falcati erant octoginta, haud plures. In C. legitur ἕτερα διάδηλα, etiam prave. *M. du S.*

† Imperite admodum haec enarrat Scholiaſtes Graecus: Latinus melius. *M. du S.*

59. Ἐπὶ μετώπου] Opſopoeus verterat: *a tergo*, pro, *in fronte*, ſatis imperite profecto. *J. F. R.*

61. Ἐς βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὁπλίτας] Quum toties haec ſint ab viris doctis explanata, certe nequit laudari *Benedictus*, dum interpretatur primas voces *in medio*, unde utique patet eum non intellexiſſe. Opſopoeus & ſimplicius & propius ad intelligentiam, *in profundum*. *Livius* ſolet dicere *introrſus porrectas ordines*, *introrſus patere aciem*, & *latitudinem aciei*. *J. G.*

Ἐς βάθος δὲ ἐπὶ] Sic *profundum* de denſo ex *Herodian.* ſupra oſtendimus, ad *Piſcat.* c. 13. & 41. *De Merced.* c. 25. & 33. Sic Latini *profundum* etiam de dimenſione horizontali, ut *profundae ſilvae* apud *Lucret.* V. 42. & *Curt.* VII. 7. 4. quod jam dixi in libro *de Ambiguis*. Quae de altitudine arborum interpretari abſurdum foret. Addo hic *Thucyd.* L. V. c. 68. Ἐπὶ δὲ βάθος ἐτάξαντο τῶν ὁπλιτῶν ἐς πεντήκοντα ἀσπίδων. Et *Xenoph.* H. Hiſt. Gr. p. 472. citante Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VII. 78. Item *Diodor. Sic.* p. 575. c. βαθὺν φαλάγγ-

Hos jussit Theodotas tum quidem, quantum ejus fieri posset, occultos habere, ne manifesti essent, ultra exercitum eminentes: ubi vero classicum cecinisset, & jam concurrendum esset, atque veniendum ad manus, invehereturque jam hostium equitatus, currusque suos Gallograeci aperta phalange & discedentes emitterent: tum quaternos elephantes, singulis utrimque equitum aliis occurrere, octo autem alios contra immitti curruum & bigarum agitatoribus. Hoc enim si fieret, terrebuntur, dicebat, illorum equi, & retro in ipsos Gallograecos fuga irruent. Idque ita factum.

10. Cum enim nunquam elephantem neque ipsi Gallograeci, neque equi illorum vidissent: adeo ad inopinatum spectaculum perturbati sunt, ut cum longe adhuc abessent belluae, audito solo illorum barritu, & dentibus conspectis, tanto insignitius, ut e nigro usquequaque corpore, fulgentibus, & rostris tanquam ad rapinam sublatis; ante teli jactum, inclinati sine more

τοῦ Ἀντιόχου· τούτους ἐπέλθοντι ὁ Θεοδότας, τέως μὲν ἔχειν, ὡς οἷόν τε [f] καλαχρύψαντας, ὡς μὴ κατάδηλοι εἶεν ὑπερφαινόμενοι τῇ φάλαγγι· ἐπειδὰν δὲ σημήνῃ ὁ σαλπιγκτὴς, καὶ δέῃ συμπλέκεσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἰέναι, καὶ ἡ ἵππος ἡ τῶν πολεμίων ἐπελαύνῃ, καὶ τὰ ἅρματα οἱ Γαλάται ἀνοίξαντες τὴν φάλαγγα, καὶ διαστήσαντες, ἐπαφῶσι, τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων, ἀπαντᾶν ἐφ' ἑκάτερα τοῖς ἵπποις, τοὺς δὲ ὀκτὼ ἀντεπαφιέναι τοῖς ἁρματηλάταις, καὶ συνωριαγαῖς. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, φοβηθήσεσθαι αὐτοὺς, ἔφη, οἱ ἵπποι, καὶ ἐς τοὺς Γαλάτας αὖθις ἐμπεσοῦν φεύγοντες καὶ ὕπτιοι ἐγένετο.

Οὐ γὰρ πρότερον ἰδόντες ἐλέφαντα οὔτε αὐτοὶ Γαλάται, οὔτε οἱ ἵπποι αὐτῶν, οὔτως πρὸς τὸ παράδοξον τῆς ὄψεως ἐταράχθησαν, ὥστε πόρρω ἔτι τῶν θηρίων ὄντων, ἐπεὶ μόνον [h] τετριγότων ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀδόντας εἶδον ὑπολευκοτέρους ὀφθησομένους, ὡς ἂν ἐκ μέλανος καὶ παντὸς σώματος, καὶ τὰς προνομαίας, ὡς ἐς ἁρπαγὴν ὑπερωρυμένας, [i] πρὶν ἢ τὸ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, ἐκκλίναντες, σὺν

[f] Καταχρύψαντας] Καταχρύψαντα P. [g] Ἑκάτερα] Ἑκατέροις P. [h] Τετριγότων] Delrio τραχυτήτων. Sed nihil mutant Edd. J. Fl. H. P. &c. [i] Πρὶν ἢ] Sic habere J. Fl. H. & B2. notat M. du S.

97. ‡ Τετριγότων] Ποιὸν ἦχον ἀποτελούντων. V.

‡ Τετριγότων] Edit. male τετριγότων.

γι, adductum in Indice. Ἐπὶ τέτταρα autem firmat idem Dukerus ibidem loco Xenophontis modo descripto, ubi ait: καὶ ἐχέτω βάθος σὺν ἀλκῇ, ἢ ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων. J. F. R.

64. Ἐκπλῆξαι] In Angl. God. pro quo ex fide MSS. & Cod. Florent. reposuimus ἐκπλαγῆναι. J. B.

68. Αὐτῶν] P. melius quam quod in reliquis αὐτῶν. M. du S.

Ibid. Δι' ἀλλήλου] Ita, uti conjecerat Vorstius, P. Codex. In impressis δι' ἀλλήλων. M. du S.

86. Τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων ἀπαντᾶν ἐφ' ἑκάτερα τοῖς ἵπποις] Quum vertit Benedictus *tunc cum quaternis elephantis utrimque occurrere equitibus*, imitatur Opsopoeum, *tunc una cum quatuor elephantis utrinque equitibus esse occurrendum*, qui utcrque debuerat addidisse, qui cum elephantis occursuri essent: certe securius poterant, *tunc elephantes quaternos utrinque occurrere equitibus* Galatarum. J. G.

95. Ἐταράχθησαν] Idem Romanis, bello Tarentino, cum Pyrrho dimicantibus evenit. V. Flor. I. 18. A. V.

97. Τετριγότων] Mart. Delrio ad Senec. leg. putat τραχυτήτων. J. B.

Τετριγότων] Polyaenus τραξάντων de elephantis usurpat. Strateg. IV. p. 385. A. Sed Philostratus 61. utitur hac, nisi quod ibi perperam legitur τετρυγὼς pro τετριγός. M. du S.

2. Πρὶν ἢ] Non solum quatuor illae, quas Solanus contulit, sic habent Edd. sed & P. & S. nec dubito quin & ceterae. An vero credidit posse abesse illud ἢ? potest quidem; Sed & recte adest, ut supra Dial. mort. XIV. ALEX. & PHILIP. ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, φυγόντων. Aelian. V. H. I. 27. νόμος ἐστὶν . . . μὴ πρότερον λέγειν μεθυσκομένους, πρὶν ἢ προκυπῆσαι

σὺν ὀδενὶ κόσμῳ ἔφθυγον· οἱ μὲν πεζοὶ, περιπειρόμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς δορατίοις, ᾗ συμπατούμενοι ὑπὸ τῶν ἱππέων, ὡς εἶχον, ἐμπεσόντων ἐπ' αὐτούς, τὰ ἅρματα δὲ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα ἔμπαλιν εἰς τοὺς οἰκείους ἀκ ἀναμωτὶ διεφέρετο σὺν αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ τοῦ Ὁμήρου,

Δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον,
Οἱ ἵπποι δ' ἐπείτοῦ ἄπαξ τ' [a] ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ ἀπέλρεπονῖο, ἀκ ἀναχόμενοι τ' ἐλεφάντων, τοὺς ὀπιβάτας [b] ἀποβαλόντες κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον, τέμνοντες, νὴ Δία, καὶ ἀφαιροῦντες τοῖς δρεπάνοις, εἴ τινας τῶν φίλων καταβάλοιεν. πολλοὶ δ' ὡς ἐν ταράχῳ τοσούτῳ [c] καταβάλλοντο, εἵποντο δὲ ᾗ οἱ ἐλέφαντες συμπατοῦντες, ᾗ συναναρριπτοῦντες ἐς ὕψος ταῖς προνομαίαις, ᾗ συναρπάζοντες, ᾗ τοῖς ὀδοῦσι περιπείροντες, ᾗ τέλος, ἔτοι κρατοῦσι τοῦ διδόασι τῷ Ἀντιόχῳ τὴν νίκην.

Οἱ Γαλάται δὲ, οἱ μὲν, ἐτεθνήκεσαν, πολλῆς τῆς φόνου γενομένης, οἱ δὲ ζῶντες ἐλαμβάνοντο. Καὶ οὐκ ἐπὶ τοῖς ἵπποις ἐπεβοήθουν, οὐδὲ ἐπὶ τοῖς ἅρμασιν, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς ἐλέφασιν, ὡς ἐκείνους ἀναστρέψοντες, ἢ ἀναστρέφοντας ἐπὶ τοὺς ἑαυτῶν ἀναγκάσοντες. Καὶ ἐγένετο ἐπ' αὐτοῖς ἡ μεγίστη σφαγὴ, ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων ἀναιρουμένων. Καὶ ἐπὶ τοσοῦτον ἐπεκράτησεν ἡ νίκη τῶν Μακεδόνων, ὡς καὶ τοὺς ἐλέφαντας ἐπιβάτας ἔχειν, καὶ τοὺς ἐπιβάτας ἐλέφαντας ἄγειν.

modoque fugerent : ubi pedites quidem confixi mutuo ſuorum jaculis, & ab equitibus conculcati, qui toto impetu in illos ruerent : currus autem, relati & ipſi retro in ſuos, non ſine ſanguine inter ipſos differebantur, ſed ut eſt apud Homerum,

10 *Dederunt ſonitumque ruinamque.*
Equi vero ſemel recta regione viarum excuſſi, cum ferre elephantos non poſſent, dejectis aurigis, *currus cum ſtrepitu vacuos raptant*, ſecantes, per Jovem, & lacerantes falcibus, ſi quos amicorum dejeciſſent; multi vero, ut in tanto tumultu dejiciebantur. Inſequebantur vero elephanti etiam, qui conculcarent, & roſtris in altum jactarent *corpora*, & corriperent, & conterent dentibus : & tandem hi ſuis viribus tradunt Antiocho victoriam.

11. Gallograeci autem partim in praelio ceciderunt, magna caede facta, partim vivi

a Ἐς] Sola *S.* omiſit ἐς. b Ἀποβαλόντες] Sic dedi ex *Fl.* & *B2.* Ἀποβάλλοντες *P.* Ἀποβαλλόντες male *J. H. Ald. Fr. S.* c Καταβάλλοντο] Καταλαμβάνοντο Mſ. *B.* Nihil mutant Edd.

10. Δίφροι δ' • ἀνεκυμβαλίαζον] Λίφροι καὶ πρὸς γῆν φερόμενοι, καὶ σωτριβόμενοι ἔχον ἀστείως. *V.*

• Ἀνεκυμβάλιζον Edit. *Cler.* quam mutavit *M. du S.*

νῆσαι αὐτόν. Et non ſemel alibi. *Herodian.* I. c. XI. 11. Οὐ πρότερον ἡ ναῦς ἀνέδραμε, πρὶν ἢ τὴν ἱερείαν ἀνεχθῆναι τοῦ Θεοῦ. Ne plura addam. *J. F. R.*

3. Περιπειρόμενοι] Sic quoque in *J.* erat, ſed ut ſupra poſuit *Solanus*, ut qui περιπειράμενοι legi velit, addiditque conferendum Noſtrum p. 254. Ed. *Junt.* & Tom. altero, p. 172. Id eſt in *Catapl.* c. 51. ubi περιπάρη τις μάλα καρτερὸς, legitur. Alter locus eſt in *Gallo*, c. 2. περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς. Adde & mox hoc capite, τοῖς ὀδοῦσι περιπείροντες. Unde quidem uſus hujus verbi ac vis probatur, minime tamen inde conficitur, περιπειρόμενοι in περιπειράμενοι mutandum; quin paſſivum hic praeferrem; nam ſi medium adhibere voluiſſet, quidni dixiſſet : περιπειράμενοι ἀλλήλους. Plura ad ſignificationem hujus verbi probandam adduxit Rev. *Jac. Elſner.* ad I. ep. ad *Timoth.* VI. 10. Καὶ ἑαυτοὺς περιέπειραν ὀδύναις πολλαῖς. Ubi & haec *Luciani*, & *Heliodor.* L. IX. p. 438. & *Plut.* Gracch. p. 842. profert. *J. F. R.*

6. Τὰ ἅρματα δὲ ἀναστρέψαντα] Uterque interpres hoc loco ſomniat ſubverſos currus, tanto ineptius, quod tamen eosdem mox ferri denuo in ſuos dicant; quae quemadmodum fieri poſſunt ? Praeterea didici, quum de ſubverſione loquitur Lucianus, non ἀναστρέφειν illic locum habere, ſed ἀνατρέπειν. Sic in hiſtoria conſcrib. ἀναστρέψαι μόνον τὰ τῶν ἅλων, & in Demonacte ἀναῤῥαπίσαι τῷ σκάφους, ubi vertitur *ſubmerſa nave*, forſan praeter auctoris & mentem & manum, quae tantum vult aut voluit, *ſubverſa*. Et noſtrum ipſum in *Ariſtophanis* Pace. ἅρματα δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀνατετραμμένα. At nunc intelliguntur *retracti* vel *reverſi*, ut in Scytha, σὺν ἂν τοῖς ἀνίσχειν ἄρασι εἰς Σκύθας Anacharſis, εἰ μὴ Σόλων ἀπέλασε. Indignum profecto tam exigua, nota & obvia ignorari. Quin etiam diſtinctio ponenda eſt poſt verbum ἀναστρέψαντα, ſed hoc modo, τὰ ἅρματα δὲ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα εἰς τοὺς οἰκείους, οὐκ ἀναμωτὶ διεφέρετο. Mox male in *Salmurienſi* editum τοῦ τοῦ εὐθὺ ὁδοῦ, quod in hac editione repeti video, quum recte *Baſileenſes* τοῦ εἰς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ. *J. G.*

10. Δί-

vi capti ſunt, praeter paucos oppido, qui fuga montes petiere. Paeanem autem cecinere, qui cum Antiocho fuerant Macedones, & alius aliunde accedentes coronarunt regem cum clamore, egregium victorem illum praedicantes. At ille, nec ſine lacrumis, *pudeat nos*, inquit, *milites, quotum ſalus in ſexdecim his belluis poſita fuerit. Itaque niſi perculiſſet hoſtes ſpectaculi novitas, quid nos ad illos futuri eramus?* In tropaeo autem juſſit aliud nihil quam ſolum elephantem inſculpi.

12. Jam mihi videndum eſt, ne quod mihi contigit, Antiochi *praelio* ſit ſimile. Reliqua quidem praelii, indigna *viſa ſunt attentione*: elephanti autem quidam *ſunt*, & peregrina ſpectantibus terriculamenta, & praeſtigiae: temere quidem illa laudant omnes. Aſt quibus ego confiſus fueram, horum nulla apud illos habetur ratio: verum ad id ſolum obſtupeſcunt, pictam hic eſſe Centaurum feminam, idque, ut eſt,

νοῦσο, πλὴν πάνυ [d] ὀλίγοι, ὁπόσοι ἔφθασαν
εἰς τὰ ὄρη ἀναφυγόντες· οἱ Μακεδόνες δὲ, ὅσοι
σὺν Ἀντιόχῳ ἦσαν, [e] ἐπαιώνιζον· καὶ προσιόντες ἄλλοθεν ἀλλαχόθεν, ἀνέδην τὸ βασιλέα, καλλίνικον ἀναβοῶντες. ὁ δὲ, καὶ δακρύσας, ὡς φασιν, Αἰσχυνώμεθα, ἔφη, ὦ στρατιῶται, οἷς γε ἡ σωτηρία ἐν ἑκκαίδεκα τούτοις θηρίοις [f] ἐγένετο, ὡς εἰ μὴ τὸ καινὸν τῆς θεάματος ἐξέπληξε τοὺς πολεμίους, τί ἂν ἡμεῖς ἦμεν πρὸς αὐτούς; ὅτι τε τῷ τροπαίῳ, κελεύει ἄλλο μηδὲν, ἐλέφαντα δὲ μόνον ἐγκολάψαι.

Ὥρα τοίνυν με σκοπεῖν, μὴ καὶ τὰμὰ ὅμοιον ᾖ τῷ Ἀντιόχου, τὰ μὲν ἄλλα, οὐκ ἄξια μάχης. ἐλέφαντες δέ τινες, καὶ ξένα μορμολύκεια πρὸς τὰς ὁρῶντας, καὶ θαυμαλοποιία, [g] ἄλλως ἐκπεπληγμένα γοῦν ἐπαινοῦσι πάντες· οἷς δ' ἐγὼ [h] ἐπεποίθειν, ἐν πάνυ ταῦτα ἐν λόγῳ παρ' αὐτοῖς ἐστιν· ἀλλ' ὅτι μὲν Θήλεια Ἱπποκένταυρος γεγραμμένη, τοῦτο μόνον ἐκπλήττονται. καὶ ὥσπερ ἐστὶ, καινὸν, καὶ

[d] Ὀλίγοι] Ὀλίγου ſola marg. *AtW.* [e] Ἐπαιώνιζον] Sic *J. P. S. H.* Fl. Ἐπαιάνιζον *Schol.* & P. [f] Ἐγένετο] Ald. ἐγένετο. Sed marg. ejus ἐγένετο, quod jam habebant recte cett. Edd. [g] Ἄλλως] Nihil hic abire a vulgata, *J.* Fl. *H. S.* notat *M. du S.* [h] Ἐπεποίθειν] Ἐπεπόθειν L. male.

26. Ἐπαιώνιζον] Ἀλαλάζειν ἐπὶ νίκῃ. *V.*

27. Ἀνέδην] Ἐκφώνων. *V.*

10. Δίφροι δι' ἀνακωμωδιάζουσι] Ex *Homeri* Iliad. Π. v. 389. Mox κεῖθ' ὄχεα κροτάλιζον, ex ejusdem poëtae Iliad. Λ. 160. petita ſunt. *J. G. G.*

Δίφροι] *Homer.* Il. Π. 379. *M. du S.*

13. Ἀποβαλόντες] Etſi parvi eſt, monendum tamen, me ideo ἀποβαλόντες, ex *Fl.* & *B2.* praetuliſſe, quia ex ipſa prava ſcriptura reliquarum ſuſpicor, eas aoriſtum dare voluiſſe; omnes enim ἀποβάλλοντες legunt, accentu in penultima collocato, etſi duplex λ habent. Et mirum eſt, ut ſaepe vitium unius tam apertum, & facile corrigendum propagetur per reliquas. Sola P. ἀποβάλλοντες. Cui ſi plures vett. conſenſiſſent, non mutaſſem quidem; ſed aor. hic tamen magis placet, etſi mox τίμωντες ſequitur, & ſequentia etiam participia omnia in praeſenti tempore efferuntur, quia ἀποβαλόντες cum τίμωντες non ita arcte cohaeret; nam quod Κεῖθ' in *Junt.* a majore litera inchoatur, quia verba Homeri ſunt, nihili eſt, quum novus ſenſus ibi non incipiat; ideo etiam comma ante κεῖθ' tollere non dubitavi, quo ſenſum planiorem redderem. Tum etiam accentum in κεῖθ' mutavi, quum Edd. nonnullae Luciani haberent κεῖθ'. Eſt enim hic κεῖθ' pro κενὰ, i. e. κενὰ ὄχεα, *vacui currus*, ſed κεῖθ' ſ. κεῖνα ab ἐκεῖθεν foret. Sic ſaltem κεῖθ' accentu acuto in tribus quoque bonae notae Homeri Editt. quas contuli, exaratum eſt; alioqui potius ſine accentu ſcriberem, quia is in ultimam incidit. Verumtamen adhuc aliquid ad ſenſum deeſſe videtur, nempe καὶ vel τε; mallem itaque legere τούς τε ἐκβάτας ἀποβαλόντες κεῖθ' ὄχεα κροτάλιζον. *Seſſoribusque excuſſis vacuos currus cum ſtrepitu rapiebant.* Κροτάλιζον enim hic pro ἐκροτάλιζον, augmento poëtice abjecto, ſervandum; licet alibi, ubi ad poëtae alicujus verba non reſpicitur, id omiſſum recte reſtituerint eruditi. Vid. mox *Harm.* c. 1. ubi νικήσας in ἐνίκησας mutatum. At in praet. plusq. perf. ſaepe in proſa etiam abjicitur, ut dicam deinde. *J. F. R.*

Ibid. Κεῖθ' ὄχεα] *Homer.* Il. Λ. 160. *M. du S.*

17. Κατεβάλλοντο] MS. Regius κατελαμβάνοντο. *J. B.*

20. Περικάροντες] Vid. paullo ſupra ad caput praecedens. *M. du S.*

26. Ἐπαιώνιζον] P. & Schol. ἐπαιων . . . Utroque modo vulgo apud Scriptores reperitur. *M. du S.*

34. Ἐλίφαντα] Vide ejus nummum, quem exhibet *Spanh.* 406. *M. du S.*

ἢ τεράστιον δοκεῖ αὐτοῖς. τὰ δ' ἄλλα, μάτην ἄρα τῷ Ζεύξιδι πεποίηται; ἀλλ' ὑ μάτην· γραφικοὶ γὰρ ὑμεῖς, καὶ μὴ τέχνης ἕκαστα ὁρᾶτε, εἴη μόνον ἄξια γ θεάτρου δεικνύειν.

novum ac portentosum illis videtur. Reliqua igitur frustra elaborata Zeuxidi? Minime vero frustra: vos enim pictoriae rationis periti, & cum arte inspicitis omnia. Utinam modo digna sint theatro quae ostendantur.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ.

ΑΡμονίδης ὁ αὐλητὴς, ἤρετο ποτὲ Τιμόθεον διδάσκαλον αὐτῦ ὅντα, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε, πῶς ἂν ἔνδοξος γενοίμην ἐπὶ τῇ τέχνῃ; ἢ τί ποιῶν δῆτα, εἰσονταί με οἱ Ἕλληνες ἅπαντες; τὰ μὲ γὰρ ἄλλα εὖ ποιῶν, ἐδιδάξω με ἤδη ἁρμόσασθαι τ αὐλὸν ἐς τὸ ἀκριβὲς, ἢ ἐμπνεῖν ἐς τ γλωττίδα λεπτόν τι, ἢ ἐμμελὲς, ἢ [a] ὑποβάλλειν τὰς δακτύ-

HARMONIDES.

1 HArmonides tibicen interrogavit olim magistrum suum Timotheum: *Dic mihi*, inquit, *Timothee, quomodo celebris in arte fieri possum? & quo facto meo me* 5 *Graeci omnes cognoscent? Reliqua enim, agnosco beneficium tuum! docuisti me jam accurate tibiam temperare, & inflare in ligulam tenue quiddam ac modulatum, & ad-*

mo-

a Ὑποβάλλειν] Sic M. *J. S. H.* Fl. *P.* &c.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ] Ad eruditissimum quendam de suis sermonibus scribit, cujus judicium videtur plurimi facere. G.

2. Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε] Παρέλκει τὸ ἔφη, ἢ παιτιτὸν ἐς τὸ Ἀθηναίων ἔθος. *V.*

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ] Non est προσλαλιὰ, sed Σύστασις sive commendatio. *Th. M.*

1. Ἁρμονίδης] Philippo Maced. regnante vixit. *Marm. Oxon.* 173. ep. 77. V. *Plut.* 957. 1. *M. du S.*

3. Τιμόθεον] Hic nobilissimus sub Alexandro magno floruit, de cujus Musica, qua Alexandrum ad bellum accendere solebat, meminit *Dio* in Lib. de Regno. *G. C.*

Τιμόθεον] *Timotheus* lyricus clarus est apud veteres, qui, quod plures lyrae chordas addidisset, Lacedaemone exulare jussus est, *Plut.* 209. Historiam ex *Boëthio* & decretum ipsum emendatius exhibet *Casaub.* ad Athen. p. 613. Sed *Milesius* ille, uti ex decreto constat; Noster autem *Boeotus*, ut mox patebit. Quod rite observatum lucem loco mox sequenti a viris doctis sollicitato foenerabit. De nostro vid. Ἀπαιδ. c. 5. De Milesio *Leop.* 160. Hic est qui Phrygium canens Alexandrum in convivio ad arma subito excitatum mox remisso cantu a furore ad quietem revocavit. Historiam narrat *Basilius* de leg. Gr. lib. (Grot. Ed. 99.) *M. du S.*

12. Τῆς Φρυγίου] Modorum seu nomorum ratio circumscribitur. Phrygio tribuit τὸ ἔνθεον Bacchanalem licentiam, Dorico severitatem, Ionico jucunditatem, *Apul.* lib. 1. Florid. *Plut.* & *Boëth.* in Musica. *G. C.*

Τῆς Φρυγίου] Sunt Harmonidae quatuor solum musicae modi principales, Phrygius, Lydius, Dorius & Ionicus: cum tamen qui de musica scripserunt, quinque constituant, addentes his quatuor *Æolium*, ut *Plato* 3. de Rep. *Athen.* lib. 14. *Cassiodor.* Epist. 40. lib. 2. & libr. de Music. Nisi sub Dorio Æolium involvat, haec enim duo saepe confunduntur, ut in *Pindaro* qui cum Dorice scriberet, vocavit musam suam αἰολίδα μολπὰν. Assignat autem τῷ Φρυγίῳ τὸ ἔνθεον. ubi male Interpres Obsop. *attonitum*. voluit enim Harmonides *religiosum*, ut patet locis citat. & apud *Apulejum* libr. 1. Florid. Sed de tonorum istorum qualitate omnes isti fere inter se dissentiunt: tribuit Ionio τὸ γλαφυρὸν. Interpres *suavitatem*, vertendum erat *varium*, ut apud *Apulejum* loc. cit. sic saepe apud *Homer.* γλαφυρὸν pro eo quod multos recessus multasque latebras habet. *J. B.*

Τῆς Φρυγίου] Qui pleniorem de modis musicis ideam desiderat, adeat *Claud. Ptolemaei* Harmonicorum libros, quorum bellam nobis editionem reliquit Clariss. *Joh. Wallis* Oxon. e theatro Scheldoniano an. 1682. Ibique in Appendice veterum Harmonicam ad hodiernam, comparatam. *J. F. R.*

25. Νικήσας . . . ὁμωνυμόν σοι] Harmonides, cujus nomine hunc libellum insignivit Lucianus, petit a Timotheo magistro suo, qui se tibias inflare docue-

rit,

movere commode digitos ſublatione crebra ac poſitione, & incedere ad numeros, & ut cantus conſentiat choro, & modi uniuscujusque proprietatem ſervare, Phrygii illum quaſi divinum afflatum, Lydii Bacchicum furorem, honeſtam gravitatem Dorii, & Ionii denique venuſtatem. Haec igitur didici a te omnia. Maxima vero, & propter quae concupivi artem canendi tibiis, nondum video quomodo ab illa mihi contingant, gloria apud populum, & ut conſpicuus ſim in multitudine hominum, & monſtrer digito, & ut, ſicubi appearem, ſtatim convertantur ad me omnes, & nomen meum dicant, Hic eſt ille Harmonides, tibicen optimus! quemadmodum quum tu etiam, Timothee, primum domo e Boeotia adveniens ſuccinuiſti Pandionidi, viciſtique in Ajace furioſo, modulos faciente tuo illo co-

λως εὐαφῶς ὑπὸ πυκνῇ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει, καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, καὶ σύμφωνα εἶναι τὰ μέλη πρὸς τὸν χορὸν, καὶ τὴν ἁρμονίας ἑκάστης ἀφυλάττειν τὸ ἴδιον, τὴν Φρυγίου τὸ ἔνθεον, τὴν Λυδίου τὸ Βακχικὸν, τὴν Δωρίου τὸ σεμνὸν, τὴν Ἰωνικῆς τὸ γλαφυρὸν. ταῦτα μὲν πάντα ἐκμεμάθηκα παρὰ σοῦ· τὰ μέγιστα δὲ καὶ ὧν ἕνεκα ἐπεθύμησα τῆς αὐλητικῆς, οὐκ ὁρῶ πῶς ἂν ἀπ' αὐτῆς μοι προσγένοιτο ἡ δόξα, ἡ παρὰ τοὺς πολλοὺς, καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐν πλήθεσι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ· καὶ ἡνίκα φανῶ, εὐθὺς ἐπιστρέφεσθαι πάντας εἰς ἐμὲ, καὶ λέγειν τὄνομα. ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ Ἁρμονίδης ἐστὶν, ὁ ἄριστος αὐλητής· ὥσπερ ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, τοπρῶτον ἐλθὼν οἴκοθεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπηύλησας τῇ Πανδιονίδι, καὶ ἐνίκησας ἐν τῷ Αἴαντι τῷ ἐμμανεῖ, τῷ ὁμωνύμου σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, ἐδεῖς

Ajax furioſo, modulos faciente tuo illo comonymo tibi fecerat, ut ſe quoque, quemadmodum gloriam ſibi comparet, doceat; quo & ipſe digito monſtretur praetereuntium; ὥσπερ, inquit, ὅτε ἐκ σὺ ὦ Τιμόθεε, τοπρῶτον ἐλθὼν οἴκοθεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπηύλησας τῇ Πανδιονίδι, καὶ νικήσας ἐν τῷ Αἴαντι τῷ ἐμμανεῖ, τῷ ὁμώνυμόν σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, ἐδεῖς ἦν, ὃς ἠγνόει τοὔνομα, Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν. Si haec attente inſpiciantur, patet, niſi fallor, ſcribendum ἐνίκησας. Sicut quum etiam tu, Timothee, primum ex patria Boeotia egreſſus, tibiis ceciniſti Pandionide, & ſuperior fuiſti in Ajace furente, &c. Caeterum in verbis ſequentibus quod Marcilius pro ὁμώνυμόν σοι legit ὁμωνύμου σου, certiſſima quidem videtur emendatio, (id namque voluit Auctor, ſuperior fuiſti eo, qui tibi cognominis cecinerat) ſed quod σοι in σου mutat, ejus vero cauſam perſpicio nullam. Utroque modo Graeci, ὁμώνυμός τινι & τινος. J. J.

Νικήσας . . . ὁμωνύμου σοι] Poſtea in marg. Lectt. Lucian. Cl. *Jenſius* haec addidit. Ut Graece dicitur ὁμώνυμός σου, & σοι, ita & Latini extulere *cognominis tui & tibi. Serv.* ad VI. Aeneid. vſ. 383. facit autem hic & haec cognominis; nam in Plauto lectum eſt, cum una de Bacchidibus diceret: *illa mei cognominis fuit.* Hinc apud *Plin.* III. c. 2. legendum conjectabam: *appoſita eſt cognomini ſui fluvio*, ubi *Harduinus* mallet: *cognomini ſibi*, vel, *nominis ſui.* Vulgo circumfertur: *cognominis ſui.* Niſi Plinius *cognominis ſui* dixerit, hoc eſt, nominis ſui. quo pacto *Tacit.* XII. Ann. 55. *cognomentum*, hoc eſt nomen. Et *Juſtin.* IV. c. 2. & VII. 1. & XV. 2. cognominare ἀντὶ τοῦ nominare. *ORTWINIUS.*

Ἐνίκησας] Sic Cl. *Jenſius* emendat, quem vel invitis codicibus, & ipſo M. hic recte monentem ſequimur. *M. du S.*

26. *Τῷ ὁμώνυμόν σου*] Leg. *τῷ ὁμωνύμου σου. Th. M.*

Ibid. Ὁμωνύμου σοι] Hoc erat quod ſupra monebam, duos fuiſſe *Timotheos* Muſicos. Thebanus ergo hic junior Miletii melos canebat. Aliter tamen hic quam edidi, in Edd. legitur, nempe *ὁμώνυμόν σοι*; ſed emendatione hac nihil certius, quam partim etiam a *Marcilio* viſam eſſe, nota ejus indicat. *M. du S.*

Τῷ ὁμωνύμου] Veriſſimam puto *Marcilii* conjecturam correctam a *Jenſio τῷ ὁμωνύμου σοι*, eamque interpretatione expreſſi. Diſtinguit homonymos duos Timotheos, tibicinem hunc Thebanum, & Mileſium alterum, Poëtam, & eundem quoque Muſicum. Addendus hic locus theſauris *Fabricianis* Bibl. Gr. 2, 19. p. 694. Caeterum *Pandionidem* fabulam intelligo de Pandionis filiabus, in qua Philomela & Progne mirabilem tibicini occaſionem praebent: *Ajax furioſus* nobile argumentum Tragicorum &c. *J. M. G.*

Τῷ ὁμωνύμου σου] In re tam manifeſta uni *Pell.* obſecundaſſe ſatis habui; nam etſi vulgatum *ὁμώνυμον* ad *μέλος* relatum, aliquem ſenſum faciat; non tamen eum exhibet, quem Auctor voluit. *J. F. R.*

ὐδεὶς ἦν ὃς ἠγνόει τὔνομα, Τιμόθεον ὃν Θηβῶν· ἀλλ' ἔνθα ἂν ἡ νῦν φανῇς, συμθέουσιν ὅπῃ σὲ πάντες, ὥσπερ ὅπῃ ἡ γλαῦκα [a] τὰ ὄρνεα· ταῦτ' ὀξὺ δὴ ἄπερ ἠυξάμην αὐλητὴς γενέσθαι, καὶ ὑπὲρ ὧν πεπόνηκα τὸν πολὺν, ἐπεὶ τό γε αὐλεῖν αὐτὸ, ἄνθρωπος ἔνδοξον εἶναι δι' αὐτὸ, οὐκ ἂν δεξαίμην, ἀγνώστῳ μοι προσγενόμενον, οὐδ' εἰ Μαρσύας, ἢ Ὄλυμπος γενήσεται μέλλοιμι λαθάνων. οὐδὲν γὰρ ὄφελος ἀπόρρητα, φασὶ, καὶ ἀφανῆς ἡ μουσικῆς. ἀλλὰ σὺ, ἔφη, καὶ ταῦτα παίδευσόν με, ὅπως μοι χρηστέον καὶ αὐτῷ, καὶ τῇ τέχνῃ· καί σοι διττὴν εἴσομαι τὴν χάριν, καὶ ὅτι τῇ αὐλήσει, καὶ τὸ μέγιστον, καὶ ὅτι τῇ δόξῃ αὐτῆς.

gnomine; nemo erat, qui ignoraret nomen, Timotheum Thebanum. Sed ubicumque nunc etiam conspiciendum te praebes, concurrunt ad te omnes, ut ad noctuam aves. Haec sunt, propter quae tibicen fieri optavi, & pro quibus laborem illum multum susceperi. Ipsam quandoquidem canendi facultatem, a celebritate nominis separatam, non receperim, si inglorio & ignoto contingat, neque si Marsyas aut Olympus in illa obscuritate futurus sim. Occultae enim ajunt, nullus est respectus Musicae. Verum tu, inquit, & haec doce me, quomodo & me ipso & arte utendum sit: & duplicem tibi habebo gratiam, & de canendi facultate, & quod maximum, gloriae etiam, quae inde continget ipsius nomine.

Ἀποκρίνεται οὖν αὐτῷ ὁ Τιμόθεος, ἀλλ', ὦ Ἁρμονίδη, ἐρᾷς μοῦ, ἔφη, εὖ ἴσθι, καὶ μικρᾷ πράγματος, ἐπαίνου, καὶ δόξης, καὶ ἐπίσημος εἶναι, καὶ γιγνώσκεσθαι πρὸς τῶν πολλῶν· τοῦτο δὲ, εἰ μὲν ὑτῳοῦν πως ἐς τὰ πλήθη παριὼν ἐπιδεικνύμενος, ἐθέλοις ποιεῖσθαι, μακρὸν ἂν γένοιτο, καὶ οὐδὲ ὅτῳ ἅπαντες εἴσονταί σε· ᾗ γὰρ ἂν εὑρεθείη ἢ θέατρον, ἢ στάδιον ὅτω μέγα, ἐν ᾧ πᾶσιν αὐ-

2. Respondet igitur illi Timotheus: *Tu vero*, inquit, *Harmonide, amare te noris rem non parvam, laudem & gloriam, & ut insignis fias, & cognoscaris a plurimis. Hoc vero si sic in publicum prodiens, tui ipsius audiendi copiam faciens, praestare tibi velis; longum fuerit, & ne sic quidem omnes te noverint. Ubi enim aut theatrum inveniatur, aut circus ita magnus, in quo tibia canas Grae-*

[a] Τὰ ὄρνεα — πεπόνηκα] Tredecim illa verba desunt in *J*. Adsunt in ceteris ad unam omnibus, Adsunt etiam in W. nisi quod hic Cod. pro τὰ ὄρνεα, habeat τὸ ὄρνεον.

29. Ἐπὶ τὴν γλαῦκα] Noctua noctu videt, canit & volat sola, odiosa caeteris avibus, in quas astuta utitur dimicatione, nam avicularum multitudine circumdata resupina pedibus pugnat, collectaque in arcum, rostro & unguibus tota tegitur, ei auxiliatur accipiter, foedere quodam naturae, ut inquit *Plin. Laërtius* scribit Timonem Philiasium hoc nomine maxime reprehendisse Arcesilaum, quod is populares plausus non aliter consectaretur, atque noctua frequenti avium conventu claudi consuevit.

Hac ait, & turbam dextra laevaque frequentem
Ingreditur, volucres ululas mirantur inepta,
Illa stupet solidum; sed tu vanissime, plebis
Captator, quid ob hac tam non praclara superbis?

Sic Apologum *Ang. Politian.* in sua Lamia exponit. G.C.

Ἐπὶ τὴν] *Aves circa noctuam.* Caetera enim sunt Interpretis non Luciani, de hoc proverb. *Aristot. Laërt. Dio Chrysostomus*, alii. J.B.

Ἐπὶ τὴν γλαῦκα τὰ ὄρνεα] Vid. *Aelian.* de Anim. l. 29. M. du S.

Ibid. Τὰ ὄρνεα] Saltus quem typotheta in *Junt.* fecit, videtur natus a similitudine terminationis in κα; Hinc reliqua a γλαῦκα usque ad πεπόνηκα omisit. J.F.R.

30. Ταῦτ' ὀξὺ δὴ ἄπερ ἠυξάμην] Lege δ' ἅπερ ηὐ... *Th. M.* At illud δὴ ego jam in Edd. antiqq. reperi. J.F.R.

34. Μαρσύας] Vid. infra *adversus indoct.* c. 5. J.F.R.

35. Ὄλυμπος] Hunc iterum nominat Ἀσιαν. c. 5. M. du S.

Ibid. Οὐδὲν γὰρ] Τῆς λανθανούσης μουσικῆς οὐδὲς λόγος. Vide Interpr. *Persii* ad Sat. 1. J.B.

36. Φασὶ] Meminit hujus proverbii *Gellius* XIII. 30. *A. V.* Adde & *Eurip.* Med. 542. Item *Suetonium.* M. du S.

Ibid. Ἀφανοῦς ἡ μουσικῆς] Hujus adagii sensus est, quasvis egregias dotes ingenii, si non proferas, pe-

Graecis omnibus ? Quo vero facto innoteſcas illis, & ad finem voti tui pervenias, id ipſum quoque ego tibi ſubjiciam. Cane tu quidem etiam theatris nonnunquam ; ſed parum cura vulgus. Compendiaria vero, & facillime ducens ad gloriam via iſta eſt : ſi nempe elegeris Graecorum optimos , & paucos illorum, qui capita ſunt , & extra controverſiam admirabiles, & quibus fides in utramque partem habeatur : (ſive vituperent ſive laudent) *his, inquam , ſi oſtenderis cantus tuos , atque hi te laudaverint ; Graecis omnibus brevi adeo tempore innotuiſſe te putato. Vide quomodo hoc demonſtrem. Si enim quos omnes norunt , & quos admirantur, hi norint te probatum tibicinem eſſe ; quid vulgo tibi opus eſt , qui omnino ſequetur hos qui melius judicare poſſunt ? Iſta enim multitudo , ipſi quidem ignorant meliora , ſellularii majorem partem opifices : quem vero principes laudaverint , illum non ſine ratione laudari arbitrantur , itaque laudabunt ipſi quoque. Etenim in certaminibus quoque , multitudo quidem ſpectatores ſunt eatenus , ut plaudant aliquando vel ſibilent :*

λήσεις τοῖς Ἕλλησιν ; ὡς δὲ ποιήσας γνωσθήσῃ αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸ πέρας ἀφίξῃ τῆς εὐχῆς, ἐγὼ καὶ [b] τοῦθ' ὑποθήσομαί σοι· σὺ γὰρ αὔλει μὲν καὶ πρὸς τὰ θέατρα ἐνίοτε· ἀτὰρ ὀλίγον μέλετω σοι τῶν πολλῶν. ἡ δ' ἐπίτομος καὶ ῥᾳστα ἐπὶ τὴν δόξαν ἄγουσα, ἥδε ἐστίν. εἰ γὰρ ἐπιλεξάμενος τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι τοὺς ἀρίστους καὶ ὀλίγους αὐτῶν, ὅσοι κορυφαῖοι, καὶ ἀναμφιλόγως θαυμαστοί, [c] καὶ ἐπ' ἀμφότερα πιστοί, εἰ τούτοις (φημὶ) ἐπιδείξαιο τὰ αὐλήματα, καὶ οὗτοι [d] ἐπαινέσονταί σε, ἅπασιν Ἕλλησι νομιζε ἤδη γεγενῆσθαι γνώριμος· ἐν ὅτῳ βραχεῖ; καὶ τὸ πρᾶγμα ὅρα πῶς συντίθημι. εἰ γὰρ [e] οὓς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὓς θαυμάζουσιν, οὗτοι δὲ εἴσονταί σε αὐλητὴν εὐδόκιμον ὄντα, τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν, οἵ γε πάντως ἀκολουθήσουσι τοῖς ἄμεινον κρῖναι δυναμένοις; ὁ γάρ τοι πολὺς οὗτος λεὼς, αὐτοὶ μὲν ἀγνοοῦσι τὰ βελτίω, βάναυσοι ὄντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν. ὅν τινα δ' ἂν οἱ πρέποντες ἐπαινέσωσι, πιστεύουσι μὴ ἂν ἀλόγως ἐπαινεθῆναι τοῦτον· ὥστε ἐπαινέσουσι καὶ αὐτοί. καὶ γὰρ ἂν καὶ τοῖς ἀγῶσιν, οἱ μὲν πολλοὶ θεαταὶ [f] ἴσασι κροτῆ-

[b] Τοῦθ'] Sic Edd. τοῦτο W. [c] Καὶ] Deeſt in Edd. Adeſt in W. [d] Ἐπαινέσονται] Sic M. recte & Edd. Excepta B2. quae vitioſe ἐπαναίσονται. quod *Vorſt.* tamen mutaverat in ἐπαινέσονται. Sed —ἴσομαι in proſa uſitatius. [e] Οὓς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὓς θαυμάζουσιν] Quatuor verba ab οὓς ad οὓς omiſit Fl. quae adſunt in cett. [f] Ἴσασι] Sic dedi ex L. Εἰσὶ Edd. quid M. habeat neſcio, abſciſſa enim haec ſunt. *M. du S.*

59. Ἐπ' ἀμφότερα πιστοὶ] Πρὸς τὸ ψέγειν ἐ ἐπαινῶν. *G.*

inde eſſe , quaſi non habeas *Suet.* in Ner. *Gell.* cap. ult. L. 13. *Ovid.* (immo III. art. am. 399.)

Tu licet & Thamyram ſuperes atque Orphea cantu,
Non erit ignota gratia magna lyra. *G. C.*

59. Καὶ] W. ſolus habet illud καὶ ante ἐπ' ἀμφότερα. *M. du S.*

Ibid Ἐπ' ἀμφότερα πιστοὶ] Benedictus, *ſpectata utrinque fidei.* Quid intellexerit , ipſe viderit : certe nequaquam ad Graeca. Opſopœus, *quorum fides in utraque fortuna ſpectata ſit.* Abſurdiſſime: nec enim huc adverſa vel ſecunda quidquam faciunt. Immo *ad utrumque* , vel *in utroque* , nempe & reprehendendo & approbando. *J. G.*

61. Ἐπαινέσονται] Ubi legimus , *ſi τούτοις φημὶ ἐπιδείξαιο τὰ αὐλήματα , καὶ οὗτοι ἐπαινέσονταί σε , ἅπασιν Ἕλλησι νομιζε ἤδη γεγενῆσθαι γνώριμος.* non dubito quin haec quoque oratio vitio unius literae decorem ſuum amiſerit ; legendumque ſit ἐπαινέσωνται. Timotheus nempe Harmonidae tibicini viam monſtraturus , qua per compendium poſſet fieri clarus inter omnes Graecos ; jubet eum ſeligere ex omnibus Graecis optimos, eosque paucos & principes , quibus artem ſuam probet. *His*, ait , *ſi artem tibiis canendi oſtenderis , iique te laudarint , jam te omnibus Graecis cognitum eſſe facilum exiſtima.* *J. J.*

66. Τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν] Ut mima illa : ſatis eſt equitem mihi plaudere. *J. B.*

73. Ἴσασι] Aliquid excidiſſe mihi videbatur, antequam ex L. hanc ſcripturam , pro εἰσὶ, quod in aliis eſt, vidiſſem. *M. du S.*

τῆσαί πῶλε, καὶ συρίσαι, κρίνουσι δὲ ἑπτὰ, ἢ πέντε, ἢ ὅσοι [a] δή. ταῦτα ὁ μὲν Ἁρμονίδης οὐκ ἔφθη ποιῆσαι. μέλλοντι γὰρ αὐλῶν, φασιν, ὅτε τοπρῶτον ἠγωνίζετο, φιλοτιμότερον ἐμφυσῶν, ἐναπέπνευσε τῷ αὐλῷ, καὶ ἀπεφάνθη ἐν τῇ σκηνῇ ἀπέθανε, τὸ αὐτὸ καὶ πρῶτον καὶ ὕστατον αὐλήσας ἐν Διονυσίοις.

judicant vero aut septem aut quinque, aut quotcumque tandem. Illa quidem Harmonides perficere non potuit. Inter canendum enim, narrant, cum primum in certamen descenderet, contentius prae honoris cupiditate dum inflat, in ipsam quasi tibiam exspiravit, & sine coronae honore in tabernaculo mortuus est.

Ὁ μέντοι γε Τιμοθέου λόγος, [b] οὐκ αὐλητῇσιν, οὐδ' Ἁρμονίδῃ μόνον εἰρῆσθαί μοι δοκεῖ, ἀλλὰ πᾶσιν, ὅσοι δόξης ὀρέγονται, δημόσιόν τι ἐπιδεικνύμενοι, καὶ παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνου δεόμενοι. ἔγωγ' οὖν ὁπότε καὶ αὐτὸς ἐνενόουν τὰ ὅμοια περὶ τῆς ἐμαυτοῦ, καὶ ἐζήτουν ὅπως ἂν τάχιστα γνωσθείην πᾶσι, τῷ Τιμοθέου λόγῳ ἑπόμενος, ἐσκοπούμην ὅς τις ἄριστος εἴη τε καὶ τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν.

3. Verum Timothei illa oratio, non tibicinibus neque Harmonidi solum dicta mihi videtur, sed qui gloriam adamarunt omnibus, cum publicum quiddam profitentur, cum populari laude opus habent. Ego igitur, cum & ipse cogitarem de mea ratione similiter, & quomodo celerrime possem innotescere omnibus, quaererem: Timothei sermonem secutus, dispiciebam quis in hac urbe esset praestantissimus, cui fidem reliqui habeant, quique unus sit instar

[a] Δὴ] Deest L. Δὴ Fl. F. P. &c. [b] Οὐκ] Deest haec particula in Ed. Fl. Adest in cett. & in P.

92. Οὕτω . . . ἔμελλες] Οὕτω δὴ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περ τὸ κεφάλαιον ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων φασὶ, καὶ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. In hoc loco vertendo aliud egerunt interpretes. Salmuriensis: *Tu igitur nobis revera talis videri debebas, quoniam virtutis omnis caput es, ut ajunt, gnomon & recta regula.* Alii pejus. Laborat locus prava distinctione, quae sic est emendanda: οὕτω δὴ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περ τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων, φασὶ, καὶ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. *Tu igitur revera talis nobis esse existimaris, nimirum princeps civitatis, quodque sane praecipuum est, omnis virtutis norma, ut ajunt, & talium regula.* Κεφάλαιον inepta copulari cum ἀρετῆς, & omissa copula, & inepte sententia ostendit. Μέλλω eleganter hic est δοκιμάζεσθαι existimor, ita me comparo, ut pro tali habear & existimer, ut apud *Homerum*, quem Lucianus ubique sequitur:

Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνθρώποισιν ὀλίζων εἶναι.
Ego quoque olim judicabar inter homines beatus esse.

Ubi Scholiastes: ἔμελλον, ἐδόκουν, ἐνομιζόμην. *F. G. G.*

Οὕτω δὴ ἄρα] Lucianus ad amicum quemdam suum, virum principem, Ἐσκοπούμην, inquit, ὅστις ἄριστος εἴη τε καὶ τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν. Οὕτω δὴ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅστιπερ τὸ κεφάλαιον, καὶ ἀρετῆς ἁπάσης γνώμων φασὶ, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. Apparet rescribendum ὅτῳ pro ὅτῳ. Lucianus scilicet ipse quoque notus fieri cupiens omnibus, Timothei consilium secutus, *Cogitabam*, inquit, *quis civium esset optimus, & cujus consilium sequeretur reliqui, quique mihi futurus esset instar omnium. Is vero tu jure merito mihi videri debebas; quodque sane praecipuum est, omnis virtutis norma, ut ajunt, ac recta talium regula.* In ultimis secutus sum interpretationem *Graevii*, quam Vir ille Cl. vulgata multo meliorem dat p. 978. Sequitur, εἰ δὲ σοι δίκαιόν τι φαίνομαι, καὶ σὺ ἐπαίνεσαι αὐτὰ, εἰη δ' ὅτῳ φαίνεσθαι, καὶ δὴ ἐπὶ πέρας ἥκειν μοι τῆς ἐλπίδος· οὐ μιᾷ ψήφῳ τὰς πάσας λαβόντα. Sic connectenda haec arbitror; sublato post φαίνεσθαι puncto, quod in vulgato conspicitur. Verto: *Si autem tibi ostendissem mea, tuque ea laudasses, foret ut ita viderer jam spei meae terminum tetigisse, in unius suffragio suffragia omnium complexus.* *J. J.*

Οὕτω] Sic L. uti emendari jusserat *Jensius*. *M. du S.*

Ibid. Ἔμελλες] Verbi μέλλειν vis apud nostrum interdum haec est, ut verisimilitudinem quandam eo fere modo indicet, ut Latinorum *debet*, *oportet*, & similia. Luculentum praesertim exemplum est in Scytha p. m. 593. ἃ χαλεπῶς ἔμελλε ἐκ αὐτοῦ γνώσεσθαι. Et p. 597. extr. καὶ ἔμελλον ὅτῳ ἀλητιάσεσθαι. *F. M. G.*

Ἔμελλες] Huc quadrant quae Clar. *Jens.* in Lect. Lucian. p. 20. contra *Th. Magistr.* adfert, dicens: Ἥμελλον, ait *Th. Mag.* Ἀττικῶς, οὐκ Ἔμελλον. Arguit

ſtar omnium. Ille igitur tu nobis videri vir debebas jure meritoque, virtutis omnis, quod quidem caput eſt, norma, ajunt, & recta talium regula. Si vero tibi mea oſtendiſſem, tuque ea laudaſſes, (atque utinam ita tibi videatur!) Scilicet ad finem me ſpei venire *putabam*, in uno qui ſuffragio ferrem univerſa. Aut quis eſt, quem tibi ſi praeferam, non merito inſanire videar? Igitur verbo quidem in uno homine jaciemus aleam; re autem vera idem eſt, quaſi omnibus undecumque hominibus vim dicendi oſtenderem. Apertum enim eſt, te & ſingulis, & collectis in univerſum omnibus, eſſe praeſtantiorem. Lacedaemoniorum Reges, calculos reliquis ſingulos habentibus, ſoli habebant binos. Tu vero & ephororum, & ſenum inſuper, *calculos*; & omnino omnium in doctrina ampliſſimum

c οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι ὥρ τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων, φασὶ, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τοιούτων. εἰ δέ σοι δείξαιμι τἀμὰ, καὶ σὺ ἐπαινέσειας αὐτὰ (εἴη γὰρ οὕτω φανήσεσθαι) καὶ δὴ ὅπῃ πέρας ἥξειν με τῆς ἐλπίδος, ἐν μιᾷ ψήφῳ τὰς ἁπάσας λαβόντα. ἢ τίνα γὰρ ἂν πρὸ σοῦ ἑλόμην, ἐχὶ ὠδαπαίειν ἂν εἰκότως νομισθείην; ὥστε λόγῳ μὲν ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθὲς, ὥσπερ ἂν εἰ τοῖς ἁπανταχόθεν ἀνθρώποις ἐπιδεικνύμην τὴν λόγων. δῆλον γὰρ ὡς καθ' ἕνα τε, καὶ ξυὸν ἅμα πάντων συνειλεγμένων, μόνος αὐτὸς ἀμείνων ἂν εἴην. οἱ μέν γε τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεῖς, τῶν ἄλλων ἑκάστου μίαν ψῆφον φερόντων, ἐκεῖνοι μόνοι ἑκάτερος αὐτῶν, δύο ἔφερον. σὺ δὲ, καὶ τὰς τῶν Ἐφόρων, καὶ τὰς τῶν γερόντων προσέτι, καὶ ὅλως ἁπάντων ὁ πολυ-

c Οὕτω δὲ] Οὕτω Edd. quas vidi, omnes. Sed ἔτω recte L.

94. Γνώμων] Γνώμων λέγεται ὁ σημειωτὸς ☾ * κανονικόν τι μηχανικὸν, καὶ χῆραι † γεωμετρικόν. *V.*

* Κανονικὸν] Κατάστιον. C.

3. Ἐπιδεικνύμην] Ἢ ἐπιδεικνύμην ὑπερσυντελικὸν, ἢ ἐπιδεικνυοίμην εὐκτικόν. *V.*

† Γεωμετρικὸν] Vid. Schol. in *Lexiphanem* & 2. Lib. *Euclid.* *M. du S.*

passim Lucianus, Scriptor Ἀττικώτατος, Ἔμελλον, ἐμέλλες, ἔμελλε. In *Harmonide* (h. l.) σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι. &c. In *Scytha*, Παλλὴ οὐδὲς ἐμέλλεν αὐτῷ ἔσεσθαι. Ibid. ἔμελλε ☾ αὐτὸν γνώσεσθαι Ἀνάχαρσιν. In *Hermotimo*, Ὁ δὴ ☾ δηλοῦν ἔμελλεν ἡμῖν τὴν ἔφεδρον. Iterum in *Scytha*, καὶ ἔμελλον ἔτω λήψεσθαι τὴν γνώμην. Et in ipſo *Thucydidis* loco, quem poſt in voce ΠΕΡΑΙΟΥΜΑΙ adducit ipſe *Thomas*, ὡς ἔμελλον τὴν Ἡλιόπολιν περαιώσειν. Haec *Jenſius*. Cum *Th. Magiſtro* tamen etiam facit *Moeris Atticiſta*. Et verum quidem eſt, Atticos plurimum dicere ἤμελλον. Sed & ἔμελλον *Thucyd.* iterum VII. c. 20. Igitur prudentius *Phavorin.* ἠβουλόμην ait, eſſe ὡς Ἀττικώτερον, & ſic *Suid.* Vid. *Mattaire* de Dialectt. p. 58. nec amat Noſter ἀτταττικίζειν. Vid. ejus *Lexiphan.* & *Rhet. Praecepta.* *J. F. R.*

96. Φανήσεσθαι] Punctum poſt hoc verb. quod erat in *Salm. Jenſ.* deletum voluit; ſed in *Pariſ.* haec parentheſi includebantur; quare ea ſic reliquimus. *J. F. R.*

1. Ὥστε λόγῳ μὲν ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον τὸ δ' ἀληθὲς] *Itaque juxta proverbium in uno viro aleam jaciemus. ac revera perinde fuerit.* At λόγῳ non ſignificat *juxta proverbium*, ſed verbo, & opponitur ei τὸ ἀληθὲς, *re ipſa.* Verte igitur locum: *Itaque verbo quidem ſuper uno viro aleam jaciemus; ſed re ipſa*, &c. Sic in *Revivisc.* c. 6. Λόγῳ μὲ ἐμὲ ζηλοῦσι τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθὲς ὑμᾶς. Ubi rurſus male Interpres: *neque oratione ob hoc florilegium commendant, imo vero vos ipſos.* Debuit: *verbo quidem me collaudant ob florilegium; re vera vos.* In *Timone.* c. 8. dixit pro eo *Lucian.* Οὕτωσι μὲ εἰπεῖν, & ὡς δὲ ἀληθῶς λόγῳ. *L. Bos.*

Ὥστε λόγῳ — τὸ δ' ἀληθὲς] Hunc Luciani locum laudat etiam Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VIII. c. 92. p. 563. not. 7. & ex aliis *Thucyd.* locis quoque docet, τὸ ἀληθὲς & τὴν ἀλήθειαν ſaepe opponi ſimulationi, προφάσει — & λόγῳ, ut VI. 33. & II. 41. Addo *Iſocrat.* Nicocl. p. 76. Τῶ βασιλεῖ τῷ μὲ λόγῳ διηλλαγμένῳ, τῇ δ' ἀληθείᾳ τραχέως ἔχοντι. Plura vid. ap. Rev. *Jac. Elſner.* ad ep. ad Coloſſ. c. 2. 23. *J. F. R.*

2. Ἀναρρίψομεν τὸν κύβον] Vid. Paroemiogr. Hic. p. 604. (i. e. pro Imagg. c. 16.) *J. B.*

12. Τὸν

λυψηφόταλος ἐν παιδείᾳ. σύ γε ἡ μάλιστα ὅσῳ τὴν λευκὴν ἀεὶ καὶ σώζουσαν φέρεις, ὃ καὶ θαρρεῖν με τῷ παρόντι ποιεῖ, ἀφ' οὗ γε τὸ μέγεθος τὴν τολμήμαλος, καὶ πάνυ δικαίως ἂν φοβηθείλα. κἀκεῖνο δὲ, νὴ Δία, προσέτι ἡ [a] αὐτὸ θαρρεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν [b] ἀλλότριον τἀμὰ εἶναί σοι· ὃς πόλεώς τε ἐκείνης εἰμὶ, ἣν πολλάκις εὖ ἐποίησας, τὸ μὲν πρῶτον, ἰδίᾳ, τὸ δὲ δεύτερον, κοινῇ μετὰ παντὸς τοῦ ἔθνους· ὥστε ἢν πῃ καὶ νῦν ἐμοὶ ἐς τὸ χεῖρον ῥέπωσιν αἱ ψῆφοι ἐν τῷ λόγῳ, καὶ ἐλάττους ὦσιν αἱ ἀμείνους, σὺ τὴν τῆς Ἀθηνᾶς

suffragandi jus habes; ea maxima de causa, quod candidum semper & salutarem fers calculum: quae res etiam mihi in praesenti facit fiduciam, qui propter rei quam conor magnitudinem, merito perterrear. Adhaec illud etiam profecto animum mihi addit, quod non plane aliena tibi sunt mea, qui tum ex ea urbe sim, quam saepe tu ornasti, primo quidem privatim ipsam, iterum vero publice cum gente universa. Itaque si forte nunc etiam in sequiorem partem inclinent, dum loquor, calculi, paucioresque sint meliores, tu adjecto illo Mi-

a Αὐτὸ] Sic recte L. Αὐτῷ male Edd. Αὐτὸν *Pell.* b Ἀλλότριον] Ita Edd. *J.* Fl. *H. P.* &c. nisi quod ἀλότριαν *B2.* male. Ἀλλότρια *Jens.* & *Pell.* quod cur non admiserim, vid. nott. Et quia ex aliis Codd. hic nihil variationis notatum, non dubito quin ii omnes vulgatum ἀλλότριον servent.

12. Τὴν λευκὴν] Δύο γὰρ ψῆφοι τοῖς νενικηκόσιν ἀνίκειντο, λευκὴ ἢ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἡττημένοις ἡ μέλαινα ἢ ἡ τετρυπημένη. *V.*

• Hoc Scholium in Edit. *Cler.* relatum erat ad verbum paullo praecedens, πολυψηφότατος. Id vero mutavit *Solanus*, sed parvi est, & jam supra non semel de eadem re dictum. *J. F. R.*

12. Τὴν λευκὴν] De his calculis res nota. *J. B.*

16. Αὐτὸ θαρρεῖν] Non facile puto ex his verbis [κἀκεῖνο δὲ νὴ Δία προσέτι ἐ αὐτῷ θαρρεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότριον τἀμὰ εἶναί σοι] concinnum erui posse sensum. Sed videor mihi verissimam adsequutus scripturam, ubi legerim, κἀκεῖνο δὲ νὴ Δία προσέτι καὶ αὐτὸ θαρρεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότρια τἀμὰ εἶναί σοι. Dixerat Lucianus Virum illum principem, cui uni se probare gestiebat, quemque unum sibi instar omnium fore dixerat, semper album & servantem secum ferre calculum, atque adeo se magno, qui se caeteroquin in negotio tanti momenti susceptо gravaret, timore levari. *Sed profecto*, pergit, *illud quoque ipsum me amplius confirmat, quod res meae non sunt a te prorsus alienae.* *J. F.*

Αὐτὸ] *Vorstii* & *Jensii* Emendationem firmat L. Codicis auctoritas, in quo pro vulgatarum αὐτῷ legitur, ut hic, αὐτό. *M. du S.*

17. Ἀλλότριον] *Vorstius* & *Jensius* ἀλλότρια mallent. Ego nihil muto. *M. du S.*

Ἀλλότριον τἀμὰ] Recte fecit *Solanus*, qui nihil hic mutaverit; nam, etsi mirum nonnullis videbitur, singularem ita adjungi plurali, tamen est Graecismus verus, qui exponi potest per ellipsin χρῆμα, vel τι, ut significet: *meas res tibi esse alienum quid.* Quod eodem modo Belgice efferimus. Exempla ex Graecis auctoribus possem dare haud pauca, sed sufficiant sequentia, Noster supra, *Zeux.* c. 4. οὐκ οἶσθ' ὅπως ἔχει. *Aelian.* V. H. III. 1. p. m. 167. Λέγεται δὲ τὰ ὕδατα ταῦτα ἐ τοῖς λευκαμένοις ἀγαθὸν εἶναι. *Hippocr.* Sect. I. Aph. 15. Σημεῖον αἱ ἁλιεῖαι, καὶ αἱ ἀθλητικαί. *Thucyd.* I. 6. Σημεῖον δ' ἐστὶ ταῦτα ἐ Ἑλλάδος. Nam quia neutrum plurale amat verbum singulare, ideo jam indifferens erit, num propter ἐστὶ addas substantiv. singulare σημεῖον an propter ταῦτα addas plurale σημεῖα. Ita quoque adjectiva gerundiva singulari num. solent addi pluralibus, eadem analogia: ut: *Epict.* §. 37. Ed. *Reland.* p. 68. Ταῦτα μὲ σὶ παρέργου ποιητέον. *Hippocr.* S. 1. Aph. 15. Τὰ προσάρμοσθα δοτέον. *danda sunt alimenta*; i. e. Alimenta sunt aliquid quod dandum est. (Etsi eadem gerundiva alibi quoque plurali num. efferri notum est.) Sic inquam ille canon de neutris plur. cum verbo sing. cujus tam varias rationes reddunt Grammatici, simplicissime omnium exponitur per ellipsi. χρῆμα vel τι, ut τὰ ζῶα τρέχει proprie sit: *animalia*, sive *pecus est aliquid currens.* Omnia enim verba originem vel saltem terminationem suam debere prisco ἔω *fum*, recte conjicit *S. Clarke* ad Homer. Alius autem singularis & plur. concursus vicissim per intellectum ἐστὶ conciliatur. Sed ταῦτα fere perpetuo in plurali effertur, etsi refertur ad singularem, vel collective ad totam orationem praemissam, ut apud Nostrum *de Salt.* c. 1. Ἀνὴρ δέ τις — καὶ ταῦτα, παιδείας σύντροφος & *Aristoph.* Plut. 17. Sed melius convenit hoc *Aristoph.* Plut. 887. Ταῦτα ἐκ ὕδρας, πολλή ἐστι; alibi τάδε ὕδρις, vid. Ind. *Kusteri.* *J. F. R.*

22. Τῆς Ἀθηνᾶς] Alludit ad historiam Orestis, quem suffragiis in Areopago damnandum suo calculo servavit Minerva. Vid. *Eurip.* Iphig. in Taur. 1469. Con-

su-

Minervae, de te, quae deficiunt, exple: ac domesticum tibi & familiare videatur prava *hic etiam* corrigere.

4. Etenim neque illud mihi satis est, si multi ante me admirati sunt, si nobilis jam ego, si laudantur ab his, qui audierunt, orationes: omnia illa *somnia*, quod ajunt, *vento concepta*, & irrita, *umbrae verborum*: verum autem jam apparebit. Hic accuratus meorum finis. Nihil in utramque partem amplius accipietur, aut ita ut dubitare quis possit; sed oportebit aut optimum circa doctrinam me putari, si quidem tibi ita videatur, aut omnium - - - Sed bene ominari fas est ad tantum certamen euntem.

προστιθεὶς, ἀναπλήρω τὸ ἐνδέον σοὶ δὴ σεαυτῷ, καὶ τὸ ἐπανόρθωμα οἰκεῖον σοι δοκείτω.

Καὶ γὰρ οὐδὲ ἐκεῖνό μοι ἱκανὸν, εἰ πολλοὶ ἐθαύμασαν πρότερον, εἰ ἔνδοξος ἤδη ἐγὼ, εἰ ἐπαινοῦνται πρὸς τῶν ἀκουσάντων οἱ λόγοι. πάντα ἐκεῖνα, ὑπηνέμια ὀνείρατά, φασι, καὶ [c] ἐπῶν σκιαί. τὸ δ' ἀληθὲς, ἐν τῷ παρόντι ὀφθήσεται. οὗτος ἀκριβὴς ὅρος τῶν ἐμῶν, οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, οὐδ' ὡς ἄν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δόξει νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν, ἢ πάντων. . . . . εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς οὕτω μέγαν ἀγῶνα χω-

9 Ἐπῶν] Sic Edd. omnes. Ἐπαίνων *Angl.* P. & L. item marg. *A.W.*

28. Ὑπηνέμια] Ἀδέβαια. *V.*

sule etiam, si lubet, Schol. *Aristoph.* 244. D. & nostrum in Ἀνάχ. c. 21. ubi eandem fabulam tangit. Utitur etiam *Philostr.* p. 568. Ed. Lipsi. proverbio *Minervae calculus.* *M. du S.*

24. Ἐπανόρθωμα] Hoc puto velle Sophistam: cum soleas, ut praeses, & *rector* provinciae, quaecumque depravata sunt *corrigere* & restituere: tui muneris partem esse putato, peccata etiam mea emendare. *J.M.G.*

29. Ἐπῶν σκιαὶ] Sic legunt Interpretes & Paroemiographi. In Angl. Cod. rectius ἐπαίνων σκιαὶ, ut σκιᾶς ὄναρ apud Pindarum. *J.B.*

Ἐπῶν σκιαὶ] Λόγου ἔργου σκιὰ, proverbium a Democrito profectum, apud *Diog. Laërt.* Democr. 246. D. & *Plut. π. παιδ. ἀγωγ.* 16. 2. λόγου γὰρ ἔργου σκιὰ κατὰ Δημόκριτον. P. tamen & L. cum A. ἐπαίνων. *Philemon* Casaubono laudatur ad *Theophr.* 282. ἄλλο μηδὲν πλὴν σκιά. De amicis in adversis. Vid. *Eur.* p. 295. B. *M. du S.*

30. Οὗτος ἀκριβὴς . . . . ἢ πάντων] Non intellexerunt interpretes haec verba, οὗτος ἀκριβὴς ὅρος τῶν ἐμῶν. οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, οὐδ' ὡς ἄν τις ἐνδοιάσειεν ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δόξει νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν ἢ πάντων. Salmuriensis sic transtulit: *Hic lucubrationum mearum exactus terminus. Non amplius est dubium, nec quisquam ambiget, quin id omnium optimum juxta disciplinas existimari oporteat, quod tibi visum fuerit.* ἢ πάντων omisit in versione. Cetera satis inscite. Verte: *Hic certus meorum scriptorum scopus est. Nihil dubii reliquum, adeo ut nec in posterum quisquam dubitaturus sit, sit ne hoc omni eruditione refertissimum, quod tuum fert suffragium, an omnium.* Nimirum tuum suffragium mihi est & aliis etiam erit, instar omnium. *J.G.G.*

Ibid. Ὅρος] Ὅρος sive *finis* hic est *definitio.* Judicio viri, cui blanditur, vult constitui ac definiri, quid de se sentire debeant reliqui. σοί γε δόξαν absolute positum, ut sexcenties. *J.M.G.*

32. Ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δόξει νομίζεσθαι σοί γε δόξαν ἢ πάντων] Opsoporus apud Basileenses & Bourdelotium, *sed aut optimum juxta disciplinas aestimandum est, quod tibi apportet* (lic *Bourdelotius.* at in Basileensi *oportet*) *gloriam, aut omnium.* Benedictus, *quin id omnium optimum juxta disciplinas existimari oporteat, quod tibi visum fuerit.* Unde apparet illas voces σοί γε δόξαν verius fuisse intellectas ab *Benedicto*, quum certe Lucianus de judicio agat, non de gloria; & editioni *Basileensi* adscripsit pater, *tuo judicio.* Sed quum is ipse *Benedictus* non perciperet, quo postrema ista ἢ πάντων referenda essent, omissis duabus adversativis ἢ ineptissima licentia vocem πάντων superioribus immiscuit, quum tamen simpliciter verti deberet, ac clarissima sit aposiopesis, verentis aliquid arrogantius vel invidiosius proferre, quod post vocem πάντων tamen promittebat sermonis cursus. Verte igitur: *quin id vel optimum ad doctrinam existimari oporteat, quod tibi visum fuerit, vel omnium.* *J.G.*

33. Ἢ πάντων . . . . εὐφημεῖν δὲ] Elegans ἀποσιώπησις, quae fugit omnes interpretes, praeter Clarissimum *Gronovium.* Nimirum ubi dixisset, sibi non sufficere, quod vulgus ipsum admiratum fuerit, quodque sermones sui laudentur ab auditoribus: ea omnia esse vana: at nunc, si verus ille rerum existimator judicarit, id quod verum sit, demonstratum iri; idque ut fiat, se unice petere. οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, persequitur, οὐδ' ὡς ἄν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δόξει νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν, ἢ πάντων. εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς οὕτω μέγαν ἀγῶνα χωροῦντα. *Nihil*

χωρῆντα, δόξαιμεν γὰρ, ὦ θεοὶ, λόγου ἄξιοι, καὶ βεβαιώσαιτε ἡμῖν τὴν παρὰ τῶν ἄλλων ἔπαινον, ὡς τὸ λοιπὸν θαῤῥοῦντας ἐς τοὺς πολλοὺς παρεῖναι. πᾶν γὰρ ἤδη στάδιον ἧττον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα νενικηκότι.

Videamur enim, o Dii, digni hodie, quorum ratio habeatur? & firmate nobis laudem *tributam* ab aliis, ut reliquo tempore cum fiducia in multitudinem procedere poſſimus. Stadium enim omne minus formidabile ei, magna qui Olympia vicerit.

amplius, quod ſit ambiguum, nec de quo quisquam dubitare poſſit, ſed vel optimum eruditione oportebit cenſeri, ſi tibi quidem ita viſum fuerit, vel omnium. Aſt bene ominari oportet eum, qui ad tantum certamen progreditur. Manifeſtum eſt, voluiſſe Lucianum, *oportebit judicari vel optimum eruditione, ſi tibi, unice arbiter, ita viſum fuerit, vel omnium peſſimum. Neque nunc amplius locus dubio incertove relinquendus eſt, dum alii ſcilicet aliter judicent, & ſic de univerſa exiſtimatione omnium nihil certi queat decerni. Sed tuum judicium ſecuturis omnibus, qualis habendus ſim, conſtabit.* At ne verbo male ſibi ominaretur Lucianus, in voce πάντων repreſſit loquendi curſum; quum debuiſſet ſequi χείρων, vel ſimile. *J. J.*

Ἢ πάντων . . . . Εὐφ. δὲ χ.] Sic cum punctis edi curavimus, quibus ἀποσιώπησις deſignaretur; quo facto liquida jam omnia. Senſus autem adeo perſpicuus eſt, ut mirer qua ratione factum ſit, ut Viros doctiſſimos fugerit, praeſertim cum poſterior Interpres recte apoliopeſin obſervarit. Nota autem veterum ſuperſtitio in rebus agendis inchoandis, cujus exempla paſſim apud Auctores occurrunt; de qua *Caſaub.* ad Theophr. Car. p. 322. Hanc nunc ſilentio huic praetexit, *M. du S.*

38. Πῶν γὰρ ἤδη στάδιον ἧττον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα νενικηκότι] Hoc loco τὸ μεγάλα non παρέλκει, ſed eo quod in pluribus locis Graeciae certamina ſacra celebrabantur ſub Olympiorum nomine, ideo dixit Olympia magna, ad differentiam eorum quae minus celebria erant. Intelligit igitur Olympia magna, quae Piſae ad Alpheum celebrabantur, quae & antiquiſſima a Pelope & Hercule erant, & celeberrima non ſolum in tota Hellade, ſed etiam Italia, Sicilia, Aſia, Ægypto, Syria, Cyrenaica, concurrentibus ad ſpectaculum, & athletas & quadrigas eo mittentibus: Minora vero Olympia erant, quae celebrabantur Dio Macedoniae ab Archelao rege inſtituta, quod nos docet Demoſthenis Scholiaſtes ad orationem περὶ παραπρεσβείας, his verbis: Τὰ Ὀλύμπια δὶ πρῶτος Ἀρχέλαος ὁ Διὸς τῇ Μακεδονίας κατέδειξεν, ἤγετο δὲ ἐπ' ἐνίοις, ὡς φησὶν, ἡμέραις ἑπταρίθμοις ταῖς Μούσαις. Eodem nomine erant etiam Athenis, ut docet *Pindari* Schol. ad Olymp. 7. ad haec verba, χρυσαῖς ὁ Ἀθήναις. Sic enim commentatur: ἦν δὲ ὡς ἔτος Παναθηναῖα ἢ τὰ Ἡράκλεια, ἢ τὰ Ὀλύμπια &c. Vetus inſcriptio Romana, de qua *Joſ. Scaliger* lib. de Emend. temp. quinto, p. 476. Olympia etiam poſt Panathenaea recenſet *Heſychius*, Ὀλύμπια ὁ Ἀθήνησιν ἀγών. Item alia Olympia, quae Smyrnae, & alia quae Pergami, & alia Alexandriae, quorum mentionem fieri in Pandectis aſſerit idem *Scaliger*. Reſpectu igitur horum omnium certaminum, quae ſub nomine Olympiorum diverſis locis celebrabantur, dicta ſunt Olympia magna ea, quae Piſae committebantur. *J. P. a G.*

39. Τὰ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα] Conf. ſupra *Herodot.* c. 1. *M. du S.*

SCY-

SCYTHA, SEU CONCILIATOR HOSPITII.

NOn primus e Scythia Athenas venit Anacharsis Graecae disciplinae caussa: sed Toxaris etiam ante ipsum, sapiens vir & pulchrarum rerum amans, optimorumque institutorum studiosus. Domi vero non regii generis erat, neque pileatorum, sed Scytharum de multis unus & plebeiorum, quales apud illos sunt qui Octipedes vocantur, hoc autem significat boum duorum dominum esse, & unius plaustri. Hic Toxaris neque rursus ad Scythas rediit, sed Athenis mortuus est. Neque ita multo post pro Heroe est habitus, sacrificantque illi, ut *HOSPITI*

ΣΚΥΘΗΣ, Η ΠΡΟΞΕΝΟΣ.

ΟΥ [a] πρῶτος Ἀνάχαρσις ἀφίκετο ἐκ Σκυθίας Ἀθήναζε, παιδείας ἐπιθυμίᾳ τ' Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καὶ Τόξαρις πρὸ αὐτοῦ σοφὸς μὲν, καὶ φιλόκαλος ἀνὴρ, καὶ ἐπιθυμάτων φιλομαθὴς τ' ἀρίστων· οἶκοι δὲ, οὐ γὰρ βασιλείου γένους [b] ὢν, οὐδὲ τῆς πιλοφορικῶν, ἀλλὰ Σκυθῶν τῆς πολλῶν καὶ δημοτικῶν, οἷοί εἰσι παρ' αὐτοῖς οἱ ὀκτάποδες καλούμενοι· τοῦτο δὲ ἐστὶ, δύο βοῶν ἰοδεσπότου εἶναι, καὶ ἁμάξης μιᾶς. οὗτος ὁ Τόξαρις, οὐδ' ἀπῆλθεν ἔτι ὀπίσω εἰς Σκύθας, ἀλλ' Ἀθήνησιν [c] ἀπέθανε· καὶ μετ' οὐ πολὺ καὶ ἥρως ἔδοξε, καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξέ-

νῳ

ΣΚΥΘΗΣ] ΣΚΥΘΙΟΣ W. Sed recte Edd. Σκύθης. conf. c. 7. pr. *a* Πρῶτος] Sic *B2. P. S. A.* Πρῶτον *Ald.* Fl. Fr. *H.* Obliterata est vox in M. vitio temporis. *b* Ὢν] Sic recte Edd. vett. Ὃν male recentiores. *c* Ἀπίθανε] Ἀπίθανεν W. Prius vero servant Edd.

13. Ἐντέμνουσιν] Ἐναγίζουσι. *V.*

ΣΚΥΘΗΣ] *Prosalia.* Habita vero in Macedonia, & quidem ut conjecturam feceris, Thessalonicae. Patescet legenti p. 540. & sequentem. *Th.M.*

ΣΚΥΘΗΣ] Quam *Marcilius* paginam indicat, ea est Parisinae editionis, i. e. *Astrolog.* a c. 4. ad 10. Sed vereor ut numerus recte sit expressus. *J.F.R.*

1. Πρῶτος Ἀνάχαρσις] Vid. hujus vitam & Epitaphium apud *Laërtium.* *G.C.*

Πρῶτος] Sic recte, & patet hac narratione. mendose in aliis πρῶτον. *J.B.*

Πρῶτος] Sic emendatum in *B2. P. S.* & *A.* In antiquioribus prave legebatur πρῶτον. *M.du S.*

Ibid. Ἀνάχαρσις] Meminit hujus *Galenus* in περτρ. ad Artes. *A.V.*

Quae de Anacharside hic habet, narrantur etiam apud *Plut.* p. 26. F. & *Diog. Laërt.* Sed aliter. Item ap. *Herod.* IV. 46. p. 155. *M.du S.*

6. Οὐ τῶ βασ. γένους] Hoc a Luciano obsevatum, quia quem nominavit, Anacharsis e regia stirpe erat oriundus. Vid. *Herod.* p. 155. f. *M.du S.*

Ibid. Ὢν] Turparunt editores novitii sinceram veterum editionum lectionem, dum dederunt, ὁ τῶ βασιλικῶ γένους ὢν, nempe ὁ pro ὢν. *J.J.*

7. Πιλοφορικῶν] Quis hoc memoraverit, me latet. *M.du S.*

Ibid. Σκυθῶν τῆς πολλῶν] Sic infra Τοξ. c. 45. med. Πόντια — καὶ Σκυθῶν τῆς πολλῶν. *M.du S.*

8. Ὀκτάποδες] Scythico proverbio dicebantur, quibus rusticanae tantum opes erant, quique duos possiderent boves, & currum unum: inter opes enim rusticanas praecipue recensetur *Hesiod.* bovem aratorem. *G.C.*

12. Μετ' οὐ πολὺ] Immo post CXXX. minimum annos; tot enim inter Solonem & pestem, de qua mox, intercesserunt. *M.du S.*

13. Καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ] Ἔνιος ἰατρός. *F.G.* Ita in nott. ejus Mss. invenio, an igitur voluit ξένος nomen viri facere? Sed quia honoris titulus, & quasi Numinis est, ideo majori litera distinxit, quod quia *Solanus* quoque voluit, facile admisimus. *J.F.R.*

Καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι] Male Interpres: *Et ipsi quamquam peregrino Medico, Athenienses hostias immolant.* ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ, hoc est, *ipsi hostias immolant, sub nomine peregrini Medici.* *AE.M.*

Καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι] Monuerat in marg. Ed. *Graev.* Clar. *Hemsterh.* adeundum *Duker.* ad *Thucyd.* V. p. 325. n. 84. ubi is haec Luciani verba adfert. Verba autem *Thucyd.* c. 12. his consona, haec sunt: ὡς ἡρωῒ δὲ ἐντέμνουσι. *Spanh.* Dissert. IX. de praest. & us. Num. p. 565. laudatur ibid. *J.F.R.*

νῳ [a] Ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι· τοῦτο γὰρ τὄνομα, ἥρως γενόμενος, ἐπεκτήσαλο. τὴν δ' αἰτίαν τοῦ ἐπωνυμίας, καὶ ἀνθ' ὅτου ἐς τοὺς ἥρωας καλελέγη, ἢ τῶν Ἀσκληπιαδῶν εἷς ἔδοξεν, ἢ χεῖρον ἴσως διηγήσασθαι, ὡς μάθοις ἂν Σκύθαις μόνον ὑπάρχοντα ἀθανατίζειν, καὶ πέμπειν [b] περὶ τὸν Ζάμολξιν, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξεῖναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ὑπὲρ τὴν Ἑλλάδα.

Κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν, ἔδοξεν ἡ Ἀρχιτέλους γυνὴ, Ἀρεοπαγίτου ἀνδρὸς, ὑπερφάλα οἱ τὸν Σκύθην κελεῦσαι εἰπεῖν Ἀθηναίοις, ὅτι παύσονται τῷ λοιμῷ ἐχόμενοι, ἢν τοὺς τραπέζας οἴνῳ πολλῷ ῥάνωσι. τοῦτο συχνάκις γενόμενον, ἢ γὰρ ἠμέλησαν Ἀθηναῖοι οἱ ἀκούσαντες, [c] ἔπαυσε μηκέτι λοιμώττειν αὐτούς· εἴτε ἀτμοὺς τινὰς πονηροὺς ὀσμῇ σβέσας τῇ ὀδμῇ, εἴτε ἄλλο τι πλέον

MEDICO Athenienſes. hoc enim nomen, cum Heros eſſe juberetur, accepit. cauſſam vero cognominis, & cur in Heroas relatus ſit, & pro Aeſculapii poſterorum uno habitus, enarrare haud abs re forte fuerit, ut diſcatis, non Scythis modo patrium eſſe immortalitatem credere, & ablegare nuntios ad Zamolxin; ſed Athenienſibus etiam licere Deos facere in ipſa Graecia Scythas.

2. In magna illa peſtilentia viſa ſibi per quietem eſt videre Architelis Areopagitae uxor, adſtantem ſibi Scytham, qui juberet dicere Athenienſibus, *a peſtilentia ipſos vexari deſituras, ſi vicos urbis vino multo conſpergant.* Hoc ſaepius factum (neque enim neglexerunt qui audierant Athenienſes) finem peſtilentiae apud illos impoſuit, ſeu vapores quosdam malos odore delente vino,

[a] Ἰατρῷ] Ἰατροῦ male W. [b] Παρὰ] Sic recte Fl. S. A. Item Codd. M. & L. Περὶ male J. H. &c. [c] Ἔπαυσε] Ἢ ἐπαύσατο L.

23. Ἀρχ. γυνὴ] Ἡ Δαιμωνίου. G.

24. Ἐπισάντα] Multo ante vita functum. G.

Ibid. Ἐστίωσι ξένῳ ἰατρῷ] Loquitur, ut de Braſida *Thucyd.* V. 11. Οἱ Ἀμφιπολῖται ἑστιῶσιν αὐτοῦ τὸ μνημεῖον, ὡς ἥρωί τε ἐντίμως ἔχουσι, (Schol. ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσι, θύουσιν) καὶ τιμὰς διδόασιν, ἀγῶνας καὶ ἐτησίους θυσίας. *Heroas* Graecorum cum *Divis ſ. conſecratis* Romanorum conferendos eſſe etiam *Spanhemius* docuit de uſu & praeſt. num. diſſ. 9. p. 329. Ἑστίωσι verbum interpretatur Scholiaſtes ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσι, θύουσιν. ἐναγίζειν etiam de ſacrificiis, quae Heroibus, non immortalibus Diis, offeruntur, *Herodot.* 2, 44. *J. M. G.*

Ibid. Ξένῳ Ἰατρῷ] AG. IV. 883. *M. du S.*

19. Σκύθαις — ἀπαθανατίζειν] Conf. infra T. ult. Ἔκκλ. c. 9. Τανταροῦν οἱ Σκύθαι ἢ οἱ Γέται . . . αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσιν. *M. du S.*

20. Καὶ πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν] Morem hunc mittendi ad Zamolxim ſcribit *Herod.* in 4. *Strab.* in 7. *Suid.* in dictione Ζάμολξις. *G. C.*

Καὶ πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν] Καὶ πέμπειν ὡς τοὺς περὶ τὸν Ζάμολξιν. *Th. M.*

Ibid. Πέμπειν] Πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν. Dico alibi. *J. B.*

Ibid. Παρὰ] M. L. & Edd. Fl. S. & A. recte; & ſic *Herodotus* ipſe, qui hunc morem deſcribit in IV. p. 159. 2. In reliquis Edd. peſſime legitur περὶ. De Zamolxide vid. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* p. 205. *M. du S.*

Παρὰ τὸν Ζάμολξιν] Puto ego totum hoc ſumtum ab *Herodot.* IV. 94. atque ita legendum, ἀθανατίζειν, καὶ πέμπειν ὡς παρὰ τὸν Ζάμολξιν. Nominaverat Σίτας τοὺς ἀθανατίζοντας. Tum paucis interjectis, ἀθανατίζουσι δὲ τόνδε τὸν τρόπον· ἔστε ἀποθνήσκειν ἑαυτοὺς νομίζουσι, οἵτινες τὸν ἀποπλώμενον ὡς παρὰ τὸν Ζάμολξιν διέπεμψαν. Deinde narrat quam ridicula crudelitate ſingulis quinquenniis interjectis ſorte aliquem delectum mittant ad Zamolxin, πέμπουσι vel ἀποπέμπουσι ὡς παρὰ τὸν Ζάμολξιν, ἑρμηνεύοντα τὰ ἂν ἑκάστοτε δέωνται. Hoc itaque in verſione ſecutus ſum. Deinde verba ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα omnino praecedentibus jungo. Quid enim? diſcere ne debebant homines, Areopagum & Athenas eſſe in Graecia? an illud, barbarum hominem & Scytham pro Heroë, pro auxiliari Graeciae numine, in Graecia agnitum? *J. M. G.*

Ibid. Ἀλλὰ — ἔδοξεν] Ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξεῖναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν ἔδοξεν. Sic diſtinguit *Bourdelotiana*, & interpretatio Opſopoei eſt, *ſed Athenienſibus quoque licitum eſt in Graecia Scythas Deos facere. Quo tempore ſeva peſtilentia populus Athenienſis infeſtabatur.* Benedictus ita mutavit diſtinctionem τοὺς Σκύθας, ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα κατὰ, vertens tamen *Scythas in Gracia Deos facere. Quo tempore ſeva peſtilentia graſſabatur Athenis.* Unde apparet, quantum ſibi permiſerit uterque interpres,

no, ſeu aliud quid amplius videns Toxaris Heros, quippe Medicinae peritus, conſuluit. Merces igitur curationis hodieque illi perſolvitur, equus albus in ipſius monumento immolatus, *illo ipſo loco*, unde oſtendit Dimaenete progreſſum ipſum, illa de vino praecepiſſe: & inventus ibi fuerat ſepultus Toxaris, tum inſcriptione agnitus, etſi ea non omnibus jam apparebat, & maxime, quod in columella inſculptus erat Scytha, ſiniſtra quidem arcum intentum habens, dextra vero, ut videbatur, librum. Videas jam adhuc ultra dimidiam ejus partem, arcum autem integrum atque librum: reliqua vero columellae, & ipſam faciem, tempus olim jam abolevit. Eſt autem non multum a Dipylo *ſive Jano*, ad ſiniſtram in Academiam euntium, tumulus non magnus, & humi jacens columella.

εἰδὼς ὁ ἥρως ὁ Τόξαρις, ἅτε ἰατρικὸς ὢν, συνεβούλευσεν. ὁ δ' οὖν μισθὸς τῆ ἰάσεως ἔτι καὶ νῦν ἀποδίδοται αὐτῷ, λευκὸς ἵππος καλαθυόμενος ἐπὶ τῷ μνήματι· ὅθεν [d] ἔδειξεν ἡ Δειμαινέτη προελθόντα αὐτὸν, ἐνεῖλαβε ἐκεῖνα τὰ [e] περὶ τοῦ οἴνου. καὶ εὑρέθη κεῖθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῆ τε ἐπιγραφῆ γνωσθεὶς, [f] εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο [g] ἔτι μάλιστα, ὅτι ἐπὶ τῆ στήλη Σκύθης ἀνὴρ [h] ἐγκεκόλαπτο, τῆ λαιᾷ μὲν, τόξον ἔχων ἐντεταμένον· τῆ δεξιᾷ δὲ, βιβλίον, ὡς ἐδόκει· ἔτι καὶ νῦν ἴδοις ἂν αὐτοῦ ὑπὲρ ἥμισυ, καὶ τὸ τόξον ὅλον, καὶ τὸ βιβλίον. τὰ δ' ἄλλα τῆς στήλης, καὶ τὸ πρόσωπον, ὁ χρόνος ἤδη ἐλυμήνατό που. ἔστι δὲ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ Διπύλου, ἐν ἀριστερᾷ εἰς Ἀκαδημίαν ἀπιόντων, οὐ μέγα τὸ χῶμα, καὶ ἡ στήλη χαμαί, πλὴν ἀλλ'

[d] Ἔδειξεν] *Pell.* an ἔδοξεν ut ante? [e] Περὶ] Sic Edd. & M. Sola *J.* male ἀπὸ. [f] Εἰ] Erasa priore ſcriptura haec ſuperinducta eſt in M. quam etiam adgnoſcunt Edd. [g] Ἔτι] Punc um poſt ἔτι eſt in W. Idem aderat in *P.* quare id ſervavi, etſi abeſſet a *J.* & Fl. quae male comma ante ἔτι collocarant. [h] Ἐγκεκόλαπτο] Ἐκεκόλαπτο W. male.

48. Χῶμα] Tumulus. *G.*

pres, quum & de populo Athenienſi nihil dicant Graeca, & tantundem de Benedicti Athenis. Certe quidem in ea urbe luem graſſatam nemo ita coecus eſt, qui non ſatis ex ſerie orationis videat. Sed an propterea non etiam potuit graſſari extra urbem illam per Graeciam? & quum graſſaretur ita per univerſam non minus Graeciam quam Athenas, an non potuit ſingulare monſtrari remedium urbi Athenarum, aeque ut aliis privatis urbibus? Nemo contrarium dixerit. Et prorſus tale factum memoratur ab Harpocratione in Ἄβαρις. Jam verba illa ἐπὶ τῶν Ἑλλάδος pertinent omnino ad ſequentia, quibus rectiſſime conveniunt, quum praecedentibus adhaereant prorſus quod ad ſyntaxin κακοζήλως, (& quis dicet θεσπεσίῳ ἐπὶ τῶν Ἑλλάδος?) quod ad rem ipſam, nugaciter; quum Athenienſes nequeant θεσπεσίῳ, niſi in territorio ſuo: neque Luciano contrarietas in his quaeſita eſt, ſed in Scythis & Athenienſibus. *J.G.*

23. Λοιμὸν τὸν μ.] Tempore belli Peloponneſiaci, de qua peſte *Thucyd.* videndus. *M. du S.*

25. Τὸν Σκύθην] Τὸν Τόξαριν. *AE.M.* Idem jam notaverat *F.G.*

29. Ἔπαυσε] In L. ἢ ἐποίησε. Et ſane cum παύω uſurpant, participia ſolent addere, non infinitivos, ut vocant, modos. Vide ſententiam praecedentem. *M. du S.*

Ἔπαυσε] Etſi tantum non ſemper cum participio conſtrui amat hoc verbum, tamen hoc loco participium vix conveniens eſſet. Et cum παύω quoque conſtruatur cum genitivo ſubſtantivi, quid prohibet etiam dicere παύειν τῦ πονεῖν aeque ac παύειν τοῦ πόνου. Nec deſunt tamen exempla infinitivi, ut *Galen.* ad Hippocr. Prognoſt. pag. 151. verſ. 29. (monente *Foëſio* in Oecon. Hippocr.) ubi ſcribit *Galenus*: τὸ ἀφανισθῆναί τινα τῶν παρὰ φύσιν ὄγκων εἰπεῖν, οὐ ταυτὸν σημαίνει τῷ παύσασθαι φάναι. Nec tamen ἐποίησε improbem. *J.F.R.*

34. Λύκος ἵππῳ] Dico alibi. *J.B.*

39. Ἐφαίνετο ἔτι] In Scytha; Καὶ ἰσρύθη, κεῖθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθείς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο. ἔτι δὲ μάλιστα & quae ſequuntur. Diſtingue, πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι, καὶ μάλιστα. *quamquam non integra nunc extet, & maxime.* *J.G.G.*

Ἐφαίνετο ἔτι] *Menrſ.* AG. IV. 1010. In W. poſt ἔτι punctum eſt. In reliquis cum ſequentibus jungitur. *M. du S.*

Ἐφαίνετο ἔτι] Diſtinctio quam Cl. *Graev.* poſt ἔτι fieri voluit, jam aderat in Pariſina, niſi quod pro commate punctum minus exſtabat, quod itaque intactum reliqui. *J.F.R.*

ἀλλ' ἔστιαί γε ἀεὶ, καὶ φασὶ, πυρέλαίνοντάς τινας ἤδη πεπαῦλθ ἀπ' αὐτοῦ, καὶ, μὰ Δί', εἰκὸς ἄπιστον, ὡς ὅλην ποτὲ ἰάσαιτο πόλιν.

Veruntamen coronata semper est, & ajunt febri laborantes quosdam illius ope esse liberatos: neque profecto incredibile, qui totam olim urbem sanaverit.

Ἀλλὰ γὰρ οὗπερ ἕνεκα ἐμνήσθην αὐτοῦ, ἔζη μοὶ ἔτι ὁ Τόξαρις. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, ἄρτι καταπεπλευκὼς, ἀνῆει ἐκ Πειραιῶς, οἷα δὴ ξένος, καὶ βάρβαρος, καὶ μετρίως τεταραγμένος ἔτι τὴν γνώμην, πάντα ἀγνοῶν, φοφοδὴς πρὸς τὰ πολλὰ, οὐκ ἔχων ὅ, τι χρήσαιτο ἑαυτῷ. καὶ γὰρ σωτῆρι καταγελώμενος [a] πολὺ τῶν ὁρώντων ὅτι τῇ σκευῇ, καὶ ὁμόγλωττον εὑρέναι οὐδένα εὗρισκε, καὶ ὅλως μετέμελεν αὐτῷ ἤδη τὰ ὁδῷ, καὶ ἐδεδοίκει, ἰδόντα μόνον τὰς Ἀθήνας, ὅτι πόδα εὐθὺς ὀπίσω χωρεῖν· καὶ [b] πλοίῳ ἐπιβάντα, πλεῖν αὖθις ὅτι Βοσπόρου, ὅθεν ἡ πολλὴ [c] ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ ἔσεσθαι οἴκαδε ἐς Σκύθας. οὕτως

3. Verum enim vero, cujus rei causa mentionem illius injeci, superstes erat Toxaris, cum Anacharsis navigatione modo finita, a Piraeeo adscendit; tanquam peregrinus & barbarus non mediocriter adhuc turbatus animo, ignarus omnium, strepitum saepe quemvis exhorrescens, de se quid faceret, nescius: sentiebat enim deride se ob habitum & arma; & linguae suae peritum inveniebat neminem: & in universum viae ipsum jam poenitentia subibat, decretumque ipsi erat, visis modo Athenis, retro legere vestigia, conscensoque navigio, navigare rursus in Bosporum, unde via sibi non longa domum ad Scythas suos futura esset. Ita affecto Ana-

a Παρὰ] Sic *J. H.* Fl. P. S. Ὑπὸ L. Ἐπὶ W. b Πλοίου] Sic Edd. *J. H.* Fl. P. Πλοίῳ W. c Ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ] Inverso ordine W. ἐμ. αὐτ. ὁδ.

57. Φοφοδὴς] Τοὺς ψόφους φοβούμενος, τουτέστι δειλός. *V.*

49. Πυρετταίνοντας] Infra tamen πυρέττειν pro πυρετταίνειν quatuor Codd. habent; vid. Tom. alter. Dial. I. *quom. histor.* c. 1. Hic vero nihil variationis invenio; quare, cum utrumque rectum sit, nihil quoque hic immuto. *J. F. R.*

50. Τινὰς ἤδη] Ubi dicitur de Toxaride, Καί φασι, πυρεταίνοντάς τινας, ἤδη πεπαῦλθ ἀπ' αὐτοῦ. At potius ita distinguendum, καί φασι, πυρεταίνοντάς τινας ἤδη, πεπαῦλθ ἀπ' αὐτοῦ; & *ajunt, quosdam, febri jam correptos, ab eo liberatos esse.* Certe purissima illa Florentina editio caret distinctione post τινας. Non semel hic libellus prava distinctione corruptus est sive a librariis, sive editoribus. Sic paullo supra pulchre vidit *Graevius*, V. Cl. legendum, καὶ εὐμέθη κεῖθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθείς, εἰ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι καὶ μάλιστα ὅτι ἐπὶ τῇ τέλῃ Σκύθης ἀνὴρ ἐγκεκόλαπτο. *Ac inventus illic est sepultus Toxaris, cum ex inscriptione, licet ea non amplius exstaret integra, cognitus, tum vel maxime quod in monumento* VIR SCYTHA *incisum erat.* ubi vulgo male, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο. ἔτι δὲ μάλιστα, &c. Sic c. XI, a prava interpunctione male se habent haec, Καὶ ὡς μᾶλλον θαυμάσῃς, μιᾶς δὲ τῆ αὐτῆς οἰκίας ἦσαν, υἱὸς, καὶ πατήρ. ὁ μὲν, εἴ τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἐκεῖνοι. ὁ δὲ, υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς μὲν αὐτίκα, ἀπάξεταί σε. οὕτω μάγας ἐστὶ, καὶ καλὸς ἀφρόντιστόν τινα τὸν εὐμορφίαν. εἰ δὲ δὲ φθέγξαιτο μόνον, οἰχήσεταί σε λαβὼν τῶν ἄτων ἀναδεδεμένον. Sed legendum, ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς μὲν, αὐτίκα ἀπάξεταί σε. *Atque ut impensius mireris, unius ejusdemque sunt familiae, filius & pater: hic quidem si Solonem, aut Periclem, aut Aristidem animo versas* (h. e. Pater talis censendus est, qualis fuit vel Solon, vel Pericles, &c.) *Filius vero simul ac videris eum, te abripiet; adeo magnus est, & mascula quadam forma decorus: qui si tantummodo vocem ediderit, ducet te auribus revinctum.* Atque ita recte habet editio Florentina. *J. J.*

Τινὰς ἤδη] Male *Salm.* punctum post ἤδη collocaverat. In *Parisina* comma erat, rectius nihil distinctionis habet Fl. & *Obsopoeus* quoque continuo filo verterat, *Ajuntque nonnullos febre laborantes jam ab illo sublevatos esse.* Quod cum recte se habeat, *Transium* quidem secutus sum in tollenda post τινὰς distinctione; nec tamen novam post ἤδη addidi, quia non opus est. *J. F. R.*

60. Παρὰ] Ex solo Cod. L. *Solanus* ὑπὸ legi voluit, ut in marg. *Junt.* innuit. Sed id non adeo necessarium puto, quin ὑπὸ, etsi alibi non idem sit quod ὑπὸ, hic tamen non sit ineptum. Παρὰ enim saepe significare *a parte illius*, sive quod proficisci-

Anacharſidi, obviam in ipſo Ceramico ſit bonus aliquis, revera, genius, Toxaris. Ac primo quidem habitus illum invitabat, patrius qui eſſet: deinde non difficulter debebat ipſum quoque noſſe Anacharſin, generis nobiliſſimi virum, & Scytharum e principibus. Anacharſis autem unde illum agnoſceret popularem ſuum eſſe, Græce veſtitum, raſum genas, non cinctum, ſine ferro, jam affabilem, indigenarum jam unum Atticorum? adeo ab ipſo jam tempore immutatus fuerat.

4. Sed Scythice ipſum allocutus Toxaris, *Non tu*, inquit, *Anacharſis es Dauceti filius?* Lacrumari prae gaudio Anacharſis, quod & linguae ſuae peritum inveniſſet aliquem, eumque gnarum, quis ipſe eſſet inter Scythas; atque rogare, *Tu ve-*

ἔχοντι τῷ Ἀναχάρσιδι, ἐντυγχάνει δαίμων τις ἀγαθὸς, ὡς ἀληθῶς, ὁ Τόξαρις ἤδη ὃν τῷ Κεραμεικῷ. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἡ στολὴ αὐτὸν ἐπεσπάσατο, καὶριῶτις ὅσα; εἶτα μέντοι ὑπὸ χαλεπῶς ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνώσεσθαι τὸν Ἀνάχαρσιν, ἅτε γένους ὢν τοῦ δοκιμωτάτου ὄντα, καὶ ὂν τοῖς πρώτοις Σκυθῶν. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοεθνῆ ὄντα, Ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον, καὶ ὑποξυρημένον τὸ γένειον, ἄζωστον, ἀσίδηρον, ἤδη σωμύλον, αὐτῶν τῶν Ἀττικῶν ἕνα τῶν αὐτοχθόνων; οὕτω μεταπεποίητο ὑπὸ τοῦ χρόνου.

Ἀλλὰ Τόξαρις Σκυθιστὶ προσειπὼν αὐτὸν, Οὐ σὺ, ἔφη, Ἀνάχαρσις ὢν τυγχάνεις, ὁ Δαυκέτου; ἐδάκρυσεν ὑφ' ἡδονῆς ὁ Ἀνάχαρσις, ὅτι καὶ ὁμόφωνον εὑρήκει τινὰ, καὶ τοῦτον εἰδότα ὅστις ἦν ὁ Σκύθαις, καὶ ἤρετο,

d Τῷ δοκιμωτάτου] Τῶν δοκιμωτάτων *Angl.* P. & L. At vulgatum tuentur Edd. omnes & M. *e* Ὑποξυρημένον] Sic Edd. vett. & recentt. Ἐν χρῷ κεκαρμένον W. *f* Εἰδότα] Ἰδόντα W. Nihil mutant Edd.

69. Κεραμεικῷ] Τόπῳ. *V.*

70. Ἐπισπάσατο] Allexit. *G.*

ciſcitur ab aliquo, non ſolum Cl. *Periz.* ad *Aelian.* aliique oſtenderunt; verum & paſſivis adjungitur, ut in Euang. *Lucae* I. 45. τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ παρὰ κυρίου, ubi & παρὰ locum habuiſſet. *J. F. R.*

63. Ἐπὶ πόδα εὐθὺς ὀπίσω χωρεῖν] Gallice ſimiliter dicimus, *retourner ſur ſes pas.* *AE. M.*

Ἐπὶ πόδα εὐθὺς ὀπίσω χωρεῖν] Eandem Gallicam phraſin quoque ad hunc locum in *F. Gujet.* notis reperio. Et ſaepe alibi hi duo notant eadem. An igitur *Menagius* hunc compilavit? Hoc loco non arbitror; nam facile ejusmodi cogitatio utrumque potuit ſubire. Interdum tamen non abeſt ſuſpicio. *J. F. R.*

69. Κεραμεικῷ] Conf. ſupra Ἀναχ. c. 13. *M. du S.*

72. Τῷ δοκιμωτάτου] Angl. Cod. τῶν δοκιμωτάτων. *J. B.*

Τῷ δοκιμωτάτου] Non moveo vulgatam; interim credo lectionem Codd. numerum plural. exprimentium eſſe potiorem, quam ſi receperis, quidni tum etiam pro γένους legas, γένῳ, ut ſit γένῳ τῶν δοκιμωτάτων. i. e. *quantum ad genus, erat ex probatiſſimis*, i. e. *dignitate conſpicuis*, formula loquendi in ejusmodi narratione uſitatiſſima. *J. F. R.*

73. Ὁ Ἀνάχαρσις] Ὁ Ἀνάχαρσις δὲ πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοεθνῆ ὄντα, Ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον. Verte: *Anacharſis autem unde cognoviſſet Toxarin popularem ſuum eſſe, qui Graeco more veſtitus incedebat.* deinde, ἀσίδηρον, ἤδη σωμύλον. verte *ſine ferro, & jam lepidum*, ſeu *elegantem, in alloquio blandum*, quales erant Attici; non *facundum*, ut interpres. conſuetudine Graecorum depoſuerat Toxaris illam auſteritatem & triſtitiam frontis & oris, quae Scythis propria erat, unde dicitur, σκυθρωπία. ἀσίδηρον autem dixit Toxarin fuiſſe, quia Scythae ſemper ferro ſuccincti erant: Toxaris vero Graecorum mores induerat, & palliatus incedebat, ſine acinace. *J. G. G.*

74. Ἔγνω] Plura ejusmodi in quibus interpretes lapſi ſunt, indicativum retinentes in verſione, cum ſubjunctivum expreſſiſſe oportuiſſet, dedit Cl. *Fenſ.* in Lect. Lucian. p. 30. *J. F. R.*

75. Ἐσταλμένον] De habitu, ornatu, etiam *Dion. Hal.* Antiq. V. p. Ed. *Lipſ.* 309. verſ. 8. ἐξιέναι αὐτοὺς — κούφῃ ἐσταλμένους ὁπλίσει. i. e. *levi armatura inſtructos.* Et L. XI, p. 707. 18. ἀνεφῶν — ἐσταλμένων ὁπλίσεως. Noſter iterum c. 5. hujus *Dialogi.* οὕτω δημοτικῶς ἐσταλμένον. *J. F. R.*

Ibid. Ὑποξυρημένον] Id verbum recte ſe habere, vid. ſupra *Tim.* c. 14. ex diviſione *Solani*, quod jam erit cap. proximum, vel tertium ab eo. Item *Dial. mort.* IX. *SIMYL.* & *POLYSTR.* f. ubi ὑποξυρημένῳ τὸ γενείῳ. quae loca monente eodem contuli. *J. F. R.*

81. Ὁ Δαυκέτου] Unde habeat incertum; certe Gnuſi filium faciunt *Herod.* IV. p. 155. *Diog. Laërt.* I. p. 26. & *Suidas.* *M. du S.*

87. Κατ'

το, σὺ δὲ πόθεν εἶδα ἡμᾶς, ὦ ξένε; καὶ αὐτὸς, ἔφη, ἐκεῖθέν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τὄνομα, ὁ τῶν ἐπιφανῶν, ὥστε καὶ ἐγνωσμένος ἄν σοι κατ' αὐτό. μῶν, ἔφη, ὁ Τόξαρις εἶ, περὶ ὃν ἐγὼ ἤκουσα ὡς τις Τόξαρις ἐρᾷ τῆς Ἑλλάδος, γαμετὴν καταλιπὼν γυναῖκα ἐν Σκυθίᾳ, καὶ παιδία νεογνὰ, οἴχοιτο εἰς Ἀθήνας, καὶ νῦν [a] ἀφῖχθαι κεῖθι, τιμώμενος ὑπὸ τῶν βελτίστων; ἐγὼ, ἔφη, ἐκεῖνός εἰμι, εἴ τις καὶ μνεία λόγου ἔτι παρ' ὑμῖν, ἦν δ' ἐγὼ, ἦ δ' ὃς ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητήν σε ἴσθι με γεγενημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος, ὃν ἠράσθης, ἰδεῖν τὴν Ἑλλάδα, καὶ κατά γε τὴν ἐμπορίαν ταύτην ἀποδημήσας, ἥκω σοι, μυρία παθὼν ὑπὸ τοῖς ἀφ' μέσου [b] ἔθνεσι. καὶ εἰ μὴ σοὶ ἐνέτυχον, ἔγνως ἤδη πρὶν ἥλιον δῦναι, ὀπίσω αὖθις ὑπὸ ναῦν κατιέναι, ὕτως ἐτεθαμβήμην, ξένα καὶ ἄγνωστα πάντα ὁρῶν· ἀλλὰ πρός γε ἀκινάκου, καὶ Ζαμόλξιδος, τῶν πατρῴων ἡμῖν θεῶν, σύ με, ὦ Τόξαρι, ἀπάγαγε ξενάγησον, καὶ δεῖξον τὰ κάλλιστα τῆς Ἀθήνησιν, εἶτα καὶ τὰ ἐν τῇ ἄλλῃ Ἑλλάδι, νόμων τε τοὺς βελτίστους, καὶ ἀνδρῶν τοὺς ῥητορικωτάτους, καὶ ἤθη, καὶ πανηγύρεις, καὶ βίον αὐτῆς, καὶ πολιτείαν, δι' ἃ δὴ σύ τε, κἀγὼ μὲν σὲ, τοσαύτην ὁδὸν ἤλθομεν,

ro, *Hoſpes*, *unde noſti nos? Et ipſe*, inquit, *inde ſum, e vobis, Toxaris mihi nomen, non e nobilibus, ut eo tibi notus ſim. Numquid*, inquit, *ille tu Toxaris es, de quo audivi ego, Toxarin quendam Graeciae amore, uxore relicta in Scythia & parvis pueris, Athenas abiiſſe, & nunc ibi vivere, & in honore eſſe apud optimos quosque? Ille ipſe*, inquit, *ego ſum, ſi quis de me adhuc ſermo apud vos eſt.* Tum, *Noris ergo*, inquit Anacharſis, *diſcipulum me tuum factum eſſe, & aemulum amoris, quo flagrabas, videndae Graeciae. Hujus negotii ſtudio profectus venio tibi ſexcenta perpeſſus mala ab interjectis gentibus. Ac niſi in te incidiſſem, decretum jam erat, ante ſolis occaſum retro rurſus deſcendere ad navim, adeo perturbatus ſum, cum peregrina & ignota mihi viderem omnia. Sed per* ego te *acinacem, & Zamolxin, patria numina*, obſecro, *tu me, Toxari, adſumtum tanquam peregrinum circumducito, & ea, quae Athenis pulcherrima ſunt, oſtendito, tum & reliqua in Graecia, leges optimas, viros praeſtantiſſimos, mores, celebritates, vivendi rationem & adminiſtrandae reipublicae, propter quae & tu, & poſt te ego, tantum itineris fecimus; ne-*

a Διατρίβοι] Sic W. Διατρίβοις Edd. b Ἔθνεσι] Sic Edd. Ἔθνεσιν W.

87. Κατ' αὐτὸ] Καὶ αὐτὸς ἔφη ἐκεῖθέν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τὄνομα, ὁ τῶν ἐπιφανῶν, ὥστε ἐγνωσμένος ἄν σοι κατ' αὐτό. Cur in Latinis verſionibus praeteritur κατ' αὐτό? Videtur ſignificare *pariter*. *Non ſum ex illuſtribus natus, ut ego tibi notus ſim pariter*, ſicut tu mihi. εἰς αὐτὸ & κατ' αὐτό. ſaepe eſt *pariter*, *ſimul*. *J.G.G.*

Κατ' αὐτό] Notaverat Cl. *Hemſterh.* in marg. videndum *L. Bos* ad L. E. I. 18. Is igitur ad Evang. *Lucae* I. d. haec habet: Κατὰ τί γνώσομαι τοῦτο; (ait Evangeliſta) Reperitur haec locutio apud LXX. Intt. *Geneſ.* XV. 8. Subaudiendum in κατὰ τί vocabulum σημεῖον, ut ſit: *ex quo ſigno?* Apud Lucianum ſimili ellipſi occurrit, ἐγνῶσμαι κατ' αὐτὸ in *Scytha* h. l. In Latinis verſionibus praeteritum eſſe illud κατ' αὐτὸ, notavit Eruditiſſimus *Graevius*, reddens id *pariter*. Si mihi vel tantillum a tanti judicii Viro diſcedere liceret, verterem: *ex eo*, ut ſenſus ſit: *Non ſum ex illuſtribus natus, ut ex eo tibi notus eſſem.* Haec ille. Sic fere *Dionyſ. Hal.* περὶ τ. Δημοσθ. δειν. p. 168. verſ. 4. Ed. *Lipſ.* Κατὰ τί δὴ ταύτην ἐγοῦμαι τὴν λέξιν ἐοικέναι τῇ Θουκυδίδου; καθ' ὃ κάλλιστά μοι δοκοῦμα μάλιστα ἀφῖχθαι τὴν ἄκραν. Et ita parvi interdum refert vertasne *ex*, *ſecundum*, an *propter*, ut c. c. ap. eumd. *Dion. Hal.* antiq. Rom. I. p. 63. 30. κατὰ τίνα γίνεται μάλιστ' αἰτίαν ubi, *ex* qua cauſſa, *ob*, *per*, *ſecundum* quam cauſſam verteris, non multum intererit. *J.F.R.*

91. Διατρίβοι] Sic ſolus noſtrorum Codicum W. melius quam quod in aliis eſt, ἀφῖχθαι. *M. du S.*

93. Οὐκοῦν, ἦ δ'] Οὐκοῦν, ἦ δ' ὃς ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητήν σου ἴσθι με γεγενημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος. *Proinde*, *inquit Anacharſis*, *ſcias factum me diſcipulum tuum*, *tuique amoris aemulum.* Hic etiam in interpre-

neque patere me his non visis domum redire.

5. *Illud quidem*, inquit Toxaris, *minime pro amatore dicebas, te ad ipsas cum januas venisses, abitum parasse. Verum bono es animo. neque enim, ut ajebas, abieris, neque te ita facile urbs haec dimiserit, neque pauca adeo habet pro hospitibus delinimenta: sed valide te complectetur, adeo ut neque uxoris jam, neque liberorum, si qui tibi jam sint, memoriam servaturus sit. Quomodo vero celerrime omnem videas Athenarum urbem, aut Graeciam potius totam, & bona Graecorum ac pulchra, ego tibi subjiciam. Est hic vir sapiens, indigena ille quidem, sed multum per Asiam & Aegyptum peregrinatus, & versatus cum hominibus praestantissimis, caeterum non divitum unus, sed oppido pauper; videbis senem ita, ut me, plebeium in morem vestitum. verum propter sapientiam virtutemque aliam, maximo illum in honore habent, adeo ut legislatore etiam illo ad constituendam civitatem utantur, & secundum illius praecepta vivere velint. Hunc si amicum tibi conciliaveris, & quantus vir sit didiceris, totam te in illo Graeciam habere putato, & summam jam nosse bonorum quae hic sunt. Itaque non est quod majus*

καὶ μὴ θείδῃς ἀθέατον αὐτῷ ὁ ἀναστρέψοντα.

Τοῦτο μὲν, ἔφη ὁ Τόξαρις, ἥκιστα ἐρωτικὸν εἴρηκας, ὅτι τὰς θύρας αὐτὰς ἐλθόντα, οἴχεσθαι ἀπιόντα· πολὺν ἀλλὰ θάρρει· ὁ γὰρ ἂν, ὡς φῂς, ἀπέλθῃς, οὐδ' ἂν ἀφίη σε ῥᾳδίως ἡ πόλις, οὐχ ὕττως ὀλίγα τὰ θέλγητρα ἔχει πρὸς τοὺς ξένους, ἀλλὰ μάλα ὁπλήφεται σε, ὡς μήτε γυναικὸς ἔτι, μήτε παίδων, εἴ σοι ἤδη εἰσὶ, μεμνῆσθαι· ὡς δ' ἂν τάχιστα πᾶσαν ἴδοις τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, μᾶλλον δὲ τὴν Ἑλλάδα ὅλην, καὶ τὰ Ἑλλήνων καλὰ ἐγὼ ὑποθήσομαί σοι. Ἔστι σοφὸς ἀνὴρ ἐνταῦθα, ὁπτιχώριος μὲν, ἀποδημήσας δὲ μάλα. πολλὰ γὰρ τῆς τε Ἀσίας, καὶ ἐς Αἴγυπτον, καὶ τοῖς ἀρίστοις τῶν ἀνθρώπων συγγενόμενος, τἆλλα, καὶ τῶν πλουσίων, ἀλλὰ καὶ κομιδῇ πένης· ὅμως γέροντα ἴδοις ἂν δημοτικῶς ἐσταλμένον· πολὺν ὅμως γε τῆς σοφίας, καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς, πάνυ τιμῶσιν αὐτὸν, ὥστε καὶ νομοθέτῃ χρῶνται πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ ἀξιοῦσι κατὰ τὰ ἐκείνου προστάγματα βιῶναι. εἰ τοῦτον φίλον κτήσαιο, καὶ μάθοις οἷος ἀνὴρ ὁ ἕτερος, πᾶσαν νόμιζε τὴν Ἑλλάδα ἐν αὐτῷ ἔχειν, καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη ἂν εἰδέναι τῶν τῇδε ἀγαθῶν, ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν μεῖζόν σοι

e Ἀναστρέψοντα] Ita dedi ex W. & L. Ἀναστρέφοντα enim Edd. omnes. *d* Ἀπέλθῃς] Ἀπέλθοις W. Nihil vulgatum mutant *J. Fl. H. P.*

17. Θέλγητρα] Θέλγητρα, * τὰ εἰς ἡδονὴν ἄγοντα, καὶ εὐφραίνοντα, καὶ ἀπάτην. *V.*

28. Δημοτικῶς ἐ.] Nota frugi hominem. *G.*

* Τὰ] Articulum in Edit. omissum supplevit *M. du S.*

pretatione ὡς omissum, nec poterat verti, nisi distinctio apponatur. ἐκεῖνο, ὃν ὃς, ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητήν σου. *Ergo, inquit ille, Anacharsis scilicet, scito me tuum discipulum esse, & aemulatorem tui amoris.* Sic paullo post, pag. seq. Εὐφήμει, ὃν δ' ὃς, ἐκεῖνο τὰ μέγιστα χαριεῖσθαί μοι δοκῶ. *Bona verba quaeso, inquit ille, rem gratissimam me ei facturum puto.* Nihil apud Platonem crebrius, quam ὃν δ' ὃς, *inquit ille.* Paullo post κατὰ δαίμονα male vertitur *forte quadam*, cum sit *bona fortuna, bonis avibus.* *J. G. G.*

3. Ἀνακάρσου] Vide Τοξ. c. 38. *M. du S.*

11. Ἀναστρέψ.] Sic W. & L. Reliqui libri ἀναστρέφ. *M. du S.*

23. Σοφὸς] Solonem intelligit, cujus aetate tradunt historici Athenas appulisse Anacharsidem. Vid. *Plut.* in Solone. *M. du S.*

28. Δημοτικῶς ἐσταλμένον] Vid. supr. c. 4. *J. F. R.*

σοι καλὸν χαρίσασθαι δυναίμιλλον, ἢ συστήσας ἐκείνῳ.

Μὴ τοίνυν μέλλωμεν, ἔφη, ὦ Τόξαρι, ὁ Ἀνάχαρσις, ἀλλά με λαβὸν, ἄγε πας' αὐτόν· ἀτὰρ ἐκεῖνο δέδια, μὴ [a] δυσπρόσοδος, καὶ οὐ παρέργως δῆται σου ἡ ἔντυξιν ὑπὲρ [b] ἡμῶν εὐφήμει, ἦ δ' ὅς, ἐκείνῳ τὰ μέγιστα χαρίεσθαί μοι δοκῶ, ἁρμόκειν ὑπολαμβάνων τὸ ἐς ξένον ἄνδρα εὐποιΐας ἔπος. μόνον, εἴσῃ γὰρ ὅσῃ [c] περὶ τοὺς ξένους ἡ αἰδὼς, καὶ ἡ ἄλλη ἐπιείκεια, καὶ χρηστότης. μᾶλλον δὲ χθὲς δαίμονά τινα αὐτὸς ἡμῖν προσεῖσιν, ὁ ὅπως συμφάσας, ὁ λαλῶν ἑαυτῷ, καὶ ἅμα προσεικὼν τὸν Σόλωνα, τοῦτό σοι, ἔφη, δῶρον μέγιστον ἥκω ἄγων, ξένον ἄνδρα, φιλίας δεόμενον.

Σκύθης δὲ ὢν τυγχάνει παρ' ἡμῖν εὐπαιδεύτων, καὶ ὅμως τἀκεῖ πάντα ἀφεὶς, ἧκε συνεσόμενος ἡμῖν, καὶ τὰ κάλλιστα ὁμόσε τῇ Ἑλλάδι, καὶ γὰρ ὅπιτομόν τινα ταύτην ἐξεύρων αὐτῷ, ὅπως ῥᾷστα καὶ αὐτὸς μάθοι πάντα, καὶ γνώριμος γένοιτο τοῖς δεῖσθαι· τοῦτο δ' ἦν σοι προσαγαγεῖν αὐτόν. εἰ τοίνυν ἐγὼ Σόλωνα οἶδα, οὕτω ποιήσεις, καὶ προξενήσεις αὐτῷ, καὶ πολίτην γήσιον ἀποφανεῖ τὸν Ἕλ-

6. *Ne igitur cunctemur, Toxari*, inquit Anacharsis, *sed prehensum me ad ipsum deduc. verum illud timeo, ne difficiles accessus habeat, tuamque pro me deprecationem non magni faciat. Bona verba!* inquit, *quin maxime illum affecturus videor, subministranda illi beneficentiae in hospitem occasione. Sequere modo, scies enim quantus sit illius circa peregrinos pudor, & reliqua aequitas, & benignitas. Quin divinitus ille ipse ad nos accedit, cogitabundus ille, ille secum ipse loquens*, & simul Solonem allocutus, *Huc tibi*, inquit, *donum maximum adduco, peregrinum hominem, indigentem amicitiae.*

7. *Scytha autem est, generosus apud nos, & tamen relictis, quae ibi sunt omnibus, huc venit, ut vobiscum versetur, ut ea quae pulcherrima sunt in Graecia, videat, ego autem compendiariam hanc illi viam reperi, ut facile & ipse discat omnia, & immoretur praestantissimis; haec vero in eo inerat, ut ad te illum deducerem. Si igitur Solonem ego novi, ita facies, & tanquam publico illum hospitio accipies, & germanum Graeciae civem ef-*

[a] Δυσπρόσοδος] Nihil variare Edd. notat *M. du S.* recte, nisi quod nonnullae δυς προσοδος sejungunt. [b] Ἡμῶν] Sola Fl. hic male ὑμῶν. Sed ἡμῶν cum ceteris Edd. M. [c] Περὶ τοὺς ξένους] Πρὸς τ ξένον W. & L. Sed nil mutant Edd.

56. Ταύτην ἐξεῦρον] Τὴν ὁδὸν, puta. *G.*
60. Καὶ προξενήσεις] Προξενος αὐτοῦ ἴσῃ. *V.* Ibid. ex altero MS. in fol. ad eadem verba legitur: Ἀντὶ τοῦ πρόξενος αὐτοῦ γένοιο. *V.*

46. Περὶ τοὺς ξένους] Etsi αἰδὼς πρὸς τι frequentius occurrit quam περὶ, ut supra indicavimus, tamen non rejicio vulgatam. Sic fere infra, in *quom. hist.* c. 4. μηδὲ τοῦτο δείσῃς περὶ ἐμοῦ. Ubi quoque παρὰ posses substituere; sed non est opus. Et cum εὐσέβεια περὶ τοὺς θεοὺς & similia recte dicantur, quae vel Lexicographi habent, non video satis cauſſae, ut cum *Solano* παρὰ recipiam. *J. F. R.*

56. Ἐπίτομόν τινα ταύτην] Supple ὁδὸν. *AE. M.* Idem & *Gujetus* dixit. Et quilibet ejusmodi observationes facere potest; quare compilationis suspicio hic nulla: ὁδὸν enim alibi addit Noster, ut supra *Herodot.* c. 3. *J. F. R.*

60. Καὶ προξενήσεις] Sic *Demosth.* Προξενεῖς αὐτῶν. *F. G.*

Ibid. Προξενήσεις αὐτῷ] Προξενήσεις αὐτὸν, non simpliciter est, *suscipies illum*, ut vult interpres, sed *hospitio publico suscipies illum, eris publicus ejus hospes, loca lautia praebebis*, ut Romani loquebantur. *J. G. G.*

Προξενήσεις αὐτοῦ] Non credo Cl. *Gravium* dedita opera scripsisse αὐτὸν pro αὐτοῦ, quod recte Edd. habent. Licet enim accusandi casus recte quoque huic verbo possit adjungi, genitivum tamen in hujusmodi compositis amant Graeci, ratione propositionis, quae in composito inest. Quare sufficiat exemplum genitivi ab *Gujeto* jam adductum; num tamen eodem indicare voluerit, προξ. in priore syllaba Attice scribendum, nescio, neque magnopere curo. Nostrum non solere ὑπερατλιάζειν sciens, ut non longo

officies. Et, *Quod tibi paullo ante dicebam, Anacharsi, omnia vidisti, viso Solone. Hic Athenae. Hic Graecia. Non jam hospes es. Norunt te omnes, omnes te amant. Tantum est in hoc sene. Omnium quae sunt in Scythia oblivionem capies, cum hoc si fueris. Habes praemia peregrinationis tuae, finem tui amoris. Haec tibi norma Graecanica, hoc Atticae philosophiae specimen. Ita igitur judica, te esse felicissimum, qui cum Solone futurus sis, & amico illo sis usurus.*

8. Longum fuerit jam commemorare, quam delectatus sit munere Solon, & quae dixerit, & quomodo ab eo inde tempore una vixerint, cum alter quidem, Solon, institueret & doceret pulcherrima quaeque, & amicum omnibus conciliaret Anacharsin, & bonis eum Graecorum admoveret, omni ratione curans, uti quam suavissime in Graecia aetatem ageret: alter vero, Anacharsis, sapientiam hujus admiraretur, nec latum pedem ab illo sua voluntate discederet. Ut enim promiserat illi Toxaris, ex uno viro Solone, brevissimo tempore cognoscebat omnia, & innotescebat omnibus, & in honore apud omnes erat. Ne-

λάδα. ἡ ὅσῳ σοι ἔφην μικρὸν ἔμπροσθεν, ὦ Ἀνάχαρσι, πάντα ἑώρακας ἤδη Σόλωνα ἰδών· τοῦτο αἱ Ἀθῆναι· τοῦτο ἡ Ἑλλάς. οὐκέτι ξένος, σύμπαντές σε ἴσασι, πάντες σε φιλοῦσι· τηλικοῦτόν ἐστι τὸ κτῆμα τὴν προσβύτιν ταύτην ἁπάντων ἐπιλήσῃ. ἐν Σκυθίᾳ, συνὼν αὐτῷ. ἔχεις τὰ ἀποδημίας τὰ ἆθλα, καὶ ἔρωτος τὸ τέλος. οὗτός σοι ὁ Ἑλληνικὸς καιρὸς, τοῦτο δείγμα τῆς φιλοσοφίας τῆς Ἀττικῆς. ὅτῳ τοίνυν γίγνωσκε, ὡς εὐδαιμονέστατος εἶ, ὃς συνέσῃ Σόλωνι, καὶ φίλῳ χρήσῃ αὐτῷ.

Μακρὸν ἂν εἴη διηγήσασθαι, ὅπως ἥσθη ὁ Σόλων τῷ δώρῳ, οἷα δὲ εἶπεν· ὡς δὲ τὸ λοιπὸν συνῆσαν, ὁ μὲν, παιδεύων καὶ διδάσκων τὰ κάλλιστα, ὁ Σόλων, καὶ φίλον ἅπασι ποιῶν τὸν Ἀνάχαρσιν, καὶ προσάγων τοῖς Ἕλλησι καλοῖς, καὶ πάντα τρόπον ἐπιμελούμενος, ὅπως ἥδιστα [d] διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι· ὁ δὲ, τεθηπὼς τὴν σοφίαν αὐτοῦ, καὶ μηδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκὼν εἶναι ἀπολειπόμενος. ὡς γὰρ ὑπέσχετο αὐτῷ ὁ Τόξαρις ἐξ ἑνὸς ἀνδρὸς τοῦ Σόλωνος, ἅπαντα ἔγνω ἐν ἀκαρεῖ, καὶ πᾶσιν ἦν γνώριμος, καὶ

[d] Διατρίψῃ] Sic L. Item *Vorst.* ac *Gr.* In W. videtur fuisse διατρίψῃ. Sed alia manus διατρίψῃ fecit. Διατρίψῃ corrupte etiam Edd. omnes.

74. Ἥσθη] Laetatus est. *G.*

go hinc intervallo, ad verbum ἴμιλλε pro ἤμιλλε dico. *J. F. R.*

80. Ἥδιστα διατρίψῃ] Eadem pagina vitiose legitur, &, ut vara sequitur vibiam, vertitur insulsissime hoc: καὶ πάντα τρόπον ἐπιμελούμενος, ὅπως ἥδιστα διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι, *tum omne studium adhibens, ut quam jucundissime in Graecia vivens renideret.* Quid est, *jucundissime renidere in Graecia?* Erratum leve mirum tot editoribus & interpretibus imposuisse: lege ὅπως ἥδιστα διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι. *ut suavissime in Graecia aetatem ageret, ex animi sententia viveret in Graecia.* Paullo ante cap. 4. οἰχόμην ἐς Ἀθήνας, καὶ νῦν διατρίβω κεῖθι. *ivit Athenas, & nunc ibi habitat.* Sexcenties alibi. Saepe autem π & τ permutantur a librariis. Sic superius pro ὑπισχνῆ ostendimus rescribendum esse ὑπισχνῆ. *J. G. G.*

Ibid. Διατρίψῃ] In W. videtur olim fuisse διατρίψῃ, sed alia manus διατρίψῃ fecit. In ferculo literario refert *Jensius.* Ego vero Emendationem Cl. *Graevii* secutus sum, quam etiam in Excerptis *Longolii* invenio, non tamen ut scripturam ipsius Codicis, sed tantum ut conjecturam. *M. du S.*

81. Τεθηπὼς] Hoc verbum a Scapula omissum vid. ap. *Steph.* in Thesaur. qui satis de eo egit. Occurrit rursum c. seq. *J. F. R.*

82. Εἶναι] Legendum puto ἐκείνου, quod pronomen a calligraphis cum compendio verbi εἶναι quam facile confundatur, supra jam observatum est in *Hermot.* Certe ita interpretatus sum. *J. M. G.*

καὶ ἐτιμᾶτο δὶ ἐκεῖνον. εἰ γὰ μικρὸν ἦν Σόλωνα ἐπαινῶν, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι [a] καὶ τοῦτο, ὡς νομοθέτην ἐπείθοντο, [b] ἐφίλων ὃς ἐκεῖνος δοκιμάζοι. καὶ ὀλίγου δεῖν ἄνδρας [c] εἶναι. τὰ τελευταῖα καὶ ἐμυήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις, δημοποίητος γενόμενος, εἰ χρὴ Θεοξένῳ πιστεύειν καὶ τοῦτο ἱστορήσαντι περὶ αὐτοῦ. καὶ οὐκ ἂν [d] ὑπὲρ ἀνέστρεψεν, οἶμαι, ἐς Σκύθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε.

Βούλεσθε οὖν ἤδη [e] ἐπαγάγω τῷ μύθῳ τὸ τέλος, ὡς μὴ ἀκέφαλος ᾖ ξενοτοίη; ὥρα γοῦν εἰδέναι ὑμᾶς τινός μοι εἵνεκα, ὁ Ἀνάχαρσις ἐκ Σκυθίας, καὶ Τόξαρις ταῦν ἐς Μακεδονίαν ἥκετον, ἔτι καὶ Σόλωνα γέροντα ἄνδρα [f] ἐπαγομένω Ἀθήνηθεν. φημὶ δὴ ὅμοιόν τι καὶ αὐτὸς παθεῖν τῷ Ἀναχάρσιδι, καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ νεμεσήσητέ μοι τὴν εἰκόνα, εἰ βασιλικῷ ἀνδρὶ ἐμαυτὸν εἴκασα. βάρβαρος μὲν γὰρ κἀκεῖνος, καὶ οὐδέν τι φαίης ἂν τοὺς Σύρους ἡμᾶς φαυλοτέρους εἶναι τῶν Σκυθῶν. ἀτὰρ, οὐδὲ τὸ βασιλικὸν εἰκότως τἀμὰ

que enim parvum quiddam erat laudans Solon; ſed homines hac etiam in re illi, tanquam legislatori obſequebantur, amabantque quos ille probaret, & viros optimos eſſe credebant. Denique ad myſteria etiam admiſſus eſt Anacharſis, ſolus barbarorum, civitatis ante jure donatus, ſi fides habenda eſt Theoxeno, hoc etiam de illo narranti. Et ne rediturus erat, puto, in Scythiam, niſi Solon eſſet mortuus.

9. Vultin' igitur jam inducam etiam finem *& coronidem* fabulae, ne ſine capite oberret. Jam enim ſciendum eſt cujus mihi rei cauſſa Anacharſis e Scythia inde Toxarisque nunc in Macedoniam venerint, adducentes inſuper Solonem, ſenem virum, Athenis. Ajo nimirum ſimile mihi quiddam Anacharſidi uſu veniſſe. Et, per *ego vos* Gratiarum *numen rogo*, nolite iraſci mihi ob iſtam imaginem, ſi regii generis viro me aſſimilavi. Barbarus enim & ille; neque Syros nos Scythis ulla in re deteriores *temere* dixeris. Ego vero non quantum ad regiam nobilitatem, ſimilitudinem il-

a Καὶ τοῦτο] Τοῦτο ſolum, ſine *καὶ* B2. Sed vulgatam tuentur *J.* Fl. *H. P.* & M. Καὶ τούτῳ L. b Ἐφίλων] Καὶ ἐφίλων B2. Sed abeſt καὶ a reliquis & M. c Εἶναι] Punctum poſt εἶναι eſt in W. quod abeſt ab Edd. Comma eſt in Fl. d Οὐδὲ] Οὐδὲν *J.* male. e Ἐπαγάγω.] Sic Edd. *J.* Fl. *H. P.* &c. Ἀπάγω W. f Ἐπαγομένῳ] Sic recte *J. H.* Fl. Ἐπαγομένην male *Ald.* & *P.*

91. Δημοποίητος] Δημοποιητὸς ἴσως ὁ ψήφῳ δήμου πολίτης γεγονώς. *V.*

86. Οὐ γὰ μικρὸν ἦν Σόλωνα ἐπαινῶν] Aut imprudenter admodum, aut imperite interpretes, alter *neque enim mediocri laude Anacharſis virtutes ſolebat extollere Solon*, alter *non enim Solon parum eum laudabat*; quum debuiſſent, *neque enim parvum momentum erat Solon laudans*; non exigua res aut pretium erat, ſi quis ab Solone laudaretur. *J. G.*

87. Καὶ τοῦτο] Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι ἐ τοῦτο ὡς νομοθέτην ἐπείθοντο, ἐφίλων, ὃς ἐκεῖνος δοκιμάζοι. cur in verſione praetermittunt καὶ τοῦτο? Sic enim Salmurienſis: *Verum homines, ut legiſlatori parebant, ſic amabant, quos ille probaret.* Alius: *Verum hominibus & hoc moris erat, ut legiſlatori parebant, ſic amabant quos ille probaret.* Scribae cum in diſtinctione non nihil aberrarint, tenebras offuderunt interpretibus. Sic diſtingue, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι, καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτην ἐπείθοντο, ἐφίλων ὃς ἐκεῖνος δοκιμάζοι, & verte, *homines autem, & in hoc re tanquam legiſlatori ſuo obſequebantur, amabant quos ille probabat.* *J. G. G.*

89. Καὶ ἐπὶ δύο ἀρίστους ἄνδρας εἶναι τὰ τελευταῖα. καὶ ἐμυήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις] Sane ſic etiam attente interpretes, alter *ac prorſus eosdem in reliquum viros optimos eſſe credebant. Solus vero ex Barbaris Anacharſis initiatus eſt*: alter, *eosque viros optimos denique eſſe credebant. Solus vero ex Barbaris initiatus eſt Anacharſis.* Atqui turbant illa vel *in reliquum* vel *denique*; & ſi vis vel Graeciſmum vel ſenſum congruum, diſtingue, καὶ ἐπὶ δύο ἀρίστους ἄνδρας εἶναι τὰ τελευταῖα ἐ ἐμυήθη. *J. G.*

90. Ἐμυήθη μόνος] De antiquis temporibus hoc intelligendum; aut Romanos ſub Barbarorum nomine non includi ſtatuendum. Conſtat enim initiatos fuiſſe Syllam, Pomponium Atticum, Auguſtum, & Luciani aetate, M. Aurelium Imperatorem (vid. *Xiphil.* Capitol. 27. & *Dionem.*) Quod tamen de M. Aurelio dixi, nolim ita intelligi, ut ſtatuere videar, fa-

illam affecto ; ſed quantum ad illa *priora*. Cum enim primum peregrinus veſtram in urbem veni , ſtatim quidem perculſus ſum conſpecta magnitudine , & pulchritudine , & civium numero , & reliqua omni facultate ac ſplendore. Itaque diu ad iſta ſtupebam , nec par eram admirationi , quale quid illi de inſula adoleſcenti accidit ad Menelai domum. Et debebam ita animo affici , qui viderem , urbem in eo culmine conſtitutam , & ſecundum poëtam , bonis omnibus florentem , queis vigere urbes ſolent.

ἐς ἣ ὁμοιότηλα , κατ' ἐκεῖνα δὲ ὅτε γὼ πρῶτον ἐπεδήμησα ὑμῖν τῇ πόλει , ἐξεπλάγλω μὲν εὐθὺς ἰδὼν τὸ μέγεθ , ϗ τὸ κάλλ , ϗ τ ἐμπολιτευομένων τὸ πλῆθος , ϗ τ ἄλλην δύναμιν , ϗ λαμπρότηλα πᾶσαν· ὥστε θαμβολὺ ἐτεθήπεων πρὸς ταῦτα , ϗ οὐκ ἐξήρκειν τῷ θαύμαλι , οἷόν τι ϗ ὁ νησιώτης ἐκεῖν νεανίσκ ἐπεπόνθει πρὸς τ τ Μενελάου οἰκίαν. ϗ ἔμελλον οὕτω διαθεῖσθαι τ γνώμην , ἰδὼν πόλιν ἀκμάζουσαν ἀκμῇ τοσαύτῃ , καὶ χρ τ ποιητὴν ἐκεῖνον , ἀρθεῦσαι ἀγαθοῖς πᾶσιν , οἷς θάλλει πόλις.

10. Ita nempe habens , quid agendum eſſet , jam conſiderabam. Et facultatis quidem dicendi ſpecimen vobis praebere , decretum olim fuerat. Quibus enim praeberem aliis , ſi ſilentio talem urbem praeterirem ? Quaerebam enim , (neque verum celabo) qui eſſent principes , & quibus quis applicans ſe , & patronis ſibi adſcitis , dein-

Οὕτω δὴ ἔχων , ἐσκοπούμην ἤδη περὶ τ πραχτέων. καὶ τὸ μὲν δεῖξαι [g] τῶν λόγων [h] ὑμῖν , πάλαι ἐδέδοκλο. τίσι γὰρ ἂν ἄλλοις ἐδειξα , σιωπῇ παροδεύσας τηλικαύτην πόλιν ; ἐζήτουν γὰρ (οὐ γὰρ ἀποκρύψομαι τἀληθὲς ,) οἵ τινες οἱ πρῶτοι εἶεν , καὶ οἷς ἄν τις προσελθὼν , ϗ [i] συγγραφόμ προστά-

[g] Τῶν λόγων] Ita recte Edd. Τὸν λόγον male L. ait *M. du S.* [h] Ὑμῶν] Et ſic recte Edd. plurimae cum Cod. M. Ἡμῶν male Fl. [i] Συγγραφόμ] Sic Edd. & M. Ἐπιγραφόμενος L.

15. Νησιώτης] Τὸν Τηλέμαχόν φησι , ut in Odyſſea Homerus ait. *G.*

factum hoc ante hunc libellum a Luciano ſcriptum ; nam ab eo nondum celebri videtur habita haec oratio , cum in Graeciam primum appulit ; niſi forte in reditu malis habitam , vid. c. ſeq. *Cic.* I. de Nat. Deor.

Omitto Eleuſinam ſanctam illam & auguſtam ,
Ubi initiantur gentes orarum ultimae.

Adde etiam *Potterum* 46. 1. ubi plures recenſet. *M. du S.*

91. Ἀμφικτίονι γυμνάδι] Anacharſis ab Athenienſibus civitate donatus. *F. G.*

93. Οὐκ ἂν] Similem locutionem habes Παρασ. c. 45. Sed non eandem prorſus. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲ] Sic legendum , non ἀλλ' , vid. ex Παρασ. c. 45. δοκεῖ δὲ μοὶ ἀναπαύσασθαι ὥραν τινὰ , εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνονι ἀπίθανα. *M. du S.*

2. Ἐπαγομένου] Delevi jota ſubſcriptum , quod in *Pariſina* Ed. ſenſum turbabat , non enim eſt dativus , ſed nominativus dualis. *J. F. R.*

15. Νησιώτης ἰκεῖν] *Telemachus* ſcilicet ex inſula Ithaca , *Homer.* Od. Δ. Menelai domum ex auro , argento , electro , & ebore concinnatam cum ſtupore quodam miratur. *G. C.*

Νησιώτης ἰκεῖν] *Telemachus* apud *Homer.* Odyſſ. repetit alibi. *J. B.*

Νησιώτης ἰκεῖν] *Telemachus.* *F. G.*

Νησιώτης ἰκεῖν] Vid. *Homer.* Odyſſ. Δ. 74. *M. du S.*

19. Ποιητὴν] Quem innuat nondum reperi. *M. du S.*

23. Δεῖξαι] Καὶ τὸ μὲ δεῖξαι τ λόγων ὑμῖν. eſt & *ſpecimen dare mearum orationum.* Sic ἀπόδειξις eſt ſpecimen. uſus etiam Petronius : *Rogo te , mihi apodixin defunctoriam redde* , hoc eſt , ede leve aliquod ſpecimen , ut recte exponit *Joannes Frid. Gronovius* lib. IV. obſerv. c. 13. *J. G. G.*

Δεῖξαι τ λόγων] Malim δεῖξαι τ λόγων ut in principio Zeuxidis & alias. Sed nec damnare auſim δεῖξαι (δεῖγμα) τ λόγων , vel δεῖξαι (τι) τ λόγων. *J. M. G.*

28. Ἐπιγραφόμ.] Ex L. haec ſcriptura. Sic Δικ. c. 29. & Περ. c. 11. *M. du S.*

Συγγραφόμενος προστάτας] Etſi non improbo ſcripturam Cod. L. ἐπιγραφόμενος , non tamen ideo cum *Solano* illico in textum recipio , contra auctoritatem ceterorum Codd. quum nihil abſurdi habeat vulgata ; ſic ſaltem apud *Gregor. Nyſſen.* Orat. funebr. in Baſi-

τάτας, συναγωνιστὰς χρῶτο πρὸς τὰ ἴλα. εὐλαῦθά μοι οὐχ εἷς, ὥσπερ τῷ Ἀναχάρσιδι καὶ ὅτος βάρβαρος, ὁ Τόξαρις, ἀλλὰ πολλοί, μᾶλλον δὲ πάντες, τὰ αὐτὰ, μόνον οὐκ αὐταῖς συλλαβαῖς ἔλεγον, ὦ ξένε. πολλοὶ μὲν ἐν ἄλλοι χρηστοὶ, ἐν δεξιοὶ ἀνὰ τ πόλιν, ἐν εὖ ἂν ἀλλαχόθι [a] τοσούτους εὕροις ἄνδρας ἀγαθούς· δύο δὲ μάλιστα ἐστὸν ἡμῖν ἄνδρε ἀρίστω, γένει μὲν, ἐν ἀξιώματι, πολὺ πρέχοντες ἁπάντων παιδείᾳ δὲ, ἐν λόγων δυνάμει, τῇ Ἀττικῇ [b] δεκάδι δεύτεροι ἄν. ἡ δὲ πόλις ἐστὶν ἡμῖν εὐπαιδευτος πάνυ ἐρασιὴ πρὸς αὐτούς· καὶ τοτὶ γίγνεται, ὅ, τι ἂν [c] ὅτοι ἐθέλωσιν, ἐθέλουσι γὰρ ὅ, τι ἂν ἄριστον ᾖ τῇ πόλει. τ μὲν γὰρ χρηστότητα, ἐν τ πρὸς τοὺς ξένους φιλανθρωπίαν, ἐν τὸ σὸ μεγέθει τοσούτῳ ἀνεπίφθονον, καὶ τὸ μετ' εὐκόλας αἰδέσιμον, ἐν τὸ πρᾷον, ἐν τὸ εὐπρόσοδον, αὐτὸς ἂν ἄλλους διηγήσαιο, πειραθεὶς μικρὸν ὕστερον.

de auxiliatoribus uti ad universa posset? Hic mihi non unus aliquis, ut Anacharsidi, isque barbarus, Toxaris, sed multi, quin omnes eadem, tantum non iisdem syllabis, dixere, *Multi quidem, hospes, & alii boni dextrique in urbe viri, nec alias tot bonos viros invenias. Duo autem maxime sunt nobis viri optimi, genere quidem & dignitate multum superiores omnibus, doctrina autem & eloquentia Atticae illos decadi comparaveris. Tantum autem populari gratia florent, ut plane augentur: idque ipsum magna cum utilitate reipublicae accidit. Fiunt quidquid hi volunt, volunt enim quidquid optimum est. Benignitatem enim, & in hospites humanitatem, & quod in tanta magnitudine nullum invidiae locum relinquunt, & quod in illa se benevolentia venerabiles tamen praestant, & quam sint placidi, quam facilem accessus habeant; tute aliis enarrare poteris, periculo paullo post facto.*

11. *Ut-*

a Τοσούτους] Sic W. recte. Τοιούτους Edd. b Δεκάδι] Sic Edd. Δεκάδα W. c Ὅτοι ἐθέλωσ. ἐθ. γ. ὅ. τ. ἀ.] Haec septem verba in Edd. omissa, ex Cod. W. restituta.

39. Τῇ Αττ. δεκ.] Τοὺς περὶ * Δημοσθένην λόγου δέκα ῥήτορας Ὑπερίδην, Αἰσχίνην, καὶ τοὺς ἑπτανύν. V.

* Δημοσθένην] Δημοσθένους erat in Editis exemplaribus, sed mutavit *Solanus*, sine dubio ex collat. Cod. V. Sin minus, recte tamen mutavit; nam περὶ non hic *de*, sed *circa* significat. Ne quem autem offendat terminatio in ην, cum Δημοσθένα Δημοσθένη scribere jubeant Grammatici, videat nostrum in *Demosth. Encom.* c. 3. & alibi, ubi Δημοσθένην scribere solet; velut alii Ἀριστοφάνα, alii Ἀριστοφάνην amant. *J.F.R.*

lium T. III. p. 480. συγγράφειν τινὶ, *operis socium adscribi*, inveniri, testis est *Suicerus* in Thesaur. Eccles. Vide etiam Cl. *P. Wesseling.* Obs. II. 6. p. 162. (quem consulendum Cl. *Hemsterh.* in marg. monuerat.) Ubi is Interpretem in vertendis his verbis offendisse animadvertit, quippe qui ea reddiderit: *Et quos aggressus, praesides conscripta de illis historia (praesules* est ap. Benedict.) quum debuisset: *quibusque adscitis patronis*; id enim significare προσάτην νέμειν, γράφειν, ὑπογράφειν. ἐπιγράφειν & συγγράφειν, ibidem docet *Wesselingius*. Cum vero ex *Luciani* bis accusat. c. 29. ἐπιγράφονται ἅπαντες προσάτην ἑαυτῶν adferat; nec τὸ συγγράφειν προσάτην aliis exemplis confirmet, & ἐπιγράφειν Luciano in his locutt. usitatius sit, non repugnaverim, si quis & hic illud recipere malit. *J.F.R.*

39. Τῇ Ἀττικῇ δεκάδι] *Vincentius Obsopoeus* interpres sic vertit (*Attica Musa*) quomodo legerit, nescio: videtur tamen legisse Ἀττικῇ δεκάτῃ, & sibi intellexisse μούσῃ, quasi fuerit quaedam decima Musa Athenis. Sed ea δεκὰς non ad Musas referri debet, sed ad decem illos oratores celebriores, qui Athenis floruerunt, & quorum vitas scripsit *Plutarchus*, quod (credo) satis manifestum videbitur nostro lectori. *J.F.* 2 G.

c *Ibid.* Ἀττικῇ δεκάδι] Vide apud *Philostratum* p. 564. βασάνῳ δὲ ἐν αὐτοῖς τῇ Ἑλλάδι, καὶ καλοῦσιν αὐτοὺς ἐπὶ δέκα, &c. De Herode sermo est, qui respondet id solum, *se Andocide meliorem*. In notis ad eum locum de *secunda* etiam *decade* monemur. Certe & hic in Cod. W. scriptum est δευτέρᾳ α. Quod an Lucianeum sit, viderint alii; mihi nunc de eo dispicere non vacat. *M. du S.*

42. Ὅτι ἂν ὅτοι] Haec verba: Ὅτι ἂν ὅτοι ἐθέλωσιν, ἐθέλουσι φ, in W. solo reperiuntur. *M. du S.*

Ibid. Οὕτοι ἐθέλωσιν . . . . ὅ, τι ἂν ἄριστον] Scripsit ad me Cl. *Gesner.* super hoc loco his verbis: „ Hunc „ locum ita interpretatum esse video Cl. *du Soul*: Fi- „ qui

11. *Utque magis mireris, ex una eademque domo sunt, filius & pater. Hic quidem, si Solonem aliquem aut Perielem, aut Aristidem cogitas: filius vero, ubi primum videris, statim te amicum sibi abducet, ita procerus est, & vixili quadam formositate pulcher: si vero locutus solum fuerit, ilicet amnibus te devincto abibit, tantam in lingua Venerem habet juvenis. Urbs quidem universa hiantes audiunt quoties in concionem prodierit, id quod ajunt Atheniensibus, qui tum erant, in Clinise filio accidisse: nisi quod illos quidem non ita multo post amoris illius, quo prosecuti Alcibiadem fuerant, poenituit; hunc vero non amat modo civitas, sed reverentia jam dignatur. Denique unum hoc publicum nostrum bonum est, & maxima omnibus utilitas, hic vir! Si igitur & ipse & ipsius pater recipiant te, & amicum sibi fa-*

Καὶ ὡς μᾶλλον θαυμάσῃς, μιᾶς καὶ τ' αὐτῆς οἰκίας ἐστὸν, υἱὸς καὶ πατὴρ, ἆρ', εἴ τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ὀψοιτο. ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς ἅμα, αὐτίκα [d] ἀπάξεταί σε, ὅτι μέγας ἐστὶ, καὶ καλὸς ἀρρενωπίην τινα τ' εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ φθέγξαιτο μόνον, [e] οἰχήσεταί σε λαβὸν τῆλε ὥστε ἀναδησάμενος, τοσαύτην Ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανίσκος ἔχει. ἢ γέ τοι πόλις ἅπασα κεχηνότες [f] ἀκούουσιν ὁπότ' ἂν δημηγορήσων [g] παρέλθοι· ὁποῖόν φασι τὸν τότε Ἀθηναίους, περὶ τὸν Κλεινίου παῖδα γενέσθαι, πλὴν ὅσον τοῖς μὲν, οὐκ εἰς μακρὰν μετεμέλησε τῆς ἐρωμένης, τὸν ἠράσθησαν δ' Ἀλκιβιάδου· τοῦτον δὲ, ἡ πόλις οὐ φιλεῖ μόνον, ἀλλὰ καὶ αἰδεῖται ἤδη ἀξιοῖ, καὶ ὅλως, ἐν τοῖς ἡμῖν δημόσιον ἀγαθόν ἐστι, καὶ μέγα ὄφελος ἅπασιν, ἀνὴρ οὗτος. εἰ δὴ αὐτός τε καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, δέξαιντό σε, καὶ [h] φίλον ποιή-

[d] Ἀπάξεται] Sic Edd. vett. & M. Ἀπάξεται male *S.* & *A.* [e] Οἰχήσεται] Sic Edd. & W. Nisi quod in eo abest σε. [f] Ἀκούουσιν] Αὐτοῦ ἀκούουσιν W. Sed verius abest pronomen ab Edd. Fl. *F. H. P.* &c. [g] Παρέλθοι] Παρίλθῃ W. Nihil vulgatam mutant *F.* Fl. *H. P.* [h] Φίλον ποιήσαιτο] Φιλοποιήσαιτο W.

60. Κλεινίου] Ἀλκιβιάδου. *V.*

„ que in civitate, quidquid hi volunt, volunt enim, „ quidquid optimum est. Legit igitur, καὶ τοῦτ' γίγνεται ἐν τῇ πόλει, ὅ, τι ἂν βούλωνται· βούλονται γὰρ „ ὅ, τι ἂν ἄριστον ᾖ τῇ πόλει. Si ex libro aliquo, plane accedo: Sin ex ingenio, laudo conjecturam, „ tanto credibiliorem, quod repetitio τ' ὅ, τι omissioni locum dare potuerit: recipere tamen non au„ sim". Sic ille: Ego itaque verba illa in Edd. deficientia recepi, quia ex Codice sunt desumta, & versionem *Solani* retinui. Coeperat enim & is pristinam versionem plurimis in locis corrigere. Et quia Cl. *Gesner.* ex illa correctione verba Graeca divinare debuit, nihil mirum, si ipsissima Graeca, quae *Solanus* legere ait, proferre non potuerit, sed similia illis adtulerit. *J. F. R.*

52. Ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς ἅμα, αὐτίκα] Male Salm. ὁ δὲ, υἱὸς. καὶ &c. quam distinct. merito improbat Cl. *Jens.* Sed *Paris.* rectius habebat ὁ δὲ υἱὸς. Paullo post vero, eadem prava dispunctione laborabat, scribens καὶ ὀφθεὶς ἅμα αὐτίκα, ἀπάξεταί σε. Quam itaque monente *Jensio* correxi. *J. F. R.*

55. Οἰχήσεταί σε λαβὸν τῆλε ὥστε ἀναδησάμενος] Lege ἑλκυσεταί σε λαβὸν τῆλε ὥστε ἀναδησάμενος, & ita videtur legisse interpres. *J. P. a G.*

Οἰχήσεταί σε λαβὸν τῆλε ὥστε ἀναδησάμενος] Violentissime profecto *Palmerius* pro οἰχήσεται legi jubet ἑλκύσεται. Non sanum quidem, quantum ego video, est vulgatum οἰχήσεται, quum οἴχομαι sit *fugio, abeo, discedo*, idque huic loco non conveniat: mollior tamen adhiberi potest medicina; nempe una extrita literula, legendum ὀχήσεται, *vehet, rapiet.* *J. F.*

Οἰχήσεται] Nihil mutandum. Respicit ad Ogmium illum Gallorum Herculem: qui catenis ex ore suo ad aures audientium pertinentibus non profecto alligatos tantum stanti sibi habet, sed abducit, trahit, rapit, quocumque ipsi ire placeat. Haec vis verbi οἰχήσεται hanc nos verbis *ilicet* & *abibit* exprimere studuimus. *J. M. G.*

Ibid. Λαβὼν τῆλε ὥστε] Vide historiam Herculis Gallici picti, ad quam hic alludit. Exstat autem in libello, cui *Hercules* titulum fecit Noster, & apud A. Gell. XVI. 3. *M. du S.*

60. Πρὸς τ' τοῦ Κλεινίου] Legend. *Plut.* in Alcibiad. *J. B.*

62. Ἠράσθησαν τοῦ Ἀλκιβ.] Hoc abunde scribit *Plut.* in Alcibiad. *Aristoph.* in Ran. *Valer. Max.* Lib. 7. *G. C.*

63. Ἐπι-

ποιήσαιτο, πᾶσαν ἔχεις τὴν πόλιν, καὶ [a] ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἀφοβίσιμα τὰ σά. ταῦτα νὴ τὸν [b] Δί' ἅπαντες ἔλεγον, εἰ χρὴ καὶ ὅρκον ἐπάγειν τῷ λόγῳ. καί μοι [c] ἤδη πειρωμένῳ, τὸ πολλοστὸν τῆς προσόψεως εἰρηκέναι [d] ἔδοξαν· οὐχ ἕδρας τοίνυν, ὦδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὡς ὁ Κεῖος [e] φησὶν, ἀλλὰ χρὴ πᾶσι μὲν καλῶν κινεῖν, πᾶσι δὲ πράττειν, καὶ λέγειν, ὡς φίλοι ἡμῖν τοιοῦτοι γένοισθε· ἢν γὰρ τοῦθ' ὑπάρξῃ, εὐδία πᾶσι, καὶ πλοῦς ἥρῳος, καὶ λειοκύμων ἡ [f] θάλασσα, καὶ ὁ λιμὴν πλησίον.

ciant, civitatem habes universam: & hoc solum opus est, ut manu significationem voluntatis edant, neque amplius de tuis fortunis dubitare licebit. Haec ita me Jupiter, (si jusjurandum adjicere orationi fas est) dixerunt universi: & mihi jam experienti, vix aliquam de multis partem eorum, quae insunt, dixisse videntur. Non igitur desidendi, aut differendi, ut Ceüs poëta ait, jam tempus est, sed funem omnem movere oportet, facereque & dicere omnia, hi ut amici nobis fiant. Hoc enim si contigerit, serena omnia, & secunda navigatio, & molli fluctu leniter motum mare, & portus in proximo.

a Ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα] Ἐπισεῖσαι χρηστὴν χεῖρα. W. *b* Δί'] Δία Fl. & M. Ceterae Edd. sic, ut dedimus. *c* Ἤδη] Ἤδη S. & A. male. Ἤδη recte Edd. vett. & W. *d* Ἔδοξαν] Ἔδοξα Edd. & M. *e* Φησὶν] Φασὶν male Fl. Recte cett. *f* Θάλασσα] Θάλαττα W.

74. Ὁ Κεῖος] Ἀναξίων. G. (fallitur, vid. notam nostram. *M. du S.*)

68. Ἐπισεῖσαι] Quid hoc fit, clarius ex ὁ Εἰκ. c. 4. discès, ubi laudata mulier τὴν χεῖρα ἐπισείειν dicitur, intra modum probans quod dabatur encomium. Adde Δικ. c. 28. ubi τὸ ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τοῦ ὅρου, inter modestas laudandi & probandi rationes ponitur. Passim usurpat noster. Vid. Περ. c. 22. & Οἰκ. c. 2. *M. du S.*

69. Τὴν χεῖρα] Distinguendum: καὶ ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἀφοβίσιμα τὰ σά. *Manus pretendenda est, hoc solum* sc. si fecerit, *res tuae non amplius fluctuabunt.* *J.G.G.*

72. Ἤδη] Καί μοι ἤδη. Lege ἤδη. *F.G.*

73. Ἔδοξα] Καί μοι ἤδη πειρωμένῳ τὸ πολλοστὸν τοῦ προσόντων εἰρηκέναι ἔδοξεν. sic leges. vulgo male ἔδοξε, sententia refragante. *Et mihi, jam experto vix millesimam partem, quae illis insunt, dixisse visi sunt.* sc. πάντες, vel οἱ πολλοὶ, qui vestras virtutes praedicabant. *J.G.G.*

Ἔδοξαν] Clar. *Graevii* Emendationem invitis omnibus impressis & ipso M. Codice in textum recepimus. *M. du S.*

74. Ἀμβολᾶς ἔργον] Tangit hunc versum *Heliod.* L. 2. Ἔργ.

Αἰεὶ δ' ἀμβωλίεργος ἀνὴρ ἄτασιν παλαίει.

J.B.

Ἀμβολᾶς ἔργον] Pro *Heliod.* lege in nota *Bourdelotii Hesiod.* & vid. illum in Ἔργ. καὶ ἡμ. vers. 413. Ubi quoque cognosces, ἀμβολίεργος, secunda correpta, scribendum; nisi id ex versu jam sponte vidisti. *J.F.R.*

Ibid. Κεῖος . . . . .] Locus a *Bourdelotio* indicatus, est vers. 411. Ἔργ. *Hesiodi.* Sed alium certe respicit Lucianus; aut quomodo ex *Astraeo Ceüs* factus Hesiodus? Deinde ubi ἕδρας? &c. Cujus itaque, inquies, verba haec? *Bacchylidis*, cui tribuuntur ab *Athenaeo* XIV. p. 631. C. & a *Dionys. Hal.* de Struct. orat. p. 234. Edit. Uptonianae. Verba ipsa Bacchylidis habes apud *Steph.* Lyr. p. 570. οὐχ ἕδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς, ἀλλὰ Χρυσαιγίδος Ἰτωνίας χρὴ παρ' εὐδαίμονι νᾶϊν ἐλθόντας ἐσθλόν τι δίξαι. Fuisse autem *Ceüm* inde colligas, quod Simonidis ἀδελφιδοῦς, qui haud dubie *Ceüs*. Vid. *Macrob.* c. 26. & ut id obiter moneam, emendandus Index Auctorum ab Athenaeo laudatorum, in quo non in voce *Simonides*, sed in voce *Ceüs* comparet. Testatur autem diserte *Strabo* Lib. X. ubi de *Ceo* insula agit. *Plutarchus* etiam, *Aelianus*, *Stephanus*, *Byzant.* & alii. Ne ergo credas *Lil. Gyraldo* Boeotum facienti, praesertim cum apud *Lutatium* sive *Lactantium* ad Statium, quo auctore id asseruit, nihil tale, teste Cl. *Fabricio*, inveniatur, cujus vid. Biblioth. Gr. 551. In *Collectaneis* Cl. *Galaei*, Anacreonti, sed falso, tribuuntur haec verba. *M. du S.*

Κεῖον] Non *Simonidem* hic laudari, quod *F. Ursino* visum erat, sed Ceum alterum, *Bacchylidem*, ex *Colomesio* ad Gyraldum p. 463. observat *Fabricius* Bibl. Gr. 2, 15. p. 594. *J.M.G.*

FINIS TOMI PRIMI.

AD TOM. I.

TANAQUILLI FABRI
NOTÆ ET ANIMADVERSIONES IN
TIMONEM LUCIANI.

CAPUT I.

Timon quo tempore vixerit. quo anno haec acciderint quae a Luciano finguntur. Κολυττός. *Ἀλαὶ duplices. Heliodorus eodem in loco bis emendatus.* ῥυθμός. *de arca Deucalionis & Noachi. Lycoreus mons, quis. Liacura in Graecia barbara quid, & unde.* σωτηρ, *& de illa voce judicium Ciceronis.* ἰχνατιά. *de Epimenidis aevo. Lucianus emendatus.* Οἴτης *pro* Αἴτνης. *de Jovis sepulcro ex historia sacra Evemori. Scholiastes Callimachi emendatus. In Luciano tentata emendatio. Hecatomba. de ἄσυ contra ea quae apud Diodorum leguntur. Lucianus emendatus.*

Pag. 98. Τίμων] Quandoquidem libelli hujus πρωταγωνιστης erit Timon, ille cognomento μισάνθρωπος, de eo pauca visum est dicere. Vixit igitur Athenis belli Peloponnesiaci tempore. Nam cetera argumenta ut omittam, Lucianus Demeam rhetora sic loquentem inducit: καὶ ἠρίστευσε δὲ (de Timone loquitur) ὑπὲρ τῆ πατρίδος πρώτοι πρὸς τοὺς Ἀχαρνέας, (quem locum infra examinabimus) *& strenue se fortiterque gessit pro republica anno superiore, cum Peloponnesii Acharnenses obsiderent.* Acharnæ autem δήμος Ἀτθικῆς anno primo belli Peloponnesiaci obsessæ sunt, ut ex Thucydide locupletissimo teste constat. Quamobrem ea quæ hic a Luciano narrantur, in annum cccxxii. urbis Romanæ conjici debent, qui est ante Christum natum ccccxxix. Erat autem Timon ex eo Atticae populo seu oppido, cui Κολυττὸς nomen. Indidem oriundus Plato Philosophus. Κολυττὸς autem ad radices montis Hymetti jacebat. Quare non temere est quod a Luciano scribitur, τίς ἔτός ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κεκραγὼς ὁτι τὸν Ἀτθικῆς ὠδῖνος τὸν Ὑμηττὸν, ἐν τῇ ὑπαιθρίᾳ; Patrem habuit Echeratidem nulla alia re insignem, quam quod Timonem genuit. De hominis moribus nil attinet dicere, cum eam rem Plutarchus ἀφ' παρασκευάσεως in vita M. Antonii absolverit. Hoc addam tantum, Timonem virum bonum fuisse, & moribus adeo factis ad humanitatem, nihil ut ipso χρηστότερον, nihil benignius extiterit. Nam quod illum μισάνθρωπον cognominarunt, id hercle perperam fecere. Quemadmodum enim qui Mercurium, Venerem, Sylvanum, & alias id genus nugas Deos esse olim negabant, non recte ἄθεοι vocarentur (neque enim Sylvanus Mercuriusque Dii sunt) sic Timon non recte μισάνθρωπος appellabitur. Quid ita? inquies. Quia non homines ille, sed feras oderat, quibus aetas illa scatebat. Certe qui Aristophanis fabulas, veram Attici ingenii imaginem, ut ajunt veteres magistri, legerit, de his mecum tria non commutabit verba. Accedat his Platonis testimonium, qui ita scripsit in epistola xxiv. inter illas quæ non ita pridem a Leone Allatio vulgatæ sunt. Quo enim loco ait se in fundum Hephæstiadeum migrasse (Ἡφαιστιάδην debuit scribere Leo ex Diogene Laërtio & Hermolao ἐν ἰθικοῖς, non autem Ἐφεσιάδην) ut ubi ἄποθεν τοῦ ἄστεως vivat, addit: συνέγνων ὅτι Τίμων οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπος, μὴ εὑρίσκων μέντοι ἀνθρώπους, οὐκ ἠδύνατο θηρία φιλεῖν. *Cognovi ego, Timonem non fuisse μισάνθρωπον, sed cum homines nanciscì in urbe non posset, belluas amare haud poterat.* Extat ejus Epitaphium olim a Callimacho scriptum; & item alterum, quod homo providus sibi fecerat. En tibi, ut quidem tali dignum ingenio est:

Ἐνθάδ' ἀποῤῥίξας ψυχὴν βαρυδαίμονα κεῖμαι
Τεῦξαμα δ' ὃ πεύσεσθε, κακοὶ δὲ κακῶς ἀπόλεισθε.

Ait Plutarchus sepultum eum fuisse Ἀλῆσιν sed cum duæ sint Ἀλαὶ, locum illum Plutarchi de Araphenidibus intelligas, non de Æxonidibus: nam priores Ἀλαὶ ad tribum Ægeida pertinebant, alteræ non item. Ceterum hunc libellum ita venustum, ita elegantem judico, eum ut inter politissimos Luciani non dubitem referre. Ita ingeniose & facile compositus est, ut ei nulla comoedia possit comparari. Tum porro, si usquam alibi, pura in eo oratio est, atque ita castigata, ut nihil supra. Habet quidem initium vehementius paulo & tragicum spirans, sed ita hominis fortunis & moribus conveniens, ut nihil ἠθικώτερον fingi queat. Ceterum, ita habeto, Lector, nunquam post renatas meliores literas puriorem editum fuisse libellum hunc. Idque ita verum est, ut satis mirari non possim hominis illius impudentiam, qui ausus est posteris imponere, professusque est editionem illam Parisiensem in forma maxima ex Mss. Codd. regiæ bibliothecæ expressam esse.

Νᾶφι δ' μίμησασθ' ἀπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν.

Nil verius, mi Lector, neque magis in vita degunda utile.

Pag. 98. vs. 1. Ὦ Ζεῦ φίλιε καὶ ξένιε] Haec Jovis cognomina, & plura item alia, diligentissime sunt & ingeniosissime a Dione Chrysostomo explicata Oratione I. de regno pag. 8. editionis Morellianæ. Ceterum, quod in interpretatione illa omnia Graece, uti se habebant, reliqui, id non temere factum est: & qui κριτικοὶ sunt, facile causam videbunt.

Pag. 99. 6. Ὑπερτέλεις] (Ἐπερτέλεις erat in Ed. Graev.

harum nott.) Hujusmodi carminum fulcra Latini tibicines vocabant; eaque voce olim usus est Virgilius, referente anonymo Biographo. Sed admonet me hoc verbum, ut meum de quodam Heliodori loco judicium aperiam; mihi enim vehemens suspicio fit, corruptum eum esse. Is ita ubique legitur: Μηρῷ δὲ τῷ δεξιῷ τὴ ἀγκῶνα θατέρας χειρὸς ἐφιδρύζουσα, ἢ τοῖς δακτύλοις τὴν παρειὰν ἐπιτρίψασα, &c. Est ibi elegantissima moerentis Charicliae descriptio, lego τὴν παρειὰν ἐπιρίσασα, doctis fortasse non dissentientibus. sed quia non uno vitio hunc locum laborare judico, iterum mihi tentandus est. Quis enim unquam audivit dici, ἀγκὼν χειρός? Scio quidem, & monent veteres magistri, ἀγκὼν quandoque esse ἐπιμασητὴ χειρός; sed hic ex descriptionis serie non potest. Itaque sic mihi persuadeo legendum esse, ἀγκῶνα θατέρᾳ βραχίονι. Totam illam descriptionem legito, si te, si me, amas. Ad illud autem ἐπιρίσασα ut revertar, non omittendum illud quod in Milite glorioso Plauti est, *os columnatum*; sed κωμικώτερον.

Ibid. 7. Ῥυθμοῦ] Ῥυθμὸς & μέτρον non sunt eadem: itaque recte distinxit Lucianus; proprie enim ῥυθμὸς ad incessum pertinet, ut mihi ex Platone demonstrare facile fit lib. III. de Republica, & lib. II. de legibus; ex Scholiaste quoque Æschyli in ἑπτὰ ἐπὶ Θηβ. qui ait, βαίνονται δὲ οἱ ῥυθμοὶ, τὰ δὲ μέτρα οὐ βαίνεται. pag. 74. edit. *Stephanianae*. Ex Luciano praeterea ipso in περὶ τῆ ὀρχήσεως, cum ait de iis, qui inepte & perperam saltant, ἔτερα μὲν γὰρ ὁ ποὺς, ἕτερα δὲ ὁ ῥυθμὸς λέγει. Atque utinam veteres illos poëtas datum nobis esset semel recitantes audire, eorumque choros spectare. Quam multa hodie teneremus, quae nos aeternum latebunt circa μέτρον & ῥυθμόν! mira enim veterum circa hanc rem diligentia. Itaque apud Scholiasten *Aristophanis* legas, ἀρχαῖα ἡ τῶν μέτρων & ῥυθμῶν διδασκαλία.

Pag. 103. 28. Ὑπὸ μανδραγόρᾳ] Illius enim vis ὑπνοποιὸς est, seu somnifica, ut loquitur Plinius. Xenophon in Symposio. τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος ἄρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει. Est & tale aliquid in sexto Platonis περὶ τῆ πολιτείας, ubi νωθρὸν dicitur μανδραγόρᾳ ἢ μέθῃ συμποδισθείς.

Pag. 105. 41. Κοσκινηδόν] Παίζει χαρίεντως scriptor περὶ τὸ ὁμοιοκατάληκτον, in adverbiis scilicet similiter exeuntibus, πετηνδὸν, σωρηδὸν, κοσκινηδόν. Ceterum cum ait σεισμοὺς fieri κοσκινηδὸν, intellige ita frequentes, ita crebros, ita sibi iuvicem instantes, ut eam cribri agitationem referre videantur, quae fit, cum grana incernuntur.

Ibid. 44. Ῥαγδαῖοι] Notandum hoc Luciani judicium, qui ὑετὸς ῥαγδαῖος dici φορτικῶς in prosa scilicet oratione existimat. At Suidas proprie dici credidit. Nam hominem ῥαγδαῖον, quomodo Alexandrum vocavit Plutarchus, ait dici κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῆ ὄμβρων. Haec & alia hujusmodi sedulo observanda judico, ut ad proprietatem Graeci sermonis pervenire possit. Ceterum non ὑετός τι, legendum est, sed ὑετοὶ tantum. Quod autem vocem hanc ῥαγδαῖος in versione Latina reliqui, id fieri debuit.

Pag. 106. 47. Κιβώτιον] Locus apprime notandus; convenit enim cum Historia sacra, nisi quod, ut ait Comicus, *male divisa sunt haec temporibus*. Quae enim de Noacho scripta a principe historicorum Mose fuerant, ad Deucalionem suum transtulerunt Graeci. Ceterum quod κιβώτιον Luciano in hac historia dicitur, aliis λάρναξ est, vox ejusdem significationis. Usus ea quondam fuerat Nicolaus Damascenus, cum de primo diluvio ageret. locus est apud Josephum. Eadem quoque occurrit apud Plutarchum, in eruditissimo libro de solertia animalium, quo loco, mirum, & columbae meminit; sed eam tamen ad fabulatores remittit. οἱ μὲν οὖν μυθολόγοι, ait, τῇ Δευκαλιωνί φασι σημεῖον τὴ λάρνακος ἀφεθεῖσαν ἐκ τῆ ὄμβρου γενέσθαι χειμῶνος μὲν ἤδη πάλιν ἱσταμένου, εὐδίας δὲ ἀπαγγέλλειν. id est, *Fabulatores quidem produnt columbam ex arca emissam indicium tempestatis Deucalioni fuisse, eam se rursus in eam contulisse, serenitatis vero, cum prorsus avolasset.* pag. 968. edit. Paris.

Ibid. 48. Λυκωρεῖ] Parnassus est, aut certe illius pars, (nam ad Parnassum appulit Deucalion) ibi quoque olim fuit urbs Lycorea, ut ex veteribus Geographis constat. hinc itaque quod hodieque a Graecis incolis Parnassus Liacura dicitur.

Pag. 107. 69. Ὦ θαυμάσιε] Honesta appellatio: nihil apud Graecos scriptores frequentius. ita ὦ γενάδα, ὦ γενναῖε, ὦ θαυμάσιε, & alia sexcenta.

Pag. 108. 72. Δευκαλιώνες] Etsi constet plures fuisse Deucaliones, eo tamen confugere nihil necesse est; sed locus tantum explicandus. Intellige igitur poenas & calamitates θνητὰς, quibus humanum genus sub Deucalione paene periit, leviores esse quam ut &c.

Pag. 110. 86. Μηδὲ ἀναγνόντες] Verti *ne legentes quidem*; nam metaphora est ducta ἀπὸ τῆ γηλόφου ἀναστραμμένου.

Ibid. 89. Σωτῆρα & σωσγότλω] Fere plerumque has duas voces conjungebant; exempla ita crebra, ut pigeat colligere: aliquando etiam dicebant σωτὴρ & διὸς Plutarch. in vita Dionis. Ceterum miror quod dixit Cicero, σωτὴρ *Latino uno verbo exprimi non posse*, nam *servator* idem facit Latine quod Graece σωτὴρ. Terentius: *servatrix mea*. In Graeco haud dubie erat σώτειρα, quid enim aliud?

Ibid. 91. Ἐπὶ ταύτῃ τὴν ἐχατιὴν] Cave sis idem cum illo sentias, qui vertit, *ad extrema redactus consilia*. nihil nequius dici aut fingi potest, Dii boni! Saltem meminisset *Homerici* illius;

Ἀγροῦ ἐπ' ἐχατιήν. ὄθι δάμαλα, &c. Odyss. 4. item.
Ὡς δ' ὅτε τις δηλὸν σταδίῃ ἐνέπρησε μιλακὴ
Ἀγροῦ ἐπ' ἐχατιῆς, ἧ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι. Odyss. 5.

ἐχατιὴ hoc quidem loco nihil aliud quidquam est quam solitudo, secessus, pars ruris remotior. Hesych. & Harpocration. Lucianus infra vocabit simpliciter ἀγρόν.

Pag. 111. fin. Νήδυμον] Reliqui vocem Graecam in versione, est enim respectus ad Hom. locum.

Ibid. Ἐπιμενίδου] Somnus Epimenidis notissimus est ex Diog. Laërtio, Suida, & quo non? Sed in primis observandum est quod jam dicam. Auctor est Diogenes eum Olympiade XLVII. Athenas venisse, urbem lustrasse, ac pestilentiam sedasse. Sed id qui fieri.

fieri potuit, cum dicat, Niciam illum Nicerati filium, clade Sicula nobilem, in Cretam ad eum missum fuisse? Quod evenire non potuit, nisi annis post plus minus CLXX. *Plato* autem lib. 1. de Legibus, ait advectum eum Athenas πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔτεσι: id erit circa Olympiadem septuagesimam. Id vero qui pote, cum omnes uno ore asserant fuisse ipsum Solonis familiarem? Viderint itaque alii. Certe ἀμφοῖν θάτερον nam aut necesse est in unum Epimenidem collatum fuisse, quod de pluribus dictum fuerat; (id quod saepe usu venisse constat in multis) aut verum illud erit quod de illo quondam dixere Cretes, annos videlicet CCXC. vixisse. Esset hic latissimus campus scripturienti. Ceterum miror diligentissimum Casaubonum haec ad Diogenem praeteriisse..

Pag. 112. 3. Οὔτης] Error manifestus. legendum enim Αἴτνης, fulmina Jovis ex Ætna, qui mons olim perpetuo ardebat incendio, accendi ait Lucianus. De Oeta nil tale legas. At ibi, inquies, Hercules crematus est: fateor. quid tum? Ex eone tempore mons arsit? Ne dixeris.

Ibid. 4. Ἐναυσάμβῳ] Libentius legerim ἀναυσάμοισθ maxime cum *Erasmus* verterit, *redactenso*, &c. quamobrem in suo codice legit non ἐναυσάμβῳ, sed ἀναυσάμβῳ.

Ibid. 6. Σῆς ταφῆς] Locum Callimachi respicit, hymno in Jovem, quem profert quoque Origenes adversus Celsum Epicureum. is ita se habet:

Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσαι· καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο
Κρῆτες ἐτεκτήναντο· σὺ δ' οὐ θάνες· ἐσσὶ γὰρ ἀεί.

Semper mendaces sunt Cretes. etenim sepulcrum tuum, ô rex Jupiter, construxerunt; tu vero non es mortuus; semper enim es. Ad quem locum doctissimus Scholiastes haec habet, si minus vera, at certe ingeniosa. Ἐν Κρήτῃ ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Μίνωος ἐπεγέγραπτο, ΜΙΝΩΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. τῷ χρόνῳ δὲ τὸ τοῦ ΜΙΝΩΟΣ ἀπηλείφθη, ὥστε παρελείφθαι ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. ὃν τοῦτο δὲ ἔχειν λέγουσι Κρῆτες τὸν τάφον τοῦ Διός. *Sepulcro Minois inscriptum fuerat*, MINOIS JOVIS [sic] SEPULCRUM. *lapsu autem temporis illud*, MINOIS, *deletum est, ita ut relictum sit tantum*, JOVIS SEPULCRUM. *hinc est quod ferunt Cretes esse apud se Jovis sepulcrum.* Ceterum in loco Scholiastae legendum est non τὸ τοῦ Μίνωος, sed τὸ, Μίνως, ut sit positum ὑλικῶς, ut vulgo loquuntur. Quod vero dixi supra, ea mihi videri si non vera, at certe ingeniosa, non temere dixi. Nam ex Evemeri sacra Historia, quam olim Latinam fecerat Ennius, suspicio est, totum illud negotium se se aliter habuisse. Locus est apud Lactantium: *Jupiter aetate pessum acta in Creta vitam commutavit, & ad Deos abiit; eumque Curetes filii sui curaverunt*, (intellige τὸν περὶ τὸ νεκρὸν θεράπειαν) *decoraveruntque: & sepulcrum ejus est in Creta, in oppido Gnoso; & dicitur Vesta hanc urbem creavisse* (ita loqui amat Ennius; isthuc autem *creare* Graecum est κτίζειν, quod & condere significat) *inque sepulcro ejus est inscriptum antiquis literis Graecis*, Ο ΖΕΥΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ. Ceterum in cod. Reg. legitur καὶ τ' ἐκεῖ ταφῆς. unde fortasse legendum τ' σῆς ἐκεῖ ταφῆς. verum non est tanti.

Ibid. 9. Παρὰ τ' Ὑμηττόν] Ibi enim erat Κολυττὸς δῆμος, ex quo oriundus Timon. quod supra monui.

Pag. 113. 16. Καθ' ἱερῶν τελείων ἑκατόμβας] Nota. alii enim dicerent τελείων ἱερῶν, non καθ' ἱερῶν.

Ibid. 17. Ἑκατόμβας] De quibusvis pecudibus dicitur, contra quam plerisque videtur: nam apud Diodorum memini me legere ἑκατόμβην καμήλων; apud *Hom.* autem ἑκατόμβους αἰγῶν. Quin etiam citatum video in Schol. Graecis ὅταν ἑκατόμβας, quod & apud veterem scriptorem legisse me scio. Ceterum duplex hecatomba: altera centum pecudibus constabat; altera quinque & viginti, ex Schol. *Hom.* in Iliad. A. itaque minores has hecatombas quasi ἑκατὸν βάσεις vocabant: per pedes enim, seu βάσεις numerabant.

Ibid. 18. Διάσια] Jovis sacra. *Dialia*, opinor, recte vertas, itidem ut *flamen Dialis* dicebatur, qui Jovi proprius erat. Emenda Schol. *Aristophanis* ad νεφέλας; ubi enim scriptum est διάσια dicta fuisse διὰ τὸ φυγεῖν τὰς ἄτας, legendum est ἄσας, id est λύπας. unde apud *Hesychium* hodieque legitur ἀσάζειν pro λυπεῖσθαι, & ἀσηδεῖς pro λυπηδεῖς, & apud Herodotum in Thalia, ἰδιζέτο ἐπ' ᾧ ἂν μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀσηδίην ἀπολομένῳ τ' κεινηλίῳ.

Pag. 114. 24. Οὕτωσὶ μὲ λέγειν, &c. ὡς δὲ ἀληθῆ λόγῳ] Locus adprime faciens ad proprietatem Graecae sermonis. Vix millesimus quisque haec observat: dicam tamen quod sentio. οὕτωσὶ μὲν λέγειν hoc loco est, *si quis minus exacte loqui velit*, &c. quod in versione mea expressi. Itaque οὕτωσὶ λέγειν & ἀληθῆ λέγειν, quodam modo opponuntur.

Ibid. 27. Ἀκριτία περὶ τοὺς φίλους] In Mss. Reg. legitur περὶ τῶν φίλων, non placet; neque adeo injuria.

Pag. 115. 41. Ἄστυ] Admonet me haec vocula loci cujusdam, qui apud *Diodorum* legitur, lib. I. pag. 24. edit. Rhodomannianæ. Ibi enim sunt qui probare conantur, Athenienses Saitarum (in Ægypto sunt Saitæ) colonos esse; hancque afferunt rationem, quod παρ' Ἀθηναίοις μόνοις τὴν Ἑλλάνων, πόλις ἄστυ καλεῖται, idque ducta, ut ajunt, appellatione ab urbe seu pago Ægypti, cui nomen Asty (meminit Hermolaus ex Ἐθνικοῖς.) Rem ipsam in medio relinquam; sed argumentum illud dico telum esse plane plumbeum, qui sciam passim apud Homerum, Herodotum, & antiquissimos quosque scriptores reperiri ἄστυ pro πόλις: quaecunque illa sit urbs. Quin recentiores quoque Graeci ita usurpant. nam apud Plutarchum est Φωκίων ἄστυ, in vita Themistoclis. Terentii autem locus, *An in astu venit*, nihilo magis probat. scena enim Athenis esse fingitur. hic quoque Luciani nostri, qui nobis in manibus est, tantumdem efficit. nam scena hujus δράματος in Attica est. Sique Alexandriæ res ageretur aut Epidauri, liceret dicere, *An in astu venit*, pro, *an in urbem venit*, seu illa Epidaurus foret, seu Alexandria. Itaque loci illius auctoritate, qui apud Diodorum est, non est quod tantopere moveamur.

Ibid. 46. Ἠγωνάκτει] Lego ἀγανακτεῖ, & πεύσεσθαι.

CAPUT II.

Lucianus sex septem locis emendatus. in Xenoph. conjectura. Proserpina & Ceres Θεσμοφόρος. Diogenes Laërtius emendatus in V. Bionis. τελεῖν ἐπὶ τίμιον, recte dici. Lucianus emend. ut & Hesychius in Ἑρμῆς. Lucianus emend. δὴ pro δεῖ. Dionis Chrysostomi locus in Ὀλυμπικῷ emendatur λόγῳ παρεκβάσεως. de hac voce ἡσθῆναι, contra Bud. & Vallam. ἐρχηθῆναι, & alia quaedam.

PAg. 116. 48. Τοσαῦτα μιόταλα ταύρων] Ajunt esse Atticismum, μιόταλα αἰγῶν; at ego ajo solos barbaros Graece dicere τοσαῦτα μιόταλα. Itaque locus vitio non caret. hoc enim loquendi genus Graecae consuetudinis non est. Haec ad oram libri annotaveram, cum ex Codd. Regg. cognovi locum mutilum esse: nam in iis planissime legitur, τοσαῦτα μηρία ταύρων, &c. *tot femora taurorum*, &c. notum enim femora in sacris praecipue absumpta. Testes qui petat, non Homerum, non Aristophanem, nec poëtam denique ullum legerit. Itaque supersedebo afferendis testimoniis.

Pag. 117. 64. Λήρους μεγάλη] Puto scripsisse Lucianum λήρους μεγάλους μεγάλῃ τῇ &c. Terent. *magno conatu magnas nugas.* alioqui istud λήρους nullo adjecto nomine non satis efficax videtur.

Ibid. 66. Συνίδῃ πρὸς ἡμᾶς] Etiamsi nullum in Mss. Codd. subsidium esset, nemini tamen, ut opinor, difficile foret persuadere, legendum πρὸς ἡμῶν. Video sane plerosque omnes in hac esse opinione, Luciani textum, uti vocant, esse perquam emendatissimum; sed qui ita censent, nae illi haud satis attendunt, quid legunt. Nam hoc loco πρὸς ἡμᾶς solœcismus est; & tamen ex tot editoribus nemo animadvertit. ὁ hominum expromptam diligentiam!

Pag. 119. 79. Πρώην &c. Ἀναξαγόραν] Hinc facile cognoscas, quo tempore vixerit Timon. Legendus Plutarchus in Pericle, Diogenes in Anaxagora.

Ibid. 85. Συντρίβη ᾧδε τὴν πίτραν] Locus corruptus, etsi primo secus videatur: cum enim scripsisset Lucianus, σιωτρίβη περὶ τῇ πίτρᾳ, nescio qui male conciliati tam bonam lectionem παραδιώρθωσαν, fecerunt ᾧδε τὴν πίτραν, sed longe alius est sensus, si παρὰ τὴν πίτραν legas, alius, si περὶ τῇ πίτρᾳ. Illud enim *juxta petram*, significat, hoc autem *ad petram*. Illud ridiculum, *fulmen juxta petram*, aut *prope petram*, hoc non item, *ad petram*. Hanc emendationem Ms. codicis auctoritas confirmat.

Pag. 120. 3. Καὶ μόνον οὐχὶ δικράνοις ἐξεώθει με τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ τῇ χειρῶν ἀπορρίπτοῦντες] Locus corruptus. Qui pote, inquies. Quaeso nonne ἀνακόλουθον sit, si quis dicat, *fere me furca extrudebat, velut qui ignem ex manibus excutiunt?* Videlicet tota labes ex unius voculae defectu, quae propter similitudinem literarum facile excidit, ᾗ scilicet, ᾗ καθάπερ οἱ &c. quae una efficiet, ut omnia constent, sic, *me veluti fuscina extrudebat, & ut ii facere solent, qui excussa manu carbones ardentes amoliuntur.* Dices, non erat tanti; sane quidem, si sententiae tam exiguae res non obfuisset; sed, ut opinor, non est quod me, atque adeo quemquam literaturae politioris studiosum, hujus diligentiae pudeat.

Pag. 122. 24. Ἄλλοτε δὲ τεκμαίρεσθαι ἡγεμόνι] Respicit locum qui in Pluto Aristophanis est: quem huc transferre non vacat, ut nec alia μυρία ὅσα. nam ex Aristophanis Pluto haec magnam bonamque partem educta sunt.

Pag. 124. 58. Πάλαι μοὶ σε αἰτιᾶσθαι] Non potest stare hic locus, nisi legas σε pro σοι. Sensus est: *numquid ab omni ratione alienum est, te olim haec queri, nunc autem plane contraria Plutum objicere?* alioqui αἰτιᾶσθαί σε ταῦτα significabit, *te in his accusare*, vel, *te rerum harum accusare*, quod nihil ad rem, nunc quidem, facit.

Pag. 125. 62. Τῷ τε γὰρ Τίμωνι τὸ ἀνιαμένῳ] Melius scribi judico, τοῦτο γὰρ Τίμωνι τὸ ἀνιαμένῳ.

Ibid. 63. Εὐναίων ὡς ἐμοί] Legerim εὐναίων αἷς ἐμοί, etsi aliter verterim. Siquis autem existimat αἷς ἐμοὶ in lingua communi, & ὡς ἐμοὶ in lingua Attica, idem esse, fallitur: nam ὡς ἐμοὶ Atticum, semper *ad me*, vel *in domum meam* significat, non *erga me*.

Ibid. 65. Κατάπλαστον εἰς θύρας] Suspicor legendum θήκας, *in arcam*. forte etiam pro θύρας scriptum fuerit θύλακι, quae vox aliquando cistulam significat, aliquando sacculum. Deinde si hac voce θύρας uti voluisset, haud dubie dixisset ὑπὸ θύρας, non εἰς θύρας, quemadmodum scripsit supra, κατακεκλεῖσθαι ὑπὸ μοχλοῖς ἓξ κλειστοῖ.

Pag. 126. 71. Ὑπὸ τοιούτοις δαιμοσι κατεσκευασμένας] Ita *Xenophon* de avaris: οἱ δὲ ἐκπώματα ἐξεστὰ κτήσασθαι, τὰ μὲν αὐτῶν κατορύξαντες, τὰ δὲ κεκλεπτωκότες. mox sequitur locus mihi suspectus: τὰ δὲ ἀμελοῦντες, ᾗ μετροῦντες, ᾗ ἀκάνθας, ᾗ ἀλφιτοκοπεῖς. libenter legerim ἀλφιτοκοπεῖς, eos ut designaret, qui pecuniam suam fricant, ut aeruginem avertant. Locus est lib. 8. Κύρου παιδείας pag. 211. edition. postremae Leunclavianae.

Ibid. 76. Μέτρου] Respicit proverbium notissimum, μέτρον ἄριστον.

Ibid. 79. Ὦ Ζεῦ πρὸς τοῦ Διός] Hujusmodi facetia apud Aristophanem est.

Pag. 127. 84. Ἀπάγου μου χυδαιοτέρου] Cum sequatur mox ἀπαίγω τὰς θύρας, non possum concoquere istud ἀπάγου; qua voce significatur puellam a marito foras permolendam duci, quod contra Lucianus, qui μεγάλα μυστήρια domi fieri innuit. Itaque lego non ἀπάγου, sed προάγου, unde προαγωγεύς, verum talis meriti nomen. Deinde in codice *Erasmi* ita legebatur; quod ex ipsius versione facile intelligitur. Sic enim habet, *Vel producas ultro.*

Ibid. 90. Ἐπ' ἀρότῳ παιδὸν γνησίαν] Tragicum est. Ita in illo maxime inclyto oraculo, quod olim Lajo datum fuit;

Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δυσμόρων βίᾳ,
Heus, liberorum ne sulcum feras Diis
Invitis. ——

Pag. 128. 1. Τῇ Θεσμοφόρῳ] Virg. *Legiferae Cereri.* Causam explicat *Diodor.* lib. 5. nec ipsa tantum Ceres dicta fuit Θεσμοφόρος, sed & Proserpina. Unde apud Plutarchum in vita Dionis legas Θεσμοφόροιν τοῖν θεοῖν, *Cereris & Proserpinae*, &c.

Ibid.

Ibid. 2. Ταῦτα] Forte melius τ' αὐτὰ, ita ut dicat Lucianus non *haec*, ſed *eadem*.

Ibid. 5. Στιγματίας] *Notis compunctus*, Cicer. a Luciano autem alibi hujusmodi ſervus καλλιγράφος dicitur. a Plauto autem literatus. Inde amarus ille *Ariſtoph.* in Samios jocus,

Σαμίων ὁ δῆμος ἐστὶν ὡς πολυγράμματος.

Apud Plutarchum in vita Periclis, quem adito.

Ibid. 8. Καλὴν τὴν δίκην] Ut Galli dicunt in ſermone, *Une bonne amende*. Ubi *bona* nihil aliud eſt quam *magna*, ut apud Horat. *At bona pars hominum*, &c. quae tamen hominum pars minime bona eſt; nam avaros deſcribit, homines nec ſibi nec aliis bonos. Ita Lucian. in *Pſeudomanti* dixit, χρηστὸν δῶρημα, *morſum bonum*, pro vehementi & acri.

Pag. 129. 19. Δαναΐδων] Diog. Laert. mihi in vita Bionis emendandus eſt; ubi enim de iis, qui apud inferos aquam vaſis pertuſis ferebant, loquitur, ſic ſcribit; ἔλεγε τοὺς οὐδὲν μᾶλλον ἂν πολάζεσθαι ἐν ἀλογλήψει καὶ μὴ τετριμμένους ἀγγείους ὑδροφόρους. At pro τετριμμένους legendum eſt τετρυπημένους, vel, quod eodem recidit, τετρυπημένους. Nam illud τετριμμένους, hoc loco nulli rei eſt.

Ibid. 21. Πρὶν ὑσπυῆναι χεδὸν ἐκχυθησομένην] Facile ſane; prius paene effundetur, quam infuſum fuerit. Tale aliquid apud Ariſtophanem eſt, ἐν πλούτ. de ſervo oblivioſo,

Ὅσις σκαλαίθυρμά τι ἄττ' ἐμικρὰ μανθάνων,
Ταῦτ' ἐπιλήσεται πρὶν μαθεῖν. ——

Ibid. 26. Καὶ εἰς ἅπαξ] Forte aliter diſponenda verba ſunt, ad hunc modum; ἐκεῖν' εἰ μὴ εἰς τὸ ἅπαξ ἐμφρίζεται τὸ κεχηνὸς, &c.

Pag. 130. 39. Ἀμφοτέρους] Σπίλους videlicet.

Ibid. 40. Ὡς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα] Iſtud τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα non pertractate dictum, neque ita frequenter occurrit tale loquendi genus apud ſcriptores mere Graecos. hinc itaque eſt quod in Cod. Reg. mutatum fuit τελεῖν in ἐλθεῖν: ſed eam lectionem cave admittas, quae ab ignoratione exſcriptoris profecta ſit. Optime enim dicitur τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα. Ita in erudito illo Luciani libello πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν, legitur: θᾶττον ἂν ἐς τὸμπαλιν τελέσειεν ἔκρυς καὶ πρὸς τ σκοπόν. *Facilius ad usque ſcopum pervenerit*. Idque Thucyd. imitatione, qui pag. 305. edit. 2. *Stephanianae*, de Braſida loquens dixit: ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσεν. Quamobrem hoc quidem loco Mſ. Cod. lectionem rejiciemus, quamvis ſe facilitate commendet.

Ibid. 43. Ὀρνίων ὠκύτερον] *Horat.* de Fortuna

—— *ſi celeres quatit Pennas*

ſed quod in Mſ. Cod. legitur, impenſius placet, ὀνείρων ſcilicet, quae & alata finguntur.

Ibid. 44. Ἔπεσε δὲ ὑσπλαγξ] Bene ἔπεσε. nam cum parati omnes eſſent, qui ad currendum convenerant, tunc repagulum illud, quod equis & curribus objectum erat, dejiciebatur. Lucian. in libello πρὶ τῶ μὴ ῥαδίως πιστεύειν τῇ διαβολῇ. ſic habet: κἀκεῖ γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς δρομεὺς τ ὑσπλαγγ ὑθὺς καλαπεσούσης, &c.

Ibid. 47. Ἐγὼ δὲ καὶ πολλούς]. Mſ. Cod. ἐγὼ δὲ τοι.

Ibid. 49. Οὐδ' ὀβολὸν ἄξιος πρίασθαι βρόχου] *Ad laqueī pretium*, ait ille.

Pag. 131. 57. Πλούτων] Nunc de pecunia legataria ſeu teſtamentaria acturus eſt, quae cum nemini niſi morte alterius obvenire poſſit, illam a Plutone Manium Deo dari fingit Lucianus.

Pag. 132. 63. Φορηδὸν] Verti, *per bajulos domo efferunt*; etſi ſcio vocem hanc Latine reddi ſervata proprietate ſatis commode non poſſe.

Ibid. 64. Πρόκυται] Signanter dixit. Nam de mortuis proprie dicitur; unde alicubi memini legere προκείμενον pro θανόν.

Ibid. 67. Ἐπελπίσαιλις] Non temere in hoc ſignificatu vocem hanc reperias. Sane nusquam alibi, quod meminerim, legi. Nam ἐπελπίζειν *in ſpem inducere* eſt: hic autem de iis dicitur, qui ea ſperant, quibus alii praeter ſpem fruuntur.

Ibid. 71. Αὖον] Quo utebantur veteres, ut nos hodie ſerico ad vinciendas epiſtolas, teſtamenta, &c.

Pag. 133. 80. Πυῤῥίᾳ, Δρόμωνι] Servorum nomina. Πυῤῥίας Latinorum Comicorum Byrria eſt, eadem mutatione, qua olim apud veteres Latii poëtas ſcribebatur Bryges pro Phryges, apud Livium Andronicum, & Pacuvium ſcilicet. Tibius ſervile quoque nomen eſt; unde in libello πρὶ τ ὀρχήσεως junxit Davos & Tibios. αἷα Δᾶος ἐ Τιβίων &c. Contra autem Megacles, Megabyzus, Protarchus, nobilium hominum nomina: ſed Megabyſus Aſianum eſt.

Pag. 136. 85. Ὁ θύννος] *Horat.* in hacce materia:

Plures annabunt thynni, & cetaria creſcent.

Ibid. 89. Παχύδερμος] Tardus, hebes, ſtolidus; ex phyſiognomonia petitum. qui enim cute ſunt craſſiore, eos fere plerumque tardiores eſſe videmus. Neque vero obſcura cauſa eſt. Poteſt & aliorſum referri hoc loco; ſi cui videlicet occalluerint manus opere faciundo.

Ibid. 90. Καὶ εἰ περιὼν ἄλλος μαστίξειέ τις] Error: legendum enim ἄλλως, id eſt *forte*, *temere*, *aliud agendo*.

Ibid. 97. Ἱππεστροφίας] Ἵππερ νόον, ut ait Comicus, δεινὴ φαγεῖν (id eſt δυσπαιρὰ) ἐστίν.

Ibid. 99. Εὐγενέστερον Κόδρου] Vide Suidam in Εὐγενέστερος Κόδρου. Hujus proverbii meminit & Themiſtius ἐν βασιλικῷ.

Pag. 137. 12. Ἱππονίκου καὶ Καλλίου] Eorum meminit ſaepe Plutarchus, Herodotus etiam alicubi. haud dubie Athenienſium ditiſſimi fuere.

Pag. 138. 18. Ἑρμοῦ προσκτῶν] Lucrum enim inſperatum a Mercurio objici credebant. Ceterum etſi quod dicturus ſum, a Luciano noſtro alienum eſt, dicam tamen, hac voce admonente, ut locum Heſychii, qui hactenus corruptus legitur, emendem. Ubi enim eſt, Ἑρμῆν ἐπὶ πτώσεως ἰδίας ἴλεγον, καθάπερ ἀγαθοῦ δαίμονος, καὶ Διὸς σωτῆρος, ibi emendandum eſt, Ἑρμῆν ἐπὶ πόσεως ἰδίας &c. nihil certius. Ultimum enim poculum Mercurii erat. Cauſam apud *Homer.* habes.

Ὦ πυμάτῳ σπένδεσκον, ὅτε μνησαίατο κοίτου.

His addas licet *Jul. Pollucis* teſtimonium, Ἑρμῆς, inquit, τελευταῖα πόσις. Apud Athenaeum legas quo-

que Ἑρμῆς εἰδὼ πόσεως ὥδε Στράττιδι. Itaque certa emendatio est.

Ibid. 24. Δυσεύρετον &c. ἐκλελοιπός] Hujus ἀλγηδόνας veluti σπέρμα in Pluto *Aristophanis*. *Terentius* autem mirabiliter in his versibus sane quam moratis:

Nae illius modi jam magna nobis civium
Penuria est, &c. —— item:
Quam gaudeo, ubi etiam hujus generis reliquias
Restare video! Vah, vivere etiamnum lubet.

His addi & illud potest quod apud *Diogenem Laërtium* est, λείψανα τῦ χρυσοῦ γένους.

Pag. 139. 43. Βαθυκήτεια πάντα] In Mſ. Cod. βαθυκύτεια. Videlicet βαθυκότης. nihil aliud erit, quam qui βαθὺ κύτος habet, id est, *altas cavitates*. Quod etsi verum esse potest, mihi tamen nulla potest ratione probari, qui sciam prioris syllabæ modum in κότος brevem esse; sciam praeterea alluſisse Lucianum ad locum illum *Theognidis*, qui omnibus in ore est;

Ἦν (πεῖσαι scilicet) δὴ χρὴ φεύγοντα ϵ̓ὶς μεγακήτεα πόντον
Ῥίπτειν ϵ̓ πετρῆς, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτου.

Videmus secundum versum paene integrum a Luciano sumptum esse. Legendumne igitur censes, inquis, μεγακήτεια pro βαθυκήτεια? Non autim sane affirmare. Quid ita? Quia apud Stobaeum & alios varietatem lectionis reperi: memini praeterea ita a Plutarcho scriptum esse, ut a Luciano lectum est, βαθυκήτεια scilicet. locus est in libello περὶ Στωϊκῶν ἐναντιωμάτων.

Pag. 141. 67. Τί ἂν ϵ̓ὶ ἐν αὐτῷ ἦθη] Mſ. Τί ἂν ὅτι κἂν ἐν &c. Quod si non melius est, at certe venustius aliquanto.

Ibid. 71. Οὐ γὰρ δὴ] Mendum est. Nam pro δὴ legendum δὲ, idque ante videram, quam Mſ. Cod. lectiones consuluissem. Alioqui quo tandem pacto stare possit haec oratio. ἐ γὰρ δὴ εἰκὸς? &c. ridiculum, si quidquam aliud.

Pag. 142. 89. Δυσκάθεκτος] Mſ. Cod. δυσκάτοχος. sed eodem recidit.

Ibid. 91. Ὥσπερ ἐγχέλεις] Mſ. Cod. ὥσπερ οἱ ἐγχ.

Ibid. 94. Ἐκπεφυκότα] Mſ. ἐμπεφυκότα hoc loco male.

Ibid. 97. Ἀλλὰ μεταξὺ ἤδη φλυαροῦν τὰς ἡμᾶς] Disponenda verba sunt, ut & ratio & libri scripti monent; ἀλλὰ μεταξὺ φλυαροῦντας ἡμᾶς πρᾶγμα ἦν &c.

Pag. 143. 3. Καταλείπων] Mſ. καθαλείπων ἀεί, ut sibi morem esse hunc perpetuum significet.

Ibid. 10. Ὑπερόλῳ ϵ̓ Κλέωνι] Homines sunt sua μοχθηρίᾳ nobiles. Plutarch. Aristoph. & scripta in eum Scholia.

Pag. 144. 17. Καὶ ἡ ἀνδρία] Dabunt, uti spero, hanc mihi veniam elegantiores homines, si a Luciano tantisper abeam, dum *Dionis Chrysostomi* locum in Ὀλυμπικῷ emendem. pretium operæ erit. sic habet p. 197. ἃ γὰρ λαμβάνω μαθητὰς, εἰδὼς ὅτι οὐδένα ἔχοιμι διδάσκειν, ἅτε οὐδὲν αὐτὸς ἐπιστάμενος, ἀφεὶς ψευδίζεσθαι καὶ ἐξαπατᾶν ὑπισχνούμενος, σὸν ἔχω ταύτῃ τὴν ἀνδρίαν. Emenda meo praesidio, σὸν ἔχω ταύτῃ τὴν ἀναίδειαν. Videlicet homo modestissimus Dion fatetur ingenue non esse in se sitam illam vim, alios ut erudire possit, quippe qui indoctus ipse sit; vanis autem promissa homines lactare, id esse a moribus suis alienissimum; se enim eo impudentiæ non processisse. locum ipsum legito, & a me haud diversus abibis. Idque clarissimum & diligentissimum virum *Isaac. Casaubon.* non vidisse miror.

Pag. 145. 36. Ἐγχειρήσας] Legendum hoc loco ἐγχειρίσας. Ita passim alibi circa hanc vocem erratum est.

Ibid. 38. Ῥάπτων] Notanda metaphora; quasi qui vestem recentem & integram alteri commodarit, post certum tempus detritam recipiat.

Pag. 146. 43. Ἀπολείψει] Leg. vel ἀπολήγῃ, vel ἀπολείψῃ.

Ibid. 49. Ἡμεῖς δὲ προσίεμεν] Mſ. ἡμεῖς δὲ κ' προσίεμεν.

Pag. 147. 72. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα] Ita Lucret. *Prima virorum*, pro flore vel principibus gentis, ita infra πρῶτα τῆ πολέμων.

Ibid. 79. Τόνδε Δία] Versus *Hom.*

Pag. 148. 97. Τῶν πολλῶν ἐκείνων] Duobus locis *vulgaria* vertit *Erasmus*, fallitur. οἱ πολλοὶ quidem, ut nemini ignotum est: *vulgus* significat; at τὰ πολλὰ ἐκεῖνα non significat *vulgaria illa*. neque id patitur Graeci sermonis consuetudo.

Pag. 149. 12. Πάντας ἀνθρώπους ἑξῆδυ] Certe hic unus locus per se satis probarit, non semper sumi ἑξῆδυ ut sumi debere contendunt viri doctissimi. Quamvis enim ab *Eustathio* vertatur καθ' ἑξῆντας. constat tamen eam significationem perquamplurimis locis non posse convenire. Ita apud *Herodot.* lib. 6. ubi scribit Milesios, cum Sybaris a Crotoniatis esset capta, dolorem suum publico luctu esse testatos: Σύβαριν μὲν γὰρ ἀλούσας ὑπὸ Κροτωνιητέων, Μιλήσιοι πάντες ἑξῆδυ ἀκουρέοντο πᾶς κεφαλῆς, καὶ πίνθον μάγα προσπεπλέο. Quid? puberes tantum caput raserint, ceteri minime? Cave credas; nam Μιλήσιοι πάντες ἑξῆδυ, nihil aliud est quam, Μιλήσιοι ἀπαξάπαντες, *omnes omnino Milesii*. Scio *Budaeum*, scio *Vallam*, viros undiquaque doctos aliter censuisse; id tamen scio, neque in hoc Luciani loco, neque porro in illo Herodoti, verti debere ἑξῆδυ per, καθ' ἑξῆντας, aut κατὰ τάχιστα, sed ἐφεξῆς, vel πάσας καθ' ἡλικίας, ut *Suidas* ex veteribus gloſſis vertit. Quin etiam memini me legere in Lexico Herodoteo, quod ex Cod. Mſ. Goldasti evulgarum est, ἑξῆδυ conversum per ὀρχηδὸν, at illud ὀρχηδὸν legitur apud *Herodotum* in 7. ubi nil aliud significare potest quam quod Latini dicunt *viritim*, vel, quod propius ad vocis originem accedit, *una serie, uno & perpetuo ordine*. Historia sic se habet. Cum grandis pecunia è reditu metallorum, quæ ad Laurium Atticæ erant, in aerario esset, cives autem Atheniensis viritim ex ea decem drachmas essent accepturi, auctor iis fuit *Themistocles*, ut ducentarum navium classem ex ea pecunia construerent: Graece sic: τὸ δὲ ἀργύριον μεταλλεῦον ἔμαλλον λάξιοι ὀρχηδὸν ἔκαστον δέκα δραχμὰς &c. Sed ibi iterum Valla *ad puberes* suos rediit; quia fortasse apud *Hesychium* legerat vocem illam ὀρχηδὸν per ἑξῆδυ conversam fuisse. Ceterum in hac voce corruptus *Suidas*; at illum, monitus, facile emendes.

Pag. 149. 17. Οὗτοι ἀπόλωνται] Ex *Homeri* versu.
Οὗτοι ἀπόλοιτ' ἐπὶ Ζῆν ὀφιόδνια δῶρα.

Pag.

Pag. 150. 28. Προσδρίας] De hoc honore lege quae ab *Is. Casaub.* annotata sunt ad Theophrasti Character. pag. 161.

Ibid. 33. Ὑπαλλαγὴν] Ut qui libidini alienae subjiciunt puelli aut puellae teneritudinem.

Ibid. 35. Ἐπιθελυνεῖ μοι] Legendum arbitror σοι.

Ibid. 39. Ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωθεῖς] Latine, *capite protrusus foras.* Phaedr.

Ibid. 43. Μηθ' ἥκειν] Mſ. μηκέθ' ἥκειν.

CAPUT III.

Lucianus emendatus. Parodia ex Pindaro. lectio in Luciano confirmata. Ἑλὶξ βωμός. *Lucianus emendatur. Lucianus iterum emendatur in* ἐκστῆναι τῶν ἄλλων. *Pollux & Philostratus emendati; ut & Lucianus.* Ἑρμῶν. πεοδιδάκται διθυραμβοι *quomodo intelligendum.* διδάσκειν, διδάσκαλον. *discipuli apud Terentium.* ἄσημα τὰ διχάλλη *quomodo intelligendum.* Ἐπιπηδᾷν. *Lucianus emendatur. Josephus emendatur duobus locis. Callimachi locus apud Schol. Pindari emendatus.* ὕθμα *quid. Lucianus duobus locis correctus.* καρκὴν. *Plutarchi locus contra Amiotum explicatur in Alex. Glossema ex Luciano ejectum. Plauti locus adversus Palmerium confirmatus.*

PAg. 151. 61. Ἐρετμὰ τῶν πτερῶν] Ita Virg. *remigio alarum.* Ita γοιμώτατον poëta Lucret. de avibus dixit;

Remigii oblita pennarum vela remittunt.

Ibid. 64. Σὲ φημὶ] Ita dicere solebant cum urgebant, vocabant, aut revocabant, cessatores inclamitabant. Aristoph. saepe. Latini dicunt. *Heus, heus, tibi dico.* Terent. & ante ipsum Plaut. Qui aliter intelligunt, ad has res sapiant minus.

Pag. 152. 67. Ὑμῖν ὑποσησομαι] Legendum ἐγὼ δὲ νῦν ἀπεῖσομαι. *Nunc vero abibo.* nam jam antea abituriebat. deinde istud ὑμῖν non potest stare. nemo enim ibi praeter unum Timonem erat.

Pag. 153. 74. Ἄνθρακας εὑρὼν] Notum proverbium, ἄνθρακες ὁ θησαυρός.

Ibid. 78. Ὦ χρυσέ] Versus *Euripidaeus*; quae autem sequuntur, αἰθὴρ μὲν γάρ &c. ea ex Pindaro sunt. Sed quia dixerat ille Thebanus vates, χρυσὸν διαπρέπειν ἀεὶ τὸ πῦρ νυκτὶ, facetus scriptor sensum invertit, quasi dixerit *Pindarus* aurum noctu lucere (quod aliter est, scripsit enim *aurum fulgere inter homines, ut lucet ignis noctu.*) Itaque addit Lucianus aurum non νύκτωρ tantum, sed etiam μεθ' ἡμέραν ἀλαζόνειαν, facetia & ingenii elegantia Syro nostro dignissima.

Pag. 154. 85. Τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα] Singillatim *Pausanias.* Quaedam etiam *Herodotus.*

Ibid. 89. Παν τούτῳ] Recte τούτῳ; quippe cujus imago ibi, in ἐχατιᾷ scilicet. Nam ἐχατιὰ est χωρίον νομὰς ἔχον, quibus in locis fere plerumque Panos imago. Neque adeo mirum, pecoris enim Deus Pan. adde quod διφθέρας pingebatur. *Justinus* lib. 43. *In hujus radicibus templum Lycaeo, quem Graeci Pana, Romani Lupercum appellant, constituit: ipsum Dei simulacrum nudum caprina pelle* (διφθέρα est) *amictum est, quo habitu nunc Roma Lupercalibus decurritur.* itaque non abs re est quod διφθέραν suam Pani dedicat. Haec igitur nostra est de hoc loco sententia. Clariss. autem *Menagius*, praeclararum artium παιήγυρις, & elegantiorum, quantum est, hominum amor, aliter censet, legique, ut audio, postulat. Πλούτῳ τούτῳ, pro Παν τούτῳ. Nam quod alius quidam legendum existimat Πενίᾳ ταύτῃ, fugit illum ratio. Cetera enim ut mittam, non potuisse dicere ταύτῃ. quid ita? quia jam abierat Penia. Sed cum vir ille qui ita scriplit, uti audio, is sit qui personas, ἀλαζονείας, judicia denique, atque adeo omnia in Luciano ἄνω κάτω vertat, si rogites cur ita faciat; nil ab eo feras aliud, quam quod apud Comicum est. *Mihi sic verum esse lubet.* ἐμοὶ, παπαὶ βόμβαξ.

Ibid. 96. Ὑποψία] Editi quidam habent ὑποψία, sed eodem errore quo apud *Philostrat.* in vita Apollon. lib. 3. cap. 9. primulo statim initio, τ' τι ὑποψίας ἐπελάβετο. lege fidenter ὑπαροψίας.

Ibid. 97. Ἑλὶξ βωμὸς] Hujus arae meminit quoque alibi Lucian. in Demonacte, ἐν δικαστηρίοις; Philostrat. in vita Pollucis Sophistae, & Paulan. in Atticis. Ceterum huic Deo Ἑλίῳ primi omnium aram sacrarunt Athenienses, ut ex illa luculentissima Nicolai oratione apud Diodorum liquet.

Pag. 155. 98. Ἐπικυρῆσαι] In Cod. *Erasmi* legebatur ἐπαρκῆσαι, vertit enim *suppeditare.*

Ibid. 1. Ἐθὼν] Mſ. ἠθὼν.

Ibid. Μοῖρας δίκιτα] Hanc vitam qui vivebant, ii μοῖρες & ἰδιῶται dicebantur. Laërt. in Thalete.

Ibid. 16. Εὐωχεῖτω] Legendum εὐωχείδω. nam εὐωχίω significat *aliquem convivio accipere*, εὐωχεῖσθαι autem *epulari.* error turpissimus.

Pag. 156. 17. Ἐκστῆναι τῶν ἄλλων] Hic vero locus est, qui me, si quisquam alius, torsit; neque, ut opinor, injuria. Non enim Graece dici potest ἐκστῆναί τινος, sed τινὰ; itaque pro ἐκστῆναι τῶν ἄλλων, mihi vehemens suspicio est legendum ἐκὰς ἂν τῶν ἄλλων, *longe ab aliis*, vel, *ab aliis remotus.* Non poëtae tantum, sed & *Thucydides*, & *Herodotus*, ita hac voce utuntur. Si quid habes melius, Lector doce, & favebo.

Ibid. 19. Στέφανον] Mortui enim in Graecia olim coronati testimonia passim. Neque tantum mortuos, sed & sepulchra & cippos coronare mos fuit.

Ibid. 22. Δυσκολίαι] Emenda *Pollucem* lib. I. cap. 2. περὶ τυράννου. Ubi enim legitur, τύραννον ἀνόσιον, σύνολον, palam est legi debere δύσκολον. Et miror postremum editorem non vidisse. Emendes quoque licet *Philostrat.* lib. 3. *Apollon.* cap. 8. Nam ubi legitur φειδώμεθα τῶν ἀνοήτων τι ἐν εὐκόλων, haud dubie legendum ἀνοήτων τι ἐν δυσκόλων.

Pag. 157. 25. Πίττῃ ἐν ἰλιὰς] Quo majus incendium fiat scilicet.

Ibid. 29. Βαπτίζοιμι] Male in libris scriptis πίπτοιμι.

Ibid. 31. Τίμων Ἐχεκρατίδης] Mendum est, lege Τίμων Ἐχεκρατίδου, *Timon Echecratidae filius.* quod & supra visum est, & infra occurret. Quis igitur negligentiam priorum interpretum & editorum non miretur?

Pag. 159. 48. Γναθωνίδης] Apud Terentium Gnathonici ex Menandro.

Ibid. Ἕρμων αἰτήσαντι] Qui *cognam* vertunt, ii mihi.

hi dormire videntur. Longe enim aliud ἕρκος, aliud δίκτυον; neque hic quidquam commune habent. Sed cum ea vox diligentissime fuerit a viro undiquaque doctissimo explicata in eruditis illis in *Theophrast.* commentariis, p. 272. addam tantum ita esse exponendum *Philostrat.* p. 95. & 527. postremae editionis; ita etiam intelligendum esse locum *Dionis Chrysostomi* p. 116. Locos ipsos afferre piget. Ceterum vocem Graecam in interpretatione retinui, idque Plin. junioris judicium secutus, & inopia linguae Latinae coactus.

Ibid. 60. Νεοδιδάκτων διθυράμβων] *Qui nuper evulgati sunt.* διδάσκειν enim ad ἐπιδείξεις theatricas pertinet; inde illa frequenter legas, κωμῳδοδιδάσκαλος, τραγῳδοδιδάσκαλος, διθυραμβοδιδάσκαλος. quin etiam aliquando διδάσκαλος simpliciter pro eo qui drama aliquod edit; ut apud *Aristoph.* in Pluto:

Οὐ γὰρ πρωτῳδὸς ἐστι τῷ διδασκάλῳ.

Inde apud Terentium *discipuli* pro actoribus. *Num immemores discipuli?* id est, num actores tui animo sunt ita omisso, ut &c. Quo loco qui legunt, *Num immemor es discipuli*, ποῦ τὰς φρένας ἔχουσι; inde est etiam quod in comoedia Italica Doctor saepe prodit. Inde etiam διδάσκειν per se solum pro *comoediam* vel *tragoediam* docere, (Latini enim usurpant quoque) apud *Diodor.* lib. 14. Ἀγυδάμας ὁ τραγῳδὸς τότε πρῶτον ἐδίδαξεν. Ita igitur hoc loco διθυράμβοις νεοδιδάκτοις. Qui aliter explicant, quasi diceret Gnathonides, se modo illa carmina didicisse, male explicant.

Pag. 160. 62. Ἐλεγεῖα ἄσῃ] Quia elegia ab origine prima luctui dicata erat. Inde est quod & apud *Hesych.* ἐλεγεῖα dicuntur ἐπιτάφια ποιήματα.

Ibid. Ἄσῃ ὑπὸ τῇ δικέλλῃ] Ridicule qui vertunt, *ab hoc doctus ligone*; nihil enim in Luciano tale. Sed quod Latine dicitur *canere*, vel *saltare ad tibiam*, *ad citharam*, id Graece est ᾄδειν vel ὀρχεῖσθαι ὑπὸ τοῖς αὐλοῖς, ὑπὸ τῇ κιθάρᾳ; & hinc tota loci hujus venustas pendet. Lucian. lib. περὶ ὀρχήσεως sic loquitur. διδάσκεται πολλὰ τῶν πάλαι ὑπ' αὐλοῖς ἢ κυμβάλοις. Aliter quoque dixisse puto, nimirum ἐν αὐλῷ; ibidem, παίδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῷ ἢ κιθάρᾳ. Sed non memini me alibi legere. Interim vides, Lector, quam exigua res venustissimum sensum perdat.

Ibid. 80. Καὶ προσῆλθον] *Erasmi* codex habebat, ᾗ γὰρ &c. scilicet ἀλλ' παρενθέσεως.

Pag. 161. 87. Ἐνιαύσιοι] Vocem Graecam retinui, veteres secutus. Ceterum priusquam hinc abis, emenda *Pollucem* lib. 1. cap. 7. ἐπιδιετὴς δὲ, ὑβάσκων ἢ ἐξ ἐφήβων δύο ἔτη, certissime legendum est unica voce, ἐξεφηβῶν δύο ἔτη, id est, qui ex ephebis excessit a duobus annis.

Ibid. 88. Ἐπικηδᾷν] Non significat insultare, sed avidius, cupidius, immodestiusque aliquid appetere. Ita *Themistius* oratione prima: ἀλλ' ἐμὲ ἐπικηδᾷν ὑπολήψονται ἢ ἐπιβατεύειν, ᾗ ἐφαπτάζειν μὴ ἐθελόντων διδόναι.

Pag. 162. 2. Ἔσαι ταῦτα] Ita dicebant pro, ταῦτα ἀσφαλῆ ἢ βέβαια τυγχάνει. Latini, *sic erit*, pro, haud dubie, at alias aliud.

Ibid. 14. Ἐφιχθονίδη] Mendum est. legendum enim Αἰγηίδη; quippe Κολυττὸς erat tribus Ægeidis, teste *Harpocrat.* δῆμός ἐστι τῆς Αἰγηίδος φυλῆς Κολυττός. Ceterum tempore *Suidae* nondum hic locus Luciani corruptus erat. Nam ubi ait Colyttum tribus Ægidis fuisse, Timonem Luciani laudat. Miror elapsum hoc fuisse diligentiae clarissimi viri *Joannis Meursii* in libello de populis Atticae, in quem infinitas correctiones congessit, quae ad horum locorum appellationes pertinent.

Ibid. 14. Θεωρικόν] De aere rhetorico diligentissime *Harpocration* ex quo verbum de verbo transtulit *Suidas* quae de hac voce habet. Legendi quoque Demosthenis interpretes.

Ibid. 17. Ὄφελον] Josephum bis emendo hujus verbi occasione, ἐν τῇ τ' ἀρχαιολογ. γ'. κεφ. β'. Ubi enim in Basilienti editione, & postrema etiam, omnium, quotquot fuerunt, inquinatissima, legitur, ᾗ τ' ἐπὶ τροφῇ χάριτος, ποτὲ μὴ παρόντος, ὄφελον ἀδὴν ὄν. diligens Lector Josephum adibit. Istud autem ὄφελον ᾠδὴν ὄν, verti ea ratione debet, *quae dicor sicut*, & δίξων τῇ βυλῇ, id est, κατὰ τὸ δίξων τῇ βυλῇ. Atque utinam praestantibus ingeniis luberet aliquando tanti scriptoris emendationem suscipere; symbolam certe daremus; quadringentos amplius locos ex ingenio emendatos conferre possemus. Plura facere esset sane perfacile, sed doctioribus, & qui Lutetiae vitam agerent, & codicibus Regiae bibliothecae frui possent; *Nobis non licet esse tam beatis.*

Ibid. 18. Ἕρμαια τῶν Ἀθηναίων] Magnifice sane. Ita Pindarus olim Athenas vocaverat ἕρμαια τ' Ἑλλάδος, cujus loci meminit *Plutarchus*, & Schol. *Aristoph.* Ceterum non possum hic praeterire Josephi locum, in quo gravissimum mendum est, quia verbum ἁμάω, unde natum ἕρμαιον est, corruptum fuit: ita habet: ὅτι μὲ τίς ἂν ἡμαρτε ἢ μᾶλλον τὸ φρονεῖν ἑρμαιόν, nullo aut ridiculo sensu. Nam istud ἑρμαιόν nihil ad rem. Itaque mihi certius certo est legendum, μᾶλλον τὸ φρονεῖν ἡρμισμόν, id est, κατὰ τὸ φρονεῖν, vel κατὰ φρόνησιν, *Qui prudentia satis firmus nondum est.*

Pag. 163. 20. Βυλαὶ ἀμφότεραι] Scilicet ἡ ἄνω ᾗ ἡ κάτω. Locus est apud Heliodorum, ubi Cnemon casus suos commemorat. est aliquid etiam apud *Liban.* argumento Orat. κατ' Ἀνδροτίωνος. eum adito, si vacat.

Pag. 164. 28. Τελεῖν ἅρμασι] Cum duodecies circa metam currus flectebatur: πωλικῷ vero, cum octies tantum. Scholiastes *Pindari* edit. Rom. in Pyth. φασὶ δέ τινες ὅτι δώδεκα δρόμους ἀνύσι τὸ τέλειον ἅρμα· τὸ δὲ πωλικὸν, ὀκτώ. Tum vero affert Callimachi locum, cui ἵππια φάρμακα πώσεως decretum est. sic habet:

Δωδεκάκις περὶ δίφρον ἰσόγαγον ἕλμασι δίφρα.

Sed quid hoc, quaeso, ἰσόγαγον ἕλματα δίφρα περὶ δίφρον? Davus profecto sum, inquies, non Oedipus. Igitur sic existimato, illud δίφρον nulli rei esse; scripserat enim *Callimachus* νώτων (ita metam vocabant) in illis autem verbis ἕλματα δίφρα nil corruptum, sed vox tantum explicanda, quae nullibi, quod sciam, reperitur, ἕλμα scilicet. est quidem apud *Hesychium* ἕλματα, ὅμματα πολιᾶς (emenda & scribe, ὡς Αἰολεῖς; nam ἕλματα Æolice ὅμματα sunt;) sed in hoc *Callimachi* loco ἕλμα nihil est aliud quam *motus*, vel agi-

agilitas, *celeritas*, *rapiditas*. Nata autem haec vox est, (quam nos primi eruimus) ex ὄθειν, quod κυλίεσθαι aliquando significat, ut ex Eustathio discere est. Quemadmodum autem Horatius alicubi dixit, *flaminum celeres lapsus*, ἀντὶ τοῦ flamina celeriter labentia, ita Callimachus dixit ὄθμια δίφρα (δίφρα est ἅρματος) ἀντὶ τοῦ, τυχόντος ἅρματα. Itaque Callimachi versum Latine sic vertas licet: *Duodecies circa metam egit celerem currum.* In eodem versu lego, ἐσήλασεν pro ἐσήγαγεν; quod improbaturum scio neminem, qui quidem ad has reculas sapiat.

Ibid. 33. Πρὸς Ἀχαρνέας] Ἀχαρναὶ, ut auctor Thucydides ὁ πρώτη, erat, χωρίον μέγιστον τῆς Ἀττικῆς τῶν δήμων. distabat ab urbe 60. stad. sed non est quod quis existimet atrocem ibi pugnam pugnatam fuisse. Nam equites tantum certavere ὁν Φρυγίοις (locus est Atticæ) & quidem ἱππομαχίαι βραχείαι. itaque hinc facile cuivis apparet quam rhetorice loquatur Demea, mendaciolo rem, ex praescripto artis, pingens; cum ibi ingentem stragem editam fuisse significat. Ceterum ἀριστεύειν πρὸς Ἀχαρνέας ὑπὲρ τῆς πόλεως, non est, ut puto, quod vulgo volunt; debet enim istuc significare, *fortiter pro patria*, seu *urbe pugnare adversus Acharnenses*, ut πολεμεῖν πρός τινάς. Idque si verum est, error hic erit, isque manifestissimus. Acharnenses enim Attici erant, Timon autem Athenienſis; qui tamen laudatur, quod adversus Acharnenses strenue pugnavit. Itaque legendum mihi videtur: περὶ Ἀχαρνάς, quomodo in hac ipsa re loquitur Thucydides; περὶ Ἀχαρνάς, inquam, cum Peloponnesios, qui *circa Acharnas* erant, convellere conati sunt Attici, ut oppidum obsidione solverent.

Ibid. 34. Δύο μοίρας] Mille armatos. Nam τὴν μοῖραν ἀναπληροῦσιν ἄνδρες πεντακόσιοι. Ceterum μοίρας dicas, vel μόρας, perinde est, & Mss. Codd. variant.

P. 165. 42. Ἡλιαίᾳ] Nullum olim Athenis forum majus fuit. Harpocration, Pausanias. Nota autem differre βουλὴν, ἐκκλησίαν (quod per δῆμον intelligo) & ἡλιαίαν; quod diligenter monuit Hesychius.

P. 166. 50. Συγγενὴς ἀγχιστεύς] Recte. differentiam enim agnoscunt grammatici inter has voces; Hesychius minime.

P. 168. 53. Ἐγὼ δέ σοι τὸν υἱὸν ἐθελόμην ἀγαγεῖν παρὰ σέ.] Error manifestus. Quid enim hoc sit, σοι παρὰ σέ? legendum ἐγὼ δέ τοι τὸν υἱὸν &c.

P. 169. 69. Ὀπισθόδομον] Ubi aerarium. Aristophanes in extremo Pluti.

P. 170. 86. Αὐτοβορέας] Facete, ficta vox, *Ipsissimus Boreas*, qualis a Zeuxide pictus est.

P. 171. 98. Καρύκης] Erat Λύδιον ἐδέσμα ἐξ αἵματος καὶ ἄλλων ἡδυσμάτων συγκείμενον, Hesychius. sed omnium optime Erotianus: Καρύκη, εἶδός ἐστιν ὠστρίμματος ἐκ πλειόνων ἀρτυμάτων συντιθέμενον· καρυκεύειν δὲ, τὸ ταράττειν, ἢν καρύκιον φασὶν αἱματώδη τὸν χρόαν ἔχουσαν. ἄλλοι δὲ τὴν παρ' ἡμῖν καλουμένην αἱματίαν, καρύκην ὠνόμασαν, οὐκ ὀρθῶς. ὅτι δὲ τρίμματός ἐστιν εἶδος ἐξ ἀρτυμάτων, μαρτυρεῖ καὶ Φιλοκράτης ὁ Σάμιος, καὶ ἄλλοι. Quod autem ait Erotianus, αἱματίαν non recte vocari καρύκην, bene sane: nam αἱματία, vel, ut apud Pollucem est, αἱματία, est quod vulgo dicimus, *soupe brouillée*, ex sanguine anserino, aut leporino, aromatis praeterea, & injecto aceto; quod jus est nigrum aut certe fuscum.

P. 171. 9. Ἐπὶ τῇ κύλικι] Unde ἀγκύλιξις & λόγοι ἐπικυλικιῶν· unde etiam λέγειν & ᾄδειν ἐπὶ τῇ κύλικι apud Platonem pag. 332. edit. Laemarianæ. Admonet me hic locus ut Amioti errorem in vita Alexandri aperiam. Neque vero id facerem, nisi Plutarcho interpretis sui error obesset: etsi enim Amioto faveo ut qui maxime, plus tamen Plutarcho favere aequum est. Locus praeterea, quo de agitur, illustris est, & non indiligenter legendus. Rem ipsam, uti se habet, paucis dabo. Harpalus Alexandrum cum fugeret, Athenas se recepit. Populus hominem ex urbe quatere volebat: pro illo stetit Demosthenes pretio corruptus (calice aureo, & talentis 20. scilicet.) Rhetor Atticus, quem muneribus expugnatum fuisse populus olfecerat, sese purgare cum studeret, nemo audire, imo obstrepere omnes, praeter, nescio quem, hominem sane elegantis ingenii, qui è consessu cum surrexisset; quid autem, ait, viri Athenienses, eum, qui calicem habeat, non audietis? (est autem mira quaedam in eo dicto gratia atque facetia) Graece sic pag. 857. οὐκ ἀκούσεσθε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦ τὴν κύλικα ἔχοντος; Si quis veterum morem teneat, quo nonnunquam σκόλια sua canebant, is venustatem hujus dicti facile agnoscet. Talis autem ille mos: sumpto in manum calice, canebant illa cantica, de quibus passim scriptores: quae plerumque erant βιωφελῆ, quandoque etiam amatoria. Calicem qui tenebat, is ab aliis audiebatur, neque interpellebatur a quoquam. Ceterum hic mos ad oram quorumdam codicum notatus fuerat his verbis. οἱ δὲ τοῖς συμποσίοις τὴν κύλικα ἔχοντες ᾖδον τὰ λεγόμενα σκόλια. Haec etsi vera sunt, tamen Amiotus interpretum Plutarchi, quotquot unquam fuerunt, longe doctissimus, ibi se turpiter dedit: sic enim vertit: *Comment, Seigneurs, refusez vous à ouïr un personnage qui a le langage si bien doré?* Quae autem ad oram libri addita sunt, (ab eo, necne, haud sane scio,) nihilo certe meliora sunt: *Il y a une allusion à ce mot κηλεῖν, qui signifie rejouïr par un doux chant, & comme enchanter*; nihilo, inquam, meliora isthaec sunt: nam inter κηλεῖν & κύλιξ nihil quidquam commune est, non certe magis quam inter λόγος & φιλία, aut voces quantumvis significatione dissitas; sed tota loci illius venustas ex iis quae sunt a me superius commemorata, pendet. Vertendum autem verbum de verbo fuerat, *Hé quoi, Messieurs, ne voulez vous pas écouter celui qui tient la coupe en main?* Tum vero Graecorum more allato, tota res erat explicanda. Sed quorsum isthaec? inquies. Non temere, ut opinor, id a me animadversum fuit, & elucidatum. Atque utinam hinc prudentiores fierent nostri homines. Nam cum omnium, qui unquam Graecos scriptores interpretandos Gallice sunt aggressi, doctissimus, in re adeo nota erraverit, quid ab iis qui hodie vivunt, expectes? quorum plerique (nam quosdam novi quam doctissimos) nec Graece sciunt, nec Latine quidem. Ex iis certe aliquis scriptorem quemdam Gallice, ut audio, convertit, cujus scriptoris si vel pagellam tantum intelligat, μυρίαν ὀφλισκάνω ἀσεμνίσατα. idque ita verum est, ut, si mentiar, nil mihi vel humani quidquam, vel divini credi velim.

Abhinc autem ſex ſeptem annis memini me rogatu amici cujusdam doctiſſimi viri, conferre verſionem neſcio cujus ex Ciceronis orationibus; Dii boni! Nunquam vidi literas magis illiteratas. Nuper autem, nuper, doctiſſimum poëtam (& quos non? nam nihil iſtis ardelionibus ſacrum eſt) adeo deformatum, adeo perditum vidi, eum ut agnoſcere, quantumvis mihi familiarem, nequiverim. Nihil pudere? acre vero hominis judicium! mulierculis & ſalgamariorum, ac pharmacopolarum pueris talem ſcriptorem committere? Videlicet de Dei providentia dubitare, nihil eſt; quod nunc diſcent propolæ tali interprete. Quidni Virgilium denique poſt tot alios, quidni Ariſtophanem, & Plautum corruptum eunt? Nam Homerum quidem ipſum, ſat ſcio, non attingent. Nuper enim τις quidam φασφόρος exortus eſt, qui pronunciavit, paedagogici ingenii eſſe, verſus Homericos, cum aliquando a veteribus producuntur, Gallice convertere. Ad ea quid dicas, Lector, niſi, ὄνος, ὦ παῖ, ὄνος ἐμοὶ λεκτέον, ἐμιστίαν γάρ?

P. 172. 21. *Πάνσοφον τὸ χρῆμα*] Legendum *πάνσοφόν τι χρῆμα.*

Ibid. 26. *Ὥσπερ οἱ τὸ Πλοῦτου*] Delendum *ὥσπερ*, & ſcribendum *οἱ*, jungendumque cum *συνδιδρομήκασι.*

P. 173. 31. *Μάζα*] Nihil aliud quam *ἄλφιτα ἐλαίῳ περιφυρμένα.* Ceterum dignitate pani cedebat: nam ex Solonis inſtituto *μάζα* pro feſtis diebus in Prytaneo dabatur. panis autem, feſtis. docet Athenaeus. *Σόλων δὲ τοῖς ἐν πρυτανείῳ σιτουμένοις μάζαν παρέχειν κελεύει, ἄρτον δὲ ταῖς ἑορταῖς ἀποτίθεται.*

Ibid. 34. *Ἐνιέκρανος*] Fons ita dictus Athenis, qui deinde Καλλιρόη vocatus eſt, ut ſcribit Harpocration, & ex eo Suidas. Heſychius autem in hac voce mutilus eſt. legendum enim apud eum eſt, *Καλλιρόη κρήνη ἐν Ἀθήναις.*

P. 174. 46. *Κυματώδης γῆς*] Gloſſema; vera autem lectio in *Mſ.* Cod. Reg. reperitur, *κυματώγης* ſcilicet; quæ vox ab Euſtathio in Odyſſ. exponitur *ἀπὸ τοῦ ἔνθα θηλαδὴ τὰ κύματα ἄγνυται.* monetque eam vocem apud Herodotum reperiri; & vere monet, nam ſexies ſepties apud nobiliſſimum illum ſcriptorem occurrit. Itaque indiligentiam Suidæ mirari ſubit, qui nihil ad manum habuit, cum in hanc vocem ſcriberet, praeter Agathiæ locum. Sed antiquum obtinet Suid. ſolet enim, neglectis veteribus, ad recentiores decurrere.

Ibid. 50. *Αὐτῷ*] Lege *σεαυτῷ.*

Ibid. 52. *Τάλαντον*] *Mſ.* *ἡμιτάλαντον.*

Ibid. 58. *Αἰγινητικούς*] Ad ridiculum. nam menſura Æginetica ceteris menſuris erat amplior, certe Attica.

P. 175. 62. *Κιφαλὴν ἐμπλήσω κατδύλων*] Locus eſt apud Plautum in Aulularia.

—— *Poſtquam impleviſti fuſtibus iſtorum caput,*

Quem fruſtra ſollicitavit ingenioſiſſimus Palmerius legens, *impluiſti in caput.* fruſtra, inquam; id enim Graecorum imitatione dicebat Plautus; qui non in Aulularia tantum, ſed in Caſina quoque ea loquendi ratione uſus eſt.

—— *Ego te implebo flagris.*

Et certe tale aliquid videor apud Ariſtophanem legiſſe.

P. 175. 66. *Μῶν*] In *Mſ.* eſt *Τίμων.* ſed dividuum facito, *τί; μῶν* &c. *quid? num te* &c.